Chung Cực Truyền Thừa

Contents

Chung Cực Truyền Thừa **21**
1. Cv 0 Tự Chương: Tử Chiến! (1 2) . . . 22
2. Chương 1: Lâm Dịch! . . . 27
3. Chương 2: Khảo Hạch! (p1) . . . 29
4. Chương 3: Khảo Hạch! (p2) . . . 32
5. Chương 4: Thành Quả Khổ Tu! . . . 34
6. Chương 5: Tâm Của Cường Giả. . . . 37
7. Chương 6: Thể Thuật Chân Chính! (p1) . . . 39
8. Chương 7: Thể Thuật Chân Chính! (p2) . . . 41
9. Chương 8: Ma Thú Đột Kích. . . . 44
10. Chương 9: Xích Diễm Xà. . . . 47
11. Chương 10: Đấu Xích Diễm Xà. . . . 49
12. Chương 11: Hai Năm! . . . 52
13. Chương 12: Phá 'hưu Môn' . . . 54
14. Chương 13: Rời Khỏi Trấn Nhỏ. . . . 57
15. Chương 14: Hành Lang! . . . 59
16. Chương 15: Chủng Tộc Ma Thú! . . . 61
17. Chương 16: Vũ Môn Hí Á Thành. . . . 63
18. Chương 17: Luận Bàn Với Lý. . . . 65
19. Chương 18: Thiên Phú Của Lâm Dịch. . . . 68
20. Chương 19: Kiểm Tra. . . . 70
21. Chương 20: Thành Tích. . . . 72
22. Chương 21: Kiểm Tra Chính Thức. . . . 75
23. Chương 22: Lôi Đài. . . . 77
24. Chương 23: Tứ Cường. . . . 79
25. Chương 24: Trận Đầu Hai Phân Chi. (p1) . . . 81
26. Chương 25: Trận Thi Đấu Hai Phân Chi. (p2) . . . 83
27. Chương 26: Thiên Phú Chiến Đấu. . . . 85
28. Chương 27: Trận Chiến 'phá Môn'. (p1) . . . 87
29. Chương 28: Trận Chiến 'phá Môn'. (p2) . . . 90
30. Chương 29: Quán Quân! . . . 92
31. Chương 30: Ước Ba Long. . . . 95
32. Chương 31: Đường Đi! . . . 97
33. Chương 32: Phong Tỏa Không Vực. (p1) . . . 100
34. Chương 33: Phong Tỏa Không Vực. (p2) . . . 102
35. Chương 34: Tông Phạm! . . . 105
36. Chương 35: Bậc Thang Không Trọn Vẹn. . . . 107
37. Chương 36: Kiên Trì Nhưng Không Cố Chấp. . . . 109
38. Chương 37: Nhập Học, Nhận Phòng. . . . 111
39. Chương 38: Giải Thưởng Dành Cho Quán Quân. . . . 113
40. Chương 39: Lớp 'đặc Biệt'. (p1) . . . 116
41. Chương 40: Lớp 'đặc Biệt'. (p2) . . . 118

42. Chương 41: Ngày Đầu Tiên Đi Học . . . 119
43. Chương 42: Giáo Sư Lớp 'đặc Biệt'. . . . 121
44. Chương 43: Cường Giả Kinh Môn! . . . 123
45. Chương 44: Mề Thử. . . . 124
46. Chương 45: Trương Gia Nam Á. . . . 127
47. Chương 46: Tổng Kết Học Kỳ 1. . . . 129
48. Chương 47: Nghỉ! . . . 131
49. Chương 48: Gặp Nạn Trong Rừng. (p1) . . . 133
50. Chương 49: Gặp Nạn Trong Rừng. (p2) . . . 135
51. Chương 50: Gặp Nạn Trong Rừng. (p3) . . . 137
52. Chương 51: Trở Về Học Viện. . . . 139
53. Chương 52: Đại Hội Khen Thưởng. (p1) . . . 141
54. Chương 53: Đại Hội Khen Thưởng. (p2) . . . 143
55. Chương 54: Đại Hội Khen Thưởng. (p3) . . . 145
56. Chương 55: Ma Đằng Tử Liên. . . . 147
57. Chương 56: Phong Vân Thư Các. (p1) . . . 149
58. Chương 57: Phong Vân Thư Các. (p2) . . . 151
59. Chương 58: Phong Vân Thư Các. (p3) . . . 153
60. Chương 59: Phong Vân Thư Các. (p4) . . . 155
61. Chương 60: Tri Thức Bên Trong Thư Các. . . . 157
62. Chương 61: Trở Về Nhà. (p1) . . . 159
63. Chương 62: Trở Về Nhà. (p2) . . . 161
64. Chương 63: Trở Về Nhà. (p3) . . . 163
65. Chương 64 - 67: Dị Năng! . . . 165
66. Chương 68 - 70: Lần Nữa Lên Núi . . . 173
67. Chương 71 72: Sự Khác Nhau Giữa Thể Thuật Và Dị Năng . . . 178
68. Chương 73 - 76: Tu Hành Dã Ngoại Của Lớp Đặc Biệt . . . 181
69. Chương 77 78: Khu Vực Ngũ Cấp . . . 188
70. Chương 79 - 81: Sơ Hiện Chiến Văn . . . 192
71. Chương 82 83: Thánh Giai . . . 197
72. Chương 84: Trở Về Trường Học . . . 201
73. Chương 85 - 86: Lâm Dịch Sinh Hoạt Trong Rừng Rậm . . . 203
74. Chương 87: Tu Hành Trong Rừng Rậm . . . 206
75. Chương 88 89: Thu Hoạch Phong Phú . . . 208
76. Chương 90 91: Tinh Thần Dị Biến! . . . 211
77. Chương 92 93: Dị Năng Thức Tỉnh! . . . 215
78. Chương 94: Đi Ngang Qua Ước Ba Long . . . 219
79. Chương 95 96: Cuối Cùng Gặp Được Đồng Loại . . . 221
80. Chương 97: Nô Lệ! . . . 224
81. Chương 98 99: Doanh Địa Của Nô Lệ . . . 228
82. Chương 100 101: Biết Được Đầu Đuôi . . . 232
83. Chương 102 103: Lâm Dịch Nổi Giận! . . . 236
84. Chương 104: Tiến Vào Nơi Trú Quân . . . 240
85. Chương 105: Giết Chóc! (1) . . . 242
86. Chương 106: Giết Chóc! (2) . . . 244
87. Chương 107 108: Nơi Cao Tầng Trú Quân . . . 246
88. Chương 109 110: Giết Người Mà Thôi . . . 250
89. Chương 111: Hi Nhĩ Và Kha Nhĩ (1) . . . 254
90. Chương 112: Hi Nhĩ Và Kha Nhĩ (2) . . . 256
91. Chương 113 114: Rốt Cuộc Rời Đi! . . . 258
92. Chương 115: Độc Thân Ra Đi (1) . . . 262
93. Chương 116: Độc Thân Ra Đi (2) . . . 263
94. Chương 117: Độc Thân Ra Đi (3) . . . 265
95. Chương 118: Độc Thân Ra Đi (4) . . . 267

96. Chương 119 120: Rốt Cuộc Là Ai? . . . 269
97. Chương 121: Từ Đầu Đến Cuối! . . . 273
98. Chương 122 123: Sát Ý. . . . 275
99. Chương 124 125: Mặt Nạ . . . 279
100. Chương 126-127: Khắc Lí Tư Và Khải Hi. . . . 283
101. Chương 128: Ta Cam Tâm Tình Nguyện. . . . 287
102. Chương 129-130: Dị Năng Giả Cường Đại. . . . 290
103. Chương 131 132: Truyền Thuyết Về Bạch Tiếu Thiên! . . . 294
104. Chương 133 134: Lĩnh Vực Dị Năng Giả! . . . 297
105. Chương 135: Đạo Sư Thủy Linh Lung. (p1) . . . 301
106. Chương 136: Đạo Sư Thủy Linh Lung. (p2) . . . 303
107. Chương 137-138: Học Tập Dị Năng! . . . 305
108. Chương 139: Điều Khiển Nguyên Tố. . . . 309
109. Chương 140: Minh Tưởng! (p1) . . . 310
110. Chương 141: Minh Tưởng! (p2) . . . 312
111. Chương 142-143: Tin Tức Lâm Yến. . . . 314
112. Chương 144-145: Thí Luyện. . . . 318
113. Chương 146-147: Bạch Lực. . . . 322
114. Chương 148: Kỳ Nghỉ Ba Ngày. . . . 326
115. Chương 149-150: Thiên Thượng Nhân Gian. . . . 328
116. Chương 151-152: Hít Thở Không Thông! . . . 333
117. Chương 153-154: Sinh Chuyện! . . . 337
118. Chương 155: Chân Nộ! (p1) . . . 341
119. Chương 156: Chân Nộ! (p2) . . . 343
120. Chương 157: Bạch Diệp! Chiến! . . . 345
121. Chương 158-159: Chiến Văn Với Lĩnh Vực! . . . 347
122. Chương 160: Lạp Cổ Kỳ. (p1) . . . 350
123. Chương 161: Lạp Cổ Kỳ. (p2) . . . 352
124. Chương 162-163: Hoàng Tộc Đế Quốc! . . . 354
125. Chương 164-165: Linh Hồn Dị Biến! . . . 358
126. Chương 166: Thức Tỉnh! . . . 361
127. Chương 167 168: Sự Tình! . . . 363
128. Chương 169 170: Cửa Không Gian Truyền Tống. . . . 367
129. Chương 171-172: Hắc Vân Điểu. . . . 371
130. Chương 173-174: Tiến Về Trước! . . . 375
131. Chương 175: Tiến Vào Sơn Mạch. (p1) . . . 379
132. Chương 176: Tiến Vào Sơn Mạch. (p2) . . . 382
133. Chương 177-178: Truyền Thuyết Thượng Cổ! . . . 384
134. Chương 179: Nỗi Khổ Tâm! . . . 387
135. Chương 180: Thánh Cấp! (p1) . . . 389
136. Chương 181: Thánh Cấp! (p2) . . . 391
137. Chương 182: Tề Tụ Trên Đỉnh Núi! . . . 393
138. Chương 183-184: Quy Tắc Mới! . . . 395
139. Chương 185: Hỗn Chiến. . . . 399
140. Chương 186-187: Top 3! . . . 401
141. Chương 188: Lâm Dịch Ra Tay. . . . 405
142. Chương 189-190: Cuồng Vọng! . . . 407
143. Chương 191-192: Thiên Vị! . . . 410
144. Chương 193-194: Chính Thức Chiến Đấu! . . . 414
145. Chương 195: Tranh Đoạt! (p1) . . . 418
146. Chương 196-199: Tranh Đoạt! (p2-5) . . . 420
147. Chương 200: Tư Cách! . . . 428
148. Chương 201 202: Ma Nguyên Động Quật. . . . 430
149. Chương 203 204: Phệ Sa Thú! . . . 433

150. Chương 205: Bạch Cốt Lành Lạnh! . . . 438
151. Chương 206-207: Thôn Phệ Thú! . . . 440
152. Chương 208-209: Mồi Nhử. . . . 444
153. Chương 210: Hình Thái Chiến Đấu! (p1) . . . 448
154. Chương 211: Hình Thái Chiến Đấu! (p2) . . . 450
155. Chương 212-213: Chiến Đấu Kịch Liệt! . . . 452
156. Chương 214-215: Linh Văn. . . . 456
157. Chương 216: Linh Văn. (p3) . . . 460
158. Chương 217: Tầng Hai! . . . 462
159. Chương 218-219: Xích Viêm Của Chu Tước. . . . 464
160. Chương 220: Tiễn Chỉ! . . . 468
161. Chương 221-222: Tử Lôi Hổ. . . . 470
162. Chương 223-224: Bạch Hổ Chi Tà Nhãn. . . . 474
163. Chương 225: Điếu Mệnh. (p1) . . . 478
164. Chương 226: Điếu Mệnh. (p2) . . . 480
165. Chương 227-228: Tầng Tiếp Theo. . . . 481
166. Chương 229-230: Tầng Thứ Tư Rừng Rậm. . . . 485
167. Chương 231-232: Thanh Long Chi Huyền Mộc. . . . 488
168. Chương 233: Tầng Thứ Năm! Ngũ Hành Mạnh Nhất! . . . 492
169. Chương 234-235: Suy Đoán! . . . 494
170. Chương 236-237: Kim Chúc Không Gian. . . . 497
171. Chương 238: "trùm Cuối" Của Ma Nguyên Động Quật. . . . 501
172. Chương 239-240: Thánh Cấp Ma Thú Kì Quái. . . . 503
173. Chương 241-242: Ra Khỏi Quật! . . . 506
174. Chương 243-244: Tin Tức Về Chiến Văn. . . . 510
175. Chương 245: Trở Về Học Viện Ngũ Hành. . . . 513
176. Chương 246-247: Truyền Thuyết Linh Văn 'ngũ Thần Hệ'. . . . 515
177. Chương 248-249: Thời Gian Yên Bình. . . . 519
178. Chương 250: Dị Biến. . . . 522
179. Chương 251-252: Chuẩn Bị Lên Đường. . . . 524
180. Chương 253-254: Nguy Cơ Tiềm Tàng. . . . 528
181. Chương 255-256: Về Nhà. . . . 531
182. Chương 257-258: Trấn Hi Mạn. . . . 536
183. Chương 259: Lâm Cường. . . . 539
184. Chương 260-261: Kinh Hiện! Năng Lượng Màu Đỏ! . . . 541
185. Chương 262-263: Siêu Đẳng! Bạch Hổ Chiến Văn! . . . 544
186. Chương 264: Nghi Hoặc. . . . 548
187. Chương 265-266: Sự Dạy Bảo Của Lý. . . . 550
188. Chương 267-268: Một Tháng. . . . 553
189. Chương 269-270: Ly Khai! Nguy Hiểm Tới! . . . 556
190. Chương 271-272: Năm Người. . . . 560
191. Chương 273: Động Thủ! . . . 563
192. Chương 274-275: Ngũ Sát Trận. . . . 564
193. Chương 276-277: Hành Hạ Đến Chết. . . . 568
194. Chương 278: Gặp Mặt. . . . 571
195. Chương 279-280: Khai Giảng! . . . 573
196. Chương 281-282: Lại Đến Tông Phạm. . . . 577
197. Chương 283-284: Gặp Lại. . . . 580
198. Chương 285: Người Lữ Hành Ở Tiểu Thôn. . . . 584
199. Chương 286-287: Cắt Lưỡi . . . 585
200. Chương 288: Truy Kích. . . . 589
201. Chương 289-290: Rời Đi. . . . 591
202. Chương 291: Đến Thạch Nguyên. . . . 595
203. Chương 292-293: Thiên Sát. . . . 597

204. Chương 294: Trở Lại Ngũ Hành. 602
205. Chương 295-296: Lần Đầu Được Nghe Thấy " Vô Song Hội". 604
206. Chương 297: Năng Lực Suy Đoán Của Lâm Dịch. 609
207. Chương 298-299: Chuẩn Bị Xuất Phát. 611
208. Chương 300-301: Vô Song Thôn. 615
209. Chương 302: Lên Thuyền. 620
210. Chương 303-304: Quần Đảo Vô Song. 622
211. Chương 305-306: Lệnh Bài Tư Cách. 626
212. Chương 307: Thủy Linh Lung Mơ Màng. 631
213. Chương 308-309: Quá Khứ Của Thủy Linh Lung. 633
214. Chương 308-309: Quá Khứ Của Thủy Linh Lung. 637
215. Chương 310: Cội Nguồn Dũng Khí Của Nữ Hài. 641
216. Chương 311-312: Tâm Tàn Như Tro. 643
217. Chương 313: Chuyện Sai Lầm Nhất. 647
218. Chương 314: Vô Song Thịnh Hội! 649
219. Chương 315-317: Sân Khấu Của Cường Giả. 651
220. Chương 318-319: Thắng Lợi Nhẹ Nhàng. 656
221. Chương 320: Nói Đến Tinh Vị. 660
222. Chương 321-322: Chiến Văn Và Linh Văn. 662
223. Chương 323: Hao Hết Thể Lực. 666
224. Chương 324-325: Hổ Khiếu! 668
225. Chương 326: Suy Đoán Của Các Thánh Giai. 672
226. Chương 327-329: Tốc Chiến Tốc Thắng. 674
227. Chương 330: Bạch Tiểu Thiên Hỏi Thăm. 681
228. Chương 331-332: Đối Thủ Của Lạp Cơ Tư. 683
229. Chương 333: Thanh Y Thánh Giai! 687
230. Chương 334-335: Trận Đấu Tấn 136 Cường Giả. 690
231. Chương 336: Bạch Hổ Linh Văn, Hiện! 693
232. Chương 337: Cổ Văn Truyền Thừa. 695
233. Chương 338-339: Chiến Đấu 68 Cường. 698
234. Chương 340: Uy Áp Thánh Giai! 702
235. Chương 341: Mục Đích. 705
236. Chương 342-343: Tỉnh Ngộ! 706
237. Chương 344: Lĩnh Ngộ. 710
238. Chương 345-346: Rèn Luyện? Thiên Phạt? 713
239. Chương 347: Tinh Vị Cảnh! 717
240. Chương 348-349: Hạ Lễ. 719
241. Chương 350: Sức Mạnh Tinh Vị Cảnh! 723
242. Chương 351: Lực Lượng Khủng Bố Tăng Lên 30 Lần! 725
243. Chương 352: Nhẹ Nhõm Tấn Cấp! (p1) 727
244. Chương 353: Nhẹ Nhõm Tấn Cấp! (p2) 729
245. Chương 354: Thanh Niên Tóc Xanh. 731
246. Chương 355: Tâm Linh Dị Năng Giả Cường Đại. (p1) 733
247. Chương 356: Tâm Linh Dị Năng Giả Cường Đại. (p2) 735
248. Chương 357: Linh Quang Của Bạch Tiểu Thiên. 737
249. Chương 358: Vô Song Tề Tụ. (p1) 739
250. Chương 359: Vô Song Tề Tụ. (p2) 741
251. Chương 360: Gặp Mặt. 744
252. Chương 361: Thư Mộng. (1) 747
253. Chương 362: Thư Mộng. (2) 749
254. Chương 363: Ba Người. 751
255. Chương 364: Thư Mộng Lui Tới. (p1) 754
256. Chương 365: Thư Mộng Lui Tới. (p2) 756
257. Chương 365: Thư Mộng Lui Tới. (p2) 758

258. Chương 366: Mập Mờ. . . . 760
259. Chương 367: Cuộc Chiến Thánh Giai! (p1) . . . 762
260. Chương 368: Cuộc Chiến Thánh Giai! (p2) . . . 764
261. Chương 369: Lực Lượng Thánh Giai! . . . 766
262. Chương 370: Thanh Y! . . . 768
263. Chương 371: Trọng Ảnh Phân Thân! (p1) . . . 770
264. Chương 372: Trọng Ảnh Phân Thân! (p2) . . . 772
265. Chương 373: Đổi Sân Bãi. . . . 774
266. Chương 374: Trận Đấu Bắt Đầu! (p1) . . . 776
267. Chương 375: Trận Đấu Bắt Đầu! (p2) . . . 778
268. Chương 376: Chiến! . . . 781
269. Chương 377: Hiệu Quả. (p1) . . . 783
270. Chương 378: Hiệu Quả. (p2) . . . 785
271. Chương 379: Tàn Khốc. . . . 787
272. Chương 380: Trận Chung Kết. (p1) . . . 789
273. Chương 381: Trận Chung Kết. (p2) . . . 791
274. Chương 382: Tân Quán Quân. (p1) . . . 793
275. Chương 383: Tân Quán Quân. (p2) . . . 795
276. Chương 384: Ban Thưởng. . . . 797
277. Chương 385: Đường Về. . . . 799
278. Chương 386: Gặp Lại Yến Nhi. (p1) . . . 801
279. Chương 387: Gặp Lại Yến Nhi. (p2) . . . 804
280. Chương 388: "nhược Nhược" Kim Trĩ Hàn. . . . 806
281. Chương 389: Trở Lại Khắc Lâm. (p1) . . . 809
282. Chương 390: Trở Lại Khắc Lâm. (p2) . . . 811
283. Chương 391: Gặp Lâm Cường. . . . 813
284. Chương 392: Chuyện Cũ Của Lâm Cường. . . . 816
285. Chương 393: Nguyên Nhân. (p1) . . . 819
286. Chương 394: Nguyên Nhân. (p2) . . . 821
287. Chương 395: Khiếp Sợ! . . . 823
288. Chương 396: Khí Sử. (p1) . . . 825
289. Chương 397: Khí Sử. (p2) . . . 827
290. Chương 398: Cái Gọi Là Nguyên Tắc. . . . 830
291. Chương 399: Hiệp Nghị. . . . 832
292. Chương 400: Bản Chất Của Tinh Vị Cảnh. (p1) . . . 834
293. Chương 400: Bản Chất Của Tinh Vị Cảnh. (p1) . . . 836
294. Chương 401: Bản Chất Của Tinh Vị Cảnh. (p2) . . . 838
295. Chương 402: Lâm Cường Truyền Thụ! . . . 840
296. Chương 403: Cái Gọi Là Kỹ Xảo. (p1) . . . 841
297. Chương 404: Cái Gọi Là Kỹ Xảo. (p2) . . . 843
298. Chương 405: Khói Lửa. . . . 846
299. Chương 407: Xuất Phát. (p1) . . . 848
300. Chương 408: Xuất Phát. (p2) . . . 849
301. Chương 409: Liệp Cẩu Thú. . . . 852
302. Chương 410: Ma Thú Công Thành. (p1) . . . 853
303. Chương 411: Ma Thú Công Thành. (p2) . . . 855
304. Chương 412: Công Thành Chiến Đấu. . . . 857
305. Chương 413: Siêu Cửu Giai Ma Thú. (p1) . . . 859
306. Chương 414: Siêu Cấp Cửu Giai Ma Thú. (p2) . . . 861
307. Chương 415: Một Chiêu. . . . 864
308. Chương 416: Thành Ô Mộc. . . . 865
309. Chương 417: Xin Giúp Đỡ. (p1) . . . 868
310. Chương 418: Xin Giúp Đỡ. (p2) . . . 870
311. Chương 419: Tiến Về Trước. . . . 873

312. Chương 420: Lưu Ngân Khoáng Mạch. (p1) . . . 875
313. Chương 421: Lưu Ngân Khoáng Mạch. (p2) . . . 878
314. Chương 422: Kịch Chiến Trên Lưu Ngân Quáng Mạch. . . . 880
315. Chương 423: Thế Giới Dưới Lòng Đất Thần Bí. (p1) . . . 882
316. Chương 424: Thế Giới Dưới Lòng Đất Thần Bí. (p2) . . . 884
317. Chương 425: Ẩn Nấp. . . . 886
318. Chương 426: Sinh Linh Cung. (p1) . . . 889
319. Chương 427: Sinh Linh Cung. (p2) . . . 891
320. Chương 428: Cung Điện Cực Lớn. . . . 894
321. Chương 429: Rời Khỏi Mê Cung. (p1) . . . 896
322. Chương 430: Rời Khỏi Mê Cung. (p2) . . . 898
323. Chương 431: Sinh Linh Quả Hiện. . . . 901
324. Chương 432: Lần Thứ Chín. . . . 903
325. Chương 433: Hoàn Toàn Rách Nát. (p1) . . . 905
326. Chương 434: Hoàn Toàn Rách Nát. (p2) . . . 908
327. Chương 435: Công Hiệu Của Sinh Linh Quả! . . . 910
328. Chương 436: Đối Thoại Thần Bí Trong Không Gian Thần Bí. (1) . . . 912
329. Chương 437: Đối Thoại Thần Bí Trong Không Gian Thần Bí. (2) . . . 914
330. Chương 438 . . . 917
331. Chương 439 . . . 917
332. Chương 440 . . . 917
333. Chương 441 . . . 917
334. Chương 442 . . . 917
335. Chương 443 . . . 917
336. Chương 444 . . . 917
337. Chương 445 . . . 917
338. Chương 446 . . . 917
339. Chương 447 . . . 917
340. Chương 448 . . . 917
341. Chương 449 . . . 917
342. Chương 450 . . . 917
343. Chương 451 . . . 917
344. Chương 452 . . . 917
345. Chương 453 . . . 917
346. Chương 454 . . . 917
347. Chương 455 . . . 917
348. Chương 456 . . . 917
349. Chương 457 . . . 917
350. Chương 458 . . . 917
351. Chương 459 . . . 917
352. Chương 460 . . . 917
353. Chương 461 . . . 917
354. Chương 462 . . . 917
355. Chương 463 . . . 917
356. Chương 464 . . . 917
357. Chương 465 . . . 917
358. Chương 466 . . . 917
359. Chương 467 . . . 917
360. Chương 468 . . . 917
361. Chương 469 . . . 917
362. Chương 470 . . . 917
363. Chương 471 . . . 917
364. Chương 472 . . . 917
365. Chương 473 . . . 917

366. Chương 474 . . . 917
367. Chương 475 . . . 917
368. Chương 476 . . . 917
369. Chương 477 . . . 917
370. Chương 478 . . . 917
371. Chương 479 . . . 917
372. Chương 480 . . . 917
373. Chương 481 . . . 917
374. Chương 482 . . . 917
375. Chương 483 . . . 917
376. Chương 484 . . . 917
377. Chương 485 . . . 917
378. Chương 486 . . . 917
379. Chương 487 . . . 917
380. Chương 488 . . . 917
381. Chương 489 . . . 917
382. Chương 490 . . . 917
383. Chương 491 . . . 917
384. Chương 492 . . . 917
385. Chương 493 . . . 917
386. Chương 494 . . . 917
387. Chương 495 . . . 917
388. Chương 496 . . . 917
389. Chương 497 . . . 917
390. Chương 498 . . . 917
391. Chương 499 . . . 917
392. Chương 500 . . . 917
393. Chương 501 . . . 917
394. Chương 502 . . . 917
395. Chương 503 . . . 917
396. Chương 504 . . . 917
397. Chương 505 . . . 917
398. Chương 506 . . . 917
399. Chương 507 . . . 917
400. Chương 508 . . . 917
401. Chương 509 . . . 917
402. Chương 510 . . . 917
403. Chương 511 . . . 917
404. Chương 512 . . . 917
405. Chương 513 . . . 917
406. Chương 514 . . . 917
407. Chương 515 . . . 917
408. Chương 516 . . . 917
409. Chương 517 . . . 917
410. Chương 518 . . . 917
411. Chương 519 . . . 917
412. Chương 520 . . . 917
413. Chương 521 . . . 917
414. Chương 522 . . . 917
415. Chương 523 . . . 917
416. Chương 524 . . . 917
417. Chương 525 . . . 917
418. Chương 526 . . . 917
419. Chương 527 . . . 917

420. Chương 528 917
421. Chương 529 917
422. Chương 530 917
423. Chương 531 917
424. Chương 532 917
425. Chương 533 917
426. Chương 534 917
427. Chương 535 917
428. Chương 536 917
429. Chương 537 917
430. Chương 538 917
431. Chương 539 917
432. Chương 540 917
433. Chương 541 917
434. Chương 542 917
435. Chương 543 917
436. Chương 544 917
437. Chương 545 917
438. Chương 546 917
439. Chương 547 917
440. Chương 548 917
441. Chương 549 917
442. Chương 550 917
443. Chương 551 917
444. Chương 552 917
445. Chương 553 917
446. Chương 554 917
447. Chương 555 917
448. Chương 556 917
449. Chương 557 917
450. Chương 558 917
451. Chương 559 917
452. Chương 560 917
453. Chương 561 917
454. Chương 562 917
455. Chương 563 917
456. Chương 564 917
457. Chương 565 917
458. Chương 566 917
459. Chương 567 917
460. Chương 568 917
461. Chương 569 917
462. Chương 570 917
463. Chương 571 917
464. Chương 572 917
465. Chương 573 917
466. Chương 574 917
467. Chương 575 917
468. Chương 576 917
469. Chương 577 917
470. Chương 578 917
471. Chương 579 917
472. Chương 580 917
473. Chương 581 917

474. Chương 582 917
475. Chương 583 917
476. Chương 584 917
477. Chương 585 917
478. Chương 586 917
479. Chương 587 917
480. Chương 588 917
481. Chương 589 917
482. Chương 590 917
483. Chương 591 917
484. Chương 592 917
485. Chương 593 917
486. Chương 594 917
487. Chương 595 917
488. Chương 596 917
489. Chương 597 917
490. Chương 598 917
491. Chương 599 917
492. Chương 600 917
493. Chương 601 917
494. Chương 602 917
495. Chương 603 917
496. Chương 604 917
497. Chương 605 917
498. Chương 606 917
499. Chương 607 917
500. Chương 608 917
501. Chương 609 917
502. Chương 610 917
503. Chương 611 917
504. Chương 612 917
505. Chương 613 917
506. Chương 614 917
507. Chương 615 917
508. Chương 616 917
509. Chương 617 917
510. Chương 618 917
511. Chương 619 917
512. Chương 620 917
513. Chương 621 917
514. Chương 622 917
515. Chương 623 917
516. Chương 624 917
517. Chương 625 917
518. Chương 626 917
519. Chương 627 917
520. Chương 628 917
521. Chương 629 917
522. Chương 630 917
523. Chương 631 917
524. Chương 632 917
525. Chương 633 917
526. Chương 634 917
527. Chương 635 917

528. Chương 636 917
529. Chương 637 917
530. Chương 638 917
531. Chương 639 917
532. Chương 640 917
533. Chương 641 917
534. Chương 642 917
535. Chương 643 917
536. Chương 644 917
537. Chương 645 917
538. Chương 646 917
539. Chương 647 917
540. Chương 648 917
541. Chương 649 917
542. Chương 650 917
543. Chương 651 917
544. Chương 652 917
545. Chương 653 917
546. Chương 654 917
547. Chương 655 917
548. Chương 656 917
549. Chương 657 917
550. Chương 658 917
551. Chương 659 917
552. Chương 660 917
553. Chương 661 917
554. Chương 662 917
555. Chương 663 917
556. Chương 664 917
557. Chương 665 917
558. Chương 666 917
559. Chương 667 917
560. Chương 668 917
561. Chương 669 917
562. Chương 670 917
563. Chương 671 917
564. Chương 672 917
565. Chương 673 917
566. Chương 674 917
567. Chương 675 917
568. Chương 676 917
569. Chương 677 917
570. Chương 678 917
571. Chương 679 917
572. Chương 680 917
573. Chương 681 917
574. Chương 682 917
575. Chương 683 917
576. Chương 684 917
577. Chương 685 917
578. Chương 686 917
579. Chương 687 917
580. Chương 688 917
581. Chương 689 917

582. Chương 690 917
583. Chương 691 917
584. Chương 692 917
585. Chương 693 917
586. Chương 694 917
587. Chương 695 917
588. Chương 696 917
589. Chương 697 917
590. Chương 698 917
591. Chương 699 917
592. Chương 700 917
593. Chương 701 917
594. Chương 702 917
595. Chương 703 917
596. Chương 704 917
597. Chương 705 917
598. Chương 706 917
599. Chương 707 917
600. Chương 708 917
601. Chương 709 917
602. Chương 710 917
603. Chương 711 917
604. Chương 712 917
605. Chương 713 917
606. Chương 714 917
607. Chương 715 917
608. Chương 716 917
609. Chương 717 917
610. Chương 718 917
611. Chương 719 917
612. Chương 720 917
613. Chương 721 917
614. Chương 722 917
615. Chương 723 917
616. Chương 724 917
617. Chương 725 917
618. Chương 726 917
619. Chương 727 917
620. Chương 728 917
621. Chương 729 917
622. Chương 730 917
623. Chương 731 917
624. Chương 732 917
625. Chương 733 917
626. Chương 734 917
627. Chương 735 917
628. Chương 736 917
629. Chương 737 917
630. Chương 738 917
631. Chương 739 917
632. Chương 740 917
633. Chương 741 917
634. Chương 742 917
635. Chương 743 917

636. Chương 744 917
637. Chương 745 917
638. Chương 746 917
639. Chương 747 917
640. Chương 748 917
641. Chương 749 917
642. Chương 750 917
643. Chương 751 917
644. Chương 752 917
645. Chương 753 917
646. Chương 754 917
647. Chương 755 917
648. Chương 756 917
649. Chương 757 917
650. Chương 758 917
651. Chương 759 917
652. Chương 760 917
653. Chương 761 917
654. Chương 762 917
655. Chương 763 917
656. Chương 764 917
657. Chương 765 917
658. Chương 766 917
659. Chương 767 917
660. Chương 768 917
661. Chương 769 917
662. Chương 770 917
663. Chương 771 917
664. Chương 772 917
665. Chương 773 917
666. Chương 774 917
667. Chương 775 917
668. Chương 776 917
669. Chương 777 917
670. Chương 778 917
671. Chương 779 917
672. Chương 780 917
673. Chương 781 917
674. Chương 782 917
675. Chương 783 917
676. Chương 784 917
677. Chương 785 917
678. Chương 786 917
679. Chương 787 917
680. Chương 788 917
681. Chương 789 917
682. Chương 790 917
683. Chương 791 917
684. Chương 792 917
685. Chương 793 917
686. Chương 794 917
687. Chương 795 917
688. Chương 796 917
689. Chương 797 917

690. Chương 798 917
691. Chương 799 917
692. Chương 800 917
693. Chương 801 917
694. Chương 802 917
695. Chương 803 917
696. Chương 804 917
697. Chương 805 917
698. Chương 806 917
699. Chương 807 917
700. Chương 808 917
701. Chương 809 917
702. Chương 810 917
703. Chương 811 917
704. Chương 812 917
705. Chương 813 917
706. Chương 814 917
707. Chương 815 917
708. Chương 816 917
709. Chương 817 917
710. Chương 818 917
711. Chương 819 917
712. Chương 820 917
713. Chương 821 917
714. Chương 822 917
715. Chương 823 917
716. Chương 824 917
717. Chương 825 917
718. Chương 826 917
719. Chương 827 917
720. Chương 828 917
721. Chương 829 917
722. Chương 830 917
723. Chương 831 917
724. Chương 832 917
725. Chương 833 917
726. Chương 834 917
727. Chương 835 917
728. Chương 836 917
729. Chương 837 917
730. Chương 838 917
731. Chương 839 917
732. Chương 840 917
733. Chương 841 917
734. Chương 842 917
735. Chương 843 917
736. Chương 844 917
737. Chương 845 917
738. Chương 846 917
739. Chương 847 917
740. Chương 848 917
741. Chương 849 917
742. Chương 850 917
743. Chương 851 917

744. Chương 852 . . . 917
745. Chương 853 . . . 917
746. Chương 854 . . . 917
747. Chương 855 . . . 917
748. Chương 856 . . . 917
749. Chương 857 . . . 917
750. Chương 858 . . . 917
751. Chương 859 . . . 917
752. Chương 860 . . . 917
753. Chương 861 . . . 917
754. Chương 862 . . . 917
755. Chương 863 . . . 917
756. Chương 864 . . . 917
757. Chương 865 . . . 917
758. Chương 866 . . . 917
759. Chương 867 . . . 917
760. Chương 868 . . . 917
761. Chương 869 . . . 917
762. Chương 870 . . . 917
763. Chương 871 . . . 917
764. Chương 872 . . . 917
765. Chương 873 . . . 917
766. Chương 874 . . . 917
767. Chương 875 . . . 917
768. Chương 876 . . . 917
769. Chương 877 . . . 917
770. Chương 878 : Bi Tráng.(2) . . . 917
771. Chương 879 : Truyền Tống Trận. . . . 920
772. Chương 88 0: Ôn Nhu.(1) . . . 922
773. Chương 881 : Ôn Nhu.(2) . . . 925
774. Chương 882 : Tích Dương Hải Vực. . . . 927
775. Chương 883 : Phường Thị Kỳ Quái. . . . 929
776. Chương 884 : Tức Giận.(1) . . . 932
777. Chương 885 : Tức Giận.(2) . . . 934
778. Chương 886 : Muốn Chết!(1) . . . 937
779. Chương 887 : Muốn Chết!(2) . . . 939
780. Chương 888 : Gây Rối. . . . 942
781. Chương 889 : Nguyên Do.(1) . . . 944
782. Chương 89 0: Nguyên Do.(2) . . . 946
783. Chương 891 : Đồng Cấp. . . . 949
784. Chương 892 : Ta Là Nam Nhân Của Nàng.(1) . . . 952
785. Chương 893 : Ta Là Nam Nhân Của Nàng.(2) . . . 954
786. Chương 894 : Tới. . . . 957
787. Chương 895 : Thương Thế.(1) . . . 960
788. Chương 896 : Thương Thế.(2) . . . 962
789. Chương 897 : Tích Dương Đế Quân. . . . 964
790. Chương 898 : Chữa Thương.(1) . . . 969
791. Chương 899 : Chữa Thương.(2) . . . 971
792. Chương 9 00: Hoàng Kỳ. . . . 974
793. Chương 9 01: Khách Qua Đường. (1) . . . 976
794. Chương 9 02: Khách Qua Đường. (2) . . . 979
795. Chương 9 03: Địa Phương Máu Tanh. . . . 981
796. Chương 9 04: Giám Thị. (1) . . . 983
797. Chương 9 05: Giám Thị. (2) . . . 985

798. Chương 9 06: Hắc Vụ. 987
799. Chương 9 07: Truy Kích. 990
800. Chương 9 08: Ma Thú Hư Thần Cảnh! (1) 992
801. Chương 9 09: Ma Thú Hư Thần Cảnh! (2) 994
802. Chương 91 0: Trí Sát. 997
803. Chương 911 : Hắc Y Nhân. (1) 999
804. Chương 912 : Hắc Y Nhân. (2) 1002
805. Chương 913 : Trùng Đầu. 1004
806. Chương 914 : Lĩnh Vực. (1) 1007
807. Chương 915 : Lĩnh Vực. (2) 1009
808. Chương 916 : Hắc Viêm. 1011
809. Chương 917 : Kinh Khủng Sau Khi Gia Trì Linh Văn. 1014
810. Chương 918 : Đoạt Bảo. (1) 1016
811. Chương 919 : Đoạt Bảo. (2) 1018
812. Chương 92 0: Xuất Thủ. 1021
813. Chương 921 : Hồng Trần Luyện Tâm Hoàn. (1) 1024
814. Chương 922 : Hồng Trần Luyện Tâm Hoàn. (2) 1027
815. Chương 923 : Đế Quân Phù Phong. 1029
816. Chương 924 : Đế Quân Tuyệt Mỹ. (1) 1032
817. Chương 925 : Đế Quân Tuyệt Mỹ. (2) 1035
818. Chương 926 : Có Khách Tới Chơi. 1037
819. Chương 927 : Cầu Ái? Bức Cung? (1) 1040
820. Chương 928 : Cầu Ái? Bức Cung? (2) 1043
821. Chương 929 : Chiến Đấu Của Ngưng Thần Kỳ. 1045
822. Chương 93 0: Thiên Đạo. (1) 1047
823. Chương 931 : Thiên Đạo. (2) 1050
824. Chương 932 : Xác Minh. (1) 1052
825. Chương 933 : Xác Minh. (2) 1054
826. Chương 934 : Căn Cứ Chính Xác. 1057
827. Chương 935 : Buông Tha. 1059
828. Chương 936 : Rời Đi. (1) 1062
829. Chương 937 : Rời Đi. (2) 1064
830. Chương 938 : Đến. 1067
831. Chương 939 : Địa Phương Quỷ Dị. (1) 1070
832. Chương 94 0: Địa Phương Quỷ Dị. (2) 1072
833. Chương 941 : Lừa Đảo? Bọn Cướp? (1) 1075
834. Chương 942 : Lừa Đảo? Bọn Cướp? (2) 1077
835. Chương 943 : Thiên Đạo Sơ Chiến. 1080
836. Chương 944 : Thiên Đạo Bất Công. 1082
837. Chương 945 : Tỏa Thiên Trận. (1) 1084
838. Chương 946 : Tỏa Thiên Trận. (2) 1087
839. Chương 947 : Loạn Tinh Thành. 1089
840. Chương 948 : Tinh Vân Bảo. (1) 1091
841. Chương 949 : Tinh Vân Bảo. (2) 1093
842. Chương 95 0: Tư Liệu. (1) 1096
843. Chương 951 : Tư Liệu. (2) 1098
844. Chương 952 : Chuẩn Bị Rời Thành. 1101
845. Chương 953 : Tiến Về Trước. (1) 1103
846. Chương 954 : Tiến Về Trước. (2) 1106
847. Chương 955 : Đạo Tặc. 1108
848. Chương 956 -957: Hiển Lộ. 1111
849. Chương 956 -957: Hiển Lộ. 1113
850. Chương 958 : Lĩnh Vực. 1116
851. Chương 959 -960: Bạo Loạn Tinh Hải. 1118

852. Chương 959 -960: Bạo Loạn Tinh Hải. 1120
853. Chương 961 : Ý Thức Hải, Thiên Đạo Chi Biến. 1122
854. Chương 962 -963: Ngưng Thần Kỳ. 1124
855. Chương 962 -963: Ngưng Thần Kỳ. 1127
856. Chương 964 : Cấp Đống. 1129
857. Chương 965 -966: Kịch Biến Tại Ý Thức Hải. 1131
858. Chương 965 -966: Kịch Biến Tại Ý Thức Hải. 1134
859. Chương 967 : 1136
860. Chương 968 -969: Tam Đại Thế Lực. 1138
861. Chương 968 -969: Tam Đại Thế Lực. 1141
862. Chương 97 0-972: Lộng Viêm Thảo Hai Hợp Một. 1143
863. Chương 97 0-972: Lộng Viêm Thảo Hai Hợp Một. 1146
864. Chương 97 0-972: Lộng Viêm Thảo Hai Hợp Một. 1148
865. Chương 973 -975: Cuộc Chiến Ngưng Thần Kỳ. 1150
866. Chương 973 -975: Cuộc Chiến Ngưng Thần Kỳ. 1153
867. Chương 973 -975: Cuộc Chiến Ngưng Thần Kỳ. 1156
868. Chương 976 -978: Đánh Cuộc. 1158
869. Chương 976 -978: Đánh Cuộc. 1160
870. Chương 976 -978: Đánh Cuộc. 1163
871. Chương 979 -981: Mê Đoàn. 1166
872. Chương 979 -981: Mê Đoàn. 1168
873. Chương 979 -981: Mê Đoàn. 1171
874. Chương 982 -984: Loạn Tinh Nội Thành. 1173
875. Chương 982 -984: Loạn Tinh Nội Thành. 1175
876. Chương 982 -984: Loạn Tinh Nội Thành. 1178
877. Chương 985 -986: Phần Thiên. 1180
878. Chương 985 -986: Phần Thiên. 1183
879. Chương 987 -989: Mâu Quân. 1186
880. Chương 987 -989: Mâu Quân. 1188
881. Chương 987 -989: Mâu Quân. 1191
882. Chương 99 0-992: Khai Chiến. 1193
883. Chương 99 0-992: Khai Chiến. 1196
884. Chương 99 0-992: Khai Chiến. 1198
885. Chương 993 : Thỏa Hiệp. 1200
886. Chương 994 -996: Phiêu Miểu Thiên. 1202
887. Chương 994 -996: Phiêu Miểu Thiên. 1205
888. Chương 994 -996: Phiêu Miểu Thiên. 1207
889. Chương 997 -998: Lưu Phong. 1210
890. Chương 997 -998: Lưu Phong. 1212
891. Chương 999 -1001: Tức Giận. 1215
892. Chương 999 -1001: Tức Giận. 1217
893. Chương 999 -1001: Tức Giận. 1220
894. Chương 1 002-1004: Phiêu Miểu Vân Cung 1223
895. Chương 895 1225
896. Chương 1 002-1004: Phiêu Miểu Vân Cung 1227
897. Chương 1 005-1007: Ngũ Thần Biến. 1230
898. Chương 1 005-1007: Ngũ Thần Biến. 1232
899. Chương 1 005-1007: Ngũ Thần Biến. 1235
900. Chương 1 008-1010: Tinh Vân Bảo. 1238
901. Chương 1 008-1010: Tinh Vân Bảo. 1240
902. Chương 1 008-1010: Tinh Vân Bảo. 1243
903. Chương 1 011-1013: Chân Tiểu Nhân Thật Sự. 1245
904. Chương 1 011-1013: Chân Tiểu Nhân Thật Sự. 1248
905. Chương 905 1250

906. Chương 1 014-1015: Linh Nhiên. 1253
907. Chương 1 014-1015: Linh Nhiên. 1255
908. Chương 1 016: Phương Pháp Của Linh Nhiên. 1257
909. Chương 1 017-1018: Ước Chiến. 1260
910. Chương 1 017-1018: Ước Chiến. 1262
911. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần. 1265
912. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần. 1267
913. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần. 1270
914. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần. 1272
915. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần. 1274
916. Chương 1 024: Địa Vực Thần Cấp. 1276
917. Chương 1 025-1026: Thú Văn Chi Nguyên. 1278
918. Chương 1 025-1026: Thú Văn Chi Nguyên. 1281
919. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp. 1283
920. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp. 1285
921. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp. 1287
922. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp. 1289
923. Chương 1 031-1032: Tình Yêu. 1292
924. Chương 1 031-1032: Tình Yêu. 1294
925. Chương 1 033-1035: Lưu Vân Các. 1296
926. Chương 1 033-1035: Lưu Vân Các. 1298
927. Chương 1 033-1035: Lưu Vân Các. 1301
928. Chương 1 036-1037: Suy Đoán. 1303
929. Chương 1 036-1037: Suy Đoán. 1305
930. Chương 1 038-1039: Lai Nhân. 1307
931. Chương 1 038-1039: Lai Nhân. 1310
932. Chương 1 040-1041: Đi Trước. 1312
933. Chương 1 040-1041: Đi Trước. 1314
934. Chương 1 042-1043: Rời Đi. 1317
935. Chương 1 042-1043: Rời Đi. 1319
936. Chương 1 044-1045: Nghe Thấy! 1322
937. Chương 1 044-1045: Nghe Thấy! 1325
938. Chương 1 046-1047: Lại Đến Thanh Nguyên 1327
939. Chương 1 046-1047: Lại Đến Thanh Nguyên 1329
940. Chương 1 048: Tin Tức Lang Sa. 1332
941. Chương 1 049-1052: Thám Thính. 1334
942. Chương 1 049-1052: Thám Thính. 1336
943. Chương 1 049-1052: Thám Thính. 1338
944. Chương 1 049-1052: Thám Thính. 1341
945. Chương 1 053: Khu Khai Thác Quặng. 1343
946. Chương 1 054-1055: Một Tháng. 1346
947. Chương 1 054-1055: Một Tháng. 1348
948. Chương 1 056-1057: Tin Tức Truyền Tới. 1351
949. Chương 1 056-1057: Tin Tức Truyền Tới. 1353
950. Chương 1 058-1060: Tổng Bộ Bách Nguyên Tông. 1355
951. Chương 1 058-1060: Tổng Bộ Bách Nguyên Tông. 1357
952. Chương 1 058-1060: Tổng Bộ Bách Nguyên Tông. 1359
953. Chương 1 061-1063: Gặp Lại Lang Sa. 1362
954. Chương 1 061-1063: Gặp Lại Lang Sa. 1364
955. Chương 1 061-1063: Gặp Lại Lang Sa. 1366
956. Chương 1 064-1067: Trùng Quan. 1368
957. Chương 1 064-1067: Trùng Quan. 1371
958. Chương 1 064-1067: Trùng Quan. 1373
959. Chương 1 064-1067: Trùng Quan. 1375

960. Chương 1 068-1069: Trưởng Lão Bách Nguyên Tông. 1377
961. Chương 1 068-1069: Trưởng Lão Bách Nguyên Tông. 1379
962. Chương 1 070-1072: Lâm Dịch Cường Thế. 1381
963. Chương 1 070-1072: Lâm Dịch Cường Thế. 1384
964. Chương 1 070-1072: Lâm Dịch Cường Thế. 1386
965. Chương 1 073-1074: Vi Diện Ba Mươi Bốn. 1388
966. Chương 1 073-1074: Vi Diện Ba Mươi Bốn. 1390
967. Chương 1 075-1077: Trở Về Đại Lục Bạch Đế. 1393
968. Chương 1 075-1077: Trở Về Đại Lục Bạch Đế. 1395
969. Chương 1 075-1077: Trở Về Đại Lục Bạch Đế. 1397
970. Chương 1 078-1080: Gặp Lại La Á. 1400
971. Chương 1 078-1080: Gặp Lại La Á. 1403
972. Chương 1 078-1080: Gặp Lại La Á. 1406
973. Chương 1 081-1083: Thiên Luân. 1408
974. Chương 1 081-1083: Thiên Luân. 1410
975. Chương 1 081-1083: Thiên Luân. 1412
976. Chương 1 084-1086: Chào Tạm Biệt. 1415
977. Chương 1 084-1086: Chào Tạm Biệt. 1417
978. Chương 1 084-1086: Chào Tạm Biệt. 1419
979. Chương 1 087-1089: Cổ Văn Chi Biến. 1422
980. Chương 1 087-1089: Cổ Văn Chi Biến. 1424
981. Chương 1 087-1089: Cổ Văn Chi Biến. 1427
982. Chương 1 090-1092: Giết Chóc! 1429
983. Chương 1 090-1092: Giết Chóc! 1432
984. Chương 1 090-1092: Giết Chóc! 1434
985. Chương 1 093-1094: Uy Hiếp Tới Từ Thiên Giới. 1436
986. Chương 1 093-1094: Uy Hiếp Tới Từ Thiên Giới. 1439
987. Chương 1 095-1097: Đi Cổ Năng. 1441
988. Chương 1 095-1097: Đi Cổ Năng. 1444
989. Chương 1 095-1097: Đi Cổ Năng. 1446
990. Chương 1 098-1099: Giết! 1449
991. Chương 1 098-1099: Giết! 1451
992. Chương 11 00-1102: Cổ Thuật. 1454
993. Chương 11 00-1102: Cổ Thuật. 1456
994. Chương 11 00-1102: Cổ Thuật. 1458
995. Chương 11 03-1104: Thanh Long Bảo Và Thanh Long Thần 1461
996. Chương 11 03-1104: Thanh Long Bảo Và Thanh Long Thần 1463
997. Chương 11 05-1106: Doãn Đinh! 1466
998. Chương 11 05-1106: Doãn Đinh! 1468
999. Chương 11 07-1108: Giao Dịch? 1470
1000. Chương 11 07-1108: Giao Dịch? 1472
1001. Chương 11 09: Lui. 1475
1002. Chương 111 0-1011: Thương Nghị 1477
1003. Chương 111 0-1011: Thương Nghị 1480
1004. Chương 1112 -1113: Huynh Muội Gặp Lại. 1482
1005. Chương 1112 -1113: Huynh Muội Gặp Lại. 1484
1006. Chương 1114 : Kim Trĩ Hàn. 1487
1007. Chương 1115 -1116: Mâu Thuẫn. 1489
1008. Chương 1115 -1116: Mâu Thuẫn. 1492
1009. Chương 1117 -1118: Quay Lại Ngũ Hành. 1494
1010. Chương 1117 -1118: Quay Lại Ngũ Hành. 1496
1011. Chương 1119 -1122: Thương Nghị. 1499
1012. Chương 1119 -1122: Thương Nghị. 1501
1013. Chương 1119 -1122: Thương Nghị. 1503

1014. Chương 1119 -1122: Thương Nghị. 1506
1015. Chương 1123 -1124: Rời Đi. 1508
1016. Chương 1123 -1124: Rời Đi. 1510
1017. Chương 1125 -1126: Bi Phẫn. 1513
1018. Chương 1125 -1126: Bi Phẫn. 1515
1019. Chương 1127 -1128: Làm Việc. 1517
1020. Chương 1127 -1128: Làm Việc. 1520
1021. Chương 1129 -1131: Cổ Thuật. 1522
1022. Chương 1129 -1131: Cổ Thuật. 1525
1023. Chương 1129 -1131: Cổ Thuật. 1527
1024. Chương 1132 -1133: Lâm Phỉ Trở Về. 1529
1025. Chương 1132 -1133: Lâm Phỉ Trở Về. 1532
1026. Chương 1134 -1136: Chu Tước Luân Hồi. 1535
1027. Chương 1134 -1136: Chu Tước Luân Hồi. 1537
1028. Chương 1134 -1136: Chu Tước Luân Hồi. 1539
1029. Chương 1137 -1138: Trước Khi Ly Khai. 1542
1030. Chương 1137 -1138: Trước Khi Ly Khai. 1545
1031. Chương 1139 -1141: Khu Lấy Quặng. 1547
1032. Chương 1139 -1141: Khu Lấy Quặng. 1549
1033. Chương 1139 -1141: Khu Lấy Quặng. 1552
1034. Chương 1142 -1144: Nghĩ Cách Cứu Viện. 1555
1035. Chương 1142 -1144: Nghĩ Cách Cứu Viện. 1557
1036. Chương 1142 -1144: Nghĩ Cách Cứu Viện. 1561
1037. Chương 1145 -1146: Khiếp Sợ. 1563
1038. Chương 1145 -1146: Khiếp Sợ. 1566
1039. Chương 1147 -1149: An Bài. 1569
1040. Chương 1147 -1149: An Bài. 1571
1041. Chương 1149 : An Bài. (3) 1574
1042. Chương 115 0-1152: Diễn Trò. 1576
1043. Chương 1151 : Diễn Trò. (2) 1579
1044. Chương 1152 : Diễn Trò. (3) 1582
1045. Chương 1153 -1155: Hội Nghị Bách Nguyên Tông. 1584
1046. Chương 1153 -1155: Hội Nghị Bách Nguyên Tông. 1586
1047. Chương 1153 -1155: Hội Nghị Bách Nguyên Tông. 1589
1048. Chương 1156 -1157: Dư Luận. 1591
1049. Chương 1156 -1157: Dư Luận. 1593
1050. Chương 1158 -1159: Thần Cấp, Long Dương. 1596
1051. Chương 1158 -1159: Thần Cấp, Long Dương. 1598
1052. Chương 116 0-1161: Nguyên Nhân. 1600
1053. Chương 116 0-1161: Nguyên Nhân. 1603
1054. Chương 1162 -1164: Ngưng Thúy Hải Vực. 1605
1055. Chương 1162 -1164: Ngưng Thúy Hải Vực. 1608
1056. Chương 1162 -1164: Ngưng Thúy Hải Vực. 1610
1057. Chương 1165 -1167: Duẫn Đinh. 1612
1058. Chương 1165 -1167: Duẫn Đinh. 1614
1059. Chương 1165 -1167: Duẫn Đinh. 1617
1060. Chương 1168 -1170: Chỗ Đáng Sợ Chân Chính Của Thiên Đạo. 1619
1061. Chương 1168 -1170: Chỗ Đáng Sợ Chân Chính Của Thiên Đạo. 1621
1062. Chương 1168 -1170: Chỗ Đáng Sợ Chân Chính Của Thiên Đạo. 1624
1063. Chương 1171 -1172: Đột Phá, Lĩnh Ngộ, Thắng! 1626
1064. Chương 1171 -1172: Đột Phá, Lĩnh Ngộ, Thắng! 1628
1065. Chương 1173 -1175: Thanh Long Bảo, Nghị Định! 1631
1066. Chương 1173 -1175: Thanh Long Bảo, Nghị Định! 1633
1067. Chương 1173 -1175: Thanh Long Bảo, Nghị Định! 1635

1068. Chương 1176 -1177: Ảnh Hưởng Của Siêu Cấp Cường Giả Chiến Đấu. 1637
1069. Chương 1176 -1177: Ảnh Hưởng Của Siêu Cấp Cường Giả Chiến Đấu. 1640
1070. Chương 1178 -1180: Uy Lâm. 1642
1071. Chương 1178 -1180: Uy Lâm. 1645
1072. Chương 1178 -1180: Uy Lâm. 1647
1073. Chương 1181 -1183: Xâm Lược. 1649
1074. Chương 1181 -1183: Xâm Lược. 1652
1075. Chương 1181 -1183: Xâm Lược. 1654
1076. Chương 1184 -1185: Đối Mặt Thần Cấp! 1657
1077. Chương 1184 -1185: Đối Mặt Thần Cấp! 1659
1078. Chương 1186 -1188: Thần Cấp Chi Chiến! 1661
1079. Chương 1186 -1188: Thần Cấp Chi Chiến! 1664
1080. Chương 1186 -1188: Thần Cấp Chi Chiến! 1666
1081. Chương 1189 -1191: Tứ Thần Thức Tỉnh! Đại Chiến, Sắp Xảy Ra! 1669
1082. Chương 1189 -1191: Tứ Thần Thức Tỉnh! Đại Chiến, Sắp Xảy Ra! 1672
1083. Chương 1189 -1191: Tứ Thần Thức Tỉnh! Đại Chiến, Sắp Xảy Ra! 1674
1084. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ 1677
1085. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ 1679
1086. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ 1681
1087. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ 1684
1088. Chương 1196 -1197: Nguyên Thủy Chi Khí, Ngũ Thần Biến Nguyên Do. 1686
1089. Chương 1196 -1197: Nguyên Thủy Chi Khí, Ngũ Thần Biến Nguyên Do. 1689
1090. Chương 1198 : Thần Cách. 1691
1091. Chương 1199 -1200: Thức Tỉnh Hoàn Toàn! Đại Chiến Sắp Bộc Phát! 1693
1092. Chương 1199 -1200: Thức Tỉnh Hoàn Toàn! Đại Chiến Sắp Bộc Phát! 1696
1093. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4) 1698
1094. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4) 1700
1095. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4) 1702
1096. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4) 1705
1097. Chương 12 05-1207: Đào Vong. (5-7) 1707
1098. Chương 12 05-1207: Đào Vong. (5-7) 1710
1099. Chương 12 07: Đào Vong. (7) 1711
1100. Chương 12 08-1210: Chấp Nhận Làm Bọ Ngựa. 1714
1101. Chương 12 08-1210: Chấp Nhận Làm Bọ Ngựa. 1716
1102. Chương 12 08-1210: Chấp Nhận Làm Bọ Ngựa. 1719
1103. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4) 1721
1104. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4) 1723
1105. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4) 1726
1106. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4) 1728
1107. Chương 1215 -1217: Đại Kết Cục. (5-7) 1730
1108. Chương 1215 -1217: Đại Kết Cục. (5-7) 1733
1109. Chương 1215 -1217: Đại Kết Cục. (5-7) 1735

Chung Cực Truyền Thừa

Giới thiệu
Nguồn: Bàn Long HộiTruyện kể về Lâm Dịch, năm 15 tuổi Lâm Dịch phá vỡ Hưu Môn trở thành thi

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chung-cuc-truyen-thua

1. Cv 0 Tự Chương: Tử Chiến! (1 2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Giới thiệu:

Truyện kể về Lâm Dịch, năm 15 tuổi Lâm Dịch phá vỡ Hưu Môn trở thành thiên tài đứng thứ 5 trong suốt lịch sử đại lục kể từ sau hoàng đế khai quốc.. Thân mang cả thiên phú về thể thuật (Chiến sĩ) lẫn dị năng giả (ma pháp).

Cấp độ:

- Bát Môn chiến sĩ có sức mạnh hủy thiên diệt địa, bát môn bao gồm: "Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai".

- Dị năng giả chỉ cần một ý niệm cũng khiến cho thiên địa biến sắc, ngũ hành thuật giả bao gồm: "Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ".

Ban đêm, không gió

Đêm lạnh như nước, ánh trăng trên không trung bị tầng lớp mây che khuất, toàn bộ thế giới như là nhuộm một màu đen sẫm.

Cộp! Tiếng bước chân đột ngột vang lên đánh vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Ba bốn đạo thân ảnh hiện ra nhanh như chớp! Chợt…

Rống!!!!!

Tiếng rống rung trời vang lên! Sau đó, một trận tiếng thở phì phò khiến người ta tê dại! Chỉ thấy một vật thể kim sắc chớp động, dùng tốc độ cực nhanh truy kích về phía ba bốn bóng người kia! Tốc độ nhanh giống như sao băng!

Phía sau vật thể kim sắc chớp động, có hai thân ảnh kim sắc có thể so với tốc độ của vật thể kim sắc theo sát phía sau! Phát sinh từng đợt tiếng hú khiến da đầu người ta tê dại!

- Chết tiệt! Chạy không thoát!

Một giọng khàn khàn từ một đạo nhân ảnh đang phi thân truyền ra.

- Tứ ca, làm sao bây giờ?

Một giọng nói khác vang lên.

‘Vù vù’ tiếng phá không xé gió vẫn duy trì như cũ, mà loại trò chơi truy sát này đã trình diễn suốt ba ngày đêm.

Từ trung tâm Mạn Vân sơn mạch tới hôm nay đã chạy ra ngoài rìa… tròn ba ngày ba đêm, ba mươi hai danh huynh đệ, hôm nay chỉ còn lại có bốn người bọn họ.

Phải biết rằng, những huynh đệ này đều từ trong gia tộc trăm người chọn một! Thực lực rất mạnh, tùy tiện đặt trên đại lục cũng là nhân vật hiếm có! Nhưng hôm nay ở chỗ này cũng ngã xuống đại bộ phận…

Người trước khẽ cắn môi, hắn biết còn chạy như vậy cũng không ý nghĩa, phía sau là thuật thú hệ kim được ca ngợi về tốc độ, hơn nữa hai đầu đều đã đạt tới trạng thái thất cấp đỉnh… so thực lực mà nói không hề có chút phần thắng. Tiếp tục chạy trốn cũng nhiều nhất kéo dài chút hơi tàn một khoảng thời gian mà thôi… chúng nó sớm muộn gì cũng đuổi kịp… hơn nữa đến lúc đó đã quá muộn.

Cắn răng một cái, người được gọi là Tứ ca mở miệng gọi:

- Cường Tử!

- Có!

Giọng nói vừa đặt câu hỏi lại vang lên.

Chỉ thấy Tứ ca xoay người ném lại, một vật bay về phía thân ảnh Cường Tử, người nọ thấy vật bay tới tiện tay bắt lấy, nhận vào trong tay thấy lạnh lẽo, là một hộp gỗ, người nọ nhất thời hiểu ý đối phương.

- Tứ ca, ngươi!

- Đừng nói nữa! Mang vật đó, bằng tốc độ nhanh nhất rời đi!

- Nhưng mà!

- Không nhưng mà gì hết! Chúng ta sẽ cố gắng kéo chân chúng một hồi! Trong khoảng thời gian này, cũng đủ cho ngươi chạy thoát.

- Không! Tứ ca, ngươi là người mạnh nhất trong chúng ta! Thứ này để ngươi bảo quản! Để ta và các huynh đệ khác cầm chân! Ngươi mau đi!

- Câm miệng!… Không còn thời gian dông dài đâu!

Đang nói chuyện một mảnh kim sắc chớp động xẹt qua… mà phía sau là hai đạo thân ảnh kim sắc, cự ly giữa bọn họ lại kéo lại vài phần.

- Đi!

Tứ ca kia chợt quát! Hai cánh tay hắn rất nhanh kết thủ ấn biến ảo, những sợi tơ màu lam liên tục xuất hiện trên tay hắn! Chỉ thấy hắn chợt quát:

- Mở!

Chợt một chữ ‘Kinh’ cực lớn màu tím xuất hiện trước mặt hắn! chợt lóe rồi biến mất!

Cũng như Tứ ca, hai người còn lại vẫn ở một bên thủ hộ cũng chợp kết ấn, hét lớn một tiếng ‘ mở’. Nhưng mà trước mặt họ chớp lóe chữ ‘Tử’ màu vàng.

- Bạch hổ chiến văn— hiện!

- Rống!

Một tiếng hống rung trời vang lên!

Ba thân ảnh đang chạy trốn liền dừng lại… mà phía sau bọn họ hai đạo thân ảnh kim sắc cũng dường như cảm giác được một nguy hiểm mang cho bọn chúng sự bất an đang chậm rãi thức tỉnh… chúng do dự một chút, mang theo vài phần cảnh giác rồi cũng dừng lại…

Thân thể Cường Tử khựng lại, muốn lưu lại nhưng chợt nhớ tới nhiệm vụ của gia tộc, nghĩ tới Tứ ca… cắn răng một cái, cuối cùng hắn vẫn quay người sau đó chớp động biến mất trong màn đêm…

Mà lúc này, mấy người lưu lại đã xuất hiện biến hóa kinh người!!

Trên mặt họ đều xuất hiện ra ba đạo móng vuốt màu máu như ấn ký, một đôi mắt đen không ngờ đã biến hoàn toàn thành màu hồng! Thần sắc dữ tợn, dường như mất đi ý thức!

Mà duy nhất có một người bất đồng, là Tứ ca kia… mắt hắn không những biến thành màu đỏ máu mà trên trán còn hiện ra một chữ "Vương" màu bạc! Trong mắt hắn bớt đi vài phần điên cuồng so với hai người kia… Nhưng lại đầy rẫy một loại khí tức cao ngạo cuồng bạo, khí thế phách tuyệt sinh ra từ sinh linh cao cấp! Trong lúc nhất thời, không ngờ khiến hai đạo thân ảnh không dám hành động thiếu suy nghĩ!

- Rống rống!

Tiếng rống trầm thấp như từ cõi u minh vang lên từ ba đạo thân ảnh.

Thượng cổ chiến văn, Bạch Hổ chiến văn!

Đây là chiến văn truyền thừa từ mấy vạn năm trước, trong nháy mắt đề thăng tiềm năng nhân thể lên một cách cực kỳ cường đại! Ba người đề thăng lên lực lượng đã khiến hai đầu thuật thú hệ kim thất cấp đỉnh phong cũng phải kiêng kị!

Mà lúc này, đã có thể thấy rõ hai đạo thân ảnh kim sắc truy sát họ có bộ dạng gì…

Thân cao chừng hai thước, vóc người tỉ lệ cực kỳ hài hòa, một thân lân giáp kim sắc, dường như cấu thành do kim chúc không biết tên nào đó, một cái đuôi dữ tợn ở phía sau vung vẩy… Nhìn ra đám thuật thú này dù không có lực công kích kinh người cũng có năng lực tác chiến hẳn không kém, tốc độ và lợi trảo bén nhọn của chúng cực nhanh… hầu như người bị chúng tấn công đều không kịp bày ra chút phòng ngự nào.

Tứ ca cùng hai người đều không động… Bởi vì mục tiêu của họ chính là kéo dài thời gian để Cường Tử thoát đi… Càng dài càng tốt…

Mà hai đầu thuật thú cũng không động… bởi vì… ba cặp mắt đã hoàn toàn biến thành màu máu kia khiến bọn chúng mơ hồ sinh ra một tia lo lắng…

Ba người hai thú, cứ như vậy cách nhau trăm mét, trong màn đêm đen như mực này giằng co nhau… từ cổ họng bọn họ bất giác vang lên vài tiếng rít gào trầm thấp…

Rút cuộc, thuật thú chung quy vẫn là thuật thú, chúng nó không có kiên nhẫn như nhân loại. Nhìn thấy ba người đối phương giằng co thời gian dài như vậy, mà còn một người đã mơ hồ thoát khỏi phạm vi nhận biết của mình, hai đầu thuật thú quyết định động thủ!

Đột ngột, không chút báo trước! Một mảnh kim sắc chớp động xuất hiện trong không khí! Trong lòng ba người cảm thấu căng thẳng, thầm nghĩ, tới rồi!

Theo kim mang nhàn nhạt, trên đầu hai thuật thú quay tròn vật thể màu kim sắc, hóa ra là từng mảnh kim nhận hơi mỏng! Nhưng mà dưới hấp lực của mặt đất không ngờ chúng nó lại bay bổng trên không trung..

Vù vù!

Nói động thủ là động thủ! Thuật thú không có nhiều thời gian vô ích như vậy! Nếu quyết định động thủ chúng không hề do dự thêm một khắc!

Một phiến kim chúc mỏng kéo dài thành một cái đuôi màu vàng ập tới, tốc độ xoay tròn cực nhanh, dùng quỹ tích khó nắm bắt đánh tới ba người.

- Rống!

Một tiếng rít gào trầm thấp vang lên, chợt ba đạo thân ảnh nhất thời động!

Không ngờ dùng tốc độ gấp hai lần trước đây, bọn họ di động cực nhanh, tốc độ này căn bản đã không dùng mắt thường để nhận biết! Tảng lớn kim chúc nhận đâm thủng tàn ảnh của họ, mà thân thể họ đã xuất hiện trước hai đầu thuật thú!

Bất luận kẻ nào bị truy sát ba ngày ba đêm, cũng tuyệt đối có cảm giác giống ba người này… một cỗ cảm giác chán chường chuyển thành năng lực báo thù của bản thân, sau đó tự nhiên sẽ chuyển biến thành một loại cực độ khát khao muốn tìm nơi phát tiết…

Ầm!!!

Nắm tay rắn chắc đánh lên thân thể hai thuật thú… hai đầu thuật thú căn bản không thể dự liệu tốc độ của ba người nhanh như vậy, thế cho nên căn bản không có phản ứng nhiều, đã bị một quyền cứng rắn đánh trúng, tiếp đó, là một đoàn quyền ảnh như phát tiết lực lượng!

Rầm rầm! Rầm rầm!…

Hai đầu thuật thú bị ném lên không trung, căn bản không có một cơ hội phản kháng! Đấm, đá, đạp… ba người luân phiên đánh bay thân thể hai đầu thuật thú trên không trung, cứ như vậy liên tục tấn công mấy phút đồng hồ! Mà trong mấy phút này, thân thể hai đầu thuật thú chưa hề chạm vào mặt đất!

Vừa một quyền, tiếp đó là một phát lên gối, tốc độ cực nhanh hầu như chỉ còn một cái bóng… mà lúc này Tứ ca kia trong lòng đột nhiên một trận co quắp, nhất thời hô lớn:

- Cẩn thận!

A!!!!

Nhưng mà đã muộn… Tiếng hét thảm từ miệng một người bộc phát ra!

Chân hắn bị một thứ nhận sắc bén đột ngột trào ra từ thân thể thuật thú xuyên qua.

Con ngươi màu vàng lúc này đã biến thành màu vàng lợt… đó là biểu hiện của sự phẫn nộ! Không chờ hai người phản ứng, móng vuốt sắc nhọn đã hoa lên trong không khí!

Tiếng kêu thảm đứt quãng vang lên… máu tươi bắn ra, thân thể người nọ đã biến thành hai nửa…

- Thất đệ!!!

Tứ ca bi thống hô lên… nhưng mà người nọ đã chết không thể chết hơn…

Hai đầu thuật thú đã hoàn toàn biến mất… bao trùm quanh thân chúng không còn là áo giáp kim chúc mà biến thành một thanh trường thương cực kì sắc bén! Càng khiến người ta sợ hãi chính là, thanh trường thương này như một vật sống có thể tùy ý co dãn, một cỗ khí thế phát ra khiến người ta băng lãnh, rót vào trong lòng hai người còn lại một mảnh lạnh lẽo…

- Hình thái chiến đấu…

Một giọng thì thào vang lên trong đó còn có một tia bi phẫn…

Rống!

Tiếng gầm gừ mang theo phẫn nộ vang lên… hiển nhiên công kích lúc trước của ba người tuy không tạo thành thương tổn thực sự tới chúng nhưng đã hoàn toàn kích thích tính cuồng bạo trong huyết mạch của bọn chúng.

Hai đầu thuật thú đồng thời động, tốc độ vượt xa lúc trước!

Trong lòng Tứ ca kia co quắp một trận! Một đạo kim sắc quang hoa mang theo tàn ảnh xoẹt qua! Không khí dường như bị cắt đôi… mà lúc này…

A!

Một tiếng kêu thảm liệt vang lên, liếc mắt nhìn qua, Tứ ca một lần nữa trừng to hai mắt!

- Tường Tử!!

Máu tươi trào ra… người được gọi là Tường Tử kia cũng đã thành hai nửa…

Rống!!!!

Tiếng gầm ngất trời từ miệng Tứ ca vang lên, chợt một đôi huyết sắc trào ra hai dòng huyết lệ!

Bốp bốp bốp!!!!

Một tầng tử quang bao quanh lấy hắn, thân hắn vọt lên điên cuồng công kích hai đầu thuật thú!

- Ầm!!

'Thất cấp Kinh Môn' chiến sĩ, phối hợp với Bạch hổ chiến văn! Bộc phát ra lực lượng kinh khủng nhất thời bạo phát trong tay Tứ ca! Nắm tay bao trùm bởi tử sắc điên cuồng oanh kích trên người hai đầu thuật thú! Lực lượng cuồng bạo, nhất thời khiến một đầu thuật thú điên cuồng phun máu! Mà đầu thuật thú còn lại ngay cả phản ứng cũng không có liền bị thân thể đầu thuật thú kia đánh lên người!

Ầm!!!

Một tiếng va đập lớn lại vang lên! Khói bụi tung bay! Chỉ thấy hai đầu thuật thú không ngờ bị một quyền đánh trúng, bay thẳng xuống mặt đất, biến thành một cái hố lớn.

Rống!!

Dường như tiếng gầm gừ lại như gào thét từ miệng Tứ ca vang lên trong không trung! Thần thái phóng khoáng, một đôi mắt đỏ rực vẫn còn vương huyết lệ! Ký tự chữ vương trước trán hắn càng khiến hắn có vẻ phóng khoáng bất kham!

Không đợi hai đầu thuật thú đứng lên, thân thể hắn đã cong người đâm xuống!

Ầm ầm ầm!

Từng đạo quyền ảnh văng ra! Kim chúc trường thương căn bản không mang tới tác dụng phòng ngự nào cho hai đầu thuật thú, lực lượng thật lớn đâm sầm vào thân thể chúng, khiến miệng mũi chúng đều trào máu tươi.

Nhưng mà, Tứ ca cũng chỉ là thân máu thịt, lân giáp xung quanh thân thể hai thuật thú cũng khiến hắn bị thương tổn lớn, duệ thứ đâm thủng cánh tay hắn, bắp chân hắn… đến đợt công kích cuối cùng chấm dứt, thân thể hắn đã không đủ để duy trì lực lượng công kích nữa…

Rống !!!!

Thuật thú bạo phát lửa giận, hai đạo kim mang như đồng thời từ miệng thuật thú phun ra! Hai phiến lưỡi đao màu kim sắc thật lớn lóe lên… thiên địa liền an tĩnh lại.

Phía xa xa truyền tới tiếng gầm dừ cùng tiếng hống phẫn nộ khiến trong lòng hắn khó chịu hít thở không thông… Hắn thỉnh thoảng quay đầu muốn cùng huynh đệ kề vai chiến đấu, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ của gia tộc, hắn nhịn xuống.

Tốc độ của hắn cực nhanh, cảnh vật nhanh chóng lui về sau, ngay trước mặt hắn đã xuất hiện vách núi, hắn biết khoảng cách mình thành công đã không xa…

- Mong rằng các trưởng lão nói là chính xác…

Hiện tại hắn chỉ mong rằng tin tức của các trưởng lão là chính xác… ra khỏi Vân Mạn sơn mạch này, thuật thú sẽ không truy đuổi hắn nữa.

Ra khỏi vách núi này, chính là rời khỏi Mạn Vân sơn mạch, mà rời Mạn Vân sơn mạch, nhiệm vụ của hắn cũng hoàn thành… Nghĩ tới đây, hắn không khỏi chăm chú nhìn hộp gỗ nho nhỏ trong tay.

Hộp gỗ này hắn đã mở ra xem, rất khó tưởng một vật khiến cả đại lục điên cuồng không ngờ lại đơn giản như vậy, không nhìn ra chúng kỳ lạ ở chỗ nào.

Rút cuộc đi tới vách núi, cúi đầu nhìn xuống… tuy rằng lực lượng hơn xa người thường nhưng vẫn phải cẩn thận, nếu từ nơi này rơi xuống, ngay cả bản thân hắn cũng không chịu nổi.

Hít sâu một hơi, lam sắc quang mang từ người hắn lóe lên, thân hình như tên bắn nhảy lên.

Trong không trung hắn quay người tung một cước khiến vách núi biến dạng như vậy hắn có thể tiếp tục có chỗ đặt chân để nhảy tiếp xuống dưới.

Nhưng mà ngay khi hắn xoay người con mắt hắn chợt phóng lớn!

Một mảnh kim sắc…

A!!!!

Tiếng hét thảm quanh quẩn tại vách đá…. Hai đầu thuật thú nhìn xuống dưới… Mây trắng lượn lờ, cứ thế rơi xuống… không ai có thể sống sót.

Hai đầu thuật thú nhìn nhau, quay đầu rời đi….

18-01-2013, 08:40 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

2. Chương 1: Lâm Dịch!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Vù vù vù vù.

Âm thanh phá không vang lên vù vù quanh quẩn trong một sơn cốc nhỏ.

Sơn cốc không lớn, ba mặt không ngờ đều là vách núi, một mặt còn lại bị bao phủ bởi một mảnh lớn cây bụi và dây leo, bao phủ toàn bộ sơn cốc bên trong.

Trong trung tâm sơn cốc đã có năm chiếc cọc gỗ cao tầm mười thước, phẩm chất khác nhau, hiển nhiên là có người cố ý đóng ở chỗ này.

Lúc này trên bãi cỏ, một bóng người nhỏ nhắn đang lay động!

Vù!

Tay trái như roi đánh ra ngoài! Dưới ánh mặt trời tay trái vừa đánh ra, theo quán tính thân thể cực nhanh xoay tròn, đùi phải cũng như roi quất ra vang lên tiếng rít như xé vải, tiếng bốp bốp liên tiếp vang lên!

Mái tóc đen mượt theo hoạt động của thân thể mà tung bay, thỉnh thoảng lộ ra một cái hoa tai như chiếc đinh màu bạc.

Rút cuộc, người này quay về động tác ban đầu, điều khí một chút, trên ngực vẫn phập phồng hơi thở.

Trên khuôn mặt thanh tú mang theo nét trẻ con, nhưng bởi thời gian dài rèn đúc tạo nên vài nét kiên nghị nhàn nhạt trên khuôn mặt, mồ hôi trên mái tóc đen nhánh nhẹ rơi trên mặt đất, mồ hôi từ trán chảy xuống chiếc áo cộc tay màu đen, đây là chú nhóc chừng mười một tuổi.

Lúc này đã là tiết xuân, khí lạnh mùa đông đã tan đi nhiều, gió thổi có cảm giác mát lạnh tới tận xương, nhưng chỉ mặc một cái quần với một chiếc áo cộc tay dường như có chút phong phanh.

Hơi rùng mình, cậu nhóc bước nhanh về phía đầy bụi gai và dây leo.

Đây là một cái cốc trong cốc, bên ngoài chỗ này cũng là một sơn cốc, trong này cũng tính là một cái sơn cốc.

Ngăn cản hai sơn cốc này chính là một phiến bụi gai lớn, ba năm trước lần đầu tiên tới đây, hai cha con cậu nhóc đã phạt đi không ít cây dại, lúc này mới tạo thành một cái hốc nhỏ miễn cưỡng cho một người chui vào.

Nhưng mà đường đi bên trong cũng gian nan vô cùng, bình thường ra khỏi đường đi vô ý sẽ bị để lại vài vết thương nhỏ trên người.

Sơn cốc bên ngoài lớn hơn sơn cốc bên trong vài phần, hoàn cảnh nơi này cực đẹp, còn có một đầm nước nhỏ, lúc mùa hè đây chính là nơi được cậu nhóc yêu thích nhất.

Nhưng nơi này ngoại trừ cậu nhóc thì không có ai lui tới nữa, ngay cả lối thông giữa hai sơn cốc cũng tương đối bí ẩn, có dây gai che phủ, thật ra khó ai có thể phát hiện ra.

Nhưng mà nơi đây lại thích hợp làm nơi tĩnh tu.

Nhanh nhẹn đi qua thông đạo, cậu nhóc ra ngoài sơn cốc.

Đầm nhỏ vẫn lặng yên như cũ, nhưng mà bởi vì đầm này quá nhỏ, nước lại trong cho nên bên trong không thấy loài cá nào.

Đến bờ đầm, cậu nhóc bắt đầu cởi quần áo và đồ vật hàng ngày.

Khiến người ta kinh ngạc chính là… tầng áo nhìn mỏng manh như vậy nhưng lại thấy cậu nhóc có vẻ rất vất vả mới cởi xong, tiện tay vứt sang bên cạnh, không ngờ phát sinh tiếng bụp, như vật nặng rơi xuống đất.

Trên mặt cậu nhóc lộ vẻ thoải mái, sau đó mới cong người nhảy xuống đầm, nước bắn lên khiến cành hoa bên cạnh rung rinh một hồi.

Lặn người xuống nước thẳng mười thước hầu như tới trung tâm đầm nhỏ, sau đó cậu nhóc quay đầu khác bơi đi! Khi tới đầu khác lại lộn vòng ngược lại, cứ như vậy mấy vòng…

Hơn mười vòng, thân thể hắn bắt đầu chậm lại, nhưng cậu nhóc vẫn cố nén đau nhức trên thân thể, lặng yên bơi tiếp.

Cậu nhóc bơi qua bơi lại đã hơn bảy mươi vòng.

Đầm nhỏ có đường kính hai mươi mét, nhưng bơi đi bơi lại bảy mươi vòng cũng gần một nghìn năm trăm mét rồi!

Mà cậu nhóc này cùng lắm chỉ mười một tuổi, thân thể cùng cơ bắp còn non yếu, qua rèn luyện lúc trước thân thể hắn đã tiêu hao hầu như không còn, nhưng vẫn có thể bơi thêm được một nghìn năm trăm mét, phần nghị lực này thực sự là khó có được.

Hít hà…

Rút cuộc đạt mục tiêu ngày hôm nay… cậu nhóc bò lên bờ, cũng không quản cảm giác lạnh của mưa xuân, cứ như vậy nằm trên mặt đất.

Đã rơi vào tình trạng kiệt sức, toàn thân trên dưới mỗi chỗ đều tê dại, thân thể đã mềm nhũn không còn một tia sức lực, chân chính đạt tới cực hạn.

Nhưng dù là thế, cậu nhóc vẫn lộ ra nụ cười mỉm.. hắn thích loại cảm giác không ngừng mạnh mẽ này.

Cứ như vậy nằm lẳng lặng một hồi, cảm giác thân thể đã miễn cưỡng cử động được, cậu nhóc mới đứng lên, chậm chập mặc bộ quần áo tu hành phụ thân chuẩn bị cho lên người sau đó lê bước mệt mỏi rã rời đi về nhà.

…….

Đây là một trấn nhỏ cực kỳ xa xôi, tọa lạc tại Khắc Lâm hành tỉnh dưới chân Mạn Vân sơn mạch, tên gọi là Hi Mạn trấn.

Cậu nhóc kia tên là Lâm Dịch, cha hắn là y sư duy nhất trong trấn, nhà của hắn cũng là một y quán.

Vừa mới vào cửa, phía sau truyền tới một trận áp lực, thiếu chút nữa khiến Lâm Dịch vốn uể oải bất kham ngã trên mặt đất.

Rất nhanh hắn bước lên phía trước vài bước ổn định thân hình, trên lưng đã có thêm một thân thể mềm mại.

Lâm Dịch khóc không ra nước mắt:

- Yến Nhi, muội làm ca ca mệt chết a…

- Hì hì…

Phía sau truyền tới một tiếng cười non nớt, một tiểu nha đầu từ trên lưng Lâm Dịch thò đầu lên, chu cái miệng nhỏ nhắn, hờn giận nói:

- Ai bảo ca ca không chơi cùng Yến Nhi.

Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ thò tay ra phía sau ôm chặt thân thể em gái miễn cho nàng ngã xuống, sau đó mới nói:

- Ca ca còn phải tu hành nữa a…

Cánh tay đang đè trên cổ Lâm Dịch đột nhiên ôm lên mặt hắn, nắm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của ca ca, kèm theo âm thanh làm nũng không nghe của tiểu nha đầu:

- Mặc kệ, mặc kệ! Hừ! Hôm nay dù thế nào ca ca cũng phải chơi cùng Yến Nhi!

Lâm Dịch bất đắc dĩ, vừa muốn nói, nhưng cảm thấy phía sau nhẹ bẫng, sau đó một âm thanh vừa mạnh mẽ lại nhu hòa vang lên:

- Lại bắt nạt ca ca hả?

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Yến Nhi nhỏ bé đã bị một trung niên bế lên.

Trung niên lớn tuổi nhưng vô cùng phong độ, nếu nhìn kỹ có thể thấy vầng trán trung niên có đôi nét rất giống Lâm Dịch.

Người này chính là cha của Lâm Dịch —- Lâm Cường.

Lâm Cường ôm tiểu nha đầu, mà tiểu nha đầu cũng nhu thuận ôm vòng tay nhỏ bé qua cổ Lâm Cường làm nũng:

- Thế nhưng Yến Nhi muốn ca ca chơi cùng.

- Cha.

Lâm Dịch gọi một tiếng.

18-01-2013, 08:41 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

3. Chương 2: Khảo Hạch! (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Cường cúi đầu nhìn qua Lâm Dịch cười nói:

- Con đi thay quần áo trước đi.

Lâm Dịch gật đầu, xoay người vào trong phòng, đóng cửa lại, ngoài cửa vẫn như cũ truyền tới tiếng ương bướng của muội muội.

Kéo thân thể uể oải đi tới, đem quần áo và đồ dùng hàng ngày bỏ xuống, lấy ra một bộ quần áo thông thường, Lâm Dịch chậm chạp cởi nốt bộ áo ngắn cộc tay bó sát màu đen trên người.

Đây là đồ vật ba năm trước Lâm Cường giao cho Lâm Dịch, đừng xem thường chiếc áo cộc mỏng manh này, trọng lượng của nó phải đạt tới 15kg! Đối với một đứa nhỏ mười một tuổi đã là cân nặng khó mà với tới.

Lại nói y phục này cũng rất thần kỳ, rút cuộc là vật liệu gì chế thành Lâm Cường cũng không nói qua, sờ lên rõ ràng mịn màng như quần áo thông thường, nhưng không ngờ lại có trọng lượng nặng như vậy. Hơn

nữa tính chất cực kỳ cứng cỏi, phải biết rằng mỗi ngày ra vào sơn cốc, khắp nơi đều cọ vào bụi gai, hơi vô ý sẽ bị rách quần áo, nhưng y phục này ngay cả một vết xước cũng chưa từng thấy.

Thay một bộ quần áo mới, Lâm Dịch cất y phục lại trong tủ quần áo đây là một phần thân thể của hắn, cũng là bởi vì hắn mặc kiện y phục nặng này trong một thời gian dài, mỗi sáng sớm trước khi tu hành hắn đều mặc quần áo tập thể dục một chút, bằng không thân thể hắn không cách nào thừa nhận trọng lượng kia.

Trở lại phòng khách, đã thấy Yến Nhi vẫn quấn quít làm nũng Lâm Cường không ngớt.

Lâm Cường bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, sau đó nói:

- Được rồi được rồi, để ca ca con nghỉ ngơi một chút sau đó chơi với con được chứ?

Tiểu nha đầu nghe cha nói vậy nhất thời mặt mày rạng rỡ, hoan hô. Thấy Lâm Dịch từ trong phòng đi ra, nhất thời chạy tới trước người Lâm Dịch, sang tay nhào vào lòng hắn.

Lâm Dịch bế Yến Nhi lên, tiểu nha đầu hai tay ôm chặt cổ Lâm Dịch.

- Ca ca hôm nay phải chơi cùng Yến Nhi! Vừa rồi cha đã đồng ý rồi!

Lâm Dịch nghe vậy nghi hoặc nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường gật đầu nói:

- Ừm, hai ngày nay con nghỉ ngơi một chút đi, hai ngày nữa lần chiêu sinh mới của Vũ Môn bắt đầu rồi, năm nay con cũng đi khảo hạch đi. Để xem trong thời gian ba năm, trình độ con tiến bộ tới mức nào, hai ngày nay chơi cùng Yến Nhi là được rồi.

Lâm Dịch gật đầu:

- Ừm, chúng ta ra ngoài chơi!

Nói rồi liền ôm tiểu nha đầu ra ngoài, dọc theo đường đi còn truyền tới tiếng cười khanh khách của tiểu nha đầu.

Lâm Cường cười nhìn một hai đứa con đi ra ngoài, sau đó xoay người ngẩng đầu nhìn về phía chính đường.

Nơi đó có một bức tranh chân dung, một người con gái cực đẹp, trên mặt mang theo vẻ cười hiền dịu…

Lâm Dịch cõng tiểu nha đầu ở trên lưng đi trên con đường gạch trong trấn nhỏ.

Hi Mạn trấn thực sự rất nhỏ, bởi vậy người ở đây đều quen biết nhau, dọc theo đường đi Lâm Dịch và Yến Nhi đều chào hỏi, cô này chú kia, mang theo một trận tiếng cười.

- Ca ca, muội muốn tới nhà Thư Mộng tỷ tỷ chơi!

Đang tò mò nhìn hết chỗ nọ tới chỗ kia, Lâm Dịch chợt nghe tiểu nha đầu phía sau nói, lắc đầu nói:

- Chỗ đó có gì vui? Ta mang muội đến chỗ Tạp Tử ca ca chơi.

Vừa nói vừa đi về phía nhà người bạn tốt Trương Tạp.

Nhưng mà tiểu nha đầu không nghe theo, cánh tay nhỏ bé ôm chặt cổ hắn nũng nịu, khuôn mặt nhỏ nhắn chu lên hô:

- Không thích không thích! Muội muốn đến nhà Thư Mộng tỷ tỷ!

Lâm Dịch rút cuộc không chống đối được với chiêu vừa làm nũng vừa vuốt ve của tiểu nha đầu, đành chịu thua liên mồm nói:

- Được rồi, đến nhà của Thư Mộng! Yến Nhi mau buông tay a!

Tiểu nha đầu lúc này mới bật cười đắc ý nói:

- Xem sau này huynh còn dám không nghe Yến Nhi nói không?

……

Thư Mộng trạc tuổi Lâm Dịch và Trương Tạp, có quan hệ rất tốt với Lâm Dịch. Nhưng mọi người đều biết nam hài đều không thích chơi với người khác giới, vì thế trong vô thức Lâm Dịch vẫn thích chơi với Trương Tạp hơn.

Nhà ở trong trấn nhỏ hầu hết đều giống nhau, trong nhà cũng không có khóa cửa, ở một trấn nhỏ thế này, mọi người đều biết rõ nhau, người gặp người cũng là chân thành thiếu đi sự giả dối của thế giới bên ngoài.

Lâm Dịch cõng trên lưng tiểu nha đầu đi vào trong sân, sân cũng không lớn, hình dạng tầm hai mươi mét vuông, xung quanh có trồng ít hoa cỏ trang trí, đương nhiên Lâm Dịch không biết tên chúng là gì.

Lúc này trong sân, bên hàng hoa phía bên phải đang có một ông lão đang tỉa cành lá… nhìn qua ông lão tuổi đã cao, tóc đã có nhiều điểm bạc. Trên mặt dường như đã che phủ bởi nếp nhăn.

Nghe có tiếng bước chân, ông lão quay đầu nhìn về phía cổng, liền nhìn thấy anh em Lâm Dịch, trên mặt ông lão hiện ra vẻ tươi cười hiền lành:

- Tiểu nha đầu, hôm nay ca ca đưa cháu đi chơi hả?

- Hì hì, vâng, Thư gia gia khỏe a….

Lâm Dịch cũng cười chào một tiếng:

- Cháu chào Thư gia gia.

Lão giả hiền hòa cười gật đầu, nói:

- Mộng nhi đang trong nhà, các cháu vào chơi đi.

- Dạ.

Hai người lên tiếng xong đi vào bên trong nhà.

Đừng nhìn bề ngoài ngôi nhà đơn sơ, nhưng kiểu cách bên trong cũng rất thu hút, tường gỗ không nhiễm chút bụi trần, mang theo một mùi thơm nhè nhẹ, bố cục căn nhà tương đối thanh nhã lại mang theo khí tức ấp ám. Đương nhiên, phương diện này Lâm Dịch không hề có chút cảm thụ.

- Thư Mộng tỷ tỷ, Thư Mộng tỷ tỷ!

Lâm Yến vừa vào cửa đã lớn tiếng gọi, từ trên lưng Lâm Dịch nhảy xuống mặt đất.

Chỉ chốc lát, cửa một căn phòng mở ra, bên trong chạy ra một cô bé.

Cô bé này vóc dáng không thấp, thậm chí còn cao hơn Lâm Dịch vài tấc, khuôn mặt tròn trĩnh cùng đôi mắt to tròn đen nhánh như bảo thạch, đôi môi màu hồng phấn hơi hé cười nhìn thế nào cũng thấy đây là một tiểu mỹ nhân, ít ra sau này cũng là một đại mỹ nhân trong tương lai.

- Yến Nhi tới hả… ồ Dịch tử cũng tới sao?

Người con gái vừa đi ra chính là Thư Mộng, thấy Lâm Yến xong thì tươi cười gọi một tiếng, mà tiểu nha đầu cũng vù một cái nhào vào lòng Thư Mộng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ vui mừng.

Lâm Dịch gãi đầu:

- Ừm, Yến Nhi bắt ta đưa tới đây.

Nói xong lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Thư Mộng nghe xong trừng mặt:

- Nếu Yến Nhi không bắt, chả lẽ ngươi không định tới chơi à?

- Ách… hì hì…

Lâm Dịch xấu hổ cười, Thư Mộng trừng mắt một cái liền mặc hắn ở một bên, nói chuyện rít rít với Lâm Yến.

18-01-2013, 08:42 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

4. Chương 3: Khảo Hạch! (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ gãi đầu, không biết vì sao, mỗi lần đối mặt với Thư Mộng, trong lòng hắn luôn có cảm giác kỳ diệu.

Con gái nói chuyện, Lâm Dịch cũng chỉ biết buồn chán ngồi một bên… chả biết làm cái gì.

Mà phía sau, ngoài cửa truyền tới một giọng nói:

- Thư gia gia…

Lâm Dịch nghe xong hơi nhíu mày, sau đó lộ vẻ vui mừng, bởi vì hắn nghe ra đây là giọng nói của Trương Tạp.

Quả nhiên, ngoài cửa truyền tới giọng nói ấm áp của Thư gia gia.

- Là Trương thiếu gia a, ha ha vào đi, Mộng Nhi và hai anh em Lâm Dịch đều ở trong.

- Dịch Tử đã tới rồi a?

Không đợi ông lão trả lời, Lâm Dịch đã chạy ra.

Ở ngoài cửa có một chú nhóc đang đứng, nhìn dáng dấp dường như nhỏ hơn Lâm Dịch một chút, môi hồng răng trắng, tướng mạo vô cùng anh tuấn, chính là bạn tốt của Lâm Dịch, Trương Tạp.

- Tạp Tử!

Trương Tạp nghe thấy giọng nói, ngẩng đầu nhìn lên thấy Dịch Lâm chạy qua, trong miệng mắng:

- Tiểu tử thối! Đến đây chơi không ngờ không qua nhà của ta!

Lâm Dịch cười he he, hai người liền đi vào trong…

Mấy người bắt chuyện một lúc, hai cô nhóc nói chuyện với nhau, một bên kia hai cậu nhóc nói chuyện… đương nhiên giọng nói của mấy cậu nhóc nghe rõ hơn tiếng con gái bên kia nhiều.

Nói một hồi, Lâm Dịch cảm giác ở đây có chút buồn chán, không khỏi nói với Trương Tạp:

- Đi ra ngoài chơi đi!

Trương Tạp tự nhiên là không từ chối, nhún vai đứng dậy, Lâm Dịch nói với Lâm Yến và Thư Mộng vài câu sau đó không đợi tiểu nha đầu đuổi theo liền cùng Trương Tạp chạy ra ngoài.

Cuối cùng tiểu nha đầu bĩu bôi hung hăng nói:

- Hừ! Ca ca thối! Tối về sẽ thu thập ngươi!

….

Trên đường đi hai người đùa giỡn nhau, đến khi hai người cùng thở hồng hộc mới an phận.

- Năm nay ta cũng muốn tiến vào Vũ Môn.

Lâm Dịch đột nhiên nói khiến Trương Tạp sửng sốt:

- Ngươi định tham gia khảo hạch?

Lâm Dịch cười hắc hắc, gật đầu:

- Hãy chờ xem, thành tích khảo hạch của ta sẽ tốt hơn thành tích trước kia của ngươi nhiều!

Trương Tạp bĩu môi không tin nói:

- Thôi đi, với thực lực của ngươi, miễn cưỡng hợp cách là may rồi.

Lời của Trương Tạp không phải vô căn cứ, từ nhỏ đã lớn lên cùng Lâm Dịch, đối với thể năng của Lâm Dịch hắn biết tường tận, ba năm trước Lâm Dịch tám tuổi, kỳ thực khi đó hai đứa đều tham gia khảo hạch chiêu sinh của Vũ Môn, cuối cùng hắn hợp cách, Lâm Dịch thì không.

Lúc đó hắn dùng hai mươi phút để chạy 5 km, mà Lâm Dịch thậm chí ngay cả bốn cây còn chưa có hoàn thành, cuối cùng tuy rằng mình vòng lại kéo hắn một vòng nhưng vẫn mất 26 phút, điều kiện hợp cách là 25 phút.

Trong lòng Trương Tạp, thời gian ba năm có thể khiến thực lực Lâm Dịch tăng lên một chút nhưng không thể nào đề thăng quá lớn.

Trương Tạp cũng không biết ba năm nay Lâm Dịch một ngày đêm cũng chưa từng thảnh thơi.

- Ngươi không tin sao?

Trương Tạp bĩu môi, cười hắc hắc:

- Bằng vào hai trăm mét chạy đã thở hồng hộc như ngươi, ta tin thế nào?

Lâm Dịch tức khí:

- Vậy đến lúc đó chờ xem!

Trương Tạp bĩu môi, không nói gì.

Hai ngày trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua tán cây, trên mặt đất phóng ra quang ảnh loang lổ, không trung vẫn còn sương mờ ảo, tạo lên một loại cảm giác không chân thực.

Sáng sớm sáu giờ vốn là thời gian mọi người luyện võ nhưng bởi vì hôm nay là ngay cử hành lễ hội chiêu sinh, cho nên buổi sáng cũng không có khóa học.

Tuy rằng là sáng sớm nhưng chu vi thao trường vẫn đầy người, đều là người đến xem con cháu mình thi khảo hạch.

Đối với người trong trấn nhỏ, con cái nhà mình có thể đi vào Vũ Môn là một chuyện đáng tự hào nhất, dù sao đại lục này vẫn đầy rẫy nguy hiểm trí mạng, tiến vào Vũ Môn, cũng có nghĩa là con mình đã đủ thực lực nhất định để bảo vệ mình.

Lâm Cường mang theo Lâm Yến tới bên cạnh thao trường, lúc này Lâm Dịch cùng năm sáu mươi đứa trẻ đang đứng ở trung tâm thao trường, mà Lâm Yến hưng phấn hò hét:

- Ca ca cố lên! Ca ca cố lên.

Trước mặt năm sáu mươi đứa trẻ là một người đứng tuổi.

Điểm danh đến đứa nhóc cuối cùng, lúc này mới xếp lại danh sách, trên mặt mang theo nụ cười nói:

- Tốt, tất cả mọi người đến đông đủ rồi, như vậy khảo hạch có thể bắt đầu.

Khương Phàm là môn chủ Vũ Môn của cái trấn này, cũng là lãnh đạo vũ trang của trấn, vừa cười lên khuôn mặt hơi béo của hắn khiến đôi mắt híp lại thành một đường, làm cho người ta thế nào cũng không nghĩ được một người như vậy là một tồn tại mang thực lực chiến sĩ ‘ tam môn’.

- Đi theo ta.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của một thanh niên phía sau Khương Phàm vang lên.

Bọn trẻ trong trấn đều nhận ra hắn, hắn gọi là Lý, nhưng về phần cái gì Lý thì ai không biết được rồi, hơn nữa mọi người trong trấn đều xưng hô với hắn như vậy. Lý có mái tóc vừa dày vừa đen, hơi có chút thô cuồng, dưới hàng lông mi dày là con mắt sắc bén, hắn ăn mặc dường như chưa từng thay đổi, vẫn là một

kiện áo ngắn màu đen, một cái quần lộ ra cơ thể cường tráng làm cho người ta ao ước, mà biểu tình trên mặt hắn cũng vĩnh viễn đều lạnh lùng tới cực điểm, vì thế từ khi hắn đến trấn này, đám trẻ đều cực kỳ kính nể và hâm mộ hắn.

Đi theo Lý, đám trẻ đều đã xếp một hàng trước vạch xuất phát.

- Một vòng thao trường là một nghìn mét, nói cách khách trong 25 phút chạy được năm vòng coi như hợp cách, hiểu chưa?

- Dạ, hiểu.

Đám nhóc nhao nhao đáp lại, điều này làm Lý có chút nhíu mày, nhưng nghĩ lại chúng chỉ là một đám nhóc, lớn nhất cũng chỉ mười ba tuổi, yêu cầu bọn họ thống nhất cùng hô dường như có chút khó khăn.

- Chuẩn bị…

Lâm Dịch hơi hạ thấp lưng, tâm tình hắn có chút kích động, hiệu quả của ba năm tập luyện chính là biểu hiện vào lúc này đây.

Dù sao bản thân hắn là một đứa nhóc, bản tính tranh cường háo thắng rất mạnh, con mắt liếc Trương Tạp đứng ở bên ngoài, Lâm Dịch hít sâu một hơi.

- Chạy!

Theo tiếng lệnh của Lý, đám trẻ khác còn chưa phản ứng lại Lâm Dịch đã 'vù' một tiếng lao ra ngoài trước! Tốc độ của hắn cực nhanh, ít nhất hơn đám trẻ bình thường rất nhiều.

Mà khi Lâm Dịch chạy được hơn một thước, đám trẻ khác mới bắt đầu chuyển chân…

18-01-2013, 08:43 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

5. Chương 4: Thành Quả Khổ Tu!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lý có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua bóng lưng Lâm Dịch đang tăng tốc phía trước, sau đó cũng chỉ nhíu lông mày, cúi đầu nhìn về phía đồng hồ trong tay.

Tốc độ Lâm Dịch cực nhanh! Ba năm tu luyện rút cuộc cũng mang tới thành quả mong muốn, biểu lộ thực lực trước mặt đám trẻ trong thôn!

Bộ trang phục tu hành nặng nề đã được hắn cởi ra, từ khi bắt đầu tu luyện tới hiện tại hắn chưa từng có cảm giác thân thể nhẹ nhàng đến thế, lúc này thân thể hắn có cảm giác như đang bay lên!

Trong lòng hắn tràn ngập hưng phấn! Năm cây số là một bộ phận tu luyện mỗi ngày của hắn, khi đó hắn đã từng thử qua, mặc vào quần áo tu thành, hắn toàn lực chạy năm cây số cần thời gian là mười bảy phút ba hai giây, bằng vào thành tích này, liền đủ đánh vỡ hoàn toàn thành tích hai mươi phút.

Mà lúc này hắn đã bỏ đi quần áo tu hành rồi, tốc độ sẽ đạt tới mức độ nào đây?

Lâm Dịch không biết, nhưng hắn rất chờ mong…

- Ồ… thằng nhóc Lâm Dịch này rất khá a!

Khương Phàm đi tới bên cạnh Lý, cũng có chút ngạc nhên nhìn thân ảnh Lâm Dịch, sau đó cười nói.

Lý vẫn duy trì vẻ lạnh lùng, gật đầu:

- Một vòng mất thời gian 2p37', sức bật không tồi, bây giờ chỉ xem hắn có thể tiếp tục kiên trì tốc độ này không thôi.

Khương Phàm có chút kinh ngạc:

- 2p37' ?? Không thể có sức bật tốt bực này a... người trưởng thành bình thường cũng không lợi hại vậy nha?

Lý gật đầu, không nói gì...

Thời gian trôi qua từng phút, khảo hạch vẫn tiếp tục.

- Ca ca! Cố lên! Cố lên ca ca!

Giọng nói của Yến Nhi ở bên ngoài dường như còn kích động Lâm Dịch hơn, hò hét khản cả giọng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng.

Lâm Cường cũng mang theo ánh mắt thỏa mãn nhìn nhi tử đã vượt trên đám trẻ một vòng, còn đang tiếp tục gia tăng khoảng cách. Đối với Lâm Cường mà nói, người khác không biết nhưng hắn rõ ràng ba năm nay Lâm Dịch tu hành khổ cực tới mức nào, có thể kiên trì tới ba năm, hắn đã rất thỏa mãn rồi.

- 11 phút 02 giây...

Khương Phàm mở to mắt nhìn, chợt hài lòng thỏa mãn gật đầu.

- Khá lắm ! Ha ha... không ngờ thằng nhóc này lợi hại như vậy!

Trên mặt Lý vẫn không chút biểu tình, nhưng trong đáy mắt nhìn Lâm Dịch vẫn lộ ra tia hài lòng.

- Nếu như ta không có nhớ nhầm, ba năm trước đây hắn thậm chí năm cây số khảo hạch cũng không thể chạy hết a?

Lý nói khiến Khương Phàm quay đầu sang, rồi trầm mặc, yên lặng một lát hắn gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch đang chạy vòng nước rút cuối cùng.

- Chỉ có thể là... trong ba năm nay, hắn đã được huấn luyện, hơn nữa cũng không nhẹ nhàng, lúc đó hắn mới là đứa trẻ tám tuổi a? Ba năm có thể gia tăng nhiều thực lực như vậy... chỉ thế là đủ biết huấn luyện của hắn gian khổ cỡ nào, thực sự làm khó hắn a...

Lý gật đầu, không nói gì.

- 13 phút 37 giây! Đây là thành tích cuối cùng của Lâm Dịch!

Khi hắn hoàn thành khảo hạch, mặc dù đứa trẻ nhanh nhất cũng đều bị hắn vượt qua hai vòng.

Miệng thở hổn hển, mồ hôi trong suốt từ mái tóc đen nhánh nhỏ xuống mặt đất, nhưng ánh mắt Lâm Dịch bắn ra quang mang hưng phấn!

Mười ba phút ba bảy giây! Đây chính là thành quả ba năm tu hành khổ cực của hắn!

Trương Tạp đã rớt cằm xuống tận mặt đất... hắn lặng người nhìn Lâm Dịch đang thẳng người ưỡn ngực ở bên trong thao trường... lúc này tư thế của Lâm Dịch thực sự là oai hùng hiên ngang, đây là Lâm Dịch ba năm trước dùng hết sức lực mới miễn cưỡng chạy hết lộ trình sao? Biểu hiện tốc độ của hắn, cho dù người luyện trong Vũ Môn ba năm cũng rất khó đạt được thành tích này a! Cái này...

Trong lúc nhất thời, Trương Tạp không biết dùng biểu tình gì đón tiếp Lâm Dịch, chỉ có thể kinh ngạc như trời trồng nhìn hắn...

Khảo hạch rút cuộc cũng kết thúc, năm nay có ba hai đứa nhóc qua khảo hạch, gần như nửa non đám trẻ không vượt qua, mà ở trong đám này, Lâm Dịch không thể nghi ngờ là xuất sắc nhất!

- Những người qua khảo hạch sáng sớm ngày mai chín giờ tập hợp, cử hành lễ nhập môn.

Khương Phàm nói ngắn gọn mấy câu, sau đó tuyên bố giải tán. Lúc giải tán hắn đi tới trước mặt Lâm Dich, vỗ vai cười nói:

- Cậu nhóc không tồi!

Sau đó tươi cười rời đi.

Lễ phép đáp lại khen ngợi của môn chủ Vũ Môn, Lâm Dịch cười đã không khép miệng lại được nữa…

- Cha…

Lâm Dịch chạy tới bên cạch cha và muội muội vui vẻ hô hoán.

- A! Ca ca giỏi nhất a!!

Lâm Yến không đợi Lâm Dịch đứng vững đã nhào tới người hắn, miệng nhỏ hưng phấn hô, Lâm Dịch bế nàng lên, hung hăng hôn lên mặt tiểu nha đầu một cái, khiến Lâm Yến nhộn nhạo cười khanh khách.

Lâm Cười cười, vỗ vai Lâm Dịch:

- Không khiến cha thất vọng!

Lâm Dịch cười he he.

Trên đường về nhà, người nào gặp Lâm Dịch đều trắng trợn khích lệ một phen, khiến tâm tình hắn bay lên tận trời, rất là đắc ý.

Về đến nhà, Lâm Dịch đầu tiên về phòng thay một bộ quần áo giầy tất mới, sau đó vẫn mang tình trạng đắc ý vô cùng đi ra phòng khách.

- Dịch nhi, con lại đây một chút.

Vừa định ra ngoài kiếm Trương Tạp khoe khoang một phen, Lâm Cường đột nhiên mở miệng gọi Lâm Dịch.

Lâm Dịch quay đầu lại, thấy cha đang ngồi trên ghế phòng khách, liền cười hì hì chạy qua.

- Cha, có chuyện gì ạ?

Thành quả tu hành được mọi người khen ngợi, điều này làm cho trong lòng Lâm Dịch vô cùng hài lòng, loại cảm giác được mọi người thừa nhận khiến bộ dạng tươi cười trên mặt Lâm Dịch khó có thể tắt đi.

- Ngồi xuống đi, cha có chuyện cần nói với con.

Lâm Dịch nghe vậy liền ngồi ở một bên.

Lâm Cường nhìn Lâm Dịch khiến hắn không nắm bắt được, không nhịn được hô một tiếng:

- Cha.

Lâm Cường lúc này mới chậm rãi gật đầu:

- Con hiện tại rất hài lòng sao?

Lâm Dịch lập tức gật đầu, nhắc tới chuyện này tự nhiên trong lòng hắn rất hài lòng, miệng cười hì hì nói:

- Đương nhiên hài lòng rồi cha! Cha, người không biết hôm trước con bảo đi khảo hạch sẽ phá kỷ lục của Tạp Tử, nhưng hắn còn không tin! Hắc hắc… Người không có thấy biểu tình giật mình của hắn hôm nay! Ha ha… hắn chắc là không ngờ trong ba năm con tiến bộ lớn đến thế! Con muốn…

Nhưng mà Lâm Dịch còn chưa nói hết, Lâm Cường đã dùng tay ngăn hắn lại, Lâm Dịch không khỏi ngừng lại, nụ cười trên mặt cũng dần thu liễm, nghi hoặc hỏi phụ thân:

- Cha! Vậy… có chuyện gì a?

18-01-2013, 08:44 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

6. Chương 5: Tâm Của Cường Giả.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch không phải đứa trẻ bốn tuổi, tuy rằng hắn mới mười một tuổi nhưng ba năm tu hành khiến thể xác và tinh thần hắn đều có chút trưởng thành hơn những đứa trẻ trạc tuổi khác, dù sao kiên nghị chính là một biểu hiện của thành thục, lúc này nhìn nụ cười trên mặt Lâm Cường đã biến mất, tâm trạng không khỏi thấp thỏm.

Lâm Cường nhìn Lâm Dịch, thu lại nụ cười nói:

- Dịch Nhi, con biết trên phương diện tu hành cái gì là quan trọng nhất không?

Lâm Dịch gật đầu:

- Dạ, là nghị lực ạ, cha, người trước đây không phải nói với con rồi sao? Bình thường người nói, trong thời gian tu hành nhất định phải chăm chú, phải nỗ lực, phải có nghị lực… chẳng lẽ không đúng sao?

Nói xong lời này ánh mắt Lâm Dịch lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lâm Cường gật đầu:

- Không sai, nghị lực là quan trọng, trên con đường tu hành gian nan, không đủ nghị lực đã định trước là không có thành tựu lớn. Thế nhưng… nếu như muốn có thành tựu lớn, chỉ có nghị lực không vẫn còn thiếu.

Lâm Dịch nghi hoặc nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường chậm rãi nói:

- Còn cần một lòng dũng cảm tiến tới, tâm tư khiêm tốn cẩn trọng.

- Dũng cảm tiến tới, tâm tư khiêm tốn cẩn trọng?

Lâm Dịch lẩm bẩm một tiếng, sau đó lắc đầu nói:

- Cha, con không hiểu lắm.

- Dũng cảm tiến tới chính là vĩnh viễn không hài lòng với tình trạng hiện tại, dũng cảm leo tiếp lên đỉnh cao mới, không thể buông thả, không vứt bỏ, hướng về mục tiêu của mình, từng bước kiên định tín niệm tiến về phía trước! Mà khiêm tốn cẩn trọng… chính là lòng đối đãi. Nếu như một người không biết khiêm tốn cẩn trọng, như vậy hắn làm sao phát hiện ra mình còn chưa đủ? Làm sao có thể hiểu ra nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên? Tự tin là cần có, nhưng quá tự tin là tự ngạo, nếu chỉ vì thành tích trước mắt mà tự mãn, như vậy thời gian tới, cảnh giới hiện tại cũng rất khó tiến bộ.

Lâm Dịch cúi đầu, bộ dạng có chút suy ngẫm.

Lâm Cường nhìn hắn một cái, chậm rãi nói:

- Dịch nhi, cha cũng không hi vọng xa vời rằng con có thành tựu kinh người, cha chỉ hi vọng, sau này con có thể đạt tới cực hạn bản thân, ngoài ra, còn có người nói chuyện…

Lâm Dịch nghe thế ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía Lâm cường.

Lâm Cường dường như có chút cảm xúc khẽ thở dài, sau đó nhìn Lâm Dịch:

- Một ngày nào đó con sẽ hiểu lời ta nói hôm nay, hiện tại con cần nhớ kỹ chính là không thể kiêu ngạo, tự đại là được.

Lâm Dịch nghe thế cái hiểu cái không gật đầu.

Lâm Cường cười nói:

- Được rồi, đi đi.

Lâm Dịch khẽ lên tiếng, mang theo chút suy nghĩ đi ra ngoài.

Lâm Cường nhìn bóng lưng Lâm Dịch đi xa, trên mặt lộ ra bộ dạng tươi cười…

……..

- Dịch tử thành thật khai ra! Rút cuộc có chuyện gì? Ngươi có chuyện gì gạt ta?

Trương Tạp có chút hổn hển chất vấn Lâm Dịch, bạn tốt vốn kém hắn bây giờ đã hơn hắn xa, khiến trong lòng hắn khó tránh chút tư vị nuốt không trôi.

Đương nhiên, cũng không phải nói là Trương Tạp không thích khi Lâm Dịch mạnh mẽ hơn, chỉ là trong lòng trẻ con luôn có chút tranh cường háo thắng. Ba năm trước Lâm Dịch rõ ràng còn yếu hơn hắn nhiều! Vì sao ba năm sau thành quả tu hành lại mạnh hơn hắn vài phần? Đây là điều khiến hắn vô cùng không cam lòng…

Lâm Dịch cười nói:

- Thực ra không có gì, chỉ là ba năm ngươi tu hành, ta cũng tu hành thôi…

Trương Tạp sửng sốt:

- Ngươi tu hành? Sai a… Ngươi không phải lần này mới tiến vào Vũ Môn sao? Ngươi gạt ta đúng không?

Lâm Dịch cười nói:

- Ai nói nhất định phải vào Vũ Môn mới có thể tu hành? Ta tự tu hành chẳng lẽ không được?

Trương Tạp nghe thế sửng sốt, Lâm Dịch nói thực ra không sai… cũng không ai quy định tu hành nhất định phải vào Vũ Môn a? Nhưng hắn vẫn không phục:

- Không lý nào ngươi tự tu hành lại tiến bộ nhanh hơn ta tu luyện trong Vũ Môn a!

Lâm Dịch nhún vai:

- Cái này thì ta cũng chịu.

Trương Tạp nghe vậy tức nghẹn, nhưng không biết nói gì…

Ngày thứ hai chín giờ, lễ nhập môn chính thức bắt đầu.

Trong lễ nhập môn, Khương Phàm phát biểu một đoạn diễn văn, các vị lão sư khác đều thuyết trình ngắn, cuối cùng công bố kết quả khảo hạch, Lâm Dịch tự nhiên nhận được đa số ánh mắt hâm mộ cùng tán dương.

Hôm qua nghe xong phụ thân nói, qua một ngày đêm tự hỏi, Lâm Dịch đã hiểu đại khái ý tứ của cha mình, miệng hắn lộ vẻ tươi cười nhưng không như hôm qua là một dáng tự mãn đắc ý.

Đây cũng là điều khiến Khương Phàm càng hài lòng với đệ tử mới nhập môn này.

Kiến trúc 'Vũ Môn' ở trấn nhỏ phương Bắc, phía trước là một thao trường nhỏ, ở đây có thể coi là kiến trúc rộng lớn nhất trong trấn, là nơi tập luyện cùng nghỉ ngơi của người tu hành võ đạo.

Trên Bạch Đế đại lục, nơi nơi đầy rẫy ma thú cuồng bạo mà mạnh mẽ, mặc dù nơi nhân loại sinh sống đều là nơi có rất ít ma thú, nhưng chuyện ma thú xâm lấn địa bàn của nhân loại cũng có phát sinh, mà mục đích Vũ Môn được thành lập chủ yếu vì chuyện này, chính là phụ trách đuổi giết ma thú, bảo vệ mọi người an toàn.

Trên trong Vũ Môn.

- Cái gì? Ngươi nói là muốn để Lâm Dịch rời khỏi Vũ Môn?

Đang ngồi trên ghế, Khương Phàm mạnh mẽ đứng dậy khuôn mặt luôn bình thản cũng không nhịn được đề cao giọng, lắc đầu quầy quậy:

- Không được không được! Tuyệt đối không! Ta tuyệt đối không mở trừng mắt nhìn mầm mống tốt như vậy bị hủy đi! Lâm y sư không phải ta cố ý nói ông, nhưng dù yêu thương con mình tới mức nào nhưng ngươi còn không rõ ràng thế giới này là có dạng gì sao? Nếu không có một thân bản lĩnh, đứa nhỏ của ông tương lai làm sao có thể sinh tồn? Hơn nữa… lẽ nào ông muốn để cho Lâm Dịch cứ như vậy sống ở thôn trấn này

cả đời? Nói thật, Lâm Dịch chính là đứa nhỏ bao năm qua trời cao đã ban cho tôi! Nếu thực sự mai một như vậy trong trấn thực sự đáng tiếc! Chúng ta cần phải để tương lai cho bọn nhỏ quyết định, không thể vì tình yêu thương mà hủy hoại tới tương lai của chúng a!

Khương Phàm nhịn không được tận tình khuyên bảo, mong muốn người trung niên ' quá mức yêu thương ' con cái trước mặt là Lâm Cường hiểu nỗi khổ tâm của hắn.

18-01-2013, 08:44 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

7. Chương 6: Thể Thuật Chân Chính! (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Cường có chút dở khóc dở cười, lắc đầu nói:

- Đừng hiểu lầm, ta không phải bảo Lâm Dịch rời khỏi Vũ Môn, chỉ là tạm thời không tham gia tu hành trong Vũ Môn, nó vẫn là môn hạ của Vũ Môn như cũ.

Khương Phàm sửng sốt một chút, lắc đầu nói:

- Vậy có gì khác nhau? Không được! Ta không đồng ý!

Lâm Cương bất đắc dĩ nói:

- Ngươi xem ta có phải là loại người vì yêu thương con cái mà làm hại tới tương lai của chúng không? Hơn nữa nếu như ta thực sự là người như vậy sao còn bảo nó tới khảo hạch Vũ Môn?

Khương Phàm cũng suy ngẫm một chút, nhưng vẫn nói:

- Ta mặc kệ, tuy rằng không rõ vì sao ngươi bảo hắn tới khảo hạch Vũ Môn, sau đó lại đột nhiên không cho hắn tu hành tại Vũ Môn, nhưng không nói cho ta lý do thuyết phục, mặc kệ ngươi nói cái gì đều không được!

Lâm Cường than nhẹ một tiếng, sau đó chậm rãi nói:

- Được như vậy ta xin hỏi, các ngươi có thể dạy thứ gì cho Dịch nhi?

Khương Phàm quay đầu nhìn Lâm Cường, có chút hờn giận nói:

- Lâm y sư, ngươi hoài nghi thực lực Vũ Môn chúng ta? Không sai, thực lực Vũ Môn trong trấn chúng ta đúng là không được tốt lắm, thế nhưng ở Vũ Môn chúng ta có cơ hội đưa Lâm Dịch tới Hi Á thành, thậm chí thành phố lớn hơn để học tập!

Lâm Cường gật đầu, chân thành nói:

- Mặc kệ thế nào, ta rất cảm kích sự quan tâm của ông tới Dịch nhi, thế nhưng… theo ta tới đây, ta cho ông xem một thứ, sau khi xem qua ông sẽ đổi ý…

Nói xong Lâm Cường đứng lên, đi tới hậu viện Vũ Môn.

Khương Phàm có chút tức giận hừ một tiếng, đối phương nói vậy khiến hắn có chút khó chịu, nhưng vừa nghĩ đối phương là cha của thiên tài mới gia nhập, trong lòng cố ngăn lửa giận, thấy đối phương ra ngoài, trong lòng không khỏi nghĩ:

- Xem ngươi cho ta xem cái gì! Vô luận cái gì cũng không khiến ta đồng ý!

Nghĩ vậy liền đi theo…

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lâm Cường và Khương Phàm một lần nữa đi ra, mà lúc này trên mặt Khương Phàm đã không còn biểu tình phẫn nộ, mà thay vào đó là bộ dạng cười khổ bất đắc dĩ.

- Như vậy chuyện Dịch Nhi, cảm ơn ông rồi…

Khương Phàm cười khổ lắc đầu:

- Nếu sớm biết nguyên nhân này… Được rồi, Lâm Dịch tạm thời không cần tu hành ở Vũ Môn, chờ thời cơ đến ta sẽ thông báo cho ông.

Lâm Cường nở nụ cười:

- Vậy cảm ơn, ta đi trước.

……

Thời gian một ngày đêm qua đi, Lâm Dịch vẫn ở trong sơn cốc nhỏ kia tu hành.

Vốn tưởng rằng tiến vào Vũ Môn có thể tu hành cùng đám bạn trạc tuổi, nhưng không ngờ cha vẫn áp dụng phương pháp tu hành cũ, điều này khiến Lâm Dịch có chút nghi hoặc, nhưng mà hắn cũng không phản đối, đối với hắn mà nói, hưởng thụ cảm giác vượt qua cực hạn mới là thứ hắn truy cầu.

Từ xuân tới thu, lại đến ngày hè nóng bức sắp trôi qua, sáng sớm hôm đó Lâm Cường cùng Lâm Dịch đều tới nơi tu hành này.

- Hôm nay việc tu luyện đợi lát nữa mới tiến hành.

Lâm Dịch đang muốn bắt đầu bằng món khai vị năm cây số, Lâm cường đã mở miệng.

Nghe Lâm Cường mở miệng, Lâm Dịch không khỏi ngừng động tác, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Cường.

- Dịch Nhi, con tu hành thời gian không ngắn rồi. Tính qua đã hơn ba năm gần tới bốn năm a? Như vậy có thể nói cho cha biết, con cảm nhận thể thuật này thế nào?

Lâm Dịch sửng sốt… những thứ này hắn chưa từng nghĩ tới, cái gì là cảm ngộ thể thuật? Thể thuật còn cần cảm ngộ sao?

- Lẽ nào không phải là mỗi lần đều vượt qua cực hạn?

Lâm Cường cười gật đầu:

- Con nói như vậy cũng không sai, đó đúng là mục đích thể thuật, phàm là ai cũng có cực hạn thân thể, thế nhưng cực hạn này là giả, nếu đúng là có cực hạn làm sao có thể vượt qua chứ? Bởi vì cực hạn là không thể vượt qua.

Lâm Dịch mở to mắt kinh ngạc nói:

- Nhân thể thực sự tồn tại cực hạn sao?

Lâm Cường gật đầu, nói:

- Nhân thể có cực hạn, nhưng mà muốn đạt tới cực hạn chân chính này là vô cùng khó khăn, bởi vậy cực hạn của thân thể cũng không có giả dối.

Lâm Dịch trừng mắt hỏi:

- Phụ thân, người biết cực hạn thân thể chỗ nào không?

Lâm Cường suy nghĩ một chút lắc đầu:

- Không biết, cha cũng không biết nhân thể cực hạn ở nơi nào… nhưng có thể khẳng đinh, nhân thể có cực hạn. Hơn nữa, mặc dù là cực hạn lực lượng thân thể, như lực sát thương cũng có hạn.

Lâm Dịch nhíu mày, câu nói của Lâm Cường dường như có chút mâu thuẫn… nếu không biết cực hạn của nhân thể, nhưng thế nào lại khẳng định thân thể có cực hạn chứ?

- Với thời gian tu hành không ngắn của con, hôm nay cha quyết định bắt đầu dạy con— Thể thuật chân chính!

- Thể thuật chân chính?

Lâm Dịch nghi hoặc hỏi.

Lâm Cường gật đầu, chậm rãi nói:

- Không sai, thể thuật chân chính.

- Tu hành trước đây của con kỳ thực không phải là thể thuật chân chính, chỉ có một chút rèn đúc thân thể bình thường, tạo nên cơ sở căn bản mà thôi... ta trước tiên biểu biễn cho con một lần, con nhìn kỹ nha.

Lâm Cường nói xong đi tới phía trước vài bước, mà hai mắt Lâm Dịch không chuyển nhìn hắn.

- Nhìn cho rõ.

Lâm Cường nói xong, hai tay nhất thời thu về trước ngực, trong mắt chợt lóe tinh quang, hai tay của hắn cấp tốc giao nhau, làm ra các loại ấn ký phức tạp! Dần dần một tia sáng lam sắc xuất hiện trên tay hắn.

Lâm Dịch bị một màn trước mặt làm cho ngây người.

Ánh sáng? Người làm sao có thể phát sáng chứ?

Một tầng thanh sắc quang mang nhàn nhạt hiện ra quanh người Lâm Cường! Lâm Cường chăm chú mà nghiêm túc, đột nhiên trong mắt lóe lên một tầng tinh mang, hét lớn một tiếng:

- Đi!

Lam hàn quang chợt phóng đại, một chữ 'cảnh' hiện ra rồi chợt lóe trước người Lâm Cường rồi biến mất! Mà thân thể Lâm Cường trong nháy mắt cũng động!

- Ầm!!!!!!!

Tiếng nổ lớn vang lên! Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một trận bụi bặm kéo tới khiến Lâm Dịch không nhịn được quay đầu che mắt, nhưng mà khói bụi qua đi, Lâm Dịch lập tức quay đầu nhìn lại.

Hắn ngây dại!

Vốn cách vách đá hai trăm thước, Lâm Cường lúc này đã xuất hiện cạnh vách đá, mà vách đá vốn trơn nhẵn lúc này xuất hiện một hình lõm vào đường kính chí ít mười thước!

Một tầng bụi trắng còn đang bay trong không trung, mà dưới chân Lâm Cường lúc này đã bị che khuất bởi một tầng bột trắng.

18-01-2013, 08:45 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

8. Chương 7: Thể Thuật Chân Chính! (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đây là một quyền của Lâm Cường! Một quyền này đánh cho vật chất hình vòng cung bán kính hơn mười thước tất cả thành bột mịn!

Lâm Dịch há to miệng nhìn Lâm Cường hiên ngang đứng đó, sau đó liếc mắt nhìn cái lỗ lõm lớn trên vách đá.

Lâm Cường nhìn thoáng qua chỗ lõm, khóe miệng chợt lóe lên một tia chua xót, sau đó nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Lâm Dịch.

- Thấy rồi chứ?

Giọng nói của Lâm Cường vang lên, mới khiến Lâm Dịch giật mình tỉnh lại.

Lâm Dịch ngơ ngác nhìn lỗ lõm bán kính hơn mười thước kia, nói như mê:

- Đây, đây là thể thuật chân chính sao cha?

Lâm Cường thấy biểu tình của Lâm Dịch, lắc đầu cười:

- Không sai, vừa rồi cha sử dụng thể thuật của mình, Dịch Nhi, cha đã nói qua, nhân thể có cực hạn, vô luận con có rèn đúc thế nào nếu đạt tới cực hạn liền không có khả năng tăng trưởng nữa.

- Nhưng mà cấu tạo bên trong thân thể được người đại lục gọi là ' nhân thể bát môn ' Đây chính là cửa lớn mở ra tiềm lực của nhân thể.

- Dựa theo phương pháp rèn đúc, một ngày nào đó sẽ tới cực hạn, cho đến lúc này khó có thể tiến thêm, nhưng mà nếu dùng phương pháp đặc thù kích phát tiềm năng của thân thể, con sẽ đạt được lực lượng cường đại hơn cực hạn vô số lần, nên biết, tiềm năng của nhân thể là vô hạn!

- Người bình thường không thể phát huy ra những tiềm năng này chính là bị ' nhân thể bát môn' quấy phá, chỉ cần phá vỡ ' nhân thể bát môn' có thể thu được lực lượng cường đại không gì sánh kịp! Cỗ lực lượng này được xưng là 'lực hủy diệt' cũng không quá.

- Mà vừa rồi cha dùng thủ ấn, chính là qua tần suất đặc thù của thủ ấn này dẫn dắt lực lượng trong thiên địa tiến vào cơ thể, do đó có thể phá vỡ đệ ngũ môn trong 'bát môn' chính là Cảnh Môn.

- Đương nhiên kỳ thực có một loại thủ ấn đơn giản có thể trong nháy mắt phá vỡ Tử Môn nhưng mà loại thủ ấn này trước khi con hoàn toàn nắm giữ không thể sử dụng.

Trong mắt Lâm Dịch toát ra vẻ ước ao, nhịn không được nói:

- Cha hôm nay truyền cho con phương pháp 'phá môn' sao?

Lâm Cường lắc đầu cười hiền nói:

- Đâu có dễ thế? Không chỉ hiểu được phương thức kết hợp thủ ấn mới có thể phá môn, mà còn phải không ngừng tu hành phối hợp, khi thân thể con một ngày có thể thừa nhận được lực lượng cường đại sau khi 'phá môn, đồng thời trên phương diện thủ ấn đạt được thành tựu mới có thể hoàn toàn 'phá môn'

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Dịch dần xị xuống:

- Cần thời gian bao lâu a...

Lâm Cường cười nói;

- Không cần sốt ruột, chỉ cần con có thể kiên trì luyện tập, không tới năm năm có thể khai phá đệ nhất môn Hưu Môn rồi.

Lâm Dịch nhíu mày, nhụt chí nói:

- Còn phải năm năm nữa a...

Lâm Cường khẽ nhíu mày, nói:

- Dịch Nhi, chẳng lẽ con quên lời ta nói rồi?

Lâm Dịch sửng sốt, chợt nhớ tới lời cha dạy trước đây ——- phải có nghị lực!

Nhất thời cảm giác nhụt chí trong lòng bị tan tành, trên mặt lộ ra thần sắc cứng cỏi, hít sâu một hơi khuôn mặt lộ ra vẻ kiên quyết, Lâm Dịch hung hăng nói:

- Được! Để sớm ngày phá môn! Con cần phải nỗ lực mới được!

Lâm Cường lúc này mới cười gật đầu:

- 'Phá môn' chính là kết quả, chỉ có mỗi ngày không ngừng tu hành cùng luyện tập mới đạt được hiệu quả 'phá môn'. Vì thế từ hôm nay, ta sẽ truyền cho con 'phá môn ấn ký'. Con chỉ cần dựa vào yêu cầu mỗi ngày của cha tu hành, không ngừng đề cao thân thể và độ phù hợp, lại mỗi ngày đều không lơ là, trong vòng năm năm nhất định phá vỡ Hưu Môn.

Lâm Dịch gật mạnh đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Lâm Cường.

Sau đó, thời gian dài tu hành gian khổ bắt đầu rồi…

……

Lần đầu tiên 'phá môn' nói cho cùng là vô cùng gian nan, yêu cầu cao tới cực điểm, phức tạp tới cực điểm, thủ ấn mà Lâm Dịch học tập theo thời gian bắt đầu thành thục, mà bản thân hắn có thể tự thân làm ra một bộ thủ ấn cũng đã qua hai năm.

Hai năm sau Lâm Dịch đã mười ba tuổi, cũng dần phát dục… hai năm trước hắn chỉ cao một mét tư mà thôi, hiện tại sau hai năm đã cao một mét sáu rồi! Vẻ non nớt trên khuôn mặt do tu hành mà đã phai nhạt đi không ít, đương nhiên người nhìn vào đều có thể đoán ra hắn bất quá chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi.

Hai năm này, ngoại trừ mỗi ngày dùng thời gian dài tiến hành luyện tập thủ ấn, Lâm Dịch cũng tiêu tốn không ít thời gian trong phương diện tu hành.

Trong sơn cốc, năm cái cọc gỗ đã bị tróc đi một tầng bên ngoài, hôm nay Lâm Dịch đã có thể dùng tay leo lên cây cọc gỗ lớn nhất rồi.

Trên phương diện thủ ấn tuy hắn hoàn toàn nhớ kỹ, rất nhanh có thể hoàn thành thủ ấn nhưng hắn không có cảm nhận được chút dao động năng lượng nào… nhưng mà Lâm Dịch không nôn nóng, hắn tin rằng cha hắn đã nói trong năm năm bảo trì tu hành sẽ có thể 'phá môn', vật nhất định sẽ phá!

Lâm Dịch dùng tốc độ nhanh chóng mà bình ổn đề cao thân thể cùng tinh thần mình.

- Dịch tử, Dịch tử….

Mới hoàn thành một lần thủ ấn, ngoài cửa chợt truyền tới tiếng nói của Trương Tạp, Lâm Dịch nghe được liền đi ra ngoài cửa.

Quả nhiên, Trương Tạp lúc này đang đứng ngoài viện Lâm gia, thấy Lâm Dịch đi ra, Trương Tạp lộ ra bộ dáng tươi cười:

- Dịch tử.

Hôm nay Trương Tạp đã trở thành đứa trẻ mười ba tuổi, thân cao hơn Lâm Dịch một chút, từ dung mạo tuấân tú của hắn có thể nhìn ra tương lmai nhất định sẽ trở thành một mỹ nam tử.

Lâm Dịch chạy qua hỏi:

- Có việc gì thế?

- À…

Trương Tạp có chút trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lâm Dịch nói:

- Chúng ta ra ngoài thôn đi, ta có việc muốn nói với ngươi.

Lâm Dịch cười gật đầu, hai người liền sóng vai đi ra ngoài trấn.

Dọc theo đường đi mặc cho Lâm Dịch dùng biện pháp gì, Trương Tạp cũng không hé môi đề cập có chuyện gì cho Lâm Dịch.

Hai người đã qua thời trẻ con ấu trĩ, Lâm Dịch không nhiều lời, năm năm tu hành đã khiến tâm tính của hắn thành thục hơn bạn cùng tuổi nhiều, nhất là từ hai năm trước biết được phương pháp tu hành thể thuật chân chính, hắn càng lúc càng mất đi hăng hái với mấy trò chơi trẻ con.

Mà Trương Tạp từ nhỏ đã tiến vào Vũ Môn, khổ tu bên trong Vũ Môn đồng thời Lý lão sư cả ngày lạnh lùng kia trực tiếp chỉ đạo, Trương Tạp dần trở nên trầm ổn.

18-01-2013, 08:46 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

9. Chương 8: Ma Thú Đột Kích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mà Lâm Dịch biết rõ tính bạn tốt Trương Tạp lại có hành động khác thường thế này tự nhiên là nghi hoặc không ngớt.

Khi hai người đi quanh trấn một lúc, tới cửa trấn, Lâm Dịch không nhịn được nữa nhíu mày nói:

- Tạp Tử, rút cuộc có chuyện gì?

- Ồ?

Trương Tạp bị hắn hỏi sửng sốt, chợt bộ dạng tươi cười đầy mặt trở nên trầm tĩnh lại, lộ ra bộ dạng buồn bã:

- Dịch tử, ta… ta phải rời…

Nhưng mà chưa đợi Trương Tạp nói xong, một trận tiếng kèn chói tai vang lên phá vỡ sự yên lặng của trấn nhỏ.

- Ô ~ ô ~ ô~~~~~

Trương Tạp và Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn ra ngoài trấn, thanh âm là từ tháp xa ngoài trấn vang lên.

- Sao thế?

Lâm Dịch và Trương Tạp đều ngạc nhiên, không hiểu nhìn về phía tháp xa nơi phát ra tiếng kèn.

- Hai người các ngươi còn không về nhà? Quên đi! Mau vào!

Bên cạnh vang lên tiếng cấp bách, hai người quay đầu nhìn là một thôn dân cạnh đó sốt ruột hô hoán với hai người.

Lâm Dịch và Trương Tạp đều không hiểu tại sao, Lâm Dịch nghi hoặc hỏi:

- Vương thúc, có chuyện gì thế?

Vương thúc càng vội vàng nói:

- Ma thú tới rồi! các ngươi mau vào đây!

- Ma thú?

Lâm Dịch và Trương Tạp đồng thời mở to mắt.

…. nhìn nhau

- Hay là… đi xem??

Lâm Dịch đề nghị.

Mà Trương Tạp lúc này vừa nghe ma thú tới, cũng quên mất chuyện phải nói với Lâm Dịch, liên tục gật đầu.

Chính vào lúc này một trận bước chân gấp gáp truyền tới, hai người đồng thời quay đầu, chỉ thấy một đám người vô cùng lo lắng sốt ruột chạy tới.

- Khương lão sư… Lý lão sư?

Trương Tạp sửng sốt gọi tên vài người.

Người vừa tới chính là đám môn chủ Khương Phàm!

Bộ mặt luôn hiền hòa trở nên nghiêm túc, mà phía sau hắn có thêm vài môn nhân Vũ Môn.

Lý vẫn bộ dạng lạnh lùng như cũ, lúc này thấy cửa trấn còn đứng hai đứa nhóc, nhíu mày:

- Mau về nhà!

Lý luôn nhận được sự kính nể của trẻ con trong trấn, vừa nghe được tiếng quát của hắn, Lâm Dịch và Trương Tạp nhất thời vâng dạ chạy về.

- Hiện tại làm sao đây?

Rời khỏi cửa trấn ra phía sau đám người Vũ Môn, hai người dừng lại.

Con mắt Lâm Dịch luân chuyển, khóe miệng dâng lên một nụ cười nói:

- Ta biết một nơi rất tốt, tầm nhìn rất tốt! Đi theo ta!

Nói xong chạy về phía đông trấn nhỏ.

Trương Tạp nghe vậy vội vàng chạy theo.

Dọc theo đường đi, mỗi nhà trong trấn đều đóng chặt cửa rồi, trên đường đi lại không còn một bóng người.

- Dịch Nhi!

Giọng nói của Lâm Cường rơi vào tai hai người, hai người không khỏi ngừng chân, Trương Tạp nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Hình như là cha ngươi đó…

Lâm Dịch suy nghĩ một chút nói:

- Ngươi chờ ta một chút.

Nói xong đã chạy về phía giọng nói lúc trước.

Trên đường chỉ có Lâm Cường vẫn lo lắng gọi tên Lâm Dịch, vừa nghe tiếng kèn hắn đã hiểu ý tứ.

Trên Bạch Đế đại lục, nơi nơi đều đầy rẫy ma thú, tuy rằng mọi người khi thành lập thôn trang đều chọn địa phương tương đối an toàn, nhưng thỉnh thoảng vẫn có đàn ma thú lạc đường tiến vào phạm vi của nhân loại.

Mà tháp phía xa của Hi Mạn trấn dùng để canh gác, mỗi ngày đều có người thay phiên giám sát bên ngoài trấn, nếu có ma thú sẽ thổi kèn cảnh báo.

Bởi vậy Lâm Cường vô cùng sốt ruột, bởi vì sự cường đại của ma thú vô cùng khắc sâu trong lòng hắn…

- Cha.

Phía sau truyền tới giọng nói của Lâm Dịch, Lâm Cường quay đầu nhất thời thấy Lâm Dịch không việc gì, thở dài một hơi.

- Mau về nhà với cha!

Lâm Dịch nói:

- Cha, đem chúng con đi xem ma thú được không?

Lâm Cường nghi hoặc nhìn hắn nói:

- Ai nói cho con biết có ma thú để xem?

- Vừa rồi bọn con ở cửa trấn, Vương thúc nói cho con biết! Nghe tiếng kèn xong đám Khương Phàm bá bá đều chạy tới cửa trấn! Cha, thực sự có ma thú sao? Đem bọn con đi xem đi!

Lâm Cường nhíu mày nói:

- Ma thú có gì đẹp đẽ, về nhà.

Nói xong xoay người.

Nhưng Lâm Dịch ở một bên vội la lên:

- Cha, đưa bọn con đi xem ma thú đi!

Lâm Cường đột nhiên sửng sốt quay đầu nghi hoặc hỏi:

- Bọn con?

- Vâng, còn Tạp Tử nữa.

- Nó hiện tại ở đâu?

- Hắn ở bên kia chờ con...

Lâm Dịch nói rồi chỉ về phía sau.

- Cái gì!

Lâm Cường mở to mắt, ma thú cường đại thế nào trước mắt không thể đoán được, với vũ lực của trấn nhỏ có thể đánh đuổi hay giết chết ma thú từ bên ngoài hay không cũng không xác định được, vì thế bên ngoài vô cùng nguy hiểm, đừng nói là một đứa nhỏ.

- Thực sự là hồ đồ!

Lâm Cường thấp giọng mắng một tiếng, sau đó mới nói:

- Dẫn cha tới đó!

Lâm Dịch gật đầu, quay đầu chạy về phía cũ.

Đi với nơi hai người chia ra, Trương Tạp vẫn ở chỗ cũ chờ, thấy Lâm Dịch mang Lâm Cường tới, Trương Tạp không khỏi nghi hoặc nói:

- Dịch tử, đây là...

Lâm Dịch cười như kẻ trộm, đánh mắt với Trương Tạp một cái sau đó nói:

- Cha đưa chúng ta đi xem ma thú! Đi!

Nói xong liền chạy về một hướng.

Trương Tạp sửng sốt nhưng mà lập tức chạy theo.

Lâm Cường đột nhiên sửng sốt, sau đó hô lên:

- Các ngươi đi đâu? Mau theo ta về nhà!

Nhưng Lâm Dịch và Trương Tạp cũng không quay đầu lại, Lâm Cường tức giận nhưng cũng không nổi giận, chung quy cũng không thể bỏ mặc hai đứa nhỏ a? Bất đắc dĩ hắn phải đi theo.

Không tới chốc lát đã tới biên giới thôn trấn, trước mặt là một vách đá, nơi này cách cửa trấn chừng một cây số, nhưng bởi vì có phòng ốc che khuất nên không thể thấy được tình hình cửa trấn.

Lâm Dịch gia tăng tốc độ, liền chạy về phía một đường mòn, Trương Tạp tự nhiên đuổi theo, mà Lâm Cường cũng bất đắc dĩ theo sau.

Lên tới chừng độ cao hai ba mươi mét, trước mặt Lâm Dịch xuất hiện một đường hiểm nhỏ hẹp, đứa nhỏ thực ra có thể thẳng đường đi qua nhưng người lớn thì phải nghiêng người, phía dưới là một vách đá lõm vào trong.

Lâm Dịch dưới chân liên tục chuyển, cẩn thận đi về phía trước, Trương Tạp theo sau hắn, mà Lâm Cường phía sau cũng không dám lớn tiếng gọi bọn họ, vạn nhất hai người giật mình trượt chân... hai mươi mét tuy rằng không cao nhưng đủ để hai thằng nhóc chưa tới mười bốn tuổi toi mạng.

18-01-2013, 08:46 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

10. Chương 9: Xích Diễm Xà.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đường hiểm này chỉ có năm mươi mét, bởi vì có một lối ngoặt đột ngột cho nên không thể thấy rõ tình hình bên kia, qua khúc ngoặt liền thấy rõ tình hình bên kia, trước mặt xuất hiện một bình thai thiên nhiên do vách đá lõm vào chưng mười thước vuông, Lâm Dịch cước bộ nhanh hơn, rất nhanh chạy lên bình thai, quay ra nhìn lại phía thôn trấn, nhất thời có thể bao quát không xót một cái gì.

- Dịch tử, ngươi phát hiện chỗ này lúc nào thế?

Phía sau truyền tới giọng nói kinh ngạc của Trương Tạp, hắn đã tới rồi.

Lâm Dịch không để ý tới hắn, chuyển mắt nhìn về phía cửa trấn.

Mà lúc này, Lâm Cường cũng tới bình thai, trong lòng tuy tức giận nhưng cũng biết lúc này có mắng cũng vô bổ. Việc đến nước này, cũng chỉ có thể nhìn xuống dưới, nghĩ tới đây, hắn cũng quay đầu nhìn về phía cửa trấn.

Người của Vũ Môn đã dàn trận sẵn sàng đón địch, bởi vì khoảng cách quá xa hai cậu nhóc căn bản không nhìn rõ ai với ai, chỉ có thể thấy đại khái, nhưng như vậy cũng khiến tâm tình bọn chúng hưng phấn rồi.

Dù sao ma thú là tồn tại 'trong truyền thuyết' với bọn chúng.

Chính vào lúc này, từ rất xa nghe được tiếng tê tê khiến da đầu người ta tê dại, mấy người không khỏi đồng thời nhìn về phía cửa trấn xa xa.

- Ồ, con rắn thật lớn a!

Lâm Dịch mở to mắt nhìn, miệng há hốc, trong mắt hắn xuất hiện một quái vật lớn!

Từ xa nhìn lại, thân thể con rắn này dài hơn mười mét! Thân thể còn lớn hơn hai vòng tay người ôm, dần dần trườn xuống trấn nhỏ.

Tuy rằng cự ly khá xa không thấy rõ hình dạng nhưng từ đây vẫn nghe được từng trận âm thanh di chuyển của nó chứng tỏ lực lượng quái xà này tuyệt đối không nhỏ.

- Là Xích Diễm Xà!

Giọng nói của Lâm Cường vang lên khiến Lâm Dịch và Trương Tạp không khỏi đồng thời quay đầu nhìn hắn, Lâm Dịch tò mò hỏi:

- Cha, cái gì là Xích Diễm Xà?

Lâm Cường nhìn con rắn lớn phía xa đang từ từ chạy tới trấn nhỏ, chậm rãi nói:

- Chúng ta sinh sống trên Bạch Đế đại lục, nơi này đầy rẫy ma thú cường đại, chủng loại ma thú cực nhiều, cho dù chia đại loại cũng không ít, Xích Diễm Xà này là ma thú mãng hệ tương đối yếu, miễn cưỡng đạt tứ cấp ma thú.

- Tứ cấp ma thú?

Lâm Cường gật đầu:

- Ma Thú có thể chia đại khái thành chín cấp, cấp bậc càng cao thực lực ma thú càng mạnh, mà ma thú mãng hệ là loại tương đối yếu nhược, nhưng bá chủ trong ma thú mãng hệ là kim quan mãng cũng đạt tới trình độ Thất cấp ma thú.

- Xích Diễm Xà này có đặc điểm là thân thể thô to, toàn thân bao phủ bởi Xích Hồng lân giáp, lân giáp này bao phủ gần hết thân thể đao kiếm rất khó tổn thương nó. Nhưng điểm yếu của nó ở chỗ 'bảy thốn' rất lớn, thể hình nó không nhỏ, chỗ bảy thốn diện tích chừng hơn ba mươi cm vuông có phủ một tầng giáp bạc, nơi này phòng ngự tương đối yếu, muốn giết nó cũng không khó.

Lâm Dịch và Trương Tạp nghe thế lộ vẻ sùng bái, hai mắt Lâm Dịch càng tỏa sáng nhìn cha mình, dù sao đối với một đứa nhỏ, cha mình càng mạnh nó càng tự hào, không phải sao?

- Sắp bắt đầu rồi.

Lâm Cường nói khiến Lâm Dịch và Trương Tạp đều quay đầu lại! Lúc này Xích Diễm Xà đã đi tới khu vực cửa trấn.

Xích Diễm Xà trong mắt Lâm Cường không coi là cường đại nhưng trong mắt những người trong thôn trấn cũng là đối thủ khó chơi!

Trên mặt Khương Phàm lộ vẻ nghiêm túc, cẩn thận nhìn Xích Diễm Xà đang dần chạy tới.

- Đáng chết, là Xích Diễm Xà!

Mọi người đều có biểu tình u ám.

Trên mặt Lý vẫn bộ dạng lạnh lùng thân thể hắn hơi cong lại, những người khác cũng thủ thế, bảo trì trạng thái tốt nhất để công kích.

Xích Diễm Xà dường như phát hiện phía trước có người cản đường, tuy rằng những người này đơn đấu không phải đối thủ của nó, nhưng nó mơ hồ cảm giác đám người này liên hợp lại đủ để tạo thành uy hiếp với sinh mạng nó.

Thân thể hơn mười mét cuộn lại thành một đoàn, đầu rắng trơ trọi vươn về trước, một cái lưỡi hồng tím liên tục phun ra nuốt vào phát ra tiếng ' tê tê ' làm da đầu người ta tê dại. Một cái đuôi to lớn dựng thẳng sau người, đong đưa khiến đất đá xung quanh vỡ nát.

Mấy người cùng ma thú bắt đầu giằng co.

Có thể Xích Diễm Xà trong đông đảo ma thú không tính là mạnh, nhưng đối mặt với nhân loại nó tuyệt đối là tồn tại cực mạnh, thân thể như một tòa núi nhỏ đối diện với đám người Vũ Môn khiến đa số người sắc mặt trắng bệch.

- Mở rông cửa!

Khương Phàm đột nhiên lớn tiếng quát! Chợt tay hắn nhanh chóng kết một đoàn thủ ấn ngắn gọn dễ nhớ! Trong miệng lẩm bẩm tiếng 'mở' nhất thời trước người hắn đột nhiên nổi lên ánh sáng vàng, một chữ 'thương' thật lớn chợt lóe mà qua.

Nghe giọng Khương Phàm, tất cả mọi người đều nhanh chóng kết ấn! Chỉ thoáng chốc, màu đỏ, mày cam thoáng hiện ra! chữ 'hưu' chữ 'sinh' liên tục xuất hiện trước người!

Mà trước người có chứ 'thương' hiển hiên là chiến sĩ đạt trình độ 'tam môn'.

- Cha, đây là thủ ấn đơn giản?

Đã bắt đầu tiếp xúc với phương diện ấn ký, Lâm Dịch lần đầu tiên nhìn thấy ấn đơn giản, tuy rằng khoảng cách xa nhưng mơ hồ có thể thấy quang mang kết ấn, trong mắt không khỏi tỏa sáng.

Lâm Cường nghe vậy gật đầu, nói:

- Không sai, đây là thủ ấn đơn giản.

Lâm Dịch nghe vậy quang mang trong mắt càng sáng.

Mà Trương Tạp ở một bên nghe không hiểu gì, thấy hai người không thèm nói tiếp, liền quay đầu nhìn về phía xa.

Khương Phàm xông ra ngoài đầu tiền! Chỉ thấy chân hắn đạp đất phát ra tiếng 'ba ba', mắt đất nhất thời nứt ra một miếng, mà thân thể hắn vù một cái hóa thành một hư ảnh lao về phía Xích Diễm Xà phía xa.

- Xoát!

Chân phải Khương Phàm như roi đá về phía đầu rắn, tiếng xé không khí vang lên đặc biệt chói tai!

Đầu là nơi linh hoạt nhất trên thân thể rắn mà Khương Phàm có thực lực kém hơn so với Xích Diễm Xà, tốc độ ra cước tuy nhanh nhưng đầu rắn hơi nghiêng đã tránh được, hầu như đồng thời đuôi rắng mang theo tiếng xé gió đánh về phía thân thể Khương Phàm!

Thế đi cực nhanh, trúng một đập này Khương Phàm tuyệt đối trở thành đống thịt nát.

Trong không trung không có nơi mượn lực cản, nhưng Khương Phàm cũng không hoảng hốt, thấy một kích đá vào khoảng không, chân phải sinh ra quán tính cường đại, thân thể hắn chợt xoay tròn vài vòng cực nhanh, khó khăn lắm mới tránh được một đuôi của Xích Diễm Xà.

18-01-2013, 08:47 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

11. Chương 10: Đấu Xích Diễm Xà.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Ầm!!

Đuôi rắn đánh lên vách núi nhất thời đập ra một khối đá lớn, đá vụn rào rào rơi xuống.

Mà thân thể Khương Phàm lúc này cũng vững vàng hạ xuống mặt đất!

Đầu ngón chân vừa chấm đất, vù một tiếng hắn lại cực nhanh vọt tới, hung hăng đá một cước tới đầu Xích Diễm Mãng!

Những động tác này như hoa rơi nước chảy không hề đứt đoạn, mà lúc này Lý đã hoàn thành thủ ấn, khi Khương Phàm lần nữa công kích, Lý cũng động thân!

Động tác của Lý còn nhanh hơn Khương Phàm một cấp! Hầu như lần thứ hai Khương Phàm đá chân tới Xích Diễm Mãng ngẩng đầu tránh thoát Lý đã công tới.

Mục tiêu là chỗ bảy thốn vòng 30cm giáp bạc dưới đầu Xích Diễm Xà.

Tay phải Lý cầm theo một thanh đao như loan đao, hắn dùng tốc độ cực nhanh bay vút tới Xích Diễm Mãng tiếp cận Xích Diễm Mãng, khi đạt tới khoảng cách phạm vi công kích, một quyền đánh ra! Một tầng hoàng sắc nhàn nhạt xuất hiện trên nắm tay!

Ầm!!!!

Xích Diễm Mãng còn chưa vung đuôi lên công kích Khương Phàm, quyền của Lý đã hung hăng đánh tới thân thể nó.

Dưới một quyền này thân thể to lớn của Xích Diễm Mãng đổ xuống, thậm chí ngay cả thân thể nó cũng bật ra cự ly một thước.

Bụi đất bùng nổ! Khương Phàm và Lý đều xoay tròn mấy vòng sau đó rơi xuống đất!

Bọn họ tuy biết một kích này rất nặng nhưng tuyệt đối không đủ để tổn thương tới tính mệnh Xích Diễm Mãng!

Thân thể cự mãng vừa đổ xuống nền đất, hai đạo thân ảnh trước sau lao tới thân thể đổ sập của cự mãng công tới!

Xích Diễm Mãng đáng thương vừa đứng dậy muốn ngưng tụ pháp lực nhưng không còn kịp! Hai người đã công kích tới rồi!

Khương Phàm giẫm lên lân giáp đỏ sậm trên người Xích Diễm Mãng, chân phải nhấc lên! Sau đó trong không trung một người chợt gia tốc! Vù! Một âm thanh vang lên đồng thời chân phải hắn hung hăng giẫm xuống chỗ bảy thốn trên người Xích Diễm Mãng!

- Bộp!!

Một cước này lực lượng kinh người! Dưới một cước này mặt đất dưới thân thể Xích Diễm Mãng cũng bị đập vỡ tan!

Nhưng mà thân thể Khương Phàm lúc này lập tức bắn lên! Công kích của Lý cũng trong nháy mắt mà đến!

Ầm!!!

Hòn đá dưới thân cự mãng một lần nữa bị lực lượng đánh cho vỡ vụn! Mà đầu của Xích Diễm Mãng bị lực lượng cường đại đánh vào mà nghiêng hẳn về một phía!

Liên tục bị ba lần cường công mỗi lần đều công kích tới bộ phận yếu hại… Xích Diễm Mãng vốn là yếu nhược trong ma thú tứ cấp, vì thế Lâm Cường lúc trước mới dùng cụm từ 'miễn cưỡng đạt tứ cấp ma thú', ba lần công kích của hai chiến sĩ tam cấp, rút cuộc lấy mạng nó.

Thân thể cự mãng gục xuống, cuối cùng ầm một cái ngã xuống mặt đất bất động rồi.

Xong khi xác định Xích Diễm Mãng đã chết, mọi người nhất thời hoan hô một trận, mà Khương Phàm cũng âm thầm thở dài một hơi…

Lúc này có thể nói là hữu kinh vô hiểm, ma thú tứ cấp so với toàn bộ đại lục cũng không coi là cường đại gì, nhưng đối với một cái trấn nhỏ tuyệt đối là một tồn tại vô cùng cường đại, nếu cứ để nó đi vào thôn trấn… hậu quả thực sự khó tưởng tượng.

Tuy rằng khoảng cách xa xôi nhưng Lâm Dịch và Trương Tạp vẫn thưởng thức đủ vị, hai cậu nhóc trên mặt đều vì hưng phấn quá độ mà đỏ ửng.

- Thật mạnh a!!

Lâm Dịch hai mắt bùng phát quang mang, tuy rằng khoảng cách rất xa nhưng họ vẫn có thể nhận ra bóng người, bởi vậy hoàn toàn có thể đoán ra người giết chết Xích Diễm Mãng là ai rồi.

- Khương lão sư và Lý lão sư thật lợi hại!

Trương Tạp cũng hưng phấn hai mắt lấp lánh tinh quang, hắn cảm giác máu huyết toàn thân vì trận chiến này là đang cuộn trào lên.

Lâm Dịch cũng là hưng phấn toàn thân run rẩy.

Lâm Cường gật đầu, có chút tán thưởng nói:

- Coi như không tồi, hai người tam môn chiến sĩ trong thời gian ngắn như vậy có thể đánh bại Xích Diễm Mãng.

Lâm Dịch nghe vậy nhìn về phía cha mình, hắn nhớ lai một quyền kinh thiên hai năm trước, nếu so ra thì lợi hại hơn Khương Phàm cùng với Lý nhiều lắm!

- Ta cũng muốn mạnh lên! Phải mạnh như phụ thân mới được!

Lâm Dịch nắm chặt tay, trong lòng nổi lên hưng phấn và cảm tình mãnh liệt!

Ô ô~~~~

Tiếng kèn hòa hoãn vang lên, đó chính là ý nguy cơ đã được giải trừ.

Những người khác trong thôn trấn lần lượt đi ra ngoài, chạy tới cửa trấn… khi thấy thân thể to lớn của Xích Diễm Mãng, tất cả mọi người đều âm thầm líu lưỡi.

Lâm Cường đột nhiên nhớ tới Lâm Yến còn ở nhà một mình… tuy rằng chắc là không xảy ra chuyện gì nhưng vẫn có chút lo lắng. Vì vậy cố ý nhìn về phía đám thôn dân mới tới, nhất là mấy đứa nhóc bộ dạng đang hưng phấn, lộ ra bộ dạng tươi cười bất đắc dĩ, lắc đầu:

- Được rồi, xuống dưới đi thôi.

Nói xong cũng đi về phía đường nhỏ.

Lâm Dịch cũng đứng lên nói:

- Ngày hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt a! Ha ha! Nếu như thêm vài lần thế này thì tốt a?? Hắc hắc… Ngươi nói đúng không Tạp Tử?

- Dịch Tử, ta… ta phải đi.

Trương Tạp có chút ngập ngừng nói, Lâm Dịch sửng sốt một chút cười nhẹ:

- Đi? Đương nhiên phải đi rồi! Lúc nào có ma thú tới chúng ta trở lại… nơi này phạm vi tầm nhìn không tồi a…

- Không phải.

Trương Tạp ngắt lời Lâm Dịch, Lâm Dịch sửng sốt:

- Tạp Tử…

Trương Tạp hít sâu một hơi, sau đó nhìn Lâm Dịch nói:

- Ta phải đi, rời khỏi trấn.

Lâm Dịch ngây cả người… nhiều năm lớn lên cùng nhau, cùng nhau chơi đùa là bạn tốt, đột nhiên hắn nói phải đi? Điều này làm cho Lâm Dịch có chút ngây người không kịp phản ứng.

- Đi đâu?

- Hình Như là cái gì Lý Á hành tỉnh.

- Sao lại đi?

Lâm Dịch có chút khó tin la lớn.

- Cha ta an bài… không chỉ riêng ta, đến lúc đó Thư Mộng cũng theo cùng chúng ta… Dịch Tử… ta…

Trương Tạp cắn môi dưới, cũng không dám nhìn thẳng vào Lâm Dịch.

Lâm Dịch thoáng trầm mặc, một lúc lâu sau nói…

- Lúc nào đi?

- Sáng mai…

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi ôm Trương Tạp một chút, buông tay xoay người đi về phía trấn nói:

- Sau khi rời khỏi đây phải nỗ lực lên, ta sẽ đi tìm ngươi.

Trương Tạp cứ như vậy đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng bạn tốt dần mờ đi cho đến khi biến mất.

Trương Tạp đi, Lâm Dịch đi tiễn hắn thế nhưng hai người không có gặp mặt… Lâm Dịch chỉ ở trong trấn lặng lẽ nhìn Trương Tạp và cha hắn rời đi, nắm tay rõ ràng siết chặt lại.

18-01-2013, 08:47 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

12. Chương 11: Hai Năm!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Yến cũng đi tiến Trương Tạp, bởi vì đi cùng Trương Tạp còn có Thư Mộng.

Thư Mộng hôm qua cũng nói lời từ biệt với Lâm Yến, lúc đó Lâm Yến và Thư Mộng ôm nhau khóc, hôm nay Lâm Yến đi tiễn hai người lại ôm nhau khóc lớn một hồi.

Lâm Dịch trốn ở xa nhìn lén bọn họ đi xa, nhưng cũng không dám đi lên, hắn cực kỳ ghét cảm giác phân ly, bởi vậy hắn len lén nhìn Trương Tạp và Thư Mộng vừa quay đầu vừa rời đi, nước mắt không rõ sao lại chảy ra.

- Bồng! Bồng!

Kèm theo tiếng phá không là tiếng nắm tay phét tiết giã trên cọc gỗ thô to, lực lượng cường đại khiến cọc gỗ run lên từng đợt.

A!

Cuối cùng một quyền nện hung hăng trên cọc gỗ, khiến cọc gỗ run lên từng đợt, mà Lâm Dịch cũng ngừng động tác.

Đám tóc dài che khuất khuôn mặt nhỏ khiến nhìn vào không rõ biểu tình hắn ra sao.

Thực sự khó chịu… từ nhỏ lớn lên cùng nhau cùng làm bạn, từ hôm nay trở đi cũng không biết lúc nào mới gặp lại… loại cảm giác này thực sự rất khó chịu…

Thân thể Lâm dịch chậm rãi nằm xuống đất cứ như vậy dang rộng tứ chi, lăng không nhìn lên bầu trời… giọng nói nụ cười của bạn tốt hiện ở trong lòng…

Ai nói tuổi trẻ không hiểu u buồn? Chỉ là bởi vì bọn họ không trải qua mà thôi…

Một lúc lâu sau, Lâm Dịch hít sâu một hơi, từ mặt đất như viên đạn bắn lên!

Trong mắt tinh mang sáng quắc.

- Tạp Tử, ta sẽ tới tìm ngươi, nhất định…

Thời gian trôi nhanh, không ai kịp để ý, ngoảnh mặt lại thời gian đã qua lâu rồi.

Hai năm trôi qua, thời gian hai năm Lâm Dịch bắt đầu phát dục rồi, thân cao một mét sáu lúc này đã ngoài mét bảy, thời gian tu hành lâu dài khiến thân thể hắn cực kỳ cân đối, Lâm Cương chỉ bảo tu hành cho hắn luôn chú trọng tới phương diện cân đối, vô luận tốc độ lực lượng thân thể, thể lực đều cân đối, đều có phương pháp tu luyện riêng.

Mà kiện y phục tu hành lúc trước đã hoàn toàn thay đổi, hình thức không khác nhiều vẫn là áo cộc tay màu đen thế nhưng độ dày nâng lên nhiều, mà trọng lượng cũng từ 15kg nâng lên 30kg.

Lâm Cường bắt Lâm Dịch khi tu hành hay không cũng đều phải mặc trên người, hôm nay thân thể hắn đã hoàn toàn thích ứng với bộ quần áo này.

Một ngày mới, Lâm Dịch như bình thường chuẩn bị tới sơn cốc tu hành.

- Lâm y sư, Lâm y sư!

Ngoài cửa Lâm gia truyền tới một tiếng gọi cấp thiết mang theo vui vẻ, Lâm Cường trong phòng nghe vậy muốn đứng dậy thì cửa đã bị đẩy ra, Khương Phàm vội vã chạy vào.

Lâm Cường có chút kinh ngạc nói:

- Chuyện gì mà vội vã vậy a? Ha ha không cần gấp, mời ngồi.

- Có tin rồi! Có tin rồi!

Khương Phàm nói có chút hưng phấn.

- Có tin gì vậy?

Lâm Cường sửng sốt một chút, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Khương Phàm vui vẻ:

- Tin tốt cho Dịch nhi a!

Lâm Cường ngẩn người chợt nhớ tới chuyện cầu Khương Phàm ba năm trước.

- Thật vậy sao?

Khương Phàm gật đầu cười nói:

- Ừm! Vừa nhận được tin tức từ Hi Á thành! Tông Phạm chiến kỹ học viện sang năm chiêu sinh ở Hi Á thành, tộng cộng tuyển ba người! Thời gian báo danh là mồng một tháng ba năm sau!

Lâm Cường trên mặt lộ ra thần sắc vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm chân thành nói:

- Thực sự phiền ông rồi, cảm ơn rất nhiều.

Khương Phàm cười ha ha nói:

- Có là gì chứ? ha ha Dịch Nhi là đứa nhỏ có nghị lực nhất ta từng thấy, là đứa nhỏ trời cao ban cho, tiền đồ của hắn rộng lớn, ngay cả Hi Mạn trấn chúng ta cũng được thơm lây! Ha ha…

Lâm Cường nghe thế cũng nở nụ cười.

- Hiện tại là tháng 9 rồi, sang tháng 3 năm sau cũng còn chừng nửa năm. Ta nghĩ chờ một chút qua Bạch Đế khánh (quốc khánh của Bạch Đế đại lục) mới mang Dịch Nhi ra ngoài, dù sao khoảng cách từ đây đến Hi Á thành cũng không xa, để bọn chúng đi sớm một chút cũng tốt.

Khương Phàm suy nghĩ một chút nói.

Lâm Cường nghĩ một lát gật đầu:

- Ừm, cứ thế đi, phiền ông rồi.

- Ha ha, ngươi nói gì thế? Dịch nhi là người của vũ môn, chuyện của hắn chúng ta tự nhiên phải xuất lực! ha ha… được rồi, thông tri cho ông biết vậy thôi, ta không quấy rối nữa, cáo từ.

Khương Phàm nói xong liền đứng lên.

Lâm Cường cũng đứng lên, cười nói:

- Môn chủ đi thong thả, không tiễn.

Khương Phàm cười ha ha phất tay đi ra ngoài.

Đến khi Khương Phàm rời đi, nụ cười trên mặt Lâm Cường dần trở nên buồn bã, theo thói quen ngẩng đầu nhìn bức tranh trên tường, nữ nhân trong tranh vẫn mang theo bộ dạng tươi cười sáng lạn…

- Cha… ca ca phải đi sao?

Phía sau một nhiên truyền tới một giong nói thất lạc, Lâm Cường quay đầu nhìn chỉ thấy Lâm Yến đang ở phía sau nhìn mình.

Hiện tại Lâm Yến đã mười ba, tiểu nha đầu cũng đã biến thành tiểu nữ hài, di truyền gen tốt của cha mẹ nên nàng lớn lên cũng vô cùng khả ái, làn da trắng ngần như búp bê.

Vừa rồi vốn đang ngủ trong phòng, Khương Phàm đẩy cửa vào khiến nàng tỉnh giấc, sau đó liền ở trong nghe Khương Phàm và Lâm Cường nói chuyện.

Nghe thấy ca ca sắp rời đi, tiểu nha đầu không khỏi nhớ lại tâm tình khổ sở hai năm trước Thư Mộng tỷ tỷ ra đi để lại cho nàng, trong lúc nhất thời vẻ thất lạc tràn ngập khuôn mặt nhỏ nhắn.

Lâm Cường ngồi xổm xuống, xoa đầu Lâm yến cường nói:

- Đúng thế, ca ca muốn ra ngoài học tập.

- Ca ca không đi có được không?

Lâm Yến chu miệng, mắt có chút ướt át.

Lâm Cường yêu thương cô con gái này nhất mực, cười nói:

- Ca ca lớn rồi, lớn rồi sẽ phải bay nhảy, lẽ nào Yến nhi muốn ca ca con vĩnh viễn không trưởng thành?

Lâm Yến lắc đầu, nhưng khuôn mặt lộ vẻ khổ sở:

- Thế nhưng… Yến Nhi không muốn ca ca đi.

Lâm Cường nhéo mũi của nàng nói:

- Ca ca đi học trở về lúc nào cũng được mà.

Lâm Yến cúi thấp đầu, biểu tình thất lạc… nàng biết ca ca nhất định phải đi rồi.

Lâm Cường không nhịn được thở dài một tiếng, im lặng….

23-01-2013, 08:24 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

13. Chương 12: Phá ‘hưu Môn’

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Ánh tà dương như máu, ánh sáng chiếu xuyên qua kẽ lá để lại trên mặt đất từng mảng loang lổ.

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Dịch mang theo biểu tình nghiêm túc, hai tay cực nhanh kết thủ ấn mà hắn đã ghi nhớ từ lâu.

Dần dần, một sợi tơ hồng sắc cực nhanh xuất hiện trên hai tay đang biến ảo của hắn, đôi mắt hữu thần lóe lên tinh quang, hét lớn một tiếng:

-Mở!

Chợt hồng quang đại thịnh! Bỗng nhiên, một chữ ‘hưu’ thật lớn xuất hiện trước mặt hắn rồi chợt biến mất! Bỗng một cỗ lực lượng cường đại từ sâu trong thân thể ầm ầm dâng lên!

- A!

Nhịn không được hét lên một tiếng, thân thể Lâm Dịch vù một tiếng vọt lên, thân thể mang theo hồng quang nhè nhẹ vẽ lên một đường huyễn ảnh.

- Ầm!

Tiếng ầm ầm vang lên, táng đá cao chừng ba thước trước mặt nhất thời nổ tung! Khói bụi tràn lan, đá vụn toán loạn!

- Cha! Con, con thành công rồi!

Giọng nói hưng phấn của Lâm Dịch không ngừng quanh quẩn trong cốc.

Ở cách đó không xa, Lâm Cường mang theo vẻ khen ngợi vui mừng, tươi cười nói:

- Ừm không tồi, đệ nhất môn 'hưu môn' đã được con khai mở rồi.

Lâm Dịch hưng phấn đỏ bừng mặt, nhìn chăm chăm những hòn đá vụn lúc trước.

Một tháng trước, khi kết ấn, hắn rút cuộc mơ hồ cảm giác được một tia năng lượng kỳ quái, khi đó hắn kích động đến mức ăn ngủ không yên.

Qua một thời gian tu hành khắc khổ, mỗi lần kết thủ ấn, cảm giác này lại càng rõ rệt.

Rút cuộc cho tới hôm nay, Lâm Dịch cảm giác mình nhất định có khả năng thành công! Vì thế hắn đã lôi cha mình tới nơi tu luyện bằng được, bởi vì hắn mong lần đầu 'phá môn' trước mặt cha mình.

Hôm nay, rút cuộc hắn đã thành công! Bảy năm tu hành khổ cực, rút cuộc cũng có thành quả!

Lâm Cường đi tới bên cạnh Lâm Dịch, trên mặt mang theo vẻ hiền hòa mà vui vẻ, cười nói:

- Không tồi, cửa đầu đã được con mở ra, chỉ cần không ngừng sử dụng thủ ấn đơn giản có thể đạt tới trình độ 'phá môn' rồi, coi như là đại công cáo thành. Nhưng mà... cũng không được kiêu ngạo, cửa thứ nhất cũng chỉ là nhập môn thôi, còn bảy cửa càng khó phá vỡ hơn đang chờ con đó.

Lâm Dịch gật đầu, nắm chặt tay nói:

- Cha, người yên tâm! Con nhất định phá vỡ toàn bộ 'bát môn' ! Nhất định.

Nhìn gương mặt đầy vẻ ý chí quyết tâm của Lâm Dịch, Lâm Cường vui vẻ cười.

- Được rồi, hôm nay tu hành tới đây thôi, một tuần nữa là Bạch Đế khánh rồi... nghỉ ngơi vài ngày đi a.

Lâm Dịch gật đầu, hai cha con rời khỏi sơn cốc.

……

Bạch Đế khánh là ngày đầu tiên sau năm mới, là ngày lễ của toàn bộ Bạch Đế đại lục, bởi vì từ rất nhiều, rất nhiều năm trước, chính ngày này là ngày đại đế quốc Bạch Đế sinh ra.

Bạch Đế đế quốc là đế quốc duy nhất trên đại lục hiện nay, nó thống nhất toàn bộ đại lục Bạch Đế, năm nay đã là năm thứ 60015.

Bạch Đế đế quốc cường đại không thể nghi ngờ, thống trị đại lục hàng vạn năm, tự nhiên không hề ít người có ý đồ chia rẽ thậm chí làm phản đoạt quyền. Nhưng không một ngoại lệ đều thất bại, truyền thừa từ đời thứ nhất 'võ thần' Bạch Đế chính là đế vương Bạch gia, đã khiến Bạch gia làm chủ vùng đại lục hơn sáu vạn năm.

Tuy rằng là trấn nhỏ xa xôi, nhưng không khí Bạch Đế khánh vẫn sôi nổi không gì sánh được. Từng nhà giăng đèn kết hoa, trong trấn nhỏ tràn ngập khí tức ấp ám.

Tới bây giờ, Lâm Cường còn chưa nói cho Lâm Dịch biết tin hắn phải rời khỏi đây, mục đích tự nhiên là để hắn chuyên tâm tu hành, mà Lâm Yến cũng ngoan ngoãn nghe lời cha, cũng không nói gì với Lâm Dịch, Lâm Dịch tự nhiên không có biết.

Trong một tuần này, Lâm Dịch tạm ngừng tu thành, ngoại trừ mỗi ngày phải tập luyện kết ấn, thời gian khác đều bị Lâm Yến bám lấy.

Lâm Dịch và Lâm Yến cũng không có mâu thuẫn, mẹ mất từ nhỏ, sống với cha từ nhỏ, cảm tình hai anh em cực kỳ thâm sâu, Lâm Dịch vô cùng yêu thương Lâm Yến, mà Lâm Yến cũng vô cùng vui vẻ chơi đùa với Lâm Dịch.

Bởi vậy trong mấy năm tu hành, vô luận mệt thế nào, Lâm Dịch đều tận lực thỏa mãn tính ham chơi của Lâm Yến, đương nhiên Lâm Yến cũng căn cứ vào độ mệt mỏi của ca ca mà quyết định xem có nhào tới trên lưng hắn không.

Nhưng một tuần này, đã biết Lâm Dịch phải rời đi sau Bạch Đế khánh, Lâm Yến tự nhiên lúc nào cũng dính vào người Lâm Dịch, nắm chặt thời gian mấy ngày cuối cùng…

Sáng sớm, ánh dương chiếu qua tán cây thưa thớt rọi trên mặt đất, tao thành những lỗ nhỏ quang ảnh, sương mù hơi loãng bảo phủ dưới ánh bình mình khiến Hi Mạn trấn như trong ảo cảnh.

Lâm Dịch đã sớm bị Lâm Cường đánh thức, đi tới phòng khách.

Lúc này phòng khách ngoại trừ cha con Lâm Cường, Lâm Yến tinh nghịch hiện tại cũng nhu thuận đứng sau lưng Lâm Cường, một đôi mắt to trong suốt phủ một tầng hơi nước nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch cảm thấy lạ lùng, trong lòng có chút nghi hoặc.

- Cha, cha tìm con có việc?

Nghe giọng nói Lâm Dịch, Lâm Cường đang cúi đầu suy nghĩ gì đó liền ngẩng đầu, nhìn Lâm Dịch, cười gật đầu nói:

- Ừm, ngồi xuống trước đi.

Lâm Dịch ngồi xuống, nhưng vẫn nghi hoặc nhìn Lâm Cường và Lâm Yến…

Lâm Cường đột nhiên có chút cảm khái, trên mặt lộ ra nụ cười nói:

- Tính ra năm nay Dịch Nhi đã mười lăm rồi a? Mà thời gian con tu hành cũng tới bảy năm rồi. Hiện tại đã là một gã 'nhất môn' chiến sĩ, so với toàn bộ đại lục mà nói… với tuổi của con đạt tới trình độ này cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lâm Cường nói mang theo vài phần tự hào. Nghe ngữ khí Lâm Cường có chút khác thường, nhìn biểu tình không nỡ của Lâm Yến… trong lòng Lâm Dịch có chút suy đoán mơ hồ.

- Cha… người…

Lâm Cường xua tay ngăn hắn, cười cảm thán nói:

- Mười lăm tuổi, cuộc sống mới bắt đầu a, Hi Mạn trấn nhỏ như vậy sao có thể chứa được người xuất sắc như vậy?

Lâm Dịch cả người chấn động! Lộ ra biểu tình kinh ngạc:

- Cha, người muốn con rời đi?!

Lâm Cường gật đầu, nói:

- Đúng thế, chờ lát nữa Khương Phàm sẽ tới đón con, con phải rời Hi Mạn trấn.

Sau khi nghe xong đáp án khẳng định, Lâm Dịch cả nửa ngày không có phản ứng… hắn ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có.

- Ra ngoài là chuyện tốt… theo lời ta nói, trấn nhỏ như vậy làm sao có thể dung nạp con đây? Sân khấu của con không chỉ là một thôn trấn nhỏ bé này! Thế giới bên ngoài cao rộng mới chính là sân khấu chân chính của con!

Lâm Cường nói khiến Lâm Dịch trầm mặc, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì…

23-01-2013, 08:24 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

14. Chương 13: Rời Khỏi Trấn Nhỏ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Thủ ấn 'phá môn' ta đã truyền cho con tới tầng sáu, thủ ấn 'phá môn' tầng bảy tầng tám chỉ có thể tự mình tìm tòi thôi.

Một lúc sau, Lâm Dịch ngẩng đầu, đôi mắt mang theo hơi nước kiên nghị nhìn Lâm Cường.

- Cha, con nhất định không để người thất vọng!

Lâm Cường nghe vậy mỉm cười vui mừng.

Rút cuộc cũng tới lúc chia ly, Lâm Yến nhào vào lòng ca ca khóc lớn, mà Lâm Dịch cũng nhẹ ôm muội muội, hai dòng nước mắt không nhịn được chảy ra.

Dù quen nhìn cảnh ly biệt, nhưng lúc này là người nhà xa nhau, khóe mắt Lâm Cường cũng có một chút lão lệ trào ra... nhưng rất nhanh bị hắn lau đi.

Một lát sau, Lâm Dịch và Lý rời khỏi trấn.

Cửa trấn, Lâm Yến nằm trong lòng Lâm Cường vẫn như cũ khóc lớn 'ca ca'. Lâm Dịch sống mũi cay cay.

Lâm Dịch mạnh mẽ xoay người, hai chân đứng thẳng đột nhiên quỳ sụp xuống.

- Bang! Bang! Bang!....

Liên tục chín lần dập đầu, trên trán đã xuất hiện vết máu.

- Cha! Người yên tâm! Dịch Nhi sẽ không khiến ngài thất vọng!!!

Mạnh mẽ quay đầu, nói:

- Lý thúc thúc, chúng ta đi thôi!

Từ đó, không còn quay đầu lại một lần nào nữa, cho đến khi bóng lưng hắn biến mất khỏi tầm mắt những người trong trấn nhỏ.

Chỉ có Lâm Yến mệt mỏi nằm trong lòng Lâm Cường hai mắt đẫm lệ nhìn bóng lưng ca ca biến mất, miệng vẫn thì thào gọi:

- Ca ca... ca ca...

.....

Bạch Đế đại lục diện tích cực kỳ lớn, thống nhất có mười hai cái hành tỉnh, mà mỗi hành tỉnh đều có diện tích chừng một tỷ km2, trong đó diện tích lớn nhất thậm chí đạt tới một tỷ sáu km2. Rất nhiều người cả cuộc đời không đi hết một phần ba diện tích này.

Tại nơi đây đầy rẫy mu thú cường đại và bạo ngược... hơi chút vô ý là có thể thành thức ăn trong bụng ma thú.

Lâm Dịch và Lý ra đi đã tới ba ngày...

Dù sao cũng là trẻ con, tuy mới rời đi trong lòng hắn rất khó chịu nhưng qua ba ngày, Lâm Dịch đã hoàn toàn bỏ qua nỗi buồn phân ly ra khỏi đầu, dọc theo đường đi hắn tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, đối với vật gì cũng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Cây cổ thụ to lớn, đóa hoa diễm lệ, dã thú dị dạng... bất cứ thứ gì cũng khiến một đứa trẻ mười lăm tuổi chưa từng ra ngoài cảm thấy tò mò.

Lý và Lâm Dịch đi theo đường bộ, theo tổ tiên đúc kết an toàn nhất vẫn là đường bộ, hầu như không gặp phải yêu thú nào cường đại lớn… đay là hiện tượng rất kỳ quái, dường như chỉ cần nơi có hơi người ma thú đều tự nhiên rời xa.

Trấn Hi Mạn ở dưới chân Mạn Vân sơn mạch, khiến vô số người nghi hoặc chính là một sơn mạch lớn như vậy, theo lẽ thường mà nói hẳn là rất nhiều yêu thú, nhưng mà sự thực lại không như lẽ thường—— nơi này là nơi có số lượng ma thú ít nhất đại lục.

Đây cũng là lý do tại sao vũ môn của Hi Mạn trấn cũng không cường đại.

Ở đây vô cùng hẻo lánh, lộ trình tròn ba tuần nhưng không gặp phải một người nào.

Trên mặt Lý dường như vĩnh viễn đều là bộ dạng lạnh lùng, so với vẻ hăng hái bừng bừng của Lâm Dịch mà nói, bình thường đi đường Lý lại cực kỳ cẩn thận. Một con ngươi sắc lạnh dọc theo đường đi luôn cẩn thận quan sát bốn phía.

Tối nay ánh trăng đặc biệt tròn, ánh trăng bàng bạc chiếu qua tầng cây rọi trên mặt đất từng chấm sáng loang lổ.

Tiếng củi khô cháy lách tách hòa với tiếng côn trùng chim chóc trong đêm trở thành một hình ảnh điển hình trong rừng núi về đêm.

Đống lửa tỏa ra một vầng sáng lấp lánh, một con lợn nhỏ vàng ruộm trên ngọn lửa tỏa ra hương bị mê người, đây là lợn rừng, mặc dù có nhiều thịt khô nhưng dưới điều kiện cho phép, bất luyện ai cũng lựa chọn bắt một vài con vật làm thức ăn… bởi vì thịt khô có thể bảo tồn trong thời gian dài, nếu không bắt giết được con thú nào, thịt khô chính là lương thực vô cùng trân quý.

Trên mặt Lý vẫn bộ dạng lạnh lùng, hắn đang chăm chú điều chỉnh trục gỗ, mà một bên đống lửa, Lâm Dịch đang chăm chú tập chung vào hai tay liên tục biến ảo thủ ấn hưu môn cực kỳ thành thạo, hắn hiện tại đang phát triển theo phương hướng đơn giản hóa thủ ấn, mà thủ ấn năm cửa khác tuy cũng đã rất thuộc nhưng khoảng cách đạt tới còn rất xa.

Lần thứ hai luyện tập ấn ký 'tử môn' xong xuôi, Lâm Dịch mới thở phào nhẹ nhõm, buông tay xuống.

- Được rồi.

Thấy Lâm Dịch hoàn thành tu luyện, Lý đem thịt quay từ đống lửa xuống, từ hai bên trái phải lấy ra một thanh gỗ xiên một nửa thịt quay đưa cho Lâm Dịch.

Lâm Dịch rất nhanh nhận lấy, miệng tấm tắc cười nói:

- Cảm ơn Lý thúc thúc.

Sau đó bắt đầu ăn như lang hổ.

Không thể không nói, tuy rằng Lý bình thường ít nói nhưng trên đường lại cực kỳ chiếu cố Lâm Dịch, hơn nữa tay nghề nấu nướng không tồi, làm đồ ăn luôn có hương vị ngon giòn, thực sự khiến Lâm Dịch trên đường đi một phen no bụng.

Một lúc lâu sau, Lâm Dịch cảm thấy mỹ mãn vuốt bụng no căng, miệng đầy mỡ nở nụ cười, tay hắn còn một nửa phần thịt quay, vô luận ăn ngon thế nào, một nửa con lợn rừng cũng không phải một đứa nhỏ có thể ăn hết.

- Lý thúc thúc, ta đi ngủ trước đây.

Lâm Dịch lấy hai tay xoa miệng, để nửa phần thịt quay lên trên phiến đá sạch sẽ bên cạnh, sau đó liền nằm sang bên phải lều trại chốc lát đã đi vào giấc ngủ.

Trong vùng hoang dã này, bất cứ ai có kinh nghiệm đi rừng đều không dám tùy tiện ngủ, Lý không thể nghi ngờ là một người lữ hành vô cùng kinh nghiệm, bởi vậy hắn chỉ khép hờ hai mắt dưỡng thần, nhưng trên thực tế cũng không có ngủ.

Bốn phía vẫn yên tĩnh như cũ, ánh trăng bàng bạc chiếu trong không gian cô tịch vẽ lên vài phần thê lương.

Lý đột nhiên mở mắt! Trong mắt hiện ra một đoàn tinh mang, hai mắt đăm chiêu quét ra bốn phía.

Không thích hợp…. quá yên tĩnh! Yên tĩnh khiến người khác bất an!

- Lâm Dịch, Lâm Dịch….

Lý liền cảm giác nhìn bốn phía nhẹ gọi Lâm Dịch.

Lâm Dịch vốn không ngủ quá sâu, mơ hồ nghe tiếng gọi của Lý, không khỏi mông lung mở mắt.

23-01-2013, 08:24 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

15. Chương 14: Hành Lang!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Lý thúc thúc… có chuyện gì thế?

- Đứng lên, có ma thú.

Vẻ buồn ngủ trong mắt Lâm Dịch liền biến mất. Từ mặt đất liền bật dậy, khẩn trương nhìn xung quanh… nhưng không phát hiện vật thể khả nghi nào, không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn lại:

- Lý thúc thúc, ma thú đâu…..

Lâm Dịch còn chưa dứt lời, Lý đã ra một cái dấu im lặng, làm ra một biểu tình chú ý lắng nghe.

Lâm Dịch nghi hoặc dừng lại, nhưng thấy bộ dạng Lý thúc thúc không phải giả… nghĩ tới thực lực mạnh mẽ của Lý thúc thúc, Lâm Dịch nhất thời cũng cẩn thận lên, hai tai dựng lên nghe ngóng.

- Loạt xoạt…

Tiếng vật di động trong bụi cây truyền vào tai, Lâm Dịch nhất thời có chút khẩn trương, thân thể vô ý tiến tới gần Lý một chút, đôi mắt cẩn thận nhìn xung quanh.

Lý đột nhiên đứng lên, kéo Lâm Dịch ra sau, ánh mắt chăm chăm nhìn nơi đen tối trước mặt, không quay đầu lại nói:

- Trèo lên cây phía sau đi.

Lâm Dịch không nói nhiều, gật đầu lập tức chạy tới cây cổ thụ to bằng hai người ôm phía sau, trèo lên trên cao mấy chục thước, tay chân nhanh nhẹn kiếm một trạc cây có thể nhìn bao quát phía dưới.

Biết Lâm Dịch an toàn, trong lòng Lý thở dài một hơi, nhưng biểu tình ngưng trọng không chút biến hóa.

- Lần này là ma thú gì đây? Hẳn không phải là Xích Diễm Mãng chứ?

Đối với ma thú, Lâm Dịch biết không nhiều, chỉ gặp qua một lần hai năm trước ở cửa trấn Hi Mạn, chính là Xích Diễm Mãng cuối cùng bị Khương Phàm và Lý liên thủ đánh chết. Xích Diễm Mãng thân thể thô to để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn, lúc này ngồi trên cây, trong đầu không khỏi suy nghĩ miên man.

Dần dần, thanh âm loạt xoạt ngày càng lớn! Ngay cả Lâm Dịch cũng có thể nhận ra âm thanh này từ hướng nào truyền tới.

Đột nhiên! Hơn mười điểm u quang màu xanh xuất hiện giữa một mảnh đen tối phía trước! Lâm Dịch có cảm giác lạnh mình.

Dần dần, u quang tới gần lộ ra diện mạo vốn có — đó là hơn mười đầu sinh vật giống Sói cao lớn hung mãnh, mà điểm u quang kia chính là ánh mắt tham lam của chúng trong đêm.

Số lượng địch nhân có chút ngoài ý muốn của Lý, Lý không khỏi cau mày nhưng trong nháy mắt làm ra hành động.

- Mở!

Hai tay rất nhanh kết ấn trước ngực, một chữ 'thương' màu vàng chợt lóe rồi biến mất! Mà thân thể Lý đã động!

Đối mặt với những ma thú hung tàn nhưng chỉ số thông minh thấp này, chỉ có thể chủ động xuất kích mới là lựa chọn tốt nhất.

Mà ở trên cây Lâm Dịch mở to mắt nhìn, lần đầu cảm nhận trực tiếp sự cường đại của Lý.

- Vù!

Thân thể Lý sinh ra một đạo tàn ảnh vọt qua không khí trong nháy mắt đã đi tới đầu sói trước người! Tay phải tung một quyền!

Bốp!

A, ô!!!!!

Ầm!

Ba tiếng động đột ngột phá tan sự yên tĩnh của màn đêm! Một quyền đánh lên đầu sói kia, nhất thời dẫn ra một tiếng tru thảm, sau đó làm tiếng ầm ầm của thân thể nó bay ra hai ba thước.

Tốc độ Lý quá nhanh rồi! Nhanh đến mức đầu sói kia không kịp phản ứng!

Nhưng mà sau một kích thân thể Lý không chút ngừng lại tránh sang một bên! Một đầu sói khác đã vươn lợi trảo đánh tới tàn ảnh của Lý để lại!

Thân thể Lý dường như trong nháy mắt hóa thành mấy đạo, chia ra công kích mấy đầu sói một lúc, không phân được thật giả!

- A, ô! A… rống!

Tiếng hú thảm thiết cùng tiếng rống giận dữ vang lên không ngờ… mà miệng của Lâm Dịch đã há to tới cực hạn.

Quá mạnh rồi!!

Tốc độ của Lý quá nhanh! Hơn nữa lực lượng lại cực kỳ cường đại ! Mỗi lần tung ra một quyền đều đánh bay một đầu sói ra ngoài! Tuy rằng đầu sói này sau khi rơi xuống đất vẫn không buông tha công tới nhưng từ lúc bắt đầu đến bây giờ, ngay cả chéo áo của Lý chúng cũng không chạm tới.

Vù! Vù! Ầm! Ầm!

Tiếng xé gió và tiếng đánh quyền liên tiếp vang lên… Lý dựa vào thực lực bản thân đánh cho mười đầu sói kia không thể ngẩng đầu.

Một quyền cuối cùng đầu sói cuối bay ra ngoài… toàn bộ đàn sói đều nằm trên mặt đất co quắp một trận… máu tươi thỉnh thoảng từ miệng chúng chảy ra ngoài cùng nước dãi.

Thực lực của Lý sao lại mạnh như vậy? Thân thể to lớn như Xích Diễm Mãng cũng không thể chịu nổi ba quyền toàn lực của hắn, càng đừng nói tới đám sói yếu nhược hơn Xích Diễm Mãng không ít này. Dù cho hắn không có toàn lực công kích.

- Xuống đi.

Xác định đám sói này không có khả năng tái chiến lúc này Lý mới gọi Lâm Dịch xuống dưới.

'Vù' một tiếng, Lâm Dịch từ trên cây cao bảy tám mét nhảy xuống, điều này làm Lý có chút ngạc nhiên nhìn hắn một cái, cho tới bây giờ Lâm Dịch vẫn chưa hề lộ thực lực của hắn trước mặt Lý. Lý không hề biết rằng, đứa nhóc mười năm tuổi trước mặt mình đã có lực lượng 'nhất môn' chiến sĩ. Dù sao tu hành thủ ấn đã có thể tu luyện từ nhỏ, sử dụng thành thạo thủ ấn cho phù hợp với năng lực của mình chính là

một loại phương thức tu luyên thường thấy trên đại lục, bởi thế cấp bậc tu hành thủ ấn 'phá môn' không biểu thị thực lực bản thân người tu hành.

- Lý thúc thúc, đây là ma thú gì a?

Nhưng mà Lâm Dịch vẫn không để ý tới vẻ kinh ngạc trong mắt Lý, mà đang tò mò nhìn đám sói dưới mặt đất.

Lý mỗi lần công kích đều nhằm lên đầu, bởi vậy thân thể đám sói không có biến hóa gì lớn, chỉ là trên đầu bị dính quyền có chút máu me lộn xộn… nhưng đám sói này vẫn nhẹ nhàng rên rỉ, những sinh vật hung hãn này đang hấp hối…

- Hành Lang, nhất cấp ma thú, ma thú quần cư, năng lực đặc thù không có.

Lý ngắn gọn nói cho Lâm Dịch biết lai lịch của đám đầu sói này, Dịch Lâm đang tò tò nhìn vài lần, phía sau truyền tới giọng Lý:

- Chúng ta rời khỏi đây đã, mùi máu tanh có thể đưa tới đám dã thú khác, rất phiền phức.

Lâm Dịch lên tiếng, nhìn tiếp vài lần, mới xoay người đuổi theo Lý rời đi.

Dưới ánh trăng, chỉ có đám thi thể đám Hành Lang đang lạnh dần.

23-01-2013, 08:26 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

16. Chương 15: Chủng Tộc Ma Thú!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đoạn đường kế tiếp lại gặp phải vài loại ma thú khác tập kích… gặp phải ma thú cực mạnh là Hoàng Hùng vừa tấn cấp ba, bằng vào thực lực 'tam môn' đỉnh của Lý cũng tốn chút sức lực mới giải quyết được.

Mà Lâm Dịch từ miệng của Lý đã có chút hiểu biết nhất định với ma thú.

Dựa theo lý thuyết, thế giới này ma thú có thể chia là hai chủng, ma thú bình thường mà thuật ma thú.

Ma thú bình thường cũng như đám Hành Lang hay Xích Diễm Xà lúc trước, đám ma thú này có lực lượng cùng phòng ngự tương đối mạnh, thế nhưng không có năng lực đặc thù, chiến sĩ ngang cấp rất nhẹ nhàng đánh chết, thậm chí dưới sự liên thủ của vài chiến sĩ thấp cấp hơn cũng có thể giết chết, nếu như nói so chúng với thú vật bình thường có lực lượng và phòng ngự mạnh hơn vậy nói chúng là dã thú có vẻ thỏa đáng hơn a.

Mà thuật ma thú chính là ma thú có năng lực công kích phép thuật nhất định, trong đó chia làm ngũ hành ma thú và phi ngũ hành ma thú.

Ngũ hành ma thú chính là nhóm ma thú có năng lực phép thuật ngũ hành như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Loại ma thú này cực kỳ cường đại, trên cơ bản chiến sĩ ngang cấp rất khó đối phó với chúng, đương nhiên loại ma thú này cũng phân chia làm ba loại thượng trung hạ ma thú. Ma thú thượng đẳng hầu như có thể vượt cấp đánh chết chiến sĩ nhân loại, ma thú trung cấp có thể đánh ngang tay hoặc giết chết chiến sĩ đỉnh cấp của nhân loại. Mà như Hoàng Hùng cấp ba lúc trước gặp là thuật ma thú hệ mộc hạ đẳng nhưng Lý phải tốn rất nhiều công sức mới thắng được nó.

Mà ma thú phi ngũ hành chính là ma thú sở hữu thuật công kích không thuộc trong ngũ hành, mà sở hữu các loại công kích đặc thù khác.

Loại ma thú này tồn tại ít nhất trong các ma thú nhưng lại là loại cường đại nhất! Trên cơ bản mặc dù cùngng cấp hạ đẳng nhưng phi ngũ hành ma thú cũng có khả năng đánh chết chiến sĩ nhân loại dễ dàng.

Chúng có công kích cực kỳ đặc thù, có khả năng điều khiển hành động nhân loại, có khả năng khống chế không khí, khống chế đồ vật tự công kích… mỗi loại đều có phương thức công kích đặc biệt riêng, nhưng mỗi loại đều có lực công kích cực kỳ cường đại, là tồn tại đỉnh phong trong ma thú.

Đối với ma thú như thế Lâm Dịch cực kỳ tò mò, cho tới bây giờ, hắn mới biết thế giới này lại đặc sắc như vậy, có rất nhiều bí mật chờ hắn đi đào móc.

Thời gian trôi qua, bất tri bất giác hành trình hai người đã trôi qua hơn tháng, thỉnh thoảng Lý và ma thú laih phát sinh chiến đấu… mà cửa thành Hi Á đã dần xuất hiện trong tầm mắt Lâm Dịch.

Tường thành phong cách cổ xưa cao hai mươi mét xuất hiện trước mặt Lâm Dịch, độ rộng chừng mười mét, bên ngoài tường thành dựng một cây Thạch Trụ cao to ước chừng hơn trăm mét, đại khái là nơi cao nhất của địa phương này! Từ thạch trụ có một cái thang dây thả xuống dưới dùng để leo lên thạch trụ. Trên đỉnh thạch trụ có một gian phòng nhỏ, xung quanh phòng nhỏ có lan can tròn cao tầm nửa mét, có thể đứng nơi này thu được tầm nhìn rất xa.

Cái này, đại khái là tương tự như tháp xa ở cửa trấn đi?

Nhưng mà kẻ chưa từng đến thành phố lớn như Lâm Dịch, cửa thành như vậy cũng khiến hắn khó có thể tưởng tượng a.

- Đi thôi.

Giọng nói băng lãnh của Lý khiến Lâm Dịch giật mình tỉnh giấc, lập tức bước nhanh theo nhưng vẫn thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn tường thành trước mặt.

Cửa thành bốn gã thủ vệ đứng thẳng tắp nhìn ra ngoài cửa thành không chớp mắt, một cỗ khí thế quân nhân khó hiểu phát ra trên người họ… khiến cho người ta vừa nhìn đã biết đám quân sĩ này bất phàm.

Hi Á thành không coi là thành phố lớn gì bởi vậy tuy rằng náo nhiệt nhưng còn chưa tới mức đạt được trình độ khó tưởng tượng, nhưng cho dù như vậy vẫn khiến Lâm Dịch từ quê ra tỉnh được mở rộng tầm mắt.

Lâm Dịch vẻ mặt câu nệ nhìn xung quanh, cẩn thận đi theo phía sau Lý, rất sợ lạc đường, thậm chí một tay còn nắm góc áo Lý, điều này khiến cho Lý mất tự nhiên nhíu mày, nhưng vừa nghĩ tới Lâm Dịch lần đầu ra thành phố, trong lòng có chút khẩn trương và bất an là chuyện bình thường, liền cứ mặc hắn như vậy.

- Lý thúc thúc, chúng ta hiện tại đi đâu?

Lâm Dịch có chút khẩn trương hỏi, đôi mắt to không nhịn được nhìn xung quanh… mọi thứ nơi đây khiến hắn cảm thấy cực kỳ tốt nhưng lại có chút quanh co.

- Trước đi tới vũ môn

Lý lạnh lùng đáp lời, mà Lâm Dịch ngẩng đầu nghi hoặc hỏi:

- Ở đây cũng có vũ môn sao.

Lý chỉ gật đầu không nói gì.

Thấy Lý không định nói chuyện, Lâm Dịch cũng không hỏi nhiều, chỉ là vẫn tiếp tục nắm góc áo Lý, nghiêng đầu đánh giá kiến trúc xung quanh.

Đi tới vị trí sân rộng ở trung tâm Hi Á thành, Lý đi tới trước cửa một đại môn mới dừng lại.

Lâm Dịch tò tò ngẩng đầu nhìn, từ nhỏ Lâm Cường đã dạy hắn chữ viết bởi vậy Lâm Dịch có thể dễ dàng nhận ra hai chữ lớn trên cửa 'Vũ môn'.

- Đi vào thôi.

Lý nói sau đó mang theo Lâm Dịch tới cửa.

Không thể không nói, chỗ này so với vũ môn nhỏ bé lại có vài phần cũ kỹ ở Hi Mạn trấn thì khác một trời, cửa lớn cao năm thước, chiều ngang tầm ba thước, cửa lớn sáng bóng dường như đã trải qua nhiều năm tháng nhưng lại có cảm giác còn mới.

Một đôi tượng sư tử uy vũ đặt trước cửa lớn, một cỗ khí tức uy vũ phả vào mặt người tới đây.

Đi vào cửa lớn, là một hành lang dài, hành lang có rất nhiều cửa mà phía cuối hành lang lại là một đại môn khác.

Lý dường như đã tới nơi này không ít lần, dễ dàng dẫn Lâm Dịch đi về phía trước, đi gần trăm mét, phía bên phải xuất hiện một cầu thang, Lý mang theo Lâm Dịch đi lên.

Lên lầu hai chỗ rẽ tới cửa thứ ba, Lâm Dịch nhìn thoáng qua phía trên cửa có một bảng gỗ, bên tên khắc ba chữ chỉnh tề 'Phòng môn chủ'.

23-01-2013, 08:28 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

17. Chương 16: Vũ Môn Hí Á Thành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lý nhẹ gõ cửa, bên trong truyền ra giọng một nam nhân:

- Cửa không khóa, mời vào.

Đẩy cửa mà vào, đi theo sau Lý, Lâm Dịch rất nhanh quan sát trong phòng.

Trong phòng trang trí cực kỳ đơn giản, một cái bàn, vài cái ghế, một bức tranh khá cũ, nhìn qua có vẻ vô cùng đơn giản.

Mà ở đối diện có một trung niên nam tử đang ngồi trên bàn.

Vừa nhìn trung niên nam tử này có thể cảm giác được người này không tồi, trên mặt luôn mang vẻ mỉm cười thân thiết, rất dễ chiếm được cảm tình của người khác, thấy Lý vào cửa, trung niên sửng sốt một chút, chợt cười nói:

- Lý, ngươi đã tới rồi.

- Bái kiến Môn chủ.

Lý gật đầu, chào một tiếng.

Trung niên cười gật đầu, sau đó ánh mắt có chút nheo lại nhìn Lâm Dịch, trên mặt cười nói:

- Là cậu nhóc này sao?

Lý gật đầu.

Trung niên cười trên dưới quan sát Lâm dịch vài lần, thấy Lâm Dịch mất tự nhiên tránh vào sau lưng Lý mới thu hồi ánh mắt, nhưng thấy Lâm Dịch có chút khẩn trương, cười nói:

- Chú nhóc, ngươi tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?

Nghe giọng lão, hoàn toàn đã coi Lâm Dịch trở thành một đứa trẻ.

Lâm Dịch nghe vậy trong lòng không khỏi khó chịu, một người xa lạ dùng ngữ khí như nói với trẻ con nói chuyện với hắn khiến hắn cực kỳ khó chịu.

- Lâm Dịch, mười lăm.

Lâm Dịch khó chịu nói trống không, Lý quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng mà không nói gì.

- Lý, đây là đệ tử của ngươi?

Lý gật đầu.

- Ha ha… không hổ là đệ tử của Lý! Ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng không khác lắm!

Trung niên lớn tiếng cười, cũng khiến Lâm Dịch có chút không ngờ tới.

Cười một trận, trung niên gật đầu nói với Lý:

- Đi, các người tạm thời ở đây đi, ha ha, chờ thời gian khảo hạch, ta sẽ phái người thông tri cho các người, còn phòng ở thì vẫn căn cũ a, chìa khóa ngươi vẫn cầm chứ?

Lý gật đầu, nói:

- Được chúng ta đi trước.

- Được.

Đáp lại xong, Lý liền mang Lâm Dịch ra ngoài.

- Lý thúc thúc, hắn là ai vậy?

Kỳ thực trong lòng Lâm Dịch đã đại khái đoán ra thân phận trung niên kia, nhưng nhịn không được hỏi một câu.

-La Thành, môn chủ vũ môn của Hí Á thành.

- Ồ… chúng ta hiện tại đi chỗ nào?

- Đến nơi nghỉ ngơi.

Theo Lý tới dưới lầu, sau đó đi tới đầu đại môn cuối hành lang, đẩy cửa ra, cảnh tượng trước mắt khiến Lâm Dịch sáng ngời hai mắt.

Mấy trăm người mặc trang phục tu hành màu trắng đang luyện tập trên một khối thao trường lớn! Cầu độc mộc, cọc gỗ, xà đơn… khí cụ rèn luyện thân thể được đặt khắp nơi, trong thao trường có mấy đài cao, trên đài cao thỉnh thoảng có người giao chiến.

Loại bầu không khí tu hành này lần đầu Lâm Dịch được cảm nhận qua.

Cửa lớn ở xa thao trường cách biên giới thao trường một khoảng lớn cho nên không ai chú ý tới Lý và Lâm Dịch vừa bước vào.

- Thật nhiều người a!

Hai mắt Lâm Dịch sáng lên, mà Lý chỉ nhìn thoáng qua, liền đi dọc theo đường biên thao trường đi tới trước một dãy nhà.

Lâm Dịch theo Lý đi về phía trước, nhưng mắt sáng lên nhìn về phía thao trường, mãi cho tới khi Lý đi vào một gian nhà nghỉ.

Đi tới lầu hai, tới một khu vực nghỉ ngơi như cho người làm công, Lý từ trong phòng lấy ra một cái chìa khóa mở cửa đi vào.

- Sau này ở đây đi.

Lý nhìn bốn phía nói.

Lâm Dịch gật đầu, cứ như vậy hai người ở lại đây.

……

Hi Á thành là thành thị nhỏ thuộc quản lý của hành tỉnh Khắc Lâm thuộc mười hai hành tỉnh, bởi vậy nơi này mới ở gần Mạn Vân sơn mạch, chính là nơi 'cằn cỗi' trong lòng mấy người thám hiểm, bởi thế người trong thành không tính là nhiều.

Nhưng thành thị rút cuộc cũng là thành thị, với Hi Mạn trấn xa xôi mà nói, Hi Á thành chính là một con quái vật lớn!

Chí ít, trong lòng Lâm Dịch là như vậy.

Chưa bao giờ hắn thấy con đường rộng lớn như vậy, chưa bao giờ hắn thấy cửa hàng khách sạn, chưa bao giờ hắn thấy nhà cao mấy tầng, những trang phục đẹp hắn chưa từng gặp qua, binh khí chưa từng thấy... nhiều lắm, cảm giác 'chưa bao giờ gặp qua' khiến Lâm Dịch có cảm giác rực rỡ muôn màu không kịp nhìn.

Đến nơi này là cuối tuần, Lý mang theo Lâm Dịch đi dạo quanh thành, dường như Lý cũng muốn Lâm Dịch mau chóng quen thuộc sinh hoạt nơi đây.

Như vậy hiển nhiên là có hiệu quả, trong thời gian ngày đầu tiên, Lâm Dịch đã quen việc có nhiều người đi lại trên đường lớn, chí ít trên mặt cũng không còn biểu tình lạ lẫm nữa.

Đương nhiên, đi dạo thì đi dạo, tu hành là việc không thể lơ là bất cứ lúc nào.

Lâm Dịch đã thành thói quen mỗi sáng, trên thực tế người tu hành không ai ngủ muộn, bởi vậy mỗi sáng sớm năm giờ Lâm Dịch và Lý trên cơ bản đã thức dậy, sau đó mặc quần áo trang phục chỉnh chu đi xuống lầu.

Nơi này là vũ môn Hi Á thành, vô luận là diện tích hay nhân số thì vũ môn ở trấn nhỏ không thể so sánh, không khí tu hành nồng hậu được thể hiện rõ nét ở nơi này.

Tuy rằng mới năm giờ sáng nhưng trên thao trường đã có không ít người.

Mọi người đều chảy mồ hồi như mưa, bầu không khí tu hành cực kỳ náo nhiệt, thỉnh thoảng trên đài cao còn mấy người luận bàn, nghe tiếng vù vù bốp bốp vang lên liên hồi, Lâm Dịch không nhịn được kích động.

Mặc quần áo tu hành, Lâm Dịch hoàn tất một buổi tập như lúc còn ở với phụ thân, thể lực tiêu hao của hắn không tính là lớn như trước nữa.

Thời gian cuối tuần, hắn hầu như đã quen với thao trường này, mà người xung quanh cũng chú ý tới hắn, nhưng mà chưa từng giao lưu với nhau mà thôi.

Đang định luyện một phen quyền cước thì phía sau vang lên một giọng nói:

- Luận bàn một chút đi.

Giọng nói của Lý ở sau lưng vang lên khiến Lâm Dịch ngạc nhiên quay đầu lại.

23-01-2013, 08:28 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

18. Chương 17: Luận Bàn Với Lý.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Lý thúc thúc, người nói luận bàn một chút?

Lý gật đầu, nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch chợt cười, mạnh mẽ gật đầu.

Lý cũng không nói, xoay người về phía đài cao ở trung tâm, Lâm Dịch bước qua.

- Vù!

Đài cao cách mặt đất chừng hai thước, Lý đi tới bên cạnh, hai chân khẽ nhún thân hình đã bắn lên đài cao.

Lâm Dịch không cam lòng yếu thế, có thể luận bàn với người mà mình kính trọng trong lòng, khiến hắn rất vui vẻ, bởi vì dọc đường đi gặp ma thú cường đại, khiến Lâm Dịch càng cảm nhận được sự cường đại của Lý, vì thế địa vị 'đệ nhị' của Khương Phàm đã bị Lý chiếm mất, mà bị trí đệ nhất tự nhiên là vĩnh viễn thuộc về phụ thân Lâm Cường.

Tới gần đài cao, hai chân khẽ nhún, thân hình Lâm Dịch mạnh mẽ nhảy lên đối diện với Lý, từ khí thế và tư thái đều không kém Lý chút nào.

- Đến đi.

Hai người luận bàn cũng không mang tới sự quan tâm lớn lắm, dù sao tại nơi sôi nổi tu hành này, nơi nơi đều có người luận bàn, cũng không ai đặc biệt lưu tâm tới hai người.

Đài cai do đá lớn xây thành, toàn bộ hình xuông, đường kính tầm hơn hai mươi mét vuông.

Phạm vi như vậy đủ để luận bàn rồi.

- Đến đi.

Lý nhìn Lâm Dịch sau đó nói tiếp.

Lâm Dịch nhắm mắt hít một hơi sâu sau đó thở ra, mở mắt, trong lòng không chút tạp niệm, đôi mắt tỏa ra vài phần lãnh tĩnh.

Trong mắt Lý hiện ra vẻ kinh ngạc… đối với một thiếu niên mười lăm tuổi, chỉ cần biểu tình lãnh tĩnh khi đứng trước một cường giả cũng là chuyện khó có được rồi.

- Lý thúc thúc, ta tới đây.

Lâm Dịch nhắc nhở một câu sau đó đột nhiên phát động tấn công!

- Vù!

Thân thể Lâm Dịch chợt như báo săn lao vọt tới! Thân hình chớp động cực nhanh đã tới cự ly trước mặt Lý tầm mười thước, thân thể hơi trầm xuống, chân phải bật mạnh, chân trái như roi một cước đá tới Lý, phát sinh một tiếng 'vù' nhỏ.

Tốc độ Lâm Dịch hiển nhiên có chút ngoài dự đoán của Lý, ba năm trước sức bật cùng sức chịu đựng của Lâm Dịch cũng tương đối bất phàm, hiện tại càng đề cao một đẳng cấp mới.

Nhưng mà mặc dù có chút ngoài ý, nhưng tốc độ như vậy hiển nhiên không cách nào tổn thương tới Lý, hai chân hơi khom, hầu như trong lúc Lâm Dịch tung chân, thân thể Lý đã lùi về sau tránh né.

Một kích không trúng vẫn ở trong dự liệu của Lâm Dịch, thân thể hắn dựa theo quán tính của chân trái mà xoay tròn, chân phải lại tung một cước truy kích!

Mà lần này Lý chỉ hơi nghiêng đầu, một cước của Lâm Dịch hầu như lướt qua mặt Lý, phong cước quét qua khiến mái tóc đen của Lý tung bay.

Lý có chút kinh ngạc, cảm giác được lực đạo kinh người trên chân phải Lâm Dịch, với một thiếu niên mười lăm tuổi, thối kình có thể đạt tới mức như vậy thật sự vô cùng hiếm có.

Cố tình thử cực hạn của Lâm Dịch, bởi vậy Lý quyết đinh tiến công!

Quyền phải vù một cái sau khi chân phải của Lâm Dịch sượt qua liền truy kích tới! Nghe thanh âm xé gió có thể biết một quyền này không nhẹ! Hơn nữa tốc độ cực nhanh, so với tốc độ ra chân của Lâm Dịch còn nhanh hơn.

Lâm Dịch nghe tiếng gió thổi, hầu như không kịp nghĩ, thân thể bắn ra, chân trái nhất thời rút về, sau đó mạnh mẽ đá tới một quyền của Lý.

- Bốp!

Một tiếng vang nhỏ, một cước đấu một quyền! Vốn lực lượng yếu hơn vài phần thân thể Lâm Dịch lộn mèo về sau, rơi xuống đất mới hóa giải được cỗ lực lượng đánh vào.

Sắc mặt không đổi, vừa chạm đất Lâm Dịch liền cực nhanh vọt tới Lý.

Đến lúc này Lý đã không còn dám coi thường Lâm Dịch, trên mặt cũng lộ ra bộ dạng nghiêm túc, tuy rằng Lâm Dịch không phải đối thủ của hắn nhưng biểu hiện chiến đấu cùng vẻ lãnh tĩnh bên ngoài cũng đủ để Lý nghiêm túc đối phó rồi.

Hai đạo thân ảnh dây dưa với nhau!

- Bốp! bốp! bốp!

Tiếng va chạm quyền cước không ngừng vang lên, thân thể Lâm Dịch cực nhanh di động trên đài, hai chân đá liên tiếp phát ra tiếng kêu 'ba ba', một quyền đánh tới phát ra tiếng 'vù, vù' phá không, có vẻ cực kỳ mạnh mẽ!

Lúc này có người bắt đầu quan tâm tới trận luận bàn này, bởi vì biểu hiện sức bật cùng đấu kỹ của hai người trên đài cao đã mạnh hơn so với đại đa số người ở đây!

- Bọn họ là ai?

Tiếng bàn tán bắt đầu nho nhỏ vang lên, một vài người gần đó bắt đầu đi tới gần đài cao nơi hai người luận bàn.

- Nghe nói là người thuộc vũ môn của một trấn nhỏ nào đó.

- Ta biết… ta nghe nói là người của Hi Mạn trấn.

- Hi mạn trấn? Chưa từng nghe qua… người ở đó đều mạnh thế sao?

- Thực sự lợi hại a…

Tiếng bàn luận nhẹ nhàng nhưng bắt đầu lan tràn ra ngoài, dẫn tới càng nhiều người chú ý.

Hai đạo nhân ảnh vẫn dây dưa một chỗ! Quyền cước của hai người giao phong ngày càng kịch liệt, dẫn tới trình độ người khác ao ước đố kỵ!

Rút cuộc, bốp một cái, Lâm Dịch không thể kiên trì, thân thể bị đánh bay ra ngoài„ trong không trung lộn mấy vòng sau đó hạ xuống đất lùi tiếp vài bước mới đặt mông ngồi xuống đất.

Thể lực tiêu hao khiến khuôn mặt hắn có chút tái nhợt, ngực phập phồng thở dốc, mồ hôi ướt đẫm trang phục và tóc hắn.

- Hà hà, Lý thúc, hà ha, ta thua, hà…

Lâm Dịch thở dốc kịch liệt ngồi dưới đất nhất thời không muốn đứng dậy.

Lý hô hấp có chút gấp, nhưng mà so với Lâm Dịch hắn có thể coi là không thở dốc, nhanh chóng bình phục hô hấp, sau đó nhìn về phía Lâm Dịch, lúc này cái nhìn trong lòng hắn đối với Lâm Dịch đã khác hẳn trước kia!

Từ trận luận bàn vừa rồi mà xem, vô luận sức bật sức chịu đựng, thậm chí đấu kỹ của Lâm Dịch đều nổi bật so với bạn cùng lứa! Những thứ này nếu không phải người có thiên phú cùng với cực khổ tu hành tuyệt đối không có khả năng đạt tới.

Ngoại trừ những thứ này càng khiến Lý kinh ngạc chính là thiên phú chiến đấu của Lâm Dịch!

Vô luận phương thức công kích tốc độ phản ứng hay ứng biến đột biến, biểu hiện của Lâm Dịch đều không thể chê trách! Mà tâm tính hắn… từ phương diện hắn vẫn giữ được bình tĩnh là có thể đoán ra hắn biết cách chiến đấu, một chiêu qua đi, ứng biến địch nhân cùng với phương pháp phản kích đều thuận lợi tự nhiên, hắn căn bản không chịu tình huống tận lực ứng phó.

Đây là thiên phú, thiên phú chân chính! Là thiên phú quan trọng nhất của một võ giả chung cực.

Có loại thiên phú này, Lâm Dịch ít nhất cũng vượt hơn bạn cùng lứa mười năm, người khác cần qua chiến đấu để tích lũy kinh nghiệm, nhưng phương diện này Lâm Dịch hoàn toàn có thể tiết kiệm thời gian hơn nhiều.

23-01-2013, 08:28 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

19. Chương 18: Thiên Phú Của Lâm Dịch.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lý hít sâu một hơi nói:

- Đi thôi.

Lâm Dịch từ mặt đất chậm chạp đứng dậy, trận chiến vừa rồi khiến thể lực của hắn tiêu hao sạch, lần nữa đạt tới cực hạn! Hôm nay một cỗ nhiệt lưu dũng mãnh tràn vào thân thể khiến cả người Lâm Dịch có chút mệt mỏi bất kham.

Nhưng mà hắn vẫn lộ ra bộ dạng tươi cười, đi theo Lý nhảy xuống đài cao, xuống đất xong thân thể hắn bủn rủn hầu như không nhịn được mà té ngã, chính Lý đã đỡ lấy hắn mới giúp hắn không bị ngã xuống.

Hai người rời đi trong ánh mắt bội phục của mọi người, sau đó tiền vào gian phòng.

- Thiếu niên kia tối đa là 18 tuổi a?

Một thanh niên chừng 22 tuổi sợ hãi than.

Toàn bộ thao trường đại bộ phận đều là thanh niên ngoài hai mươi tuổi, thực lực biểu hiện ra ngoài của Lâm Dịch khiến mọi người đều không nhịn sinh ra tâm lý kinh ngạc… dù sao loại trình độ thân thể cùng kỹ xảo như vậy mạnh hơn đại bộ phận bọn họ rất nhiều.

Đương nhiên, bọn họ cũng không biết thiếu niên mười tám trong suy đoán của họ chỉ mới mười lăm tuổi mà thôi, bởi vì mệt mỏi bụi đất cùng tóc tai bù xù khiến hình dạng bên ngoài của Lâm Dịch trông dày dạn hơn nhiều… hơn nữa biểu hiện bình tĩnh của hắn khi luận bàn khiến mọi người đều nghĩ sai về tuổi tác của hắn.

Nhưng mà với Lâm Dịch mà nói, chẳng có gì ảnh hưởng…

Thời gian cứ thế trôi đi… từ hôm đó mỗi ngày Lâm Dịch đều luận bàn với Lý, mỗi ngày đều tiêu hao thể lực tới cực hạn mới thôi… mà thời gian kiên trì cũng tăng lên từ lần đầu mười phút, một tuần sau hai năm phút, hơn nữa ban đầu Lý chỉ hơi thở gấp đến nay đã phải thở dốc từng ngụm, thực lực Lâm Dịch tiến bộ khiến Lý cảm thấy kinh khủng.

Khiến Lý khó hiểu chính là, vô luận Lâm Dịch luận bàn với hắn tới mức độ nào, cho dù tới mức độ không thể đứng lên nhưng tới ngày thứ hai chung quy hắn vẫn thấy một Lâm Dịch tràn đầy tinh lực tiếp tục khiêu chiến với hắn…. thực sự là thiên phú biến thái!

Hơn nữa, Lý thực sự hết nói với Lâm Dịch, tên cuồng này quả thực vì chiến đấu mà sinh ra!

……

Sáng sớm hôm nay, cũng như mọi ngày Lâm Dịch và Lý đang tiến hành một loạt vận động khai vị.

- Lý thúc thúc, chúng ta luận bàn tiếp đi.

Lý lắc đầu:

- Hôm nay ngươi phải đi báo danh rồi!

Lâm Dịch sửng sốt, chợt nhớ ra mục đích tới đây, liền gật đầu, không nói gì nữa.

Tu hành một lần thủ ấn 'phá môn' sau đó ăn sáng, Lý liền mang Lâm Dịch tới phòng làm việc của môn chủ lúc trước.

- Vào đi!

Vào cửa xong, môn chủ vũ môn Hi Á thành liền nở nụ cười, một đôi mắt tủm tỉm nhìn Lâm Dịch, miệng nói:

- Lý, đệ tử này của ngươi quả không tầm thường a. Mấy ngày nay ta đều nghe nhiều môn nhân nói về chuyện luận bàn của các ngươi… trong đó nghe nhiều nhất là về đệ tử này của ngươi a.

Lâm Dịch chưng từng nghe qua người khác bàn tán, lúc này nghe La Thành nói có chút ngạc nhiên… hắn không biết từ lần đầu hắn luận bàn đã khiến nhiều người chú ý, sau một tuần thực lực của hắn nhanh chóng tăng lên càng thu hút nhiều người hơn, chỉ là hắn không có giao lưu với ai nên không biết mà thôi.

Nghe La Thành khích lệ, Lý chỉ gật đầu không nói gì.

Khích lệ Lâm Dịch vài câu, La Thành quay lại nói với Lý:

- Hôm nay là ngày báo danh, cần điền một vài tư liệu, tên ta đã điền cho Lâm Dịch rồi, phần tư liệu thì các ngươi tự về điền đi, buổi trưa mười hai giờ tới thao trường tiến thành kiểm tra đơn giản.

Nói xong từ ngăn kéo lấy ra hai trang giấy đưa cho Lý.

Lý nhận lấy nhìn vài lượt sau đó gật đầu nói:

- Chúng ta đi trước.

La Thành gật đầu, nói với Lâm Dịch:

- Cậu nhóc, cố lên a!

Lâm Dịch gật đầu, sau đó đi theo Lý ra ngoài…

Phần tư liệu kia rất đơn giản, tên họ, giới tính, tuổi, quê quán, cha mẹ… rất nhanh hoàn thành, thời gian cũng chậm rãi tới buổi trưa.

- Đi kiểm tra a!

Xem thời gian, đã là khoảng mười một rưỡi, còn nửa giờ nữa là kiểm tra, Lý và Lâm Dịch đều ra ngoài cửa.

Ngày hôm nay thời tiết rất đẹp, trời không gợn mây, ánh mặt trời tháng ba rất ấm áp vì thế thời tiết cũng không lạnh, vừa vặn phù hợp với đám người luyện võ.

Trên thao trường lúc này tề tụ đầy người, nhìn qua tuyệt đối không dưới một nghìn!

Trong đó nam nữ đều có, tuổi cũng giao động từ mười tám đến hai lăm.

Lâm Dịch có chút kinh ngạc nói:

- Nhiều người thế sao?

Lý gật đầu nói:

- Không có gì kỳ quái, học viện Tông Phạm chiến kỹ chính là học viện nổi danh ở Khắc Lâm hành tỉnh, cơ hội như vậy ở một thành nhỏ là khó có được, tự nhiên không ai nguyện ý bỏ qua cơ hội này.

Lý rất khó khăn nói một câu dài.

Lâm Dịch nghe xong nghi hoặc hỏi:

- Lý thúc thúc, rút cuộc chiến kỹ học viện là cái gì a?

Lý suy nghĩ một chút đáp:

- Hẳn là một tồn tại như vũ môn, nhưng mà khác với vũ môn chính là bên trong phân nhiều đẳng cấp, không giống như vũ môn chỉ có môn nhân và đệ tử. Trong học viện có vài khóa học theo từng năm, sẽ theo năm nhập học mà phân chia, sau đó dựa vào một hệ thống mà truyền thụ tri thức cho họ.

- Tri thức? Là để chỉ kỹ xảo chiến đấu sao?

Lâm Dịch nghi hoặc hỏi.

Lý suy nghĩ một chút:

- Đại khái là thế.

Lâm Dịch cái hiểu cái không gật đầu, không hỏi nữa.

Hoàn hảo, thao trường này rất lớn, bình thường có thể dung nạp mấy trăm người tu hành, lúc này hơn một nghìn người tụ tập cũng không phải chuyện lạ, bởi thế số người tuy đông tràng diện ầm ĩ nhưng cũng không phải chen lấn.

Một đài cao bình thường dùng để luận bàn cũng được sử dụng, trên đó đặt một cơ quan kỳ quái, hai bên cơ quan đặt vài cái bàn, trên bàn đã ngồi hai người, xung quanh đài cao biết một hàng số to từ 1 đến 10, như là đánh số.

Thời gian trôi qua, rút cuộc cũng tới 12 giờ.

23-01-2013, 08:29 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

20. Chương 19: Kiểm Tra.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trung tâm đài cao, La thành nhìn đồng hồ sau đó nói với trung niên bên cạnh:

- Đã tới giờ, bắt đầu chứ?

Trung niên kia gật đầu.

Thấy thế La Thành đứng lên nói:

- Thời gian đã tới, mời mọi người nhìn bảng trên tay mình có đánh số, từ 1 đến 100 đi tới điểm kiểm tra số 1, từ 101 đến 200 đi tới điểm kiểm tra số 2… cứ thế suy ra.

giọng nói của La Thành truyền khắp ngóc ngách thao trường, Lâm Dịch cúi đầu nhìn bảng của mình, trên bảng viết số '893'.

Ngẩng đầu nhìn quanh một chút liền thấy được bảng số tám trên đài cao, liền chạy qua.

- Ta gọi số ai người đó lên, gọi ba lần không lên coi như mất quyền thi đấu.

Tới gần điểm kiểm tra số 8, Lâm Dịch lại nghe thấy tiếng một người truyền tới trên đài cao.

Phụ trách điểm kiểm tra số tám là hai người trung niên, người vừa nói là một trung niên cao, thân thể rắn chớt, mà trung niên lùn hơn hắn đang ngồi trên bàn, một quyển sổ đặt trước mặt, hiển nhiên là phụ trách ghi điểm thành tích.

- Kiểm tra thế nào đây?

Lâm Dịch có chút tò mò nghĩ.

- Số 801

- Có, tới ngay.

Theo tiếng gọi của trung niên, dưới đài cao có một âm thanh đáp lại, sau đó một người từ trong đám người đi ra.

Người nọ cực kỳ béo, bộ dạng chừng 20 tuổi, đi tới trước đài mất một khoảng thời gian mới bò lên được đài cao, khiến trung niên kia bất giác nhíu mày.

Dường như trèo lên đài cao này là một việc cật lực của hắn, hô hấp cũng có chút gấp gáp lên.

Nhưng mà hắn dường như không quen xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy, biểu hiện có chút nhút nhát.

- Đưa bảng của ngươi cho ta.

Trung niên kia nói.

Gã béo thấy vậy đưa bảng trong tay cho trung niên.

Trung niên cúi đầu nhìn thoáng qua bảng sau đó gật đầu, không nói gì thêm, chỉ tay vào cơ quan phía sau hắn nói:

- Dùng sức mạnh lớn nhất của ngươi đánh lên cái cơ quan này, dùng chân hay tay đều được.

Thiếu niên béo nghe vậy quay đầu nhìn về phía sau.

Chính là khí cơ quái dị lúc trước.

Khí cơ cao chừng hai thước hình lập phương, không biết là do tài liệu gì chế thành, phía trước có một tấm chắn hình tròn trước mặt, trước tấm chắn có một tầng che chắn mềm mại như vải vóc.

- Công kích ở chỗ này.

Trung niên sợ hắn không rõ, liền chỉ tấm chắn nói.

- Ừm, ta biết rồi…

Thiếu niên béo gật đầu, sau đó có chút khẩn trương hít sâu mấy hơi, đi với trước khí cơ kia, hai tay chắn trước ngực, hạ mình thủ thế sau đó mãnh liệt đánh ra một quyền!

- Bang!

Một âm thành trầm muộn vang lên, thiếu niên béo vung quyền đánh lên tấm chắn, trên mặt khí cơ đột nhiên sáng ngời, chợt mặt trên khối tinh thể phía trên khí cơ hiện lên dòng chữ '132'.

Trung niên gật đầu, nói:

- Ừm, kết quả 132 lợi mạt.

Trung niên ngồi trước bàn nghe vậy liền ghi chép một chút, trong khi trung niên kia đi tới trước cao giọng hô:

- Số 802 lên, ngươi đi xuống đi.

Thiếu niên béo xuống dưới, một gã thiếu niên gầy gò đi lên đài cai, hắn đi đến đài cao động tác có phần tiêu sái.

- Cũng đánh vào đó.

Trung niên chỉ tấm chắn nói.

Thiếu niên gầy yếu gật đầu, đưa bảng trong tay cho trung niên.

Sau đó đi tới trước khí cơ, hít sâu một hơi, cũng thủ thế, đùi phải mạnh mẽ đá ra một kích.

- Bang!

Một âm thanh trầm muộn vang lên.

- 534 lợi mạt… ừm không tồi!

Trung niên kia gật đầu… hiển nhiên là thành tích như vậy không tồi.

Trung niên kia lại ghi chép một chút, sau đó gọi người mới.

Thời gian cứ thế qua đi, bởi vì đã có người làm mẫu cho nên những người sau lên rất thành thạo đưa tấm bảng cho trung niên kia sau đó đánh lên tấm chắn, sau khi chỉ số hiện lên liền nhanh chóng xuống đài.

Trong đó phân nửa không ngờ là nữ! Hơn nữa trong đó có vài cô gái thậm chí còn mạnh hơn thiếu niên gầy gò thứ hai, cao nhất thậm chí còn tiếp cận tới chỉ số 700!

Hơn hai giờ, cuối cùng cũng đến phiên Lâm Dịch.

- Số 893!

Trung niên án theo trình tự hô ra.

Lâm Dịch theo thói quen nhìn Lý phía sau một chút, Lý gật đầu với hắn, Lâm Dịch lúc này mới hít sâu một hơi, lên tiếng nói:

- Có!

Sau đó nhanh chóng bước lên đài cao.

Đi tới dưới đài, hai chân khẽ nhún, sau đó mạnh mẽ bắn lên, liền thẳng tắp nhảy lên đứng trước trung niên kia năm thước.

Điều này làm cho trung niên hai mắt sáng ngời… trong đám người đã kiểm tra trước đây, cũng người có động tác trơn tru nhún chân là nhảy lên tới đài cao. Bộ dạng nhẹ nhàng lại chính xác như Lâm Dịch thì đúng là không có.

Nhận bảng từ tay Lâm Dịch, cúi đầu nhìn thoáng qua, miệng hơi lẩm bẩm: 'Lâm Dịch…' Sau đó gật đầu ngẩng lên theo lệ cũ nói với Lâm Dịch:

- Dùng lực mạnh nhất của ngươi công kích chỗ kia, chân hay tay đều được.

Nhìn đám người lên kiểm tra lúc trước, Lâm Dịch trên cơ bản đã hiểu rõ, vì thế gật đầu, đi tới trước khí cơ.

Hắn lúc này cũng có chút khẩn trương… không biết mình có thể đạt tới mức nào a? Lúc trước có một thiếu niên rất khá, cú đá của hắn không ngờ có thành tích 835! Lâm Dịch cũng muốn xem trình độ của mình đến mức nào.

Hít sâu một hơi, Lâm Dịch nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, loại biểu tình lãnh tĩnh khi đối mặt với Lý lại xuất hiện trên mặt hắn.

Hai chân hơi choãi ra, thân thể trầm xuống, chợt chân phải như lợi kiếm đá ra!

Vù! Ầm!

Tiếng xé gió vang lên, ngay sau đó là âm thanh va chạm nặng nề.

Khí cơ lóe lên quang mang! Chợt một chuỗi số xuất hiện trên màn hình.

- 3274 lợi mạt?!

Trung niên nhân kinh ngạc mở to mắt nhìn!

Dưới đài một trận xôn xao!

- 3274… trời ạ! Quá khoa trương!

- Hắn có phải người không a?

- Đẹp trai quá!

Bởi vì đại đa số mọi người đều đã kiểm tra, tự nhiên hiểu được thành tích kia tương đương với lực lượng cỡ nào, bọn họ dùng hết lực công kích khó khăn lắm mới đạt hai ba trăm… nhưng người này đơn giản đá một cú đã đạt tới trình độ hơn 3000? Điều này thực quá khoa trương đi?

23-01-2013, 08:30 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

21. Chương 20: Thành Tích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch cũng có chút ngẩn người nhìn thành tích của mình, quay đầu nhìn về trung niên bên cạnh.

- Được, được lắm… ừm đi xuống trước đi.

Trung niên hiển nhiên kinh ngạc vì thành tích của Lâm Dịch… cho đến khi Lâm Dịch nhìn hắn, hắn mới từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại.

Lâm Dịch gật đầu, từ trên đài nhảy xuống.

Dưới đài đám người đi kiểm tra đều tập trung trên người hắn… trong đó có ánh mắt ước ao, sợ hãi, đố kỵ… cũng có kỳ quái khó nắm bắt.

Dọc theo đường đi, người tham gia kiểm tra đều vô tình hoặc cố ý tránh cho Lâm Dịch một con đường, chạy tới cạnh Lý, Lâm Dịch lộ vẻ tươi cười:

- Lý thúc thúc, 3274!

Lý tự nhiên đã nhìn thấy, lúc này nở nụ cười hiếm có gật đầu với Lâm Dịch.

Lâm Dịch cười hắc hắc, không nói gì nữa.

Mà lúc này, đám người bên dưới tự nhiên bảo trì khoảng cách với Lâm Dịch, nhưng vẫn như cũ lén nhìn hắn, nhỏ giọng bàn tán vài câu.

Vốn không định để ý nhưng Lâm Dịch cũng có chút khó chịu, cau mày nói với Lý:

- Lý thúc thúc, chúng ta về trước đi?

Lý tự nhiên không dị nghị, gật đầu, liền mang theo Lâm Dịch về chỗ nghỉ ngơi.

- Môn chủ, thiếu niên ngươi bảo ta chú ý đã kiểm tra xong.

Bên cạnh La Thành, một gã trung niên áo xám nhẹ nói bên tai hắn.

La Thành ngẩn người, chợt hỏi:

- Ồ? Hắn đạt thành tích thế nào?

- 3274 lợi mạt!

Trung niên có chút sợ hãi than.

- 3274 lợi mạt?!

La Thành có chút mở to mắt… lực lượng như vậy, sợ rằng rất nhiều võ giả khó có thể đạt được a? Nhưng Lâm Dịch năm nay mới bao nhiêu tuổi?

Ngẩn người một lúc, La Thành mới lộ ra bộ dạng tươi cười, gật đầu:

- Ừm, ta biết rồi, ngươi lui xuống trước đi.

Trung niên nghe vậy gật đầu, đi xuống đài cao, mà khóe miệng La Thành lộ ra nụ cười thỏa mãn.

- Quả không hổ là đệ tử của Lý…

……

Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng mờ ảo, đây chính là căn phòng nghỉ ngơi của đoàn người từ học viện Tông Phạm chiến kỹ đi tới Hi Á thành chiêu sinh, đoàn người này được vũ môn chiêu đãi tận tình, nơi ở tự nhiên là nơi tốt nhất trong vũ môn.

Nhóm chiêu sinh cũng chỉ có hai mươi ba người, ngày hôm nay kiểm tra sơ bộ do đám người này chủ trì, buổi chiều 3h đã tiến hành xong kiểm tra, La Thành đại biểu cho vũ môn tự nhiên mời bọn họ ăn uống, mãi cho tới chín giờ bọn họ mới trở về nơi nghỉ ngơi.

Trong đoàn người, đầu lĩnh là một trung niên trên mặt luôn mang theo bộ dạng tươi cười, tên hắn là Lưu Dương, bộ dạng cũng không tính là anh tuấn, nhưng mà nụ cười thân thiện trên mặt luôn mang tới thiện cảm cho mọi người.

- Hôm nay kiểm tra có mầm non nào đặc biệt không?

Tuy rằng bình thường luôn tươi cười nhưng khi nói chuyện công việc, trung niên lại cực kỳ nghiêm túc.

- Nói đến chuyện này, tổ chúng ta có một mầm non đặc biệt xuất sắc! Một quyền không ngờ đạt được cường độ 2503 lợi mạt! Ô, ta xem tư liệu thì ra là con trai La Thành, đúng là mầm non tốt.

Một trung niên nghe vậy tiếp lời.

Trong đầu Lưu Dương nhất thời hiện ra dáng dấp một thiếu niên, cười nói:

- Ừm, La Á này ta biết, cũng là một mầm non không tồi, hôm trước La Thành đã giới thiệu cho ta, cảm giác không tệ.

Tiếng nói của Lưu Dương vừa dứt, một người trong đó tiếp tục nói:

- Tổ chúng ta có một mầm non tốt, tuy rằng lực lượng không bằng La Á nhưng cũng đạt ngoài 2000 lợi mạt! Hơn nữa tuổi mới mười tám… La Á đã mười chín rồi phải không? Hắn là Lý Văn cũng là một mầm non tốt.

Lưu Dương có chút kinh ngạc nói:

- Không ngờ ở Hi Á thành không lớn này cũng có mầm non tốt như vậy a? Lực lượng ngoài 2000 lợi mạt, đối với một đứa nhóc 18, 19 tuổi mà nói đúng là cường đại nha!

- Đúng thế! Năm vừa rồi chiêu sinh ở nơi khác, mầm non tốt nhất cũng chỉ hơn nghìn lợi mạt mà thôi, không thể so bì với lần này a!

Lợi mạt là đơn vị đo lực công kích, khác với đơn vị đo trọng lượng, lợi mạt là đo chỉ số phá hoại, ví dụ như một người có thể nâng vật nặng 300 cân nhưng lực phá hoại của hắn chưa chắc đã đạt tới 300 lợi mạt, mà chỉ vào khoảng hơn 250 lợi mạt mà thôi… bởi vậy đạt được 1000 lợi khăn là một việc vô cùng khó khăn… Đương nhiên lực phá hoại mạnh cũng không nhất định có thể nâng vật nặng tương đương. Giống như một thằng nhóc có lực phá hoại hơn 1000 lợi mạt nhưng hắn tuyệt đối không thể nào nâng vật nặng hơn 1000kg, bởi vì lực phá hoại còn liên quan tới sức bùng nổ cùng tốc độ. Hơn nữa, thời điểm sử dụng tốc độ hay bùng phát lực lương cũng ảnh hưởng tới giá trị lợi mạt cuối cùng.

- Tổ ta có một mầm non mạnh hơn so với tổ của các ngươi nhiều!

Một gã trung niên bật cười, đây chính là một trong hai trung niên phụ trách tổ của Lâm Dịch.

Lưu Dương vừa nghe có người không ngờ còn mạnh hơn, không khỏi quay đầu nhìn về phía hắn.

- 3274 lợi mạt! Hơn nữa hắn mới 15 tuổi!

- Cái gì?!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc mở to mắt nhìn, Lưu Dương càng không dám tin nói:

- 3274 lợi mạt? Ngươi xác định? Hơn nữa còn 15 tuổi?

Người trung niên kia cười nói:

- Đương nhiên chắc chắn! Bởi vì lúc đó máy kiểm tra vẫn bình thường, số liệu hiện thực với ước đoán của ta cũng không khác biệt lắm, bởi vậy không có khả năng máy kiểm tra bị trục trặc. Lúc đó có rất nhiều người ở đó, đều thấy được con số 3274 này, cũng không có khả năng nhìn lầm, mà trên lý lịch của hắn viết, hắn 15 tuổi.

Lưu Dương mở to mắt có chút sững sờ, một lúc lâu mới lộ ra bộ dạng tươi cười:

- Thực sự là địa phương khiến người ta kinh ngạc… La Á, Lý Văn… còn có thiếu niên 15 tuổi kia… những người này nếu vào học viện tiếp nhận học tập khuôn khổ, nói không chừng có cơ hội đi tới địa phương kia a!

Đám người còn lại nghe trung niên nhắc tới 'địa phương kia' cũng lộ ra thần sắc hướng tới… địa phương kia chính là tồn tại được mọi người hướng tới a.

23-01-2013, 08:30 PM

22. Chương 21: Kiểm Tra Chính Thức.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Kết quả kiểm tra sơ bộ đã có, Lâm Dịch với 3274 lợi mạt chiếm ưu thế tuyệt đối không hề nhường cho bất cứ ai cơ hội giữ vị trí đầu bảng, theo sau là La Á 2503 lợi mạt và Lý Văn 2006 lợi mạt.

Đại danh Lâm Dịch cũng vì thế mà nhanh chóng truyền đi khắp Hi Á thành… trong dư luận, Lâm Dịch biến thành một gã ăn hết mười cân thịt, đầu lớn như cái đấu, thể hình to như trâu, đen xì xì, toàn thân đầy lông lá, xương cốt như sắt thép, cao lớn uy mãnh, cánh tay to bằng chân người bình thường và hình như trên đầu hắn còn có mấy cái sừng a… còn nhiều thứ khác nữa, chung quy không có dáng vẻ gì của một đứa nhóc.

Đương nhiên, việc này Lâm Dịch không biết gì, hắn vẫn như cũ mỗi sáng tu hành cùng Lý, sau đó tu hành đơn giản hóa thủ ấn mà mình đã nắm được… nói chung sinh hoạt của hắn không vì dư luận mà thay đổi chút nào. Nếu nói có chút ảnh hưởng thì đó chính là buổi sáng hắn ra thao trường tu luyện, luôn cảm thấy ánh mắt người khác nhìn mình có chút khác biệt, nhưng khác biệt ở chỗ này hắn cũng không thể nghĩ ra…

Một tuần sau, rút cuộc đã tới đợi kiểm tra chính thức.

Lần kiểm tra kia chỉ là chọn người đủ tư cách tham gia kiểm tra chính thức, cũng không phải đợi tuyển sinh chân chính.

Người nào vượt qua mức 500 lợi mạt đều có cơ hội tham gia tuyển sinh, mà hạng mục tuyển sinh chỉ có một - - - Thể thuật lôi đài!

Học viện Tông Phạm chiến sỹ làm việc gì? Chính là truyền thể thuật cho học sinh không phải sao? mà mục đích mọi người rèn luyện thân thể là vì cái gì? Không phải là để chiến đấu với ma thú sao? Bởi vậy đợt tuyển sinh của các học viên chiến kỹ thông thường đều dùng phương thức lôi đài tỷ thí để chọn học viên.

Có tư cách tham gia tuyển sinh gồm 100 người, suy nghĩ một chút, một nghìn người tham gia kiểm tra không ngờ chỉ có một phần mười có đủ tư cách tham gia tuyển sinh… tiêu chuẩn này quả thật là nghiêm ngặt.

Địa điểm thi tuyển vẫn là đài tỷ võ của Vũ Môn, chia là mấy tổ nhỏ thi đấu, mỗi tổ nhỏ chọn ra hai người đứng đầu, sau đó lại tỷ thì tiếp các tổ với nhau. Trong đó hai người được chọn ra trên cơ bản đã đạt tư cách vào học viện học tập, nhưng mà tiếp tục tỷ thí vẫn quan trọng, vì điều đó quyết định lớp chiến kỹ mà họ được tham gia sau khi gia nhập học viện, phải biết rằng lớp cấp thấp với lớp cấp cao chênh lệch lớn vô cùng.

Kế hoạch sơ bộ là hoàn thành trong ba ngày, ngày đầu tiên và ngày thứ hai chọn ra người đứng đầu và thứ hai của tiểu tổ, ngày thứ ba là trận chung kết.

Việc đánh số lại được làm lại, hôm nay Lâm Dịch mang số 507, số năm đại biểu cho tiểu tổ mà hắn tham gia tỷ võ, mà 07 là số báo danh của hắn.

Thời gian thi tuyển còn nhiều hơn kiểm tra sơ bộ nhiều, bởi vì thế rất nhiều người trong Hi Á thành biết tin… thao trường hấp dẫn rất nhiều người tới xem.

May mắn là ban tổ chức quy định khu vực cách đài cao mười thước là dành cho tuyển thủ nghỉ ngơi, người khác không thể đi vào, mà người đài cao đều được sử dụng, mỗi tiểu tổ lại chỉ có mười người, vì thế phạm vi mười thước là quá đủ.

Khu lôi đài tổ 5, tổ 7 và tổ 10 được nhiều người vây xem nhất, bởi vì ba gã tuyển thủ có thứ tự đầu trong đợt kiểm tra sơ bộ ở các tổ này… đám người Lưu Dương tự nhiên không ngu ngốc, vì thế không có khả năng phân hai mầm non tốt vào cùng một tổ, tránh việc bọn họ gặp nhau trước trận chung kết.

- Ai là Lâm Dịch?

- Không biết… không phải là một thiếu niên cực kỳ to cao sao? Sao không thấy ai như vậy nhỉ?

- Đúng thế… Lâm Dịch đi đâu rồi nhỉ?

Tiếng bàn tán như vậy vang lên khắp nơi quanh tổ năm, điều này khiến Lâm Dịch có chút kinh ngạc há mồm… mà người khác cùng tổ với hắn đều lộ ra bộ dạng khổ sở… đúng là không may cực độ, không ngờ bị chia vào tổ biến thái nhất, xem ra chỉ có thể tranh đoạt vị trí thứ hai mà thôi…

Thời gian thong thả trôi qua.

Khi kim đồng hồ chỉ 12h, xuyên qua đám người vây quanh, La Thành cùng với đoàn người chiêu sinh của học viện Tông Phạm chiến kỹ đã tới.

Đám người vây xem rất tự nhiên tránh ra một lối đi cho đoàn giám khảo, mà những người đó dường như cũng đã có kế hoạch hai người phụ trách một tổ, bay thẳng tới lôi đài đã chỉ định.

La Thành và Lưu Dường cùng hai người phụ trách đi tới tổ năm, khi đi qua Lâm Dịch còn mỉm cười thân thiện với hắn, điều này khiến hảo cảm trong lòng Lâm Dịch với hắn tăng cao.

Trên đài cao, La Thành thì thầm một lát với Lưu Dương, thấy Lưu Dương gật đầu mới lớn tiếng nói:

- Bây giờ ta tuyên bố một chút về phương thức thi tuyển… mỗi thí sinh hẳn đã có số báo danh của mình rồi, số đầu là chỉ thứ tự tiểu tổ, hai chữ số sau là số báo danh. Bắt đầu thi đấu, tuyển thủ số lẻ đấu tuyển thủ số chẵn, như số 01 đánh với số 02, số 03 đánh vói 04… cứ thế suy ra. Người cuối cùng thắng sẽ tiếp tục thi đấu… Bắt đầu thi đấu!

Theo tiếng bắt đầu của La Thành, các lôi đài bắt đầu ồn ào lên.

Trong trận đấu có hai ban giám khảo, một trọng tài, dù sao thi đấu cũng không phải chính thức, vì thế không đến mức hai bên lưỡng bại câu thương, khi trọng tài nhận định một đối thủ mạnh hơn người kia, có thể kết thúc trận đấu rồi.

Đây là lần đầu Lâm Dịch cảm nhận được không khí thi đấu như vậy, so với mỗi ngày có người thi đấu trên lôi đài ở thao trường đúng là khác biệt một trời.

Chiến đấu cũng có chút kịch liệt hơn hẳn so với tưởng tượng, quyền kình gào thét, cước phong rền vang, chỉ nghe mấy âm thanh này cũng khiến người ta hưng phấn.

Chí ít, Lâm Dịch rất hưng phấn! Hắn hiện tại khẩn trương muốn biết kỹ xảo cùng thể thuật của mình ở trong đám cùng tuổi chênh lệch mức nào, không biết là yếu hay mạnh đây?

Hắn rất chờ mong.

Chiến đấu vô cùng nhanh, Lâm Dịch số báo danh 07, nói cách khác hắn đánh trận thứ 4, nhưng mà mới nửa tiếng đồng hồ đã tới tên hắn.

- Số 07 đối kháng với sô 08, mời hai tuyển thủ vào đài!

La Thành và Lưu Dương sau khi tuyên bố quy tắc liền hạ đài, lúc này ở dưới đã chuẩn bị một bàn danh dự, số báo danh của tuyển thủ bọn họ biết, vì thế vô cùng rõ ràng tuyển thủ 07 của lôi đài số 5 là ai, Đám người này vừa nghe tiếng của trọng tài liền không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch đang đi lên đài, bọn họ đều muốn xem thiếu niên 15 tuổi này rút cuộc có cái gì hơn người.

25-01-2013, 09:56 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

23. Chương 22: Lôi Đài.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đi bộ một đoạn, Lâm Dịch mạnh mẽ nhảy lên lôi đài.

- Hắn là Lâm Dịch!

Có người quan sát nhỏ giọng hô lên! Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Dịch!

- A? Hắn là Lâm Dịch? Không phải nói Lâm Dịch là một người khôi ngô, toàn thân lông lá đáng sợ sao? Thế kia…

Nghe loáng thoáng đám người phía dưới kinh hô ra, dù sao trong mắt mọi người Lâm Dịch là kẻ ăn mười cân thịt, đầu lớn như cái đấu, thân thể như trâu, toàn thân lông lá, xương cốt như sắt thép, cao to uy mãnh, cánh tay so với chân người bình thường còn lớn hơn, nhưng Lâm Dịch trước mặt có chút gầy yếu, tướng mạo lại cực kỳ thanh tú, chênh lệch này cũng quá lớn đi a?

Bởi vậy có thể hiểu được sự cường đại của dư luận cỡ nào…

Lâm Dịch lên đài một đạo thân ảnh cũng nhảy lên lôi đài… động tác tuy không nhẹ nhàng như Lâm Dịch nhưng cũng lưu loát thẳng thắn, không hề rườm rà. Khi đối phương dừng thân hình, Lâm Dịch cũng ngạc nhiên… bởi vì đối phương là một thiếu nữ xinh xắn!

Thiếu nữ chừng mười tám mười chín tuổi, bộ dạng cự kỳ tú lệ, vóc người cao gầy, ước chừng một mét sáu, đứng bên cạnh Lâm Dịch cũng không lùn hơn bao nhiêu. Lúc này trên mặt thiếu nữ mang theo biểu tình lạnh lùng nhìn Lâm Dịch.

Mặc dù có chút kinh ngạc vì đối thủ của mình là nữ nhưng Lâm Dịch rất nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình… Đừng ở trên lôi đài, là đối thủ của mình.

- Thi đấu, bắt đầu!

Trọng tài vừa hô xong, cô gái kia đã công tới Lâm Dịch!

- Vù! vù!

Liên tục ba đạo thối ảnh! Hầu như trong mấy lần hô hấp đã tới trước mặt Lâm Dịch.

Nhưng mà, tốc độ này so với người đã chiến đấu với tốc độ của Lý quả thực chỉ là bữa sáng.

Hai mắt Lâm Dịch một mảnh lãnh tĩnh… không nôn nóng không lơ là, chỉ là lãnh tĩnh!

Hai chân khẽ nhún thân thể chợt cực nhanh lùi về sau tránh ba cước của đối thủ! Công kích của thiếu nữ toàn bộ thất bại!

Một cước cuối vừa chạm đất, Lâm Dịch liền triển khai phản kích!

- Vù! vù!

Gậy ông đập lưng ông! Liên tục ba đạo thối ảnh bao trùm không gian xung quanh thiếu nữ.

Thiếu nữ trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc, cuối cùng không thể tránh được đành dùng hai tay đón đỡ, che ở trước người!

- Bốp! bốp! bốp!

Liên tục ba cước đánh vào tay thiếu nữ, chân thiếu nữ 'đăng, đăng….' liên tục lùi về phía sau hơn mười bước, mãi đến biên giới lôi đài mới khó khắn lắm dừng lại, nhưng lúc này hai tay cũng đã chết lặng.

- Lực lượng thật mạnh!

Trong lòng thiếu nữ khiếp sợ, tuy rằng sớm biết đối phương là quán quân trong cuộc kiểm tra lực sát thương nhưng vẫn chưa từng thấy tận mắt, nàng trong lòng có chút không tin, đặc biệt là khi lên đài thấy đối

phương chỉ là một thiếu niên, trong lòng không khỏi có vài phần coi thường, không ngờ đối phương thực sực lợi hại!

Lâm Dịch mặt không đổi sắc, vẫn một mảnh lãnh tĩnh, thấy đối phương trụ vững, lần thứ hai công tới, thân thể hóa thành một tàn ảnh công tới thiếu nữ!

Tuy rằng hai tay vẫn chết lặng nhưng thiếu nữ vẫn mạnh mẽ cắn răng nhịn xuống! Thấy Lâm Dịch công tới, trong lòng không muốn chịu thua, thân thể liền vọt tới nghênh đón!

Vù! vù!

Mới tới, hai đạo thân ảnh đều tung ra công kích! Nhìn qua thiếu nữ cũng không phải hạng tầm thường, phòng thủ tiến công đâu ra đấy… nhưng mà chung quy lực lượng của Lâm Dịch vẫn mạnh hơn nàng nhiều lắm, hơn nữa phương hướng công kích của Lâm Dịch rất khó phán đoán, khiến nàng mỏi mệt phòng thủ, thỉnh thoảng mới tìm được cơ hội tiến công, nhưng đều bị Lâm Dịch nhẹ nhàng hóa giải.

Mồ hôi nhẹ rịn trên trán thiếu nữ, hai tay nàng đã mất cảm giác, cường độ tấn công ngày càng khiến nàng khó chịu nổi!

Nhưng ngược lại khuôn mặt Lâm Dịch vẫn lãnh tĩnh một mảnh… nếu nhìn vẻ mặt của hắn quả thực dường như là tượng gỗ! Đâu phải là hình dạng một người đang chiến đấu kịch liệt chứ?

Càng nhìn biểu tình Lâm Dịch, thiếu nữ trong lòng càng giận, từng bước bị đối phương ép sát vào tường, khiến nàng sắp sửa rơi đài! Rút cuộc thân thể nàng không thể lùi được nữa, lớn tiếng hô:

- Ta chịu thua!

Lâm Dịch vung một quyền mạnh mẽ đánh tới thì thiếu nữ đã hô lên, chợt tay hắn dừng lại trước mặt thiếu nữ… mà càng khiến thiếu nữ giận dữ chính là biểu tình của Lâm Dịch lúc này vẫn là một mảnh lãnh tĩnh không chút biến hóa… nhưng mà có thêm một tia nghi hoặc, dường như hỏi: 'Làm sao thế?'

- Ta chịu thua! Không đánh nữa! Đại biến thái.

Cuối cùng nàng thốt ra một câu nhỏ, nhưng khoảng cách gần Lâm Dịch vẫn nghe rõ ràng, thế nên bộ dạng nghi hoặc trên mặt biến thành ngạc nhiên.

Thiếu nữ quay đầu nói chịu thua với trọng tại, cứ thế nhảy xuống đài, đi vào trong đám người. Mà trọng tài lúc này mới hô lớn:

- số 08 chịu thua, tuyển thủ 07 chiến thắng, xuống đi!

Đến khi trọng tài nhắc nhở Lâm Dịch mới mang theo vẻ nghi hoặc nhảy xuống lôi đài…. khán giả phía dưới lúc này cũng chân chính kiến thức một chút bộ phận thực lực của Lâm Dịch, Biểu hiện lãnh tĩnh cùng tốc độ lực lượng của Lâm Dịch biểu hiện trên lôi đài cũng khiến đa số người tự ti.

Trên mặt Lưu Dương tràn ngập vẻ tươi cười, kìm lòng không được gật đầu:

- Không tồi, không tồi…

La Thành ở một bên cũng cười ha hả nhìn Lâm Dịch dưới đài, nói:

- Hắn là đệ tử của Vũ Môn ở Hi Mạn trấn, sư phụ hắn là chiến sĩ xuất sắc nhất Hi Mạn trấn, mà hắn là đệ tử xuất sắc nhất của người này.

La Thành không nhịn được quảng cáo.

Nhưng đối với Lưu Dương mà nói, quê hắn ở đâu cũng không quan trọng, quan trọng là vài ngày sau hắn đã là học sinh của học viện Tông Phạm, đây là điểm quan trọng nhất, bằng không Lâm Dịch lai lịch thế nào, Lưu Dương quản làm gì?

Lâm Dịch đến bên người Lý, nói với Lý tao ngộ vừa rồi, Lý trầm mặc một chút, lắc đầu:

- Ta cũng không hiểu nữ nhân, các nàng luôn khiến người khác khó hiểu.

Lâm Dịch nghi hoặc cả nửa ngày cuối cùng lựa chọn im lặng.

25-01-2013, 09:57 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

24. Chương 23: Tứ Cường.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thời gian thi đấu vẫn tiếp tục trong tiếng hô hào của khán giả cùng tiếng chiến đấu kịch liệt, thời gian hai ngày, Lâm Dịch tổng cộng chiến đấu bốn trận, cuối cùng không chút khó khăn đạt danh hiệu đệ nhất tổ năm.

Nhưng mà khiến Lâm Dịch kinh ngạc vị trí thứ hai của tổ năm chính là cô gái bị hắn đánh bại trận đầu! Sau khi thất bại trận đầu, cô gái kia đánh thắng liền ba trận tiến vào tứ cường.

Thiếu nữ kia Lâm Dịch cũng đã biết tên, nàng tên là Ám Tương.

Trận chung kết chân chính đã tới, so với hai ngày trước, ngày hôm nay rõ ràng là càng náo nhiệt hơn, bởi vì đã tới trận so đấu quan trọng sắp bắt đầu, đến cuối cùng là Lâm Dịch hay ai có thể đạt danh hiệu quán quân tiến vào học viện Tông Phạm chiến kỹ đây? Tất cả mọi người đều chờ mong a.

Trân chung kết cũng như hai ngày trước, hai người nhất nhì một tổ đấu với các tổ khác, theo lệ cũ mà phân chia, xếp hạng 1 đấu với hạng 2 của tổ tiếp, hạng 2 tổ 2 đấu với hạng nhất tổ một, cứ thế suy ra.

Khi tới buổi trưa, Lâm Dịch đã chiến đấu ba trận, tự nhiên là một đường thắng tiến đánh bại đối thủ, thi đấu đánh tới đánh lui hiện tại cơ bản đã xác định tứ cường rồi.

Lâm Dịch, La Á, Lý Văn, và thiếu nữ Ám Tương kia, bốn người này trở thành tứ cường của lần chiêu sinh này.

- Tiếp đây là tỷ thí tứ cường.

Hôm nay là ngày tứ cường thi đấu, các lôi đài tỷ thí khác đã xong xuôi, tất cả chuyển về lôi đài thứ năm, ba tràng thi đấu còn lại tiến hành ở đây.

Xung quanh dòng người dùng từ tấp nập cũng không quá, khác với vòng đầu, hiện tại khu vực nghỉ ngơi ở lôi đài thứ 5 mở rộng thêm mười thước, vì thế khán giả chỉ có thể đứng xa nhìn lại, mà bên trong ban giám khảo cùng với tuyển thủ dự thi nghỉ ngơi.

- Có tin chắc danh đệ nhất không?

Lý đột nhiên hỏi.

Đang tò mò nhìn xung quanh, Lâm Dịch kinh ngạc quay đầu nhìn Lý, sửng sốt một lúc xấu hổ nói:

- Tận lực thôi, hẳn là không vấn đề.

Bảy năm gian khổ tu hành, hơn nữa lại có giáo dục thích hợp của Lâm Cường, đã khiến Lâm Dịch không còn là thiếu niên bừa bãi lúc trước, một cỗ khí chất nội liễm đã sơ bộ hình thành.

Lý nhíu mày, nhưng không nói gì.

- Mời các tuyển thủ lên đài rút thăm lựa chọn đối thủ.

Trên lôi đài, trọng tài hô.

Lâm Dịch quay đầu nhìn Lý, sau đó nói với Lý:

- Lý thúc thúc, ta qua đó nha.

Lý gật đầu, Lâm Dịch liền đứng lên đi tới lôi đài.

Lần này tứ cường ngoài thiếu nữ Ám Tương đã chiến đấu với Lâm Dịch còn hai người kia Lâm Dịch chưa từng gặp qua.

Nhưng mà nghe bàn tán mấy ngày nay về vị trí quán quân, Lâm Dịch cũng có chút suy đoán.

Trong đó ngoại trừ bản thân hắn còn có La Á và Lý Văn được đánh giá tương đối cao, bởi vậy có thể suy ra lần này tứ cường hẳn là La Á và Lý Văn a.

Nhưng Lậm Dịch không biết rút cuộc ai là La Á ai là Lý Văn.

Khi Lâm Dịch lên đài, Ám Tương cũng theo sát lên đài, dù sao cũng coi như quen biết, Lâm Dịch gật đầu cười với Ám Tương, nhưng đối phương trừng mắt nhìn hắn… hiển nhiên đối với việc Lâm Dịch hai ngày trước xuất thủ không chút lưu tình vẫn còn ấm ức trong lòng. Tự nhiên không thèm nhiều lời với Lâm Dịch.

Nhưng nàng lại khiến Lâm Dịch gãi đầu, không biết đắc tội với cô nàng từ khi nào nhỉ?

Phía trước có một thiếu niên tầm 19, 20 tuổi, dung mạo cực kỳ thanh tú, thân cao một mét tám, mái tóc dài đen nhánh, khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười hào sảng, vừa nhìn đã biết hắn là một thanh niên tràn đầy sức sống.

Phía sau lại là một thiếu niên trái ngược vô cùng.

Diện mạo có phần trẻ hơn thiếu niên đứng trước, thân cao một mét bảy tư, không lùn cũng không tính là cao, hơn nữa thân thể có vẻ cực kỳ gầy yếu, tướng mạo cũng bình thường, Khiến người khác chú ý chính là đôi mắt hẹp dài của hắn dường như lúc nào cũng lóe lên hàn quang, nếu dùng thước đo thì người này có chút tương tự với Lý.

- Ngươi là Lâm Dịch hả?

Thiếu niên phía trước đi tới trước mặt Lâm Dịch cười nói.

Lâm Dịch không ngờ hắn chào hỏi mình, sửng sốt một chút mới lộ vẻ ngại ngùng cười gật đầu.

- Ha ha, ta là La Á, thật vui khi biết ngươi.

Không thể không nói, nụ cười tràn ngập ánh dương quang của thanh niên này rất dễ chiếm được cảm tình của người khác, hơn nữa Lâm Dịch cũng lưu ý, khi hắn cười lên trên khuôn mặt xuất hiện một cái lún đồng tiền nho nhỏ… vì thế nụ cười của hắn càng thêm phần thân thiết.

- Ừm, ta là Lâm Dịch, cũng rất vui khi biết ngươi.

Ít khi giao tiếp với người khác khiến Lâm Dịch có chút hướng nội, nhưng mà vẫn lộ ra nụ cười khe khẽ.

Khi Lâm Dịch quan sát La Á, La Á len lén đánh giá Lâm Dịch, một lúc sau La Á có chút kinh ngạc… thực sự khó tưởng một thiếu niên có chút gầy yếu, tướng mạo thanh tú lại có phần ngại ngùng khi giao tiếp với người lại này lại mang trong mình lực lượng to lớn đến vậy.

Quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo a…

- Lâm Dịch?

Giọng nói có chút lãnh đạm ở phia sau đột ngột vang lên, Lâm Dịch quay đầu liền nhìn thấy vị thiếu niên có chút lạnh lùng đang nhìn mình, không khỏi ngẩn người sau đó gật đầu.

Thiếu niên kia khóe miệng hơi cong lên, rút cuộc nở nụ cười, sau đó nói:

- Ta là Lý Văn, nhớ kỹ tên ta, bởi vì ta sẽ đánh bại ngươi!

25-01-2013, 09:58 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

25. Chương 24: Trận Đầu Hai Phân Chi. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch một lần nữa ngẩn người, vừa mới chuẩn bị đáp lời, tài phán bên kia đã mở miệng.

- Lên rút thăm đi!

Bốn cái thẻ bề ngoài giống nhau như đúc xuất hiện trên tay trọng tài, mặt úp đưa về phía bốn người.

- Trên thẻ ghi số từ 1 đến 4, các ngươi chọn một thẻ trong tay ta, số một đấu với số hai, số ba đấu với số bốn hiểu chưa?

Trọng tài đưa thẻ ra ý bảo mấy người rút thăm, miệng giải thích, khi hắn nói xong mấy người đều đã rút thăm xong.

- Số 3.

Lâm Dịch cúi đầu nhìn, trên thẻ ghi số 3.

- Đọc số thứ tự trên thẻ của các ngươi lên.

- Số 3.

Lâm Dịch trả lại thẻ.

- Số 4.

Lý Văn lạnh lùng nói.

La Á lộ vẻ tươi cười, quay sang nói với Ám Tương bên cạnh:

- Ta số 1 rồi, xem ra đối thủ của ta là ngươi.

Ám Tương trừng mắt không có để ý đến hắn.

- Nhớ kỹ, ta sẽ đánh bại ngươi.

Giọng nói băng lãnh của Lý Văn đột nhiên vang lên, Lâm Dịch kinh ngạc quay đầu, nhưng phát hiện Lý Văn đã nhảy xuống lôi đài.

- Không cần để ý, tính tình A Văn là thế, ở lâu với hắn sẽ biết, hắn là một người không tồi.

La Á ở một bên đột nhiên nói.

Lâm Dịch quay đầu nghi hoặc hỏi:

- Các ngươi quen biết?

La Á gật đầu, cười nói:

- A Văn là bạn từ nhỏ của ta, là bạn tốt nhất, thuộc về loại người ngoài lạnh trong nóng, đừng nhìn bề ngoài lãnh khốc của hắn, kỳ thực trong lòng hắn rất tốt

Lâm Dịch gật đầu, cười không nói gì thêm.

Trấn đấu lập tức bắt đầu, Lý Văn và Lâm Dịch nhảy xuống lôi đài, mà La Á và Ám Tương cũng lên.

- Thi đấu tứ cường, bây giờ bắt đầu!

Giọng nói của trọng tài vang lên, mà cũng như khi chiến đấu với Lâm Dịch, trọng tài vừa dứt lời Ám Tương lập tức vọt tới La Á.

- Vù!

Một tiếng phá không vang lên, thân thể Ám Tương chớp động một lát đã tới trước người La á, chân phải đá tới đầu La Á.

Bộ dạng tươi cười đầy mặt sau khi trọng tài hô bắt đầu đã thu liễm lại, đối mặt với thế công dũng mãnh của Ám Tương, La Á không có liều mạng, chỉ thấy hắn hơi nghiêng cổ, liền tránh thoát một cước kia.

Một cước không trúng, Ám Tương không cho La Á cơ hội thở dốc, cước trái tiếp tục đá tới truy kích La Á.

Thân thể La Á lùi về sau, hai tay đưa về bên phải, chặn thế quét ngang của Ám Tương.

Thân thể Ám Tương chợt khựng lại, chân trái thu về mà chân phải một lần nữa giơ lên, một cước công tới La Á.

Cứ như vậy hai người công kích, có vẻ cực kỳ kịch liệt.

Lâm Dịch chăm chú nhìn hai người công kích trên đài, Ám Tương lúc trước thi đấu với hắn, hắn không để ý bây giờ từ ngoài nhìn vào mới phát hiện Ám Tương không đơn giản, một chiêu tiếp một chiêu cực kỳ dứt khoát, không chút rườm rà, chiêu thức cực kỳ chặt chẽ, làm cho người ta có cảm giác vài phần khí thế liên miên không dứt!

Nhìn La Á, lại càng không tầm thường, mọi người thường nói công dễ thủ khó, nhưng La Á phòng thủ rất nhẹ nhàng, vô luận Ám Tương công kích sắc bén liên tục thế nào hắn vẫn phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, dưới thế công điên cuồng Ám Tương vẫn không chiếm được chút lợi thế nào, nhưng mà thể lực của Ám Tương lại tiêu hao cực kỳ lớn.

- Nữ nhân kia sẽ thua.

Lý đột nhiên mở miệng nói, thấy thế Lâm Dịch có chút ngạc nhiên quay đầu hỏi:

- Sẽ thua sao?

Lý nhìn lên lôi đài, gật đầu.

Lâm Dịch cũng lập tức quay đầu tiếp tục quan sát.

Lúc này hô hấp của Ám Tương đã có chút gấp gáp, dưới thế tiến công mãnh liệt, thể lực vốn không được tốt của nàng có chút không chịu nổi.

Lần thứ hai vọt tới, chân phải bắn ra, vẫn như cũ nhằm tới đầu La Á.

Vốn tưởng La Á lại đón đỡ như trước, như vậy mình có thể lập tức công chân trái lên, nhưng không nhờ La Á cũng vung tay nhưng không đỡ mà là… bắt.

Biểu tình trên mặt La Á một mảnh lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chân phải Ám Tương, đột nhiên ánh mắt hắn lóe tinh quang, tốc độ tay đột nhiên tăng mạnh, bàn tay mở rộng, chuẩn xác chộp với chân phải Ám Tương.

Ám Tương giật nảy mình, nhất thời ý thức được không ổn, nhưng chân phải đã đá ra thu lại cũng không kịp, nàng chỉ có thể tận lực cải biến quỹ tích không cho đối phương bắt được, bằng không, chắc chắn phải thua.

Chân phải có chút uốn lượn xuống dưới, động tác đột ngột này quả thực làm khó nàng, bởi thế trên mặt Ám Tương xuất hiện vẻ đau đớn… hơn nữa động tác cũng có chút cứng nhắc.

Bốp!

Tay La Á chuẩn xác bắt trúng mắt cá chân Ám Tương, Ám Tương kinh hãi, chân trái bật lên vù một cái đá ra, hòng chiếm ưu thế rút chân về.

Tay La Á nắm chặt cổ chân Ám Tương, tay phải La Á giơ lên đón được một cước kia của Ám Tương, thân thể Ám Tương lúc này toàn bộ ở trên không trung.

Thừa lúc thân thể đối phương toàn bộ ở trên không trung, La Á không chút do dự kéo mạnh, thân thể Ám Tương như một cây gỗ bị ném ra ngoài.

- Á?!!!

Dưới khán đài khán giả nhất thời kinh hô… mọi người không ngờ La Á lại không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy.

Ám Tương bị ném ra thẳng tắp rơi ra khỏi lôi đài, tâm trạng kinh hãi nhưng cố trấn tĩnh lại, đột nhiên toàn thần dùng sức, trên không trung chợt xoay tròn, khó khăn lắm mới định lại được trọng tâm.

Bộp! bịch bịch bịch…

Liên tục vài tiếng bước chân vang lên, Ám Tương xoay tròn người mới miễn cưỡng ổn định thân hình, nhưng vẫn lảo đảo vài bước khó khăn lắm mới ngừng chân được, sắc mặt có chút trắng bệch.

- A, tên này thật quá ghê tởm rồi? Không ngờ đối xử với Ám Tương tiểu thư như vậy?

- Thương hoa tiếc ngọc, thương hoa tiếc ngọc!! Ngươi hiểu hàm ý câu này không hả?

- Hỗn đản!

Khán giả dưới đài lúc này mới phản ứng, nhất thời một trận ồn ào vang lên… Ám Tương bằng vào dung mạo cùng thân thủ trong hai ngày trước đã chiếm được rất nhiều cảm tình của khán giả nam, lúc này thấy Ám Tương bị người ta quăng loạn ra ngoài như vậy, một bộ phận nam giới ở dưới bắt đầu chửi ầm lên.

25-01-2013, 09:58 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

26. Chương 25: Trận Thi Đấu Hai Phân Chi. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

La Á cũng lộ ra biểu tình ngạc nhiên, cuối cùng cười không nói gì… hắn không cho rằng mình làm sai, đây là lôi đài, nếu là lôi đài tự nhiên cần phân cao thấp, nếu bởi vì đối phương là nữ nhân là cố ý nhường nàng, vậy cần gì phải lên lôi đài, trực tiếp nhường nàng chức quán quân là được rồi.

Thấy một màn như vậy Lưu Dương nhíu mày, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, cuối cùng khóe miệng khẽ cong lên một chút ý cười… một mực quan sát biểu tình Lưu Dương, tảng đá lớn trong lòng La Thành được buông xuống, bộ dạng tươi cười trên mặt càng tăng, con mắt mang theo thần sắc thỏa mãn gật đầu với nhi tử La Á từ trên đài vừa xuống… việc thỏa mãn nhất đời của hắn chính là sinh ra con trai như vậy.

- Tiếp theo, mời số ba và số bốn lên đài tiến hành thi đấu.

Giọng nói của trọng tài vang lên.

- A! Rút cuộc đến đối thủ nặng ký rồi.

- Cố lên!

- Lâm Dịch cố lên!

- Lý Văn cố lên!!

…

Đến phiên Lâm Dịch và Lý Văn thi đấu, bầu không khí dưới đài lộ vẻ điên cuồng, Lâm Dịch và Lý Văn đều là ứng cử viên cho giải quán quân, hai nhân vật này quyết đấu khiến tất cả mọi người đều chờ mong. Hôm nay tới nhiều người như vậy lúc này cuối cùng cũng đợi được, mặc dù không phải trận trung kết nhưng vẫn như cũ khiến người khác hưng phấn không ngớt.

Lâm Dịch lên lôi đài, Lâm Dịch và Lý Văn giằng co.

- Ta sẽ đánh bại ngươi.

Đây là lần thứ ba nhận được loại ngữ điệu lạnh lùng này từ Lý Văn.

Lâm Dịch cười nói:

- Đánh xong mới nói a.

Lý Văn hừ lạnh một tiếng, thân thể hơi trầm, bày ra thế tiến công, mà Lâm Dịch đã âm thầm hít một hơi, biểu tình trên mặt nháy mắt không còn… chỉ còn một mảnh bình tĩnh.

- Vù!

Lý Văn nhất thời nhún mạnh, thân thể chợt cực nhanh vọt tới Lâm Dịch, tốc độ cực kỳ nhanh, không dưới tốc độ luận bàn của Lâm Dịch với Lý!

Sắc mặt Lâm Dịch không đổi, cấp tốc làm ra phản ứng, thân thể khẽ hạ thấp, dưới chân mạnh mẽ phát lực, thân thể từ đó bắn lên nghênh đón!

- Bốp!

Lần đầu giao phong, hai người lựa chọn cứng đối cứng!

Hai đạo thân ảnh trên lôi đài va chạm vào nhau rất nhanh tách ra!

Thân thể Lâm Dịch trên không trung cực nhanh lộn vài vòng sau đó vững vàng hạ xuống đất, mà Lý Văn lộn vài vòng trên không hạ xuống đất còn phải lùi bảy tám bước, mới khó khăn đứng vững, ai mạnh ai yếu đã rõ ràng.

Sắc mặt Lý Văn biến thành khó coi, trong mắt bắn ra quang mang khó tin.

Trong chiến đấu chưa từng cho địch nhân cơ hội, đó là thói quen của Lâm Dịch, chân khẽ phát lực, thân thể vọt tới, khi Lý Văn còn chưa đứng vững đãng một lần nữa công tới.

Lý Văn sắc mặt khẽ biến, nhưng cắn răng nghênh đón.

- Vù!

Chân phải Lâm Dịch như roi đá tới đầu Lý Văn, Lý Văn không kịp tránh chỉ có thể dùng tay trái đón đỡ, miễn cưỡng đỡ được một cước của Lâm Dịch, nhưng chân trái của Lâm Dịch lại đánh tới, Vù! một tiếng Lý Văn lần thứ hai phải dùng tay phải đón đỡ.

Lâm Dịch công kích một chiêu tiếp một chiêu, hầu như không chút ngừng nghỉ, chân phải tiếp chân trái, chân trái tiếp chân phải… dường như chỉ có chiêu thức đơn giản như vậy, dưới tốc độ cực nhanh cùng động tác dứt khoát như nước chảy mây trôi của Lâm Dịch, không ngờ rất có tính mỹ quan.

Lý Văn từng bước bị đánh lùi về sau, sắc mặt Lâm Dịch vẫn bình tĩnh một mảnh… nếu khán giả nhìn vào căn bản không nghĩ là hắn đang chiến đấu, mà như một kẻ đang ngơ ngẩn mà thôi.

- Bốp, bốp, bốp!…

Thanh âm va chạm liên tục vang lên, thân thể Lý Văn từng bước bị đánh lùi, sắc mặt ngày càng khó coi.

- A?… sắp thắng rồi a?

- Lâm Dịch cố lên! Lâm Dịch vô địch!

- Cố lên!!!

Lâm Dịch quyết chiến với Lý Văn có chút ngoài dự liệu mọi người… vốn tưởng là một trận quyết đấu ngang nhau, nhưng vừa mới lên đài, lại biến thành nghiêng về một phía khiến nhiều người có chút thất vọng…

Vẻ tươi cười trên mặt Lưu Dương đã không che giấu được, một đôi mắt bắn ra quang mang mừng như điên, Lâm Dịch này thực sự không phải người thường a!

La Á đứng sau La Thành cũng vẻ mặt khiếp sợ, tuy rằng biết Lâm Dịch mạnh nhưng hắn tuyệt đối không ngờ mạnh tới mức như vậy! Thực lực Lý Văn hắn biết tuy rằng cũng không phải đối thủ nhưng tuyệt không có cách nào khiến hắn một chút hoàn thủ cũng không có.

- Á nhi, ngươi có tự tin thắng hắn không?

Giọng nói La Thành đột nhiên vang lên, La Á quay đầu thấy lông mày La Thành có chút nhíu lại.

La Á suy nghĩ một chút cuối cùng lắc đầu:

- Nếu cứ thế quyết đấu… con không nắm chắc thắng hắn.

La Thành có chút suy nghĩ gật đầu, nói:

- Không sai, thực lực cậu nhóc kia rất kinh người, mặc dù là người vũ môn chúng ta nhưng nếu không tính 'phá cửa' cũng ít người có thể chiến đấu với hắn… à, chờ một chút, con đã 'phá môn' rồi?

La Á nghe vậy quay đầu nhìn La Thành sau đó yên lặng gật đầu, ánh mắt một lần nữa đặt lên đài cao…

Lý Văn vẫn duy trì liên tục lui về sau, hắn đã nhanh chóng lùi tới sát biên giới, nếu còn tiếp tục hắn sẽ bị Lâm Dịch trực tiếp bức rơi lôi đài.

- Hỗn đản! Lẽ nào cứ như vậy mà thua?

Lý Văn trong mắt bắn ra quang mang cường liệt, hắn không cam lòng thua trong đối thủ còn nhỏ hơn hắn vài tuổi này!

Sắc mặt Lâm Dịch vẫn bình tĩnh như cũ, dường như Lý Văn đang bị đả kích liên tục không ngừng chống đỡ trước mặt hắn không hề có liên quan gì.

Vừa tung một cước trái, tay phải Lý Văn chống đỡ, đồng thời lùi về sau… hắn biết lập tức chân phải Lâm Dịch sẽ công tới đây!

Nhưng lần này hắn cũng không dùng tay trái đón đỡ, thân thể đột nhiên khẽ cúi xuống, ý đồ tránh thoát một kích của Lâm Dịch, cứ thế hắn có thể thoát khỏi thế trận tiến công của Lâm Dịch biến thái này.

Hắn nghĩ thì tốt đấy nhưng mà công kích của Lâm Dịch lại không như hắn tưởng, cước liền cước liên tiếp được tung ra!

Khi Lý Văn đón đỡ một cước trái, thân thể Lâm Dịch đột nhiên xoay người, khi Lý Văn còn chưa kịp phản ứng, thì cả người hắn quay ba trăm sáu mươi độ, chân phải mãnh liệt đá ra một cước!

25-01-2013, 09:58 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

27. Chương 26: Thiên Phú Chiến Đấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Ầm!

Một cước trúng mục tiêu là ngực Lý Văn!

Mà Lý Văn chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo khiến kẻ khác hít thở không thông đánh lên ngực mình, thân thể chợt không tự chủ bị cỗ lực đạo này quẳng lên không trung…

- Bịch!

Bụi đất bắn lên, thân thể Lý Văn bị một cước này đá cho bay khỏi lôi đài hung hăng ngã thẳng xuống mặt đất.

- Phốc!

Dưới lực va đập cường đại, Lý Văn phun ra một ngụm máu tươi, thần thái chợt uể oải xuống…

A!!!!

Tràng diện trở nên ồn ào… có khán giả bắt đầu kích động hét lên.

La Á chạy tới bên cạnh Lý Văn, khẩn trương đỡ hắn dậy, la lên:

- A Văn không sao chứ?

Sắc mặt Lý Văn tái nhợt, có chút thẫn thờ nhìn Lâm Dịch lãnh tĩnh trên lôi đài… không có phản ứng…

- Lam Dịch thắng!

Trọng tài tuyên bố kết quả.

- A! Lâm Dịch vô địch!!!

- Trời ạ! Quá đẹp! Hai động tác không ngờ được hắn sử dụng xuất thần nhập hóa như vậy? A! Ta muốn chết, ta muốn chết quá!

Dưới đài tiếng la hét chói tai vang lên một mảnh….

Sắc mặt Lâm Dịch trở lại bình thường sau khi trọng tài tuyên bố kết quả, lúc này nghe tiếng thét chói tai khiến khuôn mặt nhỏ thanh tú của hắn có chút ửng đỏ, nhảy xuống lôi đài chạy tới bên cạnh Lý.

- Lý thúc thúc…

Lý gật đầu, thản nhiên nói:

- Ừm, không tồi.

Lâm Dịch ngại ngùng gãi đầu.

Mà lúc này Lưu Dương nói với một gã giáo sư chiêu sinh bên cạnh câu gì đó, gã giáo sư kia gật đầu chạy lên lôi đài, nói với trọng tài vài câu, chợt nghe tiếng trọng tài hô:

- Thi đấu buổi sáng kết thúc, nghỉ ngơi ba giờ, buổi chiều tiếp tục trận chung kết cuối cùng!

……..

- Thi đấu tới mức này rồi, mọi người nói một chút cách nhìn cho ta nghe xem.

Ở chỗ nghỉ ngơi của ban chiêu sinh, nhóm chiêu sinh 23 người, lúc này đang ở trong phòng họp và vũ môn đặc biệt chuẩn bị cho họ.

Khóe miệng Lưu Dương vẫn như cũ mang theo một kiểu cười mỉm, cái này khó trách, học viện Tông Phạm chiến kỹ đã mấy trăm năm không tới địa phương nhỏ như vậy, không ngờ xuất hiện ba người có lực lượng vượt trên 2000 lợi mạt, trong đó còn có một người đạt trình độ 3000… là người đứng đầu trong đợt chiêu sinh này, hắn tự nhiên là vui vẻ.

- Không thể không nói, đám tân sinh của thành nhỏ này vô cùng tốt, nhất là Lâm Dịch kia… ta là trọng tài vì thế có thể quan sát vô cùng tỉ mỉ. Trong lúc Lâm Dịch chiến đấu cũng không ra vẻ lãnh khốc như những thiếu niên khác, vẻ mặt của hắn… nếu nhất định phải dùng một từ để hình dung thì có thể dùng từ ‘bình tĩnh’.

Trọng tài mở miệng nói.

- Bình tĩnh?

Mấy giáo sư khác có chút ngạc nhiên nhìn về phía trọng tài… dù sao hắn nói cũng có chút quá, nếu như nói người ta trong lúc chiến đấu vân rất lãnh tĩnh hay lãnh lệ còn có thể hiểu… nhưng hiện tại trọng tài lại dùng hai chữ ‘bình tĩnh’! Phải biết rằng lãnh tĩnh và bình tĩnh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

Trọng tài nhớ lại sắc mặt bình tĩnh gần như ngơ ngẩn của Lâm Dịch khi chiến đấu với Lý Văn trong đầu. sau đó gật đầu nói:

- Không sai… là bình tĩnh. Nếu như nhìn vẻ mặt của hắn ta không thể liên tưởng tới việc hắn đang chiến đấu kịch liệt.

Tất cả mọi người có chút ngạc nhiên, quay đầu về phía Lưu Dương, Lưu Dương cũng gật đầu nói:

- Không sai, thiên phú chiến đấu của Lâm Dịch cường đại khiến người khác khó tin… ta nhìn hắn thi đấu, hắn luôn mang tới cho ta cảm giác, động tác của hắn như hoàn toàn xuất phát từ vô ý thức, căn bản không trải qua rèn đúc… vừa nhìn còn chưa kịp suy nghĩ hắn đã vô ý làm ra động tác công kích, mục tiêu tiến công cùng cùng cách thức tiến công đều vô cùng chính xác… ta vô cùng chắc chắn, chỉ có người có lực lượng hơn Lâm Dịch nhiều mới có thể đánh một trận với hắn, nếu thực lực bản thân hơn kém không lớn… hắn chính là vô địch.

Lưu Dương nói khiến mọi người khiếp sợ há to miệng… mặc dù là trọng tài miệng cũng há hốc ra kinh ngạc, tuy rằng thấy biểu hiện 'bình tĩnh' của Lâm Dịch khi chiến đấu nhưng hắn tuyệt đối không ngờ Lưu Dương đánh giá Lâm Dịch cao tới mức này.

Lưu Dương đột nhiên có chút cảm khái nói:

- Không biết các ngươi có để ý tới thủ tịch năm nhất Lang Sa không?

Tất cả mọi người ngẩn người, chợt trong đầu hiện ra một khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng không chút biểu tình nào, chợt mọi người lộ ra vẻ khiếp sợ nhìn về phía Lưu Dương.

Lưu Dương gật đầu, khóe miệng lộ ra bộ dạng tươi cười.

- Không sai, thiên phú chiến đấu của Lâm Dịch hẳn là kém Lang Sa không nhiều a.

Mọi người nhất thời trợn trừng mắt, chỉ có trong mắt Lưu Dương toát ra vẻ mừng như điên.

……….

Lý Văn và Ám Tương tỉ thí có thể nói là kịch liệt, tuy rằng buổi sáng Lý Văn bị Lâm Dịch gây thương tích nhưng kỳ thực hắn không thụ thương nặng, nhưng mà trong lòng vô cùng khó chịu mà thôi. Mà Ám Tương buổi sáng bị đối thủ trực tiếp ném khỏi lôi đài tự nhiên cũng một bụng nghẹn khuất, lúc này hai người trình độ tương đương lại ôm ấp ức trong lòng động nhau thì thế nào?

Chỉ thấy trên lôi đài hai đạo thân liên tục va chạm, khí thế ngất trời…. Không thể không nói, tuy rằng thực lực hai người là thấp nhất trong tứ cường nhưng nhưng hiện tại trong cuộc thi đấu mà xem, hai bên công thủ lưu loát, không như hai tràng thi đấu trước, trên cơ bản đều nghiêng về một phía.

Nhưng mà lực lượng Lý Văn vẫn có chút chiếm ưu thế, cuối cùng Ám Tương thiếu một chút nuốt hận thua dưới tay Lý Văn, khi hạ lôi đài, sắc mặt âm trầm có thể ép ra nước.

- Trận chung kết hiện tại bắt đầu! Tuyển thủ lên đài!

Giọng nói của trọng tài như hòn đã rơi xuống mặt nước khiến thanh âm ồn ào bùng nổ…

- Lâm Dịch! Lâm Dịch!….

- La Á! La Á….

25-01-2013, 09:59 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

28. Chương 27: Trận Chiến 'phá Môn'. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Không thể không nói, Lâm Dịch và La Á bề ngoài đều vô cùng dễ tác động với nữ sinh, Lâm Dịch bộ dạng thanh tú hay ngại ngùng dễ kích phát mẫu tĩnh của nữ sinh mà La Á bề ngoài hào sảng… Không chút nào khoa trước nói, rất nhiều thiếu nữ hoài xuân bị hãm vào má lúm đồng tiền khi cười lên của La Á. Hơn nữa

hai người đều mang lực lượng cường đại… trên thế giới cường giả vi tôn này, nam nhân như vậy cho tới bây giờ đều không thiếu nữ nhân yêu thích.

Tràng diên nóng như vậy có chút ngoài dự liệu của Lâm Dịch… nhìn lại xung quanh, phát hiện tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình…

- Đi thôi…

Giọng nói của Lý vang lên, Lâm Dịch quay đầu, sau đó hít sâu một hơi lộ ra bộ dạng tươi cười, gật đầu:

- Ừm.

Quay đầu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía La Á, nhưng phát hiện La Á cũng đang nhìn hắn.

Trên mặt La Á đột nhiên hiện ra nụ cười tươi sáng, Lâm Dịch cũng không bủn xỉn tặng hắn lại một nụ cười ngại ngùng, hai người từ xa gật đầu, đồng thời nhảy lên lôi đài.

Tràng diện nhất thời như bom nổ

- Lâm Dịch!

- La Á!

Tiếng hô càng lúc càng lớn…

- Thi đấu bắt đầu!

Trọng tài hạ lệnh….

Trong nháy mắt trọng tài hạ lệnh, tràng diện nháy mắt an tĩnh lại…

Tất cả mọi người có loại cảm giác ngừng thở, mắt mở to rất sợ bỏ qua một đoạn nào đó.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, vẻ mặt của hắn liền biến thành một mảnh bình tĩnh.

La Á thở dài một hơi, cười nói:

- Ta tới đó.

Lâm Dịch gật đầu, chỉ thấy sắc mặt La Á nhất thời lạnh xuống, một đôi mắt sắc bén xuất hiện.

- Vù!

Tốc độ cực nhanh! Lâm Dịch đồng thời cùng La Á vọt tới đối phương! Chỉ thấy hai đạo thân ảnh nhanh chóng gặp nhau ở trung tâm, hai người đến cự ly gần nhau nhanh chóng hạ xuống lôi đài đồng thời trong nháy mắt phát động công kích!

Chiến đấu bắt đầu rồi!

Tất cả mọi người đều ngừng thở, con mắt nhìn chằm chằm lôi đài… bao gồm cả đám giáo sư từ học viện Tông Phạm chiến kỹ tới.

- Vù, vù vù…

Tiếng xé gió dày đặc vang lên… không hổ là trận chiến quán quân! La Á và Lâm Dịch đều có thực lực sàn sàn nhau.

Lưu Dương càng nhìn con mắt càng sáng, hiện tại hai gã thiếu niên trên lôi đài tuyệt đối đã được hắn đặt ngang cấp thiên tài! Thực sự không ngờ Hi Á thành nhỏ bé này lại sinh ra nhiều nhiên vật thiên tài như vậy! Lâm Dịch tất nhiên không cần nhiều lời… chỉ bằng thiên phú chiến đấu của hắn, thành tựu sau này của hắn tuyệt đối không phải người thường! Mà La Á kia cũng không hề thua kém, mặc dù thiên phú không bằng đối phương nhưng từ trận chiến mà xem, công phòng của hắn đầu thuộc loại hiếm có… mặt cũng có biểu tình lãnh tĩnh, cùng với năng lực học tập cực mạnh. Thu được hai tên đệ tử này, thật không uổng công ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này.

Mà đám đệ tử khác cũng không kém… Lý Văn thiên tư không mạnh bằng hai người trên đài nhưng có thể coi là nhân tài, Ám Tương kia cũng không phải dạng tầm thường, với nữ nhân tuổi 18 đã đạt tới mức độ này cũng là hiếm thấy rồi.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lưu Dương càng không nhịn được hiện ra một nụ cười… lúc này tình hình chiêu sinh quả thực nói rõ chuyến đi này không uổng!

Mà La Thành ngồi cạnh hắn cũng là bộ dạng tươi cười đầy mặt, La Á là con hắn, đây chính là chuyện luôn khiến hắn tự hào.

Trí thông minh vượt qua đám bạn cùng lứa, năng lực học tập kinh khủng… tất cả những thứ này đều là tiền vốn để La Thành tự hào.

Sắc mặt của Lý vẫn không biến hóa, như cũ vẫn bộ dạng lạnh lùng, tuy rằng như vậy trong mắt hắn thỉnh thoảng vẫn xuất hiện vẻ thỏa mãn, chứng tỏ Lý cực kỳ thỏa mãn với biểu hiện trên đài của Lâm Dịch.

Trên đài, hai người tỷ thí vẫn tiếp tục…

Lâm Dịch không chút biến hóa, vẫn sắc mặt bình tĩnh khiến người ta hoảng hốt, mà La Á âm thầm nhíu mày… thân thể hắn đón đỡ công kích của Lâm Dịch đã có chút tê dại… quả nhiên trong trạng thái bình thường lực công kích bản thân không mạnh hơn đối thủ..

- Xem ra… chỉ có thể 'phá môn' thôi…

Trong mắt La Á lóe lên một đoàn tinh mang.

Hai Tay chợt công về phía Lâm Dịch phát ra tiếng vù vù xé gió, Lâm Dịch không biến sắc hai tay đón đỡ, ngăn hai quyền của La Á, nhưng mà không đợi Lâm Dịch đánh trả, La Á đột nhiên lùi ra ngoài, từ xa giằng co với Lâm Dịch.

- Ngươi rất lợi hại!

Vốn đang công kích thấy La Á ngừng lại nói chuyện Lâm Dịch cũng ngừng lại, nhưng có chút nghi hoặc nhìn về phía La Á đang cười.

- Với tuổi của ngươi, đạt tới trình độ này đúng là vô cùng khó có.

La Á cảm khái nói.

Lâm Dịch không rõ dụng ý của đối phương, nhưng vẫn bình tĩnh gật đầu:

- Cảm ơn.

- Nhưng mà…

La Á vừa nói, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ:

- Ngươi vẫn không phải đối thủ của ta.

Lâm Dịch không đổi sắc, nói:

- Chiến đấu còn chưa chấm dứt mà.

Nói xong vọt tới.

Mà lúc này, đột nhiên hai tay La Á để trước ngực, rất nhanh hoàn thành một chuỗi thủ ấn.

Thấy động tác này, Lâm Dịch hai mắt sáng lên, không khỏi ngừng chân, động tác này hắn đã quá quen thuộc rồi, 'phá cửa ấn ký'

- Mở

Hai tay trước ngực nhanh chóng kết thủ ấn, một tia sáng đỏ chợt xuất hiện, theo tiếng mở mà La Á vừa nói, một chữ 'hưu' màu đỏ xuất hiện rồi chợt biến mất.

- Phá môn!

Lưu Dương kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

- Hưu môn chiến sĩ! La Á không ngờ là chiến sĩ hưu môn!

- Trời ạ! Hắn không ngờ là 'môn chiến sĩ'

- Hắn mới bao nhiêu tuổi a?

Khán giả dưới đài kích động hẳn lên… tràng diện biến thành ầm ĩ.

25-01-2013, 10:00 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

29. Chương 28: Trận Chiến 'phá Môn'. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trên thực tế nghiêm ngặt mà nói 'phá môn' cũng không phải chuyện khó khăn gì, dù sao trên cơ bản người luyện võ đều là chiến sĩ có thể phá môn, như Lý là 'tam môn' chiến sĩ, La Thành lại là 'tứ môn' chiến sĩ, Lưu Dương bản thân là chiến sĩ 'ngũ môn' cực kỳ hiếm có.

Nhân số của một vũ môn không ít, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít… như Hi Á thành này, vũ môn nho nhỏ cũng ít nhất hơn trăm môn nhân.

Như vậy một vũ môn ở một thành nhỏ còn có nhiều môn chiến sĩ như vậy, trong nhân gian càng nhiều môn chiến sĩ không biết tới, số lượng môn chiến sĩ tính ra cũng không hề ít.

Khi mọi người thấy La Á phá môn lại kinh ngạc như vậy? Nguyên nhân đơn giản.

Khiến mọi người kinh ngạc chính là độ tuổi của La Á… La Á bất quá mới 19 tuổi, trên toàn bộ đại lục mà nói, trước ba mươi tuổi phá môn cũng là vô cùng hiếm, mười chín tuổi phá môn đúng là hiếm thấy, rất khoa trương mà nói trước tuổi 22 mà phá môn đều có thể xưng là thiên tài, mà tuổi của La Á mới là mười chín, xưng danh thiên tài cũng không quá.

- Chiên sĩ hưu môn…

La Thành trên mặt hơi lộ ra bộ dạng đắc ý tươi cười…

- Ta tới.

La Á lộ ra một nụ cười tự tin, chợt động!

Nhanh! Vượt qua tưởng tượng của Lâm Dịch!

Hầu như trong nháy mắt đã vọt tới trước người Lâm Dịch! Một quyền tung ra, mang theo tiếng xé gió chói tai!

Biểu tình Lâm Dịch không đổi, hai tay miễn cưỡng đưa lên đón đỡ trước ngực!

Ầm!!

Lực lượng của một quyền này không ngờ đánh bay Lâm Dịch ra ngoài, đến khoảng cách sáu bảy mét, mới rơi xuống đất, nhưng bịch bịch bịch liên tục lùi lại ba bước, mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Không đợi Lâm Dịch phản ứng, La Á lần nữa công tới!

- Vù vù vù!

Liên tục ba cước, tốc độ cực nhanh như sóng biển ập tới Lâm Dịch!

Lâm Dịch vẫn sắc mặt không đổi, thân thể hắn còn phản ứng nhanh hơn đại não, dùng quỹ tích cực kỳ quái dị tránh một lần công kích của La Á, chợt hai chân phát lực, vọt qua La Á, sau đó dừng lại ở biên giới lôi đài.

La Á cũng không truy kích, xoay người nhìn Lâm Dịch vẫn lạnh nhạt như cũ, lộ ra nộ dạng tươi cười:

- Chịu thua đi, trạng thái hiện tại của ta không phải ngươi có khả năng đánh bại.

Tuy chỉ phá một cửa mà thôi nhưng thực lực cùng tốc độ của La Á đề cao lên gấp đôi, vốn không phải là đối thủ của Lâm Dịch hiện tại áp bức cho Lâm Dịch không còn lực hoàn thủ.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, trên mặt bỗng nở nụ cười nhạt:

- Ta cũng có thể phá môn.

- Cái gì?

La Á sửng sốt, nhưng chợt sững sờ biến thành khiếp sợ.

Chỉ thấy Lâm Dịch hai tay đột nhiên cực nhanh biến ảo vài thủ ấn trước người, một ấn ký đơn giản dần hình thành, chợt hắn khẽ quát:

- Mở!

Một sợi tơ màu đỏ xuất hiện, lập tức một chữ 'hưu' màu đỏ xuất hiện trước mặt Lâm Dịch.

- Cái gì? Hắn cũng là hưu môn chiến sĩ?

Lưu Dương trở nên động dung! Nhịn không được đứng lên, nếu như nói La Á phá môn khiến hắn vô cùng kinh ngạc thì Lâm Dịch phá môn đủ hắn chấn kinh rồi.

Phải biết rằng Lâm Dịch mới 15 tuổi a! Hưu môn chiến sĩ 15 tuổi! Mặc dù đặt trên toàn bộ đại lục cũng tuyệt đối là thiên tài.

- Hắn cũng là hưu môn chiến sĩ…

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ… La Thành, Lưu Dương, Lý, trọng tài…cùng với tất cả khán giả.

Tràn Diện trong lúc nhất thời có chút im lắng…

- A!!! Lâm Dịch cố lên! Lâm Dịch cố lên!

- A! Trời ạ thiên tài hiện nhiều như củ cải thế sao?

……

Tràng diện bùng nổ…. bầu không khí khi Lâm Dịch phá môn dần tới đỉnh điểm, tiếng gào thét như chấn động của vũ môn.

- Không ngờ… ngươi cũng là một hưu môn chiến sĩ.

Khiếp sợ qua đi, La Á hít sâu một hơi, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Lâm Dịch sau khi phá môn, sắc mặt lại hồi phục bộ dạng bình tĩnh.

- Hiện tại tới lượt ta.

Lâm Dịch vừa dứt lời, thân ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh Lá Á!

- Ầm ầm ầm!

Hai đạo thân ảnh trên lôi đài sử dụng tốc độ khó tin giao đấu, kích thích thị giác khiến mọi người không khỏi lớn tiếng khen ngợi! Trận tranh quán quân này đã trở thành hư danh, đặc sắc nhất chính là trận chiến trên đài.

Phương thức chiến đấu của Lâm Dịch chính là dùng tốc độ cực nhanh với chiêu thức sử dụng như thiên mã hành không, lực lượng cường đại kết hợp như nước chảy mây trôi tiến công áp chế cho địch nhân không thở nổi, từ mặt khí thế trực tiếp áp bức địch nhân.

Hai người một công một phòng, công kích như bão tốt, phòng như tường đồng vách sắt… tất cả mọi người không khỏi ngây dại, tiếng ủng hộ lên cao, đến đây không ai hô tên nữa, tất cả mọi người đều hô lên không mục đích, thầm nghĩ muốn phát tiết hưng phấn trong lòng.

Dưới lôi đài trọng tài nhìn trận đấu trên đài, lẩm bẩm:

- Đám nhóc hiện tại… thực sự là…

Một giáo sư bên cạnh tiếp tục rên rỉ:

- Quá điên cuồng

……

Cứ như vậy công phòng đã tiến hành mấy phút… thời gian mười mấy phút cũng khiến người ta có cảm giác cực kỳ dài, Lâm Dịch và La Á không chiếm được lợi thế gì.

Biểu tình La Á vẫn lãnh tĩnh như cũ, Lâm Dịch trên mặt chỉ còn lại một mảnh bình tĩnh.

- Còn đánh tiếp như vậy, phỏng chừng sẽ thoát lực.

Lâm Dịch công kích tuyệt đối không phải tốt như vậy, nhưng mà dưới tình huống không phá môn, lực công kích của Lâm Dịch mạnh hơn La Á, lúc này phá môn lực công kích càng mạnh hơn không ít. Trong thời gian ngắn có thể chống đỡ, nhưng một lúc nữa chắc chắn Lâm Dịch mạnh hơn hắn nhiều.

La á cắn răng, thầm nghĩ trong lòng:

- Liều mạng!

Chợt đối mặt với Lâm Dịch một lần nữa cước bộ vọt lên một quyền đánh ra.

- Bồng!

25-01-2013, 10:00 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

30. Chương 29: Quán Quân!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch một cước va chạm với một quyền của La á, thân hình Lâm Dịch chịu lực công kích mạnh mẽ không khỏi bay ra ngoài không trung, mà La Á cũng lùi lại vài bước mới ổn định lại.

Nhưng mà vừa ngừng lại chưa kịp điều chỉnh liền hít sâu một hơi, miệng quát khẽ một tiếng, lao tới phía trước, khẽ nhún chân thân hình vọt tới Lâm Dịch!

A!

Một tiếng quát lớn! Chợt ầm! một tiếng vang lên, hai người kịch liệt va chạm ở trung tâm lôi đài, thân thể không tự chủ được bị một cỗ lực lượng cường đài bắn ra xa.

Một đòn này là lực lượng cực mạnh của cả hai, hai người thân thể không ngờ cứ thế không chút phản kháng bị quăng ra ngoài lôi đài!

- A?

Tất cả mọi người nhịn không được a lên một tiếng ánh mắt tập trung vào hai bóng người đang bay ra xa.

Bịch!

Hai người đồng thời rơi xuống đất.

A?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên… không ai ngờ kết quả lại như vậy…

Dưới lôi đài đám trọng tài cũng ngạc nhiên… sửng sốt cả nửa ngày hắn cũng không ngờ kết quả lại như vậy, chính lúc đang sững sờ, Lưu Dương đã đến bên cạnh hắn nói nhỏ vài câu.

Trọng tài nghe thấy vậy lập tức quát:

- Xin hai tuyển thủ không cử động.

Lâm Dịch là La Á đứng thẳng lên ngạc nhiên nhìn về phía trọng tài.

Chỉ trong chốc lát, từ bên ngoài đi vào hai gã đệ tử vũ môn, trong tay bọn họ cầm một dợi dây thừng dài, đưa cho trọng tài.

Trọng tài gật đầu với họ, lúc này với tới hai bên lôi đài.

Mọi người khó hiểu nhìn trọng tài, một gã chiêu sinh lão sư đứng ở mép lôi đài trong tay cầm sợi dây đặt vào sát mép lôi đài, mà trọng tài cầm đầu kia tới bên người La Á, trong sự nghi hoặc của La Á, đem sợi dây áp sát vào người hắn.

Nhìn kỹ vài lần, trọng tài và gã lão sư kia đi về phía Lâm Dịch, làm ra chuyện tương tự.

Thấy độ dài chênh lệch chừng hơn thước, trọng tài gật đầu với Lưu Dương phía xa.

Thấy vậy Lưu Dương cũng gật đầu đáp lại, trọng tài thu lại sợi dây, lớn tiếng quyên bố:

- Ta tuyên bố, quán quân lần chiêu sinh này là…

Tiếng bàn tán nhất thời im lắng lại, ánh mắt mọi người tập trung lên người trọng tài.

- Lâm Dịch!!!

- Ồ! Lâm Dịch vô địch rồi!

- Lâm Dịch vô địch!!

……

Tiếng hoan hô nhất thời vang lên, Lâm Dịch có chút ngạc nhiên…

Lý đi tới bên cạnh Lâm Dịch, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra bộ dạng tươi cười, gật đầu với Lâm Dịch, thấy Lý, Lâm Dịch sửng sốt một chút lộ ra nụ cười hài lòng.

La Á trên mặt hiện ra vài phần cô đơn cúi đầu không biết nghĩ gì.

- Làm sao thế?

Vai bị vỗ vỗ, truyền tới giọng nói của phụ thân.

La Á quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt cười của cha, trong lòng một trận xấu hổ, La Á không khỏi lần nữa cúi đầu, thất lạc nói:

- Cha, con thua.

La Thành cười vỗ vai La Á đang thất lạc, cười nói:

- Một lần thắng bại tính là gì? Sau này nỗ lực lên thắng lại hắn là được mà.

La Á ngẩng đầu nhìn La Thành sau đó lại cúi đầu.

- Mời các thí sinh vượt qua thi tuyển ngày hôm sau cũng là mười lăm tháng một tập hợp ở vũ môn, đến lúc đó chúng ta sẽ đi tới học viện, mong mọi người chuẩn bị.

Giọng nói của Lưu Dương đột nhiên vang lên, Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn hắn một cái, Lý mở miệng nói:

- Chúng ta đi.

Lâm Dịch quay lại gật đầu, liền đi phía sau Lý, tới gian phòng của bọn họ.

Trận này kết thúc thi đấu, đám người xem cũng tản dần, vũ môn liền khôi phục bình tĩnh.

- Cộc, cộc cộc.

Tuy rằng chiếm được vị trí đệ nhất, nhưng Lâm Dịch cũng không bởi vậy mà tự mãn, nói ra ngay chính hắn cũng không tin… đạt được quán quân lần chiêu sinh này, dường như cũng không có hưng phấn như trong tưởng tượng, lúc trở lại gian phòng tùy ý nói chuyện với Lý vài câu, Lâm Dịch liền ở một bên tu hành phá môn ấn ký, dường như mấy ngày trước đạt danh hiệu quán quân không phải hắn vậy.

Khi đang tu hành, tiếng đập cửa vang lên, Lý ở một bên nhíu mày tới mở cửa.

- Ha ha, Lý, Lâm Dịch có nhà không?

La Thành cười hớn hở nói, Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy trước cửa đứng hai người, La Thành đứng trên cùng.

Lý gật đầu, tránh sang một bên để mọi người vào.

Thấy La Thành cùng người kia tiến vào, Lâm Dịch cũng không ngạc nhiên, liền đứng dậy gật đầu với La Thành, bắt chuyện.

La Thành nói với mấy người bên cạnh:

- Ha ha, Lý là người lạnh lùng nổi danh ở chỗ chúng ta, Lâm Dịch là đệ tử hắn, không chỉ học được một thân bản lĩnh của hắn mà tính cách cũng học được bảy tám phần… ha ha ngươi không cần để ý a.

Lý và Lâm Dịch nghe La Thành nói vậy, không khỏi nhìn về phía người bên cạnh La Thành.

Đó là một trung niên, bề ngoài không có chỗ nào kinh người, chỉ là trên mặt mang theo vẻ thiện ý tươi cười khiến cho người ta dễ sinh hảo cảm.

La Thành cười giới thiệu:

- Ha ha, vị này là người dẫn đầu đoàn chiêu sinh của Tông Phạm chiến kỹ tới học viện lần này, Lưu Dương.

Lưu Dương cười, nói với Lâm Dịch:

- Cậu nhóc, ngươi phá vỡ hưu môn lúc nào thế?

Lâm Dịch ngẩn người, nhìn qua lý, thấy Lý không ý kiến gì, tiện miệng nói:

- Ngay năm ngoái.

Trung niên nghe vậy lộ ra thần sắc hiểu rõ, sau đó cười nói:

- Cậu nhóc rất không tồi a.

Nghe người khác khích lệ, trên mặt Lâm Dịch lộ ra vài phần ngượng ngùng nói:

- Đại nhân khích lệ rồi.

- Không cần xưng hô đại nhân gì hết, sau này ngươi là học sinh của trường chúng ta, nếu như có thể gọi ta một tiếng Lưu lão sư đi,

Lưu Dương cười hào sảng nói.

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó gật đầu:

- Dạ, Lưu lão sư.

Lưu Dương thỏa mãn gật đầu, cười nói:

- Ừm, ngày mai chúng ta xuất phát, nếu như còn chuyện gì chưa làm xong, chuyện gì ta có thể giúp đỡ cứ nói cho ta biết, không nên khách khí a.

25-01-2013, 10:00 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

31. Chương 30: Ước Ba Long.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch nói:

- Cảm ơn lưu lão sư, nhưng mà ta không có chuyện gì phiền lão sư cả.

Lưu Dương cười nói:

- Đã vậy nghỉ ngơi cho tốt đi, ta không phiền cậu nữa.

Thấy Lâm Dịch gật đầu, Lưu Dương nói với La Thành một tiếng mấy người rời khỏi gian phòng.

Thời gian hai ngày chớp mắt đã qua, hai ngày này Vũ Môn có vẻ vô cùng náo nhiệt, tuy rằng không bằng trận chiến chiêu sinh lúc trước nhưng cũng không kém bao nhiêu.

- Cái này ngươi cầm lấy, bên trong có ba trăm kim tệ, cũng đủ cho ngươi dùng rồi.

Lý lấy từ trong lòng một cái thẻ đưa cho Lâm Dịch.

Lâm Dịch nghi hoặc nhìn cái thẻ trong tay, sau đó hỏi:

- Đây là cái gì?

- Thẻ gửi tiền, lúc cần tiền có thể hỏi người khác cách dùng.

Lâm Dịch nhìn vài lần, sau đó gật đầu tùy ý để vào trong túi tiền trước ngực.

Xung quanh một đám người ầm ĩ, những người này đại bộ phận là người đến tiễn con cháu mình tới Tông Phạm chiến kỹ học viện, nhìn bộ dạng lưu luyến không rời của bọn họ, Lâm Dịch không khỏi nhớ tới Lâm Cường cùng Lâm Yến lúc trước chia ly, tâm trạng không khỏi trầm xuống.

Lý rất tinh tế suy nghĩ một chút liền hiểu ra Lâm Dịch đang nghĩ gì, không khỏi vỗ vai nói:

- Tới trường học cố lên, đừng làm cha ngươi thất vọng.

Lâm Dịch ngẩng đầu hít sâu mộ thơi, miễn cưỡng cười nói:

- Ừm, ta biết rồi.

Trên mặt Lý lộ vẻ tươi cười, vỗ vai Lâm Dịch, không nói nữa.

Một lát sau đoàn người Lưu Dương cũng đã tới trước cửa vũ môn, lúc này trọng tài phụ trách trận tứ cường đứng dậy la lớn:

- Tân sinh tới chỗ này tập hợp.

Tân sinh? Tất cả mọi người ngẩn người, chợt mọi người phản ứng, hai mươi danh ngạch đủ tư cách nhập học đều tập trung ở đây.

Lâm Dịch nhìn Lý vài lần, đến lúc Lý gật đầu làm một thủ thế nỗ lực mới xoay người đi ra ngoài.

- Điểm danh một chút, xem có ai đến muộn không.

Trọng tài lớn tiếng hô.

- Lâm Dịch!

- Có!

- La Á

- Có.

- Lý Văn

……..

Rất nhanh điểm danh xong, tổng cuộc đạt được 20 suất nhập học, một người không thiếu.

Trọng tài gật đầu với Lưu Dương, Lưu Dương mới xoay người nói La Thành:

- Mấy ngày nay phiền phức La môn chủ rồi.

La Thành cười ha hả nói:

- Không phiền, không phiền, nhưng thật ra cảm ơn đại nhân rồi, không quản nghìn dặm tới Thành Hi Á, cho thành chúng ta một cơ hội lớn a!

Lưu Dương nghe vậy cười nói:

- Ha ha, La môn chủ khách khí rồi, Thành Hi Á này là kho báu a… ta dự định khi về sẽ bàn bạc với hiệu trưởng xem sau này có thể hàng năm tới đây chiêu sinh hay không… nhưng mà có thể sau này sẽ phải phiền La môn chủ nhiều rồi.

La Thành nghe vậy vui vẻ nói:

- Thật sao? Vậy ta thay mặt già trẻ trai gái Thành Hi Á cảm ơn Lưu đại nhân rồi! Ha ha…

Lưu Dương gật đầu, cười nói:

- Chiêu sinh kết thúc rồi, cũng không quấy rối môn chủ nữa, cáo từ.

La Thành cười nói:

- Lưu đại nhân đi thong thả.

Lưu Dương gật đầu, sau đó xoay người nới với một vị lão sư khác.

Trọng tài kia nói chuyện vài câu sau đó đoàn người dần đi ra khỏi cửa lớn vũ môn, chỗ cửa Lưu Dương nói chuyện khách khí với La Thành vài câu, liền một mạch đi thẳng tới cửa nam.

Lý hộ tống Lâm Dịch tới cửa đại môn liền không đi theo nữa.

- Lâm Dịch.

Nhìn người một nhà lưu luyến không nỡ xa rời, Lâm Dịch có chút buồn bã cúi đầu, phía sau truyền tới một giọng nói hào sảng.

Ngẩng đầu chính là La Á.

La Á tính tình vô cùng hào sảng, xem ra trận thất bại trước không để lại tâm lý nặng nề nào cho hắn, trên mặt còn mang theo vẻ ấm áp tươi cười.

- Cùng nhau đi.

La Á nhanh chóng bước tới bên cạnh lâm Dịch, cười nói.

Lâm Dịch ngẩn người, chợt lộ ra vẻ tươi cười gật đầu.

Một vài người nhà thí sinh đưa tới tận cửa nam.

Đi tới cửa thành, phát hiện cửa thành đã đầy người, tất cả đều cùng biểu tình kinh ngạc và sợ hải nhìn ra ngoài thành nam khiến đám người Lâm Dịch một trận ngạc nhiên.

Lưu Dương phất tay, 'xin tránh đường' mở ra một lối đi mang theo đám người Lâm Dịch dưới ánh mắt tò mò của mọi người ra ngoài.

- Đây, đây là cái gì thế?

Vừa ra ngoài cửa thành, Lâm Dịch, La Á nhất thời mở to mắt nhìn!

Chỉ thấy ngoài cửa thành, một quái vật to lớn đứng ở đó.

- Trời ạ, đây là sinh vật gì?

- Thật kinh khủng…

Đoàn người nhất thời ầm ĩ lên, thất cả đều ngẩng đầu nhìn lên sinh vật to lớn trước mặt.

- Hừ, có gì hiếm thấy chứ.

Giọng nói băng lãnh vang lên, Lâm Dịch ngạc nhiên quay đầu, người nói chính là Lý Văn.

- A Văn, ngươi biết sinh vật này?

La Á nhanh chóng hỏi.

Lý Văn bĩu môi hừ một cái nói:

- Cũng chỉ là ba đầu Ước Ba Long mà thôi, có gì kỳ quái chứ?

- Ước Ba Long?

Lâm Dịch ngẩn người.

- Ước Ba Long, thứ cấp ma thú hệ ăn cỏ, thân hình cực lớn, lực lớn vô cùng, nhưng tính cách hiền lành dễ phục tùng, hơn nữa nó có năng lực phi hành, là công cụ di chuyển tốt nhất.

Giọng nói của Ám Tương đột nhiên vang lên, Lâm Dịch, La Á không khỏi quay đầu nhìn lại.

- Sao lại thế nhỉ, thực lực các ngươi không tệ lắm… không ngờ Ước Ba Long chưa từng nhìn thấy?

Ám Tương trào phúng khiến La Á hơi đỏ mặt, không hề lên tiếng.

Lâm Dịch không thèm để ý đến trào phùng của Ám Tương, quay đầu chăm chú quan sát Ước Ba Long.

Ước Ba Long thân hình cao chừng mười thước, lưng lại khá là rộng, thân thể dài chừng hai mươi thước, da dẻ vô cùng thô ráp, cổ của nó cũng rất dài, đủ để nó có thể cúi đầu ăn cây cỏ trên mặt đất, mỗi lần nó ngoạm một khoảng cây cỏ lớn, miệng nhai nhồm nhoàm, có thể thấy hàm răng của nó cực kỳ cứng rắn.

Trên thân thể có một đôi cánh thịt, do không xòe ra nên không cách này ước lượng nó lớn bao nhiêu.

Mà trên lưng đám Ước Ba Long còn để một đống vật phẩm thật lớn, vài sợi dây xích to như cánh tay cột chặt chúng trên lưng Ước Ba Long.

25-01-2013, 10:02 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

32. Chương 31: Đường Đi!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Khi Lâm Dịch đang quan sát Ước Ba Long, Lưu Dương đã chạy tới bên cạnh mấy người ở cạnh mấy con Ước Ba Long thì thầm mấy câu, sau đó Lưu Dương gật đầu với trọng tài.

Trọng tài hiểu ý, xoay người hô:

- Mọi người đi theo ta, khi lên lưng Ước Ba Long cần chú ý không để vật nhọn làm kích thích chúng.

Chưa đợi mọi người trả lời trọng tài đã đi tới trước.

Một gã đứng cạnh đầu Ước Ba Long liền dùng tay sờ lên đùi chúng vài cái, Ước Ba Long liền động đậy.

Nhưng mà nó vừa động khiến một trận ầm ầm vang lên, Lâm Dịch thậm chí còn cảm thấy mặt đất run rẩy, nghĩ lại Xích Diễm Xà lúc trước ở cửa trấn, sắc mặt hắn không khỏi lộ ra vài phần kinh hãi.

- Không cần sợ, người nọ chính là người nuôi Ước Ba Long, vừa rồi là mật ngữ, đừng xem bộ dạng Ước Ba Long thô kệch, nhưng chúng rất có linh tính. Qua huấn luyện đặc biệt nó có thể dễ dàng nhận ra tần suất cùng lực lượng gõ lên chân khác nhau biểu lộ ý khác nhau. Hơn nữa ngươi thấy cái vòng sắt ngoài miệng Ước Ba Long không? Nếu Ước Ba Long mất đi khống chế, vòng sắt kia sẽ phóng ra điện giật, Ước Ba Long sở dĩ dễ dàng thuần phục như vậy bởi vì nhân loại nắm giữ trí mạng của nó, sợ bị điện giật. Đừng xem thân thể của nó lớn như vậy, nhưng kỳ thực chỉ cần một chút điện giật cũng đủ cho nó hôn mê rồi.

Ám Tương thấy biểu tình trên mặt Lâm Dịch không khỏi cười ra tiếng.

Chỉ thấy con Ước Ba Long kia dưới mật ngữ ra lệnh không ngờ liền co bốn chân lại, quỳ trên mặt đất, thân thể vốn dài chừng hơn hai mươi thước nhất thời chỉ có sáu bảy thước.

Chỉ nghe người chăn nuôi kia bắt chuyện vài tiếng, trong đó một mộc phòng trên lưng Ước Ba Long đi ra một người cũng mặc trang phục chăn nuôi, trong tay hắn có một cái thang dây.

Thang bỏ xuống, vừa vặn rơi dưới đất trước mặt mọi người.

- Theo ta leo lên thôi.

Trọng tài nói một tiếng lên đi lên thang dây.

Thành Hi Á vốn là một thành nhỏ, ở chỗ này nhân loại cũng không có ai cưỡng đại thực sự, mà Ước Ba Long này là thú di chuyển trân quý, chỉ có thành thị lớn mới có khả năng xuất hiện, lúc này thấy trọng tài bình an vô sự từ thang dây trèo lên người Ước Ba Long, sự sợ hãi trong lòng đám nhóc chuyển thành nóng lòng muốn thử.

Lâm Dịch đi tới thang dây, người chăn nuôi dường như thấy hắn có chút khẩn trương, không khỏi cười nói:

- Không cần lo lắng, Phi Phi rất hiền.

Lâm Dịch ngẩn người:

- Phi Phi? Tên của nó sao?

Người chăn nuôi cười gật đầu:

- Chỉ cần ngươi cẩn thận không làm nó đau là được.

Lâm Dịch gật đầu, túm lấy thang dây, cẩn thận tận lực không để cho thân thể đong đưa, dần dần trèo lên trên người Ước Ba Long, một khoảng cách tuy ngắn nhưng lại khiến Lâm Dịch khẩn trương không thôi.

Đến khi bình an đứng trên lưng Ước Ba Long, Lâm Dịch mới thở phào một hơi.

Đi sau Lâm Dịch là Ám Tương, xem ra nàng đã có kinh nghiệm, bộ dạng thoải mái tươi cười ngay từ ban đầu không có chút khẩn trương nào.

Nhân viên lục đục trèo lên lưng mấy con Ước Ba Long, sau khi đệ tử cuối cùng bò lên lúc này người chăn nuôi mới bắt đầu leo lên, tổng cộng có bốn đầu Ước Ba Long, Lâm Dịch bọn họ cùng đám người khác với trọng tài lúc trước là tròn mười người.

Trọng tài nói sơ qua vài câu, mọi người chui vào gian nhà gỗ phía sau Ước Ba Long, vừa đi vào chỉ thấy một khoảng không gian, không bài biện gì, không gian cũng không lớn nhưng đủ dung nạp mười người.

- Mọi người ngồi vững, lúc Ước Ba Long cất cánh rất xóc đó.

Người chăn nuôi nhắc nhở.

Xuyên qua cửa gỗ, Lâm Dịch nhìn thấy một con Ước Ba Long chở mười lão sư đã bay lên.

Cứ thế nhìn Ước Ba Long bay lên, Lâm Dịch vô cùng chấn động, không ngờ khi Ước Ba Long cất cánh càng khiến Lâm dịch chấn kinh, hai cánh nó mở rộng ra không ngờ rộng hơn ba mươi mét vuông, chỉ nhìn thôi cũng đã mất can đảm để chiến đấu rồi!

Bốn đầu Ước Ba Long lục tục cất cánh, dẫn tới từng đợt sợ hãi than của người dân thành Hi Á, dù sao loại chuyện này ở một thành thị nhỏ cũng rất hiếm gặp.

Khi Ước Ba Long bay lên, Lâm Dịch chợt cảm giác được từng đợt gió lớn, ngồi ở hai bên trái phải cửa gỗ nhìn qua khe, thậm chí có thể nhìn rõ ràng hai bên đang xuyên qua tầng mây.

Đây là lần đầu Lâm Dịch cảm nhận bay lượn, trên mặt không khỏi mang theo vài phần kích động.

- Lão sư, chúng ta cần bao lâu mới có thể trở về học viện?

Lâm Dịch đột nhiên quay đầu hỏi trọng tài.

Trọng tài cười nói:

- Từ đây đến thành phố Bách Nhạn còn một đoạn không xa, với tốc độ của Ước Ba Long, cũng cần hơn một tháng thời gian.

- A? Xa như vậy a? Vậy ăn ở chỗ nào?

La Á kinh ngạc nói.

- Hì hì…

Ám Tướng nhịn không được bật cười, thấy La Á ngạc nhiên nhìn mình, cười mắng:

- Ngu ngốc, trên đường khẳng định có chỗ nghỉ a, ngươi không muốn, Ước Ba Long cũng muốn a.

- Ách…

La Á há hốc mồm, trọng tài ở một bên nói:

- Không sai, hành trình đã được an bài, buổi tối chúng ta sẽ có chỗ nghỉ ngơi.

La Á xấu hổ gãi đầu, ngượng ngùng cười, thấy bộ dạng ngốc nghếch của La Á, Ám Tương không nhịn được cười lớn.

Cười không ngừng khiến La Á tức giận vạn phần, không khỏi nói:

- Này, tiểu bì nương kia, dừng cười có được không? Ta nhớ rằng lúc trước biết ngươi, ngươi cũng không tươi cười như thế a?

Ám Tương nhất thời ngang ngạnh nói:

- Ngươi quản được ta à!

- Ta… hừ! Quên đi, đàn ông không thèm chấp phụ nữ!

- Là ngươi không đấu nổi ta thôi, ngu ngốc!

……..

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, mỗi ngày buổi tối mọi người sẽ dừng lại nghỉ ngơi ở trấn nhỏ ven đường.

Không thể không nói, thành Hi Á thực sự hẻo lánh, từ khi xuất phát tới giờ đi ngang qua tối đa cũng là thành nhỏ cỡ thành Hi Á, từ trên nhìn xuống không đáng chú ý.

Đáng nhắc tới chính là dọc đường La Á bị Ám Tương châm chọc khiêu khích khiến mặt đỏ tới mang tai, hết lần này tới lần khác phát tiết không được.

Sự thực Ám Tương vẫn tức giận Lâm Dịch và La Á, người trước là trận đầu đánh bại mình, người sau đánh bại mình trận cuối, bọn họ có chung điểm này, quả thực không thể tha thứ.

Lâm Dịch còn may, ngoại trừ thời gian chiến đấu sắc mặt hắn bình tĩnh khiến kẻ khác hận không thể đá hắn một cước để phát tiết, bình thường cũng không có gì quá đáng, còn La Á chết tiệt… không ngờ ném mình như đồ vật?? Người ta là mỹ nữ đó? Một điểm phong độ cũng không có!

Bởi thế dọc đường nàng luôn tìm cơ hội đả kích bọn họ.

Lâm Dịch rất may, hắn vốn không nói nhìn, muốn tìm cơ hội đả kích hắn cũng không có, nhưng La Á thì khổ rồi…

Trời sinh hắn thích nói nhiều, miệng hắn không bao giờ rảnh rỗi, dọc theo đường đi liên tục hỏi đông hỏi tây… hắn nếu ngồi yên một chỗ không nói năng gì, cũng không ai thèm để ý tới hắn.

Hết lần này đến lần khác hắn lại là một con người 'ham học hỏi', chuyện nào không hiểu đều muốn biết, vì thế luôn hỏi ra vài vấn đề thường thức rất là ngu ngốc… sau đó lại bị Ám Tương đả kích không ngớt lời, mãi đến cuối cùng hắn mới hiểu được sâu sắc hàm nghĩ của bốn chữ 'Im lặng là vàng'.

02-02-2013, 10:17 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

33. Chương 32: Phong Tỏa Không Vực. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Rất nhanh, thời gian nửa tháng trôi qua.

Trên đỉnh đầu ánh sáng mặt trời tỏa ra ấm áp. Ánh nắng tháng tư luôn ôn hòa. Làm cho người ta ấm áp, cũng không nóng bức khó chịu. Ngoại trừ ánh nắng, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng chợt lóe lên đủ loại thân ảnh… Chúng đều là một ít ma thú phi hành hoặc là loài chim.

Tiếng gió gào thét bên tai, thời gian nửa tháng, tất cả học sinh mới nhập học đã quen với việc sinh hoạt trên lưng Ước Ba Long. Cũng không cảm thấy quái vật này đáng sợ như trước nữa.

Nói đến đây, không thể không nhắc tới.. Ước Ba Long không hổ là công cụ bay tương đối trân quý. Hai cánh mở ra chừng hơn ba mươi mét, trừ lúc vừa cất cánh làm cho người ta có cảm giác hơi mất thăng bằng, khi bay lên không trung, Ước Ba Long phi hành lại cực kỳ vững chắc. Lúc này đám người Lâm Dịch đã can đảm cùng người chăn nuôi đứng một chỗ ở bên ngoài nhà gỗ.

Từ trên nhìn xuống dưới, cảnh vật trên mặt đất nhanh chóng lùi dần. Làm cho người ta sinh ra một cảm giác vui vẻ thoải mái. Bên tai lại có gió gào thét càng làm cho người ta không nhịn được kích động trong lòng.

Đương nhiên, lo lắng đến năng lực thừa nhận của mọi người, lúc Ước Ba Long phi hành đều bị khắc chế tại độ cao khoảng 500m so với mặt đất. Ở độ cao này, còn chưa đủ để cho đám người có thực lực cao cường ra cảm giác khó chịu.

- Ân? Đó là cái gì? ?

Ngắm nhìn phương xa, Lâm Dịch đột nhiên ngẩn người, nhịn không được đưa tay chỉ về phía trước lớn tiếng hỏi. Người trọng tài bên cạnh hắn theo phương hướng ngón tay của hắn nhìn lại.

Nhìn ra xa, không vực phía trước loáng thoáng xuất hiện một đoàn sinh vật phi hành. Đông nghìn nghịt, căn bản nhìn không rõ, càng không biết được số lượng chuẩn xác.

Người trọng tài nhìn nhìn, sau đó nhíu mày không xác định nói:

- Đây hẳn là một thương đội đường dài?

- Thương đội? ?

Người trọng tài nhẹ gật đầu, nói:

- Ở Khắc Lâm hành tỉnh mọi người đều biết tới Thành Bách Nhạn,đó là một trong vài tòa thành thị lớn nhất Khắc Lâm hành tỉnh. Hơn nữa bốn phương thông suốt,nói chung trên toàn bộ Bạch Đế đại lục cũng coi như là thành thị không nhỏ. Bởi vậy các thương hội nổi danh trên đại lục các nơi đều có chi nhánh ở

Thành Bách Nhạn. Đội ngũ phía trước, hẳn là chính là một trong những thương hội rất có thế lực ở Thành Bách Nhạn.

- Vậy sao…

Lâm Dịch nháy mắt, hiếu kì nhìn đám đen trước mắt.

Nhìn ra, tốc độ di động đám đen kia không chậm. Hơn nữa lại ngược hướng bọn người Lâm Dịch đi tới,chốc lát sau, Lâm Dịch đã có thể thấy rõ những hắc ảnh kia .

Dẫn đầu chính là năm sáu con sinh vật phi hành so với Ước Ba Long nhỏ hơn rất nhiều. Nhìn rất giống loài chim, nhưng so với loài chim bình thường lại lớn hơn nhiều lần… Xem chừng,khi hai cánh chúng mở ra, cũng có tiếp cận cự ly từ mười tới hai mươi thước?

Sau lưng chúng kéo ba cỗ xe giống hệt nhau. Hai con một cỗ.

Mà ở đằng sau chúng, thì là một mảnh đông nghịt! Tất cả đều là Ước Ba Long! Đếm qua, chỉ sợ thật không dưới trăm đầu!

Tưởng tượng một chút… Trăm đầu sinh vật cao hơn hai mươi mét, giương cánh hơn ba mươi mét đồng thời bay tới… Thì đồ sộ như thế nào, thật là một cảnh tượng làm rung động lòng người? ?

Chỉ là, bọn họ bay đến trước mặt, muốn làm gì đây?

Sắc mặt Lâm Dịch khẽ biến đổi. Trên mặt đám La Á, Ám Tương phía sau cũng đồng dạng nghi hoặc cùng biểu lộ kinh ngạc.

- Ngao ô! ~~~~~~~~

Tiếng kêu bén nhọn đột nhiên vang lên! Đúng là từ trong đội ngũ đối phương truyền tới.

Nghe tiếng chim hót rõ to, sắc mặt người trọng tài đứng ở bên người Lâm Dịch bỗng nhiên phát lạnh, cả giận nói:

- Thật to gan!

Lâm Dịch nghe tiếng người trọng tài đột nhiên phát hỏa lại càng hoảng sợ, không khỏi hỏi:

- Lão sư, làm sao vậy?

Người trọng tài mặt lạnh lùng nói:

- Đối phương để cho chúng ta lập tức rời đi không vực này. Còn nói con đường phía trước đã bị phong tỏa, cấm qua lại trong không vực.

- Cái gì?

Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn ngạc nhiên.

- Hừ! Thật to gan!

Người trọng tài lại mắng một tiếng.

Cũng không phải tính tình lão sư kém… Phải biết rằng, học viện chiến kỹ Tông Phạm chính là học viện chiến kỹ nổi tiếng trên toàn bộ đại lục. Là một giáo sư trong học viện, khi đến các địa phương nhận chức đều được tiếp đãi long trọng. Tại các địa phương khác đều là như thế chứ đừng nói ở 'Đại bản doanh' Thành Bách Nhạn. Không chút khách khí nói, ở Thành Bách Nhạn mặc dù là thành chủ cũng phải cho học viện chiến kỹ Tông Phạm một chút mặt mũi. Không nghĩ tới, hôm nay tại trên không Thành Bách Nhạn bị người đuổi đi… ai chẳng tức giận?

Khi bọn người Lâm Dịch có chút sững sờ, một tiếng to rõ 'Rống! ~~~' vang lên. Nghe thanh âm, tựa hồ là con Ước Ba Long thủ lĩnh.

Lâm Dịch lại ngẩn người, hỏi:

- Lão sư, Cái này là sao.

Sắc mặt người trọng tài không tốt nói:

- Vừa rồi là như đối phương cho biết thân phận.

- Ồ…

Thanh âm của Lâm Dịch còn chưa thoát đã lại nghe thấy một tiếng chim hót.

Người trọng tài đột nhiên giận quá hóa cười nói:

- Hảo một cái giết không tha!

Bọn người Lâm Dịch, La Á ngạc nhiên… Bọn họ thật sự nghe không hiểu, giống như nghe phải một loại ám ngữ.

Một bên, khuôn mặt Ám Tương lại âm trầm nói:

- Đối phương nói 'Không quản các ngươi là ai, lập tức rời đi, nếu không giết không tha!'

Lâm Dịch cùng một đám đệ tử lập tức mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nhìn về phía Ám Tương…

- Này… Ám Tương, làm sao ngươi biết nhiều như vậy?

La Á nhịn không được hỏi… Tuy nhiên đoạn đường này đả kích của Ám Tương đối với hắn quả thực không nhỏ,nhưng hắn cũng không thể kìm nén hỏi vấn đề mà hắn một mực suy nghĩ.

Mặt Ám Tương trắng bệch hỏi ngược lại:

- Ngươi không biết trên thế giới này có một thứ gọi là sách sao?

- Ách…

La Á không nói gì. Mà lúc này, đối phương lại lần nữa phát ra tín hiệu.

- Mới vừa rồi là hỏi đối phương 'Các ngươi là ai?' .

Ám Tương bắt đầu với phiên dịch. bọn người Lâm Dịch hiện tại cũng không có tâm tư nghi vấn sao Ám Tương hiểu nhiều như vậy, ánh mắt cũng không khỏi tập trung hướng về phía đối phương.

Trong chốc lát, đối phương đã đáp lại. Bất quá lần này lại là ba tiếng chim hót ngắn ngủi .

02-02-2013, 10:19 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

34. Chương 33: Phong Tỏa Không Vực. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Đối phương đến tột cùng là ai? !

Từ trên lưng Ước Ba Long đầu lĩnh vang lên tiếng nói tức giận của Lưu Dương. Lúc này, bọn họ đã dừng lại, đôi cánh Ước Ba Long vỗ liên tục, giữ mình trên không trung.

Sắc mặt Lưu Dương cũng rất không tốt, tâm tình của hắn trên đường đi không tệ. Lâm Dịch, La Á, Lý Văn ba gã thiên tài đều được hắn phát hiện, điều này làm cho tâm tình của hắn luôn rất tốt. Không nghĩ tới, vừa mới ngồi xuống đã gặp chuyện tức giận này.

- Đáng chết!

Một tên lão sư buồn bực mắng. Đối phương có mấy trăm đầu Ước Ba Long , hơn nữa nhìn trang bị của chúng, hiển nhiên chính là chuyên môn huấn luyện để chiến đấu. Mà bên mình mới có bốn con… Nếu như

trên mặt đất, chính mình có lẽ sẽ không sợ bọn người này, nhưng lúc này ở trên không trung… Bọn họ cũng không có cánh. Xem ra, đành phải nhịn vậy.

Lưu Dương hít sâu vài hơi, trầm giọng nói:

- Quay đầu, ra khỏi tầm mắt đối phương lại đi đường vòng.

- Cái gì? ! Chẳng lẽ cứ đi như vậy?

Một giáo sư có tính cách nóng nảy lập tức hô lên.

- Ta cũng là không có biện pháp. Đối phương mạnh, chúng ta yếu. Hơn nữa… Đừng quên mục đích của chúng ta. Mục đích của chúng ta là đem những tân sinh này bình an đưa đến học viện.

Một giáo sư khác bình tĩnh thở dài một tiếng. Bất đắc dĩ nói.

- Chính là… Nếu như cứ đi như vậy, thanh danh học viện chúng ta ở đâu?

Giáo sư này hiển nhiên còn rất tức giận. Nhất là ba tiếng vừa rồi này đại biểu ý tứ - - đi, hoặc, chết!

Lưu Dương lại hít sâu một hơi, đè phẫn nộ trong lòng xuống lạnh lùng nói:

- Trước đem tân sinh đưa về học viện. Chuyện này, sẽ không để yên như vậy.

Vinh dự học viện, không thể bị vũ nhục.

Người chăn nuôi bên cạnh cũng minh bạch nên làm như thế nào . Vỗ vỗ cổ Ước Ba Long

.

Chỉ thấy Ước Ba Long lập tức vẫy cánh hướng lên không trung, trong miệng phát ra vài tiếng nhỏ. Ba đầu Ước Ba Long sau lưng cũng quay đầu lại.

Sắc mặt người trọng tài bên người Lâm Dịch đã trở lên lạnh lùng. Xem vậy, đám người Lâm Dịch cũng đều minh bạch lựa chọn của Lưu Dương.

Phút chốc, đám người Lâm Dịch cưỡi trên lưng Ước Ba Long bay trở về.

…

Trong xe trang hoàng cực kỳ xa xỉ đẹp đẽ quý. Toàn bộ xe dùng Kim Hương Mộc tạo thành, trong đó luôn tỏa ra mùi hương thơm ngát. Trên sàn nhà trải một tấm da lông ma thú mềm mại sáng bóng, cho dù là trong xe cũng có thể dễ dàng thấy da lông phản xạ sáng bóng, chất lượng thì khỏi phải nói.

Trên mặt một chiếc ghế to lớn cũng được điêu khắc bằng Kim Hương Mộc có một thanh niên đang nửa nằm nửa ngồi.

Trên mặt thanh niên mang vẻ hờ hững, dường như không để thứ gì vào trong mắt. Hai mắt hắn khép hờ, khóe miệng mang theo vài phần đùa cợt vui vẻ, dưới thân hắn là một thiếu nữ tuyệt sắc.

Thiếu nữ vô cùng đẹp,trên người mặc một bộ quần áo trắng không có tay. Cánh tay mềm mại như sen ngọc, khuôn mặt tuyệt mỹ có một khí chất u buồn. Mặc dù cả nàng cười nét u buồn đó vẫn làm cho lòng người tan nát.

Mà ở trước người thanh niên lại có một thanh niên khác với vẻ mặt lùng. Thanh niên đứng thẳng tắp, tựa hồ không có có đồ vật gì đó có thể làm cho lưng của hắn cúi xuống. Khuôn mặt lạnh lùng làm cho mọi người cảm thấy rét lạnh.

- Vì sao không giết bọn họ?

Thanh âm phát ra cũng lạnh lùng như hắn vậy. Rét lạnh, đủ để rung động lòng người.

Thanh niên cao quý nở nụ cười:

- Tại thời điểm này, ta cũng không muốn kết thù cùng Tông Phạm.

Lông mày thanh niên lạnh lùng cau lại:

- Một cái học phủ nho nhỏ. Có cần phải kiêng kị như như vậy sao?

Thanh niên cao quý khẽ cười một tiếng:

- Không phải Tông Phạm… Mà là những người sau lưng của bọn chúng. Ngươi cũng biết, bọn họ rất phiền phức.

Thanh niên lạnh lùng nghe thanh niên cao quý nói như vậy, lông mày lại nhíu, nói:

- Vậy ngươi sẽ không sợ vì thả bọn hắn, mà làm hỏng chuyện này?

Thanh niên cao quý lắc đầu cười khẽ:

- Nếu như lão già Tông Dương thiếu thông minh. Tuy không muốn, nhưng ta sẽ không ngại làm cho Tông Phạm biến mất.

Thanh niên lạnh lùng nghe vậy, lông mày nhíu lại, không nói thêm gì nữa.

…

Bởi vì phải đi đường vòng, đám người Lưu Dương mãi tới nửa đêm mới tới được Thành Bách Nhạn.

Lớn! Thật là lớn! ! !

Đây là ấn tượng đầu tiên của Lâm Dịch đối với Thành Bách Nhạn .

Cửa thành cao tới hơn hai mươi trượng làm cho đám người Lâm Dịch trong lòng không khỏi ngưỡng mộ. Chúng toát lên một cảm giác cổ lão mà thần bí trang nghiêm làm cho người ta không khỏi nghiêm nghị cung kính.

Không hổ là trung tâm hành tỉnh Khắc Lâm, chỉ cái cửa thành này cũng không phải là thành nhỏ bình thường có thể so sánh.

Tuy ánh trăng đã lên cao, nhưng Thành Bách Nhạn vẫn còn phi thường náo nhiệt. Ánh sáng từ những bóng đèn tỏa ra chiếu rọi ra đủ mọi màu sắc, đem cả tòa thành chiếu rọi xa hoa.

Đường lớn đủ để cả trăm người cùng qua lại nay đã trở nên nhộn nhịp. Ngoại trừ người đi lại, trên đường phố thậm chí còn có thể chứng kiến các loại ma thú đi lại! Như Ước Ba Long chẳng hạn…

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Dương, bốn mươi người đi vào cửa thành. Trên đường đi Lâm Dịch hết nhìn đông lại nhìn tây, có vẻ phi thường hào hứng.

Ước Ba Long đi không bao lâu, trước mắt liền xuất hiện một cái sân rộng… Quảng trường này tuyệt đối không thẹn hai chữ Cự Đại! Nhìn qua, chỉ sợ không dưới mấy vạn thước vuông! Mà ở trong quảng trường, có vô số các loại ma thú chính ở chỗ này nghỉ ngơi.

Nhận được thông tri của Lưu Dương, tất cả mọi người từ trên thân Ước Ba Long đều xuống mặt đất… Tuy đã quen ở trên lưng Ước Ba Long, nhưng khi xuống đất an toàn tất cả mọi người đều không nhịn được có chút choáng váng. Bất quá dùng thể chất mọi người, chỉ một lát đã khôi phục như thường .

- Hôm nay chúng ta liền nghỉ ngơi một đêm tại Thành Bách Nhạn, buổi sáng ngày mai xuất phát đi học viện, đại khái buổi chiều là có thể tới .

Lưu Dương đem tất cả mọi người tập trung lại rồi nói.

- Tốt lắm, cũng không cần nhiều lời , nghỉ ngơi thật tốt.

Đại khái là bởi vì chuyện ngày hôm nay làm cho tâm tình Lưu Dương không tốt, bởi vậy cũng không nói thêm gì nữa, sau khi tuyên bố vài câu liền an bài mọi người nghỉ ngơi.

Tùy tiện tìm một nhà khách sạn, liền đi vào. Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Dương đánh thức tất cả mọi người từ rất sớm, lúc đám Lâm Dịch ra khỏi cửa khách sạn đã có sáu cỗ xe ngựa to lớn chờ ngoài cửa. Đến hiện tại, bọn họ đã không thể cưỡi Ước Ba Long. Bởi vì Thành Bách Nhạn cấm phi hành trên không.

Trèo lên lên xe ngựa, liền một đường xóc nảy hướng phía học viện chiến kỹ Tông Phạm đi tới… .

02-02-2013, 10:19 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

35. Chương 34: Tông Phạm!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trên đường đi ngựa xe như nước, phồn hoa náo nhiệt.

Không thể không nói, Thành Bách Nhạn là một thành thị phi thường lớn. Trên đường phố dòng người như nước thủy triều, tại hai bên đường lớn là hai hàng cây cao lớn đã được chăm sóc cắt tỉa cẩn thận, nhìn xanh ngát một màu, làm cho người ta có cảm giác tươi mát .

Mà ở phía sau hàng cây cao lớn ấy là một dãy nhà cao lớn, phòng ốc, cửa hàng… Tiếng người huyên náo, có vẻ rất có sức sống.

Loại cảnh tượng phồn hoa này ở thành phố lớn làm cho đám Lâm Dịch xem như mở rộng tầm mắt. Tại thành Hi Á, đường phố nhiều nhất không rộng hơn năm thước. Căn bản không cách nào so sánh cùng Thành Bách Nhạn…

Chen chúc một hồi, đến lúc xế chiều, xe ngựa mới ra khỏi thành, tiến nhập trong một mảnh rừng xanh ngắt.

- Nguyên lai học viện chiến kĩ Tông Phạm nằm tại vùng ngoại thành? Ta còn tưởng rằng nằm trong khu vực phồn hoa thành thị cơ.

Lời nói của La Á làm cho một lão sư cười cùng ngồi chung xe ngựa với hắn cười, nói:

- Trong thành cũng có phân hiệu của học viện. Nhưng chỗ đó chỉ có thể coi là là một nơi tiếp đãi. Dù sao học viện chúng ta cũng không nhỏ, lại muốn dung nạp nhiều đệ tử như vậy, còn muốn chuyên tâm tu hành… Nếu như xây tại phố xá sầm uất thì rất bất tiện.

La Á nghe vậy giật mình, mắt nhìn phía trước, không nói thêm gì nữa.

Sau khi tiến vào rừng cây đi về phía trước ước chừng hơn một canh giờ, đến khoảng bốn giờ chiều một đại môn cổ xưa xuất hiện trước mặt Lâm Dịch và mọi người.

Cửa cao chừng hơn mười mét, nhìn về phía trên thấy có dấu hiệu bào mòn của năm tháng. Mặt trời chiều xuyên thấu qua bốn phía tán cây cao lớn chiếu rọi dưới xuống, trên cửa hiện ra rất nhiều điểm loang lổ, có vẻ cực kỳ xưa cũ.

Mà ở trên xà ngang phía trước đại môn hiện lên hai chữ 'Tông phạm' to lớn, cứng cáp! Từ hai cái chữ đó dâng lên một cỗ khí thế nhiếp người! Làm cho tất cả mọi người bất giác nghiêm nghị cung kính!

- Thật là lợi hại!

Trong ánh mắt trừng lớn của Ám Tương lộ ra một vẻ kinh hãi, trong miệng không khỏi lẩm bẩm.

- Cái gì?

Thanh âm Ám Tương làm cho La Á bên cạnh bị chấn kinh đã lấy lại được tinh thần, không khỏi hỏi hoàng ?

- Không có gì…

La Á có chút kỳ quái liếc nhìn Ám Tương, liền không để ý, đem ánh mắt lại lần nữa hướng về hai cái chữ to phía trên đại môn xưa cũ .

- Người viết hai chữ này nhất định là người phi thường tài giỏi…

La Á tấm tắc khen, trong mắt toát ra thần sắc kính nể:

- Chỉ hai chữ đã khiến cho ta có cảm giác kích động trong lòng… Nếu là có thể nhìn thấy hắn chân nhân… Ai…

Nói xong, ánh mắt lại lộ ra mấy phần tiếc nuối… Xem chữ viết trên cửa, hiển nhiên đã có một đoạn lịch sử không ngắn. Chỉ sợ người lúc trước viết hai chữ cũng sớm đã biến thành một nắm đất vàng, sao còn có thể gặp gỡ?

- Hai chữ Tông Phạm này là do hiệu trưởng Tông Nộ viết. Cho tới nay đã có hơn ba nghìn năm … Tấm hoành phi đó là dùng Kim Cương Mộc chế thành. Cho nên mặc dù là trải qua hơn ba nghìn năm lịch sử cho tới hôm nay, nhưng vẫn y nguyên không có có thay đổi gì.

Một lão sư bên cạnh nghe được La Á tự nói, liền vừa cười vừa trả lời.

- Hơn ba nghìn năm ….?"

La Á mở to hai mắt nhìn:

- Xem ra, ta không thể nào gặp được ông ấy rồi …

Lão sư kia nghe vậy bật cười. Mà lúc này, đám người Lưu Dương đã xuống xe ngựa, triệu tập tất cả tân sinh xuống xe.

Xuống xe ngựa, sau khi tập hợp ở trước cửa, chợt nghe Lưu Dương lớn tiếng nói:

- Nơi này chính là học viện chiến kĩ Tông Phạm. Trong ít nhất sáu năm thời gian tới, nơi này chính là nhà của các ngươi. Hiện tại theo ta tiến vào trong.

Nói xong, Lưu Dương đã xoay người gõ đại môn.

'Chi nha' một hồi tiếng vang nặng nề vang lên,đại môn đã mở ra một cái khe nhỏ, một người ra hiện tại bên cạnh khe hẹp.

- Ai vậy?

Thanh âm hơi có chút già nua vang lên.

- Ngôn lão, là ta.

Trên mặt Lưu Dương nở nụ cười, khách khí nói.

Người nọ sau khi nhìn thoáng qua khe cửa, chợt nghe đại môn lại vang lên một hồi thanh âm 'Chi nha', đại môn được mở ra hơn phân nửa. Mà người phía sau cửa cũng hiển lộ tại trước mặt mọi người.

Này là một lão giả tuổi tác đã không thấp. Thân thể phi thường gầy yếu, lom khom, hàm dưới có một ít râu dài, trên mặt hiện đầy những nếp nhăn già nua… Bất luận kẻ nào vừa nhìn cũng biết, đây là người đã đi qua thời khắc huy hoàng của cuộc đời - một lão giả tuổi xế chiều.

- Là Tiểu Dương a… Đã trở lại rồi sao?

Trên mặt lão giả lộ ra nụ cười hài hòa, cười nói.

Lưu Dương cũng cười, gật đầu, sau đó hỏi:

Thân thể người có khỏe không?

Ngôn lão nghe vậy cười gật đầu nói:

- Khá tốt khá tốt… Nhanh chóng vào đi.

Lưu Dương gật đầu, liền kêu gọi đám tân sinh bên ngoài cùng đi vào.

Tiến vào đại môn, lọt vào trong tầm mắt là một đạo cầu thang thật dài. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ sợ không dưới nghìn bậc? Từ dưới nhìn lên, làm cho người ta cảm giác đây là một cầu thang thông thiên!

Đám Lâm Dịch lại lần nữa bị chấn trụ, tất cả mọi người đều ngẩng cổ lên, tựa hồ muốn đếm một chút đến tột cùng có bao nhiêu bậc… Nhưng không có thành công.

- Lần này, có phát hiện được mầm non tốt nào hay không?

Đang lúc mọi người tiến vào đại môn, Ngôn lão liền hỏi Lưu Dương.

Lưu Dương nghe vậy lộ ra nụ cười vui vẻ nói:

- Có! Nhưng lại không chỉ một cái! Một người trong đó mới 15 tuổi, nhưng đã giải khai 'Hưu môn' rồi !

Trên mặt Ngôn lão lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, tay kéo cửa không khỏi dừng một chút, kinh ngạc nói:

- 15 tuổi khai 'Hưu môn' ? Đây không phải là giống hệt nha đầu Lang Sa sao?

Lưu Dương gật đầu, cao hứng nói:

- Đúng vậy a, hắc hắc, ta dám cam đoan, tiểu tử kia tuyệt đối cũng sẽ lợi hại như Lang Sa! Hơn nữa trừ hắn ra, còn có một tên 19 tuổi, cũng mở 'Hưu môn' .

02-02-2013, 10:19 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

36. Chương 35: Bậc Thang Không Trọn Vẹn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Biểu lộ kinh ngạc trên mặt Ngôn lão lại lần nữa tăng thêm, một lúc lâu sau lại nở nụ cười, nói:

- Xem ra, thu hoạch không nhỏ rồi.

Lưu Dương cũng cao hứng nói:

- Đúng vậy a, thu hoạch không nhỏ… Ngoại trừ hai cái 'Siêu cấp thiên tài' còn có hai tên không tồi. Một tên tại thời điểm khảo thí đánh ra thành tích 2006 lợi mạt. Còn có một nữ hài cũng là đánh ra thành tích 1923 lợi mạt ."

Ngôn lão đã kinh ngạc không thốt nên lời. Cuối cùng, chỉ đành thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Hiện tại, người trẻ tuổi càng ngày càng lợi hại …

Lưu Dương nhưng lại cười nói:

- Ngài cũng không có già mà.

- Ngươi gọi ta là lão gia, như thế nào còn không già sao?

- Ách …

- Ha ha, được rồi, mau đi đi. Những hài tử kia vẫn còn đang chờ ngươi đó.

- Ân, vậy ta đi đây, nếu có thời gian ta sẽ tới thăm người.

- Được rồi…

Lưu Dương hiển nhiên rất tôn trọng vị lão nhân này, khẽ khom người, mới hướng về phía đội ngũ rời đi.

- Được rồi, tất cả theo ta nào.

Lưu Dương cũng không nói thêm gì, mà là trực tiếp hạ lệnh. Sau đó cất bước đạp lên bậc thang thứ nhất.

Mỗi một bậc cầu thang đều cao hơn bốn mươi cm. Điều này làm cho đám Lâm Dịch phải bước cao hết cỡ. Ban đầu còn không sao… Nhưng sau khi leo lên mấy trăm bậc, mặc dù là bọn họ, cũng có chút khó có thể thừa nhận.

Trên ngực Ám Tương thở dốc, hai ngọn núi cũng nương theo nàng thở dốc mà phập phồng lên xuống. Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn bởi vì hoạt động kịch liệt mà đỏ bừng.

- Đáng chết, rốt cuộc còn có bao nhiêu bậc nữa đây?

Bò lên nửa ngày, có lẽ mới đến vị trí trung tâm. Ám Tương không khỏi ngừng lại, thở hổn hển có chút buồn bực thì thầm một tiếng. Giương mắt nhìn một chút, rồi lại nhịn không được mắng:

- Hai cái đại biến thái! .

Sau đó, lại không tình nguyện tiếp tục đi tới.

Mà ở phía trước tất cả mọi người, đúng là hai người Lâm Dịch cùng La Á.

Lâm Dịch phải không cần phải nhiều lời. Từ lúc 8 tuổi, hắn cũng đã bắt đầu được huấn luyện về phương diện sức chịu đựng. Chạy năm km, bơi năm nghìn mét … Tất cả đều là huấn luyện sự chịu đựng. Cầu thang này tuy khó leo, nhưng tuyệt đối còn không làm khó được hắn. Mặc dù trên người của hắn còn mặc một bộ quần áo tu hành nặng 30 kg.

Mà từ nhỏ La Á cũng đã bị phụ thân huấn luyện nghiêm khắc, loại cầu thang này cũng không làm khó được hắn. Tuy hắn chưa nói, nhưng kỳ thật đối với lần lôi đài trước bại bởi Lâm Dịch hắn rất để ý. Bởi vậy gặp Lâm Dịch thoải mái leo trên lên, trong nội tâm không khỏi sinh ra một loại cảm xúc ganh đua so sánh. Chân bước không khỏi nhanh hơn.

Lâm Dịch nhìn thấy La Á bước nhanh hơn, đồng thời lại chứng kiến ánh mắt khiêu chiến của La Á. Nội tâm háo thắng trong lòng lập tức bị kích phát … Cứ như vậy, hai người hăng say so sánh âm thầm.

Ngay từ đầu hai người âm thầm phân cao thấp,chỉ bước từng bước… Nhưng đến hậu kỳ, tranh đấu giữa hai người càng thêm quyết liệt. Chân bước nhanh hơn, lúc này không còn gọi là bước nữa rồi mà phải gọi là chạy mới đúng!

Lập tức, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn xem thân ảnh hai người càng lúc càng nhanh, càng ngày càng xa…Khi hai người đồng thời đến đỉnh mới kinh ngạc phát hiện… Tất cả mọi người đã bị hai người bọn họ để tại sau lưng.

- Lần này, lại là ngươi thắng.

La Á có chút thở dốc, bất đắc dĩ cười nói. Toàn lực chạy gần ngàn bậc cầu thang làm thể lực của hắn mất không ít, trên mặt có mấy phần đỏ ửng.

Trái lại Lâm Dịch, ngoại trừ ngực có có chút phập phồng, sắc mặt hắn thậm chí cũng không có thay đổi. Nghe được lời La Á nói, Lâm Dịch lại gãi gãi đầu nói:

- Chúng ta lên cùng lúc. Là thế hoà a.

La Á lắc đầu nói:

- Mặc dù là cùng lúc, nhưng theo trạng thái hai ta có thể nhìn ra… Sức chịu đựng của ngươi so với ta mạnh hơn nhiều lắm. Nếu là cầu thang còn không có chấm dứt, đến cuối cùng người thua sẽ là ta… Đại trượng phu thắng chính là thắng, thua thì thua, không có gì phải bàn cãi.

Lâm Dịch ngẩn người, chợt nở nụ cười.

Nghỉ ngơi một hồi, Lý Văn thở hổn hển bước tiếp… Nhìn thấy tốc độ chạy của hai người , Lý Văn cũng muốn cùng bọn họ ganh đua… Nhưng thực lực không đủ, cuối cùng bị bọn họ bỏ qua. Nhưng vẫn kiên trì chạy. Tuy đã mệt mỏi thở không ra hơi, nhưng phần nghị lực này vẫn đáng khen ngợi.

Ám Tương là người tới sau Lý Văn. Mặc dù không có nói rõ, nhưng kỳ thật Ám Tương sao không muốn cùng bọn họ so sánh? Nhưng thể lực nữ hài trời sinh yếu hơn nam tử. Thấy đuổi theo vô vọng, Ám Tương

đành mắng bừa 'Hai cái đại biến thái'. Bất quá mặc dù như vậy, nhưng nàng cũng theo sát Lý Văn bước tới.

Đến lúc này, thực lực toàn bộ tân sinh trên cơ bản có thể hiểu. Chia làm ba cấp độ… Lâm Dịch, La Á xem như một tầng cao nhất. Tiếp đến là Lý Văn, Ám Tương. Cuối cùng chính là đám tân sinh này.

Lưu Dương bất động thanh sắc xem hết toàn bộ quá trình bọn họ âm thầm so đấu, âm thầm nhẹ gật đầu.

Khi một tên đệ tử cuối cùng leo lên bậc thang, Lưu Dương đi tới.

Xem bộ dạng Lưu Dương vẫn thong dong, liền biết rõ căn bản hắn là không có dùng lực.

- Các ngươi nhất định rất nghi hoặc… Vì sao bước qua cổng trường liền phải đối mặt một đạo cầu thang dài như vậy? Hiện tại ta liền nói cho các ngươi biết, vì sao chỗ này lại xuất hiện đạo cầu dài như vậy, bởi vì chỗ này chính là 'Bậc thang không trọn vẹn' .

Lòng hiếu kỳ của tất cả tân sinh đều bị gợi lên. Ngẫm lại cũng đúng… Bình thường trường học,vừa bước qua cổng cơ bản chính là sân tập ? Nhưng tại sao ở Tông Phạm lại là một đoạn cầu thang dài như vậy? Phải biết rằng… Cái cầu thang này ít nhất cũng có ngàn bậc ?

02-02-2013, 10:21 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

37. Chương 36: Kiên Trì Nhưng Không Cố Chấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lưu Dương nhìn thoáng qua phần lớn tân sinh đang kịch liệt thở dốc, sau đó nhìn về phía bên cạnh cầu thang nói:

- Có tên gọi 'Cầu thang không trọn vẹn' . Là vì cầu thang này có chín trăm chín mươi chín bậc. Thiếu một bậc nữa là dủ ngàn bậc.

- Sở dĩ ở cửa trường học dựng một đoạn cầu thang như vậy, mục đích là vì giảng mọi người một cái đạo lý: "Con đường cường giả khó đi, nhưng chỉ cần kiên trì không ngừng, cuối cùng sẽ có một ngày đến nơi" .

- Mà nguyên nhân chỉ dựng chín trăm chín mươi chín bậc, là nói cho mọi người một cái đạo lý khác: "thiên hạ không có vật hoàn mỹ. Người như thế, sự như thế. Mặc dù là sau này trên con đường tu hành cũng là như vậy. Muốn kiên trì, lại không thể ngoan trì*.

(*cố gắng ngu ngốc)

Lời nói của Lưu Dương lập tức làm cho tất cả mọi người như trầm ngâm suy nghĩ. Lời nói của Lưu Dương rất có đạo lý."Con đường cường giả khó đi, nhưng chỉ cần kiên trì không ngừng, cuối cùng có ngày thành công " … Nhất là một câu cuối cùng "Muốn kiên trì, lại không thể cố chấp". Con đường tu hành có ngàn vạn lối… Có thể sẽ có con đường. Nhưng cũng không phải tất cả mọi người ngay từ đầu đã có thể tìm được con đường thích hợp với mình. Nếu cố chấp, thì chỉ mất thời gian công sức mà thôi. Chẳng bằng ban đầu thử nghiệm, tìm ra con đường thích hợp của mình, sau đó một đường về phía trước.

Thật lâu sau, Lưu Dương cười khẽ một tiếng, cắt đứt sự trầm tư của những học sinh mới :

- Về những này đạo lý, các ngươi hiện tại phải nhớ kỹ. Sau này tu hành, thỉnh thoảng nghĩ lại, rút ra bài học .Tin tưởng các ngươi cuối cùng sẽ có một ngày có thể đạt tới đỉnh phong.

Trải qua một đoạn thời gian trầm tư dài như vậy, tất cả tân sinh cũng đã nghỉ ngơi tốt, Lưu Dương mới nói:

- Hôm nay là ngày hai chín tháng ba. Lễ khai giảng sẽ chính thức cử hành vào ngày mùng một tháng tư. Trước đó, học viện sẽ an bài địa điểm dừng chân cho các ngươi.

Sau khi nhìn thoáng qua mọi người, Lưu Dương cười nói:

- Đi theo ta.

Nói xong, nhanh chóng bước vào học viện… .

Phía sau 'Cầu thang không trọn vẹn', chính là một sân tập cực kì rộng lớn. Lâm Dịch đánh giá đại khái chỉ sợ cái sân này rộng hơn vạn mét vuông ? Cực kì rộng lớn.

Đối diện sân tập là một dãy kiến trúc. Xung quanh có trồng một ít cây cao, làm cho người ta một loại cảm giác tươi mát .

Mà lúc này toàn bộ Tông Phạm cũng không có náo nhiệt. Tốp năm tốp ba người đi ngang qua, thỉnh thoảng hướng phía bọn người Lâm Dịch với ánh mắt hiếu kỳ .

- Bởi vì học viện còn không có chính thức khai giảng. Cho nên trước đó, người báo danh vẫn đang ở Thành Bách Nhạn sinh sinh. Các giáo sư cũng chưa về hết, cho nên ở trường học bây giờ cũng chẳng có ai.

Lưu Dương vừa đi vừa giải thích trước. Mà đám Lâm Dịch thì là hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây.

- Trong này, là địa phương sau này mình sinh sống…

Nội tâm Lâm Dịch có chút kích động. Không thể không nói hoàn cảnh học viện Tông Phạm rất tốt. Phong cách kiến trúc tuy to lớn nhưng vẫn nhẫn nhụi. Bố cục kiên cường mà không mất đi sự mềm mại… Khi đang đi, mặc dù Lâm Dịch không hiểu gì về kiến trúc, cũng có thể có cảm giác thoải mái phát ra từ phế phủ. Trong này thật là một địa phương rất tốt.

Xuyên qua sân tập rộng lớn, Lưu Dương đem những học sinh mới dẫn vào trong dãy kiến trúc.

Chính thức tiến vào trong dãy kiến trúc, mới biết được trong đó kỳ thực còn có động thiên khác!

Hành lang đươc làm từ đá vụn trải ra trước mặt không biết dài bao xa. Trong này phòng ốc rất nhiều, hơn nữa cực kỳ cao lớn. Thấp nhất, cũng cao sáu bảy tầng. Lại có nhiều hành lang đá vụn đan xen, thật không biết học viện này đến tột cùng lớn bằng nào.

Đi theo sau lưng Lưu Dương, tiến vào một tòa nhà lầu tương đối cao to. Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua, độ cao tầng lầu này chỉ sợ không dưới bốn mươi mét! Cao chừng mười hai, mười ba tầng!

Theo hàng lang tiến vào, một mực lên tới tầng chín, Lưu Dương mới mang mọi người tiến vào một hành lang nhỏ.

- Các ngươi đợi ở chỗ này một chút.

Lưu Dương đột nhiên quay đầu lại nói một câu, sau đó xoay người đi vào một gian phòng bên cạnh .

Lâm Dịch đứng ở bên cạnh tay vịn hành lang, bao quát nhìn xuống…

Trong mắt hiện ra hình ảnh sân tập, trên sân tốp năm tốp ba người tựa hồ cũng ngẩng đầu hướng phía này.

- Tòa nhà thật cao, trường học thật lớn a! …

Thanh âm La Á sợ hãi than vang lên bên tai. Lâm Dịch quay đầu ngạc nhiên, lại phát hiện La Á đã đứng ở bên cạnh của hắn, vẻ mặt cảm khái kích động , nhìn sân tập trước mặt.

- Thực là thật không ngờ… Ta rõ ràng thật sự thành đệ tử Tông Phạm …

La Á cảm khái. Nhưng lại dẫn đến Lâm Dịch cùng Ám Tương bên cạnh cùng sau lưng hắn một hồi khinh khỉnh. Thầm nghĩ người này thực lực không tệ, lần đầu tiên thấy hắn, nhìn bề ngoài hắn còn tưởng rằng hắn rất lợi hại… Không nghĩ tới ngoại trừ thực lực bên ngoài, hiểu biết lại rất nông cạn, đúng là loại ngu ngốc.

Nhưng mà La Á vẫn say mê như trước…

Cứ như vậy đợi ở bên ngoài một hồi, Lưu Dương từ trong phòng đi ra.

- Hiện tại an bài chỗ ở của các ngươi. Nhưng trước đó, trừ ba người Lâm Dịch, La Á, Lý Văn, còn lại đều đi giao nộp học phí .

Lúc được xác định trúng tuyển mọi người đều được thông báo về học phí. Cho nên không ai ngoài ý muốn. Chỉ có vẻ mặt Ám Tương không vui, một đôi ánh mắt tràn đầy oán sắc càn quét về phía ba người Lâm Dịch, La Á, Lý Văn … Nếu như không có ba người bọn hắn, nàng cũng có thể có tên trong danh sách miễn học phí.

Học viện chiến kĩ Tông Phạm là học viện nổi danh trên toàn bộ đại lục. Học phí tự nhiên là không rẻ. Trọn vẹn ba trăm kim tệ… Đó chỉ là một học kỳ. Tính toán một chút, một cái học kỳ ba trăm, tổng cộng sáu năm học, mười hai học kỳ… Nếu muốn muốn học xong, cần ba nghìn sáu trăm kim tệ! … Phải biết rằng, một trăm kim tệ, đã đủ duy trì cuộc sống một gia đình ba người trong một năm tại các thành nhỏ.

02-02-2013, 10:21 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

38. Chương 37: Nhập Học, Nhận Phòng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cũng may, hầu hết tân sinh đã chuẩn bị xong tiền. Cho nên thời điểm giao nộp không có có vấn đề gì.

Khi một đệ tử cuối cùng giao nộp, Ám Tương chu miệng không vui đi đến bên người Lưu Dương, đem kim tệ của mình nộp lên.

- Ngươi là Ám Tương ?

Lưu Dương ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc đối phương không vui, sửng sốt một chút. Đột nhiên cười hỏi.

Ám Tương nhẹ gật đầu. Cần phải giao nộp một số lớn học phí như vậy, hiển nhiên làm cho nàng rất là khó chịu. Cho nên không nói gì.

Lưu Dương là người thành tinh, tự nhiên là nhìn ra Ám Tương cũng không muốn nộp khoản học phí này. Nguyên nhân hắn tự nhiên cũng có thể suy đoán ra… Thực lực của nàng cùng Lý Văn sàn sàn nhau. Ban đầu ở lôi đài, cũng chỉ thua nửa chiêu mà thôi. Bởi vậy tuyệt đối sẽ không phục Lý Văn. Lúc này Lý Văn không cần nộp tiền, nhưng nàng lại phải nộp… Làm sao vui vẻ được?

Nghĩ nghĩ, Lưu Dương cười nói:

- Được rồi. Học phí của ngươi cũng được miễn. Mọi người có ý kiến gì không?

Lời Lưu Dương làm cho Ám Tương sửng sốt một chút, lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ nói:

- A! Lão sư ngài thật tốt!

Cao hứng nhảy lên hai cái. Trên mặt càng hớn hở nhìn về phía ba người Lâm Dịch. Phảng phất đang nói ‘Không riêng các ngươi không cần phải nộp, bản tiểu thư cũng thế!’ . Liền rước lấy ánh mắt xem thường của Lâm Dịch cùng La Á… Lý Văn mặt vẫn không biểu tình.

- Mọi người không có ý kiến gì chứ?

Lưu Dương thấy không ai trả lời lại hỏi một lần nữa.

Lúc này mọi người đã kịp phản ứng, lập tức đều lắc đầu tỏ vẻ không có ý kiến…. Đùa sao, ai dám có ý kiến? Một đường tới đây Ám Tương nhằm vào La Á, bọn họ cũng nhìn thấy. Chỉ cần tìm được cơ hội, liền làm xấu mặt La Á… Có thể thấy được nàng thuộc loại thù dai, có thù tất báo a.

Đối với Lâm Dịch cùng La Á, nàng có lẽ chỉ có thể dùng ngôn để lấy lại danh dự. Nhưng đối với tại những người khác… Mọi người đều còn nhớ rõ biểu hiện của nàng trên lôi đài… Phỏng chừng bị nàng để ý thì cuộc sống sau này cứ coi như chấm hết?

Mà La Á cũng sẽ không đứng ra phản đối. Tuy nhiên trong lòng của hắn cực kì muốn được một lần phản đối nàng… Nhưng nghĩ lại sự lợi hại của cái miệng nhỏ nhắn kia đã từng làm mình ăn biết bao nhiêu khổ… La Á lựa chọn trầm mặc. Vì cuộc sống tốt đẹp sau này, hay là thôi đi… không đứng lên phản đối.

Cứ như vậy, Ám Tương trở thành một trong bốn đệ tử được miễn học phí. ..

- Giờ ta mang bọn ngươi đi ký túc xá.

Lưu Dương nói xong, liền dẫn mọi người đi xuống cầu thang, đi ra khỏi tòa nhà. Hướng hành lang phía sau bước đi.

Sau hơn mười phút, hai tòa nhà cao lớn xuất hiện trước mặt.

- U lão sư, ngươi mang nữ đệ tử đi trước đi.

Lưu Dương dừng bước lại quay đầu lại nói. Sau đó liền thấy một nữ giáo sư đi ra, lên tiếng.

- Nữ đệ tử đi theo ta.

Lần chiêu sinh này tổng cộng hai mươi tên đệ tử. Trong đó có tám nữ đệ tử. Nghe được lời nói của U lão sư, tám nữ đệ tử liền đi ra. U lão sư điểm danh xong, xác định không có thiếu người nào, liền dẫn một đám nữ đệ tử hướng tòa nhà bên phải đi đến.

- Trừ ba người Lâm Dịch, La Á, Lý Văn, những người khác đi theo ta… Lâm Dịch các ngươi chờ một chút.

Thấy các nữ đệ tử đều lên lầu, Lưu Dương xoay người nói. Ba người Lâm Dịch nghe vậy ngẩn người, sau đó nhẹ gật đầu. Lưu Dương liền dẫn những người khác đi lên.

Lên tới tầng cao nhất, đã là tầng mười.

Lưu Dương theo thứ tự đem hai gian phòng bên trái hành lang mở ra sau đó xoay người nói:

- Một cái phòng có thể ở tám người. Hiện tại những học sinh mới khác còn không có tới, các ngươi có thể lựa chọn phòng ở. Sau đó tự hành tuyển ra một cái trưởng phòng, chút nữa ta tới tìm các ngươi, đến lúc đó giao cho ta danh sách trưởng phòng cùng thành viên .

Mọi người lên tiếng đồng ý, Lưu Dương nhẹ gật đầu, đi xuống lầu.

- Các ngươi đi theo ta.

Bọn người Lâm Dịch nghi hoặc đi theo sau lưng Lưu Dương, đi vào sâu bên trong.

Lại thêm chừng mười phút đồng hồ, một cái dãy kiến trúc hiện ra trước mặt đám Lâm Dịch.

Dãy kiến trúc thập phần khổng lồ. Trước mỗi phòng đều có sân riêng. Nhưng mà không còn là nhà lầu nữa. Đám Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt nhìn, sau khi liếc nhau, cũng không khỏi âm thầm nói:

- Không biết… Đây là đâu?

Lưu Dương đem một cái chìa khóa đưa cho La Á, nói:

- Ngươi cùng Lý Văn, tòa nhà B sân số 502.

La Á tiếp nhận chìa khóa, cùng Lý Văn liếc nhau một cái, sau đó hướng Lưu Dương gật đầu, liền đi vào bên trong, tìm kiếm tòa nhà B sân số 502.

Lâm Dịch ngẩn người, không khỏi hỏi:

- Lão sư, còn đệ tử thì sao…

Lưu Dương cười nói:

- Đương nhiên không thể nào quên ngươi. Ha ha… Chẳng lẽ ngươi cho rằng quán quân thật sự chỉ là một cái tiếng thôi sao? Đi theo ta.

Nói xong, lại xoay người tiếp tục hướng phía trong đi đến. Lâm Dịch cũng đành phải bước nhanh đi theo.

Xuyên qua dãy kiến trúc khổng lồ liền tiến nhập một cái rừng trúc.

Một hồi gió mát thổi qua, mùi thơm ngát từ cây trúc lập tức làm cho Lâm Dịch thanh tỉnh. Sau khi tiến vào trong rừng trúc, lại là một dãy kiến trúc độc lập khác.

- Học viện… Đến tột cùng rộng như thế nào?

Lâm Dịch rốt cục vẫn không nhịn được hỏi… Riêng đoạn đường này, cũng đã lớn hơn so với trấn Hi Mạn không chỉ gấp mười lần… Không nghĩ tới trong này còn có một dãy kiến trúc khổng lồ như thế … Như vậy, đằng sau nó còn có dãy nhà nào nữa không đây ? Học viện chiến kĩ Tông Phạm, đến tột cùng rộng như thế nào?

Lưu Dương cười ha ha nói:

- Sau này ngươi sẽ biết… Diện tích học viện, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của ngươi.

Lâm Dịch vội cười.

Lưu Dương mang theo Lâm Dịch đi vào bên trong, dừng lại trước một cái sân.

Không thể không nói, những dãy kiến trúc bên ngoài tuy không nhỏ, sân trong đó cũng không nhỏ… Nhưng cùng cái sân trước mặt so sánh thì không đáng gì…

02-02-2013, 10:21 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

39. Chương 38: Giải Thưởng Dành Cho Quán Quân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cửa nẻo ngăn nắp, hoàn cảnh thanh tĩnh. Đẩy cửa vào, lập tức một mùi hương hoa thoang thoảng bay tới… Quanh tiểu viện có mấy bồn hoa nhỏ, trong bồn hoa trồng hoa gì thì Lâm Dịch không biết. Hương thơm, đúng là theo những đóa hoa đó phát ra.

Lưu Dương giao cho Lâm Dịch một chuỗi chìa khóa sau cười nói:

- Đặc quyền thứ nhất của quán quân - - có được một cái sân tuyệt đối độc lập. Hiện tại, giao cho ngươi.

Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn:

- Người nói… Đệ tử một mình ở một chỗ lớn như vậy sao ?

Lưu Dương mở trừng hai mắt cười nói:

- Đương nhiên, nếu như ngươi cảm thấy quá tịch mịch. Cũng là có thể tìm người ở cùng. Đây là tiểu viện của ngươi, tuy trên danh nghĩa thuộc về học viện, nhưng ngươi có được hết thảy quyền lợi đối với cái sân này. Kể cả quyết định ở cùng ai bên trong học viện cũng không thể can thiệp… Đương nhiên, tạm thời chỉ giới hạn là bạn cùng giới.

- Ách…

Lâm Dịch ngạc nhiên.

- Tốt lắm, nghỉ ngơi một chút đi. Hoàn cảnh chỗ này tương đối khá.

Lưu Dương cười cười, liền lui ra khỏi cửa.

Lưu Dương đi rồi, Lâm Dịch còn sửng sốt nửa ngày. Sau đó bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật này. Đem cửa tiểu viện mở ra.

Đập vào mắt là một cái phòng khách cực kỳ rộng rãi … Bàn trà, cái ghế, cái bàn đầy đủ mọi thứ. Thậm chí tại trên vách tường, nên treo nhiều tranh chữ cực đẹp làm cho người ta thưởng thức .

Ngẩn người, Lâm Dịch đi vào một phòng nhỏ bên cạnh.

Tấm ván gỗ được chế từ Kim Hương Mộc tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt. Trê giường chăn gối cũng đã được thu xếp ổn thỏa.

Lâm Dịch đi đến bên giường, đã ngửi thấy một mùi thơm tươi mát dễ chịu… Xem ra, chúng đều là đồ mới.

Đi lòng vòng trong phòng… Phát hiện hầu hết tất cả đồ dùng hằng ngày cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Không có thiếu dù là một kiện… Thậm chí cả đồ vệ sinh cá nhân đều đầy đủ…

Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu… Quán quân đãi ngộ, thật đúng là… Không tồi…

- Xem như là, đi một bước tính một bước. Ít nhất hoàn cảnh nơi này cũng không tồi…

Đối với người như Lâm Dịch từ nhỏ đã ưa yên tĩnh mà nói. Hoàn cảnh xung quanh vô cùng hợp ý hắn…

…

Trong một dãy nhà khác lớn hơn không chỉ gấp mười lần so với chỗ Lâm Dịch! Ngoại trừ bồn hoa, thậm chí còn có cả hồ nước, núi giả, đình, các, tiểu tạ … Hoàn cảnh rất tốt.

Lưu Dương đứng ở trước cửa, chờ đợi.

Không bao lâu,cửa mở ra, một gã mặc trang phục người hầu liền xuất hiện.

- Lưu lão sư, hiệu trưởng cho mời ngài vào.

Lưu Dương nhẹ gật đầu, liền cất bước đi vào.

Đi qua đường mòn uốn lượn, trải qua đình các tiểu tạ, đi tới nội đường.

Chính giữa, một trung niên ngồi ngay ngắn trước mặt hắn.

- Hiệu trưởng, ta đã trở về.

Lưu Dương khẽ khom người nói.

Trên mặt người trung niên lộ ra nụ cười hiền hòa nói:

- Tiểu Lưu, đã trở lại rồi sao? Ha ha, ngồi đi. Khổ cực ngươi rồi? Ha ha, việc chiêu sinh thuận lợi chứ?

Lưu Dương tùy ý tìm cái ghế ngồi xuống, đồng thời gật đầu cười, nói:

- Chiêu sinh hết thảy thuận lợi, giờ ta muốn báo cáo với hiệu trưởng ngài đây.

Người trung niên gật đầu cười nói:

- Ân, chỉ nói vậy thôi. Có tìm được mầm non nào tốt không?

Lưu Dương gật đầu cười nói:

- Đâu chỉ tốt, quả thực là quá tốt. Hiệu trưởng, ta lại tìm cho ngài thêm một Lang Sa nữa.

Nghe nói vậy,trên mặt người trung niên lập tức sững sờ! Chợt cuồng hỉ nói:

- Thật sự?

Lưu Dương gật đầu nói:

- Thiên chân vạn xác! Hắn tên là Lâm Dịch, thông qua quan sát của ta, tiểu tử này tuyệt đối là một tuyệt thế thiên tài không kém Lang Sa !

- Ha ha! … Thật tốt quá, thật tốt quá!

Người trung niên lập tức cười lớn. Đối với ánh mắt Lưu Dương, hắn trăm phần tín nhiệm. Nếu không, dùng thực lực 'Ngũ môn' chiến sĩ của Lưu Dương, làm sao có thể mang một chi đội ngũ đi ra ngoài đây? Chính là bởi vì ánh mắt hắn độc đáo!

Thật lâu sau, mới hỏi nói:

- Như vậy, đã sắp xếp cho hắn xong chưa?

Lưu Dương cười nói:

- Đã sắp xếp xong xuôi. Tại 'Khu Tinh Anh' .

Người trung niên thoả mãn gật đầu cười nói:

- Không sai, không sai... Loại người tài giỏi này nhất định phải nắm lấy. Ai nha, nghe ngươi nói như vậy... Ta thật đúng là có chút không thể chờ đợi được muốn gặp gỡ sớm cái được gọi là 'Tuyệt thế thiên tài' này , ha ha...

Cuối cùng, lại nhịn không được lớn tiếng bật cười.

Lưu Dương cười nói:

- Ngài sẽ được gặp sớm thôi.

Người trung niên thoả mãn gật đầu, sau đó tài cười hỏi:

- Ngoại trừ cái tuyệt thế thiên tài này, còn có mầm non nào tốt không?

Nghe vậy, Lưu Dương cười càng vui vẻ hơn .

- Lần này có thể nói là đại mùa hoạch. Ngoại trừ Lâm Dịch, còn có một tên 19 tuổi cũng đã khai 'Hưu môn' và hai cái mầm non có lực lượng cơ thể đạt tới ngoài 2000 lợi mạt.

Người trung niên lập tức mở to hai mắt nhìn, lại lần nữa phá lên cười:

- Ha ha, tốt, tốt! Không nghĩ tới một cái thành Hi Á nho nhỏ lại xuất hiện nhiều mầm non thế! Ha ha...

Lưu Dương cũng bật cười.

Thật lâu người trung niên nhân mới nói:

- Rất tốt. Những mầm non này nhất định phải bồi dưỡng cẩn thận...

Lưu Dương cười nói:

- Đó là tự nhiên...

Sau đó hai người lại cười nói một hồi, nụ cười Lưu Dương trên mặt chậm rãi thu lại, trầm giọng nói:

- Còn có chuyện ta muốn báo cáo ngài ngay.

Chứng kiến biểu lộ trên mặt Lưu Dương, hiệu trưởng có chút nhíu mày, nói:

- Làm sao vậy?

Thần sắc Lưu Dương lạnh lùng đem chuyện hôm qua gặp tại phiến không vực nói một lần. Lông mày Hiệu trưởng càng nhăn chặt, sắc mặt căng cứng.

- Thân phận của đối phương thủy chung không được biết. Bên ta lúc ấy thế yếu, hơn nữa vừa muốn hộ tống tân sinh về học viện cho nên ta lựa chọn nhượng bộ.

Sắc mặt Lưu Dương căng cứng, không khí nhất thời trở nên nghiêm túc.

Hiệu trưởng sau khi nghe xong gật đầu, nói:

- Ngươi làm rất đúng. Đối phương cường thế, chống lại cũng chỉ là hy sinh vô ích mà thôi.

Trầm ngâm một lát sau liền gật đầu nói:

- Ta biết rồi. Ta lập tức phái người đi thăm dò… Ta muốn nhìn một chút, đối phương đến tột cùng là thần thánh phương nào. Rõ ràng đem Tông Phạm ta như không có gì!

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt bắn ra một vòng hàn mang…

02-02-2013, 10:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

40. Chương 39: Lớp 'đặc Biệt'. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thời gian sau đó, Lưu Dương lại đem tất cả tân sinh đều triệu tập, kể cả Lâm Dịch ở tại 'Khu Tinh anh' Lưu Dương cũng cho người gọi tới.

Mang theo mọi người đi lòng vòng quanh học viện, đại khái giới thiệu hoàn cảnh trường học cho mọi người , rồi lại giải tán.

Đương nhiên, lúc này trên đường, Ám Tương biết được ba người Lâm Dịch được phân phòng riêng, vẻ mặt tươi cười lập tức hóa thành khó chịu… Mà hết lần này tới lần khác dọc theo con đường này La Á lại hỏi lung tung này kia, dĩ nhiên trở thành mục tiêu phát tiết của Ám Tương … Làm La Á không dám mở miệng nữa, sau đó lại âm thầm phát lên hờn dỗi…

Nhưng Ám Tương lại không biết, hành vi của nàng lại bị Lưu Dương âm thầm lưu ý … Phải biết rằng, học viện chiến kĩ Tông Phạm mặc dù là hướng toàn bộ đại lục chiêu sinh. Nhưng nội tình bên trong, cũng không phải tất cả mọi người trên đại lục đều biết đến. Cái gọi là 'trong sách nói', càng có chút hoang đường… Tất cả đệ tử Tông Phạm cũng biết quy củ của Tông Phạm. Không ai có khả năng đem kiếp sống học tập tại Tông Phạm ghi thành một quyển sách… Ít nhất, không thể nào truyền lưu qua các quyển sách trên đại lục.

…

Trong chiếc xe xoa hoa, ngón tay thanh niên cao quý nhẹ nhàng gõ trước chén rượu hồng sắc còn quá nửa, hai mắt khép hờ, rất là hưởng thụ nằm ở trên thân tuyệt sắc thiếu nữ có dáng người đầy đặn, khí chất u buồn . Mà trên mặt thiếu nữ mang theo nụ cười u buồn, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc thanh niên cao quý .

Cửa xe mở ra, ngón tay thanh niên cao quý lập tức đình chỉ gõ, hai mắt khép hờ cũng mở ra, nhìn về phía cửa xe.

Thanh niên lạnh lùng đi đến không nói gì, ngẩng đầu nhìn thoáng thanh niên cao quý, cuối cùng lắc đầu.

Thanh niên cao quý hít sâu một hơi, khẽ cười một tiếng nói:

- Tiểu gia hỏa này thật giảo hoạt… Được rồi, chúng ta đi trước. Phỏng chừng lão gia hỏa Tông Dương kia cũng phái người tới rồi?

Thanh niên lạnh lùng nhẹ nhàng gật đầu, thối lui ra khỏi xe ngựa.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh màu đen dựa vào bóng tối không tiếng động hướng một phương hướng bay đi …

…

Hai ngày thoáng cái đã qua, ngày mùng một tháng tư rốt cục đã đến. Hôm nay, chính là thời gian chính thức khai giảng.

Lâm Dịch chưa từng có thói quen ngủ nướng. Những bài tu hành căn bản vừa kết thúc, hắn liền dừng lại, vẻ mặt tươi cười hắn hướng phía sân sau đi tới.

Xuất hiện ở sau cửa, lại phát hiện chỗ này có rất nhiều người… Những người này phần lớn đều ăn mặc hoa lệ, khí chất bất phàm. Nam nữ đều có. Nhưng nhìn qua cũng biết không phải người thường.

Khi bọn hắn chứng kiến Lâm Dịch ra hiện ở chỗ này, trong mắt cũng không hỏi hiện lên một vẻ kinh ngạc… Nhưng lại không có người đi tới gần.

Không thể không nói, so sánh cùng những người này, Lâm Dịch cũng không chút nào thua kém.

Thân cao ngoài 1 mét 75 thân hình gầy gò, có vẻ cực kỳ thon dài. Một đầu tóc đen nhánh sáng bóng, có vẻ cực kỳ mềm mại. Lâm Dịch tướng mạo tựa hồ là tương đối giống mẹ của hắn, văn tĩnh mà thanh tú, có chút xu hướng nữ tính hóa. Nhưng một chiếc khuyên trắng tinh phản xạ bóng loáng ở trên tai trái lại làm hắn có thêm vài phần khí tức lạnh lùng. Khiến cho cả người hắn thoạt nhìn có khí chất rất mâu thuẫn. Thanh tú và lạnh lùng. ..

Một đường bước đi, lại phát hiện người rất nhiều… Phần lớn là thanh niên hơn hai mươi tuổi. Nam Nam Nữ Nữ, tốp năm tốp ba cùng trao đổi nói chuyện, có vẻ phi thường náo nhiệt.

Lâm Dịch cũng không có trực tiếp đi sân tập. Mà là đi tới kí túc xá các đệ tử khác trước… Lại ngạc nhiên phát hiện trong này đã đã trở thành một biển người. Liên tục từng nhóm năm, ba người thay nhau đi ra từ trong kí túc xá… Trường học sau một đêm liền trở nên đông nghịt.

Thật vất vả mới tìm được đám đồng hành. Chen giữa đám người đi tới bên cạnh của bọn hắn.

Lưu Dương đã đứng ở trước mặt mọi người. La Á cùng Lý Văn cũng đã đến.

Gặp Lâm Dịch đã tới, Lưu Dương gật đầu đối với hắn, mới nói:

- Tốt, người đã đến đủ, chúng ta đi thôi.

Nói xong, liền liền mang theo mọi người hướng sân tập đi đến.

Đi vào sân tập, Lâm Dịch lại càng hoảng sợ… Chỉ thấy trên sân tập đã sớm đứng đầy người. Bên trái sân tập, một cái đài cao thật to làm bằng gỗ không biết đã xây dựng xong từ lúc nào. Dưới đài cao, thì là người người tấp nập…

- Trường học của chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu người?

La Á nhịn không được đặt câu hỏi. Nhưng lại hỏi Lâm Dịch.

- Học viện là hướng toàn bộ đại lục chiêu sinh. Tuy nhiên chính thức tiến vào học viện chúng ta chỉ có xung quanh chu vi tương đối sát với hành tỉnh Khắc Lâm, hành trình không cao hơn hai năm, nhưng cũng là khó lường được . Học viện chia làm sáu năm học. Mỗi năm nhân số ước chừng khoảng ba vạn người .

Lưu Dương hồi đáp.

La Á lập tức mở to hai mắt nhìn:

- Sáu năm học, mỗi năm là ba vạn người… Mười tám vạn người?

Nghe được La Á nghẹn ngào hô lên, Ám Tương bên cạch nhịn không được hừ một tiếng giễu cợt nói:

- Cả điều này cũng không biết, cũng không biết rằng ngươi tu hành như thế nào… Nhưng đây chỉ là số lượng đệ tử thôi? Suy nghĩ một chút… Muốn dạy dỗ mười tám vạn người, cần bao nhiêu giáo sư? Chính là mỗi một trăm đệ tử sẽ có một giáo sư, như vậy là cũng phải có một ngàn tám trăm giáo sư. Hơn nữa người nhà của họ cũng ở trường học. Còn cả người làm công nữa… Mười tám vạn đệ tửcần bao nhiêu nhân công? Ta phỏng chừng, toàn bộ trường học tất cả nhân khẩu cộng lại hẳn là muốn vượt qua hai mươi vạn.

La Á lại lần nữa mở to hai mắt nhìn… Hai mươi vạn?

Đừng thấy hai mươi vạn chỉ nhiều hơn hai vạn so với mười tám vạn… Phải biết rằng, hai vạn không phải một con số nhỏ! Trường học bình thường, toàn bộ cộng lại có thể có hai vạn cũng được coi là rất nhiều rồi !

02-02-2013, 10:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

41. Chương 40: Lớp 'đặc Biệt'. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Ám Tương chứng kiến La Á lại lần nữa trừng to hai mắt, cười khúc khích, tiếp tục đả kích hắn:

- Hơn nữa, cái này coi như là bình thường … Phải biết rằng trừ học viện chúng ta, còn có hai cái học viện chiến kỹ nổi danh khác cũng là tại hành tỉnh Khắc Lâm này. Nếu như không có hai học viện này… Chỉ sợ học viện ta có trăm vạn người cũng không phải không có khả năng.

- Trăm vạn…

Mấy con số này, cũng đủ để làm cho La Á choáng váng.

Lưu Dương lẳng lặng nghe Ám Tương nói xong, không khỏi hướng nàng nhìn thoáng qua… Trong mắt hiện lên thần sắc hứng thú .

Bất quá mặc kệ La Á choáng váng như thế nào. Lễ khai giảng rốt cục chính thức bắt đầu.

Mấy trăm đạo pháo mừng theo bốn phía sân tập đồng thời vang lên!'Oanh, oanh, oanh' liên tục vang lên, làm cả mặt đất đều có chút run rẩy.

Sau khi pháo mừng nổ tung trên không trung hình thành một màn sáng hoa mỹ. Khi màn sáng biến mất, hiệu trưởng hiện ra tại trên đài cao. Sau đó diễn thuyết ngắn gọn mà xúc tích, để lại tiếng vỗ tay như sấm.

Mười tám vạn người đứng chung một chỗ một loại tràng cảnh đồ sộ như thế nào? Trước kia Lâm Dịch không biết, nhưng hiện tại đã rõ… Chung quanh người người chen chúc, bốn phía chật ních, căn bản nhìn không tới người cuối cùng. Sân tập rộng trên mấy vạn mét vuông giờ thì đầy ắp người. Khi tiếng vỗ tay vang lên, cảm giác như tiếng sấm thật đủ để phá vỡ màng tai mọi người!

Toàn bộ điển lễ khai giảng trải qua hơn hai giờ mới tuyên bố chấm dứt. Lãnh đạo chủ yếu của học viện kể cả hai gã hiệu trưởng, bốn gã phó hiệu trưởng, các thầy chủ nhiệm cùng với các giáo sư có thực quyền đều ở trên đài cao phát biểu diễn thuyết. Chủ đề, ngoại trừ tổng kết kinh nghiệm sau một năm học cùng thành tích thu được, thì chính là hoan nghênh tân sinh .

Điển lễ chấm dứt, dưới sự dẫn dắt của Lưu Dương đám Lâm Dịch tiến nhập một cái dãy phòng học.

Hoàn cảnh khác hẳn so với ngày hôm qua. Lúc này khắp nơi đều là tiếng người huyên náo, vết chân khắp nơi. Làm gì còn sự yên tĩnh như hôm trước

Kế tiếp chính là phân lớp. Trong đó bốn người Lâm Dịch, La Á, Lý Văn cùng với Ám Tương được phân tại cùng một lớp học - - lớp 'Đặc biệt' 60016 .

Sau khi an bài hết đây hết thảy, Lưu Dương lại đem tất cả mọi người tập hợp lại nói vài câu. Đại khái chính là từ hôm nay trở đi, bọn họ muốn bắt đầu kiếp sống đệ tử một cách chính thức. Hi vọng bọn họ có thể đi theo đạo sư của mình,cố gắng tu hành. Sau đó, cuộc sống Lâm Dịch tại học viện liền chính thức bắt đầu rồi…

Nhìn tổng thể mà nói học viện chiến kĩ Tông Phạm vẫn là một cái học viện tương đối dễ chịu. Tất cả chương trình học, trên cơ bản đều là tự nguyện học tập. Không ai bắt buộc ngươi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi có lòng tin tại khảo hạch cuối năm học lấy được đủ thành tích. Nếu không, ngươi cũng chỉ có thể ở lại một năm. Tuy học viện nói học tập trong sáu năm học. Nhưng nếu như ngươi không cách nào tại khảo hạch lấy được thành tích hợp lệ. Như vậy, ngươi cũng chỉ có thể ở lại học viện . Vì danh dự học viện… Đệ tử như vậy thì không cách nào lấy được bằng tốt nghiệp.

Bằng tốt nghiệp tại Tông phạm rất có gía trị. Bởi vì nếu ngươi có thể tốt nghiệp thì ngươi sẽ có được tiền đồ và địa vị mà bao người ao ước.

Nói vậy cảm giác có chút khó khăn, dù sao 'Tứ môn' chiến sĩ tuy nói chỉ có thể coi là loại trung đẳng, nhưng cũng không phải bất luận kẻ nào đều có thể đạt tới. Nhưng trên cơ bản chỉ cần cố gắng, học viên trong học viện đều có thể đạt tới trình độ này… Chiêu sinh khảo hạch là muốn xác định ngươi có đầy đủ thiên phú đạt tới trình độ thấp nhất 'Tứ môn'. Nếu không, ngươi không có tư cách tiến vào học viện. Bất quá, nếu như nói ngươi đạt đến 'Tứ môn', nhưng thời gian học còn chưa đủ sáu năm. Học viện chắc chắn không cho phép ngươi tốt nghiệp. Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao ngày đó Lưu Dương nói với đám Lâm Dịch 'Trong thời gian ngắn nhất sáu năm, nơi này chính là nhà của các ngươi.' . .

Nhưng mà, đối với lớp 'Đặc biệt' mà nói, tiêu chuẩn lại đề cao hơn rất nhiều… Nếu muốn tốt nghiệp lớp 'Đặc biệt', nhất định phải đạt tới thực lực ít nhất ngoài 'Lục môn' !

Đương nhiên, cái này cũng tiêu chí riêng của lớp 'Đặc biệt' chứng nhận tốt nghiệp, lớp bình thường muốn tốt nghiệp Tông Phạm lại không yêu cầu cao như vậy. Trên cơ bản, học viên tốt nghiệp từ lớp 'Đặc biệt', trên đại lục đều có địa vị hết sức quan trọng. Đó cũng chính là vốn liếng của Tông Phạm.

Những điều này hôm nay Lâm Dịch mới được biết. Không thể không nói, tựa hồ tiến vào lớp 'Đặc biệt' cũng không phải một chuyện dễ dàng. Bởi vì lớp Lâm Dịch tổng cộng chỉ có hai mươi ba học viên.

Tính lại,toàn khóa có ba vạn người… Mà toàn bộ lớp 'Đặc biệt', cũng chỉ có hai mươi ba người. Có thể thấy được yêu cầu để tiến vào lớp 'Đặc biệt' có bao nhiêu biến thái…

- Hôm nay đại khái nói cho các ngươi một chút tình hình lớp chúng ta. Chính thức tu hành bắt đầu từ ngày mai… Hi vọng các ngươi không làm ảnh hưởng danh dự của lớp.

Đây là người giáo sư nam trung niên. Thần sắc lạnh lùng làm cho Lâm Dịch không khỏi nhớ tới Lý. Cùng một bộ dạng như Lý, ừ khi bắt đầu nói chuyện mãi cho đến chấm dứt, người giáo sư này cũng không cười chút nào. Chỉ giảng dạy một cách máy móc. Cũng mặc kệ bên dưới đang ồn ào hay ngủ gật.

Điều này làm cho Lâm Dịch có chút xấu hổ… Cái này, chính là giáo sư của Tông Phạm sao?

Nhìn vị giáo sư mặt không biểu tình đi ra, Lâm Dịch đột nhiên nhớ tới… Lão sư này ngay cả tên mình cũng không giới thiệu…

Bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn khắp phòng… Phát hiện rất nhiều đệ tử cũng đã đi ra ngoài. Ngoại trừ La Á đang lải nhải cùng Lý Văn nói gì đó bên ngoài, thì không thấy ai đang nói chuyện nữa .Không khí trong lớp có chút kỳ quái…

02-02-2013, 10:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

42. Chương 41: Ngày Đầu Tiên Đi Học

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Kỳ thực đây là rất bình thường.

Nghĩ lại, có thể đi vào lớp 'Đặc biệt' làm gì có ai là người thường đâu? Bọn họ trên cơ bản đều là 'Thiên tài' ở khắp nơi. Mà những người này, tính cách ít nhiều cũng có chút ít quái gở. Không phải có câu gọi là 'Vật họp theo loài' sao?Trước khi đạt được được sự tán thành của bọn họ, bọn họ đương nhiên sẽ không cùng ngươi tùy ý trao đổi.

Như Lâm Dịch mà nói. Tính cách Lâm Dịch cũng không tính là cao ngạo lạnh lùng. Thậm chí có thể nói là ôn hòa. Nhưng là,khi đến Tông Phạm Lâm Dịch ngoại trừ ngẫu nhiên cùng La Á hoặc Ám Tương nói mấy câu,thì chưa từng có cùng những tân sinh khác nói chuyện. Tính cách hướng nội tất nhiên là một nguyên nhân, còn có nguyên nhân càng lớn hơn là bởi vì những người kia chưa đủ để làm cho hắn tán thành.

Thoạt nhìn mà nói, bề ngoài của Lâm Dịch tuyệt đối làm cho người ta kính nhi viễn chi(tôn kính nhưng xa cách). Loại khí chất thanh tú mà lạnh lùng, đủ để mọi người thường sinh lòng tự ti.

Ngày đầu tiên tại học viện cứ như vậy trôi qua. Trong lúc, nhận được lời mời của La Á, Lâm Dịch tham gia lần ăn mừng tụ hội của tân sinh thành Hi Á. Vì nhóm người mình có thể đi vào học viện mà cử hành chúc mừng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch sớm đã ra khỏi giường.Luyện công buổi sáng là ắt không thể thiếu. Kể cả 'Khai môn ấn ký' của năm môn đầu đều luyện qua một lần. Chỉ có như vậy không ngừng tập luyện, không ngừng quen thuộc… Mới có thể tại thời điểm sau này 'khai môn' không phải bởi vì ấn ký không thuần thục mà đình trệ. Đối với thể thuật, Lâm Dịch có chấp nhất không giống bình thường .

Tùy ý vặn người, nhìn đồng hồ, phát hiện chỉ còn mười phút nữa là vào lớp .

Từ chỗ ở Lâm Dịch tới khu dạy học đi đường cần tiêu tốn thời gian hơn nửa canh giờ . Hiển nhiên đã không còn kịp rồi. Mà Lâm Dịch cũng không muốn ngày đầu tiên đã đi học…

Nhanh chóng mặc thêm quần áo,khoác thêm áo khoác, Lâm Dịch vội chạy ra khỏi cửa.

Vừa mới xông đến lối vào rừng trúc, một thân ảnh đột ngột lọt vào tầm mắt Lâm Dịch! Còn chưa tới kịp thấy rõ là ai, đã chuẩn bị va vào nhau!

Trong đầu còn chưa kịp phản ứng, thân thể Lâm Dịch đã phản ứng trước một bước! Chỉ thấy chân trái hắn bỗng nhiên hơi nghiêng, chợt mạnh mẽ xoay người một cái! Lướt khẽ qua!Khoảng cách rất gần, Lâm Dịch thậm chí ngửi thấy được mùi thơm từ trên người đối phương!

- A, thực xin lỗi, thực xin lỗi…

Lâm Dịch liên tục không ngừng quay đầu lại nói xin lỗi. Lúc này mới nhìn rõ đối phương.

Đây là một nữ hài. Dáng người cao gầy, ước chừng chỉ thấp hơn một chút so với Lâm Dịch,tóc dài màu đen như suối rủ xuống thắt lưng. Theo bóng lưng mà nhìn,tuyệt đối không thể chê trách gì vẻ đẹp của nữ hài này.

Nghe được Lâm Dịch xin lỗi, nữ hài có chút nghiêng đầu. Đó là một khuôn mặt vừa giận vừa vui! Không trang điểm,nhưng lại xinh đẹp tuyệt trần.Đập vào mắt Lâm Dịch là một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thâm thúy.

Nữ tử đẹp vô cùng,nhưng lại quá lạnh lùng.Trên mặt không có chút biểu lộ nào, trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như một tòa băng sơn.

Chỉ hơi ậm ừ, cũng không nói chuyện,liền xoay người, không để ý tới Lâm Dịch có chút kinh ngạc , biến mất trong tầm mắt của Lâm Dịch .

Lâm Dịch ngẩn người. Không thể không nói, nữ tử này là một trong những nữ tử đẹp nhất mà hắn gặp qua . Mặc dù là khi còn bé Thư Mộng… Tựa hồ cũng so với nàng ít đi một phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đương nhiên,hắn chỉ kinh ngạc trong chốc lát, chợt nhớ tới mình bị muộn rồi , lại vội vã hướng trong rừng trúc phóng đi.

Còn may,khi Lâm Dịch chạy tới phòng học,tiếng chuông mới vang lên.Chạy một đoạn như vậy còn không cách nào làm cho hô hấp Lâm Dịch trở nên dồn dập được.Hít sâu hai hơi,Lâm Dịch trở lại bình thường.

Tiếng chuông qua đi, đệ tử lớp 'Đặc biệt' cũng lục tục vào phòng học. Lâm Dịch tùy ý nhìn một chút, lại phát hiện thiếu gần một nửa người.

Cho tới khi giáo sư hôm qua vào phòng học, những học sinh kia vẫn chưa tới.

Điều này làm cho Lâm Dịch có chút ngạc nhiên nhỏ giọng thầm nói:

- Sao có nhiều người không tới như vậy?

Ngồi ở Lâm Dịch bên cạnh là La Á. Nghe được Lâm Dịch nói thầm, liền nhỏ giọng trả lời:

- Tông Phạm là chọn lựa phương thức học tập tự nguyện.Chỉ cần ngươi có lòng tin tại khảo hạch cuối năm học lấy được thành tích tốt, sẽ không có ai sẽ để ý ngươi làm gì.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức hiểu rõ… Khó trách. Vừa rồi hắn còn kỳ quái, cái nữ hài trong trẻo nhưng lạnh lùng mà mình đụng phải, tại sao sắp tới giờ đi học còn đi về ký túc xá. Nguyên lai là như vậy… Sớm biết như vậy, vừa rồi đi từ từ. Làm hại mình chút nữa va phải người khác.

Tên đạo sư kia quét mắt liếc phòng học. Phát hiện gần một nửa đệ tử chưa có tới, lông mày không khỏi nhíu lại.

Trên thực tế, hắn một mực rất phản đối Tông Dương đưa ra phương pháp tự nguyện học này. Hắn cảm giác đây là biểu hiện không chịu trách nhiệm đối với đệ tử! Những học sinh này, đem đại lượng kim tiền nộp trường học không phải là vì học tập sao? Như vậy, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi… còn không bằng ở nhà tự học cho xong. Ít nhất, không cần tốn tiền nhiều như vậy.

Một cái học kỳ ba trăm kim tệ, đối với đại bộ phận đệ tử mà nói, cũng không phải một con số nhỏ.

Bất quá hắn cũng chỉ có thể nén giận tâm lý mà thôi. Cũng không có cách nào phản đối. Ai bảo người ta là hiệu trưởng?

Điều chỉnh thoáng cái tâm tính có chút không vui, vị giáo sư nhàn nhạt mở miệng nói:

- Hôm nay lớp chúng ta đi chiến kỹ tràng học tập, đi theo ta.

Sau khi nói xong, cũng không nhìn phản ứng mọi người, đi ra ngoài.

Lâm Dịch, La Á ngẩn người, chợt nghe một giọng nói thầm vang lên:

- Tập tành gì? Lão tử không đi.

Lâm Dịch ngạc nhiên quay đầu,liền nhìn thấy trong góc một thiếu niên mặt mũi biểu lộ không kiên nhẫn đứng lên, liền ngông nghênh đi ra phòng học.

02-02-2013, 10:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

43. Chương 42: Giáo Sư Lớp 'đặc Biệt'.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch cùng La Á nhìn nhau, kể cả Lý Văn ngồi ở trước La Á, ba người cũng đứng lên, đi ra ngoài. Thấy đám Lâm Dịch lần lượt đứng dậy, những đệ tử trong phòng học cũng đều nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng đi theo đi ra ngoài.

Bất đồng chính là, phía trước tên thiếu niên kia là một mình rời đi. Mà đám Lâm Dịch lại đi theo sau lưng giáo sư.

Bên dưới lớp học, giáo sư kia cũng không để ý tới nhóm đệ tử ở phía sau có theo hắn không, thẳng hướng đi thao tràng. Dọc theo giải phân cách của thao tràng, một mực đi tới.

Xuyên qua thao tràng, lại là một dãy kiến trúc dày đặc.

Tựa hồ học viện chiến kĩ Tông Phạm phi thường yêu mến loại cảm giác 'bất ngờ' này. Khi ngươi cho rằng là địa phương cuối cùng, sẽ luôn đột ngột xuất hiện một mảng lớn dãy kiến trúc làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm. Mà đám Lâm Dịch hiển nhiên cũng đã quen.

Nếu như nói có ngoại lệ duy nhất … Thì phải là La Á . Hai mắt trừng lớn, làm cho Ám Tương bên cạnh hắn chỉ cảm thấy trên mặt một hồi khô nóng, liên tục không ngừng cùng hắn bảo trì cự ly. Xem biểu lộ tựa hồ muốn nói: ta tuyệt đối không biết người này, người này cùng ta không quen!

Tiến vào dãy kiến trúc, Lâm Dịch phát hiện phòng trong này cùng địa phương khác không giống nhau. Lớp dạy học của Tông Phạm trên cơ bản đều là nhà lầu. Mà ký túc xá thì là cũng có nhà lầu, lại có sân. Mà kiến trúc chỗ này, giống như một kho hàng vậy.

Phòng chiếm diện tích không nhỏ, một cánh của thật to, vài chục cái cửa sổ.

Ngụy Kiếm mở ra một cái cửa trong đó, đi vào. Đám Lâm Dịch đi theo phía sau.

Vào trong mới phát hiện phòng này cực kỳ trống trải… Có vẻ giống phòng tập, không gian thật lớn.

Đến lúc này, vị giáo sư mới xoay người quay lại, quét mắt liếc nhìn đám đệ tử theo sau…Sau một lát, đã giảm đi vài người. Vốn đệ tử không nhiều lắm, lúc này đã chỉ còn lại có tám chín người .

Vị giáo sư nhẹ gật đầu, nói:

- Khá tốt. So với ta dự đoán nhiều hơn một chút.

Một giọt mồ hôi hiện ra tại trên đầu Lâm Dịch cùng La Á … Có ý tứ gì? ? Khá tốt? ? So với hắn dự đoán muốn nhiều một chút? ? Hai mươi ba học viên, giờ chỉ còn có chín, mà giáo sư này cư nhiên còn nói so với hắn dự đoán còn nhiều hơn… Cái này…

Đám Lâm Dịch thật sự có chút mông lung. Không biết rốt cuộc là có ý gì.

Tựa hồ là đã nhìn ra đám Lâm Dịch nghi hoặc, vị giáo sư thản nhiên nói:

- Các ngươi tại quê hương của mình đều là được người xưng là 'Thiên tài'? Đủ loại hào quang bao phủ tại trên đầu của các ngươi. Nhất định cảm giác mình rất rất giỏi sao?

Đám Lâm Dịch ngạc nhiên nhìn hắn, không rõ ý tứ của hắn.

- Đầu tiên muốn chúc mừng các ngươi. Bởi vì các ngươi hiện tại chính thức trở thành một thành viên lớp 'Đặc biệt'. Mà những đồng học chưa có tới … Ta cảm thấy thật đáng tiếc.

Lời nói của Ngụy kiếm làm cho tất cả đệ tử đều mở to hai mắt nhìn, vẫn không hiểu.

- Đây là bài học đầu tiên của các ngươi - - vĩnh viễn không cần đánh giá chính mình quá cao. Thế giới cũng không bởi vì thiếu khuyết các ngươi mà đình chỉ vận hành. Hiểu rõ vị trí bản thân, là điều kiện thứ nhất để trở thành cường giả. Khi không hiểu được vị trí của mình, không có tư cách được xưng là cường giả.

Trong lòng tất cả đệ tử đều chấn động, chợt trầm tư, vị đạo sư trước mặt này nhìn như đơn giản, kì thực rất có thâm ý.

- Hiện tại chúng ta tự giới thiệu chút. Ta tự giới thiệu, ta gọi Ngụy kiếm, giáo sư thể thuật lớp 'Đặc biệt' 60016, cấp bậc Kinh Môn.

- Cấp bậc Kinh Môn? ! ! ! ! !

Tất cả đệ tử lập tức ồn ào! Trừng lớn hai mắt đầy dẫy biểu lộ kinh hãi! Chợt nghĩ một 'Kinh môn' chiến sĩ cường đại như vậy sẽ là thầy của mình, trong mắt lập tức toát ra cuồng hỉ cùng kính sợ!

Phải biết rằng, trên đại lục này, Chiến sĩ vượt quá cấp bậc 'Cảnh Môn' thật sự là quá mức rất hiếm. Lời nói không chút nào khoa trương chút nào. Một cái Kinh môn chiến sĩ, vô luận đi đến địa phương nào, đều được hưởng đãi ngộ cực cao! Mặc dù là một quan chấp hành tại hành tỉnh, đều dùng lễ đối đãi!

Đừng xem thường một cái hành tỉnh… Phải biết rằng, toàn bộ Bạch Đế đại lục đều là lãnh thổ của Bạch Đế đế quốc. Mà tổng cộng cũng chỉ có mười hai hành tỉnh… Từng hành tỉnh chia đều diện tích, đều trên mười hai tỷ ki- lô- mét vuông! Một diện tích khổng lồ như thế, sẽ sinh sống bao nhiêu người ? Chỉ sợ ít nhất cũng phải trên vài tỷ? Suy nghĩ một chút, quan chấp hành tại nơi đó sẽ nắm giữ quyền lực lớn như thế nào?

Từ đó mới có thể nhìn ra chiến sĩ cấp bậc 'Kinh môn' ở bên ngoài hiếm như thế nào?

Lâm Dịch hít sâu một hơi, ngăn chặn kinh hoàng trong lòng, con mắt chằm chằm nhìn vào Ngụy kiếm… Một đầu tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan bình thường, nhưng trong hai tròng mắt loại khí tức lạnh lùng lại làm cho cả người hắn đầy dẫy một loại khí chất đạm mạc!

- Đây là khí chất cao thủ sao?

Lâm Dịch trong nội tâm có chút sùng bái . .

- Trời ạ! ! ! Văn! Văn! ! Ngươi nghe thấy không? ! Kinh môn chiến sĩ là giáo sư của chúng ta ! Kinh môn chiến sĩ là giáo sư của chúng ta ! ! ! ! ! ! Ha ha, ha ha ha! ! ! !

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên. Hầu như tất cả mọi người đồng thời quay đầu nhìn lại…

Chỉ thấy vẻ mặt La Á kích động, dường như muốn quỳ rạp xuống đất, biểu lộ phấn khích, như si như cuồng…

Lâm Dịch ngạc nhiên… Tuy kích động, nhưng cũng không cần kích động thành cái dạng này chứ ?

Bên cạnh, Lý Văn thì biểu lộ xấu hổ gần chết. Cố nén cảm xúc, đem La Á mạnh mẽ kéo lên.

Mà trong sự kích động La Á lại túm lấy quần áo Lý Văn hưng phấn nhảy lên nói:

- Văn, Văn! Nghe được không? ! Nghe được không? ! Kinh môn chiến sĩ, là Kinh môn chiến sĩ a! ! !

Lý Văn gần như muốn hôn mê…

Mà các học viên khác thì lộ ra biểu lộ đồng dạng.

02-02-2013, 10:25 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

44. Chương 43: Cường Giả Kinh Môn!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hiển nhiên La Á kích động cũng vượt quá dự kiến của Ngụy Kiếm. Hơi có chút xấu hổ, nhắm mắt ho khan vài tiếng, mới đem ánh mắt tất cả mọi người trở lại như cũ. Mà La Á thấy đạo sư mà hắn tôn sùng mở miệng, cũng đình chỉ phát cuồng. Chỉ là trong mắt tâm tình sùng bái này cuồng nhiệt như hỏa diễm, làm cho Ngụy Kiếm khi mở mắt ra lại lần nữa xấu hổ ho khan vài tiếng.

Ngụy Kiếm sửa sang lại tâm tình, lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt như trước, rồi nói tiếp:

- Đương nhiên, ngoại trừ thể thuật bên ngoài, lớp 'Đặc biệt' còn phải hoàn thành những môn học khác. Như địa lý đế quốc, lịch sử đế quốc, lễ nghi giao tiếp, ma thú tri thức. Mà ta, chỉ là thể thuật giáo sư của các ngươi.

Nghe được lời nói của Ngụy Kiếm, tất cả mọi người ngẩn người… Trên thực tế tất cả mọi người cho rằng chỉ cần học tập thể thuật, chăm chỉ tu hành là đủ… Không nghĩ tới còn có nhiều môn học như vậy ?

Trong đó càng có một hai học viên cười nhạt những thứ kia so sánh cùng thực lực tuyệt đối căn bản không có chút tác dụng nào. Học cũng vô dụng.

Thấy một số người không thèm để ý, Ngụy kiếm thản nhiên nói:

- Các ngươi tốt nhất đừng nghĩ không quan trọng. Học viên lớp 'Đặc biệt' là biển hiệu của toàn bộ trường học. Chúng ta cần huấn luyện ra là tinh anh chân chính, mà không phải huấn luyện ra một người man rợ chỉ biết cậy mạnh. Hơn nữa những môn này cũng đều là khảo thí cuối năm. Khảo thí không hợp cách, sẽ bị trục xuất khỏi lớp 'Đặc biệt'. Điểm ấy… Ta hy vọng có thể khiến cho các ngươi đủ coi trọng. Nếu có người tự nhận không cách nào hoàn thành những môn khảo hạch này, hiện tại có thể nói ra. Ít nhất, sẽ không bởi vì tại sau đó thất bại trong khảo hạch, mà bị trục xuất ra khỏi lớp 'Đặc biệt' trước mặt mọi người

Lời nói của Ngụy kiếm làm cho tất cả mọi người trong lòng đều là chấn động… Nhìn biểu lộ trên mặt hắn lạnh nhạt, liền biết rõ hắn nói thật. Cường giả giống hắn, không cần nói dối, cũng không việc gì phải nói dối cả.

Kế tiếp, Ngụy Kiếm để cho mọi người tự giới thiệu.

Khi Lâm Dịch tự giới thiệu, Ngụy Kiếm không khỏi nhìn kĩ Lâm Dịch vài lần… Bởi vì Tông Dương cùng Lưu Dương tại hai ngày này, toàn nói chuyện với hắn về học sinh này. Dặn dò hắn nhất định phải hảo hảo tài bồi… Mới 15 tuổi đã phá vỡ 'Hưu môn'… Loại thiên tư này, mặc dù là trong lịch sử hơn sáu vạn năm của Bạch Đế đế quốc, cũng chỉ xuất hiện qua bốn!

Thứ nhất đúng là Bạch Đế đế quốc khai quốc Hoàng Đế Bạch Đế! Bạch Đế kỳ tài ngút trời, tại sáu vạn năm trước, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chinh chiến thiên hạ! Cuối cùng mất bốn trăm năm đem trăm quốc gia trên Bạch Đế đại lục thống nhất! Nghe nói, hắn tại thời điểm đó, bộ dáng bề ngoài cùng thanh niên bình thường không hề khác nhau! Mà hắn, là ở thời điểm 15 tuổi 1 tháng 24 ngày phá vỡ 'Hưu môn'.

Người thứ hai xuất hiện tại sau khi Bạch Đế thống nhất thiên hạ ba vạn năm. Lúc ấy là thời điểm Bạch Đế lịch năm 30042 ,người này thành tựu tuy kém Bạch Đế, nhưng nhưng cũng là tồn tại rất giỏi trên toàn bộ Bạch Đế đại lục! Lúc ấy đại lục do Sáu đại cao thủ đứng đầu! Truyền thuyết, hắn tổng cộng sống bảy ngàn năm! Cuối cùng không biết tung tích… Trên thực tế đến hiện tại cũng không có ai dám khẳng định hắn có phải là đã chết đi hay chưa. Hay là vẫn còn sống cái địa phương nào đó trên đại lục … Mà người thứ hai, là ở 15 tuổi 5 tháng 16 ngày phá vỡ 'Hưu môn'.

Mà người thứ ba thì xuất hiện sau người thứ hai một vạn năm. Lúc ấy là Bạch Đế lịch năm 47534. Thành tựu của người thứ ba không kém hơn so với người thứ hai một chút nào.Trong niên đại do sáu đại cao thủ đứng đầu. Hắn cũng là đứng hàng thứ đệ nhất! Mà hắn, là ở 15 tuổi 3 tháng 28 ngày phá vỡ 'Hưu môn'.

Đệ tứ… Hiện tại là một đệ tử của Tông Phạm. Có danh xưng 'Tông Phạm ngôi sao'- Lang Sa!

Lang Sa năm trước tiến vào học viện. Lúc tiến vào, mới 15 tuổi. Ngay lúc đó nàng đã khai mở 'Hưu môn'. Ngắn ngủn thời gian một năm, nàng đã đã trở thành 'Thương môn' chiến sĩ! Tiến bộ cực nhanh, ngay cả Ngụy Kiếm cũng không nhịn được rung động! Thiên tài, đây tuyệt đối là danh xứng với thực tế!

Mà thiếu niên trước mắt này, lại là cùng những thiên tài ấy giống nhau sao?

Ngụy Kiếm không dám khẳng định. Dù sao, thiên tư rất trọng yếu. Nhưng sự cố gắng lại không thiếu được. Trước mắt, hắn đối với Lâm Dịch cũng không rõ ràng lắm. Nếu như người này không có thiên tư tốt, cũng không chịu cố gắng…thì cũng không xứng với danh 'Thiên tài'.

Trải qua một phen giới thiệu. Lâm Dịch cũng đại khái hiểu được cơ bản tình huống chín người trong lớp .

Lớp 'Đặc biệt' quả nhiên chính là lớp 'Đặc biệt'! Tuy nhân số ít có chút đáng thương, nhưng là mỗi người đều không đơn giản.

Ngoại trừ Lâm Dịch cùng La Á, cư nhiên còn có hai người đều phá khai 'Hưu môn'! Tuy nhiên tuổi so với La Á cũng lớn hơn một hai tuổi, nhưng nói trên toàn bộ đại lục, thiên tư coi như là tương đối xuất sắc.

Trong lớp nam so với nữ nhiều hơn. Nghĩ lại cũng đúng… Lực lượng nam hài, trên đại thể muốn mạnh hơn một ít so với nữ hài. Tính cả Ám Tương tại, trong lớp tổng cộng có ba nữ đệ tử. Trong đó, Ám Tương không thể nghi ngờ là có tướng mạo xuất chúng nhất.

Không thể không nói, Ngụy Kiếm cũng không phải một giáo sư có trách nhiệm. Sau khi mọi người tự giới thiệu xong, liền rời đi. Để cho mọi học viên hôm nay tự tu hành.

Đều là thiếu niên, cảm giác xa lạ lập tức không còn, rất nhanh chóng đã hòa nhập thành một đám. Mà Lâm Dịch cũng lần đầu tiên cảm nhận được không khí cùng mọi người tu hành này. .

02-02-2013, 10:25 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

45. Chương 44: Mề Thử.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong khoảng thời gian tiếp, Lâm Dịch bắt đầu kiếp sống học viện của mình.

Có thể nói trong khoảng thời gian học tập này khiến cho Lâm Dịch tiến bộ phi thường. Bất luận là tại thể thuật hay học thức.

Không biết là xuất phát từ loại nguyên nhân gì. Thời điểm lúc trước Lâm Cường dạy bảo Lâm Dịch tu hành thể thuật nhưng lại không có truyền thụ kỹ xảo chính thức cho Lâm Dịch, mà chỉ là yêu cầu Lâm Dịch rèn luyện thân thể của mình. Cũng may mà Lâm Dịch thiên phú chiến đấu rất cao. Nếu không, với cách ẩu đả lung tung không chút kĩ xảo nào của hắn mà có thể đạt được quán quân, không thể không nói là một kỳ tích.

Mà sau khi tới trường học, Lâm Dịch mới xem như chính thức tiếp xúc đến kỹ xảo thể thuật chính thức. Điều này làm cho hắn hiểu được, trong lúc đối chiến, ngoại trừ thực lực của bản thân kỹ xảo cũng là một nhân tố phi thường trọng yếu.

La Á, Lý Văn, thậm chí Ám Tương… Ba người này đều là từ nhỏ đối với chiến đấu kỹ xảo có huấn luyện. Lúc trước thua ở trên tay Lâm Dịch, thật sự là bởi vì Lâm Dịch dựa vào dựa vào tốc độ của mình so với bọn hắn nhanh hơn rất nhiều cùng với lực lượng cường đại hơn rất nhiều, khiến cho bọn hắn căn bản liền cơ hội phát huy cũng không có cứ như vậy thất bại.

Ngụy Kiếm không hổ là cường giả đại chiến sĩ cấp bậc 'Kinh môn'! Trong thời gian rất ngắn, hắn trên cơ bản tìm được ưu điểm cùng với khuyết điểm của tất cả đệ tử, cũng nhằm vào những điểm mạnh yếu của những học sinh này mà tiến hành chỉ đạo riêng biệt.

May mắn lúc này học viên lớp 'Đặc biệt' 60016 chỉ còn lại có 9 người. Cho nên lượng công việc của Ngụy Kiếm cũng không phải rất lớn. Mà hắn nhằm vào Lâm Dịch dạy bảo, kỳ thực chính là học tập kỹ xảo cùng với vận dụng.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Dịch cũng quả thực theo Ngụy Kiếm học tập đến rất nhiều kỹ xảo có chút hữu dụng.

Nói thí dụ như, sử dụng lực lượng giống nhau, lại có thể đạt tới lực phá hoại không giống nhau. Mà mấu chốt trong đó là tại thời điểm vận kình, lực đạo hơi xoay tròn, có thể khiến lực công kích có sự xuyên thấu tăng mạnh. Nói thí dụ, trong chiến đấu, dùng thời gian ngắn nhất, phạm vi nhỏ nhất, tránh né nhiều công kích nhất cũng thừa cơ phát động công kích hữu hiệu nhất. Mà trong đó bí quyết ở cước bộ như thế nào, khi bị công kích, dưới chân bước như thế nào mới là hợp lý nhất… Trong khoảng thời gian này, Lâm Dịch tự cảm giác mình tiến bộ khá lớn. Học xong một ít cách vận dụng kỹ xảo sơ đẳng, thêm vào bản năng chiến đấu cường hãn đến biến thái. Hắn có tự tin, lần nữa cùng La Á quyết đấu, tuyệt đối sẽ không xuất hiện cục diện ngày đó hai người cùng rơi đài .

Mà Ngụy Kiếm ở trong khoảng thời gian này chính thức nhìn thấy bản năng chiến đấu khủng bố của Lâm Dịch! Bất luận kỹ xảo gì, trên cơ bản chỉ cần Ngụy Kiếm sử dụng một lần, sau đó trải qua Lâm Dịch suy nghĩ, có thể đại khái nói ra mấu chốt của những kỹ xảo này. Tuy nhiên không nhất định hoàn toàn chính xác, nhưng cũng đủ làm cho Ngụy Kiếm rung động.

- Tiểu tử này, quả thực chính là chuyên vì chiến đấu mà sinh ra! Đây là điều mà Ngụy Kiếm khi dạy bảo Lâm Dịch lầm bầm lầu bầu nhiều nhất .

Mà ngoại trừ phương diện thể thuật. Tại phương diện học thức, Lâm Dịch cũng có tiến bộ kinh người. Mà thiên tư Lâm Dịch, lại một lần được khẳng định! Vô luận là địa lý đế quốc, hay là lịch sử đế quốc. Trên cơ bản chỉ cần nghe một lần, sau đó Lâm Dịch có thể nói ra một chữ không nhầm lẫn. Địa lý cùng với lịch sử vốn là ngành học yêu cầu trí nhớ tương đối cao. Vì trí nhớ của Lâm Dịch gần như biến thái, ngược lại đã trở thành môn học vô cùng đơn giản.

Trái với địa lý cùng với lịch sử đế quốc. Tri thức về ma thú mới là môn học Lâm Dịch cảm thấy hứng thú. Học viện Tông Phạm học viện chiến kỹ nổi danh toàn bộ đại lục. Trong đó, các loại tri thức giới thiệu ma thú tại toàn bộ đại lục có thể nói là toàn diện. Điều này làm cho Lâm Dịch hiểu rất rõ, đại lục này hung hiểm như thế nào!

Trong đó tri thức ma thú nhắc tới bát cấp ma thú siêu giai thuật thú có được lực lượng cường đại, chỉ nghe qua, khiến cho Lâm Dịch một hồi miệng đắng lưỡi khô.

Mà môn học làm cho Lâm Dịch nhức đầu nhất. Không thể nghi ngờ có thể nói tới giao tiếp cùng lễ nghi.

Đại khái là do thiên tính. Lâm Dịch đối với giao tiếp thật sự không có thiên phú gì. Dùng tính cách ngại ngùng mà hướng nội của hắn,làm cho hắn nhìn thấy ai cũng muốn chào hỏi nhiệt tình… Thật sự là có chút khó khăn.

Trái lại La Á tại môn này như cá gặp nước. Tính cách La Á lạc quan sáng sủa, có thể nói là học giả trời sinh giao tiếp. Tướng mạo anh tuấn, sáng sủa , nhiệt tình trò chuyện… Cơ hồ có rất ít người có thể ở thời điểm đầu tiên mới gặp không sinh ra hảo cảm đối với hắn.

Mà ngoại trừ La Á… Ám Tương tại giao tiếp biểu hiện cũng là thiên biến vạn hóa. Nụ cười hàm súc mà không làm bất hòa, cử chỉ vừa vặn mà ưu nhã, xứng với khuôn mặt tú lệ tuyệt mỹ của nàng… Ám Tương cùng La Á, có lẽ đã đã trở thành hình tượng đại biểu cho lớp 'Đặc biệt' .

Đương nhiên, Ám Tương đối với điều này lại chẳng thèm ngó tới. Dùng lời của nàng nói:

- Cùng hắn? Cùng một chỗ? Hừ…

Một tiếng này 'Hừ' chữ, chính là làm cho sắc mặt La Á lúc ấy đang luyện tập nụ cười chân thành cùng cử chỉ ưu nhã lập tức biến thành màu gan heo.

Kiếp sống học viện của Lâm Dịch làm cho hắn cảm giác thấy bầu không khí nơi đây rất là ấm áp…

…

- Tìm hiểu ra thân phận của đối phương chưa?

Học viện Tông Phạm, trong một dãy kiến trúc cao cấp. Sắc mặt Tông Dương có phần có vài phần âm trầm hỏi.

Tại trước mặt Tông Dương đang đứng hai gã thanh niên. Nghe được câu hỏi của Tông Dương, một người bên trái khẽ khom người nói:

- Hôm đó khi chúng ta tới nơi, đối phương đã rời đi. Sau đó chúng ta vận dụng cơ sở của mình giúp đỡ, dọc đường đuổi theo… Một mực đuổi tới hành tỉnh Nam Á, mới mất đi mục tiêu. Xem ra, đối phương hẳn là người hành tỉnh Nam Á.

- Hành tỉnh Nam Á?

Tông Dương nhíu mày:

- Hành tỉnh Nam Á … Tại hành tỉnh Nam Á, có được loại thế lực này cũng không nhiều… Chẳng lẽ là…

Nghĩ tới đây, trong mắt Tông Dương hiện lên một vòng hàn mang. Ngẩng đầu hỏi:

- Điều tra ra mục đích của đối phương không?

Một người bên phải hạ thấp người nói:

- Ngày đó bọn họ phong tỏa khu vực, một cơ sở ngầm bên ta vừa vặn cách chỗ kia không xa. Do đó thăm dò được một cái tin tức so với có thể tin - - bọn họ tựa hồ là vì Mề Thử.

- Mề Thử? !

Tông Dương 'Xoạt' từ trên ghế đứng lên! Mở to hai mắt nhìn!

02-02-2013, 10:25 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

46. Chương 45: Trương Gia Nam Á.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Ngươi xác định tin tức không sai? !

Tông Dương chăm chú trừng mắt tên thanh niên kia nói chuyện .

Sắc mặt thanh niên không thay đổi, nhẹ nhẹ gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Có thể để xác định. Cơ sở ngầm nói tuyệt đối có thể tin tưởng.

Sắc mặt Tông Dương lập tức biến đổi vài lần, chợt hít sâu một hơi, nhìn hai người nói:

- Tốt lắm. Các ngươi đi xuống trước đi. Nhớ kỹ, tin tức Mề Thử xuất hiện, ta không hi vọng có người khác biết!

Hai gã thanh niên nhìn nhau, sau đó gật đầu, khom người lui ra ngoài…

Thẳng đến khi thân ảnh hai người biến mất, Tông Dương mới ngồi trở lại trên mặt ghế. Trên mặt lại lộ ra thần sắc suy tư. Thật lâu sau, lẩm bẩm nói:

- Mề Thử… Lại muốn bắt đầu sao? … Ân, hay là đầu tiên báo cáo lên trên đã.

Nói xong, Tông Dương đứng lên, xoay người hướng nội viện đi tới… .

Hành tỉnh Nam Á, một trong mười hai hành tỉnh của đế quốc, có được thổ địa phía nam đế quốc tiếp cận 12 tỉ ki- lô- mét vuông. Cho dù là so với mười hai hành tỉnh, cũng coi như là khá lớn.

So với khu vực phương bắc lạnh khủng khiếp thì tại đại lục phía nam, tình huống thời tiết ở hành tỉnh Nam Á lại tốt hơn nhiều. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, diện tích rừng rậm chỗ này vô cùng rộng lớn. Đại khái chiếm toàn bộ hành tỉnh tám phần mười diện tích! Trong đó số lượng dã thú ma thú khổng lồ, khiến cho người ta tê dại.

Nhắc tới Nam Á, không thể không nhắc tới một gia tộc - đó là Trương gia!

Không chút nào khoa trương khi nói, Trương gia nắm giữ lấy mạch máu kinh tế toàn bộ phía nam đế quốc! Vô luận là ẩm thực, giải trí, lữ hành, cửa hàng… Tại phía nam đế quốc, vượt qua 80% đã ngoài sản nghiệp đều bị Trương gia lũng đoạn. Không khách khí mà nói… Mặc dù là quan chấp hành cao nhất ba hành tỉnh phía nam, tại thời điểm đối mặt người Trương gia, cũng chỉ có thể dùng nét mặt tươi cười đón chào. Nếu không… Dùng lực ảnh hưởng Trương gia tại phía nam, đổi một quan chấp hành cao nhất, tuy nói không dễ, nhưng cũng là việc quá khó.

Mà Nam Á, thì là đại bản doanh của gia tộc này.

Đây là một dãy kiến trúc khổng lồ có diện tích vượt qua mấy vạn mét vuông. Ở giữa cây cối thành rừng, thú thành từng đàn, chim thành từng bầy, hoa thơm cỏ lạ, thật sự là một địa phương có phong cảnh tuyệt vời.

Nhưng mà người biết rõ cái chỗ này lại hiểu. Phía dưới phiến thanh u xinh đẹp tuyệt trần này, lại ẩn núp nguy cơ đủ để cho tất cả người trong lòng có quỷ lạnh mình !

Trung tâm khu vực dãy kiến trúc, có một dãy kiến trúc rõ ràng cao hơn chung quanh! Chỉ từ vẻ ngoài mà xem, xưa cũ mà không mất ung dung, trang nhã mà không mất phú quý… Chỉ là xem chỉ biết người thiết kế nơi này có được thưởng thức cùng với ý cảnh không giống người bình thường.

Trương gia là một chi cổ lão gia tộc truyền thừa vạn năm, gia tộc chi nhánh nhiều, đâu chỉ trăm ngàn? Mà ở trong đó, là tinh thần trụ cột của toàn bộ Trương gia!

Lông mày Trương Thiên có chút nhăn lại,chăm chú nghe báo cáo. Hắn râu tóc bạc trắng, cái trán lại không có chút nếp nhăn nào. Phảng phất năm tháng cũng không có để lại dấu vết gì tại trên mặt của hắn… Nếu có, đại khái cũng chỉ là làm râu tóc biến thành màu trắng thôi.

Trương gia truyền thừa vạn năm, cũng đã thành lập được một tổ chức kinh thương có thành viên rất trung thành. Mặc dù là người thừa kế thế hệ này, nhưng kỳ thật tại phương diện buôn bán căn bản là không cần hắn đến thao tác. Dù sao Trương gia đã là thế lực cường đại. Không chút nào khoa trương nói, hắn Trương Thiên tại phía nam đế quốc là vương giả chân chính ! Không ai có thể cùng hắn so sánh… Ít nhất tại phía nam đế quốc thì không được.

Cho nên hắn xưa nay chú trọng dưỡng thân, cho tới bây giờ sẽ không dễ dàng nhíu mày hoặc làm cho tâm tình của mình biến thành không tốt. Song lần này, hắn lại đang nhíu mày.

Không phải điều gì khác, cũng bởi vì con chuột chết tiệt này!

- Sự tình chính là như vậy.

Khóe miệng theo thói quen mang theo một nụ cười lạnh nhạt phiêu dật, mặc dù là đối mặt vương giả chính thức của toàn bộ phía nam, thanh niên cao quý vẫn bảo trì phần lạnh nhạt lười biếng cùng cao quý này.

Tuyệt sắc thiếu nữ trời sinh tựu có được lấy khí chất u buồn lúc này trên mặt y nguyên mang theo nụ cười buồn bã mà ngọt ngào, xinh đẹp đứng sau lưng thanh niên cao quý .

Lông mày Trương Thiên cau lại, sau đó mới nói:

- Nói như vậy… Lần này chẳng những không thu hoạch được gì? Nhưng lại đắc tội Tông Phạm?

Thanh niên cao quý nghĩ ngợi sau đó nhẹ nhàng nhún vai, cười nói:

- Nói như vậy cũng không có sai.

Trương Thiên nhịn không được mắt trợn tròn… Đối với đứa con này của chính mình vô luận là nhân phẩm thiên tư cũng không có có thể bắt bẻ, hắn thật sự là không có gì để nói. Duy nhất làm cho hắn có chút bất mãn, chính là đứa con này tính cách lãnh đạm không quan tâm đối với bất cứ cái gì… Chuyện khác thì thôi. Hết lần này tới lần khác việc này lại là chuyện tình trưởng lão hội Trương gia một mực rất chú ý. Trương Thiên cũng không muốn lần nữa làm cho những Trưởng lão này thất vọng… Giáo huấn của huynh trưởng vẫn bày phía trước. Trương Thiên cũng không muốn bước theo gót hắn …

Lắc đầu, Trương Thiên nói:

- Hiện tại ngươi định làm như thế nào?

Thanh niên cao quý cười khẽ một tiếng nói:

- Còn có thể làm sao? Trước cứ như vậy đi. Mề Thử là một cái tiểu gia hỏa rất giảo hoạt… Lần này làm nó kinh sợ một lần, chỉ sợ trong vài năm là không thể nào lại lần nữa hiện tại trước mặt thế nhân … Cha, người cũng phải biết, tiểu gia hỏa này nếu muốn chạy trốn chỉ sợ Thánh giai cũng không có cách nào bắt được nó?

Trương Thiên nhẹ gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Cũng chỉ có thể như vậy. Bất quá ta nói trước… Vô luận như thế nào, con không thể để cho Mề Thử rơi vào trên tay người khác.

Thanh niên cao quý nhẹ gật đầu, sau đó đứng lên. Duỗi mình, khẽ cười nói:

- Được, cứ như vậy đi. Con rời đi trước .

Trương Thiên nhẹ gật đầu, tuyệt sắc thiếu nữ chầm chậm đi tới bên người thanh niên cao quý. Thanh niên cười khẽ, liền giơ tay đón vòng eo nàng, thản nhiên đi ra gian phòng…

02-02-2013, 10:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

47. Chương 46: Tổng Kết Học Kỳ 1.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, Trương Thiên khóe miệng hiện ra một nụ cười hài lòng… Không thể không nói, mặc dù đối với thái độ đứa con của mình làm cho Trương Thiên rất là khó chịu. Nhưng đứa con xuất sắc là không thể nghi ngờ.

Nói tới nhi tử… Trương Thiên lại không khỏi nhớ tới môt đứa con trai khác.

Nụ cười trên miệng dần dần biến mất, chậm rãi, lộ ra một vẻ nhàn nhạt khổ sở - - hắn, còn không cách nào tha thứ chính mình sao?

'Đông, đông, đông…'

Tiếng gõ cửa làm cho Trương Thiên đang lâm vào trong trầm tư phục hồi lại tinh thần.Ngoài cửa truyền tới một âm thanh trong trẻo:

- Gia gia, ngài có ở đây không?

Nghe được cái thanh âm này, nụ cười trên mặt Trương Thiên lại lần nữa lộ ra… So sánh với đứa con mình rất hài lòng thì đứa cháu này của mình mới xem như hắn chính thức ưa thích.

- Là Tạp nhi a? Tiến vào đi.

Cửa bị đẩy ra, một thiếu niên cực kỳ tuấn tú cất bước đi vào. Thân thể thon dài, dung nhan anh tuấn… Đây là một thiếu niên ưu tú vô luận phóng ở địa phương nào đều đủ để hấp dẫn bất luận ánh mắt kẻ nào !

Nhưng mà, nếu như lúc này Lâm Dịch ở đây, nhất định sẽ khiếp sợ hô lên:

- Tạp tử!

Đúng vậy, hắn chính là hảo hữu cùng Lâm Dịch chơi đùa từ nhỏ đến lớn - Trương Tạp! .

Thời gian ba năm trôi qua, Trương Tạp cũng từ một mao đầu tiểu tử, đã trở thành một thiếu niên có được bề ngoài cực kỳ xuất chúng! Tính cách hắn vốn là trầm ổn, đã mơ hồ có một loại phong độ mà chỉ thấy trên người của những người có địa vị cao .

- Gia gia, người gọi con tới có chuyện gì sao?

Đối với lão nhân trước mặt, Trương Tạp tôn kính từ trong đáy lòng. Từ nhỏ cùng phụ thân tại Hi Mạn Trấn sinh sống, lần đầu tiên chứng kiến gia gia của mình, lần đầu tiên thấy gia gia nhìn hắn toát lên vẻ hiền lành cùng sủng ái… Trương Tạp liền sinh ra ỷ lại cảm xúc đối với hắn. Đây là một loại thân tình có từ trong huyết thống .

Trên mặt Trương Thiên mang nụ cười hiền lành, hướng Trương Tạp vẫy vẫy nói:

- Mau tới đây bên người gia gia.

Trương Tạp nghe vậy đi tới, nhu thuận đứng ở trước người Trương Thiên. Mà Trương Thiên duỗi tay nhẹ nhàng sờ lên đầu Trương Tạp, cười hiền lành nói:

- Tạp nhi lại cao lớn hơn rồi.

Trương Tạp nghe vậy hắc hắc nở nụ cười. Gãi gãi đầu, nhưng không có lên tiếng.

- Như thế nào? Hoàn cảnh trường học có hài lòng không?

Nghe được Trương Thiên nhắc tới trường học, Trương Tạp lập tức gật đầu nói:

- Vâng. Gia gia! Trường học kia thật sự rất lớn!

- Ha ha… Chỉ cần Tạp Nhi thoả mãn là tốt rồi, thoả mãn là tốt rồi .

Trương Thiên lão vui vẻ bật cười.

Trên thực tế, Trương Thiên cảm giác chỉ có thời điểm đối mặt đứa cháu này hắn mới có thể cười mà trong nội tâm không có chút nào gánh nặng như vậy. Loại cảm giác thoải mái này, mặc dù đối mặt đứa con thứ hai, cũng không có.

Trương Thiên là người truyền thống. Vị trưởng tử, trưởng tôn… Mà Trương Tạp làm trưởng tôn của hắn, rất tự nhiên, tất cả sủng ái của hắn chưa từng dành cho trưởng tử nay đều cho Trương Tạp. Có lẽ, trong đó còn mang theo một chút áy náy…

- Phụ thân con…

Trương Thiên muốn nói lại thôi. Mà Trương Tạp thông minh cũng sớm đã nhìn ra gia gia cùng phụ thân tựa hồ có chút nào đó mâu thuẫn. Nếu không, phụ thân nhất định sẽ không rời nhà trốn đi ở thời điểm hơn mười năm trước, chạy đến một trấn nhỏ bé hoang vắng như Hi Mạn trấn. Mãi cho đến ba năm trước đây mới dược gia gia tìm về trở về. Lúc này thấy biểu lộ Trương Thiên muốn nói lại thôi, Trương Tạp liền tiếp lời nói:

- Gia gia yên tâm, phụ thân con rất tốt.

Trương Thiên khẽ gật đầu, khẽ thở dài một tiếng. Nhưng chợt trên mặt lại lộ ra nụ cười nói:

- Tạp nhi ở trường học phải học tập chăm chỉ, không thể để Trương gia bị mất mặt. Biết không?

Trương Tạp gật đầu cười nói:

- Gia gia yên tâm đi. Tôn nhi biết rõ.

Trương Thiên vui vẻ sờ lên đầu Trương Tạp, thoả mãn cười.

…

Thời gian như nước,bất tri bất giác, liền trôi rất nhanh.

Mà Lâm Dịch, cũng chính thức học xong học kỳ một.

Thời gian một cái học kỳ, Lâm Dịch tiến bộ rõ như ban ngày. Kỹ xảo thể thuật ngày càng thành thục, ở một tháng trước 'Bát môn' đã thành công tấn cấp đến cảnh giới 'Sinh môn' … Điều này làm cho đám La Á, Ám Tương hô to biến thái, cũng tự đáy lòng đối với hắn sinh ra tâm lý bội phục.

Dù sao sự cố gắng của Lâm Dịch tất cả mọi người đều biết.

Trước đã nói qua, học viện chiến kĩ Tông Phạm không quan tâm ngươi quá trình học tập ra sao. Chỉ cần tại khảo hạch cuối năm, đạt tới tiêu chuẩn hợp cách, thì không ai sẽ để ý ngươi có phải hay không mỗi ngày đều đi học.

Ngày đầu tiên đi học lớp 'Đặc biệt', sở dĩ đem đệ tử không có đi học đều loại bỏ ra khỏi lớp, cũng không phải bởi vì vấn đề 'Bọn họ chưa có tới đi học'. Mà là một loại vấn đề về 'Thái độ'.

Dù sao, ý kiến Ngụy Kiếm ngày đó chính là nói cho những hi vọng tương lai của trường học một cái đạo lý - biết vị trí của mình. Dĩ nhiên là cần một phen giết gà dọa khỉ.

Không thể không nói những người kia rất không may. Bởi vì trong học tập sinh hoạt sau này, học viên lớp 'Đặc biệt' cũng cùng các học viên lớp phổ thông giống nhau. Muốn thì đi học, không muốn thì thôi… Chỉ cần có thể khảo hạch hợp cách.

Mà duy nhất không có trốn bất kì tiết nào, chính là Lâm Dịch .

Vô luận chương trình học nào. Mặc dù là trong mắt các đệ tử khác thoạt nhìn phi thường buồn tẻ vô vị - địa lý cùng lịch sử, Lâm Dịch cũng có thể nghe say sưa. Mà vô luận Ngụy Kiếm bố trí nhiệm vụ tu hành gian khổ cỡ nào, người thứ nhất hoàn thành, cũng tuyệt đối là Lâm Dịch.

Cũng bởi vậy, Lâm Dịch dùng hành động cả mình chiếm được sự tán thành của chín học viên lớp 'Đặc biệt'.

02-02-2013, 10:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

48. Chương 47: Nghỉ!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch lại là người ôn hòa. Thực lực tuy mạnh, nhưng chưa từng ra vẻ ta đây đệ nhất cao thủ, có thể nói cầu được ước thấy. Tuy tuổi nhỏ nhất, nhưng không thể không nói là người cực kỳ có uy vọng trong toàn bộ lớp .

Đừng tưởng rằng tại tiểu đoàn thể chín cá nhân rất có uy vọng giống như cũng không có gì. Phải biết rằng, tại học viện, lớp 'Đặc biệt' ai không phải hạng người tâm cao khí ngạo, cao ngạo vô cùng? ? Đừng xem La Á cả ngày tùy tiện, nhưng kỳ thật đây cũng chính là hắn đối với những người 'Ngang cấp' mới có thể hiển lộ. Khi gặp những người thường, La Á cũng sẽ không biểu hiện như vậy.

Ngay cả người hoạt bát nhất, dở hơi nhất lớp như La Á lúc trước mặt người bình thường cũng có phong phạm thiên tài. Ở trước mặt bọn họ hắn cũng sẽ không biểu hiện quá mức sôi nổi… Cho nên, muốn được những gia hỏa tâm cao khí ngạo này nhất trí tán thành. Là một sự kiện phi thường khó khăn.

Đương nhiên, trong nội tâm tán thành không có nghĩa là mặt ngoài tán thành. Ít nhất Ám Tương luôn tìm mọi cách đả kích Lâm Dịch. Nói thí dụ như thời điểm học địa lý, lịch sử hoặc ma thú, mỗi khi Lâm Dịch đưa ra nghi vấn của mình, Ám Tương đều cướp trả lời, trào phúng một phen… Đối với loại tình huống này, vài tên giáo sư giảng bài cũng chỉ cười nhàn nhạt, cũng không có bộ dạng muốn ngăn lại.

Đương nhiên, đối với Lâm Dịch một lòng cầu học mà nói, trên thực tế hắn cũng không coi vào đâu. Chỉ có điều Lâm Dịch đối với thân phận Ám Tương có hiếu kỳ nhất định. Dường như về các phương diện địa lý, lịch sử, ma thú, Ám Tương không có gì không biết…

Ngoại trừ Lâm Dịch, tiến bộ của La Á, Ám Tương, Lý Văn cũng là phi thường lớn.

La Á tuy còn chưa có phá vỡ 'Sinh môn' . Nhưng chính hắn lại nói đã có một chút cảm giác, tin tưởng không lâu có thể mở. Hơn nữa trong học tập địa lý lịch sử, La Á cũng là hết sức có gắng… So với suy nghĩ mọi người không khác biệt lắm, mục đích của hắn là không hề muốn kém phương diện này trở thành cái cớ Ám Tương đả kích.

Mà Ám Tương cùng Lý Văn cũng là trong học kỳ này khai mở 'Hưu môn'. Kết thúc một cái học kỳ, chín học viên lớp 'Đặc biệt' 60016 đã có sáu gã trở thành 'Môn chiến sĩ' !

Loại thực lực này là phi thường cường đại! Phải biết rằng, mặc dù là tại trong lớp bình thường năm thứ hai, hơn trăm đệ tử có sáu gã 'Môn chiến sĩ', đã là một lớp có thực lực phi thường hùng hậu! Càng không nói tới Lâm Dịch nay đã là 'Sinh môn' chiến sĩ! .

- Lâm Dịch, thời gian nghỉ ngươi có trở về nhà không?

Trên đường, La Á cùng Lâm Dịch sóng vai mà đi.

- Trở về?

Lâm Dịch nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu nói:

- Tổng cộng nghỉ hai tháng… Chỉ là đường xá qua lại quá mất thời gian. Hay là thôi đi. Ngươi có trở về không?

- Ân, ta trở về. Dù sao lộ trình nửa tháng không tính quá xa. Hắc hắc… Ta cũng sắp phá vỡ 'Sinh môn' rồi, trở về làm cho cha ta vui vẻ một phen!

La Á nhẹ gật đầu sau đó cười nói. Lâm Dịch nhẹ gật đầu, không nói gì.

Khi đang nói chuyện, hai người đi tới nơi La Á hiện đang ở. La Á nhìn chung quanh một chút, bởi vì sắp nghỉ, học viên trong kí túc xá cũng túm năm tụm ba, chuẩn bị sau khi được nghỉ rời đi, cho nên xung quanh kí túc phi thường náo nhiệt. Nhưng mà La Á lại cảm giác có chút nhàm chán nói:

- Lâm Dịch, đi tới chỗ ngươi ngồi một chút .

Lâm Dịch tự nhiên không có có dị nghị cười nói:

- Được!

Lập tức hai người tiếp tục hướng phía trước đi đến.Hơn mười phút sau,phiến thanh trúc xanh ngắt hiên ra trước mặt hai người.

Nhìn có chút ít say mê, hít sâu một hơi, La Á oán giận nói:

- Thật sự là quá không công bình! Ngươi ở hoàn cảnh tốt như vậy, sân lớn như vậy hoàn toàn thuộc về một mình ngươi… Mà ta lại cùng với Văn và hai tên khác chen chúc tại một phòng, hơn nữa hoàn cảnh bên ngoài lại ầm ĩ như vậy! Thật sự là không công bình!

Lâm Dịch bật cười, lắc đầu nói:

- Được rồi, ngươi phải biết đủ chứ. Phải biết rằng những người khác đều là tám người chen chúc tại một cái trong phòng nhỏ. Ngươi còn bốn người ở một cái, ngươi còn muốn như thế nào?

- Ách… Những người kia sao có thể so với ta?

La Á ách một tiếng, xấu xa nói.

Sớm đã quen thói tự đại của người này , Lâm Dịch chỉ là cười cười, liền không nói thêm gì nữa.

- A? ! Lâm Dịch, Lâm Dịch! Mau nhìn mau nhìn! …

Thanh âm La Á đột nhiên trở nên dồn dập làm cho Lâm Dịch lại càng hoảng sợ, theo bản năng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về hướng La Á chỉ. Một thân ảnh tiến nhập mắt của hắn.

- Là nàng?

Lâm Dịch ngẩn người, thanh âm trư ca của La Á vang lên bên tai:

- Mỹ nữ, mỹ nữ! Nữ nhân keo kiệt đem so sánh với nàng, thật sự là biến đầu heo !

'Nữ nhân keo kiệt' là ngoại hiệu La Á đặt cho Ám Tương. Đơn giản là bụng dạ Ám Tương quá nhỏ nhặt… Suốt một cái học kỳ, nàng sẽ không có một ngày quên chuyện La Á đem nàng hung hăng ném xuống dưới đài. Tìm mọi cơ hội đả kích La Á. Làm La Á thường xuyên mặt đỏ tới mang tai, nhưng lại phát tác không được. Dù sao lôi đài là lôi đài, ra ngoài, La Á không phải người thích đánh nữ hài .

Đương nhiên, cái ngoại hiệu này là vô luận như thế nào cũng không dám nói trước mặt Ám Tương… Nếu không, ai biết nàng còn trả thù mình như thế nào nữa?

Lời La Á nói cũng không có làm cho Lâm Dịch để vào tai. Bởi vì Lâm Dịch nhận ra người thiếu nữ này.

Một bộ quần áo trắng tinh thuần đem thân thể thon dài của nàng bao vây trong đó, mái tóc như như thác nước tự nhiên phủ lên đầu vai gầy gò. Dáng người như liễu, thướt tha uyển chuyển.

Trên dung nhan tuyệt sắc xinh đẹp tuyệt trần vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng, như băng tuyết Thiên Sơn, làm cho người ta không dám lại gần.

Khi nàng cùng hai người Lâm Dịch đi sát qua, một mùi thơm xử nữ thấm ruột gan lập tức chui vào trong mũi Lâm Dịch cùng La Á … Cho tới khi thân ảnh này biến mất khỏi tầm mắt hai người, La Á vẫn giữ bộ dạng bị câu dẫn mất hồn phách.

02-02-2013, 10:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

49. Chương 48: Gặp Nạn Trong Rừng. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cô gái này, đúng là lúc vừa khai giảng, Lâm Dịch thiếu chút nữa đụng phải. Bởi vì dung mạo nữ tử tuyệt mỹ cùng với vẻ khí chất trời sinh trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho Lâm Dịch nhớ kỹ nàng.

- Đẹp, đẹp quá… Đẹp quá…

Thanh âm La Á giống như mộng du làm cho Lâm Dịch phục hồi tinh thần lại. Cúi đầu xem xét, chỉ thấy miệng La Á há ra thật to, hai mắt không có tiêu cự trợn trừng nhìn nữ tử rời đi, trong miệng thì thào lẩm bẩm.

- A! !

La Á đột nhiên kêu to dọa Lâm Dịch nhảy dựng lên, chợt La Á như sống lại, khuôn mặt kích động tuấn tú đỏ bừng ôm lấy Lâm Dịch.

- Xong rồi! Xong rồi! Lâm Dịch, ta nghĩ rằng trái tim ta đã bị đánh cắp! Ta, ta lâm vào trong cạm bẫy tình yêu! …

Trán Lâm Dịch hiện ra ba vệt đen.

- Ngươi biết nàng không? ! Ngươi biết nàng không?

Lâm Dịch lắc đầu.

- Không được! Ta nhất định phải tìm hiểu ra thân phận của nàng! Sau đó hướng nàng bày tỏ! Ta muốn hướng nàng bày tỏ!

Lâm Dịch trợn mắt há hốc mồm nhìn xem La Á kích động la to chạy ra khỏi rừng trúc. Dẫn tới vài học viên vừa đi vào rừng trúc lộ ra ánh mắt mê hoặc nhìn về phía hắn…

Thật lâu sau Lâm Dịch mới kịp phản ứng. Cười khổ một cái, xoay người hướng tiểu viện của mình đi đến.

Sau ngày hôm nay, một cái học kỳ chính thức đã kết thúc. Lâm Dịch lại có chút buồn rầu…Thời gian nghỉ tận hai tháng, nên làm những gì đây?

Suy nghĩ thật lâu cũng không suy nghĩ được gì. Hít sâu một hơi:

- Đi một bước tính một bước vậy.

Thời gian hai ngày nháy mắt qua đi. Học kỳ một cuối cùng cũng chính thức trôi qua.

- Chúc mọi người một kỳ nghỉ vui vẻ.

Ngụy Kiếm nhàn nhạt gật đầu, đi ra phòng học.

Chân trước vừa đi, đằng sau lập tức có mấy đệ tử liền xông ra ngoài. Lâm Dịch thu thập vật phẩm, sau đó mới đi từ từ đi ra ngoài.

Đi đến hành lang hướng cửa trường học nhìn lại, chỉ thấy rậm rạp chằng chịt toàn đầu người lắc lư … Cửa học viện Tông phạm mặc dù là rất lớn. Nhưng cũng không đủ để duy trì mười tám vạn đệ tử đồng thời tràn ra ngoài.

Cúi đầu nhìn thoáng qua, Lâm Dịch thẳng hướng tầng lầu phía trong đi đến.

- Lâm Dịch.

Sau lưng truyền đến thanh âm Ám Tương. Lâm Dịch quay đầu lại, phát hiện ba người Ám Tương, La Á, Lý Văn cùng một chỗ đi tới.

- Làm sao vậy?

Ba người Ám Tương đuổi theo Lâm Dịch, vừa đi vừa hỏi:

- Ngươi không quay về sao?

Lâm Dịch gật đầu:

- Nhà của ta cách nơi này quá xa. Hay là thôi đi.

Ám Tương 'a' một tiếng, sau đó hỏi:

- Thế ngươi giờ tính sao? Chẳng lẽ ở lại trong trường học hai tháng sao?

Lâm Dịch gãi gãi đầu nói:

- Ta cũng còn không có nghĩ kỹ… Xem một bước đi một bước vậy. Ha ha… Các ngươi trở về đi.

Nghe Lâm Dịch nói như vậy, Ám Tương cũng nhẹ gật đầu, nói:

- Đã như vậy, chúng ta đây trở về đây.

Lâm Dịch cười gật đầu nói:

- Ừ, học kỳ sau gặp lại.

Học kỳ sau gặp lại.

Sau khi đưa mắt nhìn ba người Ám Tương rời khỏi, Lâm Dịch cũng về tới ký túc xá của mình.

- Hai tháng này nên làm những gì đây?.

Lâm Dịch nằm ở trên giường, tay gối ở sau gáy. Bên ngoài truyền đến thanh âm ầm ĩ. Cự ly dù sao vẫn là có chút xa, cho nên thanh âm có vẻ phi thường mơ hồ.

- Phụ thân, Yến nhi bọn họ hiện tại đang làm gì nhỉ?

Nhớ tới các đồng học khác tất cả đều về nhà cùng người nhà đoàn tụ. Chỉ có chính mình bởi vì đường xá quá xa mà không có thể trở về. Trong lòng vẫn là có chút thất lạc.

Trên giường ngây người nửa ngày trời, Lâm Dịch ngồi dậy, hung hăng lắc đầu, tựa hồ muốn đem phần thất lạc trong lòng ném đi, sau đó tự nhủ:

- Ân! Phải tìm chuyện gì để làm… Tìm chuyện gì đây? ? Ân…

Lâm Dịch nghĩ. Đột nhiên nhãn tình sáng lên:

- Đúng rồi! Hiện tại ta không có tiền .Núi phía sau trường học nghe nói có rất nhiều đê cấp ma thú… Không bằng đi săn ma thú, lấy ít ma hạch bán lấy tiền! Kinh nghiệm thực chiến của mình chưa đủ, nhân tiện tu luyện luôn! Ân, cứ làm như thế!

Từ trên giường nhảy xuống, Lâm Dịch đi thu thập đồ ngày mai cần mang .

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mới nhô đầu ra từ tầng mây, Lâm Dịch đã đứng ở cửa sau trường học.

Hắn cõng một cái bao nhỏ. Bên trong là một Tiểu Đao, mấy khối đá đánh lửa, vài bộ quần áo, nhìn bốn phía, rồi thẳng hướng sơn đạo phía phía trước bước đi.

Đằng sau học viện Tông Phạm là một dãy núi cực kỳ rộng lớn. Đông bắc phần lớn là bình nguyên, to lớn như dãy núi này thật là khó gặp. Liên miên, không biết có diện tích lớn tới đâu.

Về việc giết ma thú lấy ma hạch bán tiền, Lâm Dịch là trong trường học nghe nói. Làm học viện chiến kĩ nổi danh phương bắc, Tông Phạm đối với việc tôi luyện đệ tử rất là coi trọng. Đặc biệt đối với học viên lớp 'Đặc biệt' càng phải như vậy. Lâm Dịch là vì mới là tân sinh, bởi vậy Ngụy Kiếm cũng không có cho bọn hắn an bài cái gì tôi luyện, mục đích là muốn làm cho bọn họ trước đem trụ cột tu luyện thật tốt. Phải biết rằng thành viên năm thứ hai lớp 'Đặc biệt', trên cơ bản hàng năm đều là muốn đi vào chỗ này tôi luyện. Vì để cho các học viên càng có ý chí chiến đấu, bởi vậy ở các cửa hàng trong trường học, sẽ thu mua ma hạch. Như vậy vừa tu luyện thể thuật, lại có một chút thu nhập. Đây là công việc rất hấp dẫn a.

Mặc dù không có cưỡng chế yêu cầu những tân sinh như Lâm Dịch tiến vào chỗ này tu hành, nhưng Ngụy Kiếm vẫn nói cho bọn hắn. Cho nên Lâm Dịch liền nghĩ tới tại hai tháng này tới đây giết ma thú tôi luyện một phen.

Trong khối sơn mạch cự đại này rốt cuộc tồn tại ma thú gì, Lâm Dịch cũng không rõ. Chỉ có điều Ngụy Kiếm từng đề cập tới, tựa hồ là chỉ cần không đi vào quá sâu, cũng không có ma thú quá mức cường đại. Dùng thực lực Lâm Dịch lúc này cấp bậc 'Sinh môn' chiến sĩ, cộng thêm cùng Ngụy Kiếm học tập một ít chiến đấu kỹ xảo, ở bên ngoài, hẳn là vẫn tương đối an toàn.

04-02-2013, 10:26 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

50. Chương 49: Gặp Nạn Trong Rừng. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Một đường đi tới, chưa tiến sơn mạch, ngoại trừ ngẫu nhiên chui đi ra một ít tiểu động vật, Lâm Dịch còn không có gặp được ma thú hơi lớn một chút nào cả .

Dần dần tiến nhập bên ngoài dãy núi. Cây cối tráng kiện cũng đem mặt trời che mất, trong nháy mắt không khí chung quanh trở nên có chút âm lãnh. Mà Lâm Dịch, cũng bắt đầu âm thầm ngưng thần đề phòng …

Đủ loại côn trùng kêu vang cùng với xa xa truyền đến thanh âm thú ngâm, làm cho Lâm Dịch lần đầu tiến vào loại địa phương này không khỏi có chút khẩn trương. Theo trong ba lô đem chuôi Tiểu Đao nắm trong tay, bởi vì khẩn trương , mu bàn tay chăm chú nắm chặt.

- Ngao ô! …

Một tiếng thú rống đột nhiên vang lên bên tai!

Thanh âm tiếng rống này dọa Lâm Dịch run rẩy! Thân thể phản xạ có điều kiện mạnh mẽ vượt mức quy định! Lập tức cảm nhận được bên tai một thanh âm xé gió!

Chân vừa rơi xuống đất, lập tức nhảy liên tiếp vài cái, thẳng nhảy ra hơn mười bước, liền thay đổi phương hướng trên không trung, nửa ngồi rơi trên mặt đất! Con mắt chăm chú hướng địa phương lúc trước đang đứng nhìn lại!

Chỉ thấy một đầu hổ màu hồng thân dài vượt qua ba thước đang đứng tại đó!

- Xích Viêm Hổ? !

Lâm Dịch kinh hãi hô lên! Tim đập bỗng nhiên gia tốc, tay cầm đao mạnh mẽ dùng sức, hiện lên gân xanh!

- Rống! !

Dường như không ngờ mình đánh lén thất bại, một hồi tiếng gầm gừ thâm trầm theo trong cổ họng con hổ phun ra…

- Xích Viêm Hổ, thuật thú cấp ba Ngũ Hành hệ hỏa. Bởi vì khống chế hỏa diễm, toàn thân xích hồng nên mới có tên gọi ấy. Tính tình thô bạo, công kích cường bạo, ma thú ăn thịt.

Trong đầu Lâm Dịch như được lập trình sẵn, hiện lên tư liệu về Xích Viêm Hổ .

- Xích Viêm Hổ, bình thường sinh hoạt ở chỗ sâu trong rừng. Mặc dù là ma thú quần cư, nhưng ở thời điểm đi săn thức ăn lại một mình hành động.

- Làm sao bây giờ đâu?

Lâm Dịch không dám hành động thiếu suy nghĩ, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Xích Viêm Hổ. Con mắt quan sát khắp nơi… Chung quanh đã không còn tiếng kêu to. Mà theo ở trong chỗ sâu truyền đến âm thanh thú ngâm đã làm cho Lâm Dịch không dám chạy vào sâu bên trong.

- Rống!

Lại là một tiếng gầm rú! Xích Viêm Hổ bỗng nhiên động!

Thân thể như một dòng điện nhanh chóng lao tới! Thẳng tắp hướng phía Lâm Dịch đánh tới! Tâm trạng Lâm Dịch trở nên căng thẳng, cố tự trấn định chăm chú nhìn hổ trảo phía trước! Có lý do tin tưởng, lần này nếu bi trúng một trảo đó … thiên tài Lâm Dịch cũng cứ như vậy ra đi.

- Xoạt!

Xích Viêm Hổ nhảy lên một bước cuối cùng đồng thời hướng Lâm Dịch đánh tới, Lâm Dịch cũng bỗng nhiên động! Thân thể mạnh mẽ vặn mình một cái, lập tức hướng phía bên phải đánh tới! Thân thể trên không trung nhanh chóng quay cuồng bắn ra ngoài!

Sau khi hạ xuống đất lập tức nhìn lại, chỉ thấy chỗ vừa rồi mới đứng, đã trở thành một đám bụi đất!

- Lực lượng thật kinh người !

Nhìn thoáng qua trên mặt đất bị lật ra, Lâm Dịch trong nội tâm kinh hãi vô cùng.

Không nghĩ ngợi nhiều, nhìn thoáng qua, lập tức phát lực hướng phía trước bỏ chạy!

- Rống! !

Chứng kiến con mồi của mình lại muốn trốn! Xích Viêm Hổ lập tức gào thét một cái, chợt đuổi theo!

Cứ như vậy vừa chạy một trốn, một hồi sinh tử trong rừng cây nhanh chóng bắt đầu rồi!

Thân hình Lâm Dịch cực kỳ nhẹ nhàng. Từ lúc ở Hi Mạn trấn, Lâm Cường cũng đã bắt đầu cho hắn chuyên môn huấn luyện phương diện cân bằng. Tại trên mặt cọc gỗ cao tới mấy chục thước, phẩm chất không đồng đều, trên mặt bôi dầu Lâm Dịch cũng có thể thoải mái di chuyển, lúc này ở trong rừng cây, càng nhẹ nhàng giống như một hầu tử! Chân không dính đất, cứ như vậy len lỏi giữa rừng cây!

Mà Xích Viêm Hổ vốn là bá chủ trong rừng! Tốc độ di động trong rừng không chậm hơn Lâm Dịch chút nào! Xem thân hình nó cao tới ba bốn mét chạy trong rừng. Cự ly mỗi một bước, khoảng sáu bảy mét gì đó! Có thể nói là rất nhanh! .

Nhưng nếu so sánh về chịu đựng, Xích Viêm Hổ là thúc ngựa cũng so không đuổi kịp Lâm Dịch. Thời điểm ban đầu bằng vào sức bật mạnh mẽ, Xích Viêm Hổ gần như đuổi kịp Lâm Dịch. Nhưng một lúc sau sau, cự ly đã dần dần kéo dài ra. Hơn nửa canh giờ sau, cự ly một người một hổ đã hơn mười mét!

- Rống! ! !

Sau lưng bỗng nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ làm cho trong lòng Lâm Dịch run rẩy! Thân thể nhanh chóng hướng bên phải nhảy qua! Chỉ cảm thấy một cỗ nóng rực bỗng nhiên sượt qua bên tai! Mùi tóc khét truyền đến, Lâm Dịch mới nhìn đến vật bắn tới!

Đó là một khỏa hỏa cầu to gần bằng đầu người!

- Hỏa cầu Xích Viêm Hổ!

Đồng tử Lâm Dịch co rút lại! Hắn biết rõ, Xích Viêm Hổ thật sự nổi giận!

Rống giận liên tục! Lâm Dịch lập tức cảm giác được trong lòng bị đè nén! Cảm giác thấy nguy cơ làm cho hắn gần như muốn hít thở không thông! Thân thể mạnh mẽ lao về bên phải! Thậm chí cũng không kịp giảm bớt lực! Cứ như vậy ngã trên mặt đất! Đỉnh đầu từng đợt hơi nóng sượt qua! Chỉ nghe 'Rầm rầm rầm' liên tục vài tiếng tiếng nổ mạnh sau, phía trước ánh lửa hồng làm khuôn mặt Lâm Dịch trắng bệch !

Chịu đựng trên thân ngã bị thương, Lâm Dịch quay đầu.

Lúc này Xích Viêm Hổ cũng ngừng lại… Thân là tam cấp ma thú, đã sơ bộ có một chút trí lực. Nó có thể rất dễ dàng cảm nhận được, người trước mặt không đủ để uy hiếp lực lượng của nó.

Liên tục hơn mười đạo hỏa cầu bắn ra, lực lượng Xích Viêm Hổ cũng tiêu hao khá lớn. Lồng ngực phập phồng, tỏ vẻ đoạn đường đích chạy vừa rồi khiến nó cũng không thoải mái!

- Không có biện pháp, chỉ có thể liều mạng!

Lâm Dịch cắn răng… Hắn dù có nhanh nữa, cũng không bằng hỏa cầu. Nếu như Xích Viêm Hổ càng hung ác, không để ý chính mình mệt mỏi không phiền lụy, điên cuồng dùng hỏa cầu phun ra… Chỉ sợ là sẽ bị nướng chín.

04-02-2013, 10:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

51. Chương 50: Gặp Nạn Trong Rừng. (p3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc Xích Viêm Hổ không có kịp phản ứng, Lâm Dịch hai tay rất nhanh ở trước ngực xen kẽ vào nhau, vài tia sáng bóng màu cam bỗng nhiên xuất hiện!

- Phá!

Một chữ 'Sinh' thật to màu cam hiện trước ngực Lâm Dịch! Lóe lên rồi biến mất!

Một cỗ lực lượng cường đại từ sâu trong thân thể như nước dâng lên ra, lan tỏa khắp toàn thân Lâm Dịch! Biểu lộ có chút kinh hãi bỗng nhiên thu liễm, Lâm Dịch lập tức trở nên bình tĩnh!

Xích Viêm Hổ tựa hồ cũng cảm giác được lực lượng của đối phương đột nhiên bạo tăng! Dự cảm bất hảo khiến nó mạnh mẽ nhào tới!

Lâm Dịch rất bình tĩnh… Không biết vì cái gì, một khi hắn quyết định chiến đấu, trong lòng hết thảy ý nghĩ đều không biểu hiện ra trên mặt. Hơn nữa đại não rất thanh tỉnh… Mặc dù hiện tại trong lòng kinh hãi muốn chết, nhưng hắn vẫn có thể biết mình muốn gì, nên làm như thế nào mới là hợp lý nhất.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái … Không cách nào diễn tả.

Bình tĩnh nhìn Xích Viêm Hổ đánh tới, Lâm Dịch lại không nhúc nhích… Một mực đợi đến khi đối phương đến sát, Lâm Dịch bỗng nhiên phát động!

Đùi phải giống như roi mạnh mẽ vung ra! Thẳng tắp nhằm vào đầu Xích Viêm Hổ!

Xích Viêm Hổ ở trên không trung không có chỗ mượn lực, chỉ có chịu để cho Lâm Dịch đá vào đầu…

- Đông!

Một tiếng trầm đục vang lên! Nhưng mà làm cho Lâm Dịch kinh hãi chính là… thân thể Xích Viêm Hổ bị đá bay ra ngoài… Nhưng chân của hắn lại đau nhức kịch liệt!

'Răng rắc!'

Chân vừa rơi xuống đất, lập tức truyền đến một tiếng khớp xương ma sát làm cho người ta ghê răng ! Lâm Dịch cũng lập tức khẽ nhíu mày… Chân đau …

Trái lại Xích Viêm Hổ, bị một cước của Lâm Dịch đá bay ra vài mét, ngay lập tức lại đứng lên. Mạnh mẽ lắc lắc đầu, một đôi mắt hổ lập tức bắn ra một đạo nhãn quang hung nộ về phía Lâm Dịch!

- Quả nhiên… Chênh lệch một cấp bậc, cũng không phải dễ dàng bỏ qua như vậy…

Một cước này của Lâm Dịch dùng hết lực lượng toàn thân! Không chút nào khoa trương khi nói… Mặc dù là một khối đá hoa cương, dưới một cước này, cũng sẽ vỡ vụn ! Nhưng Xích Viêm Hổ, chỉ là lắc đầu cũng đã hoàn toàn vô sự… Không thể không nói… Đầu nó thật quá cứng!

Trúng một cước của Lâm Dịch, mặc dù không có bị thương, nhưng vẫn khiến nó cảm thấy phi thường phẫn nộ! Bởi vậy vừa đứng vững vàng thân hình, Xích Viêm Hổ lại lần nữa đánh tới!

Lâm Dịch suy nghĩ rất nhanh.

- Xích Viêm Hổ toàn thân cốt cách cứng như sắt thép… Muốn cứng đối cứng, dùng thực lực nhị cấp của mình trước mắt căn bản là muốn chết. Hơn nữa hiện tại chân lại đau, muốn chạy trốn cũng không thoát… Chỉ có thể…

Lâm Dịch bình tĩnh, trong mắt lại hiện lên một vòng tinh mang!

Thấy Xích Viêm Hổ đánh tới, chờ khi khoảng cách không còn nhiều, hai tay Lâm Dịch bỗng nhiên phát lực, mạnh mẽ đẩy mạnh về phía trước! Cứng đối cứng, thân thể Lâm Dịch lập tức bị Xích Viêm Hổ đụng bay ra ngoài bốn năm mét mới rơi xuống đất, trượt trên mặt đất gần một mét mới ngừng lại được! Trên mặt đất, cành khô lá héo úa lập tức đem quần áo Lâm Dịch phá hỏng, vài tia máu tươi hiện lên!

Mùi máu tươi đem hung tính của Xích Viêm Hổ kích phát! Không cho Lâm Dịch có cơ hội đứng lên, Xích Viêm Hổ lại lần nữa nhào tới!

Nếu làn này bị Xích Viêm Hổ bắt được, Lâm Dịch chỉ sợ không còn hi vọng sống… Nhưng mà ở thời điểm thân thể Xích Viêm Hổ bay lên không hướng Lâm Dịch đánh tới, Lâm Dịch trong mắt bỗng nhiên hiện lên một vòng tinh mang! Thân thể mạnh mẽ quay cuồng! Bật ngồi dậy, chân truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt! Nhưng mà Lâm Dịch không để ý, tiểu đao trong tay lập tức cầm ngược! Thân thể mạnh mẽ bổ nhào về phía trước!

- Gào ! ! ! ! ! ! ! ! !

Tiếng gào thét rung trời làm cây cối đều chấn động! Máu tươi lập tức từ lỗ hổng dài đến vài chục phân dưới bụng Xích Viêm Hổ phun ra mãnh liệt! Thân thể to lớn của Xích Viêm Hổ lập tức rơi xuống đất! Một bên, thân thể Lâm Dịch bị rơi xuống đất, thứ tiếp xúc mặt đất đầu tiên lại là cái chân đau!

- Hít! ! ~~

Đau đớn mãnh liệt lập tức làm cho Lâm Dịch nhịn không được hít vào một hơi! Mồ hôi lập tức theo trán tuôn ra!

Xích Viêm Hổ rơi trên mặt đất tựa hồ muốn giãy dụa lấy đứng lên, nhưng bụng bị Lâm Dịch chọc ra một lỗ to đã tuôn ra mảng lớn máu tươi, đem mặt đất nhuộm thành một mảnh huyết hồng! Nhưng ở thời điểm Xích Viêm Hổ giãy dụa, Lâm Dịch không kịp rút chân phải về lập tức lại bị đụng đến nhiều lần… Vẻ đau đớn như kim châm muối xát này khiến Lâm Dịch cảm thấy đầu váng mắt hoa… .

Sau khi vùng vẫy mấy lần, bởi vì mất máu quá nhiều, Xích Viêm Hổ rốt cuộc không nhúc nhích được nữa…

Xác định Xích Viêm Hổ đã tử vong, Lâm Dịch mới thở dốc kịch liệt… Vừa mới thả lỏng, phía sau bỏng rát cộng thêm cái chân đau buốt lập tức làm cho trán Lâm Dịch đầy mồ hôi.

Nhịn đau ngẩng đầu nhìn ánh lửa hồng. Tháng bảy thì khí trời cũng không quá khô ráo, hơn nữa lúc ấy số lượng hỏa cầu Xích Viêm Hổ phun ra cũng không phải quá nhiều, bởi vậy đã sắp tắt. Xác định không cách nào nữa uy hiếp được chính mình, Lâm Dịch thở dài một hơi…

Lại lần nữa cố nén nhịn đau, rút chân phải bên dưới thân Xích Viêm Hổ ra, vừa mới động, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng. Rút được chân, Lâm Dịch liền nằm xuống…

Một trận chiến bất ngờ tuy mới trải qua nửa giờ. Nhưng là làm cho Lâm Dịch thể lực đã tiêu hao hết …

Sau khi nằm một lát, Lâm Dịch hít sâu một hơi, tiện tay cầm một cây mộc côn cắn trong miệng. Hai tay đem chân phải bắt lấy, sau đó mạnh mẽ dùng sức!

- Răng rắc! Răng rắc!

Liên tục vặn hai cái! Mộc côn trong miệng lập tức bị Lâm Dịch cắn thành hai đoạn! Mồ hôi trên trán chảy xuống như mưa !

04-02-2013, 10:28 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

52. Chương 51: Trở Về Học Viện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

May mắn đã ổn định được chân phải bị Xích Viêm Hổ làm biến dạng… Nhẹ nhàng động hai cái.Vẫn đau đớn như cũ, nhưng cũng không cảm giác khó khăn như trước nữa

Nằm nghiêng dưới một thân cây, Lâm Dịch điều chỉnh lại trạng thái của mình… Quần áo đã hoàn toàn bị ướt đẫm. Bao nhỏ trên lưng đã bị rơi lúc truy đuổi. Cũng may ở bên trong cũng không có vật phẩm gì quý trọng , Lâm Dịch cũng không có ý định lại đi vào tìm.

Hơn nửa canh giờ truy đuổi khiến Lâm Dịch lúc này đã đi ra bên ngoài dãy núi … Chỗ này, hẳn là vẫn tương đối an toàn.

- Xem ra, nơi này còn không phải nơi mình bây giờ có thể tới. Còn tưởng rằng đê cấp ma thú chính là nhất cấp ma thú… Nguyên lai trong miệng Ngụy lão sư đê cấp ma thú, thấp nhất cũng là tam cấp a… Buồn cười chính mình còn muốn giết vài đầu ma thú để kiếm tiền…”

Lâm Dịch nghĩ đến mà cười khổ.

Còn cho là mình đạt được quán quân thì thật lợi hại. Không nghĩ tới một đầu Xích Viêm Hổ thiếu chút nữa muốn cái mạng nhỏ của mình…Con đường trở nên mạnh mẽ, xác thực còn có thật xa …

Lắc đầu, cảm giác được thể lực của mình đã hồi phục được một chút , Lâm Dịch chậm rãi bò dậy. Nắm Tiểu Đao, buông lỏng chân, khập khiễng đi tới bên cạnh thân thể Xích Viêm Hổ .

Trên mặt đất, Xích Viêm Hổ đã chết. Trải qua thời gian Lâm Dịch nửa ngày nghỉ ngơi, huyết dịch trên mặt đất đã cứng lại. Bởi vì vết thương quá lớn, ruột nội tạng cũng chảy đầy đất. Một mùi hôi thối gai gai ập tới trước mũi.

Tuy tương đối tương đối an toàn. Nhưng tri thức được học về ma thú, Lâm Dịch lại biết rõ. Không bao lâu nữa, ma thú ngửi được mùi máu sẽ chạy tới. Cho nên, tuy da lông Xích Viêm Hổ cũng là thứ tốt, nhưng đã không có thời gian cho Lâm Dịch lột.

Đem thân thể Xích Viêm Hổ lật lại, tìm đúng vị trí trái tim, một đao đâm xuống dưới!

Sau khi cắt một đường thật thật dài, huyết dịch còn ấm áp trong thân thể Xích Viêm Hổ lại chảy ra. Tay phải cắm vào trong vết thương, lục lọi…

Chỉ chốc lát sau, Lâm Dịch thần sắc vừa động, sau đó rút tay phải ra.

Chỉ thấy trong tay phải bị máu tươi nhuộm đỏ, một khối trông như tảng đá đỏ hồng hiện ra.

- Đây là ma hạch sao?

Lâm Dịch lầm bầm lầu bầu, bắt đầu nghiên cứu hồng sắc ma hạch trong tay.

Sờ giống như tảng đá, nhưng toàn thân hồng sắc, có một cỗ ấm áp nhàn nhạt theo tảng đá thẳng truyền đến lòng bàn tay Lâm Dịch … Lâm Dịch trước kia cũng chưa từng gặp qua ma hạch. Sở dĩ biết rõ ma hạch Xích Viêm Hổ ở vị trí trái tim, chỉ là bởi vì tri thức về ma thú trong trường học có giảng giải mà thôi.

Quan sát một hồi, Lâm Dịch liền đứng lên. Y phục trên người sớm đã bị mình và Xích Viêm Hổ làm hỏng, cho nên cũng không thèm để ý thân thể, sau đó để ma hạch vào trong ngực. Cứ như vậy buông lỏng chân, khập khiễng hướng trường học bước đi.

Bởi vì chân đau. Khi Lâm Dịch về tới trường học đã là lúc xế chiều. Nghĩ lại Lâm Dịch cũng cảm thấy buồn cười… Vốn định ở lại rất nhiều ngày, không nghĩ tới đụng phải con ma thú đầu tiên liền đem ý nghĩ của mình bóp chết trong trứng nước.

Thực lực của mình, vẫn là không đủ.

Lâm Dịch cười khổ lắc đầu. Bụng truyền đến thanh âm lạo xạo, Lâm Dịch mới nhớ tới hôm nay còn chưa ăn gì. Chân không khỏi bước nhanh hơn một chút, hướng ký túc xá tiến đến…

Trên đường đi gặp được nhiều đệ tử chưa có về nhà . Khi thấy Lâm Dịch một thân chật vật thê thảm, cũng không khỏi há to miệng ngạc nhiên .

Trở lại ký túc xá, đầu tiên tới phòng tắm tẩy rửa lại cơ thể. Vết thương sau lưng truyền đến từng đợt bỏng rát đau đớn làm cho Lâm Dịch nhịn không được hít vào nhiều ngụm khí lạnh… Sau đó lại cẩn thận đem nước đọng trên thân lau khô, thay đổi một bộ quần áo rồi bước ra cửa.

Đi tới nhà ăn, tùy ý chọn chút thức ăn, liền bắt đầu ăn.

Ăn cơm xong, Lâm Dịch đi tới phòng y vụ của trường học. Dù sao vết thương trên lưng vẫn cần phải xử lý. Nếu không vạn nhất sau này bị làm sao thì bản thân hắn khổ.

Khi lão sư phòng y vụ đem quần áo Lâm Dịch kéo xuống, bởi vì đã mặc một thời gian, áo và miệng vết thương của Lâm Dịch đã dính vào nhau, làm cho Lâm Dịch lại lần nữa toát mồ hôi.

Khi thấy miệng vết thương vô cùng thê thảm trên lưng Lâm Dịch này, lão sư phòng y vụ lập tức kinh hãi. Khi biết được Lâm Dịch lại là cùng Xích Viêm Hổ chiến đấu mới bị thương thành dạng như vậy, biểu lộ nhân viên công tác đã biến thành ngạc nhiên.

Phải biết rằng, tại trong mắt cao thủ Xích Viêm Hổ có lẽ không phải là ma thú nguy hiểm gì cả. Nhưng ở trong mắt người thường, tam cấp Ngũ Hành hỏa hệ ma thú, đã là tồn tại phi thường cường đại! Hơn nữa tuổi Lâm Dịch mới bao nhiêu? Mọi người đều có thể nhìn ra hắn không đủ mười tám tuổi.Với tuổi như vậy có thể đánh chết một đầu Xích Viêm Hổ… Tuy cuối cùng chính mình cũng bị thương rất nặng, nhưng đã làm cho người ta vô cùng kinh hãi . .

Xử lý xong miệng vết thương, Lâm Dịch liền về ký túc xá của mình.

Tuy bị thương, nhưng bài tập mỗi đêm lại không thể bỏ. Tuy không cách nào tiến hành tu hành thể thuật, nhưng tu hành 'Phá môn ấn ký' vẫn là có thể.

Theo thứ tự đem 'Hưu, sinh, thương, đỗ, cảnh, tử' sáu loại 'Phá môn ấn ký' đều luyện một lần rồi mới đi ngủ…

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt, thời gian hai tháng đã qua.

Trải qua lần 'Liệp Ma hành trình', làm cho Lâm Dịch biết mình kỳ thực còn phi thường yếu kém. Tại thời gian hai tháng này, trừ ăn cơm, ngủ cùng nghỉ ngơi, thời gian còn lại đều tập trung tinh thần vùi đầu vào tu hành.

Kỹ xảo vận dụng thể thuật là thứ Lâm Dịch cần thuần thục nhất. Bởi vì thông qua tổng kết, Lâm Dịch phát hiện tại lần cùng Xích Viêm Hổ chiến đấu, chính mình rõ ràng liền một cái kỹ xảo cũng không sử dụng! Vẫn dùng bản năng để chiến đấu. Nếu không, tuy Xích Viêm Hổ là tam cấp ma thú, chính mình muốn đả thương nó rất khó khăn… Nhưng sẽ không khiến mình bị thương như vậy!

04-02-2013, 10:28 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

53. Chương 52: Đại Hội Khen Thưởng. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nói đi cũng phải nói lại, cũng là bởi vì kỹ xảo của mình còn không thuần thục, làm cho thời điểm mình nguy hiểm căn bản không có nghĩ tới sử dụng. Chỉ có thể cố gắng luyện tập đem những kỹ xảo kia biến thành bản năng của mình! Khi chiến đấu mới sử dụng thuận tiện được.

Cho nên Lâm Dịch trong sân liên tục di chuyển, luyện tập kỹ xảo tránh né, cùng với kỹ xảo phát lực mà Ngụy Kiếm truyền thụ .

Cũng may sân Lâm Dịch khá lớn, cũng đủ hắn tu hành né tránh trong phạm vi nhỏ .

Làm cho Lâm Dịch vui vẻ chính là. Hai tháng cố gắng tu hành, làm cho lực lượng của hắn lại lần nữa tấn cấp! Đạt đến 'Tam cấp' 'Thương môn chiến sĩ'! Tiến bộ cực nhanh, khiến người trợn mắt há mồm!

Học kỳ mới bắt đầu, học viên cũng lục tục về tới trong trường học. Trường học trong vòng một đêm, lại khôi phục đến trạng thái cực độ phồn vinh.

Khi La Á cao hứng bừng bừng, chạy tới nói cho Lâm Dịch, mình đã đạt tới 'Sinh môn chiến sĩ', Lâm Dịch chỉ là cười cười. Mà La Á nhưng lại rất không hài lòng với biểu hiện của Lâm Dịch, liền lên tiếng:

- Này, ta hiện tại cũng là 'Sinh môn chiến sĩ' ,vị trí quán quân của ngươi có thể phải chú ý. Coi chừng khó giữ được!

Mà Lâm Dịch thì là lại cười cười, nói:

- Ta bây giờ là 'Thương môn chiến sĩ' .

Một câu, làm cho con mắt La Á trợn trừng thành trứng gà. Không tin, La Á sống chết quấn lấy Lâm Dịch muốn Lâm Dịch chứng minh cho hắn xem. Cuối cùng Lâm Dịch bất đắc dĩ, cũng chỉ ở trước mặt của hắn giải khai 'Thương môn' một lần … Lúc đó La Á không còn biết nói gì

Vốn cho là mình hai tháng vất vả tu hành rốt cục có thể vượt qua Lâm Dịch… Không có nghĩ tới tên này độc hơn! Rõ ràng trực tiếp đã đến cấp bậc tam môn chiến sĩ! Nghĩ lại lúc trước nhập học, hai người cùng là 'Hưu môn chiến sĩ' . Không nghĩ tới sau một cái học kỳ, chênh lệch biến thành lớn như vậy …

- Ngươi là một tên biến thái!

La Á nghiến răng nghiến lợi nói, làm cho Lâm Dịch ngạc nhiên.

Đương nhiên, khi Ám Tương biết rõ tin tức này, càng không chịu nổi. Khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm dường như muốn chảy ra nước… Đến hiện tại, nàng vẫn chỉ là một 'Hưu môn' chiến sĩ. Tuy nhiên cảm giác được cự ly đột phá không xa, nhưng đúng là vẫn còn không có đột phá…

Lý Văn lúc nghe tin tức này cũng là vẻ mặt âm trầm… Bất quá cũng không phải nói hắn có chủ ý âm độc gì. Chỉ là Lý Văn vốn là người háo thắng. Ban đầu biểu hiện ở trên lôi đài cũng có thể thấy được. Hắn không thể chịu đựng được người khác giỏi hơn so với hắn, nhất là so với hắn còn nhỏ hơn.

Mà Ngụy Kiếm nghe được tin tức này cũng sợ hãi than… Hắn có thể nhớ rõ lúc trước hắn tại đạt tới cấp 'Thương môn', đã là 23 tuổi. Mà Lâm Dịch lúc này mới 15 tuổi… Quả nhiên người so với người thật khác biệt… Toàn bộ trường học, phỏng chừng cũng chỉ có Lang Sa có thể so sánh cùng hắn…

Bất quá bất kể thế nào, Lâm Dịch thành công tấn cấp 'Thương môn' chiến sĩ, đem không khí học tập trong lớp phát động. Mặc dù là La Á bình thường vốn lười nhác, tại lớp thể thuật, cũng bắt đầu chăm chỉ tu hành .

Đây cũng đúng là một chuyện tốt…

- Nghe nói không? Lang Sa tiểu thư đã thành công tấn cấp 'Cảnh môn'! Thành là chiến sĩ ngũ cấp trẻ tuổi nhất trên đại lục!

- Cái gì? ! Nàng, nàng mới bao nhiêu tuổi?

- Nghe nói là 16 tuổi… Trời ạ, ta đây 23 năm xem như sống uổng rồi… Ta hiện tại liền 'Hưu môn' chiến sĩ đều vẫn chưa đạt tới …

- Ai… Người so với người, tức chết người…

Lâm Dịch cùng La Á đi ở trên thao trường, nghe được như vậy, hai người cũng không khỏi ngạc nhiên…

La Á sững sờ nói:

- 16 tuổi… Cảnh môn chiến sĩ… Trời ạ! ! ! …

Lâm Dịch cũng là âm thầm kinh ngạc…Vốn tưởng rằng tiến bộ của mình đã rất nhanh. Không nghĩ tới còn có người so với chính mình nhanh hơn… 16 tuổi! Rõ ràng đã đạt đến 'Cảnh môn' cấp bậc? ! Mà chính mình hiện tại đã 15 sắp đến 16 … Chênh lệch không khỏi cũng quá lớn đi?

- Ta nghe nói mà ngay cả quan chấp hành hành tỉnh đại nhân cũng biết! Sắp tới tựa hồ muốn đến trường học của chúng ta!

- Đúng vậy đúng vậy, ta cũng nghe nói! Hình như là còn có phong thưởng!

- Đây là khẳng định !Nghĩ lại, Lang Sa tiểu thư mới 16 tuổi, lại đã đạt đến cấp bậc Cảnh môn… Nàng sau này có thể đạt tới cấp bậc gì ? Chỉ sợ Thánh giai cũng không phải hy vọng xa vời? Khi nàng còn yếu nhược liền tạo quan hệ tốt, tương lai nhất định thu được lợi ích lớn hơn nhiều.

- Không sai…

Quan chấp hành cao nhất hành tỉnh ? Lâm Dịch ngẩn người. Hiện tại hắn cũng không phải là tiểu tử nông thôn một năm trước. Các loại tri thức ở trường học đã làm cho hắn hoàn toàn hiểu rõ một cái chức vụ quan chấp hành cao nhất hành tỉnh là quan lớn như thế nào! Vị này đại biểu cho một cái quyền lực cao nhất hành tỉnh! Có thể nói, nếu dưới tình huống Hoàng Đế đế quốc không can dự, quan chấp hành cao nhất hành tỉnh, giống như một thổ Hoàng Đế

Không nghĩ tới một cái chiến sĩ 'Ngũ cấp', cũng có thể được đãi ngộ như thế… Nhưng, Lang Sa tiểu thư, rốt cuộc là người thế nào?

Lâm Dịch có chút tò mò.

Đương nhiên, hiếu kỳ là hiếu kỳ. Lòng hiếu kỳ của Lâm Dịch cũng không phải là quá cao. Cũng không vì thỏa mãn sự hiếu kì mà đi khắp nơi tìm hiểu.Vì vậy cùng La Á vẻ mặt hiếu kỳ, thậm chí rục rịch, hướng phòng học bước đi… .

- An bài xong chưa?

Biểu lộ của Tông Dương rất nghiêm túc. Mà ở trước mặt Tông Dương đang đứng bảy người.

Bảy người nghe vậy đồng thời gật đầu, một thanh niên ở giữa nói:

- Hiệu trưởng yên tâm đi. Đã sắp xếp xong xuôi, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.

Tông Dương nhẹ gật đầu, trầm giọng nói:

- Quan Chấp hành đại nhân tới trường học của chúng ta một là thị sát công tác, hai là phong thưởng cho Lang Sa… Chuyện này quan hệ đến danh dự trường học của chúng ta.Cố gắng tổ chức sinh động, không thể để xảy ra điều gì! Biết không?

04-02-2013, 11:25 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

54. Chương 53: Đại Hội Khen Thưởng. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Vâng!

Nghe được mấy người lớn tiếng trả lời, Tông Dương thoả mãn gật đầu, nói:

- Các ngươi đi xuống đi. Lực Khương lưu lại.

Mấy người nghe vậy khom người, sau đó rời khỏi gian phòng. Chỉ để một thanh niên. Thanh niên kia, đúng là một trong ba gã thanh niên mà Tông Dương phái đi tìm hiểu tin tức .

- Tin tức về Mề Thử có gì mới không?

Tông Dương trực tiếp hỏi.

Lực khương nghe vậy hạ thấp người nói:

- Còn không có. Mề Thử thiên tính nhát gan, lần trước nhất định là đã chấn kinh quá độ, cho nên đã trốn đi… Theo ta thấy, không có vài năm, nó không thể nào lần nữa ra hiện tại trước mắt mọi người .

Tông Dương nghe vậy nhẹ gật đầu, nói:

- Tuy như thế… Nhưng Mề Thử đã xuất hiện một lần, ai cũng không biết nó xuất hiện lần thứ hai là lúc nào. Cho nên ngươi nhất định phải lưu tâm… Cho đến khi nào nó xuất hiện!Không thể để cho người khác vượt lên trước một bước! Biết không?

Lực Khương đáp tiếng nói:

- Vâng!

Tông Dương lại lần nữa gật đầu, khua tay nói:

- Được rồi. Ngươi đi xuống đi.

Lực Khương khom người, lui ra ngoài.

Tông Dương ngẩng đầu nhìn lên không trung, lẩm bẩm nói:

- Ai… Mề Thử…

Chợt lắc đầu, xoay người đi vào trong phòng…

Một tuần lễ trôi qua.

- Hôm nay cũng không cần đi học. Chờ đợi tham gia đại hội khen thưởng của trường học .

Ngụy Kiếm thản nhiên nói. Tất cả mọi người ngẩn người, chợt nhớ tới những tin đồn mấy ngày này nghe được trong học viện.

- Ngụy lão sư… Là đại hội khen thưởng Lang Sa tiểu thư sao?

Một tên đệ tử mở miệng hỏi.

Ngụy Kiếm lắc đầu nói:

- Là đại hội khen thưởng toàn bộ cả trường. Ngoại trừ Lang Sa, còn có các học viên ưu tú. Lâm Dịch lớp chúng ta cũng trong số đó.

Lâm Dịch nghe vậy ngạc nhiên ngẩng đầu, sững sờ nói:

- Ta? Ta làm sao?

Chứng kiến bộ dạng ngây ngô của Lâm Dịch, Ngụy Kiếm lắc đầu cười nói:

- Tiểu tử ngươi thời gian một cái học kỳ liên tục tấn chức hai cấp. Hơn nữa tại trong cuộc thi cuối học kỳ, ngoại trừ lễ nghi giao tiếp, những môn học còn lại đều đạt điểm tối đa … Nếu ngay cả ngươi không được khen ngợi, thì còn muốn khen ngợi ai?

- Ách…

Lâm Dịch ngạc nhiên. Hắn vẫn thật không nghĩ tới mình lại ưu tú như thế… Theo thói quen gãi gãi đầu, không biết nên nói cái gì.

Ngụy Kiếm nhịn không được lại lắc đầu cười cười, sau đó nói với tất cả mọi người:

- Tốt lắm, hiện tại tan học a. Hai giờ chiều tập hợp tại thao trường, đừng đến muộn.

Nói xong, liền xoay người ra phòng học.

Đợi cho Ngụy Kiếm đi, Ám Tương vẻ mặt âm trầm đi tới bên người Lâm Dịch, nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch.

Khi thấy bộ dạng Lâm Dịch không hiểu, gãi gãi đầu, Ám Tương mới lộ ra biểu lộ bi phẫn nói:

- Ông trời thật là không công bình! Vì cái gì cho tên ngu ngốc này thiên phú ưu dị như thế ? !

Sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Dịch, giận dữ ra khỏi phòng học…

Lâm Dịch sửng sốt nửa ngày quay đầu nhìn về phía La Á đứng bên cạnh đã sắp bò lăn ra cười, sững sờ nói:

- Ta đắc tội với nàng sao? Nàng tại sao phải mắng ta?

La Á rốt cục nhịn không được bật cười thành tiếng, cười không ngừng, mãi mới nói với Lâm Dịch đang nghi hoặc:

- Không có, không có…

Rất nhanh, đã đến xế chiều.

Người người tấp nập đã không đủ để hình dung không khí trên thao trường lúc này. Toàn đầu người đen kịt. Toàn bộ thao trường đã biến thành một biển người!

Giống như điển lễ khai giảng, đài cao đã dựng xong. Nhưng so với điển lễ khai giảng, lần này trên đài cao rõ ràng bố trí càng thêm hoa lệ.

Một hoành phi kéo thật dài qua đài cao, “Hoan nghênh quan Chấp hành đại nhân đến học viện thị sát” mười hai chữ to hết sức chói mắt. Mà ở trên vách tường sau lưng hoành phi thì viết mấy chữ to ‘Đại hội khen thưởng học viện chiến kĩ Tông Phạm ’.

Lớp ‘Đặc biệt’ lớp có đặc quyền. Nói thí dụ như tại loại lễ hội này, học viên lớp ‘Đặc biệt’ đều là đứng ở hàng đầu.

Không có việc gì, Lâm Dịch nhìn quanh, đột nhiên sững sờ.

- Là nàng?

Vẫn là một bộ bạch y, vẫn là vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Mặc dù là đứng lẫn trong đám người, nhưng nàng lại hết sức nổi bật, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo vẫn toát ra như thế! - - đúng là người Lâm Dịch từng có hai lần gặp mặt- - - tuyệt sắc thiếu nữ áo trắng!

- Nàng cũng là học viên lớp’Đặc biệt’ sao?

Lâm Dịch nghi hoặc nói thầm. Bởi vì tại lễ hội trước đây, hắn chưa từng có gặp qua nàng. Mà lúc này nàng nhưng lại đứng ở phía trước bên trái hắn. Đó chính là đội ngũ lớp ‘Đặc biệt’ năm thứ hai. Nếu như nàng thật sự là học viên lớp ‘Đặc biệt’, thời điểm tham gia lễ hội, không có lý do mình không chú ý đến nàng ?

Lâm Dịch nghi hoặc. Nhưng cũng chỉ là nghi hoặc trong chốc lát, rồi cũng không để ý nữa .

Đợi ước chừng sau hơn mười phút, hiệu trưởng rốt cục cũng đi ra.

Hơn mười người cùng bước lên đài cao. Đối với hiệu trưởng Lâm Dịch cũng sớm đã không xa lạ gì. Bởi vậy thời điểm chứng kiến một trung niên lạ lẫm cùng hiệu trưởng bước song song, Lâm Dịch liền đoán được thân phận của hắn - - quan chấp hành cao nhất hành tỉnh Khắc Lâm, Trương Hạo.

Trương Hạo là một người trung niên. Lâm Dịch cách đài cao cũng không xa. Dùng nhãn lực của hắn cũng có thể thấy rõ bộ dáng Trương Hạo.

Trương Hạo bề ngoài thoạt nhìn bộ dạng khoảng bốn mươi tuổi. Không cách nào đánh giá số tuổi thật sự của hắn là bao nhiêu. Hình dạng anh tuấn, hai mắt có thần. Lưng thẳng tắp làm mọi người nhìn thấy hắn luôn cảm thấy hắn lầ người có địa vị cao trong xã hội. Nhưng mà trên mặt mang nụ cười thân thiết, rất dễ dàng làm cho người ta sinh thiện cảm.

Tông Dương đi ở bên trái, cùng hắn vừa nói vừa cười đi lên đài cao. Sau đó Tông Dương gật đầu với thầy chủ nhiệm bên cạnh, thầy chủ nhiệm liền đi tới trước đài cao. Trang bị khuếch đại âm thanh đã mở ra, chợt nghe hắn nói:

- Yêu cầu các học sinh yên tĩnh một chút.

Thanh âm theo trang bị khuếch đại âm thanh truyền khắp toàn bộ thao trường… Dần dần, nguyên bản thao trường vô cùng ầm ĩ đã trở lại yên tĩnh. .

04-02-2013, 11:26 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

55. Chương 54: Đại Hội Khen Thưởng. (p3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đội ngũ hơn mười vạn mười mênh mông cuồn cuộn thế nào chứ? Mặc dù chỉ đứng bất động ở đó, cũng sinh ra một cổ khí thế mênh mông khôn cùng, người bình thường dù chỉ đứng trước đội ngũ đông đảo như vậy, đều sẽ tự nhiên sinh ra một loại cảm giác tâm tình bối rối, nghiêm trọng thậm chí thân thể cũng theo đó mà cứng nhắc.

Theo tiếng ồn ào ở bốn phía rơi xuống, Trương Hạo đang cùng nói chuyện phiếm với hiệu trưởng không khỏi gật đầu nói:

- Quý trường học không hổ là học viện chiến kỹ nổi danh nhất Lâm Khắc ta, quả nhiên không tầm thường ….!

Tông Dương tự nhiên rõ thứ Trương Hạo chỉ, hơi tự đắc cười ha ha nói:

- Đại nhân khen trật rồi!

Trương Hạo cười cười ha ha, không nói thêm gì nữa.

Giáo đạo viên kia nhìn tiếng ồn ào dần rơi xuống dưới đài, chợt ánh mắt ngưng tụ, trầm giọng nói:

- Ta tuyên bố. Tông Phạm chiến kỹ học viện biểu chương đại hội đệ tử ưu tú lần thứ 60016, hiện giờ bắt đầu!

Bồng! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ’

Theo thanh âm của giáo đạo viên vừa rơi xuống, tứ phía thao trường bỗng nhiên truyền đến một hồi âm vang dày đặc! Chỉ thấy mấy trăm đạo pháo hoa từ tứ phía thao trường bắn lên trời, mang theo sắc thái đặc biệt, thẳng tắp bắn vào trăm mét trên không trung, bỗng nhiên bạo liệt! !

Sau bạo liệt vô cùng rực rỡ tươi đẹp, hình thành một khối tinh bức màn chướng cực lớn bao trọn cả thao trường vào trong! Như lấp lánh vô số ánh sao, xinh đẹp như hư ảo!

Tất cả mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt cũng không khỏi sinh ra thêm vài phần rung động, lộ ra vẻ sợ hãi thán phục !

- Thật xinh đẹp ah. . .

Thanh âm như mộng du vang lên bên tài, Lâm Dịch không khỏi cuối đầu nhìn. . . Chỉ thấy hai mắt Ám Tương dĩ nhiên toát ra ánh sao nhỏ, sững sờ nhìn lên thiên không. . . Quả nhiên, nữ hài tử đối với các loại vật sinh đẹp luôn thiếu sức chống cự. Mặc dù là Ám Tương bị La Á xưng là ' nữ nhân khí lượng hẹp hòi nhất toàn bộ đại lục ' cũng không thể ngoại lệ.

Sau khói lửa, giáo đạo viên đầu tiên mời Trương Hạo lên đọc diễn văn.

Không hổ là lãnh đạo tối cao của một hành tỉnh lớn như thế, lúc nói chuyện mang đến cho người khác cảm giác cực kỳ bình dị gần gũi, cũng không giống hương thân quan liêu bình thường. Một phen nói ra, dưới đài có một bộ phần lớn đệ tử đều bị nhân cách mị lực hắn tận lực biểu hiện ra ngoài hấp dẫn. Không thể không nói. . . Hắn có thể làm được vị trí hôm nay, quả thật không phải ngẫu nhiên.

Sau Trương Hạo chính là hiệu trưởng lên phát biểu.

Cách nói chuyện của Hiệu trưởng lại phi thường quen thuộc, như tổng kết công tác và học tập trường kỳ một năm đã qua, khen ngợi đối với cá nhân có biểu hiện nổi bật ở học kỳ trước, kèm với ban phát giấy khen và phần thưởng v... v. . Tóm lại, là nói chuyện phi thường quen thuộc.

- Phần thưởng cho cá nhân biểu hiện nổi bật nhất học kỳ, lấy được thưởng tổng cộng có 31 người, dưới đây là danh sách nhận thưởng. . .

Giáo đạo viên bắt đầu lớn tiếng tuyên đọc danh sách những người nhận được một hạng giải thưởng cuối cùng, cũng là hạng giải thưởng có giá trị nhất. Mà trong tất cả giải thưởng phía trước, đều không có tên của Lâm Dịch.

La Á có chút hưng phấn không hiểu thấp giọng nói bên tai Lâm Dịch:

- Lâm Dịch, lập tức đến phiên ngươi lên lĩnh thưởng rồi. . . Trong nội tâm có khẩn trương không?

Nghe thanh âm có chút run rẩy, tựa như so với chính hắn lên lĩnh thưởng còn kích động hơn vậy. . .

Kỳ thật việc này cũng không thể trách hắn, bởi vì phần thưởng này thực sự quá phong phú! Mặc dù đối với La Á cái gì cũng tùy tiện cũng nhịn không được động tâm!

Ban thưởng một: học bổng ba vạn kim tệ!

Phải biết rằng, 100 kim tệ cũng đủ để một gia đình ba người bình thường sống qua ba năm! Mức thưởng ba vạn kim tệ. . . không thể nói là không lớn!

Ban thưởng hai: một tòa tiểu viên độc lập khu tinh anh.!

Điểm này đối với Lâm Dịch mà nói cũng không coi vào đâu. . . Bởi vì hắn bây giờ cũng đã có được một tiểu viện như vậy, lực hấp dẫn cũng không phải rất lớn.

Nhưng mà khiến người khác coi trọng nhất là ban thưởng thứ ba - - tư cách tự do xuất nhập Phong Vân Thư Các!

Đây chính là thứ hấp dẫn người khác nhất! Mặc dù lấy tính cách như Lâm Dịch cũng không thể nào không động tâm!

Học viện chiến kỹ Tông Phạm với tư cách là học viện lớn nhất, nổi danh nhất Khắc Lâm hành tỉnh, các loại bí điển được nó lưu giữ sao có thể ít được? Mà Phong Vân Thư Các với tư cách là nơi trưng bày những bí điển này, vẫn luôn là cấm trung chi cấm của học phụ! Ngoại trừ một số ít người có tư cách ra vào, những người còn lại căn bản ngay cả đại môn cũng không thể tùy ý đi lại!

Bí điển được thu nhận sử dụng trong đó, ngoại trừ địa lý địa đồ không muốn người biết trên đại lục, một số ít tư liệu về cách loại ma thú thuật thú quý hiếm ra. . . Khiến Lâm Dịch động tâm nhất vẫn là, phá môn ấn ký ngoài lục môn!

Trên đại lục, sở dĩ Chiến Sĩ ngoài Lục môn thưa thớt như thế, ngoại trừ người có loại thiên tư tuyệt thế này có rất ít ra, nguyên nhân lớn nhất chính là thiếu khuyết phá môn ấn ký của Kinh Môn và Khai Môn sau Lục Môn! Những phá môn ấn ký này vô luận ở nơi nào cũng là bí mật phi thường trọng yếu!

Nói không chút khoa trương thì mặc dù có mấy trăm vạn kim tệ, cũng không nhất định có thể mua được một trong số hai phá môn ấn ký đó.

Đây cũng nguyên nhân lúc trước Lâm Cường truyền thụ cho Lâm Dịch, lại chỉ truyền đến Tử Môn ấn ký, bởi vì hai môn đằng sau, ngay cả hắn cũng không rõ ràng lắm.

Nghe được lời nói của La Á..., Lâm Dịch cũng nhịn không được có chút âm thầm chờ mong và khẩn trương.

Chờ mong tự nhiên là chờ mong mình thật sự có thể nổi tiếng. Mà khẩn trương. . . lại là khẩn trưởng sau đó mình lên đài lĩnh thưởng. . . Lấy tính cách vốn ngại ngùng của hắn, bảo hắn đứng trước mắt hơn hai mươi vạn người, thật sự không thể không khiến hắn khẩn trương ah. . .

Đệ tử đặc tự ban lớp 60015, Lang Sa! Dùng 16 tuổi, đạt tới cấp bậc Chiến Sĩ Cảnh Môn! Trở thành Chiến Sĩ Cảnh Môn trẻ tuổi nhất trên toàn đại lục! Trở thành kiêu ngạo của trường ta!

Thầy hiệu trưởng lớn tiếng tuyên đọc thành tích Lang Sa đạt được, sau đó, trong một hồi tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc, Lang Sa một thân váy dài trắng nhanh nhẹn lên đài cao.

Nét mặt của nàng trong trẻo lạnh lùng như trước, một đôi con ngươi lóe sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cao ngạo. Mặc dù vào lúc bị vạn chúng chú mục thế này, cũng không thể khiến tâm tình của nàng sinh ra dù chỉ là một tia chấn động. Nàng giống như là một tiên nữ phiên nhiên, vĩnh viễn đều dùng một loại thái độ trong trẻo nhưng lạnh lùng bao quát lấy mọi việc trên thế gian. Tất cả những người đứng cạnh nàng, tựa hồ cũng chỉ xứng tô điểm thêm cho nàng. . Tô điểm sự trong trẻo nhưng lạnh lùng, sự cao ngạo của nàng, vẻ tuyệt trần của nàng. . .

08-02-2013, 01:55 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

56. Chương 55: Ma Đằng Tử Liên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong mắt Lâm Dịch cũng không khỏi hiện lên một tia sợ hãi thán phục. . . Tuy rằng trong nội tâm cũng không nổi lên cảm xúc tự tin gì, nhưng đối nữ hài bộ dàng gầy yếu, lại có thể lấy được thành tích khinh thường toàn bộ đại lục như vậy, cũng cảm thấy bội phục tự đáy lòng .

- Là nàng, là nàng ah!

Con mắt La Á đã sớm nhìn thẳng. . . Thật lâu sau mới mãnh liệt túm lấy cánh tay Lâm Dịch, lớn tiếng hô ra sự hưng phấn của mình!

- Nguyên lai nàng cũng là đặc tự ban a! Quả nhiên, không hổ là tình nhân trong mộng của ta! Chiến Sĩ Cảnh Môn trẻ tuổi nhất toàn đại lục. . . Không được, ta cũng phải nỗ lực! Không thể để nàng vượt quá xa được!

Lâm Dịch kinh ngạc, La Á lại phối hợp tiếp tục nói, bộ dáng si mê kia, làm cho Lâm Dịch một hồi không nói gì.

Tiếng vỗ tay cho Lang Sa thật lâu mới dần dần rơi xuống. Đợi sau khi tiếng vỗ tay rơi xuống, thầy chủ nhiệm mới thì thầm đọc tiếp:

- Đệ tử lớp đặc biệt 60016 Lâm Dịch! Nhập học nửa năm, trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, từ một tên Chiến Sĩ Hưu Môn, thành công tấn cấp Thương Môn! Tốc độ tấn cấp cực nhanh, chỉ sau Lang Sa!

Sau Lang Sa, đọc lên đúng là tên Lâm Dịch.

Nghe được tên Lâm Dịch, La Á thậm chí còn phản ứng nhanh hơn Lâm Dịch một chút:

- Nhanh lên nhanh lên, đến phiên ngươi, đến phiên ngươi!

Lâm Dịch có chút khẩn trương hít sâu một hơi, sau đó xoải bước lên đài cao.

Một đám giáo sư ở trên đài cao hoặc nhiều hoặc ít đều từng nghe Lưu Dương và Tông Dương đề cập tới tuyệt thế thiên tài có thể so với Lang Sa này, nhưng đều chưa từng gặp qua, lúc này thấy Lâm Dịch đi lên, cũng không khỏi quăng ánh mắt tò mò về phía hắn.

Không thể không nói, bề ngoài Lâm Dịch thật không có gì có thể bắt bẻ, có lẽ hắn không tính là tuyệt thế tuấn nam, nhưng loại khí chất trong thanh tú ngại ngùng mang theo một tia lạnh lùng này lại lộ ra vẻ xuất chúng như thế.!

Thân hình hơi có vẻ gầy gò ra cực kỳ thon dài, một đầu tóc đen nhánh toái phát có chút run run khi đi, miếng bông tai bạc bên tai trái lại lập lòe, phản xạ ra quang trạch sâm bạch lạnh lùng. . .

Lâm Dịch lên đài cao, ánh mắt rơi vào giữa, phát hiện Lưu Dương trong góc trên đài cao, Lưu Dương lúc này đang nhìn vẻ mặt vui vẻ nhìn hắn, trông thấy Lâm Dịch nhìn về phía hắn, không khỏi lộ ra một dáng tươi cười cổ vũ với Lâm Dịch.

Con người chung quy có một loại bản năng như vậy, lúc từ một nơi quen thuộc đến một nơi lạ lẫm, người quen chung quy vẫn mang đến cho mình một loại cảm giác tín nhiệm

Mà Lưu Dương với tư cách là người tiếp lĩnh của bọn người Lâm Dịch, khiến đám đệ tử không khỏi có một loại tín nhiệm không hiểu với hắn, Lâm Dịch tự nhiên cũng là không ngoại lệ.

Nhận lấy sự cổ vũ của Lưu Dương, Lâm Dịch hít sâu một hơi, nhìn về phía dưới đài cao.

Một mảnh đầu người đông nghịt lắc lư, từ vị trí của Lâm Dịch, hắn có thể rất dễ dàng nhìn thấy trên mặt những người kia lộ ra biểu lộ rất hiếu kỳ. Không thể không nói. . . Thừa nhận sự tẩy lê của gần hai mươi vạn ánh mắt, cũng phải cần dũng khí rất lớn.

Da đầu cứng ngắt dưới chỉ thị của thầy chủ nhiệm, Lâm Dịch đứng ở bên người Lang Sa.

Vừa mới tới gần, lại có một mùi thơm xử nữ thấm vào ruột gan từ trên thân Lang Sa ở bên cạnh truyền đến, Lâm Dịch không tự giác bỗng nhúc nhích mũi, lại phát hiện trên mặt Lang Sa một mực bảo trì dáng vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng có chút nhăn mày một chút.

Khi Lâm Dịch lên đài, đã có hơn hai mươi người đạt được khen ngợi cũng lên đài rồi.

Sau đó trong tuyên bố của thầy chủ nhiệm, lại có mấy người lên đài cao. . .

Không thể không thừa nhận thực lực của học viện chiến kỹ Tông Phạm! Thông qua sự quan sát của Lâm Dịch, lấy thực lực Chiến Sĩ Thương Môn của hắn, trong đám người đứng trên đài cao lúc này, tuyệt đối là tầng thấp nhất!

Kế tiếp chính là phát phần thưởng và giấy khen rồi.

Do hiệu trưởng dẫn đội, một đám giáo sư đi ra đằng sau đài cao, mọi người tay bưng một cái khay, trên khay đều để một trương Kim Hành Tạp, một cái chìa khóa, cùng với một cái huy chương.

Tên lão sư phụ trách trao giải cho Lâm Dịch cười nói với Lâm Dịch:

- Chúc mừng, tiếp tục cố gắng.

Hai tay Lâm Dịch tiếp nhận khay trong tay hắn, hơi có chút khẩn trương cười nói:

- Tạ ơn sư phụ.

Sau khi trao giải xong xuôi, Lâm Dịch theo Lang Sa xuống khỏi đài cao.

Sau khi trở lại đội ngũ, tất cả mọi người trong lớp lộ ra dáng tươi cười, tỏ vẻ chúc mừng với Lâm Dịch, mà Lâm Dịch thì hơi ngại ngùng đáp lễ từng người.

- Có thứ gì thế? Có thứ gì thế?

La Á không thể chờ đợi được đoạt lấy tấm giấy khen màu hồng nạm vàng trong tay Lâm Dịch, sau khi mở ra nhỏ giọng thì thầm:

- Lâm Dịch đồng học, trong trong công tác học tập học kỳ năm 60016, biểu hiện cực kỳ nổi bật đặc biệt ban thưởng, dùng để cổ vũ!

Giấy khen chế tác cực kỳ đẹp đẽ, trên trang giấy nạm vàng, sờ lên có một loại xúc cảm như sờ vào kim loại, chữ trên đó là được khắc lên, cảm giác lồi lõm khi sờ vào chữ rất rõ ràng. Ở trên bề mặt giấy khen, tiêu chí một đóa hóa màu tím ngoại hình như hoa sen được khắc lên đó.

Tiêu chí cực kỳ tinh mỹ. Cánh hoa của đóa hoa tầng tầng lớp lớp, khắc hắn lên trên lại có cảm giác cực kỳ có cấp độ, tuy rằng có cảm nhận kim loại, nhưng lại phát huy vô cùng tinh tế sự ôn nhu của bông hoa!

Tiêu chí này bọn người Lâm Dịch cũng biết, trên cửa của đại môn trường học cũng có khắc một tiêu chí như vậy - - Ma Đằng Tử Liên, một loại ma thú bát cấp hệ thực vật cực kỳ hiếm thấy .

Sở dĩ xưng là Ma Đằng Tử Liên, đơn giản khác với hoa sen bình thường chính là, Ma Đằng Tử Liên ngoại trừ đóa hoa cực kỳ tương tự hoa sen ra, thân cây cùng với gốc thì lại giống như dây leo

08-02-2013, 01:55 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

57. Chương 56: Phong Vân Thư Các. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Ma Đằng Tử Liên là tồn tại đỉnh tiêm trong ma thú! Nghe nói nó có được trí tuệ! Khác với đại đa số ma thú Thực Vật Hệ chính là. . . nó có thể di động!

Ngoại trừ nó bản thân có được dị năng thuật pháp cường đại tiếp cận bát cấp Dị năng Thủ Hộ Giả ra, dây leo của nó cũng là một loại vũ khí công kích cực kỳ lợi hại !

Độc tố phát ra từ nó, có thể hóa một người sống trong khoảnh khắc thành một bãi nước mủ! Vô cùng lợi hại!

Bất quá Ma Đằng Tử Liên tuy rằng rất lợi hại, nhưng lại rất ít ỏi. Bởi vì, nơi mà nó sinh trưởng, hoàn cảnh thực sự quá ác liệt!

Cực Trú Hàn Viên! Một trong tam đại siêu cấp cấm địa của Bạch Đế đại lục! Nghe nói bao năm qua vô số cường giả muốn tìm tòi bên trong đến cùng có bộ dạng thế nào, nhưng chỉ có người đi mà chưa từng có người trở lại.

Nghe nói sự tồn tại của Ma Đằng Tử Liên là do một ít ngươi đi đến ngoại vi đã quay người rời đi truyền ra. Nghe nói loại ma thú đáng sợ này, ở bên ngoài Cực Trú Hàn Viên, vây quanh rậm rạp chằng chịt! Lực công kích khủng bố cùng với công kích kịch độc, đủ để cho tất cả mọi người dừng lại bên ngoài Cực Trú.

Mà nguyên nhân Tông Phạm chiến kỹ học viện lấy Ma Đằng Tử Liên làm làm tiêu chí lại có rất ít người biết rõ.

Ngoại trừ cái này ra, còn có một trương thẻ màu vàng, một cái chìa khóa cùng với một huy chương màu tím tinh xảo. . . So sánh với tiêu chí tử liên trên giấy chứng nhận, tiêu chí cây tử đằng trên huy chương này không thể nghi ngờ càng thêm tinh tế và tinh xảo. . . Mặc dù không nhìn thấy tử liên, nhưng tin tưởng không khác thật là bao.

- Tiếp theo, chúng ta lần nữa xin mời quan chấp hành đại nhân phát biểu nói chuyện với chúng ta!

Thanh âm của thầy chủ nhiệm khiến các học viên đặc biệt từ ban năm 60016 đang nghiên cứu phần thương của Lâm Dịch ngẩng đầu lên.

Trương Hạo khẽ gật đầu cười với thầy chủ nhiệm, mới đi tới trước đài cao, sau khi nhìn thoáng các học viên đã dần yên tĩnh lại, cười mở miệng nói:

- Đầu tiên ta xin đại biểu đế quốc cảm tạ học viện chiến kỹ Tông Phạm đã vì đế quốc mà tạo ra một nhóm lớn nhân tài như vậy!

Nói xong, cứ như vậy đối mặt bái thật sâu với tất cả mọi người, lập tức dẫn phát một hồi tiếng vỗ tay rung trời .

Sau khi đứng thẳng lại, hắn đè ép tay, lập tức phía dưới dần yên tĩnh lại, trên mặt Trương Hạo lộ ra mấy phần cảm khái cười nói:

- Lúc đến ta cũng rất chờ mong. . . Tuy rằng Tông Phạm với tư cách là chiêu bài học viện của Khắc Lâm ta, nhưng ta chưa từng tới nơi này, đây vẫn là chuyện ta tiếc nuối. . . Bởi vậy ta rất chờ mong, đến tột cùng Tông Phạm là nơi thế nào? Nó đến cùng có xứng là chiêu bài của Khắc Lâm ta không? Đồng thời với trông chờ, ta lại ẩn ẩn có một ít lo lắng.

Các học viên đều bị hắn đả động, yên tĩnh nghe hắn tiếp tục nói:

- Nhưng sự thật chứng minh. . . Lo lắng của ta là dư thừa. Tông Phạm tuyệt đối không thẹn với danh xưng học viện chiêu bài của Khắc Lâm ta! ! Các ngươi mỗi người đều ưu tú như thế. . . Ưu tú đến mức dù là ta, cũng chưa từng gặp qua người nào ưu tú hơn các ngươi ở bất cứ chỗ nào!

Ngữ khí đột nhiên trở nên kích động của Trương Hạo khiến cảm xúc của tất cả mọi người đều tăng vọt! Tiếng vỗ tay như sấm rền đinh tai nhức óc, mặc dù sau đó Trương Hạo liên tục làm ra thủ thể áp xuống, nhưng tiếng vỗ tay vẫn là kéo dài không dứt. . .

Thật lâu về sau, mới dần an tĩnh lại, Trương Hạo nói tiếp:

- Nhưng các ngươi lại không thể vì vậy mà tự ngạo. . . Cần biết, vinh dự của Tông Phạm cần các ngươi đi giữ gìn! Các ngươi đi bảo vệ! Mới khiến uy danh Tông Phạm vĩnh viễn truyền thừa xuống dưới! Khiến thanh danh Tông Phạm tốt đẹp, truyền khắp toàn bộ đế quốc!

Câu nói sau cùng, lập tức nghênh đón một đại cao trào. . . Tất cả mọi người hăng hái vỗ tay, tiếng gầm cực lớn kia, cơ hồ khiến đại địa cũng run rẩy. . .

Trong tiếng vỗ tay điên cuồng của tất cả mọi người, Trương Hạo phất tay, đi xuống đài cao với hiệu trưởng. . . Mà biểu dương đại hội, cũng tuyên cáo chấm dứt.

Mãi cho đến chấm dứt, cũng không ai biết đến cùng quan chấp hành rất được người ưa thích này, đến cùng phong thưởng cho Lang Sa như thế nào.

Đương nhiên, đó cũng không phải chuyện Lâm Dịch quan tâm.

Sau khi biểu dương đại hội kết thúc, Lâm Dịch lại lần nữa bị vây lại chúc mừng. Đương nhiên, trong đó tự nhiên ngoại trừ Ám Tương một bên vẻ mặt khó chịu.

Lúc Lâm Dịch trở lại tiểu viện của mình, phát hiện đại môn đã được mở ra.

- Ân?

Mang theo nghi hoặc, Lâm Dịch cất bước đi vào. Chỉ nghe thấy một hồi thanh âm di chuyển vật phẩm ' binh binh pằng pằng '

- Động tác nhanh lên, những vật này đều dời qua.

Trong đại sảnh truyền ra một thanh âm Lâm Dịch rất quen thuộc, trong lúc nghi hoặc liền nhìn thấy hai người bứng cái như bàn trà trong đại sảnh đi ra.

- Các ngươi là. . .

Lâm Dịch nghi ngờ hỏi.

Hai người thấy được Lâm Dịch, lập tức lộ ra dáng tươi cười nói:

- Ngươi chính là Lâm Dịch sao? Ha ha, lúc ấy cách quá xa không thấy rõ. . . Nguyên lai là một đại suất ca a!

Hai người này đều là trung niên, lúc này nói ra lời vui đùa này, lập tức khiến Lâm Dịch xấu hổ một hồi, sau khi xấu hổ gãi gãi đầu, Lâm Dịch lại lần nữa hỏi:

- Các ngươi làm gì vậy?

Tên còn lại vừa cười vừa nói:

- Lưu lão sư ở bên trong, ngươi đi hỏi hắn đi

Nói xong hai người mang bàn trà đi ra đại môn.

Lâm Dịch ngẩn người:

- Lưu lão sư?

Sau đó đi đến đại sảnh.

Vào cửa chỉ thấy Lưu Dương ở trong chỉ huy bảy tám người, những người kia ăn mặc đều giống nhau, lâm Dịch biết rõ, những điều này đều là lao công trong trường.

08-02-2013, 01:55 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

58. Chương 57: Phong Vân Thư Các. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Lưu lão sư. . . Đây là. . .

Thanh âm nghi hoặc của Lâm Dịch khiến Lưu Dương xoay đầu lại. Nhìn thấy là Lâm Dịch, trên mặt Lưu Dương lập tức lộ ra dáng tươi cười nói:

- Chúc mừng ah Lâm Dịch!

- Ách. . . Cám ơn Lưu lão sư. Bất quá. . . Lưu lão sư, người đang làm gì vậy?

Lâm Dịch nghi hoặc tiếp tục hỏi.

- Đương nhiên là dọn nhà cho tiểu tử ngươi rồi!

- Dọn nhà?

Lâm Dịch ngẩn người, lập tức nhớ tới trong phần thưởng của mình tựa hồ có một căn phòng hàng nhất, nhưng mình ở nơi này rất tốt, căn bản không cần phải dọn đến đó. Vì vậy nói:

- Phòng ở cũng không cần chuyển đâu? Dù sao đệ tử ở nơi này cũng đã quen rồi, không cần phải đổi nơi khác. . .

Lưu Dương ngẩn người, sau đó cười nói:

- Ngươi còn không biết a? Kỳ thật phòng này ở khu tinh anh chỉ coi là bình thường, mà phòng ngươi được ban thưởng so với phòng này lớn hơn gấp mấy lần! Hơn nữa phương tiện bên trong so với phòng này cũng tốt hơn nhiều, vẫn nên dời qua đó đi.

Lâm Dịch nghe vậy lại lắc đầu nói:

- Không cần, đệ tử ở nơi này đã quen rồi. . . Huống hồ bản thân phòng này cũng khá lớn rồi, đệ tử ở nơi lớn như vậy cũng không làm được gì, không phải sao?

Lưu Dương lại lần nữa ngẩn người, nói:

- Thật sự không cần? Căn phòng kia so với cái này thì tốt hơn nhiều a!

Lâm Dịch lắc đầu, nói:

- Cảm ơn Lưu lão sư có ý tốt, nhưng vẫn thôi đi. . . đệ tử đã quen rồi.

Nói xong, lấy chìa phòng phòng ở được ban thưởng trong túi ra đưa cho Lưu Dương.

Nghe Lâm Dịch nói như vậy, Lưu Dương ngược lại không kiên trì nữa, vì vậy cười nhận lấy chìa khóa, nói:

- Đã như vậy, vậy thì đừng chuyển nữa.

Sau đó nói với mấy tên trường công kia.

- Đã thành, không chuyển nữa, khôi phục đồ vật lại chỗ cũ đi.

Bảy tám giáo công nghe vậy, liền lại bắt đầu công tác khôi phục.

- Đi, ngươi muốn tiếp tục ở đây thì cứ ở đây, bất quá hôm nay ngươi đạt được ban thưởng nặng như vậy, với tư cách là tiếp dẫn lão sư của ngươi, ta rất đắc ý, ha ha, đi, chúng ta đi ăn cơm.

Lưu Dương ha ha cười cười, lôi kéo tay Lâm Dịch ra khỏi cửa.

Lâm Dịch ngẩn người, sau khi kịp phản ứng đã bị kéo ra khỏi đại sảnh, thấy Lưu Dương như vậy, lại nghĩ tới đối phương dù sao cũng cũng chúc mừng mình, nếu cự tuyệt cũng không có ý tứ. . . Cũng chỉ có thể tùy ý để hắn lôi kéo đi.

Không đến một lát, hai người liền đi tới khu nhà hàng của trường học

Trải qua nửa năm này, toàn bộ trường học trừ một ít nơi bị cấm ra, về cơ bản đều bị Lâm Dịch đi dạo một lần.

Toàn bộ Tông Phạm đại khái phân thành mấy đại khu. Khu dạy học, khu ký túc xá bình thường, khu hợp viện, khu tinh anh, khu tu hành thể thuật, khu nhà hàng cùng với thao trường cực lớn kia. Chỉ những địa phương này, diện tích cộng lại cũng đủ để khiến người trợn mắt há hốc mồm.

Mà khu nhà hàng này, ngoại trừ nhà hàng tương đối bình thường của trường học ra, còn có một ít khu tiêu phí cùng loại với quán rượu do thương nhân mở ra. Đương nhiên, tiêu chuẩn tiêu phí trong tửu lâu, cũng không phải nhà hàng bình thường có thể sánh được

Trên thực tế, Lâm Dịch trước kia cũng rất ít khi vào trong này, chỉ đi vào có hai lần, cũng là lúc hai đại tài chủ La Á hoặc Ám Tương mời khách. Căn cứ quan sát biểu lộ của hai người lúc thanh toán thì có thể tưởng tượng, tiêu phí bên trong tuyệt đối không rẻ.

Lưu Dương mang Lâm Dịch thẳng vào quán rượu học viên cao ba tầng, vào cửa chợt nghe thấy hai thanh âm êm ái ôn nhu kêu:

- Hoan nghênh quang lâm.

Quay đầu xem, chỉ thấy hai thị nữ mặc phục sức bồi bàn khẽ khom người ở hai bên đại môn.

- Chúng ta muốn bao một phòng.

Lưu Dương hiển nhiên thường xuyên ra vào chỗ này, cho nên rất thuần thục cười cười nói.

Trên mặt thị nữ bên trái mang theo dáng tươi nhu hòa cười hơi áy náy nói:

- Thực xin lỗi khách nhân, hôm nay bao sương của chúng tôi đã đầy... Người xem...

Lưu Dương nghe vậy ngẩn người, chợt nhớ tới lúc này đã hơn năm giờ chiều rồi, đúng là lúc ăn cơm tối, khách nhân đầy cũng có thể hiểu được. Vì vậy nói với Lâm Dịch.

- Chúng ta đi nhà hàng khác nhìn xem còn bao sương không

Nói xong, muốn quay người.

Mà Lâm Dịch ở một bên lại kéo Lưu Dương lại nói:

- Không cần Lưu lão sư, cứ ăn ở đại sảnh cũng được, không cần phiền như thế.

Lưu Dương nghe hắn nói như vậy, nghĩ nghĩ, chung quanh tuy rằng cũng có chỗ không kém lắm với tửu lâu này, nhưng hương vị đồ ăn lại có chút không đủ, thấy Lâm Dịch cũng nói như vậy rồi, Lưu Dương cũng không kiên trì nữa.

Thị nữ ở một bên nghe thấy hai người quyết định ăn ở đây, một người trong đó liền dẫn hai người lên lầu hai.

Lầu một là đại sảnh tiếp đãi, mà lầu hai chính là đại sảnh dùng cơm.

Nhìn ra sinh ý của tửu lâu này đích thật không tệ. Toàn bộ đại sảnh gần hai ba mươi cái bàn lớn, lúc này đã sắp đầy người ngồi. Dưới sự dẫn dắt của thị nữ, hai người tới một vị trí hẻo lánh, liền ngồi xuống.

Sau khi Lâm Dịch tùy ý chọn mấy món, thị nữ kia liền rời đi, mà Lưu Dương thì cười nói chuyện phiếm với Lâm Dịch.

Đối với Lưu Dương, trong lòng Lâm Dịch vẫn có một loại cảm giác tín nhiệm rất đặc thù. Dù sao, là hắn nhận mình vào trường học này, hơn nữa hai người đã có thời gian gần một học kỳ không gặp mặt, nên lập tức giống như báo cáo công tác mà nói tất cả chuyện học tập sinh hoạt của mình trong học kỳ này với Lưu Dương một lần.

Khi Lưu Dương nghe nói Lâm Dịch rõ ràng lớn gan dám trong lúc nghỉ học chạy đến khu sơn mạch phía sau tiến hành tu luyện săn ma, lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng! Phải biết rằng, chỗ kia ngay cả hắn cũng không dám đơn giản muốn vào là vào a!

Nghe được sự hung hiểm khi gặp phải Xích Viêm Hổ ở đó, mặc dù biết rõ Lâm Dịch cuối cùng khẳng định không có việc gì, nhưng vẫn không nhìn được vì hắn mà đổ mồ hôi lạnh…

08-02-2013, 01:57 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

59. Chương 58: Phong Vân Thư Các. (p3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thẳng đến sau khi nghe xong, Lưu Dương mới lòng còn xót lại nói:

- Lâm Dịch, về sau ngươi ngàn vạn lần không nên làm việc xúc động như vậy a! Sự hung hiểm của sơn mạch phía sau núi, mặc dù là ta cũng không nắm chắc sau khi xâm nhập sẽ toàn thân trở ra! Thực lực ngươi bây giờ tuy rằng coi như không tệ, nhưng muốn lăn lộn trong đó với ma thú vẫn không có khả năng, thật sự muốn đi vào, ít nhất cũng chờ ngươi đột phá Cảnh Môn đã rồi nói sau! Biết không?

Nói ra câu cuối, trong thanh âm Lưu Dương mang theo một tia nghiêm khắc… Nghĩ đến là đã có thời gian dài làm lão sư, ngữ khí lúc giáo dục đệ tử không tự giác được lộ ra.

Đương nhiên, sự thật Lâm Dịch cũng xem Lưu Dương như lão sư của mình. Lúc này thanh âm Lưu Dương tuy rằng hơi nghiêm khắc, nhưng vẻ lo lắng lộ ra trong mắt lại không phải giả vờ, trong lòng có chút ấm áp, trên mặt lại cúi đầu nói:

- Ân, đệ tử đã biết Lưu lão sư.

Nghe thấy Lâm Dịch trả lời thuyết phục, Lưu Dương mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lúc này đồ ăn của hai người đã sớm được bưng lên, Lưu Dương bưng chén rượu trước mặt lên, sau khi hít sâu một hơi cười nói:

- Vạn hạnh không có việc gì, hơn nữa vì kích thích từ chuyện này mà khiến ngươi tiến nhập cấp bậc Thương Môn nhanh như vậy, coi như là không uổng công chịu một lần tổn thương nặng như vậy. Lão sư ở chỗ này chúc mừng ngươi!

Nói xong, uống một hơi cạn sạch.

Lâm Dịch cũng bưng chén rượu lên, nói:

- Ân, cám ơn Lưu lão sư.

Nói xong, cũng ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi lại ăn uống một hồi, Lưu Dương đột nhiên cười nói:

- Đúng rồi, ngươi biết ' Phong Vân Thư Các 'không?

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó mới nhớ tới trong ban thưởng hôm nay của mình, tựa hồ có huy chương là có tư cách tiến vào ' Phong Vân Thư Các'. Buổi chiều bởi vì Lưu Dương nên hắn mới đặt chuyện này qua một bên, lúc này Lưu Dương nhắc đến, hắn cũng lập tức nghĩ tới.

Nói lên ' Phong Vân Thư Các ' này, chỉ sợ chỉ cần là đệ tử của Tông Phạm, sẽ không ai không biết. Nguyên nhân rất đơn giản… Ở chỗ sâu nhất khu đạo học, có một căn phòng độc lập, phòng ở cũng không quá lớn, chiếm diện tích ước chừng chỉ chừng 200~300 mét vuông. Hơn nữa luận độ cao, lại có năm tầng lầu, nếu so với mấy nhà lầu cao hơn mười tầng lầu ở chung quanh thì kém hơn nhiều…. Nhưng kỳ quái chính là… Ở chung quanh đó, lại dựng lên một bức tường cao. Độ cao của tường, cũng khoảng chừng ba tầng! Hơn nữa chỗ cửa ra vào, cơ hồ thời thời khắc khắc đều có mấy lão sư bảo vệ. Bất luận người nào vô luận là cố ý hoặc vô ý tiếp cận chỗ này, đều lập tức bị đuổi đi! Nhưng lại có một quy định chính là, bất luận người nào không chấp mệnh lệnh rời, lão sư trông coi có quyền lợi đánh chết hắn tại chỗ!

Đánh chết! - - chỉ với một điều quy định này thôi, cũng có thể thấy được trường học đối với chỗ này coi trọng cỡ nào. Bởi vì, ở trong này có chứa thứ đủ khiến bất kỳ người bình thường nào đều điên cuồng - - Phá môn ấn ký của Kinh, Khai hai môn.

Trong trường học, Lâm Dịch tự nhiên đã nghe qua truyền thuyết về thư các này. Lúc ấy liền sinh lòng hướng tới… Dù sao phá môn ấn ký ' Kinh Môn ' và' Khai Môn ' đối với một võ giả mà nói, lực hấp dẫn thật sự quá lớn! Nghe nói, trong toàn bộ đại lục, cũng chỉ có mấy nơi có thể đếm được trên đầu ngón tay có được ghi chép về Phá môn ấn ký hai môn này. Mà nơi có được Phá môn ấn ký của hai môn này, không chỗ nào mà không phải là tổng bộ của thế lực chí cao trên đại lục. Khách quan mà nói, ở trong một học viện, ' Phong Vân Thư Các ' ngược lại là nơi có lực lượng phòng vệ yếu kém nhất trong những nơi này rồi.

Theo như truyền thuyết, trong lịch sử, đã có không dưới mấy trăm lần ngoại nhân xâm lấn đại quy mô, muốn đi vào chỗ này cướp lấy Phá môn ấn ký hai môn này, nhưng cuối cùng lại không thành công.

Lâm Dịch tuy rằng hướng tới, nhưng cũng không có ngu ngốc mà muốn đến xem một chút, Dù sao, mạng nhỏ vẫn tương đối trọng yếu.

Cho nên khi biết được trong ban thưởng hôm nay, rõ ràng có ban thưởng huy chương tư cách tiến vào ' Phong Vân Thư Các ', lập tức khiến tin Lâm Dịch đập rộn lên, lúc này nghe Lưu Dương nhắc tới, cũng có chút hưng phấn.

- Lưu lão sư, ngài nhất định đã đi vào ' Phong Vân Thư Các ' hả? Ngài có thể nói cho ta nghe một chút tình huống bên trong không?

Lâm Dịch hi vọng nhìn Lưu Dương.

Lưu Dương nhẹ gật đầu cười nói:

- ' Phong Vân Thư Các ' được thành lập vào hơn ba nghìn năm trước khi trường học vừa thành lập. Ngay lúc đó kiến trúc kỹ xảo còn không thành thục như hiện giờ, cao ốc năm tầng, đã là cực hạn lúc đó, mà ' Phong Vân Thư Các ', cũng là nhà lầu cao nhất toàn bộ học phủ lúc đó.

Lâm Dịch nghe vậy thì giật mình, khó trách thời điểm trước kia hắn qua sát căn phòng này ở phía xa xa, có cảm giác phong cách kiến trúc phi thường cổ xưa, thì ra là kiến trúc của ba ngàn năm trước! Nhưng mà, kiến trúc hơn ba ngàn năm trước, thật sự có thể bảo trì tới bây giờ sao? Hơn nữa còn không có một chút tổn hại.

Lưu Dương đương nhiên nhìn ra nghi hoặc của Lâm Dịch, vì vậy cười giải thích nói:

- Đương nhiên, hiện tại ' Phong Vân Thư Các ' đã được tu sửa rất nhiều lần, với tư cách là kiến trúc mang tính tiêu chí của học viện, vẫn bảo trì phong cách cổ xưa của nó, cho nên thời điểm sửa chữa, đều dựa vào bộ dáng kiến trúc ban đầu mà tu sửa, bởi vậy đến bây giờ nhìn nó vẫn có kiến trúc cổ xưa, tính toán thời gian, lần sửa chữa gần đây nhất, cũng đã có hơn ba bốn mươi năm a.

Lâm Dịch giờ mới hiểu được, gật đầu nói:

- Thảo nào … Ha ha…

Lưu Dương cười cười, nói tiếp:

- Thời điểm mới vừa thành lập, tàng thư bên trong ' Phong Vân Thư Các ' phi thường thưa thớt, trừ "Kinh" "Khai" là hai quyển sách quý nhất ra, những tư liệu còn lại đều rất bình thường, nhưng theo thời gian trôi qua, tư liệu sách vở ở các nơi trên đại lục từ từ thất truyền, mà những tư liệu thập phần bình thường trong ' Phong Vân Thư Các ', đến bây giờ đã biến thành những tư liệu phi thường trân quý.

08-02-2013, 01:57 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

60. Chương 59: Phong Vân Thư Các. (p4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Sau đó các đời Tông Phạm đều không ngừng thu nạp, bổ sung… Đến bây giờ, không chút khách khí nói, tàng thư ở bên trong ' Phong Vân Thư Các ' đều rất trân quý, cơ hồ có thể so với ' Bạch Đế Thư Uyển' của đế quốc!

Trên mặt của Lưu Dương lộ ra biểu hiện phi thường tự hào.

Đương nhiên, loại thuyết pháp này đúng là quá mức khoa trường, phải biết rằng' Bạch Đế Thư Uyển ' của đế quốc, ở bên trong tàng thư phi thường phong phú, nhiều đến mức người thường không cách nào tưởng tượng! Trong đó trừ hai quyển ' Kinh '' Khai' ra còn có ' Phá Môn Ấn Ký ', còn có thuật giả dị năng giả Đô Nhãn Hồng ' Thuật Giả Tổng Thiên'…, đại đa số sách vở ở trong đó, đều là độc bản, tuy sách vở tư liệu trong ' Phong Vân Thư Các ' cũng được coi là tương đối trân quý… Nhưng so sánh với một đế quốc thống nhất đại lục suốt hơn sáu vạn năm, không thể nghi ngờ vẫn chênh lệch nhiều cấp bậc.

Nhưng không thể phủ nhận, tàng thư ở bên trong ' Phong Vân Thư Các ' vẫn còn kém so với ' Bạch Đế Thư Uyển ', nhưng so với cả đại lục mà nói, tuyệt đối là hiếm có.

Cứ như vậy, Lưu Dương đều đem tình huống trong ' Phong Vân Thư Các ' nói đại khái một lần cho Lâm Dịch nghe. Đến cuối cùng, bỗng nhiên sắc mặt của Lưu Dương trở nên nghiêm túc nói ra:

- Tuy bây giờ ngươi có tư cách tiến vào ' Phong Vân Thư Các ', nhưng tầng thứ năm không nên đi vào. Nếu không… Cho dù hiệu trưởng rất coi trọng ngươi, cũng bảo vệ không được ngươi.

Lâm Dịch nghe xon sững sờ, không khỏi nghi ngờ nói ra:

- Vì cái gì lại thế?

Lưu Dương khẽ thở dài một cái, sau đó mới nói:

- Kỳ thật về ' Phong Vân Thư Các ', có rất nhiều bí mật mà ta cũng không biết, giống như lần trước chúng ta bị tập kích mấy trăm lần, dùng lực lượng của học viện chúng ta, quả quyết không có khả năng bảo vệ nổi thư các, nhưng sau đó thì sao? Những người cường đại của thế lực kia xâm nhập, không một người nào tiến vào thư cách xong còn có thể đi ra, phải biết rằng... Trong những người xâm nhập vào thư các, tuyệt đối không thiếu chiến sĩ cấp bậc cường giả Khai Môn a...

Con mắt Lâm Dịch trợn trừng, bỗng nhiên trong nội tâm nhảy ra hai chữ: Thánh Giai!

- Ở bên trong thư các... Có Thánh Giai?

Con mắt Lâm Dịch trợn tròn, sững sờ nhìn Lưu Dương.

Lưu Dương nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà, không nên tới gần tầng năm, đối với ngươi mà nói cũng không có ảnh hưởng gì. Dù sao với thực lực của ngươi bây giờ, có đi lên được hay không cũng làm được gì, chỉ cần thực lực của ngươi đạt đến, tin tưởng hiệu trưởng sẽ cho ngươi quyền lực tiến vào tầng năm.

Lâm Dịch sững sờ thật lâu, mới hồi phục tinh thần lại, sau đó chân thành nói với Lưu Dương:

- Cảm ơn ngài, Lưu lão sư.

Lưu Dương cười cười, lắc đầu.

Sau đó, hai người ăn cơm xong, liền cáo biệt rời đi, đương nhiên, tiền bữa ăn tối là Lưu Dương trả!

Thời gian từ từ trôi qua, bất tri bất giác, thời gian cũng tiến vào cuối tuần.

Sau khi chương trình học buổi sáng hoàn tất, Lâm Dịch liền từ trong phòng học đi ra, ánh mặt trời đọng trên bầu trời, tản ra hào quang nóng rực, trên bãi tập người đến người đi, lộ ra nhân khí phi thường náo nhiệt.

Sau khi đi ra khỏi phòng học, Lâm Dịch chạy thẳng từ khu phòng học ra khu vực đằng sau.

Từ trong lòng ngực lấy miếng tử sắc Ma Đằng Tử Liên Huy Chương ra, cẩn thận đặt lên ngực, Lâm Dịch liền bước về phương hướng ' Phong Vân Thư Các '.

Tử sắc huy chương nằm trên ngực áo màu trắng của Lâm Dịch, thập phần bắt mắt, sau khi những đệ tử trên đường đi nhìn thấy, cũng không khỏi dùng ánh mắt ngạc nhiên và thần sắc hâm mộ nhìn Lâm Dịch... Sau đó nhỏ giọng nghị luận, mà những nơi Lâm Dịch đi qua đều là như thế.

- Hắn là... Hình như gọi là Lâm Dịch đúng không?

- Ừ, ta nhớ ra hắn, trong đại hội ngày đó hắn được khen gợi, hắn chính là kẻ đã đứng bên cạnh tiểu thư Lang Sa! Ta có ấn tượng rất sâu với hắn đấy!

- Oa... Ngày đó ta đứng xa quá nên không nhìn thấy rõ ràng, không nghĩ tới hắn lại đẹp trai như vậy a?

- Bây giờ hắn đi tới chỗ nào? Chẳng lẽ muốn đi ' Phong Vân Thư Các ' sao?

- Hẳn là vậy, đúng là hâm mộ nha!

...

Đều là đệ tử, đương nhiên không có gì phải cố kỵ cả, tuy tiếng nghị luận được đè thấp xuống, nhưng Lâm Dịch vẫn nghe rõ rành mạch, đối với tính cách hướng nội trời sinh của Lâm Dịch, hắn không quen nhất chính là bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ, lúc nghe được người khác nghị luận, bước chân không khỏi nhanh thêm một chút, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia ửng đỏ.

Những học sinh kia đoán không sai, lúc này Lâm Dịch có ý định tiến vào trong ' Phong Vân Thư Các '. Nhìn xem cái thư các phủ lên màu sắc thần kỳ trong mắt của các học sinh kia, bên trong rốt cuộc có bộ dáng như thế nào.

Dần dần người đi đường bắt đầu ít dần, hắn cũng đi vào sâu trong khu dạy học, xa xa, tường vây cao lớn xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Dịch.

Tới nơi này người đương nhiên là ít rồi, cho nên hoàn cảnh lộ ra màu sắc tươi đẹp và tĩnh mịch, rừng cây hai bên xuất hiện tiếng chim kêu, buồn bực âm hiểm, ánh mặt trời xuyên thấu tán cây chiếu xuống mặt đất những quang ảnh pha tạp.

Tường vây phong cách cổ xưa bị quang ảnh pha tạp chiếu vào, lộ ra cản giác tuế nguyệt xa xưa.

Tiếng tim đập nhanh của Lâm Dịch không cách nào ức chế, sau khi hít sâu mấy hỏi, mới miễn cưỡng áp chế được, mà lúc này, hắn chạy tới trước chạy tới trước cổng chính của tường vây.

- Người nào?

Đột nhiên âm thanh thập phần âm trầm vang lên, Lâm Dịch lập tức cả kinh ngẩng đầu nhìn chung quang, đại môn vẫn im ắng như trước, trên tấm biển phong cách cổ xưa viết lên bốn chữ ' Phong Vân Thư Các ' lộ ra khí thế trang nghiêm thần thánh bức người.

Âm thanh kia từ bốn phương tám hướng mà đến, cho nên làm cho Lâm Dịch không cách nào phân rõ âm thanh này đến từ phương hướng nào.

08-02-2013, 01:57 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

61. Chương 60: Tri Thức Bên Trong Thư Các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đè xuống tiếng tim đập kinh hoảng trong lòng, Lâm Dịch hạ thấp người cung kính nói:

- Đệ tử Lâm Dịch lớp 60016, cầm tử liên huy chương tới đây.

Trầm mặc một hồi… Lâm Dịch đợi thật lâu, âm thanh giống như trước không hề xuất hiện nữa, tĩnh mịch tới mức mang lại áp lực cho người ta.

Thời điểm Lâm Dịch nhịn không được ngẩng đầu lên, chuẩn bị nhắc lại lời vừa rồi lần nữa, nhưng đại môn "Két" miệng tiếng, mở ra một khe hở nhỏ.

- Vào đi!

Âm thanh giống như vừa rồi từ bốn phương tám hướng truyền tới, âm thanh tới đột ngột, cho nên Lâm Dịch cũng bị giật mình, nhưng bước chân không chậm trễ chút nào, cất bước đi vào trong khe hở.

Lọt vào trong tầm mắt chính là một căn nhà lầu cao hơn mười mét. Chung quanh là một cái sân nhỏ rộng lớn, trong sân gieo trồng một ít hoa cỏ và dây leo chằng chịt, từng cơn gió nhẹ thổi qua, lập tức có mùi thơm của hoa cỏ tươi mát thổi tới.

Nhưng mà… Không có người nào ở đây cả!

Âm thanh "Két" lại vang lên, Lâm Dịch lập tức cả kinh quay đầu lại, đã thấy đại môn không biết bằng cách nào đã tự động đóng lại.

Lâm Dịch có chút không biết nên làm gì nên đứng nguyên tại chỗ, mà vào lúc này âm thanh kia lại vang lên.

- Vào đi, không được đi lên tầng năm!

Sau khi nói xong câu này, cả sân nhỏ biến thành yên tĩnh như trước kia.

Lâm Dịch sững sờ nửa ngày, sau đó mới kịp phản ứng nói ra:

- Vâng!

Đợi cả buổi không thấy âm thanh kia đáp lại, Lâm Dịch mới đi vào trước đại môn của lâu phòng.

Đẩy cửa tiến vào, tràng cảnh bên trong hơi tối, so với ánh nắng rực rỡ ở bên ngoài, không khí trong lâu phòng cực kỳ âm trầm.

Hàng loạt hàng loạt giá sách bày đầy sách vở trên kệ, ở chính giữa lầu một, một cầu thang hình xoắn ốc từ trên cao xuống, thẳng tắp xuyên qua trần nhà.

Lâm Dịch ngạc nhiên phát hiện... Lúc này trong đại sảnh lầu một, đã có mấy người đang ở bên trong.

Nhưng mà hiển nhiên những người này cũng đã chìm vào trong thế giới sách vở trên tay của mình, Lâm Dịch tiến vào cũng không làm cho bất cứ kẻ nào chú ý tới.

Lâm Dịch liếc nhìn, phát hiện những người này phần lớn hắn chưa từng gặp qua, mà một phần nhỏ trong đó, đều là những người đứng trên đài cao lĩnh thưởng cùng hắn trong đại hội.

Sau khi Lâm Dịch quan sát một hồi, liền đi tới trước một giá sách, tùy ý rút ra một quyển sách.

Nhìn ra, tuổi tác của những quyển sách này không nhỏ, nhìn mặt bìa của quyển sách trong tay, chỉ thấy trên đó viếc ba chữ Quy Y Tộc, Lâm Dịch có chút nghi hoặc mở ra.

Sau khi xem một hồi mới giật mình... Thì ra cái gọi là Quy Y Tộc, chính là một tộc nhỏ sinh hoạt ở phía đông của đế quốc. Từ giới thiệu trên quyển sách, cái dân tộc này có nhân khẩu cực kỳ thưa thớt, mặc dù là thời điểm cường đại nhất, cũng chỉ rải rác ba bốn vạn người mà thôi, mà quyển sách này, giới thiệu cường điệu về tập tính sinh họa của dân tộc này, phong tục các loại...

Xem ra, tàng thư bên trong tầng một, hẳn là về địa lý của đế quốc, tàng thư tư liệu về các dân tộc.

Lâm Dịch lại chọn một vài quyền nữa để xem, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, phần lớn tàng thư ở đây đều nói về địa lý và dân tộc của đế quốc.

Đối với những đồ vật ở phương diện này, tuy Lâm Dịch cũng có hứng thú, nhưng vào lúc này, hấp dẫn lớn nhất đối với Lâm Dịch vào lúc này chính là tàng thư ' Phá Môn Ấn Ký ', vì vậy để quyển sách xuống, bước lên tầng trên lầu.

Xoay quanh từ trên xuống, đi vào lầu hai.

Thời điểm vừa mới lên lầu, Lâm Dịch hỏi sững sờ... Thì ra người ở tầng này nhiều hơn ở tầng một một chút. Nhưng người ở đây đều ôm một quyển sách, hoặc đứng hoặc ngồi xổm dựa vào giá sách mà đọc say sưa, ở trong đó, Lâm Dịch lại phát hiện một số người cùng đứng trên đài cao lãnh thưởng cùng với hắn.

Lần này bởi vì là lên cầu thang, cho nên các bậc thang bằng gỗ phát ra tiếng kẹt kẹt, bởi vậy những người nghe thấy âm thanh này đều liếc mắt nhìn về phía cầu thang.

Lâm Dịch xấu hổ cười cười với những người bị âm thanh lên cầu thang của mình quấy rầy, những người kia tiếp tục cúi đầu xuống liếc nhìn quyển sách trên tay của mình.

- Không khí đúng là quái dị!

Trong nội tâm của Lâm Dịch nói thầm, tùy ý rút ra một quyển sách trên giá sách, mở ra xem.

Chỉ thấy trên đó viết rất nhiều cái tên mà Lâm Dịch chưa từng nghe qua bao giờ, nhưng nhìn cái tên này, đều là tên của ma thú, chẳng lẽ, tầng thứ hai của thư viện, chính là tư liệu về ma thú hay sao?

Tùy ý rút thêm quyển sách nữa, thình lình phát hiện tư liệu về Xích Viêm Hổ mà vào hai tháng trước hắn đã gặp được phái sau ngọn núi trong sơn mạch, sau khi Lâm Dịch lật và xác định, quyển sách này giới thiệu tới nhiều chủng loại ma thú tứ cấp, nhưng những tư liệu liên quan ngoài ma thú tứ cấp lại rất ít.

Lật vung vút các trang sách, lọt vào trong tầm mắt của Lâm Dịch là không ít tên của các loại mà thú không quen thuộc. Không nghĩ tới thế giới này số lượng ma thú lại nhiều như thế! Từ một học kỳ mà mình học tập tới nay, căn bản chỉ nhận thức được một góc của núi băng mà thôi.

Lại nhìn xem, Lâm Dịch tiếp tục đi lên lầu ba.

Nhưng vừa mới lên lầu ba, Lâm Dịch lại sững sờ. Bởi vì người ở tầng này không ít, đại khái nhiều hơn tầng hai, ước chừng có trên trăm người, nhưng hoàn toàn khác biệt với tình huống của tầng hai, ở trên lầu ba có tiếng nghị luận nhao nhao. Lâm Dịch đã đến, cũng không có bất cứ kẻ nào chú ý tới.

Trên cơ bản những người này đều là hai ba người gom góp lại thành một nhóm, hoặc là mặt mày hớn hở, hoặc là nhíu mày suy nghĩ, trong tay đều cầm một ít sách, giống như đang thảo luận nguyên cứu.

Lâm Dịch cảm thấy vui vẻ, xem ra bộ dáng đã tìm được.

Lập ức nhanh chân bước về phía một giá sách, thò tay rút ra một quyển sách.

Tên quyển sách mà Lâm Dịch đang cầm là Thể Thuật Thường Kiến Kỹ Xảo Tu Hành Dữ Vận Dụng, cái tên này lập tức thu hút sự hứng thú của Lâm Dịch, đối với một ít kỹ xảo tu hành và cách vận dụng, đây chính là những thứ mà hắn thiếu thốn nhất.

Lập tức không thể chờ đợi được, hắn nhanh chóng mở sách ra xem.

08-02-2013, 01:57 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

62. Chương 61: Trở Về Nhà. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Thể thuật chính thức, trừ lực lượng ra, còn có kỹ xảo.

Đây là câu đầu tiên của khúc dạo đầu, điều này đã làm cho Lâm Dịch sinh ra hứng thú và dục vọng nắm giữ. Lập tức tâm tình chìm vào thế giới của sách.

Một quyển sách này đã làm cho Lâm Dịch đọc mãi không kiềm chế được.

Xem ra, quyển sách này cũng không phải là bí tịch kỹ xảo cao cấp, mà chỉ là những thứ trụ cột, ở trong sách, Lâm Dịch tìm được tất cả kỹ xảo sơ đoạn mà Ngụy Kiếm truyền thụ cho hắn. Trong đó nói rõ nguyên lý kỹ xảo của sơ đoạn, còn rõ ràng dễ hiểu hơn cả Ngụy Kiếm truyền thụ, chỉ xem quyển sách này, Lâm Dịch có cảm giác mình được lợi ích không nhỏ.

Lật qua trang cuối cùng, tâm tình Lâm Dịch có chút kích động. Đối với hắn mà nói, những kỹ xảo cơ sở này mới đúng là những thứ mà hắn cần hiện giờ, dù sao tu hành từ nhỏ tới lớn, hắn cũng rất ít tu hành kỹ xảo.

Buông một quyển sách, nhịn không được tiếp tục cầm lên một quyển khác, giống như bị tri thức bên trong hấp dẫn.

Thời điểm Lâm Dịch rời khỏi ' Phong Vân Thư Các ', thì ánh trăng đã xuất hiện trên trời, hắn đi tới đây vào buổi chiều, đi ra thì trời đã tối, Lâm Dịch xem trọn vẹn bốn quyển sách. Mà từ trong bốn quyển sách này, Lâm Dịch học được rất nhiều kỹ xảo có tác dụng, đối với thể ngộ về thể thuật, cũng có những bước đột phá.

- Ân, còn ngày mai mà!

Lâm Dịch cảm thấy vẫn còn có chút hưng phấn.

Trở lại ký túc xá, tâm tình kích động đã hơi bình phục lại một chút, trong đầu của hắn bắt đầu chế định phương pháp học tập và lên kế hoạch cho sau này.

Buổi sáng thì tu hành một mình, dù sao tri thức trong sách chỉ là lý luận, mặc dù trong cảm giác thì hắn cảm thấy rất hợp lý, nhưng nếu không vận dụng nó vào trong thực tiễn, đó là chuyện không tốt, bởi vậy nhất định phải đem cảm ngộ trong sách ra tiến hành rèn luyện, ít nhất cũng phải làm cho thân thể của mình nhớ kỹ kỹ xảo mới được.

Buổi chiều thì tiến vào trong ' Phong Vân Thư Các ' hấp thụ tri thức. Phải biết trên phương diện kỹ xảo mình vẫn còn nghi hoặc, do đó có lý luận trong sách sẽ giải đáp cho mình, có được tri thức và lý luận làm hậu thuẫn, trong tu hành và huấn luyện sau này, không thể nghi ngờ là mạnh hơn không ít.

Đương nhiên, Phá Môn Ấn Ký một ngày cũng không thể chậm trễ, nhưng vũng may Phá Môn Ấn Ký ở chỗ nào cũng có thể tiến hành tu luyện, mỗi ngày trước khi đi ngủ mình tu luyện một lần cũng không sai biệt lắm.

Cứ như vậy, kiếp sống học tập của Lâm Dịch tiến vào thời kỳ phát triển tiến bộ cao tốc.

Buổi sáng mặt trời chưa lên cao, Lâm Dịch đã chạy đi, hắn muốn đem tri thức lý luận học được trong Phong Vân Thư Các biến thành tu hành chính thức.

Mà trong đó cũng không có đơn giản dễ dàng như trong tưởng tượng của Lâm Dịch, cũng không đơn giản như tiến vào tam đoạn, hắn phải đi vòng vèo ba lượt liên tục trong phạm vi nhỏ, để mà tránh né công kích của địch nhân, cũng thừa cơ phát động công kích kỹ xảo đơn giản. Trong lúc này, yêu cầu đối với lực lượng cực kỳ nghiêm khắc. Nếu như lực lượng quá lớn, hiệu quả vòng vèo ba lượt sẽ giảm bớt rất nhiều. Nếu như lực lượng qua nhỏ, đi vòng vèo ba lượt sẽ không hoàn thành, yêu cầu khống chế lực lượng, có thể nói là chính xác.

Chính vì kỹ xảo đi vòng vèo ba lượt, làm cho Lâm Dịch nhận thức được, muốn đem tri thức trong sách biến thành bản lãnh chân chính của mình, chỉ hiểu là không đủ, còn cần tiến hành tu hành, rèn luyện…

Cũng may từ nhỏ đến lớn, Lâm Dịch không khuyết thiếu nhất chính là nghị lực, chính là nhờ giáo dục không gián đoạn của Lâm Cường.

Thiên tư siêu cao, cộng thêm nghị lực hơn người, như vậy, Lâm Dịch muốn không tiến bộ đúng là rất khó khăn.

Mà thời gian buổi chiều chính là lúc Lâm Dịch hấp thu tri thức. Ngao du trong biển tri thức lý luận mênh mông, Lâm Dịch giống như biến thành miếng bọt biển cực lớn, điên cuồng hấp thụ tất cả những gì hữu ích cho mình, mà Lâm Dịch có được trí nhớ siêu cường, trên cơ bản đọc qua bất cứ quyển sách nào hắn cũng không bao giờ quên.

Đoạn thời gian này, tốc độ phát triển của Lâm Dịch, làm cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này Lâm Dịch ngược lại phải cảm tạ học viện đã có cơ chế dạy học rất thoải mái, không có bất cứ người nào trách cứ việc hắn mỗi ngày không đi tới phòng học để học.

Thời gian trôi qua, dần dần, một học kỳ sinh hoạt trong biển tri thức phong phú cũng đã vượt qua.

- Lâm Dịch, năm nay ngươi muốn quay về không? Lập tức quay về trong Bạch Đệ Khánh…

La Á đương nhiên biết rõ trong học kỳ này Lâm Dịch có tiến bộ. Đến bây giờ, trên cơ bản hắn đã hết cơ hội đuổi kịp bước chân của Lâm Dịch. Theo cách nói của hắn, Lâm Dịch chính là đồ biến thái.

Hiện tại Lâm Dịch, bằng vào việc tiến vào Phong Vân Thư Các học tập kỹ xảo, dưới tình huống không Phá Môn, hắn cũng có thể dễ dàng đánh bại La Á trong tình huống mở Hưu Môn!

Hồi tưởng thời điểm vào một năm trước trên lôi đài hai người đồng thời khai mở Hưu Môn cũng là thắng hiểm… Một năm này Lâm Dịch có tiến bộ to lớn, có thể nghĩ, phải biết rằng, La Á trong một năm này cũng không phải bất tài, nhưng dù là như vậy, một năm sau Lâm Dịch đúng là không Khai Môn vẫn có thể dễ dàng đánh bại La Á đã mở Hưu Môn.

Đương nhiên, nếu như thời điểm La Á phá vỡ Sinh Môn, Lâm Dịch không phá môn là chuyện không thể nào… Dù sao kỹ xảo có lợi hại hơn nữa, nhưng ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, đúng là không đủ nhìn.

La Á nói ra lời này làm cho Lâm Dịch bừng tỉnh trong quá trình suy nghĩ về việc đi vòng vèo sáu lượt. Sau sững sờ mới kịp phản ứng, nghĩ đến Bạch Đế Khánh mình cũng khó có thể trở về nhà, lập tức có chút ảm đạm lắc lắc đầu nói:

- Không, khoảng cách quá xa, lộ trình tiêu hao thời gian quá dài, trở về cũng không có ý nghĩa.

Đương nhiên La Á nhìn ra vẻ ảm đạm của Lâm Dịch, ngẫm lại sau đó con mắt sáng ngời, nói:

- Này, ngươi nhiều tiền như vậy, muốn trở về nhà thì không bằng hao tốn một chút? Thuê một đầu Ước Ba Long, thế nào?

Lâm Dịch sững sờ, thuê Ước Ba Long?

08-02-2013, 01:58 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

63. Chương 62: Trở Về Nhà. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Suy nghĩ một chút từ Hi Mạn Trấn đến Hi Á Thành, hắn và Lý dùng cước bộ mất thời gian cả tháng… Nhưng kỳ thật khoảng cách trong đó, làm sao xa bằng từ Hi Á Thành đi tới Bách Nhạn Thị cơ chứ? Nhưng có Ước Ba Long, từ Hi Á Thành tới Bách Nhạn Thị cũng chỉ mất có nửa tháng thời gian, tốc độ cực nhanh, có thể nghĩ…

La Á nhìn thấy con mắt của Lâm Dịch bắt đầu sáng lên, tiếp tục nói:

- Theo ta thấy, từ thôn trấn của ngươi tới Hi Á Thành, nếu như ngồi Ước Ba Long, tối đa không quá ba ngày là tới nơi! Tính toán như vậy, thời gian từ đây đi về nhà người không tới một tháng, ngươi cũng có thể ở nhà trong Bạch Đế Khánh.

Lâm Dịch nghe La Á nói như vậy, tính toán một chút, quả nhiên đúng là như thế, lần trước được ban thưởng ba vạn kim tệ đến bây giờ hắn không có tiêu một chút nào… Hơn nữa Lâm Dịch đối với tiền tài không có chút khái niệm nào cả, trên đường tốn hao bao nhiêu tiền không nằm trong cân nhắc của hắn… Nghĩ đến, dù tốn thế nào, cũng không có khả năng vượt qua ba vạn kim tệ a?

Nghĩ tới đây Lâm Dịch lập tức có chút hưng phấn nói:

- Tốt, các ngươi chờ ta trong chốc lát, ta lập tức tới ngay.

Nói xong hắn liền chạy về phía ký túc xá ở phía xa xa.

Mà lúc này Ám Tương và Lý Văn cũng từ trong phòng học đi ra, hô lớn:

- Đi thôi La Á.

La Á quay người cười hắc hắc nói:

- Chờ một chút… Hôm nay có người mời khách ngồi Ước Ba Long…

Ám Tương và Lý Văn đều sững sờ nói:

- Ai thế?

La Á cười hắc hắc nói:

- Một đại tài chủ…

Sau đó liền không nói thêm gì nữa, làm cho Ám Tương trợn trắng mắt suy nghĩ một hồi.

Lâm Dịch trở lại ký túc xá, dùng tốc độ nhanh nhất thu thập tất cả vào trong hành lý của mình… Kỳ thật cũng chỉ là mấy bộ quần áo đơn giản mà thôi, sau khi bọc thành ba lô liền lập tức quay trở lại khu dạy học.

Lúc này có thể nói tốc độ của hắn giống như mũi tên rời khỏi cung.

Đến trước khi dạy học, rất dễ dàng tìm được bọn người La Ám, Ám Tương. Mà Ám Tương và Lý Văn cũng đoán được "Đại tài chủ" trong miệng của La Á là ai… Ngẫm lại cũng phải, ban thưởng ba vạn kim tệ… Đối

với tiểu hài tử mà nói, cũng không hổ thẹn với danh xưng "Tài chủ". Tuy trong nhà La Á và Ám Tương cũng có tiền, nhưng tuyệt đối không bao giờ cho chúng hơn vạn kim tệ để xài vặt.

Hội hợp xong, mấy người liền chen chúc trong dòng người đi ra khỏi phòng học.

Thời điểm mãi cho tới hơn sáu giờ buổi chiều, màu xanh của lá rừng biến mất, rốt cuộc tầm mắt trước mặt cũng khoáng đạt hơn.

Đường đi tới thao trường cực lớn của thành Bách Nhạn xuất hiện trước mặt của bọn người Lâm Dịch. Thời điểm này thành Bách Nhạn cũng đèn đuốc rực rỡ, đặc biệt các màu năng lượng từ trong ánh đèn hắt ra, giống như một đô thị như mộng như ảo, vô cùng hoa lệ.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Dịch sau khi tới trường mới đi tới cái thành thị này. Ngày đó thời điểm đi trường học cũng bị vẻ đại khí của thành Bách Nhạn thu hút. Hôm nay lại đến nơi này, vẫn nhịn không được mà cảm khái trong lòng... Bách Nhạn Thị, tuyệt đối là một đại biểu cho đại khí của các thành thị trên đại lục.

Bọn người Ám Tương cũng kỳ nghỉ lần trước cũng có đi qua, cho nên quen việc dễ làm, dẫn theo Lâm Dịch hết nhìn đông lại nhìn tây đi vào trong một khách sạn.

Vốn định thuê bốn gian phòng. Nhưng lúc này đang là ngày nghỉ đầu tiên, đại bộ phận đệ tử đều rời khỏi trường học, cho nên phòng ốc có chút khó tìm... Cuối cùng bất đắc dĩ, chỉ thuê hai gian.

Đương nhiên, với tư cách là nữ nhân duy nhất, Ám Tương có được đặc quyền một mình hưởng dụng một gian phòng, ba nam nhân không thể không chen chúc nhau ngủ một đêm.

Sau khi cất kỹ hành lý, Ám Tương đề nghị đi ra ngoài dạo chơi. Lâm Dịch vốn có ý định tu hành Phá Môn Ấn Ký một chút , nhưng nghe La Á nói cũng có thể thuận tiện mua một ít lễ vật về cho người nhà, Lâm Dịch cũng gật đầu đáp ứng.

Vì vậy bốn người cùng xuất phát đi ra ngoài một chuyến.

Thời điểm đi ra ngoài lần nữa, cả thành Bách Nhạn đều bao phủ ở bên trong một tầng hào quang rực rỡ từ năng lượng của các ngọn đèn, ẩn bên trong vẻ đại khí chính là sắc thái rực rỡ trang nhã, càng lộ ra vẻ động lòng người.

Bốn người Lâm Dịch cũng không dám đi quá xa, dù sao bốn người nhiều nhất cũng chỉ ghé qua đây hai lần, cộng thêm lần này nữa là lần thứ ba, bốn phía thành Bách Nhạn đều thông suốt, bọn họ cũng không muốn vì đi dạo phố buổi tối mà bị lạc đường.

Cũng may chung quanh khách sạn mà bọn họ thuê có một ít thương điếm, chính vì điều này mà làm cho bốn người Lâm Dịch thuận tiện rất nhiều.

Chọn cả buổi mà không biết nên mang thứ gì về tặng cho người trong nhà, Lâm Dịch có chút buồn bực rầu gãi đầu.

Ám Tương và La Á hiển nhiên đều là cuồng nhân mua sắm, không qua bao lâu sau, hai người đã bao lớn bao nhỏ đầy tay.

Mà trong tay của hai người Lâm Dịch và Lý Văn vẫn trống trơn, bất đắc dĩ, chỉ có thể biến thành công nhân bốc vác miễn phí cho Ám Tương và La Á.

Một giờ qua đi, ham muốn dạo phố của Ám Tương và La Á trên cơ bản là thỏa mãn, quyết định quay về, lại nhìn thấy Lâm Dịch và Lý Văn, lại phát hiện hai người còn chưa có mua sắm món gì cả.

La Á không khỏi sững sờ, sau đó cười nói:

- Như thế nào, hai người các ngươi không còn gì muốn mua sao?

Lý Văn lắc đầu, tỏ vẻ không có, mà Lâm Dịch tắc thì gãi gãi đầu nói:

- Ta không biết nên mua mấy thứ gì.

- Ách… Chuyện này có bao nhiêu khó khăn sao? Không phải nghe nói ngươi có muội muội sao? Mua cho nàng mấy bộ quần áo xinh đẹp là được rồi.

Nghe La Á vừa nói như vậy, Lâm Dịch lập tức con mắt sáng ngời, vui vẻ nói:

- Ân! Đúng rồi, mua cho Yến nhi chút quần áo xinh đẹp, hẳn muội ấy nhất định sẽ thích!

Nói xong, giống như nhìn thấy nha đầu Yến nhi ở bên cạnh hắn cười nhảy rất đáng yêu.

Nói là làm liền, mấy người lại đi vào trong cửa tiệm quần áo.

Đối với phương diện quần áo nữ hài nhi, Ám Tương với tư cách là bản thân là mỹ nữ đương nhiên có quyền lên tiếng nhất. Tỉ mỉ chọn lựa mấy bộ trang phục mùa hè đáng yêu ngọt ngào, trả tiền, Lâm Dịch cảm thấy mỹ mãn ôm quần áo đã được đóng gói cùng mấy người trở về khách sạn.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:19 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

64. Chương 63: Trở Về Nhà. (p3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Sáng sớm hôm sau bốn người cùng rời đi.

Bên ngoài khách sạn có dịch trạm và tìm một chiếc xe ngựa, lúc này cũng là giữa trưa, bốn người cùng đi ra khỏi cửa thành lúc đi đến nhập học.

Cửa thành vẫn cao lớn như trước, thị vệ gác ở cửa vào vẫn nghiêm túc và trang trọng đúng ở hai bên của cửa thành.

Trở ra cửa thành, liền nhìn thấy mấy chục đầu Ước Ba Long và một đám người đang được phân bố ở chung quanh cửa thành. Xem ra, những người này chuyên môn sử dụng Ước Ba Long cho thuê để kiếm sống qua ngày.

Sau khi tìm một đầu Ước Ba Long, bọn người Lâm Dịch liền đi qua.

- Ngài khỏe!

La Á mang nụ cười lễ phép nói một tiếng.

Tên kia chính là người chăn nuôi Ước Ba Long đứng cách đó không xa, trên mặt cũng lộ ra bộ dáng tươi cười nói:

- Các ngài khỏe!

- Chúng ta muốn thuê một đầu Ước Ba Long, đi Hi Á Thành, ngài xem cần bao nhiêu tiền?

La Á nói thẳng.

Cái kia chăn nuôi người sau khi ngẫm lại:

- Nếu như chỉ cần đi tới, cần hai trăm kim tệ, nếu tính cả đi lẫn về là ba trăm tám mươi kim tệ. Ngươi thấy thế nào?

La Á đem ánh mắt quăng về phía Lâm Dịch.

- Lâm Dịch, ngươi thấy thế nào?

Lâm Dịch vốn không có bao nhiêu khái niệm về tiền tài. Trong suy nghĩ của hắn, trên thực tế chỉ cần lộ phí chuyến đi này không vượt quá ba vạn kim tệ, thì có thể tiếp nhận. Lúc này nghe nói chỉ cần có ba trăm tám mươi kim tệ, đương nhiên không thành vấn đề, vì vậy gật gật đầu.

La Á thấy Lâm Dịch gật đầu, liền quay đầu lại cười nói:

- Tốt, thành giao.

Chăn nuôi người cười đứng, sau đó nói:

- Nhưng đầu tiên phải nói trước, lộ phí là ba trăm tám mươi kim tệ, tất cả chi tiêu phát sinh trên đường đi đều do các ngươi tiếp nhận, đồ ăn của Ước Ba Long, tốn hao nghỉ ngơi trên đường, đều do các ngươi gánh chịu.

Đương nhiên bọn người Lâm Dịch không có vấn đề gì, vì vậy mấy người bắt đầu đạp lên người Ước Ba Long.

Mấy người bọn họ cũng từng một lần kinh nghiệm cưỡi Ước Ba Long, cho nên khi đạp lên người Ước Ba Long phi thường thuần thục.

Dưới sự thao túng của người chăn nuôi, Ước Ba Long mở đôi cánh rộng vượt quá ba mươi mét bằng thịt ra, sau một ít xóc nảy ban đầu, liền trực tiếp xuất phát.

Tuy đã ngồi lên Ước Ba Long lần thứ hai, nhưng thần sắc mấy người bọn họ vẫn lộ ra vẻ kích động… Dù sao cảm giác được bay lượn trên không trung tất cả sinh vật đều hướng tới.

Nghe tiếng gió gào rít bên tai, La Á có chút cảm khái nói ra:

- Ta muốn bay lượn a, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ đạt tới Thánh giai!

Chuyện chỉ khi đạt tới Thánh giai mới có thể bay lượn cả đại lục đều biết, nhưng Ám Tướng ngồi ở bên cạnh xì mũi coi thường, khẽ nói:

- Chỉ bằng ngươi? Hừ…

Âm thanh một tiếng hừ này, làm cho biểu lộ của La Á biến thành bất đắc dĩ… Trải qua hơn một năm tiếp xúc, La Á đã rất hiểu tính tình của Ám Tương, tuy trong miệng Ám Tương có lẽ không thích nói tốt, nhưng tâm tính của nàng không xấu, bởi vậy, đối với lời nói của Ám Tương, La Á đối với thái độ này cũng không nói gì.

Một đường không nói chuyện, bay không ngừng, giống như lúc đến, mỗi ngày ban đêm đều tìm một ít tiểu thành thị hoặc một tiểu điếm nhỏ, sau đó sáng sớm hôm sau xuất phát… Vào buổi chiều ngày thứ mười lăm, đã nhìn thấy cửa thành Hi Á Thành ở xa xa.

- Oa, quả nhiên ngồi trên Ước Ba Long đúng là bất đồng! Ta nhớ lần trước chúng ta ngồi xe ngựa trở lại, phải dùng trọn vẹn ba mươi hai ngày mới tới nơi.

La Á lớn tiếng cảm thán nói.

Không mất bao nhiêu thời gian, Ước Ba Long cực lớn đã đáp xuống bên ngoài thành không xa.

Lâm Dịch quyết định không xuống, mà trực tiếp đi tới Hi Mạn trấn.

La Á liền gật đầu nói:

- Trước ngày mười bảy chúng ta sẽ tới trường học, chúng ta sẽ tập hợp ở chỗ này, không nên quá muộn nhé.

Lâm Dịch gật đầu, vì vậy La Á, Ám Tương, Lý Văn ba người liền đi xuống Ước Ba Long.

Sau khi ba người đi vào cửa thành, Lâm Dịch mới quay đầu lại nói với người chăn nuôi:

- Phiền toái đại thúc, chúng ta đi Hi Mạn trấn a.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng đã nói, vì vậy người chăn nuôi gật gật đầu, thao túng Ước Ba Long trực tiếp bay lên, bay thẳng qua khỏi thành Hi Á!

Một quái vật mở rộng đôi cánh vượt quá ba mươi mét bay qua một tiểu thành thị, muốn làm người ta không chú ý cũng không được! Lập tức ánh mắt của tất cả mọi người trong thành Hi Á ngạc nhiên ngẩng đầu, sững sờ nhìn quái vật khổng lồ bay qua trên bầu trời, sau đó hít một ngụm lãnh khí.

Cảnh vật bên dưới bắt đầu hoang vắng, thành thị được thay thế bằng rừng rậm, ở trên không nhìn xuống thấy được con đường nhỏ mơ hồ, nhìn tử trên không, Mạn Vân sơn mạch giống như cách không xa lắm… Nhưng nếu đi sẽ mất rất nhiều thời gian… Ở trên tầng mây nhìn thấy sơn mạch nhấp nhô lên xuống, từ phía trên quan sát, giống như đang lạc vào trong tiên cảnh.

Thời gian hai ngày thoát cái trôi qua, mỗi khi trời tối bọn họ đều tìm một nơi ít cây cối mà dừng chân. Có được loại quái vật khổng lồ như Ước Ba Long, cho nên nếu không phải là ma thú cao cấp thì không ma thú nào làm phiền bọn họ, ngược lại làm hại Lâm Dịch lo lắng suốt hai đêm.

Phi hành trong ngày hôm nay, đột nhiên Ước Ba Long bắt đầu kịch xóc nảy kịch liệt! Lâm Dịch và người chăn nuôi đồng thời kinh hãi, chỉ nghe thấy trong miệng Ước Ba Long la hét: “Ah ô! Ah ô!” Âm thanh này rất to, đột nhiên thân thể biến thành lơ lửng, giống như định quay trở lại.

Người chăn nuôi Ước Ba Long chạy lên đầu của nó, vỗ nhè nhẹ lên đầu to của nó, sau đó lại nghe âm thanh thanh thúy giống như tiếng chim hót của Ước Ba Long.

Sau đó sắc mặt người chăn nuôi khẽ biến đổi.

Làm cho Lâm Dịch ở bên cạnh có chút khẩn trương nói ra:

- Đại thúc… Như thế nào?

Người chăn nuôi lắc đầu, cũng có chút nghi ngờ nói:

- Ước Ba Long nói nó không muốn tiến lên.

Lâm Dịch nghi hoặc hỏi:

- Vì cái gì? Chẳng lẽ có nguy hiểm gì?

Người chăn nuôi lắc đầu, nói:

- Nguy hiểm thì nó nói không có nguy hiểm, nhưng hình như nó không muốn tiến lên.

- A? Vì sao lại như thế?

Lâm Dịch có chút buồn rầu nói.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:19 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

65. Chương 64 - 67: Dị Năng!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Người chăn nuôi ngẫm lại, sau đó hít sâu một hơi, cười nói:

- Không có sao, khoảng cách từ đây tới nhà của ngươi có xa lắm không?

Lâm Dịch liếc nhìn chung quanh, sau đó trung thực lắc lắc đầu nói:

- Kỳ thật ta cũng không biết còn xa lắm hay không, ta chỉ nhớ mang máng, nhưng không biết vị trí cụ thể.

Người chăn nuôi chau mày, sau đó cắn răng nói:

- Lại thêm một trăm kim tệ, ta sẽ đưa ngươi đi vào! Dù sao… Bên trong có khả năng gặp nguy hiểm!

Lâm Dịch nghe vậy lập tức kinh hỉ gật đầu liền nói:

- Tốt, tốt, tạ ơn đại thúc!

Vừa nghe người chăn nuôi nguyện ý đưa mình đi vào, Lâm Dịch lập tức cảm kích nói ra, hắn cực kỳ thiếu kinh nghiệm giao tiếp xã hội, căn bản không có ý thức được đối phương đang làm hành vi cực kỳ hèn hạ là cố ý lên giá.

Trong mắt của người chăn nuôi ẩn ẩn hiện ra một tia vui mừng, nhưng trôi qua tức thì, chọt thúc dục Ước Ba Long bay về phía trước.

…

Hi Mạn trấn bảo trì bình tĩnh trước sau như một, khói bếp bay lên rải rác, khói bếp trong tiểu trấn có ẩn chứa mùi thơm.

Thời điểm trời chiều Hi Mạn Trấn xinh đẹp nhất, trời chiều chiếu rọi, cả thị trấn nhỏ xinh đẹp giống như tiên cảnh thế ngoại.

Lúc này Khương Phàm đang ngồi ở trên lầu nhìn ra cửa thôn xa xa, với tư cách là môn chủ Vũ Môn ở Hi Mạn trấn, Khương Phàm phải cam đoan vào bất cứ thời khắc nào cũng có người ở đây, Bạch Đế khánh mỗi năm một lần sắp bắt đầu, Khương Phàm đang làm công tác bình thường hắn không làm, mục đích chính là vì canh giữ hộ cho các huynh đệ mỗi năm được nghỉ ngơi một chút.

Đón trời chiều, Khương Phàm hơi có chút hưởng thụ dựa lưng vào mặt ghế, con mắt nhắm lại nhìn tầng mây trên trời, thậm chí trên khóe miệng xuất hiện một tia tiếu ý.

Kỳ thật công tác ở Hi Mạn trấn vẫn tương đối thanh nhàn. Trong thôn công tác dạy bảo cho đám hậu bối được giao cho Lý, mà công tác phòng vệ, trên cơ bản là không có việc gì làm, trừ mấy năm trước xuất hiện một đầu Xích Diễm Mãng ra, mấy năm qua, chưa từng gặp bất cứ nguy hiểm gì để mà động tới hào giác báo nguy hiểm.

Thời điểm hắn định nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên một đạo bóng đen cực lớn từ từ xuất hiện trong mắt của hắn, cũng nhanh chóng biến thành lớn hơn!

Trong lòng Khương Phàm chấn động mãnh liệt, thân thể lập tức thẳng lên, chỉ thấy trên không trung xa xa, bóng đen cực lớn kia đang bay về nơi này, nhìn phương hướng bay tới, chính là Hi Mạn trấn này.

Khoảng cách còn xa, căn bản là không nhìn rõ vật gì, nhưng có thể khẳng định, đây tuyệt đối là một con ma thú, phẩm cấp không quá thấp.

Khương Phàm phản ứng thần tốc! Lập tức nhảy đến bên cạnh hào giác báo nguy hiểm, hít sâu một hơi, sau đó…

- Ô! ! ! ! ! Ô! ! !

Tiếng hào giác này phá vỡ sự yên tĩnh của Hi Mạn trấn, chỉ thấy đám trẻ con đang chơi đùa trên đường phố lập tức bị đám người lớn ôm vào trong nhà với vẻ mặt đầy lo lắng! Mà Vũ Môn ở phương bắc của thị trấn, lập tức có hơn mười bóng người lao tới, đứng thủ ở đây, vẻ mặt đầy lạnh lùng.

Thời điểm những người này đi về phía cửa ra vào của thôn trấn, Khương Phàm đã đứng đợi ở cửa vào, cái bóng đen kia, hình dáng cũng càng ngày càng rõ ràng…

Người đứng ở Vũ Môn không có ai nói chuyện, giống như lâm đại địch đứng nhìn thân ảnh to lớn càng ngày càng rõ ràng kia, thời điểm bóng đen này hiện ra rõ ràng trước mặt bọn họ, Lý nhíu mày, thấp giọng nói ra:

- Ước Ba Long?

Còn đang nghi hoặc, chỉ nghe một âm thanh như sấm nổ.

- Khương lão sư! Lý lão sư! Là đệ tử! Đệ tử đã trở lại!

Tập trung nhìn vào, chỉ thấy trên thân ảnh to lớn của Ước Ba Long, một thân ảnh đang điên cuồng vẫy vẫy tay với bọn họ.

- Lâm Dịch?

Khương Phàm sững sờ nửa ngày, tốc độ phi hành của Ước Ba Long từ từ chậm lại, thời điểm hạ thấp độ cao, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy rõ thân ảnh vẫy tay với bọn họ trên người Ước Ba Long.

Đây là thiếu niên đi ra từ Hi Mạn trấn, Lâm Dịch!

- Lâm Dịch, là ngươi sao? Ngươi, ngươi trở lại?

Khương Phàm lập tức cao hứng kêu lớn, người chung quanh cũng lộ ra thần sắc kinh hỉ, Lâm Dịch với tư cách là kỳ tài của Hi Mạn trấn mấy ngàn năm qua, là hậu bối duy nhất tiến vào học phủ nổi danh nhất đại lục, trong thị trấn thuần phác này, có được nhân khí cực cao.

- Là ta, là ta... Đệ tử trở lại, đệ tử đã trở lại...

Lâm Dịch kích động nên nói năng có chút lộn xộn, nhưng đường núi quá nhỏ, Ước Ba Long không cách nào đáp xuống hoàn toàn, Lâm Dịch chỉ phải quay đầu hướng một bên cười chăn nuôi người nói:

- Đại thúc, ngươi nên cho Ước Ba Long bay tới bên ngoài Hi Á Thành a, ngày mười bảy sau ta sẽ đi tới, đây là tiền.

Nói xong, từ trên lưng lấy ra một cái báo nhỏ, cái bao phình ra, thời điểm bọn họ ở Bách Nhạn Thị, ở đó đã bàn giá tiền, tổng cộng ước chừng năm trăm kim tệ, cũng không cần đếm tỉ mỉ, liền trực tiếp kín đáo đưa cho người chăn nuôi vốn đang sửng sờ, nhưng sau đó xoay người, trực tiếp từ trên lưng Ước Ba Long cách mặt đất hơn ba mươi mét nhảy xuống.

- Lâm Dịch!

Thấy Lâm Dịch từ khoảng cách cao thế nhảy xuống, tất cả mọi người bị dọa kêu to một tiếng, Khương Phàm là hét lớn.

Nhưng đương nhiên Lâm Dịch hiện giờ đã sớm không phải là Lâm Dịch ngày trước, tuy khoảng cách ba mươi mét không tính là thấp, nhưng đối với Lâm Dịch mà nói là chuyện không thành vấn đề.

Hai chân rơi xuống đất, lập tức khẽ cong một cái, hạ thấp quán tính để triệt tiêu lực lượng, Lâm Dịch liền đứng dậy, trực tiếp chạy đến trước mặt bọn người Khương Phàm, thần sắc kích động, hắn có chút không biết nên nói cái gì, chỉ cười ngây ngô.

Ước Ba Long từ từ bay lên không trung, sau đó xoay quanh một vòng, sau đó đi theo đường cũ trở về, Khương Phàm nhìn thấy thanh niên trước mặt đã cao gần bằng với hắn rồi, cười ha ha vỗ vỗ bả vai của hắn, cười nói:

- Tiểu tử, một năm này có tiến bộ lớn a!

Cảnh vừa rồi bọn họ cũng nhìn thấy, nói không chút khách khí, người đứng ở Vũ Môn này, có một bộ phận lớn mọi người không nhất định dám từ một độ cao như thế mà nhảy xuống, nhưng Lâm Dịch chẳng những nhảy xuống, hơn nữa sau khi rơi xuống dất chỉ hơi cong chân một cái là đứng vững, bởi vậy có thể thấy được, thực lực của hắn tiến bộ không ít.

Thần sắc Lâm Dịch kích động, nhưng không biết nên nói cái gì.

Khương Phàm lý giải lại vỗ vỗ bả vai hắn, cười mắng:

- Tiểu tử ngươi đã trở lại, còn thuê một đầu Ước Ba Long nữa, làm cho cả thôn bị ngươi làm bận rộn.

Lâm Dịch nghe vậy sững sờ, nhưng chợt nghĩ tới tràng cảnh Xích Diễm Mãng ngày đó, lập tức kịp phản ứng, không có ý tứ gãi gãi đầu.

- Ách, lần sau đệ tử sẽ chú ý.

Trên mặt có chút ý tứ tươi cười.

- Đi, trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi. Đi, đi về nhà của ta, lão Lý, bảo mọi người giải trừ cảnh giới đi.

Lão Lý nghe vậy liền đưa lưng gật đầu với một người, người nọ liền chạy đến một cái chòi gác cao, tiếng hào giác lại vang lên một lần nữa, giải trừ cảnh giới.

Lâm Dịch nhìn thấy lão Lý, đi nhìn tới trước người lão Lý, sau đó khom người bái hắn một cái thật sâu, nói:

- Lý lão sư, Lâm Dịch trở lại!

Trên mặt lão Lý hiện ra bộ dáng tươi cười ôn hòa, ánh mắt liếc nhìn Lâm Dịch lộ ra bộ dáng tươi cười thõa mãn, hắn không quen biểu đạt, không biết lúc này nên nói cái lời gì.

Khương Phàm cười lớn một tiếng, sau đó mang theo Lâm Dịch đi về phía Vũ Môn.

Lâm Dịch giống như mũi tên, hắn đã lâu không gặp người nhà nên hắn rất nhớ, hắn có tâm tư đi tới Vũ Môn sao? Vì vậy gãi đầu nói:

- Khương lão sư, để ngày mai tới được không? Đệ tử muốn về nhà thăm người nhà trước.

Lâm Dịch nói lời này ra khỏi miệng, tất cả mọi người yên tĩnh, ánh mắt đều nhìn về phía Khương Phàm.

Lâm Dịch lập tức cảm giác được không đúng, chẳng lẽ?

- Sao thế … Trong nhà đệ tử xảy ra chuyện gì không may sao?

Lâm Dịch cảm giác tim mình đập nhanh như muốn rớt ra khỏi lồng ngực.

Khương Phàm lại cười nói:

- Yên tâm đi, người nhà ngươi tốt lắm, nhưng mà, hiện giờ bọn họ không có ở trong thị trấn, bọn họ đã rời đi.

- Rời đi?

Lâm Dịch trừng to mắt.

Khương Phàm cười nói:

- Yên tâm, không phải rời xa vĩnh viễn, là vì nha đầu Yến nhi sau khi ngươi rời đi không bao lâu, đã bị phụ thân ngươi mang đi, nói là muốn đi học tập dị năng!

- Dị năng?

Lâm Dịch kinh ngạc.

Khương Phàm cười nói:

- Ngươi đi với ta, từ từ ta sẽ giải thích, hiện tại đi nào!

Nói xong, kéo tay Lâm Dịch bước về phía Vũ Môn.

Cứ như vậy, dưới sự lôi kéo nài ép của Khương Phàm, kéo Lâm Dịch còn chút sửng sờ đi về phía Vũ Môn.

Trên đường đi bởi vì tiếng hào giác lúc trước cho nên dân chúng đi ra khỏi nhà đầy nghi hoặc, nhìn thấy Lâm Dịch, lập tức biến thành vô cùng nhiệt tình, giống như đã quên mất phần nghi hoặc lúc nãy. Dân chúng trong trấn nhiệt tình lên tiếng chào hỏi, Lâm Dịch thì ngược lại cũng từ từ tiếp nhận tin tức người nhà rời đi, đi theo đằng sau Khương Phàm.

Đi vào đại môn Vũ Môn, Khương Phàm la lớn:

- Hôm nay làm nhiều món ngon một chút, nhân tài của trấn chúng ta đã trở về!

Những người vây chung quanh náo tới mức Lâm Dịch đỏ cả mặt.

Những người dân kia muốn đi theo Khương Phàm đi tới trước của Vũ Môn, dù sao Hi Mạn trấn quá mức xa xôi, cho nên người ở đây có tâm tình hướng tới người bên ngoài trở về là chuyện rất bình thường, nhưng người càng nhiều, không khỏi quá loạn, những người này không ngừng lôi kéo Lâm Dịch, không ngừng lên

tiếng hỏi thăm Lâm Dịch. Đáng thương cho Lâm Dịch vốn không biết nói chuyện nên chỉ có thể bị động cho người ta kéo tới kéo lui, có những câu hỏi không trả lời được.

Cuối cùng vẫn là môn chủ như Khương Phàm xuất ra uy nghiêm quát to:

- Làm cái gì đó? Có việc gì ngày mai nói sau! Hiện tại để cho Lâm Dịch nghỉ ngơi, đều tản ra cho ta, có việc gì cần làm cứ làm đi!

Chính vì điều này mà đám người hậm hực tản đi, làm cho Lâm Dịch mới có được cơ hội thở dốc.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, nhưng Khương Phàm vẫn biểu hiện ra vẻ mặt hiếu kỳ... Tuy hắn thân là môn chủ Vũ Môn, cho dù có cơ hội tiếp cận được nhiều chuyện, nhưng kỳ thật Khương Phàm rất ít khi rời khỏi Hi Mạn trấn. Dù sao với tư cách môn chủ như hắn, có rất nhiều chuyện hắn cần phải làm.

Nếu như nói người Vũ Môn trong Hi Mạn trấn có số lần đi ra ngoài nhiều nhất, không thể nghi ngờ chính là phó môn chủ Lý. Bởi vậy Khương Phàm cũng biểu hiện ra vẻ hiếu kỳ, một bộ dạng hiếu kỳ như các bảo bảo.

Nhưng Lâm Dịch lúc này làm gì có tâm tư đàm luận phong cảnh với hắn chứ? Chuyện người nhà rời đi vẫn động lại trong lòng của hắn, vừa rồi người quá nhiều, hắn cũng không có cơ hội mở miệng. Lúc này ít người, còn không hỏi được sao?

- Khương lão sư... Rốt cuộc người nhà của đệ tử đã xảy ra chuyện gì a? Ngài có thể nói cho đệ tử biết một chút được không?

Câu hỏi của Khương Phàm bị Lâm Dịch chen ngang, có chút không vui chậc chậc lưỡi một cái, nhưng vẫn nhìn ra chút ít biểu lộ trên mặt của Lâm Dịch, cho nên không có ý tứ tức giận, lập tức nói ra một ít chuyện cho Lâm Dịch nghe.

Thì ra chuyện là thế này, sau khi Lâm Dịch rời nhà đi được chừng nửa năm, đột nhiên Lâm Yến mạc danh kỳ diệu có được năng lực khống chế nước! Với tư cách là tiểu nữ hài, sau khi vượt qua tâm lý sợ hãi ban đầu, Lâm Yến cảm thấy thú vị nên đem loại năng lực này ra khoe với mọi người, nhưng mà khoe khoang, Lâm Cường mới biết được nữ nhi của mình là một dị năng giả, mà hắn nhìn thấy năng lực của nữ nhi, chắc chắn là một thủy hệ thuật giả!

Lâm Cường cũng cân nhắc trong thời gian rất lâu, lúc này mới hạ quyết định mang theo Lâm Yến đi ra ngoài, nghe nói muốn đi tới hành tỉnh Lý Khắc ở phía đông nam để tới học phủ thuật giả.

Vốn Lâm Cường có ý định nói cho Lâm Dịch một tiếng, ai biết trôi qua được nửa năm, Lâm Dịch không có trở về nhà, bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể lên đường. Dù sao, lực lượng như dị năng, chỉ khi bắt đầu tu hành từ nhỏ mới có thành tựu cao, bởi vì đi từ hành tỉnh Khắc Lâm tới hành tỉnh Lý Khắc, lộ trình quá xa xôi, chỉ sợ phải tốn hao chừng một tới hai năm mới đi tới.

Thời gian không đợi người, bọn họ chỉ có thể rời đi!

Lúc này Lâm Dịch mới nghe ra chuyện gì xảy ra, đồng thời cảm thấy cao hứng thay cho Lâm Yến, nhưng cũng không khỏi ảm đạm thất vọng, hai tay cầm cái bao có chút nắm chặt hơn, trong đó, chính là mấy bộ quần áo xinh đẹp hắn mua cho Lâm Yến.

Sau khi ngồi trong chốc lát, Lâm Dịch đứng dậy nói ra:

- Khương lão sư... Đệ tử muốn về nhà trước để xem thế nào.

Khương Phàm sững sờ, nhìn thấy biểu lộ trên mặt của Lâm Dịch có chút mất mát, không khỏi thở dài một tiếng... Dù sao đối phương cũng chỉ là một hài tử mười sáu tuổi mà thôi. Cao hứng bừng bừng về nhà đoàn tụ với người thân, nhưng lại nghe được tin tức người nhà tha hương, trong nhất thời khó mà tiếp nhận được chuyện này cũng là bình thường.

Vì vậy Khương Phàm gật gật đầu, nói:

- Vậy ngươi đi đi. ta sẽ không đi theo ngươi, lập tức chuẩn bị cơm, chút nữa ngươi phải quay trở lại Vũ Môn dùng cơm a.

Lâm Dịch không nói gì chỉ gật đầu, cầm theo cái bao đi ra ngoài.

Về đến nhà, của nhà đóng chặt, vừa nhìn là biết bọn người Lâm Cường đã rời đi được một thời gian ngắn, trên cửa đã đọng lại một tầng bụi hơi mỏng.

Từ trong lồng ngực lấy ra một cái chìa khóa nhà, quả nhiên ổ khóa nhà vẫn không đổi, Lâm Dịch liền đi vào.

Trong nhà có chút lạnh lẽo, bày trí so với lúc Lâm Dịch rời đi cũng không có thay đổi, cái ghế trên đại sảnh, tranh chữ trên vách tường vẫn nằm ở vị trí cũ, nhưng sắc mặt của Lâm Dịch vẫn phát hiện, bức họa của mẫu thân ở chánh đường đại sảnh đã biến mất, xem ra là phụ thân đã lấy mang đi.

Mang theo tâm tình ảm đạm, Lâm Dịch đi thẳng vào gian phòng của mình.

Trong phòng bài trí cũng không có biến hóa, ga giường đệm chăn như trước, cửa tủ quần áo vẫn đóng chặt lại.

Mở tử quần áo ra, bên trong đều là quần áo của mình tràn ngập, xem ra phụ thân và Lâm Yến vì giảm bớt gánh nặng, cũng không có mang quá nhiều hành lý, huống hồ, đồ vật cũng là của mình, bọn họ mang đi cũng không có dùng làm gì.

Liếc nhìn trang phục tu hành màu đen khi còn bé của mình, Lâm Dịch không khỏi bùi ngùi liền cầm nó lên, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái.

Bàn tay bắt đầu trầm xuống, nhớ tới biểu lộ năm đó của mình khi lần đầu tiên mặc bộ quần áo này mà miệng có chút đắng chát, đối lập với mình bây giờ đã là Thương Môn cường đại. Lâm Dịch không khỏi có chút cảm khái… Thời gian trôi qua thật nhanh.

Lại nhìn bốn phía quanh nhà, trừ khuyết thiếu nụ cười như chuông bạc của nha đầu Yến nhi và nụ cười ôn hòa của phụ thân ra, tất cả mọi thứ trong nhà không có gì thay đổi cả.

Đột nhiên Lâm Dịch có cảm giác không hiểu thấu khi lỗ mũi có chút cay cay. Vội ngẩng đầu lên, ngăn không cho nước mắt chảy xuống. Sau nửa ngày sau, hít một hơi thật mạnh, sau đó đi ra ngoài, cái bao trong tay cũng để trong nhà, hắn chỉ mang theo Kim Hành tạp và miếng Tử Sắc Ma Đằng Tử Liên huy chương.

Nhắm thẳng cửa ra vào, Lâm Dịch một lần nữa trở lại Vũ Môn.

Sau đó là một hồi chiêu đãi nồng nhiệt sự trở lại của Lâm Dịch từ phía dân chúng.

Nói ra cũng không cần phiền toái như vậy, dù sao Lâm Dịch cũng từ Hi Mạn trấn đi ra, cho nên rất quen thuộc với toàn bộ dân chúng trong Hi Mạn trấn, ở chỗ này đều là bạn chơi nối khố của hắn, hơn nữa cũng đều là trưởng bối của hắn cả, để cho trưởng bối chiêu đãi hậu bối như thế này, nói như thế nào cũng cảm giác có chút là lạ.

Sở dĩ làm như vậy, kỳ thật đều do Khương Phàm an bài, khi thấy Lâm Dịch từ trong nhà trở lại Vũ Môn, biểu lộ có chút ngơ ngác, Khương Phàm liền quyết định làm như vậy, mục đích đương nhiên là muốn xua tan tĩnh mịch và thất lạc trong lòng của Lâm Dịch, mặc dù không biết hiệu quả như thế nào, ít nhất phần tâm ý này rất đáng giá.

Lâm Dịch đáng thương vốn không biết nên nói chuyện thế nào, hồi còn là hài tử hắn có chút tinh nghịch, nhưng trải qua nhiều năm tu hành tĩnh mịch một mình, làm cho tính tình vốn không sáng sủa biến thành hướng nội, tiếp thu chiêu đãi nhiệt liệt như thế này, làm cho hắn chỉ có thể ngây ngốc gãi gãi đầu, nhưng lại không biết tỏ vẻ như thế nào.

Cũng may Hi Mạn trấn dân phong thuần phác, mọi người cũng đều là người quen biết, tuy nhiên mục đích là mời cơm người từ xa trở về như Lâm Dịch, nhưng kỳ thật cảm giác không phải là một lần trấn tụ hội hay sao? Tiếng cười nói khi uống rượu truyền từ xa xa, không khí rất là hòa hợp.

Thời gian kế tiếp, Lâm Dịch cũng không có trở về nhà của mình, mà ở cùng một với lão Lý tại Vũ Môn.

Ngày đó lão Lý đưa Lâm Dịch đi Thành Hi Á, quan hệ sư đồ của hai người cực kỳ sâu sắc. Lâm Dịch càng thêm kính trọng vị lão sư không muốn nhiều lời của mình.

Thời điểm lão Lý biết được Lâm Dịch đã đạt tới cấp bậc chiến sĩ Thương Môn cường đại, thần sắc trên mặt nhịn không được có chút chấn kinh, sau đó biến thành thần sắc vui mừng, thân là lão sư, còn có chuyện gì đáng vui mừng hơn chuyện đệ tử của mình tiến bộ chứ?

Bởi vì quan hệ với Lâm Yến, Lâm Dịch không khỏi sinh ra chút hứng thú với dị năng giả, trong lúc vô tình, liền hỏi lão Lý.

Không thể không nói, kiến thức của lão Lý cũng không phải Lâm Dịch có thể so sánh, tuy những kiến thức này học được từ trong sách vở, nhưng ở trong học viện, Lâm Dịch lại không có phát hiện qua bất cứ sách vở nào nhắc tới phương diện dị năng cả.

Lão Lý suy nghĩ một chút rồi nói ra:

- Dị năng, còn được gọi là Thuật, nhưng phân biệt trong đó cực kỳ đơn giản, tùy ý có được kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại nguyên tố chính là dị năng giả, hay còn được gọi là thuật giả, mà đại bộ phận dị năng giả, cũng là năm hệ này chiếm đại đa số, dù sao, cả thiên địa này đều do năm loại nguyên tố dị năng này dung hợp tạo thành mà.

- Nhưng trừ Ngũ Hành thuật pháp ra, còn có một ít chủng loại dị năng quý hiếm cổ quái, cũng không thuộc về bất cứ loại thiên địa nguyên tố nào, vì dụ như niệm lực, tâm linh… Mà bộ phận năng lực không thuộc về Ngũ Hành thuật pháp này, thì được xưng là dị năng, mà những người có năng lực này, được gọi là dị năng giả.

Lâm Dịch nghe vậy liền nói ra:

- Đệ tử đã hiểu, phân biệt ở trong đó, hình như cũng giống như việc phân biệt chủng loại ma thú a? Ngũ Hành thuật thú cũng phân biệt từ Ngũ Hành ma thú?

Lão Lý gật đầu tán thưởng, nói:

- Đúng, dị năng giả cực kỳ hiếm thấy, bình quân trong mỗi ngàn vạn người, sẽ xuất hiện một người, nhưng mỗi một dị năng giả đều là chiến sĩ cực kỳ cường đại, dị năng giả đồng cấp, có thể đơn giản đối phó năm tên chiến sĩ đồng cấp, dị năng giả thủ hộ trong truyền thuyết, chỉ cần một ý niệm trong đầu cũng có thể làm cho thiên địa biến sắc.

Lâm Dịch lập tức trừng to mắt, một lúc lâu sau mới thở dài nói ra:

- Dị năng, đúng là quá mức cường đại…

Lão Lý gật đầu, sau đó nói:

- Không nghĩ tới Lâm Yến lại là một dị năng giả, lúc vừa thức tỉnh, đúng là làm cho ta sợ nhảy dựng lên.

Đối với việc nghe được từ ngữ mới này, Lâm Dịch không khỏi mở miệng hỏi:

- Thức tỉnh?

Lý gật đầu nói:

- Dị năng giả bình thường đều chia thành ba giai đoạn: thức tỉnh, phát triển, chung giai tất cả là ba gia đoạn. Dị năng mạnh yếu, trên căn bản đều căn cứ từ tiềm lực con người mà định ra, tiềm lực của con người là khác nhau, sau khi đạt tới lực lượng cùng giai thì mạnh yếu khác biệt, mà dị năng giả giai đoạn thức tỉnh là sơ hiện, cũng phân chia cấp độ mạnh yếu, trưởng thành kỳ là quá trình phát triển tử từ, là quá trình thành thục, mà chung giai, chính là thời điểm dị năng giả hoàn toàn thành thục. Hơn nữa tiềm lực của bất cứ dị năng giả nào, đạt tới giai đoạn chung giai cuối cùng đều cường đại tới mức đáng sợ.

Lâm Dịch nghe vậy liền biết rõ đại khái về cái gọi là dị năng giả. Trong nội tâm không khỏi âm thầm phỏng đoán, tiềm lực dị năng của Lâm Yến, rốt cuộc là như thế nào?

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, mỗi ngày Lâm Dịch đều luận bàn với Lý.

Lúc này đã thể hiện ra tiến bộ suốt một năm qua, một năm trước tốc độ biến thái của Lý thể hiện ra, Lâm Dịch không cách nào có thời gian phản ứng, nhưng mà lúc này, bằng vào tốc độ và lực lượng của Lý, Lâm Dịch từ trong Phong Vân Thư Các học tập được kỹ xảo, đã đủ để chống đỡ với Lý.

Mà Khương Phàm đứng ở bên cạnh đều rất ngạc nhiên, thầm cảm thán học viện đúng là lợi hại.

Rốt cuộc Bạch Đế khánh mỗi năm có một lần đã qua đi, mà Bạch Đế khánh lần này là Lâm Dịch đón mừng cùng mọi người ở Vũ Môn. Trên thực tế trừ lần đầu tiên trở về nhà trở về ra, Lâm Dịch không muốn quay về nhà nữa.

Loại cảm giác nhìn vật nhớ người, Lâm Dịch không thích cảm giác này nhất.

Hôm nay là ngày mười bảy, tính toán thời gian, chính là ngày mà Lâm Dịch ước định với người chăn nuôi.

Lâm Dịch, Khương Phàm, Lý và đám người trong trấn, đều đi ra trước cửa thôn, sắc trời cũng đã vào buổi trưa, ánh mặt trời tháng một ấm áp dễ chịu treo trên không trung, tản ra tình cảm ấm áp.

- Lâm Dịch, khi quay trở lại học viện nhớ học tập thật tốt, không được làm cho chúng ta thất vọng nha!

Khương Phàm lớn tiếng cười nói.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó hơi kích động nói:

- Lâm Dịch tuyệt đối sẽ không làm cho các vị thúc thúc bá bá thất vọng đâu.

Mọi người đều cười ha hả, trừ những trưởng bối ra, những đám bạn chơi trước kia cũng chạy ra cửa thôn tiễn đưa Lâm Dịch, trong miệng kêu:

- Dịch tử, lần sau trở lại phải mua đồ ăn ngon và đồ chơi tốt cho chúng ta đấy nhé.

Đương nhiên Lâm Dịch cũng đáp lại từng người.

Không cần phải đợi lâu, ở phía xa xa có một bóng đen mờ ảo xuất hiện, đám thôn dân đứng ở Vũ Môn nhìn thấy kêu to:

- Đến rồi!

Tất cả mọi người cùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng đen càng ngày càng to kia xuất hiện rõ ràng, quả nhiên chính là đầu Ước Ba Long kia.

- A! Đúng là quái vật to lớn!

- Trời ạ!

Dân chúng trong thôn chưa từng nhìn thấy sinh vật nào to lớn như nên lập tức kinh hô, nhìn thấy thân hình to lớn khổng lồ của Ước Ba Long, lập tức trong nội tâm sinh ra cảm giác sợ hãi.

Dần dần, Ước Ba Long lơ lửng cách mặt đất hơn ba mươi mét. Đột nhiên một thiếu niên từ trên lưng của Ước Ba Long thò đầu ra, nhìn thấy Lâm Dịch lập tức hô lên:

- Ha ha, Lâm Dịch, ta đến rồi.

Lâm Dịch đang chào từ biệt mọi người thì sau khi nghe được tiếng gọi này liền sửng sờ, không khỏi quay đầu lại nhìn lên phía trên.

- La Á? Tại sao ngươi lại tới đây?

Chỉ thấy thiếu niên thò đầu ra từ trên lưng Ước Ba Long, chính là La Á.

Trên mặt La Á vẫn mang theo bộ dáng tươi cười nói ra:

- Ta ở trong nhà thật sự quá nhàm chán, vài ngày trước ta đi ra khỏi thành chơi, vừa vặn gặp phải vị đại thúc này muốn đi đón ngươi, vì vậy ta đi theo, ha ha, ai là bá phụ thế?

Nói xong, đôi mắt của hắn nhìn vào đám người sau lưng Lâm Dịch.

Lâm Dịch nghe thấy La Á nhắc tới phụ thân, trong lòng cảm thấy buồn bã, nhưng lại cười nói:

- Phụ thân ta đi ra ngoài rồi, lần tới ta giới thiệu cho ngươi.

Nói xong quay đầu lại, nhìn dân chúng trong thôn trấn nói ra:

- Các vị thúc thúc bá bá, Lâm Dịch đi đây, Lâm Dịch nhất định sẽ không để cho mọi người thất vọng!

Mọi người lập tức bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, chào từ biệt Lâm Dịch. Lâm Dịch phất tay, La Á thì lấy trên người của Ước Ba Long một cái thang dây, thả xuống mặt đất.

Theo thang dây, Lâm Dịch bò lên trên người của Ước Ba Long. Sau khi ngồi trên lưng Ước Ba Long phất tay lần nữa, Ước Ba Long từ từ bay vào không trung.

Một đường không nói chuyện, bọn người Lâm Dịch đi tới ngày thứ ba, đến Hi Á Thành. Tiến về trước thành môn đem Ám Tương và Lý Văn lên người Ước Ba Long, liền ngựa không dừng vó tiếp tục xuất phát, rốt cục vào thời gian trước khi nhập học, chạy về học viện.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:21 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

66. Chương 68 - 70: Lần Nữa Lên Núi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Một ngày nghỉ chính thức hoàn tất, mà bọn người Lâm Dịch, cũng chính thức tiến vào năm học tập thứ hai.

Sau khi chính thức học tập trong học viện, thành tích khảo hạch năm học cũng hiện ra, trừ môn giao tế lễ nghi, Lâm Dịch trong một khóa học vận dụng thực tế vừa vặn đạt thành tích hợp cách ra, như thể thuật, lịch sử, địa lý, tri thức về ma thú các loại phương diện, tất cả đều vượt qua chín mươi điểm.

Sau đó là tổng điểm bình quân, vẫn an ổn vượt qua La Á đứng thứ hai với hơn mười điểm, trở thành danh hào đệ nhất lớp đặc biệt 60016.

Ban thưởng là việc không thể thiếu, học viện có khích lệ rất cao đối với những đệ tử có thành tích học tập cao, bởi vậy được ban thưởng kinh phí rất cao từ học viện, những người top 3 trong niên cấp sẽ được miễn trừ một năm học phí và tất cả phí tổn, mà người đứng đầu được thưởng ba ngàn kim tệ, người đứng thứ hai được hai ngàn kim tệ, người đứng thứ ba được một ngàn kim tệ làm học bổng.

Đương nhiên, những đệ tử lớp đặc biệt không được tính ở trong đó. Bởi vì đệ tử lớp đặc biệt, bản thân đã được miễn tất cả học phí và phí tổn từ khi mới nhập học.

Có thể nói như vậy, đạt được thành tích đệ nhất của lớp đặc biệt, chẳng khác nào đạt được thành tích đệ nhất đồng niên cấp. Mà trừ cái danh đệ nhất danh đồng niên cấp ra, đại bộ phận mọi người ưa thích gọi đệ nhất danh đồng niên cấp thành thủ tịch sinh.

Thủ tịch sinh là một cách xưng hô, càng là một loại vinh quang. Mà Lâm Dịch, chính là thủ tịch sinh năm thứ hai 60017.

Nhưng hiển nhiên Lâm Dịch cũng không có vì danh hiệu thủ tịch sinh năm thứ hai của mình mà chậm trễ việc tu hành, sinh hoạt của hắn trở lại bộ dáng bình thường như trước kỳ nghỉ.

Đương nhiên, bế môn không giao tiếp là không thể làm, mặc dù có lý luận trên sách vở làm trụ cột, nhưng trong quá trình tu hành cần thực tế, mà cũng rất khó tránh khỏi việc gặp phải vấn đề khó hiểu, mặc dù với thiên tư của Lâm Dịch, cũng không có khả năng lăng không suy đoán ra phương thức phát lực của mỗi chủng kỹ xảo, mấu chốt vận dụng kỹ xảo a.

Cũng may, Lâm Dịch còn có một lão sư tốt.

Ngụy Kiếm không hổ là chiến sĩ Thất Cấp Kinh Môn, tạo nghệ trên thể thuật, cho dù là Lâm Dịch có thúc ngựa cũng không theo nổi. Mỗi khi Lâm Dịch gặp vấn đề trên phương diện thể thuật, Ngụy Kiếm sẽ cho

hắn một câu trả lời thỏa đáng, nếu như Lâm Dịch không thể tự thể ngộ, những địa phương mà Lâm Dịch hiểu sai, hắn sẽ đứng ra chỉ điểm.

Đương nhiên, vấn đề Lâm Dịch hỏi cũng không phải quá nhiều. Chỉ có điều mỗi khi hỏi một câu, đều làm cho nội tâm Ngụy Kiếm chấn động… Bởi vì vấn đề mỗi lần Lâm Dịch hỏi đều hoàn toàn khác nhau, giống như lần đầu tiên Lâm Dịch hỏi Ngụy Kiếm về cách làm thế nào để cho lực đạo xoay tròn. Sau khi được Ngụy Kiếm chỉ đạo, Lâm Dịch lập tức có thể lĩnh ngộ xong, cũng từ đó suy một ra ba, chưa bao giờ hỏi cùng một vấn đề đến lần thứ hai cả… Thiên tư của Lâm Dịch, lại lần nữa đạt được khẳng định của hắn.

Trừ kỹ xảo, Lâm Dịch cũng tốn hao nhiều thời gian trong việc tu hành thể thuật. Từ lần trở về quê nhà, Lâm Dịch cũng thuận tiện mang theo mấy bộ trang phục tu hành lớn nhỏ, mang theo cùng, ước chừng nặng trên trăm ký!

Loại trang phục tu hành này cũng không biết làm từ tài liệu nào mà thành, sờ lên cực kỳ mềm mại, nhưng sức nặng cực kỳ trầm trọng. Hơn nữa chất lượng cực kỳ cứng cỏi, hắn nhờ học viện liên hệ với tiệm trang phục nổi danh trên đại lục, mới có thể dung nhập tài liệu, chế tác thành bộ trang phục tu hành mặc trên người của Lâm Dịch hiện giờ.

Quá trình tạo ra bộ trang phục tu hành này, cần thời gian trọn vẹn ba tháng, tốn hao của Lâm Dịch gần cả nghìn kim tệ!

Cũng may bản thân Lâm Dịch đối với vấn đề tiền tài không có mẫn cảm, khi thấy thành phẩm thì tâm lý rất cao hứng, cũng làm cho hắn lập tức quên đi mốn phí tổn kếch xù này.

Lúc này Lâm Dịch mặc một thân trang phục tu hành, kể cả đầu ngón tay cũng bao bọc lại, trang phục từ đầu tới chân, hai cái bao tay, hai cái bao đầu gối. Tổng trọng lượng chung của chúng, khoảng chừng một trăm sáu mươi ký.

Dùng lực lượng chiến sĩ Tam cấp của hắn, tuy một trăm sáu mươi ký không tính là vấn đề lớn, nhưng sẽ rất khó khăn nếu thời khắc nào cũng mang theo trên người. Mỗi thời mỗi khắc phải thừa nhận sức nặng một trăm sáu mươi ký, đối với rèn luyện thân thể, có thể biết được tác dụng của nó thế nào.

Đương nhiên, Lâm Dịch cũng không phải một lòng vùi đầu vào trong tu hành. Dù sao tu hành cao độ mới là phương thức tu hành tốt nhất, nhưng ngoài tu hành ra, Lâm Dịch thích nhất chính là đi tới Phong Vân Thư Các đắm chìm trong sách vở… Cho dù là các địa vực thần bí trên đại lục, hay là truyền thuyết về các loài ma thú, đều được Lâm Dịch đọc qua một lần, hắn âm thầm quyết định, vào một ngày nào đó, hắn muốn đặt chân tới những nơi như thế, quan sát những sinh vật thần bí được sách vở nhắc tới.

Loại phương pháp tu hành có cường độ gần như là liên tục thế này, làm tiến bộ của Lâm Dịch tăng như bay! Vào tháng thứ ba năm thứ hai học kỳ thứ nhất, Lâm Dịch đột phá cấp bậc tứ cấp Đỗ Môn Chiến Sĩ. Mà trong một tháng khi năm thứ hai học kỳ thứ hai chấm dứt này, Lâm Dịch lại thành công đột phá cấp bậc ngũ cấp Cảnh Môn Chiến Sĩ!

Mà lúc này, bộ dáng hắn mới 16 gần 17, trở thành người thứ hai trên toàn bộ đại lục, kế sau Lang Sa, dùng độ tuổi này đạt đến cấp bậc Cảnh Môn Chiến Sĩ.

Lâm Dịch tiến hành xong một ngày tu hành, đột nhiên có chút cảm khái… Ngẫm lại hai năm trước lúc vừa tiến vào trường học, hắn bất quá chỉ là một gã nhất cấp Hưu Môn Chiến Sĩ, hôm nay sau hai năm, hắn cũng đã đã trở thành một gã ngũ cấp Chiến Sĩ! Tốc độ thăng cấp của hắn, đại bộ phận mọi người khó có thể với đến!

Hắn, đủ để tự ngạo!

Đương nhiên, hắn cũng rất rõ ràng… Lời của Lâm Cường vẫn một mực vang vọng bên tai hắn, cường giả tâm… Cái này tuyệt đối không phải là cực hạn của hắn, con đường của hắn, chỉ sẽ càng chạy càng xa…

Ngày nghỉ lại lần nữa đến, Lâm Dịch cũng không có ý định về nhà, nghĩ đến, phụ thân và Yến nhi hiện giờ không thể nào có ở nhà được, trở về một mình đối mặt với tràng cảnh quen thuộc, sẽ chỉ làm hắn ảm đạm hao tổn tinh thần thôi.

Đám người La Á, Ám Tương đã trở về từ hôm trước, hôm nay, Lâm Dịch có ý định lại lần nữa khiêu chiến đầu Xích Viêm Hổ ở sau núi ngày đó!

Ánh mặt trời dĩ nhiên đã nhô lên đầu cảnh, ánh mặt trời ấm áp xen lẫn cơn gió đông lạnh buốt… Vẫn có một cổ hàn ý thấu xương.

Cũng may Lâm Dịch lúc này đã không hề e ngại trình độ rét lạnh này nữa, tuy rằng chỉ mặc một bộ đồ tu hành hơi mỏng, nhưng sắc mặt vẫn hồng nhuận phơn phớt.

Trang phục xuất phát lần này vẫn giống với trước, vẫn là một cái bao khỏa nhỏ, trong đó để một thanh tiểu đao, mấy viên đá đánh lửa cùng với mấy bộ quần áo.

Lâm Dịch hiện giờ có lòng tin tuyệt đối!

Ngày đó hắn chưa thành thục về mặt kĩ xảo thể thuật, thực lực bản thân khó khăn lắm mới là nhị cấp, hắn lại có năng lực giết chết một đầu Tam cấp ma thú! Hiện giờ hắn đã có thực lực ngũ cấp Chiến Sĩ, cộng thêm kỹ xảo thể thuật đã tu hành thuần thục trong hai năm qua… Tuy rằng mặc bộ đồ tu hành lên đến 160 kg nhưng vẫn không chút ảnh hưởng đến hành động của hắn. Hắn tin tưởng, hắn hiện giờ, chỉ cần không gặp phải ma thú và thuật thú ngoài thất lục cấp, hắn đều có thể toàn thân trở ra!

Nắm thật chặt bao khỏa trên vai, Lâm Dịch đi về phía rừng rậm.

Đây không phải lần đầu hắn đến chỗ này, sau hai năm lại đến, cảnh vật ở nơi đây cũng không có gì thay đổi, Vốn nói thành viên lớp đặc biệt từ năm thứ hai cũng phải đến đây tu hành, nhưng Ngụy Kiếm cân nhắc trong lớp ngoại trừ Lâm Dịch, La Á cùng với Lý Văn ra, không còn ai đạt đến cấp bậc Tam cấp Chiến Sĩ nữa, vậy nên chỉ có thể trì hoãn một năm. Dù sao ma thú cấp thấp nhất ở đây cũng có trình độ Tam cấp.

Càng lúc càng xâm nhập vào sâu trong sơn mạch… Sau hơn hai giờ, ánh mặt trời đã dựng trên đỉnh đầu, nhưng đoạn đường phía trước lại càng ngày càng âm trầm.

Bốn phía khắp nơi đều là cây cối to lớn, mà bên trên khắp nơi đều giăng đầy rễ cây và dây leo… Rất hiển nhiên, chỗ này có rất ít người đi vào, lá héo dày đặc phủ kín toàn bộ khu rừng, tản hương vị ẩm mốc nhàn nhạt.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, biểu hiện bắt đầu trở nên cẩn thận.

Lúc này hắn còn nhớ rõ chính là ở phía trước không xa, gặp phải sự tập kích của Xích Viêm Hổ, cái chân bị trẹo và vết thương ở lưng tựa hồ cũng đang nhắc nhở hắn.

Một đường xâm nhập, thời gian dần trôi qua, bên trong đã ẩn ẩn truyền đến từng đợt tiếng gầm nhẹ khiến da đầu run lên… Xem ra, cách lúc gặp phải ma thú, sẽ không quá lâu nữa.

Đi tới đi tới… Bỗng nhiên! Trong nội tâm Lâm Dịch bỗng báo động! Cơ hồ không có chút do dự! Thân hình chớp động trái phải như thiểm điện! Không lùi mà tiến tới! ‘ xoát, xoát… ’ sau khi chớp động liên tục sáu cái, một đạo hỏa tiễn màu đỏ kích xuyên thẳng từ phía sau đến! Hung hăng đụng vào đại thụ ở trước Lâm Dịch mấy mét!

Hỏa diễm bắn ra! Rơi lả tả trên đất!

Nếu có người cẩn thận quan sát thì có thể dễ dàng phát hiện ra… Lâm Dịch chớp động về phía trước sáu lần, khoảng cách mỗi một lần đều hoàn toàn không giống nhau, mỗi lần ở nơi trước một bước mà trong suy nghĩ người bình thường nên đặt chân, thân hình Lâm Dịch cũng đã biến hóa phương hướng.

Loại cảm giác đoán sai này, tựu như sự khó chịu khi đột nhiên ngáp một cái, lại bị người sinh sinh cắt đứt vậy…

Lâm Dịch rất nhanh quay lại đầu, ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh thật nhỏ dang rộng tứ chi đứng ở phía sau chừng 5~6 mét.

Da lông hỏa hồng, cái đuôi xoã tung … Đó là một đầu hồ ly màu đỏ thoạt nhìn rất đáng yêu, tựa hồ có chút tức giận Lâm Dịch phát hiện ra công kích hỏa tiễn của nó, đối diện với Lâm Dịch nhe răng nhếch miệng.

- Hỏa Hồ, hỏa hệ Tam cấp thuật thú, sinh vật sống một mình, có năng lực kỳ dị điều khiển hỏa diễm, tính cách cẩn thận, vốn có tính công kích, hơn nữa cực kỳ giảo hoạt.

Trong đầu Lâm Dịch xoẹt qua tất cả tư liệu về đối phương.

Chỉ có Tam cấp. Hỏa hệ thuật thú cùng cấp bậc với Xích Viêm Hổ…

Cảm thấy không khỏi có chút buông lỏng… Hắn lúc này, mặc dù tay không tấc sắt, cũng có thể đơn giản đánh bại một gã Tam cấp Chiến Sĩ chứ đừng nói chi đến một đầu thuật thú.

Tựa hồ thấy được biểu lộ thở dài một hơi trên mặt Lâm Dịch, Hỏa Hồ cảm giác như uy nghiêm của mình bị người này khiêu khích, lập tức cái miệng nhỏ mở ra, lộ ra răng nanh bén nhọn, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ tức giận.

Nhưng mà bề ngoài của nó thật sự không có tính uy hiếp gì cả, cái đuôi xoã tung gần như hoàn toàn chỉnh thể của nó cao cao giơ lên, ngược lại có cảm giác đáng yêu.

- Chi!

Sau một tiếng kêu bén nhọn, lại là một đạo hỏa diễm bắn về phía Lâm Dịch!

Lâm Dịch ngưng tụ ánh mắt, thân thể lập tức làm ra phản ứng, lại là một chớp động khúc chiết như thiểm điện, lập tức đã tránh khỏi công kích hỏa tiễn của Hỏa Hồ! Trong tiếng ầm vang, hỏa tiễn lại lần nữa đánh lên đại thụ phía sau hắn.

Nhưng mà ngay khi Hỏa Hồ còn không có kịp phản ứng, Lâm Dịch đã chớp động liên tiếp mấy cái, xuất hiện ở bên người Hỏa Hồ! Bàn tay lớn vung lên, lập tức nắm cổ Hỏa Hồ vào tay! Mà Hỏa Hồ căn bản ngay cả thời gian phản ứng cũng không có!

- Chi! …

‘ xèo… xèo ’ tiếng kêu tức cười vang lên, thân thể Hỏa Hồ đã bị Lâm Dịch một tay nhấc lên.

Ngọn lửa nhỏ liên tiếp tràn ra từ trong miệng Hỏa Hồ, Lâm Dịch lập tức cả kinh, lực lượng dưới tay mạnh hơn một chút, sau một tiếng kêu bén nhọn mang tính áp bách, Hỏa Hồ đã hoàn toàn bị Lâm Dịch khống chế.

Sau khi hoàn toàn khống chế Hỏa Hồ, Lâm Dịch mới cảm thấy buông lỏng, trên mặt lộ ra dáng tươi cười nói:

- Tiểu gia hỏa, rõ ràng lại dám công kích ta…

Tựa hồ nghe hiểu được lời của Lâm Dịch…, thấy Lâm Dịch tựa hồ cũng không có ý lập tức giết chết nó, cái đuôi xõa tung của Hỏa Hồ lập tức chuyển động, trong đôi mắt dài nhỏ rất đẹp lộ ra vẻ đáng thương.

Xem hiểu vẻ khẩn cầu trong ánh mắt nhỏ, Lâm Dịch ngược lại càng thêm ngạc nhiên, dưới tay không khỏi hơi chút nới lỏng, chợt nghe thấy Hỏa Hồ phát ra tiếng kêu xèo xèo.

- Cái này… Xem như cầu xin tha thứ sao?

Tay trái Lâm Dịch gãi gãi đầu, trong miệng lầm bầm gặp một câu.

Không nghĩ tới Hỏa Hồ dĩ nhiên lại như nghe hiểu, tiếng kêu xèo… xèo càng lộ ra bộ dáng đáng thương, khiến Lâm Dịch vốn định giết chết nó ngạc nhiên một hồi.

Nhìn nhìn Hỏa Hồ trong tay, sau đó lại nghĩ nghĩ… Dù sao nó cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với mình, hơn nữa sinh ra bộ dáng còn đáng yêu như vậy, khiến người khó lòng hạ sát thủ, thở dài một hơi, Lâm Dịch liền thả Hỏa Hồ lên mặt đất, thấy sau khi Hỏa Hồ rơi xuống đất còn đáng thường nhìn mình, Lâm Dịch thật sự có chút buồn cười, liền cười nói:

- Được rồi, đừng giả bộ đáng thương nữa, lần này bỏ qua cho ngươi, lần tới không thể tiếp tục công kích ta nữa, biết không hả?

Chỉ thấy Hỏa Hồ kia sau khi lại xèo… xèo vài tiếng, đứng lên chạy vài bước về phía sau, cau đó lại quay đầu lại, nhìn Lâm Dịch, còn gọi thêm vài tiếng, sau đó chui vào trong bụi cỏ, biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Dịch bật cười lắc đầu, quay người tiếp tục bước đi về phía trước…

Một đường Lâm dịch cũng không có mục tiêu gì cả, chỉ muốn xem thử mình đến cùng có thể đi bao xa, cứ như vậy không có mục tiêu đi về phía trước…

Ở đây quả nhiên là Thiên đường của ma thú, thỉnh thoảng lại có ma thú đột nhiên xuất hiện.

Đương nhiên, ma thú gặp phải sau đó không con nào mà bộ dáng thoạt nhìn không cực kỳ dọa người, cho nên ngược lại không còn xuất hiện chuyện Lâm Dịch buông tha cho chúng nữa.

Đói bụng tìm một dòng suối nhỏ trong rừng nướng thịt ma thú, mệt thì tìm một cây lớn nằm nghỉ ngơi và hồi phục thể lực. Một tháng thời gian rất nhanh trôi qua.

Cũng không biết hiện giờ đã cách trường học bao xa, Lâm Dịch không dám ở tùy tiện tiến lên nữa… Vài ngày trước đã gặp phải một đầu ngũ cấp ma thú khó chơi rồi, xem ra, nếu xâm nhập sâu hơn, đoán chừng chính là thiên đường của lục thất bát cấp ma thú… Tính toán chiều sâu đại khái, chỉ sợ đã ngoài trăm km rồi?

Ở đây hiển nhiên đã không có người nào đến nữa, trong rừng khắp nơi đều là khí tức ướt át, ngay cả muốn tìm một nơi khô ráo cũng không phải là chuyện dễ.

Hơn nữa ngũ cấp ma thú gặp được những ngày này, cũng mang đến cho mình phiền toái không nhỏ. Trên người cũng nhiều thêm hai ba miệng vết thương không nặng không nhẹ… Bây giờ là mùa đông, hơn nữa trong rừng thập phần ướt át… Nếu cứ đi tiếp như vậy, chỉ sợ thân thể của mình cũng khó có thể chịu nổi.

Vì vậy Lâm Dịch quyết định đi vòng lại.

Lại bỏ ra thời gian gần một tháng, Lâm Dịch lại từ ở sâu trong rừng đi đến phía sau trường học… Cũng may để không bị lạc đi nơi khác, Lâm Dịch liền từ trong bao quần áo xé ra mấy miếng vải làm tiêu chí… Nếu không trong rừng núi sâu thẳm như thế này, muốn tìm được đường trở về, quả thật cũng không phải là chuyện dễ.

Đương nhiên, đợi đến khi quay lại trường học, mấy bộ y phục trong bao cũng đã hoàn toàn biến mất…

Xem ra trở về vẫn tương đối kịp lúc, ít nhất vẫn chưa khai giảng… Chuyện đầu tiên là trở lại phòng ngủ, Lâm Dịch trước tiên tắm rửa thân thể, trong rừng, không có chỗ nào khiến hắn an tâm tắm rửa cả…

Tắm rửa xong xuôi, lại đi phòng y vụ của trường học xử lý vết thương một chút.

Nói đến những vết thương này, Lâm Dịch hiện giờ nhớ tới còn không khỏi đổ mồ hôi lạnh… Kim hệ thuật thú không hổ là đứng đầu ngũ đại thuật thú, lực công kích siêu cường và tốc độ siêu nhanh kia… thật sự khiến người khó lòng phòng bị!

Nghĩ tới đây Lâm Dịch lại không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ quái… Lẽ ra thứ như thuật thú, đều là do hoàn cảnh quanh thân ảnh hưởng mà biến hóa ra. Nếu như nói trong rừng xuất hiện chính là Mộc hệ thuật thú, Lâm Dịch còn có thể nghĩ thông suốt một chút… Nhưng vấn đề là, trong phiến rừng rậm này, thuật thú xuất hiện rõ ràng có đến ba bốn loại! Trong đó hết lần này tới lần khác lại không xuất hiện Mộc hệ thuật thú lẽ ra nên xuất hiện nhất… Cái này khiến Lâm Dịch có chút trăm mối vẫn không có cách giải…

Đương nhiên, lấy tính cách của Lâm Dịch, hắn sẽ không cảm thấy hứng thú với chuyện này, vừa mới bắt đầu khó hiểu sau đó không tìm được giải đáp, Lâm Dịch cũng liền thôi. Dù sao mặc kệ nguyên nhân gì, cũng không phải chuyện của hắn…

Chuyến đi lần này, Lâm Dịch có thể nói là cực độ phong phú!

Tam cấp ma hạch hơn bảy mươi khỏa, tứ cấp ma hạch hơn ba mươi khỏa, cùng với bốn khỏa ngũ cấp ma hạch… Phải biết rằng giá cả của ma hạch ở trong thương hội không hề rẻ chút nào. Một khỏa nhất cấp ma hạch cũng chừng mười kim tệ, nhị cấp ma hạch trăm kim tệ… Gia sản của Lâm Dịch, trong một chuyến đi lần này, lập tức từ vốn hơn ba vạn kim tệ, nhanh chóng tăng lên đến trình độ hơn bốn mươi vạn, tiếp cận 50 vạn kim tệ!

Cái này nếu đặt ở trước kia, Lâm Dịch căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ…

Lúc nhận Kim Hành tạp 45 vạn kim tệ từ tay thương nhân của học viên thương hội, Lâm Dịch nhịn không được thì thầm một câu:

- Tiền thật đúng là dễ kiếm…

Lời nói của hắn trực tiếp đả kích tới tên thương nhân vất vất vả vả làm công hơn nửa đời người cũng không có kiếm được một nửa số kim tệ trong tay Lâm Dịch gần như muốn hộc máu…

Học kỳ mới lại bắt đầu rồi, không có gì ngoài ý muốn, Lâm Dịch vẫn được phân làm thủ tịch sinh năm ba.

Đặc tự ban lớp 60016, kể cả La Á, Lý Văn, Ám Tương trong đó, đã có bảy người trước sau đạt đến cấp bậc tam cấp Thương Môn Chiến Sĩ! Mà những người này, tuổi lớn nhất, cũng chỉ tầm hai mươi hai mốt tuổi thôi.

Tuy rằng so sánh với Lâm Dịch không đến 17 tuổi đã phá vỡ ngũ cấp Cảnh Môn thì thua kém không ít, nhưng so sánh với người bình thường, thực sự đủ khiến bọn hắn kiêu ngạo.

Quả nhiên, trong đặc tự ban của Tông Phạm, không ai là kẻ yếu cả.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

67. Chương 71 72: Sự Khác Nhau Giữa Thể Thuật Và Dị Năng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mà Lâm Dịch cho tới giờ cũng không phải là người thích khoe khoang, hắn cũng không nói chuyện mình tấn cấp ngũ cấp Cảnh Môn và lần đi săn ma thú này cho bất kỳ ai cả. Mặc dù là ba người La Á có quan hệ không tệ với Lâm Dịch, cũng chỉ đại khái biết rõ thực lực của Lâm Dịch đã đạt đến cấp bậc tứ cấp Đỗ Môn mà không biết trong tháng cuối cùng của năm hai, hắn đã thành công tấn cấp, đạt đến cấp bậc ngũ cấp Cảnh Môn.

Tuy rằng La Á cảm giác được mình cũng sắp đột phá tứ cấp Đỗ Môn, nhưng có vết xe đổ, sợ mình một khi nói ra, đổi lấy chính là Lâm Dịch "Ta đã đạt tới Cảnh Môn", nếu vậy thì sẽ khiến hắn sụp đổ mất… bởi vậy hắn quyết định trước khi tấn cấp tứ cấp Đỗ Môn thì sẽ không nói cho Lâm Dịch. . . Đương nhiên, hắn cũng không biết, nếu hắn thực sự đến trước mặt Lâm Dịch khoe khoang thì câu trả lời của Lâm Dịch không chừng thật sự sẽ khiến hắn sụp đổ cũng nên. . .

Sinh hoạt của Lâm Dịch lại lần nữa trở về tiết tấu mà người ngoài nhìn vào có vẻ cực kỳ buồn tẻ không thú vị.

Theo người bên ngoài thấy thì sinh hoạt của Lâm Dịch tựa hồ cũng không có gì thay đổi, nhưng Lâm Dịch lại tự biết chuyện mình.

Người không biết chuyện cho rằng tàng thư trong ' Phong Vân Thư Các ' đều phi thường cao thâm, phi thường lợi hại, nhưng với Lâm Dịch có tư cách có thể tự do xuất nhập ' Phong Vân Thư Các ' mà nói, lại cảm thấy không có gì cả.

Xem ra, tàng thư chính thức của ' Phong Vân Thư Các ' hẳn là ở tầng năm, mà trong các sách ở tầng dưới, về phương diện thể thuật, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như kỹ xảo thể thuật trung cấp thôi.

Những thứ này đều là do Lâm Dịch tự mình suy đoán cả.

Bởi vì trong những quyển sách kia, Lâm Dịch hiểu rõ được một vấn đề. . . Đó chính là, bất luận kỹ xảo thể thuật nào, đều có được điểm đặc sắc riêng của nó. Trong rất nhiều sách đều nói qua sự khác nhau giữa kỹ xảo thể thuật chính thức và kỹ xảo bình thường

Nhất là trong một cuốn sách tên "Lực lượng chi nguyên" lại càng nhắc đến đặc tính tương thông giữa cao đoạn thể thuật và Ngũ Hành thuật pháp !

Lúc mới phát hiện ra vấn đề này, Lâm Dịch có chút chấn động. . . Bởi vì từ trong miệng Lý hắn biết được, Ngũ Hành thuật pháp đó là một loại năng lực kỳ dị đặc biệt của Ngũ Hành thuật giả. Nếu như nói cao đoạn kỹ xảo vậy mà có đặc tính giống nhau nhất định với Ngũ Hành thuật pháp thì. . . vậy có phải có nghĩa là khi tu luyện thể thuật tới đỉnh phong, người bình thường, cũng có thể có được khả năng điều khiển dị năng?

Đương nhiên, sau khi xem hết quyển sách này Lâm Dịch biết rõ, loại ý nghĩ này sai lầm.

Dị năng và thể thuật đã được phân biệt ra rõ ràng như thế, tự nhiên có đạo lý trong đó. Từ xưa đến nay trong nhiều năm như vậy, người đạt đến đỉnh phong ở phương diện thể thuật, dị năng không chỉ có một, nhưng lại chưa nghe qua bất luận người nào nào bởi vì ở một phương diện khác đạt tới đỉnh phong, mà tự nhiên sinh ra năng lực ở phương diện khác cả. Thể thuật và dị năng, là chân chân chính chính hai thứ khác nhau.

Trong sách giải thích thế này, nói là kỳ thật mỗi người đều có thuộc tính phân biệt, thuộc tính này, đại khái có thể chia làm năm loại, đó là: Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành.

Mà ở trong đó, các loại nhân tố như di truyền của song phương cha mẹ, hoàn cảnh quanh thân cùng với thời cơ lúc sinh ra, khí tượng… đều sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thuộc tính bản thân sau khi sinh.

Nhân thể Ngũ Hành tức: phổi thuộc kim, tim thuộc hỏa, gan thuộc mộc, thận thuộc thủy, tỳ thuộc thổ. Người bình thường sau khi sinh ra mặc dù có phân ra Ngũ Hành thuộc tính, nhưng cũng không qua rõ ràng, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành cân đối, mà có thuộc tính nào hơi nhỉnh hơn một chút, đó chính là thuộc tính của bản thân.

Nhưng người có dị năng lại khác, chịu ảnh hưởng của các nhân tố kể trên, thuộc tính của bọn hắn bình thường đều hết sức rõ ràng. Hơn nữa tinh thần lực bình thường đều cường đại hơn thường nhân gấp mấy chục lần! Cái này khiến thân thể của bọn hắn có thể rất dễ dàng cảm nhận được Ngũ Hành lực lượng thuộc tính bản thân thuộc về hắn tràn ngập trong thiên địa. Theo thời gian trôi qua, tinh thần lực từng bước thành hình, tiến tới sinh ra đủ loại năng lực khống chế loại lực lượng này, loại quá trình này, xưng là ' thức tỉnh '.

Đương nhiên, nếu như nói đại khái ra thì còn rất nhiều thứ tương đối đặc thù. . . Như năng lực ' niệm lực ' tương đối nổi danh, năng lực ' tâm linh ' v… v

Những người có được dị năng loại này, thuộc tính bản thân cũng giống với người bình thường, chỉ là tinh thần lực của bọn hắn, so sánh với Dị Năng Giả bình thường đều cường đại hơn mấy lần, mấy chục lần! Cái gọi là ' niệm lực ', chính là một loại phương thức biểu hiện tinh thần lực thực chất hóa thôi.

Nhưng mà thể thuật, lại hoàn toàn bất đồng.

Thể thuật bất luận kẻ nào cũng có thể tu hành được, không giống dị năng bình thường đều có tính giới hạn, Bát Môn khống chế tiềm lực thân thể con người, ở trên người ai cũng có cả.

Nhưng Bát Môn lại được xưng là ' Thiên địa chi kiều '. Được gọi là thông đạo để con người câu thông với Thiên địa, chỉ có điều trong đó lại phân ra thiên tư khác nhau, nói thông tục một chút, chính là chỉ độ dày của Bát Môn khác nhau.

Nói cách khác, xem ' Bát Môn ' này thành tám cái cửa chân thật, có người tám cái cửa đều là làm bằng giấy, mà có người thì lại làm bằng sắt thép, muốn muốn phá vỡ. . . Không cần nghĩ cũng biết cửa làm bằng giấy dễ phá hơn phải không? Mà cái này, chính là người có thiên tư thượng thừa.

Thế gian người tu hành thể thuật có quá nhiều, trong đó đa số Bát Môn đều là vật làm bằng thép, có rất ít người do gỗ chế thành, mà người có thiên tư đỉnh như Lang Sa và Lâm Dịch là do giấy tạo thành.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một cách nói khác thôi, dù sao ' nhân thể bát môn ' cùng với cửa thật sự vẫn có khác nhau rất lớn, muốn chính thức mở ra ' Bát Môn ', cũng không phải có thể nhất cổ tác khí là được, hồng thủy vỡ đê như vậy, không có chuyện tích lũy lúc trước, sau đó lấy gì để bắn ra chứ?

Trở lại chuyện chính. Vì sao Bát Môn Chiến Sĩ trước khi sử dụng lực lượng phải sử dụng Phá Môn Ấn Ký chứ? Lẽ ra đây đều là tích lũy tu hành mà có, phải nên thuộc về mình rồi, vì sao còn phải nhờ Phá Môn Ấn Ký chắt lọc lực lượng thuộc về mình chứ?

Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì Bát Môn còn chưa hoàn toàn đột phá.

Nhân thể Bát Môn khống chế lấy tiềm lực không sai, nhưng tiềm lực của nhân thể dù sao cũng không phải vô hạn, vậy lực lượng có được sau khi Phá Môn là ở chỗ nào mà ra? Cũng không thể tự dưng mà sinh ra được?

Những tiềm lực kia, kỳ thật chính là lượng lượng tiềm ẩn mà bình thường khi nhân thể thông qua tu hành, thu lấy năng lượng. Cổ lực lượng bình thường tiềm phục trong Bát Môn, sau khi nhân thể phá vỡ một môn trong đó, lực lượng bên trong sẽ lập tức bắn ra, hình thành chiến lực.

Nhưng nếu như có ra mà không vào thì sao nhân thể có thể chịu đựng được? Bởi vậy trước khi Bát Môn chưa hoàn toàn phá vỡ, thân thể sẽ tự chủ bảo hộ. Cho nên bình thường cực hạn lớn nhất thì sử dụng lực lượng Phá Môn, cũng chỉ chừng nửa đến một canh giờ thôi, hơn nữa sau khi sử dụng phải cần thời gian nhất định để khôi phục.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Ma hạch lại đáng giá như vậy

Ma hạch là kết tinh lực lượng của thuật thú và ma thú, đẳng cấp ma thú càng cao, lượng lượng ẩn chứa trong ma hạch ma thú lại càng lớn! Mà thông qua phương pháp đặc thù nào đó, nhân thể có thể thu lấy lực lượng trong ma hạch để bổ khuyết chỗ trống tạo thành sau khi sử dụng tiềm lực.

Nhưng sau khi Bát Môn được hoàn toàn mở ra, lại hoàn toàn không có loại cố kị này nữa.

Lực lượng trong thiên địa đi qua Bát Môn rót vào nhân thể, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ. Trong quá trình này, thân thể trải qua tu hành rèn luyện về cơ bản có thể hoàn toàn tiếp nhận loại lực lượng này. Mà trải qua cổ lực lượng này lại lần nữa cô đọng, tạp chất trong nhân thể hoàn toàn bị mài mất, lúc này tuổi thọ của con người cũng kéo đó mà kéo dài vô hạn. Mà loại trình độ này được gọi là ‘ Thánh Giai ’!

Đạt tới ‘ Thánh Giai ’, cũng có nghĩa là thời gian sẽ không có liên quan gì đến mình nữa. Về mặt lý luận, như không có gì bất ngờ xảy ra, trường sanh bất lão cũng không phải là chuyện gì quá xa vời.

Đương nhiên, đây chỉ là lý luận… Nói riêng trước mắt, trên đại lục vẫn chưa nghe nói đến người nào chính thức đạt đến trình độ vĩnh sinh ra. Mặc dù là người sống lâu nhất, Bạch Đế khai quốc chi chủ Bạch Đế, sau khi được hơn sáu nghìn tuổi cũng biến mất khỏi đại lục.

Đương nhiên, cụ thể là hắn đã chết già, hay là có những nguyên nhân gì khác thì không biết được.

Còn cao đoạn kỹ xảo chân chính, lại là kỹ xảo chỉ có nhân tài mở đủ Bát Môn mới có thể tu hành! Căn cứ thuộc tính bản thân nhân thể bất đồng, hiệu quả sử dụng ra, đặc điểm cũng không giống nhau. Dù sao bổn nguyên lực lượng trong thiên địa chính là Ngũ Hành chi lực, sau khi phá vỡ Bát Môn, lực lượng hút vào trong cơ thể, phần lớn cũng là Ngũ Hành chi lực tương hợp với thuộc tính của bản thân thôi, bởi vậy, đủ loại cao đoạn kỹ xảo đặc biệt cũng thành hình.

Nhưng cái này cũng không phải là dị năng, nếu như nói đến khác nhau bản chất giữa thể thuật và dị năng, chính là ngay ở chỗ thể thuật cần phải sau khi đi qua nhân thể mới phóng xuất ra, mà dị năng thì không cần trải qua một bước này liền có thể trực tiếp điều động những lực lượng kia. Bớt đi một quá trình này, thời gian tiết kiệm cũng nhiều hơn rất nhiều.

Huống hồ nhân thể dù sao không phải bất phôi chi thể, cho dù phá vỡ Bát Môn thì sao, điều kiện tiên quyết khi sử dụng lực lượng là thân thể mình có thể thừa nhận được, nếu như đột phá cực hạn này thì chờ đợi hắn sẽ chỉ là thân thể sụp đổ. Đây cũng là nguyên nhân Chiến Sĩ ngang cấp không sánh bằng Dị Năng Giả ngang cấp.

Đương nhiên, đây cũng không phải nói Dị Năng Giả có thể điều động lực lượng thiên địa không hạn chế, dù sao bổn nguyên để điều động những lực lượng này cũng vẫn ở chỗ độ mạnh yếu của tinh thần lực bản thân, vượt qua một hạn độ, chờ đợi ở phía sau cũng tuyệt không dễ chịu hơn thân thể sụp đổ bao nhiêu.

Đương nhiên, Dị Năng Giả cũng không phải là vô địch, dù sao ở phương diện thân thể mà nói, bọn họ dù thế nào cũng không cường đại bằng Chiến Sĩ đã được thiên khí chi khí cải tạo qua.

Mà điểm chung của thể thuật và dị năng chính là ở chỗ, sau khi đạt tới trình đột mở hết Bát Môn lúc sử dụng cao đoạn kỹ xảo thể thuật, còn có bổ sung thuộc tính tổn thương. Từ điểm này mà nói, đến trình độ Chiến Sĩ như vậy, nếu so sánh với Dị Năng Giả bình thường, chỉ riêng phương thức công kích mà nói, cũng không khác biệt lắm. Đương nhiên, cường độ lực lượng của người phía trước, người thứ hai không cách nào so được.

Đây chính là những thứ Lâm Dịch tổng kết được từ trong quyển sách kia

Cái này cho hắn biết, nguyên lai bốn tầng dưới của ' Phong Vân Thư Các ', về phương diện sách vở thể thuật, nhiều nhất chỉ có thể coi là thể thuật kỹ xảo trung đoạn thôi.

Đương nhiên, hắn kỳ thật cũng không ôm hi vọng mình bây giờ có thể nghiên tập cao đoạn kỹ xảo. Lâm Dịch rất tự nhiên, mặc dù thực lực của mình hiện giờ đặt trong học viện cũng không tính là kẻ yếu, nhưng muốn đạt tới trình độ khai mở hoàn toàn Bát Môn, lại kém không phải chỉ một chút…

Cũng may tàng thư trong ' Phong Vân Thư Các ' phi thường phong phú. Mặc dù biết thứ mình nghiên cứu hiện giờ cũng chỉ là thể thuật kỹ xảo trung đoạn, nhưng Lâm Dịch vẫn chăm chỉ tu hành mỗi ngày, hắn rất tin tưởng lời của Lâm Cường, cường giả là từng bước một đi tới, cách nghĩ một bước lên trời hoàn toàn không thực tế.

Cứ như vậy, thời gian một ngày lại một ngày đi qua, Lâm Dịch chìm dần trong tu hành và niềm vui thú đọc sách, vững bước đi tới…

Lại một xuân xanh qua đi, hôm nay Lâm Dịch, đi vào Tông Phạm đã được chừng ba năm rồi.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

68. Chương 73 - 76: Tu Hành Dã Ngoại Của Lớp Đặc Biệt

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trên giảng đài, Ngụy Kiếm nhàn nhạt quét mắt liếc mọi người, sau đó nói:

- Hiện giờ lớp chúng ta cơ hồ mỗi người đều đã đạt đến cấp bậc tam cấp Thương Môn. Trải qua sự thảo luận của ta và hiệu trưởng, quyết định cho các ngươi tham gia nhiệm vụ tu hành của ban đặc biệt năm nay, địa điểm là núi sau học viện, thời gian là ba tháng.

Nghe thấy Ngụy Kiếm tuyên bố, mọi người trong lớp họ lập tức hưng phấn.

Đối với những nghé con mới đẻ này mà nói, loại chuyện thám hiểm này mang đến cho bọn hắn là kích kích, mà không phải sợ hãi. Ngoại trừ Lâm Dịch đã có hai lần kinh nghiệm ' săn ma thú chi hành ' có chút kinh ngạc ra, những thứ khác kể cả La Á, Ám Tương trong đó, đều biểu hiện cực kỳ nhiệt tình.

- Thời gian định là vào tuần sau xuất phát, bây giờ còn ba ngày, ta nhắc nhở một câu, loại tu hành này tuyệt đối không phải tốt đẹp như trong tưởng tượng của các ngươi. Hi vọng các ngươi sẽ làm tốt chuẩn bị, bởi vì bao năm qua số đệ tử mất mạng trong đợt tu hành kiểu này là khá nhiều.

Thoại ngữ nhàn nhạt của Ngụy Kiếm nhàn nhạt lại lần nữa vang lên. Lập tức khiến tất cả mọi người kinh hãi ngậm miệng lại, quay đầu lại nhìn về phía hắn.

- Thời gian ba ngày này để các ngươi chuẩn bị một chút, 6h sáng ba ngày sau, tập hợp ở cửa sau trường học.

Lưu lại một câu thoại ngữ lạnh nhạt, Ngụy Kiếm phiêu nhiên rời khỏi phòng học...

Đợi sau khi Ngụy Kiếm rời đi, lớp học lập tức bùng nổ.

- Quá đã, kích thích! Ta còn chưa từng đụng độ qua ma thú lần nào đấy!

Một gã đệ tử cao gầy lập tức hưng phấn hô lên.

- Này, không nghe Ngụy lão sư nói là có nguy hiểm đến tính mạng sao?

Một nữ sinh bên cạnh hắn có chút lo lắng nói.

- Ai nha, ngay cả ngươi cũng tin sao? Gạt người thôi! Ngụy Kiếm lão sư chính là thất cấp Kinh Môn Chiến Sĩ a, hắn sẽ bảo vệ tốt chúng ta.

Một nữ sinh khác sau khi nghe được nữ sinh kia nói chuyện, tùy tiện nói.

- Hắc, các ngươi ở chỗ này đoán mò cũng không được gì, Lâm Dịch trước kia đã từng ra sau núi đấy. Aizz, Lâm Dịch, phía sau núi thực sự nguy hiểm như Ngụy Kiếm lão sư nói sao?

La Á lớn tiếng nói tiếp, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người tới.

Lần đầu tiên Lâm Dịch vào núi La Á cũng biết, bất quá đó là chuyện của hai ba tháng sau rồi, vết thương trên người Lâm Dịch cũng sớm đã khép lại, hơn nữa Lâm Dịch lại thuận miệng nói ra, lúc ấy La Á đang bề bộn tìm hiểu tin tức mỹ nữ bốn phía, lúc đó dù biết Lâm Dịch có đến sau núi, nhưng cũng không rõ ràng tình huống trong đó.

Lúc này người trong lớp học nghe thấy Lâm Dịch trước kia rõ ràng đã đi vào, lập tức tràn đầy hiếu kỳ nhìn sang Lâm Dịch, bẩy mồm tám lưỡi mà thảo luận hỏi thăm

Sắc mặt Lâm Dịch có chút trầm trọng, sau đó chậm rãi lắc đầu nói:

- Tuy rằng không biết an bài của Ngụy lão sư. . . Nhưng bên trong, quả thật rất nguy hiểm.

Nghĩ đến ngũ cấp ma thú lần đó, trong lòng Lâm Dịch cũng có chút trầm trọng. . . Tốc độ kia, lực lượng kia. . . Nếu không phải Lâm Dịch trong lúc đại nạn lâm đầu, đột vỡ Cảnh Môn, hơn nữa thể thuật của hắn vào lúc ấy cũng đã hoàn toàn thành thục thì. . . Chỉ sợ hiện giờ cũng không thể ngồi ở đây nữa.

Trong lớp yên tĩnh trở lại. . . Tất cả mọi người biết rõ, Lâm Dịch là người có thực lực mạnh nhất trong lớp bọn hắn, tuy rằng không có ai biết hắn hiện giờ đã đạt đến cấp bậc gì, nhưng sự cường đại Lâm Dịch biểu hiện ra cho tới nay đã trở thành chuyện hiển nhiên trong lòng bọn hắn. Thấy Lâm Dịch lúc bình thường đều mang dáng cười hàm hậu với mọi người trên mặt cũng lộ ra biểu lộ trầm trọng, bọn hắn cũng không khỏi cảm thấy ngẩn người, chợt cũng ý thức được, tựa hồ cũng không phải dễ dàng như trong tưởng tượng của bọn hắn. . .

Tất cả mọi người lập tức hai mặt nhìn nhau, trong lớp nhất thời lại yên tĩnh lại.

Trong trầm tư, Lâm Dịch cảm thấy có chút không đúng, kịp thời phản ứng được, thấy biểu lộ của tất cả mọi người đều trở nên trầm trọng, không khỏi mở miệng nói:

- Cũng không cần như thế, chỉ cần mọi người cẩn thận một chút, đến lúc đó giúp nhau chú ý nhiều thêm một chút, hẳn là không có vấn đề gì đâu, dù sao. . . Bọn Ngụy lão sư cũng không có khả năng trơ mắt ếch ra nhìn chúng ta bị ma thú giết chết được.

Lời nói của Lâm Dịch tuy rằng khiến mọi người hơi yên tâm hơn một chút, nhưng lúc này trong nội tâm tất cả mọi người cũng đã không còn ôm tâm tính du ngoạn như vừa rồi nữa. Dù sao có thể tiến vào lớp đặc biệt, không có ai là đồ ngốc cả. Hưng phấn ban đầu qua đi, tất cả mọi người hiểu được tình huống trước mắt.

- Trước hết cứ như vậy đi, hiện giờ có nghĩ cũng không được gì, vẫn nên trở về chuẩn bị đầy đủ đi, ít nhất, cũng có thể giảm nguy hiểm đến mức thấp nhất. . . Yên tâm đi, ngoại trừ Ngụy lão sư ra, còn có nhiều học trưởng học tỷ như vậy nữa mà? Bọn hắn cũng không có khả năng ngồi yên không lý đến được, chúng ta hẳn không có gì nguy hiểm đâu.

Ám Tương thân là lớp trưởng lên tiếng tổng kết, sau đó, người trong lớp người liền dường như biết được suy nghĩ đi ra khỏi phòng học.

Lúc trong lớp chỉ còn lại bốn người Lâm Dịch, Ám Tương quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch.

- Lâm Dịch, nói tình huống cụ thể bên trong đi!

Biểu lộ của Ám Tương rất là nghiêm túc nói. Dù sao, đã làm lớp trưởng, nàng nhất định phải chịu trách nhiệm với tất cả mọi người trong lớp, La Á, Lý Văn lúc này cũng đứng ở sau lưng Ám Tương, cùng đợi Lâm Dịch trả lời.

Lâm Dịch nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu nói:

- Tuy rằng không biết loại tu hành này là ở trong một phạm vi nhất định, hay là phải xâm nhập tìm tòi nghiên cứu. . . Nhưng ta cứ nói đại khái một chút.

Nói xong Lâm Dịch lại nghĩ nghĩ, sau khi sắp xếp lại ngôn ngữ một chút liền mở miệng

- Từ nơi mà ta đã đi qua mà nói, đại khái có thể phân thành bốn khu vực tương đối an toàn và khu vực nguy hiểm.

- Phạm vi chừng hai ba mươi km sau khi chính thức tiến vào rừng, chúng ta về căn bản là được an toàn. Qua lại chỗ đó phần lớn là ma thú chừng Tam cấp, lấy thực lực của chúng ta bây giờ mà nói, sẽ không có vấn đề gì cả. Sau khi đến chừng 50 km, sẽ tiến vào một địa phương tương đối nguy hiểm. . . Bởi vì đến lúc đó, qua lại phần lớn là tứ cấp ma thú, cùng một ít Tam cấp ma thú. Cân nhắc đến lực lượng của những học trưởng học tỷ khác cùng với các sư phụ, có lẽ cũng không phải vấn đề quá lớn. . .

- Lại tiếp tục xâm nhập, khi đến chừng một trăm năm mươi km, đó chính là một khu vực tương đối nguy hiểm. Bởi vì cho đến lúc đó, Tam cấp ma thú về cơ bản đã tuyệt tích, phần lớn là ma thú chừng tứ cấp, thỉnh thoảng sẽ có ma thú ngũ cấp lạc đàn qua lại. . . Lấy thực lực của chúng ta, hơi không cẩn thận, có lẽ sẽ xảy ra nguy hiểm. . .

Nói đến đây, Lâm Dịch hơi dừng một chút, sau đó mới chậm rãi nói

- Mà khu vực sau đó, tuy rằng chưa tiến vào, nhưng ta từng từ rất xa thấy được một đầu kim hệ Đa Thứ Giáp Long lục cấp. . .

Mấy người Ám Tương và La Á lập tức mở to hai mắt nhìn, sau khi nhìn nhau, đều phát hiện kinh hãi trong mắt đối phương.

- Cấp thấp nhất cũng là Tam cấp ma thú?

La Á mở to hai mắt nhìn lẩm bẩm nói. . . Tuy rằng thực lực hắn bây giờ đã tiếp cận trình độ sắp đột phá tứ cấp Đỗ Môn, nhưng dù sao vẫn chưa đột phá. Phải biết rằng, khác biệt giữa một cấp, đó chính là khác biệt ngày đêm rồi. . . Nhớ ngày đó Lâm Dịch lúc từ nhị cấp sắp đột phá Tam cấp trong rừng gặp phải Xích Viêm Hổ. . . Nếu không phẫu lúc trên tay Lâm Dịch có một thanh dao găm sắc bén, hơn nữa lại là đánh vào phần bụng mềm mại nhất của Xích Viêm Hổ. . . chỉ sợ lúc ấy Lâm Dịch phải ngã xuống ở đó rồi.

Phải biết rằng, Lâm Dịch toàn lực công kích, cũng chỉ có thể khiến Xích Viêm hổ hơi choáng váng đầu thôi. . . Khác biệt giữa một cấp bậc có bao nhiêu, có thể nghĩ được. . .

Trong mắt Ám Tương cũng nhịn không được lộ ra vẻ kinh hãi, sau khi hít sâu một hơi mới hỏi:

- Trong đó có ma thú gì?

Lâm Dịch nghĩ nghĩ, sau đó nói:

- Ngoại trừ Mộc hệ ma thú ra, bốn hệ Kim Thủy Hỏa Thổ về cơ bản đều có cả.

Lời nói của Lâm Dịch lại lần nữa khiến mấy người lâm vào trầm tư, thật lâu sau La Á mới hít sâu một hơi, nhếch miệng cười nói:

- Quản nhiều như vậy làm gì? Ngụy lão sư chung quy sẽ không để chúng ta đi chịu chết đâu? Đến lúc đó tự mình cẩn thận một chút có lẽ không có gì, Ngụy lão sư khẳng định có an bài rồi.

Mọi người nghe xong cũng cảm giác có đạo lý, Ám Tương liền gật đầu nói:

- La Á nói không sai, còn ba ngày thì chúng ta hảo hảo điều chỉnh một chút, các ngươi nói tình huống cụ thể cho những người khác trong lớp biết, dù sao hiểu rõ hơn một chút vẫn tốt hơn.

Mọi người nghe vậy nhẹ gật đầu, sau khi nói thêm vài câu, liền từng người quya về ký túc xá.

- Tu hành dã ngoại của lớp đặc biệt vào ba ngày sau các ngươi an bài xong chưa?

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, hiệu trưởng Tông Dương ngồi ngay ngắn ở bàn công tác, ở trước bàn làm việc song song đứng đấy sáu người.

Trong đó bốn nam hai nữ, mà trong bốn nam, lại có Ngụy Kiếm.

Vốn loại chuyện này không cần hiệu trưởng tự mình nhấn nhủ, nhưng tu hành dã ngoại của lớp đặc biệt lần này lại có hai người đặc thù – Lang Sa và Lâm Dịch.

Bất luận người nào trong hai người xảy ra chuyện gì, cũng không phải Tông Dương nguyện ý chứng kiến. Dù sao, thiên tư của hai người thật sự quá mức xuất sắc, cho nên Tông Dương lần đầu tiên tự mình hỏi đến chuyện này.

Nghe được câu hỏi của hiệu trưởng, tráng hán cao lớn đứng phía bên phải lộ ra hàm răng trắng bóng cười nói:

- Hiệu trưởng, ngài cứ yên tâm đi, có chúng ta ở đây, hơn nữa lần này cũng sẽ không đi quá xa, không có vấn đề gì đâu

Tráng hán này thật không phụ danh xưng ' tráng hán '! Thân cao ngoài 2m3 khiến trung niên đứng ở bên cạnh hắn thoạt nhìn như một tiểu hài tử. Hắn người mặc một bộ quần dài màu xanh lá và một kiện áo ngắn không tay màu đen, cơ bắp toàn thân nổi lên gân xanh! Không người nào dám hoài nghi lực lượng ẩn chứa trong đó.

Tên của hắn gọi là Sơn Lực, tên cũng tương đối hợp với hình thể hắn. Vẻ dương cương của nam nhân được phát huy vô cùng tinh tế trên người hắn khiến cho khuôn mặt cũng không tính là anh tuấn kia cũng tản ra mị lực dương cương. Hàm rằng trắng bóng chỉnh tề hiển lộ ra dưới nụ cười lại vì hắn tôn thêm vài phần mị lực chất phác.

Mà hắn, đúng là thể thuật đạo sư của lớp đặc biệt năm sáu Tông Phạm! Một thân thực lực, cũng đã đạt đến trình độ Thất cấp Kinh Môn đỉnh phong !

Nghe được lời nói của Sơn Lực… trên mặt Tông Dương lộ ra dáng tươi cười, nói:

- Không có vấn đề là tốt rồi… Tương lai của trường học, đều giao vào tay các ngươi đấy.

Sơn Lực lại không khỏi cười cười, hàm răng trắng lập lòe chói mắt.

Đứng bên tay trái là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Nữ tử này đẹp vô cùng, mái tóc như mây xõa sau lưng phẳng, thân cao một mét sáu mấy làm cho nàng lộ ra cực kỳ mềm mại. Nhưng dáng người lại không thể chê được, trước sau lồi lõm, tuyệt đối không thẹn danh xưng ma quỷ!

Nếu như chỉ nhìn bề ngoài của nàng, vô luận như thế nào cũng không cách nào làm cho người ta liên tưởng đến chức vị thể thuật đạo sư lớp đặc biệt của Tông Phạm được

Nhưng mà, nàng nhưng lại danh xứng với thực, nữ chiến sĩ Thất cấp Kinh Môn!

- Bọn hắn không chỉ là tương lai của trường học… Mà còn là học sinh của chúng ta nữa

Nàng khẽ cười nói. Thanh âm thanh thúy như hoàng anh xuất cốc, hết sức dễ nghe.

Cân nhắc đến tầm quan trọng của đệ tử đặc tự ban đối với Tông Phạm, vì khiến bọn hắn tăng lên nhanh hơn, phương pháp dạy học cũng phi thường trọng yếu.

Nhưng đạo sư lợi hại chân chính, vốn mỗi người đều có phương thức dạy học đặc biệt của mình. Nếu như nhiều lần chuyển biến phương thức tu hành, chỉ sợ cuối cùng hiệu quả ngược lại không tốt, khó coi. Bởi vậy phương thức dạy học của Tông Phạm chính là là, đám đạo sư thay phiên nhau. Nói thí dụ như đạo sư năm

nhất năm nay là Ngụy Kiếm, đạo sư năm thứ năm là Sơn Lực, như vậy đợi một năm qua đi, Sơn Lực liền trở thành đạo sư của học viên mới tới, mà Ngụy kiếm thì tiếp tục dạy bảo lớp hắn dẫn đầu, mãi cho đến khi đệ tử tốt nghiệp.

Bởi như vậy, có thể cam đoan phương thức dạy học có tính thống nhất, chất lượng dạy học cũng theo đó tăng lên.

Bởi vậy, trong số thể thuật đạo sư đặc tự ban của Tông Phạm, cũng không có phân ra đẳng cấp, một mực ngang hàng.

Nghe được lời nói của nữ tử xinh đẹp…, Tông Dương gật đầu cười, nói:

- Có những lời này của các ngươi là được rồi. Ta ở chỗ này, chúc tu hành dã ngoại của các ngươi lần này hoàn thành viên mãn, tất cả mọi người bình an trở về!

Cứ như vậy, thời gian ba ngày thoáng cái qua đi.

Thời gian ba ngày này, Lâm Dịch liền không tiến vào trong ' Phong Vân Thư Các ' nữa. Hiện giờ hắn cần chính là điều chỉnh tốt trạng thái của mình.

Cũng may tình trạng của hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng chênh lệch, trải qua ba ngày cố ý điều chỉnh, thể xác và tinh thần đều đã tiến vào trạng thái đỉnh phỏng nhất

Sáng sớm trời còn chưa sáng, Lâm Dịch liền mang theo trang bị giống với lần trước, đi đến cửa sau trường học.

Sau khi trên đường hội hợp với bọn người La Á, Ám Tương, một nhóm bốn người đi tới cửa sau.

Khi bọn người Lâm Dịch đến, đã có chừng hai ba mươi người đang chờ rồi.

- Ah! Là nàng là nàng! Lâm Dịch, ngươi nhìn ngươi xem, là nàng a!

Con mắt La Á đột nhiên tỏa sáng, mãnh liệt túm lấy cánh tay Lâm Dịch hưng phấn thấp giọng hô.

Lâm Dịch đang đánh giá bốn phương bị động tác đột nhiên xuất hiện của La Á khiến hoảng sợ, bản năng nhìn về phía ánh mắt La Á, một thân ảnh tịnh lệ cao ngạo lập tức đập vào mi mắt.

Mái tóc màu đen nhánh chảy dài như thác nước dán ở sau lưng nàng, mặc dù chỉ một bên mặt, nhưng vẫn khó có thể che dấu dược dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Nét mặt của nàng vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, cặp môi đỏ mọng hơi mỏng có chút nhếch lên… Nàng tựa hồ trời sinh chính là tiêu điểm của mọi người, mặc dù chỉ im im lặng lặng đứng đấy như vậy, nhưng lại cho người một loại cảm giác xuất trần, tất cả mọi người đứng ở bên người nàng, đều bị biến thành bối cảnh…

- Lang Sa…

Lâm Dịch vô ý thức nói thầm một câu.

Mà Ám Tương bên người La Á cũng phát giác ánh mắt hai người có điểm gì là lạ, cũng không khỏi quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn lại, lập tức cảm thấy dung mạo bình thường mình vẫn lấy làm ngạo lập tức bị nữ tử kia ép xuống, trong lòng một hồi phẫn nộ không hiểu. dưới tay không khỏi hung hăng véo một cái!

- Ah! Ám Tương ngươi làm gì thế? !

La Á lập tức bị đau hô lên, hồn phách bị Lang Sa câu đi cũng lập tức về tới thân thể của hắn. Trên cánh tay La Á chỉ mặc một cái áo ngắn không có tay, lập tức tím lên.

- Hừ!

Ám Tương hung hăng trợn mắt liếc nhìn vẻ mặt phẫn nộ của La Á, sau đó quay đầu đi, hai người La Á để lại nhe răng nhếch miệng hít vào khí lạnh và Lâm Dịch có chút không hiểu thấu, đi về phía Ngụy Kiếm ở cửa sau.

Đưa mắt nhìn Ám Tương bỏ đi, La Á xoa cánh tay bị véo đỏ, nhe răng nhếch miệng mà nói:

- Cô nàng này làm sao vậy?

Lâm Dịch cũng gãi gãi đầu. Sau đó nhún vai, nói một câu danh ngôn của Lý.

"Ta cũng không biết, nữ nhân chung quy vẫn không hiểu thấu như thế.

Sau khi La Á nói thầm vài tiếng trong miệng, cũng không còn tâm tư tiếp tục nhìn mỹ nữ nữa, cùng ba người Lâm Dịch Lý Văn đi tới chỗ Ngụy Kiếm.

- Ngụy lão sư.

Lễ phép chào một tiếng, Ngụy Kiếm khẽ gật đầu với bọn họ, không nói gì.

Lúc này đã tới ước chừng có hơn ba mươi người. Mà đệ tử của lớp đặc biệt 60016 cũng đã đạt tới gần một nửa rồi.

Lại đợi ước chừng hơn mười phút đồng hồ, người đến cũng nhiều hơn.

Lâm Dịch phát hiện, người tới phần lớn đều là gương mặt quen thuộc, những người này đều đã xuất hiện trong ' Phong Vân Thư Các '. Đối với bọn họ mà nói, việc Lâm Dịch liên tục hai năm cơ hồ mỗi ngày đều đi ' Phong Vân Thư Các ' một chuyến hiển nhiên cũng tương đối quen thuộc. Tuy rằng trong ' Phong Vân Thư Các ' cũng không trao đổi gì, nhưng nhìn thấy Lâm Dịch lúc này, cũng cũng không khỏi mỉm cười gật đầu với hắn, xem như bắt chuyện qua.

Bởi vì lúc này các học sinh của lớp đặc biệt năm hai cũng chưa toàn bộ đạt đến cấp bậc Tam cấp Thương Môn Chiến Sĩ, bởi vậy lần dã ngoại tu hành này bọn hắn cũng không có tham gia. Nhưng mà cân nhắc đến tính nguy hiểm của dã ngoại tu hành, cho nên toàn bộ sáu đạo sư lớp đặc biệt trong trường học ngược lại đều trình diện rồi.

Đối với những lão sư này, bọn Lâm Dịch cũng không xa lạ gì. Tuy rằng phân ra niên cấp, nhưng giữa đạo sư và đạo sư vẫn phải có đi lại, mà với tư cách đệ tử, nếu như nói hai năm ngay cả đạo sư thuộc một tiểu phân khu cũng không biết hết thì. . . Cũng thật sự có chút hư không tưởng nổi.

Sau khi một người học sinh cuối cùng đến cửa, Sơn Lực nhìn đồng hồ, sau đó nhẹ gật đầu với nữ đạo sư tướng mạo xinh đẹp.

- Tốt, người đã đến đông đủ, chúng ta liền chuẩn bị lên đường thôi

Thanh âm dễ nghe này phát ra từ miệng nữ đạo sư kia. Nữ đạo sư này Lâm Dịch biết, nàng gọi là Thu Hân, năm nay là thể thuật đạo sự của lớp đặc biệt năm nhất. Làm người rất ôn hòa, đối xử mọi người hiền lành, tướng mạo lại cực kỳ xinh đẹp, trong số đạo sư lớp đặc biệt, xem như một người cực kỳ có nhân khí.

- Trước kia cũng đã có hai thậm chí ba lần kinh nghiệm dã ngoại tu hành, ta cũng không nói nhiều hơn nữa, chỉ hi vọng mọi người có thể đề cao cảnh giác. Cũng giống với trước đây, không đến thời khắc mấu chốt, đám đạo sư sẽ không xuất thủ. Hết thảy, mặc cho chính các ngươi phát huy. Hi vọng tất cả mọi người có thể trở về bình an. Hiện giờ, lên đường thôi.

Theo Thu Hân ra lệnh một tiếng, tu hành dã ngoại chính thức bắt đầu.

Đại khái cân nhắc đến lớp đặc biệt năm thứ ba là lần đầu tiên tham gia hoạt động tu hành như vậy, bởi vậy bọn hắn được an bài đến phía sau bộ đội, coi như là tận lực cam đoan an toàn của bọn hắn a.

Một đường xâm nhập. . . Dù sao đều là tinh anh lớp đặc biệt, hơn nữa có đạo sư dẫn đội, bởi vậy tuy rằng nhân số đông đúc, nhưng so với một mình Lâm Dịch đi cũng chậm không bao nhiêu. Ước chừng sau hơn hai canh giờ, đường lên núi bắt đầu trở nên bằng phẳng. Nhưng hoàn cảnh chung quanh lại trở nên âm trầm, trước mặt của bọn hắn, đã xuất hiện rừng cây.

Mặt trời mới mọc, nghiêng nghiêng chiếu xuống khiến rừng cây vốn âm u bởi vì có ánh sáng mà càng lộ ra vẻ âm trầm. Con đường phía trước thoáng cái trở nên không dễ đi, rễ cây giăng khắp nơi, trên mặt đất phủ kín lá héo úa dày đặc, trong khí tức tươi mát mà đến trước mặt mang theo một tia hương vị mục nát. . . Hết thảy đều bị bọn người La Á lần đầu tiên tới tại đây vẫn có chút khẩng trương.

Dần dần xâm nhập, ánh mặt trời chỉ có thể chiếu lên mặt đất từng chấm nhỏ li ti. Rừng cây, càng trở nên âm trầm.

Nhiều người quả nhiên rất dễ dàng kinh động đến những ma thú kia, sau khi đội ngũ lại đi tới hơn mười dặm, ma thú xuất hiện!

- Ma thú xuất hiện, mọi người làm tốt chuẩn bị nghênh chiến!

Đến lúc này, đám đạo sư đã đến mặt sau cùng đội ngũ. Mà một đệ tử nam năm sáu đột nhiên trầm giọng nói ra. Đội ngũ lập tức ngừng lại.

Đội ngũ hơn năm mươi người, trong hoàn cảnh rừng toàn cây cao ước chừng hơn ba mươi mét cực kỳ khó đi này, thanh âm của học viên kia vừa rơi xuống, mấy học viên lần đầu tới đây như La Á lập tức có chút khẩn trương.

Thân ảnh một đầu dã thú cao tới ba mét đập vào mắt mọi người!

Thân thể cường tráng, bộ lông màu đen, dưới cái mũi như mũi heo là một đôi răng nanh sắc nhọn dài đến một mét! Nhất làm cho người ta sợ hãi chính là đôi mắt đỏ thẫm kia. . . Phảng phất muốn nhấm người mà phệ! Tản ra quang mang hung ác bạo ngược.

- Lão Nha Trư. Tam cấp ma thú bình thường, sinh vật có tính quần cư, tính cách táo bạo, tính công kích mạnh.

Cơ hồ như phản xạ có điều kiện, trong đầu Lâm Dịch lập tức hiện lên tin tức về đối phương.

- Là Lão Nha Trư!

Thẳng đến lúc này, La Á bên người mới lên tiếng hô.

Cứ như vậy một lát sau, bên người đầu Lão Nha Trư kia thời gian dần qua xuất hiện hơn mười đầu đồng loại, xếp thành một hàng, lập tức hoàn toàn phong kín con đường tiến lên.

- Mọi người coi chừng Lão Nha Trư điên cuồng xông tới!

Vẫn là thanh âm người lúc đầu lên tiếng, mà không cần hắn nhắc nhở, người ở sau lưng hắn, đã phá vỡ ‘ môn ’. Hào quang màu xanh lá hiện lên, hơn mười chữ ‘ Đỗ ’ xuất hiện trong rừng cây âm u.

- Lên!

Một tiếng hét to vang lên! Chỉ thấy trong số đệ tử lập tức có hơn mười đạo thân ảnh bắn nhanh ra! Lao thẳng về phía Lão Nha Trư!

- Hừ!

Tiếng gầm gừ bạo ngược vang lên, hơn mười đầu Lão Nha Trư kia lập tức cũng trùng kích qua!

Hiển nhiên bọn hắn cũng không phải lần đầu hợp tác như vậy, đồng thời khi hơn mười tên đệ tử kia bắn nhanh ra, các học viên không tiến lên lập tức phân tán ra! Đều tự tìm một địa phương tương đối an toàn, chừa lại một không gian.

Chỉ có đám người La Á đầu tiên tới vẫn không rõ tình huống. Vẫn là Lâm Dịch phản ứng đầu tiên hô một tiếng, sau khi hô một tiếng “Tản ra! ” mọi người mới phản ứng lại. Cũng đều lập tức từng người tản ra, lưu lại không gian.

Lão Nha Trư mặc dù chỉ là một loại Tam cấp ma thú bình thường, nhưng lực lượng lại không thể khinh thường! Lực công kích của tứ cấp Đỗ Môn Chiến Sĩ tuy rằng nếu so với Lão Nha Trư mạnh hơn không ít, nhưng nếu để cái răng nanh dài cả mét kia va chạm thoáng một chút thôi, cũng tuyệt đối không phải chuyện thú vị.

Nhưng mà những học viên phảng phất như phi thường có kinh nghiệm, trong nháy mắt khi sắp tiếp xúc với răng nanh của Lão Nha Trư, bỗng nhiên nhanh nhẹn nhảy lên! Lập tức tránh khỏi công kích của Lão Nha Trư! Nhưng Lão Nha Trư đầu óc ngu si rất dễ tức giận lại không giảm thế đi, hung hăng đâm vào đại thụ

ở đằng sau! Chỉ nghe nổ ‘ oanh, oanh, oanh ’ mấy tiếng, sau đó răng nanh sắc bén lập tức chặt gãy ngang cây đại thụ một người ôm hết kia, ầm ầm đổ xuống đất!

Bọn người La Á bọn lần đầu chứng kiến tràng cảnh này cơ hồ bị dọa cho ngốc mất… Cả cây đại thụ che trời đồng thời ngã xuống đất là tràng cảnh thế nào? Bọn người La Á sững sờ nhìn xem, thậm chí quên cả phản ứng…

Cũng may trước đó bọn hắn đã rời khỏi khu chiến đấu nên mới không bị ảnh hưởng.

Nhưng mà các học viên tấn công lại thừa dịp trong nháy mắt Lão Nha Trư đánh tới đại thụ mà vòng đi, nhanh nhẹn nhảy lên, chợt mãnh liệt trầm xuống, cái chân như thiết trụ mang theo lục sắc quang mang như từ trên trời giáng xuống vậy, hung hăng đạp lên đầu Lão Nha Trư vẫn đang tức giận.

BA~! Mấy tiếng nổ thanh thúy vang lên… Lực lượng tứ cấp tác dụng lên người ma thú tam cấp không phải có tính phòng ngự, căn bản chính là miểu sát! Hơn mười đầu Lão Nha Trư chỉ phát động được một lần công kích đã nằm lại nơi này.

Sau khi giết chết Lão Nha Trư, đệ tử còn lại mới đi ra, bọn người Lâm Dịch cũng đều đi theo ra ngoài.

Đám đệ tử cao cấp hiển nhiên rất có kinh nghiệm, vài tên đệ tử cấp cao đi ra, trong tay nắm tiểu đao, giơ tay chém xuống, cực kỳ thuần thục phá vỡ lồng ngực Lão Nha Trư, không được bao lâu, mười ba miếng Tam cấp ma hạch liền tới tay.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:25 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

69. Chương 77 78: Khu Vực Ngũ Cấp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Sau khi nhắc nhở mọi người một câu, đội ngũ tiếp tục xâm nhập…

Kỳ thật tu hành như vậy không có mục đích gì cả, cũng không nói đạt được mục đích gì, chỉ cần sinh hoạt ba tháng ở nơi này, cũng không tính là hoàn toàn tu hành.

Nhưng nếu tu hành… Nếu như cứ tìm nơi tương đối an toàn đảo quanh thì cũng quá mất đi ý nghĩa, bởi vậy đội ngũ một mực xâm nhập về phía trước…

Trong rừng rậm này khắp nơi đều ẩn nấp nguy cơ, không cẩn thận một chút, có lẽ cũng sẽ bị hỏa cầu, thủy tiễn, thậm chí là gai đất đột nhiên bắn ra làm bị thương! Chuyện này khiến bọn người La Á vừa mới tiến vào đây, một chút kinh nghiệm cũng không có cảm thấy đau cả đầu, cơ hồ người trên thân đều phủ đầy miệng vết thương lớn nhỏ.

Khiến cho ba nữ sinh Ám Tương khó thừa nhận nhất chính là ban đêm ở chỗ này… trong này vào ban đêm đều cực kỳ âm u, có thể đoán được buổi tối là một loại hắc ám như thế này. Thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng hú rùng rợn của ma thú từ xa xa, càng khiến da đầu các nàng run lên từng đợt… Tuy rằng thực lực đều cũng không tệ lắm, nhưng với tư cách nữ sinh thì sợ hãi đêm tối cũng không có gì đáng trách cả.

Cũng may có đám đệ tử cao cấp ở đây, trong bọn họ ít nhất cũng đã có một lần kinh nghiệm, đối với sinh hoạt trong rừng coi như cũng quen thuộc, nơi nào có suối nhỏ, nơi nào tương đối an toàn v… v… Ở loại địa phương này, đôi khi kinh nghiệm chính là tánh mạng

Cứ như vậy, thời gian một tháng đã trôi qua… Đã đến lúc này, bọn người La Á mới quen thuộc sinh hoạt kiểu dã nhân trong rừng này.

Cũng may có đá lửa, ít nhất không cần phải ăn sống, mà trải qua một tháng này, ba nữ sinh Ám Tương các nàng cũng bắt buộc mình dần dần quen thuộc đêm tối trong rừng .

Đêm tối cũng không quá mức gian nan, hiện giờ gian nan chính là, liên tục một tháng cũng không được tắm rửa… Đối với các nữ sinh cực kỳ trọng bề ngoài của mình mà nói, lúc bình thường một tháng không tắm rửa, đó quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Nhưng lúc này, dưới nguy cơ của rừng rậm, các nàng lại thật sự làm như vậy, nhưng lại không thể không tiếp tục kiên trì…

Hiện giờ đám đại mỹ nữ thường ngày nũng nịu này, tất cả đều lộ ra bộ dáng chán chường tiều tụy… Cũng không biết có phải là ảo giác không, các nàng thậm chí ngay cả mình cũng có thể ngửi được hương vị vốn thơm ngào ngạt trên người mình biến thành một mùi mồ hôi dơ bẩn cực kỳ buồn nôn…

- Đi sâu hơn nữa chính là nơi nơi nguy hiểm chính thức rồi, ma thú ở đây ít nhất cũng ngoài ngũ cấp. Hiện giờ, các học viên khác dưới tứ cấp Chiến Sĩ ở lại đây với Thu Hân lão sư và Phi Dương lão sư đi. Thu Hân, Phi Dương, ở đây liền phiền toái các ngươi rồi.

Sơn Lực biểu tình nghiêm túc nói, sau đó nói với Thu Hân và thể thuật đạo sư năm thứ hai Phi Dương đứng bên người nàng.

Thu Hân và Phi dược gật đầu cười, không nói gì.

Đây là chuyện trước khi bọn hắn đến đây đã quyết định tốt, dù sao chỉ là tu hành thôi, nói trắng ra chính là gia tăng kinh nghiệm thực chiến cho các học sinh, không cần phải đưa bọn chúng ném vào trong nguy hiểm vượt qua năng lực làm gì. Tứ cấp còn chưa tính, dù sao còn có nhiều đệ tử ngũ cấp Cảnh Môn năm trên như vậy, tăng thêm 4~5 đệ tử tứ cấp Đỗ Môn cũng có thể ứng đối nhẹ nhõm.

Nhưng đến ngũ cấp ma thú thì lại khác, bởi vì đặc điểm lớn nhất giữa ngũ cấp ma thú và tứ cấp ma thú chính là ngoại trừ lực công kích bản thân so với tứ cấp thì có một bước tăng vọt ra, càng quan trọng hơn là ngũ cấp ma thú có tốc độ công kích cực nhanh, mà kim hệ ma thú đứng đầu ngũ hệ, cũng sắp ra sân!

Nói đến đây không thể không nói một chút… Kim hệ ma thú với tư cách là có lực công kích mạnh nhất, tốc độ nhanh nhất trong ngũ hệ, mặc dù là cấp thấp nhất, cũng có thực lực ngũ cấp!

Mà ngoại trừ những thứ này, càng quan trọng hơn là, ngũ cấp ma thú có thể sử dụng thuật pháp có tính sát thương phạm vi lớn rồi! Lực sát thương cường đại cộng thêm thuật pháp phạm vi rộng… Đám đạo sư Sơn Lực cũng không muốn khiến học sinh của mình tử vong vô vị.

Sau khi nghe Sơn Lực nói, lập tức có hơn mười tên đệ tử từ trong độ ngũ đi ra ngoài, Lâm Dịch tự nhiên cũng nhấc chân muốn đi ra đi, La Á ở một bên lại mãnh liệt bắt lấy hắn, thấp giọng quát nói:

- Này, ngươi muốn chết à? ! Nói tất cả ngũ cấp Chiến Sĩ mới có thể đi! Bên trong nguy hiểm như vậy, ngươi ngay cả ngũ cấp cũng chưa tới, đi vào muốn chết à? !

Lâm Dịch ngẩn người, chợt nghĩ tới mình tựa hồ còn chưa nói cho bọn họ tin tức mình đã là ngũ cấp, không khỏi cười cười, nói:

- Yên tâm đi, ta đã ngũ cấp rồi.

La Á lập tức mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói:

- Cái gì? ! Ngươi ngũ cấp rồi sao? !

Thanh âm của La Á vào lúc này tương đối an tĩnh vang lên trong rừng cây có vẻ cực kỳ chói tai. Nhất thời ánh mắt mọi người cũng không nhịn được hướng bọn họ nhìn lại. Trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ngụy Kiếm sắc mặt hơi đổi, không khỏi nhướng mày, nói:

- La Á, ngươi đang nói cái gì?

Sắc mặt La Á ửng đỏ, ấp úng nửa ngày mới thấp giọng nói:

- Lâm Dịch nói hắn đã là chiến sĩ ngũ cấp. Ta quá mức giật mình. Do đó,…

Mọi người vừa nghe nhất thời đem ánh mắt tập trung đến trên người Lâm Dịch bên cạnh La Á. Trên mặt mọi người đều lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Trên mặt Lâm Dịch cũng hơi hồng hồng, chợt nghe Ngụy Kiếm kinh ngạc hỏi:

- Lâm Dịch, hắn nói là thực sao?

Sắc mặt Lâm Dịch trở nên hồng một chút, gật đầu:

- Ừm, tại học kỳ trước, tháng cuối cùng đã đột phá.

Trên mặt Ngụy Kiếm là thật lộ ra biểu tình giật mình. Một tháng cuối ở học kỳ trước, vậy không phải nói Lâm Dịch cũng là ở thời điểm không đến mười sáu, mười bảy tuổi đã đột phá?

Học viên xung quanh cũng không nhịn được hướng phía Lâm Dịch lộ vẻ chấn kinh. Ám Tương, Lý Văn càng không dám tin tưởng nhìn Lâm Dịch.

- Ha ha, chúc mừng a Ngụy lão sư, ban các ngươi cũng xuất một thiên tài không tồi a.

Nữ lão sư đứng ở bên cạnh Ngụy Kiếm đột nhiên vừa cười vừa nói. Ngụy Kiếm lúc này mới lấy lại tinh thần, trên mặt lộ ra dáng tươi cười hiếm có gật đầu với nữ lão sư kia. Sau đó quay đầu lại nói với Lâm Dịch:

- Đã như vậy, ngươi cũng theo nhóm đi.

- Vâng.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt hâm mộ, hoặc đố kị của đám học viên, Lâm Dịch gia nhập chi đội ngũ bao gồm cả lão sư, tổng cộng chỉ có mười bảy người này.

- Ngươi tên là Lâm Dịch sao? Ta là Diệp Linh Thể Thuật Đạo Sư năm thứ tư, sau này cần phải cùng Lang Sa thân cận a.

Trên mặt nữ lão sư thanh tú lộ ra vẻ nghịch ngợm và ngữ khí xảo quyệt, để Lâm Dịch gãi gãi đầu vài cái. Còn không chờ hắn phản ứng lại, chợt nghe được một giọng nữ thanh lãnh không hờn giận nói:

- Diệp lão sư!

Lâm Dịch theo bản năng quay đầu, đã thấy trên khuôn mặt thanh lãnh của Lang Sa lộ ra một tia không vui, lông mày cũng khẽ nhíu lại.

Lâm Dịch vừa thất thần một lúc, trong lòng cũng nhất thời đối với nàng đại sinh hảo cảm, xấu hổ gãi đầu. Hắn chỉ có thể cười gượng.

- Đừng nháo.

Trung niên nam tử đi ở bên cạnh Ngụy Kiếm nhíu mày nói. Lâm Dịch không khỏi đem ánh mắt nhìn lại.

Lâm Dịch là nhận được hắn. Hắn chính là Thể Thuật Đạo Sư, tên là Diệp Khai. Quanh năm lấy bộ dáng băng lãnh nhìn người, cảm giác cùng cây mận có chút giống nhau.

Trong mái tóc dài màu đen, ngũ quan tuy rằng không coi là quá mức tú mỹ, nhưng khuôn mặt lãnh tuấn mà gầy gò nam tính lại khiến hắn thoạt nhìn rất có thần. Có một cổ khí tức trầm ổn sắc bén.

Diệp Linh tựa hồ rất là sợ hãi Diệp Khai này. Nghe được hắn nói, lại tinh nghịch lẽ lưỡi với Lâm Dịch, rồi không nói gì nữa.

Sơn Lực liền tiếp lời nói:

- Các ngươi ở đây, trừ Lâm Dịch ra đều có một hai lần kinh nghiệm. Hung hiểm trong này, ta nghĩ trong lòng các ngươi là minh bạch. Cùng dĩ vãng giống nhau, chúng ta muốn tiếp tục thâm nhập, mãi cho đến Tam Tinh Kỳ, bắt đầu đi vòng vèo. Trên đường này không có đến vạn bất đắc dĩ, chúng ta sẽ không xuất thủ. Tất cả đều phải dựa vào bản thân các ngươi.

- Dạ.

- Ừm, Hi vọng các ngươi đừng cho chúng ta thất vọng.

- Dạ.

Sơn Lực giải thích mấy câu lấy lệ, liền tránh đường. Đám học viên lục niên cấp đứng ở phía trước liền quay đầu hướng sâu trong cánh rừng đi đến.

- Cẩn thận một chút a.

Diệp Linh nhỏ giọng cười nói nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch cảm kích gật đầu, sau đó đi theo phía sau Lang Sa. Cảm giác được Lâm Dịch đi theo phía sau mình, Lang Sa không tự giác nhíu mày lại, nhưng chung quy không có biểu thị gì.

Một đường thâm nhập, lúc này đã đến một địa phương sâu trong cánh rừng. Tính toán cự ly, đại khái cách trường học đã không dưới sáu bảy trăm dặm! Cùng phía trước khác nhau là ở đây cực kỳ yên lặng. Yên lặng đến mức căn bản không có một tia thanh âm. Chỉ có tiếng " răng rắc " do mọi người bước trên lá khô phát ra.

Dọc theo đường đi cũng không có ai nói chuyện. Bởi vì bọn họ cũng đều biết, ở đây đã không thể so với phía trước, tùy thời đều có thể nhảy ra một đầu thậm chí nhiều đầu thuật thú đủ để lấy tính mạng của bọn họ.

Dần dần thâm nhập, trong bất tri bất giác, thời gian một ngày cứ như vậy trôi qua. Vốn là rừng cây âm trầm càng trở nên hắc ám khiến người ta hoảng hốt. Mà khiến người khác kinh ngạc là, trong một ngày này, bọn họ thậm chí ngay cả một đầu ma thú cũng không có đụng tới.

- Có chút không thích hợp a…

Ngụy Kiếm nhíu mày, khẽ lẩm bẩm nói.

Sơn Lực ở bên cạnh hắn, nghe được tiếng lẩm bẩm, cũng không nhịn được hơi nhíu mày, gật đầu, nói:

- Xác thực có chút không thích hợp, lẽ ra lúc này, vô luận như thế nào cũng có thể đụng tới một đến hai đầu ma thú. Mặc dù là vận khí tốt…nhưng ở đây không khỏi có chút an tĩnh quá mức.

Diệp Linh hơi nhíu đôi mi thanh tú, chợt nói rằng:

- Đều đã đến nơi đây. Không lẽ gọi đám học sinh trở lại sao? Không cần nghĩ quá nhiều. Nếu như thật muốn xảy ra tình huống gì, lấy thực của chúng ta tự bảo vệ mình cũng là không có vấn đề.

Diệp Linh nói để Ngụy Kiếm và Sơn Lực hơi gật đầu, nhưng vẫn hơi nhíu mày như cũ.

Ngẩng đầu liếc mắt nhìn đỉnh đầu hầu như một màu đen, Diệp Linh mở miệng nói:

- Thời gian cũng không sớm, ngày hôm nay ở phụ cận tìm địa phương nghỉ tạm đi sao. Ngày mai lại tiếp tục.

Mọi người không có ý kiến, vì vậy Sơn Lực hướng phía trước gọi một tiếng, tìm một chỗ tương đối khô ráo. Trong học viên năm thứ sáu có hai người từ trong lòng lấy ra Khu Trùng Tán vẩy lên một phạm vi khá lớn, liền đều tự tìm địa phương nghỉ ngơi.

Ở sâu trong nơi này, bọn họ không dám tùy ý nhóm lửa. Bởi vì tia sáng rất đem đám ma thú hấp dẫn qua đây.

Một đêm không nói chuyện, lúc này rừng cây vẫn âm trầm như cũ. Đoàn người lần thứ hai tiếp tục thâm nhập… Cứ như vậy đi một chút lại nghỉ, đi khoảng được bốn năm ngày, cách bên ngoài khoảng trên mấy trăm dặm.

- Trở lại!

Ngụy Kiếm đột nhiên dừng lại. Liên tục đi bốn năm ngày ngay cả một đầu ma thú cũng không có gặp phải! Điều này làm cho cảm giác bất an trong lòng hắn càng lúc càng thịnh! Mà cho tới hôm nay sự bất an đó đã bao trùm cả tâm trí hắn!

Tất cả mọi người bị thanh âm đột ngột của Ngụy Kiếm dọa vừa động, dưới chân cũng không nhịn được dừng bước. Đội ngũ cứ như vậy đứng ở trong rừng cây.

Sơn Lực cũng là chau mày, sau đó gật đầu, nói:

- Được, trở lại thôi.

Cùng Ngụy Kiếm như nhau, cảm giác bất an kia trong lòng hắn cũng là đạt đến một điểm nhất định!

Nói rồi lập tức hướng phía trước hạ lệnh:

- Chúng ta hiện tại theo đường cũ trở lại! Dùng tốc độ cao nhanh nhất có thể!

Trên thực tế liên tục bốn năm ngày một đầu ma thú cũng không có gặp phải, để trong lòng những học sinh này đã sớm mơ hồ cảm giác được có chút bất an. Lúc này vừa nghe Ngụy Kiếm và Sơn Lực nói, nhất thời tiếp nhận mệnh lệnh.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

70. Chương 79 - 81: Sơ Hiện Chiến Văn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhất thời, tất cả mọi người đều quay người lại, liền muốn xuất phát.

Tuy rằng đến đây mất bốn năm ngày, nhưng lúc này dùng tốc độ nhanh nhất chạy về, nhiều nhất chỉ cần một nửa thời gian, là có thể trở lại.

- Rống!

Tiếng rống giận rung trời đột nhiên vang lên! Mọi người vừa mới cất bước, nhất thời dừng cước bộ lại!

Ánh mắt mọi người đều là một trận co rút!

Những khe hẹp giữa cây cối với nhau căn bản không có vật gì, đột nhiên hiện ra vô số thân ảnh.

Đồng tử Lâm Dịch bỗng nhiên co rút lại, đại não tựa như bản năng đem tất cả sinh vật từng thấy rà soát trong đầu một lượt.

- Phi Xỉ Thú, ma thú họ chuột, lục cấp, không phải ngũ hành, Cốt Hệ. Ma thú ăn thịt, thích sống một mình, tính tình bạo ngược, tính công kích mạnh.

- Xích Túc Cẩu, Lục cấp Hỏa hệ thuộc họ khuyển là thuật thú ăn thịt, thích sống một mình. Tính cách bạo ngược, tính công kích mạnh.

- La Mễ Khắc Cự Trùng, thuật thú họ côn trùng Lục cấp thủy hệ, sống một mình, ăn thịt.

...

Mỗi một tin tức hiện lên, trên trán Lâm Dịch lại toát ra một chút mồ hôi, đem toàn bộ ma thú, thuật thú xuất hiện nhìn lướt, sau đó, lưng hắn đã hoàn toàn ướt đẫm.

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Những thuật thú này không phải là thích sống một mình sao?

Con mắt Lâm Dịch cũng muốn trợn trừng lên, sắc mặt không khỏi trở nên có chút tái nhợt.

Trên thực tế, kể cả đám đạo sư Ngụy Kiếm, Sơn Lực biểu hiện trên mặt đều trở nên tái nhợt. Nhìn quanh một vòng, bọn hắn không thể không thừa nhận, bọn hắn bị ma thú vây quay. Hơn nữa, ma thú xuất hiện tại đây, đại bộ phận đều là ma thú ngũ cấp đến lục cấp.

- Chuẩn bị chiến đấu!

Không hổ là chiến sĩ Thất cấp Kinh Môn, đám đạo sư Ngụy Kiếm lập tức kịp phản ứng, cơ hồ đồng thời phá vỡ Kinh Môn! Bốn đạo tử sắc quang mang chợt lóe lên trước người bọn hắn!

Nghe được Ngụy Kiếm nhắc nhở, các học viên đằng sau cũng lập tức kịp phản ứng! Chỉ một thoáng, thanh lam lưỡng sắc quang mang lập tức chiếu rọi trong rừng cây âm trầm một hồi rực rỡ! Hai chữ "Cảnh", "Tử" nối tiếp! Tất cả mọi người đã hoàn toàn "phá môn"!

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, trước mặt những ma thú lấy bạo ngược, tính công kích mạnh mẽ nổi tiếng hậu thế này đều không có hành động. Chỉ là ở một bên hung ác trừng mắt mọi người đang bị bao vây trong phạm vi đường kính ba chục thước. Cổ họng gào thét, đủ loại tiếng thú kêu đem sự yên tĩnh trong rừng đánh vỡ!

Nhìn khắp toàn tràng, tại đây chỉ sợ có không dưới trăm đầu ngũ lục cấp ma thú! Đây cơ hồ đã là một kết cục hẳn phải chết!

- Đáng chết! Những ma thú này là từ chỗ nào xuất hiện?

Trên mặt Diệp Linh cũng xuất hiện giọt mồ hôi, thanh âm cắn răng từ trong miệng nàng truyền ra. Phải biết rằng, mặc dù là lấy thực lực chiến sĩ Thất cấp Kinh Môn, cũng không quá khó khăn có thể ngăn cản được hai ba đầu lục cấp ma thú mà thôi. Hơn nữa trong này rõ ràng còn xuất hiện Phi Xỉ Thú, loại ma thú biến thái này hoàn toàn không thể dùng trường hợp bình thường để nói chuyện. E là Thất cấp chiến sĩ cũng chỉ có kết cục chết thảm.

Đang lúc mọi người khẩn trương, toàn thân đổ mồ hôi, trong đám ma thú lại đột nhiên xuất hiện một hồi bạo động. Ánh mắt mọi người cũng không khỏi bị hấp dẫn qua. Chỉ thấy trên con đường lúc đến, những ma thú đang ngăn trở kia đột nhiên thoáng bạo động một chút, nhường ra một đường đến. Chợt, một đạo thân ảnh nho nhỏ nhiều nhất không đến nửa thước xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Tỳ Si Thử?

Ngụy Kiếm lập tức trợn trừng mắt!

Bộ dáng giống như con chuột bình thường phóng đại mấy chục lần. Tỳ Si Thử nằm bò thân cao chưa tới nửa thước. Thân dài lại là vượt qua một thước rưỡi. Một đôi răng chuột nhìn về phía trên rất là bén nhọn, hiển nhiên có lực công kích không tầm thường. Trên lưng Tỳ Si Thử, có một loại hoa văn pha tạp. Hoa văn hiện ra màu đen đậm, trên bộ lông màu nâu đạm của nó cũng không phải rất thu hút.

Nhưng khiến cho người ta chú ý nhất là trên trán Tỳ Si Thử rõ ràng có một khối tinh thể hình thoi màu trắng bạc.

Khối tinh thể kia tựa hồ mọc ở trên người nó, chứ không phải con người khảm vào.

Một đôi con mắt màu đen như bảo thạch thâm trầm mà sáng ngời tìm kiếm cái gì đó trong chúng nhân. Đột nhiên! Con mắt nó bỗng nhiên phát sáng, chợt lập tức "chi chi" cuồng khiếu hai tiếng!

Bốn phía ma thú lập tức bạo động! Chỉ trong nháy mắt, đủ loại tiếng rống rung trời lập tức vang lên. Quang mang đủ màu cơ hồ đồng thời nhấp nhoáng.

Đại hỏa cầu như mưa sao chổi từ không trung đột nhiên rơi xuống, nương theo hỏa vũ là nham thạch như cối xay phô thiên cái địa! Trên mặt đất đột nhiên hoàng sắc quang mang mãnh liệt nhấp nhoáng, tiếng nổ lớn ầm ầm, đại địa đột nhiên kịch liệt đảo lộn. Càng có vô số đạo kim sắc kim chúc đao nhận từ bốn phương tám hướng đồng thời hướng người trong tràng công tới.

- A!

- Không nên!...

- Cứu...a!

...

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên!

Lâm Dịch tốc độ phản ứng cực nhanh! Trong nháy mắt này, đại não hắn đột nhiên mãnh liệt yên tĩnh lại! Cảm xúc hoảng loạn mới vừa rồi cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ! Những công kích lộn xộn dày đặc kia, ở trong đầu Lâm Dịch lại lập tức trở nên rõ ràng mà vốn có quỹ tích!

Quỹ đạo công kích tại trong đầu Lâm Dịch đột nhiên biến thành một bức họa cực kỳ quỷ dị! Trên đồ họa rõ ràng biểu hiện ra đường nét tung hoành giao nhau. Càng là những địa phương đó biểu hiện cực kỳ rõ ràng là chỗ tương đối an toàn.

Không chút do dự. Thân thể Lâm Dịch lập tức động!

Động tác của hắn đột nhiên trở nên khó có thể lý giải. Huyền diệu mà hư ảo. Hắn tựa hồ toàn thân cao thấp đều mở to mắt, không cần nhìn cũng có thể trong một đám thuật pháp công kích lộn xộn tìm được kẽ hở để đem thân thể của hắn tổn thương hạ xuống thấp nhất. Vô luận nhìn về phía trên công kích dày đặc như thế nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể lưu lại trên người hắn một vết thương nho nhỏ!

Mà Lang Sa ở bên cạnh Lâm Dịch lại không có loại bổn sự này.

Biểu tình của nàng vẫn thanh lãnh. Nhưng mà sau vài giây đồng hồ ngắn ngủn sau, thân thể nàng đã chịu vài đạo tổn thương. Lại tiếp tục như vậy, nàng căn bản không cách nào kiên trì.

Trong mắt tựa hồ hiện lên một đạo quang mang kỳ dị, chợt yêu kiều một tiếng:

- Băng Điểu Chiến Văn! Hiện!

Sau đó đột nhiên mãnh liệt nhảy lên giữa không trung.

Nàng, nàng đang làm gì thế? Chẳng lẽ nàng không biết trong một thuật pháp công kích dày đặc, mãnh liệt nhảy lên thiên không căn bản cùng tự sát không có chút nào khác nhau sao?

Một trận quang sắc quang mang kịch liệt đột nhiên từ trong thân thể Lang Sa tuôn ra, chỉ thấy hỏa vũ cùng nham thạch trên không trung, cùng với kim chúc đao nhận từ hai bên bắn tới, thủy tiễn các loại công kích đã bị hoàng mang Lang Sa tuôn ra chiếu xạ, sau đó không ngờ tựa như kỳ tích biến mất không thấy gì nữa.

Chợt quang mang yếu bớt, Lang Sa lại đột nhiên bạo xuất, một tiếng kêu to "a". Chỉ thấy trên người Lang Sa lập tức phát sinh biến hóa kinh người.

Vốn là da thịt tuyết trắng chậm rãi như phai màu biến thành một loại da thịt màu lam nhạt. Một tinh thể màu xanh đậm giống như ấn ký đột nhiên xuất hiện trên trán Lang Sa. Nàng lập tức phai màu, màu đen sinh trưởng ở trong nháy mắt từ rễ đến ngọn, cũng biến thành một loại màu sắc tinh lam.

Nhưng mà công kích lại đến, chỉ thấy thân thể Lang Sa bỗng nhiên kịch liệt xoay tròn. Ở bên cạnh nàng lập tức hình thành một đạo khí tráo lam sắc, toàn bộ công kích đánh lên đó đều lập tức bắn trở về.

- Chỉ có thể sử dụng chiến văn.

Thanh âm của Ngụy Kiếm đột nhiên vang lên. Tuy rằng hắn là Thất cấp chiến sĩ, nhưng trong công kích dày đặc, hắn cũng cảm thấy khó có thể kiên trì. Chỉ có sử dụng chiến văn.

- Thanh Lang Chiến Văn hiện.

Diệp Khai trước Ngụy Kiếm một bước sử dụng chiến văn. Chỉ thấy tử sắc quang mang quấn thân không ngừng tránh né công kích. Trên người Diệp Khai đột nhiên bạo xuất một trận thanh sắc quang mang cùng chiến văn Lang Sa sử dụng giống nhau. Nơi thanh sắc quang mang bao phủ, lập tức đem toàn bộ công kích tiêu dung sạch sẽ. Chợt, Diệp Khai cũng nhịn không được hô to một tiếng biến hóa đột khởi. Chỉ thấy Diệp Khai vốn là thân thể gầy gò bỗng nhiên bạo trướng. Trên áo lập tức bị căng nứt ra, lộ ra cơ bắp cường tráng của hắn. Nhưng rất nhanh, vốn là trên da thịt trơn nhẵn đột nhiên hiện ra vô số lông màu xanh, trong khoảnh khắc đem cả thân thể hắn đều bao phủ.

Biểu tình của hắn đột nhiên vặn vẹo, dần dần, một đôi răng nanh từ trong miệng hắn mọc dài ra, khi hai mắt mở ra, nguyên bản con ngươi màu nâu đã biến thành màu lục.

Một cổ khí tức hung tàn cuồng phóng nhất thời từ trên người hắn tràn ngập ra.

Đi theo Diệp Khai, Ngụy Kiếm cũng chợt bạo khai chiến văn của mình.

- Tàng Hồ Chiến Văn hiện.

Một cổ hồng sắc quang mang chợt từ trong thân thể Ngụy Kiếm bạo ra. Cùng Lang Sa và Diệp Khai lúc trước như nhau. Nơi quang mang đi qua, toàn bộ công kích đều như băng tuyết tan rã không thấy. Khi quang mang hơi yếu, Ngụy Kiếm cũng là nhịn không được hô to lên. Thân thể hắn cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa kinh người.

Một đôi tai nhọn màu hồng từ trên đầu Ngụy Kiếm sinh ra, ngay sau đó thân thể hắn cũng bắt đầu xuất hiện một loại lông nhung màu hồng. Cùng Diệp Khai khác nhau là lông nhung kia chỉ bao trùm bên ngoài của hắn. Nhưng trên mặt cũng không có xuất hiện.

Một đạo hồng sắc ấn ký xuất hiện ở giữa trán hắn. Khi hắn mở mắt ra, một đôi con ngươi màu đen đã trong nháy mắt biến thành một đôi con ngươi màu hồng.

Nói thì dài, nhưng kỳ thực cũng chỉ trong thời gian ngắn liền hoàn thành một loạt biến hóa. Chợt, đông tác của hắn bạo tăng hơn gấp ba. Nguyên bản nỗ lực mới có thể tránh né công kích, nhất thời trở nên dễ dàng.

Sau Ngụy Kiếm sử dụng chiến văn là Diệp Linh. Khiến người ta kinh ngạc là chiến văn của nàng không ngờ cũng là Thanh Lang Chiến Văn.

Bất quá cùng bộ dáng sau khi biến thân của Diệp Khai hoàn toàn bất đồng. Nàng vốn không phải vóc người thập phần cao gầy tại trong nháy mắt tăng trưởng tiếp cận mười lăm mười sáu phân, nhất cử đạt được ngoài một thước tám. Một đôi mắt màu lục lóe ra lãnh quang, một cổ mị lực gần như yêu dị từ trên người nàng phát ra.

Chiến văn của Sơn Lực là Thiết Tê Chiến Văn. Sau khi hắn biến thân, nguyên bản đầu lớn ngoài hai mét ba, nhất thời biến thành ba mét. Thân hình to lớn xuất hiện một tầng áo giáp, ở trên người hắn khiến hắn thoạt nhìn như một toàn thiết lũy loại nhỏ. Trước khi mở chiến văn, hắn tránh né công kích có vẻ cực khổ nhất. Sau khi sử dụng chiến văn, ngược lại trở thành nhẹ nhàng nhất trong mọi người. Công kích của đối phương đã hoàn toàn không thể tạo thành chút ảnh hưởng nào đối với lực phòng ngự tăng vọt gấp ba lần của hắn.

- Lui!

Sau khi bạo khai chiến văn, tăng gấp ba lần, lúc này Ngụy Kiếm đã có đủ thời gian để quan sát chiến trường. Không nhìn còn tốt, vừa nhìn trong lòng nhất thời một mảnh chán nản. Lúc này trên tràng, ngoại trừ năm người có chiến văn, cùng với sáu người Lâm Dịch đang lấy một loại tư thế phi thường cổ quái tránh né công kích ra, đã không một ai còn sống.

Lấy bọn họ làm trung tâm, trong phương viên trăm thước, mặt đất rạn nứt, chấn động, đã có vài hố sâu xuất hiện. Còn tiếp tục như vậy, e là tất cả mọi người muốn mất mạng ở chỗ này.

Vì vậy, hắn lớn tiếng hô lên.

Nghe được Ngụy Kiếm nói, mọi người đang khổ cực tránh né nhất thời phản ứng lại. Thân hình điện xạ, nhất thời hướng phía đám ma thú thuật thú chặn đường tiến lên.

Lâm Dịch đầu lãnh tĩnh khiến hắn cảm giác được có chút không thể tưởng tượng. Nghe được Ngụy Kiếm nói, hắn nhất thời nhanh chóng di động.

Thân hình hắn ở trong nháy mắt hóa thành một đạo hôi ảnh, đi theo phía sau đám người Ngụy Kiếm hướng phía trước phóng đi. Lúc phóng đi, đầu hắn lại vẫn như cũ là một mảnh thanh minh.

Từng đạo công kích từ trên đến dưới, hoặc từ trải phải mà đến, đều tựa như một bức đồ họa tam duy rõ ràng phản ứng trong đầu hắn. Căn bản không cần tận lực khống chế. Thân thể hắn có thể theo đại não của mình nhanh chóng phản ứng. Thân thể làm ra đủ loại động tác tránh né quái dị khiến cho người ta không thể tưởng tượng, nhưng tốc độc của hắn cũng không có yếu bớt chút nào.

Lúc này Lâm Dịch đã là toàn thân đẫm máu. Nhìn bộ dáng quả thực có thể dùng bốn chữ vô cùng thê thảm để hình dung. Nhưng để Lâm Dịch cảm thấy quái dị là, dưới loại tình huống này, các loại cảm quan trên thân thể tựa hồ đều tăng trưởng mấy chục lần, để hắn có thể dễ dàng cảm thụ được công kích từ bốn phương tám hướng mà đến. Cũng tìm ra cách tránh né giảm thương tổn nhất. Nhưng mà thân thể cảm

nhận sâu sắc tựa hồ trong nháy mắt này bị hắn bài trừ bên ngoài. Những công kích đánh vào trên người hắn, dĩ nhiên chỉ là hơi tê rần, không chút nào tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với động tác của hắn.

Mà con chuột thấy sáu người đối phương đột nhiên muốn đột phá. Không khỏi nôn nóng cuồng khiếu chi chi. Ma thú thuật thú ở xung quanh tựa hồ là hiểu được mệnh lệnh của nó, tần suất cùng uy lực công kích lại gia tăng. Mọi người không khỏi cảm thấy áp lực đột nhiên tăng.

- Lao ra khỏi vòng vây của chúng, chúng ta liền có hi vọng.

Phòng ngự bạo tăng gấp ba để Sơn Lực đã hoàn toàn không nhìn công kích của đối phương. Hắn vọt mạnh đến trước mặt mấy người, dùng thân thể của mình để ngăn cản công kích đến, đồng thời rống lớn lên. Con mắt lục sắc dưới tâm tình bạo ngược của hắn cũng mang vài phần điên cuồng.

Những đạo sư này đều là hảo hữu chí giao mấy chục năm, hiểu biết lẫn nhau cực sâu. Mọi người có cái dạng năng lực gì, bọn họ đều rất rõ ràng. Sơn Lực làm một trong người thừa kế Thiết Tê Chiến Văn của Sơn gia. Bình thường lực phòng ngự chính là mạnh nhất trong mấy người. Mà năng lực chiến văn chính là đem các phương diện thực lực của bản thân đề thăng gấp ba. Sơn Lực sau khi sử dụng chiến văn, lực phòng ngự của hắn đã đạt được một trình độ để đối kháng một kích của Bát Môn chiến sĩ mà không chết.

Công kích của Bát Môn chiến sĩ là cường đại ra sao? Mà ngạnh kháng một kích không chết, lực phòng ngự đó lại cường hãn cỡ nào?

Ba người Ngụy Kiếm, Diệp Khai hầu như tại lúc Sơn Lực hô lên, đồng thời cũng đã vọt đến phía sau hắn, áp lực chợt giảm nhỏ.

Tiếp tục đi tới, mắt thấy mấy người sẽ lao ra khỏi vòng vây công, con chuột đột nhiên cuồng bạo kêu lên vài tiếng, lập tức một trận ngân bạch quang mang chợt từ trên người nó tuôn ra, hầu như trong khoảnh khắc hình thành một quang tráo thật lớn, đem mấy người đang muốn đột phá hoàn toàn bao phủ ở bên trong.

- Thử Không Gian Lao Ngục!

Sắc mặt Ngụy Kiếm chợt đại biến, quát lớn:

- Nhân lúc còn chưa hoàn toàn thành hình, toàn lực công kích, nhanh!

Trong lúc chợt quát, chính hắn đã động thân mà lên, trực tiếp phóng qua phía trước Sơn Lực. Tay phải mạnh mẽ đưa ra sau, thân thể lóe ra hồng sắc quang mang chợt xoay tròn, dĩ nhiên tại trước quyền đầu của hắn xuất hiện hồng sắc vòng năng lượng dài đến ngoài ba thước, sau đó vung mạnh ra.

Không gian xung quanh cánh tay tựa hồ đều bị lực lượng cường đại này lôi kéo, một trận văn vẹo. Sau đó ầm ầm nện lên ngân bạch quang tráo vừa mới xuất hiện.

Một trận run rẩy kịch liệt từ trên ngân bạch quang tráo dần hiện ra, sóng gợn lan ra.

Đi theo phía sau Ngụy Kiếm là Diệp Khai. Hắn tự nhiên cũng là minh bạch chỗ lợi hại của không gian lao ngục này. Trong mắt màu lục sắc nổ bắn ra quang mang hàn lãnh hung hãn. Theo sau Ngụy Kiếm, mạnh mẽ mở rộng ra cánh tay phải, một đạo năng lượng lục sắc dài đến ba thước, không ngờ hình thành một đạo móng vuốt sói. Sau đó hướng quang tráo bắt lục sắc cùng ngân sắc quang mang hầu như đồng thời lóe ra, trên quang tráo sóng gợn càng kịch liệt run rẩy.

Theo sát sau đó là Diệp Linh. Lúc này nàng đã không còn cái loại biểu tình mỉm cười nghịch ngợm như lúc vừa mới gặp Lâm Dịch. Trên khuôn mặt trở nên cực kỳ băng lãnh, phối hợp với con mắt đã trở thành u lục sắc càng khiến người ta cảm thấy một cổ khí tức lạnh lẽo thấu tâm. Chân dài kiện mỹ mang theo một cổ năng lượng lục sắc không gì sánh kịp, chợt oanh kích lên, ngân bạch quang tráo lại run rẩy kịch liệt, đã đến trình độ sắp tan vỡ rồi.

A!

Sơn Lực chợt bạo xuất một trận rống giận cao tới ba thước. Toàn thân bao trùm đầy thiết giáp. Trên trán hắn đột nhiên mọc ra một cái sừng màu bạc. Hoàng mang đại thịnh, sau đó mạnh mẽ hướng quang tráo đánh tới. Hoàng sắc quang mang chợt hiện. Ngay sau đó, một tiếng ba khẽ vang lên. Quang tráo chợt nứt ra thành vô số ngân bạch quang điểm.

- Nhân lúc này.

Ngụy Kiếm quát lớn, một chút nán lại này, phía sau Lang Sa cùng với Lâm Dịch đã đi theo bọn họ. Sau đó sáu người hầu như đồng thời hướng phía bốn đạo năng lượng oanh kích, xuất hiện lỗ hổng, lao ra đi.

Thần sắc con chuột có chút uể oải, nhưng thấy mấy người lao ra, trong con ngươi hắc sắc đột nhiên xuất hiện một tia lo lắng. Ngay sau đó, một trận ngân bạch quang hoa đột nhiên thoáng hiện, thân thể nó đột nhiên hoàn toàn biến mất.

Các ma thú công kích vẫn như cũ truy kích bọn họ. Vừa mới đột phá vòng vây của ma thú, nhưng áp lực của bọn hắn vẫn không giảm thiểu chút nào.

Ý nghĩ của Lâm Dịch vẫn lãnh tĩnh như cũ khiến hắn ngạc nhiên. Bức đồ họa công kích vẫn như cũ hiện lên rõ ràng trong đầu hắn. Động tác của hắn vẫn quái dị mà mau lẹ.

Thân thể hơi nghiêng bên trái, tránh kim chúc đao nhận truy kích từ phía sau đến. Nhưng đại não hắn đột nhiên mãnh liệt đau nhức một chút. Chợt một cổ cảm giác nguy hiểm khiến tim đập nhanh hơn từ bên ngoài hướng phía hắn ập đến.

Hầu như không có chút do dự, đầu mạnh mẽ nghiêng về bên trái, nhất thời bên mặt trái của hắn lưu lại một vết đao nhận thật dài. Đau đớn nóng bỏng nhất thời truyền đến.

Nhưng mà lúc này Lâm Dịch cũng không có tâm tư để ý vết thương kia, lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi. Bởi vì phía bên phải hắn, dư quang mắt trái, phân biệt thấy một trận bạch quang. Cái răng chuột khiến ngươi ta lạnh tim từ bên tai hắn cắn qua. Cho dù chỉ là sượt qua một chút, cũng đủ để đầu hắn biến thành nghiêng một bên.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

71. Chương 82 83: Thánh Giai

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong lòng Lâm Dịch kinh hoàng, hắn không rõ vì sao con chuột này đột nhiên công kích mình. Lấy chiến lực của hắn, tuyệt đối không phải người đáng diệt trừ nhất trong những người này a?

Trong lòng Lâm Dịch kinh hoàng, đồng thời, đại não hắn lại vận chuyển cao. Thân thể vẫn như cũ vẫn duy trì cái loại động tác quái dị mà lưu loát, nhanh chóng hướng phía trước chạy nhanh tới. Trên đường này, thậm chí ngay cả tốc độ cũng không có chậm lại chút nào.

- Chi chi.

Con chuột một kích không được, nhảy lên cao, thân thể rơi xuống mặt đất. Nó phẫn nộ lại cuồng khiếu vài tiếng. Bạch quang trên người lại lóe lên, thân hình lần thứ hai biến mất.

Lúc này đám người Ngụy Kiếm đã lao ra khỏi vòng vây của ma thú, cũng đi tới cực nhanh.

Lúc này không có vòng vây, bọn họ tránh né trở nên linh hoạt. Dựa vào cây cối cao lớn trong rừng, thật sự đã giúp bọn họ đỡ không ít công kích.

Nhưng mà nghe thanh âm ma thú ầm ầm đuổi theo phía sau, trong lòng Ngụy Kiếm lo lắng không ngớt. Trên mặt hắn đã lộ ra thần sắc lo nghĩ.

Phía sau những ma thú kia đều là sinh hoạt ở trong rừng cây không biết bao nhiêu năm. Phi nước đại trong rừng cây căn bản không tạo thành bất cứ kho khăn gì đối với chúng. Cứ tiếp tục như vậy, thời gian bọn hắn phá môn đã qua. Tác dụng phụ của chiến văn lại xuất hiện. Bọn họ liền chỉ có một con đường chết.

Nhưng mà, tuy rằng như vậy, cũng phải tiếp tục đi tới, bằng không hiện tại bọn họ sẽ chết.

Đại não lại đau đớn như kim châm, cảm giác nguy hiểm thật lớn lần thứ hai đem Lâm Dịch bao phủ, hầu như không kịp phản ứng. Thân thể Lâm Dịch đã trước ý thức hắn một bước, thân hình nhanh chóng chợt lóe sang bên phải. Một đạo thủy tiễn nhất thời dưới bụng xuyên qua, Lâm Dịch nhịn không được phun ra một đạo máu tươi.

Nhìn bên trái, thân hình con chuột lại xuất hiện. Móng chuột dài đến hơn ba mươi phân đã hoàn toàn mở rộng ra. Họa xuất một đường vòng cung đâm qua, lưỡng đạo kim chúc đao nhận nhất thời bị một trảo này cắt thành từng mảnh rơi xuống.

Mà địa phương kia chính là chỗ an toàn nhất hiện lên trong đầu Lâm Dịch. Thần kinh trời sinh mẫn cảm đối với nguy hiểm lại cứu Lâm Dịch một mạng.

Nhưng mà lúc này cũng là thất thần một chút, máu tươi dưới bụng đã chảy ra. Thủy hệ thuật pháp công kích đến người có chứa hiệu quả xé rách nhất định, vết thương cực kỳ khó khép lại.

Không thèm ngoảnh đầu nhìn vết thương dưới bụng và máu tươi đang chảy ra. Lâm Dịch trong nháy mắt động.

Hữu quyền hung hăng huy kích lên đầu con chuột còn đang ở giữa không trung, không tốn chút lực đánh trúng, con chuột nhất thời bị đánh nghiên sang bên trái. Chợt thân hình Lâm Dịch nhảy lên, chân trái đồng thời tại giữa không trung lần thứ hai đá một cước bay con chuột. Nương theo lực lượng phản đòn, thân thể Lâm Dịch lại lao ra.

Trong tiếng ầm ầm, con chuột té rớt trên mặt đất. Nhưng mà lập tức đứng dậy. Một đôi ánh mắt như mực lại phóng ra quang mang phẫn nộ.

Chỉ thấy nó đột nhiên cuồng khiếu hai tiếng chi chi, ngân sắc quang mang nhất thời đại thịnh. Hầu như đồng thời, một đạo ngân sắc quang mang nhất thời đem Lâm Dịch bao phủ ở bên trong.

Lâm Dịch hoàn toàn không có chút phòng bị, nhất thời một đầu đánh lên, một cổ địa lực cường đại nhất thời đem hắn bắn ngược trở lại.

Đang lúc ngạc nhiên lại hoảng sợ phát hiện thân thể hắn như không phải của chính mình, mất đi khống chế cư nhiên cứ như vậy sinh sôi huyền phù tại không trung.

- Lâm Dịch.

Ngụy Kiếm trong lúc vô tình quay đầu lại, vừa thấy tràng cảnh Lâm Dịch bị ngân bạch quang mang bao phủ, nhất thời kinh hô ra.

Đối với Lâm Dịch, Ngụy Kiếm là thập phần coi trọng. Vô luận là phẩm chất khiêm tốn của đối phương, hay là thiên tư không thẹn danh xưng thiên tài kia đều đủ để cho Ngụy Kiếm, thân là đạo sư của hắn đối với hắn coi trọng có thừa. Lúc này vừa thấy Lâm Dịch bị khốn, hầu như muốn bổ tới cứu người.

- Ngươi muốn chết a?

Một tiếng quát đem Ngụy Kiếm đang dự định lao đi đề tỉnh lại. Chỉ thấy Diệp Khai hai mắt trợn trừng, trong con ngươi u lục sắc tán ra vẻ phẫn nộ.

- Thế nhưng Lâm Dịch…

- Không nhưng nhị gì cả, ly khai rồi nói…

Diệp Khai mạnh mẽ đẩy Ngụy Kiếm một cái. Mà Ngụy Kiếm cũng nhất thời phản ứng lại. Hiện tại trở lại căn bản không có chút tác dụng nào. Không gian lao ngục phạm vi hơn ba mươi thước đều là liều mạng, nhân lúc còn chưa hoàn toàn thành hình mà phá vỡ. Lúc này không gian lao ngục bao phủ Lâm Dịch lại

chỉ có một chút như thế. Ngoài trình độ ngưng kết, không nghĩ cũng biết. Mà không gian lao ngục nhỏ như vậy hầu như là trong nháy mắt có thể thành hình. Đi cứu người căn bản là chịu chết.

Ngụy Kiếm cắn chặt hàm răng, nhất thời quay người, đuổi theo phía sau Diệp Khai, đi theo bọn họ. Một đoàn ma thú chen chúc truy kích.

Khiến người ta kỳ quái là con chuột tổ chức hành động bao vây này cũng không có động, một đôi mắt màu đen đang nhìn thẳng vào Lâm Dịch. Trong miệng càng liên tục kêu lên chi chi, chi chi.

Đại não Lâm Dịch tuy rằng vẫn lãnh tĩnh như cũ. Nhưng đến lúc này, hắn cũng không có bất cứ biện pháp gì. Thân thể đã hoàn toàn bị trói buộc trong phạm vi nho nhỏ này. Ngay cả di động một chút cũng là không có khả năng. Mặc dù trong đầu nghĩ đến phương pháp thoát đi, nhưng ngay cả cơ hội thực thi cũng không có. Chỉ có thể cùng con chuột đối mắt như vậy. Trên thực tế cho tới bây giờ, hắn còn chưa có nghĩ minh bạch nguyên nhân con chuột nhằm vào mình.

Lần đầu tiên công kích, lần thứ hai công kích...thậm chí đến bây giờ phát động không gian công kích đem mình trói buộc, rất hiển nhiên, mục tiêu của nó là mình.

Nhưng chính mình đến tột cùng có chỗ nào đáng giá để nó làm như vậy? Lần trước đến trong rừng cây giết rất nhiều ma thú sao?

Trong đầu Lâm Dịch liên tục suy nghĩ. Nhưng mà trong nháy mắt lại bị hắn phủ quyết. Những người cùng đi này hầu hết đều tiến nhập qua sâu trong rừng cây, nhiều năm qua như vậy, bọn họ giết ma thú tuyệt đối nhiều hơn mình. Nhưng vì sao con chuột lại chỉ nhằm vào mình như vậy đây?

Lâm Dịch trăm mối suy nghĩ không lý giải được. Mà lúc này, con chuột đã bắt đầu chậm rãi di động.

Tứ chi của nó chạm đất, từng bước một hướng Lâm Dịch đi tới. Trong miệng phát ra tiếng kêu chi chi, chi chi khiến người ta da đầu tê dại. hai cái lợi trảo dài hơn ba mươi phân cũng xòe rộng ra. Nhìn quang mang hung tàn trong mắt nó lóe ra, không khó tưởng tượng nó làm cái gì đối với Lâm Dịch.

Nhưng mà chính vào lúc này, một thanh âm phá không chợt vang lên. Thân thể con chuột hầu như đồng thời lóe ra ngân bạch quang mang, nhưng mà chung quy vẫn chậm một chút. Lâm Dịch rõ ràng thấy, khi thân thể nó biến mất trong nháy mắt, một đạo hồng mang vượt xa Lâm Dịch tưởng tượng từ trên người nó bắn xuyên qua, sau đó chui vào dưới lòng đất. Một bãi tiên huyết nhất thời rơi ra.

Lâm Dịch trợn mắt há miệng phát hiện đạo hồng sắc quang mang kia không biết từ nơi nào bắn tới, trên mặt đất xuất hiện một lỗ nhỏ. Miệng lỗ rõ ràng xuất hiện một điểm dấu vết đen nhẻm, không biết nông sâu bao nhiêu.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dịch nghe được không trung xuất hiện một thanh âm.

- Đáng tiếc, thiếu chút nữa thôi...

Lâm Dịch nhất thời miễn cưỡng hướng không trung nhìn lại...

Chỉ thấy ba nhân ảnh không biết từ lúc nào xuất hiện tại không trung, cứ như vậy chắp tay lăng không đứng đó. Do cự ly quá xa, hắn căn bản thấy không rõ dáng dấp ba người này.

Nhưng mà trong lòng Lâm Dịch cũng mạnh mẽ vừa động, hầu như nhịn không được muốn kinh hô ra.

Thánh giai.

Thánh giai cùng cường giả bình thường khác biệt rất lớn. Sau khi đạt được thánh giai, trọng lực đối với bọn họ đã không còn chút ảnh hưởng. Lăng không phi hành, trừ Hỏa hệ Thất cấp Dị Năng Giả ra chỉ có Thánh Giai mới có thể đạt được.

Mà như ba người kia dễ dàng như vậy, không chút phong hỏa, thản nhiên đứng giữa không trung. Ngoại trừ Thánh Giai, Lâm Dịch tưởng tượng không được ai nữa.

Đang lúc Lâm Dịch khiếp sợ, trên mặt đất ngân mang thoáng hiện, con chuột cư nhiên lần thứ hai xuất hiện trên đất trống.

Chỉ thấy con chuột kia vừa xuất hiện, nhất thời cuồng khiếu hai tiếng chi chi, ngân mang đại thịnh. Hầu như tại trong nháy mắt, Lâm Dịch liền cảm thấy cổ cường đại lực lượng cổ cường đại vô danh đột nhiên từ phía sau xuất hiện mạnh mẽ đem hắn hút vào. Chợt đại não một trận choáng váng mờ ảo, thiên địa biến sắc.

- Muốn chạy?

Một tiếng hừ lạnh mạnh mẽ vang lên. Chỉ thấy một trong ba nhân ảnh trên không trung, chỉ là tùy ý một điểm, lại là một đạo hồng mang từ đầu ngón tay bắn nhanh ra.

Hầu như cùng lúc, cũng đem ngân mang vừa mới hiện lên trên mặt đất xuyên thủng. Tiếng kêu thảm thiết chi chi qua đi, ngân mang biến mất, nhưng con chuột cũng biến mất tại chỗ.

- Lại để nó chạy sao?

Một người phía sau bên trái trong ba người không khỏi nhíu mày, lẩm bẩm một tiếng.

Người nọ xuất thủ cũng hừ một tiếng, nói:

- Đầu nó đã bị ta bắn thủng. Vừa rồi bất quá là vì nó đã bạo xuất thông đạo không gian. Thông đạo không gian tự động đem nó hút vào mà thôi. Địa phương nó xuất hiện cách nơi này tuyệt đối sẽ không quá xa. Tối đa là trong phương viên ba trăm dặm, để cho Tông Dương phái người qua đây tìm kiếm, tuyệt đối có thể tìm được thi thể của nó.

- Vậy là tốt rồi…

Người phía sau bên trái buông ra một hơi thở, cười nói. Người phía sau bên phải lại là nhíu mày nói:

- Còn tên đệ tử Tông Phạm kia?

Nếu như Lâm Dịch lại nghe được lời này, hắn tuyệt đối có thể nhận ra đây là thanh âm năm đó tại lúc hắn tiến nhập Phong Vân Các, đột nhiên xuất hiện.

Người nọ xuất thủ, nhíu mày lại, sau đó lắc đầu nói:

- Không biết xuất phát từ một loại mục đích gì. Con chuột đem hắn chuyển đi trước. Hơn nữa khoảng cách tựa hồ còn không gần. Bằng không lấy năng lực khống chế không gian của chuột, nó tuyệt đối có thời gian thoát đi. Chính là bởi vì nguyên nhân này mới dẫn đến nó không kịp chạy thoát.

- Rốt cuộc là vì sao? Con chuột trứ danh nhát gan cẩn thận không ngờ ở chỗ này tiến hành một hồi phục kích nhân loại?

Người phía sau bên phải nhíu mày, thấp giọng nói.

Người nọ động thủ cười nói:

- Cũng may mà như vậy. Con chuột vận dụng lực lượng không gian, mới có thể bị chúng ta cảm ứng được. Bằng không, không biết phải đợi tới khi nào mới có thể phát hiện nó đây.

Hai người còn lại lắc đầu, than nhẹ một tiếng, sau đó người phía sau bên trái mới nói:

- Chuyện khác để sau lại nói, trước đem những tiểu tử phía dưới kia cứu đã.

Ánh mắt ba người chuyển xuống, lúc này đám người Ngụy Kiếm căn bản còn không biết ba người tồn tại, đã chạy ra khoảng cách mấy chục dặm. Mà phía sau bọn họ, đám ma thú kia vẫn đuổi theo như cũ.

Vài đạo quang mang chợt lóe, một trận kình phong chợt nổ bắn ra, thân hình ba người đã biến mất tại không trung.

- Cái gì? Tại sao có thể như vậy?

Toàn bộ chạy về. Một tuần sau, bao gồm sư sinh ngày đó ở lại ngũ cấp khu vực ra đều ở lại trường học. Mấy người La Á cùng Lâm Dịch quan hệ không tệ, mãi cho đến lúc trở lại trường học, cũng vẫn khó có thể tiếp thu tin tức Lâm Dịch đã chết.

Tông Dương sắc mặt âm trầm rít gào ở trước mặt hắn. Đang đứng chính là sáu đạo sư Ngụy Kiếm.

Đối mặt Tông Dương rít gào, mấy người Ngụy Kiếm cúi đầu trầm mặc. Một lúc lâu, Sơn Lực ồm ồm nói:

- Ta là lĩnh đội của lần tu hành này. Hiệu trưởng, ngài muốn nghiêm phạt thế nào tùy ngài. Ta nhận.

- Nghiêm phạt?

Tông Dương rống giận giơ tay phải ra vỗ mạnh lên bàn, mặt bàn do đàn mộc tinh luyện chế tạo nhất thời bị đánh ra một đạo chưởng ấn.

- Nghiêm phạt thế nào? Nghiêm phạt có tác dụng sao? Ngươi có biết tầm quan trọng của lớp đặc biệt hay không? Ngày đó các ngươi là bảo chứng như thế nào? Các ngươi nói tuyệt đối có thể đem toàn bộ học sinh bình an trở về. Kết quả thế nào? Chết mười hai người a, nghiêm phạt các ngươi có ích lợi gì? Có ích lợi gì?

Tông Dương đã phẫn nộ không biết nên biểu thị như thế nào.

Đám người Sơn Lực nhất thời cúi đầu.

Tuy rằng nói chuyện này cũng trách không đến trên đầu bọn họ. Dù sao căn cứ kinh nghiệm dĩ vãng còn chưa từng xảy ra loại sự tình ma thú đại quy mô phục kích nhân loại như lần này. Chuyện xảy ra đột nhiên, huống hồ bọn họ cũng không muốn như vậy.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

72. Chương 84: Trở Về Trường Học

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng sự thực thì sao? Lại không trách được bọn họ. Dù sao ngày đầu tiên mới tiến nhập Ngũ Cấp Khu Vực bọn họ cũng đã phát hiện có điều không đúng. Nhưng ôm tâm lý may mắn tiếp tục đi tới. Thậm chí mãi cho đến năm ngày sau mới quyết tâm rút lui. Dẫn đến bi kịch phát sinh.

Thử nghĩ nếu như khi bọn hắn vừa phát hiện tình thế không đúng, liền lập tức quay đầu lại, nói không chừng cũng có thể tránh được bi kịch. Nhưng rất hiển nhiên hiện tại nói cái gì cũng đã muộn.

Đám người Sơn Lực cúi đầu trầm mặc. Năm ngày năm đêm liên tục chạy đi. Hơn nữa sau khi chiến văn biến mất, tác dụng phụ hiện ra khiến thần tình bọn họ thoạt nhìn cực kỳ tiều tụy. Ngoại trừ Thu Hân cùng Phi Dương ngày đó lưu ở bên ngoài, khí sắc còn tốt hơn chút, mấy người còn lại đều là một bộ dáng uể oải không phấn chấn.

Một lúc lâu sau, Tông Dương hít sâu mấy hơi thở, sau đó mới ngồi trở lại trên ghế. Trầm mặc một trận, mở miệng hỏi:

- Tình hình tình huống thế nào?

- Còn đang trong hôn mê, đã đưa đến phòng y tế. Bất quá hẳn là không có việc gì, chỉ là tiêu hao thể lực quá lớn.

Là Thể Thuật Đạo Sư của Lang Sa, trả lời vấn đề là Diệp Linh.

Bản thân Lang Sa thực lực chỉ có ngũ cấp. Đối mặt công kích dày đặc khiến ngay cả Thất cấp chiến sĩ cũng phải đau đầu không ngớt, có thể bảo trụ tính mạng đã là là phi thường đáng được ăn mừng.

Sau khi được ba vị đạo sư ứng cứu, chiến văn biến mất mang đến tác dụng phụ nhất thời khiến nàng rơi vào hôn mê. Bản thân nàng sẽ không có lực lượng cường đại như mấy người Ngụy Kiếm, lại thêm lúc trước sử dụng lực lượng chiến văn, lúc này mới khiến nàng bị hôn mê.

Nghe được Diệp Linh nói, biểu tình Tông Dương cuối cùng cũng thoáng tốt hơn một chút, thở dài một tiếng, sau đó trầm giọng nói:

- Lang Sa nhất định không thể lại xảy ra bất kỳ chuyện gì. Hôm nay trong học viên Tông Phạm cũng chỉ có một mình nàng đạt được trình độ ngũ cấp.

Nói đến đây, nhịn không được tâm sinh nộ hỏa. Thực lực học viên Tông Phạm một ngày này tổn hại hầu như toàn bộ. Thực tại này khiến hắn làm hiệu trưởng đau lòng không ngớt.

- Hiệu trưởng…gia trưởng của học sinh kia…

Ngụy Kiếm cúi đầu, sau đó vẫn là ngẩng đầu hỏi một câu.

Phải biết rằng, Tông Phạm dù sao cũng là học viện tốt nhất trong Khắc Lâm hành tỉnh. Tuy rằng học viên lớp đặc biệt cũng không phải lấy giá trị con người làm triển lãm. Nhưng bên trong lại tuyệt đối có đủ loại hậu nhân gia tộc có năng lực thật lớn tại hành tỉnh Khắc Lâm.

Những người này không có ai không phải thiên tài. Đều từ trong gia tộc, cũng đều là trọng điểm bồi dưỡng. Hôm nay bởi vì một lần tu hành của học viện mà dẫn đến việc bọn họ bị chết. Cho dù ai cũng có thể nghĩ đến, gia trưởng gia tộc của những học sinh kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tông Dương đau đầu thở dài một tiếng, sau đó phiền toái lắc tay nói:

- Việc này giao cho ta xử lý là được. Các ngươi cũng đừng để ý, an bài một chút, lấy địa phương các ngươi chịu phục kích làm tâm, tìm kiếm thi thể cho ta.

Vài tên đạo sư tự nhiên là hiểu rõ mục đích Tông Dương. Vì vậy sau khi nhìn nhau, đều gật đầu rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Tông Dương cảm thấy chính mình khí lực toàn thân tựa hồ đều đã hoàn toàn biến mất sạch, vô lực tựa lưng lên ghế.

- Đáng tiếc Lâm Dịch…mầm mống tốt như vậy a…

Tiếng thở dài vô thanh vang lên. So với rừng cây phía sau núi của Tông Phạm học viện, ở đây không thể nghi ngờ càng càng đáng sợ.

Đủ loại tiếng côn trùng kêu vang lên liên tục. Thỉnh thoảng thậm chí có thể nghe được tiếng địa chấn ầm ầm, đó là động tĩnh một vài sinh vật thật lớn trong rừng đi lại gây ra.

Trong một cổ nấm mốc mục nát để lộ ra một tia vị đạo tươi mát của thực vật. Làm cho không khí trong rừng rậm này cực kỳ quái dị. Trên mặt đất phủ kín một tầng lá khô dày đặc, sớm đã vì ướt mà mục nát không chịu nổi. Bốn phía cây cối cũng không coi là cực kỳ cao lớn. Thoạt nhin chỉ cao khoảng mấy chục thước, nhưng thân cây cực kỳ tráng kiện. Hơn nữa uốn lượn thành dáng dấp cực kỳ quái dị. Trên mặt đất rất nhiều rễ cây đan xen phức tạp. Chỉ là nhìn liền biết chỗ này cực kỳ không dễ đi.

Tia sáng cực yếu, vận đủ nhãn lực cũng bất quá có thể thấy được cực ly khoảng ba mươi thước. Hơn nữa ở giữa cây cối tráng kiện che đậy, tầm nhìn cũng lại càng có hạn.

Khi Lâm Dịch từ trong bóng tối chậm rãi tỉnh táo lại, cảm giác đầu tiên là đau.

Đầu tựa như bị người ta phân thành hai nửa, đau đớn kịch liệt điều này làm cho hắn nhịn không được rên rỉ thành tiếng. Cũng may nghị lực cứng cỏi, cảm giác đau đớn này liên tục duy trì khoảng vài thời thần, dần dần tiêu tán. Mà lúc này, sắc mặt Lâm Dịch đã tái nhợt không gì sánh được, mồ hôi úa ra như mưa.

Theo cảm giác đau đớn trên đầu dần dần biến mất, đau đớn trên thân thể lại cuốn theo tất cả ập đến. Nhất là đau đớn dưới bụng càng khiến Lâm Dịch mạnh mẽ hít từng đợt lương khí.

Một lúc lâu sau, mới coi như thích ứng loại đau đớn này. Lâm Dịch lúc này mới tinh lực quan sát bốn phía.

- Đây là chỗ sâu trong rừng cây sao?

Lâm Dịch chỉ nhớ mang máng cổ hấp lực thật lớn kia tập thân, sau đó hắn liền rơi vào hôn mê, căn bản không biết sự tình phía sau phát sinh.

Nghĩ lại tới ba gã Thánh Giai cường giả nhìn thấy lúc trước khi hôn mê, Lâm Dịch thật không ngờ bản thân đã chết đi. Dù sao ở trong lòng hắn, Thánh Giai cường đại đã đạt được một loại trình độ không gì làm không được. Hắn thậm chí nghĩ không có nghĩ tới, con chuột có thể dưới mí mắt ba người này đem chính mình giết chết.

Bất quá vẫn nghi hoặc bản thân sao lại ở đây. Đương nhiên nghi hoặc là nghi hoặc, Lâm Dịch vẫn cho rằng cách nghĩ của bản thân không sai, đây là chỗ sâu trong rừng cây.

- Không thể tiếp tục nán lại chỗ này. Lão sư bọn họ hẳn là đang ở xung quanh tìm kiếm mình, phải cùng bọn họ đi hội hợp

Dưới bụng truyền đến đau đớn khiến Lâm Dịch biết tình cảnh hiện nay của hiện nay cũng không phải quá tốt. Trong hoàn cảnh âm u ẩm ướt này, vết thương trên người đủ để biến thành đồ vật lấy mạng hắn.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:29 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

73. Chương 85 - 86: Lâm Dịch Sinh Hoạt Trong Rừng Rậm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Miễn cưỡng vặn vẹo đứng dậy, nhưng đại não đơn giản như thế, Lâm Dịch lại vẫn cực kỳ miễn cưỡng mới hoàn thành. Đại não đột nhiên một trận choáng váng, hắn không khỏi loạn choạng vài bước, mới miễn cưỡng đứng vững.

- Thân thể quá yếu…như vậy căn bản kiên trì không bao lâu.

Tâm trạng của Lâm Dịch hiểu rất rõ trạng thái hiện nay của bản thân. Bụng đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang ục ục, cảm giác đói nhất thời dũng nhập đại não. Nước bọt trong miệng càng không bị khống chế tiết ra, khiến Lâm Dịch một trận suy yếu.

- Trước hết tìm được thực vật, bằng không nói không chừng đợi không được lão sư bọn họ đến. Bản thân liền chết đói trước.

Khí khăn nuốt nước bọt, Lâm Dịch thầm nghĩ, không khỏi nhìn xung quanh. Đây rõ ràng là so với rừng cây lúc trước âm trầm hơn rất nhiều. Mặc dù lấy nhãn lực của Lâm Dịch cũng khó khăn lắm có thể thấy rõ sự vật trong phạm vi bốn mươi thước. Lại thêm cổ thụ ở đây rõ ràng so với trong rừng cây già lão hơn nhiều. Xem ra rừng cây ở phía sâu bên trong này là hình thành trước phiến rừng cây mà hắn đã gặp nạn kia.

Trong lòng Lâm Dịch không khỏi phán đoán như vậy. Sau đó kéo thân thể suy yếu trọng thương từng bước một hướng phía trước đi đến.

Rừng cây này cực kỳ âm trầm, dọc theo đường đi rễ cây leo bình thường hầu như có thể bỏ qua, lại trở thành cản trở lớn nhất làm suy yếu Lâm Dịch. Y phục sửa lại trên người đã hoàn toàn không thể còn hình dạng. Lâm Dịch phải đem nó cởi ra, tìm một đại thụ đặc biệt rõ ràng, miễn cưỡng dùng cành cây đào một cái hố nho nhỏ, bỏ vào đó. Sau đó lại xác nhận bản thân không có nhớ lầm đặc trưng của đại thụ, lúc này mới tiếp tục đi đến phía trước.

Cảm giác quá đói lại kéo tới, đại não Lâm Dịch từng đợt hư nhược, thân thể đã gần như chết lặng. Thiếu y phục tu hành, trên thân thể tuy rằng nhẹ nhõm không ít, nhưng dọc theo đường đi đồ vật như bụi gai, hôm nay cũng có thể dễ dàng lưu lại trên người Lâm Dịch những vết thương bỏng rát.

Lâm Dịch rốt cục không thể chịu đựng được, ánh mắt nhìn quét khắp nơi, tìm được một đống thực vật không có gai, cũng mặc kệ là nó có độc hay không liền, tùy tiện nhét vào trong miệng. Khi đối mặt với cái đói, không ai lại để ý thức ăn có hợp khẩu vị hay không.

Một cổ chất lỏng đắng chát tanh hôi từ thực vật đứt ra rót vào trong miệng Lâm Dịch. Lâm Dịch chau mày, cố nén cảm giác buồn nôn, đem nó gắng gượng nuốt vào.

Thẳng cho tới khi ăn được một đống lớn thực vật, Lâm Dịch mới cảm giác được bụng mình hơi có chút nhiệt lực. Thân thể cũng rõ ràng không còn suy yếu nữa.

- Vận khí cũng không tệ lắm, may mà không có độc.

Lâm Dịch có chút tự giễu thầm nghĩ. Nhìn bốn phía, một đường đi tới, sắc trời đã hoàn toàn tối. Bốn phía truyền đến tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng rít gào của dã thú để Lâm Dịch không dám tùy ý đi lại trong bóng đêm.

Ánh mắt nhìn quét, tìm được một gốc cây cực kỳ tráng kiện, mà trên cây có một cái lỗ không nhỏ, Lâm Dịch loạng choạng đi tới phía trước nó.

Lỗ tai nhẹ nhàng dán vào trên thân cây, lẳng lặng nghe ngóng một hồi.

Đây là tri thức từ trường học được. Nói như vậy, trong rừng cây âm u, loại lỗ cây cổ thụ này là sào huyệt của một vài sinh vật. Khi Lâm Dịch trở lại phía sau núi, rất nhiều thời gian nghỉ ngơi đều là ở hậu sơn, trên những hang động trên cây kia. Mà mục đích nghe ngóng tự nhiên chính là nghe một chút động tĩnh trong hang động.

Nhưng nghìn vạn lần đừng tưởng rằng cách làm như vậy căn bản là dư thừa. Bởi vì rất nhiều lúc, đặc biệt vào buổi tối, một ít ma thú chính là ngủ ở bên trong này. Nếu như ngươi không kinh động nó, nó cũng sẽ không phát động công kích bất ngờ với ngươi. Nhưng nếu như ngươi không rõ nguyên do, tùy tiện chui vào trong chỗ ở của nó, chạm đến thân thể nó, hậu quả suy nghĩ một chút cũng biết.

Lẳng lặng nghe một lúc lâu, Lâm Dịch thở ra một hơi, vận khí không tệ, tựa hồ đây là một hang động trên cây không có ma thú ở lại.

Phí lực lượng thật lớn mới bò lên đến hai thước trên thân cây, chui vào trong động. Vừa vặn cũng đủ cho Lâm Dịch cuốn người nghỉ ngơi một đêm.

Tại bình thường động tác giản đơn như vậy, lúc này muốn hoàn thành lại có vẻ cực kỳ khó khăn. Cứ khẽ động như vậy, lại khiến vết thương dưới bụng đã được hắn dùng mảnh y phục đơn giản buộc chặt lại bị xé rách, chảy ra máu tươi.

Nỗ lực cuốn người lại, hít sâu mấy thơi, sau đó, trên trán Lâm Dịch đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nhắm mắt lại, dần dần thân thể đã mệt mỏi rã rời cùng tinh thần đói ăn nhất thời cuốn theo tất cả, Lâm Dịch nặng nề mà ngủ thiếp đi.

Trong rừng cây âm u này, Lâm Dịch cứ như vậy không chút cảnh giác liền trực tiếp ngủ đi. Kỳ thực là là phi thường nguy hiểm.

Dù sao, ma thú hoạt động quanh đây cũng không ít.

Cũng may Lâm Dịch vận khí coi như không tệ. Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch nhẹ nhàng động đậy, vết thương dưới bụng trải qua một đêm đã đóng vảy, lúc này khẽ động, nhất thời nứt ra. Một cỗ cảm giác đau đớn bén nhọn nhất thời đem Lâm Dịch giật mình tỉnh giấc.

Chờ một lát tốt hơn, Lâm Dịch mới cẩn thận từ trong động chui ra.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của Lâm Dịch rõ ràng tốt hơn rất nhiều. Tuy rằng vết thương trên thân thể vẫn còn, nhưng so với ngày hôm qua đã mạnh hơn nhiều lắm.

Bụng lại kêu ục ục một tiếng. Lâm Dịch theo tiềm thức liếc mắt nhìn thực vật ngày hôm qua đã ăn. Nghĩ tới cổ đắng chát tanh tưởi kia, nhất thời bỏ đi ý niệm lại đem nó ăn trong đầu.

Thân thể đã đỡ hơn chút. Chỉ cần không gặp ma thú, đánh một ít động vật nhỏ bình thường hẳn là vẫn có thể làm được.

Lâm Dịch ngẫm lại, liền hướng phía trước tiếp tục đi đến.

Cứ như vậy, Lâm Dịch bắt đầu cuộc sống trong rừng rậm.

Hắn không dám tùy ý đi lại. Hắn vẫn cho rằng chính mình còn đang trong núi phía sau học viện. Chỉ là địa phương tương đối sâu một chút. Lão sư bọn họ nhất định có thể tìm được chính mình.

Mà loại ý niệm này trong đầu, Lâm Dịch một mực ở đây sinh hoạt gần ba tháng, sau đó mới hoàn toàn bỏ đi.

Trong ba tháng này, thân thể Lâm Dịch vẫn phi thường suy yếu. Đi một chút lại nghỉ, khó khăn lắm mới tìm được một nguồn nước. Nhưng Lâm Dịch cũng không dám đến quá gần. Bởi vì trong rừng rậm, gần nguồn nước thường có rất nhiều ma thú lui tới. Lấy trạng thái thân thể hiện nay của Lâm Dịch, dù cho chỉ là ma thú nhất cấp nhỏ yếu nhất cũng có thể dễ dàng lấy tính mạng của hắn.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể thừa dịp bóng đêm, khi xác định xung quanh không có ma thú, bằng tốc độ nhanh nhất, trong thời gian ngắn nhất ở nguồn nước uống mấy ngụm, rồi lập tức rời đi.

Hắn không dám tùy ý đi loạn, vạn nhất lão sư bọn họ tìm tới nơi này, mà chính mình lại vừa vặn rời khỏi, thì nên làm cái gì bây giờ? Căn cứ vào loại lo lắng này, Lâm Dịch liền ở gần nguồn nước sinh hoạt.

Rất không dễ dàng tìm được một thụ động tương đối nhỏ, lại không có ma thú, Lâm Dịch liền nhớ tới chỗ lúc trước chôn y phục tu hành, đem nó lấy lên, chỗ ở tạm rốt cuộc cũng tìm được.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, Lâm Dịch cũng không phải không có gặp ma thú. Ngược lại, hắn thậm chí rất nhiều lần thiếu chút nữa cùng những ma thú kia đối mặt. Nếu không phải đại não của hắn rất thần kỳ tại lúc gặp nguy hiểm sẽ tự động trở nên cực kỳ lãnh tĩnh, phỏng chứng hắn sớm đã bị những ma thú kia ăn thịt.

Đói liền tìm một vài động vật nhỏ, dùng hòn đá săn giết. Ban đầu Lâm Dịch là dự định dùng tốc độ để đuổi bắt. Nhưng lấy thân thể của hắn hiện tại, cộng thêm những dã thú nhỏ kia quanh năm sinh hoạt tại trong hoàn cảnh nguy cơ tứ phía này, đã luyện được một thân bản lĩnh thấy gió là chạy. Tốc độ cực nhanh, để Lâm Dịch căn bản là theo không kịp.

Bất đắc dĩ, lại ăn thêm vài lần loại thực vật đắng chát tanh tưởi, sau đó, Lâm Dịch quyết tâm phải săn được con mồi.

Về phần vì sao không kiếm một loại thực vật để ăn, Lâm Dịch cũng không dám bảo chứng vận khí của mình có thể vẫn tốt như lần trước nữa. Trong rừng cây này hầu hết thực vật đừng nói là hắn, phỏng chừng cả đại lục này cũng không có mấy người có thể hoàn toàn nhận biết. Sinh trưởng ở loại địa phương này, hắn cũng không dám khẳng định không có độc. Lần đầu tiên nếm thử đó là vô cùng bất đắc dĩ. Hôm nay rõ ràng có thể kiếm được ít đồ làm no bụng, tuy rằng vị đạo không được tốt lắm, nhưng ít ra là an toàn. Lâm Dịch cũng không muốn bởi vì miệng hưởng thụ mà liều tính mạng.

Căn cứ vào tâm tư không muốn lại ăn loại thực vật này, Lâm Dịch khiến cho bản thân tìm con mồi săn giết.

Các loại bẫy rập căn bản là chuyện vô ích. Hắn nếu không có một công cụ và thể lực để đặt bẫy. Mà ngay cả một chút tri thức đào bẫy cũng không có. Đặt bẫy, dụ dỗ thế nào? Đừng nói đợi vận khí, chờ dã thú tự mình đi qua. Vận khí, loại đồ vật này đôi khi rất quan trọng, nhưng quá độ ỷ lại, tuyệt đối là một sự tình phi thường ngu xuẩn. Lâm Dịch tình nguyện bản thân ăn thêm vài ngày thực vật đáng ghét kia, để có thời gian nắm giữ một phương thức công kích hữu dụng. Chí ít muốn tại trước khi thân thể hoàn toàn khang phục có thể sử dụng phương thức công kích.

Vì vậy hắn đã nghĩ đến dùng đá.

Tuy rằng thân thể tương đối suy yếu, nhưng đối với Lâm Dịch rèn đúc từ nhỏ mà nói, lấy thân thể suy yếu này mạnh mẽ phát ra một lần công kích vẫn có thể làm được. Lấy lực cổ tay ném đá, lực lượng thực sự là không nhỏ, đủ để đem một vài động vật nhỏ không có phòng bị chết tại chỗ hoặc choáng váng.

Đương nhiên, lực đạo là có. Nhưng chính xác lại có chút tạm được. Cũng may nghị lực của Lâm Dịch cho tới bây giờ sẽ không yếu. Khi lần đầu tiên nếm thử tư vị của thịt, Lâm Dịch cũng không ăn thực vật đáng ghét kia nữa.

Từ ban đầu trong mười lần công kích có một lần được, đến sau này trăm phát trăm trúng. Lại một lần chứng minh thiên tư cường hãn của Lâm Dịch. Bất luận cái kỹ xảo gì, chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn liền có thể hoàn toàn nắm giữ và tinh thông.

Không thể không nói, thịt chính là thịt, tuy rằng là thịt sống, nhưng so với ăn thực vật kia tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa đối với thương thế của hắn cũng có rất nhiều tác dụng.

Trải qua ba tháng sinh hoạt khó khăn, thân thể Lâm Dịch dần dần được khôi phục. Chí ít, kiện y phục tu hành nặng nề kia đã vô pháp ảnh hưởng đến hắn.

Không thể không nói, y phục tu hành này chất lượng thật tốt. Lúc đầu tránh né một trảo trí mạng kia của con chuột mà bị thủy tiễn bên cạnh công kích xuyên thấu dưới bụng, y phục tu hành kia cũng không chút hư hao. Mà thủy tiễn kia hết thảy xuyên qua thân thể Lâm Dịch, thẳng đến xuyên ra vạt áo, vẫn không có thương tổn đến y phục.

Thực sự là vật chất cổ quái. Cho tới bây giờ, Lâm Dịch còn không biết được loại y phục tu hành này đến tột cùng là dùng vật chất gì chế tạo thành. Vào tay trầm trọng như vậy, nhưng tính chất lại mềm mại như thế. Đây là một tồn tại cực kỳ mâu thuẫn.

Thể lực đã khôi phục kha khá. Lâm Dịch dự định ngày hôm nay bắt đầu ra đi. Tuy rằng không rõ bản thân hiện đang ở nơi nào. Nhưng cứ ở chỗ này tuyệt đối không phải một biện pháp tốt. Hắn phải tìm được lối ra.

Nhưng mà bởi vì bản thân không rõ phương hướng, Lâm Dịch chỉ có thể dựa theo cảm giác bước đi.

Rễ cây cổ thụ đan xen trên mặt đất hình thành một tầng chướng ngại vật. Nhưng hôm nay thân thể Lâm Dịch toàn bộ khôi phục, cũng đã không thể tạo thành ảnh hưởng gì nữa. Thân thể Lâm Dịch tựa như một con linh vượn xuyên qua đám cổ thụ. Không thể không nói, khi thân thể suy yếu trong lòng cảm giác nghẹn khuất kia, tại một lần chạy băng này đã phát tiết không ít.

Rừng cây vẫn âm u như cũ. Đây là một thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Thân thể khôi phục để Lâm Dịch không hề quá lưu ý tung tích của mình có bị bại lộ hay không. Một lần chạy nhanh nhất thời khiến cho một vài ma thú ở chỗ tối chú ý.

Tiếng phá không bén nhọn chui vào trong tai Lâm Dịch. Bằng vào cảm giác nguy cơ hơn người, Lâm Dịch vô ý thức nghiêng đầu. Đạo kim sắc đạo kim sắc quang mang chợt lóe mà qua, không một tiếng động liền cắm vào cổ thụ trước mặt, lưu lại một cái lỗ nhỏ.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:29 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

74. Chương 87: Tu Hành Trong Rừng Rậm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch nhất thời trong lòng rùng mình.

- Sơ ý rồi…

Thân thể khôi phục dẫn đến cảm giác nguy cơ của hắn dần dần yếu đi. Lần này lại không một chút cố kỵ nào chạy ầm ầm trong rừng rậm như vậy, đây là rừng rậm ở sâu bên trong có nguy cơ tứ phía chứ không phải là bìa rừng ở phía ngoài kia. Thế cho nên căn bản không có ngờ tới sẽ có ma thú đột nhiên phát động công kích đối với hắn.

Trong lòng thầm tự nhắc nhở, đồng thời, hành động của Lâm Dịch cũng không chậm đi chút nào. Thân thể mạnh mẽ thay đổi, hai chân liên tục ở trước cổ thủ đạp hai bước. Sau đó tại không trung lộn một cái, xoay người rơi xuống đất.

Mà ở trước mặt Lâm Dịch, một cái bóng của ma thú không có chút báo trước liền xuất hiện ở đó từ khi nào rồi. Trong lòng Lâm Dịch thầm kêu khổ không thôi, biểu tình nhất thời chìm xuống. Một đôi con ngươi hắc sắc phản xạ ra quang mang lãnh tĩnh.

Lâm Dịch hai tay ấn trên mặt đất, an tĩnh không chút động tác, đôi mắt cũng cảnh giác nhìn quét xung quanh.

Thử!

Lại là một tiếng phá không truyền đến. Thân thể Lâm Dịch nhất thời làm ra phản ứng. Mạnh mẽ nhảy về phía trước, chỉ thấy một đạo kim mang lấy tốc độ mắt thường khó có thể thấy rõ bắn thẳng vào chỗ Lâm Dịch vừa ngồi.

Hai chân ở một bên cổ thụ mạnh mẽ liên tiếp điểm xuống. Sau đó thân hình Lâm Dịch tựa như một mũi tên nhọn vọt tới bụi cỏ.

Hắn vừa mới nhìn rõ được, kim mang chính là từ trong bụi cỏ này bắn ra.

Thân thể Lâm Dịch vừa mới chui vào bụi cỏ, một đạo thân ảnh vô cùng nhỏ bé lấy tốc độ cực nhanh dĩ nhiên từ trong bụi cỏ bắn nhanh ra, chui vào trong rừng cây kia biến mất không thấy.

Mà thân ảnh Lâm Dịch ngay tại lúc đạo thân ảnh nhỏ bé kia bắn ra, lập tức cũng bổ tới. Nhìn đạo kim sắc thân ảnh kia ẩn dấu vào trong rừng, Lâm Dịch liền dừng lại.

- Tốc độ thật nhanh. Xem ra hẳn là Kim hệ ma thú.

Lâm Dịch không khỏi âm thầm kiểm điểm.

- Bản thân quá sơ ý. Nếu không phải vận khí tốt tránh thoát tránh được lần đánh lén thứ nhất, e là bản thân đã biến thành một cỗ thi thể.Trong rừng rậm này quả nhiên rất nguy hiểm.

Trước đã nói qua, các nơi tại Bạch Đế Đại Lục đều đầy rẫy ma thú cường đại hung bạo. Vũ Môn tồn tại là vì phòng ngừa ma thú tấn công nhân loại. Nơi đây cũng không biết là rừng rậm gì. Ma thú sâu trong rừng rậm thông thường so với đại đạo vùng biên cương càng cường đại hơn rất nhiều. Tại loại địa phương này, hơi chút vô ý đều có thể mất mạng.

Lâm Dịch âm thầm hô may mắn. May mà con Kim hệ ma thú này không tính là ma thú cường đại gì. Bằng không vừa rồi tốc độ nhanh hơn chút nữa, trên đầu mình sẽ thêm một cái lỗ máu.

Hít sâu một hơi, Lâm Dịch hành động cẩn thận hơn rất nhiều. Người thông minh, sẽ không té ngã hai lần trong một cái hố. Hiển nhiên, Lâm Dịch cũng không phải loại ngu ngốc. Cẩn thận hơn nhiều quả nhiên là có lợi. Chí ít tại rất nhiều lúc, Lâm Dịch cũng không có bị ma thú nào đó đánh lén. Mặc dù là có, cũng có thể trong thời gian ngắn nhất phản ứng lại. Khi Lâm Dịch cẩn thận, cảm giác nguy hiểm hầu như trời sinh của hắn để hắn tránh né vài lần công kích của ma thú cường đại.

Lấy cấp bậc Ngũ Cấp Cảnh Môn chiến sĩ của Lâm Dịch, tại rừng rậm này tuyệt đối không thể tính là cường đại. Lâm Dịch thậm chí ở chỗ này thấy vài ma thú trong truyền thuyết, chỉ xuất hiện trên đồ phiến tại Phong Vân Các đã đạt được trình độ cao nhất Bát cấp.

Nói đến đây phải nhắc lại một chút, ma thú đại thể có thể chia từ Nhất cấp tới Cửu cấp. Từ Nhất tới Ngũ Cấp đến Lục cấp ma thú là tương đối thông thường. Sau Lục cấp ma thú liền là sự sự tồn tại phi thường hiếm thấy. Thông thường đạt được trình độ này, ma thú đã có số lượng nhất định.

Hay nói cách khác, như ma thú họ xà. Bình thường ma thú họ xà đều là từ tam cấp đến tứ cấp. Mỗi nhất mạch phần lớn có mười đến hai mươi phần chủng loại có thể đạt được trình độ trên Thất cấp, Bát cấp.

Có thể thấy được ma thú Thất cấp, Bất cấp quý hiếm ra sao.

Nhưng mà Cửu cấp ma thú trong truyền thuyết lại càng thưa thớt. Dưới tình huống bình thường, cũng có một đến hai loại ma thú có thể đạt được trình độ này. Mà trong một vài chủng loại nhỏ yếu, càng không thể đạt tới cảnh giới đỉnh tiêm được.

Mà Cửu cấp ma thú cùng ma thú bình thường khác biệt rất lớn. Ngoại trừ lực lượng cường đại có thể so với Thánh Giai của nhân loại ra, bản thân chúng đều có trí tuệ không dưới nhân loại. Trong đó tuổi tác lớn, càng có thể dễ dàng cùng nhân loại giao lưu.

Đương nhiên, đây đều là Lâm Dịch tại Phong Vân Các Tàng biết được. Cụ thể có phải là chuyện như vậy, hắn cũng không rõ ràng lắm.

Bởi vậy có thể thấy được rừng rậm này là một loại hung hiểm ra sao. Bát cấp ma thú, tồn tại cường đại này lấy lực lượng Ngũ Cấp Cảnh Môn nhỏ bé của Lâm Dịch phỏng chừng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Khi Lâm Dịch thấy một đầu ma thú Bát cấp có họ với rồng trong lúc ngáp ngáp phun ra một hỏa cầu gây ra trận hỏa hoạn thật lớn, càng cảm thụ thật sâu được bản thân nhỏ yếu và vô lực.

Trước mặt những cường đại tuyệt đối này, Lâm Dịch thậm chí ngay cả một ngáp của nhân gia cũng không thừa nhận nổi. Cái này đối với Lâm Dịch là một đả kích to lớn có thể thấy được.

Trải qua cái loại cảm giác vô lực và mất đi lòng tin này, ý chí chiến đấu của Lâm Dịch cũng bị kích thích, nghĩ đến ngày đó thấy ba Thánh Giai lăng không mà đứng, Lâm Dịch nhịn không được trong lòng một trận kích động.

Thánh Giai ta nhất định phải đạt được.

Ý chí chiến đấu của Lâm Dịch sau khi bị kích động, kết quả chính là dẫn đến tốc độ đi tới của hắn càng chậm. Mỗi ngày ngoại trừ cần phải tìm đường ra ngoài thì phần lớn thời gian Lâm Dịch lại bắt đầu tu hành.

Rất hiển nhiên, đây là một địa phương tốt để tu hành. Hoàn cảnh gian khổ khiến cho tiềm năng của Lâm Dịch được bộc lộ ở cường độ lớn nhất.

Đối với kỹ xảo thể thuật nghiên cứu lúc này đã bị Lâm Dịch vứt ở phía sau. Bởi vì trải qua ba năm ở học viện Tông Phạm này. Kỹ xảo Trung cấp thể thuật của Lâm Dịch đã cực kỳ thành thục. Hiện tại hắn cần là lực lượng càng cường đại, cùng thân thể càng cường kiện hơn.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:31 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

75. Chương 88 89: Thu Hoạch Phong Phú

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mỗi ngày chạy đi biến thành một bộ phận của tu hành. Sáng sớm vừa tỉnh, chính là chạy một đoạn hơn ba mươi dặm, sau đó, thân thể Lâm Dịch giống như mới từ trong nước chui ra. Bởi vì … lực lượng tinh khiết rèn đúc này, hắn cũng không có sử dụng kỹ xảo khinh thân học được trong trường, mà là tự mình dùng lực bản thân để chạy mà thôi.

Lại thêm y phục tu hành nặng nề trên người, một hơi chạy qua cự ly hơn ba mươi dặm. Cho dù là ai cũng biết cảm giác này tuyệt đối không dễ chịu.

Rèn luyện kiểu này chính là một phương pháp rèn luyện tinh thần lực. Cũng chính là tại lúc thân thể cực kỳ mệt mỏi rã rời, nỗ lực chống lại ý niệm muốn nghỉ ngơi trong đầu, nhắm mắt minh tưởng.

Đây cũng là có mục đích, bởi vì phá môn ấn ký ngoại trừ trình độ thành thạo ra, nguyên nhân lớn hơn chính là cần tinh thần lực tinh thần lực ấn ký phù hợp cao độ. Mà tinh thần lực càng là cường đại, phù hợp tự nhiên cũng lại càng dễ.

Thông thường quá trình này đều từ một đến hai tiếng đồng hồ. Sau khi hoàn thành thì chính là thực chiến kết hợp với săn thú.

Hai quá trình này kết hợp với nhau. Cũng may trong rừng rậm số lượng ma thú rất nhiều. Ngoài những ma thú cường đại khiến Lâm Dịch phải xấu hổ ra, còn có một vài con so với Lâm Dịch yếu hoặc mạnh hơn một chút. Khi chiến đấu, dưới ý thức lãnh tĩnh kia gia trì, thực lực của hắn đều có thể đề thăng mười đến hai mươi điểm. Điều này làm cho hắn cơ bản có thể dưới tiền đề không kinh động những ma thú cường đại kia đánh chết mục tiêu hắn lựa chọn.

Thời gian Lâm Dịch tu hành trong rừng chậm rãi vượt qua.

Cái gọi là trong núi không ngày tháng, qua bao lâu thời gian, bản thân Lâm Dịch cũng là không rõ ràng lắm. Trong rừng rậm không có mặt trời này, Lâm Dịch toàn thân tâm đầu nhập trong tu hành. Căn bản không có tâm tư, cũng vô pháp đi tính toán thời gian. Vả lại, thực lực của hắn đã hoàn toàn đột phá cấp bậc Lục cấp Tử Môn chiến sĩ cũng duy trì liên tục đề thăng.

Nhưng mà thiếu phá môn ấn ký của Thất cấp Kinh Môn và Bát cấp Khai Môn, hắn thủy chung chỉ có thể đạt được trình độ Lục cấp Tử Môn.

Liên tục tiến hành và duy trì cường độ tu luyện do mình đặt ra. Con đường hắn đi tới trong tu hành càng chạy càng xa.

Dần dần, hoàn cảnh bốn phía đã không giống trước âm u đáng sợ như vậy. Thời gian ban đêm đã có thể thỉnh thoảng có một chút ánh trăng có thể xuyên thấu qua những tán cây to lớn, chiếu lên mặt đất cái bóng loang lổ.

Thấy loại tình huống này, Lâm Dịch không khỏi có một chút kích động trong lòng. Bởi vì cái này chứng tỏ hắn đã cách ranh giới càng ngày càng gần.

Tại hoàn cảnh không có mặt trời vừa sinh hoạt vừa tu hành, đã không biết bao nhiêu lâu. Tuy rằng Lâm Dịch cũng không phải một người nói nhiều, nhưng cứ như vậy một đoạn thời gian dài, xung quanh ngay cả một đồng loại cũng không có, cảm giác thực đủ để cho người ta phát điên.

Lúc này Lâm Dịch đâu còn dáng dấp như trước? Y phục tu hành trên người chất lượng không tệ, cũng không có thay đổi gì, nhưng cả người Lâm Dịch đã hoàn toàn thay đổi.

Khuôn mặt hơi ngây ngô và thanh tú lúc trước, đã hoàn toàn thay đổi.

Trên mặt bởi vì tránh né lần đầu tiên công kích của con chuột, bị kim chúc đao nhận rạch thương, mà lưu lại vết thương đã biến thành một vết đạo mờ nhạt. Tuy rằng không nhìn kỹ thì không nhìn ra được. Nhưng vô hình trung là làm hắn càng thêm vài phần cảm giác sát phạt lãnh khốc. Nguyên bản tóc ngắn, lúc này đã dài đến vai. Tu hành không ngày đêm khiến vẻ mặt hắn có chút gầy gò, nhưng cực kỳ cương nghị. Khiến cả người hắn tràn ngập một loại khí chất bao gồm bưu hãn, lãnh, thanh tú.

Chỉ có một đôi mắt lãnh liệt thỉnh thoảng hiện lên một ôn hòa, mới nói cho mọi người, tuy rằng trải qua một đoạn thời gian dài giết chóc như vậy, nhưng nhưng bản tính của hắn lại cũng không có bởi vậy mà đánh mất.

Nói lên giết chóc, Lâm Dịch trong lần này tu hành bất đắc dĩ này có thể nói là hắn đã có tích lũy cực kỳ dày.

Trên lưng hắn căng phồng trong bao phục giản dị mà chất lượng do da rắn chế thành, chứa không biết bao nhiêu ma hạch. Trong đó thấp nhất cũng là Ngũ Cấp ma hạch. Mà Lục cấp ma hạch thì chiếm phần lớn trong đó. Thậm chí còn có một viên Thất cấp ma hạch.

Đương nhiên, Thất cấp ma hạch này cũng không phải Ngũ Hành thuật thú hay ma thú không phải Ngũ Hành lại có phương thức dị năng công kích, mà là gặp phải một đầu ma thú không có phương thức dị năng công kích, như chủ nhân của cái bao màu tím này.

Chính là lúc đầu gặp phải chí tôn ma thú trong họ nhà rắn, Tử Kim Quan Mãng.

Trên thực tế nếu có khả năng, Lâm Dịch cũng không muốn đơn giản đi trêu chọc loại Thất cấp ma thú này. Thật sự là bởi vì nó muốn đem Lâm Dịch trở thành thức ăn trước. Lâm Dịch chạy cũng không thể chạy, đành phải liều mạng.

Phá môn ấn ký của Lâm Dịch tuy rằng chỉ tu hành đến Lục cấp Tử Môn. Nhưng cũng không biểu thị lực công kích của Lâm Dịch cũng chỉ có một điểm như Lục cấp Tử Môn chiến sĩ bình thường.

Trải qua quá trình tu hành liên tục không gián đoạn thời gian dài như vậy. Hơn nữa mỗi ngày ăn thịt ma thú, huyết nhục càng cường hãn. Lâm Dịch phát ra lực công kích cường đại, tuyệt đối vượt xa Lục cấp Tử Môn chiến sĩ, hoặc giả nói hắn là Tử Môn chiến sĩ cường đại nhất từ trước tới nay cũng không sai. Nhưng mà Tử Kim Quan Mãng tuy rằng là Thất cấp ma thú, nhưng phương thức công kích của nó lại cực kỳ đơn giản. Trói buộc, mổ, quét, khi chiến đấu, trong đại não cực kỳ lãnh tĩnh của Lâm Dịch, lập tức phát hiện nhược điểm của nó.

Tuy rằng Tử Kim Quan Mãng phòng ngự xác thực phi thường cường đại. Nhưng cũng không chịu nổi công kích thật lớn của Lâm Dịch. Rốt cục dùng thời gian một ngày một đêm, Lâm Dịch dùng toàn bộ sức lực từ thời còn bú tí mẹ cho tới giờ, mới coi như đem gia hỏa cực kỳ khó chơi này giết chết.

Cũng may ngày đó địa điểm đánh rắn chính là nằm trong lãnh địa của Tử Kim Quan Mãng. Tuy rằng Tử Kim Quan Mãng không có dị năng công kích, nhưng nó tốt xấu cũng là một đầu Thất cấp ma thú.

Bình thường ma thú không có chút trí năng, trước mặt những tồn tại chênh lệch đẳng cấp với mình, căn bản không dám có chút hành vi lỗ mãng nào. Như thế để giết chết Tử Kim Quan Mãng, Lâm Dịch đã là tình trạng kiệt sức lại may mắn một lần. Phải biết rằng lấy trạng thái thể lực của hắn lúc ấy, dù cho một con nhất cấp ma thú, chỉ cần đơn giản dùng một tiểu hỏa cầu, cũng đủ để cho hắn, Tử Môn chiến sĩ cường đại nhất từ trước tới nay chết thảm.

Lúc mới bắt đầu, đối tượng tu hành mà Lâm Dịch chọn hầu hết là Tứ cấp đến Ngũ Cấp ma thú. Theo thời gian chuyển dời, thực lực của Lâm Dịch tiến bộ, hắn lại bắt đầu liệp sát Lục cấp ma thú. Thẳng đến đem Tử Kim Quan Mãng giết chết, sau đó hắn mới dùng da của nó làm một cái bao giản dị. Sau lại liệp sát ma thú ngoài Ngũ Cấp, ma hạch đều bị xếp trong bao này.

Vốn là dự định lại làm thêm một kiện y phục. Thế nhưng Tử Kim Quan Mãng cứng rắn kiên cố quá mức. Thảo nào đánh nó nhiều như vậy mới làm được một cái bao nhỏ, cũng là Lâm Dịch hao phí công phú lớn mới từ trên người Tử Kim Quan Mãng lột ra được. Nhưng hắn thực sự không tự tin mình lại có thể đem khối da rắn này may thành một bộ trang phục để dùng.

Da của Tử Kim Quan Mãng không cần nghĩ cũng biết tuyệt đối giá trị xa xỉ. Nhưng thân thể nó thực sự quá lớn. Lâm Dịch mặc dù rất muốn, nhưng mà hắn lại không có đủ công cụ để cắt da của nó. Dựa vào vài nguyên nhân, Lâm Dịch chỉ đành tiếc nuối nhìn vài lần, rồi đem nó bỏ lại trong lãnh địa.

Kết thúc một ngày đêm tu hành, Lâm Dịch cũng cảm giác được có một chút mệt mỏi rã rời. Trải qua thời gian dài sinh hoạt trong rừng rậm, hắn đã tổng kết ra một bộ kinh nghiệm tương đối hữu dụng. Tỷ như nói ở địa phương nào có nguồn nước, địa phương nào tương đối an toàn.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh một phen, sau đó lựa chọn một phương hướng, vác thi thể một đầu Tứ cấp ma thú họ lang vừa mới săn giết, đi thẳng qua.

Đi ước chừng hơn mười phút, phía trước liền mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy róc rách. Dưới chân không khỏi nhanh hơn một chút, đi qua mấy đại thụ, một dòng suối nhỏ đã xuất hiện trước mắt hắn.

Ở xung quanh dòng suối nhỏ, lúc này đang có ba con Tứ cấp ma thú vây quang, uống nước. Lâm Dịch hơi nhăn mặt nhíu mày, chợt nhãn thần ngưng lại.

Đám ma thú đang cúi đầu uống nước, hầu như đồng thời kinh hoảng ngẩng đầu, tựa hồ là cảm thấy sự vật nào đó phi thường kinh khủng, hoảng loạn hướng bốn phía nhìn vài lần, nhanh chóng xoay người chạy, biến mất ở trong rừng. Chỉ một hồi công phu, một đoạn dòng suối nhỏ này đã không còn bất cứ một ma thú nào.

Đây là sự tình Lâm Dịch trong lúc vô tình phát hiện. Không biết vì sao, gần đây tinh thần lực của hắn tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng. Sát ý trong lòng đã có thể mượn tinh thần lực tiến hành truyền bá vô hình. Đám ma thú trời sinh cực kỳ mẫn cảm đối với sát khí, nguy hiểm,... Lâm Dịch chợt phát ra sát ý cường đại để chúng cảm giác được, cũng tồn tại một loại sợ hãi trong lòng, bởi vậy hoảng loạn mà chạy cũng không phải sự tình gì kỳ quái.

Đối với hiện tượng này, Lâm Dịch cũng là cảm giác có chút mạc danh kỳ diệu, hắn thực sự không rõ vì sao trong khoảng thời gian này tinh thần lực lại cuồng tăng.

Nhưng cũng may hiện nay xem ra đây cũng không phải chuyện gì xấu. Chí ít tại lúc xua đuổi một vài ma thú nhỏ yếu thì thuận tiện hơn rất nhiều. Bằng không để hắn trực tiếp đi xua đuổi, không chừng phải tốn nhiều công phu. Những ma thú này không phải kẻ dễ trêu chọc. Nếu ngươi không biểu hiện ra thực lực cường đại tuyệt đối, chúng tuyệt không có khả năng dễ dàng rời khỏi.

Ngay cả nhân loại cũng đối với sự vật không biết cảm giác được sợ hãi, càng không nói những ma thú có chỉ số thông minh thấp này. Trước mặt loại sát ý cường đại này, ma thú dưới Ngũ Cấp đều nghe gió liền chạy.

Xua đuổi hết ma thú, Lâm Dịch liền đi đến bên cạnh dòng suối nhỏ, tùy ý đem thi thể đầu ma lang kia đặt ở bên cạnh, trước rửa mặt đã.

Lau khô chút nước trên mặt, Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn khắp nơi, tìm được một gốc cây cổ thụ, thân hình nhảy lên, phóng qua dòng suối nhỏ, đưa tay bẻ gãy mấy cành cây, sau đó trở lại dòng suối nhỏ kia.

Xây dựng một túp lều giản dị, từ trong lòng móc ra đá đánh lửa, sát sát hai tiếng, một ngọn lửa liền mọc ra.

Trong một đoạn thời gian rất dài, Lâm Dịch cũng không dám tùy ý châm lửa trong rừng. Tự nhiên là bởi vì sợ hãi bởi vậy mà đưa tới ma thú cường đại. Nhưng khoảng thời gian trước, hắn phát hiện ma thú ở đây hầu hết chỉ có Tứ cấp. Thỉnh thoảng gặp phải lợi hại cũng bất quá trên dưới Ngũ Cấp. Không còn như trước gặp những tồn tại kinh khủng trên Thất, Bát cấp nữa. Lấy thực lực hiện nay của hắn đã có thể hoàn toàn không nhìn những ma thú này. Lúc này mới dám châm lửa nướng thức ăn.

Đem lửa cháy phóng tới một bên, Lâm Dịch mới bắt đầu thu thập thi thể ma lang kia.

Hai tay cực kỳ thành thạo thành trảo, trực tiếp từ trên đầu ma lang kia mở ra một lỗ hổng, sau đó mạnh mẽ xé ra, tê một tiếng nhỏ vang lên, da của ma lang đã bị Lâm Dịch dễ dàng phân ra.

Kỳ thực đây cũng không có biện pháp nào, tại thiếu công cụ, Lâm Dịch phải dựa vào hai tay của mình đem da của con mồi tách ra. Cũng may mới đầu liệt sát hầu hết là động vật nhỏ, da lông coi như mềm mại. Lấy trạng thái thân thể của Lâm Dịch lúc đó vẫn có thể tách ra.

Càng lâu sau, chờ Lâm Dịch khôi phục xong cũng theo thói quen, phân tách ra. Tuy rằng toạt nhìn có chút tàn nhẫn, máu lạnh, nhưng không thể không nói, tốc độ thực phi thường nhanh. Trước mặt lực lượng biến thái của Lâm Dịch, dưới Thất cấp, không đụng phải Kim hệ thuật thú, da lông đều có thể dễ dàng xé ra.

Tùy ý đem da lông nhét vào một bên, cũng không quản nội tạng nát vụn, trực tiếp đem một cái chân lớn, sau đó dùng sức xé ra. Một cái chân ma lang nhất thời đã bị kéo ra, máu tươi còn chưa đông lại nhất thời rơi xuống.

Đem chân ma lang hướng bếp lửa bên cạnh thả vào, Lâm Dịch đem nó trực tiếp nướng trên lửa.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:31 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

76. Chương 90 91: Tinh Thần Dị Biến!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tiếng mỡ bị đốt vang lên lách tách, chân ma lang đã bị biến thành màu vàng, Lâm Dịch mới bắt đầu thưởng thức.

Trong khoảng thời gian này, sức ăn của Lâm Dịch trở nên cực lớn. Một cái chân ma lang hai ba phút sau đã bị hắn ăn sạch sẽ. Lau lau mỡ trên khóe miệng. Lâm Dịch có chút cảm khái.

- Quả nhiên ăn chín vẫn ngon hơn nhiều.

Tuy rằng thiếu giảm rất nhiều gia vị. Không thể coi là mỹ vị, nhưng mùi rất nặng, thậm chí còn có chút tiên huyết ấm áp chảy ra, thực sự ăn tốt hơn nhiều lắm.

Lại nghỉ ngơi một trận, Lâm Dịch mới đứng dậy. Lại nhìn chung quanh, tiến vào rừng cây, Tìm một hồi lâu, mới tìm được một thụ động. Đem đầu Tứ cấp ma thú kia bên trong trực tiếp dọa sợ bỏ đi, Lâm Dịch cuộn người chui vào, trong chốc lát sau, liền dần dần ngủ thiếp đi.

Mà Lâm Dịch đang ở trong thụ động nghỉ ngơi…

Đột nhiên, hắn chợt nhíu mày lại, ngay sau đó, hắn tựa hồ cảm giác được một loại thống khổ cực kỳ khó chịu, một khuôn mặt tuấn tú nhất thời vặn vẹo.

Một cổ thống khổ như xé rách chợt tựa như bạo tạc trong não hắn. Không chút dấu hiệu báo trước làm cho hắn nguyên bản đang ngủ, nhất thời bất ngờ bị sự thống khổ này làm giật mình tỉnh giấc.

Lâm Dịch muốn mở mắt, nhưng mà lại đột nhiên phát hiện, động tác bình thường đơn giản như vậy, vào lúc này cư nhiên trở nên khó khăn, giống như mí mắt nặng nghìn cân, mặc kệ hắn nỗ lực thế nào, cũng không thể mở ra được dù một khe hở nho nhỏ.

Khuôn mặt hắn vặn vẹo kịch liệt, trên trán trong nháy mắt đã bị mồ hôi thấm đẫm, trong cảm giác đau đớn như bạo tạc như thủy triều đem hắn bao phủ.

Lẽ ra dưới đau đớn kịch liệt như vậy, đại não của hắn hẳn là tự chủ sản sinh bảo vệ mà ngất đi. Nhưng mà khiến người ta khó hiểu là, dưới đau đớn cực độ như vậy, bản năng bảo hộ của thân thể tựa hồ biến mất. Hắn chỉ có thể ý nghĩ rõ ràng thừa thụ thống khổ kịch liệt này.

Hắn muốn thông qua phương thức la hét nào đó để giảm bớt thống khổ của mình. Lại hoảng sợ phát hiện, thân thể hắn đã hoàn toàn không nghe hắn sai khiến nữa, tựa như một cỗ lực lượng thật lớn đem tứ chi của hắn trói buộc. Chỉ có thể càng lúc càng cuộn tròn lại, mà không thể mở ra chút nào.

Từng đợt thống khổ tựa như từng đợt thủy triều liên tục trùng kích phòng tuyến tinh thần yếu đuối của hắn. Tuy rằng không thể lý giải thống khổ này rốt cuộc là từ đâu mà đến, nhưng Lâm Dịch rất rõ ràng, nếu như hắn không thể vượt qua, hắn chỉ có một kết cục duy nhất là biến thành một người thực vật.

Lâm Dịch chỉ có thể cắn răng, cố nén loại thống khổ này. Lợi của hắn bởi vì cố sức quá độ mà chảy ra tia máu. Mồ hôi trên người đã từ dịch thể biến thành một loại đặc dính.

Cũng may gần đây tinh thần lực của hắn đột nhiên tăng trưởng nhanh. Cho nên tuy rằng khó chịu, nhưng phòng tuyến tinh thần lại còn có thể kiên trì một hồi. Lâm Dịch chỉ có thể lẳng lặng thừa thụ, lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi cảm giác thống khổ này biến mất.

Đúng lúc này, một tầng lam sắc sóng gợn nhàn nhạt xuất hiện ở xung quanh hắn, lẳng lặng trôi xung quanh thân thể hắn, dần dần, thời gian trôi qua càng lúc càng thịnh.

Thân thể Lâm Dịch đột nhiên chậm rãi huyền phù, biểu tình của hắn vẫn vặn vẹo, đầy mồ hôi, vẻ thống khổ cũng không còn.

Thân thể hắn bị một tầng lam sắc sóng gợn dạng nước chậm rãi phiêu phù ra khỏi thụ động. Địa phương cách mặt đất gần hai thước, chậm rãi huyền phù.

Sau đó quang hoa dần dần càng lúc càng thịnh, chậm rãi, tại không trung không ngờ xuất hiện một lam sắc quang hoa thủy cầu đem Lâm Dịch gắt gao bao bọc.

Nhưng mà trong thủy cầu, Lâm Dịch lại cảm giác được hô hấp không chút nào khó khăn. Chỉ là cảm giác thống khổ kịch liệt không ngừng kia khiến đại não của hắn bắt đầu chết lặng. Nguyên bản tư duy rõ ràng đến bây giờ đã bắt đầu có chút không rõ. Đau đớn kịch liệt khiến hắn ngay cả phân tâm tự hỏi cũng không thể, gần như mất đi ý thức.

Nhưng mà cảm giác đau đớn kia vẫn là thực sự như vậy. Tinh thần lực của bản thân Lâm Dịch đối mặt từng đợt đau đớn kịch liệt như thủy triều đã đến sát biên giới tan vỡ.

Lam sắc thủy cầu phát tán quang mang đem rừng cây xung quanh chiếu rọi thành một mảnh tinh lam. Trong rừng rậm một ít ma thú hiếu kỳ từ sâu trong cánh rừng đi tới, nghi hoặc nhìn lam sắc thủy cầu huyền phù tại không trung.

Trong đó càng có một hai đầu ma thú chậm rãi tới gần, muốn đụng vào lam sắc thủy cầu này một cái, xem đến tột cùng là vật gì.

Nhưng mà khi thân thể chúng bất cứ bộ vị gì tiếp xúc với thủy cầu, chỉ thấy từ trong thủy cầu, lấy tốc độ mà chúng căn bản không thể phản ứng lại phân liệt ra. Một thủy cầu nhỏ khác nhất thời đem thân thể chúng bao bọc.

Ma thú bị bao bọc trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc kinh khủng, chúng bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Nhưng mà một tầng thủy màng hơi mỏng bao vây lấy lấy thân thể chúng kia lại tựa như lông trên da của chúng, vô luận chúng giãy dụa ra sao, vẫn không thể đột phá.

Biểu tình sợ hãi hiện lên trên mặt chúng. Bởi vì chúng đã cảm giác được mình không thể hô hấp. Không khí xung quanh đã hoàn toàn bị một tầng thủy màng hơi mỏng này ngăn cách. Mất đi dưỡng khí cung ứng, da mặt chúng cũng bắt đầu vặn vẹo.

Chúng không cam lòng há rộng miệng ra, nhất thời bắt đầu sử dụng năng lực bảo mệnh của mình. Hoặc kim sắc kim chúc đạo nhân, hoặc lam sắc thủy tiễn, hoặc hồng sắc hỏa cầu từ trong miệng chúng phun ra, tựa hồ muốn phá tan một tầng thủy màng hơi mỏng này.

Nhưng mà để chúng tuyệt vọng là công kích của bọn chúng căn bản ngay cả một tia tác dụng cũng không có.

Quang hoa đủ loại từ trong miệng chúng vừa phát ra, tiếp xúc với thủy màng, trong nháy mắt liền tựa như hoàn toàn tan rã, dung hợp trong lam sắc thủy màng kia. Ngược lại lam sắc thủy màng sáng bóng cũng càng phát sáng.

Chúng không cam lòng tiếp tục công kích tới, không cam lòng tiếp tục giãy dụa, mãi cho đến sáu bảy phút trôi qua, mới hoàn toàn nằm trên mặt đất, thân thể cứng ngắc, con mắt lộ ra tuyệt vọng và kinh khủng chết đi.

Nhưng mà khi những ma thú kia tử vong, lam sắc thủy màng bao trùm bên ngoài thân thể chúng lại tựa như có một cỗ lực lượng dẫn dắt hoàn toàn trở lại trong lam sắc thủy cầu đang huyền phù hai thước trên không trung kia. Lam sắc thủy cầu vẫn nhu hòa sáng bóng như cũ.

Chưa bao giờ gặp qua sự tình quỷ dị như vậy, trong mắt các ma thú khắc cũng nhất thời lộ ra biểu tình kinh khủng, hầu như khi những thủy màng kia dung nhập trong thủy cầu, chúng cũng đã bỏ chạy ra khắp nơi. Tuy rằng trí lực của chúng không cao, nhưng chúng vẫn có thể rất dễ dàng ra cái gì khiến đồng loại tử vong. Đối mặt tình huống mà chúng không thể lý giải, chúng chỉ có thể cuống cuồng chạy trốn.

Lúc này Lâm Dịch đã hoàn toàn rơi vào một loại trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Biểu tình vẫn vặn vẹo như cũ, trong mồ hôi đã lộ ra mộ tia huyết tích hồng sắc. Đó là tình huống thân thể hắn bị bó buộc quá độ đạt được cực hạn, sau đó sản sinh ra. Thân thể hắn đã cuộn thành một đoàn nho nhỏ, thỉnh thoảng phát ra từng đợt quắp không thể khống chế.

Nói hắn hôn mê, là bởi vì hiện tại hắn đã hoàn toàn không thể suy nghĩ, ý thức hầu như đã hoàn toàn biến mất.

Mà nói hắn thanh tỉnh lại bởi vì cảm giác thống khổ khiến người ta rét lạnh kia vẫn rõ ràng như cũ.

Phòng tuyến tinh thần của bản thân Lâm Dịch đã chỉ còn một tầng hơi mỏng, đối mặt đau đớn như nước thủy triều mà đến, phòng tuyến tinh thần của hắn quả thực tựa như một tầng giấy mỏng trong đại dương sóng lớn ngập trời. Khẽ đụng vào một cái là có thể dễ dàng đem hắn đánh bại.

Nhưng mà đúng lúc này một trận hồng sắc quang mang đột ngột lóe ra. Lâm Dịch chỉ cảm thấy một cổ tinh thần lực cường hãn đến vô cùng cường đại cuồn cuộn rót vào trong đầu hắn. Nguyên bản đã biến mất tinh thần lực nhất thời trở nên bừng bừng sinh cơ. Lấy tốc độ có thể cảm giác được nhanh chóng khôi phục. Bất quá mấy phút sau, đã hoàn toàn khôi phục đến cường độ tinh thần lực nguyên bản của hắn, mà vẫn còn đang tiếp tục tăng lên.

Đau đớn như thủy triều tựa hồ tại giờ khắc này suy yếu không ít. Trong nháy mắt khôi phục ý thức, Lâm Dịch chỉ có thể trợn tròn mắt.

Nếu như nói đau đớn vừa rồi trước mặt tinh thần lực của Lâm Dịch là đại hải mênh mông, như vậy so sánh với tinh thần lực thần bí đột nhiên rót vào, đau đớn vừa rồi đã trở thành dòng suối nhỏ.

Dưới tinh thần lực thần bí chi trì, phòng tuyến tinh thần của Lâm Dịch biến thành biến thành chủ công. Lúc này năng lượng xuất hiện trong ý thức hải của Lâm Dịch chia làm ba màu sắc. Kim hoàng sắc là tinh thần lực của chính hắn, lúc này lấy tộc độ lấy mắt thường có thể thấy được nhanh chóng tăng trưởng. Mà một mảnh lam sắc thật lớn lại đột nhiên xuất hiện dẫn đến Lâm Dịch đau đầu. Mà năng lượng trong đó chiếm hầu như chín chín phần trăm lại là hồng sắc tinh thần lực thần bí xuất hiện sau đó.

Dưới sự trợ giúp của hồng sắc năng lượng, kim hoàng sắc tinh thần lực tựa như một khối hải dương vĩnh viễn không thể thỏa mãn, điên cuồng hấp thu lam sắc năng lượng. Lam sắc năng lượng tả xung hữu đột, tựa hồ muốn lao ra khỏi hồng sắc năng lượng vây quanh. Nhưng mà vô luận như thế nào cũng vô pháp hoàn thành. Tựa như ma thú bị lam sắc thủy màng bao vây vừa rồi, vô luận nó có giãy dụa thế nào, cũng không thể đột phá.

Lam sắc thủy cầu bao vây lấy Lâm Dịch đã xuất hiện từng đợt gợn sóng thật lớn, cực kỳ không bình tĩnh điên cuồng chấn động.

Lam sắc thủy cầu trở nên lúc sáng lúc tối, kịch liệt lóe ra.

Rốt cục, khi kim hoàng sắc tinh thần lực trong ý thức hải của Lâm Dịch hoàn toàn hấp thu lam sắc năng lượng xong, lam sắc quang cầu bao vây lấy hắn ba một tiếng, hoàn toàn biến mất.

Thân thể Lâm Dịch rơi trên mặt đất. Mà lam sắc năng lượng trong ý thức hải hoàn toàn biến mất, hồng sắc năng lượng nguyên bản chiếm hầu hết không gian cũng trong nháy mắt đột ngột biến mất, tựa như hoàn toàn không có xuất hiện qua.

Mà ý thức của Lâm Dịch đã ở hồng sắc năng lượng hoàn toàn biến mất, rơi vào một mảnh hắc ám.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Lâm Dịch từ trong bóng tối tỉnh táo lại giống như trải qua một cơn ác mộng.

Mở mắt ra, lại đột nhiên phát hiện nguyên bản rừng rậm âm u nhất thời trở nên sáng sủa. Nguyên bản tầm nhìn chỉ chưa đến năm sáu mươi thước, lúc này lại có thể rõ ràng xuyên thấu qua kẽ hở giữa cây cối thấy được ngoài trăm thước.

Thân thể hắn nhẹ nhàng nói không nên lời, tinh thần càng thư sướng chưa từng có.

Lâm Dịch từ trên mặt đất đứng dậy, lại ngạc nhiên phát hiện, thân thể mình có dính một tầng như dầu mỡ. Chỉ thấy da thịt đã biến thành một loại màu khô vàng. Trên mặt thậm chí còn dính một ít vết máu đã khô, một cổ tanh tưởi từ trên người hắn lan ra, ngay cả chính hắn cũng không nhịn được nhíu mày.

- Lẽ nào không phải nằm mơ?

Lâm Dịch có thể rõ ràng cảm giác được hôm nay tinh thần lực của mình cường đại. Không chút nào khoa trương nói, tinh thần lực của hắn đã tăng lên gấp trăm lần. Cho nên suy nghĩ và hành động của hắn cũng khiến hắn cảm giác được cực kỳ quái dị. Mượn sự tình vừa rồi mà nói, hắn muốn đứng, nhưng dưới hưng khởi, thân thể hắn mới động.

Đây là kết quả tinh thần lực đột nhiên tăng trưởng, sau đó, thân thể lại còn không có cùng tinh thần lực thống nhất. Cảm giác chung quy có chút không thích hợp.

Nhưng đau đớn đột ngột này đến tột cùng là cái gì? Lâm Dịch trăm mối suy nghĩ khó giải, cúi đầu trầm tư, cảm giác tanh tưởi lại xộc lên mũi. Nhắc nhở Lâm Dịch hiện tại sự tình nên làm nhất.

- Trước đi tắm một cái đã rồi nghĩ tiếp…

Lâm Dịch nhíu mày suy nghĩ, sau đó liền mang theo cảm giác hành động cực kỳ quái dị hướng phía dòng suối nhỏ hôm qua đi đến.

Tư duy luôn luôn nhanh hơn hành động một bước, khiến Lâm Dịch cảm giác cực kỳ khó chịu. Đây căn bản là đoạn đường khoảng vài bước, lại tốn gần chục phút của hắn mới đi tới được. Dọc theo đường đi nỗ lực cảm thụ tư duy và hành động khác nhau đến quái dị, tới cạnh dòng suối nhỏ mới coi như tốt hơn một chút.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:33 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

77. Chương 92 93: Dị Năng Thức Tỉnh!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đương nhiên chỉ là tốt hơn một chút. Nhưng cái loại cảm giác này vẫn khiến Lâm Dịch cực kỳ khó chịu.

- Xem ra, thân thể này còn phải lại làm quen một chút. Thực sự là thuyết pháp quái dị.

Lâm Dịch lấy một bộ dáng cực kỳ quái dị kéo y phục tu hành trên người xuống, âm thầm tự giễu suy nghĩ.

Cởi y phục tu hành xong, đi tới bên dòng suối nhỏ, Lâm Dịch vẫn vô ý thức hoạt động thân thể một chút.

Dòng suối nhỏ cực kỳ trong suốt, rộng chưa đến sáu thước, địa phương sâu nhất lại chừng hơn một thước, trong suốt thấy đáy.

Tuy rằng xung quanh ma thú không ít, nhưng bên trong vẫn là thỉnh thoảng có một hai con cá đang bơi.

Lâm Dịch không chế cảm giác cực kỳ quái dị của mình, rón rén đi tới bên dòng suối, sau đó một chân đạp xuống phía dưới.

Đột nhiên một cổ cảm giác cực kỳ kỳ lạ chảy qua trong lòng đi tới, khiến hắn không khỏi run lên, tiếp tục đi tới, động tác cũng nhất thời dừng lại. Lấy một chân đạp trong nước, một chân khác lại ở trên bờ động tác cứng ngắc quái dị.

- Cái này, đây là…

Trong lòng Lâm Dịch thầm run rẩy, tâm trạng cũng càng rung động.

Cảm thụ được nước suối chảy qua da thịt, Lâm Dịch lại đột nhiên có một cảm giác kỳ dị phảng phất như chính hắn đã cùng dòng nước trong suối hòa hợp một thể, cảm giác vô cùng thư sướng.

Trong Chút bất tri bất giác, Lâm Dịch hầu như vô ý thức buông lỏng tư duy của mình, tinh thần lực rất tự nhiên tràn ra, trong nháy mắt này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một vài cảnh vật.

Khối đá năm màu rực rỡ, con cá thản nhiên bơi lội quanh người, thậm chí còn có các loại ma thú đang uống nước trên dòng suối này.

Một bức đồ họa quái dị hiện lên trước mắt Lâm Dịch.

Nếu như hắn hiện tại tỉ mỉ chú ý, hắn có thể rất dễ dàng phát hiện, thân thể hắn đã bị một tầng lam sắc khí vụ mông mông lung lung bao vây. Chỗ mắt cá chân cùng dòng nước tiếp xúc càng lóe ra từng đợt lam sắc quang mang.

- Đây là…

Cúi đầu suy nghĩ, Lâm Dịch trong lúc vô tình thấy lam sắc quang mang chỗ mắt cá chân của mình, nhất thời tâm thần rung động mạnh, bức đồ họa nhất thời biến mất, Mà lam sắc quang mang bao phủ thân thể hắn cũng dần dần biến mất không thấy.

- Dị năng!

Trong đầu Lâm Dịch hai từ này thiểm điện xẹt qua.

Hắn nhất thời nhớ tới ba bốn năm trước trở lại trong thôn, Khương Phàm nói cho hắn biết Lâm Yến là một Dị Năng Giả. Hơn nữa cũng đồng dạng là Thủy hệ dị năng.

- Lẽ nào ta cũng là Dị Năng Giả?

Tâm tư của Lâm Dịch nhất thời linh hoạt, vừa nghĩ đến Dị Năng Giả trong lời đồn cường đại ra sao, nhất thời khiến hắn trong lòng tràn ngập một loại mong chờ và thấp thỏm không yên.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch không khỏi nhắm mắt lại, nỗ lực hồi tưởng cái loại cảm giác cùng nước suối hòa hợp một thể này.

Lần đầu tiên chủ động muốn nắm giữ loại cảm giác này, quá trình cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của Lâm Dịch. Nhưng mà tràng cảnh lúc trước vẫn rất thật, thật đếm mức Lâm Dịch không thể tin được đó chỉ là ảo giác.

Nhắm mắt cảm thụ, mang theo một chút chờ mong…Nhưng cái loại cảm giác này thật lâu không có hiện ra. Dần dần, Lâm Dịch đem tạp niệm trong đầu vứt ra bên ngoài. Tinh thần lực rốt cục chậm rãi lại tràn ra.

Không ít thời gian, tầng lam sắc quang mang mông lung kia lại dần dần xuất hiện quanh người Lâm Dịch, chỗ mắt cá chân tiếp xúc với dòng suối lại tràn ra từng đợt lam sắc quang mang nhu hòa.

Tràng cảnh lúc trước lại xuất hiện trước mắt, điều này làm cho trong lòng Lâm Dịch nhất thời nhịn không được lại run lên.

Tràng cảnh nhất thời tan biến mất. Mà Lâm Dịch cũng đã kinh hỉ mở mắt ra.

- Quả nhiên, quả nhiên là dị năng, ta cũng có dị năng, ta cũng có dị năng ha ha…

Lâm Dịch nhịn không được lớn tiếng cười ra, biểu thị vui sướng trong lòng.

Một lúc lâu sau, Lâm Dịch mới bình phục tâm tình kinh hỉ xuống. Hít sâu mấy hơi, đè nén kinh hoàng khiến tim đập nhanh.

- Trước tắm đã…

Lâm Dịch kích động nghĩ, động tác liền nhanh.

Vài bước đi tới giữa dòng suối nhỏ, sau đó bắt đầu chà xát thân thể.

Một tầng dơ bẩn do chất dầu mỡ và vết màu hình thành dưới Lâm Dịch liên tục chà xát từ trên người bóc ra. Trong lúc tắm, Lâm Dịch nhịn không được suy tư.

- Ngày hôm qua còn không có dị năng, bản thân sao lại trong một đêm đột nhiên có dị năng đây. Lẽ nào chính là dị năng thức tỉnh trong truyền thuyết?

Nghĩ đến đó, Lâm Dịch càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Đêm qua đột nhiên cảm thấy đau đớn, nhất định chính là một quá trình khi dị năng thức tỉnh phải trải qua. Nhất định chính là dị năng đột ngột xuất hiện, sau đó đã bị tinh thần lực của mình đồng hóa. Nhưng đồng thời không có đồng hóa hết thuộc tính nguyên bản của nó. Nói cách khác, tuy rằng nó trở thành năng lượng của mình, cùng tinh thần lực kết hợp, nhưng vẫn có thuộc tính đặc biệt…Thủy.

- Hẳn là như thế này. Không sai!

Lâm Dịch nghĩ nửa ngày, tựa hồ cũng chỉ có loại thuyết pháp này thích hợp với tình huống của hắn nhất. Dù sao chưa từng có tiếp xúc qua dị năng. Duy nhất có cũng chỉ có từ trong đó đạt được dị năng so với thường thức cùng với bổn nguyên năng lượng trong Phong Vân Các vốn cũng hơi chút thể tích một chút.

Lý căn bản chỉ nói để Lâm Dịch biết dị năng đến tột cùng là cái gì. Mà năng lượng bổn nguyên cũng chỉ là nhắc đến một chút, phi thường không rõ ràng. Điều này làm cho hiểu biết của Lâm Dịch đối với dị năng căn bản là không có.

Bởi vậy hắn căn bản không nghĩ tới. Nếu như chỉ là đơn giản dị năng thức tỉnh, cảm giác đau đớn kia có phải quá mức biến thái? Thử nghĩ lấy cường độ tinh thần lực của Lâm Dịch lúc đó chịu cảm giác đau đớn này vẫn thiếu chút nữa tan vỡ. Mặc dù tinh thần lực của Dị Năng Giả đều là tương đối kinh người, nhưng đây cũng là lúc thức tỉnh hoàn thành mới đề thăng a. Trước đó, nếu như gặp phải đau đớn kịch liệt mà quái dị như vậy, e là số lượng Dị Năng Giả đã ít lại càng ít. Dù sao người trời sinh gấp mấy chục lần thậm chí gấp trăm lần thường nhân cũng không phải không có. Nhưng thực sự quá ít.

Còn có cổ hồng sắc năng lượng đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên biến mất kia…

Nghĩ đến hồng sắc năng lượng kia, động tác chà xát của Lâm Dịch không khỏi chậm lại, trong mắt lộ ra một cổ nghi hoặc.

Đó đến tột cùng là cái gì? Đến tột cùng là năng lượng gì?

Cổ năng lực kia đã từng ở trong ý thức hải của Lâm Dịch, do đó năng lực có thể rất dễ dàng nhận cảm giác cuồng bạo, hung ác, máu tanh trong đó.

Lại thêm cổ năng lượng cổ là lớn như vậy, đạt được chỉ là hồi tưởng. Đều có thể để Lâm Dịch nhịn không được run rẩy. Tại trước mặt cổ hồng sắc năng lượng đó, Lâm Dịch cảm giác mình chỉ là một giọt nước không đáng kể trong đại hải.

Suy nghĩ một lúc lâu, cũng rốt cuộc nghĩ không ra được manh mối gì.

Cũng may Lâm Dịch cũng không phải người thích đâm đầu vào bế tắc, thực sự nghĩ không rõ, liền đem vấn đề này vứt sang một bên.

Lại nhanh chóng chà xát vài cái, Lâm Dịch lần thứ hai nhịn không được muốn thử nghiệm dị năng của mình.

Nhắm hai mắt lại, cả thân thể hắn đều chìm vào trong dòng suối.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên chủ động, lần thứ hai của Lâm Dịch rất nhanh điều chỉnh tốt tâm tính, dần dần, tầng lam sắc vụ khí mông lung kia lại xuất hiện. Mà lúc này quang mang lóe ra lại vừa vặn bộ vị vừa mới rời khỏi mặt nước.

Cảm giác kỳ quái kia lại kéo tới, Lâm Dịch cảm giác thân thể của mình đã biến mất không thấy, cùng dòng nước dưới thân hòa hợp một thể.

Lần này so với lần trước một chân đạp trong nước càng thêm cường liệt. Trong đầu lại xuất hiện cảnh vật.

Có kinh nghiệm hai lần trước, tuy rằng vẫn như cũ nhịn không được trong lòng mừng thầm, nhưng Lâm Dịch còn mạnh mẽ khống chế được tâm thần, mà bắt đầu quan sát.

Xem ra, trên thượng du hoặc giả hạ du của dòng suối này thoạt nhìn cách xa khu rừng, vị trí của nó rõ ràng dựa vào thị giác. Lâm Dịch thấy rất nhiều ma thú đang ở đây uống nước.

Lâm Dịch đột nhiên ngẫm lại bản thân đã biết dị năng đến tột cùng có thể thấy rất xa, tinh thần lực không khỏi gia tăng.

Cảnh vật hai bên di động, vẫn di động khoảng mấy phút đồng hồ, lấy một phạm vi phỏng chừng đã ngoài một dặm, đại não Lâm Dịch đột nhiên một trận suy yếu, cảnh vật nhất thời không rõ. Sau đó trong khoảnh khắc biến mất không thấy.

Lâm Dịch mạnh mẽ mở mắt ra, sắc mặt nhất thời có chút tái nhợt.

- Xem ra dị năng cũng có một giới hạn.

Đại não đột nhiên trống rỗng để Lâm Dịch cực kỳ khó chịu, sắc mặt tái nhợt. Hắn nhất thời nhớ kỹ cảm giác khó chịu không thể nói lên lời kia. Trong lòng âm thầm suy nghĩ:

- Xem ra cực hạn của chính mình hẳn là phương viên bán kính một dặm. Bất quá là ở trong nước này, còn ở trên bờ thì sao…

Tuy không hiểu gì về dị năng. Nhưng đạo lý thiên hạ đại khái là tương đồng. Dị năng cùng thuộc tính tại hoàn cảnh cùng thuộc tính có thể phát ra năng lượng gấp mấy lần là đạo lý dễ hiểu. Lâm Dịch vẫn có thể suy nghĩ được.

Bất quá lấy trạng thái hiện nay của Lâm Dịch muốn thử nghiệm lại một chút trong hoàn cảnh cách thủy sử dụng dị năng, thực sự không phải một ý kiến hay.

- Xem ra sau này chương trình tu hành lại phải tăng thêm cường độ rồi.

Trong lòng Lâm Dịch có chút hưng phấn suy nghĩ. Nhưng đại não trống rỗng vẫn là để hắn một trận không dễ chịu, xem ra, ngày hôm nay tu hành là không có khả năng tiến hành.

Lên bờ, mặc xong quần áo, Lâm Dịch liền đi săn thú. Tuy rằng tinh thần lực trống rỗng, nhưng cường độ thân thể hắn thật ra không chút biến hóa. Thậm chí lúc ở trên bờ, Lâm Dịch mới đột ngột phát hiện, vết thương chằng chịt trên người đã hoàn toàn biến mất sạch.

Bất quá tinh thần lực trống rỗng vẫn là ảnh hưởng đến thực lực của Lâm Dịch. Cũng may xung quanh hầu hết đều là Tứ cấp ma thú, đối phó với chúng, lấy trạng thái hiện nay của Lâm Dịch vẫn là không thành vấn đề.

Tùy ý đánh một đầu ma thú. Nướng ăn, sau đó, Lâm Dịch liền trở về trong động lúc trước, chỉ chốc lát sau nặng nề ngủ đi. Xem ra, dị năng sử dụng quá độ thì dễ ngủ hơn.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Lại qua một khoảng thời gian tương đối dài, Lâm Dịch đã hoàn toàn chìm trong bầu không khí tu hành.

Thảo nào có người nói hứng thú là lão sư tốt nhất. Lời này quả nhiên không giả. Lâm Dịch từ nhỏ liền đối với thể thuật có tưởng tượng chấp nhất. Lúc hắn tám tuổi, dám kiên trì rèn đúc cực hạn cơ sở thân thể. Mỗi một lần đều hầu như xung yếu phá cực hạn của bản thân mà xem… Nghị lực của Lâm Dịch thật khiến người ta rất khó tưởng tượng.

Một đường đi tới này, ban ngày Lâm Dịch tu hành thể thuật, rèn đúc cơ sở thân thể. Lấy thể lực của hắn hiện nay đã phải dựa vào lực lượng phải chạy sáu bảy mươi dặm mới cảm giác đạt đến cực hạn. Tốc độ chạy thật ra nhanh hơn không ít.

Tại lúc thể lực tiêu hao gần như hết sạch, hắn lại tiếp tục đi liệp sát ma thú, tăng cường kinh nghiệm thực chiến của bản thân. Tuy rằng hiện tại gặp phải hầu hết là Tứ cấp ma thú. Nhưng dưới tình huống thể lực tiêu hao gần như hết sạch thế này, Lâm Dịch muốn liệp sát cũng không phải một sự tình dễ dàng.

Cũng may Lâm Dịch ở chỗ này, lại thêm suy nghĩ lãnh tĩnh khi hắn chiến đấu, có thể để chiến lực của hắn tăng thêm vài tầng. Tuy rằng là khổ cực, nhưng chung quy vẫn là dưới tình huống nguy hiểm đem con mồi liệp sát.

Bất quá cũng là bởi vì quan hệ này, Lâm Dịch có thể cảm giác được bản thân tiến bộ là phi thường lớn. Tuy rằng nói vẫn như cũ chưa có phá vỡ Tử Môn. Nhưng Lâm Dịch có thể cảm giác được bản thân dưới tình huống không phá môn, đã có thể đạt được trình độ của Ngũ Cấp Cảnh Môn chiến sĩ bình thường. Nếu như nói ra e là không mấy người có thể tin tưởng?

Quả nhiên, tôi luyện trong sinh tử, vĩnh viễn so với trong hoàn cảnh an toàn phải nhanh hơn nhiều. Tiềm năng của con người mới có thể phát huy lớn nhất. Lâm Dịch tự cảm giác bản thân tiến nhập khu rằng này đã được khoảng hai năm. Hắn tiến bộ so với toàn bộ thời gian trước còn muốn nhanh hơn rất nhiều.

Mà sau khi ăn xong bữa tối, lại là thời gian tu hành dị năng.

Đối với dị năng hoàn toàn không biết gì cả để tiến độ tu hành dị năng của Lâm Dịch thật chậm. Ngay từ đầu, chính là tiến nhập sử dụng dị năng, đều phải cần nửa tiếng đồng hồ đến một tiếng. Dị năng đối với Lâm Dịch mà nói là một môn học mới tinh.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:33 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

78. Chương 94: Đi Ngang Qua Ước Ba Long

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trải qua nhiều ngày ma hợp, cuối cùng cũng đạt được tiến bộ nhất định. Đối với thao túng tinh thần lực rốt cuộc hơi chút đề thăng một điểm. Chí ít khi tiến nhập trạng thái sử dụng dị năng từ nửa đến một giờ, áp súc đến trong vòng vài phút.

Dị Năng Giả đồng cấp so với chiến sĩ đồng cấp càng cường đại, điểm này, Lâm Dịch có thể suy đoán ra. Dị Năng Giả chân chính, tiến nhập trạng thái sử dụng dị năng e là trong nháy mắt hoàn thành? Bằng không, nếu như nói ngay cả tiến nhập trạng thái sử dụng dị năng cũng cần phải vài phút, vậy trước khi hắn sử dụng dị năng đã đủ để chiến sĩ đem hắn miểu sát mấy trăm lần. Cũng chưa nói tới so với chiến sĩ cường đại.

Thao túng tinh thần lực là nan đề hiện nay Lâm Dịch vô pháp khắc phục. Trước khi xuất hiện dị năng, Lâm Dịch nhiều nhất cũng chỉ là đại khái biết làm thế nào thả lỏng tinh thần mà thôi. Quá trình phóng rồi thu này căn bản không tính là thao túng gì cả.

Với cảm giác hiện nay của Lâm Dịch, chân chính thao túng hẳn là xa xa không chỉ vừa thu lại vừa phóng, đơn giản như vậy.

Lấy một thí dụ đơn giản nhất, hiện tại Lâm Dịch buông lỏng tinh thần lực liền đại khái có thể cảm giác được dị năng của mình tồn tại. Nhưng làm sao chỉ huy đây? Hắn căn bản gật đầu một cái cũng không có. Cho tới bây giờ, dị năng của hắn còn quanh quẩn tại buông lỏng tinh thần lực, sau đó tán ra trình độ cơ bản nhất.

Tuy rằng phạm vi dị năng không tính là nhỏ. Ở trên bờ phạm vi cũng đạt được bán kính nửa dặm. Qua độ này, tinh thần lực của Lâm Dịch sẽ trong nháy mắt tiêu hao sạch sẽ.

Nhưng hiện tại Lâm Dịch còn xa xa chưa đạt được trình độ sử dụng dị năng công kích. Hiện tại tình huống của hắn liền giống như trước mặt mình có một đống lớn bảo tàng. Nhưng ở ngoài cửa bao vây từng vòng. Bởi vì là không được tìm chìa khóa tiến nhập đại môn kia, chỉ có thể ở bên ngoài suy nghĩ suông.

Cũng may, nghị lực của Lâm Dịch cũng không phải nói chơi. Hắn biết rõ đạo lý băng dày ba thước. Do đó, tuy rằng không có hiệu quả gì, hắn vẫn là mỗi ngày không gián đoạn tu hành.

Đề cao trình độ trạng thái tiến nhập sử dụng dị năng. Đối với hắn cổ vũ đã là phi thường lớn. Hắn tin tưởng, chung quy có một ngày, hắn có thể sử dụng năng lực này dễ như lúc hắn huy động cánh tay của hắn vậy.

Cứ như thế, Lâm Dịch sinh hoạt trong rừng rậm âm u này, dưới tình huống chặt chẽ mà phong phú chậm rãi vượt qua. Kết thúc một ngày đêm tu hành, Lâm Dịch chậm rãi mở mắt.

Lúc này là mặt trời lên cao, mà hôm này trình độ âm u của khu rừng đã đủ để cho Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn thấy ánh sáng yếu ớt của mặt trăng trên không trung.

Tuy rằng không có việc gì, đứng ở trên đỉnh nhìn lại vẫn là một mảnh lục sắc mênh mông, nhưng Lâm Dịch tin tưởng, thời điểm hắn có thể rời khỏi rừng rậm này, hẳn là không còn xa.

Tính toán thời gian, tuy rằng không nhất định tính chuẩn, nhưng vô luận như thế nào, gần hai năm vẫn là có.

Đến nơi đây đã đủ hai năm. Nghĩ lại tới sinh hoạt trong học viện, lại so với sinh hoạt hiện tại, giống như hai thế giới.

- La Á bọn họ hiện tại đã là năm thứ lăm rồi? Còn có một năm nữa là tốt nghiệp. Lấy thiên tư của bọn họ, trong sáu năm đạt được trình độ Tử Môn trình độ hẳn là không phải khó khăn?

Lâm Dịch không khỏi có chút cảm khái thầm nghĩ.

Tuy rằng không thể nói là rất thân thiết, nhưng quan hệ giữa hắn và bọn La Á vẫn là tương đối không tệ. Ngẫu nhiên cảm khái cũng rất tự nhiên nghĩ đến bọn họ.

- Phụ thân và Yến nhi hiện tại thế nào đây? Nói không chừng bọn họ đại khái còn không biết mình đang ở đâu? Phỏng chừng còn cho rằng chính mình vẫn còn đang học tập trong học viện?

Lâm Dịch có chút tự giễu nghĩ đến.

Sau đó hít sâu một hơi, tưởng niệm cảm giác để trong lòng hắn một trận u ám. Không khỏi lắc đầu, vứt bỏ cảm giác khó chịu trong lòng. Sau đó ngẩng đầu thả người nhảy lên, hai chân cách xa nhau, giữa hai cây bước vài bước, rồi nhảy lên đầu.

Tìm một cái chạc tương đối tráng kiện, ngồi ở trên, ngẩng đầu thất thần nhìn trăng sáng trên không trung.

Ánh trăng màu bạc chiếu rọi, cánh rừng râm âm u cũng bao trùm một tầng ngân mang nhu hòa, có chút vắng vẻ mà âm trầm.

Dưới ánh trăng thỉnh thoảng xẹt qua một hai đạo thân hình ma thú, hiện thực tại ban đêm này, trong rừng râm vẫn rất là náo nhiệt như cũ.

Thời gian hai năm không dài lắm, nhưng là tuyệt đối không ngắn. Hai năm này, tuy rằng Lâm Dịch vẫn âm thầm tu hành, nhưng kỳ thực trong lòng hắn còn là có thêm một phần tịch mịch. Cho dù bất luận một người bình thường nào, trong thời gian hai năm này hoàn toàn cùng đồng loại ly khai. Bên cạnh hắn thậm chí ngay cả người nói chuyện cũng không có, trong lòng cũng sản sinh cảm giác tịch mịch.

Cả thế giới, khắp nơi đều là nguy cơ. Nhưng mà bên cạnh ngươi lại chỉ có mình ngươi.

Loại cảm giác này chỉ có thể ý hội, không thể nói ra. Không có người trải qua, vô luận thế nào cũng không thể hiểu.

Trừ phi nghị lực của Lâm Dịch không giống thường nhân, hơn nữa toàn thân tâm đều tiến vào trong tu hành. Đổi là bất kỳ một người nào khác đều có thể bởi vậy mà tinh thần tan vỡ. Càng đừng nói tới tiến bộ tu hành.

Lâm Dịch cứ như vậy thất thần nhìn ánh trăng thật to. Trong ánh mắt không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, một thân ảnh khổng lồ từ dưới ánh trăng xẹt qua, Lâm Dịch đang lẳng lặng nhìn trăng sáng không tự chủ được bị hấp dẫn.

Dưới ngân sắc ánh trăng chiếu xuống, lấy nhãn lực của Lâm Dịch rõ ràng thấy trên thân thể khổng lồ căn phòng gỗ.

- Đây là…

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một tia mê man. Chợt rõ ràng.

- Ước Ba Long!

Lâm Dịch nhất thời kinh hãi tỉnh lại, thân thể hầu như không chút nghĩ ngợi, mạnh mẽ nhảy ra mấy chục thước, thậm chí đã ngoài trăm thước.

Lâm Dịch cư nhiên cứ như vậy ở trên ngọn cây đuổi theo.

- Uy chờ một chút, chờ một chút…

Lâm Dịch trong lúc chạy đuổi theo, ra sức gọi. Tốc độ cực nhanh, cư nhiên khó khăn lắm cùng Ước Ba Long trên đỉnh đầu duy trì một tốc độ tương đương.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:35 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

79. Chương 95 96: Cuối Cùng Gặp Được Đồng Loại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng mà cự ly thực sự quá xa. Đã ngoài nghìn thước, mặc dù lấy thực lực Lục cấp Tử Môn chiến sĩ hiện tại của Lâm Dịch gắng gượng hô lên, muốn nghe được cũng không phải chuyện dễ.

Ước Ba Long vẫn là tiến về phía trước. Nhìn Ước Ba Long này, Lâm Dịch hiểu rất rõ phía trên lưng Ước Ba Long chắc chắn là sẽ có người ngồi ở đó, bởi vì khoảng cách, nếu như không lắng nghe tỉ mỉ rất khó có thể nghe thấy được tiếng gọi từ bên dưới vọng lên. Càng không nói là về khoảng cách từ trên lưng Ước Ba Long với rừng cây này lại khá xa. Tiếng gào thét kia bị gió thổi hình thành vật cách âm hữu hiệu nhất.

Nhưng mà Lâm Dịch cũng không cam lòng tiếp tục gọi to. Thầm nghĩ vạn nhất bọn họ hạ xuống tạm nghỉ ngơi và hồi phục thì sao?

Tư vị hai năm không thấy người sống, đã đáng giá để Lâm Dịch không ngại cực khổ đuổi theo như vậy.

Cứ như vậy, Lâm Dịch ở dưới lớn tiếng hô đuổi theo, nhưng Ước Ba Long trên không trung cũng không hề có ý tứ dừng lại chút nào.

Dần dần, Lâm Dịch dù sao cũng không phải sắt thép. Vùa duy trì tốc độ nhanh như vậy còn phải chạy nhảy, lại thêm một đường liên tục dùng toàn lực gào thét, khiến tốc độ của hắn dần dần chậm lại.

- Uy, chờ một chút a!

Thanh âm của Lâm Dịch thậm chí khi gọi đã có chút khàn khàn, nhưng mà hắn lại chỉ có thể nhìn Ước Ba Long càng ngày càng xa. Rốt cục, Lâm Dịch hoàn toàn tuyệt vọng.

Đứng thẳng trên ngọn cây, ánh mắt Lâm Dịch có chút trống rỗng nhìn Ước Ba Long đã mơ hồ chỉ còn một điểm đen.

Lâm Dịch thất vọng đứng một lúc lâu, mới lại lấy tinh thần.

- Được rồi. Nếu thấy một đầu Ước Ba Long, nói cách khác, hiện tại đường này hẳn là bình thường có người đi ngang qua. Phỏng chừng phía trước không xa, liền phải rởi khỏi khu rừng này.

Lâm Dịch âm thầm an ủi bản thân. Sau đó lại nhìn địa phương Ước Ba Long biến mất, trong mắt vẫn hiện lên một tia thất vọng.

Cứ như vậy một hai chục phút sau, Lâm Dịch đại khái tính ra một chút, bản thân không ngờ đã chạy ra khỏi cự ly gần trăm dặm. Quả nhiên, Ước Ba Long tốc độ phi hành phi thường nhanh. Không hổ là ma thú thay đi bộ chủ yếu của đại lục.

Lại chờ một chút, Lâm Dịch lúc này mới nhảy xuống ngọn cây. Chung quy không thể bởi vì không có chặn lại được Ước Ba Long liền chán nán nữa? Thời gian hai năm đã qua, tin tưởng không bao lâu nữa, cho dù không có Ước Ba Long đi qua, chính mình cũng có thể rời khỏi khu rừng này.

- Tây Lộ, ngươi đi nhìn bên ngoài. Phía dưới hình như có người.

Thanh niên gầy gò mặt lạnh đột nhiên mở mắt, sau đó nói với trung niên nhân đối diện.

- A?

Trung niên nhân đang buồn ngủ nghe vậy, nhất thời giật mình tỉnh giấc đứng dậy đi tới trước cửa phòng gỗ, đẩy cửa ra, một cổ gió lạnh gào thét nhất thời ập đến.

Bất chấp hàn lãnh đột nhiên ập đến, hắn cẩn thận đi tới sát lưng của Ước Ba Long, sau đó cúi xuống nhìn lai.

Rừng rậm vẫn âm u như thế, dưới ánh trăng ngân sắc càng có thêm vài phần thê lãnh.

Nhưng lại đâu thấy rõ được? Chớ nói lúc này thân ở trên cao, lại là đêm tối, dù là ban ngày đứng phía dưới rừng rậm, phỏng chừng cũng không có khả năng nhìn thấy người.

Tây Lộ có chút khổ não, sau đó mới quay đầu lại hỏi:

- Đại nhân… Ở chỗ này nhìn không thấy…Ngài xem chúng ta có phải nên hạ xuống để xem?

- Ngươi muốn chết?

Thanh niên mặt lạnh nhất thời sửng sốt, sau đó há miệng mắng.

Tây Lộ tựa hồ bị hắn mắng thất thần, lại không biết mình nói sai cái gì.

- Ngươi không biết đây là nơi nào sao? Trên mặt đất toàn bộ đều là Tứ cấp ma thú. Hạ xuống, dựa vào ngươi hay ta giết chúng? Hoặc giả nói, ngươi vốn cũng muốn chết?

Thanh niên tiếp tục mắng to. Mà Tây Lộ sớm đã kinh hãi, khúm núm không dám lên tiếng.

Thấy biểu tình của Tây Lộ, thanh niên nỗ lực khống chế lửa giận của mình một chút. Thực sự là xui xeo, sau khi trở về lập tức để tên ngu ngốc này giết chết. Làm người tiếp dẫn liên lạc của tổ chức và ngoại giới, cư nhiên ngu ngốc tới mức này. Lưu lại cũng chỉ tổ mang lại phiền toái cho tổ chức. Hắn nói như vậy, rõ ràng là cười nhạo thực lực của mình không bằng người khác.

Nghĩ tới đây, trong mắt thanh niên hiện lên một tia sát cơ, chợt nhíu mày lại, nghĩ đến thanh âm vừa rồi mơ hồ nghe được, sau đó thì thào nói:

- Ân. Nhất định là nghe lầm rồi.

Tây Lộ đang khúm núm không có nghe rõ hắn nói gì, lại sợ bị mắng, cẩn thận hỏi:

- Đại nhân, ngài, ngài nói cái gì?

Thanh niên hừ lạnh một tiếng, sau đó lạnh giọng nói:

- Không có việc gì. Trở lại.

Tây Lộ không dám truy hỏi nguyên nhân hắn đột nhiên thay đổi cách nghĩ, chỉ đành ứng tiếng, đi vào phòng gỗ.

Trong nhà gỗ cực kỳ trống trải. Tuy rằng diện tích không lớn nhưng không có bất kỳ đồ đạc gì. Chỉ ở trên lưng Ước Ba Long mắc một tầng da lông không biết của động vật gì, giẫm lên cực kỳ mềm mại.

Một ngọn đèn treo tại nóc nhà, theo Ước Ba Long di động mà không ngừng rung động rất nhỏ.

Tây Lộ lẳng lặng đứng ở cửa một lúc, phát hiện thanh niên mặt lạnh đã nhắm mắt lại. Sau một hồi do dự, lúc này mới trở về vị trí lúc trước của hắn, hành động không phát ra chút âm thanh nào, rất sợ làm đối phương giật mình tỉnh giấc lại chuốc lấy một trận mắng to.

Cách thời gian lần đầu tiên gặp phải Ước Ba Long rất dài, Lâm Dịch vẫn như cũ vừa tu hành, vừa vội vã lên đường.

Từ lần đó gặp phải Ước Ba Long, Lâm Dịch mỗi ngày chỉ cần hoàn tất tu hành, liền nhảy lên ngọn cây ngẩng đầu quan sát bầu trời, chờ mong một đầu Ước Ba Long lại xuất hiện.

Nhưng mà thời gian dài như vậy trôi qua, lại không có dù chỉ cái bóng của Ước Ba Long xuất hiện qua.

Lâm Dịch tuy rằng thất vọng, nhưng cũng may hắn có thể điều chỉnh tâm tình của mình. Dù sao hơn hai năm cũng đã trôi qua, thêm chút thời gian cũng không sao. Rừng cây càng lúc càng thưa thớt, xem ra cách lúc rời khỏi rừng cây hẳn là không xa.

Lại thông qua khoảng thời gian tu hành này, khi Lâm Dịch tiến nhập trạng thái sử dụng dị năng, đã đề thăng trong vòng một phút. Tuy rằng cách ý niệm khẽ động là có thể sử dụng dị năng còn kém rất nhiều. Nhưng so với lúc trước tiến nhập trạng thái sử dụng dị năng cũng phải mất hơn nửa tiếng đồng, tiến bộ đó không nhỏ tẹo nào. Quả nhiên tu luyện thành thạo xác thực có thể khéo léo.

Bất quá dị năng của hắn hiện tại có thể làm tựa hồ cũng chỉ có dựa vào Thủy hệ Thiên Địa nguyên tố trong không khí truyền bá mà do thám được. Cái khác tương đối thực dụng như là công kích hay phòng ngự vẫn không có cách nào làm được.

Xác thực, hắn có thể cảm giác được Thủy hệ nguyên tố trong thiên địa, nhưng hắn lại không cách nào điều khiển chúng.

Nói như vậy có lẽ có chút không quá chuẩn xác. Chuẩn xác mà nói, hẳn là hắn không biết điều khiển thế nào.

Tinh thần lực tuy rằng đã tương đối thành thạo, nhưng nói muốn thành thạo thao túng, lại còn cần một đoạn đường rất dài. Bởi vì Lâm Dịch căn bản ngay cả một chút manh mối cũng không có.

Làm sao thao túng tinh thần lực? Lấy cái gì đi theo túng nó? Sau khi thao túng được tinh thần lực lại làm sao đem nó thao túng Thủy hệ năng lượng trong không gian? Chính là có thể thao túng Thủy hệ năng lượng, nhưng lại làm sao để nó hình thành công kích hữu hiệu mà cường đại? Những điều này đều là nan đề Lâm Dịch còn chưa có khắc phục được.

Con đường dị năng còn rất xa xôi.

Cũng may Lâm Dịch trừ thiên tư ra, còn có nghị lực khiến người thán phục. Tuy rằng không có chút manh mối, nhưng tu hành dị năng vẫn chưa từng thả lỏng.

Đối với thao túng tinh thần lực tiến bộ, đối với phương diện thể thuật Lâm Dịch cũng có công hiệu cực kỳ rõ rệt. Kỹ xảo thể thuật của hắn hiện tại càng thành thục, đối với khống chế lực lượng đã đạt được một trình độ đủ khiến người ta kinh ngạc.

Lấy một thí dụ đơn giản. Lúc này Lâm Dịch Lâm Dịch thao túng lực lượng độ chính xác đã đạt được một chân bước qua, liền tại trên cây để lại một dấu chân sâu chừng một thước. Đó chính là một thước.

Phải biết rằng, lực lượng bước chân đối với tay càng linh hoạt mà nói phải khó khống chế hơn nhiều. Nhưng hắn cũng đã có thể đạt được loại trình độ này. Ngoài thao túng đối với lực lượng, trình độ tinh chuẩn có thể nghĩ.

Nhưng nghìn vạn lần đừng tưởng rằng thao túng lực lượng tinh chuẩn không quan trọng. Phải biết rằng kỹ xảo thể thuật rất nhiều yêu cầu so với lực lượng tinh chuẩn cao hơn nhiều. Bằng không, khi sử dụng, đó chính là sai một ly, đi một dặm.

Hiện tại Lâm Dịch đối với Trung cấp thể thuật mới coi như chân chính tiến nhập thành thục. Không chút nào khoa trương mà nói, cho dù phóng tới cả đại lục, người có năng lực khống chế tinh chuẩn như Lâm Dịch e là thật không có mấy. Dù sao đây là lấy Lâm Dịch có lực lượng tinh thần cường đại làm hậu thuẫn.

Cứ như vậy lại đi tới khoảng hơn một nghìn dặm.

Ngày hôm đó, Lâm Dịch tiến hành tu hành, quan sát rừng cây bốn phía, đã không còn vẻ âm u như lúc tiến vào nữa. Từng tia ánh mặt trời từ trong tán cây lộ ra, trên mặt đất hình thành quang ảnh loang lổ.

Cây cối tuy rằng vẫn tráng kiện, nhưng rất rõ ràng so với lúc trước muốn thấp hơn rất nhiều. Rất hiển nhiên, ở đây hình thành thời gian còn xa không bằng ở vị trí trung tâm.

Bởi vì từ khoảng một tháng trước bắt đầu, cái bóng của Tứ cấp ma thú đã trở nên vô cùng ít. Hiện tại xuất hiện hầu hết là Nhị cấp đến Tam cấp ma thú. Lấy thực lực hiện tại của Lâm Dịch mà nói, những Nhị Tam

cấp ma thú này thật sự là một chút lực chống cự cũng không có. Bởi vậy mỗi ngày tu hành thể năng cơ sở còn bảo trì, thời gian khác Lâm Dịch đều tiến hành nghiên cứu đối với dị năng.

Bất quá rất hiển nhiên, hiệu quả phi thường nhỏ. Trải qua thời gian dài tu hành như vậy, khi tiến nhập trạng thái dị năng cũng bất quá đề thăng vài giây mà thôi.

Bất quá Lâm Dịch vẫn là bộ dáng không biết mệt mỏi. Tinh thần lực đề thăng để hắn cả người cảm giác có một cổ phấn chấn tinh thần. Loại cảm giác này cực kỳ tuyệt vời. Mặc dù là phương diện dị năng không có đề thăng gì cũng tốt, đối với thao túng tinh thần lực có đề thăng cũng là Lâm Dịch nguyện ý nhìn thấy.

Mà lúc này, Lâm Dịch đang tu hành dị năng của mình.

Nhắm hai mắt lại, tinh thần lực nhất thời nhập vào cơ thể. Ước chừng một phút đồng hồ sau, một tầng lam sắc lam sắc mông lung xuất hiện bên cạnh Lâm Dịch. Nhận biết nhất thời mượn Thủy hệ năng lượng từ không trung tán ra. Hình ảnh từ xa lại hiện ra trước mặt Lâm Dịch.

Đột nhiên cả người Lâm Dịch chấn động, biểu tình kinh hỉ nhất thời xuất hiện trên mặt hắn. Bởi vì hắn trong lúc nhận biết hình ảnh, đã thấy mấy người xuất hiện.

Vào lúc này Lâm Dịch đối với khống chế tinh thần lực đã xa không còn nhỏ yếu như trước. Bằng không dưới trong lòng kinh hỉ như vậy, e là hình ảnh trong khoảnh khắc sẽ biến mất.

Dưới kinh hỉ, Lâm Dịch thu hồi dị năng, hướng bọn họ chạy tới. Hơn hai năm không có tiếp xúc với đồng loại, trong lòng Lâm Dịch hưng phấn là có thể nghĩ được.

Nhưng mà hắn lại đột nhiên nhịn xuống…bởi vì bọn họ đang nói chuyện.

Trong rừng rậm xanh um tươi tốt, ánh mặt trời từ từ chiếu xuống từng tia màu vàng. Thoạt nhìn là một địa phương vô cùng tường hòa.

Nhưng mà rất hiển nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều cho là như vậy.

Kiệt Khắc mặc một bộ đồ bó màu đen, trong cẩn thận mang theo một chút sợ hãi, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn phía trước, lại quay hướng đồng bạn phía sau dùng một thanh âm run rẩy nói:

- Ta nói…ở đây đã là địa phương sâu nhất ta từng tiến nhập..Chúng ta còn phải đi vào nữa sao?

Rất hiển nhiên cũng không chỉ một mình hắn đối với khu rừng này có sợ hãi như vậy. Một gã đồng bạn ở phía sau hắn nhất thời tiếp lời:

- Đúng vậy, đúng vậy. Những gia hỏa kia khẳng định đã chạy đến chỗ càng sâu hơn. Chỉ cần chúng ta đem cửa ra ngăn chặn, bọn họ ngoài trở lại không có bất cứ địa phương nào có thể đi. Chúng ta hà tất mạo hiểm lớn như vậy, tiếp tục truy đuổi?

Mấy người nhất thời dừng lại cước bộ, sau đó nhìn nhau vài lần. Trong đó một người càng là có chút oán giận nói:

- Gia hỏa kia tự mình sợ chết, ở bên ngoài không dám tiến đến. Lại để chúng ta tới nơi này tiếp tục đuổi theo. Đã đuổi một giờ liền, ngay cả cái bóng của chúng cũng không thấy. Ở đây khắp nơi đều là Nhất cấp Nhị cấp đến Tam cấp ma thú a. Lấy thực lực của chúng ta đi vào cùng chịu chết có gì khác nhau?

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:36 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

80. Chương 97: Nô Lệ!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nói đến đây, tựa hồ càng cả giận nói:

- Ai muốn đi tiếp thì đi, ta trở về, không tiếp tục đi vào nữa. Vì những gia hỏa kia đem tính mạng của mình đánh đổi, mới không có lời đấy.

Hắn nói hiển nhiên khiến cho những người khác đồng tình. Tất cả mọi người phụ họa gật đầu. Lấy thực lực bọn họ ngay cả Nhất cấp còn chưa đạt được, tại địa phương đầy những Nhị cấp Tam cấp ma thú này tiếp tục tiến vào, vậy cũng chính là chịu chết mà thôi.

Mấy người lại thương lượng một phen, sau khi trở về nói thế nào, liền cuống quít trở về theo đường cũ.

Lâm Dịch đã dùng dị năng nghe lén nội dung đối thoại này. Ngạc nhiên nhìn những người đó rời khỏi, Lâm Dịch lại là có chút ý nghĩ.

- Bọn họ…hẳn là đang truy kích người nào? Chẳng lẽ là còn lại mấy người kia?

Trong lòng Lâm Dịch nghĩ như vậy, tinh thần lực không khỏi tập trung đến một tràng cảnh khác.

Tại địa phương cách đám người kia mấy nghìn thước, cũng có một đám người khác. Bất quá chỉ là xem thấu liền biết đám người này cùng đám người lúc trước không phải một bọn.

Lúc này đã là vào thu. Trên cây, lá sớm đã khô vàng. Nhưng những người này ăn mặc y phục cực kỳ đơn bạc. Trên chân sớm đã là máu tươi chảy đầm đìa.

Cùng đám người kia khác nhau là, trong bảy tám người này có ba nữ hài tử.

Dị năng của Lâm Dịch có thể thấy rất rõ ràng hình dạng những người đó. Trong đó ba nữ hài tử tuổi cũng không lớn, nhiều nhất cũng bất quá khoảng mười tám tuổi. Nhỏ nhất cũng chỉ có mười năm, mười sáu tuổi.

Hình dạng những cô gài này đều là tầm thường. Tuy rằng không tính là quốc sắc thiên hương gì, nhưng cũng có thể coi như ngũ quan thanh tú, thanh thuần động lòng người.

Nhưng lúc này những nữ hải tử này tình huống hiển nhiên không phải tốt. Khuôn mặt khô vàng, dáng vẻ tiều tụy. Vừa nhìn liền biết là vì thời gian dài dinh dưỡng không tốt cùng với hoàn cảnh sống ác liệt tạo thành.

Còn lại mấy nam nhân lại đều là chính trực tráng niên. Bất quá khuôn mặt vàng như nến, hiển nhiên tình huống thân thể cũng không phải tốt như vậy.

Lúc này bọn họ cũng dừng lại, mấy nam nhân đang thương lượng cái gì đó.

- Chúng ta…thật không còn muốn tiếp tục tiến vào sao?

Trong đó một gã trung niên nhân trên mặt mang theo một tia do dự. Từ trong ánh mắt của hắn lộ ra thần sắc sợ hãi. Đối với người thường như hắn mà nói, dù cho chỉ là một con dã thú ngay cả Nhất cấp cũng không đến, cũng có thể rất dễ dàng lấy tính mạng hắn. Mà ở trong rừng rậm này tồn tại đều là kinh khủng vượt xa Nhất cấp Ma thú a. Tiếp tục tiến nhập, khả năng sinh tồn của bọn hầu như bằng không.

Nhưng mà không tiếp tục? Còn muốn trở lại địa phương so với khu rừng này còn âm u hơn sao?

Nhớ tới trường tiên độc ác kia, nhớ tới hoàn cảnh sinh hoạt không thuộc mình kia, hắn không thể không do dự.

Vài tên trung niên khác hiển nhiên cũng có do dự như vậy. Đi tới là chết. Lui về phía sau lại có thể là sống không bằng chết. Lựa chọn trong đó ngay tại một ý niệm của bọn họ.

Ba nữ hài tử bên cạnh dựa sát vào nhau. Lấy cách đó để xua bớt nhiệt độ hàn lãnh đầu thu.

Ba đôi mắt trong suốt lộ ra một vẻ uể oải thật sâu, nhưng vẫn là không hề chớp mắt nhìn vài tên đại nhân đang thương thảo. Bên trong toát ra vẻ tuyệt vọng thật sâu.

- Nếu như chỉ có mấy người chúng ta. Chết thì chết, không có gì đáng tiếc. Còn có Ny Nhi các nàng thì sao? Các nàng làm sao bây giờ? Lẽ nào cũng theo chúng ta cùng đi chịu chết? Các nàng còn đều là hài tử a…

Trong đó một trung niên đột nhiên lớn tiếng hô lên. Trong thanh âm hàm chứa một loại tâm tình thống khổ.

Còn lại vài tên đại nhân nhất thời bị dọa vừa động. Hầu như theo bản năng quay đầu lại nhìn khắp nơi. Xem có cái bóng của truy binh hay không. Còn tốt, chờ một trận không có động tĩnh gì. Tâm tình đang treo cao mới coi như thả lỏng.

Trong đó một gã trung niên thoạt nhìn nhiều tuổi nhất mà vẫn trầm mặc nhất thời thấp giọng quát dẹp đường:

- Ni Bột bình tĩnh một chút, chúng ta có hi vọng.

- Hi vọng? Hi vọng ở chỗ nào? Vì sao ta không nhìn thấy?

Thanh âm của Ni Bột có vẻ vô thần mà chỗ trống. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, thống khổ ôm lấy đầu mình.

Tất cả mọi người cúi đầu, trầm mặc.

Một nữ hài tử nhỏ tuổi nhất từ trong lòng hai nữ hài lớn hơn một chút giãy dụa ra. máu tươi chảy đầm đia, đi tới bên cạnh Ni Bột, khẽ vỗ vỗ Ni Bột, sau đó thấp giọng nói:

- Ba ba, người đừng thương tâm. Ny Nhi không sợ chết.

Cảm thụ được nữ nhi đi tới bên cạnh mình, nghe được lời nói trong miệng nữ nhi mình. Ni Bột nhất thời thất thanh khóc rống. Một phát đem nữ nhi ôm vào lòng. Khóc lóc nói:

- Ny Nhi, là ba ba vô dụng… Là ba ba vô dụng…

Tiểu cô nương được gọi là Ny Nhi chỉ có thể tùy ý phụ thân đem mình ôm vào ngực, lại không biết an ủi thế nào.

Tất cả mọi người không khỏi biểu hiện ra ngoài tình cảm nữ nhi đả động. Lâm Dịch càng nhịn không được nghĩ đến Lâm Yến và phụ thân. Tâm tình cũng theo đó buồn bã.

Nhưng vào lúc này, tinh thần lực hơi có một tia ba động, Lâm Dịch không khỏi ngưng thần cảm ứng. Chỉ thấy một đầu Tam cấp hôi lãnh xuất hiện ở cách những người này chưa đến năm trăm thước. Tuy rằng tầm nhìn của nó bị một cây đại thụ tráng kiện dày đặc che phủ. Nhưng từ mũi nó có thể ngửi ra được, nó còn có phương thức khác phát hiện con mồi của mình. Mà nó hiện tại theo mùi, chính là đám người khổ sở kia.

Tâm trạng Lâm Dịch nhất thời căng thẳng.

Lúc này hắn cách những người đó ước chừng hơn bốn nghìn thước. Hầu như nghĩ cũng không có nghĩ, Lâm Dịch nhất thời thu hồi dị năng nhận biết, tung người lên, liên tục bước qua hai ba cây cổ thụ, đã xuất hiện trên ngọn cây.

Hơi chút tìm kiếm phương hướng, sau đó dưới chân chợt phát lực. Thân hình nhất thời hóa thành một đạo hôi ảnh nhảy qua lại giữa cành cây.

Mà bên này, tiếng khóc của Ny Nhi dần dần hạ xuống, nhưng vẫn ôm con gái, thỉnh thoảng nghẹn ngào, có vẻ như bất lực vậy.

Trung niên lớn tuổi nhất kia khẽ thở ra một hơi thật dài, sau đó nói:

- Lấy tình trạng hiện tại xem ra, chúng ta ngoài trở lại, chỉ có một đường để đi.

Những người khác đều trầm mặc xuống, trong mắt toát ra một cổ tuyệt vọng. Một gã đại hán trong đó không khỏi hung hăng đánh một quyền lên đại thụ bên cạnh. Máu tươi nhất thời chảy ra, nhưng hắn lại như không cảm giác gì, căm hận nói:

- Đây đều phải trách Khắc Lao đáng chết kia, nếu như không phải hắn, lấy bản lĩnh khống chế Ước Ba Long của Lôi Cách đại ca, chúng ta đã sớm rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Nghe tiếng của đại hán, trong mắt mọi người đều bắn ra quang mang phẫn nộ cừu hận. Khắc Lao cùng bọn hắn như nhau, cũng là một đám nô lệ bị bắt tới đây. Ngày hôm qua kế hoạch của bọn họ nguyên bản là cực kỳ thành công.

Dưới ngón tay tinh xảo của Lôi Cách, bọn họ thành công mở ra lồng sắt giam giữ, thừa dịp thủ vệ uống say mà chạy trốn. Mà ở doanh trại trước mặt, đang có hơn mười đầu Ước Ba Long, bọn họ chỉ cần lên Ước Ba Long, Lôi Cách đã từng làm người nuôi Ước Ba Long rất có khả năng khống chế nó. Đến lúc đó, coi như là bọn họ bị phát hiện, muốn đuổi theo cũng là không kịp.

Nhưng tên đồng bạn là Khắc Lao này, là một kẻ không có tiền đồ, không ngờ trong nháy mắt leo lên Ước Ba Long, lớn tiếng hô gọi hộ vệ tỉnh lại, để cho bọn họ hành động thất bại trong gang tấc.

Lúc đó thất kinh, bọn họ chỉ có thể buông tha Ước Ba Long, phải chạy thoát trước rồi nói. Vì vậy liền chạy vào rừng rậm cách đó không xa. Cũng may hộ vệ tỉnh lại cũng là một trận mơ hồ, khi khi bọn hắn ý thức được nô lệ chạy trốn, lại đuổi theo, cũng đã mất đi hình bóng của bọn họ.

Chạy trốn một ngày trời để cho bọn họ vốn là chân bị thương, mệt mỏi. Cũng may địa hình trong rừng rậm phức tạp, lại thêm thập phần hắc ám, lúc này mới để cho bọn họ miễn cưỡng tránh thoát.

Lúc này nghe được đại hán kia nói, trên mặt Ni Bột lộ ra biểu tình cừu hận đến cực điểm, cắn răng nói:

- Nếu như ta lại nhìn thấy hắn, ta nhất định sẽ tự tay giết chết hắn.

Xem ra đối với Khắc Lao kia là hận thấu xương.

Nhưng mà tại lúc mọi người đang rơi vào thù hận đối với Khắc Lao, lại không ai phát hiện mối nguy hiểm đang tới gần bọn họ.

Hôi lang nhún mũi, đã tìm được nơi phát ra mùi hơi, một đôi con ngươi u lục sắc lộ ra quang mang hung tàn. Thân ở chỗ tối, vốn là cao thủ ẩn núp, nó không hề khiến cho bất kỳ ai trong mấy người đang chìm trong thù hận kia chú ý.

Gập chân, hạ mình, há lớn miệng, một tia nước bọt từ khóe miệng rơi xuống.

Sau đó chợt hướng phía đám người không chút phản ứng lao đi.

Khi dư quang khóe mắt nhìn thấy một hắc sắc hôi ảnh đang hướng chính mình lao tới, đại hán kia thậm chí còn không có phản ứng lại phát sinh chuyện gì. Móng vuốt dài mà nhọn đã hung hăng ép lên người hắn.

Mang theo con mắt có chút mờ mịt, quay đầu lại, lọt vào trong tầm mắt là một bồn máu thật lớn, nhất thời lao tới trước mặt. Ánh mắt mới chuyển biến thành hoảng sợ, răng nhọn sắc bén đã hung hăng cắn lên cổ hắn. Mà đồng thời mất đi trọng tâm, té lăn trên mặt đất.

Mãi cho đến lúc tử vong, tên đại hán kia thậm chí ngay cả cơ hội la lên cũng không có, cứ như vậy chết ở trên miệng Hôi lang.

Tất cả mọi người sửng sốt, chưa từng có gặp qua động vật hung mãnh như vậy. Đại não của bọn họ trong lúc nhất thời cư nhiên không biết nên phản ứng thế nào.

Chung quy là tên trung niên nhân Lôi Cách kia kiến thức thức rộng rãi, phản ứng trước.

- Chạy!

Sắc mặt Lôi Cách đột nhiên đại biến, sự tình hắn sợ hãi nhất rốt cuộc phát sinh. Lấy lực lượng căn bản không coi là chiến lực của bọn họ mà nói, ở trước một đầu hôi lang hung tàn, thân thể dài quá hai thước này căn bản là không hề có phần thắng.

Chỉ có lập tức tách ra thoát đi, vẫn là còn có thể có một đường sinh cơ.

Đám tiểu nữ hài hiển nhiên là bị dọa ngây người. Trong đôi mắt to phiếm ra nhãn thần sợ hãi mà tuyệt vọng.

Còn lại vài tên trung niên trong tiếng hô hoán của Lôi Cách nhất thời phản ứng lại. Ni Bột càng đem tiểu nữ hài nhi trong lòng gắt gao ôm lấy, sau đó liền xoay người lao đi.

Vài tên đại hán khác cũng là trong thời gian ngắn nhất tự kéo một nữ hài phân tán bỏ chạy. Bọn họ hiện tại có thể cầu khẩn chỉ là hôi lang không nên theo phương hướng bọn họ bỏ chạy đuổi theo.

Trái lại hôi lang đem đại hán kia cắn chết, lại không thèm để ý bọn họ bỏ chạy, trong ánh mắt hung tàn thậm chí toát ra ý tứ nghiền ngẫm cực kỳ nhân tính. Lấy trực giác dã thú trời sinh của nó, nó có thể rất dễ dàng cảm giác người nào có uy hiếp đối với nó, mà người nào chỉ xứng làm con mồi của nó.

Rất hiển nhiên, hiện tại những người đang chạy này thuộc về loại người sau.

Nó cũng không lo lắng bọn họ thoát khỏi nó săn giết. Lấy cái mũi so với sinh vật bình thường linh mẫn chí ít ngoài nghìn lần, nó có thể rất dễ dàng tại vài ngày sau, dựa theo lộ tuyến bọn họ ly khai một bước không kém tìm được địa điểm bọn họ ẩn thân cuối cùng.

Đương nhiên, tiền đề là không xảy ra tình trạng trời mưa.

Bất quá rất hiển nhiên, nó cũng không dự định làm như vậy. Bởi vì tại nơi này, không chỉ có riêng mình nó là người đi săn. Nó cũng không muốn con mồi của mình bị ma thú khác đoạt trước một bước.

Bởi vậy nó liền động.

Thân hình nhoáng lên, nhất thời hóa thành một đạo hôi ảnh hướng một trung niên nhân đang bỏ chạy phía tay trái chộp tới.

Bất quá thời gian hai lần hô hấp, nó liền đuổi kịp người kia. Lấy thực lực Tam cấp Ma thú của nó, trung niên nhân căn bản không có chút năng lực chống trả nào.

- A!

Trong mắt trung niên nhân phiếm ra thần sắc tuyệt vọng và sợ hãi, sau khi kêu thảm một tiếng cuối cùng, chợt ngã xuống đất, bỏ mạng.

Cắn chết trung niên nhân, nó cũng không dừng lại chút nào, bật người hướng một trung niên nhân dẫn theo một tiểu nữ hài khác lao tới.

Nghĩ là biết bản thân không có khả năng chạy thoát. Trung niên kia tại tuyệt vọng cư nhiên tiện tay từ trên cây bên cạnh kéo xuống một thanh gỗ, xoay người hướng hôi lang đang lao tới đi lên.

- A đi tìm chết đi!

Mộc côn trong tay từ trên đập mạnh xuống.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:38 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

81. Chương 98 99: Doanh Địa Của Nô Lệ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Những người khác đều trầm mặc xuống, trong mắt toát ra một cổ tuyệt vọng. Một gã đại hán trong đó không khỏi hung hăng đánh một quyền lên đại thụ bên cạnh. Máu tươi nhất thời chảy ra, nhưng hắn lại như không cảm giác gì, căm hận nói:

- Đây đều phải trách Khắc Lao đáng chết kia, nếu như không phải hắn, lấy bản lĩnh khống chế Ước Ba Long của Lôi Cách đại ca, chúng ta đã sớm rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Nghe tiếng của đại hán, trong mắt mọi người đều bắn ra quang mang phẫn nộ cừu hận. Khắc Lao cùng bọn hắn như nhau, cũng là một đám nô lệ bị bắt tới đây. Ngày hôm qua kế hoạch của bọn họ nguyên bản là cực kỳ thành công.

Dưới ngón tay tinh xảo của Lôi Cách, bọn họ thành công mở ra lồng sắt giam giữ, thừa dịp thủ vệ uống say mà chạy trốn. Mà ở doanh trại trước mặt, đang có hơn mười đầu Ước Ba Long, bọn họ chỉ cần lên Ước Ba Long, Lôi Cách đã từng làm người nuôi Ước Ba Long rất có khả năng khống chế nó. Đến lúc đó, coi như là bọn họ bị phát hiện, muốn đuổi theo cũng là không kịp.

Nhưng tên đồng bạn là Khắc Lao này, là một kẻ không có tiền đồ, không ngờ trong nháy mắt leo lên Ước Ba Long, lớn tiếng hô gọi hộ vệ tỉnh lại, để cho bọn họ hành động thất bại trong gang tấc.

Lúc đó thất kinh, bọn họ chỉ có thể buông tha Ước Ba Long, phải chạy thoát trước rồi nói. Vì vậy liền chạy vào rừng rậm cách đó không xa. Cũng may hộ vệ tỉnh lại cũng là một trận mơ hồ, khi khi bọn hắn ý thức được nô lệ chạy trốn, lại đuổi theo, cũng đã mất đi hình bóng của bọn họ.

Chạy trốn một ngày trời để cho bọn họ vốn là chân bị thương, mệt mỏi. Cũng may địa hình trong rừng rậm phức tạp, lại thêm thập phần hắc ám, lúc này mới để cho bọn họ miễn cưỡng tránh thoát.

Lúc này nghe được đại hán kia nói, trên mặt Ni Bột lộ ra biểu tình cừu hận đến cực điểm, cắn răng nói:

- Nếu như ta lại nhìn thấy hắn, ta nhất định sẽ tự tay giết chết hắn.

Xem ra đối với Khắc Lao kia là hận thấu xương.

Nhưng mà tại lúc mọi người đang rơi vào thù hận đối với Khắc Lao, lại không ai phát hiện mối nguy hiểm đang tới gần bọn họ.

Hôi lang nhún mũi, đã tìm được nơi phát ra mùi hơi, một đôi con ngươi u lục sắc lộ ra quang mang hung tàn. Thân ở chỗ tối, vốn là cao thủ ẩn núp, nó không hề khiến cho bất kỳ ai trong mấy người đang chìm trong thù hận kia chú ý.

Gập chân, hạ mình, há lớn miệng, một tia nước bọt từ khóe miệng rơi xuống.

Sau đó chợt hướng phía đám người không chút phản ứng lao đi.

Khi dư quang khóe mắt nhìn thấy một hắc sắc hôi ảnh đang hướng chính mình lao tới, đại hán kia thậm chí còn không có phản ứng lại phát sinh chuyện gì. Móng vuốt dài mà nhọn đã hung hăng ép lên người hắn.

Mang theo con mắt có chút mờ mịt, quay đầu lại, lọt vào trong tầm mắt là một bồn máu thật lớn, nhất thời lao tới trước mặt. Ánh mắt mới chuyển biến thành hoảng sợ, răng nhọn sắc bén đã hung hăng cắn lên cổ hắn. Mà đồng thời mất đi trọng tâm, té lăn trên mặt đất.

Mãi cho đến lúc tử vong, tên đại hán kia thậm chí ngay cả cơ hội la lên cũng không có, cứ như vậy chết ở trên miệng Hôi lang.

Tất cả mọi người sửng sốt, chưa từng có gặp qua động vật hung mãnh như vậy. Đại não của bọn họ trong lúc nhất thời cư nhiên không biết nên phản ứng thế nào.

Chung quy là tên trung niên nhân Lôi Cách kia kiến thức thức rộng rãi, phản ứng trước.

- Chạy!

Sắc mặt Lôi Cách đột nhiên đại biến, sự tình hắn sợ hãi nhất rốt cuộc phát sinh. Lấy lực lượng căn bản không coi là chiến lực của bọn họ mà nói, ở trước một đầu hôi lang hung tàn, thân thể dài quá hai thước này căn bản là không hề có phần thắng.

Chỉ có lập tức tách ra thoát đi, vẫn là còn có thể có một đường sinh cơ.

Đám tiểu nữ hài hiển nhiên là bị dọa ngây người. Trong đôi mắt to phiếm ra nhãn thần sợ hãi mà tuyệt vọng.

Còn lại vài tên trung niên trong tiếng hô hoán của Lôi Cách nhất thời phản ứng lại. Ni Bột càng đem tiểu nữ hài nhi trong lòng gắt gao ôm lấy, sau đó liền xoay người lao đi.

Vài tên đại hán khác cũng là trong thời gian ngắn nhất tự kéo một nữ hài phân tán bỏ chạy. Bọn họ hiện tại có thể cầu khẩn chỉ là hôi lang không nên theo phương hướng bọn họ bỏ chạy đuổi theo.

Trái lại hôi lang đem đại hán kia cắn chết, lại không thèm để ý bọn họ bỏ chạy, trong ánh mắt hung tàn thậm chí toát ra ý tứ nghiền ngẫm cực kỳ nhân tính. Lấy trực giác dã thú trời sinh của nó, nó có thể rất dễ dàng cảm giác người nào có uy hiếp đối với nó, mà người nào chỉ xứng làm con mồi của nó.

Rất hiển nhiên, hiện tại những người đang chạy này thuộc về loại người sau.

Nó cũng không lo lắng bọn họ thoát khỏi nó săn giết. Lấy cái mũi so với sinh vật bình thường linh mẫn chí ít ngoài nghìn lần, nó có thể rất dễ dàng tại vài ngày sau, dựa theo lộ tuyến bọn họ ly khai một bước không kém tìm được địa điểm bọn họ ẩn thân cuối cùng.

Đương nhiên, tiền đề là không xảy ra tình trạng trời mưa.

Bất quá rất hiển nhiên, nó cũng không dự định làm như vậy. Bởi vì tại nơi này, không chỉ có riêng mình nó là người đi săn. Nó cũng không muốn con mồi của mình bị ma thú khác đoạt trước một bước.

Bởi vậy nó liền động.

Thân hình nhoáng lên, nhất thời hóa thành một đạo hôi ảnh hướng một trung niên nhân đang bỏ chạy phía tay trái chộp tới.

Bất quá thời gian hai lần hô hấp, nó liền đuổi kịp người kia. Lấy thực lực Tam cấp Ma thú của nó, trung niên nhân căn bản không có chút năng lực chống trả nào.

- A!

Trong mắt trung niên nhân phiếm ra thần sắc tuyệt vọng và sợ hãi, sau khi kêu thảm một tiếng cuối cùng, chợt ngã xuống đất, bỏ mạng.

Cắn chết trung niên nhân, nó cũng không dừng lại chút nào, bật người hướng một trung niên nhân dẫn theo một tiểu nữ hài khác lao tới.

Nghĩ là biết bản thân không có khả năng chạy thoát. Trung niên kia tại tuyệt vọng cư nhiên tiện tay từ trên cây bên cạnh kéo xuống một thanh gỗ, xoay người hướng hôi lang đang lao tới đi lên.

- A đi tìm chết đi!

Mộc côn trong tay từ trên đập mạnh xuống.

Nhưng đáng tiếc là, tốc độ của hắn thật sự quá chậm. Mặc dù trước nguy hiểm tới tính mạng phát ra tiềm lực lớn nhất, đại não vẫn quá chậm.

Trong mắt hôi lang thậm chí hiện lên một nhãn thần khinh thường, móng vuốt sắc bén hoa lên, mộc côn nhất thời biến thành hai nửa. Mà cùng lúc đó, trung niên nhân cũng phát ra một tiếng kêu thảm. Sau khi bị cắn trúng hầu, thân thể co quắp vài cái trên mặt đất, cũng theo hai gã trung niên nhân lúc trước bỏ mạng.

Lần thứ hai bật người, mục tiêu lần này là Lôi Cách có phản ứng trước nhất.

Trong lòng Lôi Cách tràn ngập sợ hãi, hắn chỉ có thể không ngừng chạy, phía sau liên tục truyền đến hai tiếng kêu thảm, hắn lại ngay cả dũng khí quay đầu lại liếc mắt nhìn cũng không có.

Hôi lang kia liệp sát hai người kia thời gian có vẻ rất dài, nhưng trên thực tế chỉ là sự tình trong mấy phút. Những người này phân tán thoát đi, Lôi Cách chạy nhiều nhất cũng chỉ chạy được khoảng mười thước, những người còn lại dẫn theo nữ hài càng chậm hơn.

Trong lúc hoảng loạn, mơ hồ nghe được phía sau chợt truyền đến một trận phong thanh, trong lòng Lôi Cách lộp bộp một chút, thân thể nhất thời bị dọa mềm nhũn, không ngờ cứ như vậy té lăn trên đất.

Cũng coi như hắn vận khí tốt, một chút loạng choạng này không ngờ vừa vặn tránh thoát một lần công kích của hôi lang.

Hôi lang rơi xuống đất sau đó xoay người. Trong ánh mắt hung tàn không ngờ lộ ra một cổ phẫn nộ, tựa hồ bởi vì đối phương tránh thoát một lần công kích của nó, khiến nó cảm thấy cực kỳ phẫn nộ.

- Rống!

Trong cổ họng truyền ra một tiếng rít gào trầm thấp, hôi lang lại lao tới.

Sắc mặt Lôi Cách nhất thời tái nhợt vô cùng, từ tuyệt vọng trong mắt để lộ ra, hắn đã minh bạch, lần này quyết không còn may mắn gì nữa.

Hắn thậm chí nhắm mắt lại, nhưng hắn té trên mặt đất vẫn theo bản năng đem cánh tay phải giơ lên, cũng đợi một kích cuối cùng…

- Súc sinh.

Một tiếng quát chợt vang lên bên tai, sau đó nghe thấy một tiếng "a ô", hôi lang kêu thảm thiết.

Lôi Cách nhất thời mở mắt ra, cảnh tượng lọt vào trong mắt hắn khiến hắn không khỏi trợn tròn mắt.

Chỉ thấy hôi lang hung tàn lúc trước đem ba gã đồng bạn của hắn giết chết, cuối cùng thậm chí sắp lấy đi tính mạng của mình, lúc này lại tựa như chó chết, ngã trên đất trống cách hắn mấy chục thước.

Ngực nó còn đang phập phồng kịch liệt, nhưng trong mắt nó sợ hãi cùng với máu tươi từ trong miệng liên tục tràn ra lại nói cho Lôi Cách biết, nó cũng sắp chết đi.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lôi Cách không khỏi có chút thất thần quay đầu lại, liền thấy một thiếu niên tướng mạo cực kỳ thanh tú, mặc một kiện áo ngắn màu đen, không có tay, một đầu tóc đen dài.

Nhưng mà sự tình phát sinh quá mức đột ngột, dưới biến cố quá nhanh, hắn càng thất thần quên mất phải phản ứng thế nào.

Lâm Dịch thở dài một hơi, ánh mắt đảo qua thi thể ba gã trung niên đã chết, chung quy vẫn là tới chậm một bước.

Hôi lang cách những người này chỉ có năm trăm thước. Nhưng mà Lâm Dịch lại cách bọn họ hơn bốn nghìn thước. Tuy rằng cuối cùng Lâm Dịch đã dùng toàn lực chạy nhanh đến. Nhưng cự ly quyết định vẫn là ma lang chạy tới trước một bước.

- Ngươi không làm sao chứ?

Tuy rằng giết qua rất nhiều ma thú, nhưng kỳ thực Lâm Dịch cũng không phải một người cực kỳ hung tàn. Ngược lại, hắn thậm chí coi như một người phi thường thiện lương.

Đương nhiên, loại thiện lương này là dành cho kẻ yếu cùng người nhà. Nếu như là địch nhân, một vạn khối thi thể ma thú trong rừng rậm kia chính là câu trả lời hay nhất dành cho bọn họ.

Lôi Cách lẳng lặng gật đầu, đại não hắn trong lúc nhất thời còn không thể phản ứng lại.

Lại than nhẹ một tiếng, Lâm Dịch cười nói:

- Không có việc gì. Đều trôi qua rồi, ngươi mau đem đồng bạn của ngươi gọi trở lại. Bốn phía còn rất nhiều ma thú.

Nhắc tới đồng bạn của mình, Lôi Cách nhất thời có phản ứng. Trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, cũng không kịp nói lời cảm tạ đối với Lâm Dịch, xoay người bò lên la lớn:

- Ni Bột, Tô Nhĩ các ngươi mau ra đây. Đã không có việc gì!

Thanh âm cực lớn truyền ra trong rừng rậm, bất quá Lâm Dịch cũng không thèm để ý. Trước không nói hắn nhận biết trong phương viên nghìn thước này ngoài đầu hôi lang kia không còn ma thú khác nữa. Cho dù là có, có Lâm Dịch ở chỗ này, trừ phi là ma thú cường đại đã ngoài Thất cấp, bằng không đều có thể bỏ qua.

Lôi Cách thẳng hô vài tiếng, sau đó, Lâm Dịch mơ hồ nghe được có tiếng bước chân tới gần đây.

Chỉ chốc lát sau, mấy người thoát đi vừa rồi đã mang theo biểu tình kinh hoảng từ trong rừng rậm đi tới.

- Lôi Cách đại ca… Ngươi, ngươi đem đầu hôi lang kia giết chết rồi sao?

Khi thấy thi thể lang giữa sân, một gã trung niên nhân nhất thời kinh hỉ lớn tiếng hô lên. Những người khác cũng lập tức thấy thi thể hôi lang giữa sân, trên mặt cũng lộ ra biểu tình kinh hỉ.

Nhưng mà Lôi Cách cũng cười khổ, lắc đầu nói:

- Ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

Nói đến đây, hắn mới mạnh mẽ nhớ tới bản thân tựa hồ đã quên mất ân nhân cứu mạng. Nhất thời nhìn lại, chỉ thấy Lâm Dịch vẫn còn đứng phía sau hắn.

Lôi Cách bước nhanh đi tới trước mặt Lâm Dịch, khiêm tốn khom người đối với Lâm Dịch cười nói:

- Cảm ơn đại nhân, cảm tạ đại nhân. Nếu như không phải đại nhân, tính mệnh của tiểu nhân chỉ sợ cũng bỏ lại ở chỗ này. Cảm tạ đại nhân…

Vẻ nịnh bợ trên mặt Lôi Cách khiến Lâm Dịch không khỏi nhíu mày. Tại vừa rồi sử dụng dị năng hắn có thể thấy và nghe được những người này nói chuyện. Trong ấn tượng của hắn, người trung niên trước mặt hắn là thuộc về loại người phi thường có uy vọng. Không nghĩ tới cư nhiên có mặt mũi tiểu nhân như vậy. Ấn tượng tốt đối với hắn nhất thời giảm đi ba phần.

Nếu như Lôi Cách lúc này biết dáng tươi cười lấy lòng của mình ngược lại khiến Lôi Cách có chút chướng mắt đối với mình mà nói, e là cũng không biết nên khóc hay cười. Hắn cũng không biết, thiếu niên trước mặt có thực lực đem đầu hôi lang kia đánh chết, chưa từng hỗn qua xã hội, căn bản một chút kinh nghiệm xã hội cũng không có. Sinh tồn chi đạo của tiểu nhân vật như hắn, đến chỗ Lâm Dịch liền biến thành căn nguyên khiến hắn chán ghét.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:38 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

82. Chương 100 101: Biết Được Đầu Đuôi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng thấy Lôi Cách cũng lớn tuổi như vậy, Lâm Dịch cũng không đem biểu hiện chán ghét trên mặt. Chỉ là than nhẹ một tiếng sau đó lắc đầu nói:

- Không có gì. Ta cũng chỉ là vừa vặn đi ngang qua mà thôi.

Vừa vặn đi ngang qua mà thôi?

Sắc mặt mọi người đột nhiên trở nên cực kỳ khó coi. Bởi vì bọn họ nhất thời suy đoán ý tứ câu nói vừa vặn đi ngang qua mà thôi này của Lâm Dịch. Ở gần đây, ngoài doanh địa nô lệ của bọn họ ra, căn bản không có nửa hộ gia đình, Lâm Dịch vừa vặn đi ngang qua, đây không phải là đi tới doanh địa nô lệ chứ?

Nhìn bản lĩnh của hắn một cước có thể đá chết một đầu hôi lang, phỏng chừng thân phận của hắn cũng không có khả năng cùng một loại giống như bọn họ. Như vậy chỉ có một khả năng, Lâm Dịch là người trong doanh địa nô lệ, hơn nữa là cao tầng.

Biểu tình đám người Lôi Cách chợt biến ảo. Một lúc lâu sau, Lôi Cách cũng thở dài một hơi thật sau, sau đó thoáng cái quỳ xuống.

Lâm Dịch bị động tác đột ngột này của hắn dọa vừa động, rất tự nhiên vọt đến một bên, trong miệng không khỏi hỏi:

- Đại thúc, ngươi làm cái gì vậy?

Biểu tình Lôi Cách đột nhiên trở nên lạnh lùng, ngữ khí cũng không có nịnh nọt như trước, ngược lại lộ ra một tia bất đắc dĩ nói:

- Đại nhân, chúng ta đi theo ngươi. Lần này hành động đều là ta bày ra. Bọn họ cũng là bị ta bức bách mới chạy trốn. Muốn giết muốn trách tùy đại nhận. Nhưng thỉnh đại nhân có thể tha cho những người khác.

Nói rồi, cúi đầu vái thật sâu.

- Lôi Cách đại ca.

- Lôi Cách đại ca…ngươi…

Phía sau những người khác nhất thời lo lắng. Nhưng mà lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nước mắt chan hòa nhìn Lôi Cách.

Nhưng mà Lâm Dịch cũng bị một loạt động tác này của Lôi Cách làm cho có chút khó hiểu. Đột nhiên nghĩ lại tới đối thoại lúc trước của một nhóm người khác, cùng với biểu hiện của đám người này, Lâm Dịch nhất thời đại thể đoán ra nguyên cớ.

Bất quá hắn vẫn lộ ra biểu tình nghi hoặc nhìn đám người Lôi Cách, hỏi:

- Các ngươi rốt cuộc đang nói cái gì a? Cái gì chạy trốn? Cái gì đại nhân? Các ngươi Các ngươi có thể nói một chút được không?

Lôi Cách nghe vậy sửng sốt, chợt nói:

- Ngươi không phải đại nhân doanh địa nô lệ sao?

- Doanh địa nô lệ?

Lâm Dịch sững người, tuy rằng đoán ra đoán người lúc trước khẳng định là muốn bắt những người này. Nhưng Lâm Dịch thực sự không có suy nghĩ tới phương diện nô lệ này.

- Đại thúc ngươi trước từ từ nói. Ta có thể khẳng định với ngươi, ta cũng không phải người mà ngươi nghĩ đâu.

Tuy rằng không rõ, nhưng Lâm Dịch vẫn đem Lôi Cách đỡ dậy trước. Hiện tại hắn có chút minh bạch vì sao biểu tình của hắn đột nhiên trở nên nịnh nọt như vậy, xem ra cũng là bất đắc dĩ. Nhìn bộ dáng hiện tại mới là tính cách chân chính của hắn đi?

Lôi Cách lực lượng đâu có lớn bằng Lâm Dịch. Trong lúc thất thần, đã bị Lâm Dịch mạnh mẽ nâng dậy. Sau khi phản ứng lại, cũng không cố ý quỳ xuống. Trong lòng càng tràn ngập vui sướng.

- Đại nhân…Ngài, ngài thực không phải người trong doanh địa nô lệ?

Biểu tình của Lôi Cách có vẻ cực kỳ kích động.

Lâm Dịch gật đầu, Lôi Cách nhất thời kích động kéo tay hắn, thần sắc kích động nói:

- Thỉnh đại nhân nhất định phải cứu chúng ta a.

Nói rồi, tựa hồ lại muốn quỳ xuống.

Vài tên trung niên nhân khác vẫn quan sát tình thế, sau khi nghe được Lâm Dịch nói cũng không nhịn được lộ ra thần sắc kích động. Thi thể đầu lang cực lớn kia vẫn còn ấm nằm một bên. Chứng tỏ sự cường đại của Lâm Dịch. Những nộ lệ này nhận đủ ức hiếp, tại lúc nhận được lực lượng cường đại đủ để dựa vào, tự nhiên biểu hiện ra ỷ lại.

Lúc này vừa thấy Lôi Cách muốn quỳ xuống lạy, những người khác cũng nhất thời quỳ rạp xuống đất. Mặc dù là tiểu cô nương Ny Nhi còn có chút ngây thơ, cũng bị phụ thân lôi kéo quỳ xuống.

- Thỉnh đại nhân nhất định phải cứu chúng ta a!

Nhìn biểu tình khẩn cầu và kích động của mọi người, Lâm Dịch không biết nên xử trí như thế nào. Bất quá trong lòng hắn lại có suy nghĩ phải trợ giúp bọn họ. Khi sử dụng dị năng thấy chân tình giữa tiểu cô nương Ny Nhi và phụ thân Ni Bột của nàng lộ ra, Lâm Dịch cũng đã có dự định này.

- Các vị đại thúc, các ngươi vẫn là trước đem sự tình nói rõ đã. Bằng không ta làm sao giúp các ngươi đây?

Đem đem Lôi Cách đỡ dậy. Sau đó đối với những người khác nói rằng.

Lâm Dịch cường đại cùng hòa nhã, nhất thời thắng được tôn kính của đám nô lệ. Tại cuộc sống lúc trước của bọn họ nào có cường giả đối với bọn họ vẻ mặt ôn hoà như vậy? Trong nhận thức của hơn phân nửa người ở đây, cường giả đều là lãnh khốc vô tình, mà cao ngạo.

Lôi Cách cảm kích cười cười đối với Lâm Dịch sau đó mới quay đầu lại đem tất cả mọi người gọi tới, cuối cùng kéo tay Lâm Dịch. Tất cả mọi người tập hợp tại bên cạnh một cây cổ thụ, mới nhẹ giọng kể ra.

Nguyên lai sát biên giới trong suy nghĩ của Lâm Dịch kỳ thực cũng là địa phương trung tâm nhất của khu rừng tên là Cấm Địa Sâm Lâm này. Đã có một cái mạch khoáng năng lượng cực kỳ phong phú. Một tổ chức trong lúc vô tình phát hiện nơi này, liền bí mật xây dựng một căn cứ khai quáng ở đây.

Những người này đều là công nhân khai quáng. Ở trong thành thị khác thấy quảng cáo tuyển dụng của tổ chức kia, bị đãi ngộ không có thật trên đó lừa gạt tới báo danh. Được Ước Ba Long vận chuyển qua đây.

Nhưng mà lúc đến nơi này mới phát hiện, thù lao cực nhiều trên quảng cáo tuyển dụng kia căn bản là chuyện vu vơ. Đừng nói cái gì thù lao, sau khi bọn họ đi tới nơi này, thậm chí ngay cả ăn no cũng không có.

Đám công nhân khai quáng bị lừa, nhất thời giận dữ… Nhưng mà lửa giận của bọn họ rất nhanh bị áp chế xuống. Đối với bọn họ thân là thường nhân mà nói, sao có thể đánh lại đột ngũ đốc công đã trải qua huấn luyện kia?

Sau khi giết một nhóm thợ mỏ, những thợ mỏ còn lại cũng liền nuốt giận mà không dám nói.

Vốn tưởng rằng nhiều nhất chỉ là một chút khổ cực, ăn không đủ no. Ai ngờ tổ chức này càng thêm táo tợn, căn bản không coi bọn họ là con người. Động một tý là dùng roi đánh người, có ý nhục mạ. Gặp phải người phản kháng càng trực tiếp một đao giết chết. Đám thợ mỏ dưới bất đắc dĩ chỉ đành thừa nhận cuộc sống như vậy.

Nhưng mà những thợ mỏ này dẫn nữ nhi tới đây. Tại địa phương lên trời không đường, xuống đất không cửa này, bọn họ căn bản ngay cả trốn cũng không thể. Bọn họ căn bản đã không có chút nhân quyền có thể nói. Dẫn người đến, phụ nữ thì lưu lạc làm công cụ để những đốc công kia tiết dục hỏa, căn bản là sinh hoạt không bằng chó lợn.

Lâu dài, bọn họ đã đem căn cứ này gọi là doanh địa nô lệ. Bởi vì bọn họ sinh hoạt cùng nô lệ cũng hoàn toàn không có gì khác biệt. Nói đến đây, tất cả mọi người đều trầm mặc. Ba nữ hài càng run nhẹ thân thể, nỗ lực ôm chặt lấy trung niên nhân. Tựa hồ chỉ có như vậy mới mang đến cho các nàng cảm giác an toàn.

Khi thấy một tia sợ hãi trong mắt tiểu nữ hài tên là Ny Nhi kia, một cổ tức giận không hiểu nhất thời từ đáy lòng Lâm Dịch dũng mãnh dâng lên.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, đè nén sự tức giận trong lòng, trầm giọng hỏi:

- Vậy các ngươi làm sao trốn tới đây?

Lôi Cách liếc hắn một cái, sau đó liền đem quá trình chạy trốn của bọn họ, cùng với sự tình bị đồng bạn phản bội nói ra.

Lâm Dịch nghe xong, sau đó đã hoàn toàn hiểu được. Trong lòng một cổ tà hỏa không hiểu bắt đầu nhảy lên. Hít sâu một hơi, mới hỏi:

- Doanh địa cách nơi này có xa hay không?

Đám người Lôi Cách vừa nghe, nhất thời minh bạch suy nghĩ của Lâm Dịch. Nhưng bọn họ thiên tính thuần phác, lại nghĩ tới chỗ đáng sợ của đám đốc công kia, tuy rằng đối với thực lực của Lâm Dịch có lòng tin nhất định, những vẫn không khỏi có chút bất an, lo lắng nói:

- Bọn họ rất nhiều người. E là không dưới mấy trăm. Đại nhân, ngài…

Lâm Dịch khẽ lắc đầu, nói:

- Các ngươi chỉ cần phụ trách đem ta tới doanh địa là được. Chuyện kế tiếp, để ta làm.

Nói đến cuối cùng, một cổ hàn mang kinh nhân chợt lóe trong mắt Lâm Dịch. Tao ngộ mà đám người Ny Nhi gặp phải, khiến hắn tưởng tượng như là tiểu muội Yến nhi của hắn phải chịu đựng, điều này đã khiến Lâm Dịch thực sự nổi giận, động chân hỏa.

Sát khí trong lúc vô tình lộ ra một chút, tất cả mọi người ở đây không khỏi cảm giác được một cổ cảm giác sợ hãi, phát lạnh trong lòng nhất thời trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch mang theo một chút kính nể.

Lôi Cách càng là trong lòng kinh hoảng. Hắn là gặp qua nhiều người. Tuy rằng đi tới nơi này đã chừng năm sáu năm có thừa. Nhưng đã từng hành tẩu đại lục, hắn tự vấn đã gặp qua rất nhiều người. Nhưng người bề ngoài ôn hòa, lại có sát khí như Lâm Dịch đã ít lại càng ít.

Bất quá Lôi Cách rất thông minh không có nói nhiều. Mà là thần sắc bi ai hướng thi thể ba gã đồng bạn liếc mắt nhìn, mới nói:

- Đại nhân. Trước để chúng ta đem thi thể bọn họ chôn cất a…

Nói tới cuối, lại có một cổ cảm giác bi thương nói không nên lời.

Lâm Dịch than nhẹ một tiếng. Ấn tượng không tốt lúc trước đối với Lôi Cách đã hoàn toàn biến mất. Tại trong lòng Lâm Dịch, hình tượng Lôi Cách hẳn là thuộc về loại người tính cách trầm ổn, rất trọng tình nghĩa.

Bốn phía không có đồ vật thích hợp, mấy trung niên nhân nỗ lực nửa ngày lại cũng không có đào ra hố sâu trên mặt đất. Lâm Dịch nhân tiện nói:

- Vẫn là để ta làm đi.

Tất cả mọi người không khỏi nghi hoặc nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Lâm Dịch cũng không làm bộ thế nào, hữu quyền đánh tới, một quyền trực tiếp mạnh mẽ đánh lên mặt đất.

- Ầm!

Một tiếng nổ ầm ầm để con mắt mọi người đều trợn tròn.

Bụi bặm bốc lên, sau khi biến mất, vị trí Lâm Dịch đang đứng đã xuất hiện một hố to rộng chừng ba thước, sâu chừng hai thước. Đám người Lôi Cách nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Lâm Dịch tính toán, hố sâu như vậy ba người chôn xuống cũng đủ. Vì vậy nói:

- Không có biện pháp. Tất cả giản lược liền đem ba người họ cùng chôn ở bên trong, miễn cho bọn họ cô đơn.

Đám người Lôi Cách từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, sau đó gật đầu. Yên lặng đem thi thể ba người trung niên bỏ vào trong hố. Lâm Dịch lại là một chưởng đem đất lấp lên. Mấy người trầm mặc vái mấy cái đối với nấm mồ này, liền do Lôi Cách dẫn đường, hướng phía doanh địa nô lệ đi tới.

Tuy lúc ấy bọn người Lôi Cách cuống quít chạy thục mạng, hơn nữa lúc ấy là đang rạng sáng, mặc dù trong rừng rậm vẫn tối đen, nhưng phương hướng đại khái Lôi Cách vẫn biết rõ.

Dưới sự dẫn đường của Lôi Cách, một đoàn người phân rõ đường lối mà đi.

Đây là địa phương gần sát biên giới, tuy nói cũng có ma thú qua lại, nhưng số lượng không nhiều, một đường bước đi, nhưng không gặp phải ma thú nào cả.

Bọn người Lôi Cách chạy trốn từ trưa tới giờ, cộng thêm nô lệ trong doanh địa chưa được ăn bữa cơm nước no nê nào cả, cho nên lúc này ngực dán sát vào lưng rồi, nhưng hôm nay bọn họ có Lâm Dịch là người mạnh mẽ nguyện ý dẫn theo bọn họ trở lại nơi trú quân, tuy nói không nhất định có thể đào thoát, nhưng Lâm Dịch và bọn họ cũng không thân không quen mà vì bọn họ bôn ba, cho nên loại chuyện đói bụng nhỏ nhặt này họ cũng không để ý.

Một đường bước đi, sau khi đi được ước chừng bốn năm tiếng đồng hồ, cánh rừng cũng sáng lên.

Mặt trời đã hạ xuống tới sườn núi, ánh chiều tà nghiêng rơi chiếu rọi ánh sáng màu đỏ xuống bao phủ cả khu rừng.

Lôi Cách chỉ chỉ về phía trước, nhìn Lâm Dịch nói ra:

- Đại nhân, chỉ mấy km nữa, có thể nhìn thấy nơi trú quân.

Lâm Dịch nghe vậy gật gật đầu, lúc chuẩn bị mở miệng nói chuyện. Lông mày nhíu lại một cái, thấp giọng nói:

- Chờ một chút!

Nói xong, hắn nhắm mắt lại, nghiêng tai lắng nghe.

Mấy người khác thấy động tác của Lâm Dịch liền lộ ra thần sắc nghi hoặc, nhưng sự tôn kính của họ với Lâm Dịch, cho nên không ai nói gì.

Thật lâu sau, trên mặt Lôi Cách mang theo thần sắc bất an nói ra:

- Đại nhân… Có chuyện gì không đúng sao?

Lâm Dịch cũng lúc đó mở to mắt, khóe miệng xuất hiện nụ cười tán khốc, nói:

- Rất tốt…

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng hắn nghiến răng ken két.

Tất cả mọi người đều bị cảm xúc phẫn nộ của Lâm Dịch mà cảm thấy giật mình! Ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, lúc này quên cả phản ứng.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:40 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

83. Chương 102 103: Lâm Dịch Nổi Giận!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Các ngươi chờ ở chỗ này một chút!

Đột nhiên Lâm Dịch nói ra, cũng không làm ra phản ứng nào khác. Thân hình nhảy lên một cái thật mạnh! Hướng về phía trước lao tới.

Bọn người Lôi Cách bị hành động đột ngột của Lâm Dịch mà cảm thấy sửng sờ, nhưng mà tại sao tốc độ của Lâm Dịch lại nhanh như thế? Thời điểm bọn họ có phản ứng, Lâm Dịch đã biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

- Lôi Cách đại ca, đại nhân đang làm gì thế?

Một trung niên kinh ngạc hỏi.

Nhưng Lôi Cách làm sao mà biết Lâm Dịch muốn làm thế nào chứ? Chau mày và nói:

- Chúng ta lập tức đi qua! Đại nhân nhất định là phát hiện cái gì đó!

Nói xong, bước nhanh về phía mà Lâm Dịch vừa lao tới.

Mấy người khác nghe xong cũng nhanh chóng theo sau… Trong nhận thức của bọn họ, tuy Lâm Dịch cường đại, nhưng thực lực của một người xa xa không địch nổi thực lực của mấy trăm tên giám sát ở nơi trú quân… Hoặc là nói, trong nhận thức của bọn họ, nhiều người chính là lực lượng! Lực lượng của một người có cường đại đến thế nào, cũng tuyệt đối không có biện pháp đối phó với địch nhân gấp trăm lần mình.

Tuy bọn họ biết có đi qua cũng không làm ra tác dụng gì, nhưng bọn họ vẫn làm thế, bọn họ có tính cách thuần phác, cho nên không thể nào trơ mắt nhìn người giúp đỡ mình đi bán mạng, mà đám người bọn họ cái gì cũng không làm.

Một đoàn người rất nhanh theo sau.

Lúc này Kiệt Khắc rất không thoải mái, phi thường khó chịu!

Lãnh đạo trực tiếp của hắn, đầu kiểm Na Thạch, ra lệnh cho bọn họ canh giữ phạm vi mấy cây số bên ngoài nơi trú quân, chờ những tên thợ mở đào thoát trở lại.

Trên thực tế chuyện này chỉ là vẽ vời cho thêm chuyện! Những tên thợ mỏ kia nếu không bị ma thú ăn thịt, cũng chỉ còn đường quay trở lại nơi trú quân… Mặc dù nhóm người này trở lại trong doanh địa, cũng tuyệt đối không tạo ra ảnh hưởng gì cả, còn ở lại chỗ này làm cái gì chứ?

Nhưng tên gia hỏa đáng chết này vẫn quyết định như thế!

Nhưng mình có thể làm gì bây giờ? Đối phương là một chiến sĩ cường đại cấp Hưu Môn, không phải một tiểu nhân vật như mình có thể đắc tội được, cho nên chỉ có thể bực tức trong bụng cười nói nhận lời.

- Tên đầu kiểm Na Thạch đáng chết!

Nghĩ tới đây, hắc lại không nhịn được mà mắng một tiếng.

Ở bên cạnh của hắn và đứng cùng một chỗ với hắn còn có bốn gá huynh đệ… Mặc dù biết lần này những tên thợ mỏ trốn thoát được chỉ có mười người, nhưng những tên thợ mỏ đó lúc bình thường cơm ăn còn không đủ no, làm gì có khí lực chứ? Năm người đã đủ để bắt hết hoặc giết chết toàn bộ bọn chúng rồi!

Từng đợt tiếng cười dâm đãng truyền tới lỗ tai, càng làm cho tâm tình Kiệt Khắc đang khó chịu càng khó chịu hơn, hắn không khỏi rống lớn nói:

- Ta nói các ngươi có thể yên tĩnh một chút hay không? Mẹ nó, lớn tiếng chút nữa để trêu chọc ma thú tới chơi đùa với các ngươi cho thoải mái!

Kiệt Khắc lên tiếng mắng hiển nhiên không có hiệu quả gì, bởi vì tê gia hỏa đang ở trong doanh địa nữ nhân đang nghiên cứu bộ phận thân thể của phụ nữ, cười nói:

- Buổi tối hôm nay hình như là đến phiên ngươi tiết hỏa a? Tiểu nha đầu kia rời đi làm cho ngươi không thoải mái phải không? Ha ha…

- Ha ha…

Những tên đồng bạn khác nghe thế lập tức bật cười, sắc mặt của Kiệt Khắc biến thành màu gan heo. Hừ lạnh một tiếng hùng hùng hổ hổ nói ra:

- Ta kháo! Các ngươi còn cười, đợi lát nữa đưa ma thú tới ta xem các ngươi còn cười nổi không!

Đương nhiên, Kiệt Khắc nói lời này chính là nói nhảm, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, trong phạm vi này rất an toàn, rừng cây ở đây cũng thưa thớt không đủ âm trầm, cho nên những ma thú ưa thích hoàn cảnh âm trầm sẽ không chạy tới nơi này.

Sau khi hủng hùng hổ hổ nói một câu, trên mặt của Kiệt Khắc phiền muộn nói ra:

- Nhưng các ngươi nói cũng đúng… Tiểu nha đầu kia rời đi đúng là làm cho ta cảm thấy không thoải mái… Ta đã thèm nàng ta thật lâu rồi, tới phiên của ta, nàng ta lại trốn thoát! Thực mẹ nó quá đen đủi mà!

Kiệt Khắc phiền muộn nói ra lời này lập tức làm cho đám đồng bạn lên tiến cười nhạo, tiếng cười nhạo truyền ra khắp cả khu rừng, bọn họ vẫn chưa ý thức được, nguy hiểm đang tới gần.

Lâm Dịch vẻ mặt âm trầm từ từ đi lại trong rừng cây, tiếng cười chói tai kia đã kích thích lửa giận trong lòng của hắn... Thời điểm này hắn nghiêng tai lắng nghe, nhưng lại nghe được một chuyện, những tên này đang khoe khoang phương thức tra tấn nữ hài nhi trong doanh địa của mình như thế nào, trong đó chỗ tàn khốc nhất, quả thực là làm cho người tức lộn ruột!

Nhưng còn chân chính làm cho Lâm Dịch sinh ra ý niệm giết người trong đầu, chính là một người trong số đó đã khoe khoang, đem tên của nữ hài nhi mà mình tra tấn nói ra - Ny Nhi!

Không biết trên thế giới này có phải là có thứ đồ vật gọi là duyên phận hay không. Thời điểm Lâm Dịch dùng dị năng đầu tiên nhìn thấy Ny Nhi, cũng cảm giác được nàng rất giống muội muội Yến nhi của mình, tuy tiếp xúc thì biết nàng và Yến nhi là hai thái cực khác nhau hoàn toàn, nhưng Lâm Dịch không tự giác mà thừa nhận Ny Nhi chính là bóng dáng của Yến nhi.

Vừa rồi nghe được lời này đã làm cho lửa giận của hắn tăng vọt. Một người trong đó nhắc tới tên của Ny Nhi, càng làm cho Lâm Dịch sinh ra dục vọng giết người đầy bạo liệt.

Trước kia đã từng nói qua, tuy tính tình của Lâm Dịch phi thường bình thản, nhưng nếu tức giận, hắn cũng có thể ngay lập tức biến thành ác ma tàn khốc, trong rừng rậm cái có ít nhất mấy vạn ma thú hung tàn, nhưng cũng phải lấy Lâm Dịch làm người chứng minh cho việc không nhân từ nương tay.

Lâm Dịch từ từ đi ra ngoài, nhưng mấy tên gia hỏa đang cuồng tiếu vẫn không phát hiện, vẫn là Kiệt Khắc đang phiền muộn với đám người kia âm thàm quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Lâm Dịch.

- Người nào?

Mấy người còn lại bị tiếng kinh hô của Kiệt Khắc làm sững sờ, bỗng nhiên tiếng cười dừng lại, ánh mắt của mấy người kia lúc này nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch.

Thần sắc Lâm dịch âm trầm, cổ tà hỏa trong lòng đang từ từ cháy lên, hắn lạnh lùng quan sát đám người kia, bước chân không nhanh không chậm đi tới, thản nhiên nói:

- Người muốn mạng các ngươi!

Kiệt Khắc lập tức giận dữ, thấy đối phương đang đi tới gần, thời điểm cách hắn khoảng chừng mười mét, trực tiếp dùng đao trong tay chém tới.

- Đi chết đi!

Xông tới trước người của Lâm Dịch, tay phải giơ đao lên, miệng quát! Sau đó chém mạnh từ trên xuống.

Hiển nhiên, tâm tình phiền muộn trước kia, hắn muốn phát tiết trên người của Lâm Dịch, thấy bộ dáng tay không tấc sắt của Lâm Dịch, trong đầu của hắn lúc này cũng đã quên đi nguyên nhân đối phương xuất hiện ở nơi này. Thầm nghĩ một đao chém tới tên đứng trước mặt này thành hai khúc để phát tiết tâm tình!

Sắc mặt của Lâm Dịch vô cùng âm trầm, tốc độ bước chân không giảm chút nào, thời điểm đối phương sắp chém tới đầu của mình, bỗng nhiên đùi phải của Lâm Dịch giống như bị biến mất.

Răng rắc!

Tiếng gãy xương thanh thúy vang lên, thời điểm này Kiệt Khắc hoàn toàn không biết xya ra chuyện gì, xương cốt bộ ngực của hắn đã gãy hoàn toàn.

Trong nháy mắt chân phải của Lâm Dịch đạp thân thể của hắn bay ra ngoài, sau khi bay một khoảng cách hơn chục thước, văng vào một cây đại thụ, lúc này mới rơi xuống.

Nhưng mà trước lúc Kiệt Khắc rơi xuống mặt đất, cũng đã chết không thể chết lại.

Bỗng nhiên sắc mặt mấy người còn lại biến đổi lớn, chiêu thức này của Lâm Dịch đã chấn trụ bọn họ.

Lâm Dịch vẫn không thèm để ý tới mà từ từ bước về phía bọn họ… Đám người này chuyện cặn bã gì cũng làm, làm cho nội tâm của Lâm Dịch vô cùng phẫn nộ, cho nên hắn quyết định không bằng giết bọn chúng thật dứt khoát, sau khi bọn chúng chết, sẽ cho bọn chúng mang theo sợ hãi mà chết đi.

Sát khí cường đại lập tức từ trong thân thể của Lâm Dịch tràn ngập ra ngoài, giống như một đám mây đen bao phủ nội tâm của những kẻ này… Lúc này bọn họ đã không còn ai nhắc tới việc Lâm Dịch tới từ chỗ nào, sắc mặt bọn họ tái nhợt lui về phái sau, thậm chí ngay cả cầu xin tha thứ cũng quên đi.

Sắc mặt của Lâm Dịch vẫn âm trầm, tinh thần lực bộc phát ra sát khí cường đại làm cho đám người cặn bã này ngay cả ý niệm chạy trốn cũng không xuất hiện trong đầu.

- Các ngươi đáng chết!

Càng chạy càng gần, lời nói trong miệng của Lâm Dịch phi thường bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không mang theo một tia tức giận… Nhưng lời này lọt vào trong tai của những kẻ này, giống như âm thanh của ma quỷ vang vọng từ trong cửu u địa ngục ra, một cổ hàn khí bao phủ bọn họ vào bên trong, trong đó có hai gã nhát gan, bị dọa ngay cả *** đái cũng lòi ra.

Thời điểm bọn người Lôi Cách thở hồng học từ trong rừng cây lao ra, tràng cảnh xuất hiện trong mắt của bọn họ làm cho bọn họ chấn kinh, thân thể căng cứng, ngơ ngác mà nhìn chung quanh…

Lâm Dịch đứng quay lưng về phía bọn họ, nhưng mà cái bóng lưng này, lại để lộ ra sát khí vô hạn.

Một thân thể mềm yếu từ từ ngã xuống trước mặt của Lâm Dịch… Bỗng nhiên đồng tử đang sợ hãi của Lôi Cách co rút lại, bởi vì hắn rõ ràng trông thấy bộ dáng trên mặt của thi thể vừa ngã xuống trước mặt, mang theo sợ hãi và vặn vẹo do đau đớn.

Đây còn là thân thể con người hay sao? Thân thể người mà mềm nhũn ra như vậy thì người này đã không còn một lóng xương nào lành lặn cả! Bộ dáng vặn vẹo giống như con rắn đang từ từ nằm xuống mặt đất.

Hai chân của người này hoàn toàn phân ra thành hai góc vuông về hai phía, đầu gối đã sớm bị đánh nát bấy! Hai tay giống như thân thể của động vật nhuyễn thể co rút vào bên trong cơ thể. Máu tươi từ trên đỉnh đầu hắn chảy xuống thân thể, khắp thân thể đều là máu, hai con mắt trong hốc mắt đã không còn, há to mồm nhưng bên trong trào ra máu tươi màu đen.

Nhìn thấy người này vặn vẹo tắt thở không lâu, những người đứng bên cạnh Lôi Cách lúc này trong lòng xuất hiện cảm giác lạnh lẽo… Người này trước khi chết, phải thừa nhận thống khổ như thế nào mới được chết đây?

Cứ sững sờ mà nhìn như vậy, sững sờ quên mất cả phản ứng…

- Ọe…

Giống như phản ứng dây chuyền, tiểu nữ hài Ny Nhi là người đầu tiên không chịu nổi dạy dày quay cuồng mà bắt đầu nôn mửa. Ngay sau đó, những nữ hài nhi khác cũng không chịu nổi tràng cảnh huyết tinh trước mặt mà bắt đầu nôn mửa theo, nhưng trong bụng vốn không có tí thức ăn nào nên làm gì có thứ gì khác mà nôn chứ, chỉ có một tia nước dịch xanh lá từ trong dạ dày tràn ra khỏi khóe miệng mà thôi.

Lâm Dịch từ từ quay đầu lại, sau khi thấy biểu tình của mấy người này thì hắn cũng sững sờ một chút, nhìn lại kết quả do mình tạo ra khi nổi giận làm ra, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy chấn động, lập tức âm thầm tự trách mình ra tay sao mà vô cùng tàn khốc như vậy.

Đương nhiên, trách cứ thì trách cứ, nhưng trong lòng Lâm Dịch không mang theo chút hối hận nào, sát khí kinh thiên được tinh thần lực thu hồi, Lâm Dịch quay đầu lại, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đã nhìn thấy bọn người Lôi Cách theo bản thân mà lui về phía sau hai bước, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu nhìn mình.

Lâm Dịch trầm mặc, sau đó cúi đầu xuống, biết là thủ đoạn của mình đã hù dọa những người này, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì nên Lâm Dịch cũng xoay người lại, dùng ngữ khí nhàn nhạt nói chuyện:

- Tiếp tục đi thôi.

Nói xong, trực tiếp bước đi đầu tiên.

Lôi Cách thấy Lâm Dịch tiếp tục đi thẳng, lại liếc nhìn tràng cảnh bi thảm trên mặt đất, lập tức hiểu ra biểu tình vừa rồi của đám người bọn họ là không thích hợp. Lập tức hô:

- Đại nhân! Chúng ta…

Nhưng sau đó không nói thêm được điều gì cả, thân thể Lâm Dịch đã tiến vào rừng cây.

Lôi Cách nhìn cảnh dưới mặt đất, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên lộ ra ra biểu tình ngưng trọng:

- Ta biết rõ trong lòng mọi người đã sinh ra ý tứ sợ hãi với đại nhân, trên thực tế, ta cũng như thế, nhưng chúng ta phải biết rõ, đại nhân làm như vậy là đòi lại công đạo cho chúng ta! Những người này là cặn bã, dù có chết một ngàn lần một vạn lần cũng không đuể cho chúng đền tội do chúng gây ra! Còn nhớ rõ người nhà của chúng ta chết trong doanh địa thế nào không? Còn nhớ rõ những tên cặn bã này tàn sát thân nhân, bằng hữu, thê tử, nữ nhi của chúng ta như thế nào không? Chết như vậy, xem như tiện nghi cho bọn chúng!

Nói xong lời cuối cùng, Lôi Cách cũng cảm giác lửa giận của mình đã bốc lên bừng bừng… Thê nữ của hắn, cũng là sau khi bị đám người kia vũ nhục đùa bỡn, không chịu nổi lăng nhục mà tự sát…

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:40 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

84. Chương 104: Tiến Vào Nơi Trú Quân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Cách nói ra lời này đã động tới nổi hận trong lòng của mọi người, lập tức hiểu ra, đối với đám cặn bã này, nên dùng thủ đoạn như vậy, đúng như Lôi Cách đã nói, chết như vậy, đúng là tiện nghi cho bọn chúng!

- Đúng vậy! Chúng ta không thể để cho trái tim của đại nhân băng giá vì chúng ta!

Một người trung niên trong số đó lập tức lớn tiếng nói ra.

Sau đó mấy người nhìn nhau, lập tức bò dậy, Lôi Cách nhìn thấy, liền lên đường:

- Ở đây tương đối an toàn, Ny Bột, ngươi lưu lại, mang theo ba hài tử, tìm một nơi an toàn ở gần đây mà chờ đi.

Ny Bột nghe vậy liền khẩn trương, lập tức nói ra:

- Ta cũng muốn cùng đại nhân đi giết cặn bã, cho dù là chết cũng muốn đi!

Lôi Cách nghiêm túc nói ra:

- Bình tỉnh một chút! Trên thực tế chúng ta cũng biết, chúng ta có đi theo đại nhân thì một chút trợ giúp cũng không có trợ giúp được gì, nhưng chúng ta vẫn phải đi cùng, không riêng gì nổi hận ở sâu trong lòng của chúng ta, chúng ta không thể để cho đại nhân thất vọng đau khổ vì chúng ta được… Hắn còn là ân nhân cứu mạng của chúng ta… Những hài tử này còn cần ngươi chiếu cố cho, Ny Bột ngươi cũng phải vì nhi nữ của mình chứ, thê nữ của ta và Lý Á cũng đã chết trong tay của đám người này, chúng ta phải báo thù cho bọn họ, ngươi là phụ thân của Ny Nhi, nếu vạn nhất hành động thất bại, ngươi bảo những hài tử này phải làm sao bây giờ?

- Nhưng mà…

Ny Bột muốn nói thêm điều gì đó, nhưng Lý Á ở bên cạnh nói ra:

- Ny Bột yên tâm đi, với thực lực của đại nhân, chúng ta nhất định sẽ không có việc gì.

Mắt nhìn tràng cảnh bốn phía, lúc này Ny Bột không thể không buông tha cho, sau đó gật gật đầu, Lôi Cách và Lý Á đều vỗ vỗ bả vai hắn. Sau đó hai người liền đi theo hướng của Lâm Dịch rời đi mà đuổi theo, Ny Bột mang theo ba nữ hài nhi rời khỏi nơi huyết tinh này, tìm một địa phương an toàn mà chờ đợi.

Thời điểm Lôi Cách và Lý Á đuổi kịp Lâm Dịch, khoảng cách của bọn họ và nơi trú quân cũng chỉ còn cách một cây số mà thôi. Với thị lực của Lâm Dịch, đã có thể mơ hồ nhìn thấy đại môn cực lớn của nơi trú quân kia rồi.

- Đại nhân, chúng ta…

Lôi Cách thở hồng hộc vì đuổi theo, ở sau lưng Lâm Dịch muốn nói cái gì đó.

Nhưng Lâm Dịch lại khoát khoát tay:

- Có lời gì đợi lát nữa rồi nói sau, chờ ta đi vào một chút, các ngươi cứ ở bên ngoài này mà chờ đợi đi.

Lôi Cách khẩn trương nói ra:

- Chúng ta làm sao có thể để cho đại nhân ngươi đi vào bên trong một mình được chứ? Đại nhân, bên trong có chừng mấy trăm tên giám sát a!

Lâm Dịch lại lắc đầu, sao đó vừa đi vừa nói:

- Các ngươi đi vào cũng không có trợ giúp gì, ngược lại chỉ làm bận tay bận chân của ta mà thôi.

Bọn người Lôi Cách nghe xong lập tức cười khổ, thật lâu sau, Lôi Cách mới nói:

- Nhưng mà, ít nhất…

Lâm Dịch lại nói:

- Không cần nói gì cả, các ngươi cứ chờ ở đây đi.

Nói xong, dưới chân phát lực một cái, lập tức lao thẳng vào trong nơi trí quân và lao về khu của nô lệ đang ở.

- Đại…

Lôi Cách vừa muốn mở miệng hô lên, Lâm Dịch cũng đã bắn đi thật xa, Lôi Cách đành phải an tĩnh lại, đồng nhất nhìn Lý Á ở bên cạnh, hai người đồng thời cúi đầu thở dài một hơi.

Lúc này tường cao bao vây bên ngoài nơi trú quân đã xuất hiện ở trước mặt của Lâm Dịch.

Nơi trú quân này chiếm một diện tích cực kỳ rộng lớn, một loạt hàng rào gỗ cao to rắn chắc bao vây xung quanh nơi trú quân. Rất hiển nhiên, những vật liệu gỗ này chính là tài liệu lấy ngay tại chỗ..

Mà đằng sau nơi trú quân là một tòa núi không cao lớn lắm. Thông qua nói chuyện với bọn người Lôi Cách thì Lâm Dịch cũng đã biết rõ, ngọn núi này, chính là mỏ năng lượng.

Lẽ ra ở sâu trong rừng rậm này sẽ không xuất hiện một ngọn núi to như vậy. Mặc dù có xuất hiện, cũng không nên là một rặng núi lớn phập phồng dài mấy vạn dặm, mà tòa núi lớn này lại đường đột xuất hiện tại đây, hơn nữa, còn lẻ loi trơ trọi một mình.

Đương nhiên, hiện tại Lâm Dịch cân nhắc không phải là hiện tượng tự nhiên khác thường này, hắn phải cân nhắc, chính là xử trí người trong doanh địa này như thế nào mới phải.

Thông qua cuộc nói chuyện với bọn người Lâm Cách, Lâm Dịch đại khái biết rõ đây là cái địa phương như thế nào, tấm lòng của Lâm Dịch không xấu, hắn chỉ làm tất cả mọi chuyện trong khả năng của mình, tận lực giải cứu những người đáng thương này. Đương nhiên, nếu như việc này vượt qua năng lực bản thân của mình, hắn chỉ có thể hữu tâm mà vô lực.

Còn không rõ thực lực địch nhân nơi này rốt cuộc là như thế nào, Lâm Dịch không dám tùy tiện làm ra động tĩnh gì lớn cả, bởi vì hiện tại hắn là Lục cấp Tử Môn chiến sĩ nhìn thì rất là mạnh… Nhưng một kẻ chưa từng đi đi lại lại trên đại lục như Lâm Dịch cũng biết rõ thực lực Lục cấp Tử Môn chiến sĩ không phải

cao. Hắn còn không cho rằng bằng vào lực lượng của chính mình, nhất định có thể làm cho tổ chức đã tồn tại hơn mười năm bị tan rã mất.

Cho nên, động tác Lâm Dịch cực nhanh.

Hai bên của đại môn đều có một tên hộ vệ đang đứng gác, lúc này hai người đang thấp giọng bắt chuyện với nhau. Hiện tại sắc trời đã tối, hơn nữa từ khi thành lập nơi này tới bây giờ chưa từng có chuyện ngoại nhân xâm nhập nơi này, cho nên hai tên hộ vệ này cảnh giác không cao, nếu như nói tác dụng tồn tại nhất định của bọn họ, chính là dùng để trông chừng xem thợ mỏ có trốn ra ngoài hay không mà thôi. Cho nên thời điểm Lâm Dịch dùng tốc độ cực nhanh xuất hiện ở cách hai người này chừng trăm mét, hai người vẫn đang thảo luận nghiên cứu kịch liệt về vấn đề gì đó, không có chú ý tới Lâm Dịch đã hóa thành bóng đen lao về phía bọn họ chút nào.

- Bang bang!

Liên tục hai tiếng vang nhẹ phát ra, thời điểm hai tên hộ vệ còn không kịp có chút phản ứng nào, một cổ lực lượng rất lớn đánh úp vào ngực của bọn họ, ý thức của hai người liền chìm vào trong bóng tối.

Diệt Hồng Trần

27-02-2013, 05:41 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

85. Chương 105: Giết Chóc! (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thân thể Lâm Dịch nhẹ nhàng rơi xuống đất, cũng không thèm nhìn hai gã hộ vệ vừa bị mình giết chết, lẳng lặng lắng nghe trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu nhìn lên tường vây quang đại môn cao hơn ba mươi mét, thân thể nhảy lên, hấn đạp vài bước lên khe hỡ trên hàng rào tường vây, lập tức nhảy qua, rơi xuống cửa.

Im ắng rơi xuống đất, Lâm Dịch tiến vào đại môn.

Sau đại môn chính là một cái sân nhỏ, chỉ sợ không dưới ngàn mét, mà lúc này, nơi trú quân mới chân chính lọt vào trong tầm mắt của Lâm Dịch.

Cả nơi trú quân phân thành nhiều phòng ốc, chỉnh tề xếp thành bốn hàng bằng nhau. Tất cả đều từ gỗ tạo thành, trong đó nhiều phòng rách tung tóe, vừa nhìn là biết thời điểm kiến tạo không có dụng tâm, hơn nữa lâu năm thiếu tu sửa cho nên mới tạo thành kết quả này.

Thậm chí Lâm Dịch hoài nghi, phòng ốc như vậy có thể cho người ở hay không? Chỉ sợ nói không chừng ngày nào đó trong đêm mưa gió sập xuống, người bên trong, cũng bị chôn vùi cùng, lắc đầu, Lâm Dịch không hề nghĩ nhiều, ánh mắt tiếp tục dò xét.

Ánh mắt nhìn qua, lúc này mới phát hiện một gốc phía đông của nơi trú quân, có hơn mười đầu Ước Ba Long đang nằm ngủ say ở đó, Lâm Dịch ẩn ẩn nghe được tiếng ngáy ầm ầm lọt vào trong tai của mình.

Trong lòng Lâm Dịch lập tức vui vẻ, xem ra, rời khỏi không thành vấn đề gì.

Mặc dù nói Lâm Dịch đến nơi trú quân của nô lệ với mục đích lớn nhất là cứu những người đáng thương này ra bên ngoài. Nhưng trên thực tế, cảm giác không phải là muốn tìm Ước Ba Long mang mình ra ngoài hay sao? Ở trong rừng rậm này thời gian quá dài, mặc dù là Lâm Dịch, cũng có chút gấp không chịu nổi muốn rời đi.

Sau khi giải quyết được lo lắng lớn nhất, lúc này Lâm Dịch mới đi về phía những căn phòng kia.

Vừa đi vài bước, một mùi vị tanh tưởi xông vào lỗ mũi, làm cho Lâm Dịch nhịn không được nhíu mày lại, nhìn qua hai phía, phát hiện những cửa những căn phòng rách nát hiện ra này, mà mùi vị tanh tưởi này truyền ra từ trong những căn phòng này.

Tò mò, Lâm Dịch đi vào một gian phòng.

Cảm thấy mùi vị tanh tưởi rất nồng, Lâm Dịch có chút che mũi lại, nhíu mày nhìn lại.

Gian phòng cực kỳ âm u mà lộn xộn, giống như một cái lồng sắt cấu thành kết cấu của căn phòng, mà trong một góc hẻo lánh của căn phòng, trong một cái hố to tràn đầy chất bài tiết của nhân loại hiện ra. Trên mặt đất phủ kín màu đen của cỏ dại, vừa nhìn thấy là biết thường xuyên bị người ta đạp lên, hình dáng của nó rất dẹp.

Lâm Dịch cơ hồ lập tức đoán được căn phòng này dùng để làm cái gì, nơi đây, tuyệt đối chính là nơi ở lại của những thợ mỏ.

Đây là nơi người có thể ở lại sao? Trong lòng Lâm Dịch xuất hiện một cổ lửa giận, quay đầu đi ra ngoài, lại tiến vào một căn phòng, cũng là những lồng sắt, đồng dạng cũng có cỏ dại, đồng dạng có vũng hố bài tiết.

Cho dù làm nhân công miễn phí, cũng không cần phải ngược đãi nhân công như vậy chứ? Chỉ đứng ở bên ngoài mà nghe thấy mùi tanh tưởi này đã làm Lâm Dịch nhíu mày, chớ nói chi là đi vào trong phòng.

- Những người này đều đáng chết.

Lâm Dịch vốn vẫn còn do dự không biết nên xử trí đám giám sát trong doanh địa này như thế nào, trong lòng âm thầm làm ra quyết định.

Tiếp tục đi tới, đếm ngược dãy phòng ốc thứ hai thì thấy nó lớn hơn những dãy khác, cũng rắn chắc hơn nhiều. Lâm Dịch liếc nhìn, cửa của những gian phòng này không khóa lại, đi vào xem xét. Bài trí tuy đơn giản, nhưng so với nơi ở của nhân công thì tốt hơn rất nhiều! Rất hiển nhiên, đây là nơi cho bọn giám sát ở lại.

Từ trong phòng này đi ra, Lâm Dịch âm thầm nghe được âm thanh dày đặc đinh đinh đang đang từ xa truyền tới, Lâm Dịch tập trung tư tưởng lắng nghe, phát hiện âm thanh từ trong chỗ rất sau truyền tới, trực tiếp đi qua phía đó.

Xuyên qua hàng cuối cùng của dãy phòng ốc, đi đến chân núi năng lượng, mà trước mặt Lâm Dịch, xuất hiện cảnh đèn đuốc sáng trưng.

Đầu tiên lọt vào trong tầm mắt là một đám người, bọn chúng ăn mặc giống như đám người đứng gác cổng, chỗ đèn đuốc sáng trưng tập trung lại thành một đám, hoặc là bắt chuyện lẫn nhau, hoặc gác tay mà đứng, nhìn người ở bên trong.

Đây chính vòng vây của những kẻ giám sát, nhìn xuống phía dưới thấy được một cái sơn động lớn, cái sơn động này nằm dưới chân của núi năng lượng. Một đám người ăn mặc cực kỳ rách rưới, tay chân đều mang theo xiềng xích, thần sắc đờ đẫn đang vận chuyển từng cái giỏ lớn chất đầy hòn đá màu đen, mà những âm thanh va đập leng keng, chính là từ trong sơn động truyền ra, bởi vì quan hệ tới góc độ, Lâm Dịch cũng không thấy rõ tình hình ở bên trong.

Mà ở bên cạnh những người đang làm việc, cũng đứng một hàng hơn mười tên giám sát, mà trên tay của những tên giám sát này, đều cầm roi da thật lớn, con mắt đều mang theo vẻ trêu tức nhìn chằm chằm vào đội ngũ đang di chuyển, những thợ mỏ đang mang theo giỏ lớn chất đầy đá đen di chuyển, sau đó chất lên hơn mười cái xe đẩy nhỏ, mà những thợ mỏ đang chất lên xe dưới sự giám thị của đám giám sát, mà phương vị vận chuyể chính là ngay tầm nhìn của Lâm Dịch.

Tràng diện lộ ra tiếng trách móc và tiếng động lớn, bọn người giám sát lớn tiếng bắt chuyện với nhau, hoặc là quát tháo đám thợ mở, lại thỉnh thoảng nghe tiếng roi da quất lên da thịt của thợ mỏ kèm theo tiếng chửi mắng.

- Đáng chết, động tác nhanh lên cho lão tử!

Một gã giám sát rít lên một giọng nói bén nhọn, ánh mắt của Lâm Dịch cũng bị hắn hấp dẫn qua, chỉ thấy một trung niên thợ mỏ cực kỳ gầy yếu bởi vì mệt mỏi do gánh nặng nên đi lại khó khăn, cho nên bước chân có chút chậm lại, gã giám sát bên cạnh hắn lập tức lên tiếng kêu la.

Thợ mỏ trung niên lập tức sợ hãi, khúm núm không dám lên tiếng, sau đó cố sức ôm cái giỏ đầy đá đen kia đi lên thêm hai bước, ai biết bởi vì mặt đất nhấp nhô, thể lực đã không thể chống đỡ nổi mà mất thăng bằng, té ngã trên đất, cái giỏ lớn đầy đá đen trên tay cũng văng tá lả trên mặt đất.

Bỗng nhiên sắc mặt trung niên đại biến, trong đôi mắt trống rỗng vô thần xuất hiện áng sáng của sự tuyệt vọng.

Diệt Hồng Trần

28-02-2013, 10:12 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

86. Chương 106: Giết Chóc! (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chỉ thấy tên giám sát thấy hắn té ngã, trên mặt xuất hiện bộ dáng tươi cười vài phần quái dị, híp mắt lại hiện ra nụ cười nghiền ngẫm vui vẻ:

- Tiểu tử ngươi a, lá gan rất lớn đấy!

- Ba!

Không để ý tới lời lẽ cầu xin tha thứ của tên thợ mỏ, tên giám sát lấy roi da trên tay ra, hung hăng quất lên thân thể gầy yếu của tên thợ mỏ trung niên kia, lập tức phát ra tiếng gào thét, trên người của thợ mỏ trung niên xuất hiện một vét máu dài.

- Đừng, đừng…

Nụ cười của tên giám sát kia cực kỳ tàn khốc, sau đó híp mắt lại nói ra. Nhưng cũng không để ý tới tên thợ mỏ, một roi lại một roi quất tới tấp, chỉ thấy tên thợ mỏ đang lăn lộn quay cuồng đau đớn trên mặt đất, kêu la thảm thiết.

Những tên giám sát còn lại nhìn thấy vấn đề này, vẫn trò chuyện với người bên cạnh vui vẻ, nhưng những tên giám sát bên ngoài lại nói chuyện với nhau, thậm chí Lâm Dịch còn nghe bọn chúng nói chuyện.

- Hắc hắc… Cũng tại tên tiểu tử này không may, hôm nay tên gia hỏa Cáp Lý này thua ta hai trăm kim tệ, cũng khó trách hắn lại nóng tính như vậy, hắc hắc…

Lâm Dịch nghe được lời này ta hỏa xuất hiện trong lòng, những tên này, thật sự là người hay sao?

Một cổ sát ý cũng từ trong lòng của Lâm Dịch bốc lên, nhìn thấy bộ dạng sợ hãi không dám nhiều lời của thợ mỏ, cố gắng bò dậy khỏi mặt đất, sau đó tranh thủ nhặt số năng lượng thạch rơi trên mặt đất, bởi vì động tác quá chậm cho nên bị quất thêm ba roi, thậm chí trên mặt của tên giám sát đó xuất hiện bộ dáng tươi cười ngạo mạn, loại sát ý này dâng cao lên tới đỉnh phong.

- Một đám cầm thú!

Lâm Dịch nhẹ nhàng nói ra, sau đó, bỗng nhiên thân thể thoát ra.

Căn bản đám giám sát không biết tử thần đã hàng lâm bên cạnh của mình nên không kịp phản ứng, thẳng đến khi nhóm đầu tiên bị Lâm Dịch giết chết và phát ra âm thanh thảm thiết, những tên còn lại mới có phản ứng, tốc độ của Lâm Dịch cực nhanh, nén giận ra tay càng không chút lưu tình! Nếu bị một quyền có thể đánh nát nham thạch cứng rắn đánh lên thân thể thì sẽ thể nào? Hiệu quả chính là như vậy, những nơi

Lâm Dịch đi qua, đều có xương thịt nát vụn văng ra, thân thể của đám giám sát bay lên không trung, trên không trung phun ra máu tươi.

Bị lực lượng như vậy đánh trúng, đừng nói bọn chúng là những người bình thường, cho dù là Tam cấp Thương Môn hoặc Tứ cấp Phá Môn, kết cục chính là chết thảm không khác gì nhau! Dù Lâm Dịch không vận dụng Phá Môn, nhưng dưới tình huống không Phá Môn, lực lượng của hắn bức thẳng tới Ngũ cấp Cảnh Môn chiến sĩ Thực lực như thế, làm sao những người nào có thể ngăn cản được chứ.

Mãi cho tới khi năm mươi tên giám sát bị Lâm Dịch đánh chết, những tên giám sát kia lúc này mới có thời gian kịp phản ứng!

- Nhanh, nhanh đi báo cáo cho Hi Nhĩ đại nhân!

Nhìn thấy động tác của Lâm Dịch giết người nhanh chóng và dứt khoát như vậy, cho nên đám giám sát cũng kịp phản ứng, phát hiện mình không phải là đối thủ của người trước mặt! Cũng coi như tên giám sát này có chút đầu óc, sau khi hô xong mới phát hiện là mình đi báo cáo mới là an toàn nhất, quay người nhanh chân bỏ chạy, cũng bất chấp những tên giám sát chạy theo phía sau của hắn.

Sau thời gian một phút đồng hồ ngắn ngủi, trên mặt đất đều là thi thể của dám giám sát, mà những người thợ mỏ kia cũng đang thừ người ra, hình như không kịp phản ứng.

- Ở đây trong các ngươi ai có thể thay mặt nói chuyện?

Lâm Dịch lên tiếng hỏi, mặc dù động tĩnh bên ngoài rất lớn, nhưng bên trong sơn động bao trùm âm thanh leng keng vang dội lấn át đi, cho nên người ở bên trong không cách nào biết được tình hình xảy ra ở bên ngoài, bên trong thỉnh thoảng có thợ mỏ đi ra, khi thấy trên mặt đất đều là thi thể của đám giam sát, biểu lộ của tất cả mọi người đều giống nhau, kinh ngạc tới mức năng lượng thạch trong tay rơi xuống mặt đất.

Lâm Dịch đợi cả buổi cũng không thấy có người nào trả lời, chưa phát giác ra, nên có chút nhíu mày, sau đó nhân tiện nói:

- Được rồi, các ngươi tập trung ở đây đi, không nên cử động gì là được.

Nói xong, cũng không quan tâm xem những thợ mỏ này có nghe được lời mình nói hay không, trực tiếp chạy vào bên trong động.

Nhìn bên ngoài sơn động liền biết nó được khai thác rất sâu, uốn lượn giống như rắn bò trên mặt đất, mà chỗ vách tường trên sơn động, cứ cách mấy chục thước sẽ có một cây đèn năng lượng, đem cả sơn động chiếu sáng rực rỡ.

Đi không được trăm mét, cũng xuất hiện đám người giám sát ở phía dưới khu mỏ, ra tay giết chết, Lâm Dịch không có ý định nói thêm cái gì với bọn chúng, chỉ cần nhìn thấy, Lâm Dịch sẽ ra tay giết chết ngay, ở trước lực lượng cường đại của Lâm Dịch, những tên giám sát bình thường này, căn bản không có bất cứ cơ hội chống cự nào.

Về phần những tên thợ mỏ đang ngây ngốc kia Lâm Dịch cũng bảo bọn họ đi lên mặt đất hội hợp với mọi người phía trên, sau đó không để ý đi xuống sâu hơn.

Đi thẳng đến chỗ sâu nhất, Lâm Dịch đã giết trọn vẹn không dưới hai trăm tên giám sát.

- Những người kia xảy ra chuyện gì?

Khi đã không chờ được, trên mặt của một tên giám sát đã xuất hiện thần sắc không kiêng nhẫn, đã đào được một ít khoáng thạch, nhưng những tên thợ mỏ đáng chết kia không có một tên nào quay trở về cả a!

- Ngươi đi ra xem một chút đi!

Một tên giám sát khác không nói gì cả, rời đi.

Âm thanh leng keng bên trong rất lớn, cho nên khi bọn họ muốn nói chuyện với nhau phải hét lên thật lớn mới có thể nói cho đối phương nghe được.

Tên giám sát nói chuyện lúc đầu hiện ra thần sắc bất đắc dĩ, đáng giá gật gật đầu, nhưng thần sắc vẫn có chút ảo não, nói ra:

- Đợi ta đi ra ngoài, ta nhất định sẽ giáo huấn những tên dừng lại một trận nên thân mới được!

Nói xong liền quay người đi vào đường rẽ.

Trên mặt của một tên giám sát khác hiện ra nụ cười hắc hắc trên mặt, còn không đợi hắn thu hồi ánh mắt, chỉ thấy một đạo thân ảnh dùng tốc độ rất nhanh lao từ trong đường rẽ đi ra ngoài!

Mà tên giám sát này vô ý thức đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đạo thân ảnh kia hung hăng đánh hắn vào trong vách tường, sau đó rớt xuống mặt đất, miệng mũi đã có máu tươi trào ra.

Diệt Hồng Trần

28-02-2013, 10:13 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

87. Chương 107 108: Nơi Cao Tầng Trú Quân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tên giám sát còn lại theo tâm lý run lên, còn không đợi hắn kịp thời phản ứng xem chuyện gì xảy ra, một cổ lực lượng khổng lồ đã đánh tới, thân thể của hắn lập tức đánh ra bên ngoài, trong đầu xuất hiện một cổ ý thức, sau đó lâm vào trong bóng tối.

Mà chỗ sâu nhất trong sơn động rất là rộng lớn, Lâm Dịch liếc nhìn đại khái, liền nhìn thấy có gần năm mươi tên thợ mỏ đang đồng thời khởi công, số lượng giám sát đã giảm nhiều, nhưng vẫn còn hơn hai mươi tên.

Động tác này lập tức kinh động những tên giám sát khác, sau nhìn nhìn thấy Lâm dịch liền sững sờ, nhưng sau khi nhìn thấy thi thể của hai tên đồng bạn mới kịp phản ứng!

- Đáng chết! Ngươi là người nào?

Sắc mặt một gã giám sát biến đổi bất thình lình, sau đó la lớn, thấy có biến đổi, âm thanh đào móc leng keng từ từ giảm xuống, những thợ mỏ này có chút sững sờ liếc nhìn Lâm Dịch.

- Ta muốn các ngươi phải chết!

Lâm Dịch nhàn nhạt nói ra, sau đó cũng không muốn tổn hao miệng lưỡi với đám người này, lãng phí thời gian, thân hình lóe lên, hóa thành một bóng đen đánh về phía tên giám sát gần hắn nhất.

Tốc độ Lâm Dịch nhanh đến mức nào? Trong mắt của những tên giám sát kia, chỉ cảm thấy giống như bị hoa mắt, tên thiếu niên có tướng mạo thanh tú đã xuất hiện ở trước người đồng bạn của mình, ngay sau đó, đồng bạn kêu thảm thiết bay lên, đụng vào thạch bích trên thành mỏ tuyệt khí bỏ mình.

Đám người giám sát lập tức ý thức được đã gặp phải cường giả, tuy không rõ vì sao cường giả này lại ra tay động thủ với bọn chúng, nhưng bọn chúng phi thường sáng suốt la lên:

- Đại nhân tha mạng a! Đại nhân tha mạng a!

Sau khi la lên, sau đó nhanh chóng quỳ rạp xuống mặt đất, trùng trùng điệp điệp dập đầu lia lịa.

Học theo, cơ hồ tất cả những tên giám sát lập tức quỳ xuống, thần sắc sợ hãi cầu xin tha mạng.

Nếu như là người khác cầu xin tha thứ có lẽ hắn sẽ buông tha, nhưng Lâm Dịch đối với bọn chúng đã quyết ý giết chết! Làm sao có thể bởi vì việc bọn chúng dập đầu cầu xin mà tha cho được? Làm như vậy, chẳng phải hắn phải xin lỗi người nhà của những thợ mỏ chết thảm trong tay của bọn chúng rồi hay sao?

- Hiện tại cầu xin tha thứ, các ngươi không cảm thấy đã muộn rồi sao?

Âm thanh nhàn nhạt của Lâm Dịch vang lên, đồng thời nói ra, Lâm Dịch lại lần nữa không lưu tình mà động thủ giết người!

Căn bản là mặc kệ đối phương có quỳ rạp xuống đất hay không, có phải đang cầu xin mình tha thứ hay không. Lâm Dịch cũng không do dự mà đồng thủ.

Chưa đầy nửa phút, Lâm Dịch giống như một cơn gió lốc mang theo tử vong, hơn hai mươi tên giám sát ở chỗ này toàn bộ mất mạng.

- Theo ta ra ngoài!

Lâm Dịch nhìn thấy những thợ mỏ còn lại đang ngây ngốc, liền nói một câu, sau đó đi thẳng ra lối rẽ lên mặt đất.

Những tên thợ mỏ này tiếp tục ngây ngốc thêm khoảng mười giây. Lập tức bộc phát ra âm thanh hoan hô kinh thiên, lập tức đi tới thi thể của những tên giám sát kia, dùng công cụ trong tay phân sát của những tên này thành hơn mười khối, giống như làm như vậy sẽ phát tiết mối hận trong lòng của bọn họ.

Nô lệ trong doanh địa, tới một căn phòng lớn nhất trong sơn động.

Trang trí trong căn phòng này có thể nói là hơn xa so với đám phòng ốc rách nát kia, mà những căn phòng của giám sát bình thường, cũng còn kém xa căn phòng này.

Trong một càn màn che từ trên nóc phòng phủ xuống tận mặt đất, năng lượng nhàn nhạt tư cây đèn chiếu rọi cả gian phòng giống như biển hải dương màu hồng nhạt, lộ ra không khí cực kỳ mập mờ.

Có thế cạn chén rượu, tiếng cười nói, tiếng thét chói tai của nữ tử, cực kỳ không hòa hợp từ sau màn che màu hồng nhạt kia truyền tới.

Tiến vào màn che xem xét, chỉ thấy bên trong lúc này đang tiến hành một yến tiệc, có hơn mười cái bàn lớn, cũng phân thành hai nhóm, đặt song song hai bên, chính giữa là một thông đạo rộng chừng năm mét.

Nếu như nói sinh hoạt bên ngoài của thợ mở là địa ngục, vậy thì nơi xa hoa lãng phí này chỉ có thể gọi là thiên đàng mà thôi.

Ước chừng năm mươi người tham gia yến hội này, đại bộ phận trong đó là nam nhân, mà trong ngực bọn họ, đều ôm theo một nữ tử rõ ràng không tình nguyện, hoặc hôn hoặc ôm… Thậm chí có người uống say ở trước mặt mọi người, không để ý tới vẻ tuyệt vọng la khóc thảm thiết của nữ tử, đi làm cái chuyện nhân thần công phẫn ở tại đây.

Nhưng càng làm cho người ta phẫn nộ là, những người tham gia yến hội làm như không thấy chuyện gì xảy ra cả, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên làm thì làm, không khí dâm dục tới cực điểm.

Ở vị trí trung ương nhất của con đường này, là một tên trung niên có tượng mạo được xem là anh tuấn, nhưng dọc theo cái mũi ưng để lộ ra đôi mắt hẹp mảnh, thỉnh thoảng trong ánh mắt lộ ra hào quang âm trầm, chính vì điều này đã làm giảm đi nét anh tuấn của hắn xuống rất nhiều.

Lúc này hắn đương nhiên đã uống rất nhiều, trong đôi mắt mảnh hẹp lộ ra men say, ôm trong ngực một nữ tử chưa tới mười sáu tuổi, mà hai tay của hắn, cũng đã để lên ngực của nữ tử, không ngừng xoa nắn, khóe miệng lộ ra nụ cười dâm đãng vui vẻ, căn bản mặc kệ tiếng khóc bi thương của thiếu nữ.

Yến hội đang tiến hành, đột nhiên có một loạt bước chân dồn dập rầm rầm chạy tới, chợt một đạo thân ảnh xông tới, không thèm nhìn mọi người, đã lớn tiếng hô:

- Hi Nhĩ đại nhân, có chuyện không tốt, có chuyện không tốt!

Động tác của tất cả mọi người ở nơi đây cũng đã dừng lại.

Mà nam tử trung niên trên đài cao vốn đang mỉm cười, sắc mặt lúc này đã trầm xuống, nheo đôi mắt vốn đã hẹp nhìn về phía tên giám sát đang đứng trong nội đường với biểu lộ lo lắng.

- Ngươi đúng là đáng chết!

Âm thanh này vang lên, tên giám sát kia giống như không nghe thấy, trên mặt lộ ra biểu lộ nghi hoặc và muốn đặt câu hỏi, hai cỗ lực lượng cường đại đột nhiên đánh lên thân thể của hắn, chỉ thấy tên trung đội trưởng này bị đánh trúng, trong miệng lập tức phun máu tươi ra, ngã nhào trên đất.

Ánh mắt lộ ra biểu lộ không dám tin, lẩm bẩm nói:

- Vi… Vì cái gì…

Sau đó quay đầu ngang, cứ như vậy mà chết.

Mà hai người đi cùng hắn không dám nói gì, ngay cả liếc nhìn cũng không dám.

- Kéo ra ngoài đi.

Liền xoay người trở lại vị trí của mình.

Hai gã giám sát nơm nớp lo sợ đi tới, mang theo thi thể của tên giám sát đồng bạn kéo ra ngoài.

Tên nam tử trung niên được gọi là Hi Nhĩ kia lúc này mới giương mắt ra, thản nhiên nói:

- Một người tiến vào đây, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì.

Theo âm thanh của hắn rơi xuống, không bao lâu, bên ngoài có một tên giám sát lập tức đi vào.

Có giáo huấn của tên giám sát trước đó, người giám sát này lộ ra thần sắc cực kỳ cẩn thận và chú ý, trực tiếp quỳ rạp xuống đại đường. Cung kính nói:

- Hi Nhĩ đại nhân… Có người bên ngoài đột kích…

Bỗng nhiên sắc mặt Hi Nhĩ biến đổi, lập tức từ vị trí đứng lên, nói ra:

- Đến mấy người? Thực lực như thế nào?

Tên giám sát này không dám lãnh đạm, lập tức trả lời:

- Cụ thể đến mấy người thì không rõ lắm, bọn thủ hạ chỉ nhìn thấy một người, thực lực rất mạnh!

Ánh mắt của Hi Nhĩ lộ ra hàn quang, nói:

- Rất mạnh là mạnh như thế nào?

Tên giám sát này cảm thấy mồ hôi lạnh ước đẫm lưng áo của hắn, vấn đề Hi Nhĩ hỏi hắn không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể nói:

- Cái này, cái này… Tiểu nhân không biết nên hình dung thế nào.

Hi Nhĩ nghe xong liền hừ lạnh nói một tiếng:

- Không biết hình dung như thế nào? Vậy ta nuôi dưỡng ngươi dùng vào việc gì bây giờ?

Không để ý tới lời cầu xin tha mạng của tên giám sát, tên Hi Nhĩ này tiếp tục ra tay lần nữa, lại một tên giám sát nữa chết ở chỗ này.

- Loại địa phương này tại sao lại có người ngoài tới xâm lấn chứ?

Dù sao ở trong chỗ này đều có thể xem là lãnh đạo cao cấp nhất, thân phận so với đám giám sát ở tầng dưới chót rất khát biệt, nghe được có người nói ra nghi vấn này, với tính cách hỉ nộ vô thường của Hi Nhĩ cũng không có bộc phát.

- Quản hắn khỉ gì vì cái gì? Giết là được!

Một tên khác cũng không rõ có đầu óc hay không, cứ thế nói ra.

- Đại nhân, lai giả bất thiện, chúng ta nên đi xem mới tốt.

Một gã thanh niên ngồi ở vị trí bên phải của hắn mở miệng nói ra, hắn là người duy nhất ở trong này mà ở bên cạnh không có nữ tử, tướng mạo cũng rất thanh tú, trên người có một cổ khí tức lạnh nhạt.

Hình như Hi Nhĩ đối với lời này của hắn rất tin phục, nghe hắn nói như vậy, cũng gật đầu, đôi mắt hẹp dài, trong đôi mắt híp lại hiện ra hàn quang, nói ra:

- Ta đúng là muốn nhìn, đối phương có gì ghê gớm?

Nói xong đứng dậy, nói:

- Theo ta ra ngoài.

Đi theo sau lưng Hi Nhĩ, năm mươi tên cao tầng lãnh đạo đi ra ngoài, chúng đã đi ra khỏi phòng rồi, những tiếng khóc của nữ nhân trong phòng, vẫn tiếp tục vang lên.

Thời điểm Lâm Dịch đi tư trong sơn động ra, những người thọ mỏ ban đầu ở đây cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, sau khi Lâm Dịch đi ra khỏi cửa động, lập tức toàn bộ những thợ mỏ ở đây quỳ rạp xuống, thần sắc kích động hô:

- Đa tạ ân cứu mạng của đại nhân, đa tạ ân cứu mạng của đại nhân a!

Số lượng thợ mỏ ở đây cũng đã ngoài mấy trăm người, hôm nay nhiều người như vậy đồng loạt quỳ rạp xuống thi lễ trước mặt Lâm Dịch, lập tức làm cho nộ khí đã tiêu tán gần hết của Lâm Dịch biến mất toàn bộ.

Sau một lúc lâu mới kịp phản ứng, lập tức có chút luống cuống tay chân nói:

- Tất cả các vị đại thúc làm cái gì vậy? Nhanh đứng lên đi!

Nhưng nhân số quá nhiều, mà hiển nhiên những người thợ mỏ ở đây có lòng biết ơn với Lâm Dịch vô cùng sâu sắc, Lâm Dịch nâng dậy một người, lại tiếp tục quỳ xuống, nâng dậy người kia, người này lại quỳ xuống, luống cuống tay chân, hắn làm không có chút hiệu quả nào.

Cuối cùng Lâm Dịch chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

- Ta biết rõ các vị cảm kích ta, nhưng có cần phải như vậy không? Với tuổi của các vị, đã là trưởng bối của ta, ta thật sự không nhận nổi cái lễ này đâu, xem ra ta phải quỳ trả lễ thôi.

Nói xong giống như muốn quỳ xuống.

Chúng thợ mỏ nghe Lâm Dịch nói như vậy, cảm kích trong nội tâm tăng lên thêm mấy lần, nhưng nhìn thấy biểu lộ bất đắc dĩ và muốn quỳ xuống của Lâm Dịch, lập tức giật mình, vội vàng đứng lên:

- Chúng ta, chúng ta…

Khóe miệng của Lâm Dịch hiện ra bộ dáng tươi cười như đã thực hiện được, sau đó mới nói:

- Có lời gì đợi lát nữa nói sau, các vị biết nơi cao tầng của những tên giám sát này ở đâu không?

Nghe Lâm Dịch hỏi như vậy, những thợ mỏ này cũng đã nhìn thấy bổn sự của Lâm Dịch lúc đuổi giết đám giám sát kia, lập tức biết rõ suy nghĩ của hắn, nhưng khác với bọn Lôi Cách là, bọn họ đối với Lâm Dịch tràn đầy tự tin.

- Ta biết rõ, ta biết rõ…

Tiếng trả lời ầm ĩ vang lên bốn phía, xem ra những thợ mỏ này đều mong muốn làm chút chuyện gì đó để giúp đỡ Lâm Dịch.

Nhưng quá ầm ĩ làm cho Lâm Dịch quá sững sờ, ánh mắt quét nhìn một nam tử trung niên gầy gò ở gần với hắn nhất, nói ra:

- Đại thúc, ngươi biết không?

Hiển nhiên trung niên này đối với việc Lâm Dịch việc nói chuyện với mà cảm thấy phi thường kích động, trong gương mặt màu đen kia xuất hiện màu ửng đỏ do kích động, liên tục nói:

- Đại nhân, ta biết rõ, ta biết rõ.

Lâm Dịch gật gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn những thợ mỏ khác:

- Các vị đại thúc khác trước hết chờ ở chỗ này được không? Sau khi Lâm Dịch đi giải quyết những tên đó, sẽ mang mọi người rời đi!

Tiếng hoan hô vang lên khắp bốn phía, mà Lâm Dịch thì nhìn trung niên gầy gò kia gật đầu, dưới sự dẫn dắt của trung niên này, những thợ mỏ khác nhường lối cho bọn họ đi ra ngoài.

Từ trong căn phòng lớn nhất trong doanh địa đi tới, một tiếng hoan hô cực lớn từ xa xa truyền vào trong tai của đám cao tầng trong doanh địa.

Con mắt nhỏ hẹp của Hi Nhĩ, trong đôi mắt híp lại của hắn hiện ra hàn quang, trong khóe miệng xuất hiện nụ cười tàn khốc và bộ dáng điềm nhiên, nói:

- Động tác thật nhanh a!

Diệt Hồng Trần

28-02-2013, 10:14 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

88. Chương 109 110: Giết Người Mà Thôi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Kỳ thật Lâm Dịch vào trong sơn động cứu người cũng không tốn hao bao nhiêu thời gian, nói thì rất dài, nhưng từ trong lòng sơn động đi ra bên ngoài, nhiều nhất chỉ chừng một ngàn mét mà thôi, tuy đường trong đó uốn lượn, hơn nữa lại giết nhiều người, nhưng với tốc độ và lực lượng giết người Lâm Dịch, giết người căn bản là không tốn hao bao nhiêu thời gian, khoảng cách ngàn mét cộng thêm giết người, nhiều nhất không vượt quá năm phút đồng hồ mà thôi, mà tốc độ của đám cao tầng Hi Nhĩ cũng không chậm hơn bao nhiêu, bởi vì từ căn phòng lớn của Hi Nhĩ tới sơn động cũng chỉ vài trăm mét, hơn nữa bọn Hi Nhĩ trì hoãn trong phòng cũng vài phút, thời điểm đoàn người đi ra, cũng là lúc Lâm Dịch giết chết toàn bộ đám giám sát trong sơn động, sau đó từ trong sơn động đi ra.

- Đi, chúng ta phải chuẩn bị nghênh đón khách nhân thôi.

Tuy không rõ quy mô của đối phương, nhưng nói thế nào thì đối phương cũng đã tới đây, nhưng Hi Nhĩ đối với chiến lực của mình rất có lòng tin.

Nhất cấp Hưu Môn chiến sĩ ba mươi người, Nhị cấp Sinh Môn chiến sĩ mười hai người, Tam cấp Thương Môn chiến sĩ bảy người, Tứ cấp Đỗ Môn chiến sĩ hai người, hơn nữa Ngũ cấp Cảnh Môn chiến sĩ hai người... Chiến lực như vậy, tính toàn trên đại lục cũng không cường đại, nhưng tuyệt đối không tính là yếu, cũng khó trách Hi Nhĩ tràn đầy tự tin như vậy.

Nghĩ tới đây, bước chân của năm mươi người không khỏi nhanh hơn.

Mà Lâm Dịch dưới sự dẫn dắt của trung niên gầy gò cũng hướng về phía căn phòng lớn nhất. Trên đường đi trung niên gầy gò lộ ra biểu tình rất hưng phấn, nhưng lại có chút co quắp, muốn nói chuyện, nhưng lại không dám nói.

Lâm Dịch đương nhiên phát hiện ra biểu lộ của trung niên gầy gò này, nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ nhiều.

Vừa mới đi qua gian phòng của đám giám sát, một đội ngũ đông đảo xuất hiện trước mặt của hai người Lâm Dịch.

Trung niên gầy gò bị dọa giật nảy người, ngây ngốc một chút, dừng lại, mà Lâm Dịch cũng dừng lại.

Không cần trung niên gầy gò nó chuyện, nhìn cách ăn mặc của những người này, Lâm Dịch cũng có thể đoán ra thân phận của đối phương.

Đương nhiên bọn người Hi Nhĩ cũng nhìn thấy Lâm Dịch, bước chân không khỏi dừng lại. Lâm Dịch và trận doanh bên phía cao tầng doanh địa đứng đối diện nhau, cứ thế mà nhìn nhau.

Lâm Dịch quay đầu lại nhìn trung niên gầy gò nói ra:

- Đại thúc, ở đây không có công việc của ngươi, ngươi quay về hội hợp với bọn họ đi, một lát nữa ta sẽ đi tìm các ngươi.

Trung niên gầy gò nghe Lâm Dịch nói như vậy mới kịp thời phản ứng, không ngừng gật đầu, sau đó liền xoay người chạy đi, chạy được vài mét lúc này mới quay đầu lại nhìn Lâm Dịch, nói ra:

- Đại nhân, còn ngươi…

Lâm Dịch cũng không có quay đầu lại, cười nói:

- Yên tâm đi, ta lập tức tới ngay!

Trung niên gầy gò biết mình có lưu lại cũng không làm được chuyện gì, khẽ cắn môi, vượt qua góc phòng.

Trong quá trình này, Hi Nhĩ cũng không có lên tiếng chen ngang câu chuyện giữa Lâm Dịch và trung niên kia, thấy trung niên gầy gò kia rời đi, con mắt nhỏ hẹp của Hi Nhĩ híp lại và bắn ra hàn quang, một nụ cười tàn khốc lóe lên.

- Tiểu tử, lá gan của ngươi quá lớn a!

Sắ mặt của Lâm dịch sau khi trung niên gầy gò kia rời đi cũng biến thành lạnh buốt, nghe thấy lời của Hi Nhĩ, Lâm Dịch cũng không có trả lời, mà nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi chính là Hi Nhĩ?

Tên giám sát kia hô to muốn đi báo cáo cho Hi Nhĩ đại nhân! Thời điểm nói ra những lời này, Lâm Dịch nghe rất rõ, cho nên lúc này mới lên tiếng hỏi thăm một câu.

Đôi mắt dài hẹp của Hi Nhĩ bắn ra hàn quang, gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta chính là Hi Nhĩ, đồng bạn của ngươi đâu? Trốn ở kế bên sao? Muốn đánh lén?

Khi đang nói chuyện, Hi Nhĩ cố ý ngẩng đầu liếc nhìn bốn phía vài lần, mục đích nói ra lời này, đương nhiên là muốn lừa dối Lâm Dịch mà thôi, nhưng cũng không nói là có phát hiện ra cái gì.

Nhưng Lâm Dịch cũng hơi chau màu, căn bản không rõ đối phương nói cái gì nữa, ngẫm lại không biết ý tứ của đối phương, cho nên cũng không muốn xen vào, trực tiếp hỏi:

- Mặc dù là bắt buộc người ta làm việc không công, các ngươi cũng cũng không cần phải ngược đãi người ta như vậy chứ? Ta có thể biết nguyên nhân không?

Đột nhiên Hi Nhĩ cười hắc hắc, con mắt hẹp nhỏ, trong mắt híp lại hàn quang lóe lên, nói:

- Ta có thể lý giải là ngươi đang chất vấn ta không? Cái vấn đề này, ta cự tuyệt trả lời.

Hi Nhĩ nói ra lời này làm cho Lâm Dịch nhíu mày, chợt tưởng tượng ra mục đích của mình là giết chết bọn chúng, nguyên nhân vì sao bọn chúng ngược đãi thợ mỏ, đã không còn trọng yếu nữa, mà Lâm Dịch xem ra, cho dù là vì nguyên nhân gì, đều không thể cải biến hành vi của bọn chúng và tha thứ được.

Cho nên Lâm Dịch gật gật đầu, nói:

- Có thể, như vậy, chịu chết đi.

Nói ra lời này xong, bỗng nhiên Lâm Dịch phát động thế công, thân thể hóa thành một đạo hắc mang, công kích thẳng tới Hi Nhĩ!

Người bên phía Hi Nhĩ còn không kịp phản ứng lại, bọn chúng cũng không ngờ Lâm Dịch nói động thủ là lập tức động thủ, mà bên mình nhiều người như vậy, chẳng lẽ Lâm Dịch không nhìn thấy sao?

Tốc độ của Lâm Dịch đã vượt qua sức tưởng tượng của Hi Nhĩ, hắn căn bản không có thời gian Phá Môn, công kích của Lâm Dịch đã tới trước mặt.

Dưới sự bối rối, tay phải duỗi ra, kéo người đứng bên cạnh đang sững sờ ngây người, dùng thân thể của hắn làm bia chắn ném về phía Lâm Dịch.

Hi Nhĩ là chiến sĩ Ngũ cấp Cảnh Môn, dưới thời điểm bình thường chưa Phá Môn, cũng có thực lực tiếp cận chiến sĩ Tam cấp Thương Môn, mà người bị ném đi nọ, cho dù có Phá Môn cũng chỉ có trình độ chiến sĩ Nhị cấp mà thôi, đừng nói hắn sững sờ không có phòng bị, cho dù là có phóng bị, trong khoảng cách gần như vậy cũng không có khả năng tránh thoát một trảo của một tên chiến sĩ Tam cấp, bởi vị hắn lập tức bị Hi Nhĩ ném ra ngoài!

- Aaaaaa!

Người nọ mãi cho đến khi thân thể bị ném ra mới kịp phản ứng, nhìn thấy thế công của Lâm Dịch đã tới trước người của mình, hắn căn bản là không có chỗ trống phản kháng, trong mắt bắn ra hào quang sợ hãi, lớn tiếng kêu lên.

- Oanh!

Thời điểm thân thể người nọ tiếp xúc với một chưởng của Lâm Dịch, Hi Nhĩ đã sớm nhảy lên, hắn nhảy ra phía sau đội ngũ, hơn nữa một chiêu này của Lâm Dịch là khắc địch chế thắng. Căn bản không có lưu dư lực, càng không nghĩ tới đối phương lại dùng thân thể của đồng bạn biến thành tấm chắn, cho nên một chưởng này đánh vào lồng ngực thằng quỷ không may mắn bị ném đi này.

- Phốc!

Máu tươi bay đầy trời, lực lượng một chưởng của Lâm Dịch đủ sức đánh thủng một lỗ lớn trên mặt đất cứng rắn, mà lúc nay đánh lên cơ thể con người, lập tức đánh nát toàn bộ xương cốt trên người của hắn, thân thể bay ngược trở lại, bay một khoảng cách hơn mấy chục mét, mới từ không trung rơi xuống đất, lập tức biến thành bãi thịt nát.

Một chưởng đánh xong, nhưng Lâm Dịch nhìn về vị trí vừa rồi của Hi Nhĩ, trên mặt có chút ít ngạc nhiên.

Mà những người khác cũng đã có phản ứng, đủ loại cảm xúc hiển hiện ra, tất cả mọi người đều đã Phá Môn xong, kể cả Hi Nhĩ đã trốn vào trong đám người.

- Sao ngươi có thể dùng đồng bạn của mình biến thành lá chắn thế?

Lâm Dịch hoàn toàn không hiểu nên hỏi.

Hi Nhĩ trốn trong đám người bị Lâm Dịch hỏi vấn đề này nên sắc mặt đại biến, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói ra:

- Tiểu tử, rõ ràng là ngươi đánh lén trước, xông lên, giết chết tiểu tử hèn hạ này cho ta!

Hi Nhĩ tùy tiện kéo người của mình làm lá chắn cho nên những tên cao tầng trong doanh địa trong lòng xuất hiện tâm lý cảnh giác, cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Nhưng lúc nhìn thấy sát khí và phẫn nộ bừng bừng của Hi Nhĩ, liên tưởng đến chỗ khủng bố của Hi Nhĩ, cho nên không có bất kỳ người nào nói ra, nghe thấy mệnh lệnh của Hi Nhĩ, lập tức vây Lâm Dịch lại... Mà bọn chúng nghĩ rằng, vừa rồi là Lâm Dịch đánh lén, mặc dù tốc độ có chút kinh người, nhưng lực lượng bản thân không đủ, bởi vì cao thủ chân chính coi thường loại chuyện đánh lén này.

Nhưng bọn chúng nào biết rằng, Lâm Dịch căn bản không có chính thức chiến đấu với người nào, mặc dù là chiến đấu, cũng là thi đấu lôi đài, hơn nữa cũng chỉ giao thủ mấy lần, tuyệt đại đa số chiến đấu của Lâm Dịch đều là ma thú, mà những con ma thú kia tuyệt đối không so phong phạm như cao thủ, ngươi không rình rập đánh lén nó, nó sẽ đánh lén ngươi, thời gian hai năm ở trong khu rừng cấm kị này, mỗi ngày Lâm Dịch đều phải đánh lén và phản đánh lén với đám ma thú, làm gì có ai nói với hắn cái gì mà phong phạm cao thủ hay không phong phạm cao thủ chứ?

Nghe được lời nói của Hi Nhĩ, Lâm Dịch cũng có chút không hiểu được, đánh lén? Cái gì gọi là đánh lén? Chẳng lẽ trước khi tấn công còn phải báo cho ngươi biết sao, xác định đối phương chuẩn bị cho tốt rồi mới động thủ lần nữa?

Lâm Dịch xì mũi coi thường, nếu làm như thế, chỉ sợ thời điểm yếu nhất vừa vào trong rừng rậm, chỉ sợ đã chết đói, bởi vì nghiêm khắc mà nói… Hắn có thể sống sót, dựa vào chính là đánh lén.

Nhưng lúc này cũng không phải thời gian để suy nghĩ, tuy ở chung quanh hắn đều có người vây quanh, nhưng thực lực của những người này đều không đáng nhắc tới, trong mắt hắn, những người này trong rừng rậm chẳng khác gì ma thú Nhị cấp, Tam cấp cả, nếu như nói có thể phân định chỗ khác biệt, thì đó chỉ là khác biệt về tướng mạo mà thôi.

Trong rừng rậm, trên cơ bản dù Lâm Dịch không có phóng thích sát khí, thì những loại ma thú cấp thấp này tiếp cận Lâm Dịch đều đi đường vòng, bởi vì Lâm Dịch đã có thể xem là cường giả, đương nhiên tản mát ra khí tức cường giả.

Mà Lâm Dịch trong rừng rậm dưỡng thành một thói quen chiến đấu tốt, đó chính là, nếu không ra tay thì thôi, nếu như đã ra tay, tuyệt đối là hạ tử thủ! Bởi vì ma thú cũng không có nói ân tình với ngươi, một khi động thủ, chính là cục diện không chết không thôi. Mặc dù đối tượng là một ít ma thú đẳng cấp thấp, trong cuộc sống hà khắc cũng tiến hành đánh lén… Đây cũng là nguyên nhân vì sao những tên giám sát đều chết chứ không có kẻ nào bị thương nặng.

Chỉ thấy Lâm Dịch hừ lạnh một tiếng, thân thể lập tức chớp động.

Tình huống đối với đơn đấu đúng là rất nhiều, quần đấu Lâm Dịch cũng có kinh nghiệm phong phú, bởi vì trong rừng rậm, hắn không chỉ một hai lần gặp phải công kích của ma thú quần cư.

Ma thú có tập tính quần cư so với ma thú bình thường thì chúng ăn ý với nhau hơn, cho nên điều này khiến công kích của chúng càng thêm có uy lực, cũng linh hoạt hơn, ngay cả ma thú quần cư cũng có thể đối phó, thì những người không ăn ý này, không đủ cho Lâm Dịch nhìn.

Trước mặt công kích siêu cường của Lâm Dịch, cơ hồ mỗi lần ra tay là một tính mạng mất đi, nhưng sau khi ra tay hai ba mươi lần, chung quanh đã không có người.

Lâm Dịch không thể không dừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn về hướng Hi Nhĩ.

Những tên vây chung quanh Lâm Dịch, sắc mặt đã mất đi toàn bộ bọn chúng đều mất đi huyết sắc, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch đều lộ ra sợ hãi thật sâu.

Thằng này thật sự là người sao? Cũng mạnh đến mức quá đáng sợ a!

Con mắt hẹp của Hi Nhĩ, trong mắt cũng hiện ra hoảng sợ sâu sắc. Công kích của đối phương đúng là quá lăng lệ ác liệt, tuy lực lượng của đối phương đúng là trình độ chiến sĩ Ngũ cấp, nhưng công kích của đối phương lại đơn giản và hữu hiệu a!

Lúc này Hi Nhĩ đã không còn chút tin tưởng nào khi đấu với Lâm Dịch, tuy hắn cảm giác lực lượng của mình và đối phương không chênh lệch nhiều lắm… Nhưng phương thức công kích của đối phương đúng là quá lăng lệ ác liệt… Dù vừa rồi hắn không có tham dự chiến đấu, nhưng hắn cũng có thể cảm giác được mỗi lần Lâm Dịch ra tay công kích đều ẩn chứa sát ý, mà sát khí, chính là phải giết người mới có a!

- Ngươi, rốt cuộc là người nào?

Lúc này Hi Nhĩ cũng không thể không nhìn thẳng vào vấn đề, người như vậy, tuyệt đối không phải là hạng người vô danh… Mặc dù bây giờ hắn là hạng người vô danh, đạo sư của hắn cũng không phải hạng người vô danh… Chẳng lẽ, nơi trú quân bí mật này đã bị những tổ chức khác biết rõ?

Trong mắt của Hi Nhĩ xuất hiện một tia hoảng sợ!

Diệt Hồng Trần

28-02-2013, 10:15 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

89. Chương 111: Hi Nhĩ Và Kha Nhĩ (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch nghe được câu hỏi của Hi Nhĩ, sau đó thản nhiên nói ra:

- Ta gọi là Lâm Dịch.

- Lâm Dịch? Rốt cuộc là người nào phái ngươi tới? Ngươi còn có đồng lõa không?

Hi Nhĩ lại chất vấn lần nữa.

Lâm Dịch nhíu mày lại, căn bản không rõ lời nói của đối phương có ý tứ gì, lắc lắc đầu nói:

- Ta không rõ lời ngươi nói, không có người nào phái ta tới đây cả, ta chỉ là vừa đi ngang qua đây thôi, nếu như nói có người phái ta tới đây thì...

Lâm Dịch ngẫm lại, sau đó nói:

- Ta nghĩ đại khái là Ny Nhi a!

Tuy hắn là thủ lãnh nơi đóng quân này, nhưng Hi Nhĩ làm sao lại chú ý tới tên của tiểu nữ hài tên là gì chứ? Mặc dù đã từng bị hắn lăng nhục qua, nhưng hắn không có khả năng nhớ kỹ, bởi vậy, hắn không có ấn tượng gì về cái tên Ny Nhi cả, kỳ thật con gái của thợ mỏ trong doanh địa, chính là đồ chơi của bọn chúng, ngược lại đều cho rằng có người của tổ chức thần bí, phái Lâm Dịch tới.

Hỏi tổ chức nhất định là không hỏi ra, Hi Nhĩ íp mắt lại, trong mắt lóe ra hàn quang, hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi:

- Vậy ngươi tới nơi này với mục đích gì?

- Mục đích?

Lâm Dịch ngẫm lại, ánh mắt nhìn về phía đám phòng ốc rách rưới, lập tức liên tưởng đến đãi ngộ của những người thợ mỏ kia, lửa giận trong lòng bay lên, sắc mặt âm trầm.

- Mục đích của ta, chính là giết sạch đám cặn bã của các ngươi mà thôi, không hơn!

Lâm Dịch nói ra lời này làm cho sắc mặt của Hi Nhĩ biến thành xang trắng, nắm tay đang rũ xuống nắm chặt lại thành nắm đấm.

Trong đôi mắt dài hẹp ánh lên thần sắc tức giận, Lâm Dịch nói như thế đã làm cho sợ hãi vì thực lực cường đại của Lâm Dịch, đã bị hắn quẳng lên trời.

- Tiểu tử, ngươi rất càn rỡ rồi, vậy phải xem ngươi có bổn sự này hay không đã, Kha Nhĩ!

Hi Nhĩ âm trầm nói ra lời này, đột nhiên âm thanh của hắn đề cao, hét lên.

Sau đó, một đạo thân ảnh từ trong đám mười người còn sót lại sau lưng Hi Nhĩ đi ra, đi đến bên người Hi Nhĩ, đứng sóng vai với Hi Nhĩ.

Đi ra ngoài là một thanh niên có tướng mạo cực kỳ anh tuấn, thần sắc thanh niên rất lạnh nhạt, mặc dù đã nhìn thấy thực lực cường đại của Lâm Dịch, nhưng sắc mặt của hắn vẫn lạnh nhạt như nước.

Hắn đi đến bên người Hi Nhĩ, thản nhiên nói một tiếng:

- Đại nhân.

Hi Nhĩ dùng ánh mắt dài hẹp nhìn Lâm Dịch hung hăng càn quấy, khóe miệng xuất hiện nụ cười âm trầm.

- Tiểu tử, ta biết rõ ngươi rất mạnh, nhưng ngươi đại khái chỉ là chiến sĩ Ngũ cấp a? Nhưng nếu như ngươi suy nghĩ bằng vào chút thực lực đó mà có thể giết chết chúng ta thì thập phần sai lầm, sai lầm rất lớn! Kha Nhĩ, chúng ta liên thủ tiêu diệt tên tiểu tử này a!

Nói xong, nụ cười càng âm trầm.

Kha Nhĩ nghe vậy lạnh lùng nhìn qua Lâm Dịch, mà Lâm Dịch cũng quan sát Kha Nhĩ.

Một đầu tóc màu xanh da trời tự nhiên dán vào cái lưng bằng phẳng của hắn, tướng mạo cực kỳ tuấn tú, trong mắt hiện ra tia sáng bóng lạnh nhat… Loại người này, cho dù nhìn thế nào cũng không nhìn ra hắn đã làm ra chuyện thương thiên hại lý nào.

- Ngươi rất mạnh!

Âm thanh của Kha Nhĩ chen ngang ánh mắt dò xét của Lâm Dịch, Căn cứ vào quan sát của Lâm Dịch, thực lực của đối phương đã ở vào cấp bậc Ngũ cấp, nhìn cấp độ của hắn, hình như cũng sắp tấn thăng Lục cấp Tử Môn.

- Ngươi cũng rất mạnh!

Lâm Dịch gật gật đầu, sau đó nói ra.

Kha Nhĩ nói ra những lời nào làm Lâm Dịch sững sờ… Bởi vì Lâm Dịch lúc này ngay cả Phá Môn cũng không vận dụng, hắn làm cách nào nhìn ra thực lực của mình?

Nhưng Lâm Dịch vẫn gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Kha Nhĩ cười nhạt một tiếng nói:

- Bây giờ ngươi còn chưa Phá Môn đúng không? Thời điểm không có Phá Môn mà có thể có trình độ chiến sĩ Ngũ cấp, có thể đoán ra thực lực chân thật của ngươi, có lẽ là Thất cấp Kinh Môn a? Ta và Hi Nhĩ tuy đều là Ngũ cấp Cảnh Môn, nhưng so với Thất cấp Kinh Môn, một tia phần thắng cũng không có được.

Kha Nhĩ nói điều này làm Lâm Dịch kinh ngạc… Bởi vì lúc bình thường và Phà Môn không có gì khác nhau, sau khi Phá Môn xong, bằng vào quan sát bề ngoài khó mà đoán được đối phương có Phá Môn hay chưa, mặc dù thực lực của đối phương so với mình không bằng, nhưng phần nhãn lực này, cũng đủ làm cho Lâm Dịch kinh ngạc.

Đương nhiên, kỳ thật hắn tính cũng không sai, dù sao Phá Môn ấn ký của Thất cấp Kinh Môn. Lâm Dịch rất tự tin trong thời gian ngắn nhất phá vỡ Kinh Môn. Bởi vì dị năng thức tỉnh mà mang đến tinh thần lực cường đại, làm cho thủ ấn của Lâm Dịch phù hợp, đạt được hiệu quả rất rõ ràng.

Hi Nhĩ đứng bên cạnh Kha Nhĩ lập tức biến sắc Thất cấp Kinh Môn? Đây là lực lượng cường đại cỡ nào? Hơn nữa nhìn tuổi đối phương, không cao hơn hai mươi tuổi a? Đạt tới Ngũ cấp Cảnh Môn đã làm cho người ta khiếp sợ rồi! Mà hắn lại là Thất cấp Kinh Môn? Trời ạ! Trên thế giới này, không hề có tồn tại khủng bố tới mức trước hai mươi tuổi, phá vỡ Kinh Môn khủng bố a?

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch, không khỏi mang theo một ít sợ hãi.

Nhưng Lâm Dịch lại gật đầu, nói:

- Tuy không tính toán hoàn đúng, nhưng đúng là ta chưa Phá Môn, nhưng mà, làm sao ngươi nhận ra điều này?

Kha Nhĩ nhìn Lâm Dịch cười cười, nhưng cũng không trả lời vấn đề của hắn, quay đầu lại nhìn Hi Nhĩ bên cạnh đang sững sốt nói:

- Thực xin lỗi đại nhân, đề nghị của ngài, ta cự tuyệt.

Kha Nhĩ nói ra lời này Hi Nhĩ bối rối, cả giận nói:

- Kha Nhĩ, ngươi…

Kha Nhĩ nhưng lại lạnh nhạt lắc đầu, nói:

- Biết rõ là đi tìm chết ta không chiến đấu, hơn nữa… Lúc trước ta đã từng nói qua với ngươi, tuy những người này cuối cùng sẽ bị xử tử, nhưng lúc vẫn làm việc cho chúng ta, cũng đừng có ngược đãi bọn chúng, nhưng ngươi khư khư cố chấp, nếu không phải ngươi ngược đãi bọn chúng, còn đem nữ nhân của chúng ra làm đồ chơi… Nếu như không phải ta không nắm chắc đánh chết ngươi, ngươi đã sớm chết rồi.

Kha Nhĩ nói ra lời này làm cho sắc mặt Hi Nhĩ đại biến, sau đó sắc mặt trầm xuống, trong đối mắt bắn ra hàn quang.

Diệt Hồng Trần

01-03-2013, 10:29 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

90. Chương 112: Hi Nhĩ Và Kha Nhĩ (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Kha Nhĩ, ngươi không được quên… Người nhà của ngươi đang nằm trong tay tổ chức, ngươi lại dám phản bội tổ chức sao? Ngươi không muốn người nhà của mình sống sót sao?

Nhưng trong tưởng tượng của Hi Nhĩ, trên mặt Kha Nhĩ không xuất hiện một chút biểu hiện bối rối, vẫn dùng bộ dạng lạnh nhạt thản nhiên nói ra:

- Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi còn cơ hội báo cáo cho tổ chức hay sao?

Hàn quang trong mắt Hi Nhĩ lóe lên, giọng nói căm hận:

- Ngươi muốn giết ta?

Kha Nhĩ thản nhiên nói:

- Không cần ta phải động thủ, ngươi cũng sẽ chết.

Nói xong, đem ánh mắt của hắn nhìn về phía Lâm Dịch đang sững sờ.

Hi Nhĩ cũng lập tức nhớ tới tại đây vẫn còn nhân vật nguy hiểm, cũng không khỏi đem ánh mắt nhìn qua.

Lâm Dịch đương nhiên nghe đối thoại của hai người rất rõ ràng, thấy ánh mắt của đối phương tập trung nhìn về phía mình, hắn liền nhún nhún vai, nói:

- Các ngươi đều không có tư cách rời đi.

Lâm Dịch nói ra lời này làm cho vẻ mặt lạnh nhạt như Kha Nhĩ cũng sững sờ, nói:

- Ngay cả ta cũng muốn giết sao?

Không nghe Lâm Dịch nói tiếp, làm cho Hi Nhĩ ở bên cạnh cười lên điên cuồng, nói:

- Ha ha, đúng là buồn cười, ngươi vắt óc suy nghĩ mưu kế để bỏ qua quan hệ với chúng ta, nhưng lại không nghĩ tới người khác lại không thèm để ý tới ngươi a? Hắc hắc, đúng vậy, ngươi không có khích ta ngược đãi bọn chúng, cũng không nói là ta không được đem nữ nhi của bọn chúng ra làm đồ chơi, nhưng ngươi thì làm cái gì? Chúng ta dù đùa giỡn các nàng, nhưng chỉ cần các nàng không phản kháng, ít nhất còn có thể sống được, ngươi thì sao? Bí mật của ngươi, đừng nói là ta không biết a!

Nói ra câu cuối cùng, âm thanh của hắn lại trầm xuống.

Nhưng mà Hi Nhĩ nói ra câu này làm cho thần sắc lạnh nhạt như nước của Kha Nhĩ khẽ biến, nhưng trong nháy mắt liền biến mất, nét lạnh nhạt trở về trên mặt của Kha Nhĩ, thản nhiên nói:

- Ngươi tiết kiệm một chút khí lực đi, ngươi cho rằng… Hắn ngu như vậy sao? Sẽ tin lời ngươi nói sao?

Hi Nhĩ hung hăng nói:

- Chúng ta đùa bỡn vẫn chỉ là đùa bỡn nữ nhân. Mà ngươi thì sao? Chỉ cần hơi cường tráng, nam nhân có tướng mạo hơi đẹp mắt một chút ngươi sẽ không bỏ qua! Hơn nữa vì để che giấu bộ mặt đen tối của ngươi,

sau khi ngươi đùa giỡn xong, ngươi sẽ giết chết bọn chúng, mgươi cho rằng ngươi làm cho thể che giấu được ta sao? Hắc hắc, nói cho ngươi biết a. Ta đã sớm âm thầm quan sát ngươi từ lâu rồi!

Kha Nhĩ không nhúc nhích chút nào, nói:

- Úc? Muốn tưởng tượng đúng là không sai, nhưng mà, không khỏi có chút quá mức ngu ngốc.

Kha Nhĩ nói ra lời này đã làm cho Hi Nhĩ giận dữ, nếu nói về đấu võ mồm, mười Hi Nhĩ cũng không sánh bằng một Kha Nhĩ.

Vì vậy Hi Nhĩ quay đầu đối mặt với Lâm Dịch nói:

- Tuy thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng nếu ngươi muốn giết ta chỉ sợ phải trả cái giá lớn! Ta phải nhắc nhở ngươi là, cũng không nên bị bản chất bề ngoài mà phán đoán sai lầm.

Kha Nhĩ cười nhạt một tiếng, lắc đầu, cũng không có tranh luận.

Điều này làm cho Lâm Dịch có chút mơ hồ, nhìn bề ngoài thì hai người nói đều không giả, từ trong lời nói, hắn càng tin lời lẽ của Kha Nhĩ có bộ dáng thanh tú hơn một chút, nhưng lời nói của Hi Nhĩ cũng không giống làm bộ, nói cả buổi cũng không cách nào phân biệt được, Lâm Dịch càng tức giận hơn là, những tên cao tầng của nơi đây, đương nhiên không có một tên nào là tốt cả, giết chết tất cả không phải đỡ phiền toái hơn sao.

Nghĩ đến đây, Lâm Dịch thản nhiên nói:

- Ta không quản lời nói của các ngươi ai là thực ai là giả. Dù sao, các ngươi một người cũng không đi được.

Lời này vừa rồi, hai tay Lâm Dịch biến ảo rất nhanh!

Hi Nhĩ và Kha Nhĩ cơ hồ đồng thời biến sắc, xem ra, thanh niên trước mặt không có ý định thả cho người nào đi cả.

Hung hăng liếc nhìn Hi Nhĩ, thân hình của Kha Nhĩ xông tới, một cước đá về phía Lâm Dịch, đồng thời hô lớn.

- Đừng cho hắn Phá Môn!

Tuy trong nội tâm của Hi Nhĩ đối với việc Kha Nhĩ lâm trận phản bội rất tức giận, nhưng lúc này hai người đồng thời đối mặt với tên dịch nhân cường đại, biết rõ nếu cứ nói tiếp sẽ gia tăng tỷ lệ tử vong mà thôi, thân hình nhảy lên, cũng đánh ra một chưởng về phía Lâm Dịch đang Phá Môn.

Động tác của hai người cực kỳ nhanh chóng, tuy khách quan mà nói Lam Dịch không quan tâm tới, nhưng khoảng cách hai mươi mét có thể nói chỉ trong nháy mắt là đã giết tới.

Nhưng mà Lâm Dịch còn chưa có phá vỡ ấn ký Tử Môn. Công kích của hai người đã tới, Lâm Dịch không thể không tạm thời tránh né, thân hình nhoáng một cái, đã tránh né ra xa hơn mười mét, vừa mới hiện ra, công kích của Hi Nhĩ và Kha Nhĩ đã tới đúng địa phương hắn đang đứng.

Hai người rơi xuống đất, hai người cơ hồ lại vọt tới trước mặt Lâm Dịch lần nữa, tốc độ cực nhanh, mang theo tiếng xé gió.

Lâm Dịch không thể không tránh tiếp lần nữa.

Cứ như vậy, Lâm Dịch muốn Phá Môn, nhưng hai người lại liên tục truy kích, thực lực ba người lúc này đều là chiến sĩ Ngũ cấp Cảnh Môn, mặc dù có cách biệt, nhưng cũng không lớn. Trong lúc nhất thời, trong phương viên trăm mét đều là phạm vi công kích của ba người.

Tốc độ ba người cực nhanh, làm cho những tên chiến sĩ Nhị Tam cấp, căn bản chỉ nhìn thấy ba cái bóng mơ hồ, tình hình chiến đấu như thế nào cũng không nhìn rõ.

Thời gian chỉ mấy phút, mỗi lần Phá Môn, mỗi lần bị hai người đánh gãy, trong lòng Lâm Dịch phát ra một cổ lửa giận mảnh liệt!

- Các ngươi cho rằng ta không Phá Môn thì không làm gì được các ngươi sao?

Trong nội tâm của Lâm Dịch có chút ít phẫn nộ, trong quá trình chiến đấu, đầu óc của hắn cực kỳ thành tĩnh.

Một khi quyết tâm phản kích, khả năng chiến đấu biến thái của Lâm Dịch thì đại não của hắn tỉnh táo tới trình độ cực kỳ đáng sợ. Một bộ phận đồ họa giống như hình ảnh 3D một lần nữa hiện ra trong đầu của hắn, bắt đầu là quỹ tích công kích mơ hồ của hai người, sau đó lập tức rõ ràng...

Diệt Hồng Trần

01-03-2013, 10:30 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

91. Chương 113 114: Rốt Cuộc Rời Đi!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bởi vì ngay từ đầu Hi Nhĩ và Kha Nhĩ công kích làm cho Lâm Dịch cảm thấy không kịp thở, sau đó dứt khoát không Phá Môn nữa, trên mặt của Lâm Dịch hiện ra thần sắc cực kỳ tỉnh táo.

Tiến vào trạng thái chiến đấu chính thức, đại não của Lâm Dịch rất thanh tỉnh, tất cả hình ảnh chiến đấu giống như bức tranh hiện ra trong đầu của hắn, căn bản không cần tận lực suy nghĩ, lộ tuyến công kích của hai người trong đại não.

Lâm Dịch lập tức tránh né ở các góc độ mà người ta khó cân nhắc tới.

Hi Nhĩ và Kha Nhĩ chỉ cảm thấy, bỗng nhiên tốc độ của Lâm Dịch biến thành chậm lại, vốn tưởng rằng đã có thể khiến hắn không cách nào Phá Môn nên ra sức đuổi giết, nhưng làm cho bọn chúng kỳ quái, nhìn thì thấy động tác của Lâm Dịch biến chậm lại, nhưng lại làm cho bọn chúng khó có thể cân nhắc.

Rõ ràng nhìn thấy sắp bị trúng chiêu, Lâm Dịch lại đơn giản gọn gàng từ những góc độ mà bọn họ không cách nào đoán trước mà né tránh, tiến vào góc chết của hai người phản công trở lại.

Liên tục né tránh nhiều lần, Lâm Dịch bắt đầu phản kích thật sự.

Công kích của hai người được phản ánh rõ ràng trong đại não, Lâm Dịch có thể dễ dàng tránh thoát công kích của hai người.

Trừ việc đó ra, bởi vì tinh thần lực tăng vọt, sau khi Lâm Dịch tiến vào trạng thái chiến đấu, trong đầu nếu không thể nắm chặt công kích của đối phương thật rõ ràng, thì cũng có thể dễ dàng biết rõ điểm yếu nhất của đối phương.

Vừa tránh thoát giáp công của Kha Nhĩ và Hi Nhĩ, Lâm Dịch nghiêng thân hình và gia tốc xoay tròn! Chân trái lập tức giống như roi chém vào phần eo của Hi Nhĩ.

Lúc này Hi Nhĩ lực cũ vừa hết, lực mới chưa sinh, cho nên bị trúng một cước này của Lâm Dịch làm cho cái trán của hắn đổ mồ hôi lạnh! Cắn răng một cái, cố nén đau đớn khó thở từ ngực truyền tới, thân hình cũng cấp tốc xoay tròn.

Chân của Lâm Dịch cũng đá mạnh lên lưng của hắn một cái.

- Phốc!

Sau khi phun ra một ngụm máu tươi, thân thể Hi Nhĩ giống như miếng giẻ rách rướt bay ra ngoài.

Lực lượng của Lâm Dịch to lớn như thế? Ngay cả cứng rắn như nham thạch cũng bị một cước của hắn đá thành bột mịn, xá gì thân thể con người của Hi Nhĩ chứ.

Một cước này làm cho nội tạng của Hi Nhĩ chấn động, Hi Nhĩ vốn định dùng lực xoay tròn để giảm bớt lực chân của Lâm Dịch, nhưng rất hiển nhiên, hiệu quả có hạn.

Thân thể của Hi Nhĩ nhanh chóng văng ra xa, mà đám người đứng ở bên dưới không cách nào nhìn rõ tình huống chiến đấu của ba người lúc này.

Đột nhiên thấy thân thể của Hi Nhĩ bay ra, làm cho bọn chúng cảm thấy sững sờ, nhưng trong lúc sững sờ, thân thể của Hi Nhĩ đã bay đụng vào người của ba bốn tên, mà cú va chạm này đã làm cho những người này phun máu tươi, sau đó cùng bay ra phía sau, té xuống mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Mà cuối cùng Hi Nhĩ vẫn là chiến sĩ Ngũ cấp, mặc dù bị trúng trọng kích, nội tạng trong thân thể bị chấn vỡ hoàn toàn, nhưng cũng không có tắt thở ngay lập tức, mà trong mắt bắn ra thần sắc không thể tin nổi, giống như rất nghi hoặc, rõ ràng đều là lực lượng Ngũ cấp Cảnh Môn, vì cái gì đối phương lại có thể trong một chiêu đoạt tính mạng của mình chứ?

Con mắt trừng lớn tràn ngập thần sắc không cam lòng, chợt nghiêng đầu sang bên trái, cứ như vậy khí tuyệt bỏ mạng. Mà làm cho đám người vốn đang sững sờ, lập tức bối rối né tránh sang chỗ khác, rốt cuộc bọn chúng cũng ý thức được, chiến sĩ Ngũ cấp chiến đấu, mặc dù chỉ là ảnh hưởng, cũng có thể làm cho những kẻ ở bên ngoài phải chết, lưu lại thân thể của Hi Nhĩ và mấy thằng quỷ không may trên mặt đất, những người còn lại đã sớm bối rối chạy tứ tán.

Hi Nhĩ bị một cước đá chết làm cho sắc mặt Kha Nhĩ khẽ biến, đột nhiên công kích của hắn biến thành cẩn thận, Lâm Dịch nhiều lần hướng vào địa phương yếu nhất của hắn mà công kích, nhưng bởi vì hắn vẫn còn dư lực, cho nên không bị công kích trúng, may mắn tránh thoát được, làm cho hắn đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Không thể không nói, tên Kha Nhĩ này là một người rất thông minh.

Hắn quan sát tình hình cảm thấy không đúng, trong lòng trầm xuống, thời gian Phá Môn của mình hoàn thành, còn không phải sẽ bị đối phương hành hạ đến chết hay sao?

Phải biết rằng, cho tới bây giờ, Lâm Dịch ngay cả Phá Môn cũng chưa vận dụng tới a!

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng áo của Kha Nhĩ, tình thế hiện giờ đã thoát ly khỏi phạm vi khống chế của hắn.

Lúc trước hắn bị tổ chức lợi dụng người nhà uy hiếp mà gia nhập, tổ chức cho hắn quyền lực rất cao và hưởng thụ cực điểm, trên đại lực, một chiến sĩ Ngũ cấp như hắn đúng là không xem vào đâu, nhưng ở trong tòa núi quặng này, hắn chính là tồn tại đỉnh cấp a.

Quyền lực và hưởng thụ nhanh chóng ăn mòn nội tâm của hắn, cho nên chỉ sau vài năm ngắn ngủi, hắn cũng sớm quăng chuyện người nhà bị khống chế ra khỏi đầu. Nhưng ở trước mặt của người khác, hắn vẫn luôn bảo trì tính tình lạnh nhạt, nhưng vụng trộm, tính tình vặn vẹo biến thái ẩn sâu trong nội tâm lúc trước cũng không còn cố kỵ mà hiển hiện ra.

Tất nhiên, hắn là một gã đồng tính luyến ái, ở trong thế giới này, người đồng tính luyến ái sẽ bị vô số người xem thường, từ nhỏ hắn đã bị người chung quanh giễu cợt và trào phúng, về sau, hắn chỉ có thể trang bị cho mình một cái mặt nạ lạnh nhạt mà thôi.

Hắn dưới sự ủng hổ của thiên tư thể thuật, rất nhanh hắn đã được sự đề cao mọi người, nhưng mà trong lòng của hắn, cũng bắt đầu hiện ra loại tâm tính biến thái vặn vẹo.

Sau khi được điều tới nơi này, rốt cuộc hắn cũng không còn cố kỵ mà phát tiết, sinh tử của người nhà rất xấu, làm sao còn có thể đi vào trong lòng của hắn nữa chứ.

Lần này đột nhiên Lâm Dịch giết đến tận cửa, trong nội tâm kinh ngạc lực lượng cường đại của Lâm Dịch, đồng thời, hắn nhanh chóng vận dụng đầu óc.

Không thể không nói, bộ dáng lạnh nhạt của hắn đã làm cho Lâm Dịch có chút tin tưởng. Nhưng lời nói của Hi Nhĩ, đã làm cho Lâm Dịch sinh ra hoài nghi.

Nếu như nói hắn đứng đối diện với rất nhiều người trên đại lục này, thì cái mặt nạ lạnh nhạt như thế, có lẽ sẽ làm cho đối phương sinh ra tin tưởng lời nói của hắn, hết lần này tới lần khác, hắn lại gặp phải Lâm Dịch.

Lâm Dịch vốn là một thiếu niên cố chấp hướng nội, mặc dù lời nói không nhiều, nhưng hắn thông minh là chuyện không thể nghi ngờ. Chấp nhất đối với thể thuật của Lâm Dịch chính là một phương thức thể hiện tính cách của Lâm Dịch mà thôi, mà từ lúc Lâm Dịch bắt đầu giết chết những tên giám sát kia, hắn đã hạ quyết tâm phải giết toàn bộ lũ cặn bã này, thời điểm Hi Nhĩ và Kha Nhĩ tranh chấp, trong lúc nhất thời làm cho Lâm Dịch khó có thể lựa chọn, càng kích phát cố chấp trong nội tâm của Lâm Dịch, quyết tâm giết chết toàn bộ.

Chuyện này, đương nhiên cũng là một loại biểu hiện không thành thục của Lâm Dịch.

Mà lúc này Hi Nhĩ đã chết, Kha Nhĩ tự biết, với thực lực của chính mình, quả quyết không phải là đối thủ của Lâm Dịch, đại não của hắn không khỏi chấn động, tốc độ công kích theo thời gian cũng từ từ thư giãn.

Hắn thư giãn, cũng không có nghĩa là Lâm Dịch cũng thư giãn. Tuy không rõ công kích của đối phương vì cái gì mà trở nên vô lực, nhưng so với việc Lâm Dịch muốn giết đối phương chẳng có quan hệ gì cả, nếu đối phương không thể công kích, vậy thì mình ra sẽ tay.

Bỗng nhiên động tác của Lâm Dịch biến thành nhanh hơn.

Thời điểm quyết đấu với cao thủ, chỉ trong một lút phân tâm mà mất mạng! Không thể không nói Kha Nhĩ thông minh nhất thời hồ đồ, thời điểm hắn đối mặt với cục diện này mà lại tự hỏi, cho nên bóng ma tử vong đã bao phủ về phía hắn.

Bỗng nhiên tốc độ của Lâm Dịch nhanh hơn, sau khi tốc độ công kích vượt qua phản ứng của Kha Nhĩ, bỗng nhiên một chân vung lên đá lên đầu của hắn.

Sau khi Kha Nhĩ kịp phản ứng thì tiếng xé gió đã xuất hiện ở trên đầu, thời điểm sắc mặt của hắn đại biến, tất cả đã muộn.

- Oanh!

Một cước này đá mạnh lên đầu của Kha Nhĩ, thậm chí sắc mặt đại biến của Kha Nhĩ và biểu lộ tuyệt vọng của Kha Nhã còn chưa biểu hiện ra hết, đã bị một cước của Lâm Dịch đá nát.

- Ba!

Một tiếng vang nhỏ phát ra, đầu của Kha Nhĩ lập tức biến thành quỷ dưa hấu, bạo liệt ra ngoài, máu tươi và óc trắng văng tung tóe, lập tức dính vào chân phải của Lâm Dịch.

Thân thể của hắn mất đi khí lực nên từ không trung rơi xuống, thân thể va chạm với mặt đất, tướng chết rất thê thảm, so với Hi Nhĩ còn thảm hơn nhiều.

Đến tận đây, hai tên chí cao của doanh địa nô lệ là Hi Nhĩ và Kha Nhĩ, toàn bộ chết hết!

Lâm Dịch hạ xuống đất, liếc mắt nhìn sân bãi bừa bộn, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống giầy của mình, phía trên đã sớm dính óc và máu tươi của Kha Nhĩ.

Thời điểm trước kia khi còn trong rừng rậm, Lâm Dịch không chỉ một lần đá nát đầu của ma thú. Một ít ma thú có hình thể to lớn nên máu tươi và óc của nó nhiều hơn bất cứ sự tưởng tượng của người nào. Loại tràng diện này, thậm chí làm cho Lâm Dịch nhíu mày một cái cũng không có.

Đối với Lâm Dịch mà nói. Hắn quyết tâm muốn giết chết người, so với ma thú bình thường, cũng không có gì khác nhau, nếu như nói có gì phân biệt, đó chính là bọn họ biết nói chuyện, mà ma thú thì không nói được.

Sau khi quét nhìn bốn phía, vừa rồi ở nơi này còn hơn mười người sống sót không biết lúc này đã sớm chạy đi đâu rồi. Nhưng đã giết nhiều người như vậy, Lâm Dịch cũng không có ý định đuổi giết bọn họ, sau khi nhìn chung quanh, Lâm Dịch quay người đi về phía sơn động trong núi.

Bên ngoài sơn động đã sớm tụ tập mấy trăm tên thợ mỏ, biểu lộ trên mặt của những người thợ mỏ này là vô cùng lo lắng… Trên người của bọn họ mang theo xiềng tay xích chân, thần thái mệt mỏi và lo lắng ngồi xuống mặt đất. Nhiều người như vậy, nhưng không có phát ra tiếng ồn ào nào cả.

Bọn họ bị nô dịch quá lâu, sự nô dịch của đám giám sát và Hi Nhĩ đã sớm vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ. Cho nên lúc này bọn họ cũng không có nghĩ tới chuyện chạy tới giúp đỡ Lâm Dịch giết địch, loại tâm lý sợ hãi này, trong thời gian ngắn không cách nào có thể vượt qua cả.

Thời điểm Lâm Dịch xuất hiện trước mặt của bọn họ, biểu lộ trên mặt của tất cả thợ mỏ là cuồng hỉ, lập tức từ trên mặt đất đứng dậy, trang diện lập tức ầm ĩ lên.

- Đại nhân, đại nhân!

- Ân nhân, ân nhân!

Đại nhân, ân nhân gọi không ngừng, làm cho Lâm Dịch trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào cho phải.

Sau khi sững sờ, Lâm Dịch mới cười cười nói chuyện với bọn họ:

- Hi Nhĩ và Kha Nhĩ đều bị ta giết chết rồi, các ngươi tự do.

Tiếng hoan hô lập tức dừng lại, tất cả mọi người sửng sốt.

Trong mắt của Lâm Dịch không khỏi hiện ra thần sắc nghi hoặc, không biết qua bao lâu, một tiếng khóc mang theo áp lực cực lớn vang lên.

Dần dần, giống như bệnh dịch lây lan, một loạt tiếng khóc mang theo áp lực cực lớn vang lên, trong đó ẩn chứa cảm xúc thương cảm, làm cho Lâm Dịch có chút không rõ ràng cho lắm.

Chẳng lẽ bọn họ được tự do mà không vui sao?

Lâm Dịch nghi hoặc nghĩ đến điều này.

- Tự do… Tự do… Chúng ta được tự do?

Một trung niên ở gần Lâm Dịch nhát lúc này thì thào nỉ non, ánh mắt trống rỗng, dần dần, nước mắt tràn ra.

Lúc này Lâm Dịch mới kịp phản ứng, thì ra bọn họ bị áp lực quá lâu, đột nhiên có được tự do, làm cho người ta trong nhất thời ngây ngốc quên cả tự hỏi, kìm lòng không được mà khóc rống phát tiết bi thương trong lòng.

Tiếng khóc này tiếp túc trong một thời gian rất dài, sau đó mới từ từ hạ xuống.

Bọn đại hán đối với Lâm Dịch đương nhiên mang ơn, lại một lần nữa quỳ xuống đất, cuối cùng dưới sự khuyên bảo của Lâm Dịch, mới đứng dậy.

Tìm trên thi thể của đám giam sát, sau khi mở xiềng xích trên tay và chân ra, những người này lại tiếp tục khóc thêm lần nữa, nhưng lúc này, là tiếng khóc vui mừng.

Sau đó, dưới sự yêu cầu của đám thợ mỏ, Lâm Dịch theo chân bọn họ đi vào đại sảnh của đám cao tầng, đem tất cả nữ hài nhi bên trong cứu ra.

Những nữ hài nhi này phần là lớn là thê nữ của thợ mỏ, sau khi các nàng biết rõ khôi phục được tự do, biểu hiện cũng giống như lúc ban đầu gặp được đám thợ mỏ, lại quỳ xuống bái lại Lâm Dịch. Phải mất một thời gian rất lâu các nàng mới bình tâm lại.

Toái Càn Khôn

02-03-2013, 04:06 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

92. Chương 115: Độc Thân Ra Đi (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong đại sảnh, còn có vài chục tên giám sát, nhìn thấy nhiều thợ mỏ đi ra như vậy, bọn chúng biết đại thế đã mất, tự động đi tới quỳ rạp xuống đất, khóc lúc cầu xin thợ mỏ tha thứ.

Đến lúc này, Lâm Dịch cảm giác đã không cần mình tiếp tục làm chủ, cũng không nói gì, chúng thợ mỏ thấy Lâm Dịch không nói gì, cho rằng Lâm Dịch cố tình bỏ qua đám giám sát nay. Nhớ tới công lao Lâm Dịch giúp cho bọn họ có được tự do, tuy trong lòng hận đám giám sát này tới cực điểm, nên cũng không lấy mạng của chúng, hơn mười tên giám sát kia lập tức khóc lóc rối tinh rối mù, quỳ rạp xuống trước mặt thợ mỏ thừa nhận tội lỗi. Trong đó có vài tên trong quá trình sám hối cảm thấy tội lỗi của mình đã quá rõ ràng, một hồi áy náy không chịu nổi, liền đâm đầu xuống đất tự sát.

Thấy một màn này, đột nhiên Lâm Dịch cảm thấy nghi hoặc, việc mình làm, chỉ sợ đã giết hơn mấy trăm người rồi a? Nhưng những người này, thật sự chỉ có phương pháp giết chết là tốt nhất hay sao?

Lần đầu tiên Lâm Dịch sinh ra nghi hoặc với thủ đoạn của mình, trên mặt biệu lộ vẻ đăm chiêu khó hiểu.

Tất cả chuyện này đã chuẩn bị hoàn tất, Lâm Dịch liền ở lại trong doanh địa một đêm, sáng sớm ngày mai, liền ngồi Ước Ba Long trở về thành thị.

Lập tức đưa tới một hồi hoan hô… Trong bọn họ, tới nơi này thời gian dài nhất là mười năm. Ngắn nhất cũng tiếp cận sáu bảy năm. Thành thị, đối với bọn họ mà nói là giấc mộng không thể thực hiện được, bởi vì quá kích động, rất nhiều người giám sát trong phòng kia, một đêm không ngủ được.

Mà Lâm Dịch thì đi suốt đem đến rừng rậm bên ngoài nơi trú quân, đem bọn người Lôi Cách tiếp trở lại. Sau khi bọn Lôi Cách biết rõ Lâm Dịch đã giải cứu tất cả thợ mỏ, đương nhiên lại cảm tạ một hồi, một hồi quỳ xuống, làm cho Lâm Dịch rất đau đầu.

Một đêm dưới sự kích động tâm tình của đám thợ mỏ qua đi.

Sáng sớm hôm sau, ba mươi đầu Ước Ba Long chờ xuất phát.

Số lượng thợ mỏ khoảng chừng bốn trăm người. Cũng may ba mươi đầu Ước Ba Long có thể ứng phó. Mà trong đám thợ mỏ có ít người giống như Lôi Cách, trước kia có chăn nuôi qua Ước Ba Long, phương diện điều khiển không bị ảnh hưởng, dần dần, Ước Ba Long bay lên không trung, với tư cách là vật chuyên chở đồ vật tiếp tế từ bên ngoài vào đây, cho nên không cần đám người Lôi Cách thao túng, Ước Ba Long đã dựa theo phương hướng quen thuộc xuất phát…

- Rốt cuộc cũng rời đi.

Trong lòng Lâm Dịch thở ra một hơi, mặt trời vừa lên, câu chuyện vẫn còn tiếp tục.

Có Ước Ba Long thay đi bộ, tốc độ rời đi cũng cực kỳ mau lẹ, xem ra những con Ước Ba Long này đều đã tiếp nhận huấn luyện chuyên môn, có thể duy trì phi hành trong thời gian dài.

Đương nhiên, cho dù phi hành thời gian dài, cũng không có khả năng tiếp tục phi hành mấy tháng. Cũng may những con Ước Ba Long này thường xuyên đi tới đi lui từ nơi trú quân nô lệ và ngoại giới, cho nên trong cái rừng rập khắp nơi đều không an toàn này trong mắt của Lâm Dịch, không ngờ lại xuất hiện khu vực không có cây cối và ma thú nên rất an toàn… Xem ra tổ chức này rất phí tâm tư đối với những nơi này. Mặc dù không có phái người tới đóng ở, nhưng cây cối trong phương viên mấy ngàn trượng đều bị chặt đứt, đủ chỗ cho ba mươi đầu Ước Ba Long dùng làm nơi nghỉ ngơi và khôi phục sức lực.

Đương nhiên, thời điểm dừng lại này, những người thợ mỏ kia cũng không dám tùy ý hạ xuống người Ước Ba Long. Chỉ có Lâm Dịch là đi dạo ở gần đó một chút, gặp được vài đầu ma thú Nhị Tam cấp, đều thuận tay giết chết, cảm thấy nghi hoặc tại sao trong chỗ sâu của rừng rậm, như thế nào lại tồn tại địa phương như thế này.

Cũng may Lâm Dịch cũng không có ý định miệt mài theo đuổi, cứ như vậy mà liên tục đi tới không ngừng.

Thời điểm Lâm Dịch ở trên lưng của Ước Ba Long nhìn thấy tòa thành thị đầu tiên, đã là ba tháng sau.

Lúc này chính là vào giữa trưa, lúc trước ở trong doanh địa nô lệ những thợ mỏ này đã mang theo đồ ăn và thức uống đủ nhiều, trải qua những ngày nghỉ ngơi và hồi phục điều dưỡng, mặc dù nói muốn khôi phục thân thể hoàn toàn giống như trước khi tiến vào nơi trú quân là chuyện không thể nào, nhưng thần sắc của bọn họ đã tốt hơn so với lúc còn ở lại trong nơi trú quân, sau khi thấy được thành thị, tất cả nô lệ của nơi trú quân đều ôm lấy nhau khóc lóc, đại đa số bọn họ cho rằng cả đời nay, không còn có cơ hội sống cuộc sống như người bình thường.

Tòa thành thị này cách rừng rậm chừng một ngàn dặm. Mà những thành thị ở gần rừng rậm, đều là những nơi cực kỳ hoang vu.

Người trong thành thị của Bạch Đế đại lục, không người nào dám tùy ý tiến vào vùng hoang dã hoang vu. Tuy cách rừng rậm hơn ngàn dặm, dã ngoại hoang vu cũng không coi vào đâu. Nhưng ở trong đó vẫn có ma thú cường đại ẩn nấp. Người bình thường đơn độc tiến vào, căn bản chẳng khác gì muốn chết.

Thành thị này đương nhiên cũng không phải là thành phố lớn, tuy nhiên như thế, từ trên không trung quan sát bao quát, thực sự còn lớn hơn so với Thành Hi Á nhiều.

Hơn ba mươi đầu Ước Ba Long từ không trung hạ xuống, lập tức khiến cho cư dân trong thành phố không lớn này hiếu kỳ đi ra xem. Ước Ba Long thì bọn họ vẫn nhận ra.

Sau khi thay đổi quần áo giám sát, những thợ mỏ này nhìn từ trên xuống đã không còn vẻ chán nản. Nhưng bộ dáng của bọn họ vẫn còn là da bọc xương, làm cho những cư dân nhìn thấy rất là rung động.

Kế tiếp phải an trí những thợ mỏ này thế nào làm cho Lâm Dịch cảm thấy rất đau đầu. Càng nghĩ, Lâm Dịch liền đánh chủ ý lên một bao ma hạch trên người.

Bảo bọn họ chờ ở ngoài thành phố một chút. Lâm Dịch liền đi thẳng vào trong thành, mà lúc những thợ mỏ này nhìn thấy cư dân thành phố ở gần đó nhìn bọn họ với ánh mắt tò mò, cũng không khỏi cúi đầu xuống… Nhiều năm sinh hoạt trong cảnh nô dịch, làm cho tận đáy lòng của bọn họ sinh ra cảm giác tự ti, sau khi cao hứng bừng bừng lúc ban đầu, thời điểm những người này nhìn thấy cư dân của thành phố, vẻ tự ti ẩn sâu trong đáy lòng đã không ức chế được mà xuất hiện.

Toái Càn Khôn

02-03-2013, 04:06 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

93. Chương 116: Độc Thân Ra Đi (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cũng may bản thân các cư dân cũng chỉ hiếu kỳ với bọn họ mà thôi, hơn bốn trăm người đứng chung một chỗ, cũng không ai dám tùy ý đi qua bắt chuyện với bọn họ.

Lâm Dịch đi trên đường phố, tâm tình đúng là rất tốt, sau hai năm sinh hoạt sâu trong rừng tậm mới được trở lại thành phố, làm cho hắn cảm thấy khoan khoái dễ chịu nói không nên lời.

Gương mặt của Lâm Dịch đã sớm trưởng thành và có râu quai nón, sau hai năm hắn sinh hoạt trong rừng rậm, mang theo một tia sát khí lành lạnh, không có chút dáng vẻ nào là của thanh thiên mười tám mười chín tuổi, ngược lại giống như một thanh niên Liệp Ma Giả.

Mà trên lưng của Lâm Dịch là một cái bao da rắn cũng đáng chú ý, người đi trên đường đều đứng lại và liếc nhìn hắn, hiển nhiên loại đồ vật tục tằng này, ở trong thành thị tương đối hiếm thấy.

Liên tục hỏi thăm mấy người đi đường, Lâm Dịch mới đi tới trước cửa của Liệp Ma công hội.

Liệp Ma công hội, Bạch Đế đại lục là một tổ chức siêu cấp mà cả đại lục đều biết. Cơ hồ là vượt qua chín phần mười các thành thị trên đại lục đều có phân chi của tổ chức này.

Cũng giống như Vũ Môn, Liệp Ma công hội cũng là một thế lực lệ thuộc trực tiếp vào hoàng tộc Bạch Đế, công năng của nó, kỳ thật cũng giống như cửa hành, là nơi các Liệt Ma Giả đem ma hạch từ các nơi trên đại lục tới bán, sau đó chuyển ra ngoài, bán cho những người khác. Từ đó thu chênh lệch, nộp lên cho Bạch Đế đế quốc, cũng có thể xem đây là một cái máy chuyên vơ vét của cải chủ yếu của Bạch Đế đế quốc.

Mà Liệp Ma công hội ở cái tiểu thành thị này cũng không phải rất lớn, cao ước chừng ba tầng lầu, chiếm diện tích chưa đủ một trăm mét vuông, nhưng người ra kẻ vào cũng không ít, trong thời gian vài cái hô hấp, đã có vài đám người đi ra đi vào.

Tiến vào Liệp Ma công hội, bên trong còn có rất nhiều người xếp hàng, đợi chừng nửa canh giờ, đã tới phiên Lâm Dịch.

Lâm Dịch cũng đã nghĩ kỹ đổi thành bao nhiêu kim tệ, từ lúc trước khi tới Liệp Ma công hội hắn đã muốn lấy ma hạch ra hối đoái, tổng cộng bảy khỏa ma hạch lục cấp.

Mà theo tỉ lệ hối đoái kim tệ của đại lục, đại khái một khỏa ma hạch cấp một là mười kim tệ, ma hạch cấp hai là một trăm kim tệ, ma hạch cấp ba là một ngàn kim tệ… Theo thứ tự suy ra, dù sao chênh lệch một đẳng cấp, giá cả sẽ tăng lên gấp mười lần, mà ma hạch từ thất cấp tới bát cấp trở lên, có tiền cũng không cách nào mua được, mà ma hạch Thánh giai, chưa từng có người nào nghe nói qua, thế cho nên với bảy khỏa ma hạch lục cấp, cũng làm cho Lâm Dịch thu nhập được bảy trăm vạn kim tệ.

Lâm Dịch bán ra ma hạch lục cấp làm cho mọi người trong Liệp Ma công hội đều khiếp sợ! Phải biết rằng, nơi bọn họ ở cũng không phải là đại thành thị gì, cho nên ma hạch ngoài tứ cấp rất ít. Trên thực tế cho dù ở những đại thành thị, sự xuất hiện của ma hạch lục cấp cũng rất ít.

Mà hôm nay Lâm Dịch vừa ra tay chính là bảy khỏa, lập tức dẫn phát bạo động, tất cả mọi người đều đối với thanh niên tuổi tác không lớn này, trong nội tâm sinh ra cảm giác kính sợ.

Lâm Dịch có Kim Hành tạp của học phủ, nhưng cũng không có mang ra, cũng may Liệp Ma công hội có tiến hành nghiệp vụ Kim Hành tạp, sau khi trả một trăm kim tệ, Lâm Dịch tiến hành ký danh một cái, liền nhận lấy sáu cái thẻ vàng chưa có ký danh.

Tên như ý nghĩa, Kim Hành tạp ký danh đương nhiên sẽ ghi chép tên của chủ nhân, chỉ có người cầm Kim Hành tạp này tới Kim Hành mới có thể đổi lấy kim ngạch, năng lượng trong đó có ghi chép vân tay của chủ nhân, người khác không cách nào lấy được tiền ở bên trong được.

Mà Kim Hành tạp không ký danh, lại không có nhiều quy định như vậy, chỉ cần biết mật mã, bất cứ kẻ nào cũng có thể đi lãnh.

Sau khi làm xong Kim Hành tạp, Lâm Dịch liền rời khỏi Liệp Ma công hội dưới thần sắc khiếp sợ của những người chung quanh.

Rời khỏi Liệp Ma công hội, Lâm Dịch đi thẳng về vị trí của những thợ mỏ ở ngoài cửa thành.

Hơn bốn trăm thợ mỏ đang đợi ở bên ngoài thành, thời điểm nhìn thấy Lâm Dịch, vốn đang cúi đầu lập tức giơ tay lên, trên mặt lộ ra biểu lộ cực kỳ cao hứng:

- Đại nhân, đại nhân…

Mà một ít cư dân đi ngang qua cửa thành cũng với những tên chiến sĩ đứng ở hai bên cửa hàng cũng ghé mắt mà nhìn.

Lâm Dịch gật đầu, đi qua.

Bọn người Lôi Cách chào đón, xem ra, Lôi Cách ở bên trong những thợ mỏ này rất có uy vọng, trên cơ bản có thể xem là đại biểu của những thợ mỏ này.

- Đại nhân.

Trong mắt của bọn họ Lâm Dịch nhìn thấy lòng cảm kích và biểu tình cuồng nhiệt, bởi vì chính Lâm Dịch đã mang theo bọn họ từ trong địa ngục đi ra ngoài.

- Lôi Cách đại thúc!

Lâm Dịch cười gật gật đầu, sau đó trực tiếp từ trong lồng ngực lấy ra sáu tấm Kim Hành tạo không ký danh đưa cho hắn:

- Đại thúc, chuyện sau này ta giao cho ngài, ta cũng phải rời đi, trong này có chút tiền, ngài cầm lấy chia đều cho tất cả các vị đại thúc khác, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để mọi người an ổn sống qua cả đời.

Lâm Dịch có tổng cộng bảy trăm vạn kim tệ, chia đều cho mỗi tấm Kim Hành tạp chính là một trăm vạn kim tệ mỗi tấm, bản thân của hắn chỉ cầm một tấm, cũng còn lại sáu trăm vạn! Cho dù chia đều cho bốn trăm người, mỗi người cũng có được hơn mười vạn.

Mà một trăm kim tệ đủ cho một nhà ba người vượt qua một năm ở cái thế giới này, mà bọn họ cũng có thể được gọi là phú hào rồi.

Nghe được Lâm Dịch nói lời này, bọn người Lôi Cách lập tức đại biến, nói ra:

- Đại nhân ngài phải rời đi?

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Đúng vậy a, ta còn phải chạy về học viện.

Tính toán thời gian, thời gian mình tu hành ở dã ngoại đã hơn hai năm, đương nhiên Lâm Dịch rất muốn nhanh chóng trở lại học viện, hắn không muốn các lão sư và đồng học trong học phủ lo lắng cho mình.

- Thế nhưng mà…

Ny Nhi ở bên cạnh Lôi Cách muốn nói gì đó, nhưng lại bị Lôi Cách đưa tay bảo ngừng.

Toái Càn Khôn

02-03-2013, 04:07 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

94. Chương 117: Độc Thân Ra Đi (3)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lôi Cách nhìn Lâm Dịch, sau đó khom người bái hắn thật sâu, nói ra:

- Ân tình của đại nhân, bọn Lôi Cách chúng tôi trọn đời không quên!

Lâm Dịch lần này cũng không có từ chối, mà thụ cái khom người này của hắn, sau đó mới cười nói:

- Tốt rồi, cầm tấm tạp này, đây là không ký danh tạp, sau khi cầm được tiền, các vị nên nhanh chóng tìm nơi định cư a.

Đối với Lôi Cách, Lâm Dịch vẫn tương đối yên tâm.

Lôi Cách thận trọng tiếp nhận Kim Hành tạp mà Lâm Dịch đưa qua, trong âm thanh có chút nghẹn ngào.

- Đại nhân, xin ngài bảo trọng thân thể.

Lâm Dịch cười cười, sau đó nói với Lôi Cách:

- Ta cũng không chào hỏi các đại thúc khác nữa, phiền lát nữa Lôi Các đại thúc nói một tiếng cho bọn họ biết a.

Lâm Dịch biết rõ đã giải quyết xong chuyện của thợ mỏ, cho nên quyết định cứ như vậy rời đi.

Lôi Cách nghe xong hít sâu một hơi, sau đó gật gật đầu.

Lâm Dịch chỉ chào tạm biết hắn thêm một lần nữa, liền xoay người tiếp tục đi vào trong nội thành.

Nhìn thấy Lâm Dịch rời đi, những thợ mỏ còn không rõ ràng liền cảm thấy sững sờ, hỏi lẫn nhau:

- Đại nhân lại đi làm gì?

Sau đó, thân hình của Lâm Dịch biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Lôi Cách lại nhìn xem, lúc này mới cẩn thận bỏ kim tạp vào trong ngực, quay người lại cùng với Ny Nhi đi vào trong đám người.

Lập tức có thợ mỏ vây quanh hỏi:

- Lôi Cách đại ca, đại nhân lại đi làm cái gì thế?

Lôi Cách nhớ tới lời nói của Lâm Dịch, miễn cưỡng cười cười nói:

- Đại nhân còn có chút chuyện tối nay trở lại.

Tên thợ mỏ kia cũng không nghi ngờ gì, liền không nói thêm gì nữa.

Rời khỏi những thợ mỏ kia, Lâm Dịch lại lẻ loi một mình, lúc này, hắn bắt đầu nghĩ xem mình nên làm bước tiếp theo như thế nào.

Tìm một người nghe ngóng, hắn lập tức ngây người.

Vị trí lúc này của hắn, chính là cảnh nội phía đông nam của Lý Khắc hành tỉnh, khoảng cách với Khắc Lâm hành tỉnh, không dưới mấy chục ngàn ức dặm.

Mặc dù là cưỡi Ước Ba Long muốn bay trở về, chỉ sợ cũng phải hao tốn một hai năm a? Nhưng thời gian đó với điều kiện tiên quyết là không dừng lại nghỉ ngơi, nếu như dừng lại nghỉ ngơi giữa đường, chỉ sợ không mất hai ba năm là chuyện không thể nào.

Chính vì điều này đã làm cho Lâm Dịch có chút mê mang… Đứng trên đường phố, liếc nhìn những người qua đường, nhưng trong nội tâm của Lâm Dịch lại sinh ra một cảm giác cô độc khó hiểu.

Trong đầu của Lâm Dịch biến thành một mảng hỗn loạn. Bị cổ lực lượng mạc danh kỳ diệu kia lôi kéo hôn mê, sau khi tỉnh lại, không ngờ lại biến thành mấy chục ngàn ức dặm? Con chuột kia rốt cuộc là vật gì?

Nghĩ tới đây, trong lòng của Lâm Dịch có chút nôn nóng, tinh thần lực chấn động một hồi, sát khí tiềm phục trong tinh thần lực lúc này tản mát ra một tia.

Nhưng một tia sát khí này đã đủ dọa ma thú Tam Tứ cấp hoảng sợ bỏ chạy tứ tán, thực lực của hắn cường đại tới mức nào thì có thể biết, lúc này chỉ tản mát ra một tia, nhưng đã đủ dọa người chung quanh hoảng sợ.

Một cổ ác hàn từ trên thân thể của Lâm Dịch bộc phát ra, mấy chục người chung quanh bị sát khí này làm chấn động, một cổ cảm giác từ trong đáy lòng dâng lên, sợ hãi hiện ra trong ánh mắt của bọn họ, mà ánh mắt, lại không tự chủ được quay đầu lại nhìn về phía Lâm Dịch vẫn không nhúc nhích kia.

- Oa…

Một tiếng tiếng khóc lập tức làm cho tâm tình hoảng hốt của Lâm Dịch tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chung quanh người hắn, tất cả mọi người hoảng sợ nhìn mình, một tiểu hài như đang ngồi dưới đất, biểu lộ cả kinh hoảng sợ nhìn mình.

Lâm Dịch lập tức biết rõ phát sinh chuyện gì, bỗng nhiên tinh thần lực thu lại, sát khí cũng thu trở về, lúc này đáy lòng ác hàn của người đi đường chung quanh mới xuất hiện một tia cám giác ấm áp, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch cũng tràn ngập sợ hãi.

Lâm Dịch bị mọi người nhìn sắc mặt ửng hồng, thầm nghĩ vừa rồi mình không khống chế được, lập tức cúi đầu, nhanh chóng đi về phía trước, mà những người đứng trước mặt con đường hắn đi tới, lập tức sắc mặt tái nhợt tránh ra hai bên, mà Lâm Dịch cũng nhìn ra nét hoảng sợ trong ánh mắt của bọn họ, nhanh chóng rời đi.

Thẳng cho tới khi Lâm Dịch rời đi thật lâu sau, ác hàn trong lòng của tất cả mọi người theo thời gian mới từ từ tiêu tán.

- Phù, đúng là người trẻ tuổi đáng sợ a.

Trong lòng của mọi người cũng thầm rung động, nói thầm.

Mà trong một gốc khuất, đột nhiên xuất hiện một cơn gió lốc, gió lốc không lớn, nhưng xuất hiện một người, sau khi xoay chung quanh một lát, đột nhiên tán đi, mà ở vị trí gió lốc là một người đang đứng.

Người nọ nhìn về vị trí đứng của Lâm Dịch lúc xuất thần trầm tư một lúc.

- Oa, tốc độ của ngươi thật nhanh a.

Đột nhiên sau lưng vang lên một âm thanh, quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng của hắn không biết từ lúc nào xuất hiện một thiếu niên, tướng mạo của thiếu niên cực kỳ tuấn tú, nhưng không được hoàn mỹ vì chiều cao của hắn có hơi thấp, chưa đủ một mét bảy, đứng ở bên cạnh người vừa xuất hiện, thấp hơn một cái đầu.

Mà hình như đối phương với việc tên thấp bé này xuất hiện quá đột nhiên cũng không có giật mình, sau khi liếc nhìn thấy là thiếu niên thấp bé tuấn mỹ này, lại liếc nhìn về phía Lâm Dịch vừa đứng.

- Hình như đã tới chậm một bước, hắn đã rời đi rồi.

Đối phương không có trả lời, nhưng thiếu niên thấp bé kia cũng không chú ý mà tiếp tục nói ra, trong ánh mắt hiện ra nét hứng thú.

- Thật sự là thật không ngờ… Nghỉ ngơi một lần, ở trong quê nhà lại xuất hiện một nhân vật như vậy a.

Thiếu niên thấp bé lầm bầm, trên gương mặt tuấn mỹ xuất hiện bộ dáng tươi cười.

- Người nọ rất mạnh.

Một âm thanh lãnh đạm từ trong miệng của thiếu niên đang trầm tư truyền ra, hình như thiếu niên thấp bé có chút kinh ngạc nên cũng liếc mắt nhìn hắn, nói ra:

- Rất khó được a, gia hỏa này đủ sức đứng ngang hàng với phong tử Khắc Lý Tư ngươi a… Bây giờ ta rất có hứng thú với hắn.

Mà người được gọi là Khắc Lý Tư cũng chau mày khẽ nói:

- Người nọ có thuộc tính gì còn chưa biết, dị năng chúng ta tuyệt đối không buông tha.

Toái Càn Khôn

04-03-2013, 09:56 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

95. Chương 118: Độc Thân Ra Đi (4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Khắc Lý Tư không hiểu thấu lời nói của thiếu niên thấp bé nên nhẹ gióng cười, nói:

- Nếu chưa biết thuộc tính, ngươi muốn buông tha cho Ngũ Hành sao?

Khắc Lý Tư lạnh lùng liếc nhìn thiếu niên thấp bé, sau đó quay người lại liếc nhìn phương hướng Lâm Dịch biến mất, bỗng nhiên chung quanh hắn xuất hiện con gió lốc. Trong khoảnh khắc bao phủ cả người của hắn, sau khi xoáy lên mấy vòng, cũng lúc đó tiêu tán, biến mất không thấy gì nữa.

Thấp thiếu niên nhìn địa phương Khắc Lý Tư biến mất, trong miệng theo thói quen thì thầm một câu:

- Yêu huyễn gia hỏa.

Sau đó lại liếc mắt nhìn về phía phương biến mất của Lâm Dịch, trên khóe miệng của hắn xuất hiện một nụ cười, nói:

- Ngươi là thuộc tính gì? Hình như rất là tốt a.

Sau đó chỉ thấy thân thể của hắn thẳng tắp lên, giống như đang rơi xuống một cái hố, mà mặt đất hắn đang đứng, vẫn bằng phẳng như cũ.

Lâm Dịch nhanh chóng rời khỏi con đường vừa rồi, sau đó đi một lúc lâu mới chậm lại, nhưng tim đập vẫn nhanh như trước.

- Vừa rồi không có khống chế được a!

Trong nội tâm Lâm Dịch thầm tự giễu một tiếng, nhưng chuyện này cũng khó trách, bất luận kẻ nào sau khi liều sống liều chết trong rừng rậm, sau khi biết được tin tức quê quán của mình xa xôi như vậy, cũng không khống chế được cảm xúc giống như Lâm Dịch cả a.

- Chẳng lẽ... Còn phải tốn thời gian hai ba năm để chạy về sao?

Lâm Dịch cảm thấy có chút do dự, tuy thời gian hai ba năm nghiêm khắc mà nói không tính là quá lâu, nhưng hắn đã tu luyện hai năm rồi, bay giờ quay trở lại thì phải tốn tốn thời gian tới hai ba năm, cảm giác có chút không tính nguyện.

Càng nghĩ càng bực bội, không khỏi lắc đầu nói ra:

- Kệ nó! Đi một bước tính một bước a.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Lúc này cảm thấy không có chuyện gì, Lâm Dịch mới có thời gian cảm thấy phong cách kiến trúc nơi này không giống như Khắc Lâm hành tỉnh a, ở đây rất ít khi nhìn thấy kiến trúc cao hơn hai ba mươi mét, mà phòng ốc ở đây cũng chỉ có tầng hai va tầng ba là nhiều.

Xem một hồi, Lâm Dịch không tự giác mà sờ sờ cằm, nhưng bàn tay vừa sờ lên, cảm giác râu của hắn đã mọc dài, lúc này Lâm Dịch mới tới mình cần phải nghỉ ngơi và hồi phục a, cúi đầu xem xét, bộ trang phục tu hành mặc trên người đã biến thành màu đen, tuy chất lượng không có vấn đề gì, nhưng trong rừng rậm thì khó tránh khỏi bị dính một ít bùn đất và nước bẩn a, cho nên rất dơ dáy bẩn thỉu.

Hơn nữa, hôm nay đã tiến vào mùa đông, mà trang phục tu hành lại là tay ngắn, tuy không cảm giác được lạnh, nhưng hắn ăn mặc như thế này cũng có người không nhịn được mà ghé mắt nhìn.

- Khó trách một đường đi tới, tất cả mọi người đều dùng loại ánh mắt này nhìn mình.

Ngay từ đầu còn cho rằng người ta hiếu kỳ với bao da rắn màu tím của mình... Bây giờ nghĩ lại, hóa ra là bọn họ đang nhìn quần áo của mình a!

Loại suy nghĩ này, lại nhìn thấy người đi đường chung quanh dùng một loại ánh mắt hiếu kỳ nhìn hắn, cho nên trong lòng Lâm Dịch có chút khó chịu, vội vàng liếc nhìn chung quanh, vừa vặn có một cửa hàng quần áo ở gần đó, ở ngay trước mặt, Lâm Dịch cất bước tiến vào.

Tiến vào cửa tiệm quần áo, Lâm Dịch trực tiếp bảo người bán hàng tùy tiện tìm hai bộ quần áo giày tất, dùng tổng cộng mười một ngân tệ, cũng may thời điểm ở Liệp Ma công hội Lâm Dịch bảo nhân viên phục vụ đổi cho mình một trăm kim tệ thành tiền lẻ, cũng không có hành hạ người thanh toán tiền.

Sau khi mua quần áo hắn cũng không có trực tiếp mặc liền, chạy đi liên tục ba tháng, một đường đi không có tắm rửa, trên người đều tản ra mùi hôi khiến người ta nhíu mày.

Trả tiền, rời khỏi tiệm quần áo, Lâm Dịch đi thẳng tới một lữ điếm.

Cũng may thành thị này tuy không lớn, nhưng lại có rất nhiều lữ điếm, sau khi thuê một căn phòng, dưới sự dẫn dắt của bồi bàn, Lâm Dịch đi theo, sau đó bảo bồi bàn chuẩn bị một thùng nước cho mình, bắt đầu sửa sang lại dung nhan của mình.

Tổng cộng tốn hao chừng một tiếng đồng hồ, thời điểm Lâm Dịch đi trở ra, đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Rốt cuộc gương mặt thanh tú cũng nhìn thấy ánh mặt trời, tóc dài chạm vai cũng được Lâm Dịch dùng tiểu đao cắt ngay ngắn, hai năm sinh sống trong rừng rậm không có mặt trời, màu da của Lâm Dịch cũng biến thành màu sắc tái nhợt, nhìn thấy hắn giống như người bị bệnh.

Đôi bông tai màu bạc tản ra ánh sáng từ lỗ tai, cũng bị những sợi tóc che khuất lập lòe, nếu luận vẻ bề ngoài, đúng là một thiếu niên thanh tú gầy yếu.

Nhưng kiếp sống hai năm trong rừng rậm, trong bất tri bất giác đã làm cho Lâm Dịch tản ra sát khí cực kỳ đậm đặc, tuy bị tinh thần lực khống chế nên không trực tiếp tản ra, nhưng trong lơ đãng, khí tức lạnh lùng này đã làm cho Lâm Dịch biến thành khí chất lãng tử.

Tổng thể mà nói, Lâm Dịch đã trở lại hình tượng hai năm trước khi vào trong học phủ. Chỉ có điều, khi đó trên mặt vẫn còn nét ngây thơ, nhưng trải qua hai năm ma luyện sinh tử, đã hoàn toàn biến mất, Lâm Dịch hiện tại, không thể nghi ngờ chính là một nam nhân cực kỳ có mị lực.

Từ buổi sáng cho tới giữa trưa Lâm Dịch cũng không có dùng cơm, nghỉ ngơi và hồi phục dung nhan của mình, Lâm Dịch tùy ý đi đến đại sảnh ăm một ít điểm tâm, liền bắt đầu dùng cơm.

Nhưng thời điểm hắn dùng cơm, Lâm Dịch vẫn suy nghĩ bản thân mình nên hành động như thế nào, tuy lần này đi tới hành tỉnh Khắc Lý cần thời gian hai năm, đường xá cực kỳ xa xôi, nhưng sau khi Lâm Dịch trải qua nghỉ ngơi và khôi phục dung nhan của mình đã có thời gian cân nhắc, cũng có quyết định.

Nhưng nói đi cũng nói trở lại… Trở về làm gì? Sau khi bản thân mình trở lại Khắc Lâm hành tỉnh, chỉ sợ bọn người La Á cũng đã sớm tốt nghiệp và trở về nhà rồi, bản thân của mình trở về có thể làm được gì đây?

Hơn nữa… Phụ thân và Lâm Yến, lúc này cũng không có ở nhà, vậy hắn trở về làm gì đây?

Nghĩ đến phụ thân Lâm Cường và muội muội Lâm Yến, Lâm Dịch đột nhiên sững sờ, trong đầu rất nhanh hồi phục trở lại, dị năng của Lâm Yến thức tỉnh, Lâm Cường quyết định mang nàng đi học tập dị năng… Mà mục tiêu của bọn họ là…

Toái Càn Khôn

04-03-2013, 10:00 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

96. Chương 119 120: Rốt Cuộc Là Ai?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Lý Khắc hành tỉnh?

Bỗng nhiên con mắt của Lâm Dich sáng lên, đúng là nhịn không được kêu lên, làm cho thực khách đang dùng cơm chung quanh quay đầu lại nhìn hắn, cảm nhận được ánh mắt quái dị của mọi người chung quanh, trên mặt của Lâm Dịch xuất hiện vài phần xấu hổ, ngượng ngùng cười cười, cúi đầu xuống.

Nhưng trong lòng của hắn nhanh chóng nhảy lên… Vừa rồi, rốt cuộc hắn cũng hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với Khương Phàm. Người nhà của hắn, hình như ở tại Lý Khắc hành tỉnh!

- Nhưng Lý Khắc hành tỉnh lớn như vậy… Bọn họ đang ở địa phương nào?

Lâm Dịch nhíu mày lại, trầm tư suy nghĩ, đột nhiên con mắt sáng lên.

- Yến nhi là thủy hệ dị năng giả… Dị năng giả rất thưa thớt, cho dù là ở Khắc Lý hành tỉnh này, những học viện như thế cũng rất hiếm a!

Rốt cuộc trên mặt của Lâm Dịch hiện ra nụ cười vui vẻ.

Đúng vậy, không quay trở lại, trực tiếp đi gặp Lâm Cường và Lâm Yến.

Phiền não trong nội tâm cũng được giải, động tác của Lâm Dịch nhanh hơn, sau khi ăn xong cơm trưa, liền đi tới trước quầy.

- Ngài khỏe, tiên sinh, xin hỏi ngài cần trợ giúp sao?

Nữ hầu cười hỏi cực kỳ nhu hòa.

Lâm Dịch gãi gãi đầu, sau đó nói:

- Xin hỏi, ở Lý Khắc hành tỉnh này học viện dạy dị năng giả ở chỗ nào trong thành thị này?

Nữ hầu người hắn hỏi liền sửng sờ, chợt lộ ra ra ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Dịch, nhịn không được hỏi:

- Ngài là dị năng giả?

Lâm Dịch rõ ràng sững sờ, chợt nghĩ đến chính mình đúng là một dị năng giả, lập tức sắp gật đầu, nhưng thấy nữ hầu kia lập tức nghĩ tới cái gì đó, lập tức liên tục xin lỗi nói:

- Thực xin lỗi thực xin lỗi… Là ta nhiều lời… Học viện dạy dị năng giả ở Lý Khắc hành tỉnh này có hai chỗ, Một tòa ở thành phố Bái Đặc, một tòa ở thành phố Thiên Diệp.

Lâm Dịch lại sững sờ… Hai tòa? Vậy Lâm Yến ở tại tòa nào? Nghĩ đến, không khỏi nhíu mày suy tư.

Cái kia nữ hầu người tựa hồ là nhìn ra Lâm Dịch nghi hoặc, nói tiếp:

- Tuy nhiên đều là học viện của dị năng giả, nhưng ở thành phố Thiên Diệp chỉ nhận lấy đệ tử Ngũ Hành hệ. mà tòa học phủ ở thành phố Bái Đặc chỉ nhận đệ tử ngoài Ngũ Hành hệ.

Con mắt của Lâm Dịch lập tức sáng ngời, ngẩng đầu cảm kích nói:

- Cảm ơn ngươi.

Nữ hầu kia đã khôi phục lại bộ dáng tươi cười như lúc ban đầu, nói::

- Không cần, vì phục vụ cho ngài, là vinh hạnh của chúng ta.

Lâm Dịch lại một lần nữa cười cười với nữ hầu, lúc này hắn mới cất bước ra khỏi cửa tiệm, mà lúc này trời cũng đã tối muộn, giải quyết vấn đề trong lòng xong, Lâm Dịch quyết định đi ra ngoài thành thị một chuyến, cải thiện tâm tính của mình một chút… Thời điểm ở trong rừng rậm, hắn cũng không có thời gian nhàn nhã gì, về phần tu hành, Lâm Dịch cũng không có ý định tu luyện trong lúc này.

Vừa đi ra khỏi đại môn, liền nhìn thấy vô số người chạy ra khỏi cửa thành, đang nghi hoặc, liền nghe được âm thanh kinh hô của những người này:

- Nhanh lên nhanh lên… Nghe nói lại đại án đấy!

- Cái gì đại án thế?

- Chết khoảng chừng bốn năm trăm người! Còn không tính là đại án sao? Nghe nói là Liệp Ma Giả ở trong thành thị của chúng ta đi ra ngoài liệp sát ma thú và phát hiện! Chậc chậc, nghe nói tướng chết cực kỳ khó coi đấy!

- À? Chết nhiều người như vậy, cũng không biết là ai a, ngay cả môn chủ Vũ Môn Lạc Đặc cũng bị kinh động đấy!

- Thật?

- Đương nhiên là thật, nhanh lên, nhanh lên, chờ một chút nữa là khiêng đi rồi đấy!

- Vậy thì phải nhanh lên mới được.

Lâm Dịch nghe xong liền cảm thấy nội tâm co thắt lại, bốn năm trăm người? Bên ngoài thành?

Nỗ lực đè ép dự cảm không tốt trong lòng xuống, Lâm Dịch cũng nhanh chóng chạy ra bên ngoài cửa thành.

Thời điểm đi ra khỏi cửa thành, phát hiện cư dân trong nội thành đã sớm đứng vây quanh, chỉ trỏ vào bên trong, bỗng nhiên dưới chân Lâm Dịch phát lực, bất chấp cái gì kinh thế hãi tục, nhảy lên cao tới hơn hai mươi mét, trực tiếp phóng qua bức tường người.

Bên trong đệ tử Vũ Môn và quân sĩ thủ thành đang vội vàng vận chuyển thi thể. Lúc này thấy trên không trung rơi xuống một người, lập tức nhanh chóng chạy tới, cảnh giác hướng về người đó chạy tới, mà người này chính là Lâm Dịch.

Mà sau khi đi tới, Lâm Dịch lập tức ngây ngốc, bởi vì thi thể ở bên cạnh hắn, chính là Ny Nhi!

Trên mặt của Ny Nhi đầy bùn đất, trong đôi mắt trong veo đầy nước lúc này đã biến thành ngây ngốc trống rỗng, khuôn mặt phấn nộn đã biến thành cứng ngắn, cứ như vậy mà sững sờ trợn tròn mắt, ngây ngốc nhìn lên không trung…

Đại não của Lâm Dịch lập tức biến thành trống rỗng… Thân thể không tự chủ được mà đi về phía thi thể Ny Nhi.

- Đứng lại, ngươi là người nào?

Mà tên đệ tử Vũ Môn vốn đang cảnh giác nhìn Lâm Dịch, lúc này thấy hắn có động tác, lập tức giận dữ mắng mỏ.

Nhưng mà Lâm Dịch giống như không nghe thấy mà đi về phía Ny Nhi, ngẩn người sững sờ mà đi, căn bản không nhìn thấy tên đệ tử Vũ Môn giận dữ mắng mỏ.

Tên đệ tử Vũ Môn kia lập tức cảm giác được mình bị bỏ qua, một cổ lửa giận lập tức xông lên đầu, hét lớn một tiếng:

- Muốn chết!

Bỗng nhiên thân thể bổ nhào về phía Lâm Dịch! Đánh ra một quyền lăng lệ ác liệt, nện lên đầu của Lâm Dịch.

- Cút!

Đột nhiên Lâm Dịch rống to một tiếng, trực tiếp nghênh đón nắm đấm của hắn.

- Oanh! Rắc! Phốc!

Liên tục ba âm thanh vang lên, khóe miệng của tên đệ tử Vũ Môn kia phun máu bay ra ngoài! Thân thể của hắn nện mạnh vào cửa thành phía sau, sau đó rớt xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Dùng lực lượng Ngũ cấp chiến sĩ chưa Phá Môn của Lâm Dịch mà đánh lên người của hắn, thì tên đệ tử Vũ Môn mới chỉ là Nhất cấp chiến sĩ chưa Phá Môn có thể làm đối thủ của Lâm Dịch hay sao? Sau một kích cứng đối cứng, ngay cả gây trở ngại cho Lâm Dịch cũng không thành công, cứ như vậy mà chết!

- Lớn mật!

Chung quanh lập tức loạn lên, không ngờ có người ở trong thành thị mà giết đệ tử của Vũ Môn? Đây chính là hành động công nhiên khiêu khích đối với đế quốc! Một hồi hào quang chớp động, những đệ tử Vũ Môn ở chung quanh lập tức Phá Môn, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Nhưng mà đối với tất cả chuyện này, Lâm Dịch căn bản không có chút phản ứng, vẫn đi thẳng tới thi thể của Ny Nhi… Mà hai người đang nâng thi thể của Ny Nhi lên cũng đã bỏ xuống mặt đất, trên mặt hiện ra biểu lộ sợ hãi và thối lui.

- Chờ một chút!

Vào thời điểm tất cả đệ tử Vũ Môn chuẩn bị phát động công kích về phía Lâm Dịch, một thân ảnh uy nghiêm hiện ra, sau đó đám người tách ra, một gã trung niên nam tử bộ dáng khôi ngô từ trong đám người đi.

- Môn chủ!

Bốn tên đệ tử Vũ Môn lập tức cung kính hô lên, trung niên kia phất phất tay, không nói gì, chỉ nhìn Lâm Dịch đang từ từ đi tới chỗ thi thể của Ny Nhi.

Lâm Dịch ngồi xổm xuống, một bàn tay vững vàng mang theo chút run rẩy sờ lên thi thể đã cứng ngắt của Ny Nhi, trong bàn tay cứng ngắt đó mang theo một chút ôn nhu, thi thể vẫn còn chút hơi ấm … Hiển nhiên, nàng chết đi không được bao lâu cả.

- Rốt cuộc là ai?

Âm thanh giống như tiếng gào thét từ trong miệng của Lâm Dịch truyền ra. Chợt bởi vì cảm xúc chấn động mà tinh thần lực không thể khống chế bộc phát ra kịch liệt, một cổ sát ý khổng lồ lan tràn ra chung quanh, bỗng nhiên đám người chung quanh cảm giác nhiệt độ giống như đã giảm xuống vài độ, một cổ ác hàn từ trong đáy lòng không tự chủ mà dâng lên.

Sắc mặt trung niên đại hán này kịch biến, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch mang theo một tia thần sắc không thể tưởng tượng được, hắn giống như không tin được vào sát ý khổng lồ này, lại từ trong thân thể của một thiếu niên gầy yếu trước mặt truyền ra.

- Rốt cuộc là ai?

Lâm Dịch lại thấp giọng hỏi nhỏ một tiếng, ánh mắt trống rỗng quét nhìn bốn phía, lọt vào trong tầm mắt chính là những gương mặt cực kỳ quen thuộc.

Ni Bột, Lôi Cách. Lý Á… Những thân ảnh thẳng tắp, nụ cười chất phác của từng người hiện ra trong đầu óc của hắn, cho dù hắn không cách nào tưởng tượng được, không ngờ mới rời đi chưa được ba giờ, hôm nay đã thiên nhân cách biệt!

- Rốt cuộc là ai?

Lâm Dịch ngửa đầu lên trời hét lớn một tiếng.

Tinh thần lực toàn diện không khống chế được, làm cho sát khí cường đại không bị áp chế toàn diện bộc phát ra ngoài, giống như biến thành gió bão thực chất, tất cả mọi người vây chung quanh Lâm Dịch cảm nhận được một cảm giác ác hàn tử trong đáy lòng bộc phát ra.

Tất cả mọi người bị lực lượng biến thành thực chất này làm cho chấn động bay ra ngoài! Trong nháy mắt công phu, lấy Lâm Dịch làm nguyên điểm, trong khu vực hai mươi mét chung quanh hắn không có một người nào.

Trung niên khôi ngô cũng khó có thể ngăn cản được sát khí cường đại của Lâm Dịch tích lũy trong suốt hai năm qua, bước chân liên tục đạp đạp lui ra sau hơn mười mét, lúc này mới đứng vững thân hìnhm trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch, lập tức tràn ngập kinh hãi!

- Thiếu niên này, rốt cuộc là người nào?

Trung niên khôi ngô vô cùng kinh hãi khó hiểu.

Kể cả trung niên nhân ở trong, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Dịch đều tràn ngập sợ hãi… Mà một ít dân cư ở ngoại vi hoảng sợ quay đầu chạy ngược lại, mà những cư dân ở xa cũng kinh ngạc một hồi.

Tiếng gào thét kinh thế hãi tục này kéo dài gần một phút đồng hồ mới dừng lại hoàn toàn… Lâm Dịch quỳ rạp xuống đất, lẩm bẩm nói:

- Là ta… Là ta hại các ngươi…

Lâm Dịch vốn rất thông minh, nhưng hắn không có kinh nghiệm, không hiểu nhân tâm hiểm ác mà thôi, lúc này sự thật tàn khốc ở trước mặt, hắn bi thương, nhưng trong đại não bắt đầu suy đoán nguyên nhân đám người Lôi Cách bị giết chết.

Những người đáng thương này từ trong khu rừng cấm kỵ đi ra cùng hắn, thời gian ngắn nhất cũng ở trong rừng rậm vượt qua bảy năm, khả năng báo thù là không có.

Nếu như nói là cái tổ chức kia, lại càng không có khả năng… Từ trong đối thoại của Hi Nhĩ và Kha Nhĩ lúc đó, Lâm Dịch có thể suy đoán ra thượng cấp của bọn chúng là một tổ chức cực kỳ thần bí. Nhưng cho dù lớn thế nào, thần bí thế nào. Cũng không có khả năng hoàn toàn đoán ra thời gian và địa điểm dừng chân của bọn Lâm Dịch lúc đi ra, mà bọn họ tới thành thị này mới được vài canh giờ, làm sao có thể triệu tập lực lượng cường đại như thế cơ chứ, dưới tình huống không phát giác thì làm cách nào giết chết bốn trăm người đây? Huống hồ, tổ chức này làm sao có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như thế chứ? Mặc dù muốn giết… Đoán chừng cũng trước tiên đi giết mình a? Những người đáng thương này, căn bản không đáng cho bọn chúng làm vậy dù sao, ở trong phạm vi thành thị mà giết người, cũng không thể trong một lần duy nhất giết nhiều người như vậy, quả thực chính là khiêu khích luật pháp của Bạch Đế đế quốc a! Lâm Dịch không tin những người kia biết rõ việc ngu như vậy mà vẫn làm.

Như vậy, chỉ còn lại khả năng duy nhất, đó chính là tiền mình cho bọn họ.

Mà từ ngoài nhìn vào thì thấy bốn trăm người này hoàn toàn không có sức chiến đấu, mà lúc đó mình cũng không có suy nghĩ nhiều, sau khi từ trong Liệp Ma công hội đi ra liền trực tiếp đi tới địa phương của thợ mỏ, hơn nữa không cố kỵ mà đưa tạp phiến cho Lôi Cách… Đây chính là sáu trăm vạn kim tệ a, đừng nói là bốn trăm người sức trói gà không chặt, chỉ cần có khả năng, cho dù là bốn trăm tráng niên, một ít dân liều mạng cũng dám đánh chủ ý lên bọn họ.

- Đều là sai lầm của ta… Đều là ta sai…

Lâm Dịch thống khổ nhắm hai mắt lại.

Đồng thời, một cổ lửa giận lập tức tràn ngập trong ngực của hắn.

Phải báo thù! Nhất định phải báo thù!

Thời điểm Lâm Dịch mở hai mắt ra lần nữa, một đôi mắt màu hiện ra một tia huyết sắc rất rõ ràng.

Đột nhiên hắn vươn người đứng dậy, hắn quay đầu nhìn về phía thành thị.

- Ta không quản các ngươi là ai, có bao nhiêu thực lực, ta chỉ nói cho các ngươi biết, các ngươi… Chết chắc rồi.

Dưới sự bao phủ của tinh thần lực từ Lâm Dịch, hắn trong tình huống không có kết ấn mà có thể Phá Môn hoàn toàn, bỗng nhiên đạo hào quang màu lam sắc từ trên người của hắn dâng lên, một chữ chết hiện ra trước mặt của hắn, sau đó, dùng ám kình đem lời nói của mình truyền đi.

Toái Càn Khôn

05-03-2013, 11:16 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

97. Chương 121: Từ Đầu Đến Cuối!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Một chữ mà Lâm Dịch nói ra, mỗi chứ giống như tiếng sấm nổ mạng vang vọng ra bốn phía, cùng lúc đó, sát khí khổng lồ từ trong cơ thể của Lâm Dịch bộc phát ra, bao trùm toàn bộ thành thị này!

Sóng âm khổng lồ lan tràn ra toàn bộ cái thành thị vốn không lớn này, mà sát khí, giống như cuồng phong, trong ánh mắt của tất cả mọi người hiện ra thần sắc sợ hãi, mặt trời giữa trưa hiện giờ, đột nhiên không còn ánh sáng chói mắt nữa.

Lâm Dịch cũng không biết, nhưng kỳ thật, một gã chiến sĩ Lục cấp, trên đại lục tuy không tính là đỉnh cấp, nhưng tuyệt đối là cường giả nhất lưu, thử nghĩ, một gã cường giả Thất cấp đi tới trước mặt của một tên quan viên chấp hành cao nhất của một tỉnh, tên quan viên đó cũng phải dùng lễ đối đãi, tuy cường giả Lục cấp yếu hơn cường giả Thất cấp nhiều, nhưng cường giả Lục cấp cũng tuyệt đối không thẹn với danh tiếng cường giả.

Ban đầu ở trong học viện thì có lẽ không có loại cảm giác này… Nhưng kỳ thật Ngụy Kiếm, Sơn Lực, Diệp Kai, Diệp Linh , tùy tiện đi ra một người, cũng là tồn tại đỉnh cấp trên đại lục, mà Lâm Dịch tu hành trong rừng rậm hai năm, thực lực của hắn kỳ thật cũng sớm đủ để phá vỡ Kinh Môn chỉ thiếu khuyết ấn ký đột phá Kinh Môn mà thôi, hắn tuyệt đối không thẹn là chiến sĩ Lục cấp mạnh nhất a.

Mà lúc này, trong cái thành thị nhỏ này, sắp sửa gặp phải lửa giận của một chiến sĩ Lục cấp cường đại.

Trong một nơi hẻo lánh của thành thị, một đoàn người vốn đang tràn ngập trong cảm xúc hưng phấn, sau khi nghe lời nói của Lâm Dịch lan tràn ra khắp thành thị, bỗng nhiên sắc mặt đại biến.

- Đại… Đại ca, đây là…

Ánh mắt một gã thanh niên lộ ra biểu hiện kinh hãi.

Đây là một căn phòng rách nát, trong phòng lộ ra khí tức âm u, mà ánh sáng từ các vách tường lọt vào trong phòng, mơ hồ có thể thấy rõ bên trong yên tĩnh.

Trong phòng ước chừng có bảy tám chục người, xem các ăn mặc của bọn họ, cùng Liệp Ma Giả bình thường không có gì khác nhau, nhưng nếu mượn ánh mặt trời thì có thể nhìn thấy trên quần áo có dính máu, hiển nhiên là vừa giết ma thú, hoặc là giết người.

Mà một cái ghế ở tận cùng trong phòng này, một gã trung niên với gương mặt tái nhợt ngồi ở trên ghế.

Âm thanh của Lâm Dịch đương nhiên hắn có nghe thấy, nương theo âm thanh là sát khí khủng bố, lập tức một cổ hàn ý bao trùm toàn bộ tâm tình của hắn… Thực lực quá kinh người!

Nhưng mà hắn vẫn không nói gì, nhìn đám người bên cạnh đang hoảng sợ khiếp đảm vì nghe âm thanh này truyền ra.

- Đại ca… Lần này chúng ta, hình như chọc phải người không nên chọc rồi.

Người nọ nghe vậy, lập tức giận tím mặt, một cái tát đánh mạnh qua, lập tức đánh ngã cái tên vừa nói.

- Sợ cái gì? Hắn làm sao biết chúng ta làm?

Tên đại ca kia hung hăng nói ra, trong đầu vẫn không khỏi nhớ tới thân ảnh gầy gò lúc ở trong Liệp Ma công hội… Mà những khỏa ma hạch lục cấp kia chính là chứng minh sự cường đại của đối phương.

Nguyên lai, tên đại ca này đúng vào lúc Lâm Dịch tiến vào Liệp Ma công hội bán ma hạch, hắn cũng là một trong mấy người ở trong đám người ở đó, thời điểm nghe Lâm Dịch yêu cầu sáu cái Kim Hành tạp không ký danh, đại não của hắn chuyển động, bởi vì mục đích của không ký danh tạp, chính là tặng người.

Tuy hắn cũng không phải là không nghĩ tới người Lâm Dịch tặng chính là một cường giả, nhưng trong lòng vẫn ôm một tia may mắn, sau khi Lâm Dịch rời khỏi, hắn cũng theo sau.

Lâm Dịch không có chút kinh nghiệm giang hồ nào, đương nhiên không có khả năng phát giác ra được khả năng tiềm hành theo dõi chuyên nghiệp của hắn.

Lâm Dịch không chút phòng bị đi ra ngoài cửa thành, càng không chút cố kỵ mà giao Kim Hành tạp cho Lôi Cách. Mà bởi vì sợ phiền toái, Lâm Dịch cũng không có lưu lại ở cửa thành, đây chính là điều mà hắn hưng phấn nhất.

Bí mật liên lạc với tất cả thủ hạ của mình, phái hai tên cơ linh đi theo sau lưng Lâm Dịch, mà hắn thì âm thầm giám thị bọn người Lôi Cách ở cửa thành.

So sánh với Lâm Dịch không có chút kinh nghiệm giang hồ nào, Lôi Cách đương nhiên là người từng trải. Thời điểm hắn nhận được Kim Hành tạp của Lôi Dịch, hắn cũng đã biết rõ phiền toái, nhưng hắn không muốn nói cho Lâm Dịch, nguyên nhân, chính là vì Lâm Dịch không muốn phiền toái.

Thấy Lâm Dịch rời đi, Lôi Cách cân nhắc một lúc sau, cũng an bài tất cả mọi người leo lên Ước Ba Long, liền bay ra ngoài thành, kỳ thật đây chỉ là mưu kế mà thôi. Lôi Cách phi thường tinh tường, nhóm người mình đạt được nhiều tiền như vậy, khẳng định là sẽ bị người khác ngấp nghé. Nếu như lúc này tiến vào trong thành đổi tiền, bọn họ có khả năng sẽ bị người ta giết chết trong thành thị! Bởi vậy kinh nghiệm, lão đại Lôi Cách quyết định dụ dỗ đám người kia trước, thời gian ngắn như vậy, Lôi Cách không tin có là người chuẩn bị giết hắn. Cho nên thừa lúc Ước Ba Long ra khỏi thành, ý định tìm một nơi an toàn ở dã ngoại, chờ trời tối đen. Sau đó nhờ một đám thợ mỏ tin cậy đi suốt đêm vào trong thành, đem tiền phân thành bốn trăm phần và rời đi. Dù sao, bọn họ cũng không có khả năng vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Về phần nói trực tiếp rời đi… Thực vật và nước trên Ước Ba Long đã tiêu hao cũng đã gần hết rồi, rời khỏi tiểu thành này, cũng không biết có thể đi bao xa, có thể không chống đỡ được bao lâu, hắn không dám tùy tiện mạo hiểm.

Nhưng mà Lôi Cách đã đánh giá thấp quyết tâm của tên lão đại, nhìn thấy bọn người Lôi Cách cưỡi Ước Ba Long rời đi, tên lão đại này phi thường thất vọng… Nhưng hắn vẫn không cam lòng phái người theo sau… thời điểm bọn họ đi vòng vèo, lại phát hiện bọn người Lôi Cách hạ xuống.

Chuyện sau đó không cần nhiều lời, tám mươi mốt tên chiến sĩ nhất cấp nhị cấp, đối phó bốn trăm người yếu đuối không tấc sắt trong tay… Đó chính là đồ sát, chỉ trong nửa canh giờ, tất cả mọi người bị bọn chúng đồ sát không còn một ai, sau khi xác định không lưu lại người sống, lục tìm được Kim Hành tạp, bọn chúng từ rời đi, lục tục ngo ngoe trở lại nội thành… Tất cả như trong tưởng tượng của bọn chúng, không có chút sai sót nào.

Toái Càn Khôn

05-03-2013, 11:17 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

98. Chương 122 123: Sát Ý.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng tên lão địa không ngờ tới, một gã Liệp Ma Giả vừa mới từ trong dã ngoại trở về, đã phát hiện tràng đồ sát này, cũng đã nhanh chóng thông tri cho quân sĩ thủ thành.

Tên đại ca kia thầm nghĩ là mình không gặp may, trong đầu lại không ngừng hồi tưởng lại… Xác định bản thân không có lộ ra sơ suất nào, mới lành lạnh lùng cười:

- Tên kia tuyệt đối không biết là chúng ta làm, yên tâm đi.

Mọi người thấy đại ca có lòng tin như vậy, cũng không nói thêm lời nào… Chỉ là sắc mặt, vẫn tái nhợt như cũ.

Sau khi phát tiết một trận, cảm xúc của Lâm Dịch mới hơi vững vàng lại một chút.

Nhưng cặp đồng tử vốn màu đen kia, lúc này vẫn mang theo một tia huyết sắc, sát ý như thực chất vẫn vờn quanh hắn, như từng đợt ác hàn, khiến mọi người xung quanh căn bản không dám bước lên trước.

Trung niên khôi ngô tuy rằng kinh hãi với sát ý mà Lâm Dịch tuôn ra, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là Vũ Môn môn chủ của thành phố này, thực lực và trạng thái cảm xúc mà Lâm Dịch biểu hiện ra ngoài lúc này khiến bọn hắn cực kỳ bất an. Phải biết rằng, nếu như thành phố này thực sự xảy ra chuyện gì, Vũ Môn môn chủ hắn cũng tuyệt đối không thoát khỏi liên quan.

Khuôn mắt lạnh như băng của Lâm Dịch nhìn thi thể chúng thợ mỏ đã sớm cứng đờ, thầm nghĩ trong lòng:

- Ta nhất định sẽ báo thù cho các ngươi.

Sau đó lập tức quay người lại muốn rời đi.

Trung niên khôi ngô kia thấy Lâm Dịch muốn rời đi, lập tức đánh mắt, hơn trăm tên Vũ Môn đệ tử cùng với quân sĩ thủ thành lập tức tản ra, bao vây Lâm Dịch lại. Nhìn thần sắc khẩn trương của bọn hắn, hiển nhiên sát ý cường đại Lâm Dịch tuôn ra vừa rồi khiến bọn hắn cảm nhận được sợ hãi sâu sắc.

Bất quá nếu là mệnh lệnh của Vũ Môn môn chủ, bọn hắn nhất định phải nghe theo, từ loại nào trình độ mà nói, Vũ Môn môn chủ, quyền lực của hắn tương đương với thành chủ của thành phố này.

Lâm Dịch ngừng lại, hắn lúc này còn chút nào ôn hòa và ngại ngùng trước kia? Sát ý cực lớn vờn quanh, quần áo của hắn bay phần phật, tai trái bên trên hiện bông tai sâm bạch sáng bóng càng làm tăng thêm khí chất của hắn, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một mảnh lạnh lùng.

- Tránh ra.

Lâm Dịch lạnh lùng mở miệng. Thanh âm như hàn phòng dưới Cửu U, khiến người không rét mà run.

Trung niên khôi ngô hít sâu một hơi, sau đó lớn tiếng mở miệng nói:

- Các hạ còn phải chờ chốc lát.

Thanh âm từ phía sau truyền đến khiến Lâm Dịch nghiêng đầu qua, lạnh lùng nhìn trung niên khôi ngô.

Con mắt huyết sắc của Lâm Dịch khiến trong lòng trung niên khôi ngô thầm rung động, tuy rằng hắn là Vũ Môn môn chủ ở thành phố này, nhưng hắn thực lực của bản thân cũng chỉ mới là Đỗ môn thôi, Lâm Dịch lúc này đã đã phá vỡ Tử môn, thực lực uy áp cao hơn hai cấp đủ để cho hắn lạnh mình.

- Ngươi cho rằng ta muốn gọi ngươi ah…

Nhìn thiếu niên lạnh lùng trước mắt một lời không hợp liền lộ ra vẻ muốn động võ, trung niên khôi ngô cũng âm thầm khổ trong lòng. Nhưng nhìn cảm xúc của đối phương lúc này, hắn sao còn dám cho đối phương vào thành chứ? Thân là một trong những người phụ trách chủ yếu của thành thị, hắn có trách nhiệm và nghĩa vụ cam đoan bình an cho cư dân trong thành.

- Tuy rằng không biết ngươi có quan hệ thế nào với những người này, nhưng kính xin nén bi thương, dù sao người đã chết, ngươi bây giờ lại phẫn nộ như thế cũng không được gì cả.

Trung niên khôi ngô chân thành tha thiết nói.

Nhưng úc này Lâm Dịch nào nghe hắn nói nhãm chứ? Phẫn nộ đã muốn lấp đầy lồng ngực hắn, hắn lúc này chỉ muốn tìm được những hung thủ kia, sau đó dùng thủ đoạn tàn khốc nhất thế gian này để xử lý chúng.

Cũng may tuy rằng sát ý đầy ngực, nhưng lý trí Lâm Dịch vẫn chưa đánh mất hoàn toàn, tuy rằng nghe không lọt tai lời của trung niên khôi ngô, nhưng vẫn nén xúc động muốn tiếp tục động thủ.

Hít sâu một hơi, lạnh lùng liếc nhìn trung niên khôi ngô kia.

- Tránh ra.

Lâm Dịch lập tức khiến trung niên khôi ngô vốn đã chuẩn bị thao thao bất tuyệt thuyết phục Lâm Dịch ngậm miệng. Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của đối phương rõ ràng đã lộ ra thần sắc không kiên nhẫn nữa, trung niên khôi ngô vội la lên

- Chúng ta dù có tránh ra thì ngươi có thể làm gì chứ? Ngươi biết ai là hung thủ sao? Chẳng lẽ lại giết sạch mọi người trong thành sao?

Lời trung niên khôi ngô như một chậu nước lạnh, lập tức xối lên đầu Lâm Dịch, lửa giận trong lồng ngực hắn cũng cứng lại.

Đúng vậy a, hắn có thể làm gì chứ? Hắn ngay cả ai là hung thủ cũng không biết, sao có thể đi báo thù chứ?

Thật sự giết sạch mọi người trong thành sao?

Một chậu nước lạnh này hoàn toàn đè ép lửa giận của Lâm Dịch xuống, lý trí dần quay lại đầu óc hắn, sát ý khổng lồ vờn quanh thân thể cũng dần thu vào cơ thể.

- Đều là lỗi của ta…

Cảm xúc tự trách lại lần nữa bao phủ Lâm Dịch, Lâm Dịch không nhịn được ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, nước mắt rốt cục nhịn không được chảy ra.

Nắm tay phải Lâm Dịch từng quyền từng quyền hung hăng nện lên mặt đất, mỗi lần đánh một quyền, đều nói một câu: "Đều là sai lầm của ta… Ta vô dụng… Ta vô dụng… " Bởi vì hắn cả bản không vận kình lên nắm tay, đánh xuống vài quyền, nắm tay phải của Lâm Dịch đã trở nên huyết nhục mơ hồ.

Bộ dáng của Lâm Dịch khiên trung niên khôi ngô âm thầm thở dài một hơi, đồng thời, cũng không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Đây chính là hơn bốn trăm nhân mạng ah

Lúc này, một gã Vũ Môn đệ tử đi tới bên tai trung niên khôi ngô, ngữ khí phẫn nộ thấp giọng nói với hắn

- Khoa Lí chết rồi.

Thân thể trung niên khôi ngô chấn động, hít sâu một hơi, khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết rõ.

- Môn chủ, thù của Khoa Lí không thể không báo ah.

Thấy trung niên khôi ngô không tỏ vẻ gì, Vũ Môn đệ tử kia lập tức vội la lên.

- Đi xuống.

Thanh âm của trung niên khôi ngô có chút trầm thấp.

- Môn chủ ta…

- Xuống dưới.

Trung niên khôi ngô mãnh liệt ngẩng đầu trừng mắt nhìn Vũ Môn đệ tử kia.

Lời nói của Vũ Môn đệ tử kia lập tức bị cắt đứt, lộ ra bộ dạng muốn nói lại thôi, sau đó hung hăng nhìn thoáng qua Lâm Dịch vẫn đang không ngừng tự hành hạ mình, quay người giận dữ bỏ đi.

Trung niên khôi ngô hít sâu một hơi, ổn định lại tâm tình của mình, đi tới bên người Lâm Dịch.

- Nén bi thương.

Thanh âm của Lâm Dịch đã trở nên khàn khàn, thời gian dần trôi qua, mới an tĩnh lại.

Thật lâu về sau…

- Cảm ơn…

Thanh âm của Lâm Dịch khiến trung niên khôi ngô có chút ngẩn người, sau đó trầm mặc lắc đầu.

Kỳ thật lần giận dữ này là một quá trình Lâm Dịch tất phải trải qua. Kiếp sống hai năm ở rừng rậm, thể thuật tu vi của Lâm Dịch tăng lên cực nhanh, tinh thần lực sau khi dị năng giác tỉnh lại mãnh liệt tăng lên trên phạm vi lớn, nhưng tâm cảnh Lâm Dịch lại tiến triển cực kỳ chậm chạp.

Nếu như nói thể thuật tu vị quan hệ đến chiến lực, tinh thần lực tu vị quan hệ đến dị năng thì… Như vậy tâm tình tu vị lại liên hệ đến thái độ xử thế.

Cảm giác của tâm tình tu vị khác với thể thuật tu vị và tinh thần lực tu vị, tâm cảnh tu vi là một thứ nhìn không tới, sờ không tới, cũng cảm giác không thấy. Tâm tình không đủ, căn bản không hề có một tiêu chuẩn để phán định, tất cả biểu hiện đều trên hành vi bình thường cả.

Ở trong rừng rậm hai năm, sát khí của Lâm Dịch thật sự hơi nặng một chút, ở loại địa phương này, căn bản không có khả năng buông lỏng tâm tính. Mặc dù sau này đã đi ra khỏi khu vực nguy hiểm nhất kia, Lâm Dịch cũng không thể trầm tĩnh lại được.

Năng lực thừa nhận của mỗi người đều có một giới hạn, hai năm qua, thời thời khắc khắc đều không thể buông lỏng tâm tính, ảnh hưởng đối với phương diện tính cách của Lâm Dịch rất lớn. Trên thực tế, nếu như hắn cứ tiếp tục sống trong rừng rậm, có lẽ không được bao lâu, hắn sẽ biến thành một người tính cách bạo ngược, hỉ nộ không ràng buộc.

Điểm này, một loạt hành vi hoàn toàn khác với tính cách trước kia của Lâm Dịch cũng đã thể hiện trực tiếp ra. Trong rừng rậm điên cuồng giết chóc, tính tình động một chút lại tức giận. Còn sau khi đi vào thành phố này, vậy mà chỉ vì một ý niệm trong lòng suýt chút nữa đã không thể khống chế được sát ý.

Tất cả những thứ này, đều là sát ý đọng lại từ trong rừng rậm đang tác quái. Mà lần này, những thợ đào mỏ cùng sinh sống với hắn hơn ba tháng, đã dẫn động cổ sát ý kinh người tiềm ẩn trong cơ thể Lâm Dịch, nếu như cứ tùy ý để hắn như vậy thì Lâm Dịch sẽ trở thành một người cuồng sát, sát ý hoàn toàn tập trung vào đại não Lâm Dịch, khiến hắn không có khả năng khôi phục lại tính nết như trước nữa.

Nhưng trung niên khôi ngô lại vào lúc hắn vội vàng xao động nhất đã tạt cho hắn một chậu nước lạnh, khiến cơn tức giận và sát ý của hắn cứng lại, giúp Lâm Dịch chế trụ lại phần sát ý hơn. Hơn nữa trải qua lần bạo phát lúc trước, sát ý đọng lại trong lồng ngực trong khoảnh khắc đã tiết hơn phân nửa.

Có thể nói, lần này Lâm Dịch bạo phát mặc dù nói là nguy cơ, nhưng lại là chuyển cơ. Một khi không nắm bắt tốt, hắn sẽ biết thành sát nhân cuồng ma không rõ đầu đuôi. Mà nếu như nắm chắc thì phần sát ý kia sẽ được phát tiết hoàn toàn, hắn có thể khôi phục lại được tính cách trước kia.

Cũng may, có lời nói như một chậu nước lạnh của trung niên khôi ngô giúp đỡ. Đây là chuyển cơ.

Chỉ là… Ánh mắt đảo qua đống thi thể trên mặt đất, cái giá của sự chuyển cơ này, không khỏi quá lớn đi…

- Tự giới thiệu một chút, ta là Vũ Môn môn chủ ở La Nhĩ thành, Lạc Đặc.

Đợi đến sau khi cảm xúc của Lâm Dịch ổn định lại, trung niên khôi ngô mới tự giới thiệu mình.

Lâm Dịch đứng lên, hít sâu một hơi, đè xuống bi ai nhàn nhạt trong lòng, nói:

- Lâm Dịch.

Lạc Đặc nhẹ gật đầu, nói:

- Vẫn là câu nói đó, nén bi thương.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu. Không nói gì.

- Quan hệ của ngươi và những người này là thế nào?

Nhắc đến những thợ đào mỏ, trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng ảm đạm, sau đó nói:

- Đồng bạn.

- Đồng bạn?

Trong mắt Lạc Đặc hiện lên một vòng kinh ngạc. Hắn đã nghĩ tới bất luận loại quan hệ nào, nói thí dụ như nữ hài nhi thoạt nhìn rất đáng yêu trên mặt đất là nữ nhân của hắn hoặc là quan hệ gì khác, nhưng tuyệt đối không ngờ lại là quan hệ đồng bạn. Dù sao, sự cường đại của Lâm Dịch đã được tất cả mọi người tán thành. Trên đại lục, bình thường đồng bạn của cường giả, trên cơ bản không có kẻ yếu, đây cơ hồ là một loại quy tắc ngầm rồi.

- Đúng vậy, đồng bạn.

Lòng Lâm Dịch nhịn không được vừa thương xót vừa buồn bã, nhưng sau khi hít sâu vài hơi, mới khôi phục lại.

- Như vậy, ngươi biết nguyên nhân hung thủ giết bọn hắn không? Hoặc là… đồng bạn của ngươi có cường địch nào không?

Lạc Đặc sau khi suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi.

Lâm Dịch lắc đầu, nói:

- Không có cường địch. Ta nghĩ động cơ hung thủ giết bọn hắn… Là vì tiền.

"Tiền? "

Lạc Đặc có chút nghi hoặc… Xem những người này ăn mặc hình dạng, thấy thế nào cũng không giống là kẻ có tiền ah…

Nhìn ra nghi hoặc của Lạc Đặc, Lâm Dịch liền nói chuyện mình bán ma hạch để trả thù lao nói cho Lạc Đặc một lần. Sau khi nghe xong, Lạc Đặc mới bừng tỉnh đại ngộ…

- Khó trách… 600 vạn kim tệ ah, mặc dù đối phương là 400 tráng niên, cũng có người dám mạo hiểm? Khó trách hắn một mực thì thào nói là mình sai…

Lạc Đặc thầm nghĩ trong lòng. Bất quá đồng thời càng là đối với thực lực của Lâm Dịch âm thầm khiếp sợ.

Nhìn bề ngoài, hắn nhiều nhất chẳng qua mới hai mươi tuổi? Trẻ tuổi như vậy đã là lục cấp Chiến Sĩ, trên toàn bộ đại lục cũng phi thường hiếm thấy.

Lại tiện tay xuất ra bảy khỏa lục cấp ma hạch… Lục cấp Chiến Sĩ bình thường, cũng không có thủ bút lớn như vậy .

Nghĩ lại tới sát ý lúc trước Lâm Dịch tuôn ra đến, Lạc Đặc cũng không khỏi thầm rung động trong lòng… Lục cấp Chiến Sĩ bình thường dù cường thịnh trở lại, cũng tuyệt đối không thể làm ra được thanh thế lớn như vậy…

- Lâm Dịch này… Không đơn giản…

Lạc Đặc không khỏi phán đoán như vậy.

Toái Càn Khôn

05-03-2013, 11:18 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

99. Chương 124 125: Mặt Nạ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch đột nhiên hít sâu một hơi, cắt đứt suy nghĩ của Lạc Đặc, mở miệng nói:

- Ta muốn biết, trong thành phố này có người nào có được thế lực này

Lạc Đặc nghe vậy ngẩn người, chợt tựu ý thức được ý của Lâm Dịch, có chút nhíu nhíu mày, trầm tư một lúc sau đó nói:

- Lâm Dịch, ta biết rõ thực lực ngươi rất mạnh, nhưng quốc có quốc pháp, chuyện này xin giao cho chúng ta xử lý.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể trên đất, nhưng không nói gì.

Lạc Đặc nói tiếp:

- Xin tin tưởng chúng ta, chúng ta sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục.

Lâm Dịch nhắm mắt, sau đó hít sâu một hơi nói:

- Những người khác ta bỏ qua, ta chỉ muốn mạng người chủ mưu thôi.

Lạc Đặc nhướng mày, nhìn ánh mắt Lâm Dịch lộ ra thần sắc hung ác, không thể không thở dài một tiếng nhẹ gật đầu:

- Ta đáp ứng ngươi.

Lâm Dịch liếc nhìn Lạc Đặc, nhưng sau đó xoay người cứ như vậy đi ra ngoài.

Sau khi bóng lưng Lâm Dịch biến mất khỏi tâm mắt mọi người, Vũ Môn đệ tử bên người Lạc Đặc lập tức chạy tới bên cạnh hắn, vội la lên:

- Môn chủ, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua hắn? Khoa Lí…

Nhắc tới Khoa Lí, lòng Lạc Đặc cũng ảm đạm một hồi… Nhưng biết sao đây? Nói không dễ nghe một chút, cho dù dốc toàn bộ lực lượng Vũ Môn La Nhĩ thành cũng không phải là đối thủ của Lâm Dịch. Đôi khi, có một số việc, không thể quá mức so đo.

Đây chính là quy tắc ngầm của thế giới này – cường giả vi Vương.

Lâm Dịch thất hồn lạc phách về tới lữ điếm, hắn tâm tình không tốt, khó coi, thậm chí liền ngay cả nữ hầu chào khi vào cửa cũng không để ý đến, cứ như vậy đi thẳng đến phòng của hắn.

Giọng nói và dáng điệu nụ cười của bọn người Lôi Cách thỉnh thoảng lại hiện ra trước mắt Lâm Dịch.

Đả kích từ chuyện này đối với Lâm Dịch mà nói không thể nói là không nghiêm trọng. Tuy rằng thời gian ở chung với bọn hắn cũng không dài, nhưng đối với người cực kì trọng cảm tình như Lâm Dịch mà nói, bọn họ là người thân mật nhất với hắn ở chỗ này.

Nhưng những người này, lại bởi vì mình sở sẩy mà chết hết toàn bộ, bảo sao hắn chịu được chứ? Trong lúc nhất thời cảm xúc sa sút không thể kiềm chế được…

Trạng thái như vậy Lâm Dịch giằng co cả ba ngày… Trong ba ngày qua, Lâm Dịch căn bản ngay cả đại môn lữ điếm cũng không đi ra, thời gian ba ngày ba đêm, Lâm Dịch cứ như vậy ngơ ngác ngồi trên mặt ghế, tự hỏi gì đó.

Mãi cho đến sáng sớm ngày thứ tư, Lâm Dịch mới xuất hiện trong đại sảnh lữ điếm, chuyện xảy ra ở cửa thành vào bốn ngày trước đã được truyền đi xôn xao, danh tự của Lâm Dịch càng truyền khắp toàn bộ tiểu thành.

Không ai không biết tướng mạo của Lâm Dịch, bồi bàn lữ điếm minh bạch thiếu niên bề ngoài nhìn thanh tú này chính là chủ nhân của thanh âm lớn ở cửa thành bốn ngày trước, ở trước mặt Lâm Dịch lộ ra cực kỳ co quắp và khủng hoảng.

Nhưng hắn lại không thể không tiến lên hỏi thăm Lâm Dịch muốn ăn thứ gì.

Nhìn thấy bộ dáng thất kinh của đối phương, Lâm Dịch cảm thấy không khỏi thở dài… La Nhĩn thành này, đã không thể ở lâu được nữa.

Tùy ý chọn mấy món ăn sáng. Bồi bàn cũng nhanh bước rời đi, phảng phất như chờ lâu thêm một giây thì tánh mạng sẽ mất đi vậy.

Ăn quá bữa sáng, Lâm Dịch liền định đi ra ngoài… Đã là ngày thứ tư rồi, hắn không thể cứ chờ đợi như vậy, nếu như bên phía Vũ Môn còn không có tin tức gì thì hắn chỉ có thể tự mình đi tìm hiểu thôi.

Không đợi đứng dậy, một gã mặc thiếu niên mặc phục sức đệ tử Vũ Môn liền đi vào đại môn, sau khi nhìn chung quanh một chút, phát hiện ra Lâm Dịch, liền bước nhanh tới.

- Môn chủ mời người qua đó, chuyện có tin tức rồi.

Nghe được tin tức này, Lâm Dịch sửng sốt một chút, chợt mạnh mẽ đứng lên, trong mắt lóe lên hàn quang rồi biến mất.

- Dẫn ta đi qua.

Lập tức hai người đi về phía Vũ Môn…

Trong Vũ Môn.

- Chính là hắn?

Lâm Dịch lạnh lùng nói.

Ở trước mặt Lâm Dịch là một gia hỏa đã bị trói chặt, khi Lâm Dịch đi vào trong gian phòng âm u này, trên mặt hắn tái nhợt không còn một tia huyết sắc, ánh mắt lộ ra sợ hãi thật sâu.

- Đại nhân tha mạng… Đại nhân tha mạng…

Cũng không để ý gì tới đối phương, Lâm Dịch quay đầu nhìn về phía Lạc Đặc.

Lạc Đặc nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, chính là hắn, hắn gọi là Sâm Nhĩ, là Liệp Ma Giả tương đối nổi danh trong thành chúng ta. Ngày đó ở Liệp Ma công hội, chính là hắn đã nổi lên lòng tham với người, sau khi người tách khỏi đồng bạn của mình, hắn mang theo thủ hạ đi theo sau đồng bạn người ra khỏi thành, sau khi đến một vùng hoang vu đã sát hại bọn chúng

- Nói xong, từ trong lòng lấy ra sáu tấm thẻ vàng, đưa cho Lâm Dịch nói:

- Tổng cộng có tám mươi hai người. Mà hắn là chủ mưu.

Sự bình tĩnh của Lâm Dịch lúc này khiến người có chút sợ hãi. Nghe Lạc Đặc nói xong, cũng không biểu hiện ra bộ dạng phẫn nộ hoặc là cừu hận gì cả, ngược lại bình tĩnh hỏi thăm:

- Còn tám mươi mốt ngươi kia đâu?

Lạc Đặc khẽ nhíu mày, nói:

- Ngươi đã đáp ứng là chủ mưu giao cho ngươi, những người khác ngươi không hỏi qua mà.

Lâm Dịch bình tĩnh nói:

- Ta chỉ là muốn biết bọn hắn bị trừng phạt thế nào thôi.

- Tử hình.

Nghe được câu trả lời của Lạc Đặc, Lâm Dịch nhẹ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Sâm Đặc vẻ mặt nhợt nhạt nói:

- Có thể cho ta một chút thời gian không?

Lạc Đặc im ắng nhẹ gật đầu, nhẹ gật đầu với hai gã Vũ Môn đệ tử bên cạnh, thối lui khỏi gian phòng, sau khi đóng đại môn lại, gian phòng càng lộ ra âm u.

Sâm Đặc đã sớm sợ hãi đến nổi ngay cả dạ dày cũng co rút lại, mở to hai mắt sợ hãi nói:

- Đại nhân, đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng ah.

Nhìn Lâm Dịch từng bước một đến gần, Sâm Đặc không thể không lết lui về sau dưới tình huống bị trói, rốt cục đi tới chân tường, không còn đường để đi nữa.

- Đại nhân tha mạng tha mạng ah…

Một hồi mùi khai truyền đến. Sâm Đặc dĩ nhiên sợ hãi đến nổi nước tiểu cũng không khống chế được, càng lớn tiếng khóc hô lên.

- Tha mạng?

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng mê mang.

- Lúc trước thanh âm tha mạng của bốn trăm người kia, ngươi, có nghe thấy không?

Đồng tử Sâm Đặc lập tức co rút lại, chợt:

- Ah!

Lâm Dịch sau khi đi ra khỏi Vũ Môn liền trực tiếp về tới lữ điếm, tiến vào phòng mình

Ngẩng đầu nhìn không trung, trong nội tâm Lâm Dịch âm thầm thì thầm:

- Thù, đã báo. Cám ơn các ngươi.

Chợt, ánh mắt hắn hiện lên một tia mê mang… Sau nửa ngày, quay người đi vào gian phòng…

- Lâm Dịch này thật sự quá tâm ngoan thủ lạt rồi.

Đệ tử Vũ Môn mới quét dọn xong từ tầng hầm đi ra trong ánh mắt vẫn mang theo sợ hãi:

- Cả cái gian phòng đều là huyết dịch, thật sự rất khó tưởng tượng trong thân thể một người lại có nhiều huyết dịch như vậy, gan, trái tim, đại tràng… Cơ hồ tất cả bộ bị trong thân thể đều rơi vãi đầy đất.

Vũ Môn đệ tử ở chung quanh nghe thế trên mặt cũng không có chút huyết sắc nào. Tên đệ tử kia tiếp tục nhớ lại tràng cảnh đáng sợ kia:

- Khi ta nhìn thấy Sâm Đặc, hoàn toàn ngây dại… Hắn quả thật đã biết thành một tấm mặt nạ, cốt cách toàn thân hắn đã hóa thành bột phấn cả, lúc giơ thi thể hắn lên, sờ lên, giống như một cái túi da có vết rách dài vậy, mà đồ vật bên trong, đều ở khắp nơi trong phòng…

- Nhưng càng làm cho người khủng bố chính là… Nói tới chỗ này, đồng tử Vũ Môn đệ tử kia không khỏi co rút lại một chút…

- Ngay lúc đó Sâm Đặc vẫn còn sống…

Một cổ cảm xúc như bị điện giật lập tức từ ót các Vũ Môn đệ tử đứng nghe tràn khắp toàn thân

- Còn… còn sống?

Một gã đệ tử không dám tin hô lên.

Nói chuyện là một Vũ Môn đệ tử, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nói

- Đúng vậy… Còn sống… Khi cốt cách thân thể hắn đã hoàn toàn nát bấy, nội tạng trong thân thể và huyết dịch văng khắp nơi thì… Hắn còn sống. Hắn thậm chí còn nói với ta một câu…

- Nói cái gì?

Một hồi tê liệt như bị điện giật xoẹt qua đầu, sự sợ hãi trong mắt Vũ Môn đệ tử thăng hoa tới cực điểm, nói ra ba chữ.

- Giết ta đi…

Chung quanh toàn bộ yên tĩnh trở lại… Nhưng hình tượng của Lâm Dịch đã hoàn toàn không thể xóa nhòa…

Lâm Dịch vào ngay ngày hôm sau, liền liền quyết định rời đi, mà thứ ba trước, hắn đã tìm hiểu tốt chỗ thành thị tên là Thiên Diệp kia rồi.

La Nhĩ thành chỉ có thể coi là là thành thị ở biên cảnh của hành tỉnh Lí Khắc. Mà thành Thiên Diệp lại là một trong những tòa thành thị phồn hoa nhất Lí Khắc hành tỉnh, nơi đó cách thành La Nhĩ khoảng chừng ba trăm triệu vạn km… Nói cách khác, mặc dù cưỡi Ước Ba Long phi hành không ngủ không nghỉ cũng phải mất ba bốn tháng mới có thể đến.

Bất quá Lâm Dịch vẫn quyết định… Hắn hôm nay đã không cách nào ở lại La Nhĩ thành nữa, tất cả mọi người đã coi hắn là Ác Ma, nhất là sau khi chuyện Sâm Đặc biến thành mặt nạ mà vẫn còn sống được truyền ra lại càng như vậy.

Ba mươi đầu Ước Ba Long bọn người thợ mỏ lưu lại rất tự nhiên đã trở thành tài vật của Lâm Dịch, nhưng Lâm Dịch độc thân ra đi, cần nhiều Ước Ba Long như vậy làm gì? Vì vậy Lâm Dịch liền giao chúng cho Lạc Đặc.

Đối với Lạc Đặc, Lâm Dịch tuy rằng chưa nói, nhưng kỳ thật đáy lòng vẫn đầy áy náy. Hắn nhớ rõ ràng tựa hồ mình đã lỡ tay giết một môn nhân của hắn… Lâm Dịch không biết nên nói như thế nào, mà Lạc Đặc cũng không nói lại, Lâm Dịch tự nhiên cũng sẽ không nhắc tới.

Đưa những Ước Ba Long này cho Lặc Đặc, coi như là một loại bù đắp.

Cũng may trong thời gian chạy đi vào ba tháng kia, Lâm Dịch dưới sự nhàm chán cũng đã hướng Lôi Cách thỉnh giáo làm sao để khống chế Ước Ba Long. Nếu không lấy danh dự hôm nay của Lâm Dịch ở La Nhĩ thành, muốn tìm người chăn nuôi.. Đoán chừng rất khó khăn.

Cứ như vậy, Lâm Dịch đạp lên đầu Ước Ba Long duy nhất còn lại, lên đường tiến đến Thiên Diệp thành...

Nhìn Lâm Dịch cưỡi Ước Ba Long rời đi, Khắc Lí Tư không khỏi có chút nhíu nhíu mày.

- Không nghĩ tới hắn rõ ràng còn là một gã lục cấp Chiến Sĩ ah...

Sau lưng đường đột nhiên xuất hiện một thanh âm cười ha hả. Khắc Lí Tư không khỏi có chút nhíu nhíu mày. Thật sự là một gia hỏa đáng ghét, chỗ mà mình xuất hiện hắn cũng sẽ xuất hiện ngay lập tức, cũng không quay đầu lại, lại càng không tại để ý tới.

- Hắc, có muốn thăm dò hắn chút không?

Thanh âm sau lưng đột nhiên hào hứng nói. Trong lòng Khắc Lí Tư tim đập mạnh một cái, cũng có chút bộ dạng động tâm.

- Chẳng lẽ ngươi không hiếu kỳ, dị năng của hắn đến tột cùng là cái gì sao?

Thanh âm kia tiếp tục đầu độc nói.

Khắc Lí Tư nghĩ nghĩ, nói:

- Làm thế nào?

- Hắc hắc... Đi theo ta trước rồi nói sau...

Sau đó, một hồi gió lốc qua, hai đạo nhân ảnh ở trước cửa thành lập tức biến mất...

Một đường phi hành, lần đi thành Thiên Diệp này mất trọn vẹn ba tháng, đây còn là dưới tình huống không ngủ không nghỉ nữa.

Bất quá hành tỉnh Lý Á với tư cách là một trong mấy đại hành tỉnh ở phía nam, hoàn cảnh nơi này so với hành tỉnh Khắc Lâm ở phương Bắc không biết đẹp hơn bao nhiêu lần

Đứng trên Ước Ba Long phóng mắt nhìn xa xa, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh xanh um tươi tốt, dãy núi không ngừng phập phồng, đủ bụi hoa đầy màu sắc, dòng sông lao nhanh không thôi. Trên đường đi phong cảnh vô hạn, khiến cho tâm tình vốn nặng nề của Lâm Dịch sáng sủa hơn rất nhiều.

Bất tri bất giác, dĩ nhiên đã qua hơn một tháng. Một đường đi gần như không ngừng một chút nào, ước lượng khoảng cách, không ngờ một nửa lộ trình cũng chưa đi hết. Cũng may Lâm Dịch cũng không vội chạy đi, trên Ước Ba Long tuy rằng chuẩn bị rất nhiều lương khô, nhưng Lâm Dịch ngẫu nhiên vẫn sẽ tìm một mảnh đất trống ở dã ngoài, dẫn theo Ước Ba Long tìm một chút món ăn dân dã.

Trong hoang dã ma thú đông đảo, vốn lấy lực lượng của Lâm Dịch, chỉ cần không phải lục cấp ma thú thành đàn hoặc là thất cấp ma thú, cũng không có vấn đề gì cả.

Những ngày này ngoại trừ ngắm phong cảnh ra, Lâm Dịch dành tất cả thời gian vùi đầu vào tu luyện.

06-03-2013, 10:51 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

100. Chương 126-127: Khắc Lí Tư Và Khải Hi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này thể thuật tu hành của hắn dĩ nhiên đạt tới một bình cảnh. Trước khi tìm được phá môn ấn ký thất cấp bát cấp, rất khó tiến thêm được nữa. Mà cảm giác ngày đó khi sử dụng Phá môn ấn ký phá vỡ tử

môn, Lâm Dịch lại không nhớ gì cả. . . Nhớ lại ban đầu chiến đấu với hai người Hi Nhĩ và Kha Nhĩ trong Cấm kị sâm lâm, hai gã ngũ cấp Chiến Sĩ cứng rắn chiếm lấy tiên cơ khiến Lâm Dịch căn bản ngay cả phá môn cũng không phá được. . . Nếu không phải kỹ xảo thể thuật của hắn đã được tôi luyện vô cùng nhuần nhuyễn trong hai năm ở rừng râm, thêm lực lượng của Lâm Dịch lại tương tương với hai người sau khi phá môn, hơn nữa đại não hắn càng thêm tỉnh táo, tăng thêm hai thành sức chiến đấu thì muốn giết chết hai người kia, thật không phải chuyện dễ.

Bởi vậy Lâm Dịch rất rõ ràng sự chỗ tốt của thời gian phá môn trong Phá môn ấn ký. Nếu như lúc trước mình nắm giữ được loại kĩ xảo này thì giết hai người kia căn bản chỉ là một ý niệm trong đầu thôi.

Nhưng rất hiển nhiên lần cảm xúc kích động kia chỉ là ngẫu nhiên. Lâm Dịch hôm nay đã bình định lại cảm xúc cũng không tìm ra được cảm giác lúc trước nữa. Thậm chí đối với nguyên lý của nó cũng không hiểu thấu, muốn tu hành, nhưng lại không có đường nhập môn.

Bởi vậy. những ngày này, Lâm Dịch liền dùng tất cả thời gian vào tu hành dị năng, nếm thử lục lọi làm sao để điều khiển tinh thần lực đi khống chế thủy hệ lực lượng hắn cảm giác được. . . Nhưng tiếc, cũng vì không có đường nhập môn nên hiệu quả quá mức bé nhỏ. Bất quá độ kích động dị năng ngược lại nhanh hơn một ít.

Hôm nay, sắc trời đã muộn.

Cũng giống thường ngày, Lâm Dịch từ không trung tìm được một nguồn nước, liền điều khiển Ước Ba Long bay tới, sau đó đáp xuống nơi đường kính ước chừng trăm mét, tương đối bằng phẳng, không có gì cây cối gì này.

Ước Ba Long đáp xuống, Lâm Dịch theo thói quen dùng dị năng xem xét trong phạm vi 1 km, sau khi xác định không có ma thú gì cường đại liền để Ước Ba Long tự mình đi tìm đồ ăn.

Đừng nhìn Ước Ba Long khổng lồ như vậy, nhưng nó kỳ thật cũng chỉ xem như Tam cấp ma thú, ngoại trừ lực lượng tương đối khổng lồ ra, Ước Ba Long căn bản không có phương thức công kích gì cả. Một còn thuật thú ngoài Tam cấp tinh thông các hệ thuật pháp, có thể giết chết nó rất nhẹ nhàng. Trên không trung có lẽ nó rất linh hoạt, nhưng trên mặt đất lại tuyệt đối rất ngốc. Cũng khó trách Lâm Dịch trước hết nhìn chung quanh xem có ma thú cường đại gì không.

Ước Ba Long là động vật ăn cỏ, chỉ cần là nơi có thực vật nó cũng sẽ không bị đói. Hơn nữa đối với nó vốn chuyên môn ăn cỏ mà nói, nó gần như bằng bản năng có thể phân biệt ra được thực vật gì có độc, thực vật nào không.

Ước Ba Long đi kiếm ăn, Lâm Dịch thì đi về phía một ma thú cấp thấp vừa xuất hiện, không đến mấy phút liền dẫn về một đầu thỏ rừng.

Cũng đừng nhìn bề ngoài con này bề ngoài không khác gì thỏ rừng bình thường, nhưng kỳ thật đây đây là một đầu phong hệ thuật thú cấp hai. Có thể sử dụng Phong nhận uy lực nhỏ nhất, cùng với nó có được tốc độ rất nhanh. . . Tam cấp ma thú bình thường cũng rất khó bắt được nó, nhưng Lâm Dịch sao so được với Tam cấp ma thú bình thường chứ? Việc hắn túm được con thỏ này việc là dễ như trở bàn tay.

Mở ngực moi bụng, rút gân lột da. . . Đối với người đã từng sinh hoạt hai năm ở rừng rậm như Lâm Dịch mà nói, thật sự là quá trình quá quen thuộc rồi. Đốt lửa lên, không được bao lâu, thịt thỏ đã tràn ra từng đợt mùi thịt. Lâm Dịch không khỏi lộ ra dáng tươi cười. . . chất thịt của Tật phong thố rất ngon, trên đại lục cũng thuộc loại thượng đẳng.

Lập tức cũng không khách khí nhai ngấu nghiến. Trong lúc, thời dầu trơn miệng đầy. . .

Ngay khi Lâm Dịch đang ăn đầy miệng, một hồi gió rất quái dị đột ngột xuất hiện trong rừng cây ở bên ngoài 500m. . . Nói đột ngột, hoàn toàn là vì không gian chung quanh cổ gió này, căn bản ngay cả một tia phong động cũng không có, ngay cả thực vật cũng chưa từng đong đưa chút nào. . . Mà trận gió này cứ vậy đột ngột xoáy lên.

Gió đột nhiên biến thành một hồi gió lốc, cao chừng một người, sau đó tản ra, một gã thanh niên lạnh lùng xuất hiện ở trong rừng cây. Đúng là Phong tử – Khắc Lí Tư.

- Khải Hi, đã đến chưa?

Khắc Lí Tư nhíu mày, đột nhiên quay đầu nói.

Trên đất trống phía sau hắn, đột nhiên hở ra một khối, nhanh chóng cao lên, sau khi đạt tới chừng một mét bảy, hoàng sắc quang mang có chút lóe lên, đột nhiên biến thành một gã thiếu niên hình dạng anh tuấn.

Thiếu niên anh tuấn được xưng là Khải Hi trên mặt treo vài phần vui vẻ lười nhác, sau khi cười hắc hắc liền thấp giọng nói:

- Tốc độ của Ước Ba Long quá nhanh. . . .

Khắc Lí Tư hừ lạnh một tiếng, oán trách không thôi. . . Hắn và đối phương có thể nói là đối thủ cũ, giữa Dị năng giả và Ngũ Hành thuật giả vốn không có quan hệ bằng hữu gì cả, quê quán của hai người lại cùng một thành thị, hai người từ nhỏ đã có chút không hợp. Hôm nay ngươi đánh ta một trận, ngày mai ta đánh ngươi một trận. . . Dần dà, cứ như vậy liền đối nghịch với nhau.

Khiến người thật không ngờ chính là. . . Hai người rõ ràng đều là dị năng giả, thời gian thức tỉnh cũng tương đối đồng nhất. Khắc Lí Tư là Ngũ Hành hệ Phong hệ dị năng giả, mà thiếu niên anh tuấn lại là Ngũ Hành thổ hệ thuật giả. . .

Sau khi hai người thức tỉnh đã đánh một trận với nhau. . . Bất quá lúc kia còn không sử dụng dị năng, chỉ là bản năng thức tỉnh nên hơi mang chút đặc điểm thức tỉnh của từng người, nói thí dụ như động tác của Khắc Lí Tư rất nhanh, mà phòng ngự của Khải Hi lại rất cao. . . Trận đánh kia hai người cũng đều không thoải mái, động tác của Khắc Lí Tư nhanh đến khiến Khải Hi cơ hồ biến thành một đống cát. . . Mà màu vàng sáng bóng ngoài thân Khải Hi lại chấn cho Khắc Lí Tư đi đứng đau nhức. . . Sau khi miệt mỏi hai người đều về nhà. Sau đó, từng người đi đến học phủ phù hợp với dị năng của từng người.

Càng khiến người khác không ngờ chính là, thiên tư dị năng của hai người này rõ ràng cũng không hơn kém nhau lắm. . . Sau khi hai người đi vào trường học đã tốt nghiệp vào năm thứ sáu, đều đạt đến cấp bậc dị năng thao khống giả, bị học phủ của từng người lưu lại làm đạo sư.

Nói đến đây, chúng ta không thể không nói một chút về đẳng cấp dị năng và tiêu chuẩn phán định của nó.

Dị năng từ thấp đến cao, cùng đẳng cấp của Chiến Sĩ không sai biệt lắm.

Dị năng thức tỉnh, dị năng sơ hiện, dị năng thành trường, dị năng chưởng ác giả, dị năng chưởng khống giả, dị năng thao khống giả, dị năng hộ vệ, dị năng thủ vọng.

Cấp bậc càng cao, thực lực lại càng mạnh. Dị năng thủ vọng trong truyền thuyết, thậm chí chỉ cần một ý niệm trong đầu đều có thể khiến Thiên địa biến sắc, núi lệch vị trí, biển đảo lưu. . . Tuy rằng nói như vậy có vẻ quá mức khoa trương, nhưng từ đó cũng có thể thấy được sự cường đại của dị năng thủ vọng.

Sau khi hai người trở thành đạo sư trước tiên chính là chạy về quê quán, tìm được đối phương. . .

Một trận chiến này so với trận chiến sáu năm trước, lại càng thêm dọa người hơn. . . Hai gã dị năng thao khống giả chiến đấu, lực phá hoại có thể nghĩ được. . .

Sau trận chiến ấy, hai người lại lấy kết cục hòa nhau để chấm dứt, tình huống của hai người cũng cực kỳ chật vật, từ nay về sau, mỗi khi hai người gặp nhau lại đấu võ mồm, không động tay động chân nữa.

Bất quá nói đến đấu võ mồm. . . Hai Khắc Lí Tư cũng không phải đối thủ của một Khải Hi. . . Thực lực tương đương, động thủ Khải Hi cũng không sợ hắn. . . Cái này tự nhiên khiến Khắc Lí Tư đối với Khải Hi luôn giữ khuôn mặt bình tĩnh.

- Hiện giờ làm thế nào?

Khắc Lí Tư lạnh lùng hỏi

Khải Hi cười hắc hắc nói:

- Ngươi dùng dị năng công kích hắn.

Khắc Lí Tư nhíu mày không vui nói:

- Dựa vào cái gì là ta công kích hắn? Vì sao không phải ngươi?

Khải Hi theo lý thường nói:

- Ngũ Hành dị năng giả thật sự quá ít, nếu như hắn cũng là Ngũ Hành hệ thuật giả, sau khi ta động thủ chẳng phải không dễ gặp mặt sao? Dù sao mâu thuẫn giữa dị năng giả và thuật giả đã rất sâu rồi, cũng không quan tâm nhiều thêm một lần?

Khắc Lí Tư lại không cho là đúng nói:

- Ngũ Hành thuật giả cũng không nhiều. Vạn nhất dị năng của hắn không phải là Ngũ Hành thì sao? Vậy sau này ta khó gặp mặt hắn sao? Không làm.

Thấy Khắc Lí Tư không chịu thiệt, Khải Hi bất đắc dĩ nói:

- Vậy chúng ta vẫn theo cách trước đây.

Khắc Lí Tư nghĩ nghĩ, nói:

- Tốt.

Khải Hi từ bên cạnh tùy ý nhặt một cành cây, dùng tay nắm chặt lá cây nói:

- Đoán.

Khắc Lí Tư nghĩ nghĩ, nói:

Khải Hi bên cạnh bắt đầu bứt lá cây.

- Đơn, song, đơn, song, đơn. . .

Khi trên cành cây chỉ còn lại một mảnh lá, Khải Hi lộ ra vẻ đắc ý.

Kéo xuống dưới, đồng thời đếm tới:

- Đơn.

Sắc mặt Khắc Lí Tư biến đổi, sau đó hừ một tiếng nói:

- Ta động thủ thì ta động thủ

Nói xong, quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch vẫn còn đang vùi đầu vào ăn.

Một trận gió đột ngột thổi lên.

Lâm Dịch đang vùi đầu vào ăn, chợt nhận thấy cảm giác nhảy cảm của mình báo động có nguy hiểm.

Cơ hồ không chút do dự, thân thể đứng thẳng đồng thời mãnh liệt nhảy lên, sau khi lộn hai ba vòng trên không trung, nửa ngồi rơi xuống đất.

Răng rắc

Một đạo phong nhận nện sụp đống lửa, hỏa tinh tứ tán.

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng hàn mang, ánh mắt lập tức chăm chú nhìn về rừng cây phía trước.

- Phong hệ ma thú?

Lâm Dịch không xác định thầm nghĩ, ánh mắt lạnh lùng quét mắt bốn phía.

Sau lưng bỗng nhiên cảm thấy mát lạnh, tốc độ phản ứng của Lâm Dịch cực nhanh, cơ hồ đồng thời tháo chạy về phía trước, lại một đạo phong nhận đánh tới, sau khi một tiếng oanh vang lên, trên mặt đất bụi đất bay lên, lập tức xuất hiện một cái hố thật sâu.

- Ở chỗ nào?

Lâm Dịch rơi xuống đất, ánh mắt lạnh lùng tiếp tục quan sát bốn phía.

- Chẳng lẽ là phong hệ ma thú quần cư sao?

Cho tới bây giờ, Lâm Dịch căn bản không nghĩ tới sẽ có dị năng giả đột nhiên công kích mình, mà tưởng rằng phong hệ ma thú. Lập tức trong đầu không ngừng tự hỏi phong hệ ma thú quần cư có đặc tính gì.

- Xem lực công kích có lẽ không dưới Tam cấp ma thú.

Lâm Dịch âm thầm phỏng đoán.

Phong hệ ma thú quần cư tam cấp… Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không ít. Ước chừng chừng trăm đầu. Lâm Dịch nhất thời không xác định được công kích mình là loại ma thú nào.

Gió ở bốn phía đột nhiên lớn lên, cảm nhận được sự biến hóa ở chung quanh, Lâm Dịch lập tức rùng mình, con mắt càng dò xét khắp nơi, nhưng rừng cây bốn phía dĩ nhiên một mảnh im ắng, Ước Ba Long kiếm ăn cách đó không xa tựa hồ không có bất kỳ cảm ứng nào, dĩ nhiên đang khoan thai ăn cỏ.

- Mục tiêu chỉ là mình?

Lâm Dịch cảm thấy có chút kỳ quái, bình thường ma thú chỉ khi nào đang đói bụng, hoặc là sau khi bị người chọc giận mới chủ động công kích, chỉ có vài loại là có tính công kích tương đối mạnh thôi.

Nhưng vô luận loại nào, đều khó có khả năng đang công kích lại có tính lựa chọn.

Nhưng mà lúc này Ước Ba Long vẫn đang khoan thai tự đắc ăn cỏ, hiển nhiên không bị công kích, cái này không thể không khiến Lâm Dịch nghi hoặc.

Lúc này Lâm Dịch căn bản ngay cả bóng dáng của đối phương cũng không trông thấy đã bị công kích hai lần.

- Chỉ có thể dùng dị năng thôi.

Lâm Dịch lập tức khép hai mắt lại, nhanh chóng vận tinh thần lực lên..

Bên trái lại lần nữa hơi cảm thấy mát lạnh, Lâm Dịch không thể không đình chỉ tinh thần lực chưa điều chỉnh tốt, thân hình tung lên, lao tới, một thanh âm xiu xiu rõ ràng vang bên tai, khiến Lâm Dịch lao tới công kích quay đầu lại, đã thấy đạo Phong nhận kia hung hăng đánh lên đại thụ trong rừng cây cách đó không xa, trong tiếng ầm vang, cây đại thủ hai người ôm bị chặt ngang.

Ánh mắt Lâm Dịch ngưng tụ…

- Lực công kích mạnh hơn… Chẳng lẽ còn có tứ cấp phong hệ ma thú sao?

Trong nội tâm Lâm Dịch thầm nghĩ, nhưng mà lúc này, tiết tấu công kích bỗng nhiên nhanh hơn.

06-03-2013, 10:51 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

101. Chương 128: Ta Cam Tâm Tình Nguyện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Từng đạo phong nhận không có chút quỹ tích nào từ bốn phương tám hương phô thiên cái địa ập tới Lâm Dịch, giống như châu chấu vậy.

- Quần công thuật pháp?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, động tác của Lâm Dịch cũng theo đó bỗng nhiên nhanh hơn.

Đại não Lâm Dịch trong chiến đấu rất tỉnh táo, trong đầu phác họa công kích ở bốn phía thành một họa trục cực kỳ lộn xộn, căn bản không theo quy luật nào cả.

Nhưng Lâm Dịch lại trong công kích có thể nói là không chút khe hở này tìm được một điểm né tránh tốt nhất, phong trận nhìn như mất trật tự này, lại không thể nào thương tổn chút nào đến Lâm Dịch.

Kỳ thật phong trận lần này nếu so với lần bị tập kích ở Tông Phạm hậu sơn hai năm trước phải kém sắc hơn rất nhiều. Phải biết rằng, lần công kích kia, tất cả đều là ma thú cường đại ngũ cấp lục cấp, quần công ma pháp phô thiên cái địa mà đến, đó mới gọi là không có kẽ hở chính thức.

Nhưng mà Lâm Dịch lúc ấy chẳng qua chỉ là một ngũ cấp Chiến Sĩ, kinh nghiệm chiến đấu cũng không phong phú. Dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể tránh được… Lúc này sau hai năm, mặc dù không phá môn, nhưng trước mặt Lâm Dịch có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú trong rừng rậm, công kích có trình độ dày đặc thua xa này không thể nào đụng tới Lâm Dịch được.

Hắn thậm chí còn có tâm tư đi quan sát Ước Ba Long vẫn còn đang khoan thai ăn cỏ, càng trở nên cảnh giác hơn.

- Xem ra, mình quả thật là mục tiêu của bọn chúng… Nhưng chúng ở chỗ nào chứ?

Con Chuột kia lần trước cũng chuyên môn công kích mình… Tuy rằng nghi hoặc, nhưng Lâm Dịch cũng không nghĩ nhiều. Lúc này cũng không coi là nhiều… nhưng khiến Lâm Dịch nghi hoặc chính là, tình hình trước mắt, tuy rằng mình đang tránh né công kích của đối phương, lại cẩn thận quan sát phương hướng một đạo Phong Nhận xuất hiện, nhưng ngay cả chút bóng dáng cũng không thấy.

Điều này không khỏi khiến Lâm Dịch càng thêm cảnh giác…

- Hảo tiểu tử, ngay cả cái này cũng có thể tránh thoát được?

Trong mắt Khải Hi tràn đầy ngạc nhiên, nhịn không được tán thưởng.

Đối thủ cũ đang ở bên người mình, vốn tưởng rằng một gã lục cấp Chiến Sĩ dưới tình huống không phá môn, một cái phong trận đã đủ để đối phương phải sử dụng dị năng, không nghĩ đến trình độ tránh né của tên này lại biến thái đến thế.

Biểu lộ của Khắc Lí Tư âm trầm khẽ nói:

- Ta ngược lại muốn xem người đến cùng nhanh cỡ nào.

Lập tức trong lòng khẽ động. Quang trạch thanh lương sắc đại thịnh, mà áp lực gây lên cho Lâm Dịch cũng bỗng nhiên bạo tăng.

- Chuyện gì xảy ra?

Lâm Dịch hơi bị cắt chút da thịt trong mắt bắn ra quang trạch kinh hãi… Tốc độ công kích của đối phương lại nhanh hơn vài phần. Tuy rằng so ra vẫn kém lần ở hậu sơn Tông Phạm, nhưng lại khiến Lâm Dịch không cách nào né tránh nhẹ nhõm như thế nữa.

- Đến cùng ở chỗ nào?

Bị người công kích thời gian dài như vậy, Lâm Dịch cũng không khỏi có chút nóng nảy… Càng khiến Lâm Dịch bực bội chính là, cho tới bây giờ, hắn rõ ràng ngay cả đối phương là ma thú gì cũng không rõ.

Trong lúc tránh né, ánh mắt lạnh lùng của Lâm Dịch càng cận thận quét quanh

Cũng lúc đó một đạo quanh trạch thanh lương sắc ẩn ẩn hiện ra trước mắt Lâm Dịch. Con mắt Lâm Dịch lập tức sáng ngời.

- Ở đằng kia.

Khải Hi đột nhiên sững sờ, chợt khóe miệng lóe ra một tia mỉm cười quái dị, dột nhiên nói ra:

- Ngươi tiếp tục thăm dò, ta đi nơi khác xem sao…

Không đến đến khi Khắc Lí Tư đang sử dụng dị năng kịp phản ứng, bên ngoài thân Khải Hi đột nhiên lóe lên một hoàng mang nhàn nhạt, thân thể cứ như vậy sáp nhập vào dưới mặt đất.

“Thằng này… ”

Không đợi Khắc Lí Tư lên tiếng oán trách, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy Lâm Dịch vốn đang né tránh phong trận bỗng nhiên mãnh liệt bắn thẳng về phía Khắc Lí Tư

Khoảng cách 500m đối với Lâm Dịch mà nói, căn bản chỉ trong nháy mắt, trong tâm mắt Lâm Dịch đã xuất hiện Khắc Lí Tư vẻ mặt kinh ngạc, toàn thân tán ra quanh trạch thanh lương sắc.

- Dị năng giả?

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng khiếp sợ nhưng chợt biến mất, trên mặt xuất hiện vẻ giận dữ.

Tuy rằng không rõ dị năng giả này vì sao lại công kích mình, nhưng bị vô duyên vô cớ công kích, Lâm Dịch tự nhiên sẽ không lưu thủ.

Nắm tay phải kéo một phát, đột nhiên đâm ra

XÍU… UU!

Mang theo thanh âm phá không, Lâm Dịch đánh thẳng quyền về phía Khắc Lí Tư.

- Oanh!

Lực lượng ngũ cấp toàn bộ triển khai, lực lượng của một quyền này có thể nghĩ. Tiếng trong tiếng ầm vang, bụi mù tung tóe, một quyền này, rõ ràng thẳng tắp đánh bay ba bốn gốc đại thủ, lập tức bụi đất màu vàng tràn ngập cả khu vực.

Nhưng sắc mặt Lâm Dịch lại biến đổi, bởi vì hắn cảm giác được, khi nắm đấm của mình tiếp xúc với thần bí nhân kia, rõ ràng như đâm xuyên qua không khí vậy, căn bản không có chút cảm giác đánh trúng ngực hắn.

Một hồi gió lớn đột nhiên thổi bay tất cả, làn bụi nổi lên dĩ nhiên biến mất.

- Ngươi là người nào? Vì sao lại đột nhiên công kích ta?

Lâm Dịch lớn tiếng hỏi. Thân ở trong rừng, ánh mắt quét khắp mọi nơi, đồng thời âm thầm cảnh giác đối phương.

- Hừ.

Một tiếng hừ lạnh đột nhiên từ đỉnh đầu truyền xuống, Lâm Dịch mãnh liệt ngẩng đầu, chỉ thấy ở trên đầu hắn chừng 30m, có một người đang lơ lửng đứng đó, quang trạch thanh lương sắc vờn quanh thân thể hắn, từ xa nhìn lại, cực giống như một hồi gió lốc màu xanh nâng thân thể hắn lên.

Một tia máu tươi từ khóe miệng Khắc Lí Tư chậm rãi tràn ra. Khắc Lí Tư vươn tay quẹt qua, một đám máu hiện trong tầm mắt, sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

Chủ quan rồi.

Thấy đối phương không nói gì, Lâm Dịch không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Như thế nào? Chẳng lẽ nguyên nhân công kích cũng không thể nói cho ta biết sao?

Mặc dù nghe truyền thuyết, dị năng giả so với Chiến Sĩ mạnh hơn rất nhiều. Dị năng giả đồng cấp có thể đánh bại ba hoặc càng nhiều hơn nữa Chiến Sĩ đồng cấp… Bất quá trải qua chiến đấu vừa rồi, Lâm Dịch cảm giác dị năng giả cũng không hơn gì cái này, cảm thấy ngoại trừ kinh ngạc đối với việc hắn chưa đạt tới thánh giai cũng có thể bay, cùng với tốc độ khi hắn né tránh công kích của mình ban nãy ra, thật cũng không sợ đối phương.

06-03-2013, 10:54 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

102. Chương 129-130: Dị Năng Giả Cường Đại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Ngữ khí của Lâm Dịch khiến Khắc Lí Tư vốn đã khó chịu càng thêm khó chịu. Lập tức sắc mặt trầm xuống, cũng lạnh lùng nói:

- Không có gì, ta thích thế.

- Ngươi thích thế?

Lâm Dịch lập tức trừng mắt. Vừa rồi mình bị công kích, hoàn toàn là do đối phương thích? ?

Lập tức sắc mặt trầm xuống:

- Đã như vầy, cũng đừng trách ta.

Thanh âm rơi xuống, mặt đất dưới chân đột nhiên rạn nứt một chút, thân thể Lâm Dịch thẳng tắp đụng tới Khắc Lí Tư ở trên không trung 30m

Lập tức Lâm Dịch đánh tới, Khắc Lí Tư lạnh lùng khẽ nói:

- Chỉ bằng ngươi?

Bàn tay lớn chúi xuống, một quanh trạch thanh lương sắc bỗng nhiên sáng lên

Quang trạch thanh lương sắc bỗng nhiên đại thịnh.

- Không tốt!

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng kinh hãi.

Trước mắt chỉ thấy một mảnh lớn thanh lương quang tráo đột ngột xuất hiện trước người Khắc Lí Tư, hoàn toàn che chắn người hắn ra đằng sau. Tuy rằng không rõ lắm đây là vật gì, nhưng Lâm Dịch tin tưởng nếu cứ vậy đụng vào, tuyệt đối sẽ không có kết cục gì tốt.

Thân thể phóng thẳng tới , liền đình chỉ tiến về trước, mà biến thành xu thế hạ xuống.

- Muốn chạy trốn?

Khóe miệng Khắc Lí Tư kéo ra một tia cười khinh thường. Bàn tay lớn mãnh liệt đánh xuống.

Chỉ thấy thanh lương quang tráo đột nhiên đột nhiên vốn bất động lại đánh xuống Lâm Dịch, chỉ trong nháy mắt đã biến thành như một khối đại bố, một mực bao vây Lâm Dịch lại.

Lâm Dịch chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đột nhiên đè xuống một cổ lực lượng cường đại không hiểu, tán ra quang trạch thanh sắc, rõ ràng trực tiếp bao vây Lâm Dịch đang xoay tròn bên trong lại.

- Không gian lao ngục?

Ánh mắt Lâm Dịch lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Không gian lao ngục, là tuyệt kỹ mà trước đó con Chuột kia đã dùng, lúc trước cũng vì không gian lao ngục của Thử khiến Lâm Dịch không hiểu thấu đi đến cấm kị sâm lâm, hắn tự nhiên có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với không gian lao ngục.

Lúc này cái quang tráo thanh lương sắc này tuy rằng về mặt nhan sắc có chút khác với không gian lao ngục của con Chuột kia, nhưng lại mang đến cho Lâm Dịch cảm giác như đúc.

Chứng kiến Lâm Dịch hoàn toàn bị bao trùm, khóe miệng Khắc Lí Tư lộ ra một vòng cười lạnh:

- Xem ngươi có sử dụng dị năng không?

Nhưng thân thể Lâm Dịch bị bao trong quang tráo thanh lương sắc lơ lửng giữa không trung theo bản năng vùng vẫy vài cái, sau đó lại khẽ động.

- Không đúng, đây không phải không gian lao ngục.

Lâm Dịch rất rõ ràng, ban đầu ở trong không gian lao ngục của con Chuột kia, hắn căn bản ngay cả động tác quay đầu cũng không làm được chớ nói chi đến vùng vẫy kịch liệt. Mà lúc này, tuy rằng bị vây lại, mất đi năng lực hành động, nhưng thân thể của hắn lại vẫn có thể động đậy, giãy dụa, thậm chí còn có thể cảm giác được quang tráo thanh lương sắc này vẫn còn chỗ trống để co rút lại. Trong nội tâm không khỏi âm thầm thở dài một hơi. Chợt hai tay nhanh chóng kết ấn trên ngực mấy cái, hét lớn một tiếng "Phá"

Lam sắc quang trạch cũng không xuất hiện như trong tưởng tượng, Lâm Dịch lập tức nhíu mày một cái, lập tức lại lần nữa nhanh chóng kết ấn trước ngực mấy cái, hô lên: Phá"

Còn không có phản ứng.

Lâm Dịch ngừng lại, không khỏi quăng ánh mắt về phía Khắc Lí Tư đang cười lạnh ở một bên.

- Sao có thể như vậy?

Khắc Lí Tư lạnh lùng cười cười:

- Không có tác dụng đâu. Phá môn cần tiến hành câu thống với thiên địa nguyên tố, mà ở trong Tật Phong chi bích của ta thì không cách nào liên hệ với thiên địa nguyên tố ở ngoại giới được.

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một mảnh hàn mang, lãnh đạm nói:

- Ngươi đến cùng là người nào, vì sao lại đột nhiên công kích ta?

Sắc mặt Khắc Lí Tư âm trầm nói:

- Bởi vì tiểu tử ngươi quá mức hung hăng càn quấy.

Lâm Dịch nhướng mày. Khắc Lí Tư trầm mặt nói:

- Còn nhớ rõ chuyện ngươi làm ở thành La Nhĩ không? Tiểu tử ngươi rất mạnh ah, rõ ràng dám bao trùm toàn bộ La Nhĩ thành đô trong sát khí của ngươi.

Lâm Dịch lập tức nhớ tới chuyện tinh thần lực không khống chế được ở La Nhĩ thành, lập tức trong lòng rùng mình, chẳng lẽ đối phương là vì chuyện này mà tới sao?

Khắc Lí Tư trầm mặt tiếp tục nói:

- Thành La Nhĩ nói thế nào cũng là quê hương của ta, còn chưa tới phiên ngươi tới dùng sát ý bao phủ. Nếu không phải xem ngươi cũng là một gã dị năng giả, hơn giữa lại vì động bạn đã chết… Ngươi sớm đã ta giết chết rồi.

Lâm Dịch cảm thấy phát lạnh, hắn không chút nào hoài nghi Khắc Lí Tư có năng lực này. Hắn lúc này ngay cả di chuyển cũng không thể, mặc dù dựa vào lực lượng ngũ cấp Chiến Sĩ của hắn mà nói, cũng tuyệt đối không thể ngăn cản được phong nhận của Khắc Lí Tư công kích liên tục không ngừng.

Lập tức gương mặt lạnh lùng, nhưng lại không lên tiếng.

Khắc Lí Tư nói lời này cũng không giả. Trên thực tế, đây mới là nguyên nhân thực sự Khắc Lí Tư và Khải Hi một đường đi theo đến đây.

Khắc Lí Tư và Khải Hi cũng không phải đồ đần. Tuy rằng đều cảm thấy hứng thú với Lâm Dịch nhưng còn không đến mức đi theo sau như vậy chỉ để xem dị năng của hắn là gì.

Dù sao dị năng học viện cũng chỉ có hai nhà như vậy, không phải Ngũ Hành hệ chính là không phải Ngũ Hành hệ. Bọn hắn tranh thủ căn bản cũng không có chút ý nghĩa nào. Đấu võ mồm trên đường phố, trên thực tế cũng chỉ là thói quen đánh nhau của hai người thôi.

Sở dĩ đi theo Lâm Dịch lâu như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là muốn giáo huấn Lâm Dịch một chút.

Chính như Khắc Lí Tư nói, La Nhĩ thành dù thế nào cũng là quê hương của hắn. Thử nghĩ xem có một người xứ khác chạy đến địa bàn của mình, còn phóng thích sát khí khổng lồ làm kinh hãi người nhà của mình, có mấy người có thể chịu được cơn tức này chứ?

Cường giả đều cao ngạo cả, tuy rằng sự cường đại của Khắc Lí Tư và Khải Hi các cư dân La Nhĩ thành cũng không biết. Nhưng bọn hắn vẫn cường giả.

Nếu như không phải cân nhắc Lâm Dịch vì hơn 400 tên đồng bạn bị chết, hơn nữa lại là dị năng giả khó có được, nói không chừng đã thật muốn đánh chết hắn rồi.

Nhưng sau khi nói lời này, sắc mặt Khắc Lí Tư khẽ hơi hòa hoãn này:

- Bất quá niệm tình ngươi là vì muốn báo thù cho đồng bạn, việc này bỏ qua.

Biểu lộ phảng phất như sự tha thứ của hắn là một chuyện to lớn cỡ nào vậy.

Nếu như thái độ của Khắc Lí Tư hơi tốt một chút, Lâm Dịch có lẽ sẽ thật tình nói lời xin lỗi. Dù sao ngày ấy cũng không trách được hắn, nhưng quả thật là hắn đã dùng sát ý bao phủ cả La Nhĩ thành, đe dọa đến rất nhiều cư dân vô tội.

Nhưng ngữ khí Khắc Lí Tư lúc này lại như dạy bảo, thêm việc lần trước bị Khắc Lí Tư vô duyên vô cớ công kích, trong lòng Lâm Dịch vốn vô cùng phẫn nộ, nghe thấy Khắc Lí Tư dùng ngữ khí như vậy nói ra, hoàn toàn như đang uy hiếp mình vậy.

Lâm Dịch tuy rằng không muốn chết, nhưng tuyệt đối không vì sợ chết mà để người khác uy hiếp, nếu mà còn nén giận nữa, vậy hắn cũng không phải là Lâm Dịch rồi.

Lập tức hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Khắc Lí Tư nói:

- Cho dù không bỏ qua, ngươi muốn thế nào chứ?

Sắc mặt Khắc Lí Tư bỗng nhiên biến đổi. Trong mắt bắn ra tia âm lãnh nhìn Lâm Dịch đang ở trong Tật Phong chi bích cũng đang lạnh lùng nhìn mình. Lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết?

Tuy rằng Tật Phong chi bích quả thật không khống chế được động tác của Lâm Dịch, nhưng cũng không có nghĩa là Lâm Dịch không có chút chỗ trống nào để giãy dụa, nhưng vừa rồi Lâm Dịch cũng không dùng toàn lực, lúc này thấy trên mặt Khắc Lí Tư lộ ra sát ý, lập tức cơ bắp toàn thân căng thẳng lên, lạnh lùng nói:

- Muốn chết thì đã sao?

Đồng tử Khắc Lí Tư bỗng nhiên mãnh liệt phóng lớn, hừ lạnh một tiếng, bàn tay lớn chúi xuống, quang trạch thanh lương sắc bỗng nhiên nhấp nhoáng, chỉ thấy một trận gió trận lập tức xuất hiện quanh người Lâm Dịch.

Uy lực phong trận lần này so với phong trận lúc đánh lén Lâm Dịch lớn hơn rất nhiều, thêm vào hiện giờ Lâm Dịch ở trong Tật Phong chi bích, căn bản ngay cả chỗ né tránh cũng không có, cứ như vậy một đạo một đạo cứa vào thân thể Lâm Dịch, máu tươi bắn tung tóe. Lâm Dịch chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ chỗ hiểm, toàn thân cơ bắp căng cứng. Cuốn rúc trong Tật Phong chi bích. Nhưng một đôi mắt lại lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào trừng mắt nhìn Khắc Lí Tư. Bất quá sau một lần công kích mất trật tự, Lâm Dịch đã sớm vết thương chồng chất. Nhưng đôi mắt vẫn không chớp cái nào nhìn chằm chằm vào Khắc Lí Tư.

Khắc Lí Tư lạnh lùng nhìn Lâm Dịch, lãnh đạm nói:

- Mau nói lời xin lỗi, ta tha cho ngươi khỏi chết.

Nhưng Lâm Dịch lại lạnh lùng nhìn hắn. Phong trận ở chung quanh đã dần ngưng lại, nhưng Lâm Dịch trong Tật Phong chi bích sớm đã chồng chất vết thương… Trừ kiện tu hành trang phục quả thật tính chất không tồi ra, chỉ sợ trên người hắn đã sớm không còn khối thịt nào lành lặn nữa.

Nhưng biểu lộ của Lâm Dịch vẫn bướng bỉnh như thế, đối phương không nói đạo lý khiến trong nội tâm Lâm Dịch tràn ngập lửa giận. Nhưng sự thật lại tàn khốc như thế. Lấy lực lượng trước mắt của Lâm Dịch, căn bản không thể làm đối phương bị thương chút nào được.

- Khắc Lí Tư, ta nhớ được ngươi, ngươi tốt nhất giết chết ta đi, nếu không, cái nhục ngày hôm nay, ngày sau nhất định sẽ hoàn lại gấp bội.

Ngữ khí của Lâm Dịch không có cảm xúc chấn động gì cả, giống như đang thuật lại một chuyện không quan hệ tới mình vậy. Một đôi con ngươi băng lãnh lại nhìn chăm chú lên Khắc Lí Tư.

Sắc mặt Khắc Lí lại lần nữa trầm xuống, trong tròng mắt dĩ nhiên bắn ra sát khí.

- Uy hiếp ta? Tiểu tử, ngươi thực cho rằng ta không dám giết ngươi sao?

Lâm Dịch chỉ lạnh lùng nhìn hắn, lại không tiếp lời.

Khắc Lí Tư chỉ cảm thấy trong lòng phẫn nộ một hồi, lập tức bên cạnh hắn quang trạch thanh lương sắc đại phóng chỉ nghe Khắc Lí Tư lạnh như băng cả giận nói:

- Đã như vậy, hôm nay, ta liền liền giết ngươi.

Nói xong, bàn tay lớn khẽ nâng. Một trận gió rất nhỏ đột nhiên quét qua.

Mà lúc này trong lòng Lâm Dịch lại không có chút cảm giác sợ hãi nào cả, chỉ tự biết mình phải chết, hắn nhắm mắt lại.

- Phụ thân… Yến nhi…

Thứ duy nhất Lâm Dịch cảm thấy tiếc nuối chính là trong một giây cuối cùng của tánh mạng, không còn có cơ hội nhìn thấy người nhà của mình…

- Dừng tay Khắc Lí Tư.

Ngay khi bàn tay lớn của Khắc Lí Tư sắp đè xuống, một thanh âm đột nhiên vang lên trong đầu hắn, khiến hắn dừng tay lại.

- Khải Hi, ta hôm nay tất phải giết tiểu tử này

Khắc Lí Tư lạnh lùng dùng tinh thần lực truyền âm nói.

- Ngươi điên rồi? Ta cho ngươi cùng tới, cũng không phải để ngươi giết hắn

Ngữ khí của Khải Hi lần đầu tiên trở nên nghiêm túc như thế.

- Nhưng tiểu tử này quá kiêu ngạo rồi.

Khắc Lí Tư hừ lạnh một tiếng..

- Ngươi đã sống bao nhiêu tuổi rồi hả? Vẫn còn nói kiến thức với tiểu hài tử? Ta hỏi ngươi, nếu như lúc trước chết là 400 đồng bạn của ngươi, ngươi có thể khống chế tâm tình của mình sao?

Khắc Lí Tư bị vấn đề Khải Hi hỏi sắc mặt xanh hồng một hồi. Nhưng bị Lâm Dịch chống đối như thế, hắn vẫn cảm giác cực kỳ khó coi, lập tức hừ lạnh một tiếng, bàn tay lớn nâng lên nhưng lại không đè xuống.

Mà chính vào lúc này, một hồi vầng sáng màu vàng đột nhiên từ mặt đất xông thẳng lên không trung, đánh tới Lâm Dịch trong Tật Phong chi bích.

Thanh hoàng quang trạch bỗng nhiên lóe lên, hoàng sắc quang mang kia rõ ràng đâm lên Tật Phong chi bích nhưng lại hoàn toàn không làm tổn thương đến Lâm Dịch bị bao trong đó. Mà Lâm Dịch đang ở trong Tật Phong chi bích lập tức bị một hồi lay động kịch liệt khiến hắn mở mắt ra. Vừa mở to mắt, chỉ thấy một hồi thanh hoàng quang mang lập lòe, sau đó, bao vây lấy mình, hoàn toàn đánh ta Tật Phong chi bích khống chế mình đến không thể nhúc nhích. Mà thân thể của hắn cũng không tự chủ được từ không trung rơi xuống, tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Dịch lập tức phản ứng lại, lập tức thân hình quay vài vòng trên không trung, đã tìm được trọng tâm, sau đó vững vàng rơi trên mặt đất.

- Khải Hi.

Nguyên lai ngay khi Khắc Lí Tư hừ lạnh, Khải Hi đột nhiên phát động công kích, trực tiếp đánh tan Tật Phong chi bích bao vây Lâm Dịch, thả Lâm Dịch ra. Hắn và Khắc Lí Tư đã là đối thủ cũ rồi, chiêu số của

đối phương cũng sớm đã vô cùng quen thuộc. Tuy rằng không nhất định có thể đánh bại hắn, nhưng muốn phá đi dị năng của hắn, vẫn là một chuyện rất dễ dàng.

07-03-2013, 12:34 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

103. Chương 131 132: Truyền Thuyết Về Bạch Tiếu Thiên!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Xong rồi, đi thôi, thật là, còn so đo tính bướng bỉnh với một tiểu hài tử.

Cho tới bây giờ, Khải Hi sau khi Lâm Dịch phát hiện ra nơi ẩn nấp của bọn hắn vẫn một mức không hiện thân, nhưng vào thời điểm mấu chốt nhất, hắn lại ra tay cứu Lâm Dịch.

Sắc mặt Khắc Lí Tư biến đổi mấy lần, nghe được cách nói của Khải Hi hắn đã biết Khải Hi muốn bảo vệ tiểu tử này rồi. Đương nhiên, Khắc Lí Tư kỳ thật cũng không muốn giết chết Lâm Dịch, chỉ là cuối cùng Lâm Dịch lại chống đối hắn khiến hắn bốc hỏa thôi. Lúc này Lâm Dịch có Khải Hi bảo vệ, liền hừ lạnh một tiếng, đứng trên không trung lạnh lùng bao quát Lâm Dịch nói:

- Tiểu tử, lần này hãy bỏ qua cho ngươi, về sau không nên hung hăng càn quấy như thế nữa… Mặc dù Khải Hi có bảo vệ ngươi thế nào, ta cũng nhất định sẽ tự tay đánh chết ngươi…

Tiếng nói truyền xuống đất, một hồi gió nhẹ thổi qua, thân ảnh Khắc Lí Tư cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa…

Mà Lâm Dịch lại đứng nguyên tại chỗ nhíu mày, hắn hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi đợi thật lâu, một cổ đau đớn toàn thân mới xuất hiện trên người Lâm Dịch… trong mắt Lâm Dịch lập tức bắn ra hận ý khắc cốt:

- Khắc Lí Tư…

Sau đó kéo lấy thân thể bị thương, Lâm Dịch đi về phía Ước Ba Long.

Đêm tối đi gấp, từ sau khi đánh một trận với Khắc Lí Tư, trong nội tâm Lâm Dịch liền tràn đầy cừu hận với Khắc Lí Tư, càng thêm khát vọng đối với lực lượng, phong cảnh xinh đẹp trên đường đã khó có thể lọt vào mắt nữa.

Cũng may năng lực khôi phục của Lâm Dịch rất mạnh, mà khi lần cuối cùng Khắc Lí Tư sử dụng phong trận, ý tứ muốn uy hiếp Lâm Dịch hơi nặng một chút, thêm vào lực khôi phục của Lâm Dịch rất mạnh nên cũng không có thương tích gì nghiêm trọng cả. Bất quá hơn một tháng, thương thế trên người Lâm Dịch đã bắt đầu hoàn toàn lành lại, còn hận ý đối với Khắc Lí Tư cũng bị Lâm Dịch chôn sâu dưới đáy lòng.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch bị người khác dùng lực lượng cường đại nhục nhã như thế, Lâm Dịch tuyệt đối không thể quên cừu hận lần này được.

Hai tháng sau, Lâm Dịch xuất hiện trước một tòa thành thị cực kỳ phồn vinh.

Mặc dù chỉ là đại môn của thành thị, dĩ nhiên ngựa xe như nước, người đến người đi, phi thường náo nhiệt.

Điều khiển Ước Ba Long đáp xuống từ không trung, tìm một nơi đủ cho Ước Ba Long đáp xuống, Lâm Dịch nhảy xuống từ trên lưng Ước Ba Long.

Giao Ước Ba Long cho người của trạm dịch ở bên ngoài trông coi, Lâm Dịch liền đi đến cửa thành.

Cửa thành cao chừng hơn mười trượng, lộ ra khí thế bàng bạc. Ngẩng đầu nhìn, xà ngang trên cửa thành điêu khắc hai chữ to hùng hậu "Thiên Diệp", lộ ra vẻ cực kỳ cứng cáp.

- Cuối cùng đã tới.

Lâm Dịch cảm thấy âm thầm có chút kích động, ngoại trừ có thể chính thức bắt đầu học tập di năng ra, hắn càng có thể lập tức gặp được người nhà của mình.

Tính toán thời gian, Lâm Dịch đã có chừng năm năm chưa gặp qua người nhà, cũng không biết giờ bọn họ thế nào nữa.

Tiến vào thành thị.

Cảnh tượng lọt vào tâm mắt cực kỳ phồn hoa, không thể không nói, mặc dù là thành Bách Nhạn ở Tông Phạm, cũng tuyệt đối không phồn hoa như thành Thiên Diệp được.

Nếu như nói thành Bách Nhạn mang đến cho người khác cảm giác đại khí..., vậy thì, cảm giác mà Thiên Diệp thành phố mang đến cho người khác chính là phồn vinh.

Người lui tới trên đường phố rất nhiều, thậm chí còn có cảm giác chen chúc, bốn phía khắp nơi đều là thanh âm rao hàng, tiếng cười đùa, tiếng ồn ào, lộ ra phi thường náo nhiệt.

So sánh với loại thành thị nhỏ như La Nhĩ, nhà lầu của thành Thiên Diệp cao hơn rất nhiều, nhiều vô số, lộ ra cực kỳ phồn vinh.

Lâm Dịch đi theo dòng người, ánh mắt lại hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây, sau đó tìm một lữ điếm đi vào.

Đi vào đại sảnh lữ điếm hỏi thăm, biểu tình của nữ hầu trở nên cực kỳ cung kính:

- Học viện Ngũ Hành ở vị trí ngay trung tâm Thiên Diệp, sau khi đi qua quảng trường trung tâm, ngài có thể thấy được.

Ăn cơm xong, nhìn sắc trời một chút dĩ nhiên đã gần tới buổi chiều, hắn liền liền quyết định sáng sớm ngày mai lại tới Học viện Ngũ Hành.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch thuê một chiếc xe ngựa đi về phía Học viện Ngũ Hành.

Rất hiển nhiên Học viện Ngũ Hành cực kỳ nổi danh ở Thiên Diệp thành phố, Người chăn ngựa nghe đến muốn đi Học viện Ngũ Hành, trên đường đi liền không ngừng nói tíu tít, các loại chuyện về về lịch sử Học viện Ngũ Hành ah, các danh nhân đã từng xuất hiện qua, thật ra khiến Lâm Dịch biết thêm được một ít tình huống về Học viện Ngũ Hành.

Học viện Ngũ Hành tu kiến vào năm 30457 Bạch Đế lịch, đến ngày nay đã có lịch sử chừng gần 3 vạn năm, so với Tông Phạm, càng cổ xưa hơn nhiều, nội tình của nó tất nhiên cũng cực kỳ phong phú.

Mà trong lịch sử trường học, lại xuất hiện rất nhiều cường giả.

- Bạch Tiếu Thiên đại nhân ngài biết không?

Người chăn ngựa phối hợp nói, nhưng nghe được cái tên này, Lâm Dịch lại sững sờ, nói:

- Bạch Tiếu Thiên?

Người chăn ngựa ngạo nghễ nói:

- Bạch Tiếu Thiên đại nhân, cũng tốt nghiệp ở Học viện Ngũ Hành đấy.

- Cái gì?

Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt nhìn.

Về Bạch Tiếu Thiên, hắn đã từng trông thấy từ trong một quyển lịch sử đại lục ở Phong Vân Các.

Nghe nói vào vạn năm trước hoàng tộc đế quốc Bạch gia nhân tài điêu linh, đương kim Đế vương Bạch Sầu mặc dù không tính ngu ngốc, nhưng lại cực kỳ thiếu khuyết năng lực quyết đoán. Quan chấp hành cao nhất Lạp Nhĩ Ba của hành tỉnh Độ La ở cực bắc lúc ấy thấy nhân tài hoàng tộc tàn lụi, kể cả hắn trong đó, thủ hạ của hắn chừng bảy tên thánh giai cường giả có ý đồ muôn phân liệt đế quốc, độc lập xưng đế.

Hành động của quan chấp hành kia cực kỳ bí mật, khi Bạch Sầu nhận được tin tức, Lạp Nhĩ Ba kia cũng đã sớm làm xong tất cả chuẩn bị, chỉ chờ hô một tiếng thôi.

Phải biết rằng vào lúc ấy, hoàng tộc đế quốc đã thống lĩnh đại lục gần hơn ba vạn năm, cách nghĩ của rất nhiều quan chấp hành đều giống với Lạp Nhĩ Ba, nếu như Lạp Nhĩ Ba xưng đế thành công, như vậy trong mười một hành tỉnh khác cũng có hơn phân nửa người cùng làm thế.

Mà mấy đại hành tỉnh ở gần hành tỉnh Độ La về cơ bản đều trong trạng thái chờ xem thế nào, đối với mệnh lềnh điều binh của Bạch Sầu đều mượn cớ kéo dài, thế cho nên Bạch Sầu quả thật là như Mạc Sầu vậy.

Mà vừa lúc này, con thứ tư của Bạch Sầu chủ động xin đi giết giặc, công bố trong vòng ba ngày, tất sẽ giải quyết vấn đề này, Bạch Sầu bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng.

Bạch Tiếu Thiên từ cảnh cửa không gian trong đế quốc hoàng thành, Bạch Đế Thành, trực tiếp truyền tống đến một chỗ ở Hành tỉnh Độ La, sau đó liền một mình tiến đến phủ đệ của Lạp Nhĩ Ba.

Mà vào lúc đó, kể cả Lạp Nhĩ Ba trong đó, trong phủ đệ của hắn có chừng bảy tên thánh giai cường giả, thấy Bạch Tiếu Thiên một mình đến đây, lập tức căn bản không thể hắn vào lòng, Bạch Tiếu Thiên đến quát tháo lung tung, càng khiến Lạp Nhĩ Ba tức giận không thôi. lập tức liền triển khai chiến đấu.

Lạp Nhĩ Ba căn bản không đặt Bạch Tiếu Thiên vào mắt bởi vì Bạch Tiếu Thiên không có đế vương chi mệnh. Thấy chiêu hàng không có hiệu quả, Bạch Tiếu Thiên dứt khoát lựa chọn đuổi giết.

Trận chiến ấy kinh thiên động địa, các tỉnh lị của Hành tỉnh Độ La cơ hồ bị hủy hoại trong chốc lát, gần ngàn vạn cư dân trong cơ hồ đều bị ảnh hưởng.

Lại nói tiếp, lúc ấy vẫn là giữa trưa, đột nhiên chỉ thấy Thiên địa thay đổi, nhan sắc hoàn toàn biến thành màu vàng ròng, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên trời có tám đạo nhân ảnh hư không mà đứng cứ như vậy lơ lửng trên không trung.

Tiếp sau đó, bầu trời đột nhiên xuất hiện một quang cầu màu vàng lóe sáng vô cùng chói mắt. Khi bọn hắn còn không có có hiểu rõ đã sinh cái gì sự tình thời điểm, tai nạn đã bắt đầu.

Tựa như Thiên địa lệch vị trí, nhà lầu cao lớn cơ hồ tại trong khoảnh khắc sụp xuống giống như tận thế, bụi mù che phủ toàn bộ thành thị cùng với tiếng thét chói tai vang lên khắp nơi, tiếng la khóc, tiếng kêu thảm thiết. . . Vốn là một cái thành thị xinh đẹp bỗng chốc biến thành một tòa luyện ngục giữa nhân gian. . .

Ngày hôm sau, tin tức đã xuất hiện trên bố cáo của tất cả các tòa thành thị.

- Hành tỉnh Độ La Lạp Nhĩ Ba ý đồ phân liệt đế quốc, bị xử quyết theo luật.

Chỉ mấy chữ vô cùng đơn giản này, nhưng lại khiến tất cả quan chấp hành có cùng ý đồ muốn độc lập cảm thấy phát lạnh. Bởi vì bọn hắn rất rõ ràng thực lực của Lạp Nhĩ Ba. . . Bảy tên thánh giai, đó là loại chiến lực cường đại cỡ nào? Nhưng mà, dưới loại chiến lực này, dĩ nhiên không cách nào chống lại, lại càng không phải nói đến bọn hắn, những người có thực lực vốn thua xa Lạp Nhĩ Ba.

Cũng trong lúc đánh xong một trận này, trên luật pháp của đế quốc xuất hiện một điều quy định: Cường giả đã ngoài Thánh giai, không cho phép động thủ ở trong phạm vi300 km quanh thành thị.

Trên thực tế, trong thời gian 3 vạn năm sau này, quan chấp hành của các hành tỉnh tuy rằng một đời tiếp một đời, nhưng không còn người nào dám nói ra chuyện độc lập nữa, chính là vì Bạch Tiếu Thiên.

Nghe được Bạch Tiếu Thiên là tốt nghiệp ở học viện mình sắp tới, cảm giác của Lâm Dịch cũng không khỏi có vài phần kích động. . . Tuy rằng hôm nay Lâm Dịch đã chừng 20 tuổi, hơn nữa cũng đã trải qua không ít chuyện. . . nhưng cái này không ảnh hưởng chút nào tới việc hắn tôn kính cường giả cả.

Nghe người chăn ngựa lải nhải bên tai, trong nội tâm thoáng kích động, một đại môn xuất hiện trước mặt Lâm Dịch.

- Nơi này chính là Học viện Ngũ Hành rồi.

Người chăn ngựa chỉ vào đại môn của Học viện Ngũ Hành nói.

Đại môn của Học viện Ngũ Hành ở trong phố xá sầm uất. Cao chừng hơn mười mét, môn trụ hai bên cũng rộng gần 2 3m, xà ngang phía trên thỉ khảm nạm lấy bốn chữ to cổ xưa Học viện Ngũ Hành như rồng bay phượng múa, mang đến cho người khác cảm giác rất có nội tình lịch sử.

Xuống xe trả tiền, Lâm Dịch liền đi tới đại môn.

Từ lữ điếm Lâm Dịch ngủ lại đến nơi này, trọn vẹn dùng hơn ba giờ, lúc này mặt trời dĩ nhiên đã lên cao tới đỉnh đầu, tản ra khí tức nóng rực.

Ở bên trái đại môn, có một căn phòng ở kế gần đại môn, của căn phòng lúc này mở ra, Lâm Dịch lập tức đi vào đó.

Đã thấy một gã lão giả râu bạc trắng đang ghé đầu lên cái bàn nhỏ trong phòng ngủ gật, Lâm Dịch theo thói quen đánh giá căn phòng này một phen.

Phòng cũng không lớn, bộ dạng chỉ chừng hơn mười mét vuông, bên trong có một cái bàn và hai cái ghế, trên bàn bày đủ các loại đồ vật linh tinh, nơi Lâm Dịch là ở bên trái cửa ra vào, cũng có một cái cửa nhỏ, xem ra, có thể từ trong phòng này trực tiếp đi vào trong trường.

Lâm Dịch đợi một chút, có chút do dự, rốt cục có nên đánh thức lão giả này không? Hay là mình cứ trực tiếp đi vào trường?

Nghĩ nửa ngày, Lâm Dịch vẫn quyết định đánh thức lão giả, dù sao nơi này là Học viện Ngũ Hành, cũng không phải học viện bình thường. Không nói đến sau khi đi vào trường học mình không biết phải làm sao, hơn nữa Lâm Dịch cũng không muốn gây nên hiểu lầm không tất yếu.

- Lão gia gia, lão gia gia. . .

Lâm Dịch nhẹ nhàng hô thăm dò hai tiếng, lão giả kia trở mình bỗng nhúc nhích thân thể, lầm bầm vài tiếng, nhưng cũng không tỉnh lại.

Lâm Dịch có chút xấu hổ gãi gãi đầu. . . Lớn tiếng gọi thì sợ kinh sợ đến hắn, mà nhỏ giọng gọi, lại không không tỉnh, lập tức do dự một chút, liền cất bước đi vào phòng nhỏ.

Nào biết vừa mới vào phòng nhỏ, chân Lâm Dịch lập tức bước không nổi nữa, bởi vì có một cổ ác hàn không chút dấu hiệu bốc lên từ đáy lòng hắn … mặc dù đối mặt với ma thú công kích ở sau núi lúc trước, hắn cũng chưa từng như vậy, cảm giác nguy cơ cường đại khiến sau lưng Lâm Dịch lập tức ẩm ướt, hắn ngay cả động cũng không dám động chút nào cả.

- Đây là chuyện gì?

Lâm Dịch cứng ngắc thân thể, cứ như vậy sải bước tiến vào phòng nhỏ, nhưng động tác lại cứng lại trên không trung. . . Lâm Dịch có thể cảm giác được, vô luận hắn làm động tác gì, hắn đều rất khó chịu

Tâm tư thay đổi thật nhanh, ánh mắt không khỏi quăng lên người lão giả như còn ngủ say kia. . .

- Chẳng lẽ. . . Là hắn?

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng kinh nghi.

07-03-2013, 12:35 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

104. Chương 133 134: Lĩnh Vực Dị Năng Giả!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Ngay khi Lâm Dịch đang bận suy nghĩ, một cổ tinh thần lực vô cùng cường hãn bỗng nhiên ập về phía hắn, mục tiêu công kích rõ ràng lại là linh hồn của hắn.

Linh hồn, với tư cách là bổn nguyên của tinh thần lực, trình độ trọng yếu có thể nghĩ. Linh hồn của một ngươi bị phá hư, cũng có nghĩa là ngươi ngày sau sẽ vĩnh viễn biến thành một cái xác không hồn, không còn chút ý thức nào nữa.

Loại thống khổ không thuộc về mình ban đầu khi dị năng thức tỉnh kia, đúng là từ linh hồn truyền tới, trừ phi lực lượng thần bí màu đỏ cường hãn xuất hiện, sau khi một tia tinh thần phòng tuyến cuối cùng của Lâm Dịch bị công phá, cũng chính là lúc linh hồn của hắn bị xuyên thủng.

Lâm Dịch tuy rằng không biết có phải lúc mỗi người thức tỉnh dị năng cũng biến thái như mình ngày đó không, nhưng cảm giác đau đớn xâm nhập linh hồn này, Lâm Dịch cũng không muốn nếm lại nữa.

Sắc mặt đột biến, dưới cảm giác nguy cơ cực lớn khiến cho Lâm Dịch rõ ràng lập tức sử dụng được tinh thần lực mà bình thường phải chuẩn bị mấy chục giây.

Tinh thần lực màu vàng mang theo một tia xanh da trời lập tức tạo thành một mảnh tinh thần phòng tuyến, lập tức chắn công kích đến linh hồn Lâm Dịch ra ngoài ý thức của hắn, cũng lần nữa đi tới ý thức chi hải của mình .

Chỉ thấy đang so đấu với tinh thần lực của mình chính là một cổ năng lượng màu vàng cường hãn, nó xuất hiện quá đột ngột, Lâm Dịch căn bản không biết nó rõ ngọn nguồn của nó ở chỗ này, mà cường độ của nó so với tinh thần lực của Lâm Dịch thì mạnh hơn không ít. Dưới loại tình huống này, tinh thần lực của Lâm Dịch có thể nói liên tiếp bại lui, không ngừng suy yếu.

Cũng may đồng thời khi linh hồn lực Lâm Dịch suy yếu, cổ năng lượng này hiển nhiên cũng không phải vô cùng vô tận. Tuy rằng so với tinh thần lực của Lâm Dịch thì mạnh hơn không ít, nhưng cũng không phải cường thế tuyệt đối, đồng thời khi tinh thần lực Lâm Dịch suy yếu, cổ tinh thần lực kia cũng suy yếu theo.

Nhưng dù là thế, tim Lâm Dịch thật sự đã nhảy lên đến cuống họng, nếu như một mực tiêu hao chiến như vậy, không cần phải đợi đến cuối Lâm Dịch đã biết rõ kết cục của mình thế nào rồi, tuyệt đối lấy tình huống mình biến thành cái xác không hồn mà chấm dứt.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là lực lượng thần bí màu đỏ kia không hiện ra.

Nơi phát ra lực lượng màu đỏ kia khiến Lâm Dịch vẫn treo ở trong lòng, lực lượng cuồn cuộn như hải dương này, khiến Lâm Dịch căn bản không sinh ra nổi ý muốn đánh nhau, Lâm Dịch thậm chí còn có một tia vọng tưởng. . . Nếu như cổ lực lượng kia có thể bị mình điều khiển thì. . ..

Đương nhiên, Lâm Dịch cũng biết, đây là vọng tưởng. Mà hắn cũng không biết nơi phát ra lực lượng màu đỏ kia, mặc dù đã biết, lấy cường độ linh hồn của mình hôm nay, tuyệt đối không thể nào điều khiển được nó.

Bất quá, thứ hiện giờ Lâm Dịch cần quan tâm nhất lại là công kích bất thình lình trước mặt.

Lực lượng màu và cùng tinh thần lực màu vàng mang theo một tia xanh da trời của Lâm Dịch triển đấu trong ý thức hải của Lâm Dịch. Mà ở bên ngoài, bên ngoài thân thể Lâm Dịch, cũng xuất hiện biến hóa kinh người

Lâm Dịch dĩ nhiên dùng loại tư thế bất động quỷ dị này dừng ở cửa ra vào, một cổ hơi nước màu lam nhạt dĩ nhiên đã hoàn toàn bao vây người hắn lại. Thời gian dần qua, theo tranh đấu trong ý thức hải Lâm Dịch không ngừng thăng cấp, tầng hơi nước kia theo thời gian dần dung hợp, thời gian dần trôi qua, lại lần nữa xuất hiện dị tượng lúc thức tỉnh ngày đó.

Một tầng nước xuất hiện, chợt, thân thể Lâm Dịch được nước nâng lên, thân thể dần nổi lên giữa không trung, dĩ nhiên đã bảo trì tư thế cất bước một nửa, lại không rơi xuống đất. . .

Sắc mặt Lâm Dịch tái nhợt, nhắm chặt hai mắt, lông mày ngày càng cau chặt, một tầng mồ hôi dày đặc đột ngột xuất hiện trên trán Lâm Dịch. . .

Mà sau khi thân thể Lâm Dịch hoàn toàn lơ lửng lên không, thân thể lão giả một mực ghé vào mặt bàn ở cạnh Lâm Dịch đột nhiên tràn ra một hồi quang mang mông lung địa hoàng sắc. Chỉ thấy lão giả đột nhiên đứng thẳng thân thể lên, hai mắt hắn cũng đóng chặt lại, trên khuôn mặt già nua lộ ra mảnh nghiêm túc và trang trọng.

Đột nhiên, lão giả kia mãnh liệt mở mắt, lọt vào trong tầm mắt, đúng là Lâm Dịch lơ lửng trên không trung, bị nước bao trùm cả thân thể.

- Lĩnh vực Thủy hệ?

Lão giả kinh hãi mở to hai mắt.

Mà vào lúc này, trong ý thức hải của Lâm Dịch, Lâm Dịch nguyên bản đã sắp không duy trì được lại đột nhiên phát hiện, cổ lực lượng màu vàng như muốn lập tức công phá phòng tuyến sau cùng của Lâm Dịch rõ ràng lại đột nhiên biến mất thần bí như lúc nó xuất hiện?

Phản ứng của Lâm Dịch cũng chậm lại, cuối cùng, đã không còn áp lực của ngoại giới nữa, tinh thần lực vốn không nhiều lắm đột nhiên về lại linh hồn, mà Lâm Dịch cũng lập tức đã mất đi ý thức. . .

Thân thể Lâm Dịch đã mất đi ý thực, dần rơi xuống dưới, một khắc khi thủy cầu tiếp xúc với mặt đất, cứ như dần biến mất. . . Mà mãi cho đến khi vòng nước bên ngoài thân Lâm Dịch biến mất, lão giả kia mới phản ứng lại.

- Lại là lĩnh vực thủy hệ!

Tâm tình Lão giả bắt đầu nhanh chóng chuyển động, khuôn mặt già nua vì kích động mà xuất hiện một vòng đỏ ửng, bởi vì lão giả biết rất rõ sự cường đại của Lĩnh vực Dị Năng Giả.

Lâm Dịch không biết, kỳ thật trong Dị Năng Giả, ngoại trừ phân chia các hệ ra, còn có thêm rất nhiều phân chia cẩn thận. Cũng như trong Chiến Sĩ cũng phân chia ra phòng ngự tính, lực lượng hình, tốc độ hình v… v… Nhưng mà phân chia của Dị Năng Giả so với phân chia Chiến Sĩ thì càng thêm cẩn thận và tuyệt đối hơn một tí.

Dị Năng Giả bình thường có thể chia làm ba loại Khống Vật, Hóa Thân, Thuần Nguyên Tố.

Danh như ý nghĩa, ý của Khống Vật là chỉ ở trong phạm vi nhất định có thể tự do dùng ý niệm để điều khiển thuộc tính lực lượng trong phạm vi này. Giống như Khắc Lí Tư Lâm Dịch gặp được trước kia vậy, đúng là một Khống Vật Dị Năng Giả. Lấy thực lực Dị năng thao túng giả của hắn, đủ để khống chế gió trong phạm vi hai km để công kích.

Hóa Thân thì chỉ có thể tác dụng trực tiếp thuộc tính bản thân lên người mình. Nói thí dụ như một Hóa Thân Dị Năng Giả kim hệ, có thể biến một bộ phận của mình thành vàng ròng, Hóa Thân Dị Năng Giả cường đại thậm chí có thể biến tất cả của mình thành thuộc tính bản thân. Như thủy hệ hóa thân thành nước, hỏa hệ hóa thân thành hỏa v… v. . . Tính đáng sợ của năng lực Hóa Thân có thể tưởng tượng được.

Thuần Nguyên Tố lại là một loại cường đại nhất trong Dị Năng Giả, hai năng lực Hóa Thân, Khống Vật đều có thể sử dụng. Lúc Khống Vật không thua thuần Khống Vật Dị Năng Giả, lúc Hóa Thân cũng tuyệt không thua Hóa Thân Dị Năng Giả, có thể nói là tồn tại cường đại nhất trong Dị Năng Giả. Bất quá, Thuần Nguyên Tố Dị Năng Giả lại rất là ít gặp. . . Nếu như nói trong mỗi trăm vạn người bình thường mới có thể xuất hiện một Dị Năng Giả, như vậy Thuần Nguyên Tố Dị Năng Giả thì phải trong trăm vạn Dị Năng Giả mới xuất hiện một người, trình độ thưa thớt có thể nghĩ được.

Mà ở trên Thuần Nguyên Tố Dị Năng Giả, kỳ thật còn có một loại Dị Năng Giả càng cường đại hơn, đó chính là Lĩnh Vực Dị Năng Giả.

Từng Lĩnh Vực Dị Năng Giả đều là tồn tại đỉnh phong trong thuộc tính của bọn hắn! Bọn hắn ngoại trừ có được năng lực vốn có của Thuần Nguyên Tố Dị Năng Giả ra, càng có thêm thứ mà Thuần Nguyên Tố Dị Năng Giả không có – Nguyên Tố Lĩnh Vực.

Ở trong Nguyên Tố Lĩnh Vực, bọn hắn chính là vương giả! Không ai có thể vi phạm ý nguyện của bọn hắn! Vô luận lực lượng của ngươi mạnh bao nhiêu, chỉ cần vào trong Nguyên Tố Lĩnh Vực, sinh tử của ngươi, cũng không nằm trong lòng bàn tay mình nữa.

Mà trong trí nhớ của lão giả, toàn bộ đại lục chỉ xuất hện một gã Lĩnh Vực Dị Năng Giả duy nhất, cũng chính là người đã tốt nghiệp ở Học viện Ngũ Hành, tên của hắn gọi là – Bạch Tiếu Thiên!

Không nghĩ tới, cách sau ba vạn năm, lại xuất hiện một gã tuyệt thế thiên tài như vậy trong Học viện Ngũ Hành! Cái này…

Lão giả kích động mặt mày hồng hào, có chút không thể khống chế bản thân. Phải biết rằng Lĩnh Vực Dị Năng Giả tuy rằng cực kỳ cường đại, nhưng số lượng lại cực kỳ thưa thớt! Bởi vì mỗi Lĩnh Vực Dị Năng Giả khi thức tỉnh, nguyên tố chi lực rót vào linh hồn hắn, đủ để khiến tinh thần lực một Thánh Giai Dị Năng Giả cũng hoàn toàn sụp đổ!

Suy nghĩ một chút xem, Thánh Giai Dị Năng Giả cường đại cỡ nào chứ! Lực lượng Thánh Giai Dị Năng Giả cũng không thể chống cự, một người bình thường lúc chưa thức tỉnh có thể ngăn cản sao?

Cho nên không biết có bao nhiêu Lĩnh Vực Dị Năng Giả vào lúc thức tỉnh, cứ như vậy biến thành cái xác không hồn.

Bạch Tiểu Thiên là một trường hợp đặc biệt. Dù sao hắn lúc ấy là con thứ tư của hoàng đế, khi hắn thức tỉnh phát sinh dị biến, tự nhiên sẽ khiến người chung quanh chú ý, mà đế quốc Bạch gia tuyệt đối không thiếu hụt Thánh Giai Dị Năng Giả Tinh Thần Hệ, Thánh Giai Dị Năng Giả chủ công Tinh Thần Hệ … Tinh thần lực cường đại đến cỡ nào chứ? Dưới sự trợ giúp của bọn họ, đích thật không khó khiến Lĩnh Vực Dị Năng Giả sống sót trong lúc thức tỉnh.

Cũng chính bởi vì thân phận Lĩnh Vực Dị Năng Giả của Bạch Tiểu Thiên, cho nên lúc ấy sau khi đàm phán thất bại với bọn người Lạp Nhĩ Ba, hắn mới có thể lấy đi tánh mạng bảy tên Thánh Giai, cũng thong dong ly khai.

Chỉ không biết là gã thiếu niên trước mắt này dùng phương thức gì để vượt qua đợt thức tỉnh biến thái như vậy?

Lão giả có chút nghi hoặc, nhưng nghi hoặc lập tức bị hắn ném ra sau đầu, cũng không thấy hắn có động tác gì, một hồi hoàng mang đột nhiên lập lòe quanh thân hắn, tinh thần lực vô cùng cường đại lập tức bao trọn học phủ vào trong.

- Linh Lung, nhanh chóng đến cửa trường học.

Cô gái tuyệt sắc mặc bộ quần áo màu lam nhạt đang ở trong phòng đọc sách có chút nhíu nhíu mày, để quyển sách xuống, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quay người, đành mở cửa phòng, đi ra ngoài.

- Ngươi nói cái gì? ! Hắn, hắn là Thủy hệ lĩnh vực Dị Năng Giả? !

Mặc dù lấy tính cách lãnh đạm như Thủy Linh Lung, cũng không khỏi vì lời nói của lão giả mà rung động! Dù sao, Lĩnh Vực Dị Năng Giả thật sự quá ít, hôm nay lại không chút dấu hiệu xuất hiện ở trước mặt mình, cũng khó trách Thủy Linh Lung lại kinh ngạc như vậy.

Thủy Linh Lung không khỏi tập trung ánh mắt lên người Lâm Dịch… Thật sự rất khó tưởng tượng, thiếu niên trước mặt có vẻ mặt tái nhợt, bề ngoài thanh tú gầy yếu, đã lâm vào trong hôn mê này lại là Thủy hệ lĩnh vực Dị Năng Giả… Đây chính là tồn tại đỉnh phong nhất toàn bộ giới Dị Năng a!

- Đây chính là một khối ngọc thô chưa mài dũa ah…

Lão giả nhịn không được tán thưởng, lấy ánh mắt của hắn, hắn có thể rất dễ dàng nhìn ra thời gian Lâm Dịch thức tỉnh tuyệt đối không cao hơn một năm, nhưng vừa rồi trong công kích mang tính thăm dò của hắn, sự non nớt của Lâm Dịch khi sử dụng dị năng đã cho thấy hắn không biết cách để điều khiển dị năng cả. Nếu không… Nói thật, mặc dù tinh thần lực của Lâm Dịch lúc này không bằng hắn, vốn lấy tính đặc thù của Lĩnh vực dị năng của Lâm Dịch, tuyệt đối sẽ không để hắn sống khá giả rồi.

- Thức tỉnh không cao hơn một năm… Có được cường độ tinh thần Thủ Hộ Giả…

Tim Lão giả đập càng lúc càng nhanh.

Hít sâu một hơi, đè xuống kích động trong lòng, lão giả nói với Thủy Linh Lung:

- Ta giao hắn cho ngươi đấy, về sau do ngươi phụ trách dạy dỗ hắn!

Thủy Linh Lung đang sững sờ nhìn Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu.

Khi Lâm Dịch thanh tỉnh lại từ trong hôn mê, đại não từng quay cuồng khiến hắn có cảm giác muốn nôn ọe, loại cảm giác này hắn rất rõ, bởi vì lúc ở trong rừng rậm, ngay từ đầu khi tu hành tinh thần lực sẽ thường xuyên vì không thu lại được mà khiến tinh thần lực khô kiệt, sinh ra loại cảm giác khổ sở này, cũng may, hắn đã quen thuộc rồi.

Bất chấp cảm giác khó chịu trong đại não, Lâm Dịch đầu tiên ngưng thần tập trung vào ý thức hải của mình… Bởi vì tinh thần lực khô kiệt, đại não truyền tới từng đợt khó chịu, khiến quá trình ngưng thần này trở nên cực kỳ khó khăn… Bất quá sau vài phút cố gắng, ý thức của Lâm Dịch vẫn đi tới được ý thức hải của mình…

07-03-2013, 12:36 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

105. Chương 135: Đạo Sư Thủy Linh Lung. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong ý thức hải vẫn là một mảnh hắc ám, trong một phiến bóng tối, một tầng năng lượng trong màu vàng mang theo một tia xanh da trời nhàn nhạt mà mông lung xuất hiện trong mắt Lâm Dịch, trong tầng năng lượng này là một hạt châu màu vàng ròng được một tầng bong bóng nhàn nhạt bao bọc. Lâm Dịch biết rõ, đây chính là linh hồn bổn nguyên của hắn.

Nhìn một tầng năng lượng màu vàng xen lẫn xanh da trời chung quanh hơi mỏng nhàn nhạt, Lâm Dịch lại âm thầm thở dài một hơi… Xem ra phải đợi một thời gian mới khôi phục lại được.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Dịch chủ động tiến vào ý thức hải của mình. Lúc trước khi ở trong rừng rậm, Lâm Dịch đã tiến vào vô số lần, đây cũng là nguyên nhân hắn biết được khỏa hạt châu màu vàng kia chính là linh hồn của mình. Lâm Dịch xưng là Linh Hồn Kim Châu.

Nếu như cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện ra, trên linh hồn chi châu chậm rãi xoay tròn được bao bọc trong một tầng bong bóng màu lam nhạt, hình như kéo ra vô số sợi tơ màu vàng rất nhỏ. Sợi tơ màu vàng kia theo thời gian chậm rãi dung nhập vào bong bóng màu xanh da trời ở chung quanh, sau khi bị bong bóng loại bỏ, lại biến thành một mảnh tơ dài hẹp kim thanh sắc, sau đó lại dung nhập vào trong tinh thần lực kim thanh sắc chậm rãi xoay quanh bong bóng màu xanh da trời, sau đó tinh thần lực kim thanh sắc vốn đơn bạc mà ảm đạm liền thoáng ngưng thực một phần, sáng ngời một phần.

Đương nhiên, quá trình này cực kỳ chậm chạp. Hơn nữa sự ngưng thực và sáng ngời của tinh thần lực kim thanh sắc cũng không phải mắt thường có thể nhìn thấy… Có thể tưởng tượng, tinh thần lực muốn hoàn toàn khôi phục lại trạng thái trước kia, không có có mười ngày nửa tháng thì không thể nào.

Sau khi biết tình huống của mình cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể hoàn toàn khôi phục, ý thức của Lâm Dịch liền thối lui khỏi ý thức hải.

Mới vừa thoát ra, cảm giác suy yếu của đại não lại lần nữa kéo tới, khiến Lâm Dịch lại cảm thụ một hồi…

- Đến cùng cổ lực lượng kia là cái gì?

Lâm Dịch không khỏi có chút nghĩ mà sợ, cổ lực lượng kia, thật sự rất cường đại! Tuy rằng so ra còn kém năng lượng màu xanh da trời bị mình hấp thu lúc dị năng thức tỉnh, nhưng cũng là kém không xa. Tuy rằng không rõ vì sao vào một khắc cuối cùng cổ lực lượng kia vì sao lại lui lại… Nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đối với việc Lâm Dịch nhớ rõ cổ lực lượng kia.

Lập tức, Lâm Dịch mở mắt.

Lọt vào tầm mắt là một màn che tơ lụa màu lam nhạt, từ trên xuống dưới, bao Lâm Dịch vào trong đó. Lâm Dịch vất vả chịu đựng từng cổ cảm giác khó chịu từ đại não truyền đến, cảm thấy đây có lẽ là ở trong một căn phòng, một cổ mùi thơm thấm vào ruột gan đột nhiên chui vào trong mũi Lâm Dịch, khiến Lâm Dịch nhịn không được hít thật sâu vài hơi, lập tức ngây ngẩn cả người…

- Cái này, đây là phòng của nữ nhi sao? !

Đại não Lâm Dịch lập tức trống rỗng, sắc mặt càng trở nên hồng hồng. Từ nhỏ đến lớn… Phòng nữ hài duy nhất mà hắn tiến vào chính là của Lâm Yến và Thư Mộng đấy.

Lâm Yến tất nhiên không cần nhiều lời, thân là ca ca của nàng, Lâm Dịch tự nhiên có cơ hội đi vào. Mà Thư Mộng, chính là lúc Lâm Dịch còn rất nhỏ bọn hắn đã đến nhà nàng chơi giả trang, mà Lâm Dịch lúc ấy sắm vai chính là trượng phu của Thư Mộng nên có cơ hội vào một lần… Đến nay hắn còn nhớ rõ mùi thơm như thấm vào ruột gan trong phòng của Thư Mộng…

Nhưng mà lúc này chui vào trong mũi Lâm Dịch lại chân chính là mùi thơm của xử nữ! Cái này khiến Lâm Dịch lập tức mặt đỏ tới mang tai, không biết làm sao.

Hắn không biết, trong lúc hôn mê, sau khi lão giả không chịu trách nhiệm kia gọi Thủy Linh Lung tới, liền trực tiếp giao Lâm Dịch cho nàng, mà bây giờ trương học căn bản còn chưa khai giảng, lão sư quản lý kí túc xá của đệ tử lại chưa tới trường học, thêm vào lúc đó Lâm Dịch lại đang hôn mê… Nếu như giao hắn cho lão giả hồ đồ kia, Thủy Linh Lung mới phải lo lắng rồi! Rơi vào đường cùng nàng đành mang Lâm Dịch về nhà của mình. Dù sao, từ nay về sau, Lâm Dịch chính là thân truyền đệ tử của nàng.

Lâm Dịch giãy dụa ngồi dậy từ trên giường, đệm chăn đều là sợi tơ, sờ lên cực kỳ mềm mại. Sau khi vén chăn lên, Lâm Dịch âm thầm thở dài một hơi… Quần áo còn chỉnh tề mặc trên người mình, bất quá sắc mặt vẫn đỏ rực như cũ.

Xốc lên màn che tơ lụa màu lam nhạt, lọt vào trong tầm mắt chính là một gian phòng cực kỳ tinh xảo. Gian phòng cũng không lớn, ước chừng ba bốn mươi mét vuông. Ngoài cái giường lớn dưới thân Lâm Dịch ra, chỗ dựa vào tường còn bày một giá sách, trên giá sách chất đầy các loại sách vở.

Ở bên cạnh giá sách, là một cửa sổ không nhỏ, trước mặt cửa sổ, là một cái bàn đọc sách, trước bàn sách để một chỗ dựa lưng.

Trên vách tường chung quanh thì treo một vài bức tranh chữ, nhìn ra, chủ nhân của gian phòng này phi thường có thưởng thức. Một cây hoa màu tímLâm Dịch chưa từng thấy qua, đặt ở vị trí bàn gần cửa sổ.

Cả gian phòng lộ ra cực kỳ trang nhã mà thoải mái dễ chịu.

- Ngươi đã tỉnh rồi sao?

Một thanh âm nhu hòa vang lên, Lâm Dịch lập tức quay đầu lại, chỉ thấy ngoài cửa đi vào một nữ tử tuyệt mỹ mặc quần áo màu lam nhạt.

Mái tóc màu lam nhạt dài như như thác nước hơi chút xoăn lại, xõa xuống tấm lưng phẳng mềm mại, trán thật rộng, trên sống mũi cao thẳng mà thanh tú là một đôi con ngươi óng ánh như lam bảo thạch. Trên bờ môi thanh tú lộ ra sáng bóng nhàn nhạt, lộ ra cực kỳ thoải mái, có chút phác hoạ lên khóe miệng, làm cho nàng cả người thoạt nhìn cực kỳ hài hòa với nhau.

Nhìn thấy Lâm Dịch có chút ngơ ngác nhìn mình, Thủy Linh Lung không khỏi khẽ cười cười. Mà nụ cười này lại khiến sắc mặt Lâm Dịch lập tức có chút đỏ lên.

- Có cảm giác gì không thoải mái không?

Thủy Linh Lung rất là tự nhiên đi tới Lâm Dịch bên người, duỗi tay phải ra nhẹ nhàng sờ lên trán Lâm Dịch.

Lâm Dịch lại ngây ngốc để nàng sờ lên, sắc mặt càng lại càng đỏ lên như xuất huyết vậy.

08-03-2013, 04:55 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

106. Chương 136: Đạo Sư Thủy Linh Lung. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Ân, có chút nóng lên…

Thủy Linh Lung nhăn đầu lông mày tự nói, căn bản không ý thức được nguyên nhân mặt Lâm Dịch nóng lên là do cô.

- Vẫn nên hảo hảo nghỉ ngơi chút đi, nếu như có chuyện, bảo ta là được, ta ở bên ngoài.

Thủy Linh Lung nhu hòa nói với Lâm Dịch, mà Lâm Dịch nhẫn nhịn cả buổi rốt cục nghẹn ra hai chữ:

- Cảm, cám ơn…

Thủy Linh Lung ngẩn người, chợt cười cười nói:

- Không việc gì đâu, nghỉ ngơi tốt đi.

Lâm Dịch lại lắc đầu, sau đó hít sâu một hơi, đè xuống cảm giác là lạ trong đầu nói:

- Tỷ tỷ, là ngươi đã cứu ta phải không?

Nghe được Lâm Dịch gọi mình là tỷ tỷ, Thủy Linh Lung ngẩn người.

Kỳ thật lại nói tiếp Lâm Dịch gọi như vậy cũng đúng. Thủy Linh Lung năm trước chính là tốt nghiệp ở trường này, cuối cùng lấy cấp bậc Thủ Hộ Giả cấp bậc trở thành tồn tại mạnh nhất trong toàn bộ ngũ hành thủy hệ dị năng, sau đó được mời lưu lại nhậm chức. Mà bản thân Thủy Linh Lung lại là một nữ hài nhi xuất thân từ gia đình nghèo khổ, đã được Ngũ Hành Học Phủ trên toàn bộ đại lục cũng phi thường có danh tiếng mời, có lý do gì không đáp ứng chứ? Huống chi bản thân nàng cũng cực kỳ thích sinh hoạt ở trường học.

Lâm Dịch hôm nay đã 21 tuổi, mà Thủy Linh Lung so với Lâm Dịch thì lớn hơn chừng 7 tuổi, kêu một tiếng tỷ tỷ, cũng không sai.

Sau khi ngẩn người, Thủy Linh Lung cười cười nói:

- Không phải đâu, kỳ thật đó là hiệu trưởng thăm dò ngươi thôi.

Lâm Dịch sững sờ

- Hiệu trưởng thăm dò ta?

Trong đầu lập tức hiện lên thân ảnh lão giả gục đầu lên bàn ngủ kia:

- Chẳng lẽ chính là lão nhân kia?

Thủy Linh Lung gật đầu cười, nói:

- Bây giờ là thời gian trường học nghỉ ngơi, phải hơn một tháng nữa mới khai giản. Hiệu trưởng rất thích đợi trước, thực sự không biết vì nguyên nhân gì, ngươi vừa tới cửa, Hiệu trưởng cũng cảm giác được tinh thần lực của ngươi không kém, lập tức liền thăm dò ngươi một chút… Bất quá kết quả lại khiến Hiệu trưởng có chút khiếp sợ, ngươi lại là một gã Lĩnh Vực Dị Năng Giả!

Nói đến đây, trong mắt Thủy Linh Lung vẫn nhịn không được hiện lên một vòng sợ hãi thán phục.

Lâm Dịch lập tức hiểu rõ ra, nguyên lai là hiệu trưởng thăm dò, khó trách vào một khắc cuối cùng cỗ lực lượng kia lại đột nhiên biến mất… Bất quá nghe Thủy Linh Lung nói đến Lĩnh Vực Dị Năng Giả và vẻ sợ hãi thán phục hiện ra trong mắt nàng, nhịn không được hỏi:

- Tỷ tỷ, cái gì gọi là Lĩnh Vực Dị Năng Giả?

Thủy Linh Lung từ chỗ Hiệu trưởng biết được Lâm Dịch tuyệt đối là thái điểu của giới dị năng, nên cũng không cảm thấy bất ngờ với câu hỏi của hắn, lập tức nói cái gì gọi là Lĩnh Vực Dị Năng Giả một lần cho Lâm Dịch, cũng công bố sau này mình chính là lão sư của hắn.

Lâm Dịch nghe đến hoàn toàn ngẩn cả người, Lĩnh Vực Dị Năng Giả? Tồn tại mạnh nhất trong Dị Năng Giả?

- Trong lịch sử toàn bộ đại lục, chỉ xuất hiện qua một Lĩnh Vực Dị Năng Giả, chính là tứ hoàng tử của hoàng tộc ba vạn năm trước, Bạch Tiếu Thiên, mà ngươi, là thứ hai.

Mình.. lại là tồn tại giống với Bạch Tiếu Thiên?

Lâm Dịch rõ ràng nhớ rõ trận chiến được nhắc đến trong tàng thư ở Phong Vân Thư Các! Dùng sức một người địch bảy tên Thánh Giai! Đây là loại thực lực thế nào? Lâm Dịch hoàn toàn không cách nào tưởng tượng.

Thật lâu về sau, Lâm Dịch mới xem như hấp thu được lời nói của Thủy Linh Lung, rồi lại hơi sững sờ... Lão sư? Lập tức, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Thủy Linh Lung...

Hoàn toàn không rõ vì sao sau khi mình hôn mê khi bị người khác thăm do, liền không hiểu thấu có được một lão sư...

Chứng kiến biểu lộ của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung tự nhiên biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, lập tức khuôn mặt giả bộ trầm xuống, không vui nói:

- Như thế nào? Xem thường ta làm sư phụ của ngươi sao?

Lâm Dịch lập tức đỏ mặt lắc đầu, nói:

- Không đúng không đúng... Cám ơn tỷ tỷ... Ách ... Lão sư...

Nhìn thấy biểu lộ ngây ngốc của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung nhịn không được nở nụ cười. Sau đó nói:

- Tốt rồi, tinh thần lực của ngươi tiêu hao vô cùng lớn, vẫn nên nghỉ ngơi chú đi, bữa tối ta sẽ gọi ngươi.

Trải qua chốc lát như vậy, Lâm Dịch cũng cảm giác được cảm giác suy yếu từ đại não càng ngày càng mãnh liệt, lập tức cũng chẳng quan tâm vẫn còn ở trên giường Thủy Linh Lung, gật đầu, nằm xuống.

- Cảm ơn ngươi. Lão sư.

Thủy Linh Lung cười lắc đầu, sau khi Lâm Dịch phủ màn che xuống, liền rời khỏi phòng, mà Lâm Dịch khi nằm xuống đại não cũng thả lỏng lại, chỉ chốc lát sau, đã ngu ngơ chìm vào giấc ngủ...

Thời gian trôi qua rất nhanh, mười ngày sau, tinh thần lực của Lâm Dịch đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái trước kia.

Những ngày này, Lâm Dịch đều ở cùng một chỗ với Thủy Linh Lung, đương nhiên, lúc ban đêm khi Lâm Dịch thanh tỉnh, vô luận Thủy Linh Lung nói như thế nào, Lâm Dịch đều kiên trì muốn tới phòng khách ngủ... Cũng đúng, Thủy Linh Lung bây giờ là đạo sư của hắn, loại hành vi đại nghịch bất đạo để đạo sư ngủ ở phòng khách, đệ tử ở phòng ngủ này, Lâm Dịch thật không làm được. Hơn nữa, mặc dù Thủy Linh Lung không phải đạo sư của hắn, nhưng phòng kia dù sao cũng là phòng của Thủy Linh Lung, lúc hôn mê không biết thì không tính, hiện giờ đã biết, Lâm Dịch dù thế nào cũng không chịu ngủ tiếp cả.

Thủy Linh Lung thấy Lâm Dịch kiên trì như thế, liền cũng không nói thêm gì nữa, dọn một chỗ trong phòng khách, liền làm giường cho Lâm Dịch.

Trong mấy ngày này, bởi vì tinh thần lực tiêu hao quá lớn, Lâm Dịch tuy rằng rất nóng vội muốn bắt đầu học tập dị năng, nhưng Thủy Linh Lung lại kiên trì phải chờ tới sau khi tinh thần lực của Lâm Dịch hoàn toàn khôi phục mới dạy hắn. Ở phương diện này, mặc dù Lâm Dịch kiên trì thế nào, Thủy Linh Lung cũng không nhường bước. Dù sao quá trình tu hành dị năng cũng là một quá trình tiêu hao tinh thần lực. Lấy trạng thái trước mắt của Lâm Dịch, tinh thần lực vốn tiêu hao gần hết, nếu như còn muốn hắn miễn cưỡng sử dụng tinh thần lực, chỉ sợ sẽ tạo thành tổn thương vĩnh viễn đối với tinh thần lực của hắn.

Thủy Linh Lung nhớ rất rõ tầm quan trọng của Lâm Dịch… Lĩnh Vực Dị Năng Giả, nếu như chỉ vì sốt ruột mấy ngày học dị năng mà tạo thành tổn thương vĩnh viễn với hắn… Vậy thì thật là cái được không bù cái mất.

08-03-2013, 04:56 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

107. Chương 137-138: Học Tập Dị Năng!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bởi vậy Lâm Dịch tuy rằng nóng vội, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành chờ tinh thần lực hoàn toàn khôi phục.

Đương nhiên, mặc dù không dạy hắn làm sao sử dụng dị năng, nhưng lại dạy hắn phương pháp làm thế nào để nhanh chóng khôi phục tinh thần lực. Nói đến cũng đơn giả, chỉ là ngồi xếp bằng minh tưởng, dùng ý niệm chủ quan khống chế tốc độ xoay tròn linh hồn chi châu để sinh ra tinh thần lực mới thôi.

Nói thì đơn giản, nhưng bắt đầu làm lại không phải như vậy, mới bắt đầu vô luận Lâm Dịch cố gắng thế nào, tốc độ xoay tròn linh hồn chi châu vẫn y như vậy, không nhanh không chậm, một tia tinh thần lực màu vàng từ đó tách ra, sau đó dần dung nhập vào trong tinh thần lực kim lam sắc của hắn, cái này khiến Lâm Dịch có chút cảm giác vội vàng xao động.

Cũng may có Thủy Linh Lung chỉ điểm, Lâm Dịch giờ mới hiểu được vội vàng xao động là lực cản lớn nhất quấy rầy tâm tình của hắn. Sinh ra cảm xúc vội vàng xao động, tự nhiên không cách nào tập trung tất cả ý niệm, mà lấy độ mạnh yếu ý niệm trước mắt của Lâm Dịch, còn không đạt tới trình độ phân tâm nhị dụng, một tia vội vàng xao động, cũng đủ để khiến hắn bị đẩy khỏi trạng thái tu hành rồi.

Nói đến đây, không thể không nói đến một chút sự khác biệt giữa ý niệm và tinh thần lực.

Trên thực tế tại trong lý giải của rất nhiều người, ý niệm và tinh thần lực là một vật, nhưng kỳ thật cách nghĩ này rất sai lầm. Tuy rằng ý niệm và tinh thần lực đều là thứ sinh ra trong Linh Hồn Kim Châu, nhưng lại là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Lấy ví dụ thô thiển nhất, quan hệ của cả hai chính là người và công cụ.

Nhất định phải có người trước, công cụ mới có thể phát huy ra tác dụng của nó. Do người khống chế, mới có thể sử dụng các loại công cụ. Ý niệm và tinh thần lực cũng giống như người và công cụ. Nói cách khác, sử dụng tinh thần lực, hoàn toàn dựa vào ý niệm điều khiển mới có thể hoàn thành.

Ý niệm lực là một thứ tương đối trừu tượng. Ý niệm lực mạnh yếu, quyết định sự mạnh yếu các phương diện nghị lực, sức chịu đựng… của ngươi. Mà phương pháp tu hành ý niệm tốt nhất, chính là hoàn toàn tiêu hao tinh thần lực không còn gì, sau đó trong cảm giác cực độ khó chịu của đại não, lấy ý niệm khống chế tinh thần lực.

Lúc trước Lâm Dịch ở trong rừng rậm, tinh thần lực thường xuyên bị tiêu hao, mà trong tu hành mỗi ngày của hắn, tu hành dị năng lại không gián đoạn ngày nào. Dưới tình huống tinh thần lực hoàn toàn hư không điều khiển tinh thần lực khống chế dị năng, kỳ thật cũng là một phương thức tu hành ý niệm lực. Cho nên dưới tình huống Lâm Dịch hoàn toàn không biết, ý niệm lực của hắn đã tu hành đến tình trạng tuy rằng không tính chí cường, nhưng không tính yếu.

Đã biết vấn đề ở chỗ nào, bắt đầu giải quyết cũng có mục tiêu. Một ngày nữa trôi qua, Lâm Dịch cũng đã học xong loại phương pháp đẩy nhanh sự khôi phục tinh thần lực này. Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể hoàn toàn khôi phục trong vòng mười ngày.

Mà ngoài tu hành ra, Thủy Linh Lung cũng nói tình huống đại khái của Học viện Ngũ Hành cho Lâm Dịch.

Học viện Ngũ Hành ở hành tỉnh Lí Khắc, vị trí chợ trung tâm Thiên Diệp thành phố, toàn bộ trường học chiếm diện tích đạt 150 vạn km vuông. Học viện xây dựng vào năm 30456 Bạch Đế lịch, đến nay đã có chừng ba vạn năm lịch sử. Trong đó đã sửa chữa lại mấy ngàn lần, nhưng vẫn một mực bảo trì bộ dáng lúc mới xây, đây cũng là một trong như học viện phong cách cổ xưa nhất trên toàn đại lục.

Tháng tư hàng năm là lúc Học viện Ngũ Hành khai giảng. Khác với các loại học viện như Tông Phạm chính là, Học viện Ngũ Hành thi hành chế độ hàng năm, không chia học kỳ trên dưới, tháng tư khai giảng, đến tháng 11 nghỉ. Trong đó không có nghỉ đông nghỉ hè, không ủng hộ học ngoại trú, xem như chế độ dạy học phong bế toàn bộ.

Lúc này cách khai giảng còn suốt một tháng.

Trong phòng làm việc của Hiệu trưởng.

- Ngài nói là… Không xếp lớp cho Lâm Dịch? Mà là do cá nhân ta phụ đạo? Nhưng vì sao lại thế?

Mười ngày trôi qua, Thủy Linh Lung đã đã biết danh tự của Lâm Dịch.

Ngũ Hành hiệu trưởng Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu:

- Tình huống của hắn không giống học sinh khác, thức tỉnh chỉ mới một năm nhưng đã có được cường độ tinh thần lực tiếp cận Thủ Hộ Giả! Lại có Lĩnh vực lực lượng, chỉ là còn không biết cách sử dụng thôi… Tùy theo tài năng tới đâu mà dạy tới đó… Ta cần ngươi hoàn toàn dựa theo trụ cột của hắn, dùng khởi điểm chuyên môn cao dạy bảo hắn. Chương trình học bình thường đối với hắn không có có tác dụng gì cả!

Trong khi Thủy Linh Lung nói chuyện với Lâm Dịch, đã xác nhận cách nghĩ của Lạp Cổ Kỳ. Dị năng của Lâm Dịch quả thật mới thức tỉnh không nhiều hơn một năm. Thủy Linh Lung nhíu nhíu mày, sau đó gật đầu nói:

- Vậy được rồi. Giao cho ta đi.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ thở dài:

- Một trăm năm sắp qua rồi…

Thủy Linh Lung nghe vậy ngẩn người, chợt tựa hồ nghĩ tới điều gì, biến sắc

- Ngài muốn cho hắn đi? Nhưng hắn mới thức tỉnh mới một năm thôi mà!

Lạp Cổ Kỳ than nhẹ một tiếng nói:

- Hôm nay thuật giả cấp bậc Thủ Hộ Giả của học viện chỉ có năm người. Thủ Hộ Giả bên Dị năng học hiệu lại khoảng chừng chín người… sự xuất hiện của Lâm Dịch là hy vọng của học viện chúng ta a.

- Nhưng thời gian hắn xuất hiện thực sự quá ngắn!

Thủy Linh Lung lo lắng nói. Trải qua những ngày ở chung này, giữa nàng và Lâm Dịch đã sinh ra cảm tình thày trò nhất định, hoặc nói cảm tình tỷ đệ vậy… Nàng thật sự không muốn để Lâm Dịch đi mạo hiểm.

Lạp Cổ Kỳ lại thở dài một hơi. Sau đó lắc đầu nói:

- Nhìn kỹ hẵng nói a.

- Thế nhưng…

Lạp Cổ Kỳ giơ tay lên, đã cắt đứt lời nói của Thủy Linh Lung… nói:

- Ta biết rõ ngươi muốn nói gì. Nếu có thể, ta cũng không muốn hắn đi mạo hiểm… Còn thời gian hai ba tháng, hắn giao cho ngươi đấy.

Thủy Linh Lung lại há to miệng, cuối cùng cúi đầu xuống, trầm mặc đi ra ngoài.

Nhìn Thủy Linh Lung rời khỏi phòng, Lạp Cổ Kỳ thở dài thật sâu, lắc đầu, quay người đi tới phòng trong…

- Tinh thần lực của ngươi cũng khôi phục khá tốt rồi, hôm nay, ta sẽ dạy ngươi phương pháp sử dụng dị năng.

Lâm Dịch mới lui ra khỏi ý thức hải đã hoàn toàn khôi phục của mình đã nghe nói như vậy, ;ập tức kinh hỉ mở mắt, nhìn về phía Thủy Linh Lung ngồi đối diện .

Thủy Linh Lung cười cười nói:

- Đầu tiên, ngươi biết cái gì là dị năng không?

Lâm Dịch nghĩ nghĩ, lập nói một lần các giải thích về dị năng trong cuốn "Lực lượng bổn nguyên". Thủy Linh Lung lập tức lộ ra biểu lộ kinh ngạc nói:

- Trước kia có người đã dạy ngươi?

Lâm Dịch lại gãi gãi đầu, không có ý tứ nói:

- Kỳ thật những điều này ta đều đọc trong sách cả.

- Trong sách?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nói:

- Lực lượng bổn nguyên.

Thủy Linh Lung lập tức giật mình, con mắt không khỏi nhìn về sách trên bàn mình, trên đó còn đang để cuốn "Lực lượng bổn nguyên". Còn tưởng rằng Lâm Dịch đã xem lúc mình không ở nhà mà thật không ngờ Lâm Dịch căn bản không phải xem ở chỗ này.

Nhưng mà thấy thần sắc Thủy Linh Lung lộ ra, Lâm Dịch tự nhiên cũng sẽ không giải thích nhiều.

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu, nói:

- Lực lượng bổn nguyên đã nói rất rõ ràng, lúc mỗi người sinh đều có năm loại thuộc tính, cũng là năm loại Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Mà Dị Năng Giả sở dĩ có được dị năng, thần kỳ như vậy cũng cũng là vì thuộc tính trời sinh của bọn hắn không giống người bình thường. Cảm ngộ của người bình thường đối với bất luận một loại thiên địa lực lượng nào đều rất mơ hồ, mà Dị Năng Giả lại có thể bằng vào tinh thần lực cường đại có được lúc thức tỉnh mà rất dễ dàng cảm giác được thuộc tính lực lượng thuộc về hắn trong thiên địa, thông qua phương thức đặc thù, tiến hành điều khiển với chúng.

Sau khi Lâm Dịch thức tỉnh trong rừng rậm, vẫn ý đồ điều khiển dị năng, nhưng khổ nổi không có người dạy bảo, hắn căn bản không có đường nhập môn, lúc này đã có một đạo sư, nào có đạo lý không để ý nghe giảng chứ? Lập tức ngưng tâm tĩnh khí, lắng nghe hết sức chuyên chú .

- Nhưng trong Lực lượng bổn nguyên chỉ trình bày đại khái về Dị Năng Giả, trong đó còn có rất nhiều phân biệt cẩn thận. Nói thí dụ như, hai loại Dị Năng Giả Khống Vật và Hóa Thân, vào lúc thức tỉnh, thuộc tính bản thân xảy ra biến hóa lại không giống nhau .. v... v... Những thứ này ta đề xuất ngươi đọc quyển Dị năng phân loại. Trên sách đã nói rất rõ các loại biến hóa về thân thể và tinh thần lực sau khi các loại Dị Năng Giả giác tỉnh. Ở mặt này, ta cũng không nói nhiều

Lâm Dịch âm thầm nhớ kỹ tên sách Thủy Linh Lung nói, nhẹ gật đầu.

Thủy Linh Lung nói tiếp:

- Hiện giờ ta dạy ngươi thứ trụ cột nhất trong dị năng– điều khiển nguyên tố.

Lâm Dịch vô ý thức ngồi ngay ngắn, càng chuyên chú lắng nghe.

- Muốn sử dụng dị năng công kích, đầu tiên phải học trụ cột chính là phải điều khiển nguyên tố. Nếu như ngay cả điểm này cũng làm không tốt, vậy càng không không nói tới cái gì dị năng công kích, dị năng phòng ngự nữa. Ngươi là Lĩnh Vực Dị Năng Giả, về mặt Tiên Thiên so với Dị Năng Giả bình thường lại càng dễ, càng đơn giản cảm nhận được thuộc tính nguyên tố thuộc về ngươi.

Lâm Dịch tự nhiên rất rõ, trong rừng rậm, mặc dù không ở trong nước, nhưng hắn cũng rất dễ dàng cảm nhận được thủy hệ nguyên tố tản lạc đầy trời đấy. Nhưng hắn nghĩ hết biện pháp cũng không thể tiến hành điều khiển với chúng, ngay cả một tia hiệu quả cũng không có, cái này vẫn một mực khiến hắn buồn rầu.

Giống như rõ ràng có một tòa bảo sơn ở ngay trước mắt, nhưng vô luận thế nào cũng không tiếp cận được vậy. . . Cảm giác kia thật sự khiến người rất phiền muộn.

- Muốn điều khiển nguyên tố, điểm đầu tiên, phải học được câu thông với nguyên tố.

Lời nói của Thủy Linh Lung khiến Lâm Dịch lập tức sững sờ nói:

- Câu thông với nguyên tố? ? Nguyên tố còn có thể câu thông? ?

Lâm Dịch lập tức cảm giác cực kỳ hoang đường.

Nhưng Thủy Linh Lung lại nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, câu thông với nguyên tố.

- Trong nhận thức của người bình thường, nguyên tố chỉ là đơn vị trụ cột nhất tạo thành thiên địa thôi, nào nói đến câu thông gì chứ? Dù sao chúng đều là thứ không có tánh mạng, đúng không?

Lâm Dịch không thể không nhẹ gật đầu. . . Bởi vì trong nhận thức của hắn, quả thật chính là như vậy. Thiên địa nguyên tố vốn chính là lực lượng trụ cột nhất tạo thành Thiên địa thôi. Câu thông với nguyên tố? Câu thông thế nào?

Thủy Linh Lung thấy Lâm Dịch gật đầu, liền cười cười nói:

- Loại ý nghĩ này cũng không sai. Bởi vì các nguyên tố quả thật không có ý thức gì cả, nhưng không có có ý thức, không có nghĩa là không cách nào câu thông.

Lời nói của Thủy Linh Lung khiến đầu Lâm Dịch mơ hồ một hồi. . . Câu thông, chẳng lẽ không phải là hai sinh vật có ý thức dùng ngôn ngữ trao đổi với nhau sao? Nếu nguyên tố đã không có ý thức. Sao có thể nói đến câu thống chứ? Lâm Dịch hoàn toàn không hiểu gì cả.

Thủy Linh Lung cười nói:

- Đương nhiên, câu thông chỉ là một cách nói, cũng không phải nói ngươi thật sự phải trao đổi gì với chúng. Dù sao, chúng cũng không phải sinh vật có trí khôn, chứ đừng nói đến câu thông gì cả.

- Câu thông ở đây, ý là ngươi chủ động cảm ngộ chúng, cảm ngộ kết cấu, bản chất của chúng. Chỉ sau khi hoàn toàn hiểu được nguyên tố, ngươi mới có cơ hội điều khiển nó, sử dụng nó.

- Cảm ngộ?

Bộ dáng Lâm Dịch như có điều suy nghĩ.

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu

- Đúng vậy. Cảm ngộ. Cảm ngộ kết cấu, cảm ngộ bản chất của chúng. Cũng từ đó tìm được quy luật nào đó, lấy tinh thần lực của ngươi làm vật dẫn, dẫn đạo chúng.

Lâm Dịch bất tri bất giác chậm rãi nhắm mắt lại, trải qua mấy ngày tu hành với tinh thần lực, Lâm Dịch đã có thể trong thời gian rất ngắn tiến vào trạng thái sử dụng dị năng, thời gian dần trôi qua, một tầng khí vụ màu lam nhạt xuất hiện ở quanh thân Lâm Dịch

- Cảm ngộ kết cấu của chúng. . . Cảm ngộ bản chất của chúng. . .

Lâm Dịch trong nội tâm không ngừng hồi tưởng lời nói của Thủy Linh Lung… lập tức tinh thần lực chậm rãi phóng ra ngoài…

08-03-2013, 04:56 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

108. Chương 139: Điều Khiển Nguyên Tố.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thủy Linh Lung ở một bên lộ ra thần sắc vui mừng. Nàng có thể nhìn ra, thiên tư của Lâm Dịch đích thật thật phi phàm! Không hổ là Thủy hệ Lĩnh Vực Dị Năng Giả đứng đầu trong lĩnh vực thủy hệ dị năng. Ngộ tính, quả nhiên phi phàm.

Thủy Linh Lung cứ như vậy im im lặng lặng ngồi ở chỗ cũ nhìn Lâm Dịch, không hề lên tiếng.

Mà trong ý thức của Lâm Dịch, hắn đã có thể rõ ràng cảm giác được thủy hệ màu xanh da trời chiếm cứ toàn bộ Thiên địa của hắn. Chúng như vật trôi nổi trong không trung, im im lặng lặng vờn quanh cạnh hắn, cơ hồ đụng tay là có thể chạm được.

Trong nội tâm yên lặng lĩnh ngộ lời nói của Thủy Linh Lung, thời gian dần trôi qua, Lâm Dịch hoàn toàn thả tinh thần của mình, tinh thần lực cũng như nước chảy ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch thả mặc tinh thần lực của mình chảy xuôi như thế, mà không phải cố ý khiến nó đi hoàn thành chuyện gì.

Một tình cảnh kỳ diệu xuất hiện trong đầu Lâm Dịch, đây không phải là phong cảnh xa xa, cũng không phải ầm ĩ ngoài cửa sổ. Nguyên tố màu xanh da trời trên không trung vốn tụ thành một mảnh, căn bản không thể phân biệt, đột nhiên trong đầu Lâm Dịch phóng đại lên vô số lần. . . Lâm Dịch thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng từng nguyên tố rất nhỏ đều đang nhúc nhích. . .

Loại cảm giác này lại mỹ diệu như thế, cảm xúc như toàn thân ngâm mình trong một cổ mát lạnh mà ôn hòa vậy. . . Lại khoan khoái dễ chịu như vậy.

Mà Thủy Linh Lung ngồi ở bên người Lâm Dịch lại kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy hơi nước màu xanh da trời lơ lửng bên người Lâm Dịch đột nhiên dần dung hợp lại. . . Biến thành một thứ như bong bóng, bao phủ cả người Lâm Dịch vào trong, thời gian dần trôi qua, dưới sự bao bọc của bong bóng màu xanh da trời, thân thể Lâm Dịch cứ vậy bắt đầu lơ lửng lên!

- Cái này, cái này là lĩnh vực sao?

Thủy Linh Lung mở to hai mắt, kìm lòng không được đứng lên. Một đôi đôi mắt đẹp sững sờ nhìn bóng bóng mặt ngoài chậm rãi lưu động một tầng màu xanh da trời, cứ như vậy sững sờ đứng tại chỗ. . .

Mà trong ý thức của Lâm Dịch, cái loại cảnh vật kỳ diệu này vẫn còn tiếp tục. . . Cũng lúc đó, tràng cảnh biến đổi, nguyên tố vốn biến thành hình dáng viên bi, đột nhiên lại rút nhỏ vài phân, thời gian dần trôi qua, trong mắt Lâm Dịch tựa hồ xuất hiện cảnh tượng một đầu sông đang lưu động. . .

- Quy luật nào đó. . . Chẳng lẽ, chính là cái này sao?

Trong lòng Lâm Dịch đột nhiên một hồi hiểu ra. Chợt, tinh thần lực vốn bị hắn dùng trạng thái vô ý thức tản mát ra lại lần nữa bị ý thức hắn không chế. Cảm thụ được quy luật lưu động trong nguyên tố, tinh thần lực Lâm Dịch theo thời gian dần qua biến thành tồn tại cùng một loại với quy luật. Lâm Dịch thăm dò đưa tinh thần lực ra ngoài. . .

Cũng lúc đó lam sắc quang mang đại thịnh! Khiến Thủy Linh Lung ở một bên lại càng hoảng sợ. Chỉ thấy Lâm Dịch lơ lửng trên không trung, trên bong bóng bên ngoài thân bỗng nhiên lam mang đại thịnh! Ngay sau đó, lưu động vốn vô cùng bình tĩnh đột nhiên mãnh liệt bành trướng! Cũng lúc đó, chỉ thấy thân thể Lâm Dịch chấn động mạnh! Bong bóng bỗng nhiên đại phóng!

Thủy Linh Lung căn bản ngay cả thời gian phản ứng cũng không có liền lập tức bị bóng nước màu xanh da trời bao phủ vào trong!

Một cổ cảm xúc kỳ dị mà mâu thuẫn, mát lạnh mà ôn hòa đột nhiên xuất hiện trong cảm giác Thủy Linh Lung, nàng không khỏi mở to hai mắt.

- Cái này, chính là cảm xúc trong lĩnh vực sao

Lĩnh Vực Dị Năng Giả sao lại thưa thớt? Tuy rằng trong sách sử ghi lại Bạch Tiểu Thiên là Kim hệ Lĩnh Vực Dị Năng Giả, nhưng chính thức nhìn thấy lực lượng này lại có mấy người? Ngay cả thấy cũng không nhiều, càng không cần phải nói đến cảm giác tự thân ở trong đó, Thủy Linh Lung lập tức thích loại cảm xúc kỳ diệu này

Thủy Linh Lung cũng không biết, nàng lúc này đang vô cùng nguy hiểm! Nếu như lúc này mà trong nội tâm Lâm Dịch có dù chỉ là một tia sát ý thôi thì dưới tình huống hắn ý thức mông lung, mặc dù nàng có lực lượng Thủ Hộ Giả, cũng không thể chạy đi dưới tình huống này được

Lúc trước trong rừng rậm Lâm Dịch dị năng thức tỉnh lúc, tựu từng tự chủ bảo hộ Lâm Dịch thân thể không bị ma thú công kích. Bất quá là nhẹ nhàng sờ đụng một cái lĩnh vực, những cái… kia ma thú tựu đều bị bao khỏa trong màng nước dẫn đến tình trạng không thể hít thở được mà chết! Tại lĩnh vực bên ngoài lực lượng đều đáng sợ như thế. . . Lĩnh vực ở trong. . . biến thái đến mức nào thì có thể nghĩ.

Phải biết rằng, sự cường đại của Lĩnh Vực Dị Năng Giả cũng có nguồn gốc từ lĩnh vực của hắn. Ở trong lĩnh vực, trừ phi là tồn tại lực lượng gấp mấy lần chủ nhân của lĩnh vực, nếu không sinh tử của người ở bên trong chỉ dưới một ý niệm của chủ nhân lĩnh vực thôi, hơn nữa thủ đoạn sát phạt không ngớt không dứt, chỉ có không thể tưởng được, không gì không làm được.

Cũng may hiện giờ Lâm Dịch chìm dần vào trong một loại cảm giác cực kỳ khoái hoạt, trong nội tâm cũng không sát ý nên Thủy Linh Lung mới thích cảm giác bị lĩnh vực bao trùm này. . .

Mà Lâm Dịch còn lơ lửng trên không trung vẫn nhắm hai mắt, một tia minh ngộ trong lòng khiến hắn rộng mở trong sáng! Hắn rốt cục hiểu rõ nguyên nhân căn bản vì sao trước kia vô luận mình cố gắng thế nào cũng không thể điều khiển được những nguyên tố này rồi.

- Nguyên lai, sự lưu động của nguyên tố cũng có quy luật cả.

Đây là Lâm Dịch phát hiện, hắn phát hiện nguyên tố đang lưu động, nguyên lai cũng không phải tự động thác loạn, mà là có thêm quy luật nào đó, giống như một dòng sông kỳ dị vậy. Lúc ở trong rừng rậm, tinh thần lực của Lâm Dịch giống như một đạo lực lượng rất ngang ngược, muốn cưỡng chế thoát khỏi dòng sông nguyên tố, muốn cưỡng chế để chúng tiếp nhận lực lượng của hắn, thế thì dù lực lượng cường đại cỡ nào, cũng không thể nào khiến dòng sông hoàn toàn biến đổi phương hướng được, vì thế hắn tự nhiên muốn thất bại.

Nhưng mà, hiện giờ hắn phát hiện ra loại quy luật này. . . Giống như một dòng sông lưu động vậy, tinh thần lực của Lâm Dịch không còn ngang ngược cưỡng chế chúng thoát ly dòng sông nữa, mà là bản thân liền biến thành một dòng sông. . . Thế thì hiệu quả thế nào đây?

08-03-2013, 04:57 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

109. Chương 140: Minh Tưởng! (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tự nhiên là tinh thần lực Lâm Dịch muốn điều khiển thế nào thì điều khiển thế ấy. . . Muốn hướng bên trái thì hướng bên trái, muốn đi bên phải thì đi bên phải.

Đương nhiên, loại quy luật này cũng không dễ tìm lắm. Tuy rằng không thay đổi, nhưng không có thời gian dài để quen thuộc thì căn bản không cần nói đến cái gì mà thuấn phát dị năng. Mỗi một loại dị năng đều cần luyện tập ngàn vạn lần, luyện tập rồi lại luyện tập mới có thể chính thức vận dụng vào trong công kích. Đây chẳng qua chỉ là lần đầu tiên Lâm Dịch điều khiển thôi, con đường của hắn, vẫn còn rất dài.

Sau khi Lâm Dịch ngây người thật lâu trong loại cảm giác này, lúc này mới mở to mắt.

Mà tầng lĩnh vực màu lam nhạt kia, lại theo ý niệm của Lâm Dịch vừa động, lập tức thu về! Tốc độ cực nhanh. Sau đó trước khi Lâm Dịch mở mắt ra, thân thể của hắn từ từ đáp xuống mặt đất, Lâm Dịch lúc này mới mở mắt.

Mà Thủy Linh Lung ở trước người hắn sau khi Lâm Dịch mở to mắt, thần sắc sợ hãi thán phục trong mắt nàng vẫn còn chưa tan.

- Cảm ơn người, lão sư.

Mở to mắt đã thấy Thủy Linh Lung, Lâm Dịch lập tức chân thành cảm tạ. . . Nếu như không phải Thủy Linh Lung dạy bảo, hắn căn bản sẽ không nghĩ tới, nguyên lai điều khiển dị năng cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng, dựa vào tự hắn lĩnh ngộ, chỉ sợ còn phải mất hai ba năm.

Thủy Linh Lung thu hồi sợ hãi thán phục trong mắt, thoả mãn gật đầu nói:

- Không tệ, ngươi đã đại khái nắm giữ điều khiển nguyên tố, nhưng chỉ là đại khái thôi, ngươi còn cần luyện tập nhiều hơn nữa, mới có thể đạt tới trình độ khiến dị năng như cánh tay mà sử dụng.

Thành công lần này khiến Lâm Dịch cảm thấy tràn đầy tin tưởng. Lập tức hung hăng gật đầu nói:

- Vâng! Lão sư!

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu. Sau đó nói:

- Mấy ngày gần đây ngươi cứ luyện tập điều khiển nguyên tố cho tốt đi, qua mấy ngày nữa ta lại dạy ngươi bài tiếp theo.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, sau đó không thể chờ đợi được nhắm mắt lại, khí vụ màu xanh da trời lại lần nữa xuất hiện. . .

Nhìn nhìn Lâm Dịch đắm chìm vào tu hành, Thủy Linh Lung quay người rời khỏi phòng, đi đến phòng hiệu trưởng.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong khi Lâm Dịch hoàn toàn chìm đắm trong tu hành dị năng, năm học mới của Ngũ Hành Học Phủ cũng đã bắt đầu rồi. . . Bất quá Lâm Dịch vẫn một mực chìm đắm trong tu luyện lại hoàn toàn không biết.

Những ngày này, Lâm Dịch hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm tu luyện dị năng, hắn đã hoàn toàn thích loại cảm xúc cực kỳ quái dị mà thoải mái, mát lạnh mà ôn hòa này rồi. Mỗi ngày trừ ăn cơm và ngủ ra, Lâm Dịch cả người đều chìm đắm trong đó.

Ngủ thật sự đã bị Lâm Dịch vứt bỏ sau nửa tháng tu hành. Bởi vì lúc đó, Thủy Linh Lung dạy cho Lâm Dịch một phương pháp so với ngủ còn hữu dụng hơn. Không chỉ có thể hoàn toàn tiêu trừ mệt nhọc trong một ngày, càng có thể gia tăng tinh thần lực không gián đoạn. Đó chính là minh tưởng.

Nói lên minh tưởng, đây cơ hồ chính là trụ cột trong trụ cột của Dị Năng Giả, phải biết rằng, thứ cần thiết nhất của Dị Năng Giả, chính là tinh thần thực.

Chiến đấu của Dị Năng Giả, so đấu chính là độ mạnh yếu của dị năng và độ lớn nhỏ tinh thần lực. Khi cường độ dị năng tương đương nhau, một phương tinh thần lực cường đại không thể nghi ngờ chiếm được ưu thế rất lớn. Phải biết rằng, một Dị Năng Giả tinh thần lực bị tiêu hao không còn gì, thậm chí còn không bằng một người bình thường. Bởi vậy có thể thấy được tầm quang trọng của minh tưởng đối với Dị Năng Giả.

Nhưng dưới tình huống bình thường, tinh thần lực tinh tiến và khôi phục đều cực kỳ chậm chạp. Dưới điều kiện tiên quyết là tiêu hao sạch sẽ không còn gì, chờ đợi tinh thần lực tự động khôi phục thì không có thời gian hơn một tháng thì hoàn toàn không có khả năng. Lúc trước Lâm Dịch trong rừng rậm chính là tình huống như vậy. Trên thực tế từ sau ngày đầu tiên khi tinh thần lực tiêu hao hết, một thời gian ngắn sau đó trong rừng rậm, tinh thần lực Lâm Dịch vẫn một mực ở vào trạng thái nửa bão hòa. Tuy rằng chưa nói tới đại não cực kỳ trống rỗng, nhưng tuyệt đối không phải phi thường có tinh lực. Mãi đến khi ra ngoài rừng rậm, từ trong cấm kị sâm lâm ra đến La Nhĩ thành thì tinh thần lực của hắn mới hoàn toàn khôi phục lại.

Qua đó hoàn toàn có thể thấy được tinh thần lực của Dị Năng Giả khó khôi phục đến mức nào.

Mà lần này dưới sự thăm dò của Lạp Cổ Kỳ, tinh thần lực cũng hoàn toàn tiêu hao không còn gì, nhưng chỉ trong vòng mười ngày đã khôi phục hoàn toàn. Nếu nói đến công lao, phải quy công cho phương pháp chữa trị tinh thần lực mà Thủy Linh Lung truyền thụ cho hắn. Mãi cho đến khi Thủy Linh Lung lại lần nữa truyền thụ cho hắn phương pháp minh tưởng, Lâm Dịch mới biết được, thứ trước kia Thủy Linh Lung truyền thụ cho hắn, chính là một bộ phận khôi phục tinh thần lực trong minh tưởng.

Minh tưởng chính thức, ngoại trừ giai đoạn khôi phục ra, còn có hai giai đoạn tăng vật, tinh luyện. Trong tu luyện bình thường, tăng vật và tinh luyện mới tương đối thường dùng, mà khôi phục thì chỉ khi nào tinh thần lực tiêu hao mới sử dụng.

Dưới tình huống tinh thần lực hoàn toàn khôi phục, ý thức Lâm Dịch chìm vào trong ý thức hải, đầu một mảnh không minh, theo thời gian chậm rãi trôi qua, tốc độ Linh Hồn Kim Châu xoay tròn và sợi tơ kéo ra từ Kim Châu càng lúc càng nhanh. Thời gian dần trôi qua, vượt qua bong bóng lĩnh vực màu xanh da trời bao vây lấy Kim Châu, biến thành tinh thần lực màu vàng lam, tiến nhập vào trong tinh thần lực cực kỳ thật thà chất phác.

Từ chỗ Thủy Linh Lung Lâm Dịch biết được, trạng thái tinh thần lực của hắn lúc này còn ở vào trạng thái cấp thấp nhất, tuy rằng số lượng tinh thần lực đã đạt đến cảnh giới Thủ Hộ Giả, nhưng kỳ thật độ tinh thuần của tinh thần lực lại xa xa không đạt tới tiêu chuẩn.

Tinh thần lực tinh thuần chính thức, chính là trải qua gia đoạn tinh nguyện của minh tưởng ngưng kết lại, cuối cùng hình thành hình thái lỏng, mà nghe nói Thánh Giai tinh thần lực, đã tạo thành trạng thái hoàn toàn thực thể! Về cơ bản cùng tồn tại với Linh Hồn Kim Châu! Đã đến một bước này, độ tinh khiết của tinh thần lực đã đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng được! Cho dù muốn tiêu hao sạch sẽ, cũng không phải là chuyện dễ dàng! Hơn nữa lực khôi phục lại càng tăng trưởng trên diện rộng!

Mà việc Lâm Dịch làm lúc này, chính là quá trình ngưng kết.

11-03-2013, 11:03 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

110. Chương 141: Minh Tưởng! (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này số lượng tinh thần lực của Lâm Dịch đã cực kỳ khổng lồ, chỉ là về mặt chất lượng vẫn chưa đủ. Dưới sự không ngừng cố gắng thông qua phương pháp mà Thủy Linh Lung truyền thụ để ngưng kết và thời gian, có thể dùng kỳ tích để hình dung, phiến tinh thần mang màu vàng lam đã nhỏ đi rất nhiều, dưới tầng tinh thần mang màu vàng lam kia, một tầng tinh thần lực chất lỏng trong suốt màu vàng lam đột nhiên xuất hiện..

Khi tất cả tinh thần lực hoàn toàn ngưng kết thành tinh thần lực chất lỏng màu vàng lam thì chính là lúc Lâm Dịch chính thức bước vào đẳng cấp Thủ Hộ Giả Dị Năng! Đến lúc đó. . . Chỉ sợ hiệu trưởng sẽ lại đến dò xét lần nữa, dưới tình huống không uổng phí công phu gì muốn tiêu hao sạch sẽ tinh thần lực Lâm Dịch, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Bất quá dù là minh tưởng cũng không thể tiến hành vĩnh viễn không ngừng. Sau khi tiến hành minh tưởng ước chừng ba canh giờ, Lâm Dịch rất tự nhiên mở mắt, tu hành minh tưởng hôm nay đã đạt đến trạng thái bão hòa rồi.

Lập tức đứng lên từ mặt đất, bỗng nhiên nhúc nhích gân cốt.

Tuy rằng đã có hơn một tháng không hảo hảo hoạt động, nhưng Lâm Dịch lại cảm giác toàn thân thư thái, không có chút cảm giác nào không khỏe cả. Nhưng sau khi hoạt động vài cái, Lâm Dịch vẫn có ý định tu hành thể năng một chút.

Kiện y phục tu hành màu đen kia vẫn mặc trên người hắn, sau khi bỏ đi áo ngoài, Lâm Dịch cứ như vậy đi ra ngoài.

Thủy Linh Lung tuy rằng với tư cách một trong năm đạo sư cấp bậc Thủ Hộ Giả của Ngũ Hành Học Phủ, nhưng nàng cũng không có sân nhỏ độc lập, cái này khiến Lâm Dịch rất nghi hoặc. . . Ban đầu lúc ở Tông Phạm, mỗi một học viên của ban đặc biệt đều có một cái sân. . . Dị năng Thủ Hộ Giả so với bọn người Ngụy Kiếm càng cường đại hơn rõ ràng lại không có. Phải biết rằng, Ngũ Hành chính là học phủ so với Tông Phạm còn cổ xưa, cường đại hơn nhiều a!

Trên thực tế hắn nghi ngờ rất nhiều lần, chỉ có điều vẫn một mực không hỏi thôi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch ra ngoài trong hơn một tháng này, trước kia nhiều nhất chỉ là tới cửa ra vào nhìn xuống lầu thôi.

Ra khỏi đại môn, Lâm Dịch mới ngạc nhiên phát hiện. . . Trường này đã đi học rồi.

Gian phòng của Thủy Linh Lung ở lầu sáu, dưới lầu có một cái sân nhỏ, mà cửa chính của sân nhỏ, đối diện chính là đường bằng của thao trường trường học. Khi Lâm Dịch đi ra ngoài mới phát hiện học viện này đã tràn ngập trong không khí náo nhiệt rồi.

Ngũ Hành Học Phủ tuy rằng là trường học Dị Năng Giả tương đối cổ xưa ở Bạch Đế, nhưng số lượng Dị Năng Giả thật sự quá thấp, thêm vào ở Bái Đặc thành phố cách Ngũ Hành Học Phủ không xa còn có một trường học Dị Năng Giả chuyên môn tuyển nhận Dị Năng Giả nữa, vậy nên khiến đệ tử của Ngũ Hành cũng không nhiều lắm.

Nhưng dù như thế, nhưng cũng không dưới ba vạn người.

Thao trường này cũng thật là lớn, Lâm Dịch nhìn ra một chút, nơi này, ước chừng hai vạn đến hai vạn năm mét, lộ ra rất lớn.

Nhưng mà Ngũ Hành Học Phủ chỉ chuyên môn dùng để huấn luyện Dị Năng Giả, đối với phương diện thể năng lại không quá chú ý. Bởi vậy mặc dù có đường băng dài như vậy, nhưng trên đường băng lại không có bao nhiêu người.

Ngược lại trên bãi tập thỉnh thoảng lại nhấp nhoáng từng đợt vầng sáng rực rỡ tươi đẹp khiến Lâm Dịch có chút cảm thấy hứng thú. Mặc dù mình cũng là Dị Năng Giả, nhưng lại không khí dị năng dày đặc thế này, Lâm Dịch lại chưa từng được cảm thụ qua.

Ngẫu nhiên, Lâm Dịch thậm chí có thể nhìn thấy trên không trung lóe ra vài thân ảnh. . . Đại khái là phong hệ, hoặc là hỏa hệ Dị Năng Giả a. . .

Lắc đầu, Lâm Dịch luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ. Sau khi hoạt động ước chừng ngàn mét, tốc độ của Lâm Dịch bỗng nhiên bắt đầu nhanh hơn!

Phương thức tu hành của Lâm Dịch cho tới nay chính là bắt buộc mình đến cực hạn, sau đó tìm kiếm đột phá trong cực hạn, cho nên, tốc độ của hắn hoàn toàn bạo phát ra.

Thử nghĩ, với lực lượng ngũ cấp Chiến Sĩ của Lâm Dịch, hoàn toàn bộc phát ra tốc độ, là loại cảnh tượng gì?

Chỉ thấy thân thể Lâm Dịch rõ ràng biến thành một đạo hư ảnh! Dùng tốc độ siêu cao nhanh chóng chạy nước rút qua ngàn mét!

- Đó là phong hệ a?

Lâm Dịch đề thăng tốc độ không được bao lâu, đã có người quan sát hắn.

- Hẳn là vậy, thật sự rất khắc khổ, trời rất nóng còn luyện Phong Hành Thuật nữa.

- Ngươi không hiểu sao? Sau khi thi triển Phong Hành Thuật, căn bản không uổng phí thể lực, hơn nữa bên cạnh thân thể thi thuật giả còn có một hồi gió lốc cực lớn xoay quanh, ánh mặt trời căn bản không thể bắn vào được, cho nên lúc nào cũng có thể tu hành. Bất quá. . . Thoạt nhìn Phong hành thuật của người này

đẳng cấp không thấp ah. . . Tuy rằng so với Khắc Lí Tư lão sư vẫn có chênh lệch nhất định, nhưng với tư cách đệ tử, đã rất tốt rồi.

- À? Làm sao ngươi biết?

- Ta chính là phong hệ mà.

- Ách. . .

Hành vi của Lâm Dịch chỉ đưa tới một hồi chú ý liền không ai chú ý tới hắn nữa. Dù sao cũng không có ai vì việc nhỏ như vậy mà đi chú ý cả.

Bất quá qua ba vòng, Lâm Dịch đã mồ hôi đầm đìa, tay chân cũng có chút mềm nhũn ra. Một vòng này là hơn hai mươi km, ba vòng ước chừng hơn sáu mươi km. . . Đây đã đến cực hạn thuần thể thuật của Lâm Dịch.

- Xem ra không có rút lui.

Lâm Dịch thở hổn hển, trong nội tâm âm thầm thì thầm, sau đó bắt đầu chuyển động.

Thân thể vừa mới chạy xong rất nhu hòa, sau khi tùy tiện làm mấy động tác, Lâm Dịch liền bắt đầu tu hành thể thuật.

Bá, bá, XIU…. XIU…, BA~ BA~. . .

Từng đợt tiếng xé gió vang lên, tuy rằng đã đạt đến cực hạn, nhưng động tác của Lâm Dịch vẫn dứt khoát mà có lực, nỗ lực khống chế tiết tấu hô hấp, mưu cầu vượt qua cực hạn này.

Đây là phương pháp đột phá cực hạn Lâm Dịch phát hiện trong lúc vô tình. Sau khi thể năng tiêu hao sạch sẽ, lại tiến hành tu hành thể thuật, cũng bắt buộc mình làm vô cùng tiêu chuẩn, phương diện hô hấp cũng phải nỗ lực khống chế, cảm giác ngực khó chịu như vậy rất dễ dàng sẽ có thể giúp người đột phá cổ chai thể năng. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải vượt qua được..

11-03-2013, 11:03 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

111. Chương 142-143: Tin Tức Lâm Yến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Rất hiển nhiên lần này Lâm Dịch đã thất bại, sau khi đá gió lái một cái, Lâm Dịch rơi xuống trên mặt đất, ngực gần như muốn bạo tạc nổ tung, hít thở không thông làm cho hắn lại bất chấp khống chế hô hấp bắt đầu thở dốc.

- Lại kém một chút. . . Xem ra, về sau còn phải thường xuyên tu hành mới được. . .

Lâm Dịch vừa thở dốc vừa nghĩ đến. Bất quá hắn cũng không uể oải. Thể năng tu hành, vốn cũng không phải chuyện một lần là xong.

- Thật đẹp trai! !

Sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm sợ hãi thán phục, Lâm Dịch nghe tiếng quay đầu lại. . . Vừa rồi quá mức tập trung tu hành nên căn bản không chú ý đến sau lưng có người.

Xuất hiện sau lưng chính là một gã thiếu niên tướng mạo rất anh tuấn. Thiếu niên mặc một bộ quần áo thoạt nhìn đã biết không thấp, xem ra gia thế không tệ. nhìn thấy Lâm Dịch xoay người lại, trên mặt hiện lên một vòng đỏ ửng, nhưng chợt lộ ra một dáng tươi cười.

Vừa rồi nhìn cú đá giò lái cuối cùng của Lâm Dịch, sau đó động tác lưu loát dứt khoát xoay người rơi xuống đất, thiếu niên kia lập tức mở to hai mắt nhìn, nhịn không được tán thưởng, lúc này mới khiến Lâm Dịch phát hiện.

Đã bị phát hiện rồi, thiếu niên kia lại cười nói:

- Ngươi tốt. Ta gọi Lỗ Tây, động tác vừa rồi. . . Là thể thuật sao?

Đại bộ phận Dị Năng Giả thời gian thức tỉnh đều tương đối sớm, ước chừng mười tuổi đã thức tỉnh rồi. Chỉ có số rất ít người bởi vì đủ loại nhân tố tiên thiên hậu thiên mà thời gian thức tỉnh bị kéo dài ra. Bởi vậy có một bộ phận lớn Dị Năng Giả đều chỉ thấy qua thể thuật, nhưng tới bây giờ vẫn chưa từng tiếp xúc qua. Rất hiển nhiên, Lỗ Tây trước mặt này, có lẽ chính là người thời gian thức tỉnh rất sớm, chưa tiếp xúc qua thể thuật.

Trên thực tế Lỗ Tây đã thấy qua thể thuật, chỉ có điều. . . Trong số thể thuật hắn thấy, động tác có thể tiêu sái và suất khí như Lâm Dịch, dứt khoát mà lưu loát, lại không có mấy người. Đây cũng là vì sao khi nhìn thấy động tác của Lâm Dịch lại sợ hãi thán phục như thế.

Dáng tươi cười của Lỗ Tây rất là chân thành, lúc cười lộ ra hàm răng chỉnh tề, khiến người rất khó sinh ra ác cảm với hắn. Lâm Dịch lập tức cũng vò đầu cười cười, sau đó nhẹ gật đầu

- Ta gọi Lâm Dịch.

- Rất hân hạnh được biết ngươi, Lâm Dịch.

Lỗ Tây tự nhiên cười cười, duỗi tay phải ra, ở trong Tông Phạm Lâm Dịch đã có học qua lễ nghi giao tế, tự nhiên hiểu rõ đây là lễ nghi giao tế giữa nhân sĩ thượng lưu trên đại lục, tỏ vẻ hữu hảo, cùng không có địch ý.

Sau khi ngẩng người, Lâm Dịch cũng vươn tay phải của mình, nắm chặt tay Lỗ Tây, cười nói:

- Ta cũng rất hân hạnh được biết ngươi.

Hai tay nắm chặt, liền tách ra. Lỗ Tây tán thán nói:

- Thể thuật của ngươi thật khí thế a.

Lâm Dịch ngẩn người, chợt gãi gãi đầu, không có ý tứ cười nói:

- Khiến ngươi chê cười.

Nhìn ra Lâm Dịch tương đối dễ nói chuyện, lập tức Lỗ Tây nói thẳng:

- Ngươi có thể dạy ta thể thuật không? Chính là những động tác rất anh tuấn ban nãy ấy.

Lâm Dịch lập tức sững sờ, không nghĩ tới đối phương lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này. Sau khi ngẩng người, Lâm Dịch không có ý tứ vò đầu nói:

- Nhưng ta chưa từng dạy người khác. . .

Lỗ Tây lập tức tiếp lời nói:

- Không có sao không có sao! Ta chỉ muốn học mấy động tác vừa rồi là được. . .

Lâm Dịch lại ngẩn người, cảm thấy hoàn toàn không rõ đối phương muốn học những động tác đơn giản như ban nãy làm gì. . . Nhưng nếu đối phương đã nói ra rồi, Lâm Dịch ngược lại cũng không nên cự tuyệt. Dù sao mỗi ngày đều phải ra ngoài tu hành, nhiều thêm một người cũng không sao cả.

Lập tức nhẹ gật đầu, nói:

- Vậy được rồi.

Lỗ Tây lập tức lộ ra biểu lộ vui vẻ cười nói:

- Chúng ta chừng nào thì bắt đầu đây?

Lâm Dịch nghĩ nghĩ, nói:

- Về sau mỗi sáng sớm 6h chờ ta ở ngay chỗ này.

Lỗ Tây nghĩ nghĩ. Việc học tập của học phủ kỳ thật cũng tương đối thả lỏng, 6h cũng không sớm lắm. Lập tức cười gật đầu nói:

- Cứ quyết định như vậy nhé, ngày mai ta tới tìm ngươi!

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, Lỗ Tây liền vẫy tay với Lâm Dịch, bên ngoài thân thể bỗng nhiên lóe lên hoàng mang, trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Dịch, sáp nhập vào dưới mặt đất. . . Lâm Dịch sửng sốt tốt hồi lâu mới lấy lại tinh thần. . .

- Dị năng. . . Quả nhiên rất thần kỳ. . .

Lấy tiến độ tu hành của Lâm Dịch trước mắt, tuy rằng đã học xong cách làm thế nào để điều khiển dị năng, nhưng khoảng cách sử dụng như tay chân vẫn còn một đoạn chênh lệch, chớ đừng nói chi đến Ngũ Hành độn thuật như thế này, lập tức có chút sợ hãi thán phục. Lại nghĩ tới tình cảnh Khắc Lí Tư theo gió phiêu tán trên không trung, cộng thêm bộ dạng Lỗ Tây mới quen đột nhiên dung nhập vào lòng đất, càng làm cho Lâm Dịch không ngừng hâm mộ. . .

Bất quá hâm mộ vẫn là hâm mộ, Lâm Dịch ngược lại vẫn rất rõ ràng đạo lý ăn một miếng lớn cũng không thể mập ngay được. Sau khi nhúc nhích thân thể, liền về tới gian phòng.

Mãi cho đến 6, 7h chiều, Thủy Linh Lung mới từ bên ngoài về đến nhà, mà Lâm Dịch sớm đã làm tốt bữa tối.

Cái gọi là hài tử nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà. Từ lúc đến Hi Mạn trấn, Lâm Dịch đã nấu ăn rất ngon, lúc trong rừng rậm, lại càng tự mình động thủ. Sau khi tinh thần lực Lâm Dịch khôi phục lại, hắn liền ôm chuyện nấu cơm vào người mình. Trên thực tế, đây cũng là một phương thức biểu đạt cảm kích của Lâm Dịch đối với Thủy Linh Lung a. Dù sao đối phương và mình vô thân vô cố, nhưng chịu thu mình làm đệ tử, cũng dốc túi truyền thụ phương pháp sử dụng dị năng, việc này khiến Lâm Dịch thật sự rất cảm kích.

- Lão sư, người trở về rồi.

Thấy Thủy Linh Lung từ ngoài phòng tiến đến, Lâm Dịch liền đứng lên.

Nhìn thấy đồ ăn tràn đầy cả bàn, Thủy Linh Lung lập tức lộ ra dáng cười vui vẻ nói:

- Ngươi lại tự mình xuống bếp rồi sao? Ha ha, xem ra hôm nay lại có lộc ăn rồi.

Lâm Dịch lại không có ý tứ gãi gãi đầu, không nói gì.

Thủy Linh Lung đến phòng bếp theo múc nước rửa mặt mũi tay chân, lúc này mới đi đến phòng khách, ngồi vào vị trí.

Nhìn bộ dáng có vẻ đói bụng lắm. . . Ngẫm lại cũng đúng, hôm nay trường học vừa mới khai giảng, rất nhiều chuyện cần nàng đi an bài. Dù sao, nàng với tư cách là phó tổ trưởng thủy hệ, chung quy vẫn phải phụ trách một chút. Lập tức cũng không khách khí nữa, sau khi mời Lâm Dịch một tiếng liền bắt đầu động bát đũa.

Không thể không nói, Thủy Linh Lung quả thật là một mỹ nhân hiếm có, mặc dù là lúc ăn, tư thái bộ dạng thùy mị cũng cực kỳ ưu nhã.

Sau khi Lâm Dịch ăn vài miếng, đột nhiên buông chén xuống nói:

- Lão sư, có thể nhờ người giúp đệ tử nghe ngóng một người được không?

Thủy Linh Lung ngẩn người, sau đó lau dầu mỡ nơi khóe miệng một chút:

- Sao thế, ở chỗ này ngươi có người quen sao?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, sau đó có chút chờ mong nói:

- Là muội muội của ta, nàng vào lúc. . . Ân. . . Hẳn là ba năm trước đây đã từ hành tỉnh Lí Khắc xuất phát, hẳn là đến học viện Ngũ Hành rồi. Bởi vì muội ấy cũng giống ta, cũng là thủy hệ Dị Năng Giả, trừ đi thời gian đi đường. . . Hẳn là vào năm trước đã vào trường học.

Lâm Dịch vẫn không quên nghe ngóng nơi hạ lạc của Lâm Yến, lúc vừa đến đây, biết rõ trường học còn chưa khai giảng, mà đang trong thời gian nghỉ, trường học lại không ủng hộ việc ở lại. Nói cách khác, Lâm Yến lúc ấy khẳng định không ở trong trường học. Vốn định sau khi khai giảng sẽ hỏi Thủy Linh Lung. . . Nhưng ai biết lần này lại chìm đắm vào trong học tập dị năng, ngược lại đã quên đi mất chuyện này. . . Nếu không phải hôm nay đi ra ngoài tu hành thể thuật, Lâm Dịch còn không biết trường học đã đi học nữa.

Thủy Linh Lung kinh ngạc nói:

- Muội muội của ngươi cũng là thủy hệ dị năng?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng vậy. . . Lão sư, có gì không đúng sao?

Chứng kiến biểu lộ kinh ngạc trên mặt Thủy Linh Lung, Lâm Dịch không khỏi hỏi.

Thủy Linh Lung lắc đầu cười nói:

- Thật cũng không có không đúng. . . Chỉ là bình thường tình huống hai huynh muội ruột thịt đều có dị năng có chút hiếm thấy thôi. . . Ha ha. Không có vấn đề, muội muội của ngươi tên gọi là gì? Ta xem đã nghe qua chưa.

- Lâm Yến, muội ấy gọi là Lâm Yến.

Lâm Dịch có chút chờ mong nhìn Thủy Linh Lung. Mà Thủy Linh Lung thì trầm tư một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Ta chưa từng nghe qua. . . Bất quá nàng nếu là đệ tử của trường chúng ta thì nhất định sẽ rất dễ tìm. Yên tâm đi, trước ngày mai ta sẽ mang nàng đến gặp ngươi.

Thủy Linh Lung cuối cùng cười nói.

Con mắt Lâm Dịch phát sáng lên, nhưng đột nhiên nói:

- Lão sư. . . Người sau khi tìm được muội ấy thì trực tiếp nói cho đệ tử biết muội ấy học lớp nào là được rồi. . . Đệ tử muốn cho muội ấy một sự bất ngờ.

Nhìn Lâm Dịch có chút chờ mong và nét mặt hưng phấn, Thủy Linh Lung lại lắc đầu bật cười nói:

- Xem ra, cảm tình của huynh muội các ngươi rất tốt a? Ha ha. . . Được rồi. Ta đáp ứng ngươi.

- Tạ ơn Thủy lão sư!

Lâm Dịch lập tức lộ ra dáng tươi cười vui vẻ. . .

Đã là đêm khuya nhưng Lâm Dịch lại có chút hưng phấn ngủ không yên. Ngày mai có thể biết rõ vị trí của Lâm Yến, hắn sao có thể ngủ được?

Đương nhiên, đồng thời chờ mong, Lâm Dịch còn cảm thấy một tia lo lắng. . . Vạn nhất, vạn nhất phụ thân và muội muội cũng không tới đây, hắn nên làm gì bây giờ?

Bất quá cái vạn nhất này rất nhanh bị hắn đè ép xuống, bởi vì hắn tin tưởng, chỉ cần Lâm Yến thật sự là thủy hệ Dị Năng Giả, vậy thì bọn họ nhất định sẽ đến Ngũ Hành Học Phủ. Bởi vì trong toàn bộ đại lục, ngoại trừ nơi này, lhông có nơi thứ hai dạy bảo Ngũ Hành thuật pháp nữa.

Ngày tiếp theo Lâm Dịch vượt qua trong cảm xúc hồi hộp và chờ mong. Tu hành Dị năng cũng bởi vì cảm xúc xao động mà không thể không đình chỉ một ngày. . . Bất quá buổi sáng vẫn không có thất ước mà đi đến đường băng, mà Lỗ Tây cũng đang chờ ở đó. Hôm nay Lâm Dịch cũng không tiến hành tu hành cực hạn, chỉ là tùy tiện tu hành một chút, sau khi dạy Lỗ Tây mấy động tác liền về nhà chờ đợi.

Mãi cho đến buổi tối Thủy Linh Lung mới vào cửa, con mắt Lâm Dịch lập tức sáng ngời, lập tức không thể chờ đợi được mà hỏi:

- Lão sư, có tin tức không? Có tin tức không?

Thủy Linh Lung mới vừa vào cửa chứng kiến biểu lộ sốt ruột của Lâm Dịch, lập tức xùy cười:

- Có cần phải gấp gáp như vậy không?

Bị Thủy Linh Lung cười cười, Lâm Dịch lại có chút không có ý tứ gãi gãi đầu, nhưng trong lòng vẫn vội vàng vô cùng. Lập tức vẫn nhịn không được lại hỏi:

- Lão sư, đến cùng có tin tức không. . .

Thủy Linh Lung chứng kiến biểu lộ sốt ruột của Lâm Dịch, cũng không có ý tiếp tục trêu chọc hắn nữa, lập tức gật đầu nói:

- Đã tìm được.

Lâm Dịch lập tức kinh hỉ mở to hai mắt nhìn! Một ngày vội vàng xao động lập tức biến mất không thấy gì nữa, trong đầu lập tức hiện ra bộ dáng mập mạp đáng yêu của Lâm Yến khi còn bé, lập tức cấp thiết hỏi:

- Lão sư, muội ấy ở nơi nào? Ở nơi nào thế?

Thủy Linh Lung cười nói:

- Nàng phải đi nhập học, hôm nay ở lớp Giáp năm hai thủy hệ.

Lâm Dịch lập tức đại hỉ nói:

- Lão sư, ta đi tìm muội ấy!

Nói xong, cũng không đợi Thủy Linh Lung nói chuyện, Lâm Dịch đã chạy ra khỏi cửa phòng.

- Aizzz! . . .

Khi Thủy Linh Lung kịp phản ứng hô một tiếng, Lâm Dịch cũng sớm đã không còn bóng dáng.

Thủy Linh Lung lập tức không khỏi một hồi buồn cười. Đây là lần đầu tiên nàng thấy bộ dáng Lâm Dịch gấp gáp như vậy đấy, bất quá. . .

- Hắn biết lớp Giáp năm hai thủy hệ ở nơi nào sao? Hơn nữa. . .

Thủy Linh Lung nhìn nhìn sắc trời đen kịt ngoài cửa sổ.

- Trời đã tối rồi. . .

Thủy Linh Lung chỉ phải lắc đầu bật cười.

11-03-2013, 11:05 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

112. Chương 144-145: Thí Luyện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Sau khi Lâm Dịch xông xuống lầu, đi một khoảng cách rất xa mới xấu hổ phát hiện ra. . . Mình căn bản còn không biết lớp Giáp năm thứ hai thủy hệ ở chỗ nào. . . Ngẩng đầu nhìn sắc trời, dĩ nhiên đã sắp hoàn toàn tối sầm lại, Lâm Dịch lập tức gãi gãi đầu.

- Để ngày mai đi tìm vậy?

Lâm Dịch có chút không biết làm sao. Bất quá tâm tình bức thiết muốn nhìn Lâm Yến lại khiến hắn căn bản không cách nào đợi qua buổi tối này được.

Cuối cùng vẫn quyết định hôm nay đi. Tính toán thời gian, hắn và Lâm Yến đã chừng hơn năm năm không gặp mặt. . . Tiểu nhà đầu béo mũm mĩm trước kia, hôm nay trưởng thành ra bộ dáng gì rồi?

Nghĩ đến đây, Lâm Dịch liền không nhịn được hưng phấn một hồi.

Lập tức rất nhanh chạy vào trong khu kiến trúc đối diện thao trường, tìm được một người biết được vị trí lớp Giáp năm thứ hai thủy hệ ở chỗ nào.

Cũng may, cách chỗ này cũng không xa lắm.

Từ trong miệng Thủy Linh Lung, Lâm Dịch biết được trường học này phi thường lớn. . . Nếu như vị trí lớp Giáp năm hai thủy hệ cách đây quá xa thì Lâm Dịch cũng chỉ có thể đợi ngày mai thôi. Dù sao sắc trời hôm nay cũng tối rồi, cũng có lẽ bây giờ đi qua, các nàng cũng đã quay về kí túc xá rồi.

Đi đến vị trí lớp Giáp năm hai thủy hệ, càng đến gần, tim Lâm Dịch đập càng nhanh, cuối cùng, lại nhịn không được lộ ra dáng tươi cười. . .

- Sau khi Yến nhi thấy mình sẽ có biểu lộ gì đây?

Lâm Dịch chờ mong thầm nghĩ.

Rất nhanh, một lầu dạy học xuất hiện ở trước mắt Lâm Dịch, hít sâu một hơi, Lâm Dịch lên lầu.

- Lầu ba. . .

Sau khi đến lầu ba, Lâm Dịch quẹo khỏi cầu thang, đi về phía hành lang. . .

- Căn thứ ba. . . Căn thứ ba. . .

Rốt cục, biển số trên cửa gỗ xuất hiện mấy chữ lớp Giáp năm thứ hai, Lâm Dịch minh bạch, đã đến rồi.

Lại lần nữa hít sâu một hơi, trên mặt Lâm Dịch lộ ra một dáng cười chờ mong, đi tới cửa ra vào. . .

- Ôi. . .

Lâm Dịch một lòng nghĩ ngợi nhìn thấy Lâm Yến, căn bản không lưu ý đột nhiên có một người đi ra từ phòng học, lập tức lập tức đụng người nọ lộn ra ngoài. . . Phải biết rằng, thực lực của Lâm Dịch lúc chưa phá môn cũng là tương đương với ngũ cấp Chiến Sĩ! Cũng may lần va chạm này cũng không nặng, nếu không trực trực tiếp đâm chết người này cũng không phải không có khả năng. . . Phải biết rằng, thân thể Dị Năng Giả lớn đều là phi thường gầy yếu. . .

- Ngươi làm gì thế? ! Đi đường không mang theo mắt sao? !

Tiếng mắng có chút phẫn nộ vang lên, Lâm Dịch lập tức không có ý tứ xoay người đỡ nữ hài bị đụng lên, xin lỗi nói:

- Thực xin lỗi thực xin lỗi. . . Ta không chú ý. . .

Hiển nhiên đụng không nhẹ. Nữ hài tử vẫn còn nhe răng nhếch miệng xoa bờ mông bị đụng đau, sau đó mới ngẩng đầu lên.

Bộ dáng thanh tú và tuấn dật của Lâm Dịch hiển nhiên vượt ngoài dự kiến của nữ hài, sau khi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lập tức bao nhiêu nộ khí cũng tiêu tán hơn phân nửa. . . Không thể không nói, tướng mạo một người, nhiều khi vẫn rất hữu dụng.

- Ách. . . Không có việc gì. . .

Thấy Lâm Dịch vẫn còn tràn đầy áy náy xin lỗi, nộ khí trong lòng nữ hài cũng tiêu tán đi không ít. Nữ hài tử đều có một chứng bệnh, chính là ở trước mặt người đẹp trai đều thích biểu lộ ra một bộ dạng ôn nhu. . . Nữ hài tử trước mắt này hiển nhiên cũng không thể ngoại lệ.

- Thật sự thực xin lỗi. . .

Lâm Dịch lại nói một tiếng xin lỗi, sau đó mới nhìn vào phòng học, phát hiện bên trong đã không có một bóng người, lập tức trên mặt liền lộ ra vẻ thất vọng.

Nữ hài tử một mực quan sát thần sắc Lâm Dịch không khỏi hỏi:

- Đồng học, ngươi có chuyện gì không?

Lâm Dịch lúc này mới nghĩ đến nữ hài tử này là từ trong phòng học đi ra, nói không chừng chính là đồng học của Lâm Yến! Lập tức con mắt sáng ngời, hỏi:

- Xin hỏi. . . Lâm Yến học ở lớp này sao?

Biểu lộ có chút chờ mong nhìn cô bé kia.

Vấn đề của Lâm Dịch khiến nữ hài tử sững sờ.

- Chẳng lẽ. . . Lại là một người sao?

Trong nội tâm nữ hài tử nghi hoặc.

Lập tức có chút đau đầu, nhưng vẫn gật đầu

- Đúng vậy, Lâm Yến ở lớp này, bất quá hôm nay đã đi thí luyện rồi.

- Thí luyện?

Lâm Dịch lập tức mơ hồ.

Nữ hài tử gật đầu nói:

- Đúng vậy, là lão sử chúng ta yêu cầu, xế chiều hôm nay vừa rời đi.

Lâm Dịch lập tức sửng sốt. . . Chợt lộ ra biểu lộ thất vọng, nhưng sau đó lập tức lại hỏi:

- Đại khái phải mất bao lâu mới về?

- Ách. . .

Nữ hài ngẩn người. Sau đó nói:

- Ân. . . Thí luyện bình thường đều mất chừng hai ba tháng. . . Bất quá đôi khi cũng sẽ lâu hơn một chút. . .

Lâm Dịch nhất thời há hốc mồm. Hai ba tháng? Vốn nghĩ hôm nay có thể nhìn thấy Lâm Yến. . . Không nghĩ tới nàng rõ ràng lại đi lịch lãm rèn luyện rồi? Còn phải mất ba tháng thậm chí còn lâu hơn? Thất vọng lập tức từ trong mắt Lâm Dịch lộ ra ngoài, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi:

- Thí luyện ở chỗ nào vậy?

Nữ hài tử nghe xong lập tức cảm thấy sững sờ, thầm nghĩ: Tên này ngược lại có chút nghị lực, mấy con ruồi khác sau khi nghe tin này về cơ bản đều thất vọng rời đi. . . Không nghĩ tới tên này lại muốn đến chỗ thí luyện để tìm?

Nhưng trên mặt lại lắc đầu nói:

- Mỗi lần thí luyện đều ở một nơi khác nhau, cho nên ta cũng không rõ lắm.

Lâm Dịch lúc này mới lộ ra vẻ thất lạc, sau khi sửng sốt thật lâu, lúc này mới nhiệt tình nói với cô bé kia:

- Cảm ơn ngươi.

Chứng kiến biểu lộ thất lạc trên mặt Lâm Dịch, nữ hài tử kia trong nháy mắt rõ ràng sinh ra một loại xúc động muốn nói cho hắn biết sự thật. . . Bất quá vừa nghĩ tới hảo tỷ muội của mình, lập tức nhẹ gật đầu, nhưng không nói thêm gì nữa. Lâm Dịch cứ như vậy mang theo biểu lộ thất vọng quay người rời đi. . .

Nữ hài tử kia ngẩn người nguyên tại chỗ, sau đó đột nhiên quay người bước nhanh về phía phòng ngủ. . .

Khi thấy Lâm Dịch vẻ mặt thất lạc tiến vào từ ngoài cử, Thủy Linh Lung lập tức kỳ quái hỏi:

- Làm sao vậy? Không tìm được muội muội của ngươi?

Lâm Dịch thất lạc nhẹ gật đầu. Sau đó đột nhiên nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu hỏi:

- Lão sư, trường học có thí luyện gì sao?

Thủy Linh Lung bị vấn đề đột nhiên của Lâm Dịch khiến hơi sững sờ, chợt kịp phản ứng nói:

- Nàng đi thí luyện rồi?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nói:

- Là một nữ hài tử lớp các nàng nói cho đệ tử biết, lão sư, cái gì gọi là thí luyện? Thí luyện ở chỗ nào thế?

Lâm Dịch nghi hoặc hỏi.

Thủy Linh Lung gật đầu nói:

- Nguyên lai là nàng đi thí luyện, dưới tình huống bình thường, thí luyện là Dị Năng Giả đã ngoài năm hai mới phải làm, cũng giống một loại huấn luyện thực chiến vậy, để những học viên hoàn toàn quen thuộc các kĩ năng học được ở năm nhất, mà địa điểm thí luyện, bình thường đều ở thí luyện sâm lâm sau học viện.

Lại ở sau học viện! Lâm Dịch lập tức nghĩ đến dã ngoại tu hành ở học viện Tông Phạm lúc trước, loại thí luyện này hoàn toàn giống với dã ngoại tu hành! Cái này. . .

Lâm Dịch lập tức cấp thiết hỏi:

- Có thể gặp nguy hiểm không?

Thủy Linh Lung bị biểu lộ đột nhiên gấp gáp của Lâm Dịch làm cho hoảng sợ, sau đó cười nói:

- Yên tâm đi, kỳ thật lại nói tiếp, thí luyện sâm lâm cũng là một bộ phận của học viện chúng ta. Đại đa số ma thú thuật thú bên trong đều là từ cấp hai đến cấp ba, là học viện phái người chuyên môn đến bên ngoài bắt về, không có gì nguy hiểm cả.

Lâm Dịch lúc này mới thở dài một hơi. . .

Thủy Linh Lung đón lấy cười nói:

- Không nên lo lắng, nếu muội muội của ngươi đang thí luyện ngươi cũng không nên đi quấy rầy nàng. Dù sao, thí luyện đối với một Dị Năng Giả mà nói là một bước phi thường trọng yếu, dù sao chỉ chừng hơn ba tháng, ngươi có thể đã gặp nàng rồi.

Nghe Thủy Linh Lung nói, Lâm Dịch tuy rằng cảm thấy vẫn còn chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu, sửa sang lại suy nghĩ. . . Hơn năm năm cũng qua đi, quả thật cũng không nên gấp nhất thời.

Lộ Ti vừa trở lại ký túc xá, liền lớn tiếng hô lên, đi đến ký túc xá bên cạnh.

Đám nữ hài tử tại bình thường đều lộ ra ngoài an tĩnh, nhưng kỳ thật đó chính là một loại ngụy trang của các nàng thôi, khi chính thức tất cả đều là nữ sinh, đám nữ hài tử điên cuồng nhiệt tình kém nam sinh chút nào, thậm chí còn hơn nữa. . .

Ký túc xá nữ sinh lúc này chính là như vậy, tươi sáng, toàn bộ một tòa lầu ký túc xá đều cực kỳ ồn ào, tiếng cười chói tai của các nữ sinh khiến màng tai người run lên, các nữ sinh mặc quần áo lót chạy qua chạy lại trên hành lang. . . Bất kỳ một nam nhân nào nhìn thấy, tuyệt đối đều nhịn không được máu mũi phun trào. . .

Lộ Ti đối với tràng cảnh trước mắt đã sớm quen thuộc, trên thực tế, nhiều khi, nàng là người điên cuồng nhất trong đám này. Dù sao ký túc xá nữ sinh là một khu kiến trúc độc lập. Ở chỗ này bốn phía tất cả đều là nữ sinh, cho dù chạy loạn, cũng không cần lo lắng bị lộ.

- Ai nha, phải gió à!

Nhũ phong đột nhiên bị tập kích, Lộ Ti lập tức kêu lên. Nhìn lại, là Đan Lị, một hảo hữu của nàng, khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười ác ý, lập tức tiến hành đánh trả, trong miệng mắng lên, Đan Lị hì hì cười cười, kéo Lộ Ti vào, hai ngọn núi ngạo nhân lập tức đè lên người Lộ ti, cười hì hì nói:

- Lại có cái gì tin tức à?

- Hôm nay. . . Ách. . . Không thể nói cho ngươi biết. Ta đi tìm Yến nhi!

Đột nhiên nhớ tới trước mặt chính là bà tám nổi danh trong lớp, Lộ Ti lập tức ngậm miệng lại, sau đó đi vào ký túc xá của mình.

- Quỷ hẹp hòi!

Đan Lị không khỏi mất hứng mắng theo một tiếng, sau đó cũng đi theo vào.

Ký túc xá cũng không lớn, ước chừng hai ba mươi mét vuông, ký túc xá Học viện Ngũ Hành là mỗi bốn người một gian, phân ra cao thấp. Ngoại trừ hai chỗ nằm cao thấp ra, cũng chỉ còn lại một cái bàn và một cái ghế đặt ở ví trí gần cửa sổ.

Ký túc xa của Lộ Ti các nàng lấy hồng nhạt là sắc điệu chủ, thêm nữa các nàng mua tranh vẽ của các thuật thú đáng yêu dán khắp nơi, màn che bốn góc màu hồng nhạt càng tăng thêm vài phần khí tức đáng yêu.

- Yến nhi.

Lộ Ti kêu một nữ hài tử đang ngồi trên ghế loay hoay gì đó, chỉ lưu cho các nàng một bóng lứng.

- À? Ti nhi, ngươi gọi ta à?

Thanh âm thanh thúy như Hoàng Anh xuất cốc vang lên, đồng thời nữ hài tử ngồi trên mặt ghế quay đầu lại.

Mái tóc đen nhánh như thác nước rối tung phủ xuống phần lưng bằng phẳng mảnh khảnh của nàng, dưới hàng mi như lá liễu là một đôi mắt to tỏa sáng, dưới sống mũi cao thẳng mà thanh tú là đôi môi phấn độ dày phù hợp. Đang khi nói chuyện mơ hồ có thể thấy được hàm răng trắng bóng. . . Tốt cho một tiểu mỹ nhân thanh tú thoát tục tuyệt sắc vô song!

Nếu như Lâm Dịch lúc này có ở đây, cũng không nhất định có thể liếc mắt nhận ra nữ hài tử hôm nay trổ mã xinh đẹp động lòng người như thế, chính là muội muội của hắn, Lâm Yến.

Vẻ đẹp so với trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lang Sa, so với vẻ đẹp ôn nhu của Thủy Linh Lung. . . Lâm Yến hẳn là thuộc về loại đẹp cực kỳ thanh thuần uyển lệ, khiến người nhịn không được sinh lòng thương tiếc a.

- Yến nhi, hôm nay lại có một con ruồi. . .

Lộ Ti đi tới ngồi bên người Lâm Yến, nói thẳng.

- Bất quá con ruồi này lớn lên thật sự rất suất khi a!

Đang khi nói chuyện, lại lộ ra bộ dạng mấy phần mê trai.

Nhưng Lâm Yến ngồi vị trí trên lại chúi đôi mi thanh tú xuống, chán ghét nói:

- Thật sự đáng ghét. . . Ngươi trả lời hắn thế nào?

Lộ Ti cười hì hì nói:

- Đương nhiên là dựa theo yêu cầu của ngươi mà trả lời a. . . Bất quá ta nói thật, hắn thật là một đại suất ca khó thấy được nha, Yến nhi thật sự không muốn cân nhắc một chút sao?

Lâm Yến xì mũi coi thường nói:

- Hừ, đẹp trai sao? Ngươi nếu nhìn thấy ca ca ta, ngươi sẽ biết rõ cái gì gọi là suất khí chính thức! Hừ

12-03-2013, 12:20 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

113. Chương 146-147: Bạch Lực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Đúng a Đúng a. . . Yến nhi ngươi nói lão ca ngươi suất khí thế nào. . . Nhưng ca của ngươi ở chỗ nào? Lúc nào mang bọn tỷ muội chúng ta tới làm quen một chút đó nha!

Đan Lị cũng đi đến, lập tức tiếp lời nói.

Lâm Yến nghe vậy lại ngẩn người, trên mặt xinh đẹp tú lệ lại lộ ra vài phần hương vị hoài niệm:

- Ta và ca ta đã có nhiều năm không gặp mặt. . . Hắn bây giờ còn đang ở hành tỉnh Khắc Lâm. . .

Nói xong, một đôi mắt sáng ngời lộ ra cảm xúc tưởng niệm, Lộ Ti và Đan Lị ở một bên đều ngẩn người. . . Mỗi lần nhắc tới ca ca Lâm Yến, Lâm Yến sẽ làm biểu lộ này. . . Hoàn toàn khác với tính cách tùy tiện bình thường của nàng.

Chính vào lúc này, ngoài cửa có một nữ hài tử bộ dáng thanh tú đi tới, vào cửa liền hô:

- Yến nhi, tên kia lại tới nữa!

Trên mặt Lâm Yến lập tức lộ ra biểu lộ bực bội cả giận nói:

- Tên kia có phiền hay không thế? ! Ta. . .

Dưới cơn tức giận, thiếu chút đã buộc miệng nói tục.

Lộ Ti và Đan Lị ở một bên lại che miệng cười nói:

- Ai bảo Yến nhi nhà chúng ta là vạn người mê chứ?

Lời này cũng không phải nói giả. Một năm trước khi Lâm Yến vừa tới trường học này, dựa vào tính cách hoạt bát sáng sủa, bề ngoài thanh tú động lòng người của mình, một lần hành động liền trở thành hoa khôi trong số đệ tử của thủy hệ. Nghe nói, một thân khí chất gần như ngang ngửa với Thủy Linh Lung đã tốt nghiệp cùng năm. cũng tấn cấp làm thủy hệ đạo sư phó tổ trưởng, trở thành mục tiêu truy đuổi cạnh tranh của các thủy hệ nam học viên.

Nhưng chuyện trong viện cái gì cũng truyền rất nhanh. . . Chuyện xuất hiện một mỹ nữ, bất quá chỉ sau ba bốn tháng, cũng đã truyền khắp toàn bộ trường học đều biết. . . Mà người theo đuổi Lâm Yến cũng từ đơn thuần riêng thủy hệ, biến thành Ngũ Hành phe phái.

Lúc bắt đầu Lâm Yến vẫn còn ôm cách nghĩ tương đối tốt là có thêm nhiều bạn bè nên tiếp xúc với những người này. . . Nhưng thời gian dần trôi qua, nàng phát hiện những người này ngày càng được một tấc lấn một thước! Trong đó có một học trưởng một mực có quan hệ không tệ với Lâm Yến, càng vào một hôm trời tối, trên đường đưa Lâm Yến quay lại nữ sinh ký túc xá, bởi vì không cách nào áp chế ái mộ trong lòng với Lâm Yến nên đã làm ra chút động tác khác người. . . Cũng may lúc ấy dị năng của Lâm Yến đã có thành tựu nhất định, tuy rằng còn không phải đối thủ của học trưởng này, nhưng học trưởng này ngay từ đầu cũng không ôm cách nghĩ muốn động vũ lực, lúc này mới khiến Lâm Yến thừa cơ đả thương sau đó trốn về ký túc xá.

Từ đó về sau, ngay tiếp theo Lâm Yến đối với tất cả những người ái mộ kia sinh ra cảm giác chán ghét, cho nên mới tìm cách tránh né, cũng đối với các nàng trong lớp là buổi tối nếu có người tới tìm mình thì cứ nói mình đi thí luyện rồi. . .

Cái này đương nhiên chỉ là một phương thức tránh né thôi, dù sao tính chấp nhất của người ái mộ rất mạnh, có một ít người ngay cả lên lớp cũng không thèm lên nữa, chuyên đứng ở phòng các nàng trông coi. . . Nhưng loại hành vi này, căn bản không phát huy được bất kỳ tác dụng nào cả.

Nhưng Lâm Yến tâm tư đơn thuần, nào có nghĩ nhiều như vậy? Mà dưới yêu cầu của nàng, các nàng khác trong lớp tự nhiên cũng sẽ vui vẻ phối hợp. Tất cả nữ sinh đều có quan hệ không tệ với Lâm Yến. . . Mà nam sinh thì ôm tâm tư bớt được tình địch này hay người nấy. . . Tự nhiên cũng vẫn giằng co xuống.

Trên thực tế, cái này hiện giờ đã trở thành một bí mật công khao. Hiện giờ tất cả những người ái mộ Lâm Yến trong trường đều biết chỉ cần không thấy Lâm Yến ở trong phòng học, vậy thì dù hỏi bất luận người nào trong lớp Lâm Yến đều có câu trả lời là Lâm Yến đi lịch lãm rèn luyện rồi.. . .

Nếu như Lâm Yến biết phương pháp đuổi ruồi mà nàng nghĩ ra, chẳng những không đổi được người, ngược lại còn đuổi ca ca nàng vẫn một mực tưởng nhớ đi. . . Thật không biết sẽ có cảm tưởng thế nào nữa.

- Yến nhi, ngươi không tới nhìn xem sao?

Đan Lị tà ác cười hì hì nói.

Lâm Yến lập tức cả giận nói:

- Đan nhi chết tiệt! Muốn thì tự ngươi đi đi!

- Nhưng Bạch thiếu gia tìm chính là ngươi ah. . . Ngươi thật sự không thể cân nhắc hắn chút sao? Thực lực lại mạnh, người lớn đẹp trai, trong nhà lại có thế lực. . . Quả thực hoàn mỹ ah. Điểm quan trọng nhất là hắn lại si tình với ngươi. . . Liên tục một năm rồi, mỗi tối đều ở bên dưới chờ ngươi. . . Trước kia lúc nào thấy hắn vì một nữ hài tử mà làm vậy chứ? Nếu là ta, cũng sớm đã cảm động rối tinh rối mù, yêu thương nhung nhớ rồi. . .

Đan Lị lập tức khoa trương cười nói.

Bạch thiếu gia trong miệng các nàng tên là Bạch Lực, là đệ tử năm thứ ba thổ hệ, thực lực là tứ cấp dị năng chưởng ác.

Kỳ thật lại nói tiếp, thực lực cấp bậc dị năng chưởng ác trong toàn bộ Ngũ Hành Học viện mà nói, cũng không cường đại lắm. Dù sao trong năm lăm năm sáu, người vượt qua cấp bậc dị năng chưởng ác vẫn có rất nhiều, nhưng mà khiến người kinh ngạc chính là thân phận Bạch thiếu gia này.

Con trai của Vũ Môn môn chủ Thiên Diệp thành phố – Bạch Diệp!

Nếu như nói, nhi tử của một Vũ Môn môn chủ cũng không tính là cường đại gì thì một thân phận khác của hắn đủ để khiến mọi người khiếp sợ.

Hoàng tộc Đế quốc!

Hoàng tộc Đế quốc Bạch gia, từ sau khai quốc hoàng đế Bạch Đế, Bạch gia nhân đinh thịnh vượng, nhân tài đông đúc, đơn giản giữ vững giang sơn tận hơn sáu vạn năm! Đều nói gây dựng sự nghiệp dễ dàng, giữ vững sự nghiệp khó. Thực lực của hoàng tộc đế quốc đã cường đại đến một tình trạng thường nhân không thể tưởng được! Trong đó cường giả Thánh Giai đông đúc. . Trong đại lục không có bất kỳ một quốc gia nào có thể vượt qua được.

Mà Bạch Lực, chính là một thành viên phân chi của hoàng tộc đế quốc.

Mặc dù chỉ là một phân chi, nhưng thế lực to lớn, dù vô số gia tộc cổ xưa cũng không dám khinh thị.

Bạch gia từ xưa đã tuần hoàn theo mệnh lệnh Bạch Đế lưu truyền tới nay, tuy rằng là phân chi, nhưng kỳ thật vẫn có ngàn vạn lần quan hệ với bổn gia.

Mà thanh danh của Bạch Lực trong trường học lại cực kỳ xấu, tính cách quái đản, nóng lạnh vô thường. Mượn tên tuổi hoàng tộc đế quốc, ở trong học viện có thể nói một phương bá chủ, dù kẻ nào cũng bực mình với hắn, nhưng lại không dám nói ra. Mà Lạp Cổ Kỳ cũng xem mặt mũi cha hắn Bạch Diệp, cùng với thân phận hoàng tộc đế quốc của hắn, chỉ cần chuyện mà Bạch Lực làm ra không quá phận, cũng đều mở một mắt nhắm một mắt, cái này cũng khiến Bạch Lực càng thêm hung hăng càn quấy.

Bạch Lực này lúc lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Yến đã giật nảy mình, lập tức phát động thế công mãnh liệt với Lâm Yến. . . Mà khiến mọi người mở rộng tầm mắt chính là, Bạch Lực này đối với Lâm Yến rõ ràng lại không sử dụng các loại thủ đoạn uy hiếp vũ lực v… v mà trước kia hắn thường dùng mà mỗi ngày đều quấn bên người Lâm Yến.

Lâm Yến mới tới học viện, tự nhiên không rõ lắm cách làm người của Bạch Lực, bất quá đối với thế công của hắn lại thập phần không thích. Từng nhiều lần cự tuyệt thẳng hắn, nhưng Bạch Lực lại không chút thay đổi.

Nhưng từ khi có sự tham gia của Bạch Lực thật ra khiến mấy con ruồi trước kia bên người Lâm Yến ít đi rất nhiều. Trên thực tế, trong trường học này, người có can đảm đoạt nữ nhân với Bạch Lực, quả thật không

có bao nhiêu. Xen vào loại tình huống này, Lâm Yến vì bên tai mình thanh tịnh, thấy vì có Bạch Lực mà ngược lại đạt được mục đích của nàng, nên cũng tùy ý để hắn như vậy.

Cứ như vậy, Bạch Lực mỗi tối đều đứng người phòng ngủ Lâm Yến các nàng hô lên Lâm Yến, giờ có lẽ đã thành thói quen rồi. . .

- Phiền chết rồi!

Ẩn ẩn nghe được tiếng Yến nhi, Yến nhi từ ngoài cử truyền vào, khiến Lâm Yến da đầu run lên một hồi, Lâm Yến lập tức vọt tới trước cửa, hung hăng đóng lại! Không khỏi hừ mắng lên.

- Yến nhi, Yến nhi. . .

Đây là một thiếu niên tướng mạo cực kỳ anh tuấn, một thân quần áo giá trị xa xỉ, một đầu mái tóc màu lam nhạt, duy nhất có chút phá hư mỹ cảm chính là động tác của thiếu niên lại có chút thổ bỉ không nói nên lời. Mặc dù lúc này đang đứng dưới lầu kí túc xá nữ sinh, cố gắng muốn mình thoạt nhìn tiêu sái một chút. . Nhưng tư thế của hắn lại cực kỳ không được tự nhiên, mà hắn chính là Bạch thiếu gia Bạch Lực cực kỳ nổi danh trong học viện Ngũ Hành.

- Thiếu gia. . . Ngài có cần thiết mỗi ngày đều làm như vậy không?

Ở bên người Bạch Lực đứng chừng hai ba người, nhìn biểu lộ hẳn là tùy tùng của hắn. Một gã cái đầu thấp bé, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi, có chút không hiểu nói:

- Chỉ một nữ nhân thôi mà. . . Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không biết là ngài đối với nàng đã si tình rồi sao? Theo ta thấy, trước tiên nghĩ biện pháp lên đã rồi nói sau!

Thiếu niên lộ ra vẻ hèn mọn bỉ ổi chính là tâm phúc của Bạch Lực, nghe thiếu niên hèn mọn bỉ ổi nói, Bạch Lực cũng ngừng kêu gọi, lông mày không khỏi cau lại. Chợt hít sâu một hơi nói:

- Lần này, ta nhất định phải dựa vào thành tín của ta để đả động Yến nhi! Về sau không nên nói mấy thứ này nữa!

Thiếu niên hèn mọn bỉ ổi có chút rất không có thể hiểu được nhìn thoáng qua Bạch Lực, chợt nghe Bạch Lực nói:

- Hôm nay đến đây thôi, chúng ta trở về, ngày mai tiếp tục! Ta cũng không tin, Yến nhi sẽ không động tâm với ta!

Lập tức hung hăng bóp bóp nắm tay, bộ dáng như động viên cho mình vậy.

Một chuyến bốn người, liền quay người ra khỏi ký túc xá nữ sinh. . .

Thời gian vẫn còn tiếp tục, tối đó sau khi tìm Lâm Yến không có kết quả, Lâm Dịch nghe xong lời nói của Thủy Linh Lung, trong nội tâm lúc nào cũng tưởng niệm Lâm Yến, nhưng rất nhanh liền chôn sâu trong lòng.

- Năm năm cũng qua được, cũng không gấp gì ba tháng.

Lập tức, Lâm Dịch liền toàn tâm vùi đầu vào trong tu hành.

Ở phương diện học tập dị năng, Lâm Dịch có thể nói là tiến triển cực nhanh, trong ánh mắt sợ hãi thán phục của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch như một khối bọt biển có dung lượng vô hạn, bằng tốc độ kinh người hấp thu tất cả những tri thức mà Thủy Linh Lung truyền thụ cho. Bất quá chỉ gần hai tháng ngắn ngủn, Thủy Linh Lung đã không còn gì có thể dạy Lâm Dịch nữa, mà thứ mà Lâm Dịch khiếm khuyết ở phương diện dị năng, cũng chỉ là cần không ngừng thuần thục thêm thôi.

Đương nhiên, ngoại trừ tu hành dị năng, tu hành thể thuật mỗi ngày cũng ắt không thể thiếu. Khiến Lâm Dịch có chút kinh ngạc chính là, thiếu niên gọi là Lỗ Tây quả thật mỗi ngày đến đến kiên trì tu hành thể thuật với mình. . . Bất quá tuổi của hắn hiển nhiên đã qua thời gian tốt nhất để đặt nền móng, mặc dù Lâm Dịch muốn dạy hắn Phá Môn Ấn Ký, cũng không có tác dụng gì cả.

Cũng may Lỗ Tây cũng không thèm để ý, thứ hắn thích chỉ là sự tiêu sái trong thể thuật của Lâm Dịch thôi. . . Luận chiến lực, thể thuật so ra đích thật kém dị năng, Lỗ Tây đã là cấp bậc tứ cấp Chưởng Khống Giả, thật sự không cần phải lại lần nữa đi học tập thể thuật. Thấy thế Lâm Dịch cũng thôi đi.

Bất quá khiến Lỗ Tây vẫn một mực buồn bực chính là động tác mà Lâm Dịch sử ra rất là anh tuấn, đến khi hắn làm lại lộ ra cực kỳ không được tự nhiên. Đây cũng là chuyện không có cách nào, thân thể Dị Năng Giả bình thường đều tương đối gầy yếu, mà động tác của Lâm Dịch sở dĩ dứt khoát tiêu sái, hoàn toàn là vì nguyên nhân tố chất thân thể hắn tốt. Hắn từ nhỏ đã bắt đầu tu hành thể thuật, về phương diện tính cân đối thân thể, cho dù Lỗ Tây thúc ngựa cũng khó có thể với tới.

Bất quá đi theo Lâm Dịch tu hành hai tháng như vậy, Lỗ Tây cũng không phải một chút chỗ tốt cũng không có, ít nhất về phương diện thể lực đã được đề cao rất lớn. . . Tuy rằng so với quái vật có lực lượng ngũ cấp khi chưa phá ấn như Lâm Dịch hiển nhiên còn kém rất nhiều cấp độ, nhưng nếu so với hắn hai tháng trước, lại mạnh không ít. Ít nhất cũng không cần đi bộ vài ba bước phải nghỉ ngơi một chút nữa.

Hơn nữa Lỗ Tây còn phát hiện, sau khi thân thể tốt lên, tinh thần lực của hắn cũng theo đó tinh thuần hơn không ít. . . Xem ra. Tu hành thể lực, đối với tinh thần lực cũng có chỗ tốt. Khó trách người thường xuyên vận động so với người thường xuyên đứng một chỗ tốt hơn không ít. . .

12-03-2013, 12:22 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

114. Chương 148: Kỳ Nghỉ Ba Ngày.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Qua hai tháng ở chung, Lâm Dịch dĩ nhiên đã trở thành bằng hữu rất tốt với Lỗ Tây, sau khi Lỗ Tây biết được Lâm Dịch rõ ràng ở cùng một chỗ với Thủy Linh Lung, cũng là thân truyền đệ tử của Thủy Linh Lung thì con mắt trừng lên so với chuông đồng còn lớn hơn. . . Điều này thật sự khiến hắn kinh ngạc.

Hắn một mực vẫn cho rằng Lâm Dịch là thân thích của một lão sư nào đó, đến học viện ở cũng chỉ là tạm thời thôi. . . Căn bản không nghĩ đến Lâm Dịch rõ ràng cũng là một gã Dị Năng Giả! Lại ở cùng một chỗ với Thủy Linh Lung. . . Phải biết rằng, nhân khí của Thủy Linh Lung trong trường học có thể nói là phi thường cao a. . .

Cảm khái qua đi, nhưng Lỗ Tây cũng không nói thêm gì.

- Yến nhi tỷ.

Vừa tan học, sau lưng Lâm Yến đã truyền đến một thanh âm trong trẻo, Lâm Yến quay đầu lại nghi hoặc nhìn thiếu niên mặc áo gấm ở sau lưng nàng:

- Có chuyện gì sao Nhược Nhược?

Tên đầy đủ của thiếu niện gọi là Kim Trĩ Hàn, tướng mạo cực kỳ thanh tú tuấn dật, lộ ra có chút xu thế nữ tính hóa, là bạn cùng lớp với Lâm Yến, cũng là một trong những nam sinh có quan hệ tương đối tốt với Lâm Yến. Bởi vì tướng mạo mà tính cách của hắn đều có chút bộ dạng nữ tính hóa, thân thể lại lộ ra cực kỳ gầy yếu, cho nên Lâm Yến bình thường đều gọi hắn là Nhược Nhược.

Bất quá ngàn vạn lần không nên bởi vì tướng mạo thiếu niên này rất nhu nhược mà xem thường hắn. Lấy thực lực thủy hệ tứ cấp dị năng Chưởng Khống Giả của hắn, ở trong lớp Giáp năm thứ hai thủy hệ cũng có thể đứng vào Top 3! So với Lâm Yến hơn cả một bậc.

Tướng mạo thanh tú phiêu dật, thực lực mạnh mẽ, tính cách ôn hòa, cộng thêm thực lực nhà hắn lại tương đối bất phàm. . . Có thể nói, nếu như nói Lâm Yến là hoa khôi của thủy hệ, như vậy thiếu niên này hoàn toàn xứng đáng là nam khôi. Trong nữ sinh của học viện, có được nhân khí cực cao.

Kim Trĩ Hàn nói:

- Ngày mai sẽ nghỉ rồi, Yến nhi tỷ theo chúng ta ra ngoài chơi không?

Tuy rằng là hình thức quản lý phong bế, nhưng buông lỏng tất yếu cũng phải có, cho nên học viện Ngũ Hành cũng có ngày nghỉ.

Mỗi khi từ tháng hai đến tháng ba, trường học để cho ba ngày nghỉ. Mà ba ngày này, các đệ tử là có thể tự do ra vào học viện, chỉ cần trước ngày thứ ba trở về học viện là được.

- Đi chỗ nào chơi?

Lâm Yến nghe xong muốn đi ra ngoài chơi, lập tức con mắt tỏa sáng hỏi.

- Đi Thiên Thượng Nhân Gian.

- Thiên Thượng Nhân Gian? Còn người nào nữa?

- Không phải đám bạn bè của Yến nhi tỷ và bạn bè của ta. . . Yên tâm đi, con ruồi do ta phụ trách, được không!

Kim Trĩ Hàn vỗ vỗ lồng ngực gầy yếu của mình, bộ dáng xem ta đây.

Lâm Yến trời sinh đã thích náo nhiệt tự nhiên sẽ không ở yên một chỗ được, thời gian nghiêm chỉnh năm nhất đều ở trong trường học đã khiến nàng đủ buồn bực rồi, hôm nay có cơ hội đi chơi, lập tức không chút suy nghĩ đáp ứng. Kim Trĩ Hàn nhân tiện nói:

- Vậy tốt, ta sẽ nói cho Lỗ Tây.

- Đúng rồi, ngươi nói đến Lỗ Tây. . . Ta phát hiện gần đây rất ít thấy hắn, hắn đang làm gì thế?

Lỗ Tây là một trong số bạn bè của Kim Trĩ Hàn, bởi vì có quan hệ với Kim Trĩ Hàn nên quan hệ với Lâm Yến cũng không tệ, mà Lâm Yến đột nhiên phát hiện gần đây cũng rất ít khi thấy Lỗ Tây xuất hiện, không khỏi hỏi một câu.

Kim Trĩ Hàn nhếch miệng nói:

- Cũng không biết tên này nổi điên gì nữa, nghe hắn nói hắn đang cùng người nào đó học thể thuật. . . Ta cũng chẳng muốn quản hắn.

Lâm Yến nghe vậy ngẩn người:

- Thể thuật?

Kim Trĩ Hàn nhún vai nói:

- Đúng vậy a. Thể thuật. . . Bất quá ta thấy tên dạy hắn cũng chả có bản lĩnh gì thật sự, lần kia Lỗ Tây cứng rắn lôi kéo ta muốn ta xem hắn tập thể thuật gì đó. . . Động tác kia. . . Không phải khó coi bình thường a. . .

- Ách. . .

- Tốt rồi, cứ như vậy đi. Buổi chiều ta lại đi tìm ngươi, ngươi gọi hết mấy đại mỹ nữ trong phòng người cùng đi nhé, ta đi tìm Lỗ Tây.

- Ân, đi đi.

Lập tức, Kim Trĩ Hàn liền rời khỏi phòng học, đi thẳng đi tới cửa phòng học thổ hệ năm thứ ba. Thăm dò tìm một phen, liền nhìn thấy Lỗ Tây đang ở vị trí của mình.

- Lỗ Tây. Lỗ Tây!

Kim Trĩ Hàn hô hai tiếng, Lỗ Tây đang trong phong nghe thế ngẩng đầu, nhìn thấy là Kim Trĩ Hàn, liền đi ra.

- Ngày mai nghỉ, chúng ta đi Thiên Thượng Nhân Gian.

Đi đến cửa phòng học, Kim Trĩ Hàn trực tiếp tự nói nói.

Lỗ Tây nghe xong nghĩ nghĩ, dù sao cũng không có việc gì, lập tức gật đầu nói:

- Lúc nào đây?

- Buổi chiều.

Lỗ Tây nhân tiện nói:

- Tốt. Ngươi buổi chiều tới gọi ta đi.

Kim Trĩ Hàn nhẹ gật đầu, sau khi nói thêm vài câu, Kim Trĩ Hàn liền cáo từ.

Đi được hai bước, Lỗ Tây đột nhiên lại chạy đến cửa phòng học nói:

- Này, ta mang theo một người nữa được không?

Kim Trĩ Hàn nghi hoặc quay đầu nói:

- Ai thế?

Lỗ Tây cười hắc hắc nói:

- Sư phụ ta.

Kim Trĩ Hàn lập tức cau mày nói:

- Chính là gia hỏa dạy ngươi thể thuật khó coi kia sao?

Lỗ Tây lập tức cả giận nói:

- Ngươi biết cái gì? ! Thể thuật của sư phụ ta ngươi chưa thấy đâu. . . Nếu ngươi thấy, thì sẽ biết rõ cái gì gọi là mị lực của thể thuật!

Kim Trĩ Hàn trợn trắng mắt từ chối cho ý kiến, xoay người nói:

- Tùy ngươi, đến lúc đó ta đi gọi ngươi.

Lập tức liền đi xuống cầu thang.

Lỗ Tây dựng một ngón giữa với bóng lưng Kim Trĩ Hàn, sau đó mới trở lại phòng học.

Ý thức Lâm Dịch chậm rãi lui về từ ý thức hải, sau đó mở mắt, một đạo tinh mang khiếp người lập tức từ trong mắt chợt lóe lên!

Trải qua một buổi tối tinh luyện, tinh thần lực màu vàng lam mang dĩ nhiên còn thừa không nhiều lắm, mà ở phía dưới chúng, một đoàn dịch thể màu vàng lam ngưng tụ lại với nhau, tinh thần lực dĩ nhiên đã thành hình. Giống như cột nước hình tròn màu vàng lam vậy, vờn quanh Linh Hồn Kim Châu bị bóng bóng bao vây lấy của Lâm Dịch.

12-03-2013, 12:22 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

115. Chương 149-150: Thiên Thượng Nhân Gian.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Xem ra, cách cấp bậc dị năng thao túng đã không xa nữa.

Lâm Dịch không khỏi cảm thấy cười cười. Đẳng cấp của Dị Năng Giả và đẳng cấp của Chiến Sĩ đều không khác nhau lắm, thất cấp chính là một đạo mấu chốt, điểm quyết định. Vượt qua đạo mấu chốt này, lực

lượng sẽ phát sinh chất biến! Cũng giống thế, một lục cấp Chiến Sĩ nhiều nhất chỉ có thể đồng thời đối phó với năm ngũ cấp Chiến Sĩ. Nhưng một cái thất cấp Chiến Sĩ, lại có thể đồng thời chống lại mười thậm chí càng nhiều hơn nữa lục cấp Chiến Sĩ. . . Sức chiến đấu mà chất lượng mang đến, tuyệt đối không phải đơn giản như một cộng một bằng hai.

Mà khác biệt khách quan rõ ràng nhất giữa giữa lục thấp cấp Dị Năng Giả và Chiến Sĩ chính là, tinh thần lực trước lục cấp cũng giống với không khí. . . cho dù cố gắng thế nào, trình độ ngưng tụ cũng không thể cao được. Mà sau khi tinh thần lực hoàn toàn hóa lỏng, cường độ tinh thần lực tuy rằng không thay đổi, nhưng chất lượng lại không thể so sánh nổi! Về mặt linh hoạt khi điều khiển, cái thứ hai hơn cái trước không ít

Càng quan trọng hơn là, đối với phòng ngự linh hồn, so với người trước, lại cường đại hơn nhiều lắm!

Có thể nói như vậy. . . Sau khi tinh thần lực Lâm Dịch hoàn toàn ngưng tụ thành chất lỏng, Lạp Cổ Kỳ muốn dò xét hắn, cũng không khỏi phải hao phí một ít công phu mới có thể khiến tinh thần lực của hắn khô kiệt. Lượng tuy rằng không thay đổi, nhưng chất lại hoàn toàn khác.

Mang theo vài phần biểu lộ thoả mãn nhìn lại tinh thần lực của mình một chút, Lâm Dịch đứng lên, xem sắc trời ngoài cửa sổ, trời đã sắp sáng rồi, tu hành thể thuật lập tức bắt đầu!

Một buổi tối tinh luyện, cũng không khiến Lâm Dịch sinh ra bất luận cảm giác mỏi miệt gì, ngược lại tinh lực vô cùng dồi dào, sau khi chạy mấy vòng quanh thao trường, Lỗ Tây cũng xuất hiện bên người Lâm Dịch.

- Hôm nay ngươi tới tương đối trễ ah.

Lâm Dịch nói, trải qua hơn hai tháng ở chung, quan hệ của hai người đã trở nên tương đối quen thuộc.

Lỗ Tây cười hắc hắc nói:

- Hôm nay nghỉ ngơi, cho nên mới tới tương đối trễ một chút.

Lâm Dịch cũng không rõ lắm chuyện học viện được nghỉ, nhưng hắn cũng chỉ nói vậy thôi, cho nên chỉ cười cười, cũng không nói gì thêm.

Lỗ Tây đứng tại chỗ bộng hoạt động cẳng chân một chút, sau đó duỗi cái lưng mệt mỏi một cái, nói với Lâm Dịch:

- Đúng rồi, hôm nay đi với ta đến Thiên Thượng Nhân Gian chơi đùa không?

Lâm Dịch ngẩn người, nghi hoặc hỏi:

- Thiên Thượng Nhân Gian gì cơ?

Lỗ Tây giải thích nói:

- Thiên Thượng Nhân Gian là danh xưng của một khách sạn tốt nhất Thiên Diệp thành phố, bên trong trừ ăn cơm ra, còn có đủ loại phương tiện giải trí, rất là thú vị. Ta thấy ngươi cả ngày chi biết tu hành rồi lại tu hành. . . Không biết là không thú vị chút nào sao?

Nói ra cuối cùng, lại không thể hiểu được liếc nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch cũng bị Lỗ Tây nói có chút không có ý tứ, nghĩ nghĩ mấy ngày nay dị năng đã tu hành không tệ rồi, mà thể năng cũng đã đến bình cảnh, đi ra ngoài thư giãn một tí ngược lại sẽ thoải mái hơn.

Nói trở lại, Lâm Dịch mặc dù đối với tu hành có bướng bỉnh rất sâu, nhưng tuyệt đối không phải một người chỉ biết tu hành, lại không phải là người không có chút tình thú nào. Tu hành là hứng thú của hắn, trong tu hành hắn có thể tìm được khoái cảm, nhưng nói đến chơi, Lâm Dịch cũng không bài xích gì cả.

Lập tức gật đầu nói:

- Lúc nào đây?

Lỗ Tây suy nghĩ một chút nói:

- Ngươi dù sao cũng ở ngay tại nhà của Thủy lão sư phải không? Đến lúc đó ta tới gọi ngươi.

Lâm Dịch liền gật đầu.

Vừa rồi rãnh trò chuyện trong chốc lát, Lỗ Tây liền đứng lên, sau khi bắt chuyện một chút với Lâm Dịch liền rời đi, mà Lâm Dịch lại luyện thể thuật trong chốc lát, lúc này mới ly khai.

Lúc trở lại ký túc xá, Thủy Linh Lung đã rời giường, thấy Lâm Dịch từ ngoài phòng tiến đến cũng không kinh ngạc, nàng sớm đã biết rõ Lâm Dịch ngoài tu hành dị năng ra còn đồng thời tu hành thể năng rồi. . . Trên thực tế việc này cũng khiến nàng rất kinh ngạc, nhất là hỏi đẳng cấp thể thuật của đối phương, lại càng kinh ngạc hơn. . . Một thân thể thuật, dị năng song tu, lại lấy được thành tích không tầm thường ở cả hai lĩnh vực. . . Thiên tư như vậy đích thật khiến người khác sợ hãi thán phục.

Lúc này thấy Lâm Dịch đi đến bên mình, nàng đã biết rõ Lâm Dịch phải đi làm gì rồi.

Lâm Dịch thấy Thủy Linh Lung đã rời giường. Liền cười hô:

- Lão sư, người đã dậy rồi.

Thủy Linh Lung gật đầu cười nói:

- Nhanh đi tắm đi, nhìn ngươi đầy người mồ hôi kìa.

Lâm Dịch sắc mặt khẽ biến thành hơi đỏ hồng, sau đó gãi gãi đầu theo thói quen, gật đầu nói:

- Ân.

Lập tức liền xoay người đi đến phòng tắm.

Lúc đi vào, Lâm Dịch liền cởi y phục tu hành trên người xuống, lộ ra thân thể cường tráng mà cân đối của hắn.

Tùy tiện ném y phục tu hành qua một bên, chợt nhắm mắt lại.

Tinh thần lực chậm rãi phóng ra, thời gian dần trôi qua, một tầng khí vụ màu xanh da trời xuất hiện ở bên người Lâm Dịch. Theo thời gian trôi qua, khí vụ màu xanh da trời càng ngày càng đậm, cuối cùng lại kết nối thành một mảnh, Tạo thành một cái bong bóng bao Lâm Dịch vào trong!

Mà Lâm Dịch ở bên trong lại đột nhiên mở mắt. . . Tuy rằng vì duyên cớ Lĩnh Vực Dị Năng Giả quá mức thưa thớt, nên phương pháp sử dụng lĩnh vực không có chỗ để tham khảo, nhưng Lâm Dịch thông qua nghiên cứu mấy ngày này, chung quy vẫn đúc kết ra được chút ít tâm đắc.

Nguyên lai lĩnh vực của hắn, rõ ràng chính là bong bóng bao vây Linh Hồn Kim Châu của hắn, lúc này tầng bong bóng màu xanh da trời chung quanh Linh Hồn Kim Châu, dĩ nhiên biến thành cực kỳ mỏng manh.

Thông qua những ngày này không ngừng đúc kết những kinh nghiệm khi tu hành, lĩnh vực của Lâm Dịch lúc này đã có thể dưới sự tận lực khống chế của Lâm Dịch mà đường kính bao phủ đạt phạm vi chừng trăm thước. . Bất quá bởi vì không quá quen thuộc, cho nên thời gian để phát động còn tương đối dài.

Bất quá độ quen thuộc này cũng không gấp được, chỉ có không ngừng luyện tâm, lĩnh vực dị năng của hắn mới có thể hoàn toàn bị hắn chỗ khống chế.

Bất quá năng lực cụ thể của lĩnh vực là gì, Lâm Dịch lại không rõ lắm, dù sao hắn chưa sử dụng nó để chiến đấu qua, theo trước mắt mà nói, tác dụng của nó, tựa hồ chỉ là trợ giúp Lâm Dịch tắm rửa. . .

Bong bóng bao lấy thân thể Lâm Dịch đột nhiên bắt đầu chậm rãi chuyển động, mà bên trong bong bóng, tuy rằng toàn thân chìm dần trong nước, nhưng Lâm Dịch lại không có chút cảm giác hít thở không thông nào, ngược lại cảm giác được một loại cảm thụ khoan khoái dễ chịu cực kỳ khó được. . . Trên thực tế nếu như không phải cân nhắc đến quá mức kinh thế hãi tục, Lâm Dịch thậm chí muốn một mực đều ngâm mình trong lĩnh vực như vậy. . .

Dùng lĩnh vực tắm rửa. . . Đoán chừng Lâm Dịch chính là Dị Năng Giả xa xỉ nhất từ trước đến nay.

Tắm rửa xong, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, Lâm Dịch lại lần nữa đi tới phòng khách.

Trên mặt bàn ở phòng khách đã đặt hai phần ăn sáng, Thủy Linh Lung đang ngồi ở bàn, thấy Lâm Dịch đi ra liền cười nói:

- Ăn điểm tâm thôi.

Lâm Dịch gật đầu lên tiếng, liền đi tới.

Trên thực tế theo học kỳ mới bắt đầu, Lâm Dịch có thể chuyển ra ngoài ở rồi. Dù sao lão sư quản lý chìa khóa ký túc xá sớm đã về tới trường học. Nhưng Thủy Linh Lung cân nhắc đến lời nói của Lạp Cổ Kỳ, vì để cho Lâm Dịch trong thời gian ngắn nhất học được nhiều thứ nhất, lúc này mới bắt buộc Lâm Dịch ở lại.

Cũng may trong đoạn thời gian chưa khai giảng, Lâm Dịch cũng đã quen sinh hoạt cùng với Thủy Linh Lung, mà bản thân hắn cũng rất chờ mong với học tập dị năng, cứ như vậy tiếp tục ở lại.

Sau khi ăn vài miếng, Lâm Dịch nói:

- Lão sư, xế chiều hôm nay đệ tử muốn đi ra ngoài một chuyến.

Thủy Linh Lung đang cúi đầu ăn cơm ngẩn người, sau đó cười nói:

- Sao vậy? Có việc hả?

Lâm Dịch lắc đầu nói:

- Ngược lại không có việc gì, chỉ là Lỗ Tây hẹn đệ tử hôm nay ra ngoài chơi với hắn. . . Hơn nữa những ngày này vẫn một mực tu hành, ta cũng muốn ra ngoài thư giãn một chút.

Thủy Linh Lung từ trong miệng Lâm Dịch cũng biết rõ Lỗ Tây chính là người tìm hắn truyền thụ thể thuật, sau khi nghe vậy lập tức nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ân, buông lỏng thích hợp cũng có chỗ tốt. . . Vậy ngươi đi đi, trở về sớm một chút là được!

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nói:

- Giờ vẫn còn sớm, buổi chiều hắn tới tìm ta.

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu, sau đó buông xuống bộ đồ ăn nói:

- Ta đi ra ngoài trước, những thứ này phiền người dọn nhé.

Lâm Dịch gật đầu cười, sau đó Thủy Linh Lung liền đi ra ngoài. . .

Dù sao cũng còn nhiều thời gian, Lâm Dịch lại tiến nhập trạng thái tu hành. . .

- Lỗ Tây, chuẩn bị xong chưa?

Tại ký túc xá nam sinh, Kim Trĩ Hàn đứng bên ngoài túc xá Lỗ Tây lớn tiếng hô. Lúc này mặt trời đã sớm xuống núi, sắc trời đã hơi tối lại, bởi vì nguyên nhân được nghỉ, đa số đệ tử của học viện đều đi ra ngoài rồi, lầu ký túc xá lộ ra có chút vắng vẻ.

Chỉ chốc lát sau, Lỗ Tây liền từ trong túc xá đi ra.

- Đi thôi.

Hai người đi xuống cầu thang, đi tới trước ký túc xá, lại đi thêm chừng vài phút, chỉ thấy đám người Lâm Yến, Lộ Ti đã đợi không kiên nhẫn nữa.

Lộ Ti đưa mắt nhìn, lập tức thấy được hai người đi tới, lập tức nói:

- Các ngươi thật sự rất chậm ah!

Lỗ Tây cười hắc hắc nói:

- Để Lộ Ti mỹ nữ đợi lâu, nên phạt, nên mắng. . .

- Muốn chết, mấy cuối tuần không thấy, ngươi ngược lại học được miệng lưỡi trơn trượt rồi.

Lộ Ti lập tức nhăn mũi sẳng giọng.

Nhìn ra, quan hệ của mấy người này cũng không tệ.

Lỗ Tây chỉ cười hì hì rồi lại cười, Kim Trĩ Hàn ở một bên nhân tiện nói:

- Ghế lô đã đã đặt xong, chúng ta đi thôi.

Lập tức xoay người, cười cười nhốn nháo đi về phía cửa trường học.

Lúc sắp đến cửa trường học, Lỗ Tây nhân tiện nói:

- Các ngươi hãy đi trước, ta đi gọi bằng hữu, lập tức sẽ tới.

Lâm Yến hiếu kỳ nói:

- Cái gì bằng hữu à?

Lỗ Tây cười cười nói:

- Ngươi không biết đâu. Ha ha, ta lập tức sẽ tới, các ngươi đi trước đi, vẫn chỗ cũ hả?

Kim Trĩ Hàn bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Ân, chỗ cũ, vậy chúng ta đi trước, đi nhanh lên đấy nhé.

Lỗ Tây cười cười, sau đó phất tay với mấy người, liền chạy về phía ký túc xá trường học

Lộ Ti thấy hắn chạy về phía ký túc xá, không khỏi ngẩn người nói:

- Hắn là đi gọi lão sư hay đi gọi bạn hắn thế?

Kim Trĩ Hàn nói:

- Hắn bình thường đều gọi là sư phó. . . Theo Lỗ Tây nói, sư phó kia tuổi còn rất trẻ, còn cùng một chỗ với Thủy Linh Lung lão sư nữa. . .

Đan Lị ở một bên lập tức mở to hai mắt nhìn, khoa trương nói:

- Ở chung với Thủy lão sư? !

Lộ Ti lại ngạc nhiên nói:

- Không, không thể nào? Có phải là đệ tử của nàng không? ?

Kim Trĩ Hàn lại nhún vai nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá theo Lỗ Tây nói người nọ họ Lâm, cụ thể tên gì ta quên rồi. . . Bất quá không phải có quan hệ tỷ đệ với Thủy lão sư. Mặc kệ, chúng ta đi trước đi, đợi lát nữa hắn đến rồi các ngươi lại hỏi hắn.

Mấy người có chút sững sờ tiếp tục đi tới, mà Đan Lị lại đột nhiên nói:

- Cũng họ Lâm? ! hành tỉnh Lí Khắc họ Lâm cũng không nhiều ah! Sẽ không phải. . . Sẽ không phải là ca ca của Yến nhi chứ?

Mọi người nghe vậy ngạc nhiên. . . Lâm Yến càng lộ ra biểu lộ kinh ngạc, sau đó cà lăm nói:

- Uy, hẳn không phải chứ?

- Hắc hắc, đùa thôi! Ngươi không phải nói ca ca ngươi ở học viện Tông Phạm sao?

Đan Lị sau khi thấy biểu lộ của Lâm Yến, lập tức hì hì bật cười. . . Nếu như nàng biết rõ câu đùa của nàng vừa vặn nói trúng sự thật. . . Không biết sẽ có biểu lộ gì nữa. . .

- Ca ca. . .

Nhưng đề tài này hiển nhiên đã khiến Lâm Yến khơi gợi lên tưởng niệm trong nội tâm với. . Cảm xúc lập tức có chút suy sụp. Phải biết rằng, nàng từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt với ca ca của mình, hơn năm năm không gặp mặt, nói không tưởng niệm, đó căn bản là không có khả năng.

13-03-2013, 10:09 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

116. Chương 151-152: Hít Thở Không Thông!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chứng kiến biểu lộ này của Lâm Yến, bọn người Lộ Ti lập tức hung hăng trợn mắt liếc Đan Lị. . . Đan Lị cũng tự rõ mình đã nói sai, thè lưỡi, Lộ Ti đặt tay lên bả vài mềm mại của Lâm Yến nói:

- Yên tâm đi, lấy tốc độ tiến bộ của ngươi, không bao lâu nữa là có thể tốt nghiệp, đến lúc đó cũng có thể đi tìm ca ca ngươi rồi.

Ngũ Hành Học viện không giống với Tông Phạm học viện cưỡng chế đệ tử học tập bao nhiêu năm cả, trên thực tế, niên cấp của Ngũ Hành Học viện đều phân chia theo thực lực mà tính. Chỉ cần ngươi đạt cấp bậc lục cấp dị năng Chưởng Khống Giả, ngươi có thể xin tốt nghiệp. Về phần sau khi tốt nghiệp ở lại học viện nhậm chức hay là rời khỏi học viện, đều phi thường thoải mái lựa chọn.

Lâm Yến hít sâu một hơi, trên khuôn mặt tuyệt sắc lộ ra dáng tươi cười nói:

- Ân, đúng thế!

- Lâm Dịch, Lâm Dịch!

Lỗ Tây ở dưới lầu ký túc xá hét lên, hắn ngược lại đã quên hỏi Lâm Dịch ở tầng nào, chỉ có thể đứng ở dưới kêu lên như vậy… Mãi cho đến một hồi lâu sau, Lâm Dịch mới từ cửa sổ tầng sáu lò đầu ra ngoài, sau khi nhìn thấy Lỗ Tây lập tức lộ ra biểu lộ không có ý tứ nói:

- Lỗ Tây, chờ một chốc lát, ta lập tức đến ngay.

Nói xong liền rụt cổ về.

Rất nhanh thay một bộ quần áo, Lâm Dịch liền cứ vậy chạy ra khỏi cửa.

Một mạch đến dưới lầu, sau khi thấy Lỗ Tây lập tức lộ ra biểu lộ không có ý tứ nói:

- Vừa rồi ta đang tu hành… Không nghĩ tới thời gian qua nhanh như vậy, cho nên không nghe được ngươi gọi…

Lỗ Tây lại không thèm để ý cười cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lập tức, hai người liền đi đến cửa trường.

Trên thực tế Lỗ Tây đứng kêu trước cửa cũng đã được hơn 10'… Thiên Thượng Nhân Gian cách trường học cũng không xa lắm, Chỉ sợ lúc này bọn hắn đều đã đến bên trong rồi.

- Tất cả chuẩn bị xong chưa?

Bạch Lực mặt âm trầm. nhìn xuyên qua khe hẹp phòng bao, hắn có thể rất dễ dàng bộ dạng đang cười đùa vui vẻ của Lâm Yến và bọn người Kim Trĩ Hàn, lại nghĩ tới hôm nay mình đi mời Lâm Yến, bộ dạng cực tuyệt lạnh như băng của đối phương, trong mắt Bạch Lực bắn ra quang mang phẫn hận.

- Không khỏe? Đây là không khỏe của ngươi sao? !

Đốt ngón tay Bạch Lực xuất hiện một tia xanh trắng, trong mắt bắn ra quang mang thâm trầm.

Bạch Lực hắn lúc nào đối xử chân thành với một nữ hài tử nào như thế? Liên tục hơn một năm, vì muốn cho đối phương thấy mình là thật tâm, hắn mỗi ngày đều tặng cho đối phương một đóa hoa, mỗi ngày đều đứng chờ dưới ký túc xá của đối phương… Tuy rằng những bông hoa kia không được bao lâu sẽ có thể nhặt được trong thùng rác lớp Giáp thủy hệ năm thứ hai. Mặc dù đối phương chưa từng dù chỉ một lần đáp lại

tiếng kêu gọi dưới ký túc xá của mình… Nhưng hắn thủy chung kiên trì. Hắn tin tưởng mình nhất định có thể đánh động trái tim nàng.

Nhưng hơn một năm qua đi, cảm xúc biểu hiện ra ngoài của đối phương đối với hắn ngày càng tệ! Cự tuyệt lạnh như băng hôm nay càng làm cho nhẫn nại của Bạch Lực đạt đến cực hạn!

- Nếu đã không cách nào đạt được lòng ngươi… Như vậy ta muốn đạt được thân thể ngươi!

Trong mắt Bạch Lực hiện lên một tia sáng hung ác!

Thiếu niên hèn mọn bỉ ổi bên người Bạch Lực cười hắc hắc nói:

- Thiếu gia, đã chuẩn bị xong rồi.

Trong mắt Bạch Lực chiết xạ ra vẻ âm trầm, lẩm bẩm nói:

- Yến nhi… Hôm nay, ta muốn ngươi…

Xuyên qua khe hẹp của phòng lô nhìn Lâm Yến đang đùa giỡn không thôi, ánh mắt Bạch Lực lộ ra si mê…

Chơi đùa một hồi, bọn người Lâm Yến và Lộ Ti đã thở hồng hộc, thể năng của Dị Năng Giả vốn không tốt lắm, sau khi đùa giỡn một hồi, trên trán đám nữ hài tử đều lộ ra vẻ sáng bóng.

-Tên gia hỏa Lỗ Tây kia đến cùng đang làm gì thế? Cũng qua cả nửa ngày rồi.

Lộ Ti không kịp thở nói.

- Không biết, có lẽ sẽ tới ngay thôi.

Kim Trĩ Hàn nhún vai.

- Ta cảm thấy đói rồi… Còn đợi thêm lát nữa thì lấy sức đâu chơi để chơi đùa đây!

Đan Lị oán trách nói. Chính vào lúc này, tiếng đập cửa vang lên. Chợt bên ngoài vang lên một thanh âm thanh thúy

- Thực xin lỗi quấy rầy một chút.

Đang khi nói chuyện, cửa bị mở ra, một nữ hầu mặc đồ bồi bàn đi đến, trên tay của nàng bưng một cái khay tròn, trên đó đặt bốn chén đồ uống.

- Mời mọi người chậm rãi thưởng thức.

Đặt đồ uống lên bàn, nữ phục vụ cười cười một tiếng, sau đó nhẹ gật đầu với mấy người, lui ra ngoài.

Mấy người vừa rồi cười đùa một hồi, bộ dạng đều có chút khát nước, lúc này thấy nữ phục vụ mang đồ uống lên, lập tức cũng không nghi ngờ gì, mỗi người đều cầm một ly uống vào.

Xuyên qua khe hẹp phòng bao, khóe miệng Bạch Lực lộ ra dáng cười âm hiểm, đợi ước chừng 10 giây, Bạch Lực đứng lên, khóe môi nhếch lên dáng cười nhẹ nhàng, lẩm bẩm nói:

- Yến nhi, ta đã đến…

Sau đó, đi ra khỏi cửa phòng bao của mình, đi đến phòng bao bên cạnh

Cửa phòng bao bị đẩy ra, Kim Trĩ Hàn không khỏi quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy Bạch Lực mang theo mấy tên tâm phúc của hắn, trên mặt mang theo vẻ tươi cười quái dị đi đến, lập tức trong lòng xiết chặt, nhướng mày nói:

- Ngươi tới nơi này làm gì?

Ba nữ hài tử khác trong phòng cũng nhìn về phía cửa, nhìn thấy là Bạch Lực, trên mặt vốn tươi cươi của Lâm Yến lập tức lộ ra thần sắc chán ghét. Thầm nói:

- Thật đúng là âm hồn bất tán…

Bạch Lực không để ý đến Kim Trĩ Hàn, mà là thẳng đi tới ngồi trước người Lâm Yến, cúi người bao quát lấy nàng, ánh mắt lộ ra vẻ si mê nói:

- Yến nhi, ta đã đến…

Lâm Yến lập tức nhướng mày, nói:

- Cách xa ta một chút!

Lập tức muốn đứng lên, đột nhiên một hồi cháng đầu hoa mắt, lực lượng thân thể tựa hồ như bị rút hết, vừa đứng lên đã mãnh liệt té lăn quay trên ghế sa lon, trên khuôn mặt xinh đẹp lập tức lộ vài phần đỏ ửng.

- Đây, đây là chuyện gì…

Lực lượng toàn thân tựa hồ trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Lâm Yến thậm chí ngay cả ngẩng đầu lên đều cực kỳ tốn sức.

Nhìn thấy động tác của Lâm Yến, mấy người còn lại tất cả giật mình! Với tư cách là nam nhân duy nhất ở đây, Kim Trĩ Hàn lập tức cả giận nói:

- Bạch Lực! Ngươi đừng xằng bậy!

Nói xong muốn đứng lên, nhưng một cổ cảm giác choáng váng đánh úp lại, hắn cũng lập tức té lăn quay ra ghế, toàn thân bủn rủn…

- Ngươi dám hạ độc? !

Kim Trĩ Hàn lập tức phản ứng lại! Trừng tròng mắt cả giận nói.

Bạch Lực khinh thường quay đầu nhìn thoáng qua Kim Trĩ Hàn, sau đó nói:

- Không phải độc… Chỉ là một loại dược khiến các ngươi trong hai canh giờ không có khí lực thôi!

- Ngươi muốn làm gì? !

Lâm Yến lập tức mở to hai mắt nhìn. Tức giận quát.

Bạch Lực quay đầu lại, chậm rãi áp mặt mình tới sát khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Yến, vẻ si mê trong mắt lại lần nữa hiện ra…

- Yến nhi, ngươi biết không? Ta thật sự rất yêu ngươi…

Bạch Lực như nói mê lẩm bẩm lấy, tay phải nhịn không được nhẹ vuốt ve lên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Yến, nhưng mà Lâm Yến toàn thân đều vô lực, căn bản không cách nào tránh né, chỉ có thể hơi nghiêng mặt một chút, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bối rối nói:

- Ngươi, ngươi muốn làm gì? !

Bạch Lực tiếp tục nói mê:

- Ta yêu ngươi như vậy… Chưa từng có một nữ hài tử nào khiến ta động lòng như ngươi, quả thực… Ta đã từng muốn thật lòng yêu nước, dùng tấm lòng chân thành của ta để đả động trái tim ngươi.

Bạch Lực cứ như vậy vuốt ve qua lại khuôn mặt khiến hắn si mê… Sau đó, biểu lộ lập tức trở nên dữ tợn, trong mắt càng lộ ra mấy tơ máu nói:

- Thế nhưng ngươi thì sao? ! Hoa ta tặng ngươi toàn bộ đều bị ném vào thùng rác! Ta mỗi ngày đến ký túc xá gọi ngươi, chỉ muốn gặp ngươi một lát thôi! Nhưng ngươi ngay cả một lần lộ mặt cũng không! Ngươi đối với ta vĩnh viễn đều lạnh như băng! Vì sao? ! Đây là vì sao? !

Nói xong lời cuối, hắn gần đã như gầm thét ra, Lâm Yến thậm chí có thể cảm nhận được tay đối phương bởi vì cảm xúc kích động mà kịch liệt run rẩy.

- Ngươi, ngươi muốn làm cái gì…

Lâm Yến bây giờ thật sự luống cuống, trong đôi mắt to lộ ra biểu tình bối rối.

- Ta muốn làm gì?

Bạch Lực đột nhiên tà tà nở nụ cười. Trong cặp mắt lộ ra dâm quang

- Ta muốn chơi ngươi…

Xoẹt! Vạt áo trước ngực Lâm Yến bị xét tung!

Đi theo sau lưng Lỗ Tây, đi ra cửa trường. Lâm Dịch lại hiếu kỳ hết nhìn đông tới nhìn tây. Ngày đó lúc vào học phủ hắn cũng không chú ý qua hoàn cảnh chung quanh, lần này là lần đầu hắn đi ra, tự nhiên cũng có chút tò mò. Lúc này đèn đường rực rỡ mới lên, cảnh đêm của Thiên Diệp thành phố lại cực kỳ xinh đẹp, ngọn đèn năng lượng đã chiếu rọi cả tòa thành thị bày ra một vẻ cực kỳ tươi đẹp lộng lẫy, xinh đẹp đến cực điểm.

Rất hiển nhiên Lỗ Tây đối với nơi này phi thường quen thuộc, quen việc dễ làm, mất không đến mười phút đồng hồ đã đến cửa lớn của Thiên Thượng Nhân Gian.

- Đây chính là khách sạn xa hoa nhất Thiên Diệp thành phố rồi.

Lỗ Tây có chút tự hào nói với Lâm Dịch

Trước mắt là một tòa kiến trúc cực kỳ rộng lớn xa hoa, chỉ nhìn bề ngoài mà nói… quả thật không khác gì cung điện cỡ nhỏ cả. Ngoài cửa lớn dùng hàng trăm ngọn đèn đặc biệt chiếu rọi lên bầu trời phía trước, đều ngũ thải ban lan (vàng, xanh, đỏ, trắng, đen). Mấy nữ tử tướng mạo xinh đẹp đứng ở hai bên cửa nghênh đón khách vãng lai mới tới, nhìn ra sinh ý của khách sạn này cực kỳ không tệ, khách ra vào khách sạn cũng nối liền không dứt.

Đi theo sau lưng Lỗ Tây, hai người liền đi vào.

- Hoan nghênh quang lâm Thiên Thượng Nhân Gian, Lỗ Tây thiếu gia.

Một nữ hầu tướng mạo xinh đẹp chạy ra đón chào, xem ra Lỗ Tây là khách quen ở đây, tiểu thư tiếp khách rõ ràng có thể liếc mắt nhận ra hắn.

Lỗ Tây khẽ cười với tiểu thư kia, sau đó hỏi:

- Bọn Kim Trĩ Hàn đã tới chưa?

Nữ hầu gật đầu cười nói:

- Kim thiếu gia và mấy vị bằng hữu vừa tới không lâu, mời đi theo ta.

Nói xong, làm một thủ thế mời với Lỗ Tây, sau đó dẫn đầu đi trước.

Lỗ Tây bắt chuyện với Lâm Dịch, hai người liền đi theo sau lưng nữ hầu, nhìn ra sinh ý ở đây tương đối không tệ, đại sảnh lầu một về cơ bản đã ngồi đầy người, xuyên qua đại sảnh, liền đã lên đến bậc thang.

Đèn đom đóm ngũ thải ban lan (vàng, xanh, đỏ, trắng, đen) tản ra năng lượng sáng chói chiếu rọi cả bậc thang thông đạo, đi theo sau lưng nữ hầu, bọn người Lâm Dịch lên tới lầu sáu.

- Ở đây quả thật thoái mái…

Lời cảm thán của Lâm Dịch còn chưa nói xong, cũng lúc đó, một cổ cảm giác nguy cơ cường đại trùng trùng điệp điệp đánh vào tim Lâm Dịch, khiến thần sắc Lâm Dịch bỗng nhiên biến đổi! Một đôi mắt lập tức bắn ra hàn mang nhìn về bốn phía.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Bốn phía không có bất kỳ chuyện gì khả nghi, sau đó cảm giác nguy cơ trong lòng lại ngày càng mạnh! Phảng phất… Phảng phất như hắn sắp mất đi thứ gì rất trọng yếu đối với hắn vậy!

Biểu lộ của Lâm Dịch trở nên cực kỳ khó coi … Cảm giác gấp gáp khiến trán hắn toát ra mồ hôi lạnh! Một cổ cảm giác nặng nề khiến hắn hít thở không thông nơi lồng ngực khiến hắn gần như muốn điên cuồng! Hắn nhịn không được có chút khom người xuống, bưng kín lồng ngực hít thở không thông.

Lỗ Tây và nữ hầu đứng ở một bên kia bị động tác đột nhiên của Lâm Dịch dọa sợ, Lỗ Tây lập tức quan tâm nói:

- Lâm Dịch, ngươi làm sao vậy?

Đi tới Lâm Dịch bên người, đỡ hắn.

Nhưng trong lòng Lâm Dịch lại nhanh chóng tự hỏi nguyên nhân khiến hắn hít thở không thông này, tinh thần lực cường đại lập tức thả ra ngoài, tìm kiếm ngọn nguồn cổ cảm xúc bất an này!

- Lâm Dịch…

Biểu lộ của Lâm Dịch lập tức khiến trên mặt Lỗ Tây lộ ra thần sắc bất an mà quan tâm, còn không kịp nói chuyện…

- Yến nhi!

Lâm Dịch mãnh liệt mở mắt ra, một cổ sát ý kinh thiên bỗng nhiên từ trong cơ thể hắn bạo phát ra, không đợi Lỗ Tây kịp phản ứng, Lâm Dịch mãnh liệt gạt lấy tay hắn, thân thể dĩ nhiên vọt tới hành lang…

- Ngươi nói cái gì? ! Bạch Lực bị Lâm Dịch giết? !

Lạp Cổ Kỳ kinh đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi,

Thủy Linh Lung cũng vừa nhận được tin tức vẻ mặt vội vàng nói:

- Làm sao bây giờ? ! Ngài nhất định phải cứu hắn ah!

Nói xong, cũng gấp đến sắp phát khóc lên, thông qua hơn ba tháng sáng chiều ở chung với Lâm Dịch, giữa nàng và Lâm Dịch đã sớm sinh ra một loại tình cảm giống thấy trò, cũng giống tỷ đệ. Lúc này Lâm Dịch gặp chuyện không may, nàng sao có thể không sốt ruột được? Thế cho nên ngay cả nói chuyện cũng có chút cảm giác bừa bãi.

13-03-2013, 10:10 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

117. Chương 153-154: Sinh Chuyện!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lạp Cổ Kỳ dù sao cũng từng trải qua sóng gió, sau khi kinh hãi lúc đầu, nhanh chóng bình phục tâm tình của mình lại một chút, trấn an nói:

- Đừng nóng vội. . . Từ từ nói, đến cùng xảy ra chuyện gì? Hắn sao lại giết chết Bạch Lực?

Cảm nhận được sự trấn an của Lạp Cổ Kỳ, Thủy Linh Lung cũng bắt buộc mình bình tĩnh lại, cũng may Thủy Linh Lung cũng không phải người bình thường, thất cấp dị năng thao khống giả bình thường đối khống chế tinh thần lực của mình đều rất mạnh. Thông qua sự trấn an của Lạp Cổ Kỳ, Thủy Linh Lung cũng dần bình tĩnh lại. . . Vừa rồi thật sự nghe quá mức khiếp sợ, cho nên mới hơi thất thố, giờ sau khi bình tĩnh lại, lúc này mới nói mọi chuyện xảy ra cho Lạp Cổ Kỳ biết.

Nguyên lai cảm giác hít thở không thông Lâm Dịch cảm thấy trong khách sạn lúc ấy, cũng bởi vì quan hệ với Lâm Yến. Lâm Yến lúc ấy ở vào tình huống cực kỳ nguy hiểm, mà giữa Lâm Dịch vốn cùng một mẹ sinh ra với Lâm Yến có một loại cảm ứng thần bí, thêm vào Lâm Yến đang nguy hiểm ngay trước mắt, rất tự nhiên nghĩ đến chính là ca ca mình, Lâm Dịch. Mặc dù trong nội tâm biết rõ Lâm Dịch cách xa vạn dặm, nhưng vẫn không tự chủ nghĩ tới Lâm Dịch.

Mà Lâm Dịch lúc ấy lại sinh lòng cảm ứng, sau khi sử dụng dị năng điều tra, phòng bao cách hắn không xa lập tức lọt vào phạm vi quan sát của hắn! Tuy rằng vẻ tuyệt sắc của Lâm Yến khác nhiều với năm năm trước, nhưng cổ bất an kia chính là xuất phát từ trên người Lâm Yến, Lâm Dịch sao có thể không cảm ứng thấy được? Lập tức liền nhận ra nữ hài tử toàn thân bủn rủn nằm trên ghế, tùy ý để một thiếu niên khinh bạc kia chính là muội muội Lâm Yến của hắn.

Có thể tưởng tượng, lúc trước trong rừng rậm, bởi vì Ny Nhi cho Lâm Dịch cảm giác có chút giống với Lâm Yến, Lâm Dịch đã không tiếc tiêu diệt toàn bộ doanh địa tổ chức. Muội muội chính thức Lâm Yến của mình ở ngay trước mắt bị người khác khinh bạc, Lâm Dịch sao có thể không phẫn nộ?

Xông vào trong phòng, cơ hồ trong nháy mắt, Bạch Lực ngay cả thời gian phản ứng cũng không có đã bị đánh chết tươi.

Cửa phòng bao bị đại lực đánh bay, Lâm Dịch nhảy vào, Bạch Lực tử vong. . . Chuyện xảy ra trong nháy mắt này khiến mọi người sừng sờ không biết nên phản ứng thế nào. Về sau tự nhiên là Lâm Dịch nhận nhau với Lâm Yến rồi. Chứng kiến người cứu mình, Lâm Yến cũng trong nháy mắt nhận ra đó là ca ca mình.

Lập tức bi thương hô một tiếng ca ca, sau đó cũng không biết lực lượng từ chỗ nào đến, cứ như vậy nhào vào trong ngực Lâm Dịch nghẹn ngào khóc ồ lên.

Xa cách lăm năm, cảnh thân nhân gặp mặt vốn nên vô cùng cao hứng lại thiếu chút nữa biến thành một hồi bi kịch! Trong nội tâm Lâm Dịch thương tiếc với Lâm Yến có thể nghĩ. Mặc dù cũng may đuổi đến kịp thời, còn chưa tới bước cuối cùng, nhưng trong lòng Lâm Dịch vẫn rất tự trách, lập tức ôm thân thể muội muội không ngừng trấn an, đúng là đã quên chung quanh còn có những người khác.

Mà mấy người đi theo bên người Bạch Lực sau khi kinh hãi sừng sờ ban đầu, tên thiếu niên hèn mọn bỉ ổi kia là người phản ứng đầu tiên, lập tức mang theo biểu lộ hoảng sợ vụng trộm chạy ra ngoài, mà Lâm Dịch ngay lúc đó tâm tình đang trong tự trách mình và phẫn nộ, nào để ý tới một tiểu nhân vật như vậy?

Cứ như vậy, thiếu niên hèn mọn bỉ ổi kia chạy ra khỏi Thiên Thượng Nhân Gian, chạy tới Vũ Môn phân bộ gần đây, nói tin tức Bạch Lực chết cho bộ trưởng phân bộ.

Thiếu môn chủ chết! Đây là tin tức khiến người khác kinh hãi thế nào? Bộ trưởng kia không dám trì hoãn chút nào, lập tức liền phái người dùng tốc độ nhanh nhất thông tri cho Vũ Môn tổng môn chủ Bạch Diệp Thiên Diệp thành phố, cũng tự mình dẫn người bao vây trọn Thiên Thượng Nhân Gian lại, sau đó tiến lên lầu sáu.

Tiến vào trong phòng chung, chứng kiến thi thể của Bạch Lực. . . Tự nhiên tránh không khỏi một phen đại chiến.

Lâm Dịch sợ ảnh hưởng đến Lâm Yến không có chút năng lực hoạt động, lĩnh vực lực lượng vào thời khắc nguy hiểm nhất đã bạo phát ra! Lập tức bao phủ tất cả mọi người vào trong, môn nhân Vũ Môn tiến vào trong phòng, kể cả bộ trưởng phân bộ trong đó, toàn bộ đã bị Lâm Dịch hạn chế hành động!

Cũng may trải qua chuyện ở thành Lã Nhĩ khiến sát khi đọng lại trong lòng Lâm Dịch hơn hai năm đã bị phát tiết ra không khác biệt lắm. . . Nếu không, những người này chỉ sợ cũng đã biến thành một cỗ thi thể rồi!

Lỗ Tây chính là người duy nhất ngoài Lâm Dịch còn năng lực hành động, sau bối rối ngắn ngủi, ý niệm đầu tiên của Lỗ Tây chính là thông tri lão sư, lập tức thừa dịp môn nhân Vũ Môn bối rối liền chạy ra ngoài. Trước tiên chạy tơi chỗ ở của Thủy Linh Lung, nói chuyện này cho Thủy Linh Lung biết.

Mà Thủy Linh Lung sau khi biết được, liền vội vội vàng vàng chạy tới Lạp Cổ Kỳ.

- Chuyện chính là như vậy. Hiệu trưởng, chuyện này hoàn toàn không thể trách Lâm Dịch ah! Bạch Lực kia là muốn vũ nhục muội muội hắn! Nếu ta, ta cũng nhất định sẽ giết chết hắn!

Nói xong lời cuối cùng, trong ánh mắt gần đây nhu hòa của Thủy Linh Lung rõ ràng cũng lộ ra mấy phần sát ý giận dữ!

Lạp Cổ Kỳ nghe Thủy Linh Lung nói xong mọi chuyện hôm nay, lông mày nhíu chặt lại với nhau, sau đó mới nói:

- Chúng ta đi Thiên Thượng Nhân Gian trước đã.

Nói xong, liền cùng Thủy Linh Lung nhanh chóng chạy đến Thiên Thượng Nhân Gian!

- Ngươi nói cái gì? !

Bạch Diệp sinh ra vốn có khuôn mặt không giận tự uy, sau khi nghe được con mình rõ ràng bị người giết chết ở Thiên Thượng Nhân Gian, càng lộ ra biểu lộ khiến người khác sợ hãi! Một đôi mắt trừng trừng, trong mắt lập tức lộ ra mấy phần tơ máu!

- Thiếu môn chủ bị người giết chết ở Thiên Thượng Nhân Gian

Vũ Môn đệ tử cho rằng Bạch Diệp không nghe rõ ràng, lặp lại một lần nữa, nhưng hắn cúi đầu, ngay cả ngẩng lên một chút cũng không dám. . . Sự oai vũ của Bạch Diệp đã sớm khắc sâu trong lòng những đệ tử Vô Môn này! Chén rượu vốn cầm trong tay lập tức nát bấy, mà Bạch Diệp cả người lại ngây dại. . . Hắn biết rõ, hắn biết rất rõ thanh danh con mình trong trường học, cũng biết do mình nuông chiều nên nó trở nên cuồng ngạo, tùy hứng. . .

Nhưng mà đây cũng là đứa con độc nhất của hắn ah! Hắn không sủng ái hắn thì còn sủng ái ai nữa? ! Vì nhi tử, hắn đã rất hao tâm tổn trí, tuy rằng cũng mắng hắn, đánh qua hắn. . . Nhưng lại rèn sắt không thành, Bạch Lực dù sao cũng là dù sao cũng là con độc nhất của hắn a!

Nhưng hôm nay, con độc nhất của hắn vậy mà, vậy mà chết rồi! ! Chết rồi! ! !

- Con a! ! ! ! ! ! ! ”

Bạch Diệp đột nhiên ngẩng đầu lên hô lớn! Bên người kình lực nhập vào cơ thể mà ra, trực tiếp chấn bay Vũ Môn đệ tử đứng chắp tay trước người hắn ra ngoài! Máu tươi cuồng phun!

- Là ai? ! Là ai? ! Ta muốn hắn đền mạng! Đền mạng! ! ! ! ! !

Bạch Diệp mắt hổ hiện nước mắt! Trong cặp mắt đã sớm lộ ra hào quang huyết sắc! Thần thái điên cuồng!

- Theo ta đi! Tất cả mọi người theo ta đi! ! !

Một thanh âm cự đại vang vọng khắp Thiên Diệp Vũ Môn. . .

Trong phòng bao!

Tiếng khóc của Lâm Yến vẫn cứ tiếp tục, vừa rồi, nàng thật sự bị sợ hãi. Bạch Lực dùng bàn tay buồn nôn của hắn vuốt ve mặt mình. . . Tuy rằng một khắc trước khi hắn muốn dùng tay tập kích ngực mình đã bị nắm đấm đột nhiên xuất hiện của Lâm Dịch trực tiếp đánh chết, nhưng nàng lại chấn kinh quá độ, vẫn lớn tiếng khóc lên.

Bất kỳ nữ hài tử nào sau khi trải qua kinh nghiệm vừa rồi của Lâm Yến, chỉ sợ đều đau khóc thành tiếng a? Mà vào lúc Lâm Yến bất lực nhất, tuyệt vọng nhất. . . Ca ca của nàng xuất hiện. Cũng giống như khi còn bé, khi Yến nhi cần nhất, ca ca cuối cùng luôn ở bên nàng. Năm năm tưởng niệm, cộng thêm sợ hãi hôm nay cùng nhau bạo phát ra, cái này khiến Lâm Yến khóc như một đứa trẻ vậy

Mà không gian chung quanh bọn họ đã hoàn toàn biến thành một mảnh hải dương màu xanh da trời. . . Lĩnh vực trước mắt của Lâm Dịch đã đủ để bao phủ phạm vi đường kính trăm mét lấy hắn làm tâm. Hơn mười tên hoàn toàn bị cái màng nước bao trùm, cứng ngắc đứng trước phòng.

Bọn hắn còn sống, nhưng mộ đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích, nơi còn linh hoạt duy nhất trên thân thể cũng chỉ có đôi mắt, bất quá, lúc này trong ánh mắt vậy mà lộ ra vẻ sợ hãi gần chết – Lĩnh Vực Dị Năng Giả! Dị Năng Giả mạnh nhất trong truyền thuyết!

Thân là Vũ Môn đệ tử của thành Thiên Diệp có danh xưng thuật giả chi hương (quê hương thuật giả), bọn hắn tự nhiên đã nghe qua truyền thuyết như vậy, nhưng bọn hắn tuyệt đối thật không ngờ, Lĩnh Vực Dị Năng Giả đã mấy vạn năm không xuất hiện trên đại lục, tồn tại cường đại như vậy, hôm nay, lại đứng ở phía đối lập với bọn hắn. . . Tuy rằng đối lập như vậy cũng không phải là bản ý của bọn hắn.

Mà Kim Trĩ Hàn và bọn người Lộ Ti Đan Lị vẫn ở trên ghế từ đầu đến cuối không hề rời đi, trong mắt mang theo hoảng sợ nhìn nhìn Lâm Dịch ôm Lâm Yến, trên mặt mang theo biểu lộ thương tiếc mà tự trách. . . Nếu như nói từ đầu đến cuối, ai thấy chuyện này rõ ràng nhất, như vậy không thể nghi ngờ phải kể đến bọn hắn.

Bọn hắn rõ ràng nhớ rõ một đôi con ngươi huyết sắc và sát ý kinh thiên sau khi Lâm Dịch phá cửa mà vào! Rõ ràng nhớ rõ nắm đấm của Lâm Dịch nện lên người Bạch Lực khiên vang lên tiếng gãy xương ghê người!

Rõ ràng nhớ rõ, một tiếng kêu thảm thiết của Bạch Lực lúc sắp chết, cùng với vẻ thống khổ và tuyệt vọng trong mắt. . .

Lâm Dịch vẻ mặt thương tiếc vỗ nhè nhẹ lấy lưng Lâm Yến, không ngừng nói:

- Không có việc gì rồi. . . Không có việc gì rồi. . . Yến nhi. . . Không có việc gì rồi. . . Ca ca đây, ca ca ở đây. . .

Trong mắt một mảnh thương yêu và tự trách.

Thân là ca ca, để muội muội mình phải lâm vào hiểm cảnh như vậy, cái này không thể không khiến hắn tự trách! Tuy rằng, có lẽ đó cũng không phải là lỗi của hắn.

Nhưng Lâm Yến thì ôm lấy Lâm Dịch, chui vào lòng Lâm Dịch không ngừng khóc to:

- Ca ca, ca ca. . .

Hiển nhiên cảm xúc sợ hãi còn không hoàn toàn biến mất. . .

Mãi cho đến thật lâu về sau, tiếng khóc thút thít mới dần yên tĩnh lại.

Lâm Dịch đột nhiên cảm giác được Lâm Yến trong ngực tựa hồ nhẹ giật giật, ngay lập kéo Lâm Yến từ trong lòng ngực ra ngoài, lọt vào trong tầm mắt là một đôi con mắt đã khóc sưng đỏ.

- Yến nhi. . .

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt bên khóe miệng Lâm Yến, Lâm Dịch dùng ánh mắt thương yêu nhìn nàng.

- Ca. . .

Lâm Yến kêu một tiếng Lâm Dịch, dược lực khiến thân thể nàng không có chút lực lượng nào, bộ dáng mềm mại đến cực điểm này, quả thực khiến Lâm Dịch đau lòng.

Lâm Dịch đặt Lâm Yến nằm ngang lên ghế, vạt áo trước ngực Lâm Yến đã bị Bạch Lực xé rách, mặc dù không lộ ra hai ngọn núi, nhưng lại lộ ra khe núi thật sâu, Lâm Dịch lập tức nhẹ nhàng kéo nó lên, sau đó vuốt ve trán Lâm Yến một chút.

- Không có việc gì rồi. . . Ca ở đây.

Được ca ca của mình cổ vũ an ủi, Lâm Yến lúc này mới an tâm lại.

Lâm Dịch cứ như vậy ngồi xổm bên người Lâm Yến, một tay bị Lâm Yến giữ chặt, mà một tay thì vuốt ve trán Lâm Yến. . . Trong lúc nhất thời, lại không nói gì cả.

- Ca, Nhược Nhược, Lộ Ti bọn hắn không có sao chứ?

Lâm Yến đột nhiên nghĩ đến bạn tốt của mình, sau đó cổ sức ngẩng đầu lên một chút. . . Nhưng dược lực lại khiến nàng ngay cả động tác như vậy cũng không làm được.

Lâm Dịch lập tức nói:

- Không có việc gì, bọn hắn đều không có việc gì. . . Muội hảo hảo nghỉ ngơi một chút, đừng nhúc nhích.

Lập tức, Lâm Dịch quay đầu lại, thấy được ba người khác cũng đang bủn rủn nằm trên ghế.

- Yến nhi. . . Không có việc gì chứ?

Câu hỏi của Lâm Yến rất nhỏ, thế cho nên Lộ Ti cách nàng khá xa hoàn toàn không rõ, không khỏi quan tâm hỏi. Mà khi thấy Lâm Dịch quay mặt lại, mới ngạc nhiên phát hiện Lâm Dịch rõ ràng chính là suất cả hỏi mình tin tức về Lâm Yến hai tháng trước.

Lâm Dịch tự nhiên nghe ra được ý quan tâm trong lời nói của Lộ Ti, lập tức nhân tiện nói:

- Không có việc gì, cám ơn.

13-03-2013, 10:11 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

118. Chương 155: Chân Nộ! (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này Lâm Dịch một lòng đều ở trên người Lâm Yến, mặc dù trả lời cũng cộc lốc, tự nhiên không nhận ra Lộ Ti đến. Sau đó liền quay đầu lại, thương yêu sờ lên cái trán Lâm Yến.

Mà lúc này, cách chuyện xảy ra đã chừng hơn nửa canh giờ rồi.

Thiên Thượng Nhân Gian, đây là khách sạn xa hoa nhất Thiên Diệp thành phố, lúc này lại lâm vào một mảnh bối rối!

- Cái này, đây rốt cuộc là chuyện gì? !

Phó môn chủ Vũ Môn phân bộ Thiên Diệp mở to hai mắt nhìn, nhịn không được lớn tiếng hỏi.

Vừa rồi hắn bị phái đi nói cho Bạch Diệp biết, cho tới khi hắn lại lần nữa mang người tới Thiên Thượng Nhân Gian, phân bộ trưởng và các môn nhân đều đã tiến vào trong Thiên Thượng Nhân Gian, song khi hắn tới lại lần nữa, tràng cảnh xuất hiện trước mặt lại khiến đầu óc hắn nhất thời đỉnh chỉ vận chuyển!

Một màn màng nước cực lớn như hào quang lập lòe quang mang màu xanh da trời lạnh lùng hoàn toàn bao phủ trọn cả Thiên Thượng Nhân Gian! Phía trên mang nước lộ ra cực kỳ rực rỡ tươi đẹp mà lạnh lùng.

Mà tất cả mọi người bên ngoài phạm vi bao phủ sững sờ nhìn vào trong, trên mặt lộ ra biểu lộ ngây ngốc.

Chỉ thấy trong phạm vi bị hào quang bao phủ, kể cả Vũ Môn đệ tử lưu lại trước của, khách nhân đang bối rối chạy ra từ bên trong, cùng với tiểu thư tiếp khách đang bối rối cùng với đám bồi bàn, rõ ràng đều bị một màn nước nhỏ hơn bao vào trong!

Tất cả mọi người bảo trì đều bảo trì động tác vào một giây trước khi bị bao phủ, hoặc biểu lộ bối rối, hoặc mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, hoặc cảm xúc oán giận. . . Thậm chí còn mấy khách nhân tựa hồ bối rối từ bên trong đi ra, thế cho nên nhảy dựng lên, nhưng thân thể rõ ràng bị màn nước kia bao phủ vào trong, bảo trì tư thái lơ lửng nhảy lên trên không trung. . . Thời gian tựa hồ trong nháy mắt này bị đọng lại vậy!

Những người này tựu như như một tượng điêu khắc, tạo thành vẻ đối lập với dòng người chạy loạn bên ngoài!

- Đây đến cùng là cái gì thế!

Phó môn chủ phân bộ lại lần nữa nhịn không được lớn tiếng rống lên! Hai mắt đỏ thẫm.

Nhưng lại không có người trả lời hắn.

Lĩnh Vực Dị Năng Giả được xưng là Dị Năng Giả mạnh nhất, cũng không phải là không có đạo lý. Có thể nói như vậy, trong một khối lĩnh vực của Lĩnh Vực Dị Năng Giả, hắn chính là thần! Thần không gì làm không được!

Tất cả sự vật trong lĩnh vực, sinh tử tồn vong của tất cả sinh vật và tồn tại trong lĩnh vực đều chỉ trong một ý niệm của chủ nhân lĩnh vực thôi!

Trừ phi lực lượng bản thân ít nhất phải mạnh hơn gấp đôi chủ nhân lĩnh vực, nếu không, muốn phá vỡ lĩnh vực, đó căn bản là si tâm vọng tưởng thôi!

Hôm nay đường kính thủy hệ lĩnh vực của Lâm Dịch đã có phạm vi đường kính 100m, hơn nữa hắn hiện giờ đặt mình trong lầu sáu. Nói cách khác, lấy hắn làm trung tâm, lĩnh vực tản mát ra trong bán kính 100m!

Mà toàn bộ tổng diện tích của Thiên Thượng Nhân Gian, vô luận chiều rộng hay chiều dài, đều khó khăn lắm vừa đủ trong vòng 100m, cộng thêm Lâm Dịch lúc này lại đang ở lầu sáu. . . Cho nên, lĩnh vực của Lâm Dịch một khi bạo phát đi ra, lập tức liền bao phủ toàn bộ Thiên Thượng Nhân Gian vào trong. Có

thể nói như vậy, trước mắt trong toàn bộ Thiên Thượng Nhân Gian, ngoại trừ Lâm Dịch tự mình có quyền hoạt động tự do ra, không còn bất kỳ người nào khác nữa!

Cũng may trong nội tâm Lâm Dịch tuy rằng phẫn nộ, nhưng cuối cùng vẫn không mất đi lý trí, nếu không, hiện ở trước mắt những người dưới kia cũng không phải là tượng điêu khắc nữa, mà vô số cỗ thi thể sinh sinh bị màng nước làm cho hít thở không thông mà chết rồi! Khi Lạp Cổ Kỳ và Thủy Linh Lung cấp thiết đuổi đến, bọn hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nhìn lĩnh vực lóe ra màu xanh da trời lạnh lùng sáng bóng cực lớn trước mắt, Lạp Cổ Kỳ lại nhịn không được sợ hãi than nói:

- Không hổ là Lĩnh Vực Dị Năng Giả ah. . .

Nhưng Thủy Linh Lung lại nhịn không được thúc giục nói:

- Hiệu trưởng, nhanh đi vào ah!

Một đôi mắt đẹp lại nhìn không được lo lắng nhìn về phía Thiên Thượng Nhân Gian.

Lạp Cổ Kỳ cười cười nói:

- Yên tâm đi, lấy thân phận Lĩnh Vực Dị Năng Giả của Lâm Dịch, chỉ cần Bạch Diệp còn chưa tới, hắn cũng không có vấn đề gì đâu. Hiện giờ đi vào cũng không có tác dụng gì, cứ đợi Bạch Diệp đã!

- Thế nhưng. . .

Thủy Linh Lung còn muốn nói gì đấy, dã nhìn con đường phía trước đột nhiên bạo động! Chợt, một hồi tiếng bước chân dồn dập từ bên kia truyền tới.

Lạp Cổ Kỳ nhìn thoáng qua, nhân tiện nói:

- Bạch Diệp đã đến, chúng ta đi qua đi.

Nói xong, lập tức đi đến cửa lớn Thiên Thượng Nhân Gian. Thủy Linh Lung lập tức mang theo biểu lộ lo lắng đi theo phía sau hắn.

- Môn chủ!

Phó bộ trưởng phân bộ lập tức quay đầu, nhìn thấy đội hình từ bên kia vội vã chạy tới, lập tức hiểu rõ là Bạch Diệp đã tới, rất nhanh liền ra nghênh đón. Quả nhiên liền thấy ở trước đội ngũ, Bạch Diệp vẻ mặt nổi giận, con mắt đỏ thẫm đang đi tới, lập tức cung kính hô một tiếng.

Bạch Diệp lại không để ý tới hắn, mang theo đại đội nhân mã tới sát biên giới lĩnh vực, sau đó mới ngừng lại. Một thân sát ý thô bạo, khiến người bên cạnh hắn không khỏi phát lạnh! Bọn hắn biết rõ, môn chủ lần này thật sự nổi giận rồi! Bạch Lực mặc dù có chút không thành khí, nhưng nói như thế nào cũng là con độc nhất của Bạch Diệp, lại là một Dị Năng Giả! Bạch Diệp đối với Bạch Lực như thế nào, tất cả môn nhân đều biết rõ trong lòng.

Bạch Diệp nổi giận nhìn lĩnh vực cực lớn trước mắt, cắn răng âm thanh hết sức chói tai:

- Lĩnh Vực Dị Năng Giả. . . Nguyên lai là Lĩnh Vực Dị Năng Giả! Khó trách, khó trách ngươi rõ ràng dám không để ta vào mắt! Tốt! Tốt! !

Một cổ khí thế thô bạo đến cực điểm lập tức từ trên người Bạch Diệp bạo phát ra! Lực lượng cường đại lập tức khiến đám môn nhân cạnh hắn bay cả ra ngoài! Ở chung quanh hắn lập tức hình thành một khu vực không người bán kinh 10m.

Lĩnh vực trước mắt hắn lập tức lưu quang đại thịnh! Hắn dĩ nhiên dựa vào khí thế bộc phát, đưa tới phản ứng của lĩnh vực!

14-03-2013, 11:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

119. Chương 156: Chân Nộ! (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nói đến Bạch Diệp cũng không phải nhân vật đơn giản gì, với tư cách là một trong các phân chi của đế quốc hoàng tộc, hắn rất may mắn đã nhận được thất môn và bát môn Phá Môn Ấn Ký khiến mỗi người đều đỏ mắt! Một thân thực lực, sớm đã đạt đến trạng thái bát cấp Khai Môn đỉnh phong! Khoảng cách Thánh Giai, cũng chỉ một bước ngắn thôi.

Thử nghĩ một chút, lúc trước Lâm Dịch ở La Nhĩ thành, dùng sát ý của một lục cấp Chiến Sĩ bạo phát ra đã đủ để bao phủ cả La Nhĩ thành! Mà hôm nay Bạch Diệp dùng lực lượng so với Lâm Dịch còn cao hơn cả hai bậc, sát ý bạo phát ra trầm trọng thế nào chứ? ! Đó quả thật là một cổ lực lượng cường đại đã thành thực chất rồi!

- Người giết con ta! Đi ra nhận lấy cái chết! ! ! ! !

Hai mắt Bạch Diệp đỏ thẫm hét to lên! Sóng âm cực lớn chỉ trong nháy mắt liền bao trùm Thiên Thượng Nhân Gian! Sát ý bạo phát ra trong nháy mắt đó càng khiến tất cả mọi người phía sau hắn không khỏi sợ hãi trong lòng! Một cổ hàn khí thấm vào ruột gan lập tức bốc lên. Nhìn ánh mắt Bạch Diệp, lập tức giật thót mình.

Thanh âm cực lớn này lập tức liền truyền đến tai Lâm Dịch! Điều này cũng lập tức khiến hắn cảm nhận được cổ sát ý cường đại kia! Sau khi biến sắc, lại cũng là lộ ra sát ý lành lạnh !

- Ta còn không tìm ngươi, ngươi ngược lại tìm tới trước cửa rồi!

Lâm Dịch mãnh liệt đứng lên, trong mắt bắn ra sát ý mãnh liệt! Chẳng qua mới một hơi, một cổ sát ý đầm đặc đến cực điểm giống như thực chất từ quanh người Lâm Dịch bừa bãi mà tràn ra!

Tuy rằng về mặt thực lực kém Bạch Diệp không chỉ một bậc. Nhưng sinh hoạt giết chóc hai năm trong cấm kị sâm lâm của Lâm Dịch thá lại uổng phí? ? Tuy rằng ngày đó ở La Nhĩ thành hắn bạo phát một lần, nhưng lần đó chỉ có tác dụng phát tiết, không đến mức khiến hắn bị sát ý không chế. Sinh hoạt giết chóc hai năm, khiến sát ý của Lâm Dịch đã sớm xâm nhập trong linh hồn! Tuy rằng thực lực không bằng Bạch Diệp, nhưng lúc này khí thế hai người bộc phát ra, lại lực lượng ngang nhau!

Mọi người chung quanh vẫn còn yếu đuối nằm trên ghế, cùng với hơn mười tên Vũ Môn đệ tử bị bao bọc trong màn nước tự nhiên cũng nghe được thanh âm cực lớn này. Bất đồng chính là, trong mắt bọn người Kim Trĩ Hàn, Lộ Ti lại lộ ra sợ hãi, mà hơn mười tên Vũ Môn đệ tử thì lại lộ ra vẻ kinh hỉ.

Mà sau khi Lâm Dịch bộc phát ra sát ý, những Vũ Môn đệ tử trong bong bóng sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ trắng bệch. Kinh hỉ trong mắt lập tức biến mất không thấy, đổi lại sợ hãi!

Trong mắt bọn người Kim Trĩ Hàn, cũng không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Yến càng sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ ra sợ hãi nhìn ca ca trở nên cực kỳ lạ lẫm của mình, nước mắt vừa mới ngừng lập tức chảy ra, yếu khóc, hô lên:

- Ca. . . Ca. . . Ngươi. . .

Tiếng hô yếu ớt của Lâm Yến lập tức Lâm Dịch bừng tỉnh từ trong một mảnh sát ý, cúi đầu xem xét, chỉ thấy ánh mắt Lâm Yến lộ ra vẻ sợ hãi nhìn mình, lập tức trong lòng chấn động, sát ý trên người lập tức biến mất không thấy gì nữa!

Ngồi chồm hổm xuống, Lâm Dịch thương yêu sờ vỗ bờ vai nhỏ nhắn của Lâm Yến, nhu hòa nói:

- Yến nhi yên tâm, có ca ở đây.

Nhìn Lâm Dịch khôi phục lại một mặt ôn nhu, sợ hãi trong mắt Lâm Yến mới hơi chút giảm bớt một chút, nhưng vẫn yếu ớt nói:

- Ca… Vừa rồi ngươi… Thật đáng sợ… Yến nhi không thích! …

Lời nói của Lâm Yến khiến Lâm Dịch sững sờ, chợt khẽ gật đầu, nói:

- Tốt, ca nghe Yến nhi, về sau tuyệt đối sẽ không có biểu hiện đáng sợ đó nữa...

Lâm Yến lúc này mới yên tâm, nhẹ nhéo nhéo tay Lâm Dịch.

Nhìn thấy trạng thái hiện giờ của Lâm Yến, lửa giận trong lòng Lâm Dịch lại đang không ngừng gia tăng, nếu như không phải tên đáng chết này, Yến nhi sao có thể bị như vậy? !

Hít sâu một hơi, đè lại sát ý sắp bộc phát lần nữa, Lâm Dịch nhu hòa cười cười với Lâm Yến, nói:

- Yến nhi đợi ca một lát, ca lập tức sẽ trở lại.

Nói xong, lại vỗ vỗ khuôn mặt kiều nộn của Lâm Yến.

Lâm Yến ngoan ngoãn khẽ gật đầu, lại vuốt ve cái trán Lâm Yến một chút, Lâm Dịch đứng lên, ánh mắt nhìn về hơn mười tên Vũ Môn đệ tử chung quanh.

Những đệ tử kia lập tức trong lòng phát lạnh! Ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Lâm Dịch lạnh lùng nói:

- Nói cho ta biết, người vừa kêu la đòi giết là ai?

Một gã Vũ Môn đệ tử cảm thấy cơ trên mặt mình buông lỏng, lập tức minh bạch có thể nói chuyện. Lập tức không dám lừa gạt mang theo thanh âm rung động nói:

- Chính, chính là phụ thân của Bạch Lực thiếu gia, Vũ Môn môn chủ Thiên Diệp thành phố, Bạch Diệp...

Nói vừa xong, cảm giác cơ trên mặt lại lần nữa cứng đờ, ánh mắt lộ ra biểu lộ hoảng sợ cầu xin tha thứ.

Lâm Dịch lại cắn răng, trong mắt bắn ra hàn mang khiếp người!

- Nuôi con mà không biết dạy!

Lập tức thân thể của hắn rõ ràng cứ vậy bắt đầu lơ lửng.

Ở trong lĩnh vực của hắn, Lâm Dịch chính là thần! Vốn phải đạt tới Thánh Giai mới có thể phi hành, nhưng lúc Lâm Dịch ở trong lĩnh vực, Lâm Dịch lại có thể làm được rất dễ dàng.

Trong ánh mắt sợ hãi của mọi người trong lòng, thân thể Lâm Dịch lơ lửng lên, sau đó bỗng nhiên bắn ra ngoài!

Vừa ra khỏi cửa phòng, sát ý kinh thiên Lâm Dịch vẫn một mực áp chế lập tức bạo phát ra, như thực chất quấn quanh bên người Lâm Dịch! Mà thân thể của hắn, mang theo một khe hở màu lam nhàn nhạt, rõ ràng cứ như vậy bay thẳng ra ngoài!

Oanh!

Trong Thiên Thượng Nhân Gian đột nhiên truyền đến một hồi thanh âm va chạm và nghiền nát, khiến tất cả mọi người bên ngoài cửa lớn Thiên Thượng Nhân Gian không khỏi ngẩng lên đầu kinh hãi nhìn lên lầu!

Chỉ thấy vị trí đại môn đối diện lầu sáu Thiên Thượng Nhân Gian, đột nhiên bỗng nhiên bạo phá! Lập tức, một đạo bóng đen lóe ra lam sắc quang mang bỗng từ đó vọt ra.

- A!

Người bên dưới lập tức phát ra một hồi kinh hô! Song khi đạo hắc ảnh kia cách mặt đất chừng 10m, lại bỗng nhiên ngừng lại! Quá trình từ cực tốc đến cực tĩnh, khiến tim tất cả mọi người không khỏi bỗng nhiên xiết chặt! Mà lúc này, người ở phía dưới ngẩng đầu nhìn lại, mới nhìn rõ diện mạo bóng đen .

14-03-2013, 11:23 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

120. Chương 157: Bạch Diệp! Chiến!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đó là một thiếu niên lạnh lùng thanh tú đến cực điểm, trên mặt thiếu niên mang theo biểu lộ lạnh như băng, một đạo sát ý cường đại như thực chất quấn quanh người thiếu niên, khiến quần áo và tóc thiếu niên không gió mà bay.

Ở quanh người thiếu niên, còn có một vòng khe hở màu xanh da trời, từ trên đỉnh đầu thiếu niên đến lòng bàn chân, sau đó lại từ lòng bàn chân di động lên đỉnh đầu… Một cổ sát ý lạnh như băng bạo ngược đến cực điểm lập tức từ trên thân thiếu niên truyền ra! Tất cả mọi người không khỏi cảm thấy một cổ khí lạnh từ lòng bàn chân truyền đến, thẳng vào nội tâm!

Thiếu niên tuấn tú lại bạo ngược lạnh như băng đến cực điểm kia, cứ như vậy im im lặng lặng lơ lửng giữa không trung, như là một Sát thần đến từ băng u nội địa, chỉ nhìn đã khiến da đầu run lên một hồi.

- Hắn, hắn là Thánh Giai sao? !

Lập tức có người kinh hô lên. Dù sao, trong nhận thức của tất cả mọi người, cũng chỉ có Thánh Giai, mới có được lực lượng cường đại như thế, cũng có thể lơ lửng trên không trung.

Lời nói của người nọ lập tức dẫn đến một hồi bạo động… Thánh Giai, đây chính là người mạnh nhất trong truyền thuyết ah!

Nhưng Bạch Diệp lại biết rõ hắn căn bản không phải là Thánh Giai gì cả, có thể lơ lửng, nguyên nhân hoàn toàn là vì lực lượng lĩnh vực. Nhưng khi chính thức đối mặt với sát ý cuồng bạo kia của Lâm Dịch, trong nội tâm Bạch Diệp cũng không khỏi bắt đầu cẩn thận. Vẻ sát ý này, tuyệt đối không thể giả bộ được! Trên thực tế như chỉ luận sát ý mà nói… Sát ý của mình cũng tương đương với sát ý của thiếu niên này, nhưng vẫn yếu nhược hơn vài phần. Đó là sát ý chính thức chân sau khi chính trải quá kiếp sống giết chóc một đoạn thời gian rất dài mới có thể sinh ra!

Bất quá tuy rằng như thế, nhưng mối thù giết con lại há có thể không báo? ! Huống hồ… Mặc dù đối phương là Lĩnh Vực Dị Năng Giả thì sao chứ? Chỉ không đạt đến tình trạng Thủ Vọng Giả, mình hoàn toàn có năng lực đánh chết hắn!

Lập tức hai mắt đỏ thẫm của Bạch Diệp ngẫng đầu lên nhìn Lâm Dịch ở trên không trùng lạnh lùng bao quát lấy hắn.

Hai người cứ như vậy bắt đầu giằng co lúc lên lúc xuống. Lâm Dịch bởi vì lơ lửng trên không trung, tất cả người bình thường đều cho rằng hắn là Thánh Giai, thêm chi sát ý cuồng bạo bên cạnh hắn mặc dù cách rất xa cũng có thể cảm thụ được… Về mặt khí thế, lại khiến người cảm giác Lâm Dịch mạnh hơn Bạch Diệp trên mặt đất.

- Chính là ngươi giết con ta sao?

Sau khi đối mặt thật lâu, Bạch Diệp mới cắn răng hỏi.

Lâm Dịch lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt cũng lóe ra lửa giận trả lời:

- Ngươi chính là người nuôi tên súc sinh kia?

Bạch Diệp lập tức trừng lớn mắt, phẫn nộ quát:

- Con ta đến cùng phạm phải chuyện gì mà ngươi lại hạ sát thủ với nó? ! Hôm nay nếu như không cho ta một câu trả lời thỏa mãn, Bạch Diệp ta nhất định khiến ngươi chết không toàn thây! ! ! ! !

Lâm Dịch hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi không biết xấu hổ hỏi ta hắn phạm vào chuyện gì? ? Hừ! Hắn ý đồ cưỡng bức muội muội ta! … Loại súc sinh này, không giết đi để làm gì? ! Ngươi thân là phụ thân của hắn, nuôi con mà không dạy được con, hắn có kết quả hôm nay, ngươi có trách nhiệm rất lớn!

Lời nói của Lâm Dịch lập tức khiến Bạch Diệp trừng hai mắt, bật thốt lên giận dữ quát:

- Tính khẩu thật lớn! Con ta tuy rằng kiêu căng, nhưng tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy! Ngươi cũng đã giết hắn rồi, hôm nay còn muốn dùng tội danh như vậy đến vu oan hắn? ! Bạch Diệp ta hôm nay không giết ngươi, sau khi chết không mặt mũi nào đối mặt Bạch gia tổ tiên!

Đang khi nói chuyện, khí thế của Bạch Diệp bỗng nhiên căng vọt! Lực lượng cường đại, lập tức khiến thủy hệ lĩnh vực bích chướng trước người hắn chấn động một hồi!

Lâm Dịch hừ lạnh một tiếng, lạnh như băng nói:

- Tổ tiên của ngươi nếu biết có tử tôn bất hiếu như ngươi và con ngươi, chỉ sợ sớm đã từ trong mộ leo ra rồi!

Mãi cho đến lúc này, Lâm Dịch vẫn không biết Bạch Diệp và Bạch Lực bị hắn giết là một phân mạch của hoàng tộc đế quốc, lập tức mượn lửa giận trào phúng hắn.

Nhưng mà hắn không biết, những người chung quanh kia lại biết rõ! Chuyện Thiên Diệp Vũ Môn môn chủ Bạch Diệp, là một chi của hoàng tộc đế quốc là chuyện mà ngay cả người qua đường cũng biết. Lúc này nghe xong lời nói của Lâm Dịch…, tất cả mọi người lập tức kinh hãi mặt không có chút máu… Phải biết rằng, nói như vậy, quả thực chính là đại nghịch bất đạo! Nếu lời này bị hoàng tộc bổn gia nghe được, mặc dù Lâm Dịch thật là Thánh Giai cường giả, chỉ sợ cũng phải đầu thân ly biệt!

Sắc mặt Thủy Linh Lung lập tức liền thay đổi. Phải biết rằng, toàn bộ đại lục đều là hoàng tộc Bạch gia cả, nói như vậy nếu thực bị bổn gia nghe được, chỉ sợ ngay cả Lạp Cổ Kỳ cũng không giữ được hắn! Lập tức cấp thiết giật giật Lạp Cổ Kỳ đang nhìn hai người trong tràng nói:

- Hiệu trưởng, nhanh lên ah! Nhanh đi cứu Lâm Dịch đi!

Trên mặt đẹp tràn đầy vẻ gấp gáp.

Nhưng Lạp Cổ Kỳ tới lúc này lại không còn gấp gáp nữa, lập tức vỗ nhẹ lên tay Thủy Linh Lung, trên mặt thậm chí mang theo hơi có chút vui vẻ nói:

- Không có chuyện gì đâu, không nên gấp gáp, lúc nên ra tay ta sẽ ra tay.

- Nói xong, ánh mắt vẫn là chăm chú nhìn vào Lâm Dịch lơ lửng trong lam sắc lĩnh vực, trong mắt hiện lên một vòng sợ hãi than nói:

- Quả nhiên không hổ là Dị Năng Giả mạnh nhất…

Phải biết rằng, Dị Năng Giả trước khi còn chưa tới Thánh Giai, cũng chỉ có Dị Năng Giả phong hệ và hỏa hệ có cấp bậc ngoài Thủ Hộ Giả mới có thể phi hành trên không trung. Mà bởi vì có lĩnh vực, Lâm Dịch thân là thủy hệ Dị Năng Giả, thực sự có thể lơ lửng trên không trung… Điều này thật sự là chuyện khiến người kinh ngạc.

- Ha ha ha ha! ! !

Bạch Diệp giận quá hóa cười, hai mắt đỏ thẫm nhìn vào Lâm Dịch trong lam sắc lĩnh vực, thần thái vặn vẹo.

- Đã như vậy thì dùng máu ngươi để tế con ta đi! Ah! ! ! ! !

Theo Bạch Diệp nói xong, hắn đột nhiên mãnh liệt hô lớn lên! Một hồi ánh sáng màu đỏ chói mắt đột nhiên từ trên người hắn bạo phát ra!

14-03-2013, 11:24 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

121. Chương 158-159: Chiến Văn Với Lĩnh Vực!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Đồng tử Lâm Dịch một hồi co rút lại! Thủy hệ lĩnh vực cảm nhận được cảm xúc Lâm Dịch chấn động, cũng lập tức có chút bất an.

Tràng cảnh trước mặt thức sự quá quen thuộc…

- Chiến văn!

Lâm Dịch rất rõ ràng nhớ tới ban đầu lúc ở Tông Phạm hậu sơn, trên thân bọn người Lang Sa, Diệp Khai cũng từng xuất hiện hào quang tương tự, sau đó thì thay đổi thành một bộ dáng hoàn toàn khác. Lúc ấy tình huống khẩn cấp, Lâm Dịch căn bản không có tâm tư đi kinh ngạc đó là vật gì… Nhưng lờ mờ nhớ rõ bọn hắn đều hô cái gì như chiến văn hiện. Hơn nữa sau khi thân thể bọn hắn xuất hiện biến hóa, các phương diện lực lượng và tốc độ, phòng ngự lập tức đều được đề cao rất lớn!

- Xem ra Bạch Diệp cũng không tự tin ở trạng thái bình thường đánh thắng được Lĩnh Vực Dị Năng Giả trong thời gian ngắn… Lĩnh Vực Dị Năng Giả quả nhiên cường đại ah…

Khác với Thủy Linh Lung khẩn trương mà không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào trong tràng, vẻ mặt lo lắng, biểu hiện của Lạp Cổ Kỳ lại không phải rất lo lắng, hắn thậm chí còn có tâm tư đi cảm khái… Bởi vì trên đường tới, hắn đã hoàn toàn nghĩ thông suốt chuyện này nên giải quyết như thế nào.

Nói cho cùng, một mực khiến Lạp Cổ Kỳ kiêng kị không phải Bạch Diệp, mà là hoàng tộc đế quốc sau lưng Bạch Diệp. Chuyện này, chỉ cần hoàng tộc đế quốc không truy cứu… Như vậy dùng lấy toàn bộ Thiên Diệp Vũ Môn của hắn, còn chưa đủ để dám đến học viện Ngũ Hành nháo sự.

Mà bây giờ, Lạp Cổ Kỳ rất tự tin, hoàng tộc Đế quốc, sẽ không tham dự vào chuyện này!

Hồng sắc quang mang từ trong thân thể Bạch Diệp bắn ra, lập tức chợt nghe Bạch Diệp hét to một tiếng:

- Liệt Hổ chiến văn! Hiện!

Theo thanh âm hét to của Bạch Diệp rơi xuống! Ánh sáng màu đỏ chói mắt lập tức đại thịnh! Một cổ lực lượng cuồng bạo bỗng nhiên lấy Bạch Diệp làm tâm mãnh liệt bạo tán ra bốn phía! Môn nhân chung quanh lập tức bị liên lụy, bị chấn bay ra ngoài! Một khu vực không người rộng lớn lập tức hiện ra.

Sau khi ánh sáng màu đỏ dần biến mất, Bạch Diệp xuất hiện ở trước mặt mọi người!

Khuôn mặt không giận tự uy đã mọc ra đầy lông màu đỏ! Dưới cảm xúc nổi giận, bộ lông trên mặt càng khoa trương hướng hai bên hàm mọc lên! Hai răng nanh cực lớn từ khóe miệng Bạch Diệp lộ ra ngoài càng giúp cho Bạch Diệp tăng thêm vài phần bạo ngược! Trên trán Bạch Diệp xuất hiện một ấn ký chữ "Vương" huyết sắc! Đôi mắt vốn tràn đầy tơ máu, hôm nay đã biến thành hoàn toàn huyết hồng! Đồng tử màu đỏ sậm bắn ra sát ý ngập trời!

Hắn vốn cao tầm 1m9 giờ đã lên đến ngoài 2m3 2m4! Dáng người vốn khôi ngô lại càng phóng đại thêm một vòng! Cơ bắp trên thân tăng vọt đã chấn y phục hắn thành từng mảnh nhỏ, lộ ra thân thể bên trong phủ đầy đường vân huyết sắc!

- Rống! ! ! ! !

Một hồi gào thét trầm thấp như Hổ khiếu từ cổ họng Bạch Diệp bạo phát ra.

Tất cả mọi người bị biến hóa bất ngờ của Bạch Diệp dọa cho sợ ngây người! Sững sờ nhìn vừa rồi còn là một con người, trong nháy mắt rõ ràng lại biến thành một đầu quái vậy! Cái này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của tất cả mọi người, lập tức kinh ngạc ngốc trệ ngay tại chỗ. . .

Cái này cũng không thể trách những người này không có kiến thức được, dù sao chiến văn cũng không phải bất luận ai cũng có được. Trên thực tế, toàn bộ đại lục, cũng chỉ có những đại tộc siêu cấp cổ xưa có lịch

sử vượt qua vạn năm, cùng với số ít hậu bối của các gia tộc vượt qua mấy ngàn năm mới biết được chuyện chiến văn thôi.

Theo như truyền thuyết, mỗi một loại chiến văn, đều đại biểu cho một loại siêu cấp ma thú! Giống như Liệt Hổ trong Liệt Hổ chiến văn Bạch Diệp kêu lên lúc nãy, chính là tồn tại siêu cường trong thuật thú hỏa hệ loại hổ, là một trong số ít loại có thực lực vượt qua cửu cấp thuật thú.

Nghe nói khi ma thú vượt qua cấp bậc cửu giải, trong máu chúng liền ẩn chứa lực lượng siêu cường của chúng! Chỉ cần đạt được máu của bọn nó, dùng phương thức đặc thù tiến hành phục dụng, liền có được loại lực lượng này! Hơn nữa loại lực lượng này, cũng không phải sau khi một người phục dụng sẽ tác dụng lên thân thể của người đó không thôi, nó thậm chí có thể một mực truyền thừa đến trong thân thể tử tổn! Mà kích phát loại lực lượng này, bộ dáng biểu hiện ra ngoài, liền được gọi là chiến văn.

Mà Bạch Diệp với tư cách một chi của hoàng tộc đế quốc, có được một chiến văn, cũng không tính là kỳ quái.

Sau khi chiến văn hiển lộ, con mắt Bạch Diệp đã hoàn toàn biến thành huyết sắc, đồng tử màu đỏ sậm chăm chú nhìn Lâm Dịch trên không trung, thanh âm trầm thấp mà dày đặc truyền ra từ cổ họng hắn:

- Chết dưới Liệt Hổ chiến văn, ngươi cũng đủ cảm thấy tự ngạo ah!

Hiển lộ chiến văn, khiến lực lượng Bạch Diệp tăng vọt! Sát khí vốn như thực chất, lúc này đã hoàn toàn biến thành thực chất nhanh chóng quấn quanh Bạch Diệp, ngẫu nhiên đánh lên thủy hệ lĩnh vực màu xanh da trời, cũng có thể khiến lĩnh vực một hồi lam mang lập loè. . .

Bạch Diệp bản thân chính là bát cấp Chiến Sĩ đỉnh tiêm, chỉ thiếu một lần dẫn động thiên địa lực lượng tưới tiêu toàn thân, hắn liền chính thức trở thành Thánh Giai, lực lượng của hắn mạnh mẽ có thể nghĩ! Mà hôm nay dưới sự gia trì của Liệt Hổ chiến văn, lực lượng, tốc độ, phòng ngự của hắn cũng bỗng nhiên cuồng tăng gấp ba! Dĩ nhiên thẳng một đường đuổi tới cấp bậc Thánh Giai chính thức!

Mà Lâm Dịch lúc này lại chỉ là một gã Dị Năng Giả sắp đạt tới cấp bậc thất cấp Thủ Hộ Giả, một gã Chiến Sĩ thực lực có thể phá Kinh Môn nhưng bởi vì không có ấn ký nên vẫn còn dừng lại ở trình độ Tử Môn. . . Tuy rằng là Lĩnh Vực Dị Năng Giả cường đại nhất trong Dị Năng Giả, nhưng ở trước mặt Bạch Diệp đã vô hạn tiếp cận Thánh Giai cường giả, hắn không thể nghi ngờ vẫn phi thường nhỏ yếu!

Mãnh Hổ vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, thậm chí không bằng một con mèo hoang. Huống chi Bạch Diệp không chỉ là một đầu Mãnh Hổ, mà lại là Liệt Hổ mạnh nhất trong Mãnh Hổ. . . Trận chiến đấu này, không cần đánh cũng biết kết quả.

Nhưng trong lòng Lâm Dịch lại không sợ hãi chút nào! Tuy rằng đại não tỉnh táo nói cho hắn biết địch nhân trước mặt này hắn căn bản không thể nào đánh bại được, nhưng hắn vẫn đối mặt!

Thân làm một cái ca ca, nếu như ngay cả muội muội của mình bị người khác khi dễ cũng mặc kệ, vậy hắn có tư cách gì làm ca ca chứ? Cũng như thế, nếu như bởi vì giết chết một tên súc sinh khi dễ muội muội mình, đưa tới cường địch, còn chưa đấu võ trong nội tâm đã tràn đầy sợ hãi. . . hắn cũng không có tư cách làm một người ca ca!

- Chức trách lớn nhất của ca ca, chính là bảo hộ muội muội của mình!

Trong mắt Lâm Dịch một mảnh lạnh lùng nhìn Bạch Diệp trên mặt đất phát ra khí thế cường đại, tinh thần lực lập tức bắt đầu chuyển động. Một hồi lam sắc quang mang đột nhiên thoáng hiện trên người hắn, chợt một chữ "Tử" rất lớn chợt lóe ra trước ngực hắn. . . Đối mặt với địch nhân cường đại trước nay chưa từng có, Lâm Dịch lại lần nữa dưới tình huống không sử dụng Phá Môn Ấn Ký, đã phá vỡ Tử môn!

Mặc dù đối với kết quả cuối cùng hắn là không có ảnh hưởng gì, nhưng ít ra nhiều hơn một tia lực lượng!

Trong mắt Bạch Diệp cũng không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc, chợt trầm thấp nở nụ cười:

- Không nghĩ tới ngươi rõ ràng còn là một gã Tử Môn Chiến Sĩ. . . Xem tuổi của ngươi, có lẽ không lớn a? Tuổi còn nhỏ như vậy, đẳng cấp Dị Năng và Chiến Sĩ đều đã đạt tới cường độ thường nhân cả đời khó với tới, thật sự là khiến người kinh ngạc ah. . .

Vừa mới nói xong, ngữ khí lập tức trở nên lạnh lẽo nói:

- Bất quá, hôm nay, thiên tài ngươi nhất định phải vẫn lạc!

Bồng!

Sóng âm cường đại vẻn vẹn bộc phát ra, sàn nhà dưới chân Bạch Diệp bỗng nhiên bạo liệt, một hồi hồng mang chói mắt bỗng nhiên nhấp nhoáng, sau đó mãnh liệt bắn ra!

Chỉ thấy thân thể Bạch Diệp đột nhiên như mũi tên vọt tới Lâm Dịch trên không trung, tốc độ cực nhanh, mang theo bên người không khí vặn vẹo, sau khi tiến vào lĩnh vực, vẫn cứ thế mà chạy ra một khu vực chân không! Lam sắc lĩnh vực, rõ ràng như không kịp phản ứng đã để Bạch Diệp như phá thủy bàn xuyên thẳng vào!

Lực lượng vô hạn tiếp cận Thánh Giai là một loại cường đại như thế nào? Tốc độ vô hạn tiếp cận Thánh Giai nhanh như thế nào chứ?

Không chút khoa trương mà nói, chỉ cần lần này đánh trúng Lâm Dịch, Lâm Dịch tuyệt đối sẽ không tránh khỏi kết cục trở thành thịt nát!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh! Thấy Bạch Diệp mãnh liệt phi thân phóng tới phía mình, tốc độ nhanh đến khiến Lâm Dịch căn bản ngay cả bóng dáng cũng khó có thể bắt được!

Đại não tỉnh táo lại lần nữa cứu được Lâm Dịch một mạng! Cơ hồ đồng thời khi Bạch Diệp động cước, trong đại não Lâm Dịch lập tức liền xuất hiện một hình ảnh, cơ hồ ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, thân thể Lâm Dịch bỗng nhiên nhanh chóng trầm xuống đất!

Cơ hồ đồng thời khi thân thể Lâm Dịch vừa xuống dưới được chừng một mét, công kich của Bạch Diệp đã đến đỉnh đầu, cơ hồ như sượt qua da đầu Lâm Dịch vậy, khiến da đầu Lâm Dịch run lên một hồi!

- Oanh! ! ! ! ! ! ! !

Năng lượng màu đỏ bị Bạch Diệp đánh rời tay, liền thẳng tắp đụng vào Thiên Thượng Nhân Gian sau lưng Lâm Dịch! Sau một hồi ầm ầm, lại sinh sinh bị đánh ra một đại động vượt quá 10m!

Mặt tiền Thiên Thượng Nhân Gian cao chừng hơn 60m, rộng hơn 30m, dưới một kích của Bạch Diệp, vậy mà sinh sinh mở ra một cái đại động đường kính chừng 10m! ! Mà một đám người một mực bị lĩnh vực của Lâm Dịch cố định ở cửa lớn trong mắt lập tức lộ ra biểu tình tuyệt vọng nhìn cự thạch từ trên trời giáng xuống!

Đừng nói bọn hắn không nhúc nhích được. . . Chỉ sợ cho dù bọn họ có cử động được, cũng đã muộn rồi!

Ầm ầm! ! !

Lại một tiếng ầm ầm, những người này lập tức bị cự thạch bao phủ!

Nhưng mà Lâm Dịch căn bản không có tâm tư đi quản những người kia, cơ hồ đồng thời khi công kích qua đi, tinh thần lực Lâm Dịch liền lập tức bắt đầu chuyển động!

Bạch Diệp một kích chưa trúng, vừa muốn vòng lại, lam sắc lĩnh vực đã lập tức bao trùm lấy hắn, một tầng màn nước cứ vậy đột ngột xuất hiện cạnh hắn, dưới sững sờ, một cổ cảm giác hít thở không thông cực lớn bỗng nhiên đánh úp về phía hắn! Bạch Diệp lập tức bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, nhưng cái màn nước kia cứ như là sinh trưởng ở ngoài thân hắn vậy, kịch liệt giãy dụa căn bản không có một tia hiệu quả!

Giãy dụa qua một hồi, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng mạnh khiến con mắt màu đỏ của Bạch Diệp càng đỏ lên, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên co rút lại, sau khi có chút dừng lại, bỗng nhiên mở ra thân thể, đồng thời mạnh mẽ rống lên:

- Rống! ! ! ! !

Một tiếng như Hổ khiếu vang lên!

Hồng sắc quang mang lập tức sáng rõ trong màn nước màu xanh da trời, bất quá lập tức thẩm thấu ra, sau một tiếng ba thật nhỏ, màng nước biến mất! Hồng sắc quang mang mang theo lực lượng cường đại lại lần nữa đánh trúng Thiên Thượng Nhân Gian.

Sau khi chịu liên tục hai lần lực lượng tiếp cận Thánh Giai công kích, tòa khách sạn xa hoa nhất Thiên Diệp thành phố, Thiên Thượng Nhân Gian này, hôm nay đã thành công tấn cấp thành khách sạn rách nát nhất Thiên Diệp thành phố! Trong mấy tiếng xèo… xèo, cơ hồ muốn sụp đổ!

Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến bọn người Lâm Yến vẫn còn trong lầu lập tức tinh thần lực ngưng tụ, Thiên Thượng Nhân Gian đang sụp đổ lập tức dừng lại. . . giống như những người vừa rồi vào. . .

Nhưng Bạch Diệp mới từ bóng bóng thoát ra, vốn tưởng rằng có hít một hơi không khí lúc này mặt lạ đỏ lên, gân xanh trên trán như muốn lồi ra, trong đôi mắt càng lộ ra tia máu huyết sắc.

Bạch Diệp lại lần nữa cuộn rút thân thể, chợt bỗng nhiên buông ra!

Rống! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

Thân thể của hắn lập tức như biến thành mặt trời nhỏ, tản ra quang mang sáng bóng! Mà sắc mặt Lâm Dịch bỗng nhiên biến đổi, chợt lập tức trở nên cực kỳ tái nhợt, phốc phốc, mãnh liệt nhổ ra một búng máu tươi! Tinh lam sắc lĩnh vực rõ ràng ngay lập tức hoàn toàn bị Bạch Diệp đánh tan!

Xoẹt zoẹt~. . .

Thanh âm rất nhỏ lại lần nữa khiến Lâm Dịch biến sắc, cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, lam sắc lĩnh vực lại lần phát tán ra. Bất quá mục tiêu lần này, lại hoàn toàn bao phủ Thiên Thượng Nhân Gian

14-03-2013, 11:25 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

122. Chương 160: Lạp Cổ Kỳ. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Khách quan ở trước lĩnh vực màu xanh da trời, lĩnh vực lúc này lại có vẻ cực kỳ ảm đạm vô quang. . . Vừa rồi quang mang chói mắt kia của Bạch Diệp, căn bản chính là lực lượng của hắn, sinh sinh đánh tan lĩnh vực của Lâm Dịch, tự nhiên khiến tinh thần lực của Lâm Dịch lập tức tiêu hao không còn!

Nhưng lúc này Lâm Yến vẫn còn trong Thiên Thượng Nhân Gian! Lâm Dịch bất chấp mình đã sắp cạn kiệt tinh thần lực, chỉ phải lại lần nữa thả ra lĩnh vực! Cố định Thiên Thượng Nhân Gian lại.

Mà những hồng sắc quang mang kia, ngoại trừ có một bộ phận bắn trúng Thiên Thượng Nhân Gian, bị lĩnh vực của Lâm Dịch nỗ lực chống đỡ được ra, còn càng nhiều hơn nữa, nhưng lại bắn ra những người đang xem náo nhiệt!

- Ah! ! ! !

- Cứu mạng! ! . . . Ah! . . .

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng nổ mạnh lập tức vang lên! Người phía dưới, đã hoàn toàn loạn thành một đoàn!

Nhưng năng lượng màu đỏ kia, mỗi một đạo đều nổ tung lên trên mặt đất, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, chí ít có mấy trăm người bởi vì những hồng mang kia mà chết, càng nhiều người nữa như nổi điên chạy loạn tứ tung. . .

Một tầng năng lượng màu xanh da trời ngăn cản lấy năng lượng màu đỏ trước mặt Thủy Linh Lung và Lạp Cổ Kỳ. Sắc mặt Thủy Linh Lung có chút tái nhợt, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng nói:

Hiệu trưởng, hiệu trưởng! Nhanh đi cứu cứu Lâm Dịch ah! Hắn sắp không chịu được rồi!

Thân thể Lâm Dịch cùng với Thiên Thượng Nhân Gian bị cùng bao trong lam sắc lĩnh vực, cho nên còn lơ lửng trên không trung. nhưng nhìn quang mang lập lóe lúc sáng lúc tối trên lĩnh vực, mặc cho ai cũng biết trạng thái trước mắt của Lâm Dịch tuyệt đối không thể nói là tốt được!

Bạch Diệp cuối cùng mới lơ lửng. . . Lấy thực lực vô hạn tiếp cận Thánh Giai của hắn, sau khi sử dụng chiến văn, vẫn có thể lở lửng trên không trung trong thời gian ngắn.

Mảnh đỏ trên mặt hắn theo thời gian dần biến mất, gần xanh nổi lên trên trán ban nãy vì hít thở không thông cũng dần biến mất, mở lớn miệng tham lam hít lấy không khí chung quanh.

Trong lòng của hắn lại tràn đầy khiếp sợ!

- Không hổ là Lĩnh Vực Dị Năng Giả. . .

Ánh mắt Bạch Diệp lộ ra một tia sợ hãi.

Không thử qua cảm giác không thể nào hô hấp được thì không cách nào cảm thụ cảm giác khi bị bao vây trong màn nước màu xanh da trời kia! Xúc cảm lạnh như băng đến cực điểm kích thích toàn bộ lỗ chân lông, mặc dù lấy tồn tại cường đại như Bạch Diệp cũng có thể cảm giác được xúc giác lạnh như băng kia chui vào các lỗ chân lông. Bị màng nước bao vây lấy, giống như tiến nhập vào đáy biển sâu rất sâu vậy! Lập tức sinh ra cảm giác khiến người khác hít thở không thông, cho dù ngươi có giãy dụa cỡ nào, cũng chỉ là phí công thôi. . . Loại cảm giác vì hít thở không thông mà chết này, chỉ hồi tưởng thôi cũng đủ khiến người khác phát điên!

Bạch Diệp vừa rồi hoàn toàn nương tựa theo lực lượng vô cùng cường hoành của mình để cưỡng ép phá vỡ màng nước kia. Vốn tưởng rằng màng nước biến mất là có thể hô hấp lại. . . Nhưng khiến Bạch Diệp kinh hãi chính là, sau khi màng nước biến mất, cảm giác hít thở không thông này vẫn còn tiếp tục! Phảng phất như trong nháy mắt toàn bộ lĩnh vực màu xanh da trời biến thành một cái bong bóng cực lớn, mà dưới cổ áp bách cực lớn khiến người khác hít thở không thông kia, Bạch Diệp không thể không bộc phát ra tất cả lực lượng của mình, lúc này mới khiến toàn bộ lĩnh vực nát bấy!

Bạch Diệp rất rõ ràng tiềm lực phát triển của Lĩnh Vực Dị Năng Giả lớn đến cỡ nào, nếu để cho người trẻ tuổi trước mắt sống sót. . . Không tới năm năm nữa thì mình hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn rồi!

Nghĩ tới đây, trong mắt Bạch Diệp lập tức bắn ra sát ý cuồng bạo! Vô luận là cảm giác nguy cơ cảm nhận được từ trên người đối phương, hay là mối thù giết con, người trước mắt, cũng không thể lưu được!

Hồng sắc quang mang lại lần nữa đại thịnh, một tay Bạch Diệp như biến thành hỏa diễm thiêu, toát ra năng lượng màu đỏ lập lòe!

Một thoáng tươi cười lãnh khốc đến cực điểm lộ ra trên khuôn mặt nửa người nửa hổ khiến người khác kinh ngạc kia của hắn.

- Đi chết đi!

Cánh tay được thiêu đốt lên đột nhiên vung, đột nhiên, năng lượng màu đỏ này bị quăng ra ngoài, giữa đường đột nhiên biến thành một đạo ảo ảnh như Mãnh Hổ, bỗng nhiên đánh tới Lâm Dịch đanh nổ lực chèo chống thân thể! ! !

Sắc mặt Thủy Linh Lung bỗng nhiên đại biến!

- Không! ! !

Nói thì chậm, nhưng xảy ra chỉ trong chớp mắt. Lập tức đạo năng lượng như Mãnh Hổ kia đã muốn đánh tới Lâm Dịch được vách lĩnh vực bao vào trong. Lấy trạng thái lúc sáng lúc tối hiện giờ của lĩnh vực, lần này, đủ để đánh nát lĩnh vực, biến Lâm Dịch thành thịt nát!

Cũng ngay lúc này, một đạo quang mang hoàng sắc đột nhiên bay lên từ mặt đất, chỉ trong nháy mắt liền hoàn toàn bao trùm Lâm Dịch vào trong! Cơ hồ đồng thời, năng lượng màu đỏ bỗng nhiên đụng vào phía trên năng lượng màu vàng.

Quang mang đỏ vàng đại thịnh! ! Va chạm kịch liệt khiến hoàng sắc quang mang càng thêm chói mắt... khiến người nhịn không được nhắm mắt lại!

Khi hào quang ngầm hạ đi, năng lượng màu vàng và màu đỏ đều biến mât, chỉ để lại đỏ vàng sắc tinh điểm rơi lả tả đầy trời.

Sắc mặt Bạch Diệp lập tức trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt không khỏi nhìn về phía mặt đất.

Thân ảnh của Lạp Cổ Kỳ và Thủy Linh Lung lập tức ánh vào tầm mắt của hắn.

- Lạp Cổ Kỳ.

Ánh mắt Bạch Diệp lộ ra quang mang lành lạnh, lạnh lùng nói:

- Ngươi đang làm gì? !

Lạp Cổ Kỳ cười với Bạch Diệp, sau đó nói:

- Không làm gì cả, chỉ là Lâm Dịch đệ tử trường ta, với tư cách hiệu trưởng, ta cũng không thể trơ mắt ếch ra nhìn hắn bị người khác giết chết được.

Trong mắt Bạch Diệp lập tức lộ ra lửa giận, quát:

- Vậy con ta không phải là đệ tử của trường ngươi sao? ! Nhưng hắn bị tên này cho giết chết, cái này tính toán thế nào đây? !

Lạp Cổ Kỳ nhún vai nói:

- Lúc con của ngươi bị giết ta không ở hiện trường, cho nên hữu tâm vô lực. Nhưng lúc này ta ở đây, không thể trơ mắt ếch ra nhìn ngươi giết chết Lâm Dịch được.

15-03-2013, 02:24 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

123. Chương 161: Lạp Cổ Kỳ. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Vô liêm sỉ!

Bạch Diệp lập tức cả giận nói:

- Đây là lý luận chó má gì thế? ! Chẳng lẽ ý của ngươi là nói, con của ta chết là do hắn không may? !

Lạp Cổ Kỳ lại làm ra biểu lộ từ chối cho ý kiến, làm cho Bạch Diệp tức giận đến nổi hồng mang trên người lúc sáng lúc tối!

- Lạp Cổ Kỳ, ta cho ngươi biết, mệnh của tiểu tử này hôm nay ta muốn rồi! Ngươi tốt nhất không nên xen vào chuyện của người khác!

Bạch Diệp hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng nhìn Lạp Cổ Kỳ, trong mắt toát ra hỏa diễm phẫn nộ.

Nhưng thái độ của Bạch Diệp tựa hồ đã chọc giận Lạp Cổ Kỳ, lập tức sắc mặt trầm xuống, cũng lạnh lùng nói:

- Ta đây sẽ nói cho ngươi biết, Lâm Dịch vô luận như thế nào cũng không thể để ngươi giết được!

- Ngươi! . . .

Bạch Diệp lập tức giận dữ, nhưng bộ dạng của hắn tựa hồ rất kiêng kị Lạp Cổ Kỳ, nổi giận lôi đình trên không trung, nhưng thủy chung lại không dám động thủ với Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ hừ lạnh một tiếng, sau đó nghiêng đầu nói với Thủy Linh Lung vẫn một mực lo lắng nhìn thân thể Lâm Dịch trên không trung nói:

- Ngươi đi vào bên trong, gọi Lâm Dịch khôi phục tự do cho những người bên trong Thiên Thượng Nhân Gian, dùng hết mọi khả năng cứu những người bên trong ra.

Thủy Linh Lung đã sớm muốn qua đi trợ giúp Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, thậm chí ngay cả trả lời cũng không, cứ như vậy lam sắc quang mang lóe lên, thân thể của nàng lập tức bắn ra ngoài, bất quá chỉ trong nháy mắt, đã đến phía dưới Thiên Thượng Nhân Gian.

- Lâm Dịch! Khôi phục tự do cho những người bên trong, ta đi cứu người!

Đại môn đã bị cự thạch ngăn trở, lúc Thủy Linh Lung hô to, lam sắc quang mang bạo khởi, lập tức hình thành một thủy trụ rất mạnh, trực tiếp phá vỡ mấy tảng đá ngăn trở, lộ ra một lỗ nhỏ. . . Song lúc đó những người bị đè bên dưới cũng đều thành thịt vụn cả rồi.

Lâm Dịch nghe được là thanh âm của Thủy Linh Lung, lại lần nữa mạnh mẽ giữ vững tinh thần, suy yếu mà nói:

- Lầu sáu, phong bao thứ ba bên trái, Yến nhi. . .

Ở trong lĩnh vực, Lâm Dịch chính là thần, tuy rằng trạng thái của Lâm Dịch lúc này phi thường tồi tệ, nhưng vẫn có thể khiến Thủy Linh Lung nghe được lời hắn nói, Thủy Linh Lung sau khi nghe xong, lập tức hóa thành một đạo lam mang bắn vào!

Nhìn thấy thân ảnh Thủy Linh Lung bắn vào Thiên Thượng Nhân Gian, Bạch Diệp lập tức nổi trận lôi đình! Một đạo năng lượng màu đỏ lập tức đánh về phía cửa ra vào.

Lại là một đạo vầng sáng màu vàng đất nổi lên ngăn trở, một lát sau, lưu lại tinh điểm đỏ vàng đầy trời .

- Lạp Cổ Kỳ! Ngươi!

Bạch Diệp giận dữ!

Sắc mắt Lạp Cổ Kỳ hoàn toàn trầm xuống, lạnh lùng nhìn Bạch Diệp nói:

- Làm người nên biết tiến thối, ta đã cho ngươi hai lần cơ hội, lại chấp mê bất ngộ nữa, cũng đừng trách ta.

Sắc mặt Bạch Diệp lập tức biến ảo, hắn rất rõ ràng lão đầu khô quắc trước mặt này cường hãn đến cỡ nào. Tuy rằng trạng thái của hắn lúc này đã vô hạn tiếp cận Thánh Giai, nhưng so với Thánh Giai chính thức vẫn còn một khoảng cách cực lớn. Lấy tâm tính của cường giả Thánh Giai, cho mình hai lần cơ hội đã là phi thường nhường nhịn rồi. Nghĩ đến Lạp Cổ Kỳ này cũng là cân nhắc đến tâm tình vừa mất con của mình, lúc này mới nhường nhịn a? Nếu không, cũng sớm đã tự ra tay với mình rồi.

Sắc mặt Bạch Diệp không ngừng biến ảo, thật lâu sau hắn hung hăng nhìn Lạp Cổ Kỳ nói:

- Lạp Cổ Kỳ, chuyện hôm nay ta nhớ kĩ! Ngươi chờ lửa giận của hoàng tộcđế quốc thiêu rụi Ngũ Hành Học Phủ của ngươi đi!

Vừa mới nói xong, lập tức quay người bay vụt đi!

Mà lúc này, chung quanh Thiên Thượng Nhân Gian đã sớm không còn bao nhiêu người sống. . . Nhìn thi thể và người bị thương trên mặt đất, Lạp Cổ Kỳ nhẹ giọng thở dài một tiếng, sau đó đi tới phía dưới Thiên Thượng Nhân Gian.

Lâm Dịch đã đạt tới cực hạn! Lúc này thức duy nhất chèo chống hắn tiếp tục duy trì lĩnh vực chính là sinh tử của Lâm Yến! Lĩnh vực đã sắp hoàn toàn ảm đạm. . . Đến khi nó hoàn toàn biến mất cũng chính là lúc Thiên Thượng Nhân Gian hoàn toàn sụp đổ.

Cũng lúc đó, một hồi hoàng sắc quang mang bay lên, bao phủ trọn Thiên Thượng Nhân Gian vào trong.

- Giao cho ta đi.

Thanh âm của Lạp Cổ Kỳ khiến tâm thần Lâm Dịch buông lỏng, lĩnh vực cơ hồ đồng thời biến mất, sức nặng của Thiên Thượng Nhân Gian cũng hoàn toàn giao cho Lạp Cổ Kỳ đến chèo chống, thân thể Lâm Dịch cứ như vậy từ độ cao 10m trên bầu trời rơi xuống đất.

Một hồi hoàng sắc quang mang đột nhiên xuất hiện dưới thân Lâm Dịch, lập tức biến cao, cuối cùng biến thành một thứ như cột đá!

Cột đá đột nhiên mọc lên từ mặt đất này vững vàng tiếp được thân thể Lâm Dịch vừa mới rơi xuống đất, không bị một tia xóc nảy, sau đó liền như lên xuống bậc tháng, thời gian dần qua trầm xuống. . . Cho đến khi xuống mặt đất, hoàng mang tán đi, Lâm Dịch cũng ngã trên mặt đất.

Lấy lực lượng Thánh Giai chèo chống một tòa kiến trúc sắp sập xuống, quả thật không phải là chuyện gì quá khó khăn. Nhưng người bên trong đồng thời khi lĩnh vực của Lâm Dịch biến mất, cũng đã khôi phục tự do. Người còn sống lập tức liền từ bên trong vọt ra.

Cũng may trên người Lâm Dịch có vòng phòng ngự dị năng của Lạp Cổ Kỳ, nếu không nói không chừng sẽ bị đám người chen chúc mà ra kia đè chết mất!

Dưới sự giúp đỡ của thủy hệ dị năng từ Thủy Linh Lung, Lâm Yến. Kim Trĩ Hàn vì dược hiệu mà toàn thân vô lực ở trong phòng cũng đã được cứu ra, sau khi người cuối cùng rời khỏi Thiên Thượng Nhân Gian, hoàng mang liền biến mất, trong một tiếng ầm vang kinh thiên động địa, khách sạn lớn nhất Thiên Diệp thành phố chỉ còn lại trong lịch sử.

Lúc này Lâm Dịch đã hoàn toàn hôn mê rồi, dưới sự trợ giúp của Lạp Cổ Kỳ và Thủy Linh Lung, kể cả Lâm Yến trong đó, độc tố mà bốn đệ tử trúng phải cũng bị bức ra. Nhìn thấy Lâm Dịch sắc mặt tái nhợt, bộ dáng hôn mê, vết máu tràn ra từ khóe miệng, Lâm Yến lại lần nữa nghẹn ngào khóc rống lên. Đôi mắt to mọng nước đã sớm vì liên tục thút thít nỉ non không ngừng mà trở nên vừa đỏ vừa sưng, loại phong tình mềm mại này khiến những người chung quanh nhịn không được cảm thấy thương yêu.

15-03-2013, 02:25 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

124. Chương 162-163: Hoàng Tộc Đế Quốc!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trở lại học phủ, bọn người Kim Trĩ Hàn, Lộ Ti trở về ký túc xá, mà Lâm Yến dưới sự kiên trì của mình, nàng đi theo Thủy Linh Lung và Lâm Dịch về tới phòng của Thủy Linh Lung, mà Lạp Cổ Kỳ, thì lại lập tức trở về phòng làm việc của hắn.

Khóa kĩ cửa phòng, đi tới phòng trong, liên tục gõ vài cái lên thư các treo trên tường ở giữa phong, sau đó trên người lại lóe lên một cái, thư các rõ ràng vô thanh vô tức mở ra, đèn năng lượng bên trong tản ra ánh sáng trắng nhu hòa.

Lạp Cổ Kỳ đi vào, bởi vì bây giờ còn một việc rất quan trọng phải làm, đó chính là – bảo vệ tính mạng Lâm Dịch!

Đằng sau thư các treo trên tường là một không gian trống trải, không gian tuy rằng không lớn, phạm vi ước chừng ba bốn mươi mét vuông, nhưng ở vị trí trung ương thứ các, cũng chỉ có một cửa đứng thẳng, bởi vậy, không gian chung quanh lộ ra cực kỳ trống trải.

Cửa cao chừng hai mét, bề rộng chừng một mét hai, trên khung cửa lại điêu khắc đầy các đường vân phức tạp đến cực điểm, nếu như cẩn thận quan sát thì có thể thấy được, trên đường vân thoạt nhìn như không có chút quỹ tích nào kia, thật ra lại có quỹ tích nào đó! Tuy rằng thoạt nhìn cực kỳ hỗn loạn, nhưng cẩn thận quan sát, có thể rất rõ ràng phát hiện ở vị trí tương đối hai bên cửa, hướng đi của hoa văn lại hoàn toàn trái ngược. Dù là chỉ là một cái chuyển hướng, thậm chí một ít phác họa trên đó, cũng đều trái ngược lẫn nhau!

Mà ở trên khung cửa này, lại khảm nạm năm khỏa tinh thể, trong đó một khỏa ở trung tâm lớn chừng nắm tay, phân biệt ở hai bên nó còn có hai tinh thể hình tròn không lớn bằng nó, lúc này những tinh thể kia hiện ra chính là màu xám trắng.

Mà ở vị trí phía trước bên trái cánh cửa, lại dựng thẳng một thứ giống như cây cột. Cây cột toàn thân cũng cũng khắc lên đường vân phức tạp không khác lắm với trên cửa, ở trên đỉnh cây cột, lại một khỏa tinh thể hình tròn lớn chừng đầu người, cũng giống với tinh thể trên cửa, lúc này cũng có màu xám trắng.

Lạp Cổ Kỳ đi thẳng tới phía trước kia, quay mắt nhìn về phía cửa, sau đó hít sâu một hơi, tay phải đặt lên tinh thể ở đỉnh trụ.

Sau khi tay Lạp Cổ Kỳ vừa tiếp xúc với tinh thể, hoa văn ánh sáng trong gian phòng lập tức tăng mạnh, một mảnh hoàng sắc quang mang lập tức tràn ngập cả phòng, mà tinh thể kia cũng tản mát ra quang mang màu vàng!

Lúc này đại môn cũng xuất hiện biến hóa kinh người!

Những đường vân vốn màu xám trắng kia đột nhiên giống như lây bệnh nhanh chóng lan từ khung cửa xuông mặt đất! Lập tức toàn bộ đường vân bên ngoài khung cửa lập tức liền biến thành màu vàng! Năm khỏa tinh thể đỉnh trên khung cửa lập tức cùng phát sáng! Chỉ thấy không gian vốn có thể xuyên thấu qua trong cửa lập tức lập lòe, một hồi quang mang ngân bạch sắc bỗng nhiên từ trung tâm nổ ra.

Chỉ thấy không gian trong cửa lập tức xuất hiện một tầng hào quang màu trắng bạc hơi mỏng, sự vật ở đối diện không thấy rõ lắm, từng đợt quang mang cứ như vậy nổi lên trong phòng!

Sau một khoảng thời gian một mực giằng co thật lâu, không gian trong cửa lớn lại lần nữa phát sinh biến hóa! Không gian ngân bạch vốn đang chấn động lại như bị lực lượng nào đó đè xuống! Biến thành một thứ như tấm gương bạc, chợt, một hồi lưu quang từ đó hiện lên, một đạo nhân ảnh lại xuất hiện trong mặt kính này!

- Ha ha, Lạp Cổ Kỳ. . . Ngươi đã rất lâu không có tìm ta a!

Một thanh âm cười ôn hòa đột ngột từ đó truyền ra, mà trên mặt Lạp Cổ Kỳ lại lộ ra thần sắc tôn kính, có chút khom người nói:

- Bệ hạ.

Tuổi người bên trong ước chừng 34-35, người mặc một bộ quần áo cực kỳ hoa lệ, trên mặt vô cùng có uy nghiêm mang theo dáng cười ôn hòa, lộ ra cực kỳ có lực tương tác. Nhưng lúc đối mặt với Lạp Cổ Kỳ tóc trắng xoá, vẻ mặt nếp nhăn, biểu hiện của hắn lại không giống như vãn bối, ngược lại càng giống hảo hữu hơn.

- Chỉ có hai người chúng ta mà thôi, không cần phải như vậy khách khí a?

Nghe được Lạp Cổ Kỳ xưng hô cung kính, người trung niên kia lập tức lộ ra vẻ không vui vẻ.

Lạp Cổ Kỳ lại như cũ bảo trì cung kính nói:

- Lễ không thể bỏ.

Người trung niên nhìn biểu lộ cung kính có chút cúi đầu của Lạp Cổ Kỳ, hơi than thở nhẹ một tiếng:

- Trong nháy mắt đã hơn ba trăm năm. . . Ngươi và ta lại càng ngày càng bất hòa. . . Thật sự hoài niệm sinh hoạt trong học viện ah. . .

Nghe được lời nói của trung niên… biểu lộ của Lạp Cổ Kỳ có chút giật giật, tựa hồ cũng cảm thấy sờ, nhưng cuối cùng vẫn không nói chuyện!

Sau hồi lâu ánh mắt trung niên kia lộ ra thần sắc hồi tưởng thật sâu, mới hít sâu một hơi, dáng cười ôn hòa lại lần nữa đọng trên mặt nói:

- Tốt rồi, nói ngươi tìm ta có việc gì đi, lấy tính cách của tiểu tử ngươi, không có chuyện trọng yếu thì không thể nào tìm ta được.

Đối mặt với Lạp Cổ Kỳ tóc trắng xoá, người trung niên lại gọi hắn là tiểu tử, càng khiến người khác kinh ngạc chính là, Lạp Cổ Kỳ tựa hồ đã sớm quen với xưng hô như thế, khẽ gật đầu sau đó nói:

- Bệ hạ, ta tìm ngươi, đích thật là có chuyện trọng yếu cần bẩm báo!

Người trung niên kia gật đầu nói:

- Ân, ngươi nói đi.

- Hoàng tộc Thiên Diệp phân mạch, con trai Bạch Diệp bị người giết.

Lạp Cổ Kỳ lập tức khiến người trung niên nhướng mày

- Người nào sao mà to gan như vậy?

- Là một đệ tử khác của trường ta, Lâm Dịch.

Người trung niên nghe xong lông mày lại nhíu chặt, nhưng cách làm người của Lạp Cổ Kỳ hắn rất rõ ràng, Lạp Cổ Kỳ không thể nào chỉ vì nói cho hắn tin tức này mà thông tri hắn. Dù sao người trong hoàng tộc phân mạch bị giết cũng là đại sự, nhưng còn chưa đủ để khiến Lạp Cổ Kỳ tìm đến mình. Lập tức cau mày nói:

- Ngươi muốn nói cái gì, nói một lần cho xong đi!

Lạp Cổ Kỳ ngẩng đầu nhìn người trung niên, lập tức liền nói chuyện trải qua một lần. Trong đó kể cả Lâm Dịch đến thăm, chính mình thăm dò, cùng với thân phận Lĩnh Vực Dị Năng Giả và lục cấp Tử Môn Chiến Sĩ của hắn, từ đầu chí cuối nói một lần.

Mãi sau hơn nửa canh giờ mới xem như nói xong.

Người trung niên nghe xong lời nói của Lạp Cổ Kỳ, trong mắt đã lộ ra biểu lộ kinh ngạc, sau đó mới tán thán nói:

- 21 tuổi, thất cấp Lĩnh Vực Dị Năng Giả, lục cấp Tử Môn Chiến Sĩ. . . Lâm Dịch này, rất không tầm thường ah.

Sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lạp Cổ Kỳ cúi đầu cung kính lập, ánh mắt lộ ra một tia vui vẻ cổ quái nói:

- Ý của ngươi. . . Là để cho ta không nên truy cứu?

Nhưng Lạp Cổ Kỳ lại khẽ lắc đầu. Người trung niên kia lộ ra vẻ kinh ngạc, chợt nghe Lạp Cổ Kỳ vẫn dùng loại ngữ khí cung kính kia nói:

- Truy cứu hay không truy cứu Lâm Dịch, toàn bộ do bệ hạ làm chủ, Lạp Cổ Kỳ không dám quá phận.

Biểu lộ kinh ngạc của người trung niên tức biến thành bất đắc dĩ. Cũng như hắn rõ tính cách của Lạp Cổ Kỳ, Lạp Cổ Kỳ cũng rất rõ cách làm người của hắn. Lạp Cổ Kỳ cũng sớm đã đoán chắc mình không thể nào vì cái chết của một thành viên phân mạch mà gạt bỏ một ngôi sao tương lai của đế quốc được. Hắn nói rõ tất cả mọi chuyện với mình như thế, mục đích đúng là khiến mình hiểu rõ giá trị của Lâm Dịch, nhưng cuối cùng lại không mở miệng cầu tình cho Lâm Dịch, mục đích đúng là không muốn thiếu nhân tình. . .

- Cái lão hồ ly này!

Người trung niên không khỏi bất đắc dĩ trong lòng thầm mắng một tiếng, sau đó mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Ai. . . Ngươi quả nhiên vẫn giống như trước. . . Được rồi, ta đã biết, còn chuyện gì khác không?

Biểu lộ của Lạp Cổ Kỳ vẫn y nguyên không thay đổi nói:

- Còn có một việc, muốn nghe ý của bệ hạ.

Người trung niên gật đầu nói:

- Nói đi.

Lạp Cổ Kỳ nói:

- Còn một tháng nữa, Ma Nguyên Động Quật sẽ mở ra, lần này đạt được con Chuột không gian chi toản kia chính là học viện chiến kỹ Tông Phạm, nhưng học viện ta hôm nay chỉ có năm người Khải Hi, Thủy Linh Lung, Nhĩ Ba Khắc, Bác Luân Lợi, Khố Tư Lạp là cấp bậc dị năng thủ hộ, bệ hạ, người xem nên làm gì bây giờ?

Người trung niên lập tức nhíu mày, chợt gật đầu nói:

- Cứ theo ý ngươi mà làm đi!

Lạp Cổ Kỳ vẫn bảo trì cung kính nói:

- Lạp Cổ Kỳ không dám hiểu rõ thánh ý, kính xin bệ hạ chỉ rõ.

Người trung niên lập tức trừng mắt, chợt tức giận nói:

- Được rồi được rồi, ngươi không phải muốn cho Lâm Dịch kia cũng đi qua sao? Tiểu tử ngươi. . . Biết rõ ta không truy cứu rồi, nhưng Bạch Diệp cũng không có khả năng buông tha tiểu tử kia, còn không bằng để hắn ra ngoài một thời gian, vạn nhất nhận được đồ vật trong Ma Nguyên Động Quật, thực lực tăng nhiều trở về cũng không cần phải e ngại nữa. . . Nhưng hết lần này tới lần khác lại không nói rõ ràng. . . Ngươi! . . . Được rồi, cứ để tiểu tử kia đi đi!

Lạp Cổ Kỳ lại cung kính nói:

- Bệ hạ đã hiểu lầm, Lạp Cổ Kỳ thật sự là không dám hiểu rõ thánh ý thôi.

Biểu lộ của Lạp Cổ Kỳ lập tức khiến người trung niên im lặng một hồi, sau đó không kiên nhẫn nói:

- Được rồi được rồi! Mỗi lần thấy biểu lộ này của tiểu tử ngươi ta lại tức giận! Không có chuyện khác thì ta đi đây!

Lạp Cổ Kỳ cung kính nói:

- Cung kính tiễn bệ hạ. . .

Mặt kính màu trắng bạc bỗng nhiên chấn động một hồi, hình ảnh của người trung niên đã hoàn toàn biến mất. Sau đó Lạp Cổ Kỳ thu hồi tay phải đặt lên thủy tinh thể, gian phòng lập tức một hồi ánh sáng màu vàng đại thịnh, sau đó hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại quang mang nhu hòa của đèn năng lượng, mà trên mặt Lạp Cổ Kỳ, lại lộ ra dáng tươi cười. . .

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, nhưng Lâm Dịch, lại vẫn còn trong hôn mê!

Từ ngày đó đánh xong một trận với Bạch Diệp, Lâm Dịch liền lâm vào trạng thái hôm mê, cái này tự nhiên khiến Thủy Linh Lung và Lâm Yến chờ đợi không biết ngày đêm, hơn mười ngày trôi qua, Lâm Dịch không có chút dấu hiệu thanh tỉnh, mà Thủy Linh Lung và Lâm Yến, cũng đã trở nên cực kỳ tiều tụy.

Ngày đó Lạp Cổ Kỳ sau khi trở về phòng, liền đi thẳng tới nhà Thủy Linh Lung, tự mình dò xét trạng thái của Lâm Dịch một phen

Nhưng mà khiến Lạp Cổ Kỳ kinh ngạc chính là, vốn hắn có thể nhẹ nhàng xâm nhập ý thức hải của Lâm Dịch, lúc này lại như xuất hiện một cổ lực lượng kỳ dị, hoàn toàn ngăn cản tinh thần lực Lạp Cổ Kỳ ở bên ngoài! Căn bản không cách nào rót vào!

Cái này khiến Lạp Cổ Kỳ kinh ngạc, đồng thời lại không rõ ràng lắm Lâm Dịch hiện giờ đến cùng ở vào tình huống nào.

Bất quá thấy có năng lượng bảo hộ ý thức hải của hắn thì tánh mạng của Lâm Dịch hẳn không có vấn đề gì, mọi người lập tức không có chút biện pháp nào, cũng đành phải chờ đợi Lâm Dịch tự mình tỉnh táo lại thôi.

Một tầng thủy hệ lĩnh vực ảm đạm cơ hồ không thấy rõ lắm bao vây lấy thân thể Lâm Dịch, tuy rằng trong hôn mê, nhưng thân thể Lâm Dịch lại không phải ngủ trên giường mà lơ lửng trên không trung. . . Ngày

sau khi hôn mê, trở lại nhà Thủy Linh Lung, vốn Lâm Dịch đã được đặt lên giường ở phòng khác. . . Ai biết không lâu sau, tầng lĩnh vực này liền chạy ra, khiến Lâm Dịch lơ lửng trên không trung.

Lúc ấy Lâm Yến có chút sốt ruột, lập tức dùng tay đụng vào lĩnh vực của Lâm Dịch. . . Kết quả, một tầng màng nước màu lam nhạt lập tức phân cách ra từ trong lĩnh vực của Lâm Dịch bao vây Lâm Yến lại! Cảm giác lạnh ngắt khiến người khác hít thở không thông lập tức xuất hiện trên người Lâm Yến!

Cũng may lúc ấy lĩnh vực của Lâm Dịch đã thập phần vô lực, cộng thêm Thủy Linh Lung cũng có ở đó, Thủy Linh Lung thấy trên mặt Lâm Yến lộ ra biểu lộ thống khổ, lập tức cũng nhớ ngày đó lúc chiến đấu với Bạch Diệp, trên mặt Bạch Diệp cũng lộ ra biểu lộ cùng loại. Tuy rằng không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn lập tức xuất thủ, dưới tinh thần lực cấp bậc thất cấp Thủ Hộ Giả của Thủy Linh Lung, màng nước vốn không có lực lượng gì lập tức bị nghiền nát. . . Bất quá vẫn dọa cho Lâm Yến sắc mặt tái nhợt, hô hấp lấy từng ngụm từng ngụm không khí. . .

Lúc lĩnh vực của Lâm Dịch đã hoàn thành mục đích, hoàn toàn chính là bảo vệ bản thân Lâm Dịch! Lĩnh vực có thể không biết Lâm Yến là muội muội mà Lâm Dịch đau lòng nhất, chỉ cần có ngoại lực tiếp xúc, như vậy lĩnh vực liền sẽ tự động phát động công kích, cũng như những ma thú ngày đó khi dị năng thức tỉnh dậy.

15-03-2013, 02:26 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

125. Chương 164-165: Linh Hồn Dị Biến!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hơn nữa cảm giác hít thở không thông khi bị lĩnh vực của Lâm Dịch bao phủ và cảm giác hít thở không thông khi bị ngột nước hoàn toàn khác nhau. Bởi vì màng nước của Lâm Dịch là lập tức rút dưỡng khí từ trong thân thể con người ra mà không giống như khi lặn xuống nước, còn có một thời kỳ quá độ nữa. . . Có thể nói như vậy, trong nháy mắt khi tiến vào trong màng nước, dưỡng khí của nhân thể cũng hoàn toàn bị tiêu hết sạch, cảm giác giống như bị ngâm nước một đoạn thời gian rất dài vậy. . .

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay đó hai mắt Bạch Diệp đỏ thẫm, lộ ra vẻ hít thở không thông. Lấy lực lượng của Bạch Diệp, mặc dù là ở trong nước, cũng hoàn toàn có thể kiên trì ba bốn giờ, thậm chí càng lâu hơn. . . Nhưng ở trong lĩnh vực của Lâm Dịch, cũng giống như hắn đã ở trong nước năm sáu canh giờ vậy. . . Lĩnh vực của Lâm Dịch khủng bố có thể nghĩ.

Hơn nữa, đây vẫn chỉ là một trong những thủ đoạn công kích Lâm Dịch mới phát hiện ra trong giai đoạn đầu. Lĩnh vực của Lĩnh Vực Dị Năng Giả, là từ Linh Hồn Kim Châu của Dị Năng Giả, theo tiến bộ của tinh thần lực mà không ngừng tiến bộ. Ngoại trừ về mặt phạm vi, uy lực ra, về mặt năng lực cũng sẽ tăng lên diện rộng!

Có thể tưởng tượng. . . Lĩnh Vực Dị Năng Giả là một loại tồn tại khủng bố thế nào!

Cho nên, sau khi trải qua giáo huấn bị màng nước bao vào trong, Thủy Linh Lung và Lâm Yến cũng không dám đơn giản đụng vào Lâm Dịch nữa.

Lúc này trong ý thức hải của Lâm Dịch.

Toàn bộ ý thức hải đã biến thành một mảnh hải dương màu đỏ, thứ duy nhất có màu sắc khác, cũng chỉ có tinh thần lực trung gian giữa lam sắc lĩnh vực và linh hồn kim Linh Hồn Kim Châu chậm rãi lưu động trên không trung thôi. Năng lượng màu đỏ chậm rãi du động trong ý thức hải, hoàn toàn bao vây Linh Hồn Kim Châu, lam sắc lĩnh vực cùng với tinh thần lực màu vàng lam lại. Một mảnh năng lượng màu đỏ dài hẹp rậm rạp đến cực điểm từ chung quanh linh hồn chi hải màu đỏ chậm rãi thu hút Linh Hồn Kim Châu bên trong, mà Linh Hồn Kim Châu chậm chạp xoay tròn lấy, lúc này lại không hiểu thấu trên bản thể màu

vàng ròng xuất hiện mấy tia màu đỏ như tia máu! Sau đó kết nối lấy từng sợi tơ mỏng của lam sắc lĩnh vực, chậm rãi thấm vào trong lam sắc lĩnh vực, khiến trên lĩnh vực lam sắc cũng xuất hiện vài tia màu đỏ yêu dị, phân ra từng tơ mỏng trên lam sắc lĩnh vực, từng chút một thấm vào trong tinh thần lực màu vàng.

Lâm Dịch lúc này, đã hoàn toàn khôi phục ý thức! Chỉ có điều. . . Hắn lại xấu hổ phát hiện, ý thức của mình lại bị năng lượng màu đỏ kia vây khốn, không cách nào thối lui khỏi ý thức hải.

Điều này không khỏi làm cho hắn có chút dở khóc dở cười, bị nhốt trong ý thức hải của mình? ? Chỉ sợ nói ra. . . Ngươi khác sẽ xem hắn như bị bệnh tâm thần cũng nên?

Lời này phải nói từ lúc hắn bị thương trở về.

Ngày đó Lâm Dịch bị thương thật sự quá nặng, từ bên ngoài nhìn vào, Lâm Dịch thậm chí ngay cả một lần cũng không bị Bạch Diệp đánh trúng qua, hẳn là không có chuyện gì. Nhưng trên thực tế, trạng thái của Lâm Dịch lúc này thậm chí so với lúc ở cấm kị sâm lâm còn tệ hơn! Lần trước là tổn thương về mặt thân thể, mà lần này, lại là tổn thương về linh hồn!

Phải biết rằng, Lĩnh Vực Dị Năng Giả cường đại nhất chính là lĩnh vực lực lượng, nhưng mà yếu ớt nhất, cũng là lĩnh vực! Lĩnh vực hoàn toàn là do kết quả Thiên địa linh khí tiến vào thân thể lúc thức tỉnh, sau đó hoàn toàn dung hợp với Linh Hồn Kim Châu. Nói cách khác, lĩnh vực và linh hồn Kim Châu có ngàn vạn liên hệ với nhau, hoàn toàn phá hư lĩnh vực của Lĩnh Vực Dị Năng Giả, cũng sẽ cùng lúc xúc phạm tới Linh hồn Kim Châu của lĩnh vực giả.

Đương nhiên, cũng không phải nói chỉ tùy tiện đánh vào lĩnh vực một chút là có thể khiến Linh Hồn Kim Châu. Dù sao bản thân lĩnh vực cũng có được sức giãn nhất định, bình thường chỉ cần không phải là công kích hoàn toàn đánh nát bấy lĩnh vực, tối đa cũng chỉ hao phí chút tinh thần lực của lĩnh vực giả thôi.

Nhưng mà, ngày đó Bạch Diệp dùng lực lượng cường đại hoàn toàn chấn vỡ lĩnh vực! Mà sau đó, Lâm Dịch thậm chí còn cố phóng ra tinh thần lực, lại chèo chống thời gian dài như vậy!

Sau lần nát bấy đầu tiên, Linh Hồn Kim Châu của Lâm Dịch cũng đã bị trọng thương, tinh thần lực cơ hồ tiêu hao gần như không c òn! Song khi lúc Thiên Thượng Nhân Gian muốn sụp đổ, nghĩ đến bên trong còn có Lâm Yến, Lâm Dịch bất chấp trạng thái của mình, lại mạnh mẽ phóng tinh thần lực ra, việc này càng khiến thương thế của hắn nặng hơn!

Cái này trực tiếp khiến tinh thần lực của hắn sau khi trầm tĩnh lại, liền lập tức lâm vào hôn mê!

Lúc ấy trong ý thức hải của Lâm Dịch quả thực đã không xong cực độ. Linh Hồn Kim Châu màu vàng kim cơ hồ đã hoàn toàn mất đi quang mang. Lĩnh vực bao quanh Linh Hồn Kim Châu của Lâm Dịch lại càng biến mất hoàn toàn! Kể cả tinh thần lực nửa khí nử chất lỏng vờn quanh cũng đã hoàn toàn mất tung tích! Không chút khách khí mà nói, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tình huống ngay lúc đó của Lâm Dịch đã hoàn toàn có thể bị phán định là linh hồn tử vong

Linh hồn tử vong có thể nói là chuyện Dị Năng Giả sợ nhìn thấy nhất. Nhân thể trọng yếu nhất chính là Linh Hồn Kim Châu, bổn nguyên lực lượng thủ đoạn công kích chủ yếu nhất của Dị Năng Giả, là tinh thần lực sinh ra từ trong Linh Hồn Kim Châu. Tương đối thì Chiến Sĩ hoàn toàn là chiến đấu thân thể với nhau, chiến đấu giữa Dị Năng Giả không thể nghi ngờ càng thêm quỷ dị cùng mạo hiểm! Người có tinh thần lực cường đại, thậm chí có thể thông qua tinh thần lực hoàn toàn xâm nhập vào đại não đối thủ, trực tiếp phát động công kích với Linh Hồn Kim Châu! Mà Dị Năng Giả bị công kích trúng như vậy được xưng là linh hồn tử vong. Nói càng thông tục một chút cũng chỉ là người bị công kích hoàn toàn vĩnh viễn mất đi ý thức, mặc dù còn sống, cũng chỉ là một cổ thi thể biết hô hấp thôi.

Tính nguy hiểm của tình huống lúc ấy, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Lạp Cổ Kỳ và Thủy Linh Lung! Dù sao bọn hắn cũng không phải là Lĩnh Vực Dị Năng Giả, căn bản không rõ lĩnh vực nghiền nát đối với một Lĩnh Vực Dị Năng Giả mà nói, đại biểu cho cái gì!

Ngay lúc ý thức Lâm Dịch hoàn toàn lâm vào hắc ám, ngay cả Linh Hồn Kim Châu cũng đã sắp mất đi quang mang. . . Năng lượng màu đỏ chót lúc Lâm Dịch thức tỉnh đã từng xuất hiện lại lần nữa hiện ra.

Năng lượng màu đỏ khổng lổ, chỉ trong nháy mắt đã bao vây toàn bộ Linh Hồn Kim Châu sắp biến thành màu xám của hắn lại! Một mảnh sợi tơ dài hẹp đột nhiên sinh ra, linh hồn Kim Châu nguyên bản vốn đã

đình chỉ xoay tròn, sắp hoàn toàn biến thành màu xám tựa hồ đột nhiên được rót vào động lực, chậm rãi xoay tròn. . . Theo thời gian trôi qua, thời gian dần qua, độ sáng của linh hồn Kim Châu đã được khôi phục đến lúc trước khi bị thương, mà lúc này, ý thức của Lâm Dịch đã thanh tỉnh lại.

Mà sau đó, dưới cái nhìn soi mói của Lâm Dịch, linh hồn Kim Châu bắt đầu chậm rãi sinh ra sợi tơ màu vàng. . . Nhưng bởi vì có sự gia nhập của năng lượng màu đỏ, thế cho nên trong sợi tơ linh hồn xuất hiện một ít sợi tơ màu đỏ. . . Thời gian dần qua, lĩnh vực đã hoàn toàn biến mất lại xuất hiện.

Theo sự xuất hiện và khôi phục của lĩnh vực, lại có chút sợi tơ sinh sổi nảy nở từ trong lĩnh vực, thời gian dần trôi qua, tinh thần lực lại xuất hiện.

Nhưng mà khiến Lâm Dịch kinh ngạc cùng kinh hỉ chính là. . . Tinh thần lực vừa xuất hiện kia, rõ ràng không phải tồn tại như khí vụ, dưới điều kiện Lâm Dịch hoàn toàn không sử dụng phương pháp tinh luyện, rõ ràng hoàn toàn dùng phương thức chất lỏng để xuất hiện!

Ngay từ đầu là một giọt. . . Theo thời gian trôi qua, cho tới bây giờ, đã hoàn toàn biến thành một dòng sông tinh thần lưu động trên không trung! Trình độ ngưng thực của nó, so với lúc trước trọn vẹn cường đại hơn gấp hai ba lần! Lâm Dịch lúc này, mới xem như chính thức tiến vào cấp bậc dị năng thủ hộ!

Nhưng mà không biết có phải là do sự gia nhập của năng lượng màu đỏ không. . . Linh hồn Kim Châu và tinh thần lực trong lĩnh vực vốn có màu sắc thuần túy giờ đều mang theo một tia năng lượng màu đỏ. . . Nhưng mà khiến Lâm Dịch kinh hỉ không hiểu chính là, mặc dù chỉ có một chút năng lượng màu đỏ gia nhập. . . Nhưng vô luận là trình độ ngưng thực Linh Hồn Kim Châu của hắn, sự cường đại của lĩnh vực và độ ngưng thực của tinh thần lực. . . đều hơn trước rất nhiều! Thoạt nhìn tuy rằng về mặt số lượng không có gì thay đổi, nhưng Lâm Dịch rất rõ ràng, trong bất tri bất giác, đã cường đại hơn rất nhiều! Không chút khách khí mà nói, lại lần nữa đối mặt với Bạch Diệp, dùng trạng thái lĩnh vực của Lâm Dịch hôm nay, tuy rằng không nhất định có thể hoàn toàn vây khốn Bạch Diệp, nhưng nếu Bạch Diệp muốn hoàn toàn đánh nát, cũng không dễ dàng nữa!

Dưới sự kinh hỉ, Lâm Dịch liền muốn lui ra khỏi ý thức hải của mình. . . Nhưng vấn đề khiến hắn xấu hổ xuất hiện. . . Năng lượng màu đỏ trải rộng toàn bộ ý thức hải, hăn cản bản ngay cả khả năng lui lại cũng không có!

Nghĩ hết tất cả biện pháp, nhưng vẫn không có kết quả, Lâm Dịch không thể không nghiên cứu ngọn nguồn cổ năng lượng màu đỏ khiến hắn nghi hoặc này là gì. . .

Nhưng mà Lâm Dịch vẫn phải thất vọng, sự to lớn của ý thức hải, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của hắn. . . Năng lượng màu đỏ này giống như trống rỗng xuất hiện vậy, căn bản không thấy chút quỹ tích nào. . .

- Thủy lão sư. . . Ca ca của đệ tử, đến cùng khi nào mới có thể tỉnh lại? Cũng đã hơn nửa tháng rồi. . .

Trong mắt Lâm Yến tràn đầy lo lắng nhìn Lâm Dịch hôn mê lơ lửng giữa không trung, thân thể bị lam sắc lĩnh vực bao vây lấy. Những ngày này Lâm Yến vẫn một mực ở trong trạng thái cực kỳ mệt mỏi.

Ngày đó bị Bạch Lực hạ dược, tuy rằng sau đó được Lâm Dịch cứu, nhưng Lâm Yến vẫn cảm thấy kinh hãi, thêm vào chấn động khi Bạch Diệp đánh trúng Thiên Thượng Nhân Gian tạo ra đại động hơn mười mét lúc ấy. . . Lúc ấy nàng căn bản ngay cả nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể sợ hãi bị chấn động đột nhiên xuất hiện chấn xuống mặt đất. . . Cảm giác biết rõ địa chấn sắp đến, nhưng không cách nào chạy trốn là một loại sợ hãi như thế nào? Tuy rằng cuối cùng không xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Yến vốn đã bị sợ hãi lại tránh không kinh sợ từng trận.

Thêm vào sau đó Lâm Dịch. . . Lâm Yến nhìn thấy Lâm Dịch hôn mê, trong nội tâm tự nhiên lập tức lo lắng không chịu nổi. . . Tâm lý chấn kinh cộng thêm tâm lý lo lắng, hơn nữa sau đó lại vì lo lắng hơn mười ngày mà giấc ngủ có vấn đề. . . Lâm Yến lúc này một đôi mắt vốn to rõ sáng ngời lúc này đã ảm đạm hơn rất nhiều, trên mặt lúc nào cũng mang dáng tươi cười ngọt ngào cũng đổi thành lo lắng. . . Nàng thật sự sợ hãi Lâm Dịch cứ như vậy ngủ say vĩnh viễn .

Thủy Linh Lung thương tiếc sờ lên đầu Lâm Yến, trong ánh mắt cũng mang theo một ít thần sắc lo lắng nhìn Lâm Dịch lở lửng trên không trung, nhẹ nhàng mà nói:

- Yên tâm đi, Lâm Dịch sẽ không có chuyện gì đâu.

Cảm nhận được tình cảm của Thủy Linh Lung giống như Đại tỷ tỷ, Lâm Yến nhịn không được nhẹ khẽ tựa vào bờ vai Thủy Linh Lung, ánh mắt lại nhìn Lâm Dịch ở trên không trung.

Những ngày này, vẫn một mực là hai người Lâm Yến và Thủy Linh Lung thay phiên nhau chiếu cố Lâm Dịch. Nói là chiếu cố, kỳ thật chỉ là ngốc trong phòng khách nhìn Lâm Dịch lơ lửng trên không trung thôi. . . Trạng thái của Lâm Dịch lúc này căn bản không để cho người khác tiếp cận, cái này khiến hai nữ tử rất lo lắng cho thân thể Lâm Dịch. . . Dù sao, hắn đã chừng hơn nửa tháng không ăn qua miếng cơm nào rồi. .

Nhưng không có cách nào, sự tồn tại của Lĩnh vực khiến bọn hắn căn bản không có biện pháp đến gần hắn, các nàng chỉ có thể cứ như vậy nhìn, lo lắng, cũng vì vậy mà trở nên tiều tụy hơn. . .

Toái Càn Khôn

16-03-2013, 07:25 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

126. Chương 166: Thức Tỉnh!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lại qua ước chừng ba ngày, Thủy Linh Lung và Lâm Yến vẫn đợi trong phòng khách

Đột nhiên, một hồi lam sắc quang mang bỗng nhiên đại thịnh!

Lâm Yến và Thủy Linh Lung cơ hồ đồng thời ngẩng nhìn về phía Lâm Dịch trên không trung!

Chỉ thấy lam sắc lĩnh vực bao vây lấy Lâm Dịch đột nhiên kịch liệt nổi sóng, bất quá sau một lát, vầng sáng bỗng nhiên bạo liệt ra! Chỉ trong nháy mắt, không gian trong cả phòng, đã bị bao trùm một tầng màu xanh da trời.

Trong mắt Lâm Yến và Thủy Linh Lung lập tức lộ ra kinh hỉ!

- Ca ca!

- Lâm Dịch!

Chỉ thấy Lâm Dịch vốn nằm thẳng đã đứng thẳng người lên, hai mắt nhắm nghiền lơ lửng trên không trung. . . Lúc này lĩnh vực đã hoàn toàn bao trùm cả gian phong, trong phiến lĩnh vực này, Lâm Dịch có thể tùy ý phi hành.

Dưới tiếng kêu gọi vội vàng của Lâm Yến và Thủy Linh Lung, con mắt đóng chặt hơn nữa tháng của Lâm Dịch, rốt cục chậm rãi mở ra.

- Ca ca!

Trong mắt Lâm Yến lập tức lộ ra cuồng hỉ, chợt không hề nghĩ ngợi, theo thói quen nhào tới Lâm Dịch !

Nghe thế âm thanh quen thuộc như thế kêu gọi, nhìn thấy động tác quen thuộc này. . . Mặc dù đại não Lâm Dịch lúc này vẫn còn ở vào trạng thái mông lung, nhưng vẫn vô ý thức vươn hai tay ra. . .

Hương nhuyễn vào lòng. . . Lâm Dịch vốn lơ lửng trên không trung, thêm vào Lâm Yến dưới sự kinh nhảy lên 2~3m, lập tức liền nhào vào lòng ngực Lâm Dịch.

- Ca ca, ca ca. . .

Lâm Yến nỉ non hai tiếng, đột nhiên cứ như vậy ôm lấy cổ Lâm Dịch lớn tiếng khóc lên. . .

Cho tới bây giờ, Lâm Dịch mới tính là phản ứng lại, nghe thấy tiếng khóc của Lâm Yến, lập tức có chút luống cuống tay chân từ không trung rơi xuống trên mặt đất. Giọng nói ngọng nghịu như khi còn bé trấn an nói:

- Yến nhi đừng khóc. . . Yến nhi đừng khóc. . .

Lâm Dịch vốn cũng không phải là người giỏi ăn nói, khi còn bé Lâm Yến chỉ cần giận một chút, hoặc gặp phải chuyện khổ sở gì đó mà khóc lên, Lâm Dịch liền một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể ngốc nghếch vỗ lưng Lâm Yến hoặc là vuốt đầu Lâm Yến, trong miệng liên tục nói "Yến nhi đừng khóc". . . Mặc dù Lâm Dịch và Lâm Yến cũng đã lớn, nhưng đối với cách để trấn an muội muội của mình, phương pháp của Lâm Dịch vẫn ngốc như thế.

Thủy Linh Lung thấy Lâm Dịch tỉnh lại, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ. Song khi Lâm Yến nhào vào trong ngực Lâm Dịch, Thủy Linh Lung không khỏi sửng sốt một chút, chợt nhẹ nhàng cười cười, cứ vậy xoay người rời khỏi phòng, vầng sáng màu xanh da trời lập tức thu liễm, lĩnh vực đã hoàn toàn thu hồi.

Lâm Yến khóc trong ngực Lâm Dịch như một đứa bé. Mà Lâm Dịch chỉ có thể ngốc nghếch không ngừng nói "Yến nhi đừng khóc, ca ở đây. . . Yến nhi đừng khóc. . . Đừng khóc. . "

Hài tử có ca ca quả thật hạnh phúc, ít nhất Lâm Yến hiện giờ có thể cảm nhận được hạnh phúc như vậy, giữa tình cảm huynh muội tha thiết chân thành, thuyết pháp gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, hoàn toàn là tiết độc tình cảm thần thánh giữa huynh muội họ.

Tiếng khóc của Lâm Yến vẫn một mực giằng co thời gian rất lâu mới dần yên tĩnh lại, mà Lâm Dịch cũng không khỏi thoải mái.

- Yến nhi đừng khóc. . . Ca ở đây. . .

Lâm Dịch lại lần nữa nói với Lâm Yến như vậy.

Lại phát hiện Lâm Yến trong ngực lại không có phản ứng gì, sau khi cuối đầu xuống xem xét, chỉ thấy Lâm Yến đã nhắm mắt lại, ngủ rồi.

Lâm Dịch lập tức có chút dở khóc dở cười. . . Nhẹ nhàng đặt Lâm Yến lên giường mình, nhẹ nhàng sửa sang đầu tóc dài có chút rối trên trán Lâm Yến.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Yến mang theo hai vệt nước mắt, lông mi thật dài vểnh lên có chút run run, trên đó còn vương hai giọt óng ánh, nhìn ra gần đây Lâm Yến đích thật miệt mỏi muốn chết rồi, trên khuôn mặt vốn óng ánh trơn mềm lộ ra một tia tiều tụy, khiến Lâm Dịch không khỏi đau lòng một hồi.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Dịch chân chính nhìn Lâm Yến từ bi bô học nói, càng về sau lại từng bước chân lung la lung lay đi khắp phòng, đưa hai tay phấn nộn hô lên "ca ca ôm một cái" với Lâm Dịch. . . Phần tình huynh muội này, là thứ mà cuộc đời này Lâm Dịch coi trọng nhất, cũng là thứ hắn muốn bảo hộ cả đời

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi thấy Bạch Lực có ý đồ làm loạn với Lâm Yến, Lâm Dịch dưới sự nổi giận, ngay cả một câu cũng không nói liền trực tiếp đánh chết hắn! Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngày đó Bạch Diệp đòi báo thù giết con, trong lòng của hắn cũng tràn đầy nộ khí! Không chút khoa trương mà nói, Lâm Yến, chính là nghịch lân của Lâm Dịch!

Long có nghịch lân, sờ vào tất giết!

Thương tiếc nhẹ lau trên vệt nước mắt trên mặt Lâm Yến, lại nhìn một chút Lâm Yến đã ngủ say, Lâm Dịch lúc này mới quay người đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Thủy Linh Lung đang ngơ ngác đứng bên ngoài, tiếng mở cửa của Lâm Dịch thậm chí còn không kinh động đến nàng.

- Lão sư. . .

Thanh âm của Lâm Dịch cũng khiến Thủy Linh Lung từ trong sững sờ lại càng hoảng sợ, liền quay đầu lại, chứng kiến là Lâm Dịch, trong đôi mắt đẹp của Thủy Linh Lung lập tức hiện lên mấy phần bối rối, trên mặt đẹp lại càng ửng hồng, ánh mắt có chút trốn tránh ánh mắt Lâm Dịch, sau đó mới nói:

- Tỉnh là tốt rồi. . . Thân thể không có chỗ nào không thoái mái chứ? Muội muội của ngươi đâu rồi?

Sắc mặt Thủy Linh Lung lúc này so với Lâm Yến cũng không tốt hơn bao nhiêu, một đôi con ngươi sáng ngời lúc này cũng lộ ra một ít mệt mỏi.

Lâm Dịch cũng không chú ý tới sự bối rối của Thủy Linh Lung, nhưng lại chú ý tới sự miệt mỏi của nàng. Lập tức trong nội tâm bay lên một cổ tình cảm ấm áp, chân thành khom người nói:

- Lão sư, cám ơn ngươi. . .

Động tác của Lâm Dịch khiến Thủy Linh Lung ngẩn người, một vòng ảm đạm chớt lóe ra trong hai mắt Thủy Linh Lung, chợt lộ ra dáng tươi cười nói:

- Nói cái gì đó? Ta là lão sư của ngươi ah, thân thể không có việc gì đi chứ?

Lâm Dịch ngẩng đầu, cười sáng lạn với Thủy Linh Lung nói:

- Ân, đều tốt rồi! Nhân họa đắc phúc, ta hiện giờ đã là dị năng thủ hộ chính thức rồi!

Trong mắt Thủy Linh Lung hiện lên một vòng kinh ngạc, chợt cười nói:

- Vậy thì thật chúc mừng ngươi rồi.

Lâm Dịch cười hì hì rồi lại cười. Không có ý tứ gãi gãi đầu. . .

Toái Càn Khôn

16-03-2013, 07:26 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

127. Chương 167 168: Sự Tình!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Yến ngủ một giấc, một mực ngủ thẳng tới sáng sớm hôm sau.

- Yến nhi dậy mau, tới giờ ăn điểm tâm rồi. . .

- Ân. . . Không muốn. . . Ca. . . Người ta còn buồn ngủ nha. . .

Trong mơ hồ, lông mày Lâm Yến nhướng lên, không tình nguyện lầm bầm lấy.

Lâm Dịch thấy mà buồn cười một hồi, nha đầu này vẫn ham ngủ như vậy. . .

Đương nhiên, cuối cùng dưới sự kêu gọi của Lâm Dịch, lại nổ lực một hồi, Lâm Yến mới không tình nguyện mở mắt. . . Những ngày này, nàng bởi vì lo lắng cho tình trạng của Lâm Dịch mà căn bản chưa từng ngủ ngủ ngon giấc lần nào, giấc ngủ này là lần ngủ an tâm nhất trong đoạn thời gian này.

Sau đó Lâm Dịch gọi Thủy Linh Lung, ba người ăn xong bữa sáng, Thủy Linh Lung liền đi ra ngoài. Trong nhà cũng chỉ còn lại hai người Lâm Dịch và Lâm Yến

- Yến nhi, phụ thân đâu? Không phải cha cùng đi với muội tới Lí Khắc sao?

Sau khi thu thập xong bát đũa, Lâm Dịch mới hỏi Lâm Yến.

Lâm Yến suy nghĩ một chút nói:

- Cha sau khi đưa ta đến học phủ, liền nói phải đi về, bảo muội tự ở lại đây hảo hảo học tập. . . Hiện giờ, có lẽ đã về nhà rồi!

Lâm Dịch ngẩn người, chợt nhẹ gật đầu. Lâm Yến cũng không khỏi hiếu kỳ hỏi xem nguyên nhân vì sao Lâm Dịch lại xuất hiện ở chỗ này.

Lập tức Lâm Dịch liền nói mọi chuyện trải qua một lần, trong đó thậm chí ngay cả đoạn trong rừng rậm mà ngay cả Thủy Linh Lung cũng không biết cũng nói cho Lâm Yến.

Nghe tới Lâm Dịch dùng ngữ khí áp lực nói đến 400 người kia vì quan hệ đến tiền mà bị giết, Lâm Yến lập tức mở to hai mắt nhìn. . . Thuần khiết như nàng, căn bản còn không thấy được mặt hắc ám của thế giới này.

Lập tức hai mắt đẫm lệ nói:

- Ny Nhi muội muội các nàng thật đáng thương. . . Những người kia thực đáng giận!

Nói xong, trên mặt lộ ra biểu lộ phẫn hận. . . Không thể không nói, lúc trên khuôn mặt đáng yêu của Lâm Yến lộ ra biểu lộ phẫn hận. . . Thật đúng là rất khó khiến người ta sinh ra loại cảm xúc này. . .

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó cười cười, không nói nữa.

Cứ như vậy, bất tri bất giác, thời gian một ngày đã trôi qua trong khi hai huynh muội nói chuyện, tiếng mở cửa của Thủy Linh Lung khiến Lâm Dịch và Lâm Yến đồng thời nhìn về phía cửa.

- Lão sư.

Hai người đồng thời cười gọi Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung gật đầu cười, sau đó lộ ra mặt khổ sở với Lâm Yến nói:

- Yến nhi, ngươi đi giúp ta làm chút cơm được không? Hôm nay một ngày cũng chưa ăn cơm, ta thật đói ah. . .

Lâm Yến tâm tư đơn thuần, vừa nghe Thủy Linh Lung nói như vậy, lập tức liền đứng lên, cười gật đầu nói:

- Ân, lão sư ngươi chờ một chút nha.

Nói xong, liền chạy về phía phòng bếp, chỉ chốc lát sau, chợt nghe đến trong phòng bếp truyền đến tiếng thái thịt soạt soạt soạt.

Sau đó Thủy Linh Lung nghiêm sắc mặt, quay đầu đối nói với Lâm Dịch nói:

- Hiệu trưởng bảo ta nói với ngươi, nói ngươi ngày mai lên phòng hiệu trưởng tìm ông ấy.

Lâm Dịch nghe vậy sững sờ

- Hiệu trưởng?

- Tìm hiệu trưởng? Có chuyện gì?

Lâm Dịch nghi ngờ hỏi, lúc này hắn căn bản đã quên chuyện giết Bạch Lực trước kia rồi.

Thủy Linh Lung sắc mặt nghiêm túc nói:

- Lâm Dịch, Bạch Lực ngươi giết lần này cũng không phải người bình thường, Phụ thân hắn, chính là người sau đó chiến đấu với ngươi gọi Bạch Diệp, là môn chủ của Thiên Diệp Vũ Môn, lần này hiệu trưởng tìm ngươi qua đó, đại khái chính là để thảo luận nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Nói tới Bạch Lực kia, sắc mắt Lâm Dịch lập tức chìm xuống, hừ lạnh một tiếng nói:

- Thiên Diệp Vũ Môn thì như thế nào? Dám khi dễ Yến nhi, giết hắn là đúng! Bạch Diệp kia không phục thì cứ đánh lại một trận là được!

Lông mày Thủy Linh Lung không khỏi nhíu lại một cái, sau đó than nhẹ một tiếng nói:

- Nếu như chỉ là Thiên Diệp Vũ Môn ngược lại còn dễ nói. Hiệu trưởng tuyệt đối sẽ không sợ Bạch Diệp kia, chỉ là. . . Bạch Lực kia lại còn một thân phận khác tương đối khó giải quyết.

Lông mày Lâm Dịch không khỏi nhíu một cái, nhìn về phía Thủy Linh Lung.

- Hoàng tộc đế quốc.

Lâm Dịch lập tức trừng mắt, nhưng trong mắt chợt hiện lên một vòng nộ khí, điềm nhiên nói:

-Hoàng tộc Đế quốc thì như thế nào? Chẳng hoàng tộc đế quốc hắn chính là người, còn chúng ta không phải sao? Khi dễ Yến nhi, ta quản hắn khỉ gió là hoàng tộc hay là hắc tộc, cùng lắm thì chết thôi!

Sát ý nổi lên, trong mắt Lâm Dịch thậm chí xuất hiện một vòng hàn mang.

Thủy Linh Lung không khỏi nhẹ khẽ lắc đầu, nói:

- Không thể nào. Thế lực của hoàng tộc Đế quốc cường đại đến mức ngươi tuyệt không thể nào tưởng tượng được đâu, Bạch Diệp kia chẳng qua chỉ là tồn tại tầng chót nhất thôi. . . Hiệu trưởng đã bảo ngươi đi qua, khẳng định là có biện pháp giải quyết, mặc dù ngươi không nghĩ cho mình, ngươi cũng phải vì Yến nhi và phụ thân ngươi suy nghĩ một chút chứ.

Lâm Dịch một mực âm trầm vừa nghe Thủy Linh Lung nói như vậy, không khỏi quăng ánh mắt về phía thanh âm soạt soạt soạt thái thịt phòng bếp, ánh mắt lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa.

Thấy Lâm Dịch không kích động nữa, Thủy Linh Lung mới khẽ cười cười nói:

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, hiệu trưởng nhất định sẽ có biện pháp, ngày mai ngươi đi tìm hiệu trưởng đi.

Lâm Dịch cúi đầu, sau đó nhẹ gật đầu, nói:

- Cảm ơn ngươi, lão sư.

Nghe được lời nói của Lâm Dịch, trong mắt Thủy Linh Lung hiện lên một vòng ảm đạm, nhưng chợt cười cười, không nói gì.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự dẫn dắt của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch liền đi tới trong văn phòng của Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ thấy Lâm Dịch và Thủy Linh Lung vào được, lập tức cười cười với Lâm Dịch:

- Thân thể đã hoàn toàn khôi phục rồi chứ?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu. Đối với Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch vẫn rất cảm kích, ngày đó đại chiến với Bạch Diệp, Lâm Dịch tuy rằng tinh thần lực hao phí không sai biệt lắm, nhưng vẫn có thể nhớ rõ chuyện trước khi hôn mê. . . Nếu như không phải Lạp Cổ Kỳ, chỉ sợ Lâm Dịch hắn đã sớm biến thành một đống thịt nát rồi, lập tức khom người với Lạp Cổ Kỳ chân thành nói:

- Hiệu trưởng, ngày đó cám ơn ngài đã ra tay.

Lạp Cổ Kỳ lại không thèm để ý cười cười, sau đó chỉ vào ghế dựa trước bàn làm việc nói:

- Ngồi xuống đã nói sau.

Lập tức Lâm Dịch liền cùng ngồi xuống với Thủy Linh Lung.

Lạp Cổ Kỳ cân nhắc một chút, sau đó cười đối với Lâm Dịch nói:

- Tin tưởng Linh Lung đã nói qua với ngươi mục đích ta tìm ngươi lần này chứ?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nói:

- Lão sư đã nói cho ta rồi, là vì cái chết của tên súc sinh kia?

Lâm Dịch thẳng thắn, có thể thấy hận ý của hắn với Bạch Lực đã đạt đến trình độ nhất định rồi. Mặc dù nói chuyện với Lạp Cổ Kỳ, cũng không nói là Bạch Lực, mà dùng súc sinh để thay thế.

Lạp Cổ Kỳ cũng không thèm để ý, sau đó gật đầu nói:

- Nói thật, lần này ngươi giết chết Bạch Lực, ta tuyệt không để ý đến. Hắn mượn tên tuổi Bạch Diệp và đế quốc hoàng tộc, trong trường học cũng làm không ít chuyện hoang đường, ta niệm tình mặt mũi đế quốc hoàng tộc nên chỉ cần hắn làm không quá phận, đối với hắn cũng nhắm một mắt mở một mắt. Lần này hắn chết trên tay của ngươi cũng không có gì đáng tiếc cả.

Lâm Dịch nghe Lạp Cổ Kỳ vừa nói như vậy, lập tức càng thêm hảo cảm với Lạp Cổ Kỳ, nhẹ gật đầu, chờ đợi Lạp Cổ Kỳ nói tiếp.

Quả nhiên, Lạp Cổ Kỳ sau khi nói xong dừng một chút, rồi nói tiếp:

- Nhưng hắn dù sao cũng là người của hoàng tộc đế quốc, cứ như vậy chết trước mặt ta, nếu như không cho một lời giải thích cũng không nên lắm.

Sau khi nói xong, con mắt nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch có chút nhíu mày, sau đó hít sâu một hơi nói:

- Hiệu trưởng, ngươi muốn ta làm thế nào, ngươi nói đi, chỉ cần không liên lụy đến người nhà ta là được.

Lâm Dịch không phải đồ đần, hắn tự nhiên hiểu rõ ý trong lời này của Lạp Cổ Kỳ, nếu như nói Lạp Cổ Kỳ quả thực chỉ muốn cho đế quốc hoàng tộc một câu trả lời, như vậy căn bản cũng không cần chờ sau khi mình tỉnh táo lại, lại kêu mình tới tìm hắn, thậm chí ngày đó trong chiến đấu với Bạch Diệp, hắn căn bản cũng không cần ra tay.

Nhưng mà hắn xuất thủ cũng cho thấy là hắn đứng về phía mình, thậm chí đã suy nghĩ kĩ biện pháp giải quyết sau đó. Tuy rằng Lâm Dịch cũng chưa quen thuộc với Lạp Cổ Kỳ, nhưng chỉ nhìn trong đôi mắt đục ngầu thỉnh thoảng lại lóe ra tinh mang đã biết rõ tên này tuyệt đối là một lão hồ ly.

Thay vì một mức suy đoán ý nghĩ của hắn, chẳng bằng thoải mái tỏ vẻ thái độ của mình. Chỉ cần không liên lụy đến Lâm Yến và Lâm Cường, cho dù bảo Lâm Dịch tự mình đi đế quốc hoàng tộc tự thú, hắn cũng không nói hai lời. Ngày hôm qua Thủy Linh Lung nói rất chính xác. Đấu với đế quốc hoàng tộc? Lâm Dịch lúc này còn chưa đủ tư cách. Người ta tùy tiện phái một Thánh Giai tới đã có thể đuổi giết cả nhà Lâm Dịch rồi Mặc dù Lâm Dịch tự mình không sợ chết, nhưng hắn không thể không thay người nhà suy nghĩ được.

Trong mắt Lạp Cổ Kỳ hiện lên một vòng tán thưởng, hắn quả nhiên không nhìn lầm người, Lâm Dịch thật là một nhân tài. Từ mấy câu nói ngắn ngủi của mình, liên lạc với hành vi của mình trước kia, hắn đã đại khái đoán được ý tứ của mình. Lập tức cũng không quanh co lòng vòng nữa, nói thẳng:

- Ta cần ngươi giúp ta hoàn thành một chuyện, sau khi chuyện thành công, ta cam đoan Bạch Diệp và đế quốc hoàng tộc cũng sẽ không đến làm phiền ngươi nữa.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu:

- Chuyện gì?

Lạp Cổ Kỳ cười cười, nói:

- Đánh một cuộc tranh tài, tiến vào một sơn động, cầm vài thứ đồ vật.

Lâm Dịch lập tức nhíu mày, sau đó nói:

- Có thể nói rõ ràng chút không?

Lạp Cổ Kỳ cười nói:

- cũng không cần nói nhiều làm gì, đến lúc đó ngươi đi theo đám người Linh Lung là được.

Lâm Dịch lập tức cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nói:

- Tốt.

Lạp Cổ Kỳ thoả mãn nhẹ gật đầu, sau đó nói:

- Bất quá ta phải nhắc nhở ngươi, chuyện này rất nguy hiểm, không cẩn thận một chút, ngươi có lẽ sẽ chết.

Lâm Dịch chỉ nhẹ gật đầu, sau đó hỏi:

- Muội muội ta làm sao bây giờ?

Lạp Cổ Kỳ nói:

- Yên tâm, trong khoảng thời gian người rời khỏi học viện, an toàn của muội muội ngươi do ta phụ trách.

Lâm Dịch nghe vậy lại lần nữa nhẹ gật đầu. Sau đó nói:

- Nếu không còn chuyện gì khác nữa thì ta đi trước đây.

Lạp Cổ Kỳ gật đầu cười nói:

- Tuy rằng chuyện này có nguy hiểm nhất định, nhưng nếu như thành công, chỗ tốt đối với ngươi cũng phi thường lớn, trong nội tâm có ý kiến gì không.

Lâm Dịch cười cười nói:

- Hiệu trưởng quá lo lắng, cái mạng này của Lâm Dịch là do hiệu trưởng cứu, mặc dù chuyện này không phải là vì bản thân Lâm Dịch mà là hiệu trưởng để ta đi làm, Lâm Dịch cũng quyết không có lý do cự tuyệt. Chỉ là trong khoảng thời gian Lâm Dịch rời đi, Yến nhi liền phó thác cho hiệu trưởng rồi.

Nói xong, có chút khom người.

Lạp Cổ Kỳ đối với biểu hiện của Lâm Dịch rất là thoả mãn. Trong mắt không khỏi hiện lên một vòng tán thưởng nói:

- Tin tưởng ánh mắt của ta, đại lục sau này, chính là thiên hạ của ngươi.

Lâm Dịch cũng là bị lời nói đột nhiên của Lạp Cổ Kỳ khiến ngẩn cả người, chợt cười cười. Thủy Linh Lung ở một bên một mực không nói gì cũng đứng lên cười nói:

- Hiệu trưởng, chúng ta đi trước đây.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu cười nói:

- Ân, các ngươi chuẩn bị một chút, ba ngày sau sẽ xuất phát.

Thủy Linh Lung đi đầu và Lâm Dịch liền cáo từ, đi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

Về đến trong nhà, Lâm Yến đã đi học rồi, trong khoảng thời gian này bởi vì lo lắng Lâm Dịch, Lâm Yến kiên trì muốn ở lại bên người Lâm Dịch, Thủy Linh Lung liền nói chuyện với đạo sư của nàng. Hôm nay Lâm Dịch tỉnh lại, thân thể cũng đã khỏi hẳn nên Lâm Yến cũng trở về đi học.

- Để ta nói cho ngươi biết đền cùng là chuyện gì.

Thủy Linh Lung đột nhiên nói ra.

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó cười nói:

- Không cần, dù sao sau này cũng biết, thừa dịp lúc này, ta đi củng cố tinh thần lực một chút. Nhìn hiệu trưởng và nét mặt của ngươi, cuộc so tài này. . . Cũng không dễ dàng gì.

Thủy Linh Lung nghe sững sờ, chợt cười lắc đầu nói:

- Cũng tốt, dù sao về sau ngươi cũng biết ở nơi nào, vậy cứ như thế đi, ngươi đi tu hành a, ta không quấy rầy ngươi nữa.

Nói xong, liền về tới phòng của mình.

Toái Càn Khôn

16-03-2013, 07:27 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

128. Chương 169 170: Cửa Không Gian Truyền Tống.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch ngồi xếp bằng xuống, ý thức lập tức tiến vào trong ý thức hải của mình.

Lúc này trong ý thức hải của Lâm Dịch đã khôi phục bình tĩnh, năng lượng màu đỏ trước kia mênh mông như biển cả, lúc này đã hoàn toàn không thấy tung tích nữa, ở vị trí trung ương nhất trong ý thức hải, chất lỏng tinh thần lực tinh khiết trong kim sắc mang theo mấy phần màu đỏ như tơ máu vẫn chậm chạp vờn quanh tinh lam sắc lĩnh vực cũng đồng dạng có mấy tia huyết sắc.

Trong lĩnh vực, trong vàng ròng cũng mang theo tơ máu là Linh Hồn Kim Châu đang chậm chạp xoay tròn. Vô số sợi tơ nhỏ từ đó sinh ra, sau đó thông qua lĩnh vực, biến thành chất lỏng kim thanh sắc, tiến nhập trong tinh thần lực màu vàng lam trạng thái dịch.

Quá trình này cực kỳ chậm chạp, nhưng vẫn một mực tiến hành.

Thông qua linh hồn bị thương lần này, dị năng của Lâm Dịch chính thức đạt đến trình đột thất cấp dị năng thủ hộ, nhưng mà khiến Lâm Dịch có chút tiếc nuối chính là. . . Ngọn nguồn của năng lượng màu đỏ khổng lồ kia, hắn lại vẫn không tìm được. . .

Hiện giờ Lâm Dịch muốn làm chính là hướng về dị năng thủ vọng!

Theo Thủy Linh Lung đã từng nói qua, chỗ khác nhau lớn nhất của dị năng thủ vọng và dị năng thủ hộ chính là ở chỗ trong ý thức hải của Dị Năng Giả cấp bậc dị năng canh thủ vọng, đã xuất hiện tinh thần tinh thể đại biểu cho thực lực. Nghe nói có vật này rồi, Dị Năng Giả cũng không cần lại lo lắng bởi vì sử dụng dị năng quá độ mà tạo thành tinh thần lực hư không nữa.

Đương nhiên, loại thuyết pháp này chỉ tương đối đúng thôi. Dù sao dị năng thiên kì bách quái, có ít dị năng cường đại cần có tinh thần lực cực lớn vượt qua tưởng tượng của thường nhân! Chỉ có điều sau khi đã có được tinh thần tinh thể, tốc độ khôi phục của tinh thần lực cũng trở nên mau lẹ hơn.

Lập tức tâm Lâm Dịch trầm xuống, bắt đầu tiến thêm một bước tinh túy đối với tinh thần lực. . .

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, thời gian ba ngày cơ hồ thoáng cái đã qua đi, thời gian xuất phát đã đến.

Cùng ngày xuất phát, Lâm Dịch vẫn đi tìm Lâm Yến, nói cho nàng mình phải đi ra ngoài một thời gian ngắn, lập tức sẽ trở lại. Lâm Yến tuy rằng không nỡ, nhưng nàng tâm tư đơn thuần cũng thật không ngờ lần này Lâm Dịch là đi làm chuyện rất nguy hiểm. Sau khi lưu luyến không ngừng chia tay, Lâm Dịch liền chạy tới phòng làm việc của hiệu trưởng.

Khi đến phòng làm việc của hiệu trưởng, mới phát hiện trong văn phòng, lại nhiều hơn bốn người.

- Lâm Dịch, đến đây, ta giới thiệu cho ngươi một chút.

Trông thấy Lâm Dịch từ ngoài cửa đi đến, Lạp Cổ Kỳ cười hô. Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, đi tới, ánh mắt lại không khỏi đánh giá bốn người xa lạ kia.

Lạp Cổ Kỳ cười giới thiệu từ trái qua phải nói:

- Khải Hi, Nhĩ Ba Khắc, Bác Luân Lợi, Khố Tư Lạp. Bốn người này đều là lão sư của học phủ, ngươi cũng gọi bọn hắn lão sư đi, lần này bọn họ cùng ngươi đi hoàn thành chuyện kia đấy.

Tuổi Khải Hi thoạt nhìn không lớn hơn Lâm Dịch bao nhiêu, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, nhưng nhìn lại có vẻ hơi thấp một chút, so với Lâm Dịch chừng 1m8 muốn thấp một cái đầu. Lúc này thấy Lâm Dịch gật đầu chào hỏi với mình, Khải Hi không khỏi cười nói:

- Ta ở thành La Nhĩ đã từng gặp ngươi đấy.

Lâm Dịch lập tức sững sờ, trong mắt vẫn không khỏi lộ ra biểu lộ nghi hoặc.

Khải Hi cười nói:

- Còn nhớ rõ Khắc Lí Tư không?

Nghe được cái tên Khắc Lí Tư, lông mày Lâm Dịch bỗng nhiên nhíu một cái, chợt lập tức nhớ tới năng lượng màu vàng từ mặt đất vọt thẳng lên trời lúc mình bị Tật Phong Chi Bích của Khắc Lí Tư vây quanh! Lúc ấy trong nội tâm Lâm Dịch Khắc toàn bộ đều là hận ý với Lí Tư, căn bản không lưu ý đến. Sau khi Tật Phong Chi Bích được bài trừ, Khắc Lí Tư rời đi, mà Lâm Dịch rõ ràng đã quên năng lượng màu vàng kia, lúc này được Khải Hi nhắc nhở, trong mắt lập tức lộ ra ánh mắt kinh hỉ, nói:

- Ra tay lúc ấy chính là ngươi sao?

Khải Hi thấy biểu lộ của Lâm Dịch, không khỏi gật đầu cười, nói:

- Kỳ thật lúc ấy ta là đi cùng với Khắc Lí Tư, vốn rất hiếu kỳ thuộc tính dị năng của ngươi. . . Bất quá về sau tên Khắc Lí Tư kia có chút nổi điên, sau khi ta kéo hắn đi, cũng không ra gặp mặt ngươi.

Lâm Dịch lập tức cảm kích nói:

- Cảm ơn ngài, lão sư, nếu như không phải ngài lúc ấy ra tay thì…

Khải Hi lại cười cười nói:

- Ha ha, không có gì. Dù sao, chúng ta đều là Ngũ Hành Dị Năng Giả không phải sao?

Lâm Dịch lập tức bật cười nhẹ gật đầu, cảm thấy rất có hảo cảm với Khải Hi.

Thủy Linh Lung ở một bên nghe có chút không hiểu thấu, không khỏi hỏi:

- Các ngươi đang nói gì thế?

Lâm Dịch và Khải Hi đều cười cười, rất ăn ý nói:

- Không có gì.

Thủy Linh Lung một hồi nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Lại gật đầu với ba người Nhĩ Ba Khắc, Bác Luân Lợi, Khố Tư Lạp xem như đã chào hỏi xong, sau đó ánh mắt đều tập trung vào trên người Lạp Cổ Kỳ, cùng đợi hắn nói chuyện.

Lạp Cổ Kỳ thấy mọi người đã làm quen với nhau xong, liền gật đầu nói:

- Hành động lần này liền giao cho mấy người các ngươi. Bất quá tất cả đều lấy tánh mạng làm trọng, nếu như thật sự không nắm chắc, cũng không cần phải làm ẩu, biết không?

Mấy người nhìn nhau vài lần, sau đó đều nhẹ gật đầu. Chỉ có Lâm Dịch nghe có chút không hiểu thấu. Trên thực tế cho tới bây giờ, hắn còn chưa biết mục tiêu cụ thể của chuyện này là gì, bất quá lúc này hắn cũng không đặt câu hỏi. Chợt nghe Lạp Cổ Kỳ lại dặn dò vài tiếng, sau đó chỉ thấy Lạp Cổ Kỳ quay người, sờ vài cái lên giá sách trên tường.

Thanh âm xoay rất nhỏ vang lên, thời gian dần trôi qua, giá sách kia từ từ mở ra, lộ ra cửa ngầm ở đằng sau, Lâm Dịch không khỏi mở to hai mắt, tò mò nhìn bên trong.

- Đi theo ta.

Lạp Cổ Kỳ gọi một tiếng, liền đi vào, mấy người nối đuôi nhau mà vào.

Đèn năng lượng màu trắng nhu hòa lại tản ra ánh sáng trắng nhàn nhạt trong phòng, một cánh cửa, đột ngột xuất hiện ở vị trí trung tâm phòng.

Lâm Dịch không khỏi có chút tò mò. . . Không biết Lạp Cổ Kỳ đột nhiên bảo bọn hắn đi vào phòng này làm gì, lập tức trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

Thủy Linh Lung bên cạnh hắn nhìn ra nghi ngờ của hắn, lập tức nhẹ nghé vào tai hắn nói:

- Đây là cửa không gian truyền tống. Dùng nó, có thể trong chốc lát đến được hành tỉnh Khắc Lâm.

- Tới hành tỉnh Khắc Lâm? !

Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt nhìn! Cho tới bây giờ, hắn mới biết được địa điểm trận đấu, rõ ràng là ở quê hương của mình!

Lại nghĩ đến cánh cửa trước mặt này, rõ ràng có thể lập tức đi tới đi lui nơi xa như vậy? Không khỏi mang theo biểu lộ kinh hãi nhìn về phía cửa không gian truyền tống ở chính giữa.

Cửa cao chừng chừng hai mét, trên khung cửa có khắc đầy đường vân phức tạp khiến Lâm Dịch hoàn toàn xem không hiểu, nơi ở trên khung cửa, năm khỏa tinh thể màu xám được khảm nhập vào trong đó.

Mà ở chính diện cửa, một cây trụ cao chừng một thước dựng ở trước măt, trên cây cột cũng khắc đầy đường vân phức tạp, trên đỉnh có gắn một khỏa tinh thể lớn chừng đầu ngươi. Liên tưởng đến công dụng thần kỳ của cái cửa này, Lâm Dịch không khỏi cảm giác được cái cửa vốn không có gì này đột nhiên trong nháy mắt trở nên thần bí cổ xưa hơn. Lập tức con mắt không chớp nhìn vào trên người Lạp Cổ Kỳ ở trước cửa. . . Hắn thật rất hiếu kỳ, cái cửa này rõ ràng là xây ở đây, xuyên thấu qua một bên, có thể nhìn thấy rất rõ tràng cảnh bên kia, làm sao có thể vượt qua khoảng cách gần mấy chục triệu km đến Khắc Lâm hành tỉnh được chứ?

Tại trong ánh mắt nghiên cứu của Lâm Dịch, Lạp Cổ Kỳ hít sâu một hơi, sau đó tay phải chậm rãi đặt lên tinh thể ở trên đỉnh cây trụ.

Hào quang lập tức đại thịnh! Hào quang đột nhiên xuất hiện khiến Lâm Dịch lại càng hoảng sợ, bản năng có chút nhắm mắt lại một chút, mới lại mở ra.

Chỉ thấy một hồi hoàng sắc quang mang lập tức từ trên người Lạp Cổ Kỳ bắn ra! Chịu sự kích thích của hoàng sắc quang mang, tinh thể màu xám trên đỉnh cây trụ đã lập tức bắn ra ngân bạch sắc quang mang! Lập tức, giống như được nhuộm màu, bắt đầu từ đỉnh tinh thể, đường vân trên cây trụ cũng lan tràn ra ngân bạch sắc quang mang!

Khi đường vân trên cây trụ hoàn toàn biến thành ngân bạch hào quang, cánh cửa kia cũng xuất hiện biến hóa! Bắt đầu từ hai bên khung cửa, những đường vân kia cũng toát ra ngân bạch hào quang, cũng lan tràn về phía trên! Lập tức kịch liệt giao hội ở bộ vị tinh thể trên khung cửa!

Hào quang màu trắng bạc lập tức đại thịnh, chiếu rọi trọn gian phòng thành một mảnh hải dương màu trắng bạc! Hoàng sắc quang mang trên người Lạp Cổ Kỳ dĩ nhiên đã hoàn toàn bị áp chế xuông. Khác với lần trước Lạp Cổ Kỳ sử dụng cửa không gian truyền tống chính là, ngoại trừ hai khỏa tinh thể gần nhất ra, kể cả tinh thể lớn nhất ở chính giữa, lúc này cũng bộc phát ra ngân bạch hào quang mãnh liệt!

Không gian trong khung cửa đột nhiên vặn vẹo một hồi! Chợt bỗng nhiên triển khai, lập tức nhồi cả khung cửa vào bên trong, một hồi ngân bạch hào quang kịch liệt chớp động trong đó!

Ngay lúc Lâm Dịch xem hoàn toàn ngốc trệ, thanh âm của Lạp Cổ Kỳ vang lên:

- Nhanh, đi vào!

Lập tức bọn người Khải Hi, Bác Luân Lợi nhanh chóng xông vào cửa lóe ra hào quang ngân bạch trước người Lạp Cổ Kỳ! Thân ảnh của bọn hắn lập tức biến mất không thấy gì nữa, giống như thật sự vượt qua không gian vậy!

Lâm Dịch không khỏi có chút thất thần, chợt nghe Thủy Linh Lung nói bên tai:

- Nhanh đi vào!

Chỉ thấy Thủy Linh Lung vọt vào trước Lâm Dịch!

Lâm Dịch không dám lãnh đạm, lập tức phản ứng lại, ngay khi Thủy Linh Lung bước một chân vào, Lâm Dịch cũng lập tức vọt vào!

Một hồi cảm giác trời đất quay cuồng lập tức vây quanh Lâm Dịch, thân thể đột nhiên xuất hiện một cổ cảm giác khô nóng như muốn đốt cả nhà hắn thành tro bụi vậy!

Lâm Dịch cơ hồ vô ý thức muốn triển khai lĩnh vực của mình, nhưng trước mắt bỗng nhiên tối sầm, còn không biết rõ ràng chuyện gì, khô nóng bỗng nhiên biến mất, cảm giác trời đất quay cuồng cũng lập tức hoàn toàn biến mất. Khi Lâm Dịch mở mắt ra từ trạng thái vô ý thức, phát hiện hết thảy đã khôi phục bình thường.

- Đây là. . .

Không đợi Lâm Dịch kịp phản ứng lại từ cảm giác vừa rồi đã nghe thấy tiếng kêu của Thủy Linh Lung:

- Lâm Dịch, mau tới đây.

Lâm Dịch vô ý thức nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy bọn người Thủy Linh Lung, Khải Hi đã đứng ở trước cửa.

Lâm Dịch không khỏi có chút nghi hoặc. . . Không phải nói muốn tới hành tỉnh Khắc Lâm sao? Vì sao còn ở lại trong gian phòng này? Nhưng vẫn đi về phía bọn người Thủy Linh Lung.

Vừa tới phòng, Lâm Dịch đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người. . . Đây tuyệt đối không phải là phòng làm việc vừa rồi của hiệu trưởng!

Xuất hiện ở trước mặt Lâm Dịch là một nơi giống như thư quán, chỗ đứng của bọn người Lâm Dịch lúc này chính là ở trước một giá sách treo dựa vào vách tưởng ở trong sâu nhất của thư quán này. Phía trước chỉnh tề bày hơn mười giá sách, trên giá sách tcó rất nhiều sách vở.

- Hoan nghênh hoan nghênh.

Tiếng cười của một trung niên nhân hào sảng khiến Lâm Dịch vẫn còn ngẩng cả người không khỏi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một gã trung niên nhân tướng mạo thật là uy nghiêm mang theo vẻ mặt hào sảng đứng trước mặt bọn người Thủy Linh Lung, chỉ thấy tay của hắn sờ soạng vài cái lên giá sách sau lưng bọn người Thủy Linh Lung, thanh âm trát trát vang lên, thư các dần khôi phục nguyên trạng.

- Ha ha, đã lâu không gặp, Trát Ma Nhĩ.

Khải Hi vô cùng quen thuộc đối phương, cười chào hỏi.

Trung niên nhân được gọi là Trát Ma Nhĩ cười ha ha, sau đó nói:

- Đi thôi, tiếp phong yến đã chuẩn bị xong cho các ngươi, tư vị không gian truyền tống không dễ chịu a? Ha ha. . .

Khải Hi cười hắc hắc nói:

- Ta đã rất lâu không nếm qua mỹ thực của hành tỉnh Khắc Lâm rồi. Biết rõ hôm nay xuất phát, ta ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà tới đây đấy, ha ha. . .

Trát Ma Nhĩ hào sảng cười nói:

- Đi thôi, tuyệt đối đủ ngươi ăn!

Lập tức, quay đầu cười cười với Lâm Dịch, sau đó nói với mọi người:

- Đi thôi.

Nói xong liền quay người vọt đi đầu.

18-03-2013, 10:43 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

129. Chương 171-172: Hắc Vân Điểu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cho tới bây giờ, Lâm Dịch vẫn chưa hoàn toàn kịp phản ứng. . . Cái này thật sự có chút quá mức thần kỳ rồi. . .

Thủy Linh Lung thấy Lâm Dịch đi đường vẫn có bộ dạng ngơ ngác, không khỏi che miệng khẽ cười một cái nói:

- Rất kinh ngạc sao?

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó gật đầu khen:

- Thật là làm cho người ta kinh ngạc!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thủy Linh Lung lộ ra dáng tươi cười nói:

- Ta lúc đầu thông qua cửa không gian truyền tống, cũng rất kinh ngạc, bất quá kỳ thật ngẫm lại cũng không có gì. . . Cũng giống như dị năng của chúng ta, ở trong mắt người bình thường không phải cũng không thể tưởng tượng nổi sao? Điều khiển hỏa diễm, khống chế nước chảy. . . Mấy cái đó cũng đủ để khiến mọi người ngây người rồi? Nguyên tố tạo thành thế giới này nhiều lắm, Ngũ Hành là nguyên tố chiếm chủ thể trong đó, Không gian không phải cũng giống vậy sao? Nếu ngươi xem nó như một loại dị năng thì cũng không kinh ngạc như vậy nữa đâu.

Nghe được lời nói của Thủy Linh Lung… Lâm Dịch lập tức cảm giác nàng nói phi thường có đạo lý.

Cũng không phải? Điều khiển hỏa diễm, khống chế nước chảy, thậm chí lăng không chế tạo ra lưỡi đao. . . Những dị năng này người bình thường có thể hiểu được sao? Mình tuy rằng cũng là Dị Năng Giả, nhưng dù sao chỉ là thủy hệ Dị Năng Giả, chỗ thần bí của hệ khác, mình căn bản không rõ ràng lắm, lập tức hít sâu một hơi, liền cũng khôi phục bình thường trở lại.

Đột nhiên tưởng tượng. . . Mình ban đầu lúc ở Tông Phạm hậu sơn, sau đó không hiểu thấu xuất hiện ở Cấm kị sâm lâm. . Chỉ sợ cũng là do không gian dị năng quấy phá a? Xem ra, con Chuột thao túng không gian quả thật tồn tại a. . .

Chỉ có điều cho tới bây giờ Lâm Dịch vẫn hoàn toàn không rõ, con Chuột kia vì sao lại được mình đến cấm kị sâm lâm. . . Muốn mạng của mình?

Lâm Dịch lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ lung tung trong lòng, lập tức cùng sóng vai với Thủy Linh Lung đi theo sau lưng bọn người Trát Ma Nhĩ.

Đi ra khỏi nơi như thư quán kia, trước mặt là một hành lang dài, bốn phía hành lang rất yên tĩnh, nhìn qua không hề có người. Hai bên tuy rằng đều có gian phòng, nhưng cửa đều đóng chặt lại, không biết bên trong đến cùng dùng để làm gì. Đi theo sau lưng Trát Ma Nhĩ, xuyên qua hành lang thật dài, đi xuống cầu thang.

Sau khi đi xuống vài lầu, mới ẩn ẩn có tiếng người từ phía dưới truyền lên.

Thoạt nhìn quan hệ của Trát Ma Nhĩ và Khải Hi cũng không tệ lắm, trên đường đi cười cười nói nói với Khải Hi, thỉnh thoảng còn phát ra vài tiếng cười hào sảng.

Rốt cuộc xuống dưới tận tầng sáu, hành lang bên cạnh cầu thang mới thấy xuất hiện bóng người.

Nhìn thấy trang phục của những người kia, Lâm Dịch lập tức hiểu rõ, đây là Vũ Môn, bất quá cụ thể là Vũ Môn ở chỗ nào, Lâm Dịch lại không nói được.

Trang phục của đệ tử Vũ Môn trên toàn bộ đại lục đại khái đều giống nhau, nếu như có ngoại lệ duy nhất thì. . . Đại khái chính là như nơi xa xôi đến cực điểm như Hi Mạn trấn quê quán của Lâm Dịch.

Đi theo sau lưng Trát Ma Nhĩ, đi lên một tầng lầu hành lang.

Lúc này hành lang bên trái, lại không có phòng ốc nữa mà là một loạt rào chắn làm bằng đá ước chừng một mét ba mét bốn. Quay đầu, lại thấy rất rõ cảnh sắc bên dưới.

Xem ra Vũ Môn ở mỗi toàn thành thị đều đều lập ở phụ cận quảng trường trung tâm, cúi đầu nhìn xuống, một quảng trường rất lớn xuất hiện trước mặt Lâm Dịch.

Xem ra khối thành thị khá lớn này, ít nhất so với mấy thành thị Lâm Dịch trước kia từng đến phải lớn hơn rất nhiều. Những người qua lại trên đường phố, rất là náo nhiệt, tuy rằng độ rộng của đường cũng không khoa trương như thành Bách Nhạn, nhưng so với thành Thiên Diệp của hành tỉnh Lí Khắc lại không kém chút nào.

- Đã đến.

Trát Ma Nhĩ ngừng lại ở trước một cái cửa, cười quay đầu nói với mọi người, sau đó làm một động tác mời, bọn người Lâm Dịch lục tục đi vào.

Gian phòng cũng không quá lớn, một cái bàn rộng rãi được bày ở giữa phòng, lúc này trên bàn sớm đã đầy các loại đồ ăn phong phú.

Khải Hi lập tức cười nói:

- Ha ha, lại có lộc ăn rồi!

Ngay lập tức tiến lên phía trước, trực tiếp dùng tay cầm một miếng thức ăn lên, liền hô ăn ngon.

Mọi người không khỏi cười một tiếng. Trát Ma Nhĩ sau khi quay lại đóng kỹ cửa, lúc này mới phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình.

Trát Ma Nhĩ bưng chén rượu lên trước người nói:

- Đang ngồi ngoại trừ Lâm Dịch tiểu huynh đệ Trát Ma Nhĩ còn không không quen thuộc lắm ra, mấy vị khác đều là bằng hữu cũ của Trát Ma Nhĩ rồi, Trát Ma Nhĩ cũng không khách sáo nữa, trước tiên xin mời!

Lập tức ngẩng đầu, uống cạn sạch rượu trong ly.

Lâm Dịch nghe được Trát Ma Nhĩ nói đến tên mình có chút ngẩn người, chợt nghĩ đến nhất định là do Lạp Cổ Kỳ nói cho hắn biết, lúc này mới thoải mái lại, có chút cười cười với Trát Ma Nhĩ, cũng bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Buổi sáng tất cả mọi người không ăn gì cả, lúc này tuy rằng cũng không đói lắm, nhưng bữa cơm này cũng một mực ăn đến khi mặt trời xuống núi mới tính chấm dứt. Trát Ma Nhĩ đã sớm vì mấy người chuẩn bị xong chỗ nghỉ ngơi, dưới sự dẫn dắt của thị nữ, mấy người từng người tiến vào một gian phòng nghỉ, đương nhiên, hiện giờ Lâm Dịch tự nhiên không thể nào ở cùng một chỗ với Thủy Linh Lung được nữa rồi. . .

Một đêm không xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch sớm đã thanh tỉnh lại từ trạng thái tu hành, bởi vì đêm qua trước khi nghỉ ngơi Lâm Dịch biết được, thành phố này chỉ là nơi nghỉ tạm của bọn hắn thôi, còn phải lập tức rời đi cho nên hắn sớm đã thanh tỉnh lại.

Đẩy cửa mà ra, lại vừa vặn phát hiện Thủy Linh Lung cũng đi ra từ phòng mình.

- Lão sư, chào buổi sáng nhé.

Lâm Dịch cười vời một tiếng, Thủy Linh Lung cũng gật đầu cười. Sau đó nói:

- Chúng ta đi gọi bọn hắn chút đi.

Lâm Dịch vừa muốn gật đầu, chỉ thấy cửa phòng của bốn người còn lại đều mở ra, mấy người từ bên trong cũng đi ra. Khải Hi cười nói:

- Không cần, chúng ta lên đường thôi.

Thực lực những người này đều không bình thường, khi Lâm Dịch và Thủy Linh Lung mở cửa ra cũng đã kinh động đến bọn hắn, thế nên tất cả đều đứng lên.

Dị Năng Giả đã đến cấp bậc như bọn hắn, ngủ hoàn toàn là biểu hiện lãng phí thời gian. Hiệu quả tu hành tinh thần lực so với ngủ mạnh hơn nhiều lắm. Cho nên dưới tình huống bình thường, những người này buổi tối đều thông qua tu hành để vượt qua. Dù sao sinh tồn trên đời, không có lực lượng cường đại thì tuyệt đối không thể nào sống tốt được.

Lập tức mấy người liền cùng đi đến trong văn phòng Vũ Môn môn chủ của Trát Ma Nhĩ, lúc này Trát Ma Nhĩ cũng đã thức dậy.

- Các ngươi hiện giờ liền rời đi sao?

Trát Ma Nhĩ ngẩn người, chợt gật đầu nói:

- Tốt, các ngươi đi theo ta.

Nói xong liền dẫn đầu rời khỏi phòng mình.

Mấy người lập tức lộ ra thần sắc nghi hoặc, bất quá vẫn đi theo.

Xuyên qua thao trường của Vũ Môn, nhưng lại đi hướng hoàn toàn trái với đại môn, dưới sự dẫn dắt của Trát Ma Nhĩ, mấy người chuyển bảy tám lần, cũng không biết đã đến nơi nào rồi. Đang lúc Lâm Dịch nghi hoặc muốn mở miệng đặt câu hỏi thì một hồi tiếng chim hót thanh thúy đột nhiên từ phía trước truyền tới. Lâm Dịch không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía trước, trong miệng càng nhịn không được hỏi:

- Trát Ma Nhĩ môn chủ, ngươi rốt cuộc muốn mang bọn ta đi chỗ nào thế?

Trát Ma Nhĩ cười cười nói:

- Lúc này khoảng cách giải thi đấu bắt đầu còn chưa đầy nửa tháng, dùng tốc độ của Ước Ba Long rất khó đuổi tới trong thời gian ngắn như vậy, cho nên, vẫn nên cưỡi Hắc Vân Điểu đi.

- Hắc Vân Điểu?

Lâm Dịch không khỏi ngẩn người, trong đầu lập tức hiện lên tư liệu về Hắc Vân Điểu.

- Hắc Vân Điểu, sống một mình tính bình thường, ma thú cấp năm thuộc họ nhà chim, bình thường sinh hoạt ở biển cả đảo hoang hoặc biển liền vách núi, tốc độ phi hành cực nhanh.

Thủy Linh Lung cho rằng Lâm Dịch cũng không rõ ràng lắm, lập tức cười cười nói:

- Hắc Vân Điểu cũng là ma thú mọi người dùng để thay đi bộ tương đối thường gặp. Tốc độ phi hành của nó cực nhanh, cơ hồ so với Ước Ba Long nhanh gấp 10 lần, bất quá lại rất khó bắt được, bình thường chỉ có vài thương đội hoặc thế lực cường đại mới có một ít.

Lâm Dịch lập tức hiểu rõ nhẹ gật đầu, lập tức liền đi đến trước mặt Trát Ma Nhĩ, sau khi đẩy đại môn một cái, một cái sân xuất hiện trước mặt bọn người Lâm Dịch, từng đợt tiếng chim hót thấp mà thanh thúy đúng là từ nơi này truyền đến.

Sân nhỏ rất lớn, độ rộng ước chừng ngàn mét, nhìn ra lúc này đã đến lòng núi, bốn phía đều là vách đá, mà ở chỗ biên giới sân nhỏ, lại có vài con chim to có hình thể cực kỳ khổng lồ!

Tuy rằng nếu so với thân hình khổng lồ của Ước Ba Long thì hình thể của loại chim này lộ ra hết sức nhỏ bé, nhưng trên thực tế cũng cao chừng hơn 20 thước, móng vuốt dài mà sắc nhọn xem ra cực kỳ sắc bén. . . Lâm Dịch không chút nào hoài nghi độ sắc bén của móng vuốt kia có thể đơn giản đâm thủng nham thạch hoặc là những thứ khác có độ dày tương tự với nó. Một thân lông vũ đen nhánh thậm chí phản xạ ra từng đợt quang mang lành lạnh. . . Có thể đoán được, lực phòng ngự của nó cũng không thấp.

Lâm Dịch đã từ tàng thư trong Phong Vân Thư Các biết được về Hắc Vân Điểu, nhưng lại chưa từng gặp qua, lúc này vừa thấy, hắn lại đột nhiên nhớ tới năm đó trên đường đi đến Tông Phạm, gặp được một đội ngũ do mấy trăm đầu Ước Ba Long và năm sáu đầu hắc điểu tạo thành! Trong đó năm sáu đầu quái điểu đầu lĩnh, giống như đúc Hắc Vân Điểu đập vào mắt hắn lúc này! Cái này khiến Lâm Dịch không khỏi mở to hai mắt nhìn. . .

Lúc này đang có mấy người cho chúng ăn, nghe được tiếng mở cửa, bọn hắn đồng thời quay mặt về phía sau nhìn xem, nhìn thấy là bọn người Trát Ma Nhĩ, một người trong đó lập tức chạy ra đón chào chắp tay nói:

- Môn chủ.

Trát Ma Nhĩ gật đầu cười, sau đó nói:

- Ba Nhĩ, mang Hắc Vân Điểu của ngươi theo, đưa những khách nhân này đến nơi họ muốn đi, sau đó ngươi tìm một chỗ chờ bên kia, đến lúc họ quay lại thì lại mang bọn họ về.

Người được gọi là Ba Nhĩ cung kính gật đầu nói:

- Vâng.

Trát Ma Nhĩ nhẹ gật đầu, lúc này mới quay đầu nói với chúng nhân

- Như vậy, ta sẽ không lưu các ngươi nữa, hẹn gặp lại.

Mọi người bịn rịn chia tay với Trát Ma Nhĩ, sau đó dưới sự dẫn dắt của Ba Nhĩ, đi tới bên người Hắc Vân Điểu.

Ba Nhĩ vỗ nhẹ móng vuốt tráng kiện của Hắc Vân Điểu, Hắc Vân Điểu lập tức cúi cổ xuống. . . Suy nghĩ một chút, một đầu chim cao tới hơn 20m, mặc dù cổ của nó so với thân thể thì nhỏ hơn nhiều. . . Nhưng đối với một nhân loại mà nói, cũng tuyệt đối cực kỳ tráng kiện.

Mấy người liên tiếp leo lên lưng Hắc Vân Điểu.

Trên lưng Hắc Vân Điểu lại không có nhà gỗ như Ước Ba Long, hơn nữa so với Ước Ba Long mà nói, lưng của Hắc Vân Điểu cũng không rộng lắm, sau khi mấy người ngồi được vào vị trí của mình, Ba Nhĩ ngồi ở dưới cổ Hắc Vân Điểu nhắc nhở:

- Các ngươi chú ý nắm lấy lông vũ của Hắc Vân, nếu không té xuống thì rất nguy hiểm đấy.

Mấy người cười cười, sau đó gật đầu nói:

- Cảm ơn.

Ba Nhĩ lắc đầu nói:

- Nên như vậy, đúng rồi, các ngươi muốn đi chỗ nào?

- Đi Mạn Vân Sơn Mạch.

Khải Hi hồi đáp.

Lâm Dịch lại lập tức sững sờ. Mạn Vân Sơn mạch? Hi Mạn trấn không phải là ở dưới chân Mạn Vân Sơn Mạch sao? Chẳng lẽ. . . Còn có thể nhìn thấy phụ thân? !

Trong mắt Lâm Dịch lập tức lộ ra quang mang kinh hỉ, đồng thời, trong nội tâm lập tức tràn đầy chờ mong.

Nghe được lời nói của Khải Hi… Ba Nhĩ nhẹ gật đầu, có chút giật giật lông vũ mình nắm lấy, chỉ nghe một tiếng chim kêu cực kỳ vang vọng! Cánh dài đến hơn 20m của Hắc Vân Điểu lập tức mở rộng ra, vỗ một cái thoạt nhìn như cực kỳ nhu hòa, thân thể của nó liền lập tức bắt đầu lơ lửng. Một hồi gió thật lớn lập tức thổi cho mặt đất tung bay bụi một hồi.

Chỉ thấy cánh Hắc Vân Điểu bỗng nhiên tăng lớn biên độ một chút, lập tức bay thẳng về phía chân trời như đạn pháo! . . .

18-03-2013, 10:43 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

130. Chương 173-174: Tiến Về Trước!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Học viện Tông Phạm, trong văn phòng của Tông Dương.

Ngụy Kiếm, Diệp Khai, Diệp Linh, Thu Hân, Sơn Lực, Phi Dương, sáu tên đạo sư lớp đặc biệt lúc này đang đứng trước bàn làm việc của Tông Dương.

Trên mặt Tông Dương mang theo dáng tươi cười, hiển nhiên tâm tình khá tốt, lập tức nói với mấy người:

- Tư cách thi đấu lần này, có thể thắng được thì thắng, không thể thắng thì cũng không cần mang mạng mình đi cược làm gì, dù sao chúng ta đạt được không gian chi toản của con Chuột kia, đã có ba danh ngạch rồi, hết thảy lấy tánh mạng làm trọng, biết không?

Bọn người Ngụy Kiếm nhìn thoáng lẫn nhau, sau đó đều gật đầu cười. Tông Dương lúc này mới thoả mãn gật đầu nói:

- Như vậy các ngươi hiện giờ liền lên đường đi.

Lời của Tông Dương vừa rơi xuống, Diệp Linh đột nhiên mở miệng nói:

- Vậy còn Lang Sa. . .

Tông Dương cười cười nói:

- Yên tâm đi, đến lúc đó Lang Sa sẽ tới.

Diệp Linh lúc này mới nhẹ gật đầu, mấy người liền quay người đi ra ngoài.

Tông Dương cười đưa mắt nhìn mấy người sau khi rời khỏi, trong mắt nhịn không được lộ ra một vòng kích động. . .

- Lần này, cũng nói đến Tông Phạm ta rồi. . .

Nam Á hành tỉnh, khu dân cư Trương gia.

Thanh niên ưu nhã mà cao quý trước sau như một, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, ở phía sau hắn vẫn y nguyên đứng nữ tử tuyệt sắc có hình dáng cực kỳ đẹp đẽ, có khí chất cực kỳ u buồn kia, bên người, lại là thanh niên có vẻ mặt lãnh khốc.

Mà ở trước người bọn hắn, thì song song đứng thẳng bốn gã trung niên nam tử, những người này đều mặc cùng màu đen, biểu lộ đều lạnh như bằng, nhìn ra, những người này cũng không phải là nhân vật dễ trêu, bên ngoài cơ bắp trần trụi phản xạ ra quang mang màu cổ đồng, tương xứng với biểu lộ lạnh lùng trên mặt bọn hắn, tất cả đều có một cổ khí tức khắc nghiệt bưu hãn!

Mà ở phía trước những người này, Trương Thiên đang nói với thiếu niên gì đó.

- Tạp nhi, lần này tham gia tư cách thi đấu, coi như là một lần lịch lãm rèn luyện. Thua cũng không sao. . . Nhưng nhất định phải chú ý bảo vệ tốt bản thân mình, biết không?

Trương Thiên biểu lộ nghiêm túc dặn dò lấy, nhưng trong mắt cũng lộ ra thần sắc quan tâm.

Trương Tạp lúc này đã sớm phát triển thành một gã thiếu niên anh tuấn cường tráng, thân cao ngoài 1m8 lộ ra cực kỳ cao gầy, một đầu tóc dài màu đen phủ thẳng sau lưng hắn, dưới một đôi mày kiếm là một đôi tuấn mục như ánh sao.

Nghe được lời nói của Trương Thiên… Trương Tạp khẽ cười cười nói:

- Yên tâm đi gia gia, Tạp nhi biết rõ nên làm như thế nào.

Nhìn cháu trai ở trước mặt đã cao hơn mình một cái đầu, Trương Thiên vui mừng nhẹ gật đầu, sau đó vẫn có chút không yên lòng hô lên với thanh niên ưu nhã đứng đằng sau vài tên Chiến Sĩ lạnh lùng:

- An toàn của Vũ nhi, Tạp nhi liền giao cho ngươi rồi.

Thanh niên ưu nhã nghe vậy cười cười, gật đầu nói:

- Yên tâm đi.

Trương Thiên lúc này mới gật đầu nói:

- Vậy tốt, các ngươi lên đường đi.

Sau khi mọi người lĩnh mệnh, leo lên Hắc Vân Điểu ở một bên, có chút vỗ cánh, lập tức bay thẳng vào mây xanh!

Ngàn mét trên không trung, Hắc Vân Điểu rẽ mây phá sóng, cánh có chút run run, liền tiến lên khoảng cách phía trước mấy ngàn mét, nhanh như mũi tên!

Một tầng như màn hào quang màu xanh da trời bao phủ toàn bộ Hắc Vân Điểu vào trong, thoạt nhìn cực kỳ giống một quang cầu, tùy ý tiếng gió bên ngoài gào thét thế nào, người ngồi bên trong ngay cả chút gió cũng không cảm thấy.

Khải Hi nhìn phong cảnh bốn phía, cuối cùng lại nhịn không được hít một tiếng:

- Lĩnh Vực Dị Năng Giả. . . Quả nhiên rất cường đại!

Hắc Vân Điểu phi hành vốn cực kỳ vững vàng, ngồi ở trên lưng điểu, nếu như không cân nhắc đến tiếng gió gào thét bên tai, căn bản cũng không có chút cảm giác phi hành xóc nảy nào cả. Mà lúc này dưới sự bao phủ của thủy hệ lĩnh vực của Lâm Dịch, ngay cả tiếng gió cũng bị chặn ở bên ngoài. Ngồi trên lưng điểu, chỉ có thể nhìn một phiến mấy lớn không ngừng rút lui mà không có chút cảm giác nào không khỏe cả.

Không thể không nói lĩnh vực quả thật là một thứ phi thường kỳ diệu, không ai có thể nói ra nó đến cùng là như thế nào mà thành hình. Cường giả Thánh Giai bình thường tuy rằng cũng có thể chế tạo ra lĩnh vực đơn giản, nhưng so với lĩnh vực của Lĩnh Vực Dị Năng Giả lại là hoàn toàn khác nhau. Lĩnh Vực Dị Năng Giả ở trong lĩnh vực của mình, chính là thần! Trừ phi là tồn tại cường đại có lực lượng mạnh hơn hắn rất nhiều ra, nếu không sinh tử đều chỉ trong một ý niệm của chủ nhân lĩnh vực. Có thể nói như vậy, nếu như lúc này Lâm Dịch muốn hạ sát thủ với sáu người khác trong lĩnh vực mà nói..., trừ phi sáu người này trong cùng thời gian bộc phát ra lực lượng mạnh nhất của mình, hợp lực lượng mạnh nhất của sáu ngươi, mới có thể phá hủy lĩnh vực của Lâm Dịch. . . Nếu không chỉ bằng vào cá nhân, bất kỳ người nào trong lúc này, đều tuyệt đối không cách nào làm bị thương Lâm Dịch được. Bởi vậy, lần này trong sáu người mà Ngũ Hành Học Phủ điều động, tuy rằng Lâm Dịch tuổi nhỏ nhất, thời gian tiếp xúc dị năng ngắn nhất, nhưng vì thân phận Lĩnh Vực Dị Năng Giả, thực lực ngược lại mạnh nhất trong sáu người.

Mà khiến Lâm Dịch thật không ngờ chính là. . . Ngoại trừ mình có thực lực mạnh nhất ra, rõ ràng còn có Thủy Linh Lung thoạt nhìn có vẻ nhu nhược!

Cái này khiến Lâm Dịch có chút kinh ngạc. . . Tuy rằng hắn đã từng thấy Thủy Linh Lung ra tay qua một lần, nhưng đó là vào lúc thần trí không rõ ràng, căn bản không có trí nhớ gì cả, Chỉ nhớ rõ ngày đó đại chiến với Bạch Diệp, Thủy Linh Lung lúc tiến vào Thiên Thượng Nhân Gian đã sử dụng công kích giống như thủy long.

Bất quá lúc này hồi tưởng lại. . . Lực phá hoại đích thật cũng không kém. .

- Không biết dị năng học viện sẽ phái những người nào đi?

Bác Luân Lợi đột nhiên nghĩ đến.

Những người khác cũng nghĩ nghĩ, Khố Tư Lạp cười nói:

- Đoán chừng cũng là bảy người kia a.

Khải Hi cười hắc hắc nói:

- Đoán chừng bọn hắn tuyệt đối không thể tưởng được, chúng ta không chỉ thêm một người, hơn nữa còn là Lĩnh Vực Dị Năng Giả trong truyền thuyết nữa. . . Ta ngược lại là có chút chờ mong biểu lộ của Khắc Lí Tư sau khi nhìn thấy Lâm Dịch, hắc hắc. . .

Nhắc đến Khắc Lí Tư, Lâm Dịch không khỏi có chút cau lông mày lại.

Hành vi của Khắc Lí Tư ngày đó Lâm Dịch vẫn nhớ ở trong lòng, vốn định sau khi gặp mặt hoặc là giáo huấn hoặc là giết chết hắn. . . Nhưng lúc này ở giữa lại có một tầng quan hệ là Khải Hi, lại khiến Lâm Dịch có chút buồn rầu.

Theo như Khải Hi tự thuật, Lâm Dịch tự nhiên có thể nghe được quan hệ giữa Khải Hi và Khắc Lí Tư hẳn coi như không tệ. Nếu như là những người khác thì cũng thôi đi, nhưng Khải Hi ngày đó đã cứu mạng Lâm Dịch. Mặt mũi của Khải Hi, Lâm Dịch vẫn phải cho một chút. Lúc này nghe được Khải Hi nhắc tới Khắc Lí Tư, Lâm Dịch lại không nói gì.

Như nhìn ra cảm xúc của Lâm Dịch, Khải Hi đột nhiên mở miệng nói:

- Lâm Dịch, ngươi vẫn còn tức giận với Khắc Lí Tư sao?

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó trầm mặc, nhưng lại không nói gì.

Nhìn biểu lộ của Lâm Dịch, Khải Hi đã biết rõ hắn vẫn còn ghi hận Khắc Lí Tư.

Trên thực tế điều này cũng không thể trách Lâm Dịch, muốn trách chỉ có thể trách Khắc Lí Tư ngày đó hơi quá đáng. Đầu tiên là đánh lén, sau đó trong lời nói lại uy hiếp một hồi, đến cuối cùng thậm chí còn sinh ra sát ý với Lâm Dịch. . . Tuy rằng cuối cùng không giết chết Lâm Dịch, nhưng đó cũng là vì Khải Hi, cái này bảo sao Lâm Dịch không ghi hận hắn được?

Nhưng lúc này Khải Hi đã mở miệng, Lâm Dịch tự nhiên hiểu rõ mục đích của hắn. Lập tức gật đầu nói:

- Ta đáp ứng ngươi, ít nhất lưu hắn một mạng.

Khải Hi ngẩn người, chợt cười khổ lắc đầu nói:

- Ta thay Khắc Lí Tư cảm tạ ngươi. . .

Khải Hi tự nhiên là biết rõ, Lâm Dịch nói lời này tuyệt đối không phải nói ngoa! Lĩnh Vực Dị Năng Giả ngang cấp muốn giết một Dị Năng Giả ngang cấp bình thường. . . Đó căn bản chỉ là một ý niệm trong đầu thôi.

Bọn người Thủy Linh Lung lại nghe không hiểu, hoàn toàn không hiểu Lâm Dịch và Khải Hi nói gì nữa, cùng với đối thoại kỳ quái của hai người khi tiến vào văn phòng Lạp Cổ Kỳ, lúc ấy Thủy Linh Lung cũng rất nghi hoặc, nhưng cũng không ai trả lời nàng. Lúc này lại lần nữa xuất hiện đối thoại không hiểu thấu kia, lại lần nữa nhịn không được nghi hoặc hỏi:

- Các ngươi đến cùng đang nói cái gì? Còn có, Khải Hi ngươi biết Lâm Dịch hay sao? Sao tới bây giờ ta cũng chưa từng nghe ngươi và Lâm Dịch nhắc tới nhau?

Nhìn thấy Thủy Linh Lung một bộ dạng hiếu kỳ, Lâm Dịch nhưng lại cười khổ. . . Nghĩ đến thành La Nhĩ, hắn liền không khỏi nhớ đến đám thợ mỏ đáng thương kia. . . Nhớ tới ánh mắt xám trắng trống rỗng của Ny Nhi sau khi chết. . . Tuy rằng đã qua lâu như vậy, nhưng nghĩ đến, vẫn khiến lòng Lâm Dịch từng đợt quặng đau, lập tức đắng chát cười cười nói:

- Ngươi hỏi Khải Hi lão sư đi. . .

Sau đó, trầm mặc rủ mặt xuống.

Thủy Linh Lung nghi hoặc nhìn về phía Khải Hi, Khải Hi tự nhiên cũng rõ nguyên nhân Lâm Dịch nói không nên lời, lập tức liền nói một bộ phận mình biết, cùng với quá trình lúc sau cùng Khắc Lí Tư theo đuôi ra.

Thủy Linh Lung nghe xong, lập tức lộ ra biểu lộ khiếp sợ! 400 đồng bạn, đồng thời bị giết chết hết? . . .

Lập tức trong mắt nhìn Lâm Dịch không khỏi mang theo vài phần thương tiếc nói:

- Lâm Dịch. . . Những người kia đều là đồng bạn của ngươi?

Lâm Dịch trầm mặc nhẹ gật đầu

- Đúng vậy. . . Đồng bạn. . .

Thủy Linh Lung trầm mặc, một lúc lâu sau mới mở miệng trấn an nói:

- Chuyện cũ đã qua, ngươi không cần quá mức thương tâm, dù sao, ngươi cũng xuất phát từ một mảnh hảo tâm. . .

Lâm Dịch trầm mặc nhẹ gật đầu, không nói gì.

Chứng kiến biểu lộ trầm mặc rủ mặt xuống của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung không khỏi cảm thấy một hồi khó chịu, tìm chủ đề nói:

- Đúng rồi Lâm Dịch, ngươi còn chưa nói cho ta về thân thế của ngươi đấy. . . Nói đi, ngươi sao lại từ hành tỉnh Khắc Lâm đi đến hành tỉnh Lí Khắc thế? Vì sao lại chậm hơn so với muội muội nhiều vậy?

Lâm Dịch còn chưa từng nói cho Thủy Linh Lung biết con đường mình đã trải qua, lúc này trong nội tâm Lâm Dịch một mảnh buồn khổ, đôi khi nói ra chuyện trong lòng cũng là cách tốt để phát tiết. Mượn phiền muộn trong ngực, Lâm Dịch lập tức nói giản lược chuyện trước kia của mình một lần.

- Ta từ nhỏ đã sinh hoạt trong một sơn trấn dưới chân núi Mạn Vân Sơn Mạch, thôn trấn rất xa xôi, nhưng không khí trong trấn cũng rất tốt. . . Tất cả mọi người đều biết nhau, rất an tường, tuyệt đối không vì chuyện không đâu mà xích mích.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra thần sắc hồi ức, bọn người Thủy Linh Lung thì yên tĩnh lắng nghe.

- Mụ mụ đã qua đời khi ta còn rất nhỏ, trên thực tế ta cũng không nhớ rõ tướng mạo người nữa, chỉ là trong từ bức họa trên chánh đường trong nhà biết được mụ mụ là một nữ nhân rất xinh đẹp. . . Ân, cũng tương đương với Thủy lão sư.

Lâm Dịch nghiêng đầu nghĩ đến, sau đó gật đầu nói, sắc mặt Thủy Linh Lung lại hơi đỏ lên, nhưng không nói gì, vẫn yên tĩnh lắng nghe.

- Mụ mụ hình như vì lúc sinh ra muội muội, bởi vì vì khó sinh mà chết đi, từ đó về sau, ta, muội muội, còn có phụ thân, ba người chúng ta liền sống nương tựa lẫn nhau.

- Vào năm ta tám tuổi đã bắt đầu đi theo bên người phụ thân tu hành thể thuật, phụ thân là một Chiến Sĩ rất lợi hại, ông đã dạy cho ta rất nhiều thứ, như là tâm của cường giả, tu hành quan trọng nhất là nghị lực v… v… Phụ thân là một người rất giỏi.

Lâm Dịch đã hoàn toàn chìm dần vào hồi ức.

- Ta một mực tu hành đến năm 15 tuổi, phụ thân liền an bài ta ra khỏi thôn trấn, đến trong một tòa thành thị nhỏ cách chúng ta rất xa tham gia khảo hạch. . . Lúc ấy ta cũng không biết là khảo hạch gì, mãi cho đến sau khi khảo hạch bắt đầu ta mới biết được, đó là khảo hạch chiêu sinh của học viện chiến kỹ Tông Phạm tốt nhất hành tỉnh chúng ta.

Khi Lâm Dịch nói tới chỗ này, trên mặt mọi người lộ ra thần sắc giật mình! Nhưng Lâm Dịch lại không chú ý tới tiếp tục nói:

- Mà ta, cuối cùng dành được thành tích đầu bảng, gia nhập vào Học viện chiến kỹ Tông Phạm.

- Ngươi tiến vào Học viện chiến kỹ Tông Phạm?

Thủy Linh Lung đột nhiên sững sờ nói.

18-03-2013, 10:46 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

131. Chương 175: Tiến Vào Sơn Mạch. (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, hơi tự hào tiếp tục nói:

- Đúng vậy, hơn nữa là dùng vị thứ nhất, miễn phí nhập học, tiến vào lớp đặc biệt 60015. . . Khi đó ta quen biết rất nhiều bằng hữu, Đạo sư Ngụy Kiếm, đồng học có La Á, Ám Tương, Lý Văn. . . Còn có rất nhiều rất nhiều. Ba năm thời gian sau khi nhập học, là khoảng thời gian ngắn mà ta vui vẻ nhất, ta có được quyền lực tiến vào trong Phong Vân Thư Các, mỗi ngày ở bên trong đọc sách, hoặc là tu hành thể thuật. . . Rất thoải mái.

Nhưng Khố Tư Lạp lại đột nhiên mở miệng nói:

- Phong Vân Thư Các? Chính là chỗ rất nổi danh trên đại lục kia sao?

Lâm Dịch gật đầu cười:

- Nghe nói rất nổi danh, trong học viện rất nhiều người đều không có tư cách đi vào.

- Như vậy. . . Ngươi đã đi qua tầng thứ năm sao?

Khố Tư Lạp đột nhiên hỏi, hô hấp của mấy người còn lại cũng yên tĩnh lại, trong mắt Thủy Linh Lung lại lộ ra thần sắc khẩn trương.

Nhưng Lâm Dịch đang lâm vào nhớ lại cũng không chú ý tới những chuyện này, nghe được vấn đề của Khố Tư Lạp chỉ lắc đầu nói:

- Không có, tầng năm không cho vào.

- Nha. . .

Bọn người Khố Tư Lạp có chút thất vọng lên tiếng, chỉ có Thủy Linh Lung lộ ra biểu lộ thở dài một hơi.

- Vậy sau này ngươi làm sao đến được hành tỉnh Lí Khắc thế?

Thủy Linh Lung có chút tò mò. . . Nếu như Lâm Dịch nói đều là thật, vậy hắn có nguyên nhân gì vô duyên vô cớ lại chạy đến hành tỉnh Lí Khắc làm gì?

Lâm Dịch nhướng mày, nói:

- Đều là do lão Thử đáng chết kia hại người!

- Lão Thử?

Mấy người ngạc nhiên.

Lâm Dịch cau mày nói:

- Hình như tên Thử gì đấy!

- Thử? !

Mấy người lập tức mở to hai mắt nhìn!

Lúc này phản ứng của mấy người rõ ràng có chút quá mức kích động, nhưng Lâm Dịch lấy lại tinh thần, không khỏi nghi ngờ nói:

- Đúng vậy a, làm sao vậy?

Mấy người nghe được lời nói của Lâm Dịch mới phản ứng lại, miễn cưỡng cười cười, Thủy Linh Lung nói:

- Không có gì, nói tiếp đi, có quan hệ gì với Thử?

Lâm Dịch lập tức nói chuyện tu hành dã ngoại của lớp đặc biệt cho mấy người một lần, trong đó kể cả việc lão Thử chủ trì lần phục kích kia.

Nhĩ Ba Khắc chợt nói:

- Khó trách. . . Nguyên lai là như vậy.

Bọn người Khải Hi tự nhiên cũng biết Nhĩ Ba Khắc Lập nói cái gì, tức đều nhẹ gật đầu, Thủy Linh Lung lại khó hiểu nói:

- Thử nhát gan nổi tiếng toàn đại lục, sao có thể đột nhiên tổ chức phục kích, lại tự nhiên hiện thân được?

Lâm Dịch lại lắc đầu, nói:

- Việc này ta cũng không rõ lắm

Thủy Linh Lung nghĩ cũng nghĩ không ra, lập tức lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, hỏi tiếp:

- Về sau thế nào?

- Về sau? Sau khi bị không gian lao ngục của Thử bao vào, một cổ lực lượng khổng lồ kéo ta một chút, ta liền mất đi ý thức, đợi đến khi tỉnh lại, đã đến trong Cấm kị sâm lâm rồi. . .

- Cấm kị rừng rậm?

Mấy người đồng thời sửng sốt.

- Ân, Cấm kị sâm lâm. . Ta sống trong đó tổng cộng hai năm, không ngừng chạy đi, không ngừng tu hành. . . Mà dị năng của ta cũng thức tỉnh vào một năm sau khi tiến vào cấm kị sâm lâm.

Mấy người trầm mặc, một lúc lâu sau, Thủy Linh Lung mới nói:

- Vậy sau đó sao ngươi lại biết 400 người kia?

Nhắc đến bọn họ, biểu lộ của Lâm Dịch lập tức có chút ảm đạm lại nói:

-Bọn họ đều là người đáng thương. Lúc ấy ta cũng không biết, ta đi thẳng về hướng ngược lại. . . Chẳng những không đi được ra ngoài, ngược lại một mực đi vào chỗ sâu trong cấm kị sâm lâm, thẳng đến lần kia đụng phải mấy người bọn họ. . . Ở chỗ sâu trong cấm kị sâm lâm có một khối mạch khoáng năng lượng rất phong phú, mà những người kia lại bị tổ chức nào đó cưỡng ép hoặc lừa gạt tới đó làm thợ mỏ. Nói là thợ mỏ, kỳ thật so với nô lệ cũng không bằng, chỗ bọn hắn ở giống hố xí chứ không phải phòng, thức ăn lại giống như hắc khoáng thạch chứ không phải màn thầu. . . Những thợ mỏ kia có một ít mang theo cả người nhà đi tới, cuối cùng, người nhà của họ, nam thì trở thành một thành viên trong đám thợ mỏ, mà nữ thì toàn bộ lưu lạc thành đồ chơi cho cao tầng đóng quân ở đó.

Lời của Lâm Dịch lập tức khiến Thủy Linh Lung bịt miệng lại. Thủy Linh Lung tuy rằng không giống Lâm Dịch, không có chút kinh nghiệm xã hội nào cả, nhưng nói tóm lại, những thứ mà mắt nàng thấy, chung quy vẫn tương đối sáng sủa một chút, mà lời nói của Lâm Dịch, căn bản khiến nàng không cách nào tưởng tượng được.

Thật lâu về sau, Thủy Linh Lung mới quan tâm hỏi tiếp:

- Về sau thì sao?

- Về sau?

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra một vòng màu sắc trang nhã nói:

- Ta giết sạch toàn bộ mấy tên cặn bã kia, sau đó mang những thợ mỏ kia đến La Nhĩ thành. . .

- Giết toàn bộ? !

Thủy Linh Lung mở to hai mắt nhìn. . . Từ trong tự thuật của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung biết rõ những người giám sát kia tuyệt đối không phải số lượng nhỏ, tuy rằng cuối cùng mang ra ngoài chỉ có hơn bốn trăm người, nhưng trước đó tuyệt đối có càng nhiều người hơn nữa ở trong doanh địa. Chỉ có điều chỉ có hơn bốn trăm người kiên trì tới khi Lâm Dịch đến, số lượng những người giám sát, tuyệt đối không dưới 200 người!

Mà ngay cả trên mặt bọn người Khải Hi cũng động dụng. . . Giết người? Bọn hắn không thể không giết qua, người bọn hắn giết tuyệt đối cũng không ít. . . Nhưng mà duy nhất một lần hơn hai trăm người, nói giết liền giết. . . Vẫn khiến bọn hắn sau lưng cảm thấy có một cổ khí lạnh bốc lên. . . Khải Hi lại càng nghĩ tới sát ý Lâm Dịch bạo phát ra lúc ở thành La Nhĩ. . .

- Khó trách. . . Sát ý của hắn lại nặng như thế!

Khải Hi có chút ít kinh hãi nghĩ đến.

Nói đến đây, Lâm Dịch trầm mặc lại, mà chuyện ở phía sau, bọn người Thủy Linh Lung cũng cũng biết rồi, trong nhất thời lâm vào trầm mặc. . .

Nhưng vào lúc này, Hắc Vân Điểu bên dưới đột nhiên phát ra một tiếng chim hót to rõ! Sau đó thân thể dần ngừng lại, cứ như vậy run rẩy cánh lơ lửng giữa không trung.

Mấy người lập tức cảm giác được, Bác Luân Lợi cau mày nói:

- Nhĩ Ba, làm sao vậy?

19-03-2013, 10:16 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

132. Chương 176: Tiến Vào Sơn Mạch. (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Người chăn nuôi Nhĩ Ba lắc đầu, sau đó lại giật giật lông vũ dưới cổ Hắc Vân Điểu, nhưng Hắc Vân Điểu phát ra một tiếng chim hót to rõ, tùy ý Nhĩ Ba thúc dục thế nào cũng không chịu động, bất đắc dĩ quay đầu lại nói:

- Không biết chuyện gì xảy ra, Hắc Vân tựa hồ không muốn tiến về trước nữa.

Mấy người ngẩn người, Khải Hi nói:

- Có phải đã sắp đến Mạn Vân Sơn Mạch rồi không?

Nhĩ Ba nhìn nhìn phía trước, sau đó gật đầu nói:

- Rất nhanh sẽ đến, ước chừng còn mấy km nữa thì đến

Khải Hi gật đầu nói:

- Được rồi, để Hắc Vân đáp xuống đi

Nhĩ Ba lên tiếng, sau đó điều khiển Hắc Vân Điểu đáp xuống từ tầng mây, sau mấy phút đồng hồ, mấy người nhảy xuống từ trên lưng Hắc Vân Điểu, Khải Hi ngẩng đầu nói với Nhĩ Ba vẫn còn trên lưng Hắc Vân Điểu:

- Ngươi cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi ở gần đây đi, chúng ta trở về sẽ dùng tiếng kêu gào để thông tri ngươi.

Nhĩ Ba nhẹ gật đầu, liền điều khiển Hắc Vân Điểu lại lần nữa bay đến không trung. . . Hắc Vân Điểu bình thường sinh hoạt trong biển cho nên sức chịu đựng của chúng rất cường hãn, có vài Hắc Vân Điểu ưu tú, thậm chí cả đời không dừng lại, ngủ trong gió, sinh tồn trong gió. . .

Lâm Dịch có chút không hiểu thấu nói:

- Sao lại đáp xuống thế?

Thủy Linh Lung cười giải thích nói:

- Không có ma thú nào dám xâm nhập Mạn Vân Sơn Mạch.

Lâm Dịch sững sờ, không khỏi hỏi:

- Vì sao?

Thủy Linh Lung ngẩn người, sau đó lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết có rất ít ma thú dám vào Mạn Vân Sơn Mạch.

Lâm Dịch nghe vậy không khỏi ngẩn người, bất quá trên đời này có quá nhiều chuyện không giải thích được, lập tức cũng không nghĩ nhiều nữa.

Lúc này nơi cách mấy cây số phía trước bọn người Lâm Dịch, một đạo rặng núi lớn kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Khải Hi cười cười nói:

- Hiện giờ phải nhờ vào cước lực của chúng ta rồi.

Mấy người nghe vậy cũng cười cười, lập tức bước đi về phía trước.

Thân thể Dị Năng Giả tuy rằng tương đối gầy yếu, nhưng đó là so sánh với Chiến Sĩ, nếu so với người bình thường, thân thể Dị Năng Giả vẫn mạnh hơn rất nhiều, một đường tiến đến, thời gian đầy đủ, cũng không lộ ra nhiều mệt mỏi.

Mà thời gian hai ba ngày đi đường này, Thủy Linh Lung lại một bộ dáng trầm tư, Lâm Dịch nhiều lần chú ý tới muốn hỏi, nhưng cuối cùng bị Thủy Linh Lung cười cười qua loa qua chuyện.

Hôm nay là ngày thứ ba sau khi tiến vào Mạn Vân Sơn Mạch, nơi này tuy rằng rất lớn, nhưng đích thật không có dấu hiệu của ma thú, mặc dù ngẫu nhiên đụng phải sinh vật gì đó, cũng chỉ là dã thú bình thường thôi, một chuyến sáu người, mỗi người đều là thất cấp Dị Năng Giả! Cổ lực lượng này tùy tiện đặt vào chỗ nào trên đại lục, đều đủ để khiến người lạnh mình. Vài đầu dã thú, căn bản ngay cả tư cách khiến mấy người động thủ cũng không có. Bình thường nếu có dã thú gầm thét lên muốn thị uy, tinh thần lực Lâm Dịch khẽ động, một tầng màng nước liền xuất hiện trên người bọn nó, sau đó hít thở không thông mà chết đi.

Đây là thành quả gần đây Lâm Dịch nghiên cứu, công kích vốn phải dựa vào lĩnh vực mới có thể sử dụng, giờ dưới tình huống không mở ra lĩnh vực, cũng có thể dùng.

Đây đương nhiên là do Thủy Linh Lung yêu cầu hắn, dù sao Lâm Dịch lúc này coi như là vương bài của bọn họ, nếu như ngay từ đầu đã để cho người khác biết rõ Lâm Dịch có được lĩnh vực, chỉ sợ người ta sẽ sớm làm tốt chuẩn bị, vương bài, chính là dùng trong trường hợp xuất kỳ bất ý.

Bầu trời đêm của Mạn Vân Sơn Mạch ngược lại thật xinh đẹp, tinh la mật bố, lòe lòe tỏa sáng, rất là chói mắt.

Hôm nay đã sắp đến được đích, buổi tối mấy người đều ngồi xếp bằng tu hành.

Lâm Dịch tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng vừa bắt đầu tu hành không được bao lâu đã cảm giác có người đụng vào mình, lập tức mở to mắt, chỉ thấy Thủy Linh Lung làm một động tác im lặng với mình, hắn đè xuống nghi hoặc đầy bụng, đi theo sau lưng Thủy Linh Lung ra khu vực nghỉ ngơi.

Đi thẳng ra 300~400m, Thủy Linh Lung mới ngừng lại, Lâm Dịch không khỏi cũng dừng lại, nghi ngờ nói:

- Lão sư, làm sao vậy?

Thủy Linh Lung lúc này mới quay đầu lại. . . nhìn biểu lộ tựa hồ rất có tâm tư. Sau đó hít một hơi nói:

- Lâm Dịch, ngươi đi đi.

Lâm Dịch bị những lời này của Thủy Linh Lung khiến sửng sốt cả nửa ngày, sau đó cau mày nói:

- Lão sư, đến cùng làm sao vậy?

Thủy Linh Lung thở dài nói:

- Ngươi nên ly khai đi. Đừng can thiệp vào chuyện này nữa.

Lâm Dịch hoàn toàn không rõ chuyện gì xảy ra, hắn lập tức cau mày hỏi:

- Lão sư, ngươi có thể nói rõ ràng một chút được không?

Chứng kiến thái độ của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung hiểu nếu không nói rõ cho hắn biết thì hắn sẽ không chịu rời đi. Nàng lập tức gật đầu nói:

- Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết.

Ngừng lại một chút, nàng hỏi hắn:

- Ngươi biết rõ mục đích hành động của chúng ta lần này hay không?

Lâm Dịch lắc đầu, hắn chỉ nhìn Thủy Linh Lung mà không nói gì.

Thủy Linh Lung thở dài nói tiếp:

- Chuyện này, phải nói từ thời thượng cổ mới được…

Lâm Dịch lập tức lông mày nhíu lại, sau đó hắn lắng nghe đoạn chuyện cổ êm tai từ trong miệng Thủy Linh Lung.

Thời Đại Thượng Cổ – bình thường đều chỉ thời kì mà Bạch Đế Đế Quốc thành lập khoảng hai vạn năm trước.

Nghe nói lúc đó, đại lục là một mảnh hỗn loạn, cường giả như mây, các loại ma thú cường hãn tới cực điểm cũng thường xuyên xuất nhập ở tất cả các địa phương trên đại lục. Ma thú bát cấp, cửu cấp khiến mọi người hiện nay phải biến sắc lúc đó chỉ giống như ma thú bình thường, tùy ý cũng có thể thấy rất nhiều. Bởi vậy, có thể tưởng tượng ngay lúc đó các cường giả mạnh mẽ như thế nào.

Nhưng mà kể từ tám vạn năm trước, một hồi đại tai nạn khiến tất cả mọi người trên đại lục phải sợ hãi. Các loại ma thú siêu cửu giai, bát cấp, cửu cấp…cùng với vô số cường giả Thánh cấp nhân loại đều biến mất trong cùng một khoảng thời gian. Không có ai biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì . . .Những tồn tại cường đại ấy cứ như vậy tiêu thất trong hư không…

19-03-2013, 10:17 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

133. Chương 177-178: Truyền Thuyết Thượng Cổ!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Theo sự biến mất của họ, vô số tuyệt học thể thuật, phương pháp tu hành dị năng…cũng thất truyền theo. Lúc này, sau thời gian hơn hai vạn năm, toàn bộ đại lục là một mảnh tiêu điều. Nhân loại đã tiếp cận biên giới của sự diệt vong.

Các cường giả nhân loại biến mất khiến cho vô số người bình thường trên đại lục mất đi vị thần hộ mệnh, lúc đó ma thú thất cấp và bát cấp trở thành những tồn tại cường đại. Trong nhân loại lúc này, không có bất kỳ một ai đủ sức đối diện với những đầu ma thú cường đại như thế.

Cũng may, ma thú không vượt qua bát cấp thì không có được trí tuệ, mà nhân loại thì dựa vào trí tuệ cùng so đấu. Ma thú chỉ dựa vào bản năng giết chóc, mặc dù chúng có mạnh tới đâu chăng nữa, mà muốn tiêu diệt nhân loại thì không phải là chuyện đơn giản. Thời gian hai vạn năm trôi qua, toàn bộ đại lục căn bản đã rơi vào tay của ma thú. Nhân loại lúc ấy chỉ có thể trốn tránh một cách lén lút, giãy dụa trong thời khắc sinh tử…

Sau đó, cường giả nhân loại thứ nhất được ghi vào sử sách đã xuất hiện. Hắn chính là đế vương Bạch Đế Đế Quốc khai quốc đời thứ nhất – Bạch Đế!

Trong lúc nhân loại đang thiếu khuyết cường giả nghiêm trọng, thì sự xuất hiện của Bạch Đế, không hề nghi ngờ khiến cho mọi người thấy được hi vọng cho một tương lai tươi sáng.

Phương pháp tu luyện của Thể Thuật Bát Môn, phương pháp sử dụng cao đoạn chiến kỹ, phương pháp rèn luyện tinh thần lực…Sự xuất hiện của Bạch Đế đã mang lại hi vọng to lớn cho mọi người. Nhờ những phương pháp tu luyện của Bạch Đế truyền thụ, chỉ trong một thời gian ngắn, nhân loại đã có được lực lượng cường đại để chống lại ma thú hung hãn. Ma thú dù sao cũng là ma thú, lực lượng của chúng có mạnh tới đâu cũng chỉ là bản năng. Làm sao có thể so sánh với kinh nghiệm chiến đấu cùng phương pháp tu hành tổng kết rất nhiều trận chiến ghi lại?

Dùng không tới thời gian ba trăm năm, cường giả nhân loại bắt đầu xuất hiện ngày một nhiều hơn. Nhân loại từ hoang lâm giết ngược trở lại, họ bắt đầu đoạt lấy thành trì và gia viên vốn thuộc về họ, đuổi toàn bộ đám ma thú trở về rừng rậm của chúng. Bạch Đế và những hành động của hắn nhận được sự tôn kính của đại đa số nhân loại. Cuối cùng, tên của hắn đã trở thành địa danh và chủ nhân của phiến thổ địa này.

Nhưng mà, cũng không phải là tất cả mọi người đều chấp nhận. Trước sự hấp dẫn của quyền lực vô thượng, nội chiến giữa các nhân loại trên đại lục bắt đầu bùng nổ.

Khi đó tất cả mọi người đều có tư cách tu hành phá môn ấn ký của Bát Môn. Tuy rằng số lượng Thánh cấp vẫn còn tương đối chênh lệch với thời kì thượng cổ, nhưng hiện tại đã nhiều hơn rồi. Ngay từ đầu là toàn bộ người dân bình thường tham gia, sau đó Thánh cấp gia nhập vào. Những người đó nhận ra, cường giả chưa đạt tới Thánh cấp thì không có tác dụng gì. Kiến nhiều có thể cắn chết cả voi, nhưng cho dù có chiến thuật biển người thì một khi đối mặt với cường giả Thánh cấp có thể phi thiên độn địa cũng không thể mang lại chút uy hiếp nào.

Chiến tranh toàn dân, biến thành chiến tranh giữa các Thánh cấp!

Lực công kích của một chiến sĩ Thánh cấp có thể đục thủng một ngọn ngúi cao ngàn thước! Lực công kích của một dị năng giả Thánh cấp có thể khiến phương viên mấy chục ngàn thước biến thành một vùng đất chết.

Đó là một niên đại điên cuồng! Vì quyền lực, tất cả mọi người điên cuồng. Tính toán lẫn nhau, công kích lẫn nhau! Nhân loại lại lần nữa nghênh đón thời đại của một sự hỗn loạn . .

Cuối cùng, Bạch Đế vẫn xuất hiện và kết thúc chiến tranh đã kéo dài cả trăm năm.

Một đòn công kích hời hợt của Bạch Đế đã chém giết mấy ngàn tên Thánh cấp Chiến Sĩ cùng Thánh cấp dị năng giả có ý đồ muốn giết hắn. Những cường giả không có ý định vây công Bạch Đế, đều đứng từ xa mà ngây dại nhìn…

Trước thực lực tuyệt đối của Bạch Đế, những người này không có biện pháp khác. . . Chỉ có thể thần phục.

Đại lục hoàn toàn trở nên yên tĩnh, cũng từ đó, Bạch Đế lịch chính thức có hiệu lực và có vẫn còn tiếp tục tới ngày hôm nay.

Cảm giác được lực lượng của nhân loại càng ngày càng mạnh, đồng thời dã tâm và dục vọng cũng càng thêm mạnh mẽ. Vì thế, Bạch Đế hạ lệnh phá hủy hết tất cả ấn khí của kinh môn và tử môn.

Danh vọng của Bạch Đế vào lúc ấy giống như mặt trời ban trưa, căn bản không có bất kỳ kẻ nào dám có gan phản kháng. Có thể nói Bạch Đế chính là tín ngưỡng cao nhất của đại lục trong suy nghĩ của mọi người lúc bấy giờ. Không người nào dám vi phạm, cũng không có ai sẽ vi phạm. Mặc dù có thể có, nhưng tuyệt đối không dám quang minh chính đại sử dụng.

Điều luật này một mực sử dụng cho tới ngày hôm nay. Ngoại trừ một số gia tộc cổ xưa truyền thừa xuống, và các siêu cấp thế lực thì ấn kí Kinh môn Tử môn cơ hồ đã tuyệt tích.

Nhưng sự xuất hiện thần bí của Bạch Đế vẫn là một nghi vấn mà người ta nghĩ mãi không ra. Không một ai biết được một thân sở học kinh thiên của Bạch Đế đến tột cùng là từ địa phương nào.

Thời gian đi thẳng đến Bạch Đế lịch 6024 năm. Một tin tức kinh người trong khoảnh khắc lan ra khắp đại lục - khai quốc đế vương Bạch Đế Đế Quốc thần bí biến mất.

Tin tức này lập tức khiến cho cả thủ đô Bạch Đế đế quốc chấn động dữ dội.

Lúc ấy Bạch Đế đã thoái vị hơn ba nghìn năm. Nhưng vẫn có tư cách là tồn tại tín ngưỡng tinh thần của cả đại lục. Bạch Đế biến mất khiến cho Bạch Đế đế quốc nghênh đón lần khảo nghiệm thứ hai.

Tuy rằng ấn kí của Kinh Môn cùng Tử môn đều đã bị Bạch Đế hạ lệnh phá hủy, nhưng vẫn có một số người cá biệt tư tàng dấu đi. Dưới sự hấp dẫn của lực lượng cường đại, hơn sáu nghìn năm trôi qua, một số thế lực xuất hiện không ít Thánh cấp cao thủ. Trước kia bọn họ bị Bạch Đế trấn áp, còn hiện giờ những thế lực này đã bắt đầu rục rịch…

Nhưng Bạch Chiến - hoàng đế của đế quốc cũng không phải là người tầm thường, bản thân hắn sớm đã có thực lực Thánh cấp, đồng thời ánh mắt rất nhạy cảm với vấn đề chính trị. Tin tức Bạch Đế vừa biến mất bị truyền đi, hắn đã chuẩn bị tất cả. Ngay lập tức, Bạch Chiến phái nhân thủ đi giám sát một số siêu cấp thế lực.

Quả nhiên, mười năm sau khi xác định tin tức này truyền đi là không sai, những siêu cấp thế lực này bắt đầu hành động.

Mười năm này, bọn hắn đã sớm đạt thành một hiệp nghị. Đương nhiên bọn hắn không thể nào biết được, Bạch Chiến cũng cực kỳ tinh tường hiệp nghị này. Trận chiến đó tuy rằng lan rộng khắp Bạch Đế đế quốc, nhưng thời gian chiến đấu chân chính và hành động lại vô cùng nhỏ bé và yên tĩnh. Bất quá, chỉ trong một buổi tối, những người tham dự mưu đồ bí mật, vô luận có phải là Thánh cấp hay không. Tất cả đều bị tiêu diệt.

Chuyện này khiến cho những kẻ mang tâm tư lập tức hoảng sợ. Nguyên bản một trận chiến có khả năng ảnh hưởng tới toàn bộ đại lục, dưới sự giám sát tỉ mỉ của Bạch Chiến, trong một buổi tối hoàn toàn biến mất. Điều này khiến cho toàn bộ đại lục thấy rõ thực lực đáng sợ của hoàng tộc đế quốc như thế nào.

Tai họa ngầm của đế quốc đã được tiêu trừ, nhưng không một ai biết nhân vật mang một sắc thái truyền kỳ - Bạch Đế trước khi biến mất đã nhắn lại một tin tức vô cùng trọng yếu. Đó chính là địa phương có Ma Nguyên động quật.

Sự xuất hiện của Ma Nguyên động quật như thế nào, Bạch Đế cũng không nói tỉ mỉ. Nhưng mà, hắn giới thiệu rất kĩ sau khi tổng kết kinh nghiệm mấy chục lần tiến vào động quật.

Thứ nhất, phải có được một khỏa không gian chi toản.

Ma Nguyên động quật tọa lạc ở đỉnh của chủ phong Mạn Vân. Tại thời kỳ thượng cổ, nơi này chính là cấm địa của Mạn Vân sơn mạch, nhưng lại là thiên đường của ma thú. Không có bất kỳ người nào có can đảm dám tiến vào bên trong Mạn Vân sơn mạch. Bởi vì khắp nơi đều tràn ngập siêu cửu giai ma thú cực kỳ cường đại.

Đây mới chính là nguyên nhân khiến cho mọi người khiếp sợ, bởi tại những địa phương khác trên đại lục, siêu cửu giai ma thú có ý thức về lãnh thổ rất nghiêm túc. Trong lãnh thổ của siêu cửu giai ma thú, tuyệt đối không được xuất hiện những gì không phải là đồng loại hoặc ma thú không cùng cấp với mình. Nếu không, hậu quả duy nhất khi lọt vào lãnh thổ của chúng chính là bị siêu cửu giai ma thú đuổi giết.

Nhưng trong Mạn Vân sơn mạch, khắp nơi đều có thân ảnh của siêu giai ma thú, đồng thời khiến cho mọi người khiếp sợ chính là chúng có thể bình yên vô sự sống chung với nhau ở bên trong.

Ở chủ phong Mạn Vân Phong của Mạn Vân sơn mạch có một khối lãnh thổ cấm địa của ma thú. Tất cả ma thú chung quanh đều hoạt động bên cạnh chi mạch của chủ phong. Bộ dáng của chúng giống như là có trách nhiệm thủ hộ chủ phong vậy.

Tại thời kỳ thượng cổ, những cường giả rất có hứng thú với Mạn Vân sơn mạch. Họ từng tổ chức vô số lần xâm nhập, nhưng tất cả đều không ngoại lệ bị những siêu cửu giai ma thú cường đại bên trong Mạn Vân sơn mạch lưu lại đó vĩnh viễn. Điều khiến mọi người kinh hãi chính là thi thể của những cường giả đó cùng với vũ khí đồ đạc mang theo, qua ngày hôm sau đều biến mất vô tung vô ảnh.

Đồng thời, trên đỉnh của Mạn Vân Phong có một vùng không gian loạn lưu. Bất luận kẻ nào, chỉ cần là tới gần chủ phong trong phạm vi ba trăm thước liền bị kéo vào bên trong không gian đó. Vô luận thực lực ngươi cường đại đến cỡ nào, chỉ càn bị kéo vào, sẽ nhanh chóng bị không gian loạn lưu xé nát thành những mảnh nhỏ.

Năm đó, khi những cường giả xâm nhập Mạn Vân sơn mạch biến mất, những ma thú chung quanh cũng không còn thấy nữa. Lúc ấy, một gã Bạch Đế lục môn chiến sĩ nho nhỏ có cảm giác nhân loại bị ma thú tàn sát thật khó chịu. Vì thế hắn muốn tới thám hiểm Mạn Vân sơn mạch có đồ vật nào có thể cải biến vận mệnh của nhân loại hay không.

Trên đường đi Mạn Vân sơn mạch, nhất thời vì tò mà mà lấy một khỏa không gian chi toản ra. Sau khi tới chủ phong, lúc bị không gian loạn lưu hút vào, không gian chi toản đã phát huy tác dụng cực lớn. Nó xé mở một không gian an toàn bên cạnh, vì thế mới tránh được hậu quả bị xé thành những mảnh nhỏ.

Ngoại trừ thời điểm tiến vào cần sử dụng không gian chi toản, thì lúc vào Ma Nguyên động quật cũng phải có sự giúp đỡ của nó. Nhưng không gian chi toản chỉ có thể đủ chỗ cho một người.

Thứ hai, chính là nhân số tiến vào không thể nhiều hơn một người.

Đây là kinh nghiệm mà Bạch Đế lấy được, sau khi tiến vào bên trong Ma Nguyên động quật. Điều khiển cho vô số người kinh ngạc chính là dù ngươi có bao nhiêu khỏa không gian chi toản, nhưng chỉ có thể cho mười lăm người đồng thời tiến vào. Nếu không lực lượng của không gian loạn lưu tăng lên, hậu quả là nghiền nát tất cả mọi người.

Thứ ba, cường giả Thánh cấp không thể nào tiến vào Ma Nguyên động quật.

Đây chính là những gì mà Bạch Đế tổng kết được sau khi vào trong Ma Nguyên động quật. Nhưng trên thực tế, Bạch Đế chỉ tiến vào động quật một lần, những lần khác đều do hắn mang người tới. Vì thế mới có thể tổng hợp ra nhiều kinh nghiệm như thế.

Sau khi Bạch Chiến có được những tin tức này, đồng thời còn có một mệnh lệnh. Đó chính là truyền những tin tức này ra ngoài, cứ cách một trăm năm thì tổ chức một lần tiến vào Ma Nguyên động quật. Chỉ cho phép thất cấp chiến sĩ cùng dị năng giả tham gia.

Bạch Chiến tự nhiên không hiểu lắm đạo mệnh lệnh này, nhưng mà từ nhỏ, hắn đã rất tôn sùng vị Bạch Đế lão tổ tông này. Vì thế Bạch Chiến không dám vi phạm. Chỉ là hắn không ngốc, đương nhiên không có khả năng gióng trống khua chiêng đem tin tức này công bố khắp đại lục.

Mãi cho tới ba ngàn năm sau, hậu nhân Bạch Chiến mới chấp hành mệnh lệnh này. Thời gian ba ngàn năm, từ trong Ma Nguyên động quật, sẽ có bao nhiêu cường giả Bạch gia đản sinh? Chỉ sợ không ai có thể tính toán được con số chính xác. Tuy rằng bên trong Ma Nguyên động quật vô cùng hung hiểm, mỗi lần mười lăm người tiến vào chỉ có một tới hai người đi ra. Những người đi ra khỏi động quật, chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt tới Thánh cấp. Có thể nói, Ma Nguyên động quật chính là cỗ máy chế tạo cường giả Thánh cấp.

Vào một ngày nào đó của ba ngàn năm sau, tin tức về nguyên nhân tạo nên sự cường đại của khai quốc hoàng đế Bạch Đế, cực kỳ xảo diệu truyền ra khắp các siêu cấp thế lực trên đại lục…

19-03-2013, 10:18 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

134. Chương 179: Nỗi Khổ Tâm!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bên trong Ma Nguyên động quật có vô số thần binh lợi khí, dồng thời còn lưu trữ không ít huyết dịch của siêu cửu giai ma thú. Các phương pháp tu hành thể thuật thần kỳ, phương pháp đoán tạo thuật dị năng thời thượng cổ. Cứ một trăm năm mở ra một lần cơ hội, mỗi lần cơ hội chỉ có mười lăm danh ngạch.

Có thể tưởng tượng, khi tin tức kia rơi vào tai những siêu cấp thế lực trên đại lục thì tâm tình của họ sẽ như thế nào.

Bạch Chiến đích thật là một nhân tài! Hắn đương nhiên biết rõ tin tức như vậy, các siêu cấp thế lực chắc chắn không truyền bá ra ngoài. Trên thực tế, những tin tức này đều là do hắn phân phó người của đế quốc tới thông tri cho họ. Cứ như vậy, Ma Nguyên động quật cứ một trăm năm tổ chức một lần, và tiếp tục cho tới tận bây giờ.

Sau khi Lâm Dịch nghe Thủy Linh Lung giảng thuật một lần, hắn hít sâu một hơi. Trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc hâm mộ. Mạnh hơn cả cường giả Thánh cấp! Mạnh hơn cả cửu giai ma thú…Cường giả như mây, ma thú cường đại như rừng rậm…Thế giới đó thật là kích thích nhiệt huyết. Thật là một thế giới tràn ngập tính khiêu chiến.

Thủy Linh Lung dừng một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Trận đấu mà chúng ta sắp tham gia chính là lựa chọn danh ngạch để tiến vào Ma Nguyên động quật.

Nghe Thủy Linh Lung nói xong, Lâm Dịch cũng đã hiểu được đại khái ý tứ mà nàng muốn nói:

- Vậy tại sao lão sư muốn ta rời khỏi nơi này?

Thủy Linh Lung thở dài một tiếng nói:

- Bởi vì, ngươi là đệ tử của Tông Phạm.

- Tông Phạm???

Lâm Dịch ngẩn người ra, hắn hỏi Thủy Linh Lung với vẻ nghi hoặc:

- Điều nào có liên quan gì tới chuyện ta là đệ tử của Tông Phạm?

Thủy Linh Lung nhìn hắn một chút rồi mới đáp:

- Tông Phạm! Là một trong những siêu cấp thế lực biết được tin tức này.

Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt sững sờ nhìn Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung lại tiếp tục nói:

- Muốn có được tư cách thi đấu là một chuyện rất nguy hiểm. Bình thường, một khi song phương đã quyết đấu thì chỉ bên bên đối phương ngã xuống thì trận đấu mới được dừng lại. Nếu như đối mặt với người của Tông Phạm, ngươi sẽ giải quyết ra sao?

Lâm Dịch lập tức đã minh bạch nỗi khổ tâm của Thủy Linh Lung. Nàng không lo lắng mình sẽ chiếm được một danh ngạch mà bắt mình li khai, bằng không thì lúc trước tại thời điểm ở học viện Ngũ Hành, nàng đã nên nói ra với Lạp Cổ Kỳ.

Trên thực tế, sau khi nghe xong những lời mà Thủy Linh Lung nói, Lâm Dịch cảm thấy rất là nghi hoặc. Tại sao Lạp Cổ Kỳ lại tặng một cái danh ngạch quý giá như thế cho mình. Nói không khoe khoang, chỉ cần thực lực thất cấp dị năng giả của Lâm Dịch thì giống như những nhận xét của Thủy Linh Lung. Tỷ lệ phần thắng của mình là một trăm phần trăm.

Chính mình từ lúc tiến vào học viện Ngũ Hành đến bây giờ còn chưa quá bốn tháng. Hơn nữa, vẫn chưa học tập những gì chính thức của học viện. Đoán chừng trên danh sách đệ tử sẽ không có tên mình, nhưng Lạp Cổ Kỳ tặng cơ hội trọng yếu như thế cho mình, rốt cục hắn xuất phát từ động cơ nào và với mục đích gì?

Lâm Dịch tự nhiên không biết. Lạp Cổ Kỳ đem cơ hội này cho hắn, thật sự là vì nguyên nhân lĩnh vực dị năng giả quá thưa thớt. Ngay cả thời kỳ thượng cổ cũng không có tư liệu ghi lại rõ ràng về trường phái này. Ít nhất thì trong thời gian sáu vạn năm qua, tổng cộng chỉ có một mình Bạch Tiếu Thiên mà thôi. Bởi vậy có thể thấy được lĩnh vực này thưa thớt như thế nào.

Tuyệt thế thiên tài như Lâm Dịch, nếu như nếu như Lạp Cổ Kỳ còn không biết nắm lấy cơ hội để bồi dưỡng thì hắn thật sự xấu hổ với nghề nghiệp của mình rồi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Lạp Cổ Kỳ không biết Lâm Dịch là đệ tử của Tông Phạm. Nếu không, thì chưa chắc hắn đã làm như vậy.

Thủy Linh Lung cùng Lâm Dịch đều trầm mặc. Thủy Linh Lung đang đợi thái độ của Lâm Dịch. Bởi vì thực tế nàng cũng không muốn Lâm Dịch rời đi, với tư cách là đệ tử thân truyền thứ nhất của mình, Lâm Dịch từng chung sống với nàng dưới cùng một mái nhà gần bốn tháng trời. Tuy rằng thời gian không dài, nhưng cả hai sớm đã chuyển từ tình thầy trò sang tình cảm tỷ đệ. Vô luận là với tư cách sư phó hay tỷ tỷ, Thủy Linh Lung hoàn toàn không có lý do làm chậm trễ tiến bộ của Lâm Dịch. Vì thế, sau khi do dự vài ngày, nàng mới nói cho hắn biết và chờ xem sự lựa chọn của hắn.

Lúc này, Lâm Dịch đang lâm vào tình trạng mâu thuẫn rất lớn. Đầu tiên phải khẳng định một điều là Lâm Dịch hắn nhất định phải tiến vào Ma Nguyên động quật. Cơ hội tốt như vậy, phải trăm năm mới có một lần.. Đối với thể thuật cùng dị năng đều có được, Lâm Dịch tự nhiên sẽ không chịu bỏ qua. Nhưng vấn đề bây giờ chính là hắn sẽ phải dùng thân phận nào để tham dự cuộc đấu?

Dùng thân phận học viện Ngũ Hành được không? Dù sao mình hiện tại mạnh nhất chính là dị năng công kích. Mà những thứ này, đều học được từ học viện Ngũ Hành. Trong đó, hai người Lạp Cổ Kỳ cùng Khải Hi ở học viện Ngũ Hành đã từng cứu mạng mình hai lần. Vô luận nói như thế nào, về tình hay lí đều cảm thấy rất được.

Nhưng nếu vậy thì Tông Phạm phải xử lí ra sao. Nếu như mình đối mặt với đồng học, hoặc khả năng lớn hơn là lão sư…Một khi đối mặt với lão sư… Lâm Dịch hắn có thực sự ra tay được sao? Tuy rằng Đồng hiệu trưởng Tông Phạm chỉ mới gặp qua mình vài lần, nhưng Lâm Dịch có thể cảm nhận được sự chiếu cố của lão dành cho mình. Năm thứ hai, vào học kỳ đầu tiên, hắn có tư cách tiến vào Phong Vân thư các, Lâm Dịch đứng thứ hai sau Lang Sa. Hơn nữa lúc Nhật Thử dùng không gian lao ngục khống chế mình, hắn rõ ràng cảm nhận được sự lo lắng và hành động của Ngụy Kiếm. Tuy rằng cuối cùng bị Diệp Khai đẩy đi, nhưng trong lòng Lâm Dịch vẫn rất cảm kích. Dù sao tình huống lúc đó, không phải Ngụy Kiếm không cứu chính mình, mà là không có biện pháp.

Chứng kiến bộ dáng chau mày của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung tự nhiên biết rõ mâu thuẫn trong lòng hắn. Một là trường học cũ, một cái là trường học hiện tại…Vô luận là đứng về phương nào, Lâm Dịch cũng vô cùng khó xử.

19-03-2013, 10:18 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

135. Chương 180: Thánh Cấp! (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lập tức nhẹ nhàng thở dài, Thủy Linh Lung cúi đầu nói với Lâm Dịch:

- Thật sự không cách nào lựa chọn thì…hãy buông bỏ đi.

Nhưng mà Lâm Dịch lại hít một hơi thật sâu, nói:

- Lão sư, cám ơn ngươi nói cho ta biết những điều này. Cho ta một thời gian để cân nhắc một chút được không?

Thủy Linh Lung nhìn hàng lông mày của Lâm Dịch nhíu lại, nàng lại thở dài một hơi, sau đó mới gật đầu nói:

- Được rồi! Cho dù ngươi có muốn tiếp tục tham gia thì vô luận ngươi chọn lập trường nào. Hãy nhớ kỹ, lão sư ta đều ủng hộ ngươi.

Lâm Dịch lập tức cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua. Hắn hít thật sâu một hơi, thật lòng nói:

- Cảm ơn ngươi, lão sư.

Thủy Linh Lung cười cười, sau đó nói:

- Sắc trời không còn sớm. Hãy đi trước đi.

Sau đó nàng lập tức trở về địa phương nghỉ ngơi…

Mấy ngày kế tiếp mấy người Lâm Dịch dần dần tiến sâu vào bên trong. Rốt cục tại ngày thứ bảy, trước mặt họ đã xuất hiện một ngọn núi cao chót vót ẩn hiện trong mây, cùng với vô số sơn mạch dốc đứng xung quanh.

- Đến rồi, nơi này chính là chủ phong của Mạn Vân sơn mạch - Mạn Vân Phong!

Theo thanh âm của Khải Hi, Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Mạn Vân Phong ở phía trước với vách đá cheo leo, dựng đứng. Những đám mây trắng vòng quanh ngọn núi từ trên xuống, đỉnh núi chọc thẳng lên tầng mây cao ngất không thể thấy được đỉnh nằm ở vị trí nào. Quả nhiên không hổ là chủ phong của Mạn Vân sơn mạch. Toàn bộ đại lục, những ngọn núi có thể đạt tới độ cao như thế, đoán chừng cũng không nhiều lắm.

- Chúng ta lên đi.

Thủy Linh Lung nói. Cước bộ của mọi người trở nên nhanh hơn.

Nhìn thì có vẻ như Mạn Vân Phong ngay trước mắt, nhưng phải mất thời gian một canh giờ, bọn họ mới đi tới được chân núi. Lúc này ngẩng đầu nhìn lại, toàn bộ ngọn núi giống như một cây cột chống trời khiến cho người ta phải ngưỡng mộ.

Vừa muốn bước chân vào con đường nhỏ chừng bốn mươi phân thì một thanh âm đột ngột vang lên bên tai mọi người.

- Người đến từ phương nào?

Mấy người lập tức sững sờ, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía vừa phát ra thanh âm. Chỉ thấy chỗ đó vừa rồi rõ ràng không có ai, lúc này đột nhiên xuất hiện một người. Hơn nữa còn lơ lửng giữa không trung.

- Thánh cấp???

Mấy người lập tức lộ ra biểu tình kinh hãi.

Khố Tư Lạp là người lớn tuổi nhất trong nhóm, lịch duyệt rất phong phú. Sau giây phút kinh ngạc ngắn ngủi, Khố Tư Lạp lập tức chắp tay cung kính nói:

- Đại nhân, chúng ta là người của học viện Ngũ Hành ở hành tỉnh Lý Khắc tới nơi này tham gia đại hội…

Thánh cấp đang lơ lửng giữa không trung nhìn qua thì tuổi không lớn. Bề ngoài của hắn chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi mà thôi. Nếu luận về vẻ bên ngoài, trung niên nhân Khố Tư Lạp có vẻ còn nhiều tuổi hơn cả Thánh cấp.

Nhưng mà tất cả mọi người biết rõ, đạt tới Thánh cấp tức là đã không còn liên quan gì tới thời gian nữa. Có thể trú nhan cũng không có gì gọi là kỳ quái. Trung niên nhân chừng ba mươi mấy tuổi trước mặt họ rất có thể là nhân vật đã tồn tại mấy trăm, thậm chí là cả ngàn tuổi. Khố Tư Lạp xưng hô là đại nhân cũng không có gì phải chịu thiệt.

Thánh cấp trên không trung nhíu mày giây lát, sau đó hắn gật nhẹ đầu nhàn nhạt nói:

- Nguyên lai là học viện Ngũ Hành. . . Ân, các ngươi lên đi.

Vừa mới nói xong, chỉ thấy thân thể của hắn đột nhiên lóe lên, cả người cứ như vậy đột ngột biến mất trong không khí!

Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt, nói với vẻ không dám xác định :

- Không Gian Hệ Thánh cấp dị năng giả?

Khố Tư Lạp khẽ lắc đầu, mang theo một tia tôn sùng nhìn về phương hướng Thánh cấp vừa mới biến mất. Hắn nói:

- Sau khi đạt tới Thánh cấp, mọi ước thúc của những người bình thường không có tác dụng gì nữa… Vừa rồi người nọ rõ ràng cho thấy hắn là một gã Thánh cấp võ sĩ. Vì tốc độ của hắn đã vượt xa trình độ mắt thường mà chúng ta có thể nhìn thấy, cho nên lúc hắn li khai, chúng ta cảm thấy như là hắn đã thuấn di.

- Tốc độ của hắn đã vượt xa trình độ mắt thường mà chúng ta có thể nhìn thấy?

Lâm Dịch kinh hãi trợn to hai mắt … Nếu thật là như vậy, chẳng phải Thánh cấp chiến sĩ kia sẽ là vô địch rồi sao? Động tác nhanh như thế, người khác căn bản không có khả năng phản ứng. Thánh cấp cường giả mà công kích thì chỉ cần một chiêu đã đủ để tiêu diệt người ta rồi. Thủy Linh Lung lắc đầu nói:

- Thánh cấp đối với người bình thường mà nói tự nhiên là vô địch đấy. Nhưng mà đối với cường giả đồng cấp thì không nhất định là như thế. Bởi vì chúng ta không quan sát được động tác của họ, nhưng cường giả

Thánh cấp khác lại nhìn thấy rất rõ. Tuy rằng chúng ta bây giờ cũng đã là thất cấp dị năng giả. Khoảng cách tới Thánh cấp chỉ còn hai giai nữa, nhưng chênh lệch trong đó như trời với đất. Giống như vừa rồi, nếu như vị Thánh cấp đại nhân đó muốn ra tay với chúng ta thì ngay cả một chút phản kháng cũng không thể làm được.

Thủy Linh Lung nói không sai. Thánh cấp cùng bát cấp tựa hồ chỉ khác biệt một giai, nhưng trên thực tế sự chênh lệch trong đó giống như trời với đất. Trước mặt cường giả Thánh cấp, chiến sĩ vừa mới đột phá Bát cấp căn bản chỉ giống như những con sâu cái kiến. Mặc dù số lượng có nhiều hơn nữa, cũng hoàn toàn không có khả năng làm tổn thương tới cao thủ Thánh cấp một chút nào. Bởi vậy có thể tưởng tượng Thánh cấp cùng người bình thường có một khoảng cách to lớn như thế nào.

Mà giữa các Thánh cấp cùng Thánh cấp cũng có sự phân chia mạnh yếu khác nhau. Không phải cứ hai gã Thánh cấp chiến sĩ là có chiến lực ngang nhau. Giống như Bạch Đế nắm đó đối chiến với mấy ngàn tên Thánh cấp bình thường đó. Tuy rằng đều là Thánh cấp, nhưng Bạch Đế chỉ một chiêu đã có thể tiêu diệt họ trong nháy mắt. Có thể thấy được Thánh cấp cũng có sự khác biệt rất lớn đồng thời đẳng cấp cũng cực kỳ sâm nghiêm.

Đương nhiên, đẳng cấp của Thánh cấp không phải chuyện đám người Lâm Dịch có thể bàn tán bây giờ.

20-03-2013, 10:06 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

136. Chương 181: Thánh Cấp! (p2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cảm khái một hồi, Khải Hi nói với mọi người:

- Chúng ta vẫn lên đi. Chỉ cần có thể tiến vào Ma Nguyên động quật và còn sống đi ra…Chúng ta cũng có thể đạt tới Thánh cấp!

Lời nói của Khố Tư Lạp lập tức khiến ánh mắt của mấy người Thủy Linh Lung và Lâm Dịch lộ ra vẻ khát vọng cuồng nhiệt. Xem ra, bọn họ đã không còn để tâm tới những lời nói của Lạp Cổ Kỳ trước kia nữa. Dưới sức cám dỗ của thực lực cường đại, bao nhiêu người có thể kháng cự nổi. Trên thực tế, trong lòng Lâm Dịch cũng mang theo khát vọng sôi sục ấy.

Cứ như vậy, mấy người bước chân lên Mạn Vân Phong.

Chỉ có một con đường đi lên Mạn Vân Phong. Xem ra nó là kết quả của những người đi trước, giống như xoáy hình trôn ốc từ trên xuống. Chỗ rộng nhất chưa tới ba mươi phân, chỗ hẹp nhất chỉ có khoảng mười lăm tới hai mươi phân. Bên phải của con đường nhỏ là vách núi vạn trượng dốc cao vô cùng. Không cần nói cũng biết được…nếu rơi từ trên này xuống thì đúng là không phải là chuyện tốt.

Đoàn người Lâm Dịch cẩn thận từng bước tiến về phía trước. Ước chừng khoảng ba canh giờ sau, bọn họ đã chạm vào tầng mây đầu tiên.Ngẩng đầu nhìn lên cao, không có những đám mây bao chủ, bầu trời hiện ra một màu xanh da trời thuần túy. Nhìn xuống dưới là một mảnh vân hải bồng bềnh khiến cho người ta có cảm giác như đang đằng vân giá vũ.

- Hoàn cảnh nơi này thật là không tệ!

Lâm Dịch nhịn không được khen một câu.

Nhìn về phía xa xa, vân hải chuyển động không ngừng, chúng biến ảo thành những bộ dáng khác nhau trông rất là kỳ diệu. Xuyên qua khe hở của tầng mây là giống một thanh kiếm xuyên thẳng lên trời, những sơn mạch trùng điệp vô tận khiến cho người ta có cảm giác khoáng đạt.

Cảm giác so với ngồi trên lưng Hắc Vân Điểu và Ước Ba Long rất khác nhau. Tuy rằng cũng ngồi trên không, nhưng cảnh vật khi nhìn về nơi xa hoàn toàn không giống nhau. Thiếu đi thanh âm gào thét của gió lốc, không thể nghi ngờ khiến cho tâm tình của người ta bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Nhanh lên đi thôi. Chúng ta sắp tới nơi rồi.

Khải Hi ngẩng đầu nhìn con đường nhỏ phía trước nói. Mọi người lại nhanh chóng gia tăng cước bộ một chút.

Con đường này đối với trình độ chiến sĩ ngũ cấp như Lâm Dịch thì không thành vấn đề. Tuy rằng bất ngờ lên dốc, Mạn Vân Phong cao gần vạn thước, nhưng biểu lộ của hắn vẫn không có gì thay đổi.

Chỉ là, đối với mấy người Thủy Linh Lung thì lại không phải là chuyện dễ dàng. Này ngoại trừ Lâm Dịch ra, mấy người khác mồ hôi đầy đầu, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập và bất ổn hơn.

Ước chừng lại đi chừng một canh giờ, hai mắt của Khải Hi, hắn cao hứng nói:

- Đến nơi rồi!

Vừa nói xong, Khải Hi liền cất bước đi nhanh hơn.

Mấy người Lâm Dịch nghe vậy liền nhìn về phía trước, quả nhiên con đường nhỏ đã bắt đầu thấy ngọn. Tuy rằng không được rõ ràng, nhưng nhìn đỉnh núi phía xa, ước chừng còn khoảng sáu bảy trăm thước nữa là tới.

Con đường nhỏ đang thẳng tắp đột nhiên bị ngăn ra một cách đột ngột. Vừa qua khúc cua của ngọn núi, địa thế thấp hơn trước, cho nên mấy người Lâm Dịch không nhận thấy con đường nhỏ bắt đầu biến mất.

Theo tốc độ của mấy người Lâm Dịch nhanh hơn, thời gian qua đi, tình huống phía trước cũng rõ ràng hơn.

Thì ra con đường nhỏ đó không phải biến mất mà bởi vì phía sau nó đột nhiên bằng phẳng hơn, mà do đám người Lâm Dịch ở dưới thấp vì thế đương nhiên là không thấy rõ. Tiếp tục đi theo con đường bằng phẳng về phía trước, không tới vài phút sau, một thanh âm ầm ĩ ẩn ẩn từ đằng sau chỗ rẽ của ngọn núi truyền tới.

Sắc mặt của mấy người Thủy Linh Lung lộ vẻ vui mừng.

- Cuối cùng đã tới nơi rồi!

Bước chân không khỏi nhanh hơn, nhưng vừa vượt qua chỗ rẽ ở ngọn núi, Lâm Dịch trở nên ngây ngẩn cả người. Trước mặt hắn xuất hiện một bình đài cực kỳ rộng lớn giống như đỉnh núi hình tròn bị bổ đôi ra xuất hiện một miệng vết thương rất bằng phẳng.

Đường kính của bình đài ước chừng sáu bảy trăm thước, mặt sau của bình đài chính là đỉnh núi của Mạn Vân Phong.

Ở dốc đứng phía trước có một đầu nhuyễn thể trải dài từ phía trên xuống dưới. Ngẩng đầu lên nhìn, Lâm Dịch mơ hồ có thể chứng kiến mỗi thời khắc, đỉnh núi đều lóe lên quang mang màu trắng bạc sáng bóng. Có lẽ đó chính là không gian loạn lưu?

Lúc này, trên bình đài cũng không có nhiều người lắm, khoảng trên dưới hai mươi người. Nghe động tĩnh từ lỗi vào, những người này đều quay đầu nhìn về phía đám người Lâm Dịch.

- Mấy người này là người của học viện Ngũ Hành.

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên trước khi đám người Lâm Dịch kịp mở miệng. Mấy người Thủy Linh Lung không khỏi nhìn về phương hướng phát ra thanh âm, lập tức họ trở nên ngây dại, bởi người này chính là cường giả Thánh cấp mà bọn họ đã gặp ở chân núi.

Thánh cấp! Quả nhiên không phải thường nhân có thể suy đoán được a!

Phải biết rằng, đám người Lâm Dịch một đường hành tẩu tiến về phía trước, căn bản không dừng lại chút nào, nhưng cường giả Thánh cấp này còn lên nhanh hơn cả bọn họ.

Hắn đang nói với một người thanh niên ngồi trên ghế thái sư. Chỉ thấy người thanh niên đó không có biểu lộ gì khác mà chỉ lạnh nhạt gật nhẹ đầu,sau đó nói với đám người Lâm Dịch:

- Các ngươi trước qua bên kia nghỉ ngơi trong chốc lát. Một lát nữa sẽ có người khác tiến tới.

Đám người Lâm Dịch liếc mắt nhìn nhau, sau đó Khố Tư Lạp chắp tay cung kính nói:

- Vâng! Đại nhân!

Lập tức, hắn dẫn đám người Lâm Dịch đi vào bên trong bình đài, ngồi trên mặt đất chờ những người phía sau.

Thời gian chậm rãi trôi qua…Cường giả Thánh cấp vừa lên tiếng hiện giờ đang nói cười với hơn mười người khác. Điều này có thể chứng minh, mấy người này có lẽ đều là Thánh cấp.

Có câu nói nói rất hay người tụ theo loại, vật họp theo bầy. Khi đạt tới cấp độ Thánh cấp, những người bình thường căn bản không có khả năng nói chuyện trên trời dưới đất với Thánh cấp. Chỉ có cường giả ngang cấp mới tùy ý nói chuyện phiếm với nhau như thế.

Điều này, từ biểu lộ của đám người này khi nói chuyện, bọn Lâm Dịch có thể nhận ra. Hiển nhiên, bọn họ không để đám người Lâm Dịch vào mắt. Ngữ khí vô cùng lạnh nhạt, vô luận là cử chỉ, ngôn ngữ đề toát ra sự kiêu ngạo. Có thể trở thành Thánh cấp, đương nhiên không có ai là kẻ ngốc, uy thế của Thánh cấp phát huy vô cùng tinh tế.

20-03-2013, 10:07 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

137. Chương 182: Tề Tụ Trên Đỉnh Núi!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhiều Thánh cấp tụ tập nơi đây như thế, đám người Lâm Dịch tự nhiên không dám quá đà. Cả đám đều ngồi trên mặt đất, biểu tình trên mặt càng lúc càng cảm thấy khó coi.

Ước chừng một giờ đi qua. Qua thời gian này, mấy người Thủy Linh Lung đã điều chỉnh trạng thái đạt tới đỉnh phong.

Mấy vị cường giả Thánh cấp vẫn đang nói chuyện trên trời dưới bể. Không thể không nói, Thánh cấp đúng là Thánh cấp! Những đồ vật từ trong miệng họ nói ra, đa phần mấy người Lâm Dịch nghe mà không hiểu gì cả. Còn vài phần hiểu thì đều là tồn tại trong truyền thuyết, nhưng dù sao cũng có thêm một phần kiến thức.

Trong lúc đang nghe say sưa thì tại lối vào truyền tới một hồi thanh âm, đám người Lâm Dịch không khỏi quay đầu lại nhìn. Nơi đó xuất hiện một đội ngũ chừng mười người.

Lâm Dịch tò mò, hắn ngầm đánh giá những người này. Chỉ thấy dẫn đầu là một thanh niên tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, người này khoác một bộ y phục cực kỳ quý giá đẹp đẽ. Mái tóc của hắn đen nhánh dài tự nhiên xõa trên vai, người đẹp như trăng, đôi mắt sáng lấp lánh như bảo thạch. Sống mũi nhỏ mà thẳng, đôi môi màu hồng phấn …Vô luận nói như thế nào, thì đây cũng là một nữ tử mỹ lệ vô cùng. Nhưng điều chân chính khiến cho Lâm Dịch thất kinh chính là khí chất u buồn điềm đạm mà lại rất ngọt ngào. Tổ hợp những điều mâu thuẫn này tại nên một luồng khí chất rất là quái dị. Giống như nụ cười của nàng khó có thể che giấu sự điềm đạm, ngọt ngào, nhưng lại không xóa đi sự u buồn trời sinh…Càng nhìn càng khiến cho người ta thương tiếc.

- Nhìn gì đến mê mẩn vậy hả?

Bên tai Lâm Dịch đột nhiên vang thanh âm của Thủy Linh Lung. Lâm Dịch không khỏi quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn Thủy Linh Lung, hắn thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo vài phần không vui.

- Có ai lại đi nhìn chằm chằm nữ hài tử như ngươi vậy không?

Lâm Dịch lập tức xấu hổ gãi gãi đầu cười. Sau đó, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía người thứ ba trong đám người vừa đến.

Thời điểm khi thấy người thứ ba, thân hình Lâm Dịch đột nhiên chấn động mãnh liệt. Ánh mắt hắn toát ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc.

- Tạp, Tạp Phiến?

Dịch kinh ngạc lấy há hốc mồm nói.

Nhưng mà sau khi nhìn kỹ một hồi thì Lâm Dịch lại có chút không dám khẳng định. ĐÓ là một thiếu niên tướng mạo cực kỳ anh tuấn, thân cao một thước tám, thân hình thon dài. Mái tóc đen dài rủ xuống phía sau lưng.

Trên mặt của hắn lúc nào cũng mang theo nụ cười tươi như ánh mặt trời, quan trọng nhất chính là hắn rất giống với bằng hữu tốt nhất của Lâm Dịch – Tạp Phiến.

Nhưng mà Lâm Dịch nhưng cũng không dám khẳng định hắn chính là Tạp Phiến. Dù sao, trên thế giới này người giống người cũng không có gì lạ.

Vì thế Lâm Dịch chỉ đứng yên quan sát mà không lên tiếng.

- Ha ha. Nam Á Trương gia, quả nhiên là tiểu tử ngươi dẫn đội tới đây.

Thanh niên Thánh cấp đang ngồi trên ghế thái sư đột nhiên nở nụ cười. Đối tượng mà hắn nói chuyện chính là người thanh niên có tướng mạo tuấn mỹ, khí chất lười biếng vừa mới tới.

Điều này không khỏi khiến cho Lâm Dịch có chút kinh ngạc. Phải biết rằng, lúc nãy khi nói chuyện với họ, biểu tình của Thánh cấp này rất lạnh nhạt, hiển nhiên không để bọn họ vào mắt. Nhưng lúc nói chuyện với người thanh niên lười biếng, ưu nhã thì lại tươi cười và thân mật hơn. Lâm Dịch đưa mắt tập trung vào người thanh niên Nam Á Trương gia. Trong lòng hắn thầm nghĩ, người này có chỗ nào đặc biệt khiến cho Thánh cấp coi trọng như thế.

Chỉ thấy người thanh niên lười biếng đó lộ ra một nụ cười, hắn nói:

- Hắc hắc, Khuy Đắc đại nhân còn nhớ rõ ta à. . .

- Tiểu tử ngươi. . .

Vị thanh niên Thánh cấp bật cười, sau đó hắn lắc đầu nói:

- Được rồi, đi sang bên kia nghỉ ngơi một chút đi. Đằng sau còn có một số người đang đi lên đấy.

Người thanh niên có bộ dáng lười biếng nghe thấy vậy liền gật đầu cười, sau đó hắn đi về phía trước, mấy người khác đi theo phía sau hắn. Phương hướng của họ ngược với đám người Lâm Dịch, hơn nữa chính giữa là những Thánh cấp che khuất nên không thể nhìn thấy nhau.

Đám người này vừa đi không lâu thì phía lối vào lại truyền tới một hồi động tĩnh, mấy người Lâm Dịch đưa mắt nhìn lại.

Khi nhìn thấy một người, toàn thân Lâm Dịch không tự chủ được mà chấn động, hắn cúi đầu xuống. Thủy Linh Lung thấy hành động của Lâm Dịch như thế bèn nhìn hắn với ánh mắt lo lắng vô cùng…

Mười người vừa mới tới, dẫn đầu là Thể Thuật đạo sư năm đó của Lâm Dịch —— Ngụy Kiếm.

Thời gian hơn hai năm đi qua, Ngụy kiếm không hề có sự thay đổi gì. Hình thể thon dài, biểu tình lạnh nhạt…Mặc dù đối mặt với Thánh cấp, nhưng vẻ lạnh nhạt trên mắt hắn vẫn không thu liễm lại chút nào.

Đi theo đằng sau Ngụy Kiếm chính là Diệp Khai, Diệp Linh, Sơn Lực, Phi Dương, Thu Hân và năm vị thể thuật đạo sư mà Lâm Dịch đã từng gặp mặt. Gặp lại những người quen này, trong lòng Lâm Dịch cảm thấy rất mâu thuẫn, những ngày qua hắn luôn suy nghĩ về vấn đề này, nhưng thủy chung không có được đáp án nào.

Đột nhiên một bàn tay mềm mại vỗ vào tay Lâm Dịch, hắn không khỏi quay đầu lại nhìn.

Trong mắt Thủy Linh Lung mang theo ý tứ cổ vũ nhìn Lâm Dịch như muốn nói vô luận ngươi có lựa chọn như thế nào thì ta cũng đều ủng hộ ngươi.

Lâm Dịch cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ xúc cảm như hòa, hắn hít thật sâu một hơi, rồi cười với Thủy Linh Lung. Sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn về phía những người của học viện Tông Phạm.

Ngoại trừ sáu vị Thể thuật đạo sư, trong số mười người này còn có một người Lâm Dịch cũng nhận thức. Đó chính là Lang Sa..

Biểu lộ của Lang Sa trước sau vẫn lạnh lùng mà cao ngạo như vậy. Mái tóc đen dài sau ót, mặc dù hắn chỉ đứng yên lặng, nhưng khí chất trong trẻo lạnh lùng này không khỏi hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Thanh niên Thánh cấp có chút hứng thú nhìn Lang Sa, hắn cười cười nói:

- Ngươi chính là thiên tài nổi danh, Lang Sa?

Lang Sa nghe thấy thanh niên Thánh cấp hỏi vậy thì khẽ gật đầu một cái, không nói một câu nào, biểu tình vẫn lạnh lùng như cũ không có gì thay đổi. Điều này khiến cho Khải Hi bên cạnh Lâm Dịch cảm thấy kỳ quái, hắn thầm thì:

- Lạnh lùng thật,

Lâm Dịch quay đầu lại nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

20-03-2013, 10:08 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

138. Chương 183-184: Quy Tắc Mới!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trên thực tế, với thực lực của người thanh niên Thánh cấp, dùng giọng điệu như vậy tiếp chuyện với hắn, thật sự khiến cho người ta cảm thấy đáng kiêu ngạo rồi. Nhưng phản ứng của Lang Sa chỉ khẽ gật đầu, vẫn mang vẻ trong trẻo lạnh lùng, trên mặt không hiện lên sự tươi cười. Không thể nghi ngờ, đây là hành động rất không lễ phép. Nói nghiêm trọng một chút thì quả thực là muốn tự đi tìm chết.

Nhưng mà khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó hiểu là người thanh niên Thánh cấp chỉ lắc đầu cười. Sau đó lạnh nhạt nhìn về phía Ngụy Kiếm phân phó:

- Các ngươi đi sang bên kia nghỉ ngơi trước đi.

Ngụy Kiếm gật đầu nói:

- Vâng! Đại nhân!

Sau đó hắn mang theo những người còn lại đi về phía trước, vị trí của hắn ngược với chỗ của đám người Lâm Dịch đang đứng.

Mấy người Ngụy Kiếm vừa mới tới vị trí mà người thanh niên Thánh cấp chỉ thì từ phía sau truyền tới một tiếng cười thật lớn.

- Bạch đại nhân! Ta đến rồi!

Thanh âm hùng hậu khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên, ai cũng đổ dồn ánh mắt về phía cửa vào.

Chỉ thấy lối vào hiện giờ có mười bảy, mười tám người. Thủ lĩnh dẫn đội là một người đàn ông trung niên, tiếng cười là từ miệng hắn phát ra.

Người đàn ông trung niên tướng mạo cực kỳ khôi ngô, khuôn mặt đen với hàng râu quai nón trông thật dọa người. Khi hắn cười, hai hàm răng trắng nõn tương phản với khuôn mặt đen khiến cho người khác phải chú ý.

Người thanh niên ngồi trên ghế cười nhạt một tiếng rồi hỏi:

- Lý lão tam, ngươi như thế nào cũng tới hả?

Người đàn ông trung niên có bộ râu quai nón được xưng là Lý lão tam lại nhe hàm răng trắng nõn ra cười nói:

- Ta chỉ hơi lo lắng cho hài nhi nhà ta thôi. Yên tâm đi, quy củ ta rất hiểu, Ta tuyệt đối sẽ không quấy rối đâu.

Người thanh niên Thánh cấp gật đầu cười, lại nghe Lý lão tam nói:

- Tất cả tới phía trước đi, ngồi im lặng một chút. Không được phép quấy rầy người lớn. Biết chưa?

Những người thanh niên phía sau hắn đều cúi người xác nhận.

Trên trán Lâm Dịch không khỏi xuất hiện mấy cái hắc tuyến, người luôn ồn ào quấy rầy mọi người từ nãy tới giờ vẫn là Lý lão tam đấy.

- Bọn hắn đến cùng là người nào?

Lâm Dịch không khỏi có chút nghi hoặc hỏi Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung tùy tiên đáp:

- Những người này là Đông Bắc Lý gia, thế lực của họ rất lớn. Tại tỉnh Đông Bắc sáu tới bảy phần trăm sản nghiệp buôn bán đều là của Lý gia. Người đàn ông trung niên có râu quai nón tên là Lý Hổ, hắn là tam đệ của giai chủ Lý gia đương nhiệm. Hơn ba trăm năm trước đã từng tiến vào Ma Nguyên động quật và hơn hai trăm năm trước đã đột phá trở thành Thánh cấp.

- Thánh cấp???

Lâm Dịch không khỏi trợn mắt nhìn người này. Lý lão tam vẫn đang khuyên bảo thủ hạ không nên ồn ào, giữ trật tự. Lâm Dịch không thể nào tin nổi, gã gia hỏa này thực sự là một cường giả Thánh cấp sao?

Thủy Linh Lung gật đầu nói:

- Đừng nhìn bộ dạng bên ngoài của hắn. Bởi vì trong giai tầng Thánh cấp, hắn tuyệt đối không phải là kẻ yếu kém.

Thanh âm của Khải Hi đột nhiên vang lên bên tai mấy người Lâm Dịch:

- Người của học viện Dị năng tới rồi.

Ánh mắt của mấy người Lâm Dịch dời tới phía bên kia.

Chỉ thấy lối vào lúc này có hơn mười người đang đi tới. Vừa nhìn thấy người đầu tiên bước vào, vẻ mặt Lâm Dịch đột nhiên trầm xuống, ánh mắt hắn lộ ra hàn quang. Nhưng nghĩ tới điều gì đó, trong mắt hắn hiện lên một tia do dự. Cuối cùng Lâm Dịch thở đài một hơi, đưa mắt nhìn những người phía sau kẻ đó.

Khắc Lý Tư! Kẻ đã phục kích Lâm Dịch khi hắn ra khỏi La Nhĩ thành. Biểu tình của kẻ này vẫn lãnh liệt như trước, trong mắt ánh lên những đạo hào quang khiếp người.

Khắc Lý Tư hơi khom người một chút, rồi hô to một câu:

- Đại nhân!

Người thanh niên Thánh cấp khẽ gật đầu, hắn lạnh nhạt nói:

- Đi sang bên kia nghỉ ngơi một chút đi.

- Vâng!

Khắc Lý Tư lên tiếng, sau đó mang theo đồng bạn tiến về phương hướng của mấy người Lâm Dịch.

Tại thời điểm nhìn thấy Lâm Dịch, Khắc Lý Tư lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn lập tức ồ lên một tiếng, sau đó hỏi:

- Tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Nhưng Lâm Dịch chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, sau đó thản nhiên nói:

- Ngươi có thể xuất hiện ở chỗ này, vì cái gì mà ta lại không thể?

- Ngươi!!!

Khắc Lý Tư bị những lời nói này của Lâm Dịch chọc giận, ngày đó khi Khải Hi đưa Lâm Dịch đi, hắn đã thấy tức giận mười phần. Hiện giờ, thấy đối phương dùng thái độ như vậy nói chuyện với mình, hắn thật sự không thể nhịn nổi mà muốn bộc phát tại chỗ.

Chỉ là, khi nhớ tới những Thánh cấp xung quanh, hơn nữa người thanh niên Thánh cấp đã nói trước, không được nháo sự. Nếu mình ra tay, không thể nghi ngờ là tự kiếm chuyện, cuốn cùng hắn đành hừ lạnh một tiếng rồi nói:

-Tốt nhất là ngươi không nên đụng phải ta, ngày đó nếu không phải có người cứu ngươi thì ngươi đã chết rồi. Ta muốn xem thử, gần bốn tháng qua, ngươi đã tăng lên tới trình độ nào. Hừ!!!

Sau khi hừ một tiếng, hắn đi qua người Lâm Dịch, không để ý tới kẻ này nữa.

Ánh mắt Lâm Dịch lóe lên sát khí nặng nề, hắn hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói với Khải Hi:

- Lão sư. Ngươi thấy rồi chứ?

Khải Hi thở dài một hơi, sau đó hắn đột nhiên đứng lên đi về phía đám người của dị năng học phủ. Dường như có chuyện muốn nói với Khắc Lý Tư.

Thời gian chậm rãi trôi qua. . . Sau đó lại lục tục có vài nhóm người tiến đến. Được sự giới thiệu của Thủy Linh Lung, đại khái Lâm Dịch cũng biết những người này thuộc thế lực nào.

Khi nhóm người cuối cùng tiến vào bình đài, Lâm Dịch đột nhiên ngây ngẩn cả người. . .

Nhóm này có khoảng mười người, người dẫn đầu là một nữ tử.

Ánh mắt Lâm Dịch đảo qua nữ tử thì lập tức trợn hai mắt thì thào:

- Thư, Thư Mộng?

Lâm Dịch cảm giác được đầu của mình hơi ngưng trệ đôi chút, trước kia là một người thanh niên rất giống Tạp Phiến, hiện tại lại có một nữ tử rất giống Thư Mộng…Điều này…

Chỉ thấy thiếu nữ đó rất giống Thư Mộng, người đẹp như tranh vẽ, đôi mắt trong trẻo như nước hồ thu, sống mũi thanh tú, độ dày của bờ môi vừa phải. Mái tóc dài đen nhánh dán vào tấm lưng mềm mại thon thả của nàng. Điều khiến cho mọi người sợ hãi và thán phục chính là khí chất phiêu dật thoát trần như tiên tử không nhiễm chút khói bụi nhân gian. Nếu nói vẻ đẹp của Lang Sa là trong trẻo, nhưng lạnh lùng và cao ngạo, thêm một chút lãnh diễm. Thủy Linh Lung có vẻ đẹp ôn tình như nước, Lâm Yến khiến người ta có cảm giác thanh thuần đáng yêu. Nữ tử tuyệt sắc thần bí có nét điềm đạm, ngọt ngào mà u buồn mâu thuẫn nhau, thì nữ tử trước mắt giống như Thư Mộng này chính là nét đẹp không sơn linh vũ, giống như không màng danh lợi.

Trong lúc Lâm Dịch còn đang kinh ngạc thì Thủy Linh Lung như bình thường giới thiệu:

- Đây là người của Tây Nam Thư gia. Người dẫn đầu chính là Thư Mộng, Nàng là người có được dị năng huyết hạn truyền thừa, vì là truyền thừa huyết hạn cho nên nàng không tiến vào học viện Dị Năng. Nghe nói tuy rằng niên kỷ không lớn, nhưng thực lực lại rất mạnh. Không thể xem nhẹ.

Nhưng Lâm Dịch chỉ nghe được câu nói đầu tiên, hắn lập tức quay đầu lại nhìn Thủy Linh Lung, thần sắc có chút kích động hỏi dồn:

- Nàng tên gì? Thư Mộng? Gọi là Thư Mộng sao?

Thủy Linh Lung bị biểu tình của Lâm Dịch khiến cho hoảng sợ, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng là Thư Mộng…Ngươi làm sao vậy?

Lâm Dịch nghe vậy, đột nhiên nở nụ cười một cách ngốc nghếch khiến cho Thủy Linh Lung cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Ngay lập tức, Lâm Dịch quay đầu lại hỏi Thủy Linh Lung:

- Những người vừa mới tiến vào sau chúng ta thuộc thế lực nào?

Thủy Linh Lung nhìn Lâm Dịch với vẻ khó hiểu. Nàng nhìn về phương hướng bên kia, sau đó đáp:

- Bọn họ là Nam Á Trương gia…Làm sao vậy?

- Trương gia. . . Nói cách khác. . . Hắn thật là Tạp Phiến?

Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt, nở nụ cười ngốc nghếch.

Thủy Linh Lung bên cạnh cảm thấy khó hiểu, không khỏi lo lắng hỏi hắn:

- Lâm Dịch. Ngươi…Ngươi không sao chứ?

Lâm Dịch lấy lại tinh thần, thần sắc hắn trở nên kích động nói:

- Lão sư, ngươi còn nhớ rõ ta nói khi còn bé ta từng chơi đùa với hai người bạn tốt nhất không?

Thủy Linh Lung suy nghĩ một chút, đột nhiên nàng sững sờ hỏi lại Lâm Dịch:

- Một trong số đó không phải là nữ tử Thư Mộng đó chứ?

Ngay lập tứcLâm Dịch gật đầu thật mạnh, hắn có chút kích động nhìn về phía Thư Mộng trên bình đài:

- Đúng vậy! Chính là nàng! Ta mới vừa rồi còn cho rằng nhận lầm người, nhưng ngoại trừ nàng, ta còn nhận ra một người nữa.

Thủy Linh Lung lập tức suy đoán rồi nói ngay:

- Tạp Phiến sao?

Lâm Dịch gật đầu, trên mặt hắn lộ ra thần sắc vui vẻ nói:

- Thật sự là không ngờ. . . Chúng ta đã tách nhau ra tám năm. Nhưng có thể gặp lại nhau ở nơi này…ha ha! Không biết bọn họ có còn nhận ra ta hay không?

Lâm Dịch nói với vẻ có chút chờ mong.

Nhưng mà sắc mặt của Thủy Linh Lung lại có vẻ hơi lo lắng.

Lâm Dịch thấy Thủy Linh Lung nửa ngày sau vẫn không nói điều gì, không khỏi quay đầu lại, hắn thấy được sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của nàng. Hơi nghi ngờ, Lâm Dịch liền hỏi:

- Lão sư, ngươi làm sao vậy?

Thủy Linh Lung thở dài một hơi rồi nói:

- Vốn tưởng rằng chỉ có Tông Phạm…Không ngờ hiện giờ lại có thêm hai người nữa…

Lâm Dịch lập tức ngẩn người ra. Lúc này hắn mới kịp phản ứng, hắn cùng Trương Tạp còn có Thư Mộng ba người dường như đã đứng ở thế đối lập.

Sau khi nhíu mày trong chốc lát, hắn liền trầm mặc thật lâu. Nhóm người của Thư Mộng là thế lực tới cuối cùng. Thời gian bắt đầu trôi qua thật nhanh, lúc này, sắc trời đã hoàn toàn u ám. Không có mây che phủ, vì thế trên đỉnh núi có vẻ sáng hơn những nơi khác.

Người thanh niên Thánh cấp một mực vẫn ngồi trên ghế thái sư chậm rãi đứng dậy, hắn từ từ mở miệng nói:

- Được rồi! Trên cơ bản mọi người đã tới đông đủ.

Lời nói của hắn khiến những người khác đang trò chuyện bỗng yên tĩnh trở lại, tất cả cùng nhìn về phía hắn.

- Quy tắc của năm nay có thay đổi đôi chút, không phải là một chọi một như những năm trước.

Người thanh niên Thánh cấp lạnh nhạt nói. Những lời này khiến cho tất cả mọi người sửng sốt hồi lâu. Những năm trước đều là quyết đấu một chọi một, người thắng hoặc còn sống sẽ bước tiếp vào danh ngạch mười lăm người. Nhưng tại sao quy củ năm nay lại thay đổi.

- vậy xin hỏi đại nhân…Quy củ năm này là…

Từ trong đám người truyền đến một câu nghi vấn, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vị Thánh cấp này, chờ câu trả lời của hắn.

Thanh niên Thánh cấp chậm rãi quét mắt toàn trường, sau đó hắn nhìn nhạt chỉ vào vạch núi cao chừng ba trăm thước phía sau hắn:

- Bất kể là dùng phương pháp nào, người đầu tiên tiến đến bình đài sẽ có được tư cách.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía bình đài.

Chỉ thấy trên sườn dốc của bình đài có một tiểu bình đài có thể chứa được chừng hai mươi người. Vách núi dốc đứng, cao khoảng ba trăm tới bốn trăm thước.Ngoài ra còn có một cái thang dây từ tiểu bình đài thả xuống.

Lúc này, mặc dù màn đêm đã buông xuống, nhưng tại một địa phương trên đỉnh Mạn Vân Phong vẫn lóa ra những hào quang màu bạc cực kỳ chói mắt. Trong mơ hồ còn có những thanh âm xé rách không gian từ phía trước truyền đến.

- Không gian chi toản lần này là do người của Tông Phạm cung cấp, các ngươi có thể được ba danh ngạch. Ba người hiện tại có thể tới.

Người thanh niên Thánh cấp thản nhiên nói.

Chỉ thấy từ chỗ nghỉ ngơi của Tông Phạm có ba người đi tới, chính là Lang Sa và hai người khác không quen biết với Lâm Dịch.

- Chính là ba người các ngươi sao?

Thanh niên Thánh cấp nhàn nhạt hỏi.

Ba người gật nhẹ đầu, lúc này người thanh niên Thánh cấp mới quay đầu lại nói:

- Được rồi. Các ngươi bắt đầu đi.

Vừa mới nói xong, chỉ nghe một tiếng xoát nhỏ…Hơn mười gã Thánh cấp biến mất cùng với ba người Lang Sa trong không khí.

20-03-2013, 10:08 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

139. Chương 185: Hỗn Chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tất cả mọi người không khỏi ngơ ngẩn sau khi nghe thanh niên Thánh cấp nói xong. Bọn họ trong lúc bất ngờ thấy nói bắt đầu, vì vẫn còn chưa lấy lại tinh thần vì thế không ai có hành động gì.

Mượn ánh sáng màu bạc từ đỉnh núi chiếu xuống, mọi người có thể thấy được trên bình đài cao ba bốn trăm thước đó có thêm mấy thân ảnh.

Trong mắt Khắc Lý Tư hiện lên tinh mang mãnh liệt, sau một cơn gió xoáy, thân ảnh của hắn đã biến mất trong không khí.

- Hả???

Quang mang trong mắt Khải Hi chợt phóng đại.

- Hắc hắc! Xuống ngay cho ta!!!

Theo một tiếng hét to của Khải Hi, một đạo quang mang màu vàng xông thẳng lên trời, ngay lập tức thân ảnh của Khải Hi đã xuất hiện trước mặt Khắc Lý Tư. Khắc Lý Tư cực kỳ phẫn nộ, thân hình hắn run rẩy dừng giữa không, có vẻ như đang chống cự lại áp lực to lớn nào đó.

- Hỗn đản!

Khắc Lý Tư quát to một tiếng. Thanh sắc quang mang bỗng nhiên đại thịnh, thân hỉnh ung lên dữ dội, cơ hồ muốn thoát ly khỏi luồng áp lực từ Khải Hi.

Hàn răng của Khải Hi cắn chặt lại, hoàng sắc quang mang tiếp tục bộc phát một lần nữa. Hắn hét to:

- Xuống cho ta!!!

Thân hình Khắc Lý Tư chìm vào trong hoàng sắc quang mang đại thịnh.

Rốt cục, Khắc Lý Tư không cách nào có thể chống cự lại cỗ lực lượng cường đại của Khải Hi. Sắc mặt hắn biến đổi mãnh liệt, sau một cơn gió lốc, thân ảnh củahắn biến mất. Sau đó, xuất hiện ở dưới đất, cách Khải Hi không xa. Ánh mắt của Khắc Lý Tư trừng lên oán hận nhìn Khải Hi.

Nhưng dường như Khải Hi sớm đã quen thuộc sự tức giận của Khắc Lý Tư, hắn lập tức cười hắc hắc nói:

- Ngươi không thể phá hỏng quy củ được.

- Ngươi..!!!

Trong lòng Khắc Lý Tư phẫn nộ vô cùng, hai tròng mắt như muốn phun ra hỏa diễm. Phải biết, dưới tình huống như vậy, người có lợi nhất chính là dị năng giả cường đại. Dưới tình huống đồng cấp Dị năng giả còn cường đại hơn cả chiến sĩ. Mặc dù lựa chọn danh ngạch trước kia đều là một chọi một, nhưng ưu thế luôn thuộc về dị năng giả.

Chỉ là nhân số của chiến sĩ rất đông, còn dị năng giả tuy quá ít, nhưng mỗi một lần lựa chọn danh ngạch đều có một hai chục người. Nếu dựa theo quy tắc một chọi một trước đây, thì các chiến sĩ căn bản không có cơ hội nào. Bởi trong tình huống có chuẩn bị, trong tình huống đồng cấp chiến sĩ chắc chắn không phải là đối thủ của dị năng giả.

Căn cứ vào điểm này, người của các đại gia tộc thương nghị cùng với hai đại học viện đào tạo dị năng giả và đề ra thêm hiệp nghị. Đó chính là, dị năng giả mỗi lần chỉ có bốn danh ngạch, người phá hư quy củ sẽ bị các chiến sĩ liên thủ đuổi giết.

Tuy rằng trong tình huống một chọi một, dị năng giả cường đại hơn chiến sĩ không ít. Nhưng đó đều là những chiến sĩ đồng cấp mà thôi. Nếu như chiến sĩ chủ tâm muốn chém giết một gã đồng cấp dị năng giả thì…tuyệt đối chết không có chỗ chôn.

Cho nên trên thực tế danh nghạch cho những người này tranh đoạt ngày càng hạn chế. Thế lực cung cấp không gian chi toản có ba người, dị năng giả có bốn người. Nói cách khác, danh ngạch cho những chiến sĩ chỉ có tám cái.

Hành vi của Khắc Lý Tư vừa rồi ràng khiến cho người của học viện Ngũ Hành nổi giận. Chỉ có bốn danh ngạch, nếu bị Khắc Lý Tư đoạt đi một thì chẳng phải chỉ còn lại ba hay sao? Nếu là như vậy thì cơ hội có được danh ngạch của học viện Ngũ Hành càng thêm ít.

Mãi cho tới lúc này, mọi người mới kịp phản ứng. Ngay lập tức, hào quang màu tím bùng phát, tất cả những chiến sĩ đã bắt đầu trùng quan.

Đừng tưởng bình đài chỉ cách nơi họ đứng chỉ có ba trăm tới bốn trăm thước. Nếu như bình thường, độ cao này đúng là chả coi vào đâu, chỉ vài giây là có thể tới được. Nhưng hiện tại, tất cả đều có đồng đội. Danh ngạch có hạn, tổng cộng mười lăm cái. Trừ người của Tông Phạm chiếm ba cái và bốn cái cho dị năng giả thì chỉ còn lại tám cái danh ngạch mà thôi. Số lượng nhân thủ tại đây chừng một trăm tên. Cạnh tranh kịch liệt là điều khó có thể tránh khỏi.

Mặc dù họ biết, một khi tiến vào Ma Nguyên động quật sẽ rất hung hiểm. Nhưng không ai muốn bỏ qua dễ dàng, ai cũng hi vọng đồng đội của mình nhiều hơn một chút. Tới khi đó, khả năng sống sót trong Ma Nguyên động quật cũng lớn hơn.

Đã có chủ ý này, cho nên trăm người sẽ luôn kiềm chế lẫn nhau. Độ cao ba bốn trăm thước đột nhiên trở nên cao vời vợi.

Ánh mắt của Thủy Linh Lung có chút trầm xuống, nàng nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Dịch:

- Một chút nữa phải cẩn thận, nếu thực sự không được thì hãy buông tha.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, không nói gì. Nhưng ánh mắt của hắn lại bắt đầu tìm kiếm trong đám người.

- Lên!!!

Không biết là người của thế lực nào quát to một tiếng. Trong lúc bất ngờ, hỗn chiến đã bắt đầu. Những người này đều có đẳng cấp chiến sĩ thất cấp cường đại, hơn trăm tên chiến sĩ thất cấp hỗn chiến tại một địa phương năm trăm tới sáu trăm thước. Tràng diện hỗn loạn như thế nào có thể nghĩ tới.

Các loại năng lượng màu tím tỏa ra bốn phía. Một mảng người trước ngã xuống, người sau đã tiến lên. Một số người muốn lợi dụng vách đá cheo leo để nhảy lên đều bị những người khác ngăn cản.

Trong những tiếng nổ vang dội, bình đài nguyên bản trơn nhẵn bàng phẳng, hiện tại trở nên khúc khuỷu gồ ghề.

Cũng may phía dưới bình đài là chủ phong của Mãn Vân Phong vì thế không thể phá hư được bình đài. Thạch phiến bay tán loạn, năng lượng bay tán loạn, bình đài lấy một tốc độ có thể thấy bằng mắt thường dần dần lõm xuống.

Nhưng khiến cho mọi người bất ngờ là những chiến sĩ này tuy đánh nhau hỗn loạn, nhưng không ai đi công kích dị năng giả.

Trên thực tế bọn hắn vô cùng rõ ràng. Nếu đi trêu chọc dị năng giả là hành động vô cùng không sáng suốt. Dị năng giả không làm trái hiệp nghị, nếu như bọn họ tùy tiện công kích, e rằng sẽ bị dị năng đáp trả. Lúc đó, ngay cả tám cái danh ngạch còn lại cũng không có. Dù sao thì chiến sĩ cũng không có tâm tư kết thành đoàn thể để chiến đấu.

Ánh mắt của Lâm Dịch nhìn về phía khu vực của các chiến sĩ. Hỗn chiến như thế, việc tránh né công kích của người khác là không có khả năng. Dù sao thì không gian này quá nhỏ bé, mà nhân số tranh đoạt lại quá đông. Tuy rằng bên trong chiến sĩ thất cấp cũng phân ra kẻ yếu người mạnh. nhưng tổng thể thì không kém nhau nhiều lắm. Đều là những cường giả thất cấp đi tranh đoạt doanh ngạch. Tuy rằng…

21-03-2013, 10:27 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

140. Chương 186-187: Top 3!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Theo tiếng quát của Ngụy Kiếm vừa trầm xuống, hắn sau khi một mực né tránh bắt đầu phản kích.

Đại đa số đều được chiến văn gia trì, vô luận là tốc độ, lực lượng hay phòng ngự đều tăng gấp ba. Bản thân của chiến sĩ thường phòng ngự trọng điểm ở một chỗ, vì thế nó càng thêm nổi bật.

Tuy rằng Ngụy Kiếm có thiên hướng so về tốc độ hơn, nhưng lực lượng công kích của hắn tuyệt đối không yếu. Trên thực tế, sau khi được gia trì chiến văn, lực công kích của Ngụy Kiếm càng thêm đáng sợ. Dù sao thì lực lượng và tốc độ cùng tăng chắc chắn không đơn giản giống như phép toán một cộng một.

Thân ảnh quỷ mị của Ngụy Kiếm công kích mãnh liệt các chiến sĩ bốn phía. Dưới sự gia trì của tốc độ, mức độ thương tổn do Ngụy Kiếm tạo nên đạt tới một trình độ khủng bố. Công kích nhanh như sao băng, anh sáng như tử mang bùng phát từ trên cánh tay của hắn. Tốc độ cực nhanh, những chiến sĩ không được gia trì linh văn, trong nháy mắt căn bản không thể phản ứng, bị lực công kích cường đại của Ngụy Kiếm đánh bay ra ngoài. Rất nhanh, rất nguy hiểm, rất mạnh. Một vòi máu tươi hoa lệ phun ra khắp không trung.

Trước lực lượng cường đại như thế, chỉ cần trúng chiêu, trong khoảnh khắc sẽ mất đi sức chiến đấu. Những người hơi yếu có thể trực tiếp tử vong.

Mà mấy người Diệp Khai, Diệp Linh sau khi nghe tiếng quát của Ngụy Kiếm lập tức hiểu rằng cần phải mạnh tay, nếu không sẽ vì đám người đang hỗn chiến này mà tiêu hao thể lực. Điều này vô cùng có hại, ngay lập tức cả đám bắt đầu gia tăng công kích, xuống tay không hề lưu thủ.

Lúc này, người bên Ngụy Kiếm đột nhiên ra chiêu khiến cho những người thuộc các thế lực khác không kịp phản ứng, vì thế mà bọn họ đã đạt được hiệu quả tương đối tốt. Hiện tại, những người tham gia hỗn chiến, chỉ chăm chăm làm sao có thể tới được bình đài chỗ người thanh niên Thánh cấp, làm sao để ý tới việc nặng tay hay không? Song khi đám người Ngụy Kiếm công kích khiến hơn mười chiến sĩ mất đi sức chiến đấu. Những người có chút trí tuệ đều phản ứng nhanh chóng, họ liền hiểu rõ quy tắc này tựa hồ không giống với quy tắc một chọi một trước kia, nhưng trên thực tế còn tàn khốc hơn nhiều.

Dù sao, tại quy tắc cũ, người yếu có thể nhận thua. Nhưng lúc này, chỉ cần thân hãm bên trong chiến đoàn thì không thể nào làm như vậy.

Chiến đấu lập tức bắt đầu trở nên thảm thiết vô cùng.

Đến lúc này, dường như mục đích của tất cả mọi người đã thay đổi. Không đơn thuần chỉ là đặt chân lên bình đài của thanh niên Thánh cấp như trước nữa, mà biến thành tàn sát lẫn nhau để đạt được mục đích.

Tử sắc quang mang bùng nổ dữ dội chiếu sáng cả một bình đài, khung cảnh này vô cùng tráng lệ mà tươi đẹp. Tiếng đánh nhau, thanh âm quát to cùng với những tiếng kêu la thảm thiết phá tan sự yên tĩnh bấy lâu nay của đỉnh núi Mạn Vân Phong.

Lang Sa đứng ở trên bình đài nhìn về phía dưới, lúc này khuông mặt luôn trong trẻo lạnh lùng của nàng chợt xuất hiện một tia động dung.

- Ha ha! Quả thật là rất kịch liệt!

Vị Thánh cấp mà đám người Lâm Dịch đã gặp dưới chân núi cười nhẹ một tiếng. Một đôi mắt có chút hăng hái nhìn về tràng hỗn chiến phía dưới, còn một đôi mắt khác thì lộ ra vẻ ngiền ngẫm.

Vị thanh niên Thánh cấp ngồi trên chiếc ghế thái sư không khỏi cười nhẹ một tiếng, mà không nói điều gì.

Thần sắc của bọn hắn, phảng phất như đang nhìn một chuyện không có liên quan gì tới mình. Đồng tử lạnh lùng, biểu lộ nghiền ngẫm..những điều này khiến cho lông mày Lang Sa đứng ở bên cạnh không khỏi nhíu lại, nhưng nàng cũng không thể nói gì.

Hỗn chiến đã đến mức độ gay cấn hơn, hào quang màu tím lập lòe càng thêm dày đặc. Lúc này Lâm Dịch và những dị năng giả khác đứng ở một địa phương yên tĩnh khác cũng bị ảnh hưởng từ những chiến sĩ. Trong tiếng nổ mạnh. những hòn đá vụn bay tứ tung mang theo những tiếng xé gió.

Uy lực của những mảnh đá vụn này rất mạnh mẽ. Mặc dù trúng người những chiến sĩ thì không có vấn đề gì, nhưng một khi đánh trúng thân thể không mấy mạnh mẽ của đám dị năng giả trong lúc không phòng bị thì đúng là muốn lấy mạng của họ. Nguyên bản mấy người bên dị năng giả rất bình tĩnh, lúc này cũng bắt đầu điên cuồng lên.

Đủ loại dị năng phòng ngự xuất hiện trên người những dị năng giả này.

Thủy hệ lĩnh vực của Lâm Dịch cũng bùng phát tạo nên một vòng bảo hộ chừng mười phân. Lĩnh vực màu xanh da trời lưu chuyển những gợn sóng trong suốt. Vô luận là phi thạch có bay tới với tốc độ như thế nào, lực lượng có mạnh ra sao đều chỉ tiến vào bên trong lĩnh vực chừng một phân, sau đó suy yếu và rớt trên mặt đất.

Dị năng phòng ngự của Thủy Linh Lung cũng khiến cho Lâm Dịch có hơi kinh ngạc. Lĩnh vực của Lâm Dịch chỉ dùng nước để tạo nên một thế giới có không gian nhỏ mà thôi, nhưng dị năng phòng ngự của Thủy Linh Lung thật sự có nước chảy bên trong.

Vài cái vòi rồng thủy lực quấn quanh người nàng. Cho dù đá vụn có bắn đến theo hướng nào, chỉ cần chạm vào vòi rồng, đều bị cản bay ngược trở lại. Mà Thủy Linh Lung ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc, bộ dáng của nàng giống như thủy thần, thủy long lượn lờ xung quanh.

Dị năng phòng ngự của Khải Hi thì đơn giản hơn hai người Lâm Dịch rất nhiều, một cái tường bằng đất cao chừng hai ba thước xuất hiện sau lưng hắn, tuy rằng không phải phòng ngự từ bốn phương tám hướng, nhưng chỉ cần đá vụn bay tới chạm vào, tường đất sẽ bộc phát một hồi quang mang, sau đó phi thạch đều dung nhập vào bên trong tường đất.

Khố Tư Lạp với dị năng mộc hệ đứng bên cạnh Khải Hi, chờ được tường đất của Khải Hi che chở. Hắn đỡ phải ra tay.

Bác Luân Lợi với dị năng kim hệ cũng rất đơn giản. Kim sắc quang mang lóe lên trên người hắn, lập tức thân hình hắn được bao trùm bởi một tầng kim loại. Hắn chỉ tùy ý đứng yên một chỗ, mặc cho phi thạch đánh lên người, sau đó phát ra những tiếng vang thanh thúy rồi rớt xuống đất. Ngay cả nhăn mày một chút cũng không hề.

Hỏa hệ dị năng phòng ngự của Ba Nhĩ Khắc khiến cho Lâm Dịch có hơi ngây dại. Thân thể hắn bắt đầu bùng cháy giống như người lửa, phi thạch bay qua , sau khi trực tiếp tiến vào vầng lửa liền biến mất. Lúc này, nhìn hắn có vẻ thật quái dị, thân thể là hỏa diễm, nhưng cái đầu lại không có chút biến hóa nào.

Thủy Linh Lung tựa hồ nhìn ra Lâm Dịch đang khiếp sợ, nàng không khỏi cười nhẹ một tiếng rồi nói:

- Ba Nhĩ Khắc là Vật Hóa Hỏa Hệ dị năng. Hắn có thể đem toàn thân của mình hoàn toàn biến thành hỏa diễm. Công kích có mạnh cỡ nào, cũng không tạo nên thương tổn quá lớn cho hắn. Bất quá hiện tại chỉ có dị năng phòng hộ, chỉ sau khi đạt tới Thánh cấp thì ngay cả đầu cũng không ngoại lệ đều biến thành hỏa diễm.

Lâm Dịch hoàn toàn ngây người. . . Thật lâu mới sợ hãi than thở nói:

- Dị năng, quả nhiên rất thần bí…

Trước đó Lâm Dịch chưa bao giờ từng nghĩ thân thể con người có thể biến thành đồ vật thực chất.

Học viên Dị năng thực sự không thể so sự chênh lệch với người của học viện Ngũ Hành.

Xung quanh người Khắc Lý Tư có một luồng gió lốc xoay tròn kịch liệt. Bất kể là phi thạch có bay từ hướng nào tới, đều sẽ bị gió lốc cuốn ra ngoài, sau đó hất văng ra ngoài. Cộng với khuôn mặt luôn lạnh lùng của Khắc Lý Tư khiến cho người ta có cảm giác hắn như hóa thân trở thành Phong thần. Mà dị năng phòng ngự của những người bên cạnh Khắc Lý Tư cũng khiến cho Lâm Dịch mở rộng tầm mắt. Hoặc là lạnh lùng đứng yên nhìn phi thạch bay tới, chỉ cần đá vụn bay tới trước mặt đều tự rơi xuống, hoặc quanh người quấn quanh lôi điện như điện xà màu tím, chỉ cần phi thạch bay tới, lập tức sẽ bị biến thành mạt phấn.

Quyết đấu của dị năng giả tranh đoạt danh ngạch hoàn toàn không giống với chiến sĩ. Lúc này, đám người chiến sĩ đều sớm đã chém giết tới đỏ cả mắt rồi. Trong quá trình hỗn chiến từ lúc đầu tới bây giờ, đã có ít nhất ba bốn mươi người bị giết tại chỗ hoặc bị đánh rơi vào vách núi. Những chiến sĩ còn lại, ai cũng điên cuồng chém giết lẫn nhau. Mục đích tiến lên bình đài, nơi có vị thanh niên Thánh cấp đã không còn. Trong đầu họ chính là giết chết hết những tên gia hỏa đã giết đồng bọn của mình.

Khóe miệng người thanh niên có vẻ lười biếng hiện lên một nụ cười, hắn thản nhiên nói:

- Diệp nhi, chúng ta đi qua đó.

Ngay sau đó hắn liền tiến phương hướng vị thanh niên Thánh cấp.

Ở phía sau hắn, cô gái tuyệt sắc mang tên Diệp Nhi mang theo khí chất u buồn cùng nụ cười ngọt ngào mâu thuẫn nhau cũng đi theo hắn. Nhìn nét mặt của họ, dường như không để ý tới cảnh tượng chém giết tàn khốc trước mặt. Vẫn tư thái ưu nhã mà lạnh nhạt.

Trương Tạp lần đầu tiên mới chứng kiến cảnh tượng huyết tinh như thế, trong lòng khó tránh khỏi sự khẩn trương, hắn nuốt từng ngụm nước bọt. Thấy thúc thúc của mình đã tiến về phía bên kia, hắn cũng học theo bộ dạng đó tiến về phương hướng vị thanh niên Thánh cấp. Bất quá, ánh mắt vẫn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Thư Mộng với vẻ mặt không màng danh lợi đang ở ngoài vòng trong, hắn có vẻ rất lo lắng cho nàng.

Hành động của ba người này căn bản không có một ai chú ý, bởi tràng diện hiện giờ đã chém giết tới đỏ mắt rồi. Khi đi tới vách đá, cả ba người điểm nhẹ chân một cái, sau đó liền vững vàng rơi vào trước mặt người thanh niên Thánh cấp.

Ba người đặt chân lên bình đài đầu tiên là ba người hoàn toàn không tham gia hỗn chiến.

Mãi cho tới khi ba người Trương gia Nam Á đã tới bên cạnh vị thanh niên Thánh cấp, những người phía dưới mới giật mình, chỉ là lúc này đã muộn.

- Dừng tay! Dừng tay!

Sau tiếng thét, các chiến sĩ bắt đầu ngừng lại, vẫn còn rất nhiều người còn không nhận ra bên cạnh vị thanh niên Thánh cấp có nhiều hơn ba người. Ngụy Kiếm ngẩng đầu, cảnh giác nhìn người vừa hô ngừng tay. Sau đó hắn đưa mắt về phía bình đài của vị thanh niên Thánh cấp, những người khác cũng quay lại nhìn về phía đó… Lập tức hai mắt họ như muốn phát hỏa.

- Hỗn đản!

Lập tức có người chửi ầm lên.

Ngẫm lại mà cảm thấy tức giận, chính mình liều sống chết cùng đám người này để dành cho được danh nghạch tiến vào Ma Nguyên động quật. Vậy mà ba người đó đứng xem náo nhiệt, nhìn người mình chém giết đỏ mắt, sau đó chớp lấy thời cơ giành lấy danh ngạch. Ai mà cảm thấy không phát hỏa.

Nhưng mà họ không có cách nào khác, vừa rồi chính vị thanh niên Thánh cấp đã nói rất rõ ràng…Bất kể ngươi dùng phương pháp nào, chỉ cần có thể đến bên cạnh hắn đầu tiên thì sẽ có tư cách tiến vào Ma Nguyên động quật. Lúc này, tám cái danh ngạch đã mất đi ba, chỉ còn lại năm cái.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, cảnh giác nhìn đối thủ. Đã có kinh nghiệm vừa rồi giáo huấn, cho nên không ai dám động thủ trước…Tình thế lại tiếp tục trở về trạng thái giằng co.

Thư Mộng một mực vẫn đứng ngoài vòng chiến, bỗng nhiên nhu hòa quay đầu lại nói với hai người bên cạnh mình:

- Chúng ta đi qua đó thôi.

Hai gã trun niên nghe vậy liền cung kính khom người một cái. Chỉ thấy dáng đi ưu nhã của Thư Mộng bắt đầu tiến về phương hướng bình đài, nơi có vị thanh niên Thánh cấp đang đứng.

Những người khác đang giằng co với nhau đột nhiên cảm thấy run sợ, họ không biết nữ tử có tướng mạo tuyệt mĩ, khí chất không màng danh lợi này muốn làm gì.

Mãi cho tới khi Thư Mộng đã đi tới phía trước vách núi, hai đầu gối của nàng khẽ cong lại đang muốn nhảy lên thì mới có người phản ứng.

- Đáng chết! Đi chết đi!

Một thanh âm phẫn nộ vang lên, ngay lập tức, một luồng năng lượng màu tím theo từ trong đám người đang giằng co bay ra.

Hai mắt Lâm Dịch mở lớn trừng trừng! Thân hình của hắn nhoáng lên, cơ hồ muốn lao ra.

Nhưng Thư Mộng căn bản không thèm quay đầu lại nhìn công kích đang đánh tới, chỉ thấy hai người trung niên một mực trầm mặc lập tức xoay người lại. Hào quang màu tím đồng thời bùng phát, hai người cùng đánh ra một quyền.

Mang theo thanh âm thanh âm xé gió từ quyền đầu của hai người, năng lượng từ quang mang màu tím bùng phát va chạm với nhau, tử mang bay ra đầy trời.

Trong lúc này, Thư Mộng đã nhảy lên, thân hình đang lơ lửng trên không trung.

- Xuống cho ta!!!

Những chiến sĩ khác bởi vì sơ sẩy mà để ba người Trương gia Nam Á ngồi không hưởng lợi. Lúc này thấy Thư gia Đông Bắc Thư Mộng muốn đoạt lấy danh ngạch, họ làm sao có thể để nàng được như ý.

Lập tức lập tức có vài chục đạo tử sắc năng lượng từ trong đám người bùng nổ, công kích xé gió bay thẳng tới Thư Mộng đang lơ lửng trong không trung.

21-03-2013, 10:28 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

141. Chương 188: Lâm Dịch Ra Tay.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lúc này, Thư Mộng chỉ còn cách bình đài một khoảng chừng hai trăm thước, nhưng quang mang màu tím đã tới sát bên người. Nếu như Thư Mộng tiếp tục tiến về phía bình đài, chắc chắn sẽ trúng đòn. Mà hai gã trung niên phía dưới tuy rằng rất nhanh đã bay tới luồng năng lượng đó, nhưng tập hợp lực lượng của tất cả những chiến sĩ làm sao họ có thể ngăn trở hoàn toàn.

Hai mắt Lâm Dịch lúc này đã mở lớn hết cỡ. Thời điểm khi đạo công kích màu tím vừa bay tới, thân hình hắn đã muốn động, khi vài chục đạo năng lượng màu tím đánh tới thì hắn cũng đã cách vách đá khoảng chừng một trăm thước. Lập tức, dưới chân hắn dậm thật mạnh xuống dưới đất, thân hình Lâm Dịch bật lên cao hơn một trăm thước. Hai chân, hai tay giang rộng ra, lĩnh vực màu xanh da trời đột nhiên phóng đại. Lấy Lâm Dịch làm trung tâm, trong phạm vi bán kính một trăm thước, không gian lập tức bị bao phủ bởi thủy hệ lĩnh vực. Hơn hai mươi đạo công kích tử mang đang đánh tới Thư Mộng đều đánh vào lĩnh vực mà Lâm Dịch vừa mới tạo ra.

Trong lĩnh vực của mình, Lâm Dịch chính là thần.

- Ngừng lại!!!!

Lâm Dịch bỗng nhiên hét to một tiếng, trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, hơn hai chục đạo công kích tử mang ngừng lại giữa không trung, sau đó rơi thật mạnh xuống mặt đất.

- Ầm Ầm!!!

Sau khi ngừng lại, những đạo quang mang màu tím rơi xuống chân Lâm Dịch tạo nên những tiếng nổ ầm ĩ. Đám người phía dưới bị dọa phải chạy đi thật xa. Phi thạch bay toán loạn, hơn hai chục đạo công kích do chiến sĩ thất cấp cùng hợp lực sẽ tạo nên lực lượng khủng bố như thế nào?

Chỉ nghe răng rắc vài tiếng, một vết rạn uốn lượn xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Nền đất dưới chân rung chuyển, sắc mặt tất cả mọi người đại biến, phần nứt ra đã phá hủy gần trăm thước của bình đài. Những người đứng trong phạm vi rung chuyển của bình đài, vội vã chạy về hướng khác. Một khối đá đường kính hơn trăm thước, dày hơn năm mươi thước sụt xuống thâm uyên vô tận.

Tất cả mọi người không khỏi kinh hãi nhìn Lâm Dịch đang lơ lửng giữa không trung, bao quanh hắn là lĩnh vực màu xanh da trời.

- Lĩnh vực dị năng giả?

Trong mắt vị thanh niên Thánh cấp mang theo sắc thái kinh ngạc. Mà lúc này, Thư Mộng đã đặt chân lên bình đài, nàng nghi hoặc quay đầu lại nhìn công kích của mọi người. Tất cả đều nằm trong dự tính của nàng, khi mà thủ hạ không tiếp được công kích cũng nằm trong sự tính toán. Thực ra, nàng làm như vậy tức là đã nắm chắc mười phần.

Nhưng mà tất cả những đạo quang mang màu tím không thể công kích tới nàng được, xung quanh Thư Mộng đã được bao phủ bởi một tầng quang mang màu xanh da trời. Nàng vừa mới chuẩn bị sử dụng huyết hạn truyền thừa thì phát hiện cỗ lực lượng đó không kéo nàng xuống đất mà đẩy nàng về phía vị thanh niên Thánh cấp trên bình đài. Điều này thật sự khiến nàng không thể hiểu nổi, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra. Bởi vì lúc này Lâm Dịch quay lưng về phía nàng, vì thế Thư Mộng không thể nhìn thấy khuôn mặt Lâm Dịch.

- Người có Thủy hệ lĩnh vực???

Trên mặt Khắc Lý Tư lộ ra biểu tình vô cùng kinh hãi nhìn Lâm Dịch đang lơ lửng giữa không trung. Hắn không thể nào tin nổi, kẻ bốn tháng trước từng bị mình hành hạ thừa sống thiếu chết. hiện giờ lại là người có lĩnh vực dị năng giả trong truyền thuyết.

Tuy rằng Khải Hi cũng cảm thấy kỳ quái về việc tại sao Lâm Dịch đột nhiên ra tay cứu Thư Mộng, nhưng khi nghe thấy Khắc Lý Tư kinh hô, trên mặt hắn hiện lên vẻ tươi cười, hắn nói:

- Hiện tại có lẽ không cần ta phải nói nguyên nhân cho ngươi biết rồi chứ?

Sắc mặt của Khắc Lý Tư trở nên cực kỳ khó coi, hắn không để ý tới những lời nói của Khải Hi, mà chỉ nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch giữa không trung.

Sắc mặt của Ngụy Kiếm và cách chiến sĩ khác cũng trở nên khó coi, nhưng khi thấy rõ khuôn mặt của người trên không trung, lập tức Ngụy Kiếm kinh ngạc thất thanh nói:

- Lâm Dịch???

Mấy người Diệp Khai, Diệp Linh bên cạnh Ngụy Kiếm thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch nghĩ thầm trong lòng:

- Quả nhiên đã đến rồi!

Lập tức, hắn hít sâu một hơi rồi nói:

- Ngụy lão sư. . . Đã lâu không gặp

Ngụy Kiếm lại vội vàng hỏi:

- Lâm Dịch! Ngươi…Tại sao ngươi lại ở chỗ này? Không phải ngươi…

Ngụy Kiếm còn chưa dứt lời, Lâm Dịch đã hiểu được ý tứ của hắn. Có lẽ người của Tông Phạm đều cho rằng mình đã chết, chỉ là lúc này không phải là thời gian để hàn huyên, hắn chân thành nói với Ngụy Kiếm:

- Ngụy lão sư. . . Những sự tình này, chờ lúc khác ta sẽ nói cho ngài biết.

Ngụy Kiếm há miệng muốn nói gì đó, nhưng thủy chung vẫn không nói được gì. Lúc này, một gã chiến sĩ quát lớn:

- Đám người dị năng giả các ngươi có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn là trái quy định hay sao?

Mấy người Thủy Linh Lung ngẩn người rồi trở nên trầm mặc. Hành động vừa rồi của Lâm Dịch đúng là có chút trái với quy định. Thật lâu về sau, Thủy Linh Lung mới mở miệng nói:

- Nghiêm khắc mà nói thì Thư Mộng cũng được coi là dị năng giả. Coi như dị năng giả chúng ta chiếm một danh ngạch đi. Điều này không tính là trái với quy định chứ?

Những chiến sĩ khác nghe Thủy Linh Lung nói như vậy thì hơi ngẩn ra một chút, chợt nghĩ lại thấy Thư Mộng đúng là có thể coi như một dị năng giả. Đã không có quan hệ gì với chiến sĩ thì đương nhiên là không thành vấn đề gì rồi.

Nhưng mà học viện Ngũ Hành tuy rằng nói như vậy. Nhưng học viện dị năng có người không phục. Chỉ nghe người này hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Hừ!!! Dựa vào học viện Ngũ Hành của các ngươi mà nói chiếm là chiếm sao? Học viện Dị năng chúng ta không đồng ý.

Lâm Dịch trên không trung không khỏi giận dữ trong lòng. Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Kẻ này toàn thân đều mang theo điện xà tử mang. Hắn tên là Thác Nại Nhĩ, một gã dị năng giả điện hệ, tóc tai dài dựng lên như gai nhím có vẻ rất khác người.

21-03-2013, 10:29 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

142. Chương 189-190: Cuồng Vọng!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thác Nại Nhĩ tự nhiên không phục những lời mà Thủy Linh Lung vừa nói. Quyết định của nàng không thông qua học viện dị năng, vì thế thân là đối thủ cũ tự nhiên hắn không có khả năng cho đối phương một chút mặt mũi. Tuy rằng cũng nhìn thấy Lâm Dịch là lĩnh vực dị năng giả. Nhưng dù sao về lĩnh vực dị năng giả chỉ có trong truyền thuyết, hắn tự nhiên không tin tưởng mười phần. Vừa rồi, mặc dù Lâm Dịch có thể đỡ được hơn hai mươi mấy đạo công kích của các chiến sĩ. Nhưng trong nội tâm vô cùng cao ngạo của Thác Nại Nhĩ, tự nhiên sẽ không nghĩ tới điều đó cần bao nhiêu sức lực.

Mà lại nói tiếp cũng là do may mắn. Lâm Dịch lúc ấy chặn những công kích của các chiến sĩ, trong lòng hắn chỉ lo lắng cho Thư Mộng, mà không nghĩ tới nàng dám chắc thì mới làm như thế.

Tuy hơn hai mươi đạo quang mang màu tím do chiến sĩ thất cấp phát ra, nhưng lực lượng vô cùng phân tán, hơn nữa năng lượng bên trong không phải là bạo phát. Cỗ lực lượng đó chỉ khi va chạm mới bùng nổ, cho nên nhìn thì có vẻ hung hiểm, nhưng Lâm Dịch chỉ cần sức của chính mình, kết hợp với tính năng tăng phúc của lĩnh vực có thể bắt buộc chúng ngừng lại và đánh xuống dưới đất.

Thác Nại Nhĩ sao có thể nghĩ nhiều được như thế, hắn chỉ biết một điều trọng yếu. Chính là Lâm Dịch hệ thủy, mà hắn là hệ điện. Thủy hệ trời sinh bị điện hệ áp chế.

Thủy Linh Lung hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt luôn mang theo nét nhu hòa đã bị bao phủ bởi một tầng hàn mang. Nàng lạnh lùng nói:

- Thư Mộng là một dị năng giả, cho nên nàng cũng được tính là phe dị năng giả chúng ta. Ngươi không đồng ý, vậy muốn như thế nào?

Nhìn thái độ của Thủy Linh Lung, dường như nàng đang ủng hộ cho Lâm Dịch.

Một vài người của học viện Ngũ hành mặc dù không thích cách làm của Lâm Dịch, nhưng cuối cùng vẫn là người của học viện Ngũ hành, là đồng đội đứng cùng chiến tuyến với Lâm Dịch. Thủy Linh Lung và Lâm Dịch chính là hai người mạnh nhất tại học viện Ngũ Hành, nếu có cơ hội tiến vào Ma nguyên động quật thì chính là hai người. Nếu họ đã nguyện ý tặng một danh ngạch cho Thư Mộng thì đương nhiên không tới phiên họ nhiều lời. Có điều họ cũng không lên tiếng ủng họ, vì dù sao Thư Mộng cũng không phải là dị năng giả lâu năm.

Thác Nại Nhĩ hừ lạnh một tiếng rồi lên tiếng:

- Mặc dù nàng ta có là dị năng giả, nhưng lúc này nàng đại biểu cho Thư gia Đông Bắc. Mà từ khi Ma Nguyên động quật mở ra đến nay, người của Thư gia luôn là chiến sĩ, có lý nào bây giờ lại đổi thành dị năng giả? Nếu nói như vậy thì ba phương thế lực tranh đoạt bốn danh ngạch có vẻ không đủ. Nếu như chiến sĩ đồng ý cho thêm dị năng giả một cái danh ngạch thì ta đương nhiên sẽ không có dị nghị.

- Thật vô liêm sỉ!

Bên phía chiến sĩ lập tức có người lên tiếng phản đối:

- Dị năng giả có bốn cái danh ngạch đã được quy định từ vài ngàn năm trước. Dựa vào cái gì mà muốn chúng ta cho thêm các ngươi một danh ngạch nữa.

Thác Nại Nhĩ một bước không lùi, hắn nói to:

- Vài ngàn năm trước, Thư gia không phải đều là chiến sĩ sao? Dựa vào cái gì mà nàng ta lại đi chiếm danh ngạch của dị năng giả??

- Nếu như không phải người bên dị năng giả các ngươi ra tay thì Thư Mộng làm sao có được danh ngạch? Trách nhiệm này tự nhiên phải do dị năng giả các ngươi gánh chịu!

- Thật sự quá buồn cười! Ra tay chính là người của học viện Ngũ Hành, học viện dị năng của chúng ta có liên quan gì chứ?

Tình thế phát triển cho tới bây giờ, bởi vì Lâm Dịch đột nhiên xuất thủ cứu Thư Mộng khiến cho từ tình huống tất cả các thế lực bắt đầu tranh đấu với nhau chuyển sang phân tranh giữa hai trận doanh. Bên phe chiến sĩ đương nhiên không muốn tăng thêm một danh ngạch cho phe dị năng giả, mà bên học viện dị năng thì không phục học viện Ngũ Hành tự chủ trương. Tình thế lại bắt đầu giằng co, người của hai phe không ai nhường ai, tùy thời đều muốn động thủ.

Tuy rằng thời điểm hỗn chiến, các chiến sĩ đã chém giết nhau ước chừng ba mươi người. Nhưng phần đông các thế lực cộng lại lúc này cũng được gần trăm người, còn bên phe dị năng giả do hai phe hợp lại chỉ có mười ba người. Thực lực cách nhau quá xa. Cho dù một chọi một, dị năng giả luôn chiếm ưu thế, nhưng nếu hai chiến sĩ đánh một dị năng giả thì lại đau đầu rồi đây.

Lâm Dịch lơ lửng giữa không trung nghe hai phe cãi nhau, lúc này hắn mới hiểu danh ngạch của chiến sĩ và dị năng giả là do một hiệp nghị nào đó. Danh ngạch của song phương đã được cố định, mà chính mình vừa mới ra tay, không thể nghi ngờ đã phá vỡ hiệp định của hai phe.

Thủy Linh Lung đột nhiên lạnh mặt nói:

- Nếu đã coi Thư Mộng là dị năng giả, vậy thì danh ngạch của học viện ngũ Hành của chúng ta sẽ đưa cho Thư Mộng, việc này không có gì bất ổn chứ?

Mấy người Khố Tư Lạp ở bên cạnh sắc mặt chợt biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Nghe thấy lời nói của Thủy Linh Lung, song phương đột nhiên ngừng cãi nhau. Phe chiến sĩ đang chờ quyết định của học dị năng. Trên thực tế, nếu như không phải danh ngạch quá mức quan trọng thì những người này cũng không muốn đối lập với dị năng giả. Dù sao thì sự cường đại của dị năng giả tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Lập tức ánh mắt của họ đều tập trung về phía học viện dị năng, đợi câu trả lời của bọn hắn.

Thác Nại Nhĩ cười lạnh một tiếng, nói với giọng khinh thường:

- Ngươi khẳng định Ngũ Hành học phủ của ngươi bỏ một danh ngạch cho Thư Mộng. Bốn danh ngạch của dị năng giả, chẳng lẽ ngươi cho rằng hai bên mỗi phe hai danh ngạch sao?

Sắc mặt Khải Hi trầm xuống, hắn lạnh lùng hỏi:

- Ý của ngươi là học viện Ngũ Hành của chúng ta so ra kém dị năng học viện của các ngươi ?

Thác Nại Nhĩ khinh thường cười nói:

- Sự thật bày ở trước mặt, còn muốn tranh luận hay sao?

- Ngươi...!!!

Người của học viện Ngũ Hành lúc này toàn bộ biến sắc. Hiện tại không còn là nguyên nhân do Lâm Dịch phá hư quy củ, mà đề cập tới vấn đề thể diện của học viện bọn họ. Với tư cách là đạo sư của học viện Ngũ Hành, bọn họ đương nhiên phát hỏa với những lời nói vừa rồi của Thác Nại Nhĩ.

Song phương dị năng giả đầy mùi thuốc súng, tùy thời đều có thể bộc phát.

Các chiến sĩ thì yên lặng xem náo nhiệt, nhưng đã có hai lần giáo huấn, vì thế thỉnh thoảng họ vẫn đưa mắt nhìn về phía sau lưng vài lần. Nhỡ đâu là có người học cách như Trương gia Nam Á cùng Thư Mộng lại lấy đi một danh ngạch dưới mắt họ.

Vốn Lâm Dịch khi biết sự lỗ mãng của mình đã mang đến phức tạp cho học viện Ngũ Hành, trong lòng đã thấy áy náy. Dù sao, tuy rằng hắn đã ra tay phá hư quy củ, nhưng nói gì thì nói, Thư Mộng cũng là hảo hữu của mình. Chỉ là lúc này, mình đại biểu cho một đoàn đội, vì sự lỗ mãng của mình khiến cho đội ngũ khó xử. Đương nhiên Lâm Dịch luôn tự trách trong lòng.

Đương nhiên, thấy Thư Mộng gặp nguy hiểm, hắn không thể khoanh tay đứng nhìn. Lâm Dịch không bao giờ tự cho mình là một người đại công vô tư, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, đó là bảo vệ tốt thân nhân cùng bằng hữu của mình. Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Thư Mộng gặp nguy hiểm, Lâm Dịch hắn ra tay là điều tất nhiên. Bởi vậy dù có mang tới tình cảnh khó xử cho đoàn đội, Lâm Dịch nghĩ rằng mình sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Nhưng từ lúc nghe thấy câu nói của Thác Nại Nhĩ, Lâm Dịch đã phẫn nộ không thể ngăn cản. Tuy rằng tự trách, nhưng nếu như không phải tên hỗ đản này không chịu bỏ qua thì tình huống sao có thể phát triển tới mức độ này. Nếu đã phá hư quy củ thì dứt khoát cuồng vọng thêm một lần nữa đi.

Sắc mặt Lâm Dịch lập tức bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh, hắn lạnh lùng nhìn Thác Nại Nhĩ hỏi lại:

- Ngươi cảm thấy không phục?

Ngữ điệu vững vàng không khiến cho người ta cảm giác được cảm xúc gì bên trong.

Nghe thấy thanh âm của Lâm Dịch, tất cả mọi người không khỏi quăng ánh mắt về phía hắn. Thác Nại Nhĩ ngạo nghễ nhìn Lâm Dịch nói:

- Đúng vậy, ta không phục!

Khuôn mặt Lâm Dịch trở nên lạnh lùng, hắn gật nhẹ đầu nói:

- Rất tốt. Ta cho ngươi phục.

Vừa mới nói xong, thân thể đang lơ lửng trên không trung đột nhiên đổi hướng bay về phía Thác Nại Nhĩ. Lĩnh vực màu xanh da trời lấy thân thể hắn làm trung tâm bùng nổ mãnh liệt, sau đó nhanh chóng bao trùm lấy Thác Nại Nhĩ.

Thác Nại Nhĩ hừ lạnh một tiếng, thân hình hắn khẽ động, cả người nhanh như thiểm điện bay ngược về phía sau. Tốc độ của Thác Nại Nhĩ cực nhanh làm cho Lâm Dịch không thể nhìn thấy rõ động tác của hắn.

Nhưng mà, cho dù hắn có cố gắng như thế nào cũng không thể thoát khỏi phạm vi của bình đài. Mà lĩnh vực của Lâm Dịch cơ hồ đã bao trùm hơn nửa cái bình đài. Thân thể Thác Nại Nhĩ đã tiến nhập vào phạm vi lĩnh vực của Lâm Dịch.

Bên trong lĩnh vực, Lâm Dịch chính là thần, toàn bộ đều do hắn khống chế. Mặc dù mắt thường sẽ nhìn không thấy thân ảnh của Thác Nại Nhĩ. nhưng lĩnh vực không bao giờ gạt người. Cảm nhận được Thác Nại Nhĩ đã tiến vào lĩnh vực của mình, Lâm Dịch quát lớn một tiếng:

- Định!

Chỉ thấy tại một nơi trong lĩnh vực màu xanh da trời của Lâm Dịch đột nhiên tuôn ra một cỗ thủy mô (màng nước). Thác Nại Nhĩ mang theo sự kinh hãi vì thân thể hắn hoàn toàn đã bị màng nước bao trùm.

Hai mắt Thác Nại Nhĩ trợn lên, chỉ thấy thân thể hắn kịch liệt run rẩy. Vô số điện xà màu tím tuôn ra từ cánh tay của hắn như muốn phá vỡ thủy mô của Lâm Dịch.

Từ cánh tay của Thác Nại Nhĩ, điện xà màu tím phát ra những thanh âm như sấm nổ. Dưới tình huống này, từng đạo điện xà công kích bình đài vốn đã gập ghềnh hiện lên những hố đen đã bị cháy.

Hai mắt của Thác Nại Nhĩ lúc này tràn ngập tơ máu, biểu lộ lúc này như không thể hít thở được, dần dần khuôn mặt của hắn tím bầm như gan heo. Hắn há to miệng, tựa hồ muốn hô hấp, nhưng thủy mô trong lĩnh vực của Lâm Dịch lập tức bài trừ dưỡng khí bên ngoài của Thác Nại Nhĩ.

Chỉ một lát sau, thân hình Thác Nại Nhĩ đã bắt đầu run rẩy, cái miệng há hốc mang theo biểu tình ngáp ngáp. Đôi mắt tràn ngập tơ máu mang theo sự hối hận và sợ hãi vô cùng. Điện xà trên người hắn bắt đầu chạy toán loạn. Tuy rằng lĩnh vực của Lâm Dịch là thủy hệ, nhưng không hề có chút nước nào. Chỉ là một không gian cùng loại với thế giới nước mà thôi, vì thế điện không có cách nào dẫn đi xa được. Chỉ cần điện xà tản ra ngoài, cách thân thể Thác Nại Nhĩ chừng mười thước sẽ biến mất không còn gì.

Mãi cho đến lúc này, Khắc Lý Tư mới kịp phản ứng. Hắn lập tức quát to:

- Lâm Dịch! Dừng tay lại!

Nhưng trên mặt Lâm Dịch không hề có chút biểu lộ nào, nghe thấy Khắc Lý Tư quát lên. Lâm Dịch lạnh lùng nhìn về phía hắn nói:

- Ngươi cũng không phục?

Khắc Lý Tư chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, dưới ánh mắt lạnh như băng của Lâm Dịch. Sắc mặt Khắc Lý Tư trở nên tái nhợt không còn chút máu. Trong lúc nhất thời, không thể nói được lời nào…

Thời gian dần trôi qua, điện xà trên người Thác Nại Nhĩ càng ngày càng nhỏ cho đến khi bắt đầu biến mất. Hai mắt hắn trợn lên, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi và thống khổ vô cùng. Khuôn mặt của hắn sớm đã bị móng tay cào cấu biến thành huyết nhục mơ hồ, hiện tại Thác Nại Nhĩ là một thi thể nằm trong thủy mô, thỉnh thoảng giãy giụa một chút.

Cái chết của Thác Nại Nhĩ khiến cho sắc mặt của mọi người biến đổi. Ánh mắt của tất cả nhìn Lâm Dịch với sự sợ hãi.

Bọn họ đã từng thấy người chết, trên thực tế bàn tay của họ còn giết nhiều người hơn Lâm Dịch. Nhưng họ chưa từng thấy cái chết tàn khốc như vậy bao giờ.

Cái miệng há hốc của Thác Nại Nhĩ trước khi chết, ánh mắt sợ hãi và thống khổ hiện ra trong đầu bọn họ. Cái chết do không thể hít thở khiến tràng diện trở nên yên tĩnh đến quỷ dị.

Cho tới khi thân thể Thác Nại Nhĩ hoàn toàn bất động, không còn giãy dụa nữa thì thủy mô và lĩnh vực trên người hắn mới biến mất. Mà lúc này, Lâm Dịch nhìn về phía học viện dị năng lạnh lùng hỏi:

- Còn có ai không phục?

Tất cả những người thuộc học viện dị năng đột nhiên biến sắc…Nhưng không một ai dám mở miệng phản bác…

22-03-2013, 11:10 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

143. Chương 191-192: Thiên Vị!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Ai còn không phục, xin mời nói ra.

Ánh mắt của Lâm Dịch lạnh lùng mà hờ hững nhìn lướt qua đám người đang có biểu tình sợ hãi của học viện dị năng, hắn hờ hững hỏi lại.

Sắc mặt Khắc Lý Tư trở nên trắng bệch, chợt đôi mắt hắn hiện lên sự giận dữ. Hắn lạnh lùng nói:

- Ngươi đang dùng thân phận lĩnh vực dị năng giả uy hiếp chúng ta hay sao?

Tuy rằng trong nội tâm Khắc Lý Tư đối với Lâm Dịch rất là kiêng kị, nhưng khi Lâm Dịch nói ra những lời này chính là hoàn toàn khiêu khích học viện dị năng.

Phải biết, bây giờ đang ở chung quanh có rất nhiều thế lực lớn trên đại lục. Nếu như lúc này đám người Khắc Lý Tư lựa chọn thỏa hiệp thì tên tuổi của học viện dị năng coi như bị phá huỷ hoàn toàn.

Khắc Lý Tư có thể e ngại Lâm Dịch, nhưng học viện dị năng của hắn thì không.

Lâm Dịch đạm mạc nhìn Khắc Lý Tư, hắn hỏi:

- Cái gì gọi là uy hiếp?

Khắc Lý Tư trừng mắt, khuôn mặt âm trầm nói:

- Lâm Dịch! ta thừa nhận lĩnh vực dị năng giả vô cùng cường đại. Nhưng cho dù như thế thì ngươi cũng chỉ có một mình, nếu chúng ta bất kể giá nào cũng muốn đấu với ngươi thì chắc chắn ngươi sẽ không sống tốt.

Lâm Dịch nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Vậy à? Thế thì các ngươi cùng lên cả đi.

Tràng diện lập tức trở nên ồn ào! Tất cả mọi người nhìn Lâm Dịch với vẻ ngốc trệ, họ hoàn toàn không rõ đầu óc của Lâm Dịch có phải bị ngấm nước hay không? Hắn chỉ với sức mạnh của một người mà dám khiêu chiến với toàn bộ người của học viện dị năng hay sao?

- Lâm Dịch!!

Một thanh âm nữ nhân mang theo vẻ tức giận vang lên. Lâm Dịch không khỏi đưa mắt nhìn về phía đó, hắn ngẩn ngơ nhìn Thủy Linh Lung.

Lúc này, biểu tình trên mặt nàng rõ ràng rất tức giận nhìn Lâm Dịch. Khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà hiện lên một tầng đỏ ửng. Thấy thái độ của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch bộc lộ tính trẻ con, hắn cúi đầu xuống đi sang một bên.

Thủy Linh Lung cả giận hừ một tiếng, sau đó hít sâu một hơi, quay đầu nói với Khắc Lý Tư:

- Ta thay mặt Lâm Dịch xin lỗi học viện dị năng …Vừa rồi là do Thư Mộng là bạn bè thanh mai trúc mã với hắn, chứng kiến nàng gặp nguy hiểm, vì thế Lâm Dịch mới nhịn không được mà ra tay tương trợ. Hơn nữa, hắn cũng không biết hiệp nghị giữa chiến sĩ và dị năng giả. Cuối cùng, do Thác Nại Nhĩ nói năng khinh người quá đáng, bất quá nói như thế nào thì chúng ta cũng sai. Danh ngạch của Thư Mộng sẽ do chúng ta cung cấp, quyết định như vậy đi.

- Cứ như vậy mà được sao? Chẳng lẽ cái chết của Thác Nại Nhĩ oan ức như vậy?

Khắc Lý Tư tức giận hừ một tiếng, con mắt oán hận nhìn Lâm Dịch không nói một tiếng nào. Đến lúc này, học viện dị năng của hắn thật sự muốn ngọc thạch câu phần.

- Điều này…

Thủy Linh Lung bị câu hỏi này khiến nàng nghẹn lời. Vừa rồi nàng cố ý đem trọng tâm câu chuyện dời khỏi sự tình Thác Nại Nhĩ là vì không muốn so đo với đối phương, tạo cho đối phương một cái bậc thang để bảo vệ Lâm Dịch. Tuy rằng trong nội tâm nàng rất tức giận đối với hành động giết chết Thác Nại Nhĩ của Lâm Dịch, nhưng trong lòng vẫn luôn đứng về phía hắn.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, nói:

- Học viện Ngũ hành của chúng ta sẽ rời khỏi lần tranh đoạt danh ngạch này, ba danh ngạch còn lại của dị năng giả sẽ thuộc về dị năng học viện toàn bộ. Như vậy…ổn thỏa chứ?

Nghe thấy Thủy Linh Lung nói, tràng diện lập tức trở nên ồn ào. Không ai ngờ rằng Thủy Linh Lung có thể quyết đoán nói ra những lời này.

Mấy người Bác Luân Lợi lập tức biến sắc nhìn Thủy Linh Lung nói:

- Điều này sao có thể được?

Sắc mặt Thủy Linh Lung trầm xuống, nàng khẽ quát:

- Có gì mà không thể?

Ba Lạp Nhĩ cả giận nói:

- Dựa vào cái gì mà bởi vì Lâm Dịch, ngay cả tư cách tham dự danh ngạch chúng ta cũng không có.

Thủy Linh Lung cả giận nói:

- Ba Lạp Nhĩ, lời này của ngươi là có ý gì? Lâm Dịch là người của học viện chúng ta. Tuy rằng việc này sai là do hắn, nhưng chúng ta là một đoàn đội.

Đến lúc này, nội bộ của học viện Ngũ Hành đã xảy ra xung đột.

Ba Lạp Nhĩ tức giận hừ một tiếng nói:

- Hắn chỉ mới tiến vào học viện Ngũ Hành được bốn tháng, trước kia chính là người của Tông Phạm. Ngươi cho là hắn có thể tin được sao? Lần này hắn đột nhiên xuất thủ, nói không chừng là do bị Tông Phạm giật dây.

Lời vừa nói ra ngay lập tức dẫn tới một hồi ồn ào. Lĩnh vực dị năng giả trong truyền thuyết này còn là một gã chiến sĩ sao?

Người của Tông Phạm không ngờ học viện Ngũ Hành lại hắt nước bẩn vào người mình, lập tức nguyên một đám trợn mắt nhìn nhau.

- Con mẹ nó! Lời này của ngươi có ý tứ gì hả? Dám nói Tông Phạm phái người tới học viện của ngươi là nội gián sao?

Sơn Lực tính tình nóng nảy nhất, hắn lập tức hét lớn. Lúc này, chiến văn vẫn còn, thân cao tới ba thước, hắn đạp mạnh chân khiến mặt đất chấn động. Ba Lạp Nhĩ lạnh lùng hỏi Sơn Lực:

- Lâm Dịch trước kia là không phải người của Tông Phạm các ngươi sao? Nếu như vậy, hắn tới học viện của chúng ta làm gì? Phải biết rằng lộ trình giữa Khắc Lâm hành tỉnh cùng Lý Khắc hành tỉnh ít nhất cũng có mấy tỷ km, Lâm Dịch nói rằng, hắn bị con chuột kia mở ra không gian thông đạo truyền tống tới Cấm Kị Sâm Lâm. Nhưng tại sao chuột kia lại làm như vậy? Các ngươi ai đã từng nghe nói con chuột kia mở thông đạo đưa người đi tới một địa phương cách mấy tỷ km chưa? Điều này thật sự khiến cho người ta rất khó tin tưởng, có khi là hắn thông qua không gian truyền tống đi tới hành tỉnh Đạt Lý Khắc. Mà không gian truyền tống, ta nhớ không lầm, tại hành tỉnh Khắc Lâm, chỉ có thế lực như Tông Phạm các ngươi mới được sử dụng.

Vì một cái danh ngạch có thể trở thành Thánh cấp. Ba Lạp Nhĩ lúc này đã bất chấp tất cả, bằng mọi giá phải đoạt được. Hiện tại, Lâm Dịch giống như một điều tai họa, ai dính vào hắn chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Lâm Dịch đã sớm ngây dại. . . Hắn nhìn Ba Nhĩ Lạp với vẻ không thể nào tin nổi. Vừa lúc nãy, người này còn trò chuyện vui vẻ với mình, vậy mà hiện giờ khi gặp chuyện không may liền phủi sạch quan hệ, còn nói ra những lời như vậy.

Mình rốt cuộc làm sai cái gì? ? Lâm Dịch ngơ ngác tự hỏi bản thân mình,

Thư Mộng không nên cứu ư ? Có phải cái tên Thác Nại Nhĩ hung hăng càn quấy không nên giết sao? Lâm Dịch hoàn toàn không rõ chính mình làm sai chỗ nào. Chỉ có thể như vậy ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Thủy Linh Lung sớm đã nổi giận, nàng quát to với Ba Lạp Nhĩ.

- Đó là chuyện của trước kia. Ai nói đệ tử của Tông Phạm sau khi dị năng thức tỉnh thì không được sang học viện Ngũ Hành để học? Lại nói, nếu Lâm Dịch chính là kẻ nằm vùng của Tông Phạm, thì hắn có cần phải làm vậy không? Danh ngạch của dị năng giả và chiến sĩ đã được quy định. Cho dù hắn có phá hư thì Tông Phạm có được chỗ tốt gì? Lâm Dịch không biết quy tắc cũ, chẳng lẽ sư trưởng của hắn lại không biết?

Ba Lạp Nhĩ lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Biết đâu đây lại là một trong những quỷ kế của Tông Phạm. Mục đích của họ chính là muốn học viện Ngũ Hành chúng ta và học viện dị năng tàn sát lẫn nhau. Ngươi không phải không biết thế lực sau lưng Tông Phạm là gì? Mục đích như vậy rất rõ ràng.

Thủy Linh Lung cả giận nói:

- Ý của ngươi là Tông Phạm sớm đã biết được quy tắc mới của lần tranh đoạt danh ngạch năm nay.

Ba Lạp Nhĩ sững sờ, khuôn mặt đỏ lên, hắn hừ lạnh một tiếng nói:

- Tông Phạm biết trước cũng không có gì kỳ quái. Dù sao thế lực sau lưng họ, ta tin rằng trong lòng ai cũng minh bạch,

- Ngươi…!!!

Sắc mặt Thủy Linh Lung tím bầm lại, nàng chỉ thẳng vào mặt Ba Lạp Nhĩ mà không thể nói thành lời. Thật không ngờ, một người trong đội ngũ luôn đoàn kết của mình, khi đối mặt với sức hấp dẫn từ Thánh cấp lại trở thành người như vậy.

- Ta muốn nói một câu công đạo a!

Một thanh âm nhàn nhàn từ bên kia truyền đến. Tất cả mọi người đều quay mặt về phía bên đó. Người vừa lên tiếng chính là vị thanh niên Thánh cấp.

- Quy định mới kỳ thực là do ta nhất thời hứng thú mới đưa ra. Cho nên trước đó, ngoại trừ ta ra, không một ai có thể biết trước.

Vị thanh niên Thánh cấp điềm đạm nói, đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại trên người Ba Nhĩ Lạp, hắn thản nhiên hỏi:

- Ngươi không phải muốn nói, ta cũng là kẻ nằm vùng của Tông Phạm chứ?

Sắc mặt Ba Nhĩ Lạp đại biến, dù cho hắn thêm một trăm cái lá gan, hắn cũng không dám gật đầu. Phải biết rằng, tuy người này cũng là Thánh cấp, nhưng không phải là Thánh cấp bình thường có thể so sánh. Bên trong Thánh cấp, hắn chính là người có trình độ cao nhất. Lập tức, Ba Nhĩ Lạp run rẩy, cung kính nói:

- Không… Không dám… Tiểu nhân cũng chỉ suy đoán mới nói như vậy, kính xin đại nhân tha thứ…

Trong lúc nói chuyện, sắc mặt hắn đã tái nhợt như tờ giấy.

Thanh niên Thánh cấp tiếp tục nhìn hắn mà không nói gì. Sau đó, mới chuyển hướng nhìn về phía Lâm Dịch đang còn ngơ ngác hỏi:

- Ngươi tên là Lâm Dịch?

Lâm Dịch đang thừ người ra đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi động, hắn lập tức thanh tỉnh lại. Thanh âm của Thánh cấp vang lên bên tai, hắn không khỏi nhìn lại, thấy vẻ mặt của Trương Tạp cùng Thư Mộng đầy kích động vẫy tay với mình, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Bất kể như thế nào, cũng không phải tất cả mọi người đều từ bỏ hắn.

Lâm Dịch chắp tay, cung kính nói:

- Đúng vậy đại nhân. Ta chính là Lâm Dịch.

Trên mặt vị thanh niên Thánh cấp lộ ra vẻ tươi cười, hắn gật đầu hỏi:

- Tự ngươi nói đi. Ngươi có phải là kẻ nằm vùng của Tông Phạm hay không?

Những người khác nghe thấy Thánh cấp hỏi Lâm Dịch như thế, đều kinh ngạc nhìn hắn. Họ không thể nào hiểu nổi, Lâm Dịch có chỗ nào đáng giá mà ngay cả Thánh cấp đại nhân cũng giúp hắn giải vây.

Lâm Dịch nghe vậy, cảm xúc lại trầm xuống, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Thủy Linh Lung đang vui mừng, nhìn Ba Nhĩ Lạp mặt xám như tro tàn…Sau đó chậm rãi lắc đầu, sau đó đem sự tình mình tiến vào học viện Ngũ Hành như thế nào, kể lại một lần.

Vị thanh niên Thánh cấp nghe Lâm Dịch nói xong có chút kinh ngạc nói:

- Thì ra là như vậy.

Sau đó hắn nhẹ nhàng gật đầu rồi thản nhiên nói tiếp:

- Quy tắc của trận đấu, các ngươi đều hiểu cả. Bất kể dùng phương pháp gì có thể đến bên cạnh ta, tức là đã thành công. Trong lúc thi đấu, có chết mấy người cũng là việc khó tránh khỏi. Chuyện này những lần lựa chọn danh ngạch trước đó cũng từng xảy ra. Hiệp nghị gì đó là chuyện của các ngươi, nhưng ta không hi vọng vì cái đó mà ảnh hưởng tới kế hoạch của ta.

Trong lòng tất cả mọi người chấn động, lời của thanh niên Thánh cấp rõ ràng có ý thiên vị Lâm Dịch. Bọn họ cảm thấy hiếu kỳ với thân phận của Lâm Dịch, đến tột cùng Lâm Dịch có chỗ nào đặc biệt khiến cho Thánh cấp thiên vị như thế? Chẳng lẽ chỉ vì đối phương có thân phận lĩnh vực dị năng giả sao?

Sắc mặt đám người Khắc Lý Tư biến ảo bất định, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói ra.

Vị thanh niên Thánh cấp ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi thản nhiên nói:

- Tiếp tục đi.

Lời của Thánh cấp đại nhân vừa nói xong, vẫn không có ai hành động trước. Quy tắc nhìn như rất đơn giản, nhưng hiện tại lại càng thêm phức tạp.

Đầu tiên là Trương gia Nam Á lợi dụng lúc mọi người chém giết đỏ mắt mà tiến lên chiếm ba cái danh ngạch. Sau đó Thư Mộng nhờ lĩnh vực cường đại của Lâm Dịch thủ hộ. Nếu nói lúc này, ai có thể lên được bình đài thì người đó không thể nghi ngờ chính là Lâm Dịch.

Lĩnh vực dị năng giả thật sự là quá mức thần kỳ. Sau khi đỡ hơn hai mươi đạo công kích màu tím, còn tiếp tục giết chết Thác Nại Nhĩ, cuối cùng Thánh cấp đại nhân ra mặt. Không thể không nói, trong suy nghĩ của mọi người, Lâm Dịch chắc chắn đã có một danh ngạch rồi.

Mà lúc này, vì hiệp nghị dang ngạch giữa chiến sĩ và dị năng giả do Lâm Dịch chen chân vào, khiến cho sự việc trở nên rắc rối.

Một người trong đám chiến sĩ hét lớn về phía dị năng giả:

- Hiệp nghị cuối cùng có tính hay không?

Rất rõ ràng, chủ đề lại được dời về vấn đề danh ngạch.

22-03-2013, 11:12 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

144. Chương 193-194: Chính Thức Chiến Đấu!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Biểu tình của mấy người Khắc Lý Tư biến ảo cực nhanh. Vừa rồi bọn họ muốn ôm tâm tư ngọc thạch câu phần với Lâm Dịch, nhưng bởi vì Thánh cấp đại nhân đột nhiên ra tay, vì thế Khắc Lý Tư không dám tiếp tục trêu chọc Lâm Dịch nữa. Nếu không…dám làm mất mặt mũi của Thánh cấp đại nhân thì hậu quả là gì, không cần nghĩ cũng biết. Bọn họ cân nhắc một chút về lực lượng lĩnh vực cường đại của Lâm Dịch. Vừa rồi là do lửa giận công tâm vì thế không suy nghĩ nhiều, hiện giờ đầu óc thanh tỉnh hơn hắn cũng minh bạch một điều. Nếu như Lâm Dịch tiếp tục cứng rắn ngạnh kháng thì người chịu thiệt cuối cùng chính là bọn họ.

Khắc Lý Tư cắn răng, sắc mặt âm trầm nói với Thủy Linh Lung:

- Những lời vừa rồi của ngươi nói còn có tác dụng chứ?

Thủy Linh Lung trầm mặc một chút, nàng không khỏi nhớ lại những lời mà Lạp Cổ Kỳ đã nói với chính mình.

- Bất kể tình huống nào cũng phải cam đoan cho Lâm Dịch được an toàn.

Lâm Dịch không phải là người không phân biệt được công hay tư. Nếu như tính cách của nàng như vậy, Lạp Cổ Kỳ sớm đã không cho nàng dẫn đầu đội ngũ. Tuy rằng trong lòng nàng rất thiên vị Lâm Dịch, nhưng nếu không có những lời dặn dò của Lạp Cổ Kỳ trước khi đi, nàng cũng không buông tha tư cách tranh đoạt danh nghạch. Dù sao, tuy rằng đứng trên lập trường của Lâm Dịch, hắn không làm sai điều gì, nhưng nếu xét lập trường của học viện Ngũ Hành thì hắn đã sai.

Nếu lúc này, mình không giúp Lâm Dịch thì khả năng duy nhất chính là Lâm Dịch sẽ đại chiến với học viện dị năng một trận. Mặc cho Lâm Dịch có cường hãn như thế nào, nhưng chắc chắn không thể là đối thủ của bảy tên dị năng thủ hộ. Muốn bảo vệ Lâm Dịch, phương pháp hữu hiệu mà trực tiếp nhất chính là buông tha tư cách tranh đoạt danh ngạch của Ngũ Hành học phủ.

Trong lúc Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, chuẩn bị nói chuyện. Lâm Dịch lại mở miệng.

- Thư Mộng dưới sự trợ giúp của ta mà chiếm được một cái danh ngạch, vì thế chuyện ta tùy tiện ra tay là không đúng. Tranh đoạt danh ngạch phía sau, ta không tham gia nữa.

Sau khi ngơ ngác một hồi, cuối cùng Lâm Dịch cũng minh bạch mọi chuyện rắc rối đều là từ hắn mà ra. Lâm Dịch không phải kẻ ngốc, trước khi xuất thủ tương trợ Thư Mộng chỉ là hành vi vô thức. Bởi vì trong ấn tượng của hắn, Thư Mộng là một nữ tử phi thường nhu nhược. Thử hỏi, hơn hai mươi đạo năng lượng cùng công kích Thư Mộng như vậy, Lâm Dịch sao có thể không do dự mà xông tới.

Hắn căn bản không biết Chiến Sĩ cùng dị năng giả có hiệp nghị gì đó. Với suy nghĩ của hắn, mình ra tay hỗ trợ bằng hữu, chẳng lẽ là sai sao? Hắn hoàn toàn không ý thức được, trận doanh bất đồng thì không thể hỗ trợ nhau, nếu là như thế sẽ phá hư cân bằng giữa chiến sĩ và dị năng giả.

Bởi vì quy định đó dùng để hạn chế sự cường đại của dị năng giả, tất cả các danh ngạch phải được chế định rõ ràng. Thậm chí trong quá trình hỗn chiến vừa rồi, không có một chiến sĩ nào nào động thủ với dị năng giả. Đây chính là biểu hiện của việc song phương tuân thủ hiệp nghị. Nếu như dị năng giả tùy tiện ra tay cứu chiến sĩ thì quy tắc này còn gì để chế định nữa.

Nhưng mà vừa rồi, Ba Lạp Nhĩ cùng Thủy Linh Lung tranh luận, Lâm Dịch đã hiểu rõ một điều. Nguyên bản sự tức giận đối với Ba Nhĩ Lạp cũng trở thành áy náy. Dù sao, nếu đứng trên lập trường của Ba Nhĩ Lạp thì hắn cũng không có làm gì sai. Người có lỗi chính là mình, phải tự chịu trách nhiệm. Mặc dù là đồng đội, nhưng người ta hoàn toàn không có nghĩa vụ phải giúp ngươi thừa nhận điều gì.

Trong nháy mắt này, Lâm Dịch đột nhiên hiểu rõ một điều, thế giới này không như mình nghĩ. Đôi khi với mình, sự việc đó là đúng, nhưng nếu đứng trên lập trường khác thì nó lại là một chuyện hoàn toàn sai lầm.

Không có chuyện nào đúng tuyệt đối, cũng không có gì là sai tuyệt đối. Thanh âm dạy bảo hơi phiền muộn của Lâm Cường lại vang lên trong đầu Lâm Dịch.

- Dựa vào cái gì mà nói ngươi có thể nói ngươi chiếm được danh ngạch? Ngươi có tư cách gì để phân phối danh ngạch?

Một người của học viện dị năng rõ ràng rất hận Lâm Dịch, lời nói của Lâm Dịch vừa dứt, hắn lập tức nói với giọng lạnh lùng.

Nhưng mà lúc này Lâm Dịch lại không có tức giận, mà chỉ là lắc đầu nói:

- Chính như theo lời các ngươi trước kia, danh ngạch không phải do mỗi bên hai cái. Bốn cái phải cạnh tranh công bằng, như vậy ta muốn hỏi ngươi, ngươi có thấy được ta có khả năng chiếm được một cái danh ngạch hay không?

Người nọ nghe vậy lập tức nghẹn lời. . . Hoàn toàn chính xác, thực lực của Lâm Dịch đã biểu hiện rất rõ. Chuyện danh ngạch với hắn chỉ đơn giản giống như lấy đồ trong túi áo.

Khắc Lý Tư khoát tay áo, ngăn người phía sau đang muốn nói tiếp. Hắn lạnh lùng nhìn Lâm Dịch nói:

- Đúng vậy. Dùng lĩnh vực dị năng giả của ngươi, việc muốn chiếm lấy một cái danh ngạch không phải là việc khó. Nhưng theo lời ngươi nói, tranh đoạt danh ngạch phải dựa vào bản lĩnh thực sự. Nếu ngươi nguyện ý đem danh ngạch của mình tặng cho nữ nhân kia, chúng ta cũng không có gì để nói.

Lời vừa dứt, hắn quay sang nói với các chiến sĩ:

- Các ngươi cũng đã nghe rõ ràng. danh ngạch vừa rồi là của Lâm Dịch đổi cho nữ nhân đó, coi như là danh ngạch của dị năng giả chúng ta. Hiệp nghị vẫn có tác dụng như cũ.

Lúc này, người bên phe chiến sĩ mới gật nhẹ đầu.

Nhưng cũng chính lúc này, Thư Mộng vẫn đang kích động đứng bên cạnh thanh niên Thánh cấp nhìn Lâm Dịch hừ lạnh một tiếng. Chỉ thấy nàng đột nhiên nhảy từ trên bình đài xuống.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nàng, Thư Mộng chậm rãi rơi xuống đất, sau đó đi thẳng tới bên cạnh Lâm Dịch.

Khuôn mặt nàng mang theo sự kinh ngạc, cẩn thận nhìn Lâm Dịch. Thật lâu về sau nàng mới nhẹ nhàng nói:

- Diệp tử…

Lâm Dịch ngẩn người hỏi:

- Sao nàng có thể nhận ra ta?

Thư Mộng không vui nói:

- Ai bảo ngươi đi giúp ta? Chẳng lẽ với thực lực của ta mà không tranh được một danh ngạch sao?

Trong miệng nàng tuy rằng nói lời tức giận như vậy, nhưng thần sắc lại không biểu lộ như thế.

Lâm Dịch ngẩn người ra, sau đó hắn gãi đầu xấu hổ cười nói:

- Đây là do quá khẩn trương mà thôi. Đúng rồi, Trương Tạp cũng ở trên đó sao?

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt hắn hướng về phía bình đài của Thánh cấp, chỉ thấy vẻ mặt của Trương Tạp kích động đang vẫy tay với hắn.

Thư Mộng cười nhẹ nói:

- Tên kia vốn cũng muốn xuống, nhưng bị thúc thúc của hắn bắt được, bằng giá nào cũng không chịu thả.

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên thần sắc cảm kích. Trương Tạp thấy Lâm Dịch nhìn mình liền vẫy tay với hắn, sau đó quay lại nói với người thanh niên lười biếng điều gì đó, nhưng tay của người này vẫn túm chặt khuỷu tay của Trương Tạp không chịu buông ra.

Lâm Dịch lập tức hô to:

- Trương Tạp. Ta sẽ đi lên đó ngay.

Thanh âm của Lâm Dịch khiến Trương Tạp đang giãy dụa liền dừng lại, sau đó dùng sức gật nhẹ đầu. Tám năm không gặp, nhưng tình cảm giữa hai huynh đệ họ dường như không có chút biến hóa nào.

Thư Mộng đạm mạc nhìn về phía,sau đó nói với Lâm Dịch:

- Mọi người vừa rồi tranh đấu đơn giản là vì ta được Lâm Dịch trợ giúp mới đoạt được danh ngạch. Hiện tại ta đã đi xuống, số lượng danh ngạch cũng trở lại như trước, hiện tại Lâm Dịch cũng có tư cách tranh đoạt danh ngạch chứ?

Không ngờ vào lúc này, Thư Mộng lại nhảy xuống, phải biết rằng Ma Nguyên động quật là sự tình mà tất cả mọi người đều mơ ước. Trước đó, Lâm Dịch vì Thư Mộng mà bỏ qua tư cách cướp đoạt danh ngạch, hiện tại Thư Mộng lại vì Lâm Dịch mà bỏ qua cơ hội đã tới tay.

Một chiến sĩ lên tiếng hỏi:

- Vậy bây giờ, Thư Mộng sẽ thuộc trận doanh nào? Là chiến sĩ hay là dị năng giả?

Vấn đề này lập tức khiến cho Khắc Lý Tư hừ lạnh một tiếng, hắn nói:

- Thư gia là người của chiến sĩ. Vừa rồi do Lâm Dịch xuất thủ tương trợ mà nàng mới được tính là danh ngạch của dị năng giả. Hiện tại nàng đã trở lại, danh ngạch tự nhiên trả lại, thì bản thân nàng đương nhiên cũng phải thuộc trận doanh chiến sĩ.

Chúng chiến sĩ nghe Khắc Lý Tư nói, tất cả đều cảm thấy vô cùng chính xác. Bất kể bản thân Thư Mộng có thuộc tính gì thì nàng cũng là người của Thư gia, mà trong vài vạn năm nay, Thư gia luôn thuộc phe chiến sĩ.

Huống hồ, không đến tình huống tất yếu, họ cũng không muốn đối địch với dị năng giả. Lúc này Thư Mộng chủ động bỏ qua danh ngạch vừa đoạt được, bọn họ đương nhiên không có lý do gì để tính toán những điều này.

- Ngươi lên trước đi, ta lập tức tới ngay.

Đột nhiên Lâm Dịch quay sang nói với Thư Mộng. Thư Mộng hơi ngẩn người ra, sau đó gật nhẹ đầu, lạnh nhạt xoay người đi. Hoàn toàn không để ý tới các chiến sĩ khác đang sôi sục chiến đấu, nàng chậm rãi đi về phía vách núi.

Sau khi nhìn nàng một cái, Lâm Dịch quay người đi về phía Ngũ Hành học phủ, hắn cúi đầu nói với Thủy Linh Lung:

- Thực xin lỗi!

Thủy Linh Lung thở dài một hơi, miễn cưỡng cười cười nói:

- Không có việc gì. Mọi chuyện đều đã đi qua

Lâm Dịch ngẩng đầu gật nhẹ đầu. Sau đó đối mặt với bốn gã lão sư Ngũ Hành học phủ, hắn cúi người nói:

- Xin lỗi mọi người.Vì Lâm Dịch ta mà chút nữa học phủ đã buông tha tư cách tranh đoạt danh ngạch.

Mấy người Ba Lạp Nhĩ hiển nhiên vẫn còn tức giận Lâm Dịch, nhưng thấy thái độ của hắn lúc này đúng là vẫn thuộc đội ngũ của mình. Họ khẽ hừ một tiếng, coi như đã tiếp nhận lời xin lỗi của Lâm Dịch.

Chỉ có Khải Hi cười hì hì rồi nói:

- Lâm Dịch, ngươi cũng đừng trách Ba Lạp Nhĩ. Tên này luôn nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Lâm Dịch gật nhẹ đầu, nói với Ba Lạp Nhĩ với giọng chân thành:

- Là do Lâm Dịch lỗ mãng khiến cho các vị đạo sư suýt chút nữa mất đi cơ hội tiến vào Ma nguyên động quật. Lâm Dịch biết sai rồi, kính xin Ba Lạp Nhĩ lão sư tha thứ.

Nói xong , hắn lại cúi người thật sâu với Ba Lạp Nhĩ .

Lần này, Ba Lạp Nhĩ đỏ mặt lên, hắn gãi đầu nói:

- Cũng mong ngươi bỏ qua những lời nói trong lúc tức giận vừa rồi của ta.

Ba Lạp Nhĩ đương nhiên đang nói đến chuyện nằm vùng của Tông Phạm. Lâm Dịch gật nhẹ đầu, sau đó mới hít sâu một hơi nói với mấy người:

- Nói thật, lúc nghe thấy Ba Lạp Nhĩ lão sư nói như vậy, ta thực sự rất đau lòng. Ta đã lựa chọn học viện Ngũ Hành, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện có lỗi với học viện. Chuyện ngày hôm nay là sự lỗ mãng của ta, cho nên ta chân thành xin lỗi chư vị, nhưng về sau xin chư vị đừng nói những lời khiến cho người ta phải thất vọng đó nữa.

Sự tình đã được giải khai, không còn tồn tại vấn đề gì. Ba Lạp Nhĩ nghe Lâm Dịch nói cũng cảm thấy xấu hổ xin lỗi hắn. Khải Hi ở bên cạnh cười hì hì nhìn mọi người hòa giải. Chỉ một lát sau, vết rách đã hoàn toàn khăng khít trở lại.

- Tốt rồi, chiến đấu chân chính, phải bắt đầu…

Thủy Linh Lung lạnh lùng nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Khắc Lý Tư. Hai học viện dị năng đã chính thức quyết đấu.

- Còn muốn lập lại chiêu cũ sao?

Một chiến sĩ thấy Thư Mộng tiến về phía vách núi liền hét to. Chỉ thấy mấy đạo năng lượng màu tím từ trong đám chiến sĩ bay ra, đánh thẳng vào lưng Thư Mộng.

Chính vào lúc này, hơn mười tên chiến sĩ của Thư gia nhảy ra, năng lượng màu tím bùng nổ, toàn bộ số năng lượng muốn đánh tới Thư Mộng đều bị mười chiến sĩ này đánh tan,

Tràng diện lại một lần nữa trở nên hỗn loạn. Người bên phe chiến sĩ bắt đầu hỗn chiến.

Ngụy Kiếm cùng mấy người Tông Phạm ánh mắt giao nhau, sau đó đồng thời chạy về phía vách đá. Những người này đều là hảo hữu đã mấy chục năm, hiển nhiên mức độ ăn ý với nhau không cần nói bằng lời. Sau khi gia trì thêm chiến văn, lực lượng và tốc độ của họ gia tăng ba lần. Ngụy Kiếm và Diệp Khai thi triển cước bộ cực nhanh, cơ hồ chỉ thấy từng đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã nhảy lên không trung.

Lập tức có vài chục đạo tử sắc quang mang bay tới công kích Ngụy Kiếm cùng Diệp Khai ở trên không trung.

Tuy rằng lực lượng và tốc độ của hai người tăng gấp ba lần, nhưng đối mặt với hơn mười đạo công kích của chiến sĩ thất cấp chỉ có thể tránh né. Dù sao, bọn hắn cũng không có lĩnh vực lượng lượng thần kỳ như Lâm Dịch.

22-03-2013, 11:12 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

145. Chương 195: Tranh Đoạt! (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng hai người không trốn mà tiếp tục tiến về phía trước.

Những người ở đây đều là chiến sĩ thất cấp, suy tính quỹ tích tự nhiên là có chỗ độc đáo. Hơn nữa, mục đích của họ là bức hai người đi xuống mà không phải đánh bại họ. Vì thế công kích của những người này phần lớn là làm giảm tốc độ của họ. Nhưng thân hình còn lơ lửng giữa không trung, không thể mượn lực, do đó không thể tiếp tục nhảy lên cao.

- Phá!!!

Một tiếng hét to vang lên, chỉ thấy Sơn Lực lúc này giống như một thành lũy di động, hắn nhảy lên cao năng không theo sát mấy đạo công kích của các chiến sĩ. Thân hình cao lớn trên ba thước, một góc trên trán của hắn bỗng nhiên lóe lên hào quang màu vàng, đón những đạo năng lượng màu tím đang xông tới.

Oanh!

Trong tiếng ầm vang! Đạo năng lượng màu tím va chạm mãnh liệt với quang mang màu vàng trên trán Sơn Lực. Dư ba dùng mắt thường có thể nhìn thấy lan ra phía ngoài. Thân hình Sơn Lục cũng vì vậy mà rơi mạnh từ trên không trung xuống, trong tiếng nổ vang, bàn chân hắn đạp mạnh xuống đất tạo nên một cái hố to tướng.

Tuy rằng sau khi được chiến văn gia trì, lực lượng của Sơn Lực đã gia tăng rất nhiều, nhưng chắc chắn không thể mạnh hơn mười đạo công kích của các chiến sĩ hợp lại. Một kích này hắn chỉ ngăn cản được mấy đạo mà thôi.

- Diệp Linh!!!

Sơn Lực hét to một tiếng! Chỉ nghe sau lưng có thanh âm yêu kiều vang lên. Đột nhiên một thân ảnh nhỏ nhắn chợt nhảy lên cao.

Lúc này Diệp Linh nguyên bản không cao lắm, nhưng được chiến văn gia trì nhìn càng thêm cao gầy. Trong con mắt ti hí màu xanh lá tản ra hàn ý, chỉ thấy nàng hô nhẹ vài tiếng, hai chân nhanh chóng đá ra từng đạo năng lượng màu xanh lá. Hơn mười lần nhấc chân, cuối cùng một đạo năng lượng màu tím bay tới công kích khiến nàng bất đắc dĩ xoay trìn thân thể rơi xuống mặt đất.

Diệp Linh luân phiên công kích đã chặn lại khoảng mười đạo năng lượng màu tím, nhưng vẫn còn hơn mười đạo năng mượng màu tím khác đang đánh tới. Thân hình vừa rơi xuống thì một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn khác xông lên. Đúng là Thu Hân.

Lúc này mái tóc đen dài của nàng đã biến thành màu vàng óng ả. Một đạo ấn ký xuất hiện giữa hai hàng lông mày, trong ánh mắt của Thu Hân cũng toát ra ánh sáng vàng khiến cho người ta có một cảm giác thần thánh không thể khinh nhờn.

Chỉ thấy thân hình của nàng nhảy lên không trung, ngăng chặm đám năng lượng màu tím đang đánh tới. Thân hình nàng xoay tròn một cách mãnh liệt, năng lượng màu vàng cũng xoay theo hình thành một vòng tròn cách thân thể nàng ba thước. Một vài đạo năng lượng đánh trúng thân thể nàng, nhưng năng lượng màu vàng xoay tròn lập tức đánh bay chúng đi.

Chỉ là bản thân Thu Hân sau khi chống đỡ một chút cũng không thể chịu nổi, dù sao đây cũng là công kích của các chiến sĩ thất cấp. Nàng đã tiếp không ngừng nghỉ mười đạo năng lượng, thân hình liền rơi xuống mặt đất thở dốc.

Sau khi nàng vừa rơi xuống, Phi Dương đã nhảy lên cao.

Mái tóc đen dài đã biến thành màu xám, ngay cả ánh mắt của hắn cũng giống như tro tàn. Khí tức màu xám quấn quanh người hắn, chỉ thấy sau khi nhảy lên cao, hắn giang hai tay ra, một đoàn năng lượng màu xám xuất hiện trong tay hắn. Trong ánh mắt màu tro tàn lóe lên tia sáng mãnh liệt, hắn hét lớn:

- Phá!!!!!

Sau đó giống như dùng gậy đập thật mạnh về phía trước.

Lần này, lại có hơn mười đạo năng lượng màu tím bị đánh tan, sau khi bùng nổ, thân hình Phi Dương cũng suy sụp rơi xuống mặt đất.

Đến lúc này, công kích tới Ngụy Kiếm cùng Diệp Khai chỉ còn khoảng mười đạo.

Nhưng nếu như Ngụy Kiếm và Diệp Khai không đánh tan chúng thì kết quả cuối cùng là hai người bọn họ cũng rơi xuống mặt đất.

Đồng tử màu đỏ sậm của Ngụy Kiếm co rút lại, hắn quát to:

- Diệp Khai!!!

Diệp Khai ở bên cạnh hắn đã hiểu rõ và chuẩn bị kỹ càng.

Chỉ nghe Ngụy Kiếm quát lên một tiếng lớn. Thân hình đột nhiên dừng lại giữa không trung, năng lượng màu đỏ bùng nổ, nhưng Diệp Khai vẫn chưa đi tới. Ngụy Kiếm nắm hai tay lại hét lớn:

- Diệp Khai!

Diệp Khai lập tức minh bạch, hắn nhanh chóng đạp mạnh lên tay Ngụy Kiếm, hai người đồng thời phát lực, sau đó tách nhau ra. Điều bất đồng chính là thân thể Diệp Khai gia tốc vọt lên phía trên, còn Ngụy Kiếm thì rơi xuống dưới mặt đất.

Những chiến sĩ kia không ngờ hai người lại tự gia tốc cho nhau, lúc này thân thể Diệp Khai bỗng nhiên tăng tốc thoát khỏi sự công kích của đám năng lượng màu tím trong không trung,

Lúc này hắn chỉ còn cách bình đài của vị thanh niên Thánh cấp chừng mười thước. Dưới tình huống không thể mượn lực trên không trung, hắn hoàn toàn không có khả năng đặt chân lên bình đài.

Nói thì chậm, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh. Chỉ thấy đồng tử Diệp Khai màu xanh lá bỗng nhiên co rút lại. Tay phải hắn xuất hiện hư ảnh hư móng vuốt của sói đánh mạnh vào năng lượng màu tím.

Chưa kịp đánh vào vách núi, năng lượng màu tím va chạm với lực lượng của Diệp Khai và nổ tung.

Lực lượng của mười chiến sĩ thất cấp khiến cho Diệp Khai phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời thân thể hắn cũng bắn ngược lên trên, phương hướng chuẩn xác chính là bình đài của các Thánh cấp.

- Thành công rồi!

Thấy Lang Da cúi người đỡ Diệp Khai dậy, trên mặt Ngụy Kiếm hiện lên thần sắc hưng phấn.

Sáu người này phân công nhau, mỗi người phụ trách một khâu cuối cùng đã yểm trợ được Diệp Khai đi lên bình đài thành công.

Điều này nói thì rất dễ, nhưng làm thì vô cùng khó khăn. Phải biết rằng năng lượng công kích màu tím nhanh như thế nào? Trong quá trình này, chỉ cần một chút sơ sẩy, chắc chắn sẽ không thể thành công. Nhất là Ngụy Kiếm cùng Diệp Khai, lúc cuối cùng hai người phải mượn sức của nhau.

Chỉ cần chậm trễ một chút hoặc tốc độ Diệp Khai không nhanh thì năng lượng màu tím sẽ đánh tới ngay. Suy nghĩ một chút, có lẽ Diệp Khai cố ý muốn mượn lực phản chấn này để đặt chân lên bình đài, mặc dù thân thể hắn được chiến văn gia trì, nhưng Diệp Khai dù sao cũng không phải là chiến sĩ loại hình phòng ngự, vì thế không thể nào tiếp nhận công kích của mười tên chiến sĩ hợp lại.

Đến lúc này, lấy được danh ngạch đã có thêm bốn người, ba người củaTrương gia Nam Á. Học viện Tông Phạm một người. Vì thế danh ngạch cho các chiến sĩ chỉ còn lại bốn mà thôi. Chỉ là, lần này không một ai tỏ vẻ không phục.

23-03-2013, 12:03 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

146. Chương 196-199: Tranh Đoạt! (p2-5)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cho tới bây giờ, các chiến sĩ mới hiểu mục tiêu của mình là bình đài trên cao mà không phải là chém giết lẫn nhau. Rõ ràng vấn đề này, tất cả mọi người đều bắt đầu chuyển từ chém giết nhau sang chuyện tranh giành lên bình đài, không phải vạn bất đắc dĩ thì không đi tập kích đối phương.

So với chiến sĩ, tranh đấu của dị năng giả bình tĩnh hơn nhiều, nhưng trong đó ẩn chứa một làn ám sóng. Hai học viện lạnh lùng nhìn nhau.

Trên người Khắc Lý Tư nổi lên từng đạo lốc xoáy nhỏ, giống như là những cơn gió thoảng qua.

Người của học viện Ngũ Hành biến sắc, người hiểu rõ Khắc Lý Tư nhất chính là Khải Hi, Chỉ thấy thân hình hắn bùng nổ bắn ra những đạo quang mang màu vàng phóng thẳng lên trời, chúng bao phủ cả vách đá phía trước mặt.

Chuyện khiến cho người ta sợ hãi chính nhất đã xảy ra, các chiến sĩ đều muốn nhảy lên bình đài trên cao. Trừ phi thật sự đích bất đắc dĩ, đều không hề lẫn nhau công kích. . . Mà lúc này, đột nhiên một vầng hào quang màu vàng tràn tới, các chiến sĩ đang hăng hái xông lên chuẩn bị đặt chân lên bình đài, chợt cảm thấy một cỗ áp lực đánh úp tới, lập tức bình đài đang ở trước mặt bỗng nhiên biến mất, các chiến sĩ đã ở dưới mặt đất. Cũng vào lúc này, thân ảnh của Khắc Lý Tư bất ngờ xuất hiện trên không trung.

Trên người hắn lóe lên quang mang màu xanh mãnh liệt, dường như muốn chống cự lại lực hấp dẫn từ hào quang màu vàng của Khải Hi. Nhưng rốt cục cũng không còn biện pháp nào, sắc mặt hắn tái nhợt rơi xuống đất.

- Các ngươi đang làm cái gì vậy?

Một gã chiến sĩ đang chuẩn bị đặt chân lên bình đài, thì bị hào quang màu vàng kéo xuống dưới đất. Sắc mặt hắn đỏ bừng, phẫn nộ rống lên, con mắt đỏ hồng chứng tỏ hắn cực kỳ phẫn nộ.

Nguyên bản Khải Hi đang vui vẻ vì thấy Khắc Lý Tư tức giận, nhưng nghe thấy chiến sĩ đó hét to, hắn ngẩn người ra. Sau đó nhớ lại lúc nãy mình xuất thủ cũng kéo luôn cả họ xuống dưới. Lập tức Khải Hi xấu hổ cười trừ:

- Ách. . . Hắc hắc, ta cũng không có chú ý tới. . . Lần sau sẽ chú ý, lần sau sẽ chú ý. . .

Một gã chiến sĩ quát to:

- Dị năng giả các ngươi cuối cùng muốn cái gì? Chẳng lẽ thực sự cho là chúng ta sợ các ngươi sao? Vừa rồi ra tay giúp đỡ, hiện giờ lại muốn phá hỏng cuộc tranh đoạt danh ngạch của chúng ta sao?

Khải Hi vốn vô tâm nên mới lỡ tay, nhưng gã chiến sĩ lại cho rằng Khải Hi lợi dụng cơ hội để phá bọn họ, vì thế họ mới lớn tiếng quát mắng.

Thủy Linh Lung biến sắc khẽ nói:

- Các ngươi còn không biết xấu hổ trách cứ chúng ta? Ta hỏi các ngươi. Nếu như không phải vừa rồi chúng ta ra tay, thì chiến sĩ các ngươi chiếm được bao nhiêu danh ngạch hả?

Lời nói của Thủy Linh Lung lập tức khiến cho đám dị năng giả và chiến sĩ tỉnh ngộ. Vừa rồi rõ ràng có hơn mười chiến sĩ tiếp cận bình đài trên cao, nhưng nếu đã đặt chân lên thì làm sao có thể đi xuống? Phải biết, chế định giữa dị năng giả cùng Chiến Sĩ là do họ lén lút làm. Mà Thánh cấp Bạch đại nhân có nói, bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần đến bên cạnh hắn đầu tiên là đoạt được danh ngạch.

Sắc mặt đám người dị năng trầm xuống, lạnh lùng nhìn đám chiến sĩ.

Những chiến sĩ này bị Thủy Linh Lung nói cho nghẹn lời. Kỳ thật bọn hắn không phải là không có người nghĩ đến qua điểm ấy. . .Nhưng rất nhiều người ôm tâm tư chiếm đoạt danh ngạch, dù sao cũng đã lên bình đài, cho dù dị năng giả hay chiến sĩ cũng vậy. Ai chịu xuống đài?

Thủy Linh Lung lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Vẫn nên do phe dị năng giả chúng ta động thủ trước, chiến sĩ các ngươi làm sau đi.

Nói xong nàng nhìn mấy người Khắc Lý Tư trên mặt đất nói:

- Có một ít người đã không nhịn được nữa rồi.

Khắc Lý Tư hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm nói:

- Vậy thì bắt đầu đi.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, một cơn gió thoảng qua, thân ảnh hắn đã biến mất không thấy đâu nữa.

Khải Hi nhếch miệng cười nói:

- Còn muốn lập lại chiêu cũ sao?

Năng lượng màu vàng phóng thẳng lên trời bao phủ toàn bộ vách núi, thân ảnh Khắc Lý Tư lại hiện ra bên trong quang mang màu vàng óng ánh.

- Buông ra cho ta!!!

Rất hiển nhiên, Khắc Lý Tư muốn phóng tay đánh cược một lần. Sắc mặt hắn đỏ lên, bỗng quát to một tiếng. Chỉ thấy toàn thân hắn bộc phát một luồng ánh sáng màu xanh và màu xám, hai màu trộn lẫn với nhau trên không trung và nổ tung.

Khải Hi biến sắc, hô to:

- Ngăn hắn lại.

Sau khi hét to, thân ảnh của hắn lóe lên những quang mang màu vàng mãnh liệt. Năng lượng màu vàng dưới sự gia trì của Khải Hi bắt đầu đại phóng.

Những người thuộc học viện Ngũ Hành lúc này mới bắt đầu phản ứng. Từng đạo năng lượng lập lòe trên người họ, đột nhiên năng lượng màu vàng trên người Khải Hi biến mất, thân ảnh Khắc Lý Tư vọt lên vững vàng rơi xuống bình đài, bên cạnh Thanh niên Thánh cấp.

Mọi người chấn động! Nhìn lại, chỉ thấy thần sắc của Khải Hi lúc này vô cùng thống khổ, thân thể co rút, hai tay ôm đùi phải, toàn thân không ngừng run rẩy.

Khải Hi từng là ân nhân cứu mạng của Lâm Dịch, lúc này thấy tình trạng của Khải Hi như vậy, hắn cả kinh vộ vàng bước nhanh tới hỏi:

- Ngươi làm sao vậy?

Nhìn trạng thái của Khải Hi lúc này dường như không tốt cho lắm. Sắc mặt hắn vặn vẹo thống khổ mà trở nên trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi. Vài giây trước hắn còn khỏe lắm mà. Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Ta cũng không biết. . . Đùi phải. Đau quá!

Khải Hi cố nén trong đau đớn trong thân thể, hắn nói với giọng đứt quãng! Toàn thân tiếp tục run rẩy.

Lâm Dịch lập tức cả kinh. Chỉ thấy lĩnh vực màu xanh da trời bao phủ lấy cả hai người.

Trong lĩnh vực, Lâm Dịch chính là thần, không gì có thể tránh khỏi cảm ứng của hắn. Bất kể là vật sống hay chết cũng không thể.

Sau khi bao phủ Khải Hi, Lâm Dịch kinh hãi phát hiện bên trong đùi phải của Khải Hi có sinh vật sống.

Nhắm mắt lại, thân thể Khải Hi trong nháy mắt trở nên trong suốt. Mạch máu màu đỏ, xương cốt màu trắng. Lúc này, trên đùi phải, phía xương bánh chè có hơn mười sinh vật nhỏ dài kì lạ đang đâm sâu vào bên trong.

Lâm Dịch trợn mắt nói to:

- Lão sư! Cố gắng chịu đau.

Dưới tình huống Khải Hi chưa kịp phản ứng, Lâm Dịch đã chém mạnh xuống.

Trước kia trong rừng rậm, Lâm Dịch đã có thể dùng tay chặt đứt da lông của ma thú cấp năm. Sự sắc bén của cổ tay hắn có thể biết như thế nào.

Một tiếng hít hà rất nhỏ vang lên, Khải Hi thống khổ kêu lên. Một đao của Lâm Dịch chặt xuống, cơ bắp đùi phải Khải Hi lập tức bị chặt đứt, máu tươi phun ra xối xả.

- Khải Hi!!

Một vài người của học viện Ngũ Hành còn chưa hiểu rõ Khải Hi đã xảy ra chuyện gì đã thấy Lâm Dịch đột nhiên chém đứt đùi phải của Khải Hi. Trong lòng họ cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

Người có quan hệ tốt nhất với Khải Hi là Khố Tư Lạp, hắn biến sác quát to:

- Lâm Dịch, ngươi đang làm cái gì!

Ngay lập tức lục sắc quang mang trên người hắn lóe lên, cơ hồ đang muốn ra tay.

- Đừng xúc động!

Thủy Linh Lung đột nhiêm túm lấy cảnh tay hắn. Khố Tư Lạp nôn nóng quay đầu lại nhìn Thủy Linh Lung. Chỉ thấy nàng khẽ cau mày nói:

- Chờ một lát. . . Lâm Dịch nhất định là phát hiện ra cái gì đó....

Khố Tư Lạp vội vàng nói:

- Phát hiện cái gì? ! Hắn không phải là muốn phế Khải Hi sao?

Đúng lúc đó, Lâm Dịch hừ lạnh một tiếng khẽ quát:

- Đi ra!

Từ miệng vết thương của Khải Hi đột nhiên bay ra vài giọt máu, sau đó lơ lửng trước mặt Lâm Dịch. Sau khi chúng bay ra, vẻ thống khổ trong mắt Khải Hi đỡ đi, khuông mặt hắn tái nhợt.

Lâm Dịch nhíu mày nhìn vài giọt máu đang bao trùm lấy sinh vật kỳ lạ này, hỏi với giọng nghi ngờ:

- Đây là sinh vật gì?

Bên trong vài giọt máu là mấy sinh vật có hình dạng tiểu côn trùng, toàn thân màu đỏ, dài chừng hai ba phân. Qua sự quan sát trong lĩnh vực, Lâm Dịch phát hiện một đầu côn trùng có hơn một ngàn cái chân nhỏ. Mỗi cái chân được trang bị một cái móc sắc bén, có thể nhìn ra chúng rất lợi hại. Vì vừa rồi chúng có thể bám trên xương cốt của Khải Hi. Nếu không phải Khải Hi còn bên trong lĩnh vực, Lâm Dịch dùng máu huyết bao phủ những sinh vật kỳ lại này lại từ từ gỡ những cái chân của chúng ra thì kết cục duy nhất để thoát khỏi sự thống khổ này là chặt đứt một chân.

Mà lúc này, mặc dù bị huyết dịch bao vây. Nhưng những tiểu trùng quái dị này vẫn không ngừng vặn vẹo thân hình nhỏ dài của nó. Trên đỉnh đầu còn có hai cái răng thật dài đang đóng mở, giống như muốn ăn cái gì đó.

- Lâm Dịch, Khải Hi làm sao vậy?

Thủy Linh Lung mở miệng, hỏi với giọng lo lắng. Bọn họ không thể tiến vào lĩnh vực của Lâm Dịch bởi vì còn phải canh chừng đám người học viện dị năng thừa nước đục thả câu, cướp lấy danh ngạch.

Lâm Dịch cúi đầu đối với Khải Hi nói:

- Ngươi nghỉ ngơi trong chốc lát trước đi.

Nói xong, một tầng hơi nước mỏng che khuất miệng vết cắt. Quang mang màu xanh da trời lóe lên bao trùm vết thương đang đau nhức, một cảm giác mát rượi ruyền đến, sắc mặt Khải Hi dịu đi, hắn gật nhẹ đầu không nói gì.

Sau đó, Lâm Dịch mang theo mấy côn trùng lơ lửng trong huyết dịch đi tới bên cạnh Thủy Linh Lung hỏi:

- Lão sư, đây là sinh vật gì? Vừa rồi nó chui vào người của Khải Hi lão sư.

Thủy Linh Lung cùng Khố Tư Lạp cẩn thận xem xét, lập tức ánh mắt ngưng tụ! Trong mắt Khố Tư Lạp mang theo lửa giận nhìn về phía dị năng học viện.

- Sinh vật này gọi là Nặc Mễ Khắc Cốt Trùng. Một loại ký sinh trùng cực kỳ đáng sợ. Những ký sinh trùng bình thường mặc dù gây nguy hại cho thân thể, nhưng đều chậm rãi gây tổn thương. Chỉ có Nặc Mễ Khắc Cốt Trùng là bất đồng, vừa chui vào thân thể con người, lập tức nó sẽ tiến vào xương cốt thôn phệ cốt tủy. Quán trình này diễn ra rất nhanh, chỉ cần trong mười phút, nó có thể thôn phệ hoàn toàn cốt tủy của con người.

Thủy Linh Lung lạnh lùng nhìn về phương hướng của học viện dị năng vừa giải thích với Lâm Dịch.

Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn những sinh vật gọi là Nặc Mễ Khắc Cốt Trùng này. Chỉ mấy con tiểu trùng này, có thể cắn nuốt sạch sẽ cột tủy toàn thân của một người sao. Đột nhiên hắn hỏi Thủy Linh Lung:

- Tại sao Nặc Mễ Khắc Cốt Trùng này lại xuất hiện ở chỗ này.

Thủy Linh Lung nhìn dị năng học viện nói:

- Học viện Dị năng có một tên dị năng tinh thông khu trùng thuật.

Lâm Dịch lập tức hiểu rõ, theo ánh mắt của Thủy Linh Lung, hắn nhìn về một phương hướng, nơi đó có một gã gia hỏa mặc một bộ áo xám. Từ lúc người của dị năng học viện tiến vào, hắn đã cảm thấy người này có chút kì lạ. Thật không ngờ dị năng của hắn là khu trùng.

- Hắn tên là Ba Lô Lạp, dị năng là khu trùng. trong phương viên một thước, bất kể là côn trùng nào cũng không thoát khỏi sự không chế của hắn. Hơn nữa, với tư cách là người khu trùng, hắn đem thân thể mình

trở thành trùng sào. Bên trong thân thể hắn có mấy chục loại côn trùng khủng bố. Mà Nặc Mễ Khắc Cốt Trùng chính là một cái trong số đó.

Thanh âm của Thủy Linh Lung vang lên bên tai Lâm Dịch.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức mở to hai mắt hỏi:

- Đem thân thể của mình trở thành trùng sào? Điều này cũng có thể làm được sao? vậy Nặc Mễ Khắc Cốt Trùng cũng có thể sống cùng với cốt tủy của hắn mà không làm gì sao?

Thủy Linh Lung lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm. Đại khái đây là một bí thuật nào đó.

- Bí thuật?

Nghe thấy một danh từ mới, Lâm Dịch không khỏi tò mò hỏi:

- Cái gì gọi là bí thuật?

Thủy Linh Lung nói:

- Bí thuật. . . Nói như thế nào đây? Trên cái thế giới này trừ phương pháp chiến đấu, thể thuật và dị năng ra còn có hằng hà sa số bí thuật. Những bí thuật này bình thường đều có công năng hoặc phương thức tấn công cực kỳ quỷ dị. Khu trùng thuật của Ba Lô Lạp nghiêm khắc mà nói cũng không phải là dị năng mà là bí thuật. Còn có nữ tử Thư Mộng kia. Huyết mạch của nàng tuy rằng là dị năng, nhưng nếu xét kỹ ra thì thiên về bí thuật nhiều hơn. Điểm bất đồng giữa huyết hạn truyền thừa cùng dị năng bình thường chính là, dị năng giả phải thông qua luyện tập tu hành mới có thể tiến bộ, nhưng huyết hạn truyền thừa chỉ có phương thức tiến bộ duy nhất là chờ đợi. Chờ cho đến khi truyền thừa trong thân thể người thừa thế hoàn toàn thức tỉnh.

Lâm Dịch Thủy Linh Lung. Thủy Linh Lung nghĩ một hồi rồi nói:

- Đơn giản mà nói. Chính là một cường giả trước thời điểm tử vong dùng phương thức nào đó truyền thừa lực lượng của bản thân mình cho người khác. Đó chính là huyết hạn truyền thừa, nhưng mà loại bí thuật nàu không có tính điều khiển, tức là vị cường giả đó không thể khống chế lực lượng truyền thừa của hắn cho ai. Có thể là con của hắn, cũng có khi là cháu trai, chắt gái…Dù sao chỉ cần trong hàng hậu nhân của hắn có một người kế thừa được lực lượng này là được. Lực lượng này bất đồng với sự thức tỉnh của dị năng giả, khi mà huyết mạch truyền thừa thức tỉnh chỉ cần vị cường giả đó là Thánh cấp thì hậu nhân của hắn không cần tu luyện cũng tự nhiên đạt tới Thánh cấp.

Nghe Thủy Linh Lung nói như vậy, Lâm Dịch lập tức hiểu rõ. Ánh mắt hắn nhìn về phía Thư Mộng. Lúc này nàng đã lên bình đài trên cao. Đại khái là lúc Lâm Dịch giúp đỡ Khải Hi chữa trị nàng đã đi lên. Vì thế hắn không được chứng kiến huyết hạn truyền thừa của Thư Mộng là gì.

- Chúng ta cũng lên đi.

Thủy Linh Lung đột nhiên nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch lấy lại tinh thần, sau đó cau mày hỏi:

- Như vậy chúng ta ai sẽ đi lên, Khắc Lý Tư đã chiếm được một cái danh ngạch, chỉ còn lại ba cái thôi.

Với lĩnh vực thần kỳ của mình, Lâm Dịch hoàn toàn có khả năng đưa tất cả mọi người của học viện Ngũ Hành đi lên bình đài trên cao, nhưng danh ngạch thì có hạn, hiện tại Khắc Lý Tư đã chiếm mất một cái.

Thủy Linh Lung cũng nhíu mày, sau đó nói:

- Ngươi đi lên trước đi, không cần lo cho chúng ta.

Lâm Dịch ngẩn người hỏi lại:

- Không cần lo cho các ngươi?

Thủy Linh Lung nói lời này tự nhiên là suy nghĩ thay cho Lâm Dịch. Bởi vì lúc này hắn mang bất kể người nào của học viện Ngũ Hành lên, cũng không công bằng với những người khác, làm cho họ cảm thấy không thoải mái. Nếu đã vậy thì dứt khoát không mang ai theo, có thể đoạt được danh ngạch hay không phải dựa vào bản lĩnh của mình, nếu không thể đặt chân lên bình đài trên kia cũng không thể trách ai được.

Huống hồ. . . Ma Nguyên động quật cũng không phải là vùng đất bình yên gì. Từ xưa đến nay, người tiến vào động phủ này có mấy người sống được mà đi ra. Tuy rằng cơ hội khó có được, nhưng dù sao cũng có nguy cơ vô cùng.

Lâm Dịch có nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, đã minh bạch ý tứ của Thủy Linh Lung. Hắn không nói gì nữa mà gật nhẹ đầu nói:

- Ta chờ ngươi ở phía trên.

Sau khi nói xong, hắn nhìn thoáng qua phương hướng dị năng học viện, lập tức lĩnh vực bỗng nhiên bùng phát.

Không gian lĩnh vực màu xanh da trời tăng vọt, lấy Lâm Dịch làm trung tâm một không gian với bán kính trăm thước bao phủ lấy.

Người của dị năng học viện thấy thế lập tức kinh hãi, họ cho rằng Lâm Dịch muốn đối phó với mình. Hiện tại đám người này cách Lâm Dịch khoảng ba mươi thước, lập tức trên người bùng lên hào quang bay ngược về phía sau.

Nhưng mà động tác của bọn hắn có nhanh cỡ nào cũng không thể thoát khỏi lĩnh vực của Lâm Dịch.Trong nháy mắt, tất cả đã bị lĩnh vực màu xanh da trời bao phủ vào bên trong.

Bất quá cũng may Lâm Dịch không phải muốn giết chết bọn hắn. Mà là để cho bọn hắn thối lui khỏi lĩnh vực không gian này. Từ bên trong chạy ra, sắc mặt của họ trở nên cực kỳ khó coi, hiện nhiên cảnh tượng thê thảm của Thác Nại Nhĩ khi chết để lại ấn tượng rất sâu trong lòng họ.

Lâm Dịch nhìn bọn họ một lần nữa, sau đó lại nhìn Thủy Linh Lung, cuối cùng gật nhẹ đầu với nàng, thân hình hắn lơ lửng trên không trung sau đó vọt tới bình đài trên cao.

Uy lực lĩnh vực của Lâm Dịch rất rõ ràng, người của học viện dị năng cũng hiểu, nếu như Lâm Dịch có ý muốn bay lên thì họ cũng không có biên pháp ngăn cản. Vì thế khi Lâm Dịch lơ lửng trên không trung, không có một ai dám phát động công kích với hắn.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt của các chiến sĩ và dị năng giả, Lâm Dịch mang theo lĩnh vực màu xanh da trời bay đến bình đài bên cạnh vị thanh niên Thánh cấp. Khắc Lý Tư đứng phía sau lưng thanh niên Thánh cấp vẻ mặt hết sức âm trầm…

- Dịch tử…

Thân ảnh của Lâm Dịch vừa hạ xuống thì một thanh âm thân thiết vang lên, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Tạp đã sớm mang theo thần sắc kích động nhào tới hắn.

Trong mắt Lâm Dịch cũng toát ra vẻ kích động, hắn gian hai tay ra ôm lấy Trương Tạp.

- Trương Tạp!!!

Thần sắc hai người rất kích động từ nhỏ có thể nói cả hai thân với nhau như hình với bóng. Tình cảm từ thời nối khố rất tha thiết và chân thành. Tám năm không gặp, nhưng tình cảm giữa hai huynh đệ không vì thế mà suy giảm, ngược lại càng thêm thắm thiết.

Thư Mộng đứng bên cạnh hai người, trên mặt mang theo nụ cười không màng danh lợi. Ba người đều từ trấn nhỏ Hi Mạn mà ra, lúc trước khi Trương Tạp cùng Thư Mộng đồng thời ly khai thị trấn nhỏ thì chỉ còn một mình Lâm Dịch ở lại. Xa cách tám năm, gặp nhau tại địa phương này, chỉ bất quá tình cảm của ba người không hề có sự biến hóa nào.

Cười với Trương Tạp nửa ngày, Lâm Dịch mới nhớ tới bên cạnh còn có Thánh cấp Bạch đại nhân, lập tức hắn quay đầu lại khom người chân thành nói:

- Lâm Dịch tạ ơn đại nhân viện thủ.

Thánh cấp thanh niên cười cười, sau đó khẽ lắc đầu cười nói:

- Không cần cám ơn ta cái gì. Ta cũng chỉ nói thật mà thôi.

Hiện tại thái độ của vị Thánh cấp này với Lâm Dịch rõ ràng tốt hơn trước rất nhiều. Nhưng Lâm Dịch vẫn tiếp tục chắp tay cảm ơn thêm một lần nữa. Thanh niên Thánh cấp thủy chung chỉ cười nhạt mà không nói gì. Lúc này, Lâm Dịch mới cùng hai người Trương Tạp và Thư Mộng hàn huyên. Khắc Lý Tư ở bên cạnh lạnh lùng nhìn hắn cũng bị hắn vứt sang một bên.

Người của học viện Ngũ Hành thấy Lâm Dịch bay lên bình đài trên cao, Khố Tư Lạp có chút sững sờ hỏi:

- Sao Lâm Dịch đã lên rồi, vì cái gì hắn không mang theo mấy người nữa lên?

Thủy Linh Lung nói:

-Tranh đoạt danh ngạch phải dựa vào chính mình, nếu ngay cả danh ngach cũng không đoạt được thì có tư cách gì tiến vào Ma Nguyên động quật. Chúng ta không thể chờ Lâm Dịch che chở mãi được.

Khố Tư Lạp nghe vậy lại ngẩn người, lập tức gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt!

Chợt ánh mắt hắn ngưng tụ nói:

- Như vậy chúng ta cũng lên đi!

Tiếng nói vừa hạ thì quang mang màu xanh trên người hắn đã bùng phát. Một lát sau, vùng đất dưới chân hắn bắt đầu chấn động kịch liệt, chỉ trong chốc lát, ba một tiếng. Một loại thực vật từ dưới đất chui lên, chỗ mà Khố Tư Lạp đứng là một phiến lá cực kì to lớn.

Thực vật họ dây leo này sau khi chui ra khỏi mặt đất thì không dừng lại mà mang theo Khố Tư Lạp phóng thẳng lên không trung. Thời gian dần trôi qua, dây leo thực vật đã rơi vào tầm mắt của mọi người.

Rễ của thực vật dây leo này to bằng đầu người, nó từ mặt đất trồi lên giống như nộ long xuất động mang theo Khố Tư Lạp tới phương hướng bình đài trên cao.

- Hừ! Xuống cho ta!

Một tiếng quát nhẹ vang lên! Chợt, một mảnh hắc mang nhấp nhoáng! Chỉ thấy một mảnh sương mù màu đen từ bên phía dị năng học viện bắn ra bao trùm lấy dây leo thực vật. Trong chốc lát khói đen tản đi, rễ cây bị ăn mòn hơn phân nửa. Khố Tư Lạp đang ngồi trên phiến lá bỗng nhiên cảm giác dưới gốc cây lay động, hắn đưa mắt nhìn về phía dưới liền cảm thấy rùng mình, lục sắc quang mang trên người bùng phát.

Rốt cục rễ của dây leo thực vật đã bị ăn mòn tới đứt rời. Bành! Một tiếng động vang lên bên tai mọi người. Chỉ thấy dây leo lập tức biến mất, thay vào đó là những quang điểm màu xanh lá đầy trời. Thân thể Khố Tư Lạp rơi từ trên cao xuống, nhưng hắn không hoảng sợ chút nào. Ánh mắt chăm chú nhìn mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng ầm một tiếng, phiến thổ địa dưới thân Khố Tư Lạp đột nhiên nổ tung, một đóa hoa huyết hồng cực lớn nổ rộ đón lấy thân thể của Khố Tư Lạp vào bên trong.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của các chiến sĩ, đóa hoa hyết hồng tiếp tục dâng cao đưa Khố Tư Lạp lên cao.

- Hừ!!!

Lại là một tiếng hừ lạnh! Sương mù màu đen lại một lần nữa bắn về phía đóa hoa của Khố Tư Lạp.

Khố Tư Lạp chứng kiến khói đen, lập tức minh bạch là chuyện gì xảy ra! Lập tức hắn hừ giọng mũi một cái, đôi mắt lóe lên màu lục mang. Chỉ nghe rầm rầm vài tiếng liên tục, xung quanh đóa hoa huyết hồng lập tức xuất hiện mấy đóa hoa cực lớn, chúng vây Khố Tư Lạp vào giữa. Thân hình Khố Tư Lạp tiếp tục bay lên cao. Những đám hoa tươi xuất hiện đã ngăn cản đám khói đen hoàn toàn.

- Phí công vô ích.

Thanh âm lạnh lẽo khinh thường từ trong làn sương mù màu đen truyền ra. Chỉ thấy trên người kẻ này bùng lên hắc sắc quang mang, chúng nhanh chóng ngưng tụ trước ngực. Chỉ trong chốc lát, một thanh liêm dao dài sáu bảy thước hiện ra.

- Nếm thử Tử thần chi liêm của ta đây.

Thanh âm lạnh lùng tiếp tục vang lên. Liêm đao màu đen ,mang theo uy thế cường đại nhắm thẳng hướng của đám hoa tươi cực lớn của Khố Tư Lạp với tốc độ cực nhanh, không khí xung quanh nơi liêm đao đi qua trở nên vặn vẹo.

Bá bá bá! Những thanh âm rất nhỏ vang lên, liêm đao màu đen vừa tới, sắc mặt Khố Tư Lạp hơi biến đổi…

Bành!!! Một tiếng vang nhỏ phát ra, những bông hoa tươi cực lớn lập tức bạo phá rồi biến mất, khắp không trung chỉ còn lưu lại những quang điểm màu xanh lá.

Thân hình Khố Tư Lạp rơi xuống đất thì Ba Lạp Nhĩ cũng bắt đầu hành động. Hắn đột nhiên chạy vài bước sau đó biến thành một hỏa nhân, sau khi tung mình lên lập tức bay vào không trung.

Trong đám dị năng giả thì trừ dị năng phong hệ ra, dị năng hỏa hệ cũng có thể bay.

Nhiệt độ xung quanh người Ba Lạp Nhĩ cực cao, không khí bên cạnh hắn bị thiêu đốt trở nên vặn vẹo. Mà hắn thì như một viên lưu tinh bay nhanh về phía bình đài phía trên cao nơi có vị Thánh cấp đang đứng.

- Nằm mơ!

Sau một tiếng hét lớn, cảnh tượng khiến cho mọi người khiếp sợ xuất hiện.

Chỉ thấy bình đài phía dưới chấn động dữ dội. Một khối cự thạch với đường kính ba mươi thước từ dưới mặt đất bắn lên không trung. Mục tiêu chính là Ba Lạp Nhĩ.

Đột nhiên cảm thấy một trận gió thốc tới. Ba Lạp Nhĩ không khỏi cúi đầu nhìn. Lập tức thân hình hắn dừng lại giữa không trung.

Mà càng khiến cho mọi người kinh sợ chính là khối cực thạch kia cũng im lặng lơ lửng giữa không trung giống Ba Lạp Nhĩ.

Một tảng đá với đường kính khoảng ba mươi thước sẽ có sức nặng như thế nào. Chỉ là lúc này dường như nó trái với quy luật của tự nhiên, cứ lơ lửng giữa không trung.

Đám dị năng giả và các chiến sĩ đã tạm dừng chiến đấu há hốc mồm nhìn một màn kỳ lạ này. Tuy rằng sớm biết dị năng giả rất thần kỳ, nhưng không ngờ khi tận mắt chứng kiến lại thần kỳ như vậy.

Từ lúc Khố Tư Lạp triệu hồi thực vật khổng lồ, cho tới bây giờ Ba Lạp Nhĩ biến thành hỏa nhân đối mặt với cự thạch có đường kính ba mươi thước. Những chuyện này đã phá vỡ nhận thức bấy lâu nay của những người bình thường.

- Xuống cho ta!!

Một tiếng thét to vang lên. Khối cự thạch chấn động mãnh liệt sau đó khó khăn lắm mới bay lên tới đỉnh đầu Ba Lạp Nhĩ và trấn áp hắn xuống.

Phong áp mang theo lực lượng cường đại lập tức khiến cho hỏa diễm trên người hắn rung động. Tuy rằng thân thể hắn hoàn toàn không sợ công kích vật lý, nhưng gió vẫn có áp chế rất lớn với hỏa diễm. Không dám coi thường, Ba Lạp Nhĩ hét lớn một tiếng, hỏa diễm toàn thân bùng cháy. Ngọn lửa màu đỏ đã biến thành màu xanh da trời. Hắn dùng toàn bộ hỏa diễm trên người đánh ra một quyền về phía trước. Một đạo bạch sắc hỏa diễm kịch liệt xoay tròn bay ra từ trong tay Ba Lạp Nhĩ đánh mạnh vào cự thạch.

Hoa lửa văng ra khắp nơi. Tuy rằng đạo bạch sắc hỏa diễm xoay tròn đã khoan một cái lỗ cực lớn trên cự thạch, nhưng do cự thạch quá lớn. Trong lúc nhất thời Ba Lạp Nhĩ đành phải nhẹ nhàng lui người về phía sau. Trên không trung triển khai một trận truy đuổi náo nhiệt, hỏa nhân bay phía trước, một khối cự thạch đường kính ba mươi thước bay phía sau. Điều này khiến cho rất nhiều chiến sĩ há hốc mồm tại chỗ.

Trong lúc Ba Lạp Nhĩ bị cự thạch truy đuổi, Thủy Linh Lung cũng bắt đầu hành động.

23-03-2013, 12:03 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

147. Chương 200: Tư Cách!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lam sắc quang mang lập loè, dưới chân nàng hiện lên một đầu thủy long bay thẳng lên không trung. Khiến cho mọi người kinh ngạc chính là đầu thủy long này khi bay lên không trung lập tức ngưng kết thành băng. Cuối cùng tạo thành một cây cầu băng rộng hơn bốn mươi phân, bắt đầu từ chân nàng tới bình đài trên cao của Thánh cấp chừng ba trăm bốn trăm thước.

Thân hình Thủy Linh Lung đột nhiên gia tốc trượt lên phía trên cây cầu băng. Điều này hoàn toàn phá vỡ quy tắc vận động của tự nhiên.

Gió mát phất phơ lay động vài sợi tóc, thần sắc của Thủy Linh Lung cực kỳ nghiêm túc, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh.

Nhưng người của học viện dị năng sao có thể trơ mắt nhìn Thủy Linh Lung đoạt đi một danh ngạch cho được. Lập tức mấy đạo quang mang hiện lên, cây cầu băng lập tức bị hóa thành những mảnh băng vụn.

Thủy Linh Lung không cảm thấy hốt hoảng chút nào, sau khi cây cầu băng bị nghiền nát hoàn toàn, nàng nhún hai chân nhảy mạnh lên cao. Dưới chân lại phun ra một đầu rồng tiếp tục ngưng kết thành băng. thân hình Thủy Linh Lung lại tiếp tục đi về phía trước.

- Nhanh nghĩ biện pháp đi.

Một người của học viện dị năng quát to, hào quang trên người kẻ đó bùng lên đánh nát cây cầu băng. Nhưng Thủy Linh Lung nhờ vào hành động linh xảo vẫn có thể tránh thoát, sau đó lại bắn ra một đầu thủy long, vẫn lặp lại hành động cũ.

Lâm Dịch lúc này cũng đã quay đầu nhìn xuống, hắn hơi lo lắng quan sát Thủy Linh Lung. Ngay lập tức, lĩnh vực màu xanh da trời từ trên người hắn bộc phát bao phủ không gian trăm thước. Hắn vẫn có ý định giúp Thủy Linh Lung một tay.

Trong mắt Ba Lô Lạp hiện lên vẻ âm độc, một con tiểu trùng chui ra từ trong tay hắn.

Đây là một đầu tiểu trùng đầu nhỏ, nhìn giống như một con ong mật bình thường. Nhưng điều bất đồng chính là toàn thân nó đều có màu xanh da trời, nọc đọc ở phần đuôi lóe lên u quang màu lam. Nhìn sơ qua là biết nó âm độc vô cùng.

Con tiểu trùng màu lam này run rẩy hai cánh mỏng như cánh ve trên ngón tay Ba Lô Lạp một chút, sau đó mang theo thanh âm ong ong bay ra ngoài…

Mà lúc này, Thủy Linh Lung đã tiến nhập lĩnh vực màu xanh da trời của Lâm Dịch. Công kích của dị năng học viện đều bị ngăn cản bên ngoài. Công kích va chạm nhau nổ ra từng đợt ánh sáng hoa mĩ. Nhưng lĩnh vực của Lâm Dịch chỉ có hào quang lưu chuyển, hiển nhiên không có ảnh hưởng gì lớn.

Đến lúc này, danh ngạch dành cho Thủy Linh Lung trên cơ bản đã xác định.

Nhưng vào lúc này, Lâm Dịch đột nhiên cảm thấy bất an mãnh liệt. Trong sự dòi xét của hắn, một sinh vật cực kì nhỏ bé, nhưng tốc độ rất nhanh chui vào bên trong lĩnh vực sau đó phóng thẳng về phía Thủy Linh Lung.

Lập tức tâm thần khẽ động! Không gian màu xanh da trời xuất hiện một màng nước nhỏ bao phủ lấy tiểu trùng này. Lúc đó nó chỉ còn cách Thủy Linh Lung chưa tới nửa thước.

Sau khi Thủy Linh Lung bình yên rơi xuống bình đài của Thánh cấp, danh ngạch dành cho dị năng giả hiện tại chỉ còn một.

Lúc này, Bác Luân Lợi đã đến trước vách đá. Thân thể của hắn đã hóa thành kim loại hoàn toàn. Dùng phương pháp vô cùng trực tiếp, hắn dùng tay bám vào vách núi và từng bước trèo lên cao.

Người của dị năng học viện luân phiên công kích Bác Luân Lợi, một cách mãnh liệt.

Nhưng dưới phòng ngự cường đại của Bác Luân Lợi, công kích từ dị năng học viện không đem lại hiệu quả gì lớn. Hắn không cần để ý tới những công kích này, vẫn tiếp tục trèo lên cao.

Khắc Lý Tư rốt cục nhịn không được quát to:

- Không cần lo cho bọn hắn nữa. Mau lên trên đây đi.

Đám người học viện dị năng đang công kích học viện Ngũ Hành lập tức phản ứng lại. Ngay lập tức họ thi triển thân pháp bay về phía bình đài trên cao.

Chứng kiến dị năng học viện đã có người muốn trèo lên bình đài trên cao. Ba Lạp Nhĩ đang chơi đùa với cực thạch bắt đầu cảm thấy lo lắng. Gã dị năng giả đang thao túng cự thạch trên mặt đất chắc chắn cũng không khá hơn hắn bao nhiêu. Dù sao cự thạch to như thế, mất bao nhiêu sức lực mới có thể điều khiển được. Tuy rằng Ba Lạp Nhĩ vẫn đang tránh né trên không trung, nhưng nếu dùng cự thạch để tiến công, chắc chắn độ khó sẽ tăng thêm rất nhiều.

- Hắc hắc. . . Ngươi lên đây rồi, ta sao có thể không lên chứ?

Trong lúc Khắc Lý Tư đang khẩn trương thì một thanh âm trêu chọc vang lên sau lưng hắn.

Mấy người Lâm Dịch quay đâu lại. Đúng là Khải Hi.

Vết thương trên người Khải Hi đã ngừng chảy máu, qua một thời gian dài hắn đã từ mặt đất trèo lên tới bình đài. Sắc mặt Khắc Lý Tư trở nên rất khó coi:

- Tại sao ngươi lại lên đây được?

Khải Hi nhưng lại cười hắc hắc, không nói gì. Trực tiếp đi đến vách đá bên cạnh hướng xuống hô:

- Hắc! Nếu không tranh giành! Ta đã đi lên! Danh ngạch của dị năng giả đã không còn.

Hắn thốt ra lời này, lập tức làm cho đám học viện dị năng giả và Ngũ Hành học phủ hoảng sợ ngẩn đầu nhìn lên, chỉ thấy vẻ mặt tươi cười của Khải Hi cười hắc hắc nhìn về phía bọn họ.

Vốn với vì Khải Hi bị thương, vẫn nằm trên mặt đất, mà sau đó bọn người Khố Tư Lạp, Ba Lạp Nhĩ, Thủy Linh Lung liên tục tranh đoạt danh ngạch, càng làm cho mấy người dị năng giả tập trung sự chú ý lên mấy người này, cũng quên mất Khải Hi đang nằm trên mặt đất a.

Thời điểm Lâm Dịch dùng màng nước bao trùm lên vết thương của hắn, vết thương của hắn đã được cầm máu, sau đó lực chú ý của mọi người bị người khác hấp dẫn. Khải Hi liền sử dụng Thổ Hành Chi Thuật sở trường nhất, trực tiếp tiến lên bình đài! Phải biết rằng, với tư cách là nguyên tố Thổ hệ dị năng giả tinh khiết, nếu như Khải Hi thao túng Thổ nguyên tố, đem thân thể của mình dung nhập vào trong lòng đất. Mà trên bình đài, cũng là một địa phương có mặt đất rất lớn, kỳ thật tất cả mọi người không biết, chính thức đơn giản nhất có thể đạt được danh ngạch không phải là Lâm Dịch, mà là Khải Hi, người này là nguyên tố Thổ hành dị năng giả tinh khiết, lĩnh vực của Lâm Dịch chỉ có thể bao trùm một phạm vi một năm năm mươi mét. Mà Khải Hi, chỉ cần là có mặt đất, dị năng của hắn đã có thể sử dụng, tuy tuyệt đối không lợi hại như lĩnh vực của Lâm Dịch, nhưng luận về tiềm hành mà nói, tuyệt đối không có ai mạnh hơn so với hắn.

Diệt Hồng Trần

24-03-2013, 11:20 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

148. Chương 201 202: Ma Nguyên Động Quật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Danh ngạch của dị năng giả đã được sử dụng hết, mà những gia hỏa đứng ở phía dưới bình đài cho dù có không cam lòng đi nữa, cũng chỉ có thể an phận xuống. Bác Luân Lợi đã leo lên bình đài được ba mươi mét, chỉ cần một hồi nữa qua đi, hắn có thể sẽ leo được cao hơn. Tuy chiến sĩ ở hiệp nghị Thánh giai không có tác dụng gì, nhưng vẫn có lực ước thúc với song phương. Cũng không thể chỉ nhìn trước mắt a? Bọn họ nhất định phải lui về sau. Bởi vì vì một danh ngạch mà trở mặt với những thế lực này, tuyệt đối không phải là một việc làm thông minh.

Ba Lạp Nhĩ khôi phục hình người, rơi xuống mặt đất, mà hòn đá cực lớn của hắn cũng bị người ta thao túng phát tiết ném vào vực sau vạn trượng. Bác Luân Lợi thì trực tiếp nhảy lên vách đá dựng đứng.

Mấy người Ngũ Hành học phủ không lấy được danh ngạch cũng không khỏi lắc đầu cười khổ một tiếng, chợt đi đến một nơi hẻo lánh trên bình đài, quan sát việc tranh đoạt danh ngạch của chiến sĩ..

Mà phương diện dị năng học viện, ba gã chỉ có Khắc Lý Tư chiếm một cái danh ngạch, lập tức sắc mặt âm trầm đi về phía Ngũ Hành học phủ, đến lúc này, bọn họ đã không còn tiếp tục công kích lẫn nhau, cho dù không còn tranh cãi với nhau nữa, nhưng cũng không có nói chuyện với nhau.

Đến lúc này, tranh đoạt danh ngạch chiến sĩ đã bước vào thời khắc mấu chốt, lúc này, chỉ còn lại một gã có danh ngạch, thời điểm bên phía học viện dị năng tiến hành tranh đoạt danh ngạch, bên chiến sĩ cũng không có nghỉ ngơi, mã người của các thế lực này lục tục đi về phía bình đài để quan sát.

- Được, đã có mười lăm người rồi, tranh đoạt danh ngạch rút cuộc đã kết thúc.

Thánh cấp Bạch đại nhân nhàn nhạt nhìn qua đám người trước mặt sau đó gật đầu nói.

Mười lăm người phân biệt bao gồm bốn người Trương gia Nam Á, bốn người học viện Tông Phạm, một người Thư gia Tây Nam, ba người học viện Ngũ Hành, một người học viện Dị Năng, hai người Lý gia Đông Bắc.

Trong đó hai người của Lý gia Đông Bắc đều là thiếu niên xấp xỉ tuổi Lâm Dịch, Lý lão tam lúc này đang ở trên cao, đứng sau Thánh cấp Bạch đại nhân cười hớn hở nhìn hai thiếu niên Lý gia Đông Bắc.

Trương gia Nam Á vốn đến đây ba người, nhưng một danh ngạch cuối cùng tranh đoạt thì thiếu niên lạnh lùng chính là dựa vào thân thủ thất cấp chiến sĩ thắng một bước đoạt lấy. Hầu như mấy người chậm hơn hắn đều bị thánh cấp đánh bay ra ngoài… nhìn mấy người bộ dạng phun máu, thiếu niên lạnh lùng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt… quả nhiên sự cường đại của thánh cấp không phải thứ bọn họ có thể tưởng tượng! Hắn thậm chí ngay cả tay của thánh cấp kia lúc xuất chưởng cũng không nhìn rõ, đám người kia đã bị đánh bay phun máu.

Thánh cấp Bạch đại nhân quay đầu nhìn đám người ở trên đài cao không đạt tư cách thản nhiên nói:

- Tranh đoạt danh ngạch đã kết thúc, các ngươi trở về đi.

Ngữ khí nói chuyện cực kỳ lãnh đạm.

Đám người kia tự nhiên không dám nói thêm cái gì, chỉ biết chắp tay lĩnh mệnh sau đó theo lối vào nối đuôi đi ra… Khi tất cả mọi người rời đi, thánh cấp thanh niên quay đầu lại nói:

- Được rồi, bây giờ ta nói cho các ngươi biết đại khái tình huống bên trong Ma Nguyên động quật.

Mười lăm người đạt được tư cách đều dỏng tai lên nghe.

Thánh cấp thanh niên chậm rãi nói:

- Ta tuy rằng đi vào một lần nhưng hiện nay không biết tình hình bên trong đến mức độ nào rồi… Các ngươi có thể xem nó như một không gian kỳ dị a.

- Ma Nguyên động quật tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có không gian cực kỳ cường đại, bên trong sinh tồn một ít ma thú, lúc này tùy vào vận khí của các ngươi a, vận khí tốt thì gặp địa ma thú không quá cường đại, mà vận khí không tốt có thể gặp phải cửu cấp thậm chí siêu cấp ma thú.

- Cửu cấp ma thú?

Mọi người khiếp sợ mở to mắt nhìn! Cửu cấp ma thú chính là tồn tại ngang với cấp bậc thánh cấp cường giả! Nếu quả thật gặp phải… chỉ sợ nó ngáp một cái đã nuốt hết đám người này vào bụng a! Sắc mặt mọi người đều có chút trắng bệch, hiện tại bọn họ cuối cùng cũng hiểu… vì sao nhiều người tiến vào như vậy nhưng cuối cùng đi ra lại chẳng có vài người…

Thánh cấp Bạch đại nhân gật đầu, thản nhiên nói:

- Trên thực tế ta lần trước gặp một con ma thú cửu cấp… nhưng vận khí ta tốt, bởi vì nó đang ngủ, không biết vì sao đại bộ phận ma thú ngoài cửu cấp đều ngủ say rất lâu… chỉ cần các ngươi không kích động chúng hẳn là tương đối an toàn. Bên trong có ma thú tầm lục, thất cấp, với lực lượng của các ngươi bảo vệ bản thân không khó.

Mọi người nghe Thánh cấp Bạch đại nhân nói lời này không khỏi thở dài một hơi… dù sao tiến vào ma nguyên động quật mục đích của mọi người đều là trở thành thánh cấp mà không phải để cho họ đi chịu chết, vì thế mặc dù luôn nói thánh cấp ma thú không nhiều nhưng chủ yếu là nghe kể lại mà thôi.

- Cửa tiến vào tầng sau đều ở vị trí trung tâm, tìm được nó sau đó tiến vào tầng tiếp, các ngươi phải liên tục đi tới, bởi vì cửa ra ngoài ở tầng năm… nếu không các ngươi chỉ có thể vĩnh viễn ở bên trong Ma Nguyên động quật.

- Tìm được tầng năm các ngươi phải lập tức rời đi… bởi vì nơi này thường xuất hiện nhiều ma thú đi ra đuổi giết các ngươi. Nhưng mà không cần lo lắng… đám ma thú này đa phần là thất cấp, nhưng số lượng rất nhiều, chúng nó vẫn đuổi giết các ngươi ở Vận Mạn sơn mạch, nhưng mà chỉ cần ra khỏi Vân Mạn sơn mạch, các ngươi dù có ngã quỵ ngay tại chỗ đám ma thú cũng không động thủ với các ngươi nữa rồi.

Mọi người yên lặng lắng nghe, ghi tạc trong lòng lời của Thánh cấp Bạch đại nhân, thánh cấp suy nghĩ một chút phát hiện không quên gì nữa, liền gật đầu nói:

- Được rồi, người của Tông Phạm ai cầm không gian chi toản vậy?

Lang Sa nghe vậy liền yên lặng đi ra, từ trong túi bên hông lấy ra một vật, mở ra vừa nhìn chính là một cái viên màu ngân bạch chính là không gian chi toản. Lâm Dịch nhất thời nhớ tới lúc đầu gặp phải thì thấy trên trán nàng có một tinh thể ngân sắc hình thoi.

- Thì ra đây là không gian chi toản a…

Lâm Dịch thầm nghĩ trong lòng.

Thánh cấp Bạch đại nhân gật đầu nói:

- Còn một vài thứ các ngươi phải chú ý, khi ra ngoài cũng cần không gian chi toản, vì thế các người phải theo sát người cầm không gian chi toản, bằng không… các người cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở bên trong.

Mọi người nhất thời đem ánh mắt tập trung lên người Lang sa… Trên bộ mặt tuyệt sắc của Lang Sa vẫn một mảnh lạnh lùng, dường như lời của Thánh cấp Bạch đại nhân nói không hề có chút liên quan với nàng vậy, cứ thế lẳng lặng mà đứng.

- Được rồi, bây giờ ta đem các ngươi vào. Lang Sa, ngươi đứng đầu hàng.

Lang Sa nghe thế bước lên phía trước vài bước, những người khác nhất thời đứng vào phía sau Lang Sa.

- Chuẩn bị cho tốt, đi!

Giọng nói của thánh cấp Bạch đại nhân vừa dứt, nhất thời một mảnh quang mang kim sắc từ trên người hắn hiện ra, nhưng mà trong nháy mắt khoảng không gian mà tầm mắt có thể nhìn thấy đều biến thành một mảnh kim sắc!

- Lĩnh vực lực lượng?

Lâm Dịch nhất thời mở to hai mắt nhìn, ngoại trừ Lâm Dịch, ba người dị năng giả khác cũng lộ ra biểu tình kinh hãi.

Thánh cấp nghe được giọng kinh hô của Lâm Dịch, cười khẽ với hắn, chợt một chỗ lực lượng mạnh mẽ nhưng nhu hòa bao vây lấy họ, đưa thẳng lên không trung.

Lâm Dịch kinh hãi nhìn không gian trước mặt, nơi nào hắn có thể nhìn tới đều là một mảnh kim sắc! Đây là phạm vi linh vực của Bạch đại nhân, chí ít hơn mười km, đây là còn không biết có phải trình độ lớn nhất của Bạch đại nhân không…

- Đây mới là lĩnh vực chân chính a!

Trong lòng Lâm Dịch tràn ngập chấn động, cũng là lĩnh vực, bản thân hắn xuất ra chỉ có phạm vi hai trăm mét, căn bản là chênh lệch không thể đo đếm… mà điều này cũng chứng minh rõ ràng thân phận của Bạch đại nhân.

- Bạch Tiểu Thiên… hắn là Bạch Tiểu Thiên!

Thủy Linh Lung có chút ngơ ngác nhìn Bạch Tiểu Thiên, tuyệt thế cường giả hơn ba vạn năm trước danh chấn toàn bộ đại lục! Là dị năng giả đầu tiên có lĩnh vực trong lịch sử đại lục! Không ngờ ba vạn năm sau, cư nhiên có thể gặp lại nhân vật bực này!

- Thảo nào, hắn muốn ra mặt thay Lâm Dịch, xem ra bởi vì nguyên nhân thân phận dị năng giả của Lâm Dịch…

Khải Hi cảm khái… ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Tiểu Thiên đang ngạo nghễ đứng trên mặt đất.

Ngay khi mấy người còn kinh ngạc ngơ ngẩn, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng xé rách khiến mọi người giật mình tỉnh giấc không khỏi ngẩng đầu nhìn!

Lúc này bọn họ đã hoàn toàn đi tới đỉnh núi, một mảnh quang mang màu bạch kịch liệt chớp động, thứ hấp dẫn ánh mắt người ta chính là một khối không gian loạn lưu có phạm vi ước chừng một cây số! Lúc này đám người Lâm Dịch phát hiện không ngờ đường kính đỉnh núi đã đạt tới mức độ ngoài một cây số, mà trung tâm đỉnh núi có một cái ao lõm sâu xuống… ở dưới là một mảnh ngân quang chớp động, từng đạo không gian xé rách màu đen hiện ra, không cần nghĩ cũng biết nếu rơi vào đó, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ biến thành đống thịt nát a.

Một mảnh hàn quang màu bạc từ trong tay Lang Sa phóng ra… khó khăn lắm mới bao phủ toàn bộ mười lăm người bên trong! Thoáng cái lực lôi kéo hoàn toàn biến mất, chỉ thấy bên ngoài chớp động từng đợt vết rách không gian màu đen cùng với tiếng động ầm ầm khiến người khác tê dại, nhưng một khi tiếp xúc với hàn quang màu bạc đều nhu hòa lại sau đó biến mất không thấy.

Cứ thế thời gian chậm rãi trôi qua, nhìn tình hình kịch liệt bên ngoài hàn mang màu bạc, tất cả mọi người không khỏi nuốt một ngụm nước bọt…

Mọi người ngơ ngác nhìn cảnh sắc trước mặt mà không biết nên làm cái gì bây giờ, bỗng nhiên một cỗ lực kéo ầm ầm kéo tới!

còn chưa kịp phản ứng gì… một mảnh ngân sắc hiện lên… ý thức mọi người đều tối sầm, chợt cái gì cũng không biết nữa…

Mà ở trên đỉnh núi, phiến hàn mang nhu hòa kiệt liệt chợt động, bỗng nhiên bị xé rách… không gian loạn lưu của toàn bộ đỉnh núi lại trở về trạng thái cuồng bạo như trước!

Kim sắc lĩnh vực dần trở về trong cơ thể Bạch Tiểu Thiên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đỉnh nói, sau đó hắn cười nhạt nói:

- Nhóm người này là nhóm người có thiên tư tốt nhất trong nhiều năm qua, nói không chừng có thể mang cho chúng ta một cái kinh hỉ a.

Thánh cấp phía sau Bạch Tiểu Thiên nghe vậy khẽ cười, trong đó một gã nhìn mảnh bình thai hỗn độn phía dưới, nói:

- Chỉ là phiền phức một chút rồi…

Khi nói, một quyền của hắn vung lên.

Một mảnh hàn mang màu bạc bổ ra, chỉ thấy đỉnh loạn lưu nhất thời bị hàn mang đè ép xuống, ầm một tiếng, hàn mang đại thịnh chỉ thấy toàn bộ đống hỗn độn trên bình thai đều bị san bằng phẳng, tất cả chỗ lồi lõm bị cỗ lực lượng kia đè xuống!!

Đây là loại lực lượng gì a? Phải biết rằng bình thai đều là nham thạch cứng rắn a!!

Bạch Tiếu Thiên thấy thánh cấp hoàn thành công việc liền cười khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Vài tên thánh cấp đồng thời gật đầu, Lý lão tam nhếch miệng cười nói:

- Bạch đại nhân, ta đi trước! Đám trẻ trong nhà phỏng chừng còn đang ngóng chờ ta a!

Bạch Tiếu Thiên cười gật đầu, chỉ thấy Lý Lão Tam chắp tay với vài tên thánh cấp, thân hình nhoáng lên, hàn mang chợt lóe, bay thẳng xuống dưới chân núi.

Theo đó, đám người Bạch Tiếu Thiên cũng hàn mang chợt lóe, hoàn toàn biến mất trong không khí…

Khi Lâm Dịch từ trong bóng tối thanh tỉnh lại, đầu không khỏi một trận đau nhức, xoa đầu từ mặt đất đứng lên, mở mắt chợt hắn ngây ngẩn cả người….

- Đây là nơi nào a?

Lâm Dịch kinh ngạc há to miệng.

Lọt vào tầm mắt chính là một mảnh sa mạc cực kỳ hoang vắng, liếc mắt nhìn lại chỉ thấy mênh mông vô bờ, cuồng phong lạnh thấu xương mang theo cát vàng thổi qua khuôn mặt. Khắp trời cát vàng bay lượn, tầm nhìn tối đa chỉ trong phạm vi trăm mét, ngoài trừ ánh mặt trời chói chang trên đầu, còn lại chỉ là một màu vàng của cát.

- Đây là nơi nào?

Bên tai vang lên một giọng nói kinh ngạc, Lâm Dịch quay đầu đã thấy nhóm mười lăm người lục tục tỉnh lại, người mở miệng chính là Khải Hi.

- Đây là bên trong Nguyên Ma động quật?

Trương Tạp cũng không khỏi ngạc nhiên nói, dù sao, sa mạc trước mặt vô luận thế nào cũng không giống như sơn động trong lòng núi.

Diệt Hồng Trần

24-03-2013, 11:21 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

149. Chương 203 204: Phệ Sa Thú!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thủy Linh Lung khẽ nhíu mày… phiến sa mạc trước mặt căn bản không thấy đầu, vô luận nói như thế nào phạm vi đã ngoài vài cây số, điều này sao có thể ở bên trong Mạn Vân sơn mạch được chứ?

Mọi người vừa nghĩ, chợt nhớ lời Bạch Tiếu Thiên nói lúc trước… Ma Nguyên động quật là một không gian thần bí, lập tức mọi người lộ ra vẻ chấn động nhìn sa mạc trước mặt… thực sự khó tin rằng sa mạc này không ngờ ở bên trong Mạn Vân sơn mạch.

Mọi người có chút đờ ra, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Không cần lo tới phong cảnh, tìm cửa vào tầng hai quan trọng hơn.

Mọi người nghe vậy quay đầu lại chỉ thấy người nói là thúc thúc Trương Tạp, Trương Diệc Vũ, phía sau hắn chính là nữ tử tuyệt sắc Diệp Song mang trên mình hai khí chất đối lập vừa ngọt ngào vừa u buồn cực kỳ mâu thuẫn.

Lang Sa nhàn nhạt gật đầu:

- Đi tìm cửa nhập khẩu trước a.

Giọng nói của nàng như dung mạo vậy, lạnh lùng mà cao ngạo. Toàn bộ đội ngũ dường như cũng chỉ có nàng và Trương Diệc Vũ sau khi tỉnh lại cũng không rất giật mình với hoàn cảnh xung quanh.

Nói xong lời này, Lang Sa liền bay thẳng tới phía trước.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại… Lang Sa trong tay cầm không gian chi toản, mọi người chỉ có thể đi theo phía sau nàng.

- Hắc, cô nàng này thực sự quá lạnh…

Khải Hi đứng bên người Lâm Dịch chợt nói, khi Khải Hi nói những lời này, Lâm Dịch cũng nghe thấy, lập tức ngẩn người, chợt lắc đầu cười khổ:

- Nàng lúc nào cũng thế, trên thực tế ta chưa từng thấy biểu tình nào khác trên khuôn mặt của nàng.

Nghe thấy Lâm Dịch nói, Khải Hi nhất thời cảm thấy hứng thú nói:

- Ngươi trước đây quen biết nàng?

Lâm Dịch thành thật gật đầu:

- Thời gian ta ở Tông Phạm, nàng học trên ta một khóa, gặp qua vài lần.

Khải Hi không khỏi tấm tắc hai tiếng nói:

- Cô nàng lạnh như vậy… không biết sau này có ai dám lấy nàng nhỉ?

Lâm Dịch nghe vậy ngạc nhiên chợt lắc đầu cười, không nhắc nữa.

Ở đây khác với sa mạc bình thường… một đường đi tới, giữa một mảnh mênh mông, tuy rằng trên đầu có mặt trời chói chang, nhưng dưới bão cát che chắn, hoàn cảnh cũng không tính là nóng bức quá.

Dẫm chân lên nền cát mềm mại mọi người bước đi cực kỳ thong thả, ước chừng hơn hai giờ, tất cả đã mồ hôi đầm đìa. không khí khô ráo cũng là một nguyên nhân, đi lại trên nền cát cũng là một nguyên nhân, phải biết rằng đi lại trên cát mềm phải cố sức hơn trên đất bằng nhiều.

- Gặp phải địa phương quỷ quái thật.

Khải Hi không khỏi mắng một tiếng, dị năng giả vốn có thân thể yếu hơn chiến sĩ rất nhiều, đi bộ trên mặt cát này, ngay cả các chiến sĩ đều có chút khổ cực càng không nói tới đám dị năng giả có thân thể yếu hơn chiến sĩ.

Ngay khi Lâm Dịch đang định cười đáp lời, chỉ nghe một tiếng phá cát vang lên!

Lâm Dịch không khỏi quay đầu, đã thấy Lang Sa từ mặt cát nhảy lên, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy liên tục vài tên chiến sĩ đều vọt lên, sau đó Lâm Dịch liền thấy mặt cát phía trước đang dùng tốc độ cực kỳ nhanh lõm xuống, đang nhằm hướng Lâm Dịch mà lan tràn.

Hơi ngây người một chút Lâm Dịch nhất thời hô:

- Cẩn thận!

Thân thể hắn mạnh mẽ nhảy lên, trên không trung lam sắc lĩnh vực bao phủ toàn bộ thân thể, bay lơ lửng trên không.

Khải Hi phản ứng không chậm, nghe tiếng Lâm Dịch, lập tức thân thể chợt lóe hoàng mang, thân thể nhất thời lặn xuống dưới nền cát.

Bay lơ lửng trên không trung, Lâm Dịch không khỏi nhìn xuống mặt cát, chỉ thấy địa phương cách người hắn chừng hai trăm mét, xất hiện một khu vực cát chảy như suối, cũng không ngừng mở rộng, cũng may đoàn người đều là tinh anh, tuy rằng cả kinh nhưng tất cả đều phản ứng cực nhanh, thoát khỏi phạm vi của dòng suối.

- Đây là cái gì?

Lâm Dịch không khỏi ngạc nhiên hỏi.

- Có ma thú!

Khắc Lý Tư đáp.

Như Lâm Dịch, Khắc Lý Tư cũng đang bay trên không trung, cách Lâm Dịch chỉ mấy chục thước, hắn cau mày, mắt không chớp nhìn dòng suối phía dưới đang không ngừng khuếch đại, đám chiến sĩ cùng dị năng giả khác không có khả năng phi hành lúc này đã chạy ra phạm vi ngoài năm trăm mét, đều đứng trên cát nhìn dòng suối chảy.

- Ngươi sao lại biết?

Lâm Dịch không khỏi kỳ quái hỏi, bởi vì hắn nhìn cả nửa ngày cũng không tìm ra ma thú nào.

Khắc Lý Tư lạnh lùng nhìn hắn một cái, hiển nhiên không chút hảo cảm nào với Lâm Dịch, nhưng nghĩ lại đây giờ đang ở trong động quật, nếu như không hỗ trợ nhau phỏng chừng chết lúc nào cũng không biết… liền lạnh lùng nói:

- Ta là dị năng phong hệ, có thể nhận biết sinh mệnh trong phạm vi nhất định… trong dòng suối kia có khí tức sinh mệnh.

Lâm Dịch nhất thời nhíu mày nhìn về phía dòng suối đồng thời âm thầm làm tốt tư thế chuẩn bị công kích.

Dòng suối chảy dần dần mở rộng ra, lúc này toàn bộ dòng suối đã rộng tới ba trăm mét! Tuy rằng đình chỉ mở rộng nhưng cát ở bên trong vẫn không ngừng lún xuống… Khải Hi xuất hiên ở cồn cát bên cạnh Thủy Linh Lung, từ mắt đật chui lên, hắn nhíu mày nhìn dòng suối nói:

- Bên trong có ma thú, cẩn thận.

Đứng cạnh Thủy Linh Lung, Trương Tạp và Thư Mộng nhất thời biến sắc, Trương Tạp lớn tiếng nói:

- Có ma thú! Mọi người cẩn thận một chút!

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía trung tâm dòng suối chảy… nín thở bóp cò, à quên chờ đợi.

Ước chừng qua mười phút, dòng suối đang chảy đột ngột lún mạnh, mà lúc này phiến cát bên trong đã chìm xuống khoảng ba mươi mét, hình thành một hình dạng lõm xuống như đáy nồi.

Đột nhiên! Một đạo quang mang màu vàng từ trung tâm dòng suối bắn lên tận trời, mọi người nhất thời biến sắc, tử sắc quang mang hầu như đồng thời đại thịnh, các chiến sĩ đều đã mở kinh môn.

- Ầm!

Trong tiếng ầm ầm! Bão cát bạo khởi! chỉ thấy hai bóng đen cực lớn từ trung tâm dòng suối nhảy ra! Không ngờ nhảy lên độ cao chừng trăm mét!

Lâm Dịch bay lơ lửng trên mọi người chừng mười mét, bóng đen vọt qua Lâm Dịch, đạt tới độ cao trăm mét chợt thân hình chấn động.

Con mắt mọi người đều chăm chú nhìn bóng đen kia, khi thân thể bóng đen đạt độ cao cực điểm, thân thể chợt ngắn ngủi dừng lại một chút, lúc này đã có người nhận ra nó!

- Phệ Sa Thú!

Khắc Lý Tư kinh hãi hô lên.

- Phệ Sa Thú, thổ hệ bát cấp ma thú! Ma thú sống đơn lẻ, lấy cát làm thức ăn, lực lượng cường đại, có thể sử dụng thổ hệ dị năng Đại Địa thủ hộ. Phệ Sa Thú bình thường đều sống trong nền cát sa mạc, tính tình hiền lành tính công kích không mạnh, nếu không tức giận, thông thường sẽ không chủ động tấn công nhân loại.

Lâm Dịch vừa nghe tiếng Khắc Lý Tư kinh hãi hô lên, lập tức trong đầu hiện lên giới thiệu vắn tắt về Phệ Sa Thú trong một quyển sách gọi là 'Truyền Thuyết Ma Thú'.

Phệ Sa Thú công kích không mạnh, bình thường không chọc tức nó, nó sẽ không chủ động công kích nhân loại.

Chỉ thấy thân thể Phệ Sa Thú hơi dừng lại trong không trung, sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất!

Ầm!!!

Cát bụi tản đi, mọi người lúc này mới nhìn rõ bộ dạng Phệ Sa Thú!

Phệ Sa Thú thân cao chừng mười tám tới hai mươi mét, thân thể cực kỳ cường tráng! Da thịt nhìn qua vô cùng thô ráp, hình thành từng khối như tảng đá, một cái đuôi dài ba bốn mét cực kỳ to lớn đang vẫy không ngừng, trên đầu nó có một cái sừng thịt cực dày, trên trán nó có một cái bớt hình tam giác.

Một cỗ khí thế cuồng bạo nhất thời ập vào mặt!

Nghe Khắc Lý Tư kinh hãi hô lên, tất cả mọi người khẩn trương nhìn Phệ Sa Thú… trong đó có vài tên chiến sĩ quanh người tử quang phun ra nuốt vào… dường như chỉ cần Phệ Sa Thú hơi có động tác, bọn họ liền tập tức phát động công kích.

Bát cấp ma thú và thất cấp chiến sĩ, tuyệt đối là chênh lệch khó bù đắp, tuy rằng không thể so sánh với thánh cấp, nhưng bát cấp ma thú trong trạng thái thịnh nộ tuyệt đối có khả năng giết chết hơn mười thất cấp chiến sĩ!

- Không nên công kích nó!

Lâm Dịch đột nhiên lớn tiếng hô lên, hai gã chiến sĩ Lý gia vốn muốn phóng xuất công kích hơi dừng một chút. Chợt nghe Lâm Dịch nói:

- Phệ Sa Thú tính công kích không mạnh trước khi nhận định rằng nó đang tức giận, thì không nên công kích nó trước!

Hai gã hiến sĩ lúc này mới đè tâm lý kinh hoảng xuống, khẩn trương nhìn Phệ Sa Thú.

- Rống!

Phệ Sa Thú đột nhiên lớn tiếng rít gào, một thanh âm cực lớn chấn cho màng nhĩ mọi người một trận tê dại.

Nhưng mà Lâm Dịch lúc này cũng không quản nó kêu thế nào, mà là có chú khẩn trương nhìn đôi mắt Phệ Sa Thú.

Từ trong bản 'Truyền Thuyết Ma Thú' học được một chút tri thức, trong trạng thái bình thường con mắt Phệ Sa Thú có màu vàng đất, mà khi phẫn nộ con mắt nó biến thành màu nâu, lúc này Lâm Dịch phải biết đầu Phệ Sa Thú này đang trong trạng thái nào… nếu như trạng thái bình thường, vậy là tốt rồi, cẩn thận mọi chút là mọi người có thể rời đi. Nhưng nếu là màu nâu… đám người Lâm Dịch phải tiên hạ thủ vi cường… bằng không chờ Phệ Sa Thú động thủ thì đã chậm.

- May mắn…

Lâm Dịch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, con mắt nó là màu vàng đất… lập tức hô:

- Mọi người không cần khẩn trương, Phệ Sa Thú này sẽ không công kích chúng ta.

Nghe Lâm Dịch nói, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, biểu hiện của Lâm Dịch trong trận tranh đoạt đã khiến rất nhiều người khâm phục, lúc này nghe Lâm Dịch nói thế, mọi người cũng nhẹ nhõm không ít.

Quả nhiên, Phệ Sa Thú ngẩng đầu rít gào một trận, con mắt màu vàng đất nhìn mọi người một lúc… khi ánh mắt nó đảo qua mọi người, tất cả không nhịn được trong lòng dâng lên một trận kinh hoàng!

Cũng may Phệ Sa Thú chỉ nhìn qua vài lần, sau đó chậm rãi xoay người, kéo theo cái đuôi to lớn, hướng về phía bên trong sa mạc mà đi.

Đến khi bóng dáng Phệ Sa Thú biến mất trong tầm mắt, lúc này mọi người mới thở phào một hơi.

Đồng thời, trong lòng mọi người đột nhiên vang lên lời của Bạch Tiếu Thiên… Quả nhiên, bên trong Ma Nguyên động quật tất cả đều dựa vào vận khí! Ma thú ở đây rất nhiều, tùy tiện một con cũng là bát cấp, thậm chí cửu cấp… vận khí tốt đụng phải Phệ Sa Thú có tính công kích không mạnh còn may… nếu gặp phải một vài ma thú cường đại, hậu quả thực khó có thể chịu nổi.

Mọi người một lần nữa tụ tập, nhìn đáy nồi giữa lòng sa mạc, đều có một loại cảm giác như cách một thế hệ…

- Quả nhiên không hổ là ma thú bát cấp! Chỉ uy áp đã mạnh như vậy!

Trương Tạp có chút cảm khái nói… khi Phệ Sa Thú rít gào, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ khí thế cường đại từ người nó toát ra, đứng ở đối lập, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi!

Thủy Linh Lung tán thành gật đầu:

- Không sai, ma thú bát cấp vô cùng mạnh, xem ra Ma nguyên động quật quả thực nguy cơ trùng trùng! Nếu như lần này gặp phải ma thú khác không phải là Phệ Sa Thú, mà là Thôn Phệ thú… chỉ sợ đám người ở đây không sống nổi mấy người rồi…

Thông Phệ thú cũng là một trong những bát cấp ma thú mà con người biết đến như Phệ Sa Thú, nhưng mà một con thì tính công kích rất mạnh, một con tính công kích không cao, một con chủ công kích, con kia lại chủ phòng ngự, nếu như lúc nãy đụng phải Thôn Phệ thú, chỉ sợ nhóm mười lăm người phải nằm ở chỗ này.

- Ồ? Khi mọi người đang nói chuyện, ánh mắt Khải Hi nhìn xuống địa phương trầm xuống, đột nhiên kinh nghi hỏi:

- Đó là cái gì?

Nói xong nhảy vào trong lòng hố sâu.

Mọi người nghe Khải Hi nói mọi người ngừng đối thoại, nhìn lại phía Khải Hi.

Hai mươi mét đối với người bình thường có thể nói là rất cao, nhưng đối với dị năng giả và chiến sĩ thì chẳng tính là gì, chỉ thấy Khải Hi thả người xuống dưới, ánh mắt mọi người không do dự tập trung lên người hắn.

Khải Hi ngồi xuống mặt đất, lấy tay hất cát lên, nhất thời quay đầu lại hô:

- Các ngươi mau tới đây xem!

Mọi người nhìn nhau, chợt đều nhảy xuống chỗ Khải Hi.

- Phát hiện cái gì thế?

Câu hỏi vừa dứt, mọi người đã tới bên cạnh Khải Hi, nhất thời thấy rõ thứ trong tay Khải Hi.

- Là người!

Ánh mắt Lâm Dịch ngưng lại, chợt ra tay hỗ trợ Khải Hi đào cát ra… dần dần một bộ trang phục kiểu dáng hiện đại dần lộ ra, mà bên trong y phục là một đống xương trắng lộn xộn.

- Đây…

Tất cả mọi người đều ngây dại!

Chỗ xương sọ bạch cốt đã vỡ tan, chỉ còn lại một nửa, phần sót lại chỉ là từ viền mắt ngăm đen trở xuống, lạnh lạnh xuất hiện trước mặt mọi người.

Diệt Hồng Trần

24-03-2013, 11:21 AM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

150. Chương 205: Bạch Cốt Lành Lạnh!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Bị ma thú cắn nát xương sọ mà chết.

Trương Diệc Vũ nhìn vết thương một chút, sau đó nhẹ nhàng nói.

Mọi người trong lòng kinh ngạc, nhưng tay vẫn liên tục đào bới, dần dần thi thể hoàn chỉnh được đào ra ngoài.

Ngoại trừ xương sọ, phần còn lại đều bảo tồn cực kỳ hoàn hảo, bộ quần áo kiểu dáng hiện đại và đồ dùng hàng ngày của thi thể sau khi được đào bới ra ngoài, gặp gió thổi qua nhất thời biến thành tro tàn.

Khắc Lý Tư ngồi xổm xuống, lấy tay sờ bạch cốt lành lạnh, nắm lên một chút bạch cốt, tỉ mỉ nhìn một chút sau đó chắn chắn nói:

- Đây là một gã chiến sĩ.

Trương Tạp nhất thời kỳ quái hỏi:

- Sao ngươi lại biết hắn là chiến sĩ?

Khắc Lý Tư chỉ vào xương tay bạch cốt nói:

- Ngươi xem khoảng cách giữa các ngón tay của hắn rất rộng, đây là do trường kỳ tu luyện thể thuật, giã trọng vật nhiều mà tạo thành.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên, khoảng cách giữa các xương ngón tay rất rộng, khi còn sống bởi vì có da thịt che chắn nên không thể nhìn ra, nhưng lúc này hoàn toàn đã biến thành xương khô, tự nhiên chỉ cần liếc mắt đã nhìn rõ.

- Hơn nữa, hắn đã chết rất lâu rồi… ít nhất cũng phải mấy trăm năm.

Thủy Linh Lung nói tiếp.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Không sai, y phục của hắn vừa đào lên đã biến thành tro tàn, hiển nhiên thời gian rất lâu rồi.

- Vậy đây là ai? Chẳng lẽ là người không ra ngoài trong lần tiến vào ma nguyên động quật trước?

Thư Mộng nhíu mày nói.

- Rất có thể.

Khải Hi gật đầu nói:

- Mỗi trăm năm một lần, một lần tiến vào 15 người, nhiều nhất cũng chỉ có hai người từ đây ra ngoài, người còn lại tất cả đều chết ở nơi này.

Nghe xong Khải Hi nói, trong lòng mọi người nhất thời trầm trọng lên… dựa theo kinh nghiệm, trong mười lăm người chí ít cũng ngoài mười người ở lại nơi này, tử vong dường như đang bao trùm trên đầu các thành viên.

Nhìn thấy mọi người trầm mặc, Khải Hi không khỏi cười hắc hắc nói:

- Nhưng mà không chừng chúng ta tất cả đều ra ngoài? Dù sao cũng không phải nói nhất định chỉ có một người có khả năng ra ngoài phải không? Cẩn thận một chút, với thực lực của chúng ta, không nhất định có người tử vong. Phải biết rằng, chúng ta lần này tập trung rất nhiều tinh anh, trong đó Lâm Dịch lại là lĩnh vực dị năng giả! Thời khắc mấu chốt, lĩnh vực triển khai, mang theo mọi người chạy trốn không có vấn đề đi? Thổ hệ ma thú cũng không thể bay.

Mọi người nghe Khải Hi nói thế, thật ra không khỏi mỉm cười, tuy rằng trong lòng không hoàn toàn đồng ý với câu an ủi của Khải Hi, nhưng sự trầm trọng trong lòng cũng giảm bớt nhiều.

Thấy mọi người mỉm cười, Khải Hi cúi đầu, đột nhiên đưa tay vào trong cát, chợt một trận hoàng sắc quang mang trên người hắn lóe lên.

Mọi người thấy nhất thời hiểu rằng, Khải Hi đang ngầm dò xét xung quanh xem có gì không, mọi người vì thế liền an tĩnh chờ đợi.

Khải Hi nhắm nghiền hai mắt, một lúc sau chợt mở to mắt, trong mắt hiện ra vẻ kinh hãi, chợt trầm giọng nói:

- Mọi người tới đây một chút.

Mọi người nhất thời hiểu được Khải Hi có phát hiện, cũng không hỏi, tất cả đều nhảy xống dưới.

Chỉ nghe Khải Hi quát lên một tiếng lớn: 'khởi!' Hoàng sắc quang mang trên người nhất thời đại thịnh, chỉ thấy bên ngoài Khải Hi hiện ra một khối chu vi tầm một thước, phần cát còn lại nhất thời cuồn cuộn chảy xuống, từ trên có thể nhìn thấy, cát chảy cuồn cuộn như nước sôi trào lên!

Ánh mắt mọi người nhất thời chăm chú nhìn vào dòng cát chảy, chỉ chốc lát, một tràng cảnh khiến da đầu người ta tê dại xuất hiện!

Một đám bạch cốt hình thức gần như bạch cốt ban đầu như nấm mọc lên trong dòng cát chảy, đám bạch cốt này tử vong hoàn toàn bất đồng, có người thân thể hoàn hảo, thiếu xương sọ, có người thiếu tứ chi, muôn vàn kỳ quái, trong phạm vị ba trăm mét, quả thực đã biến thành một biển xương khô!

Khi cát ngừng chảy, bạch cốt hiện ra trước mặt mọi người chỉ sợ đã hơn một nghìn cái!

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn, mặc dù biểu tình vẫn lạnh lùng, nhưng Lang Sa không kìm được hiện lên vẻ kinh hãi!

Lần thứ hai xuống dưới, mọi người chỉ cảm thấy một trần khí tức lành lạnh tràn ngập trong địa hình đáy nồi này.

Khải Hi sắc mặt âm trầm nói:

- Đây chỉ là một phần, phía dưới còn nhiều hơn nữa, nhưng với năng lực của ta, chỉ có thể làm lộ ra một chút như vậy.

Tất cả mọi người ngây dại, một lúc lâu, Lâm Dịch mới có thể lắp bắp nói:

- Đám người này… cũng đều là người mấy trăm năm nay tiến vào động quật chết ở chỗ này?

Tất cả mọi người trầm mặc… bởi vì loại thuyết pháp này không quá có khả năng rồi!

Thử nghĩ xem, trăm năm tiến vào một lần, mỗi lần 15 người, vạn năm cũng chỉ có 1500 người mà thôi, ba vạn năm tổng cộng nhiều nhất chỉ có 4500 người!

Mà lúc này xuất hiện trên mặt đất đã ngoài nghìn bộ xương khô, dùng cách mà Khải Hi nói, đây chỉ là một bộ phận.

Phải biết rằng, Khải Hi thăm dò cũng chỉ là một bộ phận, không nhất định là toàn bộ, mà đám bạch cốt trước mặt lại chỉ là một bộ phận mà Khải Hi có thể lộ ra trước mắt mọi người… lẽ nào, người tiến vào ma nguyên động quật bị lưu lại bên trong, đều chết ở tầng một này?

Điều này quá khó tin!

- Hẳn không quá có khả năng, ma nguyên động quật tổng cộng năm tầng, đây chỉ là tầng một, ta cũng không cho rằng tất cả người tiến vào ma nguyên động quật đều chết ở tầng một này.

Mặc dù tính tình của Trương Diệc Vũ là chuyện gì cũng không thèm để ý nhưng lúc này cũng không do dự hơi nhíu lông mày nói.

- Những người này có thân phận gì nhỉ?

Lâm Dịch nghi hoặc hỏi.

Không ai trả lời vấn đề của hắn, tất cả mọi người đều trầm tư.

Đột nhiên! Thủy Linh Lung trong đầu chợt nhớ tới một khả năng, kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ là…

Tất cả ánh mắt mọi người không khỏi dán lên thân thể nàng.

- Chẳng lẽ là thời kỳ thượng cổ, những người này tiến vào Mạn Vân sơn mạch rồi bị ma thú giết chết?

Thủy Linh Lung vừa nói, tất cả mọi người đều ngây dại! Bởi vì… thân phận những người này vô cùng có khả năng này!

25-03-2013, 04:56 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

151. Chương 206-207: Thôn Phệ Thú!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thời kỳ thượng cổ, Mạn Vân sơn mạch trong mắt mọi người là nơi tụ tập của siêu cửu cấp ma thú, khi đó người có thể nói là như sóng triều đổ tới nơi này! Khiến người ta kinh hãi chính là mỗi lần đội ngũ tiến vào nơi này đều hoàn toàn bị diệt, thi thể đám người đó đều biến mất không thấy, cụ thể là bị ma thú làm thức ăn hay nguyên nhân nào khác vẫn không có ai trả lời rõ ràng. Chẳng lẽ đám bạch cốt này thân phận là nhân loại thượng cổ?

Ma Nguyên động quật là một tồn tại thần bí, trong đồn đại, ở đây có tồn tại siêu cửu cấp ma thú, có phương pháp tu hành thể thuật siêu cường từ thời thượng cổ, có dị năng bí tịch thượng cổ… mấy thứ này từ đâu tới? Lẽ nào từ trên người đám người thượng cổ lúc trước tiến vào Mạn Vân sơn mạch?

Ma Nguyên động quật trong nháy mắt trở nên thần bí trong mắt mọi người.

Mọi người trầm tư một lúc, cuối cùng một giọng nói trong trẻo lạnh lùng đánh vỡ không khí trầm mặc xung quanh.

- Mặc kệ thân phận bọn họ là gì, chúng ta hiện tại cần làm là tìm cửa tiến vào tầng hai.

Mọi người lúc này mới hồi phục tinh thần.

Lâm Dịch gật đầu, đồng ý:

- Lang Sa nói không sai, thân phận những người này là ai cũng được, nhưng có thể khẳng định, nơi này nguy cơ tứ phía, một chút mất cảnh giác có thể khiến chúng ta toàn quân bị diệt, vì thế trên đường đi tiếp theo, nhất thiết phải cẩn trọng!

Tất cả mọi người đều gật đầu tán thành, Lâm Dịch chợt nhìn đống bạch cốt như biển khẽ thở dài:

- Các vị an nghỉ a… Khải Hi lão sư, phiền ngươi chôn lấp đám thi thể này một lần nữa a.

Khải Hi gật đầu, những người khác đều nhảy lên trên miệng hố, mà thân thể Khải Hi chợt lóe cường quang, cát đá xung quanh lần nữa cuộn trào, bụi cát nổi lên, không đến một lúc sau, tất cả bạch cốt đều biến mất trong tầm mắt.

Sau đó mọi người tiếp tục đi về phía sa mạc mênh mông ….

Cát vàng khắp nơi nơi! Một mảnh mênh mang!

Lâm Dịch và mọi người tới thế giới như sa mạc này đã bảy ngày rồi!

Trong lúc này, đám Lâm Dịch vẫn đi về phía trước, nhưng mà sa mạc này quá lớn, quả thực vượt sức tưởng tượng của mọi người! Ngay từ đầu còn tưởng rằng chỉ khoảng vài km, lúc này chân chính đi mọi người mới biết phiến sa mạc này ít nhất cũng ngoài nghìn km!

Cũng may vận khí đám người Lâm Dịch không kém, một đường đi tới ngoại trừ lần đầu đụng phải Phệ Sa Thú bát cấp, còn lại đều là thất cấp ma thú trở xuống mà thôi, đây cũng là lý do đám người Lâm Dịch đi lâu như vậy trong sa mạc cũng không sợ đói. Ma thú thổ hệ tuy rằng thịt tương đối thô ráp, nhưng vẫn có thể no bụng, về phần ngủ,… là thất cấp chiến sĩ và dị năng giả, bọn họ chỉ cần hơi nhắm mắt nghỉ ngơi một chút là đủ, tối đa là mười phút là bọn họ lại có thể long sinh hoạt hổ.

Ngày hôm nay đã là ngày thứ bảy!

Đoàn người bao gồm cả Thủy Linh Lung và Lang Sa đều vô cùng mệt mỏi, không phải nơi này không có thủy nguyên tố, chỉ là địa phương khô ráo này ngưng tụ thổ nguyên tố vô cùng tiêu hao tinh lực, thế cho nên ngoại trừ thời gian khát nước, Thủy Linh Lung hoặc Lâm Dịch ngưng tụ ra, còn chuyện tắm rửa đều vứt sang một bên… ở nơi này nguy cơ tứ phía, dù sao đám người không phải tới đây du ngoạn, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Khải Hi ngẩng đầu nhìn bão cát khắp trời, nhịn không được gào thét một tiếng:

- Sa mạc chết tiệt này rút cuộc lúc nào mới có thể ra ngoài a!

Bảy ngày không ngừng chạy đi đã khiến Khải Hi không đủ nhẫn nại nữa.

Lâm Dịch cười khổ một tiếng, nói:

- Đi từ từ thôi, ngươi hẳn là phải cảm thấy may mắn là chúng ta còn sống…

Mấy ngày nay ở nơi khác bọn họ đều thấy nhiều ít bạch cốt, ở bên cạnh một thi thể còn tìm được một quyển phương pháp tu hành thể thuật.

Lâm Dịch nhìn thoáng qua nhất thời hiểu rõ đây là phương pháp tu hành thể thuật cao đoạn!

Cao đoạn thể thuật, thông thường chỉ có chiến sĩ đã ngoài thất cấp kinh môn mới có thể tu hành, nhưng mấy ngày nay Lâm Dịch theo Trương Tạp học thủ ấn kinh môn đã hoàn toàn học xong! Tuy rằng còn chưa đột phá kinh môn nhưng với tinh thần lực Lâm Dịch nắm trong tay… phá Kinh môn chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi! Vì thế thấy cao đoạn thể thuật, Lâm Dịch nhất thời chăm chú đọc một lần… dưới trí nhớ biến thái của hắn, tự nhiên một chữ cũng không nhớ lầm.

Khải Hi thấy Lâm Dịch nói, nhất thời như gà mắc tóc, yên lặng xuống, miệng lẩm bẩm:

- Sớm biết vậy sẽ không tới địa phương quỷ quái này.

Nghe vậy Lâm Dịch một trận cười khổ.

- Xem bên kia!

Giọng nói của Thủy Linh Lung đột nhiên vang lên, Lâm Dịch và Khải Hi ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Linh Lung… chỉ thấy giữa bầu trời cát vàng một tia lục sắc xuất hiện trước mắt mọi người!

Nơi này không có ánh mặt trời, tuy rằng không biết ánh sáng từ nơi nào phát ra, nhưng có thể khẳng định, trong phiến sa mạc này nhất định không gặp ảo cảnh trong truyền thuyết, lập tức ánh mắt của mọi người sáng ngời, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn một chút.

Giữa bão cát bước nhanh đi….

Khi đặt chân vào mảnh lục sắc, tất cả mọi người đều thấy trên người mát lạnh, bão cát khắp trời đều bị cây cối trong ốc đảo chắn ở bên ngoài.

- Ta chắn chắn cửa vào tầng hai hẳn là ở quanh đây.

Trương Diệc Vũ nhẹ nhàng nói, mọi người không khỏi quay đầu nhìn hắn.

Chỉ nghe hắn thản nhiên nói:

- Lúc trước Bạch đại nhân nói, cửa vào mỗi tầng đều ở trung tâm hiểm địa, lúc đó ta nghĩ rằng không gian bên trong rất nhỏ, khu vực trung tâm tự nhiên rất dễ tìm, nhưng mà tiến vào mới biết không gian này không ngờ rộng như vậy! Nếu như nói giữa sa mạc mênh mông tìm được vị trí trung tâm căn bản là nằm mơ nói mộng, mặc dù có thể tìm được, chỉ sợ cũng phải vài chục năm? Nhưng người tiến vào ma nguyên động quật nhanh nhất chỉ mấy tháng đã đi ra, chậm nhất cũng chỉ trong vòng một năm, vì thế ta đoán, mỗi tầng vị trí trung tâm đều tương đối dễ nhận ra.

- Phiến ốc đảo này hẳn là vị trí trung tâm của sa mạc, mà cửa vào tầng hai hẳn cũng ở trung tâm ốc đảo.

Mọi người nghe hắn nói thế, nhất thời tán thành gật đầu. Lang sa nhìn xung quanh một chút, sau đó gật đầu nói:

- Hẳn là như thế không sai, phiến ốc đảo này tuy rằng không nhỏ nhưng vẫn dễ tìm hơn trong sa mạc, chúng ta đi thôi!

Lập Tức đoàn người tiếp tục đi vào bên trong ốc đảo.

Một đường đi vào, trong ốc đảo không xuất hiện bất luận ma thú gì, nhưng mà ốc đảo tuy nhỏ hơn sa mạc nhưng cũng phải rộng ngoài mười km, muốn tìm vị trí trung tâm không phải chuyện dễ dàng.

Rút cuộc, qua hai ngày tìm kiếm, mọi người cũng tìm được vị trí trung tâm!

- Không gian truyền tống?

Lâm Dịch ngạc nhiên nhìn cánh cửa ánh sáng trước mặt vài trăm mét.

Cửa này cực kỳ tương tự với không gian truyền tống môn trong phòng làm việc của Lạp Cổ kỲ! Nếu nhất định phải nói sự khác nhau… đó chính là trên cửa có lóe lên ngân mang, xung quanh luôn lóe ra quang mang màu bạc, hẳn là đã khởi động rồi.

Khải Hi vừa nhìn thấy nhất thời đại hỉ, chạy như điên tới cánh cửa, tới gần liền lớn tiếng cười nói:

- Rút cuộc tìm được rồi! Ha ha!

Lâm Dịch cười, đang muốn nói, đột nhiên trong lòng một trận co quắp, thần sắc chợt biến đổi hét lớn:

- Khải Hi! Dừng lại!

Đồng thời lĩnh vực lam sắc bùng phát ra, trong nháy mắt tất cả mọi người đều được bao phủ trong lĩnh vực!

Khải Hi thấy Lâm Dịch nói, hầu như là phản xạ có điều kiện dừng lại, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra liền cảm thấy thân thể mát lạnh, một cỗ lực lượng cường đại nhấc hắn lên không trung!

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lâm Dịch dùng lĩnh vực phóng lên không trung! Đang có chút nghi hoặc chỉ nghe ầm một tiếng nổ lớn, một đạo quang mang màu vàng phóng lên cao! Chợt một thân ảnh từ nền đất chui ra! Địa phương nó hiện ra chính là nơi lúc trước Khải Hi đứng!

Lúc này mọi người mới phản ứng! Khải Hi càng cảm giác được một cỗ hàn khí từ đáy lòng bốc lên!

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh! Có thể nói, thân thể Khải Hi vừa thoát khỏi mắt đất ba bốn mét, đạo hoàng sắc quang mang kia đã bắn từ chỗ hắn đứng mà ra, nếu như chậm một chút… Khải Hi cũng chỉ có thể bỏ mạng!

Trên người Khắc Lý Tư nhất thời lóe lên thanh sắc quang mang… hắn có khả năng phi hành, bây giờ bị Lâm Dịch khống chế có cảm giác không được tự nhiên, Trên thực tế từ lúc tiến vào đến bây giờ, hắn và

Lâm Dịch nói chuyện với nhau không vượt quá ba câu, có thể thấy biểu hiện của Lâm Dịch ở trên Mạn Vân phong lúc trước đã khiến hắn phản cảm đến tận xương tủy!

Ngẩng đầu nhìn thân thể thật lớn đã nhảy cao tới trăm mét, tràng cảnh này khiến mọi người nghĩ tới ngày đầu tiên đụng phải Phệ Sa thú!

- Là Thôn Phệ Thú!!

Khi thấy rõ bóng đen, Khắc Lý Tư không nhịn được kinh hãi mở to mắt!

- Thôn Phệ Thú, thổ hệ bát cấp ma thú sống đơn lẻ, là một trong số ít thổ hệ ma thú có tính ăn tạp! Tính cách bạo ngược, tính công kích mạnh! Kỹ năng cực mạnh Đại Địa Bào Hao (Tiếng rít gào của đất mẹ).

Tư liệu của Thôn Phệ Thú trong nháy mắt hiện lên trong đầu Lâm Dịch.

Ầm!

Trong tiếng ầm ầm, Thôn Phệ phú rơi trên mặt đất, bụi đất nổi lên, chợt một tiếng rống bạo ngược vang lên: 'hống!', tiếng gầm gừ kinh thiên từ cổ họng Thôn Phệ Thú vang vọng khắp không gian.

Khi bụi đất tán đi, Lâm Dịch mới nhìn rõ dáng dấp của Thôn Phệ Thú!

Thôn Phệ Thú thân cao không kém Phệ Sa thú, nhưng độ sắc bén hơn hẳn Phệ Sa thú, Thôn Phệ Thú là sinh vật đứng thẳng hành tẩu, tương tự với Phệ Sa thú chính là trên trán Thôn Phệ Thú cũng có ba đạo sừng thịt dày, tạo thành một hình tam giác ầm trầm trên mặt nó! Miệng hơi hé lộ ra hàm răng như cái lược vừa nhìn đã biết cực kỳ sắc bén, phía sau nó một cái đuôi dài sáu bảy mét vẫy vòng vòng quanh thân, thỉnh thoảng phát ra tiếng vù vù, trên đầu là một mũi nhọn hình tam giác, có thể tưởng tượng, nếu bị thứ này chọc phải, tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

Con ngươi Thôn Phệ Thú là một màu nâu đỏ, bên trong toát ra vẻ cuồng bạo, thô ngược khát máu, tiếng rít gào trầm thấp vang lên trong không gian khiến toàn bộ mặt đất run rẩy… có thể tưởng tượng lực lượng thân thể nó mạnh mẽ cỡ nào.

Khi thấy rõ Thôn Phệ Thú, Lâm Dịch là người đầu tiên có phản ứng, chạy, chạy cho thật xa! Bát cấp ma thú không phải là thứ bọn họ có khả năng chống lại, hơn nữa hiện tại cũng không cần liều mạng, cho nên bảo vệ an toàn là trên hết.

- Mọi người không nên phản kháng!

Lâm Dịch đột nhiên rống lớn, mọi người nghe lời thả lỏng thân thể cho hắn đầu khiển, một màng nước mỏng xuất hiện trong lĩnh vực của Lâm Dịch, tất cả mọi người bị vây trong màng nước, nhưng mọi người không hề có cảm giác hít thở khó khăn hay không khỏe chút nào.

Chợt, thân thể Lâm Dịch mạnh mẽ bay lên không trung, thân thể mọi người trong chớp mắt đã vượt qua độ cao của cây cối, cũng chưa định rõ phương hướng, tùy tiện nhằm một hướng cứ thế chạy đi!

Thôn Phệ Thú trong mắt hiện ra một cỗ lửa giận, chỉ thấy hai chân nó khẽ nhún, chợt mãnh liệt bắn ra, mặt đất nhất thời xuất hiện một hố to đường kính mấy chục thước, mà thân thể nó cũng như lò xò bắn ra ngoài, không ngờ truy kích theo đám người Lâm Dịch.

Đám người Lâm Dịch nhìn lại thấy Thôn Phệ Thú không ngờ đuổi theo, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng, Lâm Dịch càng điên cuồng bay đi, cứ như thế một vòng quang cầu lam sắc đường kính hai trăm mét cùng một thân ảnh bắn lên như lò xo đuổi nhau trong tầng một Ma Nguyên động quật.

- Còn tiếp tục như vậy thật không ổn a!

Trương Tạp bên trong lĩnh vực hô:

- Đã kinh động rất nhiều lục, thấp cấp ma thú rồi! Vạn nhất kinh động tới mấy con bát cấp ma thú nữa, thật là hết đường chạy!

Vốn cuộc chạy đua mới qua mười phút, nhưng bởi vì Thôn Phệ Thú không ngừng rơi xuống đất phát ra tiếng ầm ầm vang dội đã kinh động rất nhiều lục, thất cấp ma thú, lúc này đám ma thú đều mắt đỏ ngầu

đuổi theo phía sau Thôn Phệ Thú, tốc độ tuy rằng không thể so với Lâm Dịch và Thôn Phệ Thú, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Lâm Dịch tự nhiên cũng thấy, nhưng tới lúc này không tiếp tục còn có thể thế nào? Lập Tức một lần nữa thôi động lĩnh vực, một đường tăng tốc bay đi.

25-03-2013, 04:57 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

152. Chương 208-209: Mồi Nhử.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tốc độ truy kích dưới đất của Thôn Phệ Thú so với tốc độ phi hành của Lâm Dịch tương đối ngang nhau, chứng tỏ Thôn Phệ Thú cực kỳ cường đại, đấy là bởi vì nó luôn phải nhảy lên truy đuổi để không mất dấu đám Lâm Dịch cho nên mới mất thời gian như vậy, nếu là trên mặt đất, đám người Lâm Dịch sớm đã bị đuổi kịp.

- Bây giờ phải làm sao đây?

Lâm Dịch lo lắng nghĩ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại Thôn Phệ Thú đang vọt tới một độ cao rất lớn, đám Lâm Dịch phi hành cách hơn trăm mét, nhưng mỗi lần Thôn Phệ Thú nhảy lên đầu có thể đạt tới độ cao ngang hàng với đám người Lâm Dịch, hơn nữa nó nhảy liên tục không lúc nào dừng lại, hầu như vừa bắn lên, đôi mắt màu huyết nâu hung hăng nhìn đám người Lâm Dịch, nhe răng rít gào phẫn nộ từng đợt.

- Lâm Dịch! Lên cao nữa đi!

Giọng nói của Thủy Linh Lung vang lên, Lâm Dịch nhất thời phản ứng, thân hình hơi dừng lại sau đó bay lên cao.

Thôn Phệ Thú cho dù nhảy cao thế nào, nhưng nó là ma thú thổ hệ, không cách nào có thể bay lên.

Vừa thấy Thôn Phệ Thú quá mức kinh hãi thế cho nên nghĩ muốn trốn khỏi phạm vi hoạt đông của nó, ngược lại quên mất nơi cao chính là nơi an toàn nhất!

Thôn Phệ Thú thấy mọi người bay lên cao nhất thời bộc phát tiếng gầm giận dữ, lần thứ hai thân thể hạ xuống liền khom người sau đó chợt bắn lên, một tầng khói lớn từ chân nó phát ra, từ trên cao nhìn lại như vừa xảy ra vụ nổ, Thân thể Thôn Phệ Thú thẳng tắp bắn lên cao đuổi theo đám người Lâm Dịch.

Tốc độ của Thôn Phệ Thú cực nhanh, trong khoảng khắc đã vượt lên ba trăm mét.

Trên trán Lâm Dịch rịn mồ hôi, nhưng lúc này hoàn toàn không thể dừng lại, hắn biết đây là một cú nhảy toàn lực của Thôn Phệ Thú, chỉ cần tránh thoát, Thôn Phệ Thú sẽ không nhảy lần nữa!

Lập tức thúc giục quang cầu vọt lên cao, những người khác được màng nước bao vây bên trong cũng khẩn trương kinh hoàng, nhìn phía dưới Thôn Phệ Thú đang tiếp cận cực nhanh.

Rút cuộc, tới độ cao gần sáu bảy trăm mét, Thôn Phệ Thú đã hết sức, phát ra một tiếng rống không cam lòng, thân thể nó dừng lại trên không trung chừng nửa giây, chợt bằng tốc độ cực nhanh rơi xuống mặt đất.

Vài giây sau, một tiếng ầm cực lớn vang lên, khói bụi mù mịt, che hết tầm nhìn của mọi người.

Lại bay lên thêm trăm mét nữa Lâm Dịch mới dừng lại, Lam sắc lĩnh vực cứ thể lơ lửng giữa chừng trên không trung gần nghìn mét, mọi người thấy thân thể khẽ nhẹ đi, màng nước bên ngoài đã biến mất không thấy, lúc này mọi người mới cảm nhận được chân chính cảm giác phi hành!

- Lâm Dịch, lần này thực sự cảm ơn! Nếu không phải có ngươi, chúng ta nói không chừng…

Một gã chiến sĩ trung niên Lý gia nhất thời cảm kích nói với Lâm Dịch, từ trong ánh mắt hắn có thể nhìn ra là hắn thật lòng cảm kích.

Lâm Dịch thở dài một hơi, sau đó cười nói:

- Nếu đã cùng nhau vào, chúng ta đã cùng một đội, không cần khách khí như vậy.

Tuy rằng Lâm Dịch nói như vậy nhưng mấy người không tính là thân mật với Lâm Dịch đều biểu thị lòng biết ơn của mình với Lâm Dịch.

- Cảm ơn thì để sau đi, hiện tại chúng ta cần nghĩ chính là bước tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lang Sa cắt đứt mấy lời cảm ơn của mọi người.

Qua nhiều ngày như vậy, mọi người đều hiểu một chút về tính cách của Lang Sa, nữ nhân này rất đẹp nhưng tính cách vô cùng lãnh đạm, nàng thậm chí ngay cả ngày chạy lăng quăng cũng không nói một câu.

Nhưng mà mấy ngày nay gặp phải ma thú, lúc đó nàng triệu hoán ra Băng Điểu chiến văn, tự lực giết chết ba đầu thất cấp ma thú khiến mọi người cực kỳ bội phục, tuy rằng đều là thất cấp chiến sĩ nhưng trong đó cũng phân chia cao thấp, thực lực Lang Sa khi dùng chiến văn tuyệt đối đứng trong ba hạng đầu.

Mà trong cảm nhận của mọi người, bài danh đệ nhất tự nhiên là Lâm Dịch rồi, bằng vào lĩnh vực gia trì hai trăm mét của hắn, đủ để hắn trở thành người cực mạnh trong đám người!

Thậm chí rất nhiều người không biết, Lâm Dịch lúc này không phải là một dị năng giả thất cấp, càng không phải thất cấp chiến sĩ, nếu có thể đạt được hai mức độ này… thực lực của hắn không chỉ có đơn giản như vậy.

Về phần Trương Diệc Vũ cùng với nữ tử tuyệt sắc Diệp Song thực lực thế nào… bởi hai người chưa từng ra tay vì thế mọi người cũng không rõ ràng.

- Ta nghĩ chúng ta từ trên cao trực tiếp bay vào, Thôn Phệ Thú bị chúng ta dẫn đi rồi, hiện tại hẳn là không còn ma thú gì nữa rồi.

Thư Mộng nghĩ một lúc rồi đề nghị, mọi người nghe vậy cũng suy nghĩ một chút, Thủy Linh Lung đầu tiên gật đầu nói:

- Thư Mộng nói không sai, Thôn Phệ Thú vừa làm ra động tĩnh lớn như vậy, nếu như xung quanh có ma thú cường đại gì chỉ sợ sớm đã công kích chúng ta, từ trên cao nếu thực sự có biến hóa chúng ta ở trên cao cũng tương đối an toàn.

Kỳ thực nói như vậy nhưng bản tính bát cấp ma thú là sinh hoạt trong phạm vi hai km, trong lãnh địa của nó sẽ không thể tồn tại ma thú nào khác. Bởi vì bát cấp ma thú có ý thức lãnh địa tương đối rõ ràng, mà mọi người lo lắng chỉ bởi vì tính đặc thù của Ma Nguyên động quật, ai cũng không biết nơi này có khác Mạn Vân sơn mạch hay không. Phải biết rằng thời kỳ thượng cổ Mạn Vân sơn mạch là lãnh địa của rất nhiều bát cấp ma thú, thậm chí còn có siêu giao cửu cấp ma thú với ý thức lãnh địa càng cao hơn!

Mọi người nghe xong gật đầu, Thủy Linh Lung nói với Lâm Dịch:

- Chỉ là, lại phiền ngươi rồi!

Lĩnh vực của Lâm Dịch vốn là lấy lĩnh vực của linh hồn kim châu mở rộng ra ngoài mà thành, tuy rằng tiêu hao tinh thần lực của hắn nhưng kỳ thực không chiến đấu thì tiêu hao cũng không lớn, lúc này trong lĩnh vực của hắn chỉ có mười lăm người, lại không chút phản kháng, cho nên thời gian kiên trì của Lâm Dịch còn rất lâu.

Lập tức hắn gật đầu nói:

- Chúng ta xuất phát đi.

Đang nói liền rơi xuống, tầng màng nước lại bao quanh mọi người ý thức Lâm Dịch khẽ động, lĩnh vực nhất thời hướng phía lúc trước bọn họ chạy trốn mà đi.

Bởi vì phía sau không còn Thôn Phệ Thú truy kích vì thế tốc độ lúc này của Lâm Dịch yếu hơn nhiều, chừng hai mươi phút sau, mọi người đã tới trên bầu trời ốc đảo.

Bởi vì bầu trời ốc đảo không có bụi cát khắp nơi thì thế với thị lực của mọi người tình hình bên trong chỉ thoáng qua là nhìn rõ.

- Tới rồi!

Bay một lúc rút cuộc cũng tới không gian phía trên cửa vào.

Chỉ thấy trong phiến ốc đảo, cửa truyền tống không gian vẫn tản ra một màu bạc sáng bóng, lẳng lặng đứng đó.

- Chúng ta xuống dưới một chút.

Lâm Dịch nhìn thoáng qua sau đó chuẩn bị hạ xuống. Đột nhiên…

- Chờ một chút!

Thủy Linh Lung hô.

- Sao thế?

Lâm Dịch ngẩn người hỏi.

Chỉ thấy sắc mặt Thủy Linh Lung trầm xuống, ánh mắt nhìn chăm chú mặt đất, Lâm Dịch không khỏi theo ánh mắt của nàng nhìn xuống, chợt con mắt một trận co rút.

- Thôn Phệ Thú…

Chỉ thấy cách cửa truyền tống chừng vài trăm thước, dưới một thân cây khô vàng, Thôn Phệ Thú đang cuộn tròn nằm ở đó.

Vừa rồi truy kích dường như khiến thể lực của nó tiêu hao nhiều, vì thế lúc này đang hấp thu lực lượng của mặt đất để dưỡng sức.

- Nó sao lại trở về?

Trương Tạp có chút kỳ quái hỏi.

Mọi người đều trầm mặc.

Trương Diệc Vũ nhíu mày, chợt đột nhiên nói:

- Các ngươi có phát hiện ra không, mắt nó luôn chú ý tới cửa truyền tống không gian.

Mọi người nghe vậy nhất thời cúi đầu nhìn, với thị lực của mọi người, năm trăm mét thực sự không tính là xa, mà con mắt quá khổ của Thôn Phệ Thú càng dễ phát hiện, chỉ thấy nó tuy rằng khép hờ hai mắt nhưng thỉnh thoảng vẫn mở ra nhìn về phía xa, chính là phía cửa truyền tống… cũng bởi vì vậy nó không thể phát hiện ra đám người Lâm Dịch trên đỉnh đầu.

- Đúng! Sao lại vậy nhỉ?

Thủy Linh Lung lập tức kỳ quái lẩm bẩm.

Trương Diệc Vũ nhíu mày nói:

- Với suy đoán của ta… nó hắn là một loại thú trông coi.

- Thú trông coi?

Mọi người nghi hoặc nhìn Trương Diệc Vũ.

Trương Diệc Vũ gật đầu, nói:

- Đương nhiên… đây chỉ là suy đoán.

Hắn dừng một chút, sau đó nói:

- Đây là một tồn tại cường đại giao nhiệm vụ cho nó... trên thực tế, Ma nguyên động quật là một tồn tại rất đáng nghiên cứu, nó chẳng lẽ tự nhiên hình thành sao? Đây là chuyện rất khó tin, duy nhất có thể giải thích là do một tồn tại cường đại nào đó chế tạo ra, mà Thôn Phệ Thú hẳn là một ma thú trông coi cửa vào tầng tiếp.

Tồn tại cường đại? Kiến tạo ma nguyên động quật?

Trong mắt mọi người lộ vẻ kinh hãi, nhịn không được ngẩng đầu nhìn phiến không gian sa mạc rộng vô hạn phía xa... trên thực tế toàn bộ sa mạc này rộng cỡ nào bọn họ cũng không rõ ràng lắm. Tuy rằng biết chừng hơn nghìn km, nhưng ngoài mấy nghìn km? Ngoài phiến sa mạc này còn gì tồn tại nữa không? Nếu có tồn tại thì là vách núi, hay lại là một không gian vô hạn khác?

Mọi người không biết, cũng không thể biết, dù sao thực sự sa mạc này chỉ có mấy nghìn km... nếu tụ tập lại một chỗ cần loại lực lượng cường đại đến mức nào? Loại lực lượng này thần kỳ tới mới nào? Hơn nữa mục đích là gì? Lẽ nào chỉ kiến tạo để làm trò chơi cho bọn họ thám hiểm?

Tất cả mọi người không khỏi bởi vì suy đoán của Trương Diệc Vũ mà lâm vào trầm tư.

Trương Diệc Vũ nhìn xung quanh một chút, sau đó khẽ cười nói:

- Đây chỉ là suy đoán của cá nhân ra thôi, không nhất định chắc chắn, chúng ta hiện tại cũng không cần phải nghiên cứu vấn đề không gian này có phải một tồn tại nào tạo ra không... mà việc trước tiên phải làm là rời khỏi nơi này.

Mọi người lúc này mới phản ứng, nhìn về phía Thôn Phệ Thú, tất cả mọi người có một loại cảm giác vô lực.

- Hiện tại phải làm sao?

Khắc Lý Tư lạnh lùng nói.

Lâm Dịch hơi nhíu mày, một lúc đột nhiên nói:

- Trước tiên phải đánh lạc hướng Thôn Phệ Thú để nó rời khỏi đây. Việc này sẽ do ta phụ trách dụ nó đi, các ngươi nhân cơ hội lập tức tiến vào cửa truyền tống.

- Không được!

Hai giọng nữ cùng một giọng nam hô lên, chính là Thư Mộng, Thủy Linh Lung và Trương Tạp!

Thủy Linh Lung sắc mặt hơi đỏ, không nói nữa, mà Thư Mộng kiên quyết nói:

- Quá nguy hiểm! Tuy rằng ngươi là dị năng giả có lĩnh vực, nhưng đối mặt chính là bát cấp ma thú, vạn nhất bị nó đuổi kịp phải làm sao? Huống hồ, một khi ngươi bị đuổi theo, vậy ngươi thì sao, ai giúp ngươi dụ nó đi?

- Đúng, đúng.

Trương Tạp liên tục gật đầu.

Khải Hi cũng gật đầu nói với Lâm Dịch:

- Không sai, ta cũng không đồng ý, quá nguy hiểm, Thôn Phệ Thú cũng cũng không phải ma thú bình thường, mặc dù là trong bát cấp ma thú cũng là một tồn tại cao nhất! Bằng vào một người như ngươi, tuyệt đối không phải đối thủ của nó!

Là thổ hệ dị năng giả, Khải Hi không thể nghi ngờ là một người có quyền lên tiếng phán xét về ma thú thổ hệ.

Lâm Dịch nhẹ nhàng cười nói:

- Các ngươi yên tâm, ta chỉ dẫn nó rời đi thôi, cũng không phải quyết đấu với nó. Huống hồ ta trên không, nó dưới đất, ta phi hành vô cùng an toàn, bởi vì lúc trước mang theo các ngươi nên tốc độ cũng bị ảnh hưởng, lần này ta một mình phi hành, tốc độ tuyệt đối nhanh hơn nhiều! Các ngươi đi trước, sau đó ta dẫn nó rời đi, cuối cùng dùng tốc độ nhanh nhất trở về, bằng không cứ đứng đây cũng không giải quyết được việc gì.

Nghe Lâm Dịch nói vậy, Thư Mộng vẫn kiên quyết lắc đầu nói:

- Ta không đồng ý! Ngươi không cần nói nữa! Nhất định có biện pháp khác!

Điều này làm cho Lâm Dịch một trận cười khổ không ngớt… hắn đương nhiên biết Thư Mộng quan tâm hắn, nhưng Lâm Dịch đưa ra biện pháp chính là biện pháp tốt nhất.

- Ta đồng ý

Trương Diệc Vũ đột nhiên mở miệng nói, nhất thời Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung đều giận dữ trừng mắt nhìn hắn, Trương Tạp càng gấp giọng hô:

- Thúc thúc.

Trương Diệc Vũ hơi phất tay, sau đó tiếp tục thản nhiên nói:

- Đây là biện pháp hay nhất, Lâm Dịch và Khắc Lý Tư là hai người duy nhất trong chúng ta có khả năng phi hành, mà Lâm Dịch là lĩnh vực dị năng giả thực lực cực mạnh. Đúng như hắn nói, tốc độ của hắn tuyệt đối nhanh hơn tốc độ nhảy của Thôn Phệ Thú… điều này căn bản không có nguy hiểm, Thôn Phệ Thú cường hãn nhưng nó chỉ chạy trên mặt đất, không thể phi hành, đây là nhược điểm lớn nhất của nó.

Trương Diệc Vũ phân tích không sai, nhưng Thư Mộng trong lòng cực kỳ khó tiếp thu, Thư Mộng hừ lạnh thản nhiên nói:

- Nói thì nhẹ, sao ngươi không đi làm mồi nhử?

25-03-2013, 04:57 PM

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

153. Chương 210: Hình Thái Chiến Đấu! (p1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trương Diệc Vũ còn chưa mở miệng, thanh niên lạnh lùng bên cạnh hắn biến sắc nhìn Thư Mộng, quát lạnh:

- Lớn mật!

Trương Diệc Vũ phất tay, thanh niên lạnh lùng nhất thời ngậm miệng, nhưng mắt lạnh lùng nhìn Thư Mộng, mà Thư Mộng cũng lộ ra một tia lửa giận lạnh lùng nhìn hắn.

Trương Diệc Vũ thản nhiên nói:

- Nếu như ta có thể bay, không cần các ngươi nói, ta cũng sẽ đi làm, nhưng đáng tiếc ta không biết bay.

- Hừ.

Thư Mộng hừ lạnh một tiếng, Lâm Dịch nhẹ cầm tay nàng, Thư Mộng hơi sửng sốt, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé bị Lâm Dịch nắm lấy, lập tức sắc mặt đỏ bừng, lời định nói lại nuốt vào miệng.

Lâm Dịch cười nói với Thư Mộng:

- Yên tâm đi, Diệc Vũ thúc nói đúng, căn bản không có nguy hiểm gì, ta nhất định sẽ đuổi theo các ngươi.

- Nhưng mà…

Thư Mộng còn định nói cái gì, nhưng Lâm Dịch đã ném cho nàng một ánh mắt yên tâm, Thư Mộng liền dừng lại, một lúc lâu sau, ánh mắt lộ ra quan tâm nhàn nhạt:

- Mặc kệ thế nào, ngươi nhất định phải cẩn thận, chúng ta sẽ một mực chờ ngươi ở bên kia.

Lâm Dịch trong lòng hơi ấm áp, nắm tay Thư Mộng không khỏi hơi nắm chặt lại, cho nàng một nụ cười an tâm.

Sau đó hít sâu một hơi nói:

- Được, chúng ta xuống dưới đi.

Lập Tức hắn thao túng lĩnh vực liền hạ xuống cách Thôn Phệ Thú chừng vài trăm mét.

Mọi người ổn định thân hình, lĩnh vực lam sắc quanh người hắn nhất thời thu nhỏ lại nhiều, ước chừng còn lại mười thước, khó khăn lắm mới bao phủ đủ mọi người.

Nơi này cách Thôn Phệ Thú chừng năm trăm mét, mà trung gian lại có một cái cây khô che chắn, có thể đoán Thôn Phệ Thú căn bản không nhìn thấy bên này, mà mọi người là cường giả thất cấp tự nhiên có phương pháp ẩn giấu khí tức.

Ma thú bát cấp không phải chỉ dùng mắt để phát hiện địch nhân, mà là một loại trực giác huyền diệu khó giải thích,

Đương nhiên, loại nhận biết này khó lý giải trong mắt mọi người, nhưng mọi người đại đa số đều xuất thân từ gia đình không tầm thường, cường giả trong tộc rất nhiều tự nhiên cũng biết cách nhận biết con mồi của bát cấp ma thú. Người trong gia tộc tự nhiên phát minh ra một vài cách để ẩn giấu khí tức, tuy rằng tịnh không cao thâm nhưng dưới tình huống mọi người bất động thì hiệu quả rất cao.

Các ngươi chờ ở đây, Thôn Phệ Thú đuổi theo ta, các ngươi lập tức lao qua, bằng tốc độ nhanh nhất tiến vào tầng sau hiểu chưa?

Lúc này mọi người đang ở trong lĩnh vực của Lâm Dịch, mà lĩnh vực chính là một cái lá chắn thiên nhiên, tự nhiên không lo Thôn Phệ Thú phát hiện ra họ.

Mọi người biểu tình nghiêm túc gật đầu… nhìn về phía Lâm Dịch, đại bộ phận đều mang theo ánh mắt cảm kích, Ngay cả Khắc Lý Tư có thành kiến với Lâm Dịch cũng do dự một cái, cuối cùng mở miệng:

- Lâm Dịch… cảm ơn ngươi.

Lâm Dịch chỉ cười, sau đó nhìn mọi người hít sâu một hơi chuyển thân rời đi.

- Lâm Dịch…

Thư Mộng đột nhiên kêu lên, Lâm Dịch không khỏi quay đầu nhìn về phía Thư Mộng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thư Mộng hiện ra biểu tình lo lắng, sau đó chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Cẩn thận.

Lâm Dịch gật đầu với nàng, lập tức xoay người, lam sắc lĩnh vực nhất thời thu liễm, chỉ còn lại một tầng màng mỏng bao trùm trên người, chợt vù một tiếng, đâm thẳng lên bầu trời!

Thư Mộng có chút ngơ nhác nhìn lam sắc thân ảnh trên không trung, miệng hơi mở nhưng cuối cùng không gọi hắn lại, trong đôi mắt đẹp hiện ra vẻ quan tâm cùng khẩn trương, đôi tay nhỏ nắm chéo áo vô thức siết chặt lại.

Phải biết rằng, Lâm Dịch đối đầu chính là ma thú bát cấp a!

Thủy Linh Lung không biết từ lúc nào đến sau lưng Thư Mộng, vỗ nhẹ vai nàng, Thư Mộng quay đầu, Thủy Linh Lung lộ ra nụ cười dịu dàng với nàng nói:

- Yên tâm, tin tưởng hắn.

Thân thể Thư Mộng chấn động, chợt ánh mắt lộ vẻ kiên định, gật đầu….

Lâm Dịch rời khỏi nơi ẩn nấp trực tiếp bay tới hướng Thôn Phệ Thú, nhưng mà sau một lát đã tới khu vực gần với Thôn Phệ Thú.

Lúc này Thôn Phệ Thú vẫn nhắm mắt như cũ, thỉnh thoảng ánh mắt hơi mở ra nhìn cửa truyền tống phía xa, không thấy động tĩnh gì, lúc này lại nhắm lại…

Lam sắc lĩnh vực của Lâm Dịch lúc này chỉ còn một tầng mỏng bao quanh người hắn, nhưng bởi vì sử dụng lĩnh vực cho nên Lâm Dịch tự nhiên cũng có khả năng phi hành.

Chỉ thấy Lâm Dịch huyền phù trên đỉnh đầu Thôn Phệ Thú, nhưng nó căn bản không phát hiện trên đầu mình có một điểm hàn mang lóe lên.

Nếu muốn dụ Thôn Phệ Thú đuổi theo, phương pháp hay nhất tự nhiên là làm nó tức giận.

Lập tức khóe miệng Lâm Dịch dâng lên một nụ cười ác ý, chỉ thấy tay phải hắn giơ lên, một trận lam mang đại thịnh, dần dần một quả cầu nước xuất hiện trên lòng bàn tay Lâm Dịch, hơi chuyển tay, lam sắc quang mang chợt lóe mà qua…

Nhìn một chút quả cầu trên tay, Lâm Dịch suy nghĩ một chút, sau đó thân thể quang mang chợt lần thứ hai đại thịnh!

Chỉ thấy quả cầu nước trong tay Lâm Dịch thể tích càng lớn, cuối cùng không ngờ biến thành một quả cầu nước đường kính chừng sáu mét.

Lúc này Thôn Phệ Thú đang nhắm mắt, Lâm Dịch liền bay lên cách đầu nó chừng hai trăm mét, lam sắc quang mang tuy rằng đại thịnh nhưng không có kinh động nó, lúc này sinh ra một trận hình ảnh trùng kích lớn với thị giác người xem, Lâm Dịch một thân thể thon dài cao chừng một mét tám, tay phải trước người nâng một quả bóng nước to gấp năm sáu lần thân thể!

Đây đã là cực hạn rồi… trong sa mạc thủy nguyên tố cực kỳ loãng, có thể trong thời gian ngắn như vậy ngưng tụ ra quả bóng nước lớn thế này đã không dễ dàng rồi.

Chỉ thấy khóe miệng Lâm Dịch lần nữa lộ vẻ ác ý, cực giống đứa trẻ chuẩn bị trò đùa dai, tay phải trước người nhất thời chợt thu lại mà quả bóng nước đường kính năm sáu thước rơi tự do lên đầu Thôn Phệ Thú.

Bộp…

Bọt nước bay tứ tán, chính diện đánh lên đầu Thôn Phệ Thú… chỉ thấy thân thể Thôn Phệ Thú rất nhân tính hóa chấn động một cái, chợt một tiếng rống lớn của nó bùng nổ từ miệng mà ra.

Mạnh mẽ gật đầu, ánh mắt màu nâu đỏ của nó lộ ra lửa giận hừng hực, dường như lửa cháy!

Lâm Dịch cười sáng lạn với Thôn Phệ Thú:

- Mát mẻ không?

154. Chương 211: Hình Thái Chiến Đấu! (p2)

- Rống!!!!!!

Thôn Phệ Thú rống giận rung trời, chợt thân thể khổng lồ nhất thời đứng lên, hầu như trong chốc lát, liền nhảy lên không trung, dường như trong nháy mắt lợi trảo của hắn vọt tới trước mặt Lâm Dịch, dường như muốn xé nhân loại trước mặt thành mảnh nhỏ!

Nhưng mà Lâm Dịch cũng trong nháy mắt Thôn Phệ Thú đứng lên cũng xoay người đi rất xa bỏ chạy! Thôn Phệ Thú lần này tự nhiên bắt vào khoảng không! Lập tức ầm một tiếng rơi xuống đất… theo đó, một tiếng rống phẫn nộ của Thôn Phệ Thú vang lên.

Cách đó không xa mọi người nghe tiếng ầm một cái, nhất thời tinh thần rung lên!

- Nhanh!

Thủy Linh Lung quát một tiếng, mọi người nhất thời bằng tốc độ cực nhanh vọt tới cửa không gian truyền tống, chỉ có hơn mười giây đã tới cửa truyền tống!

Lúc này bụi khói nổi lên do Thôn Phệ Thú lúc trước nhảy lên còn chưa tan hết, vẫn như cũ tràn ngập không gian.

Để lâu sinh biến, tất cả mọi người đều hiểu đạo lý này, lập tức không quản bụi đất tràn ngập không gian, lập tức bay tới cửa truyền tống.

Người đầu tiên vọt tới là hai gã chiến sĩ Lý gia... những người này đều là người trong đại gia tộc, tự nhiên đã từng sử dụng không gian truyền tống, đương nhiên hiểu phương pháp sử dụng. Cửa không gian truyền tống, năm tinh thể vẫn sáng, quang mang xung quanh còn phát sáng, nhất thời hiểu ra chỉ cần tiến lên là được, lập tức có thể truyền tống tới không gian khác.

- A!

Nhưng một trận hoàng sắc năng lượng trong lúc tay hắn tiếp xúc liền vọt qua quang mạng hiện ra nhất thời đánh lên người hắn, một cỗ lực lượng lớn đánh thân thể hắn bắn ngược trở về, chiến sĩ nhịn không được hô ta một tiếng, cả người đầy máu.

- Chuyện gì thế?

Mọi người nhất thời hoảng hốt.

- Là đại địa thủ hộ.

Khải Hi nhất thời nhận ra hoàng sắc quang mang là thứ gì.

- Mau đi!!

Trương Diệc Vũ biến sắc, nhất thời hô lên, lập tức theo đường cũ chạy đi, mọi người thấy vậy cũng phản ứng, chạy theo Trương Diệc Vũ.

Mục đích của Lâm Dịch là dẫn dắt Thôn Phệ Thú, tận lực kéo dài thời gian vì thế tốc độ của hắn cũng không nhanh, mà đầu tiên thoát khỏi phạm vi công kích của Thôn Phệ Thú sau đó duy trì khoảng cách.

Thổ hệ ma thú ghét nhất nước, Lâm Dịch nện cả quả cầu nước lên đầu nó, nó tức giận có thể nghĩ, lập tức đuổi theo truy kích không tha Lâm Dịch, chỉ trong nháy mắt một người một thú, một trên không một dưới đất đã bay ra vài km.

Đột nhiên! Thôn Phệ Thú từ không trung rơi xuống không vọt đuổi theo nữa! Lâm Dịch khó hiểu ngừng lại nhìn Thôn Phệ Thú cách mặt đất chừng vài trăm mét.

Chợt, Thôn Phệ Thú đột nhiên bộc phát ra một trận sát ý cường liệt, rống lớn một tiếng, xoay người nhằm hướng cũ chạy về.

Lâm Dịch ngẩn người, chợt phản ứng biết ngay là mọi người xảy ra vấn đề, lập tức ánh mắt ngưng trọng, chỉ thấy tay hắn kết một thủ ấn phức tạp, hét lớn một tiếng:

- Phá!

Tử sắc quang mang nhất thời từ lam sắc lĩnh vực bao phủ thân thể hắn bắn ra, một chữ Kinh thật lớn chợt lóe rồi biến mất trước mặt hắn, đúng hắn đã phá mở Kinh môn rồi!

Thân hình khẽ động, lúc này hắn dốc toàn lực triển khai tốc độ lao đi, chỉ thấy tốc độ hắn tăng gấp đôi có thừa, trong khoảng khắc đuổi tới phía sau Thôn Phệ Thú, mà Thôn Phệ Thú phía trước đang không ngừng phẫn nộ rít gào, trong tiếng hống mang theo sát ý kinh người.

Chỉ thấy Lâm Dịch vung tay phải lên, nhất thời tử sắc quang mang lóe lên, lập tức theo quán tính phi hành ầm ầm đánh tới đầu Thôn Phệ Thú.

Ầm!

Một quyền mang theo tử sắc năng lượng kinh thiên hung hăng đánh lên đỉnh đầu Thôn Phệ Thú, chỉ nghe 'rống!!!' một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân thể Thôn Phệ trên không trung không các nào ổn định, không ngờ bị cỗ lực lượng này từ mấy trăm mét đánh rơi xuống đất.

-Ầm!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, một quyền của Lâm Dịch đã đạt tới cực hạn, đồng thời mang theo quán tính phi hành, tốc độ kết hợp với năng lượng, một quyền này uy lực quả không nhỏ.

Thân thể Thôn Phệ Thú đúng là trực tiếp bị đánh rơi xuống đất, tiếng ầm ầm vang lên, bụi đất nổi lên, từ không trung nhìn xuống như vừa xảy ra một vụ nổ.

Nhưng mà lần này cũng khiến Lâm Dịch có chút thở dốc, không phải là do tiêu hao quá lớn mà đây là lần đầu hắn công kích ma thú bát cấp trong truyền thuyết! Trong lòng không khẩn trương là gạt người, một kích đánh trúng khiến tim hắn đập nhanh hơn, thế cho nên không khỏi vô ý thức thở dốc vài hơi, dường như thả lỏng tâm tình của mình.

- Rống!!!

Một tiếng rống giận rung trời vang lên, Lâm Dịch lập tức ngừng thở, ánh mắt ngưng trọng nhìn lại, chỉ thấy từ phiến bụi đất bộc phát ra kình khí cực mạnh, bụi đất tán đi, lộ ra Thôn Phệ Thú bên trong!

- Hình thái chiến đấu?

Nhìn bộ dạng Thôn Phệ Thú trước mặt, Lâm Dịch nhất thời trợn mắt, kinh hô…

Thân thể mười lăm mét đã lớn thêm một vòng, vốn trên thân thể có những cuộn thịt như hòn đá, lúc này đã hoàn toàn biến thành một phiến lân giáp cứng như đá, một tầng hoàng sắc quang mang từ trên người phát tán ra, chiếu rọi mặt đất phía dưới. Vốn cái miệng lớn như chậu máu bây giờ đã to gấp đôi, ba khối sừng thịt trước trán đã biến thành ba cái dùi nhọn hình tam giác, lúc này bộ mặt nó phẫn nộ mà uốn khúc đi, hoàng sắc quang mang bao phủ quanh người thành một quang hoàn lớn, lưu chuyển xung quanh người nó.

- Hình thái chiến đấu?

Lâm Dịch kinh hô…

Lục cấp ma thú cách thất cấp ma thú một khe lớn, sở dĩ thất cấp ma thú cường đại như vậy bởi vì ma thú ngoài thất cấp đã nắm giữ một loại kỹ năng mà ma thú dưới thất cấp không có, đó là biến hoá thành hình thái chiến đấu!

Ma thú ngoài thất cấp đều có hình thái chiến đấu riêng, mà khi biến thành dạng chiến đấu, vô luận lực lượng, tốc độ hay phòng ngự đều cao hơn mấy lần có thừa, như nhân loại chiến sĩ có chiến văn vậy, có công năng tăng thực lực bản thân cực mạnh!

Đương nhiên, thất cấp ma thú cũng có con không có hình thái chiến đấu, chính là tử kim quang mãng mà Lâm Dịch giết trong cấm kỵ sâm lâm, hình thái chiến đấu chỉ là biểu hiện thuộc tính chiến đấu lớn nhất ra ngoài, mà ma thú không có dị năng thì không có hình thái chiến đấu.

155. Chương 212-213: Chiến Đấu Kịch Liệt!

Thôn Phệ thú trước mặt quả thực là nổi giận rồi, ngay từ đầu nó đã ghét nhất bị dội nước vào người, ngay sau đó nó biết cửa truyền tống bị kẻ khác xâm lấn, lại dính một quyền cực mạnh của Lâm dịch… Thôn Phệ thú ở đây đã hơn trăm năm, nhưng mà ngoại trừ đám già cỗi trong sa mạc thì chưa bao giờ nó bị kẻ khác chọc tức như vậy. Lập tức nó tức giận không gì sánh được, Rống!!!!!!! lên một tiếng.

Dưới hình thái chiến đấu, Thôn Phệ thú vô luận là lực lượng, tốc độ hay phòng ngự đều tăng mạnh mấy lần có dư, một tiếng rống chấn động, mặt đất phía bên ngoài run rẩy một trận.

Thần sắc Lâm Dịch biến đổi, nhưng mà lúc này bảo hắn rút lui là không có khả năng.

Từ biểu hiện của Thôn Phệ thú, rõ ràng là nó đã cảm nhận được cửa truyền tống có chuyện rồi, lúc này, Lâm Dịch căn bản không biết tình hình ra sao, rút cuộc có toàn bộ tiến vào truyền tống chưa… Lâm Dịch phải cố gắng cực hạn, tận lực kéo dài thời gian với Thôn Phệ thú.

Lập tức ánh mắt hắn ngưng trọng, biểu tình bình tĩnh trong nháy mắt hiện ra trên khuôn mặt, mặc dù thân thể hưng phấn vô cùng, tim đập rộn ràng… nhưng đại não hắn vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo nhất!

Chỉ thấy Lâm Dịch chợt run lên, căn bản không đợi Thôn Phệ thú phát động công kích, bởi vì hắn biết rõ, khi Thôn Phệ thú chân chính phát động công kích, hắn không còn cơ hội kìm chân nó nữa, bởi vì ngoại trừ bỏ chạy, hắn không còn cách nào khác!

Lam quang đại thịnh, lam sắc lĩnh vực bao trùm, trong khoảnh khắc liền bao vây lấy Thôn Phệ thú.

Khi cảm giác mát mẻ bao phủ toàn thân, Thôn Phệ thú có chút kinh ngạc, nhưng ngay trong nháy mắt, một màng nước lực lớn đã xuất hiện trong lĩnh vực, thân thể Thôn Phệ thú bị màng nước bao vây vững vàng.

Cảm giác hít thở không thông lập tức truyền vào đại não của Thôn Phệ thú, con mắt màu nâu đỏ phóng lớn, chỉ thấy hoàng sắc quang mang chợt động, dường như ngưng tụ lực lượng, hoàng sắc quang mang bắt đầu quay cuồng lên.

Lúc đầu ở thành Thiên Diệp, Lâm Dịch đã dùng lĩnh vực với bát cấp chiến sĩ Bạch Diệp! sau đó Bạch Diệp sử dụng chiến văn mới có thể đem lĩnh vực của Lâm Dịch hoàn toàn chấn nát.

Thôn Phệ thú vốn có lực lượng cường đại hơn bát cấp chiến sĩ, phải biết rằng nó là tồn tại cực kỳ cường đại trong bát cấp ma thú! Mà lực lượng tăng lên gấp hai lần, tuyệt đối có thể so với lực lượng khi Bạch Diệp sử dụng chiến văn! Tuy rằng hiện tại Lâm Dịch đã chân chính đạt tới đẳng cấp dị năng thất cấp, nhưng khoảng cách đạt tới bát cấp còn chênh lệch không nhỏ, với thực lực của hắn hiện tại, tuyệt đối không có khả năng chế trụ lực lượng bùng phát của Thôn Phệ thú!

Chỉ thấy hàn mang trong mắt Lâm Dịch lóe lên, thân thể chợt lăng không đập xuống, bay thẳng tới Thôn Phệ thú đang bị màng nước bao vây đánh tới! Tới lúc này hắn đã không còn biện pháp, trong đám người có rất nhiều người hắn quan tâm, như Thư Mộng, Thủy Linh Lung, Trương Tạp… nếu như thực sự xảy ra chuyện gì, hiện tại Thôn Phệ thú chạy đi, những người đó tuyệt đối phải gặp nguy hiểm lớn hắn phải tận lực kìm chân nó, để mọi người có thể an toàn lui lại nơi xa hơn…

Quyền đầu lóe ra tử sắc quang mang giã xuống thân thể Thôn Phệ thú! Trong lúc nhất thời, tử mang lõe lên, thân thể Thôn Phệ thú vốn được bao phủ bởi hoàng sắc quang mang như bao cát bị Lâm Dịch không ngừng đánh vào.

Thân thể bát cấp ma thú quả thực không phải lực lượng thất cấp có thể làm tổn hại… Lâm Dịch sở dĩ đánh nó cũng chỉ là tận lực cắt đứt quá trình tụ lực của nó thôi, tận lực kéo dài chút thời gian.

Miệng Thôn Phệ thú há to, dường như nó muốn rít gào, đôi mắt nâu đỏ xuất hiện một chút tơ máu… có vẻ dữ tợn và đáng sợ! Hoàng sắc quang mang bên ngoài thân thể nó kịch liệt chớp động, tùy thời đều có khả năng bùng nổ.

- Lâm Dịch!

Nhưng vào lúc này Lâm Dịch đột nhiên nghe thấy tiếng Thư Mộng gọi, quay đầu lại đã thấy đám Thư Mộng và mọi người không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên ngoài lĩnh vực!

Không đợi Lâm Dịch mở miệng, Trương Diệc Vũ đã nói:

- Nhanh! Nhân cơ hội giết chết nó.

Nói xong hắn bay lên, tử sắc quang mang đại thịnh, mọi người trên người tới đây đều đã mở kinh môn rồi.

Nhất thời, chiến sĩ đều chạy vào lĩnh vực của Lâm Dịch, công kích kịch liệt với Thôn Phệ thú đang bị màng nước bao vây.

Trong lúc nhất thời, tử mang, lam mang, hoàng mang đại thịnh!

Tuy rằng một chiến sĩ công kích đối với Thôn Phệ thú chỉ là đau đớn mà thôi… nhưng lúc này đã hơn mười chiến sĩ thất cấp công kích nó! Kiến đông cắn chết voi! Huống chi đám thất cấp chiến sĩ này là con kiến sao? Hiển nhiên không phải, phòng ngự Thôn Phệ thú có cường đại thế nào, đối mặt với nhiều thất cấp chiến sĩ như vậy công kích, lân giáp màu đất trên người nó đã có chút sứt mẻ!

Chỉ thấy Thôn Phệ thú đột nhiên há miệng, hai mắt trợn trừng, toàn thân nó đột nhiên như một vầng mặt trời bắn ra hoàng mang cường đại!

Thủy Linh Lung biến sắc, chợt quát:

- Diệp Trần, thu lại lĩnh vực, những người khác tránh ra!

Lâm Dịch đương nhiên hiểu nàng nói gì, lập tức đả kích thêm một quyền mượn lực bay lên trời, lam sắc lĩnh vực trong nháy mắt bị thu về cơ thể, cùng lúc đó, hoàng mang quanh thân Thôn Phệ thú đại phóng, một cỗ lực lượng cường đại đánh trúng ngực Lâm Dịch, đánh bay hắn da ngoài, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra.

Mọi người đều có tình trạng như Lâm Dịch, mặc dù Lang Sa và Diệp Khai đã sử dụng chiến văn cũng không ngoại lệ, một cỗ lực lượng bắn trúng ngực, thân thể mọi người đều như diều đứt dây bắn ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Trong đó vận khí kém nhất phải kể tới một gã chiến sĩ Lý gia, lúc đó hắn đang hướng về phía Thôn Phệ thú công kích, khi Thủy Linh Lung lớn tiếng hô, hắn chuẩn bị tránh đi thì đã chậm! Một đạo hoàng mang từ Thôn Phệ thú bắn ra xuyên thủng lồng lực hắn, mà thân thể hắn bị ảnh hưởng bởi quán tính mà bay ra hơn trăm mét, lúc này mới ầm ầm rơi xuống đất, chết không thể chết hơn!

- Rống!!!!!!

Tiếng rống phẫn nộ tới cực điểm từ miệng Thôn Phệ thú phát ra, trong nháy mắt, toàn bộ mặt đất bắt đầu run rẩy kịch liệt, từng đạo khe nứt lấy Thôn Phệ thú làm trung tâm bắn đầu lan ra bốn phía, Rắc rắc! Vô số cát đá rơi vào khe nứt.

- Là Đại địa bào hao!

Giọng nói kinh hãi của Khải Hi vang lên, trong thời khắc mấu chốt, Khải Hi dung nhập thân thể vào lòng đất, điều này khiến hắn tránh được lần bạo phát của thôn phệ thú.

- Đi tìm chết!

Chính lúc mọi người đang kinh hải hoảng sợ, trên không trung một tiếng gầm giận dữ truyền tới, ngẩng đầu nhìn lên chí thấy Khắc Lý Tư lúc này huyền phù trên không trung, trên người hắn lóe lên thanh sắc sáng bóng, một cái phong nhận dài bốn năm mét trong suốt xuất hiện trên tay hắn!

Chợt quát một tiếng! Tay phải phất lên, chỉ thấy vòng cung trong suốt hoàn toàn biến mất, chợt nghe Thôn Phệ thú phát ra một tiếng gầm phẫn nộ.

Trên thân thể Thôn Phệ Thú lộ ra một lỗ hổng lớn dài hơn sáu mét, từ vai trái kéo tới eo, máu tươi từ đó chảy ra, mà Khắc Lý Tư thì như một quả bóng xì hơi từ không trung rơi xuống, vì lần công kích này rất cường đại, nhưng với trạng thái của Khắc Lý tư đối đa hắn chỉ có thể sử dụng một lần, hơn nữa thời gian ngưng tụ rất dài... vì thế Khắc Lý Tư ở trên không trung tới ba bốn phút lúc này mới ngưng tụ ra, cũng may một chiêu này hiệu quả, nhưng vết thương nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng không có khả năng chí mạng với Thôn phệ thú.

Sau khi bị thương, Thôn Phệ thú càng điên cuồng, chỉ thấy đột nhiên nó nhảy lên cao, thân thể thật lớn vọt tới chỗ đám người.

Tất cả mọi người đang bị thương, nhưng vào lúc này không ai để ý tới đau đớn trong lồng ngực, lập tức hai mắt mở lớn, bằng tốc độ cực nhanh rời khỏi chỗ cũ.

Hiển nhiên sự phẫn nộ khiến Thôn Phệ thú vốn không đủ thông minh lại càng mất lý trí, lần này nó nhảy cao trăm mét, hoàn toàn đủ thời gian cho mọi người phản ứng, tiếng ầm ầm vang lên, bụi đất đầy trời.

Rống!!!

Không có giết được con mồi nào, Thôn phệ thú càng thêm phẫn nộ, gầm lên giận dữ, kình khí cường đại từ thân thể phát tán ra bên ngoài khiến bụi đất tán đi.

Lâm Dich lo lắng nhìn vào, trong đầu không ngừng nghĩ biện phép, ánh mắt đột nhiên nhìn vào vết thương đầy máu của Thôn Phệ thú, một ý nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu hắn.

Không có thời gian suy nghĩ, Lâm Dịch cố nén đau đớn trong ngực, bay thẳng tới sau gáy Thôn phệ thú, lam sắc lĩnh vực bao trùm lấy nó, Thôn Phệ thú hoàn toàn bị bao vây.

- A!!!

Sắc mặt Lâm Dịch méo mó đi, diện mục dữ tợn chợt quát lên, chỉ nghe phù một tiếng, vết thương đầy máu của Thôn Phệ thú nhất thời máu bắn ra như suối phun.

Rống!!!

Thôn Phệ thú kêu thảm một tiếng đột ngột mất một lượng máu lớn khiến thân thể nó một trận mềm nhũn, như một con sói bị thương ngã ra mặt đất!

Nhưng mà mặc dù vậy máu tươi từ miệng vết thương của nó vẫn bắn ra như suối, không ngờ cao tới bảy mét.

Tất cả mọi người kinh hãi mở to mắt nhìn!

Thôn Phệ thú co quắp trên mặt đất, dường như uốn ngăn chặn cho máu ngừng chảy, nhưng mà trong thủy hệ lĩnh vực của Lâm Dịch, chỉ cần là dịch thể đều do Lâm Dịch điều khiển, trước kia Lâm Dịch không nghĩ tới ngoài cách thít chặt hô hấp còn có thể dùng cách này để giết người! Thế cho nên không có sử dụng, nhưng lúc nãy nhìn thấy vết thương của Thôn Phệ thú, lại liên tưởng tới Nặc mễ khắc cốt trung bên trong chân của Khải Hi lúc trước lại không có cách nào đột phá, lúc này mới sử dụng ra.

Mặc kệ Thôn Phệ thú lăn lộn thế nào, máu tươi vẫn không ngừng chảy… cho dù thôn phệ thú cường đại thế nào, nhưng đã là sinh mạng, máu huyết chính là tính mạng của nó.

Hoàng sắc quang mang lóe lên kịch liệt lúc sáng lúc tối, mặt đất rung động từng hồi… mọi người kinh hãi nhìn Lâm Dịch và Thôn Phệ thú trong lĩnh vực, đang né tránh vết nứt trên mặt đất, thân thể Khắc Lý Tư rơi xuống đất cách chỗ Trương Tạp không xa, một cú ngã với thất cấp chiến sĩ hầu như không ảnh hưởng gì, lập tức Trương Tạp ôm Khắc Lý Tư né tránh vết nứt đang vàng ngày càng lan rộng.

Đại địa bào hao một khi thi triển, trừ khi người làm phép thu hồi nó, hoặc người làm phép tử vong, bằng không sẽ tiếp tục duy trì, là một dị năng cực kỳ cường đại, nó thậm chí có thể trong nháy mắt phá vỡ một thành thị.

Lăn lộn một chốc lát, Thôn Phệ thú rút cuộc không động đậy nữa… nhưng mà máu trong thân thể nó vẫn không ngừng phun ra, cho đến khi dần hết máu, cuối cùng không còn máu để chảy ra nữa.

Đại địa bào hao dần dừng lại, tất cả mọi người hoảng sự nhìn Thôn Phệ thú đã không nhúc nhích nữa, còn có chút không thể tiếp thu, tồn tại cuồng bạo khí thế tận trời lúc trước không ngờ cứ thế chết đi? ánh mắt kinh hãi dần di chuyển lên người Lâm Dịch.

Lâm Dịch sắc mặt tái nhợt, lĩnh vực thu hồi vào cơ thể, phốc một tiếng một ngụm máu tươi phun ra, thân thể Lâm Dịch cứ thể ngã xuống.

- Lâm Dịch!

Thư Mộng nhất thời kinh hô lên, lập tức thân hình vọt tới, đã tới bên cạnh Lâm Dịch ôm hắn vào lòng.

- Lâm Dịch, Lâm Dịch… tỉnh lại đi! Lâm Dịch…

Đôi mắt đẹp đầy lo lắng, nước mắt tràn khỏi viền mắt, nàng gấp gáp lay thân thể Lâm Dịch, nhưng mà Lâm Dịch thể lực và tinh thần đều tiêu hao quá độ, sắc mặt hắn tái nhợt hai mắt nhằm nghiền…

- hắn còn sống.

Trương Diệc Vũ chạy vài bước tới bên cạnh Lâm Dịch, lập tức hai ngón tay đưa vào bắt mạch cổ Lâm Dịch, sau đó nói, Thư Mộng nhất thời lộ ra vẻ kinh hỉ, khuôn mặt vui vẻ vẫn còn đọng vài giọt nước mắt.

- Chúng ta mau rời đi! Có thể di chuyển thì di chuyển, ai không di chuyển được thì người khác đỡ, động tĩnh vừa rồi quá lớn, ta sợ sẽ hấp dẫn ma thú ngoài bát cấp khác!

Xác định Lâm Dịch không sao, Trương Diệc Vũ gấp giọng nói.

Mọi người nghe vậy mới phản ứng, đây là Ma nguyên động quật, đầy rẫy ma thú cường đại, đừng nói bát cấp, chỉ cần ba đầu thất cấp ma thú với tình trạng của mọi người hiện tại, muốn toàn thân trở ra cũng khó.

- Lý Lập! Lý Lập! Ngươi tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!

Một tiếng khóc bi thương vang lên nhất thời hấp dẫn ánh mắt mọi người, chính là tên đệ tử còn lại của Lý gia.

Trương Diệc Vũ nhảy vài bước tới bên người hắn, chỉ thấy tên chiến sĩ tên Lý Lập kia sớm đã bị xuyên thủng lồng ngực, nội tạng vỡ nát, hai mắt trợn trừng, hiển nhiên đã chết từ lúc trước!

156. Chương 214-215: Linh Văn.

Trương Diệc Vũ nhẹ than một tiếng:

- Nén bi thương, người chết không thể sống lại, tiến vào đây hẳn các ngươi đã giác ngộ tử vọng, ở đây không thể đợi lâu, đi thôi!

Tên đệ tử Lý gia còn sống khóc rống lên, hiển nhiên có quan hệ không tồi với Lý Lập, nghe xong Trương Diệc Vũ nói, khóc một lát, lúc này mới dần ngừng lại, nâng thi thể Lý Lập lên.

Trương Diệc Vũ thấy thế nhân tiện nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lập Tức mọi người chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, Thư Mộng ngơ nhác nhìn thi thể Thôn Phệ thú lẩm bẩm nói:

- Đây là....

Một tầng quan mang hồng sắc mông lung đột nhiên xuất hiện trên thân thể Thôn Phệ thú, dần dần, bốc lên như hơi nước rồi chậm rãi bay lơ lửng trên đỉnh đầu Thôn Phệ thú, trong sợ khiếp sợ của mọi người, viên hơi nước màu đỏ máu dần ngưng kết thành một dịch thể hình cầu màu đỏ, bay trên thân thể Thôn Phệ thú, từ đó tản ra một trận ánh sáng màu đỏ nhu hòa.

- Đây là cái gì?

Trương Tạp không khỏi trợn to mắt nhìn viên cầu màu đỏ kia.

Mọi người cũng đều nghi hoặc nhìn viên cầu nước màu đỏ kia, đột nhiên, chỉ thấy một trần hồng sắc quang mang thấp thoáng dần hiện ra mấy chữ: Máu của Huyền Vũ Chi Phệ Thiên.

- Máu của Huyền Vũ chi Phệ Thiên?

Khải Hi nhất thời kinh hô lên.

Mọi người không khỏi quay đầu nhìn về phía Khải Hi.

- Khải Hi, ngươi biết thứ này?

Thủy Linh Lung nghi hoặc hỏi.

Chỉ thấy Khải Hi đi lại gần dịch thể màu hồng, giọng nói run run:

- Huyền vũ chi phệ thiên, ta cũng chỉ nghe nói trong truyền thuyết, tục truyền rằng, huyền vũ chi phệ thiên là thứ tồn tại trong cơ thể siêu giai cửu cấp ma thú thời thượng cổ. Nhưng mà, mặc dù trong cửu cấp ma thú, Huyền vũ chi phệ thiên cũng là một tồn tại đỉnh cao, nó có thể tự do thao túng đại địa, nó thậm chí chỉ cần một ý niệm có thể khiến phạm vi mấy trăm dặm trong khoảng khắc biến thành hoang mạc! Sự thao túng của nó với đại địa, không có bất cứ một loại ma thú nào có khả năng bằng nó!

Khải Hi là thổ hệ dị năng, tự nhiên rất quan tâm tới những vật thuộc thổ hệ, khi hắn run giọng nói, đôi mắt nhìn chằm chằm giọt máu của Hùayền vũ chi phệ thiên… hiển nhiên rất khát vọng.

Thủy Linh Lung thấy biểu tình Khải Hi, hơi trầm mặc một chút, sau đó nghiêm mặt nói:

- Công lao đánh chết Thôn Phệ thú có thể nói là toàn bộ thuộc về Khắc Lý Tư và Lâm Dịch, máu của Huyền vũ chi phệ thiên cũng do bọn họ phân phối, mọi người không ý kiến chứ?

Mọi người nhìn trước, nhìn sau một chút, lập tức gật đầu, Thủy Linh Lung nói rất đúng, nếu như không có Khắc Lý Tư dùng phong nhận đánh thương Thôn Phệ thú.. sau đó Lâm Dịch cùng lực lượng lĩnh vực hút hết máu của nó, mọi người muốn giết chết nó quả thực là chuyện cự kỳ khó khăn, đối với đề nghị của Thủy Linh Lung tự nhiên không phản đối.

Khải Hi nghe thế ngẩn người, trong mắt hiện ra vẻ thất vọng, nhưng vẫn gật đầu, cười nói:

- Đúng là phải thế.

Nhưng mà ánh mắt vẫn không rời Huyền vũ chi phệ thiên đang lơ lủng trên không trung.

Lập tức, một tầng thủy nguyên tố mỏng bay lên không trung quấn lấy huyền vũ chi phệ thiên, chợt ý niệm của Thủy Linh Lung khẽ động, thủy nguyên tố nhất thời biến thành một tảng băng cứng, từ không trung rơi xuống, Thủy Linh Lung nắm lấy trong tay sau đó đưa cho Thư Mộng nói:

- Ngươi bảo quản thay Lâm Dịch đi.

Thư Mộng ngẩn người, nhưng vẫn vươn tay nhận lấy viên băng cầu chứa Huyền vũ chi phệ thiên vào tay.

Trương Diệc Vũ thấy thế, liền nhìn bốn phía một chút, sau đó nói:

- Nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ra rời đi trước đi.

Mọi người nhất thời đồng thanh đáp ứng, mấy người chợt hướng ốc chảy chạy đi…

Không gian này cực kỳ quái dị, rõ ràng không có ánh mặt trời nhưng lúc nào cũng sáng sủa, Thư Mộng ngồi dưới một tán cây, mà Lâm Dịch nằm cạnh người này, dung nhan tuyệt sắc toát ra vẻ lo lắng nhìn Lâm Dịch hai mắt nhắm nghiền sắc mặt tái nhợt bên dưới, trong mắt xuất hiện một tia bi ai.

Đã chừng ba ngày thời gian… Trương Diệc Vũ đã nói Lâm Dịch sẽ tỉnh lại, nhưng ba ngày rồi, hắn vẫn chưa tỉnh, Khắc Lý Tư vào ngày thứ hai đã thanh tỉnh rồi.

Ba ngày này mọi người vẫn bởi vì Lâm Dịch đang hôn mê mà ở lại phiến sa mạc này, còn may đây là lãnh địa của Thôn Phệ thú, xung quanh rất ít xuất hiện ma thú nào khác.

Thư Mộng nhìn khuôn mặt tuấn tú đang hôn mê củng Lâm Dịch, đôi mắt có chút ngốc ra… tâm tư của nàng dường như trong nháy mắt bay về thời gian tám năm trước… khi đó là thời kỳ trẻ con vô lo vô nghĩ. Nàng, Lâm Dịch, Trương Tạp… cùng đám trẻ con khác trong thôn trấn… thời gian đó vô cùng đẹp, nàng chưa từng quên đoạn ký ức đó, trong đó ký ức in sâu nhất trong đầu nàng là Lâm Dịch với bộ dáng cười ngốc ngếch, cùng với vẻ bối rối vò đầu của hắn, nghĩ đến đây không khỏi bật cười.

Nhưng nàng không ngờ rằng… xa cách tám năm, bạn tốt khi còn bé lần thứ hai gặp mặt lại trong tình huống này… Lâm Dịch chắc là từ lần đầu tiên đã nhận ra nàng, cho nên mới ở trên bình thai khiêu chiến nhảy ra cứu mình… Hắn lẽ nào không nghĩ tới lực lượng của mười mấy tên thất cấp chiến sĩ khác cường đại thế nào sao? Hay lúc đó hắn căn bản không có nghĩ nhiều như vậy?

Nghĩ tới đây, Thư Mộng cảm giác lòng mình tràn đầy một loại cảm giác ấm áp, đột nhiên một cảm giác hạnh phúc vây lấy nàng.

Khi biết được người cứu mình là Lâm Dịch… Thư Mộng rõ ràng nhớ tới cảm giác kích động cùng với một loại hài lòng khó đặt tên… Đặc biệt sau đó hắn còn vì mình mà nguyện bỏ đi danh ngạch của hắn…

Khi đối mặt thực sự với hắn, ngàn ý vạn lời không biết nói ra thế nào, cuối cùng chỉ có bật ra một tiếng hô hoán nhẹ nhàng, lúc đó bộ dạng hắn vẫn như tám năm trước… vẫn ngơ ngẩn gãi đầu, vẫn bộ dạng ngốc nghếch đó.

Nghĩ nghĩ, ánh mắt Thư Mộng dần mờ đi, không khỏi tràn ngập nước mắt, cúi đầu nhìn Lâm Dịch hai mắt nhằm nghiền, nước mắt không chút báo trước liền tràn ra.

Trương Tạp ngồi một bên, bộ dạng tươi cười trên mặt giờ đã biến mất không thấy, tay hắn nắm chặt, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt hắn trở nên thâm thúy, lẳng lặng nhìn Lâm Dịch… cứ thế lẳng lặng nhìn.

Cách nơi họ nghỉ ngơi không xa, anh mắt Thủy Linh Lung bộ ra vẻ buồn bã, nhìn vào hai người Lâm Dịch… nàng đột nhiên phát hiện bản thân mình không có thân phận gì để ngồi cạnh chăm sóc Lâm Dịch. Lão sư? Tỷ tỷ? Bạn bè? Dường như cũng nhiều, nhưng lòng nàng lại vô cùng buồn bã, bởi vì những thứ này không phải là thân phận mà nàng muốn dùng với hắn.

- Ừm!

Một tiếng rên nhỏ vang lên, khiến Thư Mộng và Trương Tạp bên cạnh nhướng máy, thần sắc Thư Mộng chấn động, chợt nhào tới bên người Lâm Dịch, thét lên:

- Lâm Dịch, Lâm Dịch…!

Mọi người nghe tiếng gọi của Thư mộng nhất thời chạy tới bên cạnh Lâm Dịch, Khải HI càng gấp gáp hỏi thăm:

- Lâm Dịch tỉnh à? Tỉnh chưa?

Khi hỏi hắn cúi đầu nhìn Lâm Dịch.

Chỉ thấy vùng lông mày của Lâm Dịch hơi nhăn lại, dường như khó chịu cái gì.

Mí mắt Lâm Dịch đột nhiên giật giật, một lúc sau mới mở ra…

Con mắt xinh đẹp của Thư Mộng sáng lên, nước mắt từng đợt cuồn cuồn không ngừng từ đôi mắt đẹp rơi xuống, miệng thì thào:

- Tỉnh rồi… tỉnh rồi…

Lâm Dịch mới tỉnh dậy có chút mơ hồ mở mắt, thấy nước mắt Thư Mộng chảy xuống mặt, Lâm Dịch theo bản năng ngẩng đầu, sau đó rất lao lực giơ tay lên nhẹ lau đi nước mắt trên mặt Thư Mộng, nhẹ nhàng nói:

- Mộng Nhi… đừng nhóc…

Thư Mộng cả người chấn động, chợt nước mắt khó khống chế càng chảy mạnh, Lâm Dịch vừa tỉnh lại ba ngày không ăn gì, tay có chút run rẩy.

- Lâm Dịch!

Thư Mộng đột nhiên hô lên một tiếng, sau đó nhào vào lồng ngực Lâm Dịch, chợt ô ô khóc lớn, mà Lâm Dịch nằm trên mặt đất không có phản ứng nhiều, chỉ nhẹ nhàng vuốt mái tốc dài của Thư Mộng, miệng yếu ớt nói:

- Mộng Nhi… đừng nhóc…

Từ trước đến giờ, Lâm Dịch không phải là một người biết ăn nói, hắn chỉ biết phương pháp làm con gái thoải mái nhất là vuốt ve mái tóc nàng, sau đó miệng nói đừng khóc, đừng khóc… lại không biết động tác này của hắn thường sẽ làm con gái khóc càng lớn…

Mọi người kinh ngạc, chợt lộ ra vẻ tươi cười hiểu rõ, lặng lẽ nhìn nhau sau đó rời đi… chỉ có Thủy Linh Lung trong mắt lộ vẻ thất lạc, nhìn Thư Mộng đang khóc như một đứa trẻ trong lòng Lâm Dich, đột nhiên nở nụ cười sau đó rời đi.

Thư Mộng khóc trận này đến tận nửa tiếng đồng hồ… mà Lâm Dịch trong lúc này đã dần khôi phục ý thức, cảm nhận được bộ ngực Thư Mộng ép lên lồng ngực mình, căn bản không biết xảy ra chuyện gì, gấp đến độ vò đầu bứt tai, nhưng bởi vì thân thể một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể hoảng loạn vuốt tóc Thư Mộng nói:

- Mộng Nhi, đừng khóc nữa… rút cuộc làm sao thế?

Nhưng mà tiếng khóc của Thư Mộng càng lớn không thể chống đỡ.

Một lát sau, tiếng khóc của Thư mộng dần nhỏ đi, ngẩng đầu lên, thấy Lâm Dịch có chút sốt ruột nhìn nàng, sau trận khóc, ánh mắt động nhân của nàng đã sưng lên, nước mắt dính đầy mặt, Lâm Dịch nhẹ lau nước mắt trên viền mắt của nàng, sốt ruột nói:

- Đừng khóc, đừng khóc nữa.

Biểu tình tuy sốt ruột nhưng động tác lau nước mắt lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Khi Thư Mộng hoàn toàn ngừng khóc, đám người Khải Hi lần nước đi tới, mùi thịt nước tràn ngập không gian, nhất thời thu hút cái bụng đói meo của Lâm Dịch. Đã ba ngày ba đêm không ăn chút nào, Lâm Dịch cầm lấy xiên thịt nướng ma thú trong tay Khải Hi, nhưng mà vừa cắn một miếng đã phun ra… khác với các lần khác, lần này Lâm Dịch tuy rằng tinh thần lực tiêu hao khá lớn, nhưng chung quy không đạt tới mức lĩnh vực bị nghiền nát, vì thế trong tình huống vô thức, lĩnh vực không chủ động phòng ngự.

Thiếu lĩnh vực bao phủ, cơ thể Lâm Dịch không được tự động chữa trị, tuy rằng Thủy Linh Lung lúc trước đã dùng thủy hệ dị năng trị liệu một chút cho Lâm Dịch, nhưng vẫn không có biện pháp để cơ năng của hắn tự hoạt động… ba ngày ba đêm không ăn chút nào, dạ dày tự nhiên là bài xích bất cứ thứ mỡ màng nào.

Nhưng mà sau khi ói một ngụm, dịch dạ dày của Lâm dịch phun trào ra… ngược lại kích thích hắn thèm ăn, lập tức bất chấp thương thế, xoa bụng, Lâm Dịch từng miếng lớn mà cắn lấy cắn để.

Một lúc sau, một cái đùi lớn của ma thú đã bị Lâm Dịch ăn sạch.

- Được rồi, Thôn phệ thú chết chưa vậy?

Thỏa mãn vỗ bụng, Lâm Dịch mới đột nhiên nghĩ tới.

Mọi người gật đầu, Khải Hi cười nói:

- Chết rồi, bị ngươi giết.

Lâm Dịch lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng tràn ngập hiếu kỳ với lĩnh vực của bản thân… trước kia có thể điều chỉnh khiến kẻ địch không có không khí hít thở, hiện tại có thể thao túng máu của địch nhân… sau này thì sao? Còn có thứ thần kỳ gì nữa? Lâm Dịch không khỏi chờ mong.

- Được rồi.

Thư Mộng nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên đưa cho Lâm Dịch một viên cầu.

- Cái này.

Lâm Dịch cầm viên cầu lạnh lẽo vào tay, mặt ngoài lưu chuyển quang mang, hiển nhiên là thủy dị năng, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Đây là cái gì.

Khải Hi giành trước nói:

- Đây là máu của Huyền vũ chi phệ thiên.

Lâm Dịch ngẩn người hỏi:

- Huyền vũ chi phệ thiên là cái gì?

Lập tức Khải hi đem lời lúc trước toàn bộ thuật lợi, sau đó ánh mắt có chút tiếc hận nhìn viên cầu trong tay Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhíu mày suy nghĩ một chút, cười nói với Khắc Lý Tư:

- Khắc Lý Tư, ngươi cần vật này không?

Khắc Lý Tư ngẩn người, chợt lắc đầu nói:

- Ta là phong hệ, đây là thổ hệ, vô ích với ta.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó tùy ý đưa Huyền vũ chi phệ thiên cho Khải Hi, Khải Hi nhất thời ngạc nhiên, chợt nghe Lâm Dịch tùy ý nói:

- Ta là thủy hệ dị năng, thổ hệ vô cụng với ta, ngươi dùng đi.

Khải Hi mở to mắt… chợt hít sâu một hơi:

- Cảm ơn ngươi, Lâm Dịch.

Lâm Dịch cười hắc chắc nói:

- Cả Khắc Lý Tư nữa.

Sắc mặt Khải Hi bỗng trở nên hèn mọn nói:

- Hắn cũng cần cảm ơn sao?

Sắc mặt Khắc Lý Tư biến đổi, hừ lạnh một tiếng.

Mà Khải Hi cười hì hì với Khắc Lý Tư... hai người này chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tuy rằng bình thường hay đối lập nhau, nhưng trên thực tế đây là một loại biểu hiện tình cảm của hai người mà thôi... tình cảm bên trong sâu sắc thế nào, tự nhiên không cần phải nhiều lời.

Lâm Dịch đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu hỏi:

- Khải Hi lão sư, người là dị năng giả... cái này có ích lợi gì?

157. Chương 216: Linh Văn. (p3)

Khải Hi sửng sốt nói:

- Ngươi không biết chiến sĩ có chiến văn đề cao thực lực, dị năng giả có linh văn sao?

- Linh văn?

Lâm Dịch nhất thời hứng thú khỏi Khải Hi.

Khải Hi gật đầu:

- Linh văn chính là thứ do dị năng giả dùng máu huyết của cửu cấp ma thú, có lẽ thức tỉnh một thứ gì đó được kế thừa trong huyết mạch của cửu cấp ma thú, trên cơ bản không khác chiến văn, chỉ là linh văn của dị năng giả bình thường đều tăng chúc phúc cho tinh thần cùng với mức không chế dị năng, mà không phải như chiến văn gia trì cho thân thể.

Lâm Dịch nghi hoặc hỏi:

- Vì sao đám dị năng giả ta đã gặp không ai có linh văn?

Khải Hi cười nói:

- Ngươi cho là dị năng giả tìm linh văn cho mình dễ vậy sao? Nếu như ở thời thượng cổ còn dễ tìm... nhưng ở thời đại này, ngoại từ những dị năng giả tiến vào Ma nguyên đông quật hay các di tích ra, đại bộ phận dị năng giả khác đều không có linh văn. Dù sao máu của siêu giai cửu cấp ma thú hiện tại trên đại lục phỏng chừng cũng chỉ có bên trong Ma nguyên động quật mới có. Mà bên trong các gia tộc truyền thừa nhiều năm tuy rằng có thể kế thừa chiến văn, nhưng xác xuất dị năng giả xuất hiện quá nhỏ... vì thế gia tộc có chiến văn... nhưng xuất hiện dị năng giả lại không có linh văn cho bọn họ.

Dừng một chút, Khải Hi nói:

- Ta đoán là Bạch Tiếu Thiên đại nhân và lão già... à hiệu trưởng bọn họ hẳn là có linh văn, chỉ là bọn họ đều là thánh cấp, rất ít khi ra tay.

- Hiệu trưởng là thánh cấp?

Đây là lần đầu Lâm Dịch nghe được chuyện này, không khỏi mở to mắt nhìn, trong đầu nhớ tới thân ảnh của Lạp Cổ Kỳ... trong suy nghĩ của hắn, thánh cấp hẳn là đều như Bạch Tiếu Thiên... ưu nhã đạm nhiệm, cao ngất, tuấn tú...

Khải Hi cười hắc hắc nói:

- Tuyệt đối không sai, là thân truyền đệ tử của lão, về điểm này ta có thể chắc chắn, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì hắn luôn không muốn khôi phục tuổi thanh xuân, với thực lực của lão, nếu muốn khôi phục bộ dạng lúc trẻ, tuyệt đối không phải chuyện khó gì.

Phản lão hoàn đồng… đám người Lâm Dịch không khỏi sợ hãi than, thần kỳ của thánh cấp, quả nhiên không phải thứ bọn họ có khả năng tưởng tượng.

Nói chuyện phiến một trận, Lang Sa vẫn luôn im lặng đột nhiên nói:

- Ngày mai chúng ta tiến vào tầng tiếp theo.

Mọi người nghe thế gật đầu.

- Chuẩn bị chút đi, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai có thể là một thời gian dài chiến đấu, sa mạc chỉ là tầng một, chúng ta đã mất đi một đồng đội, ta không hi vọng đoạn đường tiếp theo phải mai táng bất cứ kẻ nào nữa.

Trương Diệc Vũ đột nhiên nhàn nhạt nói.

Mọi người nghe thế cũng trầm mặc lại… vừa rồi nói chuyện Lâm Dịch đã biết Lý Lập tử vong, mà Lý Lập chính là đệ tử Lý gia lúc trước đã hết lòng cảm ơn với Lâm Dịch.

Trong sa mạc không có ngày đêm, mọi người tỉnh dậy liền đi tới cùng nhau.

- Xuất phát thôi.

Lang Sa quét mắt nhìn, phát hiện không ai hạ có ý kiến gì mới mở miệng nói, chợt mọi người liền đi tới cửa truyền tống.

- Trở ra nhất định phải cẩn thận, tình hình tầng hai chúng ta không rõ lắm, xuất hiện ở địa phương nào cũng không rõ, mọi người phải cẩn thận lưu ý điểm này.

Trương Diệc Vũ nhắc nhở, tất cả mọi người đều gật đầu, trên thực tế mọi người ở đây không ai ngu ngốc, tại địa phương nguy hiểm như ma nguyên động quật, nếu như sơ sẩy không bằng tự sát cho thoải mái một chút.

Lập tức mọi người nối đuôi nhau đi vào cửa truyền tống không gian.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, khi cảm giác thân thể mình như biến thành tro, Lâm Dịch cũng không sinh ra tâm lý chống cự, nhưng mà một lát sau cơ thể chợt thoải mái, nhưng một cỗ khí lưu nóng rực bỗng phả vào mặt.

Lâm Dịch mở mắt, tràng cảnh lọt vào tầm mắt khiến Lâm Dịch không khỏi lộ vẻ hoảng sợ!

Đây là một thế giới lửa!

Toàn bộ không gian đều một màu đỏ, màu đỏ của nham thạch, màu đỏ của dung nham, thỉnh thoảng trong không gian lại sinh ra vài cái viễm tiễn (mũi tên lửa). Toàn bộ không gian dường như một tòa luyện ngục, không khí tràn ngập mùi khó ngửi khiến người ta hít thở không thông, một cỗ nóng rực hầu như trong nháy mắt ập vào mặt mọi người.

Đám Lâm Dịch lúc này toàn bộ đã xuất hiện trên một bình thai… một bình thai bất quy tắc hình vuông, đường kính chừng bảy tám mét, nơi này dường như là một ngọn núi lửa, không gian chứa nham thạch nóng chảy cuồn cuộn xung quanh.

Tất cả mọi người không khỏi nhíu chặt lông mày, thân hình Lâm Dịch hơi run lên, nhất thời một vòng lam sắc sáng bóng bao phủ mọi người ở bên trong… bởi vì toàn bộ ở cùng một chỗ nên lĩnh vực lần này chỉ cần bao trùm phạm vi mười thước thôi. Khí tức nóng rực trên người nhất thời suy yếu.

- Đây là …

Khải Hi há to miệng, nói không ra lời, ánh mắt đảo quanh nhìn thế giới không gian một lượt nhưng vẫn không nói nổi một câu.

- Làm sao bây giờ?

Khắc Lý Tư nhíu mày nói.

Khắc Lý Tư đáp xuống đất, ánh mắt mọi người không do dự tập trung vào Trương Diệc Vũ đang nhíu mày bên cạnh, qua mấy ngày ở chung, nếu như trong cảm nhận của mọi người, Lâm Dịch có vũ lực mạnh nhất, như vậy người thông minh cùng với kinh nghiệm nhất chính là Trương Diệc Vũ.

Trương Diệc Vũ dùng trí tuệ cùng sự bình tĩnh của hắn nghiễm nhiên trở thành đội trưởng không ngai của cả đoàn.

Trương Diệc Vũ khẽ nhíu mày nhìn bốn phía một chút sau đó hơi gật đầu nói:

- Không có cách nào, chỉ có thể vừa đi vừa tính… ta đoán là cái không gian này không lớn như tầng một, tối đa chỉ ngoài mười km, hẳn là có thể nhanh chóng đi tới vị trí trung tâm rồi.

- Vì sao lại thế?

Khắc Lý Tư khẽ nhíu mày hỏi.

Trương Diệc Vũ còn chưa nói gì, Lâm Dịch gật đầu nhìn bốn phía nói:

- Ta cũng nghĩ là không xa, dù sao không gian này nguy hiểm hơn không gian tầng một nhiều lần… có thể nói là một bước khó đi, nếu như rộng như tầng một… vậy Ma nguyên động quật căn bản không ai có thể đi ra ngoài… chí ít, thất cấp chiến sĩ và dị năng giả đều không được.

Trương Diệc Vũ có chút kinh ngạc nhìn Lâm Dịch, sau đó cười khẽ không nói gì.

158. Chương 217: Tầng Hai!

Mọi người nghe Lâm Dịch nói cũng lập tức tán thành, nhìn bốn phía tuy rằng có đài cao đặt chân trong nham thạch nhưng khoảng cách lại cực kỳ xa xôi, huống hồ nơi này còn có viêm tiễn* không chút nhận báo trước liên tục xuất hiện… thử nghĩ một chút, viêm tiễn mới từ trong dung nham sinh ra, nhiệt độ cao thế nào? Chỉ sợ một khối sắt lớn cũng bị nấu chảy trong nháy mắt.

(* viêm tiễn: mũi tên lửa bằng dung nham)

Chiến sĩ thất cấp không thể phi hành, hơn nữa số dị năng giả có lĩnh vực lại cực hiếm… đường ngắn còn có thể bằng vào thể lực và vận khí để rời khỏi đây, nhưng nếu đường quá dài, sợ rằng không ai có thể thừa nhận được a? Phải biết rằng, không có lĩnh vực biến thái của Lâm Dịch loại bỏ vài thứ ô nhiễm toát ra từ trong dung nham, trong thời gian dài đi đường mọi người chỉ có cách chấp nhận cái chết.

- Hiện tại làm sao bây giờ?

Khải Hi quay đầu hỏi.

Trương Diệc Vũ cười nói:

- Lại phiền Lâm Dịch rồi.

Mọi người nghe vậy đều nhìn Lâm Dịch mang theo biểu tình áy náy, tầng thứ nhất cũng dựa vào Lâm Dịch, tầng thứ hai lại gọi Lâm Dịch.

Đương nhiên đây cũng không phải nói nếu không có Lâm Dịch mọi người không thể qua cửa… chỉ là nếu thiếu Lâm Dịch, không thể không nói số người đi tới tầng thứ hai thực sự không được bao nhiêu. Do đó mọi người có thể nhận ra dị năng giả có lĩnh vực biến thái cỡ nào.

Lâm Dịch cười ha ha nói:

- Ha ha… không cần khách khí như vậy.

Nói xong, Lâm Dịch liền điều khiển lĩnh vực bắt đầu bay lên.

Một tầng nước mỏng bao phủ xung quanh mọi người, trong lam sắc quang mang lưu chuyển, đám người Lâm Dịch đã bay lên.

Từ không trung nhìn xuống, mọi người mới chân chính hiểu rõ sự nguy hiểm của không gian này, khói đặc mù mịt, tia lửa bốn phía, mà trong đó mọi người không tự chủ được quan sát đường đi, đều tuyệt đại đa số là tử lộ. Bởi vì nhảy ra khỏi phạm vi mấy nghìn mét, trước mặt bọn họ chính là một tồn tại như cái lò lửa cực lớn. Ngoại trừ đường cũ mà đi, không còn biện pháp nào, nhưng mà đường cũ vận khí hơi kém sẽ bị viễm tiễn không chút quy luật bắn trúng.

Nếu như rơi xuống nham thạch nóng chảy, chỉ có thể chết không toàn thây.

Cũng may lĩnh vực của Lâm Dịch rất thần kỳ, trong lĩnh vực căn bản không có mùi khó ngửi cùng với khói độc, trong dung nham nóng chảy, đám người Lâm Dịch đều hướng vị trí trung tâm bay đi.

Ước chừng bay mười phút, một khối bình thai thật lớn xuất hiện trong mắt mọi người.

Vẫn quan sát phía trước, Trương Diệc Vũ hơi nhướng mày nói:

- Tới rồi.

Mọi người đều nhìn về phía bình thai to lớn kia.

Từ không trung nhìn xuống có thể nhìn rõ bình thai kia không sót chút gì.

Chỉnh thể bình thai là một khối tròn đường kính khoảng hai km, mà trung tâm bình thai chính là một cánh cửa màu đỏ.

- Đơn giản như vậy?

Khải Hi kinh ngạc nói.

Mọi người cũng nửa tin nửa ngờ… tầng thứ nhất nguy hiểm như vậy, tầng thứ hai chẳng lẽ lại đơn giản như thế, mọi người không khỏi chăm chú quan sát xung quanh.

Ngôi bình thai lớn do bị nham thạch bao phủ, sản sinh ra vết nứt lớn, mà trong vết nứt thỉnh thoảng lại có một đạo viêm tiễn bắn ra, rơi trên đài cao phát ra một tiếng xèo xèo, lưu lại một đoàn khói đen.

Ánh mắt của Trương Diệc Vũ chăm chú nhìn phía dưới, thản nhiên nói:

- Ta đoán mỗi tầng đều có ma thú trông coi, tầng một là Thôn Phệ thú, đây cũng chính là nguyên nhân người tiến vào động quật này cuối cùng đều trở thành thánh cấp, chỉ sợ bọn họ do chém giết ma thú, sau đó mỗi tầng đều kiếm được một thứ máu huyết của siêu giai cửu cấp ma thú để lại, vì thế tầng thứ hai nhất định cũng thế, mọi người cẩn thận một chút.

Kết hợp với kinh nghiệm tầng trước, Trương Diệc Vũ không ngừng một lần nữa chứng minh suy đoán của mình, mọi người lần này tự nhiên không ngoại lệ, ánh mắt chăm chú tìm tòi.

Dần dần, Khải Hi đột nhiên nhãn tĩnh sáng lên:

- Tìm được rồi!

Mọi người quay đầu nhìn, sau đó theo tay hắn chỉ xuống mặt đất chỉ thấy…

- Liệt Diễm điểu?

Khi thấy rõ con chim toàn thân lông cháy như lửa, đôi mắt màu đỏ như bảo thạch, mọi người có chút kinh ngạc.

Kinh ngạc không phải bởi vì nó cường đại… mà ngược lại bởi vì nó chỉ là ma thú thất cấp.

- Có phải suy đoán sai không?

Thư Mộng có chút không xác định nói. Dù sao tầng một đã là bát cấp ma thú trông coi, tầng hai biến thành thất cấp, thực sự khiến người khác hoài nghi.

Lâm Dịch nhíu mày nói:

- Mặc kệ đúng sai, mọi người cứ tiến lên bình thai tìm tòi trước rồi tính, nếu không có sinh vật khác thì khẳng định là nó.

Mọi người nghe thế gật đầu, tuy rằng phương pháp này rất thô, nhưng lại là phương pháp hữu hiệu nhất.

Lập tức, Lâm Dịch thao túng lĩnh vực tiếp tục đi xuống dưới.

Khoảng cách hai km, cũng chỉ tốn nửa giờ đã hoàn toàn tìm kiếm xong, rất hiển nhiên bọn họ không tìm thấy bất cứ sinh vật nào khác trừ con Liệt Diễm điểu kia.

- Hẳn là nó rồi.

Trương Diệc Vũ nói.

Thư Mộng còn có chút lo lắng:

- Hay là ma thú trông coi trốn trong dung nham? Như lần đầu chúng ta gặp Thôn Phệ thú vậy, nó cũng ở dưới đất mà? Dù sao Liệt Diễm điểu cũng chỉ là thất cấp ma thú, hẳn không có khả năng là thú coi cửa a?

Thư Mộng phân tích có đạo lý, hỏa ma thú cường đại có thể sinh sống trong dung nham nóng chảy, ma thú trông giữ ẩn mình trong dung nham không phải không có khả năng… mà đi vào Ma nguyên động quật, tiêu chuẩn thấp nhất cũng là thất cấp chiến sĩ hoặc dị năng giả, nếu như dùng ma thú thất cấp trông coi, thực sự có chút quá đơn giản.

Nhưng mà Trương Diệc Vũ lắc đầu nói:

- Không nhất định, nhưng ta đoán Liệt Diễm Điểu chính là thú trông coi rồi.

Thư Mộng không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Trương Diệc Vũ nói:

- Ngươi phân tích nhìn qua có vẻ đúng, nhưng kỳ thực ngươi quên mất một vấn đề quan trọng nhất.

Thư Mộng nhất thời nghi hoặc nói:

- Vấn đề gì?

Trương Diệc Vũ nhẹ nhàng cười nói:

- Ngươi quên, mục đích tồn tại chính của Ma Nguyên động quật.

- Mục đích tồn tại?

Thư Mộng cùng mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Trương Diệc Vũ gật đầu:

- Không sai, mục đích tồn tại, tuy rằng ta không biết ma nguyên động quật do ai sáng tạo ra, hay mục đích thực sự là gì, nhưng có thể khẳng định… hắn tuyệt đối không muốn mọi người tiến vào đây đều chết sạch. Bằng không với sự cường đại của chủ nhân nơi này, muốn giết chúng ta chỉ như bóp chết một con kiến, căn bản không cần tạo ra sự phức tạp thế này.

159. Chương 218-219: Xích Viêm Của Chu Tước.

Thư Mộng nhíu mày, chợt nói:

- A… ta hiểu rồi.

Trương Diệc Vũ cười khẽ, không nói.

Khải Hi ở một bên nghe, có chút mông lung nghi hoặc hỏi:

- Các ngươi đang nói cái gì thế?

Không đợi Trương Diệc Vũ và Thư Mộng mở miệng, Trương Tạp đã cười nói:

- Nếu chủ nhân nơi đây muốn giết chúng ta, như vậy trông coi cửa vào đã là một tồn tại cường đại ngoài bát cấp.

Khải Hi nhất thời ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Trương Tạp nói:

- Ngươi động não một chút đi, tầng thứ hai không gian hoàn cảnh thế này đã là nguy hiểm lớn, nếu từ chỗ ban đầu tới đây mà không có Dịch Tử, chỉ sợ chúng ta tới được đây chỉ còn lại không tới ba bốn người a? Hơn nữa khói đen đám dung nham này phát ra chính là khói độc a, thời gian dài hô hấp bên trong, nhất là trong khi vận động kịch liệt… hoặc cho dù chúng ta tìm được đường đi tốt, sợ rằng tới nơi này, thực lực chỉ còn phân nửa lúc bình thường đúng không? Dưới tình hình như vậy lại đối mặt với Liệt Diễm điểu, ngươi cho rằng dễ dàng đánh chết nó sao?

Khải Hi ngẩn người, nhìn khói độc lượn lờ trước mặt, một mảnh không gian đỏ sậm, lập tức nuốt một ngụm nước miếng, nghe Trương Tạp nói hắn cũng hiểu rồi.

Chủ nhân của Ma nguyên động quật không phải muốn cho cả đám chết hết, tự nhiên không có khả năng để ma thú bát cấp trông coi cửa truyền tống nơi này… trên thực tế nếu như dựa vào tình hình bình thường, ma thú thất cấp có thể giết chết thất cấp chiến sĩ hoặc dị năng giả chỉ còn nửa thực lực! Càng không cần nói đến bát cấp… mặc dù ma thú yếu nhất trong bát cấp cũng có thể khiến đám người ngã xuống ở tầng hai.

Vì thế, thú trông coi tầng hai chính là Liệt Diễm Diểu, tuyệt đối không sai!

- Ta đi giết nó.

Lang Sa đột nhiên nói.

Nghe Lang Sa nói, Lâm Dịch cũng không phản đối, nói một câu cẩn thận, sau đó màng nước bên ngoài thân thể Lang Sa biến mất, mà thân thể hắn cũng hạ lĩnh vực xuống bình thai nứt nẻ, Liệt Diễm Điểu nhất thời phát hiện Lang Sa xuất hiện, không khỏi hót lên một tiếng, một đôi con mắt đỏ như đá ruby nhìn chăn chăm lên người Lang Sa.

Thân thể Lang Sa nổi lên một trận lam mang, sau một lát nàng tế ra chiến văn, toàn bộ thân thể bao phủ trong một tầng quang mang mà tinh lam, từ xa nhìn lại, dung nhan lạnh lùng nhưng tuyệt sắc của nàng, vóc người cao gầy được bao phủ trong quang mang lam sắc… cả người Lang Sa như biến thành nữ thần băng tuyết! Trong thế giới màu đỏ này, quả thực vô cùng bắt mắt.

- U!

Một tiếng hót vang lên từ miệng Liệt Diễm Điểu, chỉ thấy thân thể nó hồng quang đại thịnh, chợt vỗ mạnh hai cánh, thân thể dài hai thước nhất thời bay lên không trung.

Không thể không nói, thực lực Liệt Diễm Điểu không tồi, ánh lửa đỏ trên bộ lông sáng bóng, đôi mắt như bảo thạch, cái đuôi rực rỡ khiến nó có vẻ cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng mà, Lang Sang hiển nhiên không để ý tới bề ngoài của nó, khi Liệt Diễm Điểu hóa thành một đoàn hỏa diễm, tinh mang trên người Lang Sa nhất thời đại thịnh, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh!

Với thực lực của thất cấp chiến sĩ có chiến văn, chống lại ma thú thất cấp phổ thông có thể nói là miểu sát.

Một tiếng chim hót bi thương vang lên, Liệt Diễm Điểu ngay cả hình thái chiến đấu còn chưa kịp chuyển hóa đã bị Lang Sa một chiêu đánh thủng ngực, lập tức rơi ầm xuống mặt đất, giãy dụa vài cái sau đó tắc thở!

Đây là việc trong dự liệu của đám Lâm Dịch… Lang Sa bài danh thứ ba trong nhóm, miểu sát thất cấp ma thú quả thực không phải chuyện khó khăn gì.

Đám người Lâm Dịch chậm rãi đi tới.

Có kinh nghiệm Thôn Phệ thú lần đầu, ánh mắt mọi người đều tập trng trên thân thể Liệt Diễm Điểu, quả nhiên một lát sau, một viên cầu màu đỏ xuất hiện, dần đần ngưng tụ thành một giọt máu màu hồng, chợt ánh sáng đỏ xung quanh ngưng tụ thành mấy chữ lớn, máu của Chu Tước Chi Xích Viêm.

Thần sắc Khải Hi nhất thời có chút kích động nói:

- Quả nhiên… đồ vật của Ma nguyên động quật không phải vật phàm a!

Mọi người không khỏi tập trung lên người Khải Hi, dường như trong đám người chỉ hắn mới có tri thức về siêu giai cửu cấp ma thú.

Khải Hi nhìn viên cầu nói:

- Chu Trước Chi Xích Viêm cùng một cấp bậc với Huyền Vũ Chi Phệ Thiên trong siêu giai cửu cấp ma thú! Trong ma thú hỏa hệ, thao túng lửa tốt nhất không thể nghi ngờ là Chu Tước Chi Xích Viêm!

Mọi người lộ ra bộ dáng tươi cười.

Thủy Linh Lung cười nói:

- Lần này công lao lớn nhất là Lâm Dịch và Lang Sa, Chu Tước Chi Xích Viêm do hai người bọn họ phân phối, mọi người không ý kiến chứ?

Tất cả mọi người đều gật đầu, không có Lâm Dịch, bọn họ không có khả năng nhanh như vậy an toàn đi tới bình thai lớn… tuy rằng cuối cùng đánh chết Liệt Diễm Điểu, ai cũng có thể, nhưng Lang Sa động thủ, tự nhiên tính công cho Lang Sa một phần.

Lâm Dịch cười nói:

- Ta không phải hỏa thuộc tính, tự nhiên không dùng được, ai dùng, Lang Sa nói đi.

Lang Sa gật đầu, không chậm lại, nói với Thư Mộng:

- Thuộc tính của ngươi là hỏa đúng không? Cho ngươi đi.

Thư Mộng đang có chút khát vọng nhìn giọt máu của Chu Tước Chi Xích Viêm nghe vậy có chút sửng sốt, không khỏi nhìn về phía Lang Sa, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, đối phương lại đem máu của Chu Tước Chi Xích Viêm cho mình.

Chiến văn trên người Lang Sa đã biến mất, khôi phục lại dung mạo ban đầu, nhưng biểu tình vẫn lạnh lẽo như cũ… không thể không nói, mặc dù trong không gian nóng rực này, khí chất Lang Sa vẫn xuất chúng như cũ, cứ như vậy lẳng lặng đứng, một cỗ khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn ngập xung quanh thân thể nàng.

Thư Mộng ngẩn người, sau đó cười khẽ, hơi cảm kích nói:

- Cảm ơn ngươi… Lang Sa tỷ.

Lang Sa tự hồ không ngờ Thư Mộng xưng hô với mình như vậy, bộ mặt trong trẻo lạnh lùng lộ ra một tia kinh gạc, chợt khẽ cười khó nhận ra, nhưng nếu không cẩn thận quan sát không thể nhìn thấy.

- Không có gì.

Cứ thế máu Chu Tước Chi Xích Viêm thuộc về Thư Mộng.

Cũng như Khải Hi, Thư Mộng một ngụm nuốt xuống máu của Chú Tước Chi Xích Viêm… trong khoảng khắc chỉ thây thân thể chợt ấm áp, nhưng không có bất cứ cảm giác gì. Máu của siêu giai cửu cấp ma thú sau khi vào thân thể còn cần một khoảng thời gian thức tỉnh, cũng không phải ăn một lần là có thể có chiến văn. Hơn nữa thời gian có thể hoàn toàn dung hợp không biết là bao lâu, một ngày, một năm, hay có lẽ mà mười năm… ai mà biết được.

- Được rồi, chúng ta trực tiếp tiến lên tầng ba đi, ở đây nói thế nào cũng không phải là nơi thích hợp nghỉ ngơi.

Trương Diệc Vũ ở trong lam sắc lĩnh vực nói.

Mọi người nhất thời gật đầu, chợt đi tới cửa truyền tống.

- Mọi người cẩn thận.

Trước khi tiến vào, Lâm Dịch nhắc nhở một câu, mọi người gật đầu liền theo Lâm Dịch bước vào trong.

Một cỗ cảm giác thân thể như bị thiêu thành tro tiến vào… nhưng trong nháy mắt đã qua đi, khôi phục lại, chợt một cơn gió mang theo cảm giác thanh lương tới cực điểm thổi tới…

Lâm Dịch không khỏi mở mắt, sau đó trợn trừng lên…

Xuất hiện trước mặt đám người là một khối hải vực rộng vô biên, làm gió tươi mát mang theo vị mặn nhàn nhạt thổi tới… bầu trời không có ánh dương. nhưng bầu trời cũng màu nước biển, cả không gian như một vùng hải dương rộng lớn không thấy điểm cuối.

- Đẹp quá a.

Thư Mộng nhịn không được sinh ra một tiếng cảm khái.

Không nhìn thấy biển, vĩnh viễn không cảm thụ được cảm giác tâm hồn rộng mở, xa xa nhìn lại, ánh mắt chỉ có có nhìn thấy một khoảng không toàn màu xanh nước biển, nơi đường chân trời, thậm chí có vô số chim chóc bay qua… không thể không nói, hoàn cảnh ở tầng thứ ba trong cảm giác của mọi người là tốt nhất, đẹp nhất trong Ma nguyên động quật.

Lúc này chỗ mọi người đứng chính là một tiểu đảo không lớn, mà vây quanh tiểu đảo chính là hải vực vô biên.

Hơi lạnh khẽ thổi lên mặt, tất cả mọi người không khỏi nhắm mắt… những mệt mỏi khi vượt qua sa mạc, vượt qua biển dung nham, thời khắc lo lắng khi phi hành lúc trước đều như tan biến… đã lâu mọi người không được hưởng cảm giác thảnh thơi như vậy.

- Nơi này so với tầng một sợ rằng càng đáng sợ hơn a?

Trương Diệc Vũ cảm khái nói:

- Không biết người sáng tạo ra nơi này cường đại thế nào nhỉ?

Tất cả mọi người cảm khái vô cùng, một lúc sau Thư Mộng đột nhiên đề nghị

- Không bằng chúng ta kiếm một chỗ nghỉ ngơi cho tốt đi, hơn nữa thời gian trong này cũng không hạn chế, ở đây hoàn cảnh tốt như vậy, cứ hưởng thụ một chút đi!

Mọi người nghe thế, cũng không khỏi động tâm.

Từ bắt đầu trù bị danh ngạch tranh đoạt chiến đấu. Mọi người cũng đã thật lâu không có nhàn nhã như vậy. Sau đến tranh đoạt danh ngạch chiến đấu, tầng thứ nhất trong sa mạc khắp nơi đều là cát vàng đầy trời. Thời gian dài ở dưới loại hoàn cảnh này, khiến người ta áp lực tâm lý là cực lớn. Sau đó đánh chết Thôn Phệ Thú, lại để mọi người ít nhiều thụ thương một chút. Kế tiếp trong hồng sắc không gian chủ sắc điều vẫn khiến người ta cảm thấy tâm tình phiền toái. Mà lúc này, đại hải cùng lam thiên trong tầng thứ ba lại quét sạch lo lắng trong mấy ngày qua trong lòng mọi người. Khiến người ta nhịn không được muốn nghỉ chân.

Chúng nhân, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi một trận. Cuối cùng lại vẫn là người ít nói nhất, Lang Sa mở miệng nói trước:

- Được rồi, mọi người lúc trước ít nhiều đều thụ thương. Vì nghênh tiếp chiến đấu phía sau, ở nơi này nghỉ ngơi và hồi phục một lúc đi!

Ngay cả Lang Sa thanh lãnh nhất cũng đều không nhịn được mê hoặc. Càng không cần phải nói những người khác. Lập tức, đề nghị của Thư Mộng liền thông qua mọi người xem xét. Bọn họ sắp sửa ở trên đảo nhỏ này, dừng lại một đoạn thời gian.

Tiểu đảo tuy rằng không lớn, nhưng là phạm vi khoảng mấy dặm. Bên trên sinh trưởng một ít cây cối lục sắc cùng với cây dây leo.

Không thể không nói, đây là một tiểu đảo rất yên bình, ngoại trừ không có sinh vật có sinh mệnh ra, quả thực có thể xưng là thế ngoại đào nguyên.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Bởi vì không có mặt trời mọc, mặt trời lặn, không gian này vĩnh viễn là trong một mảnh sáng sủa. Bất tri bất giác, đã không biết qua bao nhiêu ngày.

Lâm Dịch hai mắt khép hờ, toàn thân bao phủ trong tinh lam sắc lĩnh vực. Mà lĩnh vực lại trầm tại đáy biển sâu.

Không gian này là không có sinh vật nhỏ yếu bình thường. Mặc dù là yếu nhất, cũng là Lục cấp đến Thất cấp. Trên đảo nhỏ không có cái gì ăn, thường ngày mọi người chỉ có thể tại xung quanh hải vực liệp sát một ít Lục cấp ma thú làm no bụng. Mà trọng trách này tự nhiên là giao cho Lâm Dịch có Thủy hệ lĩnh vực đến hoàn thành. Dù sao, Thủy Linh Lung tuy rằng cũng là Thủy hệ Dị Năng Giả, nhưng chung quy thực lực vẫn là yếu hơn Lâm Dịch rất nhiều. Mà Khắc Lý Tư giỏi phi hành, nhưng ở trong nước lại là một kẻ mù.

Huống hồ, vô luận đứng trên vị trí nam nhân hay đệ tử, Lâm Dịch đều là không có khả năng để Thủy Linh Lung đến gánh vác trách nhiệm.

Phương viên sáu bảy dặm, tình cảnh đều tự nhiên hiện lên trong óc Lâm Dịch. Chính là Lâm Dịch thông qua dị năng, đang nhận biệt xung quanh hải vực.

Bởi vì không có sinh vật bình thường, khí tức sinh mệnh của không gian này liền có vẻ không đủ. Tuy rằng xung quanh hải vực sinh sống một ít Lục cấp ma thú. Nhưng tổng thể mà nói số lượng vẫn là không nhiều lắm. Đương nhiên, nếu như chỉ là làm cho người no bụng, thật ra lại đủ.

Đột nhiên, thần sắc Lâm Dịch khẽ động. Một con tiễn ngư xuất hiện trong phạm vi nhận biết của Lâm Dịch.

Tiễn Ngư, Lục cấp ma thú họ nhà cá. Tại thế giới bình thường, Tiễn Ngư là sinh vật quần cư. Nhưng mà tại không gian này, lại chỉ có một mình nó bơi lội xung quanh đây. Miệng cá dài đến một thước, chiết xạ u lam quang mang, tựa như lợi kiếm tản ra hàn ý làm người ta run sợ!

Lâm Dịch đột nhiên có chút kỳ quái nghĩ đến. Lẽ nào sinh vật trong không gian này, đều là không cần ăn uống sao? Loài giống Thôn Phệ Thú còn dễ nói, dù sao chúng là thượng tầng trong cả không gian. Phía dưới còn có Thất cấp và Lục cấp ma thú có thể ăn. Nhưng loài như Tiễn Ngư này, một sinh vật nhỏ yếu nhất trong không gian là dựa vào cái gì để sinh tồn tiếp? Chẳng lẽ là ăn cỏ?

160. Chương 220: Tiễn Chỉ!

Quái dị nghĩ nửa ngày, không tìm được đáp án, Lâm Dịch cũng không lại suy nghĩ nhiều nữa. Hắn vốn không phải một người có lòng hiếu kỳ nặng. Huống hồ bản thân không gian tồn tại trong Ma Nguyên Động Quật cũng đã là một chuyện làm người ta cực kỳ kinh hãi. Chính là ở đây sinh vật nhỏ yếu thực sự là hoàn toàn không cần ăn uống, Lâm Dịch cũng có thể tiếp thu được.

Bất quá đám người bọn hắn lại cần phải ăn.

Lập tức lĩnh vực nhất thời thu đến trên thân Lâm Dịch. Thân hình mạnh mẽ hoa động một cái, nhất thời từ trong nước bắn ra! Ở trong lĩnh vực, Lâm Dịch căn bản không cần lo lắng tại đáy nước không thể hô hấp.

Cự ly sáu dặm, đối với tốc độ cao nhất của Lâm Dịch mà nói, cũng bất quá chỉ chốc lát. Một hồi công phu sau, Lâm Dịch đã xuất hiện ngay bên cạnh Tiễn Ngư kia.

Tiễn Ngư kia tựa hồ chịu sự cả kinh lớn! Vẫy đuôi cá, nhất thời bắn ra xa cự ly mấy chục thước, sau đó, miệng cá thật dài đâm hướng Lâm Dịch.

Lâm Dịch cười khẽ một tiếng, chợt, lĩnh vực không gian nhất thời bạo phóng ra! Trong khoảnh khắc đã đem Tiễn Ngư bao phủ ở bên trong!

Tiễn Ngư kia tựa hồ dự cảm được có gì không đúng, sau đó kịch liệt giãy dụa. Thế nhưng một tầng thủy màng đột nhiên xuất hiện, đem thân thể nó hoàn toàn bao vây. Mặc kệ nó giãy dụa thế nào, cũng là vô ích!

Một tầng lam mang xuất hiện trên người nó! Miệng cá thật dài chợt lam mang đại phóng! Bỗng nhiên, một đạo lam mang cực kỳ sắc bén nhất thời từ miệng cá của nó bắn ra! Thẳng tắp hướng Lâm Dịch!

Lâm Dịch vốn là không có lưu ý. Lúc trước, Thất cấp Dị Năng Giả Thác Nại Nhĩ ở trong không gian của Lâm Dịch, cách không bạo phát Điện hệ dị năng, cũng không có thể đem lôi điện bắn ra hai thước. Hôm nay một đầu Lục cấp Tiễn Ngư có thể làm được cái gì?

Nhưng mà sự vật như lam sắc thủy tiễn sắc bén kia, cư nhiên là thẳng tắp bắn ra cự ly mấy chục thước! Mãi cho đến địa phương cách Lâm Dịch hơn mười thước, mới không cam lòng bị lĩnh vực làm tiêu hao hết. Hơn nữa tốc độ cực nhanh, căn bản để Lâm Dịch thời gian phản ứng cũng không có!

Lâm Dịch nhất thời trợn trừng mắt, không khỏi dụng tâm chú ý con Tiễn Ngư còn đang giãy dụa kia!

Một lần công kích không có kết quả, Tiễn Ngư cũng không nhụt chí! Lại là một đao lam sắc năng lượng sắc bén bắn ra!

Năng lượng sắc bén ở trong lĩnh vực, thẳng tắp bắn ra mấy chục thước. So với vừa rồi còn muốn xa hơn một thước. Lúc này mới dần dần tan rã. Nhưng mà Lâm Dịch cũng đã hoàn toàn khiếp sợ!

Lúc đầu Thác Nại Nhĩ lấy cường độ Thất cấp dị năng, cũng không có vượt qua hai thước. Lúc này Tiễn Ngư kia lấy cường độ năng lực Lục cấp ma thú, không ngờ bắn ra mấy chục thước? Cái này khiến Lâm Dịch khiếp sợ! Lập tức, toàn bộ tâm thần tập trung đến trên người Tiễn Ngư còn đang giãy dụa kia.

Nhất thời, thân thể Tiễn Ngư tại trong mắt Lâm Dịch biến thành một loại trong suốt. Chỉ thấy một cổ lam sắc năng lượng từ trong ma hạch của nó chợt tụ tập đến trên cái miệng dài nhọn, rồi phun trào ra!

- Đây là?

Con mắt Lâm Dịch mạnh mẽ sáng ngời! Bởi vì hắn đã hoàn toàn thấy rõ động tác vừa rồi của Tiễn Ngư. Tất cả đều tại trong nháy mắt phun trào kia của nó!

Trong nháy mắt phun trào kia, nguyên bản lam sắc năng lượng thẳng tắp phóng xuất, chợt kịch liệt xoay tròn! Tại lĩnh vực cảm nhận, hắn rõ ràng cảm giác được tốc độ xoay tròn là một loại kinh người cỡ nào!

Một giây đồng hồ xoay tròn vạn lần!

Đó là một loại tốc độ kinh khủng cỡ nào? Thêm cổ năng lượng tụ tập cực tiểu kia, loại xoay tròn này nhất thời đã đem lực lượng lĩnh vực trung hoà hơn phân nửa! Trừ phi bản thân ẩn chứa dị năng cường đại cỡ nào, muốn đâm thủng lĩnh vực của Lâm Dịch tuyệt đối không phải một chuyện đùa!

Lâm Dịch nhất thời khiếp sợ nhìn Tiễn Ngư. Sau đó lập tức nhắm mắt lại, trong đầu hồi ức quá trình vừa để tâm thần hắn rung động kia.

- Xoay tròn…đột nhiên phát lực…

Lâm Dịch liên tục suy nghĩ, trong lòng hắn tựa hồ bắt được cái gì đó. Nhưng tỉ mỉ tìm kiếm, rồi lại tìm không được. Cứ như vậy trầm tư suy nghĩ trầm tư suy nghĩ. Đối với thể thuật, hắn cho tới bây giờ đều có chấp nhất kinh người.

Đột nhiên, trong đầu Lâm Dịch mạnh mẽ chợt lóe! Ngày đó, ở hậu sơn Tông Phạm kia, bạch sắc tế mang từng khiến Lâm Dịch kinh hãi trợn lớn mắt!

Chỉ thấy tay phải Lâm Dịch đột nhiên chậm rãi giơ lên. Chợt, một tầng lam sắc nhàn nhạt xuất hiện trên người hắn, chậm rãi tụ tập đến trên ngón giữa của hắn. Ngón trỏ ngón giữa hợp lại, hắn chậm rãi giơ lên, đột nhiên…

Hưu! Một tiếng khẽ vang lên!

Lâm Dịch không khỏi mở mắt! Chỉ thấy lam mang chợt lóe. Tiễn Ngư vốn đang giãy dụa kịch liệt nhất thời toàn thân run lên! Từng cái lỗ nhỏ nhất thời xuất hiện trên gáy nó.

Nhưng mà đạo lam mang kia lại hoàn toàn không có biến mất! Loại thẳng tắp bắn ra lĩnh vực này! Lâm Dịch không khỏi con mắt nhắm chặt! Dị năng cảm nhận nhất thời phát ra! Chỉ thấy lam sắc quang mang

liên tục xuyên thủng hơn mười khối đá ngầm cực lớn dưới đáy biển. Ở trên đá ngầm lưu lại một cái lỗ, phát ra lĩnh vực ba bốn dặm, lúc này mới hoàn toàn biến mất.

Lâm Dịch mở mắt! Trong mắt hiện lên một tia kinh hãi!

Lực xuyên thấu thật kinh người!

Đá ngầm dưới đáy biển là cứng rắn cỡ nào? Nhưng mà lam mang kia không ngờ là thẳng tắp liên tục xuyên thủng hơn mười khối đá ngầm đường kính ngoài năm sáu thước mới hoàn toàn biến mất. Xoay tròn, gia tăng lực lượng, lại tăng tốc độ. Đạt được đến lực công kích đã hoàn toàn vượt lên trước lực lượng công kích của bản thân Lâm Dịch!

Không chút nào khoa trương mà nói, nếu như lúc đầu chính mình có công kích cường đại như vậy, trong chiến đấu cùng Thôn Phệ Thú đừng nói miểu sát, chí ít đám người bọn hắn tuyệt đối không có khả năng chật vật như vậy!

- Thảo nào…con chuột kia công phu chạy tốt thế cũng chết dưới một chỉ của gã Thánh Giai kia! Tốc độ thực sự quá nhanh!

Nếu như không phải dị năng của Lâm Dịch nhận biết tốc độ cũng là cực nhanh, căn bản là không có khả năng đuổi theo!

Một lúc lâu sau, Lâm Dịch mới lộ ra dáng tươi cười hài lòng. Thực lực tăng cường, chung quy vẫn đáng giá để hài lòng.

161. Chương 221-222: Tử Lôi Hổ.

Lập tức đối với đầu Tiễn Ngư đã bị lam mang đâm chết kia nói:

- Vốn phải cảm tạ ngươi mà buông tha ngươi. Không nghĩ tới cuối cùng ngươi vẫn chết. Ai…Coi như ngươi vận khí không tốt đi sao! Vì kỷ niệm ngươi, chiêu thức này liền gọi là Tiễn Chỉ đi.

Sau khi nói xong, thân hình Lâm Dịch nhảy lên, dưới lĩnh vực bổ sung, thi thể Tiễn Ngư cũng bị Lâm Dịch mang tới không trung, đi tới tiểu đảo.

Trên đảo, do Thư Mộng nhóm lửa.

Tiến nhập Ma Nguyên Động Quật, sau đó Lâm Dịch đã biết dị năng của Thư Mộng là Hỏa Dị Năng. Hơn nữa còn là Hỏa hệ thuần nguyên tố Dị Năng Giả hiếm có!

Đem thân thể Tiễn Ngư phá vỡ, lấy ra nội tạng, cắt sạch miệng dài có kịch độc. Dùng một cây thông qua Thủy Dị Năng gia trì qua, đặt trên lửa, không cần bao lâu, mùi thịt đã bốc lên.

Mọi người nhất thời triển khai. Mấy ngày nay là khoảng thời gian khoái nhạc nhất từ sau khi mọi người tiến nhập Ma Nguyên Động Quật. Trong lúc nhất thời mọi người nói nói cười cười, hoàn toàn không có cái loại lục đục như lúc đầu tranh đoạt danh ngạch.

Mọi người ăn xong, Trương Diệc Vũ mới mở miệng nói rằng:

- Đã thời gian dài như vậy. Chúng ta cũng nên đi thôi.

Mọi người nghe vậy đều là sửng sốt. Chợt bầu không khí vui vẻ trong nháy mắt có chút ngưng trọng. Con đường phía trước, là sống hay chết? Là yên bình hay nguy hiểm? Trong lòng mọi người cũng không dám khẳng định.

Nhưng mà tất cả mọi người là tinh anh trong tinh anh. Mất mát ngắn ngủi qua đi, mọi người lấy lại tinh thần. Lang Sa gật đầu:

- Đúng, ngày mai liền đi đi thôi!

Ngày kế mọi người mới từ trong mộng tỉnh lại, liền xuất phát.

Bởi vì không biết không gian này cụ thể có bao nhiêu lớn, tùy tiện để Lâm Dịch dẫn mọi người phi hành thực sự không phải một lựa chọn sáng suốt. Cũng may ở hải vực này thoạt nhìn tuy rằng phi thường lớn, nhưng là có vẻ đặc biệt yên bình. Cũng là mọi người lợi dụng khoảng thời gian nghỉ ngơi này dùng cây cối trên tiểu đảo làm một bè gỗ giản dị. Bè gỗ tuy rằng giản dị, nhưng cũng coi như chắc chắn. Hải vực tương đối yên bình, nên cũng không sợ bị sóng gió đánh tan.

Cứ như vậy, mọi người bước trên bè gỗ, xuất phát.

Gió thổi trên biển mang theo hương vị nhàn nhạt, thổi qua mặt mọi người. Mấy ngày nay ở trên đảo nhỏ, mọi người đã quen loại cảm giác này, nhưng vẫn cảm thấy rất là thư sướng.

Tên Lý gia đệ tử kia ngồi ở sau cùng bè gỗ. Tay phải gõ từng cái lên mặt nước. Đón cổ động lực này, tốc độ di động của bè gỗ cũng không chậm.

Cứ như vậy, trong gió êm sóng lặng, vượt qua thời gian hơn mười ngày. Mệt mỏi nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, đói thì ăn một ít thịt khô đã chuẩn bị tốt ở trên đảo nhỏ. Khát thì do một trong hai người Lâm Dịch hoặc giả Thủy Linh Lung ngưng tụ chút Thủy Nguyên Tố. Tuy rằng đường xá tương đối dài, mọi người cũng không lo lắng.

Không thể không nói, một tầng diện tích này so với tầng sa mạc thứ nhất thì rộng rãi hơn nhiều! Trừ mọi người lần đầu tiên thấy tiểu đảo ra, thời gian dài như vậy, mọi người không thấy tiểu đảo thứ hai nào nữa.

Lại vượt qua thời gian vài ngày như vậy.

Hôm nay, vẫn là trời yên biển lặng, vận khí của mọi người vô cùng tốt. Từ lúc xuất phát, bọn họ ngay cả một đầu ma thú cũng không có gặp phải.

- Di?

Khải Hi kinh nghi nói:

- Phía trước là cái gì?

Mọi người nghe vậy cũng không nhịn được hướng phía trước nhìn lại! Chỉ thấy tại khoảng không giữa trời và biển, xuất hiện một mảnh không gian mây đen bao phủ! Trong mây đen mông lung, từng dòng tử sắc điện xà xen kẽ trong đó, xa xa truyền đến từng đợt thanh âm ầm ầm trầm thấp.

Lâm Dịch nhíu mày, không xác định nói:

- Nơi đó...sẽ không phải là một tầng không gian truyền tống nữa chứ?

Trương Diệc Vũ gật đầu đồng ý nói:

- Rất có thể. Tới gần một chút xem sao!

Lập tức, bè gỗ đẩy nhanh tốc độ. Ước chừng hơn nửa tiếng đồng hồ sau, phía trước mây đen đã gần ngay trước mắt.

Đùng! Ầm ầm! Tiếng sấm đinh tai nhức óc. Lúc này, mọi người đã có thể thấy rõ ràng tình cảnh bên trong!

Địa phương này bị mây đen bao phủ, lại là một tiểu đảo! Vừa rồi ở xa căn bản không thấy rõ địa phương bị bao phủ. Mà lúc này tới gần, cũng có thể thấy rõ ràng. Tiểu đảo này so với tiểu đảo ban đầu mọi người nhìn thấy không thể nghi ngờ là hoang vu hơn rất nhiều. Bên trong căn bản không có thực vật gì! Một mảnh trơ trụi! Một tòa đại sơn cao cao ở trên tiểu đảo. Trên núi, không có bất cứ thực vật gì. Từng dòng điện xà xuyên qua giữa tầng mây, chỉ nhìn đã khiến da đầu tê dại!

Nhưng mà mọi người đối với hoàn cảnh ác liệt này, thật ra không có cảm giác gì. Chỉ là thấy tiểu đảo bên trong, sau đó hầu như đều đã xác định. Ở đây hẳn là cánh cửa truyền tống không gian đi thông tầng thứ tư.

- Xem ra chính là ở đây. Chúng ta đi tới đi sao!

Trương Diệc Vũ mở miệng nói rằng. Chợt, bè gỗ chậm rãi tiến nhập trong phạm vi mây đen bao phủ!

Vừa mới tiến vào, mọi người nhất thời cảm giác được bầu trời hoàn toàn biến sắc! Ở bên trong mây đen, căn bản hoàn toàn thấy không rõ lắm tình cảnh bên ngoài! Ngẩng đầu nhìn, từng đạo thiểm điện tựa như muốn đem cả thiên không cắt đứt, là từng cái tử sắc điện xà cỡ cánh tay xuyên qua tầng mây. Lĩnh vực của Lâm Dịch đã trong nháy mắt mở ra. Tinh lam sắc quang hoa, nhất thời lóe ra tại một mảnh không gian âm u này.

Bè gỗ chậm rãi cập bờ, mọi người lần lượt từ phía trên đi xuống. Ngẩng đầu nhìn đại sơn trên tiểu đảo.

Đại sơn cao khoảng sáu bảy trăm mét! Một tòa trơ trọi! Ở đỉnh đầu, dưới tử sắc điện xà chiếu rọi, thoạt nhìn tựa như một con ác thú ăn thịt người, tản ra khí tức âm trầm khiến người ta tim đập nhanh.

- Hẳn là ngay trên ngọn núi này.

Trương Diệc Vũ ngẩng đầu nhìn nhìn. Sau đó nói rằng.

Chợt, mọi người liền dưới lĩnh vực của Lâm Dịch dẫn dắt, chậm rãi hướng không trung bay đi.

Bay ở không trung, bên tai tiếng sấm càng kịch chấn mang nhĩ đau nhức. Mặc dù mọi người đều là chiến sĩ ngoài Thất cấp, vẫn là không khỏi hơi nhíu mày.

Tinh lam sắc lĩnh vực trực tiếp từ bên bờ, bắn về phía đỉnh núi. Khoảng chừng hơn mười giây, mọi người đã hoàn toàn xuất hiện tại khoảng không trên đỉnh núi! Từng đạo thiểm điện ầm ầm hạ xuống, nện lên lĩnh vực của Lâm Dịch! Kích lên tinh lam lĩnh vực nhất thời kịch liệt lóe ra lam mang!

- Cánh cửa truyền tống không gian!

Mọi người liếc mắt liền thấy vị trí trung tâm nhất trên đỉnh núi, cánh cửa không gian truyền tống kia tỏa ra ngân mang nhu hòa.

- Mọi người cẩn thận một chút! Không biết một tầng này thú canh giữ là loài nào?

Trương Diệc Vũ nhắc nhở. Mọi người nhất thời ánh mắt gắt gao hướng bốn phía thăm dò.

Đỉnh núi cũng không lớn. Cả đỉnh núi đường kính ước chừng cũng chỉ có hơn ba mươi thước. Mọi người ở trên không, có thể nhìn rõ. Nhưng mà tại đỉnh núi trụi lủi này, nào có một tia bóng dáng của ma thú canh giữ?

Mọi người tìm kiếm nửa ngày cũng không có tìm được, Khải Hi không khỏi nghi hoặc nói:

- Không phải tầng này không có thú canh giữ chứ?

Trương Diệc Vũ cũng khẽ nhíu mày nói:

- Sẽ không. Hẳn là có! Chỉ là ở địa phương nào đây?

Trương Diệc Vũ không khỏi lộ ra biểu tình trầm tư.

Nhưng mà mọi người lại tiếp tục tìm nửa ngày vẫn không có kết quả, Trương Tạp nhân tiện nói:

- Bỏ đi. Không tìm được, chúng ta liền tiến nhập tầng tiếp theo đi!

Mọi người nghe Trương Tạp vừa nói như vậy, không khỏi gật đầu. Thấy mọi người đều gật đầu. Lâm Dịch liền thao túng lĩnh vực hạ xuống dưới.

Chỉ có Trương Diệc Vũ còn đang trầm tư.

- Rốt cuộc ở địa phương nào đây?

Trương Diệc Vũ không khỏi hơi ngẩng đầu. Ánh mắt lại đúng lúc bắt được một cái bóng trắng chợt lóe trong tầng mây. Lập tức sợ hãi nói:

- Nó ở trong mây.

Lâm Dịch nhất thời dừng bước! Mọi người đồng thời hướng tầng mây nhìn lại!

Chỉ thấy bầu trời vẫn là một mảnh âm u như cũ! Từng dòng tử điện cỡ cánh tay xuyên qua trong đó! Đột nhiện, trong mắt mọi người đều hiện lên một thân ảnh bạch sắc.

- Nó muốn bay?

Khải Hi nhất thời kinh hãi nói!

- Chuẩn bị chiến đấu!

Thủy Linh Lung hô trước! Chỉ thấy một trận tử mang đại thịnh! Toàn bộ chiến sĩ đều phá vỡ Kinh Môn bao gồm cả Lâm Dịch ở bên trong! Mà Diệp Khai cùng Lang Sa càng đem chiến văn cũng triệu hồi ra! Lục sắc, lam sắc quang mang đại thịnh! Ngoại hình hai người nhất thời thay đổi!

- Lâm Dịch. Đem nó dẫn xuống phía dưới! Bằng không chúng ta đem cánh cửa truyền tống không gian hủy hoại đó!

Trương Diệc Vũ hô.

Lâm Dịch nhất thời minh bạch! Lập tức thân hình nhoáng lên, hướng tiểu đảo phía dưới bay đi!

Mọi người tại Lâm Dịch bay đi, vẫn chú ý tầng mây. Quả nhiên, không tới chốc lát, đạo bạch sắc thân ảnh kia lại xuất hiện! Nhưng mà tốc độ của nó quá nhanh! Cho nên mọi người căn bản thấy không rõ là sinh vật gì, đuổi theo phía sau.

- Nó đến!

Trương Tạp hô! Lâm Dịch nhất thời cẩn thận đề phòng! Đồng thời, càng mạnh mẽ gia tốc! Bất quá chỉ chốc lát, mọi người đã đi tới bình địa trên tiểu đảo.

Răng rắc! Một tiếng chấn hưởng! Chỉ thấy một đạo tử sắc điện xà cỡ đầu người, thẳng tắp từ trong mây chui ra! Ầm ầm bắn trúng lĩnh vực của Lâm Dịch1

Lâm Dịch sắc mặt chợt trắng bệch! Lĩnh vực càng mạnh mẽ dao động một trận kịch liệt lóe ra! Tuy rằng đạo tử điện cuối cùng kia bị lĩnh vực sinh sôi ngăn trở lại, nhưng lĩnh vực cũng nhất thời trở nên ảm đạm xuống!

- Là Lôi Hệ ma thú?

Thủy Linh Lung kinh hô!

Mọi người đều biết! Ma thú phi ngũ hành, so với ngũ hành ma thú càng khiến người ta sợ hãi hơn! Nếu như hai đầu đều là đẳng cấp như nhau, tranh đấu lẫn nhau, vậy tuyệt đối là ma thú thị phi Ngũ Hành tỷ lệ thắng cao hơn!

- Lâm Dịch, nhanh thu hồi lĩnh vực! Lĩnh vực là mục tiêu quá lớn!

Thư Mộng thấy Lâm Dịch trở nên sắc mặt tái nhợt, lập tức hô.

Lâm Dịch tự nhiên cũng minh bạch tốc độ của lôi điện nhanh cỡ nào! Lĩnh vực đường kính đạt hai trăm thước, tuyệt đối là không có cách nào tránh được! Lập tức cũng không nói nhiều, lam sắc lĩnh vực nhất thời thu hồi! Biến thành một tầng hơi mỏng bao trùm trên người Lâm Dịch! Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người bại lộ dưới mây đen!

Răng rắc! Lại là một đạo điện xà cỡ đầu người từ trong mây đen đánh xuống! Thẳng tắp hướng phía trong đoàn người đánh xuống!

Mọi người biến sắc, nhất thời đều tự tản ra!

Cũng may tốc độ của mọi người tuy rằng so ra kém lôi điện, nhưng cũng không chậm! Khó khăn lắm tránh thoát một đạo lôi điện này! Trong tiếng ầm ầm, bình địa trên tiểu đảo nhất thời xuất hiện hố sâu cháy đen, bán kính ba thước. Có thể thấy được lực lượng của nó mạnh ra sao!

- Làm sao bây giờ? Nó sẽ bay!

Tên chiến sĩ Lý gia kia la lớn. Trong tiếng sấm này, không nói lớn tiếng, căn bản là nghe không thấy.

- Ta đến!

Khải Hi hô lên. Chợt, chỉ thấy hoàng sắc quang mang nhất thời lóe ra trên người hắn! Trong khoảnh khắc hoàng mang đại thịnh, phóng lên cao!

- Xuống cho ta!

Khải Hi chợt quát một tiếng! Trên mặt gân xanh bạo khởi!

Chỉ thấy trong hoàng sắc quang mang nhất thời xuất hiện một đạo bạch sắc thân ảnh! Mọi người ngẩng đầu nhìn lên!

- Là Tử Lôi Hổ!

Trương Tạp nhất thời nhận ra thân ảnh đang giãy dụa trong hoàng mang.

- Tử Lôi Hổ, Thủy, Lôi song hệ Bát cấp ma thú họ nhà Hổ! Ma thú tính độc cư, cô độc cao ngạo, tính công kích rất mạnh. Kỹ năng mạnh nhất là Băng Lôi Sương Hàng!

Trong đầu Lâm Dịch nhất thời hiện lên tin tức về Tử Lôi Hổ!

Không ngờ là song hệ ma thú Tử Lôi Hổ!

Trong ma thú, ma thú phi Ngũ Hành tuy rằng so với Ngũ Hành ma thú mạnh hơn rất nhiều. Nhưng cũng là tồn tại cường đại nhất trong ma thú. Đơn giản là, còn có một loại so với ma thú phi Ngũ Hành càng mạnh hơn! Đó chính là song hệ ma thú!

Song hệ ma thú, cũng chính là một loại phi Ngũ Hành cùng một loại Ngũ Hành thuộc tính lưỡng chủng dị năng. Mà chúng có song hệ dị năng, mới là tồn tại cao nhất trong ma thú ngang cấp.

- Không ngờ là Tử Lôi Hổ!

Lâm Dịch hoảng sợ trợn trừng mắt.

Thân hình Tử Lôi Hổ đang cực lực giãy dụa trong hoàng mang, cùng lão hổ bình thường không sai biệt nhiều. Nó sinh ra liền một thân da lông màu trắng. Da lông màu trắng trong có có từng đạo hoa văn hắc sắc, trông có vẻ cực kỳ cao quý mà ưu nhã. Một đôi cánh bạch sắc từ hai bên sườn mở rộng ra! Dài hơn mười thước! Giữa trán, có một hoa văn đại biểu Vương giả sinh vật, càng thêm vài phần khí tức cuồng bá! Một đôi con ngươi đỏ như máu, càng phản xạ ra lãnh ngạo và vô tình của Vương giả!

162. Chương 223-224: Bạch Hổ Chi Tà Nhãn.

- Ngao!

Một tiếng hổ khiếu trầm thấp từ cổ họng Tử Lôi Hổ rít gào ra! Chỉ thấy tử lam sắc quang mang chợt xuất hiện trên người Tử Lôi Hổ! Đột nhiên, một cái tử sắc điện long năng lượng ầm ầm đánh tới Khải Hi trên mặt đất!

Sắc mặt Khải Hi nhất thời đại biến! Lại bất chấp sử dụng dị năng đem Tử Lôi Hổ kéo xuống, hoàng mang trên người chợt lóe, tại thủy trụ cùng điện long gần tới người, trong nháy mắt chìm xuống đất!

Trong tiếng ầm ầm, lại là một cái hố sâu cực lớn! Thủy trụ rơi xuống, một tia tử xà rất nhỏ nhất thời bắn ra! Hiển nhiên, đã mang theo điện lưu rất mạnh!

Mà Khải Hi, thì sắc mặt tái nhợt xuất hiện trên mặt đất ở ngoài mấy chục thước, trong ánh mắt nhìn về phía Tử Lôi Hổ, mang theo một tia sợ hãi.

Lúc này Tử Lôi Hổ không có dự định chui vào trong tầng mây, nó cứ như vậy huyền phù tại không trung, một đôi mắt màu hồng, mang theo băng lãnh và tàn khốc, lạnh lùng nhìn chăm chú vào mọi người trên mặt đất. Trong lúc nhất thời cũng không có tiếp tục phát động công kích.

Mọi người và Tử Lôi Hổ, cứ như vậy giằng co quái dị....

- Đi tìm chết!

Nhưng vào lúc này, không trung đột nhiên truyền đến một tiếng chợt quát! Mọi người ngẩng đầu! Chỉ thấy trên tay Khắc Lý Tư lại xuất hiện lưỡi dao vô sắc thật lớn kia, đang mạnh mẽ đâm về phía Tử Lôi Hổ!

- Sưu!

Thứ Nguyên Nhận tốc độ cực nhanh tựa như đem không gian cắt vỡ ra! Không gian xung quanh, một trận vặn vẹo!

Lâm Dịch nhất thời chuẩn bị sẵn sàng, hai mắt chăm chú nhìn Tử Lôi Hổ, chỉ cần nó chịu một vết thương. Dù chỉ là một vết thương, chính mình có thể tựa như lúc đầu giết chết Thôn Phệ Thú vậy! Dùng lực lượng lĩnh vực trực tiếp đem máu của nó hoàn toàn hút ra khỏi thân thể!

Thứ Nguyên Nhận mang theo biên độ nữu khúc, ầm ầm lao tới Tử Lôi Hổ! Tốc độ cực nhanh, mọi người hầu như thấy không rõ quỹ tích của nó!

Nhưng mà khiến người ta hoảng sợ là tốc độ trên mặt đất của Thứ Nguyên Nhận mặc dù nhanh, tốc độ của Tử Lôi Hổ lại càng nhanh hơn! Mọi người chỉ cảm thấy con mắt hoa lên, thân thể Tử Lôi Hổ đã hoàn toàn tránh khỏi Thứ Nguyên Nhận công kích! Thứ Nguyên Nhận cứ như vậy thẳng tắp bay ra!

Mà Khắc Lý Tư lại kiệt sức từ không trung rơi xuống. Tên đệ tử Lý gia kia đang ở phía dưới, lập tức lăng không nhảy lên, đem thân thể hắn tiếp được, hạ xuống mặt đất.

- Ngao!

Một tiếng hổ khiếu chấn thiên từ trong miệng Tử Lôi Hổ truyền ra! Đột nhiên, chỉ thấy trên không trung tử mang nhất thời đại thịnh! Sau một lát, nhất thời xuất hiện hơn mười đạo thiểm điện, thẳng tắp đánh xuống mọi người!

Mọi người sắc mặt nhất thời đại biến, đều tự tránh né. Bị một đạo lôi điện như vậy đánh trúng, dù có không chết, nhưng cũng không khác chết mấy đâu.

Lâm Dịch cũng tránh né, lôi điện tốc độ nhanh cỡ nào? Cho dù tốc độ của mọi người có nhanh, cũng tuyệt đối không hơn được lôi điện đánh xuông này!

- A!

- A!

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên! Thân thể Lâm Dịch chợt dừng lại, hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy trong một mảnh tử sắc lôi điện, Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung ầm ầm té trên mặt đất!

- Mộng nhi! Lão sư!

Con mắt Lâm Dịch đột nhiên trợn trừng lên. Chỉ thấy hắn hô to một tiếng, tinh lam lĩnh vực nhất thời mạnh mẽ lan ra! Không trung tử sắc điện xà nhất thời đánh lên lĩnh vực! Tử lam lưỡng sắc quang mang kịch liệt lóe ra!

Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung cách Lâm Dịch cũng không coi là quá xa. Là nhất thời đã bị lĩnh vực bao phủ ở bên trong! Mà lúc này Lâm Dịch cũng đã bất chấp đại não bởi vì lĩnh vực bị trọng thương mà truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, thân hình đã lao tới phía hai người!

- Mộng nhi! Lão sư!

Đem hai người ôm vào lòng, Lâm Dịch lo lắng hô hoán. Hai người nguyên bản khuôn mặt xinh đẹp, lúc này đã bị điện lưu mang theo nhiệt độ cao đốt thành một mảnh cháy đen. Sắc mặt Lâm Dịch tái nhợt, nhắm mắt lại, tình huống thân thể hai người nhất thời xuất hiện trong óc hắn!

Cũng may, tuy rằng thân thể hai người bị lôi điện làm trọng thương, đã hôn mê, nhưng còn hô hấp yếu ớt.

- Dịch tử! Nhanh chóng rời khỏi chỗ đó đi.

Trương Tạp hai mắt đỏ ngầu lớn tiếng hét lên trong khu vực lôi điện dày đặc. Lâm Dịch phóng mở lĩnh vực thừa thụ điện giật, khoảng thời gian ngắn như vậy, đã có khoảng hơn mười đạo lôi điện ầm ầm đánh lên lĩnh vực của hắn. Lúc này lĩnh vực đã cực kỳ nhỏ yếu, tùy thời đều có thể tan biến!

Lâm Dịch cố chịu đau đớn trong đầu, cắn răng, ôm lấy thân thể hai người. Lĩnh vực nhất thời thu lại chỉ còn phạm vi ba thước, sau đó mạnh mẽ vọt tới khu vực bên ngoài điện kích.

Hoàn hảo, khi Lâm Dịch từ khu vực điện kích lao ra, lĩnh vực cũng không có vỡ tan.

- Grừ...!

Một tiếng gào từ không trung truyền đến! Mọi người ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy sau khi Lang Sa triển khai chiến văn, thân ảnh lam sắc lúc này đã xuất hiện bên cạnh Tử Lôi Hổ! Ầm ầm một cước, cư nhiên thẳng tắp đá vào trên đầu Tử Lôi Hổ! Thân thể Tử Lôi Hổ nhất thời từ không trung bị Lang Sa đạp xuống. Trong tiếng ầm ầm, đụng vào đại sơn!

Không biết từ lúc nào, trên lưng Lang Sa cư nhiên xuất hiện đôi cánh lam sắc dài đến năm sáu thước! Phối hợp với lam sắc quang tráo bao phủ toàn thân, thoạt nhìn tựa như một thiên sứ băng tuyết!

- Lang Sa!

Đám người Trương Tạp hoảng sợ kinh hô! Nhưng mà vào lúc này, lại là một tiếng ầm ầm, chỉ thấy Tử Lôi Hổ đã trong đại sơn xông lên cao!

- Ngao!

Tử Lôi Hổ hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ! Sau khi gầm lên giận dữ, tử sắc quang mang liên thiểm, vô số tử xà chợt hướng phía Lang Sa ầm ầm đánh tới!

Mà lúc này, biểu tình Lang Sa cũng không chút biến sắc! Chỉ thấy thân thể nàng xoay tròn cực kỳ ảo diệu. Hầu như trong nháy mắt hình thành lam sắc quang tráo bao phủ trên người nàng! Chính là ngày đó ở hậu sơn Tông Phạm học viện, khi bị những ma thú kia phục kích, nàng đã từng sử dụng!

Chỉ thấy những tử điện kia khi vừa tiếp xúc với lam sắc quang tráo của nàng, nhất thời đã bị phản xa ra ngoài.

Ầm ầm ầm ầm!

Những đạo tử xà kia nhất thời tán lạc khắp nơi! Lưu lại từng cái hố sâu thật lớn! Mà Tử Lôi Hổ càng phẫn nộ rít gào liên tục! Trên người tử mang liên thiểm!

Cùng Lang Sa kích đấu, Tử Lôi Hổ thật ra nhất thời quên đi mọi người phía dưới. Tất cả mọi người khẩn trương nhìn Lang Sa cùng Tử Lôi Hổ đấu tranh. Tất cả mọi người có thể đoán được, chiêu thức này của nàng, thời gian duy trì tuyệt đối sẽ không quá lâu!

Chỉ có Lâm Dịch yêu thương nhìn Thư Mộng và Thủy Linh Lung đã hôn mê. Một cổ tức giận chợt từ trong lòng hắn dâng lên. Đột nhiên, một cổ sát ý như có thực chất kích động ở xung quanh hắn.

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu. Đột nhiên khẩn trương nhìn Khải Hi ở bên cạnh đang nhìn kích đấu trên không trung hô:

- Khải Hi lão sư!

Khải Hi nhất thời quay đầu nhìn Lâm Dịch, lại bị sát khí trên người Lâm Dịch doạ vừa động. Khi nhìn thấy nhị nữ nằm bên cạnh người Lâm Dịch, nhất thời trợn trừng mắt hô:

- Các nàng thế nào?

Lâm Dịch cũng không có trả lời vấn đề của hắn, mà là vẻ mặt âm trầm trực tiếp hỏi:

- Ngươi còn có thể như vừa rồi khống chế được Tử Lôi Hổ không?

Thái độ của Lâm Dịch khiến Khải Hi thất thần, nhưng hắn vẫn lập tức gật đầu nói:

- Có thể. Nhưng thời gian sẽ không quá dài.

- Đại khái bao nhiêu lâu?

- Khoảng sáu giây!

Lâm Dịch cúi đầu ngẫm lại, sau đó ngẩng đầu, trong hai tròng mắt hiện lên một tia sát khí liếc mắt nhìn Tử Lôi Hổ trên không trung:

- Được, đợi ta chuẩn bị một chút, ngài lập tức dùng lực lượng lớn nhất, đem nó chế trụ lại nhé.

Khải Hi tuy rằng không rõ Lâm Dịch nghĩ gì, nhưng hắn vẫn gật đầu! Một tầng hoàng mang nhất thời lóe lên bao phủ lấy người hắn.

Mà Lâm Dịch thì giơ lên tay phải, song chỉ thẳng tắp khép lại, hướng về phía Tử Lôi Hổ đang không ngừng rống giận trên không trung. Trong hai tròng mắt phiếm ra sát ý lãnh, thần sắc hờ hững mà lãnh tĩnh. Một đạo lam sắc quang mang, dần dần hướng đầu ngón tay hắn tụ tập.

Theo thời gian chuyển dời, lam sắc quang mang càng lúc càng thịnh. Đến cuối cùng, không ngờ đã cường liệt đến trình độ chỉ nhìn vào thôi cũng khiến người khác nhức mắt. Thoạt nhìn quả thực giống như một lam sắc thái dương loại nhỏ!

Mọi người nhất thời cảm giác được lam sắc quang mang, vô ý thức nhìn về phía Lâm Dịch, cũng đều không nhịn được trợn trừng mắt.

Tất cả mọi người có thể cảm giác được năng lượng cường đại ẩn chứa trên đầu ngón tay của Lâm Dịch, là kinh khủng cỡ nào!

Mà lúc này, Lang Sa rốt cục kiệt lực! Một đạo sấm sét ầm ầm đánh lên người nàng! Chỉ nghe nàng phát ra một tiếng kêu đau đớn! Nhất thời từ không trung rơi xuống. Mà Diệp Khai một mực khẩn trương nhìn Lang Sa cùng Tử Lôi Hổ kích đấu nhất thời nhảy dựng lên, tại không trung đem thân thể nàng tiếp lấy.

- Ngao!

Hổ khiếu chấn sơn lâm! Tử Lôi Hổ mạnh mẽ gầm lớn một tiếng, tử lam quang mang giao nhau lại xuất hiện trên người nó. Xem ra lúc này nó là muốn sử dụng tuyệt chiêu chân chính!

Nhưng vào lúc này, trong hai tròng mắt Lâm Dịch hiện lên một tia sát khí, đột nhiên quát lớn:

- Chế trụ nó!

Chỉ nghe "ông ông!" liên lục phát ra. Hoàng sắc quang mang phóng lên cao, nhất thời đem thân thể Tử Lôi Hổ lóe ra tử lam lưỡng sắc quang mang bao phủ!

Lúc này, Khải Hi hầu như dùng hết tinh thần lực toàn thân để hoàn thành một động tác này! Trong hoàng mang kịch liệt, Tử Lôi Hổ nhất thời cứ như vậy yên lặng trong hoàng sắc quang mang.

- Đi tìm chết cho ta!

Hai mắt Lâm Dịch phiếm hồng, chợt hét lớn lên! Chỉ nghe ba một tiếng vang nhỏ! Không khí bên cạnh Lâm Dịch nhất thời rung động! Một đạo lam mang lấy tốc độ mọi người hoàn toàn không thể phản ứng chợt thứ phá thiên không!

Một giây này hầu như thời gian dừng lại! Mọi người trong mắt kinh hãi, đều chỉ còn lại có một đạo lam mang huyễn lệ kia.

Thân thể Tử Lôi Hổ mạnh mẽ chấn động, trong đôi mắt hổ nhất thời phiếm ra một tia nghi hoặc. Một lúc lâu sau, một giọt máu tươi từ trên trán nó rơi xuống, đột nhiên, cứ như vậy từ trên không trung rơi xuống.

Mà khi thân thể Tử Lôi Hổ rơi xuống, đồng thời thân thể Lâm Dịch cũng trở nên mềm nhũn, ngã xuống.

- Lâm Dịch!

Khải Hi một tiếng thét kinh hãi, hoàng mang trên người chợt lóe, nhất thời vọt đến bên cạnh Lâm Dịch, đem thân thể yếu đuối của hắn đỡ lấy. Chỉ thấy sắc mặt Lâm Dịch một mảnh xám trắng, hô hấp yếu ớt, đã bị hôn mê rồi!

- Hắn là quá mệt mỏi.

Trương Diệc Vũ cũng lao qua, nhìn tình hình của Lâm Dịch nói rằng.

Vừa dứt lời, mọi người chỉ cảm thấy sắc trời đột nhiên sáng sủa, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy không trung một trận vân động phong dũng, sau một lát, tử xà biến mất. Mây đen cũng dần dần tiêu tán ra, lộ ra lam sắc thiên không phía trên.

Đột nhiên, một tầng hồng quang mông lung, đột nhiên lóe qua trên người Tử Lôi Hổ. Mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy hồng quang ngưng tụ thành một viên huyết dịch huyền phù tại không trung. Lại có mấy khỏa Bạch Hổ chi tà nhãn xuất hiện bên cạnh.

Khi Lâm Dịch từ trong hôn mê tỉnh táo lại, đã không biết qua bao lâu rồi.

Đại não cảm giác có chút nặng nề, từng cổ đau đớn như kim châm tựa như thủy triều từng đợt đánh tới Lâm Dịch khiến hắn nhịn không được nhíu mày rên lên vài tiếng.

Một bên Khải Hi đang nắm thi thể ma thú vừa mới bị liệt sát trong tay. Nghe được tiếng Lâm Dịch kêu rên, lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, buông thi thể ma thú trong tay xuống bước nhanh chạy đến bên cạnh Lâm Dịch.

- Lâm Dịch, Lâm Dịch… Tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh…

Bên tai vang lên một thanh âm, dưới đại não mơ hồ, Lâm Dịch thậm chí phân không rõ người nói là ai. Mở hai mắt lại chỉ thấy một màn lam sắc mơ hồ, nỗ lực nửa ngày cũng vô pháp thấy rõ hoàn cảnh trước mắt. Một trận mệt mỏi rã rời lại kéo tới, Lâm Dịch lại rơi vào hôn mê.

Thân thể Lâm Dịch đang huyền phù tại không trung, vừa rồi còn hơi động vài cái, lại tĩnh xuống. Khải Hi sắc mặt vui mừng không khỏi chậm rãi trầm xuống. Lại nhìn vài lần Lâm Dịch đang huyền phù tại không trung, bị một tầng lam sắc lĩnh vực bao vây, đi tới trước thi thể ma thú, tiếp tục chuẩn bị thức ăn ngày hôm nay.

Tại một chỗ cách bọn họ không xa, trên mặt đất rải tấm da ma thú. Mà ở mặt trên thì Thủy Linh Lung, Thư Mộng cùng với Lang Sa ba người đang nằm.

163. Chương 225: Điếu Mệnh. (p1)

Nửa tháng trước, trận chiến cùng Tử Lôi Hổ ấy, đối với mọi người tạo thành thương tổn không thể nói là không lớn. Tuy rằng cuối cùng Tử Lôi Hổ chết dưới một chỉ kinh diễm của Lâm Dịch, nhưng Thủy Linh Lung, Thư Mộng cùng với Lang Sa lại đều đã bị lôi điện của nó công kích.

Lang Sa còn hơi mạnh mẽ hơn một chú. Dù sao nàng cũng là một chiến sĩ, hơn nữa lúc đó nàng đang trong trạng thái chiến văn, lực phòng ngự so với bình thường mạnh hơn hai ba lần. Bị lực lượng bát cấp đánh trúng người, tuy rằng cũng thụ thương. Nhưng là không quá nghiêm trọng. Sau ba ngày hôn mê liền tỉnh lại.

Bất quá dù sao cũng là bị Bát cấp ma thú công kích, mặc dù tỉnh táo lại, nhưng thân thể Lang Sa vẫn là thụ thương nhất định. Thông qua hơn mười ngày sau tĩnh dưỡng, mới coi như tốt hơn một chút.

Nhưng Thủy Linh Lung và Thư Mộng lại không thể may mắn như nàng vậy. Bản thân các nàng chính là Dị Năng Giả. Phương diện cường độ thân thể căn bản không có khả năng so sánh với Thất cấp chiến sĩ! Bị một đạo lôi kích kia, thân thể các nàng đều bị tổn thương phạm vi rất lớn. Thông qua Trương Diệc Vũ cứu giúp khẩn cấp. Tuy rằng đã cứu trở lại, những vẫn đang trong hôn mê. Mỗi ngày phải dựa vào mấy người Trương Diệc Vũ cho các nàng ăn một ít máu ma thú, mới khó khăn đem tính mệnh các nàng giữ đến bây giờ.

Nói thật, Trương Diệc Vũ cũng vô pháp bảo chứng hai người rốt cuộc còn có thể kiên trì bao lâu. Lúc này sinh mệnh hai người đã tựa như ngọn đèn trước gió, tùy thời đều có thể bị tắt.

Nước là mẹ của vạn vật, mà trong Thủy hệ dị năng, thì có chút dị năng chữa thương rất thần kỳ. Nhất là nhằm vào thân thể có chút cơ năng đã bị thương do phá hư. Thủy hệ dị năng càng là co hiệu quả phi thường rõ rệt. Bởi vậy, chỉ cần Lâm Dịch tỉnh táo lại, có thể miễn cưỡng sử dụng dị năng đem Thủy Linh Lung cứu tỉnh. Như vậy hai người này cơ bản liền cứu được.

Bởi vì, bỏ đi tính thần kỳ của lĩnh vực không nói, Thủy Linh Lung tại phương diện này tạo nghệ tuyệt đối so với Lâm Dịch mạnh hơn rất nhiều. Đừng quên, nàng là sư phụ của hắn. Chỉ cần Thủy Linh Lung tỉnh táo lại, có thể sử dụng dị năng, Thư Mộng cũng cứu được.

- Tình huống của Dịch tử thế nào?

Trong tay Trương Tạp bưng một tảng đá trơn nhẵn giống như cái bát đi tới bên cạnh Khải Hi ngồi xổm xuống. Đem bát đá đặt xuống mặt đất, có thể thấy bên trong còn mang theo một ít huyết tích hồng sắc. Hắn vừa tự cho hai người Thủy Linh Lung và Thư Mộng uống máu ma thú. Bản thân ma thú có năng lượng rất mạnh, do đó, trong máu ma thú, cũng là ẩn chứa năng lượng nhất định. Tuy rằng thời gian hơn nửa tháng nay, hai người Thư Mộng cũng vẫn chỉ là uống máu ma thú, nhưng vẫn kiên trì đến bây giờ.

Khải Hi có chút lo lắng liếc mắt nhìn Lâm Dịch đang huyền phù tại hai thước trên không trung.

- Vừa tỉnh một chút, nhưng lại lập tức hôn mê. Ai, cũng không biết lúc nào mới có thể chân chính tỉnh lại.

Trương Tạp giữa lông mày cũng hiện một tia buồn rầu. Nghe vậy gật đầu, nhìn vài lần Lâm Dịch đang huyền phù tại không trung. Sau đó xoay người qua, giúp đỡ Khải Hi cùng nhau chuẩn bị thức ăn cho mười người bọn hắn.

Lúc này, trong ý thức hải của Lâm Dịch.

Lâm Dịch có chút cười khổ nhìn lĩnh vực ảm đạm trước mặt cùng với kim sắc linh hồn Kim Châu u ám vô cùng, trong lúc nhất thời lại là có chút bất đắc dĩ.

- Lần này là lần thứ hai bị ép tới nơi này sao?

Lâm Dịch đau khổ suy nghĩ. Hắn nhớ kỹ, lần đầu tiên chính là trận chiến cùng Bạch Diệp kia.

Nhưng lần này cùng lần trước hiển nhiên là có chút bất đồng. Lần trước, lĩnh vực của Lâm Dịch hoàn toàn tan vỡ. Linh hồn Kim Châu thậm chí đã biến thành hôi bạch sắc. Nếu như không phải cổ hồng sắc lực lượng thần bí dũng nhập tư nhuận ý thức hải của hắn. E là kể từ khi đó, hắn đã chết.

Nhưng mà lúc này, nhìn tình huống tựa hồ so với lần trước vẫn mạnh hơn một ít. Lĩnh vực tuy rằng ảm đạm vô cùng, nhưng ít ra không biến mất. Linh hồn Kim Châu tuy rằng cũng có chút ảm đạm, nhưng ít ra còn đang chậm rãi xoay tròn. Chỉ bất quá những lam kim sắc tinh thần lực kia lại tựa như lần trước hoàn toàn biến mất sạch.

Lúc đầu thấy Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung hai người bị lôi điện bắn trúng, hắn liền chẳng hề suy nghĩ phóng ra lĩnh vực. Cái này dẫn đến lĩnh vực nhất thời thừa thụ ít nhất hơn mười lần lôi kích. Tuy rằng cuối cùng cũng không có nghiền nát, nhưng còn cách nghiền nát cũng tuyệt đối không xa lắm.

Dưới loại tình huống này, tinh thần lực của hắn cũng đã có chút tiêu hao quá độ. Sau này lại dùng Tiễn Chỉ đánh chết Tử Lôi Hổ, càng một hơi đem toàn bộ tinh thần lực còn lại dùng hết. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn tại một kích qua đi, tuy rằng không có nghiền nát, nhưng tinh thần lực cũng thực sự bị tiêu hao sạch.

- Sớm biết rằng tiêu hao sạch tinh thần lực, cổ hồng sắc năng lượng kia không xuất hiện, lúc đó nên chờ lôi điện kich đem linh vực hoàn toàn oanh toái.

Lâm Dịch có chút oán giận suy nghĩ.

Cổ hồng sắc năng lượng kia đến tột cùng là cái gì. Đến nay Lâm Dịch cũng không có một đáp án rõ ràng. Nhưng Lâm Dịch mơ hồ cảm giác được, chỉ cần lúc linh hồn Kim Châu của mình bị uy hiếp trí mạng, cổ hồng sắc năng lượng kia nhất định sẽ xuất đến bảo hộ mình.

Nhớ lại hai lần trước hồng sắc năng lượng xuất hiện tựa hồ cũng chính là như vậy. Lần đầu tiên lĩnh vực thức tỉnh, trong thiên địa rót vào dị năng quá mức cường đại, lấy tinh thần lực của hắn lúc đó căn bản không thể ngăn cản được! Mà lúc đó dị năng thuộc về ngoại lực, nếu như đem phòng tuyến tinh thần của hắn công phá, Lâm Dịch cũng chẳng khác nào là tuyên cáo tử vong. Mà ở một khắc cuối cùng, cổ hồng sắc năng lượng kia xuất hiện. Lấy khí thế như chẻ tre, nhất cử bang trợ chính mình khống chế toàn bộ năng lượng dị năng. Tinh thần lực càng từ đó được lợi không ít, đạt được tiến bộ rất lớn.

164. Chương 226: Điếu Mệnh. (p2)

Mà lần thứ hai lĩnh vực phá toái, linh hồn Kim Châu hầu như đã biến thành hôi bạch sắc. Lại là hồng sắc năng lượng xuất hiện, tư nhuận ý thức hải của hắn. Lần thứ hai giúp hắn vượt qua một lần cửa ải khó khăn. Kết hợp thời cơ hai lần xuất hiện, Lâm Dịch mới có suy đoán như vậy.

Tuy rằng rất nghi hoặc hồng sắc năng lượng đến tột cùng là từ địa phương nào xuất hiện. Nhưng có hai lần kinh nghiệm trước, Lâm Dịch tựa hồ cũng không dự định đi tìm căn nguyên của vấn đề. Bởi vì cho dù hắn đi tìm cũng tìm không được. Chẳng bằng thuận theo tự nhiên, tin tưởng một ngày nào đó, chân diện mục hồng sắc năng lượng chung quy sẽ rõ ràng.

- Ai, chỉ có thể chậm rãi khôi phục…

Lâm Dịch thở dài một tiếng. Thiếu mất bang trợ gần như vô hạn của hồng sắc năng lượng, hắn chỉ đành chìm vào ý thức hải, có ý thức thao túng, tốc độ xoay tròn của linh hồn Kim Châu cùng với khôi phục tinh thần lực…

Thời gian lại chậm rãi trôi qua khoảng mười ngày.

Từ lần đầu tiên Lâm Dịch thanh tỉnh một chút, sau đó, hắn cũng không có tỉnh lại nữa. Nhưng mà Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng lại phát sinh sự tình khiến Trương Diệc Vũ sợ nhất, thân thể các nàng nóng rần lên.

Nơi này là hải đảo, cả ngày lúc nào cũng có gió biển từ ngoài khơi thổi qua. Đối với những người khác trạng thái thân thể còn tốt mà nói, gió này chỉ là hơi mát mà thôi. Nhưng đối với Thủy Linh Lung và Thư Mộng đang bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh mà nói lại là trí mạng.

Thân thể các nàng vốn là không thể cường hãn so với chiến sĩ. Càng không cần phải nói là tại tình huống bản thân đang bị trọng thương. Vì phòng ngừa chuyện này phát sinh, Trương Diệc Vũ còn chuyên môn tìm cho các nàng một ít da lông của ma thú lót dưới thân các nàng. Da lông của Thủy hệ ma thú vốn có hiệu quả kháng hàn rất mạnh. Các nàng đã thẳng tắp kiên trì thời gian gần một tháng, cũng không có phát sinh vấn đề gì. Nhưng mà tại ngày hôm nay, các nàng rốt cục vẫn là nóng rần lên.

Vốn là vì sét đánh mà trở nên cháy đen một mảnh trên mặt, sớm đã kết thành rất nhiều vết sẹo. Hai người trong hôn mê, trên mặt lại mang theo biểu tình cực kỳ khó chịu, hô hấp lúc mạnh lúc yếu, trên trán áp tay vào nóng hổi, nhưng mà hai tay cũng lạnh dọa người.

- Hiện tại làm sao bây giờ?

Khải Hi lo lắng nhìn hai người trong hôn mê đều cực kỳ khó chịu. Dưới tình huống như vậy phát sốt, nếu như Lâm Dịch còn không thể tỉnh lại kịp thời, vậy thực chính là hết cách xoay chuyển trời đất.

Trương Diệc Vũ cau mày, thỉnh thoảng lại đổi y phục ướt đắp trên trán hai người, sờ trán hai người. Lúc này Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng nào còn chút bộ dáng tuyệt sắc mỹ nữ như trước? Khuôn mặt đáng sợ đầy sẹo đem khuôn mặt vốn tuyệt sắc hoàn toàn phá hư, bờ môi vốn hồng nhuận vàng bởi vì nhiệt độ cao mà nứt nẻ, tràn ra tiên huyết nhè nhẹ.

Thu hồi tay trên trán hai người, Trương Diệc Vũ không nói gì than nhẹ một tiếng, sau đó lắc đầu. Hắn thực sự là hết cách xoay chuyển. Dưới tình huống không có bất cứ điều kiện gì, hắn có thể giúp các nàng giữ

mạng đem tận thời gian một tháng đã là hết mức. Lúc này bởi vì sốt cao đột nhiên, sinh mệnh hai người đã trôi đi nhanh hơn.

Mọi người thấy Trương Diệc Vũ lắc đầu, nhất thời đều trầm mặc xuống. Cúi đầu lẳng lặng nhìn Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng biểu tình thống khổ mà nhíu mày.

Khoảng thời gian này sống chung, chúng nhân trong tiểu đội này tại bất tri bất giác đều đã sản sinh cảm tình sâu đậm. Thấy biểu tình của Trương Diệc Vũ, cho dù là Lang Sa luôn luôn cư xử lạnh lùng nhất cũng không nhịn được lộ vẻ buồn bã, cúi đầu nhìn hai người. Trong lúc nhất thời, thật ra không ai lại chú ý tới Lâm Dịch vẫn đang huyền phù tại không trung.

Trong ý thức hải của Lâm Dịch, trải qua mấy ngày khôi phục này, linh hồn Kim Châu tuy rằng còn chưa khôi phục đến trình độ sáng ngời lúc trước. Nhưng là không còn vẻ ảm đạm lúc trước, tinh lam sắc lĩnh vực cũng khôi phục vẻ rực sáng nhất định. Mà ở ngoài lĩnh vực, kim lam sắc tinh thần lực không bằng một phần ba thời kỳ toàn thịnh, đang xoay xung quanh.

Lúc Lâm Dịch từ trong minh tưởng tỉnh táo lại, liền thấy tràng cảnh như vậy trong ý thức hải.

- Không biết lão sư và Mộng nhi tình huống ra sao, trước đi xem đã.

Tinh thần lực lúc nào cũng có thể khôi phục. Nhưng cũng không cấp bách tại nhất thời. Lúc này trong lòng Lâm Dịch tràn đầy lo lắng đối với Thủy Linh Lung và Thư Mộng. Ngay từ đầu bởi vì tinh thần lực không đủ, không thể thanh tỉnh là chuyện không thể tránh được. Lúc này tinh thần lực tuy rằng chỉ có một phần ba lúc bình thường, nhưng tuyệt đối đủ hắn tỉnh táo lại, lập tức không muốn lãng phí một giây một phút nào. Ý thức nhất thời từ trong ý thức hải rút ra.

Tại ý thức từ trong ý thức hải của hắn rời khỏi, đồng thời, hai mắt Lâm Dịch hơi mở ra.

Trong bầu trời này thường xuyên đều là sáng sủa, hơn một tháng không có thấy ánh sáng, con mắt nhất thời bị ánh sáng làm chói một chút. Không khỏi hơi híp lại, nhanh chóng điều chỉnh tiêu cự của mắt. Tia sáng lập tức trở nên không hề chói mắt.

Thân thể vẫn nằm thẳng chạm đất cũng chậm rãi đứng thẳng. Thân thể chậm rãi từ không trung hạ xuống trên mặt đất. Mà lĩnh vực cũng tự nhiên thu hồi trong cơ thể.

- Các ngươi đang làm cái gì?

Lâm Dịch phát hiện mọi người vây thành một vòng, sắc mặt cũng có chút buồn bã, không khỏi hơi kỳ quái. Sau khi hạ xuống đất, liền lên tiếng hỏi, đồng thời hướng bên đó đi qua. Bởi vì mọi người vây thành một vòng, hơn nữa Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng đều nằm trên mặt đất. Lâm Dịch trong lúc nhất thời cũng không có phát hiện.

Nghe thanh âm này, thân thể mọi người đều là chấn động! Chợt mạnh mẽ quay đầu lại! Khi thấy Lâm Dịch đã đi tới. Trong mắt mọi người cũng không nhịn được lộ ra biểu tình cuồng hỉ.

- Lâm Dịch. Mau mau! Mau tới đây! Nhanh cứu cứu các nàng.

Khải Hi hướng Lâm Dịch hô lớn.

Lâm Dịch vừa nghe, nhất thời trong lòng run lên. Dưới chân nhảy lên, nhất thời rơi xuống bên cạnh mọi người. Mà mọi người thấy Lâm Dịch đi qua, cũng tự giác ra một vị trí, bộ dáng của Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng nhất thời ánh vào tầm mắt của Lâm Dịch.

165. Chương 227-228: Tầng Tiếp Theo.

Thân thể Lâm Dịch chợt chấn động! Nhất thời ánh mắt lộ ra biểu tình kinh hãi! Mạnh mẽ một bước bước đến bên cạnh hai người, cầm lấy y phục ướt đặt trên trán hai người, sờ lên, liền cảm giác được trán hai người nóng rực!

- Các nàng làm sao thế?

Lâm Dịch nhất thời quay đầu lại hỏi! Dưới sự nóng ruột, ngữ khí cư nhiên là hơi có phần nặng nề.

Nhưng mà lúc này không ai đi tính toán điều này. Khải Hi vội vã nói:

- Ngươi trước dùng Thủy hệ dị năng trị liệu vết thương trên người các nàng, tình huống cụ thể chờ một lát lại nói cho ngươi!

Lâm Dịch tự nhiên minh bạch thời gian đối với hai người lúc này mà nói có ý nghĩa gì. Tại Khải Hi còn chưa dứt lời, lĩnh vực của Lâm Dịch đã đột nhiên mở ra, hai mắt nhất thời nhắm lại!

Tình huống của hai người nhất thời nhất mực hiện ra. Một tầng thủy mang trống rỗng xuất hiện. Đem thân thể hai người bao vây. Sau đó chậm rãi huyền phù đến không trung.

Lúc này phạm vi lĩnh vực đại khái chỉ có khoảng mười thước. Mọi người thấy thế, lập tức tự giác nhảy ra khỏi phạm vi của lĩnh vực, rất sợ ảnh hưởng đến Lâm Dịch chữa thương cho các nàng. Ở ngoài lĩnh vực khẩn trương nhìn vào bên trong.

Nước là mẹ của vạn vật. Bất cứ sinh vật gì, đều là ở nước tưới tắm mới có thể trưởng thành. Thiếu nước, bất kỳ sinh mệnh gì đều khó có thể tồn tại.

Lúc này trong lòng Lâm Dịch một mảnh lo lắng. Ánh mắt lộ ra biểu tình yêu thương nhìn lưỡng đại mỹ nhân vốn kiều my, lại biến thành mặt đầy vết thương đáng sợ này. Trong lòng càng đối với Tử Lôi Hổ tạo thành bộ dáng này của các nàng hận thấu xương.

Thao túng Thủy Nguyên Tố, Lâm Dịch cẩn thận đem chúng chậm rãi từ mỗi lỗ chân lông trên người hai nàng thẩm thấu vào, chậm rãi tư nhuận những tế bào đã tử vong kia.

Dần dần, thân thể hai người vốn bị sét đánh cháy đen từ từ biến trắng. Dấu vết trên mặt, trên người cũng dần dần từ trên người hai người bong ra rơi xuống, giống như thần tích. Lộ ra da thịt tuyết trắng phía dưới. Dần dần, biểu tình trên mặt hai người rốt cục không còn lộ vẻ thống khổ vặn vẹo nữa, Mà là chậm rãi lộ ra một loại dáng dấp dễ chịu mà hưởng thụ.

Sốt nóng vốn là bởi vì hàn khí bên ngoài. Bức bách cơ thể tự nhiên toả ra nhiệt năng đã không còn nữa. Sau đó bởi vì hàn khí làm cho lỗ chân lông trên cơ thể phong bế, mà không thể trút xuống, sau đó sản sinh kết quả. Mà lúc này Lâm Dịch cũng dẫn dắt Thủy Nguyên Tố, trực tiếp rót vào trong cơ thể hai người. Lỗ chân lông tự nhiên mở rộng, nhiệt khí bên trong nhất thời cũng bị những Thủy Nguyên Tố kia bức ra. Tự nhiên cũng tiêu lui xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc đó. Hai người đã hoàn toàn khôi phục lại dáng dấp trước khi thụ thương. Có lẽ là vì mấy ngày nay một mực chịu thống khổ dày vò, lúc này hai nàng cảm thụ được cổ cảm giác ôn hòa dễ chịu, lại vẫn không có tỉnh lại. Chỉ là vẫn hô hấp yếu ớt, lúc này đã trở nên điều hòa mà có lực.

Màng dần dần biến mất, thân thể hai nàng cũng từ trong huyền phù chậm rãi bình ổn rơi xuống trên da lông ma thú.

Cả quá trình liệu thương ước chừng tốn hao khoảng ba mươi phút. Trong một quá trình này, tất cả mọi người không có lên tiếng. Mà là trợn trừng mắt nhìn tràng cảnh tựa như thần tích trước mặt. Liền tại ba mươi phút trước còn mặt đầy vết sẹo, hai người cháy đen vô cùng. Tại ba mươi phút ngắn ngủi, sau đó cư nhiên liền khôi phục da thịt ngưng tuyết cùng tuyệt sắc như hoa như ngọc lúc trước. Chúng chiến sĩ không khỏi lại cảm thán dị năng thần kỳ.

Khi hai người rơi xuống đất, sau đó, tinh lam lĩnh vực nhất thời thu hồi trong cơ thể Lâm Dịch. Mà lúc này, sắc mặt Lâm Dịch lại trở nên đặc biệt tái nhợt. Tinh thần lực của Lâm Dịch vốn là sẽ không hoàn toàn khôi phục. Mà quá trình chữa thương dài đến ba mươi phút này, Lâm Dịch càng không dám qua loa chút nào, dưới chăm chú như vậy tâm lực càng tiêu hao quá lớn. Chữa thương vừa hoàn tất, liền có chút kiên trì không được, đặt mông ngồi xuống đất.

Mọi người thấy thế nhất thời khẩn trương vây qua. Trương Tạp càng quan tâm vội nói:

- Dịch tử, ngươi không có việc gì chứ?

Lâm Dịch sắc mặt tái nhợt, đổ mồ hôi đầy đầu, nhưng vẫn lắc đầu, có chút suy yếu nói:

- Ta muốn nghỉ ngơi một chút. Lão sư và Mộng nhi liền giao cho các ngươi chiếu cố. Không cần để ý tới ta.

Nói rồi, ngồi xếp bằng, nhắm hai mắt lại, dần dần tinh lam quang tráo xuất hiện, thân thể hắn cứ như vậy huyền phù.

Không nghĩ tới mới từ trong nhập định tỉnh lại, Lâm Dịch phải lần thứ hai nhập định.

Bất quá đến lúc đó, mọi người cuối cùng cũng buông ra một hơi thở. Chí ít, sẽ không lại có người chết đi.

Lâm Dịch lúc này minh tưởng đã có thể có chút quá dài. Lại qua gần một tháng, Lâm Dịch vẫn nhắm chặt mắt lại, mới lần thứ hai mở ra!

Trong mắt lam mang chợt lóe. Thân thể Lâm Dịch lăng không đứng thẳng, sau đó chậm rãi rơi xuống đất.

Thời gian một tháng này, bởi vì tình huống của Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng đã tốt. Trong lòng Lâm Dịch không có gì tạp niệm gì.

Tự nhiên mà vậy, dẫn đến tốc độ khôi phục cũng đặc biệt nhanh. Giúp Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng chữa thương, đem toàn bộ tinh thần lực của hắn lại một lần tiêu hao sạch sẽ. Mà lần này nhập định tỉnh lại, thân thể hắn đã bị hắn điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Linh hồn Kim Châu khôi phục sáng sủa như trước đây, lĩnh vực cũng khôi phục tinh lam sắc quang tráo. Tinh thần lực càng đạt được trạng thái bão hòa.

- Lâm Dịch!

Lâm Dịch vừa mới rơi xuống đất, nhất thời liền có người thấy. Kinh hỉ hô lên, Lâm Dịch quay đầu lại, chính là Khải Hi.

Lâm Dịch còn không có mở miệng nói, nhất thời một thân ảnh từ bên cạnh lao qua. Còn không có đến phản ứng cấp bách. Đã là hương nhuyễn nhập hoài, hơi kinh ngạc, mơ hồ nghe được tiếng khóc ở ngực. Lâm Dịch nhất thời biết là ai.

Lập tức nhẹ nhàng mà ôm lấy thân thể mềm mại hương nhuyễn. Tay phải vuốt ve mái tóc dài nhu thuận của đối phương, Lâm Dịch ngoài miệng mang theo vẻ tươi cười nói:

- Được rồi, Mộng nhi đừng khóc.

Thư Mộng nằm ở ngực Lâm Dịch khóc thời gian dài, mới ngẩng đầu lên, đôi mắt mỹ lệ, đã khóc có chút sưng đỏ.

- Ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi.

Thư Mộng khóc thút thít, ánh mắt mê ly nhìn Lâm Dịch nói.

Trong lòng Lâm Dịch nhất thời bị xúc động nhẹ. Lại đem Thư Mộng ôm vào trong lòng, khẽ vuốt tóc mai của Thư Mộng một chút, nhẹ giọng nói:

- Không sao rồi, tất cả có ta!

Một câu "tất cả có ta" đã đủ rồi.

Thân thể Thư Mộng khẽ run rẩy một chút. Đột nhiên, mặc cho Lâm Dịch ôm lấy như vậy. Trong lúc nhất thời, một cổ khí tức ấm áp từ trên người nàng tràn ngập ra. Tất cả mọi người ở bên cạnh, vốn đã đứng dậy, chuẩn bị đi tới đều tự giác dừng bước. Trong mắt mang theo tiếu ý nhìn hai người trên tràng như vào chỗ không người. Không thể không nói, Thư Mộng tao nhã tuyệt sắc, Lâm Dịch khí vũ hiên ngang. Thật là trời đất tạo nên một đôi.

Mà Thủy Linh Lung ở một bên nhìn thấy Lâm Dịch thanh tỉnh cũng kích động, nhưng vẫn đứng tại chỗ. Trong mắt mang theo một buồn bã, liếc mắt nhìn hai người, yên lặng cúi đầu.

Khi Lâm Dịch đi tới bên cạnh Thủy Linh Lung. Thủy Linh Lung lại chỉ cúi đầu nói một câu cảm tạ đối với Lâm Dịch, ngay khi Lâm Dịch ngạc nhiên định xoay người rời khỏi. Điều này làm cho Lâm Dịch nhất thời có chút mạc danh kỳ diệu. Bất quá Thư Mộng ở một bên nhìn vào mặt lại khẽ nhíu mày, bộ dáng tựa như có chút suy nghĩ.

Sau khi dùng xong bữa trưa tại một mảnh không khí náo nhiệt mà vui vẻ.

- Đúng rồi, Tử Lôi Hổ kia sau khi xuất hiện là huyết dịch gì?

Sau khi ăn xong, Lâm Dịch đột nhiên hỏi.

Lúc này Khải Hi mới nghĩ, lập tức từ trong lòng lấy ra một khỏa băng cầu. Ngay từ đầu bởi vì Lâm Dịch và Thủy Linh Lung cũng không có tỉnh lại, mọi người tự nhiên không biết nên bảo tồn như thế nào. Chỉ đành mặc cho huyết dịch huyền phù trên thi thể Tử Lôi Hổ. Bất quá mỗi ngày chúng nhân đều luân phiên canh gác. Vạn nhất có đầu ma thú nào chạy đến nơi đây, một ngụm đem nó nuốt vào thì chắc mọi người khóc không ra nước mắt mất. Mãi cho đến lúc Thủy Linh Lung thanh tỉnh, mới do nàng đem huyết dịch đóng băng. Do Khải Hi bảo quản.

Lâm Dịch tiếp nhận. Sau đó nghi hoặc mà hỏi:

- Đây là huyết dịch gì?

- Huyết dịch của Bạch Hổ chi tà nhãn.

Khải Hi cười trả lời.

- Bạch Hổ chi tà nhãn?

Đối với những Cửu cấp sinh vật này, Lâm Dịch không biết nhiều lắm.

- Ân.

Khải Hi gật đầu nói:

- Tà nhãn là siêu giai Cửu cấp Thủy hệ ma thú thuộc họ nhà hổ. Đối với chưởng khống Thủy hệ dị năng có năng lực rất lớn.

Lâm Dịch nghe vậy, khẽ nhíu mày lại, nói:

- Là Thủy hệ sao?

Khải Hi cười gật đầu nói:

- Tất nhiên. Vừa vặn cùng ngươi là một hệ. Lần này đánh chết Tử Lôi Hổ hoàn toàn là công lao của ngươi. Huyết dịch này tự nhiên cũng thuộc về ngươi.

Lâm Dịch nhất thời lộ ra dáng tươi cười, nhưng mà cười một hồi sau đó lại đột nhiên nhíu mày lại. Sau đó nói với Thủy Linh Lung:

- Lão sư, huyết dịch này cho ngài đi.

Nói rồi, giương tay lên. Huyết dịch trong tay liền bay tới Thủy Linh Lung. Thủy Linh Lung nhất thời không có phản ứng lại, nhưng vẫn vô ý thức tiếp nhận.

Thủy Linh Lung ngẩn ngơ một chút, lập tức phản ứng lại, vội vã lắc đầu nói:

- Không nên không nên, ta muốn cái này làm gì? Cũng là ngươi tự mình dùng đi.

Nói rồi, liền đem huyết dịch của Bạch Hổ chi tà nhãn ném trở lại.

Đã thấy Lâm Dịch cũng cười vẫy tay nói:

- Ta là lĩnh vực Dị Năng Giả, sau này trăm phần trăm tiến nhập Thánh cấp. Mấy thứ này tác dụng cũng không lớn. Vẫn là lão sư ngươi dùng đi!

Thủy Linh Lung lại vẫn kiên trì lắc đầu, không chịu tiếp thu. Giữa hai người đẩy qua đẩy lại, cuối cùng Lâm Dịch giận dữ nói:

- Ngươi lại cho ta, ta liền đem nó vứt xuống biển.

Thủy Linh Lung lúc này mới ngẩn ngơ. Một lúc lâu sau, hơi cúi đầu, nói:

- Vậy...cảm tạ ngươi!

Lâm Dịch lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười.

Kỳ thực Lâm Dịch nói cũng không hoàn toàn chính xác, tuy rằng lĩnh vực Dị Năng Giả đích xác là trăm phần trăm tiến nhập Thánh Cấp. Nhưng linh văn tác dụng là tăng phúc gấp ba! Suy nghĩ một chút, lĩnh vực của Lâm Dịch vốn là biến thái như vậy. Lại tăng phúc gấp ba, sau đó là một loại tồn tại kinh khủng ra sao? Chỉ sợ đến lúc đó, hắn liền thực sự là đệ nhất nhân dưới Thánh Cấp. Phải biết rằng, lấy tính đặc thù của lĩnh vực, tăng phúc gấp ba, nhưng cũng không phải tăng một đẳng cấp như vậy!

Do đó đem Bạch Hổ chi tà nhãn đưa cho Thủy Linh Lung. Kỳ thực Lâm Dịch cũng là có suy nghĩ của mình.

Trước đã nói qua. Lâm Dịch chỉ là một người thường. Hắn không có dã tâm gì lớn. Hắn chỉ là nghĩ cho người nhà của mình. Bằng hữu đều bình an là tốt rồi. Nhưng mà lần này Tử Lôi Hổ để Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng hai người hầu như sắp mất mạng! Nếu như không phải Lâm Dịch hợp thời tỉnh táo lại. Hậu quả chỉ sợ thiết tưởng không chịu nổi! Điều này làm cho Lâm Dịch sao có thể không kinh khủng?

Thông qua thời gian dài như vậy! Lâm Dịch từ lâu đối với Thủy Linh Lung sản sinh một loại tình cảm tựa như sư đồ, tựa như tỷ đệ. Đối với cái này vô luận lúc nào cũng đều chi trì lão sư tỷ tỷ, Lâm Dịch tự nhiên là phi thường coi trọng. Suy nghĩ một chút, năm đó khi tranh đoạt danh ngạch chiến đấu, liền ngay cả những người khác trong học viện Ngũ Hành đều có ý tứ phân rõ giới tuyến với mình. Chỉ có một mình nàng cực lực giúp hắn, Lâm Dịch há có thể không cảm động?

Cái này tự nhiên, cũng lại càng trở nên kiên định, Lâm Dịch quyết tâm phải bảo vệ nàng thật tốt.

Nhưng vô luận bảo hộ thế nào, Lâm Dịch chung quy cũng có lúc rời khỏi nàng. Thư Mộng có Chu Tước chi xích viêm huyết dịch, ngày sau tiến nhập Thánh cấp là việc đã khẳng định. Mà Thủy Linh Lung không có huyết dịch của Bạch Hổ chi tà nhãn. Sau này nàng có thể tiến nhập Thánh cấp hay không? Nếu như không có tiến nhập Thánh Cấp, tại lúc ranh giới nguy hiểm xảy ra, nàng có thể bảo vệ tốt mình không?

Căn cứ vào lo lắng cực điểm, lúc này Lâm Dịch mới quyết định đem huyết dịch của Bạch Hổ chi tà nhãn đưa cho Thủy Linh Lung.

166. Chương 229-230: Tầng Thứ Tư Rừng Rậm.

Mọi người tuy rằng kinh ngạc, Lâm Dịch đem đồ vật trân quý như vậy, đưa cho Thủy Linh Lung. Nhưng bọn hắn lại cũng không có dị nghị gì. Thậm chí ngay cả Thư Mộng cũng không có nói. Lúc đầu tranh đoạt danh ngạch, toàn bộ sự tình, nàng tự nhiên cũng là nhìn vào mắt. Đối với Thủy Linh Lung cực lực giúp Lâm Dịch. Thư Mộng tự nhiên cũng là cảm kích trong lòng. Sau lại tiến nhập trong Ma Nguyên Động Quật, hai người càng lấy tỷ muội tương xứng, lúc này, Lâm Dịch đem huyết dịch của Bạch Hổ chi tà nhãn đưa cho Thủy Linh Lung. Thư Mộng mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng là ngầm đồng ý với cách làm của hắn.

- Chúng ta ở không gian này đã ngưng lại ba bốn tháng, cũng nên tiến nhập tầng tiếp theo thôi.

Trương Diệc Vũ đột nhiên mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy gật đầu. Trương Diệc Vũ nói không sai. Không gian này có tốt đẹp thế nào, nhưng chung quy là thế giới trong Ma Nguyên Động Quật. Bọn họ vận khí tốt, ở trên tiểu đảo nhiều ngày như vậy cũng không có gặp phải ma thú đã ngoài Bát cấp nào khác. Nhưng chung quy phải dựa vào vận khí. Vạn nhất ngày nào đó, đầu Cửu cấp ma thú nào đó trong lúc vô tình đi qua đây. Lấy thực lực của mọi người, phỏng chừng cũng chỉ có thể rơi vào kết cục táng thân trong đại hải.

Lang Sa nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Nghỉ ngơi một chút! Sau đó, chúng ta liền xuất phát!

Đại thụ tráng kiện cần sáu bảy người mới ôm hết được, thân cây che trời. Tán cây cực kỳ dày đặc, ngẩng đầu lên nhìn, nhiều nhất có thể thấy tầng tầng lớp lớp lá cây, lại nhìn không thấy bầu trời.

Rễ cây đan xen trên mặt đất, vững chắc sâu sắc, khiến đường cực kỳ khó đi. Một tầng cành lá dày đặc, càng khiến người dẫm lên đi tới phi thường mềm mai, hơi vô ý, đều có thể bị chôn ở dưới.

- Đi tìm chết đi!

Tử sắc năng lượng ầm ầm hiện lên, một tiếng chi chi nhất thời xuất hiện một người nhức đầu đại động. Một loại trạm lam sắc dịch thể. Từ cái cửa động này chảy ra.

Trương Tạp thở dốc mấy hơi, ánh mắt chuyển qua trên người chúng nhân đã hoàn tất chiến đấu.

- Chết tiệt. Ở đây quá nhiều cây!

Khải Hi cũng nhịn không được mở miệng mắng. Ở trước mặt hắn, ầm ầm đổ một cây đại thụ. Thân cây nghiêng sang một bên, dựa vào một thân đại thụ khác. Mà trên thân cây một đại động bất quy tắc lại chảy ra trạm lam sắc dịch thể.

Nghìn vạn lần không nên bị bề ngoài của cây đại thụ này lừa gạt. Trên thực tế, đây cũng không phải một cây đại thụ. Mà là một loại ma thú bề ngoài là cây, lại có thể tự do hành động, cũng có dị năng hệ Mộc - Thực Sinh Thụ!

Tên như ý nghĩa, Thực Sinh Thụ là sinh vật lấy tinh huyết làm thức ăn. Mà ở trong hiện thực, chúng thông thường chỉ xuất hiện ở trong rừng rậm cực kỳ thâm lão. Khi Thực Sinh Thụ không hành động. Chỉ nhìn bề ngoài, hầu như cùng đại thụ bình thường giống nhau như đúc! Có tính lừa gạt rất mạnh! Nhưng mà khi sinh vật đi qua bên cạnh chúng, trong nháy mắt, chúng có thể lấy dây leo trên người đem sinh vật đó trói buộc lại! Trên dây leo cái đuôi cỡ ngón tay mọc ra cái kim, cũng trong nháy mắt đâm vào thân thể con mồi. Cái kim này sẽ tiêm vào một loại chất dịch có chứa nọc độc ma túy kịch liệt và tính ăn mòn rất mạnh, đồng thời tựa như ống hút, khi đâm trúng nó sẽ hấp thu huyết dịch của sinh vật!

Như vậy chúng có thể nói là tay thợ săn xuất sắc nhất trong rừng rậm! Sinh vật cùng đẳng cấp chống lại chúng căn bản không có bất cứ khả năng sống sót nào.

Nhưng mà, loại Thực Sinh Thụ này ở trong hiện thực cực kỳ hiếm thấy. Tại trong tầng thứ tư của Ma Nguyên Động Quật này, khắp nơi đều có! Nhiều đến mức khiến mọi người căn bản không dám tới gần bất cứ một cây đại thụ nào! Cho dù chỉ là bình thường tiến lên, Lâm Dịch cũng phải đem lĩnh vực phóng xuất, thời khắc nào cũng vẫn duy trì cảnh giác.

Việc này tự nhiên khiến tốc độ di chuyển của mọi người đã bị hạn chế cực lớn. Hôm nay tiến nhập tầng thứ tư đã chừng hơn mười ngày. Tính toán sơ lược, bọn họ chí ít đã công kích qua mấy mươi lần! Trên cơ bản, mỗi một lần chạy đi hoặc nghỉ ngơi đều gặp phải một lần tập kích. Sau khi duy trì hơn mười ngày, trạng thái tinh thần của mọi người đều có vẻ không còn tốt lắm. Ở trước mặt ngụy trang cường đại của Thực Sinh Thụ, tình hình lúc này của mọi người có thể xưng là cỏ cây đều là binh lính!

- Đã hơn mười ngày. Còn như vậy tiếp tục…thực sự không phải biện pháp.

Trương Diệc Vũ khẽ cau mày nói rằng.

Tất cả mọi người không khỏi lộ ra thần sắc cùng nhận thức gật đầu. Hơn mười ngày luôn bảo trì trạng thái tập trung tinh thần cực độ, để tất cả mọi người không khỏi cảm giác được một ít mệt mỏi rã rời. Tuy rằng Thực Sinh Thụ kia chỉ là Lục cấp ma thú, nhưng thắng tại khó lòng phòng bị, con số đông đảo. Bất luận kẻ nào hơi chút không lưu ý, chỉ cần bị nó vây khốn, trên cơ bản cũng đã định trước số phận tử vong. Bởi vì nó rót nọc độc vào trong cơ thể sinh vật, thật sự là kịch độc không gì sánh được! Cái loại nọc độc này, cũng có thể trong vòng vài phút, đem một người hoàn toàn hóa thành một bãi huyết thủy. Bao gồm xương cốt đều có thể bị ăn mòn sạch! Tại tình huống không chút bảo đảm chữa thương, mọi người chỉ có thể đề cao cảnh giác. Dù sao, hiệu quả chữa thương của Thủy hệ dị năng không tệ. Nhưng hiệu quả khu độc thế nào đã có thể nói không rõ. Trong những người này, không ai nguyện ý nếm thử lần đầu.

- Vậy làm sao bây giờ? Nếu không có một biện pháp nào khác, chung quy là phải tiếp tục đi tới.

Khải Hi than nhẹ một tiếng.

Ma Nguyên Động Quật chỉ chi trì đi xuống một tầng, mà không chi trì lui về một tầng trước. Tuy rằng hôm nay tình huống thực sự để mọi người cảm giác được có chút khó khăn. Nhưng bọn hắn phải tiếp tục đi xuống. Cũng may, cho tới bây giờ, trừ bị Thôn Phệ Thú giết chết, ngoài tên đệ tử Lý gia Lý Lập ra những người còn lại đều còn sống.

- Không bằng ta dẫn theo mọi người từ phía trên bay qua? Đi hơn mười ngày, phỏng chừng cũng sắp đến trung tâm rồi. Chúng ta bay một đoạn thời gian lại hạ xuống nhìn một chút. Tin tưởng hẳn là sẽ không lạc.

Lâm Dịch lại đề nghị.

Trên thực tế vừa tiến vào tầng thứ tư. Lâm Dịch liền có đề nghị như vậy. Mọi người ngay từ đầu là đáp ứng. Chờ phá vỡ tán cây dày đặc trên đỉnh đầu mới phát hiện, tán cây ở đây thực sự vô cùng dày đặc. Từ phía trên nhìn căn bản vật gì cũng không thấy rõ lắm. Lúc này mới quyết định đi bộ. Ai biết mười mấy ngày nay trôi qua, mọi người cũng đã bị công kích mấy mươi lần! Mỗi một lần đều đặc biệt mạo hiểm. Vài lần dây leo của Thực Sinh Thụ thiếu chút nữa đem một hai người trong chúng nhân trói buộc. Nếu không phải ở trong lĩnh vực của Lâm Dịch, hắn có thể sớm một bước đem công kích của những dây leo kia ngăn cản lại. E là đã có vài người trong mọi người vĩnh viễn ở lại đây.

Mọi người nghe được Lâm Dịch đề nghị, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Sau đó Khải Hi mới thở dài nói:

- Nếu như không có ngươi. Ta phỏng chừng trong chúng ta phần lớn đều không có khả năng đi đến nơi đây. Lần này, lại phải phiền phức ngươi.

Khải Hi nói thực ra là lời thật. Suy nghĩ một chút, vô luận là Thôn Phệ Thú, hay Nham Tương Thế Giới ở tầng hai, thậm chí Tử Lôi Hổ tầng thứ ba, trên cơ bản có thể bình an một đường đi tới. Lâm Dịch đều chiếm công lao chủ yếu! Mặc dù là Khắc Lý Tư lúc này cũng đã sớm vứt bỏ thành kiến đối với Lâm Dịch! Mà là thật tâm cảm kích hắn.

Hiện tại nhìn tình huống này, tựa hồ lại muốn phiền phức Lâm Dịch dẫn bọn hắn.

Từ nơi này, có thể rất rõ ràng thấy lĩnh vực Dị Năng Giả là một loại tồn tại biến thái cỡ nào đi sao? Đều là Thất cấp, nhưng Lâm Dịch tại mấy tầng trước trong Ma Nguyên Động Quật phát huy ra tác dụng so với mười ba người còn nhiều hơn!

Không hổ là tồn tại cao nhất trong Dị Năng Giả!

Lâm Dịch nghe được Khải Hi nói cũng không thèm để ý cười cười nói:

- Nếu trong một tiểu đội, chúng ta chính là một tập thể. Sau này những lời khách khí như vậy, sẽ không cần nói.

Trong mắt Trương Tạp hiện lên tia tinh mang, chợt hét lớn một tiếng, mạnh mẽ hướng đỉnh đầu đánh ra một quyền. Tử sắc năng lượng nhất thời bạo nhiên tán xuất! Trong khoảnh khắc đem tán cây dày đặc bên trên, mở ra một đại động chừng bốn năm thước!

Lâm Dịch liền khống chế được lĩnh vực chậm rãi huyền phù…Chăm chú vây quanh mọi người bên cạnh hắn. Nhất thời xuất hiện một tầng thủy màng.

Thẳng tắp bay lên cự ly chừng trăm mét, mới coi như thoát ly tán cây, đi tới không trung. Cùng mấy tầng khác như nhau, tầng thứ tư cũng là vĩnh viễn bị vây trong một trạng thái sáng sủa.

Liếc mắt nhìn lục sắc tán cây mênh mông vô bờ phía trước, Lâm Dịch liền thao túng lĩnh vực, hướng phía trước bay đi.

Bay bay nghỉ nghỉ… Lâm Dịch cứ phi hành hơn mười phút liền do những người khác đánh ra một tiểu động. Sau đó mọi người rơi xuống mặt đất, xem có đến mục địa không. Lại đi như vậy vài ngày, tốc độ cũng so với mười ngày trước nhanh hơn không chỉ gấp đôi.

Lại là một đạo tử sắc năng lượng từ không trung ầm ầm hạ xuống, tán cây dày đặc nhất thời phá vỡ một đại động. Đám người Lâm Dịch từ phía trên hạ xuống.

Cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy mặt đất đột nhiên xuất hiện một khối đất trống cực kỳ rộng lớn. Ước chừng đường kính vài trăm thước! Mà ở trên đất trống, cây cối từ ngoài vài trăm thước kéo dài qua đây, tán cây lại vẫn như cũ đem đỉnh đầu phong bế chặt chẽ. Từ không trung nhìn xuống, căn bản không có khả năng phát hiện ra khối đất trống này.

Con mắt mọi người nhất thời sáng ngời. Thông qua kinh nghiệm ba tầng trước, trong mỗi một tầng, xuất hiện giờ địa phương rõ ràng cùng lúc trước không giống nhau. Cũng là tiêu chí, cánh cửa không gian truyền tống muốn đến!

- Nhất định chính là ở đây!

Khải Hi có chút hưng phấn nói rằng. Tuy rằng từ lúc trước phi hành trên không trung, bọn họ không còn bị ma thú công kích qua. Nhưng nơi này thực sự không phải một địa phương khiến người ta yêu thích. Lúc này vừa thấy thấy phía trước rõ ràng bất đồng, Khải Hi nhất thời hưng phấn nói ra.

- Không nên vọng động, trước tìm được cánh cửa không gian truyền tống rồi nói.

Ánh mắt Trương Diệc Vũ nhìn quét không gian phía trước, vừa nói rằng. Lâm Dịch bọn họ vận khí vô cùng tốt, địa phương hạ xuống, vừa lúc ở sát biên giới khối đất trống trong rừng cây này. Đây vừa vặn có thể quan sát một chút động tĩnh bên trong.

Nghe được Trương Diệc Vũ nói, tất cả mọi người không khỏi chăm chú nhìn. Lấy thị lực của mọi người, cho dù là trong rừng rậm âm u này, vẫn như cũ có thể nhìn rất là rõ ràng. Huống hồ, trên cánh cửa không gian truyền tống còn lóe ra ngân sắc quang mang, tự nhiên càng dễ tìm được. Nhưng mà ngoài mọi người dự liệu là địa phương không lớn này cũng căn bản không có tìm được cái bóng của cánh cửa không gian truyền tống! Mọi người không khỏi ngạc nhiên, lẽ nào không phải nơi này?

- Chẳng lẽ không ở chỗ này?

Tìm một vòng không có tìm được cánh cửa không gian truyền tống. Khải Hi không khỏi nghi hoặc nói rằng. Mọi người liền từ trong rừng cây đi tới trên đất trống, ánh mắt vẫn như cũ nhìn quét bốn phía.

Lại tìm một vòng, vẫn là không có tìm được.

- Xem ra không ở chỗ này. Chúng ta tiếp tục đi thôi.

Lâm Dịch còn chưa dứt lời, đột nhiên mặt đất truyền đến một đợt rung động mạnh mẽ! Rung động kịch liệt thiếu chút nữa để Lâm Dịch té ngã!

- Mau tránh ra!

Trương Diệc Vũ chợt quát một tiếng! Bên ngoài thân mọi người nhất thời tử mang lóe ra, phân biệt hướng bốn phía mau chóng li khai. Rời khỏi khu đất trống kia, tiến nhập rừng cây có chút khẩn trương nhìn khu đất trống.

Chỉ thấy rung động càng lúc càng mãnh liệt! Đến cuối cùng, trung tâm chỗ đất trống kia, đột nhiên tựa như có vật gì từ phía dưới chui lên. Giữa bùn đất, nhất thời bắt đầu hướng hai bên bốc lên!

Dần dần, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một thân cây đường kính chừng hơn năm mươi thước từ trong đó chui ra! Cũng càng ngày càng cao!

Thân cây thẳng tắp xuyên thấu qua trên tán cây! Nhưng còn đang không ngừng tiếp tục sinh trưởng.

167. Chương 231-232: Thanh Long Chi Huyền Mộc.

- Cánh cửa không gian truyền tống!

Trương Tạp đột nhiên lớn tiếng hô lên! Mọi người nhất thời ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy một cánh cửa không gian truyền tống lóe ra ngân mang nhu hòa, đang tại một cành cây trên đại thụ sinh trưởng ra! Đại thụ này duy trì liên tục cao lên. Rốt cục, khi đạt được độ cao kinh khủng bảy tám trăm mét, mặt đất rung động mới dừng lại.

Mọi người hoảng sợ nhìn đại thụ trước mặt, trong lúc nhất thời, cư nhiên nói không ra lời.

- Đây là cái gì?

Khải Hi có chút sững sờ hỏi. Mặc dù là ở trong rừng rậm nguyên thủy nhất, cổ xưa nhất, cây cối lớn nhất độ thô cũng hơn mười thước. Mà độ cao đạt được ba bốn trăm mét, nhưng trước mặt đại thụ, độ thô đạt

được đường kính hơn năm mươi mét khiến người kinh khủng. Độ cao càng vượt quá tám trăm mét. Đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng không có nghe nói qua.

Không khỏi không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Cuối cùng Trương Diệc Vũ nói:

- Cánh cửa không gian truyền tống ở trên cây này, chúng ta đi xem, mọi người cẩn thận một chút.

Đối với sự vật không biết, mọi người tự nhiên tự nhiên cũng biết phải cẩn thận. Lĩnh vực của Lâm Dịch lại triển khai, đem mọi người xung quanh tụ tập đến cùng nhau. Sau đó thao túng lĩnh vực, chậm rãi theo thân cây hướng không trung bay lên.

Trên thân cây cự đại là một tầng vỏ cây cực kỳ dày. Trên vỏ cây khắp nơi loang lổ.

Khi hoàn toàn bay ra khỏi tán cây xung quanh rừng rậm, xuất hiện ở trước mặt mọi người. Là cây đại thụ này tán cây thật lớn! Những cành cây này, nhỏ nhất cũng thô tráng không dưới những thân cây kia! Lá cây dày đặc không chút cảm giác từ dưới đất chui lên.

Nhưng mà Lâm Dịch lại xuất hiện tại địa phương cự ly cách cây đại thụ này ước chừng năm sáu mươi thước dừng lại. Bởi vì, hắn đã thấy dây leo vướng víu trên cành cây! Một cái dây leo mọc dài ra như cái đuôi.

Lâm Dịch cũng hút một ngụm lương khí.

- Thực Sinh Thụ!

Tất cả mọi người hoảng sợ mở to hai mắt! Trước mặt cây đại thụ đột nhiên từ trong đất chui ra, không ngờ là Thực Sinh Thụ! Ngoại trừ so với Thực Sinh Thụ bình thường đủ lớn gấp trăm lần ra, địa phương khác hoàn toàn như nhau!

- Đây vẫn là Thực Sinh Thụ sao?

Khải Hi có chút lẩm bẩm nói rằng. Nhưng mà đến lúc đó, mọi người cũng không dám tùy tiện đi trước.

Xuyên thấu qua tán cây cực lớn của Thực Sinh Thụ này, mọi người có thể thấy địa phương trên cao nhất, cánh cửa không gian truyền tống lóe ra ngân bạch quang mang nhu hòa.

- Cái này phải làm thế nào?

Trương Tạp ngạc nhiên nói rằng.

Lâm Dịch nhất thời hoảng sợ trợn trừng mắt! Hầu như nghĩ cũng không thèm nghĩ, dẫn theo mọi người, tốc độ lĩnh vực nhất thời tăng đến nhanh nhất. Khi tránh né những dây leo này công kích, đồng thời lao ra cự ly vài trăm thước! Lúc này mới hoàn toàn thoát khỏi phạm vi dây leo của Thực Sinh Thụ to lớn. Nhưng mà quá trình này cũng khiến tâm trạng mọi người không khỏi trùng xuống. Vừa rồi công kích kia tựa như từ trên trời giáng xuống, đem dây leo dày đặc vô cùng, trong lòng mọi người đều là một mảnh thấm lạnh. Chỉ cần dừng lại dù vài giây, những người này sẽ nhanh chóng trở thành phân bón của Thực Sinh Thụ cự đại kia.

Mọi người huyền phù tại không trung nhìn từ xa, lúc này thân cây Thực Sinh Thụ đã hoàn toàn bị dây leo từ trên cành cây che khuất. Nhìn như một tấm rèm cửa thật lớn.

- Hiện tại phải làm sao bây giờ?

Tất cả mọi người nhíu mày, Thực Sinh Thụ thân thể thực sự quá lớn! Mọi người công kích, phỏng chừng đối với nó mà nói chỉ là gãi ngứa mà thôi. Hơn nữa những dây leo rủ xuống xung quanh thân cây, rất rõ ràng chính là đang bảo hộ bản thân. Mọi người hiện tại ngay cả phạm vi gần ba trăn mét đều không có khả năng tới được! Còn nói chuyện gì công kích? Chiến sĩ tử sắc năng lượng tuy rằng coi như là viễn trình công kích, nhưng trình độ lớn nhất, cũng bất quá khoảng trăm mét. Căn bản ngay cả liều mạng cũng không được. Mà Tiễn Chỉ của Lâm Dịch đạt được cự ly công kích cao nhất, nhưng Tiễn Chỉ chỉ là lực xuyên thủng tương đối mạnh mà thôi. Thực Sinh Thụ này thân cây lớn như vậy, động khẩu cỡ ngón cái đối với nó mà nói căn bản không ảnh hưởng chút nào!

Cũng may Thực Sinh Thụ có nhược điểm trí mạng nhất. Đó chính là tại dây leo rủ xuống, thân thể nó là không có cách nào di động. Do đó cũng sẽ không phát sinh sự tình mọi người bị những cây đại thụ to lớn này truy sát.

Trong lúc mọi người trầm tư, trong mắt Trương Diệc Vũ đột nhiên hiện lên một tinh mang, ngẩng đầu đối với Thư Mộng nói:

- Ngươi là Hỏa hệ sao?

Thư Mộng vốn cũng đang trầm tư, nghe vậy sửng sốt, tất cả mọi người ở trong nháy mắt minh bạch ý tứ của Trương Diệc Vũ!

Không sai! Hỏa công!

Vây quanh Thực Sinh Thụ, toàn bộ đều là cây cối! Chỉ có hỏa công có lẽ có thể lấy tính mạng của Thực Sinh Thụ! Bằng không, lấy thể hình cực lớn của Thực Sinh Thụ, công kích khác đối với nó mà nói, căn bản là vô dụng.

Thư Mộng nghe vậy gật đầu, nhưng lại đột nhiên thất thần nói:

- Dùng hỏa công, cánh cửa không gian truyền tống kia…

Cánh cửa không gian truyền tống cũng là thuộc tính mộc. Nếu như dùng hỏa công mà nói, có thể đem cánh cửa không gian truyền tống cũng đốt thành tro tàn?

- Yên tâm đi. Có không gian năng lượng bảo hộ, cánh cửa không gian truyền tống không có việc gì.

Nghe Trương Diệc Vũ vừa nói như vậy, Thư Mộng mới buông tâm. Chỉ thấy nàng vươn tay phải, trong khoảnh khắc, một ngọn lửa màu hồng nhất thời toát ra, huyền phù ở trong lòng bàn tay nàng.

Theo biểu tình nghiêm túc của Thư Mộng bắt đầu thao túng Hỏa Nguyên Tố tụ tập, trên người nàng bắt đầu lóe ra hồng mang. Mà một cổ khí tức nóng rực nhất thời truyền ra! Mà ngọn lửa màu hồng càng lúc càng lớn, dần dần, cao chừng hơn một thước! Cũng đã từ màu hồng biến thành xanh lam!

Nhưng mà cùng với thời gian này trôi qua, Lam Viêm dần dần biến thành Tử Viêm, Tử Viêm dần dần chuyển biến thành một loại bạch sắc hỏa diễm nóng cháy.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn bạch sắc địa hỏa diễm này. Khi hỏa diễm nhảy lên, nhiệt độ cao kịch liệt, thậm chí ngay cả không khí xung quanh cũng muốn đứt gãy! Nhưng mọi người vẫn là cảm thấy được một cổ khí lưu nóng rực! Bởi vì Thư Mộng là người thao túng, do đó Thư Mộng không có gì khó chịu.

Nhưng lúc này Thư Mộng dùng hết lực lượng toàn thân, mới ngưng tụ ra một viên hỏa cầu đường kính đạt hai ba thước! Hỏa cầu nhiệt độ cao này, ngay cả sắt thép cũng có thể trong nháy mắt bị khí hoá!

- Hừ!

Kêu lên một tiếng, Thư Mộng mạnh mẽ vung lên! Bạch sắc hỏa cầu nóng cháy nhất thời mang theo không khí kịch liệt nữu khúc hướng phía Thực Sinh Thụ kích bắn xuyên qua.

Phải biết rằng, lửa này không phải là lửa bình thường! Mà là Thư Mộng ngưng tụ ra Hỏa nguyên tố. Cũng chính là hỏa diễm thuần túy nhất, phát ra nhiệt độ cao, có thể nghĩ!

Dây leo rủ xuống xung quanh Thực Sinh Thụ hầu như trong nháy mắt tựa như ngòi nổ bị đốt! Cả thân thể của nó bắt đầu chấn động kịch liệt! Những dây leo kia tựa như trong nháy mắt có sinh mệnh, khắp nơi chấn động. Nhưng mà độc tố mãnh liệt trong dây leo cũng là một loại tựa như dầu hòa! Hầu như gặp hỏa liền cháy!

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Thực Sinh Thụ, tồn tại cường đại sẽ bị liệt vào Lục cấp ma thú! Nó có độc dược cực mạnh, nhưng đồng thời cũng có nhược điểm trí mạng nhất! Biết nhược điểm của nó, dù chỉ là một Tam cấp Hỏa hệ Dị Năng Giả cũng có thể đơn giản giết chết nó!

Không đến chốc lát, cả thân thể Thực Sinh Thụ đã biến thành một mảnh hỏa hải! Tiếng kêu thảm thiết kịch liệt từ trên người nó truyền ra! Ở xung quanh nó, trong phạm vi phương viên trăm mét đều đã biến thành một mảnh hỏa hải!

Thân thể Thực Sinh Thụ tựa hồ muốn chui xuống mặt đất. Nhưng thân thể hắn nó thực sự quá lớn, lớn đến mức thân thể nó mặc dù đang trầm xuống, nhưng tán cây cũng đã kịch liệt bốc cháy. Thực Sinh Thụ dù sao cũng chỉ là một loại ma thú. Nó cũng không phải cây cối chân chính. Do đó, khi toàn bộ tán cây đều đã bị đốt thành tro tàn, sinh mệnh của nó cũng hoàn toàn biến mất.

Mọi người chờ nửa ngày. Không còn vang lên tiếng kêu thảm thiết chi chi kia. Biết Thực Sinh Thụ thoạt nhìn cường đại vô cùng này đã chết.

- Trước dập tắt lửa đã.

Trương Diệc Vũ mở miệng nói rằng.

Chỉ thấy lam mang trên người Thủy Linh Lung chợt đại thịnh! Đột nhiên, mạnh mẽ hướng Thực Sinh Thụ còn đang bị thiêu đốt, bao phủ! Nhất thời mưa to đột nhiên rơi xuống, một cổ khói đặc kịch liệt bay lên, mãi cho tới lúc này, đại hỏa mới coi như dừng lại.

Lâm Dịch thao túng lĩnh vực đi tới bầu trời phía trên Thực Sinh Thụ.

Lúc này Thực Sinh Thụ sớm đã chết đi, vừa rồi tán cây vô cùng xanh tốt lúc này sớm đã là một mảnh cháy đen. Một cổ khói đặc cay mũi từ phía trên bay lên.

- Lâm Dịch, thả chúng ta xuống phía dưới. Trước tìm cánh cửa truyền tống đã.

Trương Diệc Vũ nói.

Lâm Dịch gật đầu. Ngoại trừ mấy Dị Năng Giả, thân thể chiến sĩ còn lại nhất thời từ trong lĩnh vực rơi xuống. Tại không trung xoay tròn mấy lần, ổn định trọng tâm, sau đó vững vàng rơi vào trên người Thực Sinh Thụ!

Lập tức liền cẩn thận tìm kiếm.

Sau hơn mười phút…

- Tìm được rồi!

Thân ảnh Trương Tạp bay lên, thân ảnh liên thiểm, tất cả mọi người vọt tới bên cạnh hắn. Quả nhiên, tại cành cây cháy đen, cánh cửa không gian truyền tống vẫn như cũ lóe ra ngân bạch quang mang nhu hòa, hiển nhiên không có chuyện gì.

Chính vào lúc này, một tầng hồng sắc quang mang đột nhiên lóe ra dưới chân mọi người. Nhất thời vô ý thức bị dọa vừa động, đột nhiên nghĩ là xuất hiện một tầng huyết dịch này, lập tức đều chú ý.

Chỉ thấy tầng hồng sắc vụ khí sáng bóng kia, dần dần ngưng tụ thành một giọt hồng sắc huyết dịch, tên của nó là Thanh Long chi Huyền Mộc huyết dịch!

Lâm Dịch phiêu phù qua, ý niệm khẽ động, một tầng băng sương liền bao trùm trên huyết dịch, nhất thời ngưng tụ thành một băng cầu.

Đem Thanh Long chi Huyền Mộc huyết dịch nhiếp tới trong tay, Lâm Dịch liền đối với mọi người nói rằng:

- Lần này không thể nghi ngờ là Thư Mộng công lao lớn nhất. Do đó phần huyết dịch này thuộc về nàng, mọi người không ý kiến chứ?

Đây đương nhiên cũng chỉ là một lời nói qua loa mà thôi. Mọi người tự nhiên là không có ý kiến gì. Lập tức, Lâm Dịch liền đem Thanh Long chi Huyền Mộc huyết dịch đưa cho nàng.

Thư Mộng ân một tiếng, liền tiếp nhận đi.

Lần này tiến nhập trong Ma Nguyên Động Quật, nhưng không chỉ có mộc thuộc tính. Lập tức Thư Mộng liền cẩn thận đem Thanh Long chi Huyền Mộc huyết dịch thu lại, dự định sau này ra ngoài liền giao cho gia tộc.

Trương Diệc Vũ cúi đầu hướng bốn phía nhìn lại, sau đó ngẩng đầu nói:

- Chúng ta tiến nhập tầng thứ năm đi!

Mọi người nghe vậy đều gật đầu. Tuy rằng thú canh giữ đã bị mọi người giết chết, nhưng cùng mấy tầng khác khác nhau là, ma thú trong tầng thứ tư rất nhiều, thực sự không phải một địa phương nghỉ ngơi tốt.

Huống chi, đến lúc đó, ngoại trừ Thư Mộng bởi vì sử dụng bạch sắc hỏa diễm nóng cháy công kích, sau đó sắc mặt có chút tái nhợt ra. Tình huống của những người khác đều tốt, tự nhiên cũng sẽ không cần phải nghỉ ngơi. Đoàn người rốt cục đã tiếp cận cửa không gian truyền tống, sẽ tiến nhập tầng thứ năm! Không chút nào khoa trương mà nói, lần Ma Nguyên Động Quật này mở ra, bởi vì có Lâm Dịch tham dự, là một lần nhân số nhiều nhất đến được tầng thứ năm! Lập tức mọi người liền hướng cánh cửa không gian truyền tống chui vào.

Trước mắt tối sầm, chợt tràng cảnh trước mặt liền sáng lên!

Đây là một gian phòng thật lớn lấy kim chúc hoàng sắc làm chủ. Cả gian phòng cấu trúc đều là lấy thuần kim chúc xây dựng mà thành. Thoạt nhìn phi thường cứng rắn, ở trước mặt mấy người Lâm Dịch, chính có một đạo đại môn rất rõ ràng. Đại môn cao khoảng bảy tám mét, độ rộng đã ngoài ba thước. Phản xạ quang mang lờ mờ, thoạt nhìn phi thường dày mà kiên cố.

Bốn tầng trước, vô luận là sa mạc tầng thứ nhất, Nham Tương Thế Giới tầng thứ hai, hải vực tầng thứ ba, thậm chí thế giới rừng rậm tầng thứ tư đều là tham chiếu hoàn cảnh tự nhiên của đại lục hiện thực mà kiến tạo ra. Nhưng mà tầng thứ năm này cũng khác biệt rất lớn. Điều này làm cho tất cả mọi người không khỏi có chút thất thần.

- Tất cả mọi người cẩn thận một chút, tầng thứ năm đã là một tầng cuối cùng. Nhất định cũng là một tầng hung hiểm nhất!

Trương Diệc Vũ trầm giọng nói rằng.

168. Chương 233: Tầng Thứ Năm! Ngũ Hành Mạnh Nhất!

Mọi người nghe vậy trong mắt đều lộ ra quang mang khẩn trương, âm thầm ngưng thần đề phòng, sau đó, đoàn người hướng phía đại môn đi đến.

Trương Diệc Vũ khẽ đụng vào đại môn một cái, chỉ nghe một trận tiếng ma sát trầm thấp nhất thời vang lên! Tất cả mọi người không khỏi bị doạ nhảy dựng, chợt thấy đại môn chậm rãi mở sang hai bên, lộ ra cảnh vật phía sau.

Khiến mọi người có chút nghi hoặc là, sau khi đại môn mở ra, tràng cảnh hiện ra vẫn là một gian phòng trống rỗng. Nếu như nói cùng gian phòng thứ nhất có gì khác nhau, đại khái cũng chính là không gian so với phòng thứ nhất lớn hơn nhiều. Một cánh cửa cũng màu vàng đang ở trước mặt mọi người.

Khi quan sát phòng thứ nhất này nửa ngày, lại cũng không có nhìn ra cái gì không thích hợp. Nhưng Trương Diệc Vũ lại vẫn là nhíu mày nhắc nhở một câu:

- Tất cả mọi người cẩn thận một chút!

Nói rồi, lập tức đi vào.

Mọi người vừa thấy Trương Diệc Vũ đi vào, lập tức cũng đều đi vào theo. Đi vào sau cùng là tên chiến sĩ lạ mặt của Tông Phạm mà Lâm Dịch cũng không biết lúc hắn còn ở học viện, lại một trận tiếng ma sát trầm thấp đột nhiên ở phía sau mọi người vang lên! Mọi người nhất thời kinh hãi quay đầu lại, lại phát hiện nguyên lai là đại môn dĩ nhiên chậm rãi đóng lại.

Mọi người không khỏi thở ra một hơi.

Chính vào lúc này, đột nhiên một trận gió mạnh xuất hiện bên tai Lâm Dịch! Lâm Dịch hầu như nghĩ cũng không thèm nghĩ, thân thể nhất thời tựa như nghiêng theo bản năng! Chỉ nghe đinh một tiếng kim chúc va chạm, liền thấy một thanh kim chúc đạo nhận từ bên cạnh hắn sát qua, đánh lên trên tường!

- Mọi người cẩn thận!

Trên thực tế, Lâm Dịch vừa mới tránh né, tất cả mọi người đã phản ứng lại! Lập tức tử mang đại thịnh! Tất cả mọi người phá vỡ Kinh Môn bởi vì sự tình bộc phát đột ngột, mọi người thậm chí ngay cả là từ địa phương nào bắn qua kim chúc đao nhận cũng không biết rõ ràng!

Đột nhiên, không gian xung quanh xảy ra một trận vặn vẹo, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, chỗ góc tường từ bên trong đột nhiên hiện ra hơn hai mươi đạo thân ảnh, đem mọi người vây quanh bên trong!

- Là Kim hệ ma thú!

Khải Hi nhất thời kinh hô!

Kim hệ ma thú. Tồn tại đặc thù nhất cũng là mạnh nhất trong ma thú.

Sở dĩ nói chúng là tồn tại đặc thù nhất là bởi vì đến nay tất cả mọi người trên đại lục còn không rõ ràng lắm, những ma thú này rốt cuộc nên quy về loại nào. Rốt cuộc chúng chỉ là đồ vật kim chúc có thể hành động hay là có sinh mệnh đây?

Nói là vật, nhưng chúng có thể hành động, thậm chí cũng có thể bị người giết chết. Khi nói chúng là sinh mệnh, nhưng thân thể hoàn toàn là do kim chúc cấu thành. Trên người ma thú bình thường thiếu tay, thiếu chân có thể coi là thương thế trí mạng. Nhưng đối với chúng mà nói, cũng không ảnh hưởng toàn cục. Nếu như chúng là sinh mệnh thể, như vậy không thể nghi ngờ, chúng chính là sinh mệnh lực cường hoành nhất trong sinh mệnh lực. Ngoại trừ đầu bị chém đứt, bằng không, chúng có thể xưng là bất tử!

Ngay cả Kim hệ ma thú cấp thấp nhất, cũng là Thất cấp! Bởi vậy có thể thấy được Kim hệ ma thú mạnh mẽ! Đây cũng là nguyên nhân vì sao Kim hệ dị năng lại trở thành đứng đầu Ngũ Hành!

Không nghĩ tới mới tiến nhập này, liền lập tức gặp phải ma thú, hơn nữa còn là ma thú một hệ mạnh nhất trong Ngũ Hành, càng bá đạo hơn nữa đó là một lần xuất hiện hơn hai mươi tên! Sắc mặt mọi người nhất thời đều trở nên có chút kho coi.

Mà vào lúc này, Kim hệ ma thú tấn công đến!

Hai mươi đạo kim sắc thân ảnh nhất thời hướng phía mọi người lao qua! Mọi người thấy thế, liền thủ thế sẵn sàng nghênh đón! Trong lúc nhất thời, âm thanh đánh nhau binh binh bang bang tràn ngập cả gian phòng.

Mỗi một đầu Kim hệ ma thú, ngoại trừ là Dị Năng Giả cường đại ra, thì nó chính là một chiến sĩ cường đại! Thân thể chúng do kim chúc cấu thành khiến chúng có lực phòng ngự rất mạnh cùng với tốc độ cực nhanh! Thất cấp Kim hệ ma thú có thể nói hoàn toàn ăn được Thất cấp chiến sĩ! Trong lúc nhất thời, mọi người cư nhiên bị hơn hai mươi đầu Kim hệ ma thú này gắt gao áp chế! Trên tay những Kim hệ ma thú này, tất cả đều cầm đao nhận, mọi người ngoại trừ nỗ lực chống đỡ, căn bản không có dư địa hoàn thủ.

- Lâm Dịch! Lĩnh vực!

Trương Diệc Vũ đột nhiên rống lên! Lâm Dịch nhất thời phản ứng lại, tinh lam sắc lĩnh vực nhất thời bao trùm cả không gian cũng không lớn này! Những Kim hệ ma thú còn không chưa có phản ứng gì, một tầng thủy màng xuất hiện, nhất thời hạn chế hành động của chúng!

Nhưng mà những Kim chúc ma thú này cũng không cần hô hấp, trên người chúng càng không có lấy nửa giọt huyết dịch! Lĩnh vực của Lâm Dịch tại trước mặt những Kim hệ ma thú này, ngoại trừ hạn chế hành động của chúng, tựa hồ cũng không còn tác dụng nào khác!

Chỉ thấy những ma thú kia đang giãy dụa kịch liệt vài cái không có kết quả, trên người chúng nhất thời bắt đầu lóe ra kim sắc quang mang!

Sắc mặt Lâm Dịch nhất thời đại biến! Phải biết rằng, những gia hỏa kia tất cả đều là Thất cấp! Đồng thời bộc phát ra lực lượng tuyệt đối có thể để lĩnh vực trong khoảnh khắc nghiền nát sạch a!

Chính vào lúc này…

- Nhân lúc này!

Trương Diệc Vũ không biết từ lúc nào đã đem kim chúc đao nhân bắn về phía Lâm Dịch lúc trước bắt được trong tay! Tử sắc quang mang chợt bám vào kim chúc đao nhận! Sau đó mạnh mẽ hướng phía một đầu thân thể tản ra kim sắc quang mang, Kim hệ ma thú bị thủy màng bao vây lấy, không thể nhúc nhích chém tới cổ.

Bang một tiếng thanh thúy vang lên, đao nhận nhất thời từ trên cổ Kim hệ ma thú chợt lóe mà qua! Mà quang mang trên người đầu ma thú kia nhất thời ảm đạm xuống, bao vấy lấy thân thể hắn, thủy màng liền biến mất không thấy đâu!

Trương Diệc Vũ cũng không dừng lại chút nào, theo quán tính chém một cái, tay phải quay ngược, đao nhận bám vào tử sắc năng lượng lại chợt lóe qua cổ một đầu ma thú khác. Tất cả hành động tựa như nước chảy mây bay, lưu loát sinh động, không kéo dài chút nào!

169. Chương 234-235: Suy Đoán!

Mọi người vừa thấy, nhất thời phản ứng lại! Bằng tốc độ rất nhanh nhặt lên đao nhận từ trên người ma thú bị Trương Diệc Vũ trảm xuống, tử sắc năng lượng chợt phóng, hướng phía Kim hệ ma thú đang không thể hành động chém tới!

Nhưng mà tốc độ mọi người mặc dù nhanh, nhưng có nhanh cũng không nhanh bằng những ma thú này bạo phát! Khi còn chém giết năm sáu đầu ma thú, trên người chúng nhất thời bạo phóng kim sắc quang mang chói mắt!

Trong mắt Lâm Dịch nhất thời hiện lên một tia hàn mang! Tinh lam sắc lĩnh vực nhất thời thu hồi vào trong cơ thể, so với lực lượng những ma thú này bộc phát ra nhanh hơn một chút! Lĩnh vực không hề tổn hại chút nào!

Không có công kích đến lĩnh vực, nhưng những ma thú này bộc phát ra kim sắc quang mang cũng có hiệu quả công kích thực thể! Mọi người nhất thời ngay cả con mắt cũng không dám nháy một cái, đao nhận trong tay cấp bách huy vũ, phát ra tiếng đinh đang không ngừng bên tai!

Nhưng còn có mấy người không có đao nhận, nhất thời kêu thảm một tiếng té trên mặt đất. Trên người đã máu tươi chảy đầm đìa! Cũng may thực lực bọn họ cũng không yếu! đây đều là bộ vị yếu hại. Tuy rằng thụ thương nghiêm trọng, cũng không mất mạng.

Kim sắc quang mang vừa bạo phát, sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi. Mất đi thủy màng hạn chế, những Kim hệ ma thú này lại lao lên! Nhưng mà còn chưa chờ được mọi người phản ứng lại, tinh lam sắc lĩnh vực lại đại phóng! Trong khoảnh khắc, thủy màng lần thứ hai xuất hiện trên người Kim hệ ma thú còn lại!

Mấy người Trương Diệc Vũ chỉ là hơi sửng sốt, rồi nhanh chóng có phản ứng! Dẫn theo tử sắc đao nhận lượn lờ, trong nháy mắt hiện lên!

Mà lúc này, trên người những Kim hệ ma thú kia mới bắt đầu lóe ra kim sắc quang mang mà thôi!

Bởi vì chừng năm sáu người trên tay có đao nhận. Tốc độ tự nhiên nhanh hơn rất nhiều. Một đợt chém giết này xong. Khi Kim hệ ma thú kim mang lại xuất hiện. Lĩnh vực lần thứ hai biến mất, Kim hệ ma thú đã chỉ còn lại có bảy tám đầu.

Khi kim mang biến mất, tinh lam sắc lĩnh vực lại xuất hiện. Một đầu ma thú cuối cùng ngã vào dưới đao nhận của Trương Tạp. Lâm Dịch lúc này mới thở ra một hơi. Tinh Tinh lĩnh vực hoàn toàn thu hồi trong cơ thể. Cũng may vừa rồi hắn linh cơ khẽ động. Thấy Kim hệ ma thú sử dụng dị năng có một quá trình tụ lực ngắn ngủi, Lâm Dịch liền nghĩ đến phương pháp này. Khi chúng bạo phát, thu hồi lĩnh vực, lĩnh vực tự nhiên cũng sẽ không bị thương. Chờ năng lượng trên người chúng tiêu hao sạch sẽ, khi phóng xuất lĩnh vực, thời gian tụ lực cũng đủ những người khác đem chúng chém giết.

Bất quá còn là vẫn có vài người thụ thương.

Cũng may đều là một ít thương thế nhỏ, Thủy Linh Lung vẫn không có tham dự chiến đấu, lập tức tụ tập ra Thủy Nguyên Tố, giúp bọn hắn trị liệu một chút vết thương. Tuy rằng hiệu quả trị liệu cũng không so

được với hiệu quả trị liệu trong lĩnh vực thủy màng của Lâm Dịch. Nhưng cuối cùng cũng không chảy máu, đau đớn cũng giảm bớt rất nhiều. Bất quá lo lắng đến chiến đấu phía sau, mọi người lại cũng không dám để Lâm Dịch giúp bọn hắn chữa thương. Lúc đầu Lâm Dịch giúp Thủy Linh Lung và Thư Mộng chữa thương, tất cả mọi người là thấy được.. Hiệu quả tốt bất ngờ, nhưng Lâm Dịch tiêu hao thực sự không nhẹ. Trải qua chiến đầu ngắn ngủi, mọi người rất rõ ràng tầm quan trọng lúc này của Lâm Dịch! Mất đi lực lượng lĩnh vực của Lâm Dịch phụ trợ, chỉ sợ mọi người phía sau đều phải ở lại nơi này.

- Hô! Lần này, lại phiền Lâm Dịch…

Tên chiến sĩ Lý gia kia khẽ thở một hơi, sau đó cảm kích nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch cũng lắc đầu, không nói gì.

Trương Diệc Vũ gật đầu với Lâm Dịch, sau đó mới trầm giọng nói:

- Bốn tầng ma thú xuất hiện không có chút dấu hiệu. Cùng bốn tầng trước hoàn toàn khác nhau. Ta phỏng chừng, con đường phía trước còn rất nhiều trận chiến đấu đang đợi chúng ta, tất cả mọi người phải cẩn thận một chút. Ở đây là kim chúc không gian, phỏng chừng phía sau tất cả đều là Kim hệ ma thú. Thậm chí có khả năng xuất hiện Bát cấp kim chúc ma thú. Mọi người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đến nơi đây, chúng ta đã không có đường lui.

Mọi người nghe vậy đều là rùng mình trong lòng! Thần sắc không khỏi nghiêm túc thêm. Đúng như Trương Diệc Vũ nói, bọn họ đã không có đường lui.

- Mang theo những thanh kim chúc đao nhận này đi, phía sau khẳng định dùng đến. Chỉ dùng tay mà nói là không cách nào giết chết những Kim hệ ma thú này.

Trương Diệc Vũ chính sắc nói rằng.

Mọi người nghe vậy, người không có đao nhận, nhất thời cúi đầu nhìn lại, muốn tìm cho mình một thanh.

- Di?

Một gã Tông Phạm Tông Phạm đột nhiên kinh nghi kêu lên. Tất cả mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại hắn.

- Thế nào?

Diệp Khai hỏi.

- Các ngươi nhìn kìa!

Người nọ chạy đến bên cạnh thi thể một đầu Kim hệ ma thú. Chỉ thấy tại bên cạnh thi thể Kim hệ ma thú, xuất hiện một vật bị kim sắc quang mang bao vây lấy. Sau một lát, kim sắc quang mang biến mất, xuất hiện trên mặt đất là một quyển sách.

Người nọ đem sách cầm lấy, thì thào nói:

- Phá Môn Ấn Ký.

- Cái gì?

Lúc này Trương Diệc Vũ chạy tới bên cạnh hắn. Người nọ liền đem sách đưa cho Trương Diệc Vũ, nói:

- Sách này tên là Phá Môn Ấn Ký.

Trương Diệc Vũ nhíu mày đem sách mở ra, tùy ý lẩm bẩm một chút, khi giở đến tờ cuối, nhãn thần ngưng lại! Bên trên có viết bốn chữ lớn “Khai Môn ấn ký”!

Rất nhanh nhìn một lần, so với “Khai Môn ấn ký” trong đầu cư nhiên không kém chút nào.

Đây là có chuyện gì?

Trương Diệc Vũ nhất thời nhíu mày tự hỏi.

- Mọi ngươi! Ở đây!

Thanh âm của Khải Hi khiến mọi người lại kinh hãi một chút. Chỉ thấy hắn từ bên cạnh một đầu Kim hệ ma thú khác, cũng nhặt được đồ vật như vậy. Chỉ là không phải sách, mà là một bình nhỏ. Chỉ thấy trên bình nhỏ có viết bốn từ lớn "Thiết Tê huyết dịch".

- Thiết Tê huyết dịch? Chẳng lẽ là huyết dịch của Thiết Giáp Tê Ngưu?

Khải Hi lầm bẩm nhìn dòng chữ trên cái bình nhỏ, nhíu mày suy nghĩ. Đột nhiên trợn trừng mắt hoảng sợ nói:

- Thiết Giáp Tê Ngưu, Siêu giai cửu cấp ma thú! Thổ hệ ma thú thuộc họ tê ngưu.

Tất cả mọi người có chút không kịp phản ứng. Huyết dịch của Siêu giai cửu cấp ma thú, chẳng phải là mỗi tầng chỉ xuất hiện một bình sao?

Đột nhiên, mọi người không khỏi tỉ mỉ tìm kiếm trên thân thể những ma thú này một chút. Cư nhiên phát hiện hơn mười loại đồ vật! Nhưng bọn hắn lại nhớ kỹ, trước khi bọn họ tiến đến ở đây thì đều là trống trơn thậm chí họ còn có thể nhìn thấy bóng của mình được phản xạ ra, đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Trong hơn mười loại sự vật này, có vài bình là huyết dịch của các loại Siêu giai cửu cấp ma thú, cùng với kỹ xảo thể thuật cao đoạn Thậm chí còn có một thanh trường kiếm và một thanh khoái đao! Nhìn trường kiếm và khoái đao lóe ra hàn mang, không khó tưởng tượng đây là hai thanh thần binh chém sắt như chém bùn!

- Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Trương Tạp nhíu mày nghi hoặc hỏi.

Trương Diệc Vũ khẽ nhíu mày. Trong tay nắm bản Phá Môn Ấn Ký kia, bộ dáng tựa như có chút suy nghĩ. Sau đó chậm rãi gật đầu nói:

- Đây có thể là đồ vật của những cường giả Thượng Cổ thời đại kia đi!

Mọi người nghe vậy cũng không nhịn được hướng hắn nhìn lại.

Trương Diệc Vũ ngẩng đầu liếc mắt nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Còn nhớ tầng thứ nhất, thấy những bạch cốt kia, chúng ta suy đoán thế nào không? Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, chúng ta suy đoán hẳn là chính xác.

Mọi người nhất thời nhớ tới những truyền thuyết về Mạn Vân Sơn Mạch từ Thượng Cổ lưu truyền tới nay, nhất thời đều có chút hiểu được. Thử nghĩ, ngày đó Mạn Vân Sơn Mạch là nhạc viên của Siêu giai cửu cấp ma thú! Người không có nửa điểm thực lực, sao có thể dám đơn giản tiếp cận nơi này? Do đó, có thể chết ở chỗ này. Từ một phương diện nào đó mà nói, cũng là chứng minh những người này tại lúc đó hẳn là đều đối với thực lực của mình phi thường tự tin.

Mà đồ vật trên người những cường giả này sao lại kém cho được? Huyết dịch của những Siêu giai cửu cấp ma thú, nói không chừng chính là bọn họ ở bên ngoài Mạn Vân Sơn Mạch hoặc địa phương nào khác đánh chết Siêu giai cửu cấp ma thú lấy ra. Sau đó lại mang trên người. Ai biết cuối cùng lại chết tại Mạn Vân Sơn Mạch. Bởi vì một ít nguyên nhân mà mọi người đến giờ vẫn không biết được, những cường giả này cùng đồ vật bọn hắn mang theo trên người đều bị nhiếp vào Ma Nguyên Động Quật.

- Thảo nào ngày đó hiệu trưởng nói thần bí như vậy. Nhìn mấy thứ mấy đồ vật này, e ngày trước hắn cũng tiến đến ở đây rồi?

Lâm Dịch nhất thời liên tưởng đến lời nói của Lạp Cổ Kỳ đối với hắn khi đó, có chút hiểu được.

Lạp Cổ Kỳ tự nhiên là đã từng tới đây, đó là vào ba trăm năm trước.

- Nói như vậy, mấy thứ này đều là di vật những cường giả kia lưu lại?

Thủy Linh Lung nhíu mày nói.

Trương Diệc Vũ nhẹ nhàng gật đầu:

- Nếu như suy đoán không có sai, vậy hẳn là như thế này.

Mọi người nghe vậy cũng không nhịn được gật đầu. Suy đoán này thoạt nhìn có chút kỳ lạ. Dù sao Ma Nguyên Động Quật sao có thể tự động thu lấy thi thể và di vật của những cường giả kia? Nhưng trên thực tế, đây lại là hợp lý nhất, bởi vì chỉ có như vậy, mới giải thích số bạch cốt kinh người bị phát hiện trong sa mạc tầng thứ nhất kia. Cùng với nguyên nhân xuất hiện vật phẩm trong gian phòng kim chúc này. Biết bọn họ hiện nay biết nói điều kiện, như vậy suy đoán không thể nghi ngờ là hợp lý nhất.

- Mặc kệ cái gì, mọi người nghỉ ngơi một hồi. Chúng ta liền xuất phát đi!

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lang Sa nhàn nhạt vang lên. Mọi người nhất thời từ trong trầm tư giật mình tỉnh giấc. Sau đó ánh mắt cũng không nhịn được tập trung lên phía sau đại môn. Không biết phía sau đại môn này, gặp phải cái gì?

Lập tức tất cả mọi người không khỏi gắt gao nắm chặt đao nhận trong tay. Mà Lâm Dịch lại là đem thanh khoái đao dài chừng một mét ba, rộng cỡ bàn tay này nắm trong tay. Đồ vật khác đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng gì. Bởi vì chỗ này cũng không có huyết dịch của Thủy hệ Siêu giai cửu cấp ma thú.

Lại hơi chút một hồi một hồi, Lâm Dịch đẩy ra đạo đại môn thứ hai.

Bất ngờ hơn là phía sau cánh cửa thứ hai cũng không phải là một gian phòng. Mà là một hành lang cực kỳ dài! Trên hành lang kim mang phóng ra bốn phía. rộng khoảng bốn mét vẫn trực tiếp lan tràn ra. Lại cũng không biết thông đến địa phương nào.

Tất cả mọi người gắt gao nắm đao nhận trong tay, hít sâu một hơi, đi vào.

Trong tiếng kẽo kẹt, khi mọi người đi vào hành lang, đại môn tự động đóng lại, mọi người lập tức ngưng thần đề phòng, cùng đợi ma thú có thể xuất hiện.

Ngoài dự liệu của mọi người, chờ nửa ngày, cũng không có ma thú đột ngột xuất hiện. Sau khi mọi người nhìn nhau, Trương Diệc Vũ nói:

- Chỉ có thể đi một bước tính một bước. Lập tức, mọi người cẩn thận đề phòng, hướng hành lang kia đi tới.

Tiếng bước chân vang lên tại bốn phía trên vách tường kim chúc, có vẻ cực kỳ rõ ràng. Hành lang này không biết dài bao nhiêu. Liếc mắt nhìn lại căn bản không nhìn thấy điểm cuối cùng. Một mảnh im ắng, ngoài tiếng bước chân ra, không còn âm thanh khác nữa.

Nhưng mà mọi người cũng không dám chậm trễ, vẫn là chậm rãi bước đi, con mắt gắt gao nhìn quét khắp nơi.

Dưới tốc độ này, mọi người đi một chút lại nghỉ. Dùng thời gian gần một ngày, cuối hành lang, một đạo kim sắc đại môn xuất hiên tại mặt đất phía trước mọi người.

- Mọi người cẩn thận một chút.

Sau khi tiến vào hành lang, không còn gặp phải ma thú nữa. Mọi người lúc này đã minh bạch trong hành lang là tương đối an toàn. Lúc này xuất hiện đại môn hầu như cũng ý nghĩa chiến đấu thật sự sắp bắt đầu.

Lập tức hít sâu một hơi, Lâm Dịch đẩy đại môn ra.

Trước hết lọt vào trong tầm mắt là một mặt cánh cửa không gian truyền tống tản ra ngân mang nhu hòa! Con mắt Lâm Dịch nhất thời sáng ngời! Nhưng chợt ánh mắt gắt gao nhìn lại bốn phía. Bởi cánh cửa không gian truyền tống xuất hiện, tiêu chí mọi người đến một tầng này, đồng thời cũng chứng tỏ một hồi đại chiến sắp xảy ra! Cái này là một trận đánh cuối cùng của mọi người ở trong Ma Nguyên Động Quật!

170. Chương 236-237: Kim Chúc Không Gian.

- Hô! Vào đi thôi!

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó cất bước đi vào đại môn!

Trong tiếng kẽo kẹt, đại môn chậm rãi đóng chặt. Vị trí chính giữa gian phòng, cánh cửa không gian truyền tống tản ra ngân sắc quang mang nhu hòa. Bốn phía cực tĩnh, trừ tiếng hít thở khẩn trương của mấy người Lâm Dịch ra không còn thanh âm nào khác nữa.

Nhưng mà bọn họ cũng không có đi qua cánh cửa không gian truyền tống. Căn cứ kinh nghiệm mấy tầng trước, bọn họ biết trước khi oanh giết chết thú canh cửa bên trong, cánh cửa không gian truyền tống là không có cách nào sử dụng.

Tất cả mọi người có chút khẩn trương, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm bốn phía, tay cầm đao nhận bởi vì dùng sức, hiện ra những đường gân xanh dày đặc.

- Hưu!

Một thanh âm cực kỳ nhỏ vang lên. Nhưng mà vẫn khiến mọi người nhất thời cả kinh. Đứng ở phía trước mọi người, Lâm Dịch càng lập tức phản ứng lại! Trong tay cầm khoái đao nhất thời mạnh mẽ giơ lên, đón đỡ trước mặt. Chỉ nghe định một tiếng vang nhỏ, trên tay nhất thời truyền đến một cổ lực đạo thật lớn! Một thanh kim chúc đao nhận ngắn, mỏng theo tiếng va chạm liền rơi xuống, trên mặt đất lại truyền đến một tiếng đinh thanh thúy vang lên!

- Mọi người cẩn thận!

Lâm Dịch nhất thời hô lên. Đồng thời ánh mắt gao gao nhìn về phía trước. Nhưng mà ở trước mặt mọi người vẫn là bức tương kim chúc kia, căn bản không có bất kỳ ma thú hay thân nào khác! Bốn phía vẫn tĩnh đến đáng sợ!

- Hưu!

Lại một thanh âm rất nhỏ vang lên. Nhưng lần này, lại là ở phía sau Lâm Dịch! Hắn nhất thời quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Khai cầm đao nhận mạnh mẽ vung tay lên, đinh một tiếng vang nhỏ, lại một tanh đao nhận bị đánh rơi xuống. Nhưng mà, thân ảnh ma thú vẫn không có phát hiện!

- Mọi người cẩn thận! Ma thú trong phòng này có thể dung nhập trong tường!

Trương Diệc Vũ trước hết phản ứng lại, nhất thời hô to! Mọi người hiểu được, đồng thời lộ ra biểu tình kinh hãi? Dung nhập vào trong tường?

Phảng phất là vì chứng minh lời nói của Trương Diệc Vũ, Lâm Dịch rõ ràng thấy trong tường đột nhiên hiện lên một đạo thân ảnh, chợt, lại một tiếng hưu nhẹ vang lên! Nhưng mà sau khi thân ảnh phóng xuất đao nhận, lại lập tức biến mất trên tường, phảng phất như chưa từng xuất hiện!

Lang Sa phất tay đánh rơi đao nhận, cũng không khỏi nhíu mày:

- Chúng đang làm cái gì? Lẽ nào chúng cho rằng như vậy là có thể giết được chúng ta sao?

Tất cả mọi người không khỏi nhíu mày, nhưng cũng là nghi hoặc không ngớt. Ma thú này đến tột cùng đang làm cái gì?

Đánh lén cứ như vậy duy trì liên tục, thỉnh thoảng lại từ bốn phương tám hướng có đao nhận cực kỳ mỏng công tới mọi người. Nhưng mọi người cũng không có trầm tĩnh lại. Đánh lén như vậy căn bản là không có ý nghĩa.

- Không bằng, chúng ta tiến nhập cánh cửa không gian truyền tống thử xem? Cũng đã nửa ngày rồi, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Đánh lén duy trì liên tục khoảng một giờ, tuy rằng thực sự có chút không nhịn được nói. Đánh lén như vậy tuy rằng không có hiệu quả gì, nhưng vẫn khiến tinh thần lực của mọi người đều ở vào một loại cực kỳ khẩn trương. Trong thời gian ngắn còn không có gì nhưng một lúc sau, vẫn khiến người ta khó có thể kiên trì.

Nghe được Khải Hi đề nghị, mọi người cũng đều gật đầu. Cứ ở đây mà giằng co như vậy, xác thực không phải biện pháp tốt. Phải biết rằng, bọn họ cũng không so được với những Kim hệ ma thú kia. Ma thú không biết mệt, nhưng bọn họ là thân thể huyết nhục, chung quy cũng sẽ có lúc mệt mỏi. Hơn nữa đến lúc này, bọn họ thậm chí ngay cả Kim hệ ma thú đánh lén mình là cái gì đều không rõ ràng lắm! Rốt cuộc một tầng này có phải là cũng giống như tầng thứ hai? Ở đây không có Bát cấp ma thú?

Đương nhiên, mọi người đối với loại suy nghĩ này vẫn là giữ thái độ không lạc quan. Dù sao, tuy rằng bọn họ chưa gặp phải nguy hiểm tầng này, thế nhưng là một tầng cuối cùng trong Ma Nguyên Động Quật! Nếu như nói tầng này cũng không có Bát cấp ma thú, vậy cũng có chút khó có thể tin được rồi.

Lập tức mọi người kết thành một vòng cẩn thận đề phòng đánh lén tùy thời có thể từ bốn phương tám hướng ập đến. Một bên hướng phía cánh cửa không gian truyền tống di động tới.

Mà những ma thú kia tựa hồ không chút khẩn trương, mọi người tiếp cận cánh cửa không gian truyền tống, tần suất đánh lén cũng không có nhanh hơn, vẫn là thỉnh thoảng phát ra một hai đạo công kích. Loại tình huống này khiến tất cả mọi người đang ngùn ngụt ý chí chiến đấu không khỏi có chút cảm giác tức nghẹn. Vốn tưởng rằng sẽ đối mặt với một hồi khổ chiến! Không nghĩ tới là sẽ gặp một loại tình huống như thế này. Chiến đấu kịch liệt trong tưởng tượng không có xuất hiện, ngược lại là loại bộ dáng không nóng không lạnh này thực sự khiến tâm lý mọi người ngược lại có chút khó chịu.

Rốt cục đi tới trước cánh cửa không gian truyền tống, ngân sắc quang mang nhu hòa đã có thể đụng tới.

Lâm Dịch thử đưa tay qua, quả nhiên, một đạo đạo kim sắc quang mang chợt phát sáng. Một cổ cự lực nhất thời bắn ngược đến trên tay Lâm Dịch! Lực lượng to lớn đủ để tay của Lâm Dịch cũng không nhịn được có chút tê dại! Nhanh chóng thu tay phải về, Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Không được!

Trong lúc nhất thời, mọi người không có biện pháp khác. Dĩ nhiên cứ như vậy lấy phương thức này cùng những Kim hệ ma thú giằng co.

Lại qua một đoạn thời gian, Trương Diệc Vũ vẫn cau mày suy nghĩ, trong mắt đột nhiên hiện lên tia tinh mang nói:

- Có thể là phải đem những ma thú này đánh chết hết trước không? Ma thú canh cửa ở tầng này mới có thể hiện thân?

Mọi người nghe vậy con mắt nhất thời sáng ngời!

- Rất có thể!

Lâm Dịch tán thành gật đầu nói:

- Bằng không, không có lý do để thú canh cửa vẫn không hiện ra.

Tất cả mọi người tán thành gật đầu. Nhưng mà vấn đề xuất hiện, làm thế nào đánh chết chúng đây?

- Nhưng chúng đều dung nhập đến bên trong bức tường kim chúc, làm sao giết bọn chúng đây?

Khải Hi nhíu mày suy nghĩ. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người rơi vào trầm tư. Bốn phía đánh lén vẫn có tần suất như cũ. Thời gian dài, mọi người lúc này đã không cần lại tận lực chú ý, là có thể đem những đao nhận kia nhất nhất đánh rơi.

Lâm Dịch chau mày. Hai mắt nhìn bức tường kim chúc bốn phía. Những kẻ đánh lén này, tất cả đều nấp bên trong tường, cụ thể có bao nhiêu cũng không nói rõ được. Hơn nữa gian phòng này không gian cực lớn, lấy lĩnh vực của Lâm Dịch căn bản không thể bao trùm toàn bộ. Huống hồ, những bức tường kim chúc này tựa hồ có một cổ lực lượng thần bí, không có biện pháp xuyên thấu vào. Cho dù là lĩnh vực cũng đủ bao trùm cả không gian cũng là không có chút tác dụng.

- Làm sao bây giờ? Bọn quái đản kia vừa đánh lén liền dung nhập bên trong bức tường, tốc độ nhanh kinh người, căn bản không có thời gian đánh chết chúng. Làm sao bây giờ đây?

Lâm Dịch nhíu mày càng chặt, cũng không nghĩ ra được biện pháp gì.

Lại một đạo thân ảnh lóe ra, bắn ra một đạo đao nhân. Trong lòng Lâm Dịch đột nhiên khẽ động! Trốn ở bên trong tường? Nếu như có thể đem chúng bức ra, sự tình liền tốt rồi.

Con ngươi xoay chuyển nhanh chóng, đột nhiên một suy nghĩ xuất hiện trong đầu Lâm Dịch.

- Tuy rằng không biết có thể thành công hay không, nhưng chung quy so với tiếp tục giằng co như vậy tốt hơn nhiều!

Suy nghĩ này có thể thành công hay không, Lâm Dịch cũng không dám xác định, nhưng tốt xấu gì cũng muốn thử một lần.

Chỉ nghe Lâm Dịch đột nhiên quay đầu nói với Thư Mộng đang trong vòng bảo hộ, nói:

- Mộng nhi, lấy lực lượng của ngươi có thể đem những bức tường này hòa tan hết hay không?

Thư Mộng cũng đang suy nghĩ, nghe vậy sửng sốt, chợt chăm chú nhìn bốn phía, khẽ nhíu mày nói:

- Ngươi muốn đem những bức tường này hòa tan hết? Nhưng chúng cụ thể dày cỡ nào, ta cũng không biết. Ta cũng không dám bảo chứng.

- Nói cách khác, những bức tường này, ngươi có thể hòa tan hết chúng không?

Lâm Dịch nhướng mày sau đó hỏi.

Thư Mộng cười cười, cũng không nói nữa, trực tiếp từ trên mặt đất nhặt lên một thanh đao nhận. Chỉ thấy ánh mắt nàng hơi ngưng lại, đột nhiên, một ngọn lửa nhất thời xuất hiện trên ngón tay nàng. Xoay chuyển vài cái, ngọn lửa hồng sắc biến thành lam sắc, lam sắc lại biến thành tử sắc, cuối cùng biến thành bạch sắc nóng chảy. Chợt tay kia đem đao nhận đưa tới ngọn lửa. Bất quá một giây đồng hồ sau, nhất thời biến thành kim chúc dịch thể chảy ra, tách vài tiếng rơi xuống mặt đất. Khi chạm tới mặt đất, liền nguội đi, biến thành một khối sắt nhỏ.

Lâm Dịch nhất thời sững người, chợt nghe Thư Mộng nói:

- Kim chúc khi đạt được nhiệt độ 1535 độ sẽ bị nóng chảy. Mà nhiệt độ Sí Viêm của ta đã đạt được hơn 3000 độ, lấy năng lực hiện nay của ta, không nói đem những bức tường kim chúc này hoàn toàn làm nóng chảy thành dịch thể, ít nhất cũng có thể nóng chảy mấy thước. Bất quá, cần một khoảng thời gian để tụ tập năng lượng. Ở đây Hỏa Nguyên Tố cũng không nhiều.

Nhãn thần Lâm Dịch vừa ngưng, gật đầu nói:

- Được, vậy ngươi tụ tập năng lượng, ta thay ngươi che chở.

Thư Mộng nghe vậy gật đầu. Lập tức nhắm mắt lại, mà lĩnh vực của Lâm Dịch cũng vào lúc này phóng xuất, đem Thư Mộng hoàn toàn bao vây ở bên trong. Tuy rằng là Thủy hệ lĩnh vực, nhưng làm chủ nhân lĩnh vực, Lâm Dịch tự nhiên là có thể khống chế Thủy Nguyên Tố trong lĩnh vực sẽ không quấy rầy đến Thư Mộng. Dù sao thủy cũng khắc hỏa.

Thư Mộng khép hờ đôi mắt, bắt đầu tụ tập lực lượng. Dần dần, một ít hồng sắc quang điểm xuất hiện bên cạnh nàng. Dần dần, càng lúc càng thịnh…

Mọi người vẫn nghe Thư Mộng cùng Lâm Dịch nói chuyện với nhau. Lúc này Khải Hi hỏi:

- Lâm Dịch, ngươi dự định làm sao bây giờ?

Lâm Dịch lắc đầu nói:

- Không nhất định có thể thành công, nhưng chung quy so với việc không làm cái gì cũng còn tốt hơn một chút. Hiện tại mọi người ở xung quanh bảo vệ Mộng nhi. Chờ nàng tụ tập đủ lực lượng, mọi người lập tức đến bên cạnh ta, biết không?

Mọi người nghe vậy đều gật đầu cũng cách Thư Mộng hơi xa một chút.

Chỉ thấy lúc này trên thân thể Thư Mộng đã sớm toát ra một tầng hồng sắc hỏa diễm! Nhiệt độ cực cao, khiến không gian trong lĩnh vực của Lâm Dịch có chút hơi vặn vẹo. Thư Mộng khẽ nhíu chặt mày lại, tựa hồ đang cố gắng dùng sức.

Dần dần, hồng sắc biến thành lam sắc, lam sắc biến thành tử sắc. Cuối cùng chỉ nghe ầm một tiếng nổ vang. Một cổ khí tức kịch liệt mà nóng rực nhất thời từ trong lĩnh vực của Lâm Dịch phóng xuất! Kình khí cường đại nhất thời khiến mọi người biến sắc! Mà lúc này, không gian xung quanh Thư Mộng đã sớm hoàn

toàn vặn vẹo, phát ra âm hưởng ba ba! Lúc này bên ngoài thân thể Thư Mộng toát ra bạch sắc hỏa diễm hung mãnh! Đem cả người nàng hoàn toàn bao vây bên trong.

Con mắt Thư Mộng đột nhiên mở ra, lúc này con mắt của nàng sớm đã biến thành một loại hồng sắc.

- Tốt!

Nghe được lời nói của Thư Mộng..., ánh mắt Lâm Dịch ngưng lại, lập tức hô:

- Mọi người tới đây.

Mọi người nghe vậy không dám chậm trễ, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất nhảy đến bên người Lâm Dịch, hào quang tinh sắc của lĩnh vực bỗng nhiên đại thịnh đem mọi người chung quanh Lâm Dịch bao bọc lại bên trong...mà đồng thời, thân thể Thư Mộng để lộ ngoài hào quang của lĩnh vực, cũng trôi lơ lửng trên không trung.

Trong một chớp mắt khi thân thể của Thư Mộng để lộ ngoài không khí, không gian chung quanh lập tức vặn vẹo kịch liệt, ngọn lửa ngay lập tức đem sàn nhà bằng kim loại dưới chân Thư Mộng nung ra vài cái hố... Mà kim loại bên trong, sớm đã biến thành chất lỏng.

Tất cả mọi người không khỏi chăm chú nhìn vào Thư Mộng. Chỉ thấy Thư Mộng đột nhiên mạnh mẽ hét lớn một tiếng, hỏa diễm rừng rực màu trắng vốn chỉ nhảy bên ngoài thân nàng không đến một mét, lập tức mãnh liệt tăng thêm gấp mấy lần bốc lên tới 5 ~6 mét, bộ dạng Thư Mộng từ xa nhìn lại như một Hỏa thần đang cuồng nộ vậy.

Nhiệt độ cao tới hơn ba nghìn độ, tức thì tản ra không gian có đường kính tới vài trăm mét chung quanh, thời gian trôi qua vách tường dần đổi thành màu đỏ... Thời gian dần qua, xuất hiện bọt nước màu vàng...đó chính là biểu hiện của sự nóng chảy.

Đến lúc này, đột nhiên vài thanh âm xoát xoát kịch liệt vang lên... chỉ thấy trong vách tường đột nhiên xuất hiện vài đạo thân ảnh, phóng ra vài lưỡi đao lao thẳng tới chỗ Thư Mộng.

171. Chương 238: "trùm Cuối" Của Ma Nguyên Động Quật.

Nhưng mà, điểm nóng chảy của những lưỡi đao này chỉ có 1535 độ, mà độ nóng bên ngoài thân Thư Mộng, sớm đã vượt ngưỡng 3000 độ, những lưỡi đao này xuyên qua một khu vực nhiệt độ cao như vậy, khi tới gần khu vực bạch sắc hỏa diễm quanh thân Thư Mộng, sớm đã biến thành một đống chất lỏng, những lưỡi đao kia, căn bản là không tới gần người Thư Mộng được.

Trong lĩnh vực của Lâm Dịch, không cảm giác được sức nóng kinh hoàng kia... Thủy hệ vốn là khắc tinh của Hỏa hệ, mà Lâm Dịch và Thư Mộng vốn là cường giả ngang cấp, hơn nữa cường độ lĩnh vực của Lâm Dịch hôm nay là ở trạng thái toàn bộ triển khai. Lập tức liền đem cảm giác nóng rực bên ngoài hoàn toàn bài trừ ở bên ngoài, nhưng theo độ nóng chảy càng ngày càng mạnh, đến vách tường và sàn nhà bằng kim loại cũng bắt đầu chảy thành dịch thể, mọi người cũng không khó tưởng tượng được độ nóng ngoài kia...Chỉ sợ, độ nóng so với thế giới nham thạch ở tầng thứ hai còn cao hơn? Phải hiểu rằng, lực truyền nhiệt của kim loại là rất mạnh, nếu như không có lĩnh vực của Lâm Dịch. Nói không chừng trước khi những kim loại này bắt đầu nóng chảy thì mọi người đã biến thành khối thịt nướng rồi.

Những con kim hệ ma thú kia rốt cuộc cũng không chịu nổi nhiệt độ cao trong vách tường, từ bên trong vọt ra.

Trong mắt Lâm Dịch ngay tức khắc liền hiện lên một vòng tinh quang, chỉ thấy kim hệ ma thú nhảy ra, nhìn chừng hơn hai mươi con. Độ nóng chảy của những con kim hệ ma thú này cao hơn những vách tường kim loại kia. Dưới nhiệt độ 3000, thân thể chúng tuy đều tràn ra quang mang chói mắt, nhưng vẫn không có xuất hiện bộ dạng bị nóng chảy.

- Mọi người mau thừa dịp hiện tại.

Lâm Dịch hét lớn một tiếng liền làm cho mọi người vốn đang ngây ngẩn xem lập tức tỉnh lại, Lâm Dịch điều khiển lĩnh vực bay thẳng tới chỗ một con kim hệ ma thú gần nhất.

Những con ma thú kia hiển nhiên dưới nhiệt độ này đã có chút mơ hồ, đám người Lâm Dịch bay tới vẫn không có chút phản ứng nào. Lập tức liền bị mọi người một đao chặt đứt cổ, tốc độ đám người Lâm Dịch cực nhanh, lượn quanh một vòng, bất quá mới mấy chục giây, những con ma thú kia đã bị chém giết hết.

Lúc này Thư Mộng đã sắp đạt tới cực hạn của mình rồi. Thấy mọi người đã đem toàn bộ ma thú chém giết, liền không kiên trì được nữa. Tức thì bạch sắc hỏa diễm toàn thân nàng liền biến mất…Mà thân thể nàng cũng từ không trung rơi xuống.

Cũng may tốc độ của Lâm Dịch cực nhanh. Thấy tình thế không đúng, lập tức liền vọt tới bên dưới nàng, đem thân thể của nàng bế lên, phải biết, bạch sắc hỏa diễm mặc dù là lực lượng của nàng. Cho nên không làm tổn thương đến nàng, nhưng đám chất lỏng trên mặt đất là đồ thật, nếu như bị dính vào… không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng được hậu quả?

Mà lúc này, Thư Mộng bởi vì lực lượng tiêu hao quá độ, khuôn mặt vô cùng tái nhợt.

- Vất vả cho nàng rồi.

Lâm Dịch cúi đầu nói với Thư Mộng trong ngực.

Thư Mộng nhẹ nhàng lắc đầu. Sau đó cười cười, có chút suy yếu nói:

- Kế tiếp giao cho các ngươi. Ta nghỉ ngơi một chút…

Thấy Lâm Dịch gật đầu, Thư Mộng liền nhắm mắt lại, đã ngủ say.

Lại cúi đầu nhìn Thư Mộng mềm mại trong ngực, Lâm Dịch sửa sang lại đầu tóc của nàng,

- Trước đem nhiệt độ chung quanh giảm xuống,

Trương Diệc Vũ mở miệng nói ra.

Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu, đang muốn sử dụng dị năng thủy hệ làm giảm nhiệt độ chung quanh. Cũng lúc đó, vách tường chung quanh bỗng nhiên kịch liệt chấn động.

- Chuyện gì thế?

Mọi người kinh hô xem xét khắp bốn phía.

Vách tường kim loại kia thật sự là vô cùng dày đặc, tuy bị Thư Mộng làm tan chảy đến mấy mét, nhưng bên trong vẫn như cũ là kim loại, cũng không biết là nó dày đến bao nhiêu. Mà lúc này, vách tường chung quanh bỗng nhiên rung động mãnh liệt giống như là có động đất vậy, tuy đang lơ lửng ở giữa không trung, nhưng nghe âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên chung quanh, sắc mặt mọi người hay vẫn là trở nên khó coi.

- Nhất định là ma thú trông coi tầng này xuất hiện, mọi người nhất định phải cẩn thận.

Trương Diệc Vũ lớn tiếng hô làm mọi người khẩn trương hẳn lên.

Đột nhiên, một luồng sáng màu vàng bỗng nhiên xuất hiện làm mọi người nhất thời không nhìn rõ được, mọi người chỉ cảm thấy con mắt tê rần, liền nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, luồng sáng kia không ngờ chói đến trình độ làm cho mọi người đau mắt.

Nhưng mọi người cũng không phải là người bình thường, ngoại trừ vài tên dị năng giả, những người khác sớm đã tiến hành qua những phương thức huấn luyện cực kì nghiêm khắc đối với thân thể mình, sự khống chế đối với thân thể sớm đã ra khỏi nhận thức của thường nhân, đồng tử co rút vài cái liền điều chỉnh tốt tiêu cự của mắt, thích ứng luồng sáng màu vàng liền nhìn về phía xuất hiện ánh sáng.

Một thân ảnh toàn thân bao phủ bên trong một tầng kim quang xuất hiện ở trong mắt mọi người, cùng lúc đó một cổ uy áp cực kì kịch liệt hung hăng đụng vào ngực mọi người.

- Đây là…

Mọi người kinh hãi há to miệng, uy áp cường đại, rõ ràng có thể làm cho bọn họ xuất hiện cảm giác hít thở không thông.

Xem thân thể kia, rõ ràng cùng nhân loại bình thường không khác biệt lắm. Nhưng mà bởi vì kim quang toàn thân, mọi người căn bản là xem không được rõ ràng, nhưng loại uy áp này, là thật sự tồn tại.

Khi kim quang chợt biến mất, một thân ảnh lơ lửng trên không trung xuất hiện rõ ràng trong mắt mọi người.

- Cửu… cửu cấp ma thú?

Mọi người kinh hãi mở to hai mắt… Tim gần như là ngừng đập luôn.

Lúc trước cũng đã nói rồi. Bát cấp ma thú cùng cửu cấp ma thú, hoàn toàn là một tồn tại ở đẳng cấp khác, giống như là nhân loại bát cấp chiến sĩ cùng thánh cấp chiến sĩ, tương đương với cửu cấp ma thú là thánh cấp chiến sĩ đấy.

Biểu hiện đặc trưng nhất của Thánh cấp, đó là có thể phi hành, thánh cấp bình thường, phi hành giống như là nhân loại bình thường đi bộ vậy. Đây cơ hồ là bản năng, căn bản là không cần ai phải truyền đạt, đạt tới là tự nhiên phi hành được.

Kim hệ ma thú, chắc hẳn là sẽ không phi hành được nhưng mà tồn tại toàn thân bao trùm kim quang trước mặt này, lại không thấy rõ bộ dạng ma thú gì, nhưng là thình lình lơ lửng trên không trung chính là căn cứ chính xác khẳng định nó là cửu cấp ma thú.

172. Chương 239-240: Thánh Cấp Ma Thú Kì Quái.

Trong lòng tất cả mọi người đều nổi lên một cổ tuyệt vọng…Cửu cấp ma thú….Chính là nó đứng nguyên tại chỗ cho mọi người xách đao chém, dùng lực phòng ngự của cửu cấp ma thú, thì cũng chẳng xi nhê gì với nó, trong mọi người mạnh nhất chính là Lâm Dịch, tăng thêm lĩnh vực cùng thể thuật, cũng chỉ là mạnh hơn một chút so với bát cấp chiến sĩ mà thôi, nhưng mà cửu cấp ma thú, cũng tuyệt đối không phải là thứ mà bát cấp chiến sĩ có thể chống lại được.

Cái này, chính là cấp bậc thánh cấp, một tồn tại cường đại a.

Thời gian dần trôi qua, ánh hào quang bao trùm trên người cửu cấp ma thú cũng dần nhạt đi…Lúc này, mọi người mới xem như là thấy rõ bộ dạng của cửu cấp ma thú này.

Lọt vào tầm mắt trước nhất, là một đôi đồng tử màu vàng không có chút tình cảm nào lạnh như băng vậy. Mà toàn thân nó lại có một tầng vây giáp như kim loại vây quanh. Đường cong thân thể của nó cực kì ưu mĩ trôi chảy cứ như là đường cong tự nhiên vậy, chứng tỏ thân thể nó đã đạt tới một mức độ mà thường nhân không thể tưởng được, mà thân thể màu vàng ròng kia…đồng thời cũng nói cho mọi người biết, sức mạnh của thằng này là vô đối. Lực phòng ngự cùng lực lượng của nó, tuyệt đối là kinh khủng, khắp nơi trên thân thể đều là gai nhọn hoắt, cái đuôi tùy ý lắc lư. Ngẫu nhiên nhẹ nhàng hất lên, liền lập tức sinh ra một cổ uy áp cường đại bức áp ra bốn phía, làm cho mọi người đến hô hấp cũng có chút khó khăn…

Trong lúc nhất thời, mọi người kinh hãi há to miệng, lại cùng nó cứ giằng co như vậy mà bắt đầu…thật lâu về sau…

- Ah? Lần này còn nhiều người hơn…

Nó, đột nhiên mở miệng nói chuyện…

Thanh âm của nó cực kì quái dị. Nghe, như là kim loại va chạm sinh ra tạp âm vậy. Nhưng làm cho người ta kì quái là, mọi người nhưng là có thể dễ dàng nghe được nó đang nói cái gì.

Sắc mặt mọi người đều trở nên cực kì khó coi. Mặc dù là Trương Diệc Vũ cùng Lang Sa vốn trấn định nhất trong mọi người, cũng là sắc mặt biến đổi…mọi người lâm vào trạng thái cực kì hoảng sợ, không có ai trả lời câu hỏi của nó.

Tựa hồ là nhìn sự sợ hãi của mọi người, khuôn mặt vốn lạnh như băng kia khẽ nhúc nhích, chợt nghe nó dùng âm thanh chói tai như kim loại va chạm kia nói:

- Các ngươi không cần sợ hãi, chỉ là lần này số người thông qua khảo nghiệm vượt ra ngoài dự đoán của ta, nên ta mới tới xem mà thôi.

Đang khi nói chuyện, tựa hồ muốn biểu hiện là mình có thiện ý, cái khuôn mặt lạnh như băng kia quái dị co quắp vài cái. Nghĩ đến hẳn là cười…Nhưng nụ cười này…thật sự là không chút nào đẹp mắt.

Trên trán mọi ngươi cũng không khỏi chảy ra mồ hôi. Mặc dù đối phương đã tận lực kiềm chế lại uy áp. Thế nhưng cổ khí thế cường giả này, vẫn để cho mọi người cảm nhận được một cổ áp lực cường đại.

Nghe xong lời của nó, mọi người cũng không dám tin hoàn toàn. Nhưng cũng không có biện pháp đối phó nào.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, đè xuống sự sợ hãi trong lòng, mở miệng nói:

- Xin hỏi đại nhân ngài…

Lâm Dịch còn chưa dứt lời, chỉ thấy trong mắt của ma thú kia đột nhiên lóe lên một tia quang mang, thanh âm như kim loại va chạm đã cắt đứt lời Lâm Dịch:

- Lĩnh vực dị năng giả? Ah… Đại lục hiện tại rõ ràng còn có lĩnh vực dị năng giả ngoại trừ Bạch Tiếu Thiên? Ừ…cái này khó trách…lần này các ngươi có thể đến đây nhiều người như vậy, đều là công lao của ngươi?

Mọi người nghe vậy liền ngẩn ra…Đối phương lại biết Bạch Tiếu Thiên? Lại biết rõ thân phận lĩnh vực dị năng giả của Lâm Dịch.

Cái trước còn dễ giải thích. Dù sao cửu cấp ma thú cũng chẳng khác nào là thánh cấp. Mà tiêu chí của thánh cấp chính là trường sinh bất tử. Tại năm tháng dong dài buồn tẻ này, chứng kiến đồ vật, khẳng định là nhiều hơn so với mọi người…Biết rõ lĩnh vực dị năng giả cũng không kì quái. Kì quái là…nó, rõ ràng biết rõ Bạch Tiếu Thiên?

- Đại nhân…ngài, ngài nhận thức đại nhân Bạch Tiếu Thiên?

Tại thế giới cường giả vi tôn này, cường giả luôn được người kính ngưỡng, Lâm Dịch cũng không ngoại lệ. Đang khi nói chuyện, bất giác ngữ khí đã mang theo sự kính trọng.

- Ừ. Lúc trước đám người Bạch Tiếu Thiên kia thông qua tầng này, cũng là thời kỳ nhân số đạt tới tối đa đấy… đạt đến 5 người. Cho nên ta liền tới nhìn một chút. Cứ như vậy thì quen biết hắn.

Thanh âm như kim loại va chạm dừng lại một chút, nói tiếp:

- Bất quá hiện tại các ngươi đã phá vỡ kỷ lục của hắn…14 cá nhân đồng thời thông qua tầng này, các ngươi tới nay vẫn là nhóm đầu tiên.

Mọi người nghe vậy lập tức con mắt đều trừng lớn…phải biết, Bạch Tiếu Thiên là cường giả thành danh hơn ba vạn năm trước. Thời điểm Bạch Tiếu Thiên tiến vào Ma Nguyên động quật, đầu ma thú này đã tồn tại? Đây chẳng phải là nói, đầu ma thú trước mắt này ít nhất cũng đã có bốn vạn năm tuổi rồi hả? Bởi vì theo lời nói của nó, thời điểm Bạch Tiếu Thiên thông qua, nó đã là thánh cấp rồi. Mà một đầu ma thú muốn trở thành cửu cấp ma thú, ít nhất cũng cần thời gian hơn một vạn năm trở lên.

Mọi người cực kì hoảng sợ, nhưng mà cũng không có ai nói cái gì. Nhưng riêng Trương Diệc Vũ lại lưu ý đến một câu mấu chốt trong lời nói của ma thú cửu cấp này–đến cũng thông qua.

- Chẳng lẽ nói…

Nhãn thần Trương Diệc Vũ sáng lên, lập tức mở miệng nói:

- Xin hỏi đại nhân…ngài muốn chiến đấu cùng chúng ta sao?

Trương Diệc Vũ vừa thốt lên xong. Sắc mặt của mọi người lập tức đều trở nên khó coi, chiến đấu với cửu cấp ma thú, thằng này cũng có thể nói ra được? Chẳng lẽ hắn không biết, cửu cấp ma thú, tuyệt đối là tồn tại mà bọn hắn không thể chống lại được sao?

- Trương Diệc Vũ, ngươi điên rồi sao?

Âm thanh kinh sợ của Khắc Lý Tư lập tức vang lên.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, đầu cửu cấp ma thú kia lại lắc đầu nói:

- Cửa ải vừa rồi đã là cửa ải cuối cùng rồi. Các ngươi thông qua được. Ta đi ra, cũng chỉ là vì có chút hiếu kì mà thôi.

Mọi người nghe vậy lập tức ngạc nhiên…'chẳng qua là hiếu kì?'

Phảng phất là vì chứng mình lời nói của mình, chỉ thấy trên thân những con kim hệ ma thú mất đầu nằm la liệt trên mặt đất kia đột nhiên nổi lên một tầng sương mù màu đỏ, tụ tập vị trí chính giữa ở gian phòng chính. Thời gian dần trôi qua, một giọt huyết dịch xuất hiện ở giữa không trung. Sương mù màu đỏ lại lần nữa tập kết lại, dần dần xuất hiện vài cái chữ to– Hoàng Long chi Xích Túc huyết dịch.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng là không có ai động thủ đi lấy huyết dịch kia.

- Lĩnh vực dị năng giả, ngươi tên là gì?

Thánh cấp ma thú giống như là không nhìn thấy Hoàng Long Xích Túc huyết dịch vậy, bay thẳng đến Lâm Dịch hỏi.

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó nói:

- Ta là Lâm Dịch.

- Lâm Dịch…

Con thánh cấp ma thú kia tựa hồ như muốn đem cái tên Lâm Dịch nhớ kỹ. Sau đó gật đầu với mọi người rồi nói:

- Ta đi đây. Vừa rồi là cửa ải cuối cùng của Ma Nguyên động quật. Nhưng ra Ma Nguyên động quật còn có một quan…chúc các ngươi may mắn.

Lời vừa nói xong, mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì hào quang chói mắt màu vàng đã xuất hiện lần nữa làm lóa mắt mọi người. Khi kim quang biến mất, đầu thánh cấp ma thú kia cũng không thấy đâu nữa.

Trong lúc nhất thời mọi người có chút không kịp phản ứng…

- Cái này…đã đi?

Khải Hi còn có chút sửng sờ… Tựa hồ vừa rồi chỉ là một giấc mộng. Nhưng mà, cỗ uy áp cường đại kia cho tới bây giờ vẫn còn đọng lại trong tâm mỗi người, điều này đã cho hắn biết đó không phải là một giấc mộng.

Mọi người cũng không nghĩ tới…Ma thú này nói tới liền tới, nói đi liền đi…Làm ra động tĩnh lớn như vậy, lại chỉ vì hiếu kì…cái này, thật sự làm cho mọi người trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại.

- Hô, bất kể như thế nào. Không có việc gì là tốt rồi. Lại nói…đầu cửu cấp ma thú kia, đến tột cùng là cái gì?

Thật lâu về sau, Lâm Dịch đột nhiên thở dài một hơi nói ra, trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc, mọi người nghe vậy cũng chỉ có thể lắc đầu. Bọn họ chưa bao giờ gặp qua thư tịch giới thiệu ma thú vừa rồi.

Lâm Dịch nghĩ nghĩ nhưng cũng biết là không có nghĩ ra cái gì, liền cũng không nghĩ nhiều nữa, ánh mắt nhìn quanh bốn phía.

Lúc này, chung quanh vẫn như cũ tản ra nhiệt độ nóng bỏng, nóng đến trình độ làm cho không khí chung quanh xuất hiện hiện tượng vặn vẹo. Trên mặt đất, vẫn còn lưu lại nước thép kim loại bị nung chảy.

Trên người Lâm Dịch liền tỏa ra quang mang màu lam. Sau một lát, một tầng quang điểm màu lam mông lung bay ra từ trên người Lâm Dịch, lập tức liền tràn ngập toàn bộ không gian…chỉ thấy những dịch thể kim loại kia liền bắt đầu cô đọng lại, biến thành một cục sắt màu đen. Vốn là bốn phía đều là vách tường bằng phẳng, lúc này, sớm đã trở nên gồ ghề, thậm chí bên ngoài còn xuất hiện một tầng kết cấu màu đen.

Vừa rồi nhiệt độ trong phòng còn cực cao, lúc này lại biến thành lành lạnh, phải biết rằng, kim loại không chỉ truyền nhiệt rất nhanh, hấp nhiệt rất nhanh…thả nhiệt, cũng rất nhanh đấy.

Sau đó, Lâm Dịch trực tiếp bay tới vị trí trung ương. Trong tay lóe lên lam quang, đống huyết dịch kia lập tức liền đọng lại.

- Cái này cho ai?

Lâm Dịch quay đầu nói với mọi người.

Mọi người nhìn chung quanh một chút. Cuối cùng Thủy Linh Lung nói:

- Lần này có thể thông qua cửa ải, đều là công lao của Thư Mộng. Lẽ ra bình huyết dịch này nên cho nàng. Nhưng là…ta đề nghị cho Lâm Dịch. Mọi người theo tầng thứ nhất đến tầng cuối cùng này, chính như theo lời của đầu cửu cấp ma thú kia, phần lớn đều là công lao của Lâm Dịch. Nhưng mà, hắn lại một vật đều không có lấy được. Cho nên, ta đề nghị cho Lâm Dịch, mọi người thấy thế nào?

Mọi người nghe vậy cũng không khỏi nhẹ gật đầu tán đồng, từ tầng thứ nhất sa mạc đánh chết Thôn Phệ thú, đến tầng cuối cùng này vẫn là nhờ vào phương pháp của Lâm Dịch, tuy người hành động là Thư Mộng. Nhưng nếu như không có sự bảo hộ của lĩnh vực của Lâm Dịch, mọi người có thể đã không cách nào tới được đây rồi. Dị năng giả có dị năng phòng ngự cũng có thể tính qua … nhưng ít nhất những người chiến sĩ này, tuyệt đối là không có cách nào ngăn cản đấy. Lập tức đều cùng nhận thức nhẹ gật đầu.

Lâm Dịch nghe vậy suy nghĩ một chút, thực sự không có từ chối, mà là trực tiếp đem huyết dịch thu vào. Sau đó nói:

- Vừa rồi đầu cửu cấp ma thú kia đã nói rất rõ ràng. Đằng sau còn có một cửa ải nữa…đại khái chính là thời điểm chúng ta tiến đến, Bạch đại nhân đã nhắc tới đấy, một cửa kia chính là thất cấp ma thú đuổi giết chúng ta. Hiện tại Mộng Nhi vẫn còn hôn mê, đợi nàng tỉnh lại chúng ta sẽ xuất phát, được chứ?

Mọi người tự nhiên không có dị nghị gì. Trên thực tế mọi người đều hết sức mệt mỏi, mặc dù cửa ải cuối cùng mọi người không có bị thương. Nhưng giằng co thời gian dài như vậy, tinh thần khẩn trương cao độ, vẫn là một việc mệt mỏi vô cùng.

- Không nghĩ tới, cửa ải cuối cùng đơn giản như vậy là đã vượt qua…

Khải Hi đột nhiên vừa cười vừa nói.

Tất cả mọi người không khỏi bật cười. Vốn tưởng rằng phải đại chiến kịch liệt, căn bản là không có xuất hiện.

- Thật sự là đơn giản sao?

Trương Diệc Vũ đột nhiên cười khẽ hỏi. Tất cả mọi người không khỏi nghi hoặc nhìn về phía hắn. Trương Diệc Vũ lại cười khẽ một tiếng nữa:

- Nếu như không có Lâm Dịch, ngươi còn có thể nói đơn giản sao?

Mọi người nghe vậy liền ngẩn ra, chợt nghĩ tới, nếu như thật sự là không có Lâm Dịch thì…, cửa ải này không thể nghi ngờ là một cửa ải khó khăn nhất.

Mấy tầng trước đánh chết trông coi thú, nhưng ít ra cũng có một mục tiêu công kích, mọi người còn có thể ra sức cố gắng, nhưng mà đến cửa ải này, mọi người liền mặt địch nhân đều không có nhận ra liền bị đánh lén liên tục…thời gian ngắn không có gì. Nhưng nếu như thời gian là một ngày thì…? hai ngày? mười ngày thì sao? hay là một trăm ngày? Ai có đủ thể lực và tinh lực để duy trì giằng co cùng đám kim hệ ma thú này chứ?

173. Chương 241-242: Ra Khỏi Quật!

Phải biết rằng, kim hệ ma thú toàn bộ là kim chúc sinh mệnh! Chúng căn bản là không biết mệt mỏi! Mà bọn nó lại ẩn thân trong vách tường kim loại…Bất kể là Thủy hệ dị năng của Thủy Linh Lung, Thổ hệ dị năng của Khải Hi, hay vẫn là Phong hệ dị năng của Khắc Lý Tư cũng không cách nào tạo thành thương tổn đối với chúng. Duy nhất có thể tạo thành tổn thương đối với chúng chính là Hỏa hệ dị năng của Thư Mộng, nhưng nếu như thiếu đi lĩnh vực của Lâm Dịch trợ giúp bọn họ ngăn cách hỏa diễm, chỉ sợ trước khi

đem kim hệ ma thú bức ra, thì mọi người đã bị thiêu thành thịt nướng rồi. Đây chính là căn phòng bằng vàng ròng thuần túy. Thả một mồi lửa lớn như thế trong này, thiếu đi sự bảo hộ của lĩnh vực. Hậu quả là không thể nào tưởng tượng ra được.

Có thể nói như vậy…cửa ải này. Kỳ thực mới là một cửa hung hiểm nhất! Nếu như không có linh vực biến thái kia của Lâm Dịch, mọi người muốn qua được cửa ải này, chỉ sợ phải trả một cái giá đắt, làm không tốt, thì toàn quân có thể bị diệt ở chỗ này! Mỗi lần một lần mười lăm người, nhân số còn sống sót tối đa không đến 5 người, đó cũng không phải là không có nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người không khỏi lại lần nữa tỏ vẻ cảm kích đối với Lâm Dịch, nhưng mà Lâm Dịch cũng chỉ là gãi đầu cười cười, không nói gì.

- Mọi người nên nghỉ ngơi một chút, chờ một chút Mộng Nhi tỉnh lại chúng ta liền rời đi.

Lâm Dịch vừa cười vừa nói.

Tất cả mọi người nhẹ gật đầu, Lâm Dịch từ từ thu hồi lĩnh vực lại. Mọi người rơi xuống mặt đất đã trở nên nguội lạnh, đều tự tìm một địa phương bằng phẳng, bắt đầu ngồi xếp bằng nghỉ ngơi khôi phục.

****

- Kỳ Á Khố Tư, ngươi có tin vui gì sao?

Không gian trống rỗng, lấp lóe lên kim quang. Tại vị trí trung tâm của kim quang, một đạo hư ảnh cực lớn màu đen, trống rỗng xuất hiện. Hư ảnh kia toàn thân bao phủ một tầng màu đen. Nhìn qua cực kì sền sệt, căn bản là không thấy rõ bộ dáng của hư ảnh kia, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn. Quanh quẩn trong không gian vắng vẻ. Một thân ảnh, đang cung kính quỳ một gối trước một hư ảnh trước người.

- Đại nhân, lần này ở trong 'Ma nguyên động quật', lại xuất hiện một gã lĩnh vực dị năng giả.

Thanh âm như kim loại va chạm đó lộ ra vẻ vô cùng thành kính. Trong đôi con ngươi màu vàng lạnh lùng, cũng lộ ra vài tia sùng kính- chính là đầu ma thú cửu cấp vừa xuất hiện trước mặt đám người Lâm Dịch. Lúc này, hắn đang quỳ một gối trước hư ảnh trước mặt, đầu cụp xuống, tỏ vẻ tôn kính đối với hư ảnh.

- Hả?

Trong thanh âm của hư ảnh hơi hiện lên một tia kinh ngạc. Chợt hỏi:

- Lĩnh vực dị năng giả? Là hệ gì?

- Là Thủy hệ. Bọn hắn vừa mới thông qua một tầng cuối cùng…Bất quá…cân nhắc đến tên kia là lĩnh vực dị năng giả, nên thuộc hạ không có ra tay.

Kỳ Á Khố Tư cung kính trả lời.

Bóng đen kia chậm rãi nhẹ gật đầu, khen ngợi:

- Ừ, làm không tệ.

Nghe được bóng đen khen ngợi, trong mắt Kỳ Á Khố Tư hiện lên một tia kinh hỉ. Nhưng hắn vẫn cố gắng kiềm chế được, quỳ một chân trên đất, không nói gì.

Bóng đen tựa hồ có chút ngẩng đầu lên. Trong thanh âm khàn khàn mang theo một tia cảm khái:

- Mười vạn năm liền sắp hết rồi…

Hơi dừng lại một chút, lại cúi đầu trầm giọng nói:

- Kỳ Á Khố Tư, thứ đồ vật ta cho ngươi tìm, ngươi đã tìm được chưa?

Kỳ Á Khố Tư nghe vậy thân thể liền chấn động. Chợt gục đầu xuống nói:

- Bẩm đại nhân… toàn bộ 'Ma Nguyên động quật' đã tìm tới mấy lần…nhưng không có tìm được vật kia…Kỳ Á Khố Tư đã không hoàn thành trách nhiệm của mình. Kính xin đại nhân trách phạt.

Nói xong, đầu cúi rạp trên mặt đất.

Bóng đen hơi dừng lại một chút, sau đó mới nói:

- Được rồi, cái này cũng không trách ngươi.

- Tạ đại nhân.

Bóng đen hơi dừng lại một chút mới nói:

- Trông coi thật kỹ, bảo vệ thật tốt ' Ma Nguyên động quật'

Kỳ Á Khố Tư vô cùng cung kính đáp lời :

- Vâng, đại nhân!

- Ừ.

Bóng đen kia nhẹ gật đầu, chợt, bóng đen kia cứ như là trôi theo gió nhẹ nhàng phiêu tán đi, dần dần liền biến mất không thấy gì nữa...mà thẳng đến thật lâu về sau, Kỳ Á Khố Tư mới ngẩng đầu lên, nhìn xem địa phương mà bóng đen kia biến mất, vẻ tôn sùng trong ánh mắt, thật lâu không có tiêu tán.

****

- Mọi người nghỉ ngơi tốt rồi chứ?

Trong căn phòng kim loại, thanh âm Lang Sa trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hỏi.

Lúc này, Thư Mộng đã tỉnh lại, tuy tinh thần còn không phải quá tốt, nhưng vẫn là có thể hành động, tất cả mọi người nhẹ gật đầu.

- Đi thôi.

Lang Sa nhìn chung quanh, sau đó chợt nói, mọi người liền đi tới phía không gian truyền tống.

Không thể không nói, cái cửa không gian truyền tống nhìn như một cửa gỗ bình thường này, nhưng là rắn chắc đến thần kỳ! hứng chịu nhiệt độ đến hơn ba nghìn độ vừa rồi của Thư Mộng, nhưng mà đến một vết cháy xém cũng không có! Ngân sắc quang mang, vẫn lóe sáng nhu hòa như cũ.

- Đây là tầng thứ năm, là tầng cuối cùng, ta đoán chừng sau khi ra ngoài chính là không gian loạn lưu mà Bạch đại nhân nhắc đến, cho nên mọi người nhất định phải theo sát Lang Sa.

Đi đến trước cửa không gian truyền tống, Trương Diệc Vũ đột nhiên nói ra.

Mọi người đều biết y nói có lý, sau đó Thư Mộng liền đi vào đầu tiên, mọi người đều theo sát sau lưng Thư Mộng nhanh chóng đi vào.

Khi Lâm Dịch tiến vào cửa không gian truyền tống liền khôi phục lại cảm giác, bên tai liền truyền tới âm thanh ' Đùng đùng' như động đất vậy! Trợn mắt mà nhìn, chỉ thấy bốn phía lập lòe tia sáng màu bạc trắng, không gian màu đen có rất nhiều vết rách! Một tầng ánh sáng trắng nhu hòa đem mọi người bao bọc lại bên trong, mà những tia sáng màu bạc trắng cùng vết rách không gian màu đen kia khi tiếp xúc với tầng sáng màu trắng nhu hòa này, liền cứ như vậy biến mất! Trương Diệc Vũ quả nhiên suy đoán chính xác.

- Mọi người đến đông đủ rồi. Đi thôi!

Quay đầu lại nhìn 14 người đều đã đến đông đủ, Trương Diệc Vũ liền nói. Mọi người đều cẩn thận theo sát sau lưng Lang Sa, đi về phía trước.

Trước mặt đều là màu bạc và màu đen! Căn bản là không thấy rõ cảnh tượng phía trước thế nào, chỉ có thể đi theo sau lưng Lang Sa mà thôi.

Rời đi ước chừng hơn mười mét, rốt cuộc đi tới địa phương mà màu trắng bạc kịch liệt nhất, đột nhiên một lực hút cường đại truyền tới hướng mọi người. Sắc mặt mọi người đều kịch biến!

- Mọi người cầm lấy tay nhau, đừng để bị phân tán!

Trương Diệc Vũ đột nhiên hô.

Mọi người không dám chậm trễ, lập tức liền cầm tay lẫn nhau. Hai bên Lâm Dịch, chính là Lang Sa và Thư Mộng.

Vừa cầm tay nhau xong, mọi người chỉ cảm thấy đầu trầm xuống, trước mặt lập tức tối sầm lại!

Thời điểm Lâm Dịch khôi phục lại ý thức, bên tai liền truyền đến tiếng xé gió ' xiu…xiu…' kịch liệt.

Lâm Dịch lập tức liền trợn mắt mà nhìn, chỉ thấy trước mặt toàn là kim quang chớp động!

- Cái gì?

Lâm Dịch kinh hãi mở to hai mắt mà nhìn, gần như là hành vi vô ý thức, lĩnh vực tinh lam sắc liền mở ra, một mảnh kim quang này chính là do hơn một trăm chuôi đao có lưỡi hơi mỏng tạo thành. Cũng may Lâm Dịch phản ứng nhanh, lĩnh vực vừa khởi động, tinh thần lực theo bản năng ra một cái chỉ lệnh tạm dừng, những cái lưỡi đao kia, lập tức liền dừng lại giữa không trung.

Lâm Dịch là người khôi phục ý thức trước hết, khi tạm dừng lưỡi đao về sau, mọi người còn lại mới mịt mờ mở to hai mắt.

Thời điểm vừa tỉnh lại liền thấy hơn trăm chuôi đao treo trước mắt, Khải Hi lập tức kinh hô một tiếng, thân thể theo phản xạ lui một bước, lúc này mới phát hiện những chuôi đao này rõ ràng lại treo lơ lửng giữa không trung.

- Cái này, sao lại thế này?!

Khải Hi vỗ vỗ trái tim đang nhảy bình bịch của mình, khoảng cách vừa rồi giữa ánh mắt của hắn và lưỡi đao tuyệt không cách quá mười mét! Nếu là ý thức Lâm Dịch tỉnh lại chậm một chút thôi…thì hậu quả đã không thể tưởng tượng nổi.

- Ta nghĩ cửa ải cuối cùng đã bắt đầu rồi…

Trương Diệc Vũ nhìn về phía xa, sau đó đột nhiên nói ra.

Khải Hi nghi hoặc quay đầu nhìn lại…

Lúc này mọi người đã xuất hiện ở trong một rừng cây! Bốn phía khắp nơi đều là cây cối to lớn, tán cây dày đặc, nhìn không tới không trung. Ánh nắng mặt trời chói mắt nương theo tán cây làm cho mọi người biết được lúc này đã ra khỏi ' Ma nguyên động quật'.

Lẽ ra nên cao hứng mới phải…nhưng lúc này mọi người thật sự không có cách nào cao hứng trở lại. Bởi vì, hoàn cảnh xung quanh…bọn họ đã bị bao vây.

Bao quanh bọn họ, là một đoàn kim hệ ma thú…nhìn qua, số lượng không dưới một trăm con. Từng đợt kim quang không ngừng lập lòe, hình thành từng mảnh lưỡi đao bắn đến chỗ mọi người. Bắn vào trong lĩnh vực, lại lần nữa bị Lâm Dịch dùng lĩnh vực khống chế dừng lại. Không đến một lát, phạm vi ngoài lĩnh vực, sớm đã dày đặc những lưỡi đao trôi lơ lửng trên không trung. Từ xa nhìn lại, lĩnh vực của Lâm Dịch, lúc này trông cực kì giống một quả bóng với toàn thân là gai bằng kim loại.

Mọi người chỉ còn có thể nhìn nhau cười khổ, trừ đỉnh đầu không có, địa phương khác khắp nơi đều là lưỡi đao.

- Lại phải làm phiền ngươi rồi.

Trương Diệc Vũ đột nhiên cười khổ nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch chỉ cười khẽ.

- Không có gì!

Tiếng nói vừa dứt, lĩnh vực lập tức liền bay lên không trung. Với khí thế mạnh mẽ đâm vào cây cối phía trên, lưu lại vô số lưỡi đao…Lại nói tiếp, chạy trốn trước sự vây công của đám kim hệ ma thú đối với những người tiến nhập ' Ma Nguyên động quật' là sự tình gian nan nguy hiểm nhất, thế nhưng lại là sự tình đơn giản nhất đối với đám người Lâm Dịch. Dưới sự trợ giúp của lĩnh vực, mọi người có thể ly khai từ trên cao. Mà đám kim hệ ma thú bình thường, lại không có cách nào có thể phi hành được! Tuy tốc độ của đám kim

hệ ma thú cũng rất khá, nhưng bất kể như thế nào, chạy bộ cũng không bao giờ có khả năng nhanh hơn phi hành được.

Khi lĩnh vực bay lên giữa không trung, lưỡi đao lập tức bị Lâm Dịch buông xuống, từ không trung đến trong rừng cây, mà mặt trời ở trên đỉnh đầu cũng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

- Rốt cuộc cũng đi ra !!!

Thư Mộng nhất thời có chút như trẻ con đứng lên hoan hô.

Từ ngày tiến vào Ma Nguyên động quật. Tâm thần mọi người vẫn luôn ở vào trạng thái khẩn trương. Trải qua bao nhiêu gian nguy, cuối cùng hôm nay cũng bước ra khỏi động quật, tâm trạng mọi người mới thả lỏng ra được, nghe được tiếng hoan hô của Thư Mộng, tất cả mọi người đều lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Đám kim hệ ma thú truy đuổi bọn họ rất có trách nhiệm, tuy mọi người đã được Lâm Dịch dẫn lên không trung, nhưng chúng vẫn không buông tha kiên trì đuổi theo nhóm người Lâm Dịch, kim hệ là tồn tại mạnh nhất trong ngũ hành, tuy nhiên đám người Lâm Dịch lại phi hành trên không trung, nhưng tốc độ của chúng vẫn không chậm hơn bao nhiêu so với Lâm Dịch, thỉnh thoảng vẫn có từng đạo kim quang bắn lên từ dưới mặt đất, bất quá cũng không tạo thành ảnh hưởng gì đối với mọi người.

- Chúng thật ra cũng chưa hết hy vọng.

Khải Hi nhếch miệng cười nói. Có lĩnh vực của Lâm Dịch, công kích của bọn nó căn bản là không có chút hiệu quả nào.

Lâm Dịch quay đầu nhìn thoáng qua dưới chân. Sau đó nhìn về phía trước, tuy đã đi ra, nhưng Lâm Dịch lại không có cách nào xác định được vị trí hiện tại trên mặt đất là địa phương nào, bất quá dù sao cũng tuyệt đối là ở trong Mạn Vân sơn mạch, phía trước toàn là dãy núi liên miên chập chùng lên nhau như là quái thú vậy, phiêu vũ trên không trung, bị ánh mặt trời chiếu rọi thành đám mây màu vàng, cảnh sắc cực kì đẹp.

Tính toán thời gian, mọi người tiến vào trong Ma Nguyên động quật đã chừng nửa năm. Hôm nay, mọi người rốt cuộc cũng đi ra.

- Lâm Dịch, ra khỏi Mạn Vân sơn mạch này, chúng cũng sẽ không đuổi theo nữa.

Trương Diệc Vũ chợt mở miệng nói.

174. Chương 243-244: Tin Tức Về Chiến Văn.

Lâm Dịch ngẩn người, liền hiểu ngay ý tứ của Trương Diệc Vũ, cười cười rồi liền bất thình lình tăng tốc độ lĩnh vực lên, mang mọi người phóng nhanh về phía trước. Lúc này, mọi người trong lĩnh vực sớm đã bao trùm lên một tầng hơi nước, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ hưng phấn không thể kiềm chế được.

Lúc này đây tiến vào Ma Nguyên động quật, thu hoạch của mọi người không thể nói là không lớn, ngoại trừ mỗi lần ở một tầng đạt được Huyết dịch khi đánh chết một trông coi thú…còn có khi ở tầng cuối cùng, những đồ vật rơi xuống từ trên người đám kim hệ ma thú kia, trong đó có tám loại Huyết dịch khác nhau của cửu cấp ma thú, một thanh Tế kiếm, một thanh khoái đao, còn có ba bốn thứ lúc đầu…Những bí tịch này ngoại trừ phá môn ấn ký, mặt khác đều là bí tịch thể thuật cao đoạn, đặt vào đại lục mà nói, có thể nói đều là tuyệt kỹ.

Trong đó, tám bình Huyết dịch cửu cấp ma thú không thể nghi ngờ là đồ vật trân quý nhất trong mắt mọi người, tiếp theo là bí tịch cao đoạn thể thuật, thứ ba là đao kiếm…phá môn ấn ký không thể nghi ngờ là thứ vô dụng nhất, tuy nhiên tám loại phá môn ấn ký trở lên trong con mắt người bình thường ở đại lục cũng là hết sức trân quý. Nhưng ở trong mắt những thế gia đệ tử này, lại không coi nó vào đâu. Cho nên lúc ban đầu ở tầng thứ nhất, thời điểm khi nhặt được tấm thẻ truyền thụ cho Lâm Dịch phá môn ấn ký Kinh Môn, tuy Trương Diệc Vũ chứng kiến, cũng không nói cái gì.

Thu hoạch như vậy, thật sự không coi là nhỏ rồi. Phải biết rằng, ở trên đại lục này, ngoại trừ những người ở trong thế gia lưu truyền từ thời xa xưa có khả năng có được chiến văn, những người khác rất ít cơ hội

có được. Có được chiến văn thì có ích lợi gì? Có nghĩa là… nếu ngươi trở thành một tồn tại ở đỉnh phong, không chắc có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng ở ngang cấp bên trong, tuyệt đối là một tồn tại cao nhất.

Trước Thánh cấp có lẽ không nhìn ra cái gì. Dù sao bát cấp chiến sĩ cũng là rất nhiều đấy, nhưng từ Thánh cấp về sau thì sao? Đồng dạng là vừa mới tấn cấp Thánh cấp, một cái có được chiến văn, một cái không có chiến văn. Thì cuộc chiến sẽ như thế nào? Phải biết rằng, mặc dù là chiến văn thấp nhất cũng có thể làm lực lượng tăng trưởng gấp bội.

Đương nhiên, chính như ở trong Thánh cấp cũng phân chia ra mạnh yếu, chiến văn cũng phân chia đẳng cấp rất nghiêm khắc, nhưng mặc dù là chiến văn cấp thấp nhất, cũng có thể làm cho sức mạnh của người sử dụng nó tăng trưởng thêm vài lần, chiến văn mạnh nhất thậm chí còn có thể làm tăng trưởng vài trăm lần. Thử nghĩ thoáng một phát, một gã thánh cấp có được chiến văn mạnh nhất, nếu sử dụng chiến văn, lực lượng thoáng cái đã tăng lên gấp trăm lần…, thì sẽ trở thành một tồn tại khủng bố cỡ nào.

Đương nhiên, chiến văn mạnh nhất nếu đã được xưng là mạnh nhất, thì tự nhiên không thể tùy tiện mà có thể đạt được. Trên thực tế, đại lục đã có nhiều năm lịch sử như vậy, thậm chí từ thời đại thượng cổ lưu truyền tới nay…cũng chưa từng nghe nói qua có người nào đạt được chiến văn mạnh nhất, bởi vậy có thể tưởng tượng được sự hiếm có của chiến văn cao cấp.

Mà đẳng cấp cao thấp của chiến văn. Cùng đẳng cấp của ma thú là không tách biệt nhau, càng là cao đẳng ma thú, trong máu nó lại càng ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, tự nhiên chiến văn cũng càng cao cấp, cái gọi là Siêu giai cửu cấp ma thú kỳ thật chỉ là một cách gọi chung chung, đề cập đến tất cả các ma thú đã vượt qua ngưỡng cửu cấp, trong đó có thể có ma thú cấp mười, cấp mười một, mười hai…thậm chí là ma thú mấy chục cấp…Đương nhiên, cụ thể cấp bậc cao nhất của ma thú là bao nhiêu, những thứ này còn không phải là đám người Lâm Dịch hiện tại có thể biết được.

Lời qua tiếng lại, tóm lại hành trình Ma Nguyên động quật lần này, tuyệt đối là một chuyến đi không tệ.

Đối với Lâm Dịch mà nói, cũng là như thế, tuy hắn đem Tà Nhãn huyết dịch của Bạch Hổ cho Thủy Linh Lung. Nhìn qua tựa hồ như hắn không có được cái gì, nhưng Lâm Dịch chính mình nhưng là biết rõ…trải qua nửa năm không ngừng chiến đấu ở Ma Nguyên động quật, tinh thần lực không ngừng tiêu hao, lúc này tinh thần lực của hắn đã cô đọng tới trình độ nhất định, dùng không được bao lâu hắn nhất định có thể đạt tới trình độ bát cấp dị năng giả, mà ở phương diện thể thuật, hắn cũng theo tấm thẻ học xong thất cấp Kinh Môn cùng với tám môn phá môn ấn ký, nói cách khác từ giờ trở đi, bất kể là dị năng hay thể thuật, không còn gì có thể ngăn cản được hắn tiến lên. Đối với hắn mà nói, điều này so với một cái chiến văn, càng có lực hấp dẫn hơn.

Huống hồ, hắn chưa bao giờ cho là nếu mình buông tha Bạch Hổ Tà Nhãn huyết dịch thì về sau không có được chiến văn. Từ một loạt tình huống thần bí trong Ma Nguyên động quật là có thể thấy được, đại lục này tuyệt đối có rất nhiều sự tình không tưởng được tồn tại. Chẳng qua là cấp bậc của hắn còn thấp, còn chưa có tư cách tiến nhập tầng thứ này, nhất định sẽ có một ngày, thực lực của hắn tăng lên rồi, thì những bí mật nhất định sẽ vì hắn mà mở ra. Hắn tin chắc như vậy!

Cứ như vậy, dưới sự bao phủ của lĩnh vực Lâm Dịch, mọi người một đường thẳng tiến. Căn bản là không để ý tới đám kim hệ ma thú đuổi trên mặt đất.

Thời gian trôi qua cực nhanh, khi Lâm Dịch bay trọn vẹn một ngày, rốt cuộc cũng không nhìn thấy dãy núi chập chùng nữa.

Bất quá lúc này sắc mặt Lâm Dịch đã có chút trắng bệch, không ngủ không nghỉ bay một ngày, tất cả đều là dựa vào một mình hắn chèo chống. Tự nhiên là vô cùng mệt mỏi.

- Chuẩn bị ra khỏi Mạn Vân sơn mạch rồi.

Khải Hi lớn tiếng hô, cũng làm cho Lâm Dịch lấy lại chút tinh thần. Tốc độ lại nhanh hơn một chút…Sau một lát, khi lam sắc lĩnh vực vừa ra khỏi đường dốc, thì đám kim hệ ma thú đằng sau cũng dừng lại. Bất quá chỉ dừng lại một chút, lập tức quay người, lại lần nữa hóa thành vô số hư ảnh, hướng về chỗ sâu mà đi.

- Hô…

Lâm Dịch thấy thế, thở dài một hơi. Từ không trung rơi xuống mặt đất.

Vị trí lúc này của mọi người, là một mảnh đất trùi lụi, mảnh đất này có diện tích cực lớn, xa xa nhìn lại, chỉ có vài dãy núi phập phồng ở phương xa. Đúng là một cái chân núi ở Mạn Vân sơn mạch.

Sắc mặt Lâm Dịch có chút tái nhợt, trong mắt để lộ vẻ uể oải. Tinh sắc lĩnh vực lập lòe vài cái liền biến mất, mọi người lập tức liền quan tâm hỏi thăm Lâm Dịch, Lâm Dịch chỉ khẽ lắc đầu nói:

- Chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.

Mọi người tự nhiên lại là một hồi cảm kích.

Cảm kích xong, trong lòng mọi người lại nhịn không được một trận kích động, nhìn xem mặt trời lại một lần nữa ở trên đỉnh đầu, lại hồi tưởng đến sự tình trong động quật, làm cho người ta có một loại cảm giác không chân thật như một giấc mộng. Cũng may, ngoại trừ trong tầng thứ nhất ngoài ý muốn chết đi đệ tử của Lý gia, tất cả mọi người vẫn còn sống.

- Lời nói các loại, đợi ly khai chỗ này, đến nội thành rồi hãy làm.

Trương Diệc Vũ cắt đứt cơn kích động của mọi người, tất cả mọi người không khỏi gật gật đầu.

Bọn người Thủy Linh Lung, Khắc Lý Tư đến từ nơi xa xôi hơn là hành tỉnh Lý Khắc cách đây chừng vài tỷ kilomet, tự nhiên rất là lạ lẫm đối với Mạn Vân sơn mạch này. Mà mấy người Lâm Dịch, Thư Mộng, Trương Tạp mặc dù từ nhỏ đã sinh hoạt tại trấn Hi Mạn dưới chân núi Mạn Vân sơn mạch, nhưng bọn hắn chưa từng rời trấn ngao du, hơn nữa địa phương bọn hắn đứng lúc này, rõ ràng không phải là Hi Mạn trấn, tự nhiên cũng là lạ lẫm. Chỉ có Diệc Khai, Trương Diệc Vũ, Lang Sa cùng với Tông Phạm và ba người nữa mới biết rõ đây là địa phương nào.

- Từ nơi này đi về phía đông, ước chừng cỡ ngàn kilomet, thì có một tòa thành thị nhỏ.

Trương Diệc Vũ híp mắt nhìn mặt trời vừa nhô lên, sau đó chỉ vào phương hướng mặt trời mọc, lại nói:

- Đại khái đi đường cần thời gian hai đến ba ngày.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về hướng bên kia. Sau đó nhẹ gật đầu, một đoàn người liền nhắm hướng đông mà đi.

Mạn Vân sơn mạch từ thời kỳ thượng cổ sau hồi phát sinh sự kiện mất tích thần bí, liền biến thành ma thú cấm khu, ngày đó đám người Lâm Dịch đến đây lúc có đám mây đen áp chế cố định, chính là lúc đó cũng chỉ dám đứng xa xa không dám lại gần. Mà cái chỗ kia, đúng lúc là nơi biên giới của Mạn Vân sơn mạch, bởi vậy một đường đi thẳng, nhưng mọi người lại không đụng phải con ma thú nào.

Đương nhiên, không có ma thú, một ít dã thú cùng động vật bình thường vẫn phải có. Những vật này hiển nhiên là đã thành đồ ăn trong mâm của mọi người rồi…Không thể không nói, so sánh với thịt ma thú, thịt dã thú bình thường vẫn là ngon hơn một chút.

Một đường đi thẳng liền mất tới ba ngày.

Khi đến ngày thứ ba, lúc màn đêm sắp buông xuống, trước mặt đám người Lâm Dịch rốt cuộc cũng xuất hiện một tường thành nho nhỏ.

Trên tường thành đèn đuốc sáng ngời, đúng là thị vệ thủ thành, cửa thành ước chừng cao hơn mười mét, trên thực tế cũng không coi là nhỏ, nhưng lấy hai thành thị lớn như Bách Nhạn và Thiên Diệp ra so sánh, liền có vẻ hơi nhỏ. Trên cửa thành viết ba chữ Mạn An Thị rất to.

- Chính là chỗ này.

Trương Diệc Vũ quay đầu lại vừa cười vừa nói, trên mặt của mọi người lập tức lộ ra dáng tươi cười…nửa năm, ngoại trừ nhìn lẫn nhau, bọn họ chưa từng được chứng kiến bất kì người nào, lúc này bọn họ phi thường khát vọng được gặp gỡ một đồng loại của mình.

Mọi người đều không thể chờ đợi được tiến vào thành. Tuy chỉ là một tiểu thành thị nhưng nó vẫn rất náo nhiệt, trên phố người đi lại không dứt, mọi người liền lộ ra vẻ tươi cười, lẫn vào trong dòng người náo nhiệt.

Đại khái là đã thật lâu mọi người chưa có tới thành thị, nên mọi người đều rất hăng hái. Theo màn đêm đến, mãi cho đến buổi tối gần 10 giờ, mọi người mới tìm một cái khách điếm ở trọ, cùng đặt một bàn thức ăn thật lớn.

Chuyện mà bọn họ muốn làm trước nhất là...tắm rửa.

Mặc dù thời điểm ở tầng thứ ba mọi người đã tắm rửa qua, thế nhưng tiếp đó gần một tháng, đoàn người này đã không được tắm rồi, lúc này đây, sau khi vào phòng trọ, mọi người đều dùng tốc độ nhanh nhất lao vào phòng tắm, gột rửa hết bụi bẩn trên người.

Tắm rửa xong, mọi người tổ chức tiệc tối ngay trong đại sảnh, chủ yếu nhất chính là chúc mừng lẫn nhau. Trong bữa tiệc, thanh âm cảm kích đối với Lâm Dịch không ngừng vang lên, tiệc rượu chúc mừng này kéo dài tới rạng sáng mới chấm dứt.

Sáng sớm hôm sau, mọi người sớm đã đến đưa tin quán, liên hệ tin tức với những thế lực liên quan. Sau đó, lại lưu lại Mạn An Thị này ước chừng gần nửa tháng.

Rốt cuộc, nửa tháng sau, ngoài cửa thành của cái thành nhỏ Mạn An Thị này, bỗng nhiên xuất hiện một đại đội hùng hậu, đúng là người của tất cả các thế lực, khi nhận được tin tức, những thế lực này đã bằng tốc độ nhanh nhất phái người đến tiếp ứng, liên lạc với học viện Ngũ Hành chính là Trát Ma Nhĩ, mà đến đây tiếp bọn họ, chính là Bác Luân Lợi. Khi Bác Luân Lợi chứng kiến ba người tiến vào của Ngũ Hành học phủ đều bình an vô sự, trên mặt lập tức liền lộ ra vẻ tươi cười. Cũng thật đúng lúc, người của tất cả thế lực đều đến trong cùng một ngày.

Cuối cùng cũng đã đến lúc chia tay...

Ngoài cửa thành, tiếng kêu của Hắc Vân Điểu tràn ngập tại trong tai. Trong cửa thành đám dân thường đều có chút tò mò nhìn ra bên ngoài. Hắc Vân Điểu đối với những người bình thường này mà nói, thật sự là một tồn tại vô cùng lạ lẫm.

Thư Mộng cắn chặt đôi môi. Trong mắt hơi ẩm ướt, đứng ở trước mặt Lâm Dịch mà nói.

- Dịch tử...ta phải đi...

Đang khi nói chuyện, cúi đầu.

Lâm Dịch cũng có chút thất lạc nhìn xem bộ dáng của Thư Mộng, nghe nàng vừa nói như vậy cũng gật đầu nói:

- Bảo trọng.

Thư Mộng nhẹ gật đầu, lại ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch. Đột nhiên mở ra hai tay ôm chặt lấy Lâm Dịch, khóc nấc lên, nghẹn ngào nói:

- Ngươi... ngươi nhất định phải tới tìm ta. Ta sẽ chờ ngươi.

Lâm Dịch cảm thấy một cổ cảm giác khó chịu dâng lên trong ngực. Ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Thư Mộng, kiên định nói:

- Nhất định!

Cứ như vậy mà ôm nhau một khoảng thời gian, mới từ từ buông ra, con mắt Thư Mộng đã có chút sưng đỏ.

175. Chương 245: Trở Về Học Viện Ngũ Hành.

- Dịch tử, ta cũng phải đi rồi.

Thanh âm Trương Tạp vang lên, Lâm Dịch quay đầu lại, đối với Trương Tạp nhẹ gật đầu, đồng dạng nói một câu:

- Bảo trọng!

Mà Trương Tạp chỉ là cười cười. Sau đó siết chặt lấy Lâm Dịch nói:

- Có rảnh thì đến hành tình Nam Á. Lần này là công sự, chúng ta cũng không có cơ hội hảo hảo tâm sư. Đợi lần sau gặp mặt, ngươi nhất định phải đem tất cả những sự kiện mà ngươi trải qua mấy năm nay nói với ta, có biết không?

Lâm Dịch lập tức nở nụ cười, sau đó gật đầu nói:

- Ừ, ta nhớ rồi.

Trương Tạp phất phất tay với Lâm Dịch, liền đi tới sau lưng Trương Diệc Vũ. Mà Trương Diệc Vũ tức thì nhẹ gật đầu cười với Lâm Dịch. Lâm Dịch cũng mỉm cười trả lễ lại. Sau đó, mang theo Trương Tạp lên Hắc Vân Điểu của bọn họ.

Thư Mộng lại cùng Lâm Dịch nói vài câu, mới lưu luyến vừa bước vừa quay đầu lại, đi tới chỗ người của Thư gia, đến khi leo lên lưng Hắc Vân Điểu, vẫn nhìn về phía Lâm Dịch.

Những người còn lại cũng một lần nữa bày tỏ lòng cảm tạ đối với Lâm Dịch, mới lưu luyến từ biệt, Lâm Dịch cũng lần lượt đáp trả.

Thủy Linh Lung đứng ở bên Lâm Dịch nhìn nhìn bốn phía chung quanh. Sau đó ôn nhu nói:

- Chúng ta cũng đi.

Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu. Nhẹ nhàng lên tiếng:

- Ừ.

Sau đó nhìn về phía Thư Mộng, phất phất tay với đối phương, cùng leo lên Hắc Vân Điểu với Thủy Linh Lung, lúc này Khải Hi và Bác Luân Lợi đã ở trên lưng Hắc Vân Điểu rồi, lần này người khống chế, vẫn là Ba Nhĩ, Khải Hi thì đang khoa tay múa chân bên cạnh Bác Luân Lợi. Kể những sự tình xảy ra trong Ma Nguyên động quật, thời điểm nói đến sự tình đuổi giết Thôn phệ thú ở tầng thứ nhất, Bác Luân Lợi ở bên cạnh cũng khẩn trương lên, nghe đến nhập thần.

-Đại nhân, xuất phát được rồi chứ?

Ba Nhĩ mở miệng hỏi một tiếng, nhưng lúc này Khải Hi và Bác Luân Lợi đang nói hăng say, nào có thời gian trả lời hắn? Thủy Linh Lung có chút bất đắc dĩ cười cười, sau đó gật đầu nói:

- Đi.

Vì vậy, dưới sự thao túng của Ba Nhĩ. Hắc Vân Điểu lại lần nữa phát ra một tiếng kêu thanh thúy to ngất trời, phóng lên không trung, lượn một vòng, nhắm thẳng hướng nam mà đi.

Trên đường đi Khải Hi không ngừng giảng thuật lại những sự tình trong Ma Nguyên động quật, nước miếng tung bay…Nhưng không thể không nói thằng này đúng là có tài ăn nói, nói đến chỗ mạo hiểm thì làm cho Bác Luân Lợi phải nín thở mở to hai con mắt, nói đến chỗ bằng phẳng thì cũng có thể nói ra vài phần vui thú…mặc dù là đã tự thân trải qua một lần, nhưng Lâm Dịch và Thủy Linh Lung cũng phải xuất thần lắng nghe, mặc dù có đôi chỗ cường điệu, nhưng tổng thể mà nói cũng xem như chân thật, làm cho ánh mắt Bác Luân Lợi khi nhìn Lâm Dịch cũng mang theo nét kinh hãi… Trong chuyện này, vừa đến chỗ nguy hiểm, thường thường đều là nhờ vào lĩnh vực của Lâm Dịch hóa giải nguy cơ, cũng khó trách Bác Luân Lợi phải kinh hãi.

Tốc độ của Hắc Vân Điểu cực nhanh. Ước chừng cỡ ba ngày, đã về tới võ đường Trát Ma Nhĩ.

Từ không trung hạ xuống, Lâm Dịch phát hiện đám người Trát Ma Nhĩ và Khố Tư Lạp đã đứng chờ ở đó. Từ trong miệng Bác Luân Lợi, đám người Lâm Dịch biết rõ, nửa năm trước bọn hắn không có lấy được tư cách tiến vào, đều không có trở về. Tính toán đợi tất cả mọi người tập hợp rồi cùng một chỗ trở về, cho nên chứng kiến đám người Khố Tư Lạp, đám Lâm Dịch cũng không kinh ngạc.

Hắc Vân Điểu chậm rãi hạ xuống đất, đám người Lâm Dịch đều nhảy xuống từ trên lưng Hắc Vân Điểu.

Khi mọi người chứng kiến chứng kiến đám người Lâm Dịch bình an vô sự thì đều lộ ra vẻ vui cười. Trát Ma Nhĩ cái gì cũng không nói, chẳng qua là cười ha ha vài tiếng rồi nói:

- Đi, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Lập tức, dưới sự dẫn đường của Trát Ma Nhĩ, đám người Lâm Dịch xuyên qua thao trường, lại lần nữa tiến vào căn phòng dùng cơm nửa năm trước kia.

Khách và chủ an tọa, liền bắt đầu ăn uống. Trong bữa tiệc, đám người Trát Ma nhĩ tỏ ra vẻ hứng thú đối với Ma Nguyên động quật. Mà Khải Hi tức thời mượn hơi rượu, nước miếng lại bắt đầu văng tứ tung...Chỉ nghe mọi người thỉnh thoảng kinh hô, nghĩ đến Khải Hi muốn nói hết thì cũng không biết phải đến ngày tháng năm nào, cho nên chẳng qua là chỉ kể những câu chuyện nguy hiểm tương đối quan trọng, nhưng vẫn làm cho mọi người không ngừng kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch cũng tràn đầy vẻ kinh hãi...Lâm Dịch cũng chỉ còn biết cười khổ.

Tiệc xong, Lâm Dịch được an bài đến phòng trọ nghỉ ngơi, Thủy Linh Lung thì ngay tại bên cạnh, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Mặt trời vừa ló dạng, ld đã rời khỏi giường, đi tới thao trường. Lúc này ở trong thao trường khắp nơi đều là đệ tử tu hành võ môn, Lâm Dịch xuất hiện, cũng không làm cho bọn họ chú ý.

Lâm Dịch luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ vài vòng, chẳng qua chỉ là làm nóng người, liền trở về gian phòng, sau khi rửa mặt rmột phen. Thủy Linh Lung liền tới gọi hắn đi, Lâm Dịch biết rõ. Hôm nay là ngày trở về học viện Ngũ Hành.

- Vừa rồi ta đã thông báo cho Lạp Cổ Kỳ đại nhân biết. Các ngươi đi qua, hắn đã ở bên kia chờ các ngươi.

Trát Ma Nhĩ vừa cười vừa nói. Cửa không gian truyền tống đang ở trước mặt hắn.

Thủy Linh Lung khẽ gật đầu một cái, sau đó cười nói cám ơn:

- Những ngày này, thật là cám ơn người.

Trát Ma Nhĩ hào sảng cười nói:

- Nói lời này liền khách khí rồi.

Thủy Linh Lung chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, cũng không nói thêm gì nữa.

Trát Ma Nhĩ sau khi nhìn mọi người mới cười nói:

- Vậy thì bắt đầu thôi.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy hai tay của hắn liên tục biến ảo, một vầng sáng màu đen bỗng nhiên bạo phát ra từ trên người hắn.

- Bát cấp chiến sĩ?

Lâm Dịch mở to hai mắt mà nhìn, thật không ngờ Trát Ma Nhĩ lại là một chiến sĩ bát cấp.

Chỉ thấy quang mang màu đen đã đến trước cây cột trên cửa không gian truyền tống. chỉ nghe Chíu..u..u một tiếng, những đường vân trên cây cột bỗng nhiên tỏa ra các tia sáng màu trắng bạc mờ ảo, các đường vân trên khung cửa không gian truyền tống tức thì phát sáng từ thấp đến cao, các tia sáng màu trắng bạc nhanh chóng hội tụ lại trung tâm lại cửa không gian truyền tống, lập tức kịch liệt lập lòe, sau một lát mới trở nên nhu hòa lại.

176. Chương 246-247: Truyền Thuyết Linh Văn 'ngũ Thần Hệ'.

- Chúng ta đi đây.

khi tia sáng trắng bạc dần dần an tĩnh lại, Thủy Linh Lung mới nói với Trát Ma Nhĩ.

Trát Ma Nhĩ khẽ gật đầu một cái, mọi người liền nối đuôi nhau đi vào cửa không gian truyền tống.

Khi Lâm Dịch đi vào cửa không gian truyền tống thì trước mắt liền tối sầm, sau một lát mới rõ ràng lại, mở mắt ra, một bóng dáng già nua và còng lưng, nhưng trên mặt lại mang theo dáng tươi cười, Lạp Cổ Kỳ xuất hiện trước mặt hắn.

- Hiệu trưởng.

Lâm Dịch cung kính hô một tiếng, khóe mắt tràn đầy nếp nhăn của Lạp Cổ Kỳ lập tức toát ra ý cười nhu hòa. Khẽ gật đầu một cái, sau đó nhìn đám người Thủy Linh Lung chung quanh mới nói:

- Rời khỏi đây rồi nói.

Nói xong, liền đi ra ngoài cửa người Lâm Dịch cũng bước theo sau, xèo xèo vài tiếng, phòng tối lại khôi phục thành bộ dáng một cái khung, mà mọi người, đã xuất hiện ở trong căn phòng của Lạp Cổ Kỳ.

- Trước nói cho ta nghe một chút đi, các ngươi đã trải qua những gì ở Ma Nguyên động quật.

Lạp Cổ Kỳ vừa cười vừa nói.

Mấy người ngồi vào chỗ của mình, cũng vẫn là Khải Hi thuật lại. Từ ngày hôm qua cho đến hôm nay, Khải Hi đã là lần thứ ba kể lại những sự tình trong Ma Nguyên động quật. Bất quá tựa hồ hứng thú của người này vẫn còn rất cao, nước miếng tung bay, một bộ dạng rất hưng phấn.

Lạp Cổ Kỳ nghe rất nghiêm túc, đợi đến khi nghe đến ở tầng cuối cùng xuất hiện một ma thú cửu cấp nhưng lại không ra tay với bọn họ, mới kinh ngạc mà cắt ngang lời nói của Khải Hi.

- Nó không có ra tay với các ngươi?

Khải Hi ngẩn người, sau đó nhẹ gật đầu:

- Đúng, nó nói là nó chỉ có chút hiếu kì vì sao chúng đệ tử lại có nhiều người như vậy, chẳng qua là ra xem một chút…Lại nói tiếp, Ma Nguyên động quật kia rốt cuộc là dạng tồn tại gì a?

Lạp Cổ Kỳ liền lộ ra vẻ kinh ngạc, lông mày nhăn lại, chợt rủ xuống rồi nói:

- Không nghĩ tới các ngươi đã nhìn ra. Ha ha, Trương Diệc Vũ kia không hổ là người thông minh nhất của Trương gia Nam Á…Ừ, suy đoán của các ngươi không sai. Đồ vật trong Ma Nguyên động quật, tất cả đều là các cường giả ở thời kì thượng cổ chết ở Mạn Vân sơn mạch, sau đó mới tiến vào Ma Nguyên động quật…Bất quá những thứ này còn không phải là thứ mà các ngươi ở giai đoạn này có thể tiếp xúc được. Chờ các ngươi tiến nhập Thánh cấp, tự nhiên liền có thể biết rõ.

Nghe xong lời nói của Lạp Cổ Kỳ, mặc dù mấy người rất hiếu kì nhưng cũng chỉ có thể nhẹ gật đầu, không hề truy vấn. Mà đám người Bác Luân Lợi không có tiến nhập ở một bên thì trên mặt lại lộ vẻ hâm mộ, không khỏi mở miệng nói:

- Đúng rồi, các ngươi ở trong Ma Nguyên động quật đã chiếm được những thứ gì?

Đang khi nói chuyện, lộ ra biểu tình tò mò mà nhìn xem ba người Lâm Dịch.

Lại nói tiếp cái này, lúc này đây tiến vào Ma Nguyên động quật, nếu bàn về thu hoạch lớn nhất, phải kể tới Ngũ Hành học phủ. Tất cả có năm tầng, mỗi tầng có một ma thú thủ hộ, giết được ma thú thủ hộ thì trên người ma thú sẽ rơi ra huyết dịch của cửu cấp ma thú, đã có ba giọt rơi vào tay học viện Ngũ Hành. Tại tầng cuối cùng, mấy người cũng được chia một giọt huyết dịch, một quyển bí tịch về phương diện dị năng giả cùng với một thanh Khoái đao. Chuyến đi này thật sự là không tệ.

Khải Hi lập tứ cười hắc hắc nói:

- Ta đã có được linh văn rồi.

Vừa nghe Khải Hi nói như vậy, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn. Mà ngay cả Lạp Cổ Kỳ cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc nhìn Khải Hi.

- Ngươi đạt được linh văn rồi hả? Là linh văn gì?

Khải Hi đắc ý cười nói

- Là Huyền Vũ Phệ Thiên linh văn.

- Cái gì?

Lạp Cổ Kỳ lập tức trừng to hai mắt sợ hãi nói:

- Lần này, lại có thể xuất ra huyết dịch Ngũ thần hệ sao?

Phản ứng của Lạp Cổ Kỳ làm cho đám người Khải Hi sững sờ, kỳ quái nhìn xem Lạp Cổ Kỳ. Khải Hi nghi ngờ hỏi:

- Lão sư, Ngũ thần hệ là cái gì vậy?

Biểu tình của Lạp Cổ Kỳ có chút sững sờ, thật lâu về sau mới khôi phục lại tinh thần. Nhíu mày suy nghĩ mới mở miệng nói:

- Những thứ này vốn không phải là việc mà các ngươi ở giai đoạn này được biết. Bất quá nếu ngươi đã hỏi, hơn nữa lại là kẻ có được linh văn Ngũ thần hệ, ta liền nói đại khái cho các ngươi hiểu một chút.

Hơi dừng lại một chút, sắp xếp thoáng một chút ngôn ngữ trong đầu rồi mới mở miệng nói:

- Các ngươi nên biết, bên trong linh văn, chiến văn, cũng là có phân chia đẳng cấp.

Mấy người rất nghiêm túc lắng nghe, lập tức liền nhẹ gật đầu nhìn xem Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ hơi ngẩng cao đầu, có chút cảm khái nói:

- Linh văn, chiến văn tổng cộng được chia làm bốn cấp bậc. Hạ đẳng, trung đẳng, cao đẳng cùng với thượng đẳng bốn cấp bậc. Mà ở đại lục hiện nay, từ cái sự kiện hơn chín vạn năm trước, tất cả các cường giả và cửu cấp ma thú đều biến mất, trong đó hai loại chiến vân đẳng cấp cao đẳng và thượng đẳng đều theo cường giả ly khai mà biến mất. Trên đại lục chỉ còn lại hạ đẳng và trung đẳng chiến văn. Trong đó đa số đều là chiến văn cấp thấp. Nhưng mặc dù là chiến văn cấp thấp nhất, cũng có thể làm cho lực lượng kẻ có được tăng trưởng gấp ba, thượng đẳng chiến văn trong truyền thuyết có thể đạt đến mức độ làm lực lượng tăng trưởng gấp mấy trăm lần.

Mọi người nghe vậy lập tức mở to hai mắt kinh hãi nhìn, trong đầu càng là ông ông không ngừng…lực lượng tăng cường gấp mấy trăm lần? Thử nghĩ thoáng một chút xem… chỉ cần một nhất cấp chiến sĩ bình thường nhất, nếu như có thể gia tăng lực lượng lên mấy trăm lần…thì có thể tiếp cận được với lực lượng của bát cấp chiến sĩ đó…Nếu như là Thánh cấp thì? … Phải biết rằng, hiệu quả của chiến văn càng về sau càng rõ ràng, một gã Thánh cấp, có được đẳng chiến văn dùng cho tăng phúc lực lượng … thì sẽ là một tồn tại khủng đến cỡ nào.

Sự kinh hãi về lực lượng của chiến văn, thậm chí làm cho mọi người không có lưu ý đến một cụm từ mấu chốt trong lời nói của Lạp Cổ Kỳ- ngày trở về.

Lạp Cổ Kỳ tiếp tục nói:

-Mà các ngươi nên biết, ma thú cường đại, trực tiếp ảnh hưởng đến huyết dịch sinh ra chiến văn, linh văn càng cường đại.

Mọi người hiển nhiên còn không có phản ứng kịp, nhưng vẫn gật đầu.

- Ngũ thần, chia làm phương đông Thanh Long, phương tây Bạch Hổ, phương nam Chu Tước, phương bắc Huyền Vũ cùng với trung bộ Hoàng Long. Năm ma thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, là một tồn tại chí cường, phân biệt nắm trong tay Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, năm ma thú này trong ngũ hành ma thú, là tồn tại mạnh nhất.

Lời nói của Lạp Cổ Kỳ như thiết chùy mạnh mẽ đánh vào ngực của Khải Hi. Đầu óc hắn trống rỗng…thật lâu về sau, Khải Hi mới mở to hai mắt không dám tin nói:

- Chẳng…chẳng lẽ linh văn của đệ tử là Thượng Đẳng linh văn sao?

Tất cả mọi người đều bị lời nói của Khải Hi hù dọa: Thượng Đẳng linh văn…gia tăng lực lượng đến mấy trăm lần a…

Nhưng mà Lạp Cổ Kỳ chỉ là lắc đầu nói:

- Thượng Đẳng chiến văn làm gì có thể đạt được dễ dàng như vậy?

Mọi người nghe vậy trong lòng cứng lại, không khỏi nghi hoặc nói:

- Không phải ngài nói ngũ thần là chí cường ma thú sao? Vậy thì huyết dịch trong người chúng nó, như thế nào còn chưa tính là thượng Đẳng?

Lạp Cổ Kỳ cười khẽ một tiếng nói:

- Chúng đích thực là chí cường ma thú…Nhưng vấn đề là, huyết dịch ngươi lấy được chẳng qua là Phệ Thiên, mà không phải là Huyền Vũ.

- Ân?

Đám người Khải Hi ngạc nhiên. Nghi hoặc nhìn Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cho nên ta mới nói là Ngũ thần hệ mà không phải là ngũ thần. Ngũ thần chỉ đúng là năm con Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ. Nhưng mà, thế gian này ma thú cực nhiều, tuyệt đối vượt ra khỏi tưởng tượng của các ngươi. Trong chuyện này, càng là có vô số ma thú có được huyết mạch của Ngũ thần tồn tại. Huyền Vũ chi Phệ Thiên như ngươi nói, chính là một trong những ma thú có đẳng cấp tương đối thấp hơn đạt được huyết mạch của Huyền Vũ. Cường độ của linh văn kia, nhiều nhất cũng chỉ đạt tới trình độ của trung đẳng linh văn. Nhưng cũng đã là một trong những linh văn mạnh nhất ở đại lục hiên nay rồi.

Khải Hi nghe vậy liền sửng sờ, liền có chút thất vọng oán hận nói:

- Chỉ là trung đẳng chiến văn thôi sao? Xem biểu lộ của ngài, đệ tử còn tưởng rằng nó làm thượng Đẳng linh văn chứ….Làm hại đệ tử cao hứng một hồi.

Khải Hi là đệ tử của Lạp Cổ Kỳ, bình thường cũng tiếp xúc rất nhiều với Lạp Cổ Kỳ, tự nhiên cũng dám đùa nghịch một chút với Lạp Cổ Kỳ…bề ngoài của Khải Hi nhìn như một thiếu niên anh tuấn, không sao nhìn ra y đã hơn năm mươi tuổi (đại lục này người bình thường có tuổi thọ hơn 300 tuổi, hơn năm mươi tuổi, chỉ có thể coi là thanh niên.)

Lạp Cổ Kỳ lập tức trừng mắt, tức giận mắng:

- Ngươi cho rằng trung đẳng chiến văn còn kém ư? Ngươi phải biết, hiện tại trên đại lục này, trung đẳng chiến văn chính là chiến văn mạnh nhất rồi, tiểu tử ngươi chẳng lẽ còn muốn một cái thượng Đẳng chiến văn sao?

- Ách…

Khải Hi ngạc nhiên, sau đó cười hắc hắc vò đầu nói:

- Chủ yếu là biểu lộ vừa rồi của ngài làm đệ tử hiểu lầm đó mà.

Lạp Cổ Kỳ bất đắc dĩ trợn trắng mắt…đối với tên đệ tử xuất sắc ở trước mắt, cho tới bây giờ hắn cũng không biện pháp gì. Chợt nghiêm sắc mặt nói:

- Các ngươi như đã tiến vào trong Ma Nguyên động quật, đối với các sự tình bên trong cũng có nhất định hiểu rõ. Bên trong cũng không như các ngươi tưởng tượng khắp nơi đều là bảo bối. Các ngươi có suy nghĩ vì sao các thế lực lớn đều tìm mọi cách để lấy được danh ngạch tiến vào không?

Ba người Lâm Dịch liếc mắt nhìn nhau. Chính như lời nói của Lạp Cổ Kỳ, ngay từ đầu đám người Lâm Dịch đều tưởng rằng, nhất định khắp nơi trong Ma Nguyên động quật đều là bảo tàng. Nhưng khi tiến vào trong bọn họ mới biết là không như bọn họ tưởng tượng. Bao nhiêu cũng có chút thất vọng đấy. Lúc này nghe được câu hỏi của Lạp Cổ Kỳ, cũng không khỏi nhẹ gật đầu.

Lạp Cổ Kỳ khẽ cười một cái mới nói:

- Cũng là bởi vì huyết dịch xuất hiện sau mỗi lần trông coi thú ở mỗi tầng chết, đều là đẳng cấp trung đẳng, chính là chiến văn mạnh nhất ở đại lục hiện tại có thể tăng trưởng lực lượng của bản thân gấp 10 lần.

- Gấp 10 lần?

Hạ đẳng chiến văn bất quá chỉ có tăng trưởng gấp ba…Trung đẳng chiến văn lại có thể làm tăng trưởng gấp mười lần? Đó là một sự kiện khủng bố thế nào chứ? Đám người Lâm Dịch nhất thời đều hiểu rõ vì sao

nhiều người như vậy đều mơ tưởng đến danh ngạch tiến vào Ma Nguyên động quật rồi … Chiến văn hoặc linh văn làm thực lực tăng trưởng gấp 10 lần … Đủ để cho những người này liều mạng.

Nhưng mà Khải Hi nghe vậy lại nhịn không được thì thầm một câu: "Nếu như đều là trung đẳng linh văn…Vừa rồi ngài còn biểu hiện giật mình như thế làm gì? Ai…nghe xong sự tích của thượng Đẳng linh văn, bây giờ ta thật sự không dậy nổi bao nhiêu hứng thú đối với trung đẳng linh văn…

Đám người Lâm Dịch nghe vậy đều lộ ra biểu tình cười khổ…bất quá ngẫm lại cũng thế, nghe xong có thể linh văn cường hãn đến nỗi tăng trưởng lực lượng gấp mấy trăm lần, trung đẳng linh văn lúc này mới chỉ có thể tăng trưởng được gấp mười…không tính là lớn cho lắm. Tuy nhiên trên thực tế nó cũng là rất mạnh rồi.

Lạp Cổ Kỳ bất đắc dĩ cười nói:

- Ta kinh ngạc tự nhiên là có nguyên nhân…bởi vì, ngũ thần hệ linh văn, là linh văn có thể thăng cấp đấy.

- Ca.

Một cơn gió đập vào mặt, Lâm Yến xông lên đến trước mặt Lâm Dịch, liền phi thân nhào tới. Lâm Dịch có chút kinh ngạc, một phản xạ gần như có điều kiện giang rộng hai tay, đem Lâm Yến ôm vào trong ngực. Đợi đến khi phản ứng lại, Lâm Yến đã ở trong ngực Lâm Dịch bắt đầu hờn dỗi, khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn, thân thể cọ quậy liên tục, làm cho Lâm Dịch dở khóc dở cười, chỉ có thể nói xin lỗi không ngừng:

- Tốt, là ca ca không đúng, là ca ca không đúng…

Từ nhỏ Lâm Dịch đã cực kì cưng chiều Lâm Yến. Mặc dù hiện nay hai người đã trưởng thành, nhưng phần cưng chiều kia vẫn bảo lưu lại. Trước mặt Lâm Yến, Lâm Dịch vĩnh viễn đều là người ca ca luôn cưng chiều nàng. Đương nhiên, trước mặt Lâm Dịch, Lâm Yến cũng vĩnh viễn đều là người muội muội luôn nhõng nhẽo đòi cưng chiều với mình.

177. Chương 248-249: Thời Gian Yên Bình.

Việc này cũng để cho học sinh trong phòng học mở to hai mắt mà nhìn…Lâm Yến có một ca ca, tin này thì người trong lớp đều biết rõ. Dù sao từ một năm trước, Lâm Yến đều thường xuyên nhắc đến người ca ca này. Nhưng đệ tử trong lớp chứng kiến Lâm Dịch cũng chỉ Lộ Ti, Đan Ly, cùng với Kim Trĩ Hàn ba người này mà thôi. Ngày đó tại Thiên Thượng Nhân Gian, Lâm Dịch đuổi giết Bạch Lực, về sau lại cùng đại chiến một trận với Bạch Diệp, quả thực là không cách nào tưởng tượng, thêm vào ba người này lại là đồng thời chứng kiến Lâm Dịch một quyền đuổi giết Bạch Lực ngay từ đầu, trong nội tâm đối với Lâm Dịch có thể nói là sợ hãi, cũng có là tôn sùng. Mà sau đó, Lạp Cổ Kỳ yêu cầu bọn hắn không thể đem sự tình ở Thiên Thượng Nhân Gian nói ra. Cho nên các đồng học trong lớp, cũng không biết sự lợi hại của Lâm Dịch.

Lúc này Lâm Dịch lại xuất hiện ở trước mặt của mấy người, sắc mặt đám người Lộ Ti cũng có chút biến sắc. Nghĩ đến biểu lộ ngày đó khi Lâm Dịch đuổi giết Bạch Lực, trong mắt càng lộ ra vẻ sợ hãi. Trong lúc nhất thời, bọn họ lại đứng sững ngay tại chỗ, không dám tiến lên.

Lâm Yếnl àm nũng trong chốc lát, mới hồn nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

- Ca, trong khoảng thời gian này ca đi đâu vậy? Hơn nửa năm cũng không tới thăm người ta.

Lâm Dịch ngẩn người cười nói:

- Ha ha, thời điểm ra đi không phải đã nói với muội rồi sao? Ca đi ra ngoài làm một ít chuyện.

- Là chuyện gì vậy?

Lâm Yến rất là tò mò, đôi mắt to tràn đầy vẻ nghi hoặc.

- Ha ha, nói ra muội muội cũng không biết. Được rồi, trong khoảng thời gian này Yến Nhi có học tập tốt hay không? Dị năng đã đạt được cấp mấy rồi?

Lâm Dịch cười ha ha về sau liền nói sang chuyện khác.

- Đương nhiên là có rồi, người ta hiện tại đã là tam cấp dị năng giả rồi đó nha.

Lâm Yến tâm tư đơn thuần, vừa nghe Lâm Dịch hỏi thực lực của mình, liền kiêu ngạo nói.

- Hả?

Lâm Dịch làm ra bộ dáng rất là kinh ngạc nói:

- Tam cấp dị năng giả rồi ư? Ừ, không tệ không tệ. Đợi một lát Dịch ca phải tự khảo hạch muội mới được.

- Hừ, ca không nhất định có thể đánh thắng được người ta a, muội bây giờ trong lớp cũng thuộc top 10 cao thủ đó.

Bộ dạng Lâm Yến cực kì kiêu ngạo, vẻ mặt cực kì giống như một tiểu hài tử khoe khoang với gia trưởng.

Chứng kiến biểu tình ngây thơ của ly, Lâm Dịch liền bật cười ha ha, cảm thấy rất thoải mái.

Cười một chập, Lâm Yến bỗng nhiên mở miệng nói:

- Đúng rồi, ca, mị lực của người rất lớn nha…

Đang khi nói chuyện, trong mắt lộ ra vẻ xấu xa.

- Ách…?

Lâm Dịch kinh ngạc, hoàn toàn không rõ Lâm Yến đang nói cái gì. Lâm Yếnche miệng cười hì hì, sau đó đột nhiên quay đầu nói về phía sau:

- Lộ Ti, Đan Lỵ. Ca ca ta đã đến, không phải các ngươi luôn muốn gặp hắn sao? Tới đây nhanh lên nào.

Lâm Dịch kinh ngạc, không khỏi quay đầu nhìn về phía trong phòng học.

Chỉ thấy Lộ Ti cùng Đan Lỵ khuôn mặt trắng xám…khóe miệng co giật lộ ra nụ cười trông rất khó coi, hai người nhìn nhau, da đầu có cảm giác tê dại.

- Ngươi, ngươi mạnh khỏe…

Lộ Ti có chút cứng ngắc cười với Lâm Dịch, tuy hình tượng Lâm Dịch trong tư tưởng nàng cũng tương đối tốt. Nhưng ngày đó bởi vì Lâm Yến gặp chuyện không may, sát ý của Lâm Dịch toàn bộ triển khai, phải biết rằng, sát ý của Lâm Dịch có thể làm cho đám tam tứ cấp ma thú phải kinh hãi tháo chạy, chứ đừng nói chi tới một mỹ nữ bình thường. Cho nên Lộ Ti vẫn còn có chút sợ hãi Lâm Dịch đấy.

Lâm Dịch xấu hổ gãi gãi đầu, cười khan nói:

- Ách…Ngươi, ngươi cũng tốt…

Nói thật, Lâm Dịch thật sự là không am hiểu cách giao tiếp với nữ hài. Từ nhỏ đến lớn, tiếp xúc với nữ hài cũng chỉ có Thư Mộng, Ám Tương, Lang Sa, Thủy Linh Lung cùng với Lâm Yến mấy người. Trong đó cùng Lang Sa càng là nói không đến mấy câu… Lâm Dịch vốn là một gia hỏa hướng nội, mà tính cách Lang Sa càng là rất lạnh lùng…Trong Ma Nguyên động quật, nếu như không phải là dưới tình huống khẩn cấp, hắn và Lang Sa căn bản là không thể nói được câu nào…Trên thực tế, trong Ma Nguyên động quật, hắn cũng chỉ nói chuyện nhiều với hai nữ hài là Thư Mộng và Thủy Linh Lung. Lang Sa cùng với mỹ nữ tuyệt sắc Diệp Song kia, cũng không có tiếp xúc gì.

Lâm Yến đột nhiên nắm bả vai của Lộ Ti và Đan Lỵ, cười hì hì:

- Thế nào ca? Vừa ý người nào? Hai người này đều là bằng hữu tốt nhất của Yến Nhi. Ca muốn người nào làm chị dâu của ta đây?

Lời nói của Lâm Yến nhất thời làm cho ba người hóa đá, Lộ Ti và Đan Lỵ đều là mặt mũi đỏ bừng, nhịn không được đều đồng thời đưa tay về phía hông Lâm Yến, trong miệng thấp giọng mắng:

- Yến Nhi đáng ghét … Ngươi muốn chết sao …

Mà Lâm Yến thì là khoa trương hô lớn:

- Cứu mạng… Hai chị dâu khi dễ, cứu mạng a…

Ba người đùa giỡn, liền làm cho các đồng học trong phòng quay đầu lại.

Không thể không nói, tuy Lộ Ti và Đạn Lỵ không phải là một mỹ nữ cấp bậc như Lâm Yến. Nhưng cũng là một giai nhân thanh tú hiếm thấy. Ở trong lớp cũng có nhân khí tương đối cao.

Bất quá bị Lâm Yến đùa giỡn như vậy. Bầu không khí xấu hổ giữa mấy người trái lại bị hòa tan không ít. Nhìn thấy Lâm Yến cùng hai nữ hài đùa giỡn nhau không kiêng nể gì cả, trong nội tâm Lâm Dịch không khỏi có vài phần cảm giác vui mừng. Yến Nhi có thể ở địa phương này không bị người xa lánh, khi dễ, không thể nghi ngờ là điều mà Lâm Dịch muốn thấy nhất.

Vừa cười náo loạn một hồi, Lâm Yến mới chính thức thay ba người giới thiệu lẫn nhau. Mà Lâm Dịch cũng có ấn tượng với Lộ Ti, nữ hài này đúng là người mà hắn gặp phải khi đến lớp học tìm Yến Nhi. Đồng thời cũng biết lúc ấy mình bị Yến Nhi xếp đặt một chủ ý cùi bắp, lập tức dở khóc dở cười.

Bởi vì đám người Lâm Yến buổi chiều vẫn còn có tiết học, cho nên mấy người mới hẹn nhau ngày mai trường học có ngày nghỉ sẽ ra ngoài đi chơi một chút. Lâm Dịch cũng nghĩ rằng mới đi ra từ Ma Nguyên động quật, đi chơi một chút cũng tốt. Huống chi, cũng phải sáu năm rồi hắn không có đi chơi chung với Yến Nhi. Lập tức liền đáp ứng. Sau đó, rời đi lớp học của Lâm Yến, cũng hẹn ngày mai sáng sớm 9h trước cửa trường học.

Đến khi Lâm Dịch ra về, trên mặt Lâm Yến vẫn treo một nụ cười vui vẻ, Lâm Dịch là thân nhân của nàng. Lấy góc độ của Lâm Yến mà nói, thậm chí so với phụ thân Lâm Cường còn muốn thân hơn. Dù sao, dùng cái nhìn của tiểu hài tử đến xem, ca ca, muội muội tự nhiên đều muốn gần hơn một chút so với cha mẹ. Lần này Lâm Dịch quay về trường học, tự nhiên làm cho nàng vui vẻ không thôi.

Bất quá trên mặt Lâm Yến lộ ra nụ cười ngọt ngào vui vẻ như vậy, nhưng lại làm cho các nam học sinh ngồi bên cạnh thất hồn lạc phách…Một tiết học, khoảng chừng có bảy tám tên nam sinh bởi vì si ngốc nhìn Lâm Yến, nên bị lão giáo sư mời ra phòng học ngắm gái.

Những ngày tiếp theo tức thì hết sức nhẹ nhàng thoải mái. Lúc này do không có chuyện gì làm nên Lâm Dịch thường xuyên chạy tới xem Yến Nhi, nhìn thấy biểu tình ngây thơ hồn nhiên của Yến Nhi, Lâm Dịch rất cao hứng. Chuyện ngày đó xảy ra ở Thiên Thượng Nhân Gian, làm cho Lâm Dịch cứ nghĩ lại là sợ hãi không thôi, nếu như lúc ấy không phải vừa vặn cũng bị Lỗ Tây mời đến, cũng tới kịp thời…Hậu quả thật là không tưởng tượng nổi, nụ cười hồn nhiên trên khuôn mặt của Lâm Yến, chắc sẽ không bao giờ được thấy nữa?

Bất quá thân phận Lâm Dịch lúc này lại có chút xấu hổ. Hắn hiện tại, đến tột cùng có tính là người của học viện Ngũ Hành không? Nói hắn là đệ tử của học viện Ngũ Hành…thì trong danh sách đệ tử lại không có hắn. Đến một tiết học chính thức của học viện Ngũ Hành hắn cũng chưa từng tham gia…Nói hắn là lão sư? Càng là không thể nào…đối với dị năng Thủy hệ, liền chính hắn cũng chỉ hiểu nửa vời…tính ra có lẽ chỉ có Thủy hệ lĩnh vực bởi vì đại chiến liên miên trong động quật nên mới sử dụng cực kì thuần thục…Dị năng công kích, dị năng phòng ngự của hắn vẫn chỉ ở mức người mới mà thôi. Tóm lại, hắn vẫn tạm thời lấy thân phận mơ hồ này, tiếp tục đứng ở trong học viện Ngũ Hành.

Duy có một điều để cho hắn nghi hoặc chính là, Lạp Cổ Kỳ rõ ràng đã từng nói qua phòng ốc đang thi công, nhưng những ngày này đi tới đi lui, hắn chẳng phát hiện được một công trường nào. Nhưng mỗi lần tìm Lạp Cổ Kỳ phản ánh, Lạp Cổ Kỳ luôn cười ha ha nói cái gì tạm thời ở cùng một chỗ với Linh Lung. Cũng thuận tiện để nàng dạy cho ngươi một chút kiến thức về Thủy hệ dị năng. Cứ như vậy trì hoãn xuống…thời gian, chậm rãi trôi qua.

Thành Thiên Diệp, quảng trường trung tâm bên cạnh một công trình kiến trúc to lớn.

Cạch một tiếng vang thật lớn, nổi danh là thụ mộc cứng rắn trên đại lục Thiết Mộc được chế tạo thành một cái bàn công tác thật lớn, lập tức bị lõm xuống in hình một bàn tay.

Trong mắt Bạch Diệp hiện đầy tơ máu, trên trán lộ ra gân xanh, thần thái tức giận gần như điên cuồng.

- Lâm Dịch…

Trong tiếng nghiến răng ken két, thốt ra một cái tên làm cho hắn hận thấu xương.

Chính là hắn, giết đứa con độc nhất của mình chính là hắn, hủy đi hy vọng duy nhất của mình, điều này làm cho Bạch Diệp như thế nào không hận? Như thế nào không giận?

Cũng làm cho hắn phẫn nộ cùng không hiểu thấu…gia chủ, rõ ràng không để cho mình báo thù.

- Vì cái gì…vì cái gì…vì cái gì?…

Thanh âm tràn ngập hận ý… tơ máu giăng kín hai mắt, lộ ra nét đau đớn cùng căm hận thấu xương…

Là Lạp Cổ Kỳ…nhất định là lão già kia, nếu như không phải hắn, Lâm Dịch sớm đã chết ở trên tay mình, nếu như không phải hắn… làm sao gia chủ có thể không để cho mình báo thù? Chính là hắn!

Bạch Diệp kịch liệt thở hổn hển. Lồng ngực căng phồng tràn ngập căm hận gần như để cho hắn hít thở không thông. Nhưng mà, lại không có chỗ phát tiết…

Lạp Cổ Kỳ là người nào hắn vô cùng rõ ràng. Bất kể là thân phận bằng hữu tốt nhất của đế vương, hay là thân phận dị năng giả Thánh cấp…cũng không phải là thứ mà Bạch Diệp có thể ăn bậy được.

Người ở bên ngoài xem ra, gia chủ phân gia Bạch gia tựa hồ như vô cùng cao quý. Nhưng mà Bạch Diệp lại tự hiểu lấy mình. Đối với hoàng tộc đế quốc bổn gia mà nói, hắn Bạch Diệp căn bản chính là một tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao. Dù sao, Bạch gia phân gia thật sự nhiều lắm…Mà một mạch của mình, cũng chỉ là một mạch bèo bọt yếu ớt nhất mà thôi, mặc dù mình có tư cách là một gia chủ, cũng chỉ mới có thực lực của một bát cấp chiến sĩ mà thôi, hiện tại hắn đã hơn ba trăm tuổi…Nếu muốn đột phá Thánh cấp, thật sự là có ý mà vô lực. Đối với đế quốc mà nói, một Thánh cấp dị năng giả, một lĩnh vực dị năng giả…vô luận là cái nào trong đó, đều cao hơn so với một người bình thường như hắn, một người chẳng qua là treo trên đầu một cái chiêu bài là một chi của hoàng tộc đế quốc mà thôi.

- Đại ca…tên Lâm Dịch kia từ khi trở về luôn chui rúc trong học viện Ngũ Hành không chịu đi ra, huynh xem làm sao bây giờ?

Đứng ở phía sau hắn, là một trung niên nhân có vóc dáng khôi ngô. Nhìn qua, cùng Bạch Diệp có bảy phần tương tự. Thậm chí làm cho người ta có cảm giác áp bách cực kỳ giống. Hiển nhiên thực lực cũng không kém xa lắm. Mà hắn, đúng là một trong những phó môn chủ Thiên Diệp võ môn, thân đệ đệ của Bạch Diệp-Bạch Nhận.

- Lâm Dịch…Lâm Dịch..Ta nhất định phải giết hắn, nhất định!

Nhắc đến Lâm Dịch, biểu tình của Bạch Diệp liền lộ ra vẻ khát máu điên cuồng. Bàn tay lại hung hăng đánh vào bàn công tác. Phía trên lại lần nữa hiện lên năm dấu tay.

- Thế nhưng … học viện Ngũ Hành là địa bàn của lão già Lạp Cổ Kỳ kia. Nếu như chúng tùy tiện hành động…chỉ sợ sẽ kinh động đến Lạp Cổ Kỳ. Đến lúc đó kinh động đến gia chủ, có thể sẽ không tốt.

Bạch Nhận nhíu mày, có chút lo lắng nói.

- Hừ!

Bạch Diệp tức giận hừ một tiếng, nắm chặt nắm đấm, gân xanh trên cánh tay lộ ra. Hai mắt đỏ ngầu lộ ra đậm đặc sát khí:

- Ta đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi động thủ tại học viện Ngũ Hành, nhưng ta nhất định phải giết chết Lâm Dịch, đệ giúp ta liên lạc với Thiên Sát, bất luận như thế nào, ta nhất định phải giết Lâm Dịch!

- Thiên Sát?

Bạch Nhận lập tức kinh ngạc thoáng một phát, vội vàng nói:

- Đại ca, huynh biết từ trước đến nay bổn gia không hợp với Thiên Sát, vạn nhất bổn gia biết chuyện này thì…

178. Chương 250: Dị Biến.

- Đủ rồi!

Bạch Diệp mãnh liệt hét to một tiếng cắt đứt lời nói của bn, Bạch Nhận lập tức liền ngừng lại. Chỉ thấy trong đôi mắt đỏ thẫm của Bạch Diệp lộ ra sát ý điên cuồng, điềm nhiên nói:

- Ta đã không quản được nhiều như vậy…Ta chỉ muốn Lâm Dịch chết, chỉ cần hắn chết…Vì Lực Nhi ta phải báo thù…

Nói xong lời cuối cùng, khóe mắt cũng chảy ra nước mắt. Bạch Lực dù có không ra gì đi nữa, thì đó cũng là con trai độc nhất của Bạch Diệp, con trai độc nhất bị người giết chết, Bạch Diệp lúc này đã lâm vào trạng thái điên cuồng. Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, giết Lâm Dịch, báo thù.

Bạch Nhận miệng há hốc, nhưng thấy hai con mắt Bạch Diệp cư nhiên chảy ra hai dòng nước mắt, trong đó bộc lộ ra sát ý điên cuồng, biết rõ nói cái gì cũng vô ích. Lập tức thở dài một hơi nói:

- Đệ đã biết…đệ sẽ đi liên hệ với Thiên Sát ngay lập tức.

- Còn có, phái người chú ý mật thiết tới hành động của Lâm Dịch, chỉ cần hắn ly khai học viện Ngũ Hành …

Thanh âm trầm thấp mà khủng bố vang lên. Bạch Nhận nhìn Bạch Diệp, sau đó im lặng gật đầu, lui ra ngoài.

Trong căn phòng âm trầm, chỉ còn một đôi con ngươi lộ ra sát ý điên cuồng của Bạch Diệp…

- Đã lâu không có đạt đến cái cảm giác cực hạn này…

Lâm Dịch đứng ở một bên thở hổn hển, nhịn không được nghĩ đến. Bất quá khóe miệng lại lộ ra một nụ cười thích ý, bởi vì sau mỗi lần đạt đến cảm giác cực hạn, cũng là lúc mà thực lực của hắn bắt đầu tiến bộ. Ánh mắt của hắn không khỏi nhìn tới hai tay và hai chân của mình.

Chỉ thấy trên hai chân hai tay của hắn đều bọc một vật màu đỏ trông như bao cát.

Cũng đừng xem cái này không lớn, nhưng trên thực tế sức nặng của từng cái đều đạt trên ngàn cân, cộng lại cũng có khoảng chừng bốn ngàn cân. Trong mỗi túi đều là thứ lấy sức nặng mà nổi danh trên đại lục - Trầm Sa. Chỉ cần một ít, cũng đã có vài chục kg rồi.

Bất quá giá của những thứ này cũng rất xa xỉ…Ngày ấy Lâm Dịch cùng đám người Lâm Ysn ra ngoài chơi phố chơi đùa, trong lúc vô tình mới phát hiện những thứ này được bày biện trong một Thiết tượng phô. Giá cả thứ này đắt không hợp thói thường. Chỉ cần những thứ trên người mình hiện nay, cũng cần đến trăm vạn kim tệ…

Túi dùng để chứa thứ Trầm Sa này thoạt nhìn bình thường, trên thực tế cũng là dùng thứ nổi danh dẻo dai trên đại lục chế thành - Thiết Bố. Nếu không, đoán chừng dùng vải vóc bình thường làm túi, chứa không đến một phần mười đã bị thủng rồi. Mà làm trọn một bộ như vậy, trọn vẹn tiêu tốn hết của Lâm Dịch một trăm mười vạn kim tệ, bất quá cũng may Lâm Dịch cũng không quá mẫn cảm với kim tệ, sử dụng đến cũng không đau lòng. Chỉ muốn dùng cái tốt, cho dù có nhiều thêm vài trăm vạn kim tệ, Lâm Dịch cũng không quan tâm. Cũng đừng quên, ngày đó Lâm Dịch đi ra từ cấm kỵ rừng rậm, trên lưng là một ba lô căng phồng chứa toàn ma hạch… giá trị trong đó, chỉ sợ đã quá ức?

Toàn thân bủn rủn không có chút sức lực nào. Nhưng Lâm Dịch chẳng qua chỉ là nghỉ ngơi một chút, lại bắt đầu vũ động thân thể…chỉ thấy từng động tác phiêu dật, cánh tay và trán Lâm Dịch sớm đã nổi đầy gân xanh, mồ hôi chảy như mưa…

Hoạt động cũng không lâu lắm, Lâm Dịch cũng không còn sức duy trì, phốc một tiếng nằm trên mặt đất. Toàn thân bủn rủn như là bị điện giật vậy, cảm giác cả người nhức mỏi, nhưng mà Lâm Dịch lại rất hưởng thụ cảm giác thần kỳ này.

- Xem ra, phải không ngừng tăng thêm sức nặng, thì mới có thể làm cho thân thể của mình không ngừng đột phá cực hạn.

Lâm Dịch thầm nghĩ, thật lâu về sau, cảm giác nhức mỏi trên người mới lui bớt. Lâm Dịch vất vả đứng lên trên mặt đất, nhưng phụ trọng trên người cũng không cởi ra. Cứ như vậy khó khăn bước từng bước đi vào nhà.

Nhà Thủy Linh Lung ở tại tầng năm, độ cao thoạt nhìn rất tốt, nhưng đối với Lâm Dịch hiện tại mà nói thì cực kì xa xôi. Thời điểm hắn leo lên tầng năm, sớm đã mồ hôi đầm đìa, sắc mặt đỏ bừng rồi.

- Hô. Phốc, phốc, phốc, phốc

Bốn thanh âm liên tục vang lên, bốn cái túi chứa Trầm Sa bị nhét ở cửa ra vào. Mà Lâm Dịch cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, vươn vai vài cái, mới từ trong túi lấy ra chìa khóa mở cửa.

Vừa đóng cửa lại, thì liền nghe thấy một âm thanh đau đớn truyền đến từ trong phòng Thủy Linh Lung.

- Lão sư? Làm sao vậy?

Lâm Dịch cả kinh trực tiếp phóng thẳng tới phòng Thủy Linh Lung.

Đẩy cửa phòng ra, Lâm Dịch toàn thân lam quang đại thịnh lập tức mở to hai mắt mà nhìn.

Chỉ thấy thân thể Thủy Linh Lung lúc này bị một tầng ánh sáng màu lam trạch bao bọc lại. Trên mặt của Thủy Linh Lung lộ ra vẻ thống khổ dị thường.

- Lão sư.

Lâm Dịch cả kinh, vừa định đến gần nhưng lập tức liền bị một cổ lực lượng tuyệt cường đánh úp lại. Lâm Dịch cả kinh, thân thể bộc phát lĩnh vực, nhất thời quang mang màu lam trạch đại thịnh bao phủ cả gian phòng, nhưng cũng bị lĩnh vực của Lâm Dịch hòa hoãn lại một chút, dù là vậy nhưng Lâm Dịch cũng bị đẩy ra ngoài cửa căn phòng, thân thể Lâm Dịch đã mệt mỏi không chịu nổi, bị cổ lực lượng này đẩy một cái, lập tức chật vật ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân cao thấp, không chỗ nào là không đau.

Nhưng Lâm Dịch chỉ có thể cắn chặt răng, sau đó đứng lên. Ánh mắt lo lắng nhìn về phía Thủy Linh Lung đang ở trong lĩnh vực. Lâm Dịch có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng đang có một cổ lực lượng vô cùng cường đại đang tăng trưởng nhanh chóng trong cơ thể Thủy Linh Lung, cổ lực lượng này thậm chí làm cho Lâm Dịch sinh ra cảm giác run sợ, Lâm Dịch không biết đã xảy ra sự tình gì, chỉ có thể lo lắng hô lên:

- Lão sư.

Nhưng mà Thủy Linh Lung giống như đã mất đi ý thức, không có trả lời Lâm Dịch.

Lâm Dịch lại muốn tới gần, nhưng mà cổ lực lượng kia thật sự quá mạnh mẽ. Dùng lực lượng hiện tại của Lâm Dịch cơ bản là không cách nào đột phá được, chỉ có thể đứng tại chỗ đi đi lại lại, cùng sử dụng lĩnh vực không ngừng cảm giác tình trạng hiện tại của Thủy Linh Lung.

179. Chương 251-252: Chuẩn Bị Lên Đường.

- A…

Thủy Linh Lung đột nhiên hét thảm một tiếng, làm cho người của Lâm Dịch cứng đờ lại, con mắt chăm chú nhìn vào Thủy Linh Lung trông như một quang thể đang trôi lơ lửng trên không trung.

Cùng lúc đó lam sắc quang mang lập tức đại thịnh, làm cho con mắt của Lâm Dịch cảm giác đau đớn như muốn nổ tung, Lâm Dịch lập tức nheo con mắt lại điều chỉnh lại tiêu cự, nhưng vẫn là không dám nhìn lại chỗ Thủy Linh Lung.

Chỉ thấy trên người Thủy Linh Lung, đột nhiên sinh ra biến hóa kịch liệt.

Màu lam nhạt như bị phai màu, từ từ đậm lên biến thành một loại màu trắng bạc, nét kiều diễm vô song hiển lộ trên khuôn mặt. Bỗng nhiên lấy một loại tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, tại chỗ tóc mai bỗng dài ra nhúm tóc màu trắng nhu. Thân thể vốn nhỏ nhắn bỗng phồng lên lớn thêm một vòng, thân thể lập tức trở nên cực kì thon dài. Chỉ thấy trán của nàng đột nhiên bộc phát một hồi lam mang, sau khi lam mang biến mất, một cái ấn ký chữ Vương màu lam nhạt, lóe sáng dịu dàng xuất hiện ở trên trán của nàng.

Lâm Dịch sững sờ, lập tức mở to hai mắt mà nhìn.

- Bạch Hổ chi Tà Nhãn linh văn?

Đúng vào lúc này, Thủy Linh Lung mở mắt… Vốn là hai con mắt màu đen, lúc này biến thành một đôi con ngươi màu xanh yêu dị, càng lộ ra vẻ cực kì mê người…

- Ta, đây là thế nào?…

Trong mắt Thủy Linh Lung hiện lên vẻ nghi hoặc.

Lâm Dịch kinh ngạc mất một hồi, lộ ra biểu tình cao hứng hô lên:

- Lão sư, linh văn của người đã thức tỉnh?

- Hả ?

Thủy Linh Lung không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Chỉ thấy Lâm Dịch vung tay phải lên, một mặt thủy kính liền xuất hiện trước mặt Thủy Linh Lung. Mà Thủy Linh Lung cũng không khỏi nhìn về hướng trong mặt nước. Thời điểm khi thấy bộ dáng của mình, không khỏi mở ra cái miệng nhỏ nhắn, tròn mắt ngạc nhiên. Bàn tay nhỏ không tự chủ được sờ soạng trên mặt mình.

Thủy Linh Lung lúc này còn đâu cảm giác ôn nhu lúc trước? Một đôi con ngươi màu xanh da trời yêu dị, khuôn mặt xinh đẹp có thêm hai mai tóc màu trắng, trên cái trán trơn nhẵn xuất hiện một ấn ký chữ vương cổ xưa. Thân hình vốn nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này trở nên cực kỳ cao gầy, hai chân càng là thon dài mê người...Nếu như nói lúc trước Thủy Linh Lung có một vẻ đẹp ôn nhu như một tiểu thư khuê các, như vậy Thủy Linh Lung lúc này, thì tràn đầy một vẻ đẹp dã tính yêu dị!

Thủy Linh Lung sững sờ nhìn xem chính mình trong kính. Thật lâu về sau mới phản ứng lại, đồng tử màu xanh da trời toát ra vẻ kinh hỉ nhìn về phía Lâm Dịch.

- ...Cám ơn ngươi!

Lâm Dịch cười hắc hắc, lắc đầu, nhưng là không nói gì.

Thực lực bản thân Thủy Linh Lung cũng đã là thất cấp đỉnh phong, nếu như đột phá đến trình độ bát cấp, lúc này lại có thêm linh văn Bạch Hổ chi Tà Nhãn gia trì, thực lực của nàng trọn vẹn tăng lên 6 lần. Rõ ràng đủ để chống đỡ nàng lơ lửng trên không trung.

Thủy Linh Lung có chút không thể chờ đợi được nhắm lại hai mắt, cảm thụ được toàn thân tràn ngập một lực lượng cường đại! Ánh sáng màu lam trạch óng ánh không ngừng tỏa ra, Lâm Dịch đứng ở một bên cũng mỉm cười nhìn xem.

Muốn nói không hâm mộ là tự lừa dối mình. Cổ lực lượng mạnh mẽ này, làm cho Lâm Dịch cũng phải hoảng sợ! Khó trách trên đại lục lại có nhiều người, vì trung đẳng chiến văn, không tiếc hy sinh tánh mạng cũng muốn đi vào Ma Nguyên động quật. Cổ lực lượng này, đáng để bọn họ làm như vậy.

Bạch Diệp là bát cấp chiến sĩ. Liệt Hổ chiến văn của hắn là hạ đẳng chiến văn...nhưng mà lúc này Thủy Linh Lung dùng thực lực thất cấp, lại gia trì thêm Tà Nhãn linh văn, lại làm cho Lâm Dịch cảm thấy được sức ép còn lớn hơn Bạch Diệp, nếu đổi lại là bình thường, một gã bát cấp chiến sĩ, tuyệt đối có thể rất nhẹ nhàng tiêu diệt năm sáu tên thất cấp chiến sĩ. Phải biết rằng, tuy ở đồng cấp dị năng giả đích thật có thể dễ dàng tiêu diệt chiến sĩ. Trừ phi là dị năng cực kỳ đặc thù, giống như lĩnh vực của Lâm Dịch vậy, mới có thể vượt cấp khiêu chiến thành công.

Nhưng mà, toàn bộ dị năng giả trên đại lục cũng mới chỉ phát hiện hai người là Lâm Dịch và Bạch Tiểu Thiên mà thôi. Những dị năng giả khác, cho dù là thuần túy nguyên tố dị năng giả, muốn vượt cấp khiêu chiến sĩ, là phi thường khó.

Nhưng mà lúc này, Thủy Linh Lung chỉ cần dựa vào một cái linh văn, lực lượng thuần túy phát ra cũng đã mạnh hơn vài phần so với khi Bạch Diệp sử dụng chiến văn. Bởi vậy có thể thấy được, đẳng cấp cao thấp của chiến văn linh văn, ảnh hưởng của nó đối với thực lực là vô cùng lớn.

Đương nhiên, hâm mộ thì hâm mộ...nhưng Lâm Dịch cũng không hối hận ngày đó đã đem huyết dịch Bạch Hổ Tà Nhãn tặng cho Thủy Linh Lung. Đối với Lâm Dịch mà nói, hắn cũng không có dã tâm gì lớn, thấy những người quan hệ thân mật với mình tiến bộ, trong lòng hắn cũng đã rất vui rồi. Thủy Linh Lung là lão sư của hắn, càng giống như tỷ tỷ của hắn. Chứng kiến Thủy Linh Lung tiến bộ, dù là vì vậy mà mình đánh mất một cơ hội tiến bộ... Lâm Dịch cũng cảm giác đáng giá.

Thật lâu về sau, Thủy Linh Lung mới lần nữa mở hai mắt. Phát hiện Lâm Dịch còn ngẩng đầu nhìn nàng, lập tức lộ ra một nụ cười, sau đó có chút nhắm mắt lại.

Chỉ thấy lam sắc quang mang quanh thân thể nàng dần dần thu liễm lại, thân thể nàng cũng từ từ khôi phục lại, tóc đã khôi phục lại màu lam nhạt, ấn ký trên trán cùng tóc mai màu trắng cũng biến mất, thân thể cũng từ từ nhỏ lại… Chỉ sau một lát, bộ dáng Thủy Linh Lung, đã khôi phục lại như trước. Sau đó, chậm rãi mở mắt. Chỉ thấy hai con ngươi màu xanh yêu dị, lúc này cũng đã khôi phục lại màu đen.

- Cảm giác như thể nào?

Lâm Dịch lập tức tò mò hỏi.

Đầu lông mày Thủy Linh Lung có chút cau lại, sau đó mới nghĩ nghĩ nói:

- Ân…Không biết nên nói thế nào, tóm lại…lực lượng thật cường đại…bất quá, ta tạm thời còn không có cách nào điều khiển nó hoàn toàn tự nhiên.

Lâm Dịch tự nhiên hiểu rõ đạt được một cổ lực lượng cường đại, trước khi thân thể và tinh thần hoàn toàn quen thuộc thì không cách nào điều khiển tự nhiên. Chính như ngày đó dị năng của hắn thức tỉnh, cổ lực lượng khổng lồ kia, hắn cũng biết nên thao túng như thế nào. Thời điểm mới bắt đầu, thậm chí ngay cả vận dụng đều không làm được. Lập tức nhoẻn miệng cười nói:

- Vậy sau này lão sư nên thường xuyên sử dụng linh văn, làm quen một chút với cổ năng lượng này. Nhất định rất nhanh là có thể tự nhiên thao túng được nó.

Thủy Linh Lung gật đầu ân một tiếng. Trên mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười.

- Ân, lão sư ngài còn bận rộn, ta đi ngoài trước… một thân toàn mồ hôi, ta phải đi tắm cái đã.

Lâm Dịch gật đầu cười rồi nói, gặp Thủy Linh Lung gật đầu, mới quay người đi ra ngoài.

Thời gian cứ như vậy dần dần trôi qua. Sinh hoạt của Lâm Dịch hình như trở về với khuôn mẫu mà hắn quen thuộc nhất. Tu hành, nghỉ ngơi, tu hành…Mỗi khi sáng sớm, hắn đều mang theo bốn ngàn cân phụ trọng chạy quanh thao trường của học phủ. Hai vòng, tuyệt đối có hơn mười dặm, hơn nữa, hắn lại mang theo phụ trọng nặng như vậy…bình thường sau khi hoàn thành hai vòng, thì hắn cũng đạt tới cực hạn của mình.

Bất quá Lâm Dịch đối với tu hành có thể nói là trời sinh bướng bỉnh. Hai vòng qua đi, hắn vẫn cắn răng, chịu đựng đau nhức sau khi thân thể đạt tới cực hạn, luyện thể thuật thêm một lần nữa… Dĩ vãng thời gian thể dục buổi sáng nửa giờ là chấm dứt, nhưng những ngày này bởi vì có thêm phụ trọng, thời gian mỗi ngày đều kéo dài ra hai giờ. Vài ngày đầu, thậm chí còn dài hơn! Vừa mới bắt đầu, thân thể còn không thích ứng được với loại phụ trọng này, buổi sáng khi…tỉnh lại, cái loại bủn rủn vô lực này đúng là làm cho người ta khó chấp nhận. Nếu không Lâm Dịch từ nhỏ đã tiến hành tu luyện cực kì gian khổ, chỉ sợ thật sự là khó kiên trì được.

Bất quá đoạn thời gian kia cũng chỉ là một tuần ngắn ngủi. Một tuần trở về sau, thân thể Lâm Dịch đã từ từ thích ứng được với loại phụ trọng siêu nặng này. Tuy nhiên tu hành mỗi ngày vẫn là cực kì gian khổ, bất quá so với một tuần lễ ban đầu, vẫn còn dễ chịu hơn nhiều… Có điều Lâm Dịch cũng vô cùng hiểu rõ, muốn hành động tự nhiên dưới sức nặng bốn ngàn cân, hắn còn cần rất nhiều thời gian.

Đương nhiên, ngoại trừ tu hành, Lâm Dịch còn có một công tác, chính là vui chơi cùng Lâm Yến…từ nhỏ đến lớn, Lâm Yến giống như là cái đuôi sau lưng Lâm Dịch vậy, ngoại trừ thời gian tu hành Lâm Dịch bởi vì Lâm Cường nên Lâm Yến không cách nào tới gần Lâm Dịch, cho dù là lúc ngủ, Lâm Dịch cũng phải đem tiểu nha đầu này dỗ cho ngủ trước đã.

Tựa hồ sợ Lâm Dịch lại âm thầm biến mất, cho nên chỉ cần lúc nghỉ ngơi, nàng đều chạy đến chỗ Lâm Dịch..Đối với điều này, Lâm Dịch cũng có chút dở khóc dở cười, đồng thời cũng cảm thấy an ủi trong lòng. Người không có đệ đệ muội muội, đều không thể nào hiểu được khi đệ đệ muội muội ỷ lại vào mình, là một niềm hạnh phúc đến chừng nào.

Thủy Linh Lung trong khoảng thời gian này đem sự tình bên trường học bỏ sang một bên, mà chuyên tâm tu luyện linh văn của mình. Khi đám người Bác Luân Lợi thấy được, tự mình cảm giác được lực lượng của Thủy Linh Lung khi gia trì linh văn, tất cả mọi người đều hâm mộ đến đỏ cả mắt. Kể cả Khải Hi và Bác Luân Lợi cũng không ngoại lệ..bởi vì cho tới bây giờ, linh văn của Khải Hi và Bác Luân Lợi đều chưa thức

tỉnh. Mà hiện tại Thủy Linh Lung đã thức tỉnh, nên hai người này đều lòng nóng như lửa đốt, trong nội tâm như con ngàn con kiến bò vậy, phi thường khó chịu…Đáng tiếc, linh văn thức tỉnh cũng không dựa vào nôn nóng, cho nên bọn họ mặc dù gấp, nhưng cũng không thể làm gì…

Thông qua một thời gian ngắn chuyên môn tu hành, Thủy Linh Lung dựa vào sự am hiểu của mình đối với Thủy hệ dị năng, đại khái đã nắm giữ được cổ lực lượng khi gia trì linh văn kia…Không dám nói vung tay là có thể thi triển, nhưng ít nhất cũng không giống như ngày đầu không cách nào khống chế.

Thời gian, cứ như vậy vùn vụt trôi qua.

- Lão sư, ta định quay về nhà một chuyến.

Vừa mới ăn sáng xong, Lâm Dịch liền nói với Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung ngẩn người:

- Ngươi nói là…hành tỉnh Khắc Lâm?

- Ừ.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu.

- Đã sáu năm ta chưa gặp cha rồi. Ta muốn về thăm người. Yến Nhi đến đây cũng được hai năm rồi, ta nghĩ hiện tại cũng đã đến lúc về nhà.

Từ trong miệng Lâm Yến thì Lâm Dịch biết được, Lâm Cường đem Lâm Yến đến học viện Ngũ Hành liền trở về. Dựa theo suy đoán, thời gian hai năm, có lẽ đủ để cha từ hành tỉnh Lý Á trở lại Hi Mạn trấn.

Thủy Linh Lung nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu cười nói:

- Ừ. Quay về thăm cha cũng tốt. Chúng ta đi tới chỗ hiệu trưởng a.

Lâm Dịch liền lộ ra nụ cười vui vẻ, khẽ gật đầu. Hai người liền ra khỏi cửa.

Đi vào phòng hiệu trưởng, thì thấy Lạp Cổ Kỳ đang đứng trước bàn làm việc.

- Hiệu trưởng!

Thủy Linh Lung mở miệng hô một tiếng, Lạp Cổ Kỳ mới ngẩng đầu lên. Chứng kiến ngoài cửa là Lâm Dịch và Thủy Linh Lung, lập tức cười nói:

- Ha ha, các ngươi đã tới? Uh, đều vào đây cả đi.

Hai người tiến vào phòng hiệu trưởng, sau khi ngồi xuống, Lâm Dịch liền trực tiếp mở miệng nói:

- Hiệu trưởng … Ta nghĩ mượn cửa không gian truyền tống để về nhà một chuyến.

Lạp Cổ Kỳ ngẩn người, sau đó cười nói:

- Như thế nào? Nhớ nhà?

Lâm Dịch có chút xấu hổ vò đầu cười nói:

- Đệ tử đã gần sáu năm không gặp phụ thân rồi. Cho nên muốn quay về gặp người một chút.

Lạp Cổ Kỳ cười gật đầu một cái rồi nói:

- Ha ha, đương nhiên là được. Chuẩn bị khi nào thì đi?

Lâm Dịch sau khi một chút mới nói:

- Đệ tử muốn nói một tiếng cho Yến Nhi biết, sau đó lập tức có thể xuất phát.

Lạp Cổ Kỳ gật đầu nói:

- Được, lúc nào xong, cứ trực tiếp tới đây.

- Uhm, cám ơn hiệu trưởng.

Lâm Dịch nói một tiếng cảm tạ, liền cùng Thủy Linh Lung cùng nhau ra ngoài.

- Trên đường đi cẩn thận một chút.

Trên đường, Thủy Linh Lung nói như vậy với Lâm Dịch.

180. Chương 253-254: Nguy Cơ Tiềm Tàng.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, sau đó cười nói:

- Lão sư yên tâm đi, dùng thực lực bây giờ của ta...chỉ cần không phải là Thánh cấp, ta đều có lòng tin tẩu thoát.

Nhớ tới thực lực của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung không khỏi bật cười...Đúng vậy a, với thực lực thất cấp đỉnh phong dị năng giả của Lâm Dịch, ngoại trừ Thánh cấp, hoặc là dị năng giả có được trung đẳng chiến văn, tự bảo vệ mình không là vấn đề. Huống chi, hắn chẳng qua chỉ là về thăm nhà một chuyến mà thôi, tuy rằng trên đại lục này nguy hiểm ở khắp nơi, thế nhưng đó là chỉ đối với người bình thường mà thôi. Đối với cường giả mà nói, chỉ cần không phải là cấm kỵ rừng rậm hay thứ gì đại loại như vậy...vùng hoang vu bình thường họ đều không để ở trong mắt.

Lập tức nhẹ gật đầu, sau khi dặn dò vài câu, liền cùng Lâm Dịch tách ra.

Sau đó Lâm Dịch đi thẳng tới phòng học của Lâm Yến. Lúc này đúng là thời gian ăn sáng của bọn Lâm Yến, vừa mới ăn xong. Lâm Dịch liền đem tin tức mình phải về nhà nói cho Lâm Yến.

Lâm Yến nghe được tin tức này liền ngây dại tại chỗ, khuôn mặt vốn tươi cười lập tức liền trầm xuống. Lâm Yến cũng không biết chuyện tình của cửa không gian truyền tống, cho rằng Lâm Dịch đi lần này, cũng phải mất nhiều năm mới thấy lại hắn, tự nhiên là thất lạc vô cùng.

Bất quá tuy Lâm Yến buồn vô cùng, nhưng cũng là một cô bé rất hiểu chuyện. Chỉ có thể thất lạc gật đầu nhẹ vài cái, nhưng là không nói gì.

Lâm Dịch nhưng thật ra cũng không nghĩ nhiều như vậy, gặp Lâm Yến không có làm nũng đòi dẫn theo nàng trở về thì cũng có chút kỳ quái. Bất quá hắn cũng không để ý nhiều, liền dặn dò nàng vài câu, sau đó đi thẳng tới văn phòng của Lạp Cổ Kỳ.

Thời điểm khi đi vào văn phòng của Lạp Cổ Kỳ, Lạp Cổ Kỳ đã ở trong mật thất rồi. Bên trong hai màu vàng và bạc trộn lẫn với nhau, chính giữa cửa không gian truyền tống lập lòe tia sáng màu gai bạc. Bên trong có một bóng người, nhìn kỹ Lâm Dịch lập tức nhận ra người nọ, đúng là Trát Ma Nhĩ.

Nguyên lai Lạp Cổ Kỳ thừa dịp Lâm Dịch đi thông báo cho Lâm Yến, liền liên hệ với Trát Ma Nhĩ. Dù sao cửa không gian truyền tống cũng ở trong mật thất, cũng không cần người trông coi.

Cùng Trát Ma Nhĩ khách sáo vài câu, Lạp Cổ Kỳ liền khởi động công năng truyền tống. Sau khi lần nữa nói lời cảm tạ, Lâm Dịch mới bước vào cửa không gian truyền tống.

Sau một lát, đã ở bên người Trát Ma Nhĩ.

Cửa không gian truyền tống, quả nhiên là vô cùng thần kỳ.

Mà lúc này, bên trong kiến trúc to lớn bên cạnh quảng trường trung tâm.

- Môn chủ, theo tình báo mới nhất, Lâm Dịch đã đi ra khỏi học viện Ngũ Hành.

Một gã đệ tử cung kính quỳ một chân trên đất, báo cáo với Bạch Diệp.

- Cái gì? Đã đi ra? Đi chỗ nào rồi hả?

Bạch Diệp nghe vậy lập tức liền kích động, trong miệng liên tục quát hỏi.

Tên đệ tử kia cung kính nói:

- Chính là vừa rồi có một nhãn tuyến trong Học viện Ngũ Hành tới báo cáo, nghe nói là đi Khắc Lâm hành tỉnh. Bất quá, sau khi hắn đi vào văn phòng Lạp Cổ Kỳ, thì không thấy đi ra.

- Văn phòng của Lạp Cổ Kỳ?

Bạch Diệp nhíu mày, lập tức liền hiểu rõ vấn đề:

- Xem ra, lão già Lạp Cổ Kỳ rất coi trọng tên tiểu tử Lâm Dịch này…

Trong nội tâm nổi lên sát ý, vẫn điềm nhiên nói:

- Ta đã biết, ngươi xuống dưới tìm phó môn chủ Bạch Nhận bảo hắn đến gặp ta.

- Vâng.

Tên đệ tử khom người lui ra. Sau một lát, Bạch Nhận với thân hình khôi ngô đã đi đến.

- Đại ca, Lâm Dịch đã li khai Học viện Ngũ Hành rồi sao?

Bạch Nhận sau khi vào cửa, liền trực tiếp mở miệng hỏi.

Bạch Diệp lạnh lùng gật gật đầu, trong đôi mắt hiện lên hàn ý:

- Đợi gần một tháng…lập tức liên hệ với Thiên Sát.

Bạch Nhận lập tức gật đầu, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài. Bất quá chỉ một lát, đã lại đi vào.

- Đại ca, Thiên Sát ra giá rồi.

Biểu tình của Bạch Nhận có chút khó coi.

Bạch Diệp nghe vậy trong lòng cũng nhảy lên một cái… Thiên Sát là tổ chức sát thủ lớn nhất trên đại lục, thế lực của nó không có một ai có thể biết rõ hoàn toàn. Chỉ biết là cái tổ chức này gần như là khi Bạch Đế đế quốc lập quốc liền xuất hiện. Sau đó một mực tồn tại cho đến hôm nay. Trải qua thời gian hơn sáu vạn năm, Thiên Sát tiếp nhận nhiệm vụ nhiều vô số kể, nhưng lại chưa từng có một lần thất thủ.

Nhiệm vụ mà Thiên Sát tiếp nhận cũng rất đa dạng, nhỏ thì chỉ ám sát cư dân bình thường trên đại lục, lớn thì ám sát đương kim đế vương của đế quốc. Phàm là có người ra nhiệm vụ, Thiên Sát đều tiếp nhận, truyền thuyết chưa bao giờ thất thủ. Bạch đế đế quốc từng có một vị đế vương, bị Thiên Sát bí mật ám sát. Cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao hoàng tộc Bạch Đế hận thù Thiên Sát như vậy.

Bất quá…cái giá phải trả cho Thiên Sát cũng không phải là cao bình thường. Lúc này nghe Bạch Nhận nói như vậy, trong lòng của Bạch Diệp cũng giật thót, hít sâu một hơi mới nói:

- Bao nhiêu?

Bạch Nhận trầm mặc một lúc mới nói:

- Ba miếng ma hạch Thánh cấp.

- Cái gì? Bạch Diệp lập tức mở to hai mắt mà nhìn.

Ba miếng ma hạch Thánh cấp? Phải biết rằng, tình huống trước mắt của đại lục, ngay cả bát cấp ma thú cũng cực kì quý hiếm. Còn tồn tại từ cửu cấp trở lên, càng là vô cùng thưa thớt. Ma thú từ cửu cấp trở lên, cũng đã có được sự thông minh như người bình thường, làm sao có thể giết chết dễ dàng như vậy? Dù là đạt được một miếng ma hạch Thánh cấp đều là phi thường khó khăn rồi, rõ ràng lại ra giá ba miếng?

- Bọn hắn như thế nào không chém ta luôn đi? Một tên thất cấp dị năng giả mà thôi, lại có thể hét một cái giá cao như vậy?

Ánh mắt Bạch Diệp lộ ra sự giận dữ.

- Bọn hắn nói…mặc dù đối phương chỉ là thất cấp dị năng giả. nhưng là lĩnh vực dị năng giả. Lĩnh vực dị năng giả là vô cùng cường đại đấy, chỉ có thể phái cường giả Thánh cấp, mới có thể bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ. Bát cấp chiến sĩ hoặc là dị năng giả bình thường, e là không thể làm gì được đối phương.

Bạch Nhận thuật lại đoạn hội thoại ngắn ngủi vừa rồi giữa hắn và nhân viên liên lạc của Thiên Sát.

Hai mắt Bạch Diệp đỏ ngầu lộ ra sự giận dữ vô cùng, thật lâu về sau mới hít sâu một hơi nói:

- Ngươi nói cho bọn hắn biết, chỉ có một giá, một miếng ma hạch Thánh cấp. Nếu không, không cần phiền đến bọn họ nữa.

Bạch Nhận có chút nhíu nhíu mày, sau một lát mới gật gật đầu, liền đi ra ngoài.

Một lát sau mới trở về, Bạch Nhận nói:

- Đối phương nói...một miếng Ma hạch Thánh cấp, thì bọn hắn chỉ có thể xuất động cường giả từ Thánh cấp trở xuống đi chấp hành nhiệm vụ.

- Đáng chết.

Bạch Diệp lập tức tức giận nện một quyền vào bàn công tác trước mặt. Hít thở sâu vài hơi, cưỡng chế phẫn nộ trong lòng, cắn răng nói:

- Nói cho bọn hắn biết là ta đáp ứng. Nhưng bọn hắn phải đáp ứng là dùng hết sức lực, phải đảm bảo là giết chết tên Lâm Dịch đó.

Bạch Nhận khẽ gật đầu, sau đó lại đi ra ngoài. Một lát sau trở về nói:

- Bọn hắn đã đồng ý. Ngày mai sẽ phái người hành động. Để cho chúng ta chuẩn bị tốt Ma hạch Thánh cấp.

Bạch Diệp lạnh lùng gật đầu, hai mắt phát ra huyết sắc ngẩng đầu lên lẩm bẩm:

- Lực Nhi, cha sẽ báo thù cho con sớm thôi...

****

Thành Mỗ, ở một chỗ thần bí nào đó.

Trước cửa không gian truyền tống, ánh sáng âm u, một cái bóng đen mơ hồ đang ngồi ở bên trong.

- Thông báo xuống dưới, để cho tổ 106 chuẩn bị một chút, ngày mai đi thành Bách Nhạn ở hành tỉnh Khắc Lâm.

Đang khi nói chuyện, từ trong tay hắn ném ra một vật màu đen trông như một cái túi.

Một bóng xám đột nhiên xuất hiện, đem bóng đen tiếp đi.

Sau khi thân ảnh kia biến mất, thân ảnh trước cửa không gian truyền tống mới thì thầm:

- Lâm Dịch, thất cấp lĩnh vực giả? A...Có ý tứ...

****

Trong võ môn của Trát Ma Nhĩ, ngay cái sân mà lúc trước đám người Lâm Dịch cưỡi Hắc Vân Điểu đến. Lúc này Lâm Dịch, Trát Ma Nhĩ, Ba Nhĩ đang đứng ở trong sân.

- Thật sự là làm phiền người rồi.

Lâm Dịch cảm kích nói với Trát Ma Nhĩ.

Trên mặt Trát Ma Nhĩ vẫn là chiêu bài tươi cười hào sảng thường thấy, không thèm để ý phất phất tay nói:

- Không nên khách khí như vậy, chúng ta là bằng hữu mà.

Lâm Dịch nghe vậy ngẩn người, nhưng vẫn là cảm kích cười cười, thực sự không cần phải nhiều lời nữa.

Nguyên lai, lúc Lâm Dịch tới đây, Trát Ma Nhĩ đã mở tiệc chiêu đãi một phen, sau đó lại cho Lâm Dịch mượn một con Hắc Vân Điểu. Ân tình này, làm cho lộ trình theo tính toán của Lâm Dịch giảm xuống bớt đi hai tháng, Lâm Dịch tự nhiên là hết sức cảm kích hắn. Dù sao, thật sự muốn nói tiếp, Trát Ma Nhĩ không cần phải đối xử tốt như vậy với hắn.

Trát Ma Nhĩ vừa cười vừa nói:

- Vậy các ngươi nên đi đi, ta cũng còn nhiều sự tình chưa được giải quyết nữa, ta cũng không tiễn nữa rồi.

Lâm Dịch nghe vậy liền nhẹ gật đầu, nói:

- Công việc của ngài bề bộn. Vậy chúng ta đi đây.

Trát Ma Nhĩ cũng chỉ nói vài câu nữa với Lâm Dịch, liền quay người đi vào. Mà Lâm Dịch và Ba Nhĩ, cũng bước lên lưng Hắc Vân Điểu.

Ngồi ở trên lưng Hắc Vân Điểu, cảm thụ được gió cuốn chung quanh, tâm tình lúc này của Lâm Dịch cùng tâm tình hai lần trước cưỡi Hắc Vân Điểu khác nhau rất lớn. Tuy hắn còn ở trên Hắc Vân Điểu, nhưng tâm đã bay tới Hi Mạn trấn.

- Không biết phụ thân dạo này ra sao…

Thành thị chỗ Trát Ma Nhĩ tên là thành Thạch Nguyên, trong hành tỉnh Khắc Lâm tuy rằng không tính là đô thị lớn, nhưng cũng là một đại thành thị. Về cơ bản so với thành Bách Nhạn chỉ hơi nhỏ hơn thôi. Nhưng mà từ thành Thạch Nguyên đến Trấn Hi Mạn, ít nhất cũng chừng mấy ngàn vạn km, mặc dù lấy tộc độ của Hắc Vân Điểu, cũng cần phi hành trọn vẹn 6,7 ngày mới tới nơi được. Tuy rằng Lâm Dịch cũng không rõ lắm vị trí cụ thể của Trấn Hi Mạn đi như thế nào, nhưng nếu là ở dưới chân Mạn Vân Sơn Mạch, tin rằng chỉ cần không ngừng đi về phương hướng Mạn Vân Sơn Mạch thì không sai vào đâu được. Lập tức một đường bay gấp, trong bất tri bất giác, đã qua bảy ngày.

Hôm nay, thời tiết đã tối, Lâm Dịch nóng vội về nhà vẫn vội vàng chạy đi.

- Đại nhân, phía trước có một tiểu thành. . . Ngươi xem chúng ta có nên tới phía trước nghỉ ngơi một chút không?

Nhĩ Ba ngồi ở chỗ cổ Hắc Vân Điểu, nhìn thấy được tình huống phía trước trước tiên .

Lâm Dịch nghe vậy không khỏi thăm dò nhìn nhìn, lại đột nhiên sững sờ, chợt, trong đôi mắt lộ ra thần sắc mừng rỡ nói:

- Đây là thành Hi Á, là thành Hi Á.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước, xuất hiện một tòa thành thị nho nhỏ, tuy rằng bây giờ cảnh đêm phủ xuống, nhưng lấy sự hiểu rõ của Lâm Dịch đối với thành Hi Á vẫn liếc mắt là nhận ra được, trên mặt lập tức lộ ra dáng tươi cười kích động. Tới gần thành Hi Á, cũng có nghĩa là mình cách trấn Hi Mạn càng ngày càng gần rồi, lấy tốc độ của Hắc Vân Điểu, nhiều nhất ngày mai sẽ có thể đến.

- Chúng ta xuống dưới hay sao?

Nghe được lời nói của Nhĩ Ba, Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, trong nội tâm vẫn không khỏi có chút kích động. . . Bởi vì bọn người La Á chính ở tại Thành Hi Á.

- Không biết. . . Bọn hắn có nghỉ hay không nữa?

Lúc này đã là thời gian thu đông cùng xuất hiện, theo như lệ cũ, Tông Phạm cũng sắp tới kỳ nghỉ rồi.

- Bọn hắn có lẽ đã là năm thứ năm rồi nhỉ?

Lâm Dịch có chút cảm khái thầm nghĩ, nếu như hắn vẫn một mực ở tại Tông Phạm, lúc này hẳn hẳn cũng năm thứ năm rồi.

Hắc Vân Điểu xẹt qua không trung, cúi đầu vọt tới trước cửa Thành Hi Á, sau đó cũng lúc đó ngừng lại. Lâm Dịch và Nhĩ Ba từ trên lưng Hắc Vân Điểu nhảy xuống, Nhĩ Ba vỗ vỗ cổ Hắc Vân Điểu, chỉ thấy Hắc Vân Điểu sau khi xoay quanh một cái, đã ẩn vào trong tầng mây. Trải qua nhiều ngày ở chung như vậy, Lâm Dịch cũng sớm đã không còn thấy ngạc nhiên nữa. . . Hắc Vân Điểu phải đi nghỉ ngơi. Trước kia đã nói, Hắc Vân Điểu là loài chim cực kì am hiểu phi hành, chúng sinh hoạt ở vách đá trên biển đảo hoang, có vài Hắc Vân Điểu, thậm chí cả đời có thể sinh tồn trong gió không rời, trên toàn bộ đại lục, ma thú có thể vượt chúng về phương diện phi hành có thể đếm được trên đầu ngón tay.

181. Chương 255-256: Về Nhà.

Thấy Nhĩ Ba sắp xếp xong xuôi Hắc Vân Điểu, liền cùng Lâm Dịch đi vào trong Thành Hi Á.

Thành Hi Á cũng không có biến hóa gì lớn so với ba năm trước đây, tới gần cảnh ban đêm, đèn năng lượng trong thành sáng lên, chiếu rọi toàn bộ Thành Hi Á đô, lộ ra cực kỳ rực rỡ tươi đẹp.

Hai người Lâm Dịch tùy ý tìm một gian khách sạn, sau khi ăn uống một chút gì đó, thuê hai gian phòng, sau đó Lâm Dịch liền nói với Nhĩ Ba:

- Ngươi nghỉ ngơi trước, ta đi ra ngoài một chuyến, rất mau trở lại.

Nhĩ Ba tự nhiên sẽ không hỏi nhiều, lập tức nhẹ gật đầu.

Sau đó Lâm Dịch liền ra khỏi khách sạn, đi thẳng về phía Vũ Môn của Thành Hi Á.

Thành Hi Á cũng không lớn lắm, mà Vũ Môn thì ở vị trí quảng trưởng trung tâm, sau khi Lâm Dịch dùng hơn 10 phút cũng đã xa xa thấy được Vũ Môn của Thành Hi Á .

Quảng trường trung tâm bình thường đều phi thường náo nhiệt, các cư dân trong tiểu thành nếm qua bữa tối, đều cam tâm tình nguyện đến chỗ này hoạt động một chút, khiến cho quảng trường trung tâm lúc này biến thành nơi có nhân khí nhất toàn bộ Thành Hi Á. Dưới sự chiếu rọi của đèn năng lượng, trên mặt Lâm Dịch mang theo dáng cười, hào hứng nhìn mọi người hoạt động ở quảng trường trung tâm, dưới chân lại không chậm bước đến Vũ Môn.

Thời gian gần ba năm, Vũ Môn cũng không có gì thay đổi, nhớ lần đầu tiên cùng Lý đi đến Thành Hi Á, khi mình nhìn thấy Vũ Môn còn cực kỳ kinh ngạc trước sự cao lớn của đại môn. . . Song ba năm sau khi trở về, Lâm Dịch đã thấy rất nhiều các mặt của xã hội lại đột nhiên cảm giác thấy Vũ Môn của Thành Hi Á kỳ thật cũng không tính quá lớn, vô luận so với Vũ Môn của Thành Thiên Diệp hay là Thành Thạch Nguyên đều kém rất xa.

- Không biết hắn có ở nhà không. . .

Lâm Dịch có chút chờ mong thầm nghĩ, khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ tươi cươi.

Bằng hữu của Lâm Dịch cũng không nhiều, những La Á tuyệt đối xem là một người, La Á nhìn như sáng sủa, kì thật tính cách có chút mơ hồ, một mực đều khiến Lâm Dịch cảm thấy hết sức thân thiết. Ba năm không gặp, cũng không biết tên này đã đến trình độ nào rồi nữa?

Lâm Dịch đi đến trước, nhẹ nhàng gõ đại môn Vũ Môn.

- Ai thế?

Một thanh âm vang lên, sau đó két.. một tiếng, đại môn bị mở ra một khe hẹp, một thiếu niên thò đầu ra, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Dịch ở ngoài cửa..

- Ngươi là ai? Có chuyện gì không?

Nhìn ra, thiếu niên này hẳn là vừa gia nhập Vũ Môn không lâu, trên mặt còn mang theo vài phần non nớt, bộ dạng so với Lâm Dịch còn nhỏ hơn ba bốn tuổi.

- Xin chào, ta gọi Lâm Dịch, là bằng hữu của thiếu môn chủ các ngươi, xin hỏi hắn bây giờ có ở nhà không?

Lâm Dịch khách khí vừa cười vừa nói.

Thiếu niên ngẩn người, sau đó nói:

- Ngươi tìm thiếu môn chủ có chuyện gì không?

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Ân, ta là bằng hữu của hắn. Xin hỏi hắn ở nhà không?

Thiếu niên kia nhẹ gật đầu, sau đó nói:

- Vậy mời ngươi chờ một chút, ta đi thông báo một tiếng.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, thiếu niên kia liền quay người đóng cửa lại, Lâm Dịch liền quay đầu lại nhìn quảng trường trung tâm và chờ đợi.

Không bao lâu, từ trong đại môn sau lưng Lâm Dịch truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, kỳ quái vừa quay đầu lại, chỉ thấy đại môn kẽo kẹt bị đẩy ra, một gã thanh niên xuất hiện ở sau đại môn.

Sau khi tên thanh niên kia nhìn thấy Lâm Dịch, lập tức ngây dại, cứ như vậy sững sờ nhìn Lâm Dịch.

Mà Lâm Dịch cũng cao thấp đánh giá thanh niên. . . Hắn đúng là La Á

Dung nhan anh tuấn vẫn không chút thay đổi, khuôn mặt ba năm trước còn hơi ngây thơ, lúc này lại lộ ra thành thục hơn rất nhiều, hắn sững sờ nhìn Lâm Dịch, nhất thời lại không kịp phản ứng.

- La Á.

Lâm Dịch mở miệng trước. cười hô lên.

Thân thể La Á chấn động mạnh, chợt hai mắt lập tức hồng lên, chỉ thấy hắn mãnh liệt nhảy tới một bước, sau đó hung hăng đánh lên người Lâm Dịch một cái.

- Tiểu tử ngươi. . . Ngươi làm gì mà đến bây giờ mới chịu trở về?

Hai mắt nóng nóng, sau một lúc lâu, La Á thấp rống lên.

Lâm Dịch thì theo thói quen gãi gãi đầu, cười khan một tiếng sau nói:

- Ta vừa đến Thành Hi Á, liền trực tiếp tới đây.

- Hừ mọi người chúng ta đều nghĩ ngươi đã chết rồi, đi, hôm nay không nói mọi chuyện rõ ràng thì không được rời đi đâu.

La Á hừ lạnh một tiếng, sau đó nắm cả bả vai Lâm Dịch đi vào trong Vũ Môn.

Lâm Dịch tùy ý để La Á nắm cả bả vai, trên mặt trong vẻ bất đắc dĩ, lộ ra một tia cười cảm động.

Vào lúc ban đêm, Lâm Dịch cũng chưa về khách sạn mà bị La Á giữ lại, tự nhiên không tránh được một phen truy vấn.

Cũng như Lâm Dịch đoán trước, bọn người Ngụy Kiếm cũng không nói tin tức hắn còn sống cho những người khác trong lớp rõ. Dù sao. . . bản thân Ma Nguyên Động Quật chính là một bí mật, nếu như không phải Lâm Dịch lần này đại biểu học viện Ngũ Hành xuất chiến, hắn tuyệt đối cũng không thể tiếp xúc được.

Nhưng mà Lâm Dịch cũng không định nói chuyện này cho La Á biết rõ, chỉ đại khái nói hành tung của mình một chút, sau khi điểu chỉnh thời gian một chút, che dấu đi chuyện sau khi đi ra khỏi Cấm kị sâm lâm, mà nói là sau khi ra khỏi Cấm kị sâm lâm, liền trực tiếp trở về, cho đến giờ mới tính là về được đến nhà.

Khi nghe nói Lâm Dịch không hiểu thấu xuất hiện ở một nơi cách hàng tỉ km, La Á tự nhiên lộ ra biểu lộ ngốc trệ, mà lời nói sau đó của Lâm Dịch… La Á cũng không nghi ngờ gì, mặc dù có chút khiến người khó có thể tưởng tượng. . . Nhưng Lâm Dịch tựa hồ cũng không cần thiết phải lừa gạt hắn.

Mà từ chỗ La Á, Lâm Dịch cũng biết một ít tình huống của trường học, đại khái cũng không có gì thay đổi, Ngụy Kiếm vẫn là thể thuật đạo sư của bọn hắn, Ám Tương và Lý Văn cũng vẫn còn đang ở trong lớp học tập.

Đáng nhắc tới chính là, Lang Sa trong miệng La Á lại đã tốt nghiệp vào năm trước, cái này khiến Lâm Dịch có chút kinh ngạc. Dù sao, vào mấy tháng trước, Lang Sa còn lấy thân phận đệ tử Tông Phạm để tham dự cuộc tranh đoạt kia, xem ra. . . Trong đó còn có một ít chuyện bí ẩn.

- Nếu như ta nhớ không lầm. . . Ngươi cũng sắp tốt nghiệp? Ngươi bây giờ là cấp bậc gì rồi?

Lâm Dịch hỏi.

La Á nghe vậy lập tức mặt mày hớn hở, đắc ý cười sau đó nói:

- Đúng vậy, chúng ta sang năm sẽ tốt nghiệp, mà ta hiện giờ đã đạt đến yêu cầu để tốt nghiệp. . . Lục cấp Tử Môn Chiến Sĩ

- Ah?

Lâm Dịch có chút kinh ngạc nhíu mày, thấy biểu lộ này của Lâm Dịch, La Á càng đắc ý cười hắc hắc nói:

- Không thể tưởng được? Ngay vào hai ngày trước ta đã đột phá, hắc hắc. . .

- Thật sự lợi hại.

Lâm Dịch khen từ đáy lòng.

Lúc này Lâm Dịch coi như là người đã đi qua từ nam chí bắc rồi, lúc tranh đoạt danh ngạch thì không nói, lúc bình thường đi lại trong một vài thành thị, rất ít khi nhìn thấy Chiến Sĩ đã ngoài lục cấp. Khó trách nói thất cấp Chiến Sĩ cũng đã có thể khiến quan chấp hành trưởng của hành tỉnh dùng lễ đối đãi rồi.

Tranh đoạt danh ngạch ngày đó, là vì đó đều là tinh anh trong các cấp độ, tự nhiên mỗi người đều thực lực bất phàm rồi. Trên thực tế những người này tùy tiện đặt vào một địa phương trên đại lục, đều là một nhân vật đứng đầu cả.

- Đúng rồi, ngươi bây giờ là cấp bậc gì?

La Á cười hỏi.

- Ách. . .

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó cười cười nói:

- Đoạn thời gian trước vừa mới đột phá thất cấp.

- À?

La Á lập tức há to miệng. . . Nguyên bản cho rằng mình điên cuồng tu hành mấy năm nau, mới có thể đuổi kịp tiến độ của Lâm Dịch, không nghĩ tới vẫn bị hắn bỏ qua? Lập tức cảm xúc cũng có chút thất lạc.

Nhưng sau một lát lại cảm giác được không đúng, không khỏi lộ ra biểu lộ nghi hoặc nhìn Lâm Dịch nói:

- Phá Môn Ấn Ký thất bát môn không phải bị quản chế sao? Ngươi như làm thế nào để phá vỡ thất môn thế?

- Ách. . .

Lâm Dịch lập tức sững sờ, chợt nói:

- Nha, đó là ta lúc ở trong Cấm kị sâm lâm vô tình phát hiện ra một bản, học được từ trên đó.

- ???

La Á con mắt sáng ngời

- Ở nơi nào? Cho ta xem một chút

Lâm Dịch nào có cái gì? Ngày đó trên người kim hệ ma thú ở một tầng cuối cùng của Ma Nguyên Động Quật tuy rằng tuôn ra một bản, nhưng vốn đã bị tên đệ tử Lý gia kia mang về rồi, Lâm Dịch lúc này nào có cho La Á?

Lập tức vò đầu không có ý tứ cười nói:

- Niên đại của cái đó quá cổ xưa, ta cũng miễn cưỡng mới nhìn rõ ràng trên đó viết cái gì, về sau lại trải qua ta lật qua lật lại nó lại càng rách nát hơn, sau đó đã bị ta ném đi. . .

- Ném đi?

La Á nhất thời mở to hai mắt nhìn sau đó không kịp thở nói:

- Ta đây mặc kệ không có, ngươi dạy ta Phá Môn Ấn Ký thất môn kia đi.

Lâm Dịch nghe vậy cười khổ, sau đó bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Ân, chờ ta từ nhà trở về, sẽ dạy ngươi Phá Môn Ấn Ký thất môn và bát môn.

Nghe Lâm Dịch vừa nói như vậy, La Á mới buông tha hắn. Sau đó La Á rãnh rỗi trò chuyện một ít chuyện vặt vãnh hằng ngày. . . không phát hiện ra hai người đã trò chuyện cả đêm.

Tiếng gà gáy đã cắt đứt hai người trò chuyện với nhau, nhìn sắc trời, đã có chút sáng, Lâm Dịch lập tức lên đường:

- Ta phải đi rồi, đợi sau khi ta gặp phụ thân trở về, đến lúc đó sẽ dạy ngươi Phá Môn Ấn Ký thất môn.

La Á nghe vậy tuy rằng không đành, nhưng vẫn gật đầu, sau đó nói:

- Tốc độ phải nhanh, ta còn rất nhiều chuyện chưa nói với người, ngươi chừng nào thì tới? Ta thông tri Lý Văn và Ám Tương luôn.

Lâm Dịch nghĩ nghĩ sau nói:

- Dù sao đã nhiều năm chưa gặp phụ thân rồi, ta muốn ở với hắn một thời gian hắn. . . Đại khái hơn một tháng, các ngươi có lẽ còn không đủ người hả?

La Á gật đầu nói:

- Vậy tốt, qua hết Bạch Đế Khánh ngươi cứ tới đây, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng trở về trường học. . . Ngụy lão sư biết rõ ngươi không có chuyện gì nhất định sẽ rất vui vẻ.

Lâm Dịch nghe vậy ngẩn người. . . Chợt cảm thấy cười khổ một tiếng, La Á cũng không biết, Ngụy Kiếm đã gặp Lâm Dịch. . . nhưng cũng không có gì vui vẻ cả

Lập tức lắc đầu, Lâm Dịch nhân tiện nói:

- Ân, đến lúc đó nói sau, ta đi nha.

- Ân.

Sau khi đi ra khỏi Vũ Môn, Lâm Dịch liền đi tới khách sạn kia, Nhĩ Ba đã thức dậy, đã dùng cơm trong đại sảnh rồi, thấy Lâm Dịch tiến đến, cũng không hỏi nhiều, cười cười nói:

- Tới ăn bữa sáng đi.

Lâm Dịch tự nhiên cũng không có dị nghị. Dùng quá bữa sáng, đi ra ngoài cửa thành, gọi Hắc Vân Điểu xuống, hai người liền leo lên lưng Hắc Vân Điểu, bay về một phương hướng, đến lúc này, Lâm Dịch đã nhận thức được đường rồi.

Một đường bay gấp.

Không thể không nói tốc độ của Hắc Vân Điểu quả thật rất nhanh, so với Ước Ba Long trọn vẹn nhanh gấp năm sáu lần, bất quá chỉ mất một ngày, Trấn Hi Mạn đã xa xa lọt vào tầm mắt.

Khi thấy Trấn Hi Mạn, trên mặt Lâm Dịch nhịn không được lộ ra dáng cười vui vẻ. . . Mình lúc này đã là thất cấp Chiến Sĩ, mặc dù đặt vào đại lúc, cũng là một nhân vật khó lường, nếu như Lý lão sư biết rõ thì nhất định sẽ lấy mình làm kiêu ngạo? Còn có. . . phụ thân.

Nhớ tới Lâm Cường, trong đầu Lâm Dịch liền hiện ra dáng cười ôn hòa của Lâm Cường cùng với những lời Lâm Cường từng dạy bảo hắn. Có thể nói, không có Lâm Cường dạy bảo hắn khi hắn còn bé, Lâm Dịch lúc này nhất định không phải bộ dáng thế này

- Phụ thân, con đã trở về.

Trong nội tâm Lâm Dịch yên lặng nói.

Trấn Hi Mạn vẫn yên bình như thế, khói bếp rải rác, trong không khí tràn ngập mùi củi lửa và một ít mùi thơm của đồ ăn, lúc này đã gần tới hoàng hôn, cũng là thời gian mà cư dân ở đây chuẩn bị đồ ăn. Tiếng chén dĩa va đập cùng với tiếng xèo xèo của đồ ăn vào nồi khiến cho toàn bộ thị trấn nhỏ có một cổ cảm giác rất ấm áp.

- Lão Vương, không phải ta nói ngươi ah, cất dấu rượu ngon như vậy thật là không tốt, bất kể nói thế nào hôm nay nhất định phải cầm ra vài bình để mọi người cùng nếm thử hương vị rượu ngon trăm năm chứ.

Bên trong Vũ Môn, Khương Phàm lộ ra thanh âm oán trách.

182. Chương 257-258: Trấn Hi Mạn.

- À?

Một lão giả đã qua tuổi trung niên nghe Khương Phàm lộ ra tiếng oán giận như vậy lập tức ngạc nhiên

- Chỉ trong ba ngày ngươi đã khiến ta xuất ra ba bình rồi, còn nói ta không tốt? . . . Hừ, đi, không tốt thì không tốt, những bình rượu kia ta còn phải giữ lại dùng lúc con ta cưới vợ, mấy ngày nay các ngươi đã uống bốn bình rồi, số còn lại không thể cho các ngươi nữa.

- Ai nha, bình cuối cùng thôi, đừng nhỏ mọn như vậy nha.

Khương Phàm lập tức gượng cười nói.

- Nói không được là không được, nói gì đều vô dụng.

Thấy lão Vương kiên quyết như thế, Khương Phàm giận tím mặt:

- Không nể tình vậy sao?

Lão Vương bĩu môi một cái

- Mặt mũi ai cũng không dùng được.

Khương Phàm lập tức tức giận trừng mắt, mà lão Vương không chút nào yếu thế, cũng trừng mắt nhìn về phía Khương Phàm, hai người cứ như vậy giằng co trong đại sảnh Vũ Môn.

Mà Lý bên người bọn hắn lại bảo trì biểu lộ lạnh lùng lạnh nhạt, phảng phất như hai người trước mặt như không khí vậy, khoan thai tự đắc bưng một tách trà nóng hổi, vui vẻ ngồi nhấm nháp.

Sau khi giằng co thời gian, cuối cùng Khương Phàm có việc cầu người mà xuống nước trước, nghiêm mặt, trứu mị cười nói:

- Ai nha. . . Một bình cuối cùng thôi. . . Ta cam đoan một bình cuối cùng thôi được không. . .

Nhưng lão Vương hiển nhiên đã biết rất rõ cái gọi là " một bình cuối cùng" này, thế nên lập tức tỏ thái độ dứt khoát, quyết không mềm lòng.

Khương Phàm lập tức giận dữ, miệng vỡ mắng:

- Lão già chết tiệt kia, lấy ra một lọ nữa ngươi sẽ chết à? Cùng lắm thì khi con ngươi đi cưới vợ, lão tử cho ngươi một thùng.

Lão Vương lại khinh thường bỉu môi nói:

- Rượu ngươi tặng có thể uống sao?

Trong giọng nói tràn đầy kinh nghi nghi hoặc khiến hai mắt Khương Phàm trừng trừng, trong miệng hét to:

- Ngươi. . .

Thế những còn chưa kịp phát tác, tiếng "môn chủ, ăn cơm đi" liền đánh gãy lời Khương Phàm định nói.

Khương Phàm lập tức sắc mặt sầu khổ, cầu khẩn nói:

- Cái này. . . Lão Vương. . . Xin thương xót. . . Chỉ một bình được không? Ta cam đoan là bình cuối cùng đấy. . . Aizz. . . Cái này đều phải trách ngươi, không có việc gì lại bắt những người kia uống rượu ngon để làm gì? Để cho ta bây giờ một ngày không uống thì không chịu nổi ah. . .

Nguyên lai vào ba ngày trước, đúng là sinh nhật 132 tuổi của lão Vương, tất cả mọi người trong trấn đều biết, lập tức rất nhiều người trong trấn đều chạy đến nhà lão Vương ăn sinh nhật hắn. Tiệc rượu kéo dài mãi đến buổi tối mới chấm dứt, trong quá trình đó rượu đã không còn nữa, mà lão Vương lúc đó đã uống say liền đào ra một bình rượu ngon hắn đã chôn chừng trăm năm lên. . . Sau khi bị Khương Phàm uống

qua một lần, sau đó hễ có cơ hội là lại lừa gạt lão Vương. . . Ban đầu vì không dễ cự tuyệt, lão Vương chỉ đành chịu đau cho Khương Phàm mấy bình nhỏ. . . Nhưng ba ngày trôi qua, Khương Phàm lại càng được nước làm tới. . . Cái này khiến lão Vương không nể tình nữa, trực tiếp cự tuyệt.

Đợi cả buổi không thấy đối phương trả lời, lại nhìn biểu lộ kiên quyết trên mặt đối phương, Khương Phàm đã biết rõ ý tứ của đối phương, lập tức trừng mắt nổi giận nói:

- Chết tiệt lão già kia, ngươi. . .

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một hồi tiếng kèn dồn dập bỗng nhiên vang lên.

Đại sảnh ba người, kể cả Lý đã đứng lên chuẩn bị ăn cơm cũng không khỏi sửng sốt một chút, chợt mãnh liệt phóng về phía cửa, đồng thời hô:

- Ma thú xâm lấn, nhanh tập hợp.

Vừa lao ra đại sảnh, chỉ thấy trong mấy gian phòng ở một bên, đệ tử có đẳng cấp ngoài nhất cấp Chiến Sĩ cũng đã vọt ra, từ dầu trơn từ khóe miệng chưa được lau đi của bọn hắn có thể thấy được vừa rồi bọn hắn vẫn đang dùng cơm.

Biểu lộ của bọn người Khương Phàm lúc này sớm đã trở nên cực kỳ nghiêm túc, trong đôi mắt hiện ra quang mang nghiêm túc và ngưng trọng, động tác cực nhanh, khoảng cách giữa một bước khoảng chừng 3-4m, phi nước đại mà ra.

Bởi vì từ tiểu thao trường trước Vũ Môn đến cửa trấn thẳng tắp không có bất kỳ công trình nào, vừa lao ra Vũ Môn, tình huống ở cửa trấn đều đã rơi vào mắt mọi người. . . Chỉ thấy không trung, một đầu hắc điểu cực lớn đang từ xa xa bay đến.

- Quái điểu thật lớn.

Một gã đệ tử lập tức kinh hô lên.

Thân hình Hắc Vân Điểu sau khi triển khai hai cánh, khoảng chừng hơn hai ba mươi mét, đối với nhân loại chỉ cao chừng 1m2 mà nói, tự nhiên nhìn giống như quái vật khổng lồ rồi.

Lúc nghe được một hồi tiếng kèn to rõ, Lâm Dịch sau khi sững sờ, trên mặt liền lộ ra cười khổ. . . Ba năm trước đây mình trở về, cưỡi Ước Ba Long, cũng kinh động cả trấn. . . Không nghĩ tới ba năm về sau trở về, vẫn như vậy? Nghe trong trấn khí tức thoáng trở nên hoảng loạn, dáng cười của Lâm Dịch trở nên càng đau khổ.

Cũng trách mình sốt ruột muốn nhìn thấy phụ thân, ngược lại đã quên Hắc Vân Điểu đối với thị trấn nhỏ xa xôi này mà nói, cũng là ma thú phi thường hiếm thấy.

Lập tức quay đầu nói với Nhĩ Ba:

- Dừng lại ngay trước cửa ra vào thôn.

Nhĩ Ba tự nhiên không có dị nghị.

Tốc độ Hắc Vân Điểu nếu so với bọn người Khương Phàm nhiều nhất chỉ là Tam cấp Chiến Sĩ thì nhanh hơn rất nhiều, tuy rằng thoạt nhìn còn rất xa, nhưng thực sự trước khi bọn người Khương Phàm đuổi tới cửa trấn đã tới nơi rồi, sau đó dưới sự thao túng của Nhĩ Ba, Hắc Vân Điểu mãnh liệt dừng thân hình lại, nhẹ nhàng lay động cánh chim, lơ lửng ở cửa ra vào thôn, khi những đệ tử trên tháp nhìn thấy trên lưng Hắc Vân Điểu có người, lập tức ngạc nhiên sửng sờ. Lâm Dịch không khỏi lộ ra vẻ cười khổ với bọn hắn.

- Hắc Vân Điểu?

Khi nhìn thấy bộ dáng của con chim khổng lồ này, trên mặt Lý lập tức lộ ra biểu lộ nghi hoặc. Lấy kiến thức rộng rãi của hắn, tự nhiên biết rõ Hắc Vân Điểu hoang dại không thể nào đến được trong rừng núi sâu thẳm này được. Chỉ có Hắc Vân Điểu cho người cưỡi mới có thể xuất hiện ở chỗ này. Nhưng, là người thế nào? . . . Lúc này, Lâm Dịch còn chưa ngoi người lên, nhìn từ dưới lên trên, lấy thể trạng của Hắc Vân Điểu, tự nhiên không thể thấy rõ hai người trên lưng rồi.

- Người nào?

Lý đột nhiên mở miệng lạnh quát to một tiếng, mà Khương Phàm lúc này cũng nhận ra Hắc Vân Điểu, trên mặt cũng lộ ra nghi hoặc, những đệ tử Vũ Môn khác thì lộ ra có chút ngạc nhiên nhìn về phía Lý, không rõ hắn đột nhiên nói với đầu chim khổng lồ đáng sợ này làm gì. . . Nhưng từ tín nhiệm đối với Lý, những người này đều không nói gì nà khẩn trương nhìn Hắc Vân Điểu.

- Lão sư. . .

Sau một lát, một cái âm thanh trong trẻo vang lên, biểu lộ của Lý và Khương Phàm lập tức trở nên kinh ngạc, chợt, chỉ thấy vẻ mặt Lâm Dịch lộ ra vẻ không có ý tứ thò đầu ra từ trên lưng Hắc Vân Điểu.

- Lâm Dịch?

Không riêng Lý và Khương Phàm ngạc nhiên, mà ngay cả các Vũ Môn đệ tử khác cũng ngạc nhiên. . . Những đệ tử trong hàng này có rất nhiều người là bạn chơi lớn lên từ nhỏ với Lâm Dịch, lúc này thấy Lâm Dịch nhảy xuống từ trên người con chim kinh khủng kia, lập tức ngây người.

- Thực xin lỗi. . . Ta lại quên. . . Khiến mọi người bị sợ hãi. . .

Lâm Dịch hồng hồng, lộ ra biểu lộ không có ý tử, sau đó nhảy từ trên người Hắc Vân Điểu đang mang theo Nhĩ Ba từ 30~40m trên bầu trời xuống, rơi xuống đất nhẹ nhàng, căn bản không mang theo một tia tiếng vang.

Khương Phàm và Lý hiển nhiên bị chiêu thức ấy của Lâm Dịch dọa cho nhảy dựng. . . Ba năm trước đây khi Lâm Dịch tới, tuy rằng cũng nhảy xuống từ 30~40m, nhưng vẫn phát ra tiếng vang, mà lần này trở về, từ phía trên nhảy xuống, lại một chút tiếng vang cũng không có?

- Tiểu tử này lại tiến bộ?

Trong nội tâm Khương Phàm và Lý cũng không khỏi có một tia bất đắc dĩ. Tiến bộ của Lâm Dịch, thật sự có chút quá mức khoa trương. . . Hồi tưởng sáu năm trước, hắn vẫn chỉ là một thiếu niên bình thường thôi, hôm nay sau sáu năm, hắn đã có thể nhảy xuống từ độ cao 30~40m mà không mang theo một tia tiếng vang. . . Hơn nữa nhìn thần sắc ửng đỏ hơi không có ý tứ của hắn, rất hiển nhiên loại trình độ này là làm được trong lúc lơ đãng, vậy hắn đến tột cùng đã đạt đến loại trình độ nào rồi?

Phải biết rằng, cũng nhảy xuống từ độ cao 30~40m, nhưng độ khó của có âm thanh và không có âm thanh là hoàn toàn khác nhau.

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, nghênh đón chính là một hồi hoan hô. Cảm xúc của mọi người vì sự trở về của Lâm Dịch mà tăng vọt. Nếu như ngươi cũng sinh hoạt trong một tiểu trấn ngăn cách, như vậy ngươi cũng sẽ rõ. . . Sau khi rời đi nhiều năm, lại trở lại chỗ này, tất cả mọi người trong tiểu trấn đều có tình cảm thân tình như người nhà, các Vũ Môn đệ tử trẻ tuổi lập tức vây Lâm Dịch lại, ngươi nói một câu hắn nói một câu, phi thường náo nhiệt.

Khương Phàm lắc đầu cười cười, sau đó ngẩng đầu vui vẻ nói với đệ tử canh gác:

- Giải trừ cảnh giới.

Ba tiếng kèn kéo dài vang lên, sau khi thôn trấn giải trừ cảnh giới, dân chúng trong trấn theo thói quen đi ra, khi thấy một đám Vũ Môn đệ tử đang cao hứng bừng bừng vây quanh người nào đó, cũng không khỏi hiếu kỳ đi tới, bất quá sau một lát, tin tức Lâm Dịch trở về đã lan truyền khắp thôn trấn không lớn lắm này.

Lâm Dịch lúc này có chút cảm động. . . Nghe giọng nói quê hương quen thuộc, nhìn các khuôn mặt tươi cười đầy vẻ khẩn trương, trong nội tâm Lâm Dịch cảm giác một hồi ấm áp, lại nghĩ tới trận chiến đoạt danh ngạch, Học viện Ngũ Hành và Học viện Chiến Kỹ Tông Phạm cãi lộn với nhau. . . Hắn đột nhiên cảm giác được, đâu mới là quê quán người thân đích thực.

Trấn Hi Mạn nhỏ bình tĩnh giống như một thế ngoại đào nguyên, dân phong thuần phác, đã cảm thụ qua sự lục đục ở ngoại giới, rồi trở về cảm thụ được phần hương tình thuần phác, khiến Lâm Dịch sinh ra vài phần cảm động.

- Tốt rồi tốt rồi, đừng vây ở chỗ này nữa, nên làm gì thì đi làm đi.

Khương Phàm bị các Vũ Môn đệ tử trẻ tuổi chen ra bên ngoài, sau khi kinh ngạc một lúc, không khỏi mở miệng mắng lên. Nhưng thanh âm của hắn thật sự quá nhỏ, dưới tình huống thế này thì không ai có thể nghe rõ lời hắn nói cả, sau khi hắn một mực mắng vài tiếng nữa, liên tục tăng lên âm lượng mới tính là khiến mấy Vũ Môn đệ tử này nghe rõ. Lấy thân phận và uy áp của Khương Phàm, những Vũ Môn đệ tử này không thể không tản ra được, nhưng trong mắt nhìn về phía Lâm Dịch vẫn lộ ra vẻ hưng phấn.

Bất quá như thế khiến Lâm Dịch thở dài một hơi. . . Ngày vừa rồi khi mọi người hạch hỏi, Lâm Dịch căn bản chỉ có thể trì độn cười cười. . . Bởi vì hắn một câu cũng không nghe rõ, mọi người đồng thời mở miệng, vấn đề hỏi lại không giống nhau. . . Cái này tự nhiên khiến hắn không biết nên đáp lại thế nào, cũng may Khương Phàm đã giải vây cho hắn, lập tức cảm kích cười cười với Khương Phàm.

- Đi, đến Vũ Môn trước.

Khương Phàm kéo lấy tay Lâm Dịch, cười ha hả nói. Nhưng Lâm Dịch lại sửng sốt một chút sau nói:

- Ta muốn đi gặp cha ta trước. . . Đúng rồi, cha ta trở về rồi phải không?

- Ha ha, trở về rồi, yên tâm, chúng ta sẽ phái người thông tri cho hắn. . . Hắn hiện giờ hẳn là ở trong tiểu sơn cốc.

Khương Phàm vừa cười vừa nói.

Lâm Dịch kiên trì lắc đầu:

- Để ta tự đi đi.

Khương Phàm ngẩn người, chợt phản ứng lại, buông tay ra cười nói:

- Cũng tốt, hai cha con ngươi đã năm sáu năm không gặp mặt rồi, khẳng định có rất nhiều lời muốn nói, vậy ngươi đi đi, ngày mai lại đến Vũ Môn.

Lâm Dịch gật đầu ân một tiếng, sau đó gật đầu với Lý vẫn một mực không nói gì, nói:

- Lão sư, ngày mai ta sẽ tìm ngài.

Lý khẽ gật đầu, Lâm Dịch liền dẫn Nhĩ Ba đi đến sơn cốc.

Đối với đường đến sơn cốc, Lâm Dịch cho dù nhắm mắt lại cũng có thể đi đến, bắt đầu từ lúc tám tuổi, đến mười lăm tuổi. . . Hắn cơ hồ mỗi ngày đều phải đi tới đi lui vài chuyến từ sơn cốc về nhà, đến mức mà trình độ đi đến sơn cốc còn nhiều hơn hắn đi đến nhà vệ sinh nhà mình nữa.

183. Chương 259: Lâm Cường.

Lúc này đã tới gần mùa đông, lá trên cây đã sớm khô héo chỉ còn lại một hai mảnh, lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối lại, trên bầu trời đã xuất hiện một vòng mặt trăng hình cầu, Lâm Dịch không khỏi có chút nghi hoặc, Lâm Cường lúc này chạy đến trong sơn cốc làm gì?

Đi ngang qua qua thị trấn nhỏ, trải qua một lối nhỏ, trước mắt liền xuất hiện một thủy đàm nho nhỏ. . . Tràng cảnh chung quanh vẫn y nguyên không có gì thay đổi. Mặc dù tiểu hài tử ban đầu tu hành ở đây, hôm nay đã biến thành một thanh niên, nhưng cảnh vật phảng phất không theo thời gian trôi qua mà thay đổi gì cả.

Cả cái sơn cốc liếc liền thu hết vào mắt, cũng không phát hiện bóng dáng Lâm Cường, Lâm Dịch liền quen việc dễ làm đi đến chỗ tu hành phía trước.

Bụi gai dây thoạt nhìn cực kỳ dày đặc vào thời kỳ thiếu niên, giờ đối với Lâm Dịch đã trải qua hai năm sinh hoạt tẩy lễ trong Cấm kị sâm lâm, cũng đã không coi vào đâu nữa, nhìn nhìn dấu vết, Lâm Dịch liền có thể khẳng định Lâm Cường nhất định thường xuyên tiến vào trong cốc này, bởi vì lùm bụi gai ở chính giữa, có dấu vết người đi qua rất rõ ràng.

Sau khi mang theo Nhĩ Ba nhẹ nhõm xuyên qua bụi gai, trước mặt trở nên rộng mở trong sáng, bãi cỏ quen thuộc kia, xuất hiện ở trước mặt Lâm Dịch.

Thu phong tiêu tiêu, bãi cỏ như sóng biển, dưới ánh trắng màu bạc chiếu rọi tạo nên tầng tầng gợn sóng, sau khi ánh mắt có chút quét qua, thân thể Lâm Dịch có chút chấn động, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước.

Dưới cọc gỗ to nhất ở vị trí trung tâm bãi cỏ, một bóng người ngồi ở đó, có chút nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ đang nhìn ánh trắng trên không trung, mượn ánh trăng nhàn nhạt, Lâm Dịch có thể rất dễ dàng nhìn thấy bộ dáng người nọ, đúng là Lâm Cường.

Ở bên người Lâm Cường bày đầy mấy bình rượu không, nhưng trong tay của hắn còn mang theo một cái, trên khuôn mặt bình thường trong mắt Lâm Dịch có vẻ cực kỳ ôn hòa mà uy nghiêm kia, lúc này lại mông lung tản ra một loại thể lương không hiểu khiến Lâm Dịch nhịn không được lo lắng giống. Cặp mắt của hắn tựa hồ phủ kin một tầng hơi mỏng khiến người thấy không chân thực.

Cho tới nay, hình tượng Lâm Cường trong nội tâm Lâm Dịch đều cường đại mà kiên cường, nhưng mà vừa lúc này, cũng lúc đó, phụ thân vốn vô cùng kiên cường, bóng lưng vô cùng cường đại trong nội tâm, tựa hồ vào thời khắc này hoàn toàn nát bấy mà biến thành một loại thê lương mà bi thương không hiểu.

Lâm Dịch chậm rãi đi đến cạnh Lâm Cường, Nhĩ Ba lại rất rõ lí lẽ ngừng chân đứng ngay tại chỗ. . .

Mãi cho đến khi Lâm Dịch đi tới vị trí cách Lâm Cường chưa đầy năm mét, cái bóng dưới ánh trăng mới kinh động đến Lâm Cường, không khỏi xoay đầu lại, xong lúc nhìn rõ khuôn mặt Lâm Dịch, Lâm Cường lại ngây ngẩn cả người.

- Phụ thân. . . Con đã trở về.

Lâm Dịch cúi đầu xuống, cưỡng chế chua xót nhàn nhạt không hiểu trong lòng, sau đó mở miệng.

Lâm Cường sau thất thần ngắn ngủ, chỉ lộ ra dáng cười nhẹ nhàng, sau đó nhẹ gật đầu:

- Trở về là tốt rồi.

Lâm Dịch không nói gì mà ngồi xuống bên người Lâm Cường, ngẩng đầu nhìn dáng tươi cười nhu hòa nhẹ nhàng trên mặt Lâm Cường, trong lúc nhất thời, trong nội tâm lại lo sợ.

Thấy Lâm Dịch ngồi xuống, Lâm Cường cũng không tỏ vẻ gì, mà lại ngẩng đầu nhìn về không trung, sau nửa ngày, quay đầu cười nói:

- Chúng ta về nhà.

Lâm Dịch yên lặng gật đầu, sau đó đi sau lưng Lâm Cường, Nhĩ Ba rất có lễ phép lúc Lâm Cường đi qua liền khom người gọi một tiếng tiên sinh, Lâm Cường thì nhẹ nhàng gật đầu cười, sau đó ba người liền về nhà.

Bố cục trong nhà vẫn không có gì thay đổi, trên chánh đường, chân dung mẫu thân vẫn ở vị trí như trước.

Sau khi về đến nhà, Lâm Cường mới bắt đầu nấu cơm, sau khi ăn cơm xong, liền an bài Nhĩ Ba vào gian phòng của Lâm Dịch nghỉ ngơi. Biết rõ hai cha con còn rất nhiều chuyện riêng tư cần nói, sau khi Nhĩ Ba lịch sự nói một tiếng, liền vào phòng. Trong đại sảnh, để lại hai cha con Lâm Cường.

Hai cha con lại trầm mặc ngồi đối diện, thật lâu về sau, vẫn là Lâm Dịch mở đầu trước.

- Phụ thân, ngươi về nhà lúc nào thế?

Lâm Cường cười cười, sau đó nói

- Đại khái vào một tháng trước, ta sau khi trở về, Khương môn chủ đã nói với ta ba năm trước con có về một lần, ta vốn định qua một thời gian ngắn nữa sẽ đi Học viện Chiến Kỹ Tông Phạm thăm con, không nghĩ tới con lại về trước. Sao hả? Sinh hoạt trong trường học đã quen chưa?

Lâm Dịch sau khi trầm mặc một chút mới nói:

- Kỳ thật con hai năm qua đều không ở Tông Phạm.

Lâm Cường sững sờ, nghi ngờ hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Lập tức, Lâm Dịch nói ngắn gọn những chuyện mình đã trải qua một lần cho Lâm Cường. Từ Tông Phạm hậu sơn gặp phải ma thú phục kích, đến gặp hiểm tử trong Cấm kị sâm lâm nhưng vẫn còn sống, lại đến chuyện lĩnh vực dị năng thức tỉnh, diệt nơi trú quân nô lệ giải cứu thợ mỏ, cùng với bạo phát sát ý ở La Nhĩ thành, Thiên Diệp thành phố Học viện Ngũ Hành bồi dưỡng, nộ sát Bạch Lực, thậm chí sau đó tiến vào Ma Nguyên Động Quật. . . Đều không bỏ sót chuyện nào nói cho Lâm Cường. Mà Lâm Cường càng nghe kinh ý trong mắt càng dày đặc, nghe tới Lâm Dịch rõ ràng đã đi qua Ma Nguyên Động Quật, rốt cục nhịn không được đứng lên, cả kinh nói:

- Con đã đi qua Ma Nguyên Động Quật rồi sao?

Lâm Dịch tự nhiên nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Hai tháng trước vừa từ bên trong ra. . .

Nói đến đây, Lâm Dịch đột nhiên sửng sốt một chút, không khỏi ngẩng đầu nghi hoặc hỏi:

- Phụ thân. . . Người. . . Cũng biết Ma Nguyên Động Quật?

Nhưng Lâm Cường chỉ sững sờ nhìn Lâm Dịch. . . Đến khi Lâm Dịch nhìn không hiểu thấu, nhịn không được lại lần nữa gọi một tiếng phụ thân, Lâm Cường lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

Hơi khẽ rũ đầu xuống, trong mắt Lâm Cường lóe ra suy nghĩ phức tạp, Mà Lâm Dịch thì kỳ quái nhìn Lâm Cường, chứng kiến cảm xúc phức tạp trong mắt Lâm Cường, lần này lại không mở miệng, mà lẳng lặng chờ đợi.

184. Chương 260-261: Kinh Hiện! Năng Lượng Màu Đỏ!

Thật lâu về sau, Lâm Cường tựa hồ làm ra quyết định gì đó, sau khi liếc nhìn Lâm Dịch, nói:

- Đi theo ta.

Nói xong, quay người đi ra ngoài.

Lâm Dịch nghi hoặc, nhưng vẫn lập tức đứng dậy đi theo. Sau một lát, hai người tới cốc trong cốc.

Ánh trắng lúc này đã sớm dần dần tây thùy, cốc trong cốc, ngoại trừ từng đợt tiếng gió ra, chỉ còn sự yên tĩnh khiến trong lòng người run sợ. Lâm Cường ngừng lại phía trước, đưa lưng về phía Lâm Dịch, thật lâu sau, mới mở miệng nói:

- Dịch nhi, con có đạt được huyết dịch của cửu giai ma thú không?

Lâm Dịch nghe vậy càng nghi hoặc. . . Bề ngoài giống như phụ thân chẳng những biết rõ Ma Nguyên Động Quật, thậm chí trong đó có gì đều rất rõ ràng. Lập tức nhẹ gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói:

- Vốn đã nhận được, bất quá con tặng nó đi rồi.

- Tặng người rồi hả?

Lâm Cường nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hắn.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu

- Ân, dị năng của con là thủy hệ, thích hợp với ta cũng chỉ có Bạch Hổ chi Tà Nhãn chiến văn, bất quá con đã tặng nó cho lão sư của con, chính là Thủy Linh Lung.

Bởi vì lúc trước Lâm Dịch đã có nói qua với Lâm Cường chuyện dị năng của mình, tự nhiên cũng nhắc đến Thủy Linh Lung, cho nên Lâm Cường cũng đã biết, nghe vậy nhẹ gật đầu:

- Ah, ta đã biết.

Ngữ khí lạnh nhạt, ngay cả Lâm Dịch cũng không khỏi sững sờ… Phải biết rằng, đây chính là trung đẳng chiến văn ah, có thể lập tức tăng lực lượng lên sáu lần, sự cường đại phóng mắt khắp toàn bộ đại lục cũng

tuyệt đối là đỉnh phong, mà biểu lộ khi Lâm Cường nhắc tới chiến văn này lại cực kỳ giống như đang nói chuyện gì râu ria vậy, thật sự có chút ngoài tưởng tượng của Lâm Dịch.

Lâm Cường sau khi nói xong, lại không quan tâm vấn đề chiến văn nữa, mà quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, sắc mặt trở nên nghiêm túc hỏi:

- Cấp bậc thể thuật của con bây giờ là gì?

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó nói:

- Dạ! là Thất cấp, Kinh Môn.

Lâm Cường nghe vậy có chút nhíu nhíu mày, sau đó mới hỏi:

- Con cảm giác khoảng cách đột phá bát môn, còn cần thời gian bao lâu?

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó âm thầm suy nghĩ.

Lâm Dịch lúc hai năm trước ở Cấm kị sâm lâm đã đạt đến lục cấp tử môn, mà cường độ thân thể lại vì không ngừng tu hành mà đạt đến một điểm giới hạn đột phá, chỉ bởi vì không có Phá Môn Ấn Ký của Thất cấp Kinh Môn mà đình trệ ở lục cấp Tử Môn. Có thể nói, Lâm Dịch kỳ thật vào hai năm trước đã đạt đến thực lực Kinh Môn, chênh lệch cũng chỉ là Phá Môn Ấn Ký mà thôi.

Rồi sau đó đến trong Cấm kị sâm lâm tu hành, hơn nữa sau khi đi đến Ngũ Hành Học Phủ, tu hành thể thuật cũng không đình chỉ, về sau trong Ma Nguyên Động Quật lại thực chiến không ngừng, tuy rằng phần lớn thời gian đều dùng lĩnh vực dị năng để nghênh địch, nhưng lúc đối phó với ma thú bình thường, thể thuật của hắn trong lúc vô tình cũng phát triển. Rồi sau đó ly khai Ma Nguyên Động Quật trở lại Ngũ Hành Học Phủ, lại dùng phương pháp tu hành cực hạn tu hành một tháng… Biên độ tiến bộ của hắn to lớn, ngay cả chính hắn cũng cảm giác có chút khó tin. Từ lúc bắt đầu mang theo phụ trọng bốn ngàn cân chạy hai ba vòng sẽ mệt mỏi không cách nào hô hấp, toàn thân bủn rủn, đến thời gian trước khi hắn về đến nhà, sau khi mang theo phụ trọng bốn ngàn cân chạy hai ba vòng chỉ cảm giác hô hấp có chút dồn dập… Biên độ tiến bộ của hắn phi thường khả quan.

Lúc này, Lâm Dịch đã đạt đến Thất cấp Chiến Sĩ đỉnh phong so với bát cấp, chênh lệch cũng chỉ một bước phá vỡ Lâm môn thôi.

Sau khi đánh giá một lúc, Lâm Dịch ngẩng đầu lên nói:

- Không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một tháng, có thể đột phá Bát môn, có khả năng sớm hơn.

Lâm Cường nghe vậy lập tức lộ ra dáng tươi cười, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn trăng sáng trên không trung, thật lâu về sau mới cúi đầu nói:

- Tốt, hôm nay, ta sẽ cởi bỏ truyền thừa lạc ấn của con.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức ngạc nhiên.

- Truyền thừa lạc ấn? Đó là cái gì?

Lâm Dịch không khỏi nghi ngờ hỏi.

Lâm Cường lại không nói gì, mà đưa tay vào ngực, sau đó cẩn thận từng li từng tí từ trong ngực móc ra thứ gì đó. Đó là một vật thể hình tròn lớn chừng nắm tay, bị một tầng tơ lụa hơi mỏng bao vây lấy, thấy không rõ bộ dáng. Song sau khi Lâm Cường móc ra vật này, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào tơ lụa bao ở phía trên, trong mắt để lộ ra mấy phần cảm xúc nhớ lại, sau đó hít sâu một hơi, đưa vật trong tay cho Lâm Dịch:

- Cầm nó đặt bên cạnh bông tai của con.

Lâm Dịch nghe vậy càng không hiểu thấu… Bông tai? ?

Nhận lấy vật Lâm Cường đưa tới, nghe Lâm Cường nói, Lâm Dịch không khỏi sờ lên bông tai bên tay trái… Cái bông tai này từ lúc hắn hiểu chuyện, vẫn đeo trên lỗ tai hắn, chưa từng cởi ra. Nếu như không phải Lâm Cường đột nhiên nhắc đến bông tai, chỉ sợ ngay cả hắn cũng không thể tưởng được trên lỗ tai mình lại có vật như vậy.

Mang theo biểu lộ nghi hoặc, Lâm Dịch mở ra lớp tơ lụa từ vật trên tay.

Chỉ một thoáng, lam mang đại thịnh lập tức tuôn ra, lam mang khiến con mắt Lâm Dịch cũng không khỏi mất thị lực trong chốc lát, nhưng chợt điều chỉnh tốt tiêu cự con mắt, nhìn về phía vật trong tay.

Đây là một hình cầu bộ dáng cực kỳ quái dị, mặt ngoài hình cầu thoạt nhìn gồ ghề, nhưng nếu như nhìn kỹ, lại có thể ngận thanh tích mà hiện, những thứ gồ ghề này, nguyên lai lại là một loại đường vân cực kỳ phức tạp phồn áo, phía trên thoạt nhìn thô thô. Đây là một hình cầu bộ dáng quái dị. Nhưng nếu như nhìn kỹ mà nói… Lại có thể cảm nhận được bản thân đường vân phức tạp phồn áo đến cực điểm trên đó tản ra mị lực kinh người mị.

Trong lúc nhất thời, Lâm Dịch lại ngây dại.

Trong mắt Lâm Cường cũng lộ ra vẻ mê say, nhưng lập tức lại bị một vòng ảm đạm làm bừng tỉnh. Lập tức than khẽ, sau đó nói:

- Đặt ở bên cạnh bông tai.

Lâm Dịch nghe vậy mới hồi phục tinh thần lại, lập tức nhẹ gật đầu, tay trái cầm hình cầu, đặt ở bên cạnh tai trái.

Khi mặt ngoài hình cầu chạm vào bông tai bên tai trái, trong đầu Lâm Dịch ấm ầm một tiếng, đột nhiên một cổ năng lượng màu đỏ như nổ tung, trong khoảnh khắc nhồi vào toàn bộ đầu óc hắn.

- Cái này, đây là…

Lâm Dịch kinh hãi há to miệng, sững sờ nói không ra lời… Năng lượng màu đỏ, đây là năng lượng màu đỏ.

Lâm Dịch kinh hãi há to miệng, không đợi khi ý thức trở về thân thể hắn, cũng lúc đó, một cổ đau nhức kịch liệt như từ sâu trong cốt tủy, bỗng nhiên nổ tung trong khoảnh khắc, bao trùm lấy cả người hắn.

- Ah!

Lâm Dịch nhịn không được lớn tiếng kêu thảm thiết một tiếng, nhưng mà chợt, một cổ đau đớn cuồng bạo hơn, đột nhiên nổ bung từ sâu trong linh hồn, thanh âm của Lâm Dịch lập tức cứng ngắt, trong khoảnh khắc ngã lên mặt đất, bắt đầu không ngừng run rẩy. Trên đầu của hắn, thân trên cũng vì dùng sức chống lại cổ đau đớn kịch liệt đột nhiên xuất hiện này mà nổi gân xanh, mồ hôi to như hạt đậu hỗn hợp huyết thủy chui ra từ lỗ chân lông, chẳng qua mới một lát, thân thể của hắn đã biến thành huyết sắc

Lâm Cường nắm thật chặc nắm đấm, hai mắt chăm chú trừng mắt nhìn thân thể Lâm Dịch không ngừng run rẩy trên mặt đất, phảng phất như cổ đau đớn kia cũng tác dụng lên người hắn vậy, cắn chặt bờ môi đã chảy ra tơ máu, trên cánh tay càng lộ ra gân xanh, hắn cắn răng thật chặt, trong lòng lặng lẽ thì thầm:

- Rất nhanh sẽ tốt thôi… Chịu đựng… Chịu đựng…

Cũng lúc đó, lam sắc quang mang đại thịnh, thủy hệ lĩnh vực trong khoảnh khắc bao vây cả người Lâm Dịch, khiến thân thể hắn lơ lửng giữa không trung, nhưng mà nhìn ra, trạng thái của thủy hệ lĩnh vực kia cũng cực kỳ không tốt, lúc sáng lúc tối, lúc lớn lúc nhỏ, trên bích chướng màu xanh da trời lưu màu liên tục. Mà lúc này Lâm Dịch cũng sớm đã buông lỏng tay ra… Chỉ thấy cầu thể màu xanh da trời kia, lại như là đính vào trên lỗ tai Lâm Dịch vậy, tản ra màu xanh da trời chướng mắt.

Lâm Dịch lúc này đã sớm mất đi ý thức, vẻ đau đớn kịch liệt đến từ hai nơi cốt tủy và linh hồn, nhưng ngọn nguồn chân chính lại tìm không thấy… Chính vì đau đớn khó chịu như vậy, mồ hôi đã biến thành mồ hôi tương, trong một tầng dinh dính, đã có mang theo tơ máu màu đỏ … Hai mắt Lâm Dịch nhắm nghiền, khuôn mặt thanh tú bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, mồ hôi tương màu đỏ chui ra từ trong lỗ chân lông khiến cả người Lâm Dịch thoạt nhìn dữ tợn mà đáng sợ. Đã đến lúc này, thân thể của hắn bắt đầu run rẩy từng đợt, cái này không quan hệ ý thức, mà thân thể sau khi đau đợt đến cực hạn, tự động tiến hành một loại hành vi giảm bớt.

Đột nhiên, một đám vầng sáng màu đỏ đột nhiên từ trong cơ thể hắn bắn ra… Như bắn thân thể hắn ra một cái hố vậy, từ bên trong bắn thẳng ra, thời gian dần trôi qua, sợi thứ hai… sợi thứ ba… sợi thứ tư… Vô

số sợi hồng sắc quang mang chỉ sau vài phút đã bắn ra từ trong thân thể, mà Lâm Dịch nguyên bản đã hôn mê lập tức bị cổ đau đớn kinh người này làm tỉnh lại hét thảm một tiếng.

Móng tay Lâm Cường đã sớm ấn thật sâu vào lòng bàn tay, máu tươi tuôn ra dạt dào, nhưng hắn phảng phất mất đi cảm giác vậy, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Lâm Dịch. Nhưng, hai chân của hắn lại như đóng đinh tại chỗ vậy, sinh sinh đứng ở đó, lại không có dấu hiệu tiến lên.

Thời gian dần trôi qua, quang mang hồng sắc trên người Lâm Dịch đã biến mất… Tinh lam sắc lĩnh vực lúc này chỉ còn lại một tầng hơi mỏng, màu trong lĩnh vực phạm vi chưa đủ ba mét, máu tươi của Lâm Dịch đã lai láng khắp kết giới… Một giọt một giọt, thoạt nhìn có một loại yêu dị kinh tâm động phách, nhưng mà thân thể Lâm Dịch lại vẫn run rẩy một chút… Chỉ có điều, biên độ run rẩy đã không lớn bằng trước kia nữa….

Trán Lâm Cường đã sớm lộ ra gân xanh, mồ hôi giàn giụa, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch, cắn chặt hàm răng, không tiến lên.

Đã đến lúc này, ý thức của Lâm Dịch đã hoàn toàn hôn mê rồi…

Bầu trời đá ló ra ánh sáng sớm mai, nhưng sự thống khổ của Lâm Dịch lại còn chưa kết thúc. Bất tri bất giác, Lâm Cường đã cứ đứng vậy nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch cả buổi tối rồi. Mà Lâm Dịch, cũng giằng co một buổi tối trong sự tra tấn không thuộc về mình này…

Cũng lúc đó một cổ hồng sắc quang mang sáng ngời đột nhiên lập loè, mà trong quang hoa màu đỏ sậm lại rất dễ khiến người khác chú ý, mà trong con mắt sáng ngời của Lâm Cường đã lập tức lộ ra thần sắc cuồng hỉ

- Dịch nhi.

Lâm Cường nhịn không được bật thốt lên hô lên, nhưng lập tức lại ngậm miệng lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ cuồng hỉ, con mắt không chớp một cái nhìn vào Lâm Dịch lơ lửng trong lĩnh vực

Chỉ thấy sau khi đạo hồng mang kia nhấp nhoáng, bất quá một lát, Lâm Dịch vốn tản ra quang mang, biến thành bộ dáng bị quang mang bao phủ, bên trong Tinh lam sắc lĩnh vực, xuất hiện một tầng quang màng màu đỏ, bao vây Lâm Dịch lại.

Một màn kinh người xuất hiện… Chỉ thấy bộ vị vốn đã thành lỗ hổng trên người Lâm Dịch đột nhiên lấy tốc độ nhìn thấy được sinh trưởng lại. Mồ hôi tương màu đỏ bám bên ngoài thân thể Lâm Dịch, đã sớm biến thành một tầng vỏ bọc màu đỏ sậm rơi xuống từ trên người Lâm Dịch, rơi trên mặt đất, tựa hồ lĩnh vực đối với thứ này cũng không có biện pháp nào cả.

Thời gian dần trôi qua, biểu lộ vặn vẹo của Lâm Dịch đột nhiên trở nên khoan khoái dễ chịu, một cổ năng lượng khổng lồ ôn hòa tựa hồ đang chữa trị thân thể hắn, gân mạch đứt rời được nối lại từng cái một. Thời gian dần trôi qua, lĩnh vực nguyên bản sắp mất đi quang mang, cũng lại lần nữa khôi phục quang mang sáng ngời. Thời gian dần qua, rõ ràng biến thành so với thời điểm đỉnh phong còn sáng ngời hơn mấy phần.

Ba một tiếng vang nhỏ, cầu thể tản ra lam sắc quang mang chói mắt kia, lập tức biến thành một khỏa lam sắc cầu thể ảm đạm, đường vân tràn ngập lực lượng kì dị trên đó tựa hồ trong nháy mắt đã mất đi mị lực vốn có, thoạt nhìn gồ ghề, xấu xí vô cùng. Mà bông tai vốn phản xạ ra sâm bạch quang mang, kiểu dáng bình thường, lúc này, đã hoàn toàn thay đổi thành một bộ dáng khác.

185. Chương 262-263: Siêu Đẳng! Bạch Hổ Chiến Văn!

Vốn bộ dạng bông tai như một quả tiểu đinh tử, trơn nhẵn biểu hiện ra phản xạ sâm bạch quang mang. Nhưng bông tai lúc này, tuy rằng lớn nhỏ không biến hóa, nhưng vốn kiểu dáng bình thường, lúc này lại trở thành một hình bát giác, củ ấu phía trên rõ ràng, thoạt nhìn có cảm giác cấp độ cực phú. Chính giữa có một vòng mặt đinh hình tròn bóng loáng, lúc này ở trên đó, lại xuất hiện ba đạo như vết cào màu đỏ, màu đỏ kia lại yêu dị mà quỷ mị như thế, mặc dù chỉ nho nhỏ một chút như vậy, nhưng lại như tản ra sức hấp dẫn trí mạng, khiến ánh mắt của người, không khỏi tập trung lên trên đó.

Sau một lát, Lâm Dịch mờ mịt mở hai mắt ra.

- Dịch nhi…

Lâm Dịch mờ mịt đứng thẳng thân thể lên, im im lặng lặng lơ lửng trong lĩnh vực, Lâm Cường nhẹ giọng gọi một tiếng.

Ánh mắt Lâm Dịch chuyển dời đến trên người Lâm Cường, chợt quanh thân lóe lên tinh lam sắc, lĩnh vực hoàn toàn biến mất, mà Lâm Dịch cũng rơi xuống mặt đất, vừa mới chuẩn bị mở miệng hỏi thăm Lâm Cường, lại đột nhiên ngây dại…

- Cái này… Đây là…

Lâm Dịch sững sờ chậm rãi giơ hai tay lên trước ngực, nhẹ nhàng nắm chặt, một cổ lực lượng tràn ngập bạo tính lan khắp toàn thân, trong nhất thời tràn ngập đầu óc hắn, rõ ràng hoàn toàn ngây người

- Cổ lực lượng này…

Lâm Dịch có thể cảm giác được rõ ràng, lúc này lực lượng trên người mình, khách quan mà nói, trọn vẹn tăng lên ba bốn lần có thừa, hắn đột nhiên sững sờ, chợt hai tay nhanh chóng kết xuất mấy ấn quyết trước ngực, trong hai tròng mắt lập tức hiện lên một vòng ám mang.

- Khai Môn phá!

Một tiếng hét to, chỉ một lát, một cổ hắc sắc quang mang bỗng nhiên từ thân thể hắn tán, mà một chữ Khai chợt lóe lên trước ngực hắn, một cổ lực lượng cường đại đến cực điểm lập tức từ thân thể hắn phun ra ngoài, mà trong lúc nhất thời, khiến Lâm Dịch không thể ức chế được lớn tiếng hô lên, dưới sự gia trì của cổ lực lượng cường đại này, thanh âm của hắn như một đạo sấm sét, thẳng tắp vọt lên không trung

Lâm Dịch không dám tin nắm nắm đấm… Hắn ngày hôm qua vẫn chỉ là một gã thất cấp Chiến Sĩ, lúc này đã đạt đến bát cấp, hơn nữa… Hắn có thể cảm giác được… Mặc dù là trong bát cấp, hắn cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh phong, cổ lực lượng này, so với Bạch Diệp ngày đó, không yếu hơn chút nào cả.

- Phụ thân.

Trong mắt Lâm Dịch lập tức lộ ra thần sắc cuồng hỉ, mà khóe miệng Lâm Cường thì mang theo dáng cười vui mừng, khẽ gật đầu.

Lâm Dịch kích động không thể ức chế được, nắm thật chặt hai đấm, cảm thụ lấy sự cường đại của cổ lực lượng này. Không thể không nói… Cảm giác cổ lực lượng này ở thân, thật rất tốt.

Đột nhiên, Lâm Dịch lại sững sờ, chợt, trong mắt lại lần nữa lộ ra thần sắc cuồng hỉ, chỉ thấy thân thể của hắn lóe ra quang mang tinh lam sắc, thủy hệ lĩnh vực lập tức vọt ra, cơ hồ trong khoảnh khắc liền lấy Lâm Dịch làm tâm, bao lấy phạm vi đường kính ngàn mét, mà thủy hệ lĩnh vực lúc này, so với trước kia, rõ ràng cường đại hơn gấp năm lần.

- Chẳng lẽ…

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng kinh hỉ…

- Chẳng lẽ, ta đã là bát cấp thủ vọng giả và bát cấp Khai Môn Chiến Sĩ rồi sao?

Lâm Dịch lập tức kích động, mà Lâm Cường đứng ở một bên, mỉm cười nhìn Lâm Dịch…

Thật lâu về sau, Lâm Dịch rốt cục đè xuống kích động trong lòng quay đầu hỏi:

- Phụ thân, cái này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế?

Lâm Cường lại nhẹ nhàng cười cười, sau đó nói:

- Nhắm mắt lại, im im lặng lặng cảm thụ một chút.

Lâm Dịch nghe vậy sững sờ, nhưng chợt liền nhắm mắt lại.

Ngay từ đầu tâm thần dưới sự kích động, sao có thể cảm giác ra gì được? Nhưng thời gian dần trôi qua, Lâm Dịch bắt buộc mình đè xuống kích động trong lòng, tĩnh tâm cảm thụ lấy.

Đột nhiên, Lâm Dịch mãnh liệt mở mắt không thể tin nhìn Lâm Cường

- Phụ thân, khó, chẳng lẽ là…

Lâm Cường từ chối cho ý kiến cười cười.

- Sao lại không thử một chút?

Lâm Dịch lập tức không thể chờ đợi được nhắm hai mắt lại. Nhưng mà, im im lặng lặng cảm thụ hai suối nguồn tản ra lực lượng khiến nhân tâm rung động trong thân thể.

Hai cổ lực lượng suối nguồn này, một chỗ ở vị trí dưới bụng, mà một chỗ khác, thì ở vị trí mi tâm giữa trán Lâm Dịch, như hai khỏa tinh thể tán ra hồng lam quang mang, im im lặng lặng tán ra uy áp nhàn nhạt nhưng thực chất.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng sờ năng lượng nguyên vị trí dưới bụng.

Hồng mang lập tức đại thịnh, một cổ lực lượng tuyệt cường lập tức từ trong thân thể Lâm Dịch phun ra ngoài, Lâm Dịch nhịn không được lớn tiếng quát to một tiếng, chợt, thân thể của hắn hoàn toàn bị bao vây lại

Hồng mang bao lấy thân thể, ước chừng giằng co hơn mười giây, thời gian dần qua tiêu tán. Mà Lâm Dịch lúc này cũng tiến nhập vào tâm mắt Lâm Cường.

Một đầu màu đen toái, lúc này đã biến thành một đầu tơ bạc, hai bên đôi má thanh tú tuấn mỹ sinh ra vài cọng lông nhung màu trắng, mà ở trên gương mặt, lại xuất hiện ba đạo ấn kí như vết cào huyết sắc, nơi trán, một ân ký chữ Vương đỏ tươi phong cách cổ xưa chữ, tản ra áp bách mãnh liệt, thân thể của hắn trong nháy mắt phồng lớn lên một vòng, nhất là nửa người trên, càng xuất hiện một lớp dày như da lông động vật, vằn hắc bạch giao nhau. Càng làm cho người hoảng sợ chính là… Một thứ như đuôi cọp bị da lồng hắc bạch giao nhau bao vây lấy xuất hiện trên mông hắn, tùy ý vung ở bên người… Hắn lúc này thoạt nhìn không hề giống người, ngược lại càng giống như Hổ vậy.

Hai mắt đóng chặt mở ra, đó là một đôi huyết sắc đồng tử gần như yêu dị, ở chung quanh, một cổ cảm giác tà dị khiến lòng người lạnh ngắt, khiến người như rơi vào hầm băng

Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn, cúi đầu nhìn nhìn thân thể biến thành lạ lẫm của mình… Trong lúc nhất thời, khiến hắn căn bản không cách nào phản ứng…

- Cái này… Đây là chiến văn vậy?

Lâm Dịch không khỏi nhấc đôi huyết sắc đồng tử yêu dị nhìn về phía Lâm Cường

Lâm Cường âm thầm kinh hãi sự cường đại sau khi Lâm Dịch gia trì chiến văn, nhưng vẫn kiêu ngạo cười nói:

- Đây mới thực là Bạch Hổ chiến văn.

Lâm Dịch có chút ngẩn người, chợt hoảng sợ trừng lớn hai mắt:

- Bạch, Bạch Hổ chiến văn? Bạch Hổ chiến văn trong ngũ thần hệ chiến văn? Siêu đẳng chiến văn?

Trong cơn kinh hãi, rõ ràng ngay cả nói chuyện cũng có chút cà lăm.

Lâm Cường cười ngạo nghễ nói:

- Không sai, chính là nó.

Lâm Dịch lập tức ngốc trệ, thật lâu sau, hắn đột nhiên nhắm mắt lại. Chợt, chỉ cảm thấy một cổ khí thế ngang nhiên đột nhiên từ thân thể hắn phát ra.

Lâm Cường thấy thế lập tức phi thân lui về phía sau… Thẳng đến khi rời xa Lâm Dịch vài trăm mét, mới ngừng lại được… Chỉ thấy Lâm Dịch nhắm nghiền hai mắt, tay phải nắm chặt đặt ở eo trước, ở bên ngoài thân thể, lập tức mệt mỏi nhảy ra vô số gân xanh, chợt, một cổ khí thế như thực chất xuất hiện quanh thân hắn, phát ra tiếng ầm vang, mà thân thể của hắn, rõ ràng dần lơ lửng, lơ lửng lên dưới tình huống không có lĩnh vực gia trì.

Đại địa đột nhiên chấn động kịch liệt, thảm cỏ trên mặt đất đột nhiên như bị hấp lực cường đại nào đó kéo lên, thời gian dần trôi qua từ mặt đất bắn thẳng vào không trung, mà lực lượng của Lâm Dịch vẫn đang không ngừng tăng lên.

Khi lên cao chừng 200m, Lâm Dịch quát lớn a một tiếng, khí thế như thực chất quanh thân hắn lập tức ầm ầm tản ra, nhưng vẫn hình thành một thứ như lồng khí, mà quanh thân Lâm Dịch ầm ầm rung động, cỏ xanh và bùn đất bị lực lượng cường đại nhấc lên không trung cũng mệt mỏi rơi xuống, trên mặt đất phạm vi 200m, sớm đã là một mảnh bừa bộn

Lâm Dịch mở mắt, trong huyết sắc đồng tử lóe ra kích động… Mà Lâm Cường lúc này cũng về tới bên cạnh của hắn:

- Cảm giác như thế nào?

Lâm Dịch hít sâu một hơi, đè xuống kích động trong lòng:

- Lực lượng thật cường đại… Bất quá… Cảm giác cũng không nhiều như gấp mấy trăm lần… Tối đa cũng cũng chỉ gấp chừng bảy lần thôi.

Cuối cùng, lộ ra ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Cường Lâm Cường cười khẽ một tiếng nói:

- Ngươi cho rằng chỉ cần có được siêu đẳng chiến văn là có thể đánh ra lực lượng lớn như vậy sao? Lực lượng chiến văn đến từ chỗ nào? Chính là lực lượng kích ra từ trong cơ thể dị chủng, nhưng kích ra bao nhiêu lực lượng, lại hoàn toàn do cường độ thân thể ngươi quyết định. Nếu như cường độ thân thể người sử dụng không đạt tiêu chuẩn thì không thể nào kích ra lực lượng lớn như vậy. Chiến văn của ngươi vừa mới thức tỉnh đã có thể kích ra lực lượng gấp bảy lần, đã phi thường không tệ rồi. Về sau chỉ cần cố gắng rèn luyện cường độ thân thể, cuối cùng có một ngày, ngươi có thể hoàn toàn phát huy ra lực lượng của Bạch Hổ chiến văn.

Lâm Dịch nghe vậy hiểu rõ ra. Lúc này hắn là Bát môn Chiến Sĩ, sau khi gia trì Bạch Hổ chiến văn lực lượng tăng lên gấp bảy lần… Đã vô hạn tiếp cận Thánh Giai cường giả, nếu như tăng lên gấp trăm lần thì…

Lâm Dịch không khỏi kích động, đến lúc này, hắn rèn luyện thân thể, đã có một mục tiêu cực kỳ minh xác, đó chính là, chính thức phát huy lực lượng chiến văn.

Nhưng nghĩ tới đây, Lâm Dịch lại đột nhiên nghi hoặc nhìn về phía Lâm Cường nói:

- Phụ thân… Vì sao… Ta lại đột nhiên có được siêu đẳng chiến văn?

Siêu đẳng chiến văn ah, chiến văn cường đại ngay cả trên toàn bộ đại lục cũng chưa từng xuất hiện qua… Vì sao, mình lại đột nhiên có được chứ?

Lâm Cường nghe vậy rõ ràng liền ngẩn người, thời gian dần qua bình tĩnh lại, có chút cúi đầu, thấy được lam sắc cầu thể đã mất đi vẻ sáng bóng, trở nên ảm đạm và tơ lụa bay xuống cách đó không xa, đi tới khom người nhặt lên, vỗ nhẹ bụi đất trên đó, sau khi cẩn thận bao khỏa tốt tơ lụa mới thu vào trong ngực, lúc đó mới ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, nhưng lại trầm mặc, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì.

Huyết sắc đồng tử yêu dị của Lâm Dịch lộ ra biểu lộ nghi hoặc, chỉ nghe "phốc", một tiếng vang nhỏ vang lên, khí thế đã hóa thành thực chất quanh thân hắn lập tức tiêu tán, thân thể đang lở lửng cũng dần dần rơi xuống mặt đất, thời gian dần qua, cọng lông trên thân thể hắn chợt rút vào trong cơ thể, cái đuôi nhẹ vung một bên cũng dần dần lui về, đôi huyết sắc đồng tử yêu dị tức thì chậm rãi biến thành màu đen, mà y phục trên người hắn cũng sớm bị phá vỡ sau khi thân hình hắn biến thân, tăng vọt lên, trên cánh tay, cọng lông hắc bạch giao nhau cũng hoàn toàn biến mất.

- Phụ thân!

Không để ý hình tượng lúc này của mình, Lâm Dịch có chút bận tâm nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó lại cười nhẹ nhàng, nói:

- Về trước đi!

Nói xong liền xoay người, hướng lối ra bước đi, về phần Lâm Dịch, không hề đề cập tới chuyện các loại chiến văn, Lâm Dịch cảm thấy nghi hoặc không thôi, nhưng chứng kiến biểu lộ của Lâm Cường, rõ ràng không muốn nói rõ với mình thì cũng không có truy vấn nữa, thoáng nhìn qua một đống bừa bộn quanh thân, sau đó theo Lâm Cường.

Sắc trời đã sáng rõ, lúc Lâm Dịch vận một thân quần áo rách rưới đi ra từ trong sơn cốc khiến cư dân trong thị trấn nhỏ đã rời giường bắt đầu một ngày làm việc tay chân ngạc nhiên một hồi, nhao nhao truy vấn, nhưng Lâm Dịch thì chỉ cười nói qua loa, bảo là trong lúc tu hành vô tình làm hư, tuy cư dân thị trấn nhỏ cũng không quá tin tưởng, nhưng cũng không nói thêm cái gì, chỉ nghi hoặc nhìn phụ tử Lâm Dịch một trước một sau, trở lại nhà bọn hắn.

Khi về đến nhà, Ba Nhĩ đã tỉnh lại, lúc thấy Lâm Cường và Lâm Dịch trở lại, tuy rằng cũng kinh ngạc vì quần áo rách rưới trên người Lâm Dịch, nhưng cũng không có hỏi nhiều, lễ phép hướng hai người bắt chuyện một cái, nhưng lại không hỏi hành tung hai người, cái này khiến hảo cảm trong nội tâm Lâm Cường và Lâm Dịch đối với hắn không khỏi tăng nhiều.

- Quần áo trước kia của ngươi có lẽ đã không thể vận được nữa, đi vào phòng ta thay đổi quần áo!

Lâm Cường nhìn nhìn Lâm Dịch ăn mặc có chút chật vật, cười nói.

186. Chương 264: Nghi Hoặc.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, liền đi vào gian phòng của Lâm Cường, mà Lâm Cường tức thì đi vào bếp, lại phát hiện bữa sáng đã làm tốt, đang đặt trên bếp lò, không khỏi hơi sững sờ, chợt nghe thanh âm không có ý tứ của Ba Nhĩ từ sau lưng truyền đến:

- Buổi sáng ta dậy sớm một chút, phát hiện các ngươi không ở đây, tự chủ trương làm bữa sáng.

Lâm Cường nghe vậy quay đầu hướng Ba Nhĩ cười nói:

- Vậy thì đã làm phiền ngươi, ngươi là bằng hữu Dịch nhi, vốn phải nên hảo hảo chiêu đãi ngươi đấy, không nghĩ tới lại để ngươi phải nấu cơm cho chúng ta, điều này thật sự là..

Nói xong, hướng về Ba Nhĩ tươi cười, biểu lộ ý xin lỗi.

Nhưng Ba Nhĩ lại không thèm để ý, cúi đầu cười cười.

- Tiện tay mà thôi.

Cũng lại không truy vấn hành tung sáng nay của hai người.

Không thể không nói, Ba Nhĩ thật sự thông minh phi thường, hắn rất rõ ràng thân phận và địa vị của mình, không có tư cách để truy vấn hành tung hai người phụ tử Lâm Dịch, dù sao, thân phận của Lâm Dịch cũng là cường giả thất cấp, mà Ba Nhĩ hắn, nhiều nhất cũng chỉ là một gã chăn ngựa, Lâm Dịch đối đãi với hắn như thế nào, đó là một chuyện, nhưng chính hắn lại không thể vượt qua, tại đại lục này, cường giả vi tôn, nếu như không có thực lực cường đại thì ít nhất cũng phải có một khỏa linh lung tâm thông minh, nếu không, thật sự có thể nói là chết tới nơi cũng không biết rồi.

Lâm Cường hiển nhiên rất tán thưởng biểu hiện bên ngoài từ đêm qua đến sáng nay của Ba Nhĩ, lập tức cười nhẹ với hắn, cũng không có nhiều lời.

Không lâu sau, Lâm Dịch đi từ trong phòng Lâm Cường ra, lúc này hắn mặc kiện áo vải màu trắng, đúng là quần áo của Lâm Cường, lúc này Lâm Dịch cũng đã hai mươi hai tuổi, thân cao hơn một mét tám, so sánh với Lâm Cường cũng không kém hơn bao nhiêu, mà Lâm Cường và Lâm Dịch đều tu hành trong thời gian dài, thân thể đều cực kỳ cân xứng, cho nên lúc này Lâm Dịch mặc quần áo của Lâm Cường, thực sự là cực kỳ vừa người, cũng không có cảm giác quái dị gì.

Biết được bữa sáng trước mặt là do Ba Nhĩ làm, lập tức hướng về Ba Nhĩ, không có ý tứ cười, nói:

- Chậm trễ, xin thứ lỗi.

Thế nhưng Ba Nhĩ chỉ nhẹ nhàng cười cười, lắc đầu, không nói gì.

Ăn qua bữa sáng, Lâm Dịch và Ba Nhĩ liền ra khỏi nhà, đi tới cửa ra vào thôn trấn.

- Ngươi hãy đi về trấn, sau khi trở về chuyển cáo cho Trát Ma Nhĩ môn chủ, phiền hắn nói một tiếng với Lập Cổ Kỳ hiệu trưởng, nói là ta muốn ở trong nhà phụ thân, thời gian đại khái khoảng mấy tháng.

Tại cửa ra vào thôn trấn, Lâm Dịch nói với Ba Nhĩ, lúc này đã đến nhà, cũng không cần phải tiếp tục lưu Ba Nhĩ lại, dù sao thì đối với Ba Nhĩ mà nói, nơi này là địa phương không người thân quen, mình tựa hồ cũng không có thời gian tiếp hắn, không bằng để hắn phản hồi Thạch Nguyên thành phố.

Ba Nhĩ nhẹ gật đầu, sau đó hỏi:

- Vậy bây giờ ngươi làm sao?

Lâm Dịch cười cười nói:

- Yên tâm, ta có thể tự đi qua, ha ha, lần này thật sự đã làm phiền ngươi.

Ba Nhĩ lắc đầu cười, sau đó nói:

- Ân, vậy thì ta đi trước đây.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, chỉ thấy Ba Nhĩ hai tay hợp lại trên miệng, phát ra một tiếng huýt bén nhọn khiến Vũ Môn đệ tử trực trên tháp ngạc nhiên nhìn về phía hắn, sau đó, chỉ thấy xa xa giữa không trung, một tiếng chim hót truyền đến từ rất xa, một lát sau, Hắc Vân Điểu hạ xuống từ trên tầng mây, mang theo tiếng gió gào thét, đứng tại cửa ra vào thôn trấn.

Bởi vì những Vũ Môn đệ tử bên trên tháp đã gặp qua Hắc Vân Điểu này rồi, hơn nữa rất rõ ràng là người bên cạnh Lâm Dịch kia vừa triệu hoán tới, cho nên cũng không có thổi kèn, nhưng các cư dân trong trấn lại không biết, thời điểm thấy thân hình khổng lồ của Hắc Vân Điểu, tất cả mọi người đều ngây ngốc tại chỗ, trong ánh mắt trừng lớn biểu lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ba Nhĩ lên Hắc Vân Điểu, hướng Lâm Dịch phất phất tay, chỉ nghe một tiếng chim hót bén nhọn, Hắc Vân Điểu đột ngột từ dưới đất bay lên, sau khi hơi xoay quanh trên không trung, liền bay vút đi, các cư dân trong trấn không khỏi ngẩng đầu lên, thẳng đến sau khi thân hình Hắc Vân Điểu biến mất trong tầng mây mới hồi phục lại tinh thần, một hồi tiếng ồn ào vang lên, tất cả mọi người đang đàm luận về con chim khổng lồ vừa rồi, thời điểm Lâm Dịch đến, vừa mới hạ xuống đất, Ba Nhĩ liền để Hắc Vân Điểu bay đi, giải trừ cảnh giới, lúc cư dân thị trấn đi ra, đều không có chứng kiến Hắc Vân Điểu, tuy rằng rất nhiều người từ miệng những Vũ Môn đệ tử mà biết được lần này Lâm Dịch cưỡi chim khổng lồ trở về, nhưng dù sau vẫn là không thấy tận mắt, cho nên tuy rằng cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên mà thôi, nhưng thời điểm Hắc Vân Điểu cao tới hơn hai mươi mét chính thức xuất hiện trước mặt bọn hắn, hết thảy ngạc nhiên liền biến thành kinh hãi.

Lâm Dịch như có điều suy nghĩ, đi về hướng Vũ Môn, lúc này trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc, trở về không đến một ngày, nhưng trong chuyến trở lại này lại phát sinh chuyện khiến hắn có chút phản ứng không kịp, sau khi lực lượng tăng lên, kích động dần dần biến mất, tùy theo mà đến đấy, nhưng lại tràn đầy nghi hoặc, rõ ràng phụ thân biết rõ Ma Nguyên Động Quật, biết rõ chiến văn, biết rõ Linh vân, thậm chí hắn còn biết sự tình chính mình không biết, như tối qua hắn đã từng nói qua truyền thừa lạc ấn, chính mình đột nhiên lấy được các loại chiến văn, cùng với thứ đeo trên tai mình, quang cầu màu xanh da trời hiểu hiện ra đường vân gồ ghề, hết thảy những cái này tựa hồ càng ngày càng khó bề phân biệt, hắn làm sao biết ma nguyên động quật, làm sao biết chiến văn, và chính mình như thế nào đạt được các loại chiến văn? Là Huyết dịch truyền thừa hay sao? Hay là vì nguyên nhân khác?

Nghĩ đi nghĩ lại, tay trái Lâm Dịch không khỏi nhẹ nhàng nâng lên, sờ sờ khỏa bông tai khiến hắn từng quên đi một lần.

- Còn có cái bông tai này, năng lượng màu đỏ, cái bông tai này, đến tột cùng là vật gì?

Nghĩ lại biểu lộ ảm đạm sau khi chính mình truy vấn Lam Cường, Lâm DỊch cũng không dám truy vấn nữa.

187. Chương 265-266: Sự Dạy Bảo Của Lý.

- Dịch tử ca, ngươi đã đến rồi!

Trong lúc suy nghĩ, một thanh âm trong trẻo cắt đứt dòng suy tư của Lâm Dịch, hắn ngẩng đầu nhìn lên, đã đến Vũ Môn.

Cửa ra vào Vũ Môn, có vài tên thiếu niên đệ tử đang đứng, trong đó có một gã phát hiện Lâm Dịch ra trước, những thiếu niên này lập tức quay đầu nhìn lại Lâm Dịch, mà tuổi của những đệ tử thiếu niên này không kém Lâm Dịch nhiều lắm, khi còn bé Lâm Dịch cũng thường xuyên theo bọn hắn chơi đùa, thấy Lâm Dịch ngẩng đầu, những thiếu niên kia lập tức chạy tới, mang trên mặt dáng vẻ tươi cười, trong mắt lộ vẻ hưng phấn, nói với biểu lộ vô cùng chờ mong.

- Dịch tử ca, chúng ta nói chuyện bên ngoài.

Đối với bọn hắn, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ly khai trấn Hi Mạn nửa bước, đối với thế giới bên ngoài tất nhiên là không nhiều lời, đại đa số thiếu niên đồng dạng, ở cái tuổi này chính là thời điểm không an phận nhất, bởi vì đủ loại nguyên nhân, bọn hắn không thể, hoặc là không có cơ hội ly khai trấn Hi Mạn, nhưng cái này không ảnh hưởng chút nào đối với hứng thú về thế giới bên ngoài của bọn hắn, trên thực tế, Lâm Dịch từ bên ngoài trở về, có thể được nhiều người ở thị trấn này tiếp đãi như vậy, có một nguyên nhân rất lớn chính là Lâm Dịch đi ra ngoài, đối với trấn Hi Mạn thuần phác mà nói, người như Lâm Dịch, coi như là đã thấy qua các mặt của xã hội, mà người thấy qua các mặt của xã hội, theo lý thường nên tôn kính, thật giống như Khương Phàm, Lý hoặc là Lâm Cường, uy tín những người này trong trấn đều cực cao, cũng bởi vì bọn hắn đã thấy qua các mặt của xã hội.

Đương nhiên, Lâm Dịch quả thật xem như đã thấy qua các mặt của xã hội, vô luận là cất bước gian nan trong Cấm kị sâm lâm, hay là tranh đấu trong tranh đoạt danh ngạch, thậm chí là đối mặt với nguy hiểm trùng trùng điệp điệp trong Ma Nguyên Động Quật, tùy tiện đặt một cái lên trên một người bình thường, đều xem là các mặt của xã hội rồi.

Nhưng lúc này Lâm Dịch ở đâu có tâm tư giảng chuyện xảy ra nơi ngoại giới cho bọn hắn, trên thực tế, lúc này đầu óc hắn đang là một mảnh hỗn loạn, nhưng chứng kiến ánh mắt chờ mong của mọi người, Lâm Dịch không thể nói qua loa được, nhưng hắn vốn cũng không biết cách nói chuyện, tuy rằng trải qua rất nhiều chuyện khiến tật xấu này của hắn đã giảm bớt, nhưng hiển nhiên tiến bộ cũng không phải quá lớn, trong lúc nói quanh co, càng ngày càng không biết nên nói cái gì.

- Đang làm gì vậy?

Thời điểm Lâm Dịch gượng cười ứng phó với sự hưng phấn của mọi người, tiếng quát của Khương Phàm vang lên, tất cả mọi người không khỏi quay đầu lại, đã thấy Khương Phàm xuất hiện ở cửa ra vào.

- Khương lão sư..

Tức thì, bộ dáng hưng phấn của mọi người liền biến thành buồn bã ỉu xìu.

- Đi làm việc của mình đi!

Khương Phàm lại hét to một tiếng, lúc này chúng đệ tử mới lưu luyến tản ra, nhìn qua, hết thảy các cảm xúc đều đã bị Khương Phàm phá hủy.

Lâm Dịch không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bất đắc dĩ cười khổ, nói:

- Cảm ơn người, Khương đại thúc.

Khương Phàm cười ha ha, nói:

- Tiểu tử ngươi rất được hoan nghênh a, ha ha, đi, đi vào nói chuyện.

Chợt hai nươời một trước một sau tiến vào Vũ Môn.

Không thể không nói Vũ Môn trấn Hi Mạn thật sự rất nhỏ, bất quá sau hơn mười giây, hai người đã đi tới bên ngoài đại sảnh, phạm vi đại sảnh cũng không lớn, ít nhất là so với Vũ Môn của thành Hi Á và thành

Thạch Nguyên, đích thật là không lớn, Vũ Môn thành Hi Á so với cái này lớn hơn vài lần, càng không cần phải nói thành Thạch Nguyên so với thành Hi á còn lớn hơn.

Mà trong sân nhỏ ở bên ngoài đại sảnh, lúc này quyền phong ồ ồ, chỉ thấy một đạo thân ảnh nho nhỏ đang chuyển dời trong sân, tốc độ cực kỳ mau lẹ, động tác gọn gàng, tầm đó hành động như hành vân lưu thủy, không mang theo chút kéo dài nào, nhìn kỹ, đúng là Lý.

Không thể không nói, chiến lực Lý biểu hiện ra ngoài lúc này, nhưng trong mắt Lâm Dịch bây giờ đã không coi vào đâu rồi, tám năm trước, thời điểm chính mình và Trương Tạp chứng kiến Lý và Khương Phàm truy sát Xích Diễm Mãng tại cửa trấn, hai mắt toát lên vẻ hâm mộ, nhưng tám năm sau, vào ngày hôm nay, Xích Diễm Mãng trong mắt bất luận một người nào, cũng đều biến thành rác rưởi trong rác rưởi, thậm chí Lâm Dịch chỉ cần tuôn ra một cái sát ý cũng đủ để khiến Xích Diễm Mãng chạy trối chết, thời gian thần kỳ, bất quá cũng chỉ như thế này mà thôi.

- Dừng lại, đừng luyện nữa, không sợ bị Lâm tiểu tử chê cười sao?

Khương Phàm lớn giọng hô, thân thể Lý mới ngừng lại, vài giọt mồ hôi lăn trên khuôn mặt lạnh lùng.

- Lý lão sư.

Thấy Lý Triêu nhìn về chính mình, Lâm Dịch tôn kính hô một tiếng, Đối với Lý, Lâm Dịch chính là tôn kính trong nội tâm, mặc dù thực lực hiện giờ của Lâm Dịch so với Lý mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, nhưng loại tôn kính này, cũng không vì sự mạnh yếu của cả hai mà sinh ra ảnh hưởng gì.

Nghe Lâm Dịch gọi, Lý khẽ gật đầu, đột nhiên mở miệng nói:

- Ra, giúp ta hai chiêu.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức ngạc nhiên, sau đó có chút do dự nói:

- Lý lão sư..

Lông mày Lý có chút chúi xuống, đạm mạc nhìn hắn một cái, sau đó nói:

- Hiện tại ta không xứng để ngươi động thủ?

- Không đúng không đúng.

Lâm Dịch có chút bối rối, lắc đầu:

- Ta không phải có ý kia..

- Vậy thì tới đây.

Lý thản nhiên nói.

- Cái này..

Lâm Dịch có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu, đi tới trước người Lý, chắp tay nói:

- Đệ tử thất lễ.

Sau khi nói xong, liền làm một cái tư thế tiến công, ánh mắt nhìn thẳng tắp về hướng Lý.

Thân thể Lý có chút chúi xuống, chợt bỗng nhiên dụng lực vung tay phải lên, có chút kéo một phát, thân thể liền mãnh liệt hướng Lâm Dịch nhào tới.

Động tác của Lý trong mắt người khác xem ra có lẽ cực kỳ mau lẹ, nhưng trong mắt Lâm Dịch thì không thể nghi ngờ là quá chậm, Lâm Dịch có chút co quắp, trên thực tế công kích như vậy căn bản không có hiệu quả gì đối với Lâm Dịch, dù là đánh tới trên người hắn cũng sẽ không có cảm giác gì, hắn chí ít có mấy trăm chủng phương thức khiến chiêu thứ nhất của Lý thất bại, nhưng hắn có chút do dự, dù sao thì Lý có thể xem như là võ sư thể thuật vỡ lòng của hắn, lúc trước Lâm Cường khiến hắn rèn thân thể, nhưng lại chưa từng dạy hắn cái gì thể thuật, mà ở cùng Lý, đi thành Hi Á một thời gian, Lý đã dạy cho hắn rất nhiều thứ, đây cũng là nguyên nhân căn bản nhất khiến Lâm Dịch sinh ra loại cảm xúc tôn kính này với Lý.

Sau khi hơi chút do dự, Lâm Dịch có ý định biểu hiện xuất ra toàn lực, nhưng trên thực tế chỉ sử dụng lực lượng từng chút một, ít nhất cũng không khiến Lý bại khó coi quá mức.

Lập tức đoán chắc lực lượng và cường độ của Lý, cuối cùng, mãnh liệt tránh về một bên, nhìn bộ dáng như rất là nghiêm túc, nhưng trên thực tế cường độ cũng rất chậm, chỉ là vừa đủ để tránh né công kích của Lý.

Nhưng mà, Lâm Dịch xem như tính toán chính xác, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, tốc độ của Lý rõ ràng đột nhiên bạo tăng, chỉ trong nháy mắt, nắm tay phải hắn như mang theo lực lượng cường đại bí mật hướng về Lâm Dịch đập tới, cảm nhận được lực lượng ẩn chứa bên trong một quyền này, Lâm Dịch lập tức hoảng sợ mở to hai mắt nhìn cỗ lực lượng này, tuy rằng không đạt đến thất cấp, nhưng lúc này, ít nhất cường độ thân thể cũng có trình độ cường giả lục cấp như Lâm Dịch, dưới tình huống không phá môn, nhiều nhất cũng là lục cấp tiếp cận thất cấp, không nghĩ tới, cường độ thân thể của Lý lại đạt tới loại trình độ này.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng muốn tránh né một lần nữa tuyệt đối là không kịp rồi, Lâm Dịch chỉ đành cắn răng, mãnh liệt tăng lực lượng của mình, thế nhưng khi quyền của Lý hung hăng đập vào trên thân Lâm Dịch, thân thể Lâm Dịch lập tức bị nện bay ra ngoài, hung hăng va vào vách tường hơn mười mét sau lưng, vang lên một tiếng "oanh" trầm đục, trên tường lập tức lộ ra vết rạn do thân thể Lâm Dịch va chạm vào.

Lâm Dịch chỉ cảm giác một hồi nóng rát đau đớn tại lồng ngực của mình, tuy rằng không bị nội thương, nhưng tuyệt đối không dễ chịu, lập tức mở to hai mắt nhìn về phía Lý, trên mặt biểu lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi xuất ra một chiêu, Lý cũng không truy kích, mà là đứng ngay tại chỗ, chứng kiến biểu lộ hoảng sợ trong mắt Lâm Dịch, Lý thản nhiên nói:

- Hôm nay ta muốn dạy ngươi, vĩnh viễn không nên coi thường đối thủ của ngươi, vô luận ngươi cho hắn yếu đến cỡ nào.

Lâm Dịch mở to mắt, thật lâu sâu, hắn hít sâu một hơi, vui lòng phục tùng, khom người nói:

- Thụ giáo.

Lý khẽ gật đầu, liền quay người đi về hướng đại sảnh, cái này khiến Lâm Dịch có chút kinh ngạc, đột nhiên Lâm Dịch hô lên:

- Lý lão sư, đến tột cùng cấp bậc của ngài là gì?

Lý có chút ngừng chân, quay đầu lại nhìn về phía Lâm Dịch, trên mặt lộ vẻ mỉm cười hiếm thấy:

- Cũng không phải chỉ có ngươi tiến bộ, ta cũng vậy.

Sau khi nói xong, cũng không quay đầu lại, đi về hướng đại sảnh.

Mà Lâm Dịch tắc thì ngạc nhiên đứng ở bên ngoài, lúc này, Khương Phàm một bên bật cười hắc hắc, nhìn bóng lưng Lý, có chút bất đắc dĩ nói:

- Sau khi Lý lão sư của ngươi thử qua thực lực ngươi lần trước, hắn dốc sức liều mạng tu hành, thiên tư Lý thật sự rất không tồi a, trải qua ba năm tu hành này, thực lực so với ta đã sớm dài ra một mảng lớn rồi, thậm chí so với môn chủ Vũ Môn thành Hi Á còn mạnh hơn, ta từng đề nghị hắn ly khai trấn Hi Mạn, đến làm môn chủ ở thành thị lớn một chút, nhưng bị hắn cự tuyệt.

Lâm Dịch nghe vậy liền nghiêng đầu qua:

- Hiện giờ Lý lão sư đã đạt tới cấp bậc gì?

Khương Phàm cười hắc hắc nói:

- Lục cấp Tử môn chiến sĩ, hơn nữa, vô luận là phá môn hay không, đều là lục cấp, ai, chỉ không biết là hắn luyện như thế nào.

Nói xong lời cuối cùng, bộ dáng trên mặt Khương Phàm có chút ít hâm mộ.

Lâm Dịch thì ngạc nhiên, chợt hiểu ra nguyên nhân Lý không phá thất môn, hắn không có phá môn ấn ký.

Nói như thế, nếu cho hắn phá môn ấn ký, hắn không phải có thể đạt tới trình độ bát môn cường giả trong thời gian ngắn sao? Lâm Dịch nghĩ đến, có chút kinh ngạc, chợt liền quyết định.

- Đi, đi vào nói cho ta nghe một chút mấy năm này ngươi chạy tới địa phương nào, hơn ba năm đều không trở lại thăm chúng ta a.

Khương Phàm đột nhiên nói ra, sau đó lôi kéo Lâm Dịch vào đại sảnh.

Đối với Khương Phàm, Lâm Dịch không có nói hoàn toàn chuyện của mình, đương nhiên, cũng chỉ là ẩn tàng một chuyện Ma Nguyên Động Quật, trên thực tế, thời điểm hắn từ trường học về nhà, Lạp Cổ Kỳ đã từng nói qua với hắn, tốt nhất không đề cập đến sự tình Ma nguyên động quật với ngoại nhân, mà Lâm Cường là phụ thân Lâm Dịch, tự nhiên không phải là người ngoài, về phần Khương Phàm, tuy rằng có quan hệ không tệ, nhưng Lâm Dịch vẫn có thể phân rõ ràng cái gì nên, cái gì không nên nói, lập tức nói mình từ trong Cấm kỵ sâm lâm đi ra liền trực tiếp trở về, Theo hành tỉnh Lý Khắc đến hành tỉnh Khắc Lâm, những lời này của Lâm Dịch cũng không có sơ hở gì.

Khương Phàm tự nhiên là lộ ra biểu lộ kinh hãi, lần này, nghe Lâm Dịch kể đối với hắn mà nói, khó có thể tưởng tượng được đấy, một đầu lão thử có thể biến người trong nhát mắt đi xa vài tỉ km? Lúc trước, nếu nghe được cái này, Khương Phàm nhất định sẽ xì mũi coi thường, nhưng những lời này là từ trong miệng Lâm Dịch mà biết được đấy, hắn rất hiểu rõ Lâm Dịch, tự nhiên minh bạch Lâm Dịch sẽ không gạt người, huống mình, lừa gạt mình cũng không có tác dụng gì.

188. Chương 267-268: Một Tháng.

Lý thay đổi một bộ quần áo rồi đi ra, liền ngồi ở một bên im im lặng lặng nghe Khương Phàm hỏi, Lâm Dịch đáp, từ đầu đến cuối không nói một câu nào

Nhưng Lâm Dịch thì động một chút lại nhìn về phía Lý, thẳng đến lúc dùng cơm trưa.

Lâm Dịch và Lý đều không có thói quen uống rượu, hơn nữa tốc độ ăn cơm của hai người cũng đều nhanh, Lâm Dịch là vì sinh hoạt hai năm trong Cấm kỵ sâm lâm mà sinh ra thói quen, mà Lý từ trước đến giờ đều là một người dứt khoát, sau khi nếm nhanh qua, hai người liền về tới đại sảnh, mà Khương Phàm thì vẫn còn uống rượu, đương nhiên, tránh không được lại rủ rê lão Vương làm một chầu, chỉ có điều, rất hiển nhiên lão Vương bây giờ quyết tâm không hề cho Khương Phàm uống rượu, trong nhà ăn liền truyền đến thanh âm kêu la của hai lão này.

- Lý lão sư..

Trong đại sảnh, Lâm Dịch đột nhiên mở miệng.

Lý đang vùi đầu thưởng thức trà, có chút ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch.

- Lý lão sư, bây giờ ngài là lục cấp chiến sĩ rồi hả? Dùng cường độ của ngài, có lẽ đã có thể phá vỡ Kinh Môn rồi chứ?

Lâm Dịch chậm rãi nói.

Tức thì Lý có chút nhìu mày, thản nhiên nói:

- Nói thẳng.

- Ách..

Nghe xong lời Lý nói, Lâm Dịch nuốt nước bọt thoáng một phát, lại nghĩ đến tính cách của Lý, liền cũng không quanh co nữa, nói thẳng:

- Ta có phá môn ấn ký Kinh Môn và Khai Môn.

Dù lạnh lùng, nhưng nghe vậy, Lý cũng không khỏi dừng thân thể lại thoáng một phát, ánh mắt nhìn Lâm Dịch, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

- Ngươi có?

Hiển nhiên trong giọng nói có chút không dám tin tưởng.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, từ trên ghế đứng lên, mở miệng nói:

- Ngươi xem.

Lời vừa ra, hai tay lập tức nhanh chóng kết mấy cái ấn quyết trước ngực, có chút lóe lên một vòng màu tím.

- Kinh Môn, phá.

Lâm Dịch quát nhẹ một tiếng, khỏa tử kinh tự sâu sắc trước ngực hắn chợt lóe lên, tử mang đại thịnh, mà thân thể của hắn, tắc thì hoàn toàn bị bao khỏa bên trong một tầng năng lượng màu tím, sự vật trong đại sảnh, dù không có gió nhưng cũng có bắt đầu bị thổi rồi.

Mà lúc này, Lý cũng đã đứng lên, ánh mắt nhìn Lâm Dịch lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

- Đây là Kinh Môn.

Lâm Dịch mở miệng, chợt hai tay lại kết mấy cái ấn quyết trước ngực, một vòng ám sắc chợt lóe lên trong mắt hắn.

- Khai Môn, phá.

Quát khẽ một tiếng, chỉ nghe một tiếng "oanh" nhỏ vang lên, một hắc sắc tự lớn chợt lóe lên trước mặt Lâm Dịch.

- Bây giờ ngươi đã là bát môn?

Lúc này, với tính cách của Lý cũng không khỏi lộ ra biểu lộ hoảng sợ, Lâm Dịch, bất quá cũng mới tu hành vài năm à.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, chợt thân thể hơi chấn động, hắc sắc quang mang lập tức biến mất, sau đó mới nói:

- Ta muốn giao phá môn ấn ký thất môn và bát môn cho ngài.

Lý nghe vậy tự nhiên không có lý do cự tuyệt, mà tính cách của hắn vốn là ngay thẳng, sau kinh ngạc ngắn ngủi lúc đầu, lại cũng không có hỏi Lâm Dịch lấy được hai phá môn ấn ý này từ chỗ nào, lập tức nhẹ gật đầu.

Sau đó, Lâm Dịch liền ở đại sảnh nói cho hắn.

Không thể không nói, thiên tư Lý thật sự phi thường xuất sắc, Lâm Dịch giảng giải chưa đến hai lần, hắn đã hoàn toàn nhớ kỹ mấu chốt trong đó, sau đó, Lý liền đi về phòng của mình, rất hiển nhiên, hắn có chút không thể chờ đợi được rồi.

Trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Lâm Dịch, cũng không còn ý tứ gì, lập tức Lâm Dịch cũng không có thông tri cho bọn người Khương Phàm, đi thẳng về nhà.

Qua một thời gian, khôi phục lại bình tĩnh, tuy rằng Lâm Dịch một mực ôm nghi hoặc, nhưng nghĩ đến biểu lộ của Lâm Cường ngày đó, Lâm Dịch thực sự không có hỏi tới cái gì, hắn tin tưởng, Lâm Cường không nói thì cũng là có nguyên nhân, một ngày nào đó, thời cơ đã đến, nhất định sẽ nói cho hắn.

Buông bỏ khúc mắc này, Lâm Dịch cũng buồn rầu vấn đề khác, chính là sau khi chiến văn biến thân, chỉ động một chút đã làm cho áo bị hỏng.

Trên thân còn chưa tính, dù sao Lâm Dịch cũng là nam nhân, mặc dù lộ ra thân thể cũng không phải là chuyện mất mặt gì, nhưng vấn đề là, sau khi chiến văn biến thân, lại mọc ra cái đuôi, vấn đề cái đuôi này cũng khiến Lâm Dịch có chút khó chịu nổi, bởi vì sau khi thu hồi chiến văn, cái đuôi vừa biến mất, cái mông phía sau sẽ lộ ra ngoài, mặc dù là nam nhân, những cũng không có lý do lộ ra bờ mông đi khắp nơi.

Nhưng dù suy nghĩ rất nhiều, đều không có được phương pháp giải quyết tốt, rơi vào đường cùng, Lâm Dịch cũng chỉ đành quyết định, từ nay về sau, vô luận là đến địa phương nào, đều mang theo nhiều quần áo.

Mà thời điểm Linh Vân biến thân, Lâm Dịch thấy được trong cái bóng thấy được không có biến hóa gì lớn so với chiến văn biến thân, chỉ là nhan sắc trên người bất đồng, ấn ký chữ Vương màu đỏ phong cách cổ

xưa trên trán biến thành màu xanh da trời, mà huyết sắc đồng tử yêu dị cũng biến thành thâm u lam sắc, nhìn phía trên có chút ít ý tứ giống Tà Nhãn Linh Vân của Thủy Linh Lung.

Lúc này, chất lỏng tinh thần lực trong ý thức hải Lâm Dịch đã ngưng tụ thành một khỏa tinh thể nho nhỏ kim lam sắc, thời gian dần qua, một tia chất lỏng giống như tinh thần lực từ khỏa tinh thể kim lam sắc này chảy ra ngoài, sau đó lượn lờ chung quanh tinh thể kim lam sắc, không thể không nói, sau khi tiến vào cảnh giới thủ vọng giả, lực ngưng tụ tinh thần lực và sự khôi phục sức khỏe của Lâm Dịch đều đạt đến một loại trình độ khiến Lâm Dịch cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ, mà sau khi gia trì Linh Vân, dị năng của hắn càng là bạo tăng, sáu lần lực lượng, so với gia trì chiến văn còn ít hơn gấp đôi, nguyên nhân đại khái là vì tinh thần lực của Lâm Dịch còn chưa đủ độ tinh thuần.

Bất quá, khiến Lâm Dịch có chút kỳ quái chính là, sau khi gia trì chiến văn, liền không cách nào gia trì Linh Vân, trái lại cũng thế, tóm lại là không thể đồng thời gia trì cả chiến văn và gia trì linh vân, cái này khiến Lâm Dịch có chút thất vọng, phải biết rằng, nếu như có thể đồng thời gia trì hai loại vân chú, thực lực của hắn không chỉ đơn giản là một thêm một bằng hai, nói không chút khoa trương, nếu quả thật có dạng gia trì kia, mặc dù là thánh cấp, Lâm Dịch cũng có tự tin đánh một trận với hắn, bất quá, xem ra giai đoạn hiện tại là không thể nào, cũng không biết nguyên nhân tại sao hai chủng này tuyệt đối không thể cùng tồn tại, có phải là Lâm Dịch còn điều kiện gì chưa đạt được trong lúc này hay không? Hỏi thăm Lâm Cường, Lâm Cường cũng lắc đầu nói không biết, xem ra, Lâm Dịch phải dựa vào chính mình để tìm tòi nghiên cứu cái này rồi.

Trải qua một thời gian ngắn củng cố, hôm nay đẳng cấp bát cấp chiến sĩ và bát cấp thủ vọng giả của Lâm Dịch đã cực kỳ kiên cố rồi, chỉ có điều đối với khống chế lực đạo lực lượng cường đại sau khi biến thân gia trì chiến văn và linh vân còn cần tăng cường thêm, sau khi gia trì hết chiến văn, thậm chí Lâm Dịch cũng không dám xuống đất, bởi vì thoáng một chút, cơ bản sẽ xuất hiện một cái dấu chân thật sâu trên mặt đất, loại cảm giác không cách nào khống chế chính xác này khiến Lâm Dịch cảm thấy rất khó chịu, cũng may tinh thần lực của Lâm Dịch cũng cực kỳ cường hãn, mà khống chế lực đạo chính xác chính là thứ đồ vật yếu nhất, dựa vào tinh thần lực, tin tưởng không bao lâu sau, có thể khống chế một cách tự nhiên rồi.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, bất tri bất giác, một năm Bạch Đế khánh nữa lại bắt đầu, năm nay, theo Bạch Đế lịch chính là năm thứ sáu vạn hai mươi hai, mà mấy ngày hôm trước, Lâm Dịch đã chính thức hai mươi hai tuổi.

Tại tràng cảnh sung sướng náo nhiệt trong trấn nhỏ này, Khương Phàm và Lý tắc thì giao nhiệm vụ cho các Vũ Môn đệ tử khác phụ trách, cái này khiến Lâm Dịch tới tháp nhiều hơn trong thời gian gần đây, lúc không có chuyện gì làm, Lâm Dịch hoan hỉ sống chung một chỗ tới Khương Phàm và Lý, mặc dù thời điểm sống chung với bọn đệ tử này rất vui vẻ, nhưng Lâm Dịch đột nhiên phát hiện theo chân bọn họ đã không có tiếng nói chung, cái bọn hắn quan tâm chính là tên này đã sắp đạt tới trình độ Chiến sĩ, tên kia lại sắp được truyền thụ nhất cấp phá môn ấn ký, chuyện như vậy, Lâm Dịch xem ra có chút quá nhàm chán rồi, khách quan mà nói, hắn càng muốn sống chung một chỗ với Khương Phàm và Lý.

Mỗi một năm Bạch Đế khánh, mặc dù là trong trấn nhỏ như vậy, nhưng cũng giăng đèn kết hoa khắp nơi, trên đại môn từng nhà đều tràn ngập thoại ngữ Cát tường, khách quan mà nói, trong nhà Lâm Dịch lại lộ ra có chút hiu quạnh, mặc dù nói ngày lễ nhà nào cũng bố trí cực kỳ nồng hậu, nhưng thiếu đi nhân khí, vẻ tịch mịch hiện ra giữa đám ồn ào nói to như vậy, thật sự khiến người có cảm giác lo lắng.

Chính thức tính toán, đã một thời gian rất lâu, Lâm Dịch đã không có qua một Bạch Đế khánh chính thức, thời điểm trong trường học, tuy rằng trường học cũng tổ chức hoạt động chúc mừng những học sinh lưu lại trường, nhưng đối với với Lâm Dịch mà nói, trải qua Bạch Đế khánh trong đoàn người xa lạ như vậy, thật sự không có cảm giác gì của ngày lễ.

Mà thời gian hắn trải qua Bạch Đế khánh chính thức, hầu hết là ở trong nhà mình, ăn tết khi đó phi thường có hào khí, khi đó, Lâm Yến với tư cách là quả vui vẻ của cả nhà, trong nhà chỗ nào cũng đều tràn đầy tiếng cười thanh thúy như chuông bạc, dính lại bên người Lâm Dịch hoặc là Lâm Cường, nói một ít thoại ngữ cực kỳ trẻ con, khiến nhiều người buồn cười, mà lúc này, tràng cảnh trong nhà vẫn như lúc trước, nhưng lại thiếu đi tiếng cười của Lâm yến, cái này khiến Lâm Dịch cảm giác không phải một cái tư vị trong nội tâm.

Đương nhiên, tuy rằng không phải tư vị trong nội tâm, Lâm Dịch cũng không có biểu hiện ra ngoài, Bạch

đế khánh ngày đó, lần đầu tiên hắn không ra ngoài tu hành, ở trong nhà làm trợ thủ cho Lâm Cường, tiếng cười vui vẻ hòa thuận của hai cha con truyền ra từ trong phòng bếp, đến buổi tối, Khương Phàm phái người đến mời Lâm Dịch và Lâm Cường đến Vũ Môn trong trấn tham gia hoạt động chúc mừng, hai người vui vẻ đến.

Sân nhỏ trước Vũ Môn biến thành sân bãi sung sướng của mọi người, bên cạnh hai ba đám lửa cao cao bên cạnh, bày ra đồ ăn cực kỳ phong phú, tất cả mọi người trong trấn đều quen biết, tự nhiên hòa vào làm một mảnh, tất cả mọi người ngân nga bài hát không biết tên, nhảy vũ đạo không biết tên, hết thảy biến thành một hải dương sung sướng.

Nhưng thời gian khiến người khoái hoạt đều cực kỳ ngắn ngủi, Bạch Đế khánh đã đi qua, ước chừng một tuần sau, Lâm Dịch liền có ý định ly khai, tính toán thời gian, hắn đã ở trong nhà một tháng.

- Phụ thân, con định ngày mai quay lại học viện Ngũ Hành.

Lâm Dịch nói ra, khiến Lâm Cường đang rửa chén hơi dừng lại một chút, sau đó nhẹ gật đầu:

- Cũng tốt, dù sao ở lại nhà cũng không có việc gì làm.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cảm thấy có chút do dự, muốn hỏi gì đó, nhưng trầm mặc nửa ngày, cuối cùng vẫn không hỏi gì.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày hôm sau, phụ thân Lâm Dịch đã tỉnh dậy, Lâm Dịch đóng gói hai bộ quần áo của Lâm Cường, tùy ý vác sau lưng, cả Khoái đao hắn mang ra từ bên trong Ma nguyên động quật cũng vác lên lưng, mặc dù Lâm Dịch đối với đao pháp cũng không phải quá quen thuộc, nhưng đi dã ngoại tại hoang vu, có thanh đao này vẫn thuận tiện không ít, chuôi khoái đao này nhìn có vẻ bộc lộ tài năng, tuy rằng Lâm Dịch cũng không nhìn được đao kiếm tốt xấu như thế nào, nhưng nghĩ đến cắt tiết lột da vẫn có thể dùng đấy, tuy rằng dùng tay cũng có thể làm được, nhưng đã có công cụ, cần gì phải dùng tay không.

189. Chương 269-270: Ly Khai! Nguy Hiểm Tới!

- Phụ thân, con đi nha.

Lâm Cường tiễn Lâm Dịch đến cửa ra vào, Lâm Dịch nhìn sắc trời một chút, trời đã sắp sáng, liền quay đầu về hướng Lâm Cường nói.

Lâm Cường tắc thì nhẹ gật đầu, sửa sang vạt áo có chút mất trật tự của Lâm Dịch, dặn dò:

- Ân, ở bên ngoài cẩn thận một chút.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cười nói:

- Người yên tâm, con sẽ để ý.

Lời này không phải là giả, Lâm Dịch mười lăm tuổi đã rời nhà, lại sinh sống hai năm trong Cấm kỵ sâm lâm, phải biết rằng, bằng vào điểm này, cũng đủ để thấy năng lực sinh tồn của hắn là phi thường mạnh, huống chi, dùng thực lực Lâm Dịch hôm nay, dưới thánh cấp, cơ bản không thèm nhìn rồi.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, Lâm Dịch liền quay người chuẩn bị ly khai.

- Dịch nhi..

Lâm Cường đột nhiên mở miệng hô, Lâm Cường nghe vậy quay đầu lại.

- Làm sao vậy phụ thân?

Lâm Cường lẳng lặng nhìn Lâm Dịch, thật lâu sau, đột nhiên cười nói:

- Sau khi đạt đến thánh cấp liền trở về.

Lâm Dịch hơi sững sờ, chợt đã minh bạch ý tứ Lâm Cường, sau đó nhẹ gật đầu:

- Vâng, phụ thân.

Sau khi nói xong, quay người ly khai.

Lâm Cường đứng tại cửa ra vào, nhìn bóng lưng Lâm Dịch một đường kêu gọi những người khác trong trấn, nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Không phải phụ thân không muốn nói, chỉ là không phải lúc.

Lập tức lại nhìn thoáng qua Lâm Dịch rồi mới quay người về phòng.

Ngày hôm qua, Lâm Dịch nói chuyện qua với Khương Phàm và Lý rồi, cho nên liền không có lại Vũ Môn, trực tiếp ra khỏi thôn trấn môn.

- Dịch tử ca, lúc nào ngươi trở về?

Vừa ra trấn môn, chợt nghe một thanh âm ở sau lưng, Lâm Dịch quay đầu lại, đúng là Vũ môn đệ tử trẻ tuổi trên tháp, trong mắt tên đệ tử kia lộ ra biểu lộ hâm mộ, nhìn Lâm Dịch đang ra khỏi trấn.

Lâm Dịch ngẩn người, chợt nở nụ cười.

- Thánh cấp.

Nói xong quay người đi ra ngoài, cũng không có quay đầu lại, lưu lại tên đệ tử trẻ tuổi trên tháp đang ngạc nhiên sửng sốt.

Không có thứ để phi hành, Lâm Dịch không thể không dùng phương pháp "căng hải" tiến về thành Hi Á, cũng may đường này cũng đã tới tới lui lui nhiều lần, mặc dù đại bộ phần đều là bay tới bay lui trên không trung, nhưng đại khái phương hướng tổng vẫn không sai lầm.

Khoái đao kia ngược lại thật sự giúp đỡ hắn không ít, chặt đứt bụi gai, khiến Lâm Dịch giảm đi không ít khí lực.

Tuy rằng đã đi Mạn Vân Sơn Mạch này, nhưng dù sao vẫn chỉ là khắp chân núi Mạn Vân Sơn Mạch, địa phương hoang tàn vắng vẻ này, nhiều nhất chỉ xuất hiện một ít dã thú bình thường, ngay cả tung tích một đầu ma thú cũng không tìm được.

Đi một thời gian ước chừng năm ngày, Lâm Dịch bắt đầu có chút không kiên nhẫn, bởi vì mấy ngày nữa là học viện Tông Phạm khai giảng rồi, mà hắn đã hẹn gặp mặt với bọn người La Á, dùng tiến độ trước mắt, chỉ sợ là sẽ bỏ lỡ, liền lập tức quyết định triển khai lĩnh vực, phi hành đi qua.

Không thể không nói, tốc độ phi hành so với tốc độ hắn đi bộ thật sự nhanh hơn không ngớt, hơn nữa Lâm Dịch phóng lĩnh vực tới mức nhỏ nhất, tốc độ lại càng nhanh, một ngày thời gian đã có thể bằng với lộ trình hành tẩu năm ngày rồi, bất quá phi hành lại mệt mỏi hơn một ít, sau một ngày phi hành, trên mặt Lâm Dịch cũng không khỏi chảy vài giọt mồ hôi.

Mặt trời chiều ngã về tây, tính toán lộ trình, ước chừng chỉ cần phi hành bốn năm ngày nữa là có thể đến thành Hi Á , lập tức không hề vội vã chạy đi, từ không trung hạ xuống mặt đất, tìm một địa điểm trống trải, cầm khoái đao kiếm một ít củi đốt, móc ra đá đánh lửa, lại rút ra vài món ăn dân dã từ bên trong túi đeo phía sau lưng, lúc này vẫn là tháng một, thời tiết vẫn còn lạnh, bất quá thời gian cũng chỉ là một ngày, cho nên cũng không có hỏng, có thể ăn được, cũng không cần phải đi tìm những món ăn khác trong rừng.

Lập tức bắt đầu nướng đồ trên đống lửa, mà Lâm Dịch cũng sớm đã ngờ tới chính mình ở tại nơi hoang vu này vài ngày nữa, cho nên lúc ly khai đã mang theo một ít gia vị đơn giản, sau một lát, một cỗ mùi thịt heo thơm ngát tỏa ra, Lâm Dịch hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, liền chuẩn bị động thủ.

Đột nhiên tâm thần khẽ động, tay Lâm Dịch lập tức thoáng dừng lại một phát, không khỏi quay đầu lại nhìn về hướng không trung, ước chừng một lát sau, một bóng đen cự đại xuất hiện trên không trung, bởi vì vừa rồi Lâm Dịch đã lựa chọn một khu vực trống trải, cho nên có thể tinh tường nhanh chóng nhận ra.

- Ước Ba Long?

Lâm Dịch liếc một cái liền nhận ra đây là Ước Ba Long, bất đồng với Ước Ba Long trước kia Lâm Dịch từng gặp qua, trên người Ước Ba Long này lại không có mang theo mộc ốc, nhưng Lâm Dịch có thể nhìn rõ ràng trên tấm lưng trụi lủi của Ước Ba Long này, tựa hồ có mấy người đang đứng.

Càng ngày càng gần, độ cao đầu Ước Ba Long này phi hành cũng không tính rất cao, bất quả chỉ là trăm mét so với mặt đất, dùng thị lực Lâm Dịch, tự nhiên có thể chứng kiến rõ ràng sự vật trên lưng Ước Ba Long, trong nháy mắt, hắn trông thấy rõ ràng có năm người đang đứng trên thân Ước Ba Long, trong đó có ba người nhìn chằm chằm vào hắn.

Đột nhiên Lâm Dịch cảm thấy nhảy dựng, ánh mắt ba người kia khiến người khác cảm giác cực kỳ lạnh như băng, bất quá cái quét nhìn kia, khiến Lâm Dịch cảm giác được một cỗ rét lạnh.

- Đều là cao thủ.

Lâm Dịch lập tức bình thản, ngoại trừ cảm giác này, hắn còn thấy những người đang đứng ngạo nghễ trên lưng Ước Ba Long, dù bay nhanh trong gió nhưng đầu và góc áo của bọn hắn đều không bị gió thổi, hiển nhiên khí thế bản thân đã mạnh đến gần như thực chất hóa.

- Những người này đi đâu vậy?

Đột nhiên Lâm Dịch có chút tò mò nghĩ đến, nhìn về phía Ước Ba Long đã càng ngày càng xa, không khỏi lộ ra nghi hoặc, có chút nghi hoặc.

Đột nhiên một cỗ mùi thịt cháy chui vào mũi hắn, sau khi sững sờ hắn lập tức phản ứng, tay chân có chút luống cuống lấy thịt nướng đã có chút cháy đen xuống, sau khi xem xét, không khỏi cười khổ.

- Thiệt là, người khác đi chỗ nào quản ta làm chuyện gì? Lãng phí, lãng phí.

Lâm Dịch cảm thấy oán giận nói, cũng may, tuy rằng hơi có chút cháy đen nhưng đại bộ phận vẫn là màu vàng kim óng ánh, vẫn có thể ăn được, lập tức không suy nghĩ thêm gì về Ước Ba Long lúc nãy nữa.

- Đại ca, người nọ vừa rồi..

Trên lưng Ước Ba Long có năm tên nam tử cao lớn lạnh lùng đứng ngạo ngễ trên đó, nhưng trong gió cực lớn ày, tóc và góc áo của năm tên nam tử này không có chút nào đong đưa, giống như là năm cái cọc tiêu đứng thẳng tắp trên lưng Ước Ba Long.

- Hẳn là không phải, theo tư liệu cung cấp, mục tiêu là thất cấp dị năng giả, nhưng người nọ vừa rồi có một thanh khoái đao trên lưng.

Thanh âm lạnh lùng nhàn nhạt vang lên, những người khác nghe vậy khẽ gật đầu.

Sau đó một tiếng cười khẽ vang lên, đúng là một trong năm tên nam tử đó.

- Trấn Hi Mạn, thật đúng là khó tìm a, không nghĩ tới rõ ràng tại khắp chân núi Vân sơn mạch.

- Chúng ta đã chậm trễ gần một tháng thời gian, phải nhanh chóng đuổi tới, nếu không thượng cấp sẽ trách tội, chúng ta chịu không nổi.

Thanh âm lạnh lùng lại vang lên, bốn người còn lại đều nhẹ gật đầu, Ước Ba Long di động cực nhanh, một đạo bóng xám xẹt qua trong không trung.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch liền đứng dậy chạy đi, ánh sáng màu lam quanh thân lập lòe quanh thân hắn, thân thể như sao băng hướng về thành Hi Á bay tới, bất quá, lại nói tiếp, tuy rằng Lâm Dịch có thể bay, nhưng tốc độ phi hành so với Ước Ba long đều chậm hơn không ít, lại càng không cần phải nói Hắc Vân Điểu, cho nên lúc đầu từ thành Hi Á đến trấn Hi Mạn chỉ mất thời gian một ngày, lúc này Lâm Dịch cũng đã hành động năm sáu ngày, còn lại chưa tới một nửa lộ trình.

- Đợi sau khi đạt tới thánh cấp thì tốt rồi, Lâm Dịch nghĩ đến, có chút chờ mong trong nội tâm, lực lượng và cường đại Thánh giai, tất cả đều xa xa so với tưởng tượng của người bình thường, đồng dạng là phi hành, từ trấn Hi Mạn đến Thành Hi Á, Lâm Dịch phi hành gần mười ngày, mà thánh cấp thì có lẽ một canh giờ cũng không đến, có thể nghĩ tốc độ nhanh như thế nào.

- Hy vọng nhanh chóng đạt đến thánh cấp.

Lâm Dịch mang theo chờ mong, thời gian dần qua, tinh lam lập lòe, vạch phá bầu trời.

Đêm tối đi gấp, một ngày sau, giữa trưa.

****

- Ô…

Một tiếng kèn bén nhọn phá vỡ bình yên tại trấn Hi Mạn, Lý và một đám Vũ Môn đệ tử lập tức chạy ra khỏi Vũ Môn, đi tới đỉnh đầu cửa ra vào thôn trấn, phát hiện một đầu Ước Ba Long cao hơn ba mươi mét lơ lửng trên không trung.

- Ước Ba Long, lần này là ai?

Thấy rõ vật đến, Khương Phàm âm thầm thở dài một hơi, tuy rằng nghi hoặc vì cái gì mà trên lưng đầu Ước Ba Long này không có mộc ốc, nhưng nghĩ đến hẳn là nuôi trong nhà đấy, huống chi Ước Ba Long bất quá chỉ là một đầu ma thú tam cấp mà thôi, mặc dù hoang dại nhưng bọn người Khương Phàm cũng không sợ nó.

Không đợi Khương Phàm mở miệng, một cỗ cảm giác cực hàn lập tức tràn ngập trong lòng hắn, mà sắc mặt Lý bên cạnh hắn cũng hơi ngưng tụ, ánh mắt lộ ra hàn mang, sắc mặt Khương Phàm biến hóa, ngẩng đầu lên nhìn, đón ánh mặt trời, mơ hồ có thể chứng kiến trên lưng Ước Ba Long, có năm đạo thân ảnh đang ngạo nghễ đứng thẳng trên đó, mà khí thế rét lạnh này, đúng là tràn ra từ trên thân năm người này.

- Các ngươi là..

Khương Phàm nhíu mày, nhưng lời còn chưa dứt, một thanh âm lạnh lùng nhàn nhạt đã cắt đứt lời hắn.

- Chính là chỗ này.

Xoát, xoát, xoát, xoát, xoát.

Năm thanh âm nhẹ vang lên, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, năm thân ảnh trên đầu Ước Ba Long đã hạ xuống mặt đất, lúc này bọn người Khương Phàm mới thấy rõ dung mạo người đến.

Năm người đến, nếu chỉ luận về dung mạo thì có thể coi là bình thường, nhìn tuổi tác cũng không lớn, bộ dáng trung niên, tuy nhiên thân bọn họ lại cao hơn một mét chín, lúc này mới là tháng một, đúng là thời điểm giá rét, nhưng năm người này cũng chỉ mặc một kiện quần áo hơi mỏng, gân xanh lộ ra bên ngoài cánh tay, hiển nhiên lực lượng không nhỏ.

Câu nói vừa rồi kia, cụ thể là ai trong đám người kia nói thì bọn Khương Phàm cũng không rõ ràng lắm, chỉ thấy sau khi năm người kia đáp xuống từ trên lưng Ước Ba Long, ánh mắt liền quét nhìn về bốn phía, ánh mắt lạnh lùng, một chỗ nghiêm nghị chi khí bỗng nhiên tràn ngập ra.

Sắc mặt Khương Phàm biến hóa, lập tức cảm thấy lai giả bất thiện, lập tức nhíu mày, nhìn chăm chú lên đám người này.

- Các ngươi là ai? Đến trấn Hi Mạn có chuyện gì?

Khương Phàm mở miệng, ánh mắt của năm người đều tập trung trên người hắn, lập tức khiến hắn cảm giác được một cỗ hàn ý thấm cốt bên trong ánh mắt của những người này, tựa hồ không mang theo chút tình cảm sắc thái nào.

- Xem ra không sai.

Thanh âm hờ hững từ trung tâm đám cư dân truyền ra, Khương Phàm không khỏi quay đầu nhìn về phía hắn.

Sau khi năm người nhảy xuống từ trên lưng Ước Ba Long quét mắt liền nhìn mọi người cung quanh, sắc mặt đệ tử bên trong Vũ Môn cũng đại biến, ngay cả nói chuyện cũng quên mất, hiển nhiên thực lực năm người này rất mạnh, uy áp trong mắt trong lúc vô tình cũng đủ để khiến mọi người kinh hãi nói không ra lời, nếu không phải Khương Phàm có thực lực tiến bộ tương đối lớn qua vài năm thì chỉ sợ lúc này hắn cũng nói không ra lời, nhưng cho dù là như thế, sắc mặt của hắn cũng khẽ biến.

190. Chương 271-272: Năm Người.

Uy áp nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ cửa ra vào thôn trấn, hành động coi như tự nhiên, cũng chỉ còn lại hai người Khương Phàm và Lý, biểu lộ trên mặt Lý không có gì thay đổi, vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là ánh mắt hắn ngưng lại, lộ ra ý tứ cực kỳ cảnh giác.

Một người ở trung tâm lại nhàn nhạt liếc nhìn chung quanh một lần nữa mới chậm rãi mở miệng nói:

- Trong các ngươi, ai là Lâm Dịch?

- Lâm Dịch?

Khương Phàm và Lý cũng không khỏi có chút nhảy dựng trong lòng, Lý lạnh lùng mở miệng nói:

- Các ngươi là ai? Tìm Lâm Dịch có chuyện gì?

Thấy Lý mở miệng nói, một người ở trung tâm không khỏi quăng ánh mắt nhàn nhạt lên người Lý, chợt ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

- Không nghĩ tới loại địa phương này cũng có cường giả.

Cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Ngươi không cần hỏi cụ thể chuyện gì, gọi Lâm Dịch ra, ngươi tự nhiên sẽ biết rõ.

Lý nghe vậy có chút nhíu mày, nhưng chợt nói thẳng:

- Các ngươi đã tới chậm, sáu ngày trước Lâm Dịch đã ly khai.

Nghe xong lời Lý nói, Khương Phàm ở một bên mãnh liệt biến sắc, quay đầu nhìn thoáng qua Lý, muốn mở miệng, nhưng chỉ là há to miệng chứ không nói gì.

- Đã ly khai?

Sắc mặt người ở trung tâm nọ lập tức trầm xuống, ánh mắt hướng về một người bên cạnh, người nọ khẽ gật đầu, chợt khẽ ngẩng đầu, nhắm mắt lại, tựa hồ cảm thụ được cái gì, ánh mắt bốn người khác cũng không khỏi tập trung về hướng hắn.

Sau một lát, người nọ mở to mắt, trong mắt hiện lên một vòng tinh mang, chợt thanh âm hơi tức giận của hắn vang lên:

- Trong trấn không còn lực lượng cường đại nào khác, xem ra chúng ta thật sự đã tới chậm một bước.

Bốn người còn lại lập tức nhíu mày, đột nhiên một người trong đó sững sờ, mở miệng nói:

- Buổi chiều hôm qua..

Bốn người còn lại lập tức phản ứng, lông mày một người ở trung tâm lập tức nhíu một cái, lại quét mắt liếc nhìn về bọn người Khương Phàm, sau đó mở miệng nói:

- Đi.

Tiếng nói vừa dứt, thân thể lập tức tung lên, trực tiếp nhảy lên trên lưng Ước Ba Long đang ở cao hơn năm mươi mét, bốn người khác theo sát phía sau, chợt Ước Ba Long xoay quanh một cái, mãnh liệt kéo cao thân thể, kích bắn đi.

Theo những người này ly khai, cỗ uy áp nhàn nhạt trấn áp cửa ra vào thôn trấn liền biến mất, tất cả mọi người kinh hãi vỗ lồng ngực của mình, trong ánh mắt mang theo chút sợ hãi nhìn Ước Ba Long đã biến thành một chấm đen, năm người kia thực sự quá cường đại, chỉ im im lặng lặng đứng đấy, nhưng cỗ uy áp cường đại kia, liền khiến mọi người đều không nói nên lời.

- Lý, tại sao ngươi nói cho bọn hắn biết?

Đến lúc này, đột nhiên Khương Phàm lớn tiếng quát hỏi Lý, tất cả những người khác không khỏi nhìn lại hướng hai người.

Cũng khó trách Khương Phàm tức giận như vậy, năm người này hiển nhiên thiện giả lai bất, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng nhìn bọn hắn muốn tìm Lâm Dịch, rất rõ ràng là để gây phiền toái, hơn nữa bọn hắn còn có Ước Ba Long, là công cụ Lâm Dịch không có, dù đã ly khai sáu ngày, nhưng vẫn có khả năng bị bọn hắn đuổi theo, cách làm như Lý, quả thật so với bán đứng Lâm Dịch thì không khác nhau chút nào.

Thế nhưng Lý chỉ lạnh lùng xem phương hướng bọn hắn ly khai, hỏi ngược lại:

- Nếu không ngươi nói phải làm sao bây giờ?

- Ngươi..

Khương Phàm muốn mở miệng trách mắng, nhưng sau khi sững sờ, lại không tìm ra lời nào để nói, thực lực năm người kia thật sự quá mạnh mẽ, chỉ bằng cảm giác có thể cảm thụ được, nếu bọn họ thật sự đến tìm Lâm Dịch gây phiền toái, nếu chọc giận bọn hắn, chỉ sợ không có kết quả gì tốt, tuy Khương Phàm không sợ chết, nhưng hắn thân là môn chủ Vũ Môn, hắn phải quản lý những cư dân trong phạm vi hắn quản hạt, nhìn ánh mắt lạnh như băng của năm người kia có thể dễ dàng cảm nhận, bọn hắn tuyệt đối không ngại chuyện giết người.

- Hừ.

Khương Phàm tức giận hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói lời nào, tuy rằng cách làm của Lý là cách làm chính xác nhất, nhưng theo mặt cảm tình mà nói, Khương Phàm không cách nào tiếp nhận được.

- Mọi việc ở đây giao lại cho ngươi, ta đi xem.

Đột nhiên Lý mở miệng, chợt thân thể bắn vọt đi như một mũi tên nhọn.

- Ngươi.

Thời điểm Khương Phàm sững sờ không kịp phản ứng, thân thể Lý đã sớm đi xa, mơ hồ thấy hắc mang bỗng nhiên hiện lên trên người hắn, mà thân thể của hắn đã lập tức biến mất không thấy gì nữa, bản thân Lý là Khai môn Chiến sĩ, trải qua một tháng tu hành, Lý đã có thể phá vỡ Bát môn, mà sau khi phá vỡ bát môn, tốc độ lại càng đạt tới một loại trình độ kinh người, trong mắt người bình thường, cơ hồ chỉ là một bóng xám nhàn nhạt.

Mặc dù thực lực Khương Phàm có chỗ gia tăng, nhưng trình độ cũng chỉ là Ngũ môn chiến sĩ, tuy rằng hắn cũng là Độ hình chiến sĩ, nhưng so với Lý không thể nghi ngờ gì kém một khoảng thật lớn, rất rõ ràng, vô luận là Lâm Dịch hay là Lý, thậm chí năm người vừa rồi, đều không phải là người mà hắn có thể ứng phó, lúc này nhìn Lý đuổi theo, Khương Phàm ngoại trừ bực mình, còn lại cũng không có cách nào, mặc dù là muốn giúp, nhưng thực lực hắn còn không đủ, muốn đuổi theo bọn hắn, đều là một khó khăn rất lớn, lập tức hướng về bốn phía xem xét, lại thấy tất cả mọi người chung quanh đều ngây ngốc nhìn phương hướng Lý ly khai, lập tức phát giận trong nội tâm, lớn tiếng mắng:

- Còn nhìn cái gì vậy? Đi làm việc của mình đi.

Nói xong, chính mình thở phì phì xoay người đi về hướng Vũ Môn.

Những đệ tử Vũ Môn khác tăắc thì có chút không hiểu thấu nhìn bóng lưng hắn ly khai, tiếng kèn lại vang lên, một lát sau, dân chúng bình thường mới từ trong nhà đi ra, vẻ mặt tất cả đều nghi hoặc.

Tốc độ phi hành quả nhiên so với hành tẩu nhanh hơn rất nhiều lần, hai ngày sau, Lâm Dịch đã đi được bốn phần năm lộ trình, xem chừng chỉ một ngày nữa là tới thành Hi Á rồi, liền lập tức không vội vã phi hành nữa, thời điểm màn đêm hơi hạ xuống, liền tìm một địa phương có nước, kiếm một ít thịt thú rừng chung quanh rồi bắt đầu nướng.

Ánh lửa soàn soạt, một lát sau, một cỗ mùi thịt nướng mê người truyền ra, Lâm Dịch cắt một khối cho vào miệng nếm, sau đó lại hơi thêm chút muối ăn, một lát sau, một cỗ mùi thịt càng nồng đậm bay lên.

- Có thể ăn được rồi.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra dáng tươi cười.

Thời gian đi đường mấy ngày nay khiến Lâm Dịch không khỏi hồi tưởng lại hai năm sinh hoạt trong Cấm kỵ sâm lâm kia, thật là một đoạn thời gian khiến người không chịu nổi, ngày trước ở Cấm kỵ sâm lâm, Lâm Dịch mang theo tổn thương trên người, thực lực lại xa xa không bằng nay, nhiều lần gặp phải ma thú cường đại, hắn đều cho rằng có lẽ mình sẽ chết, nhưng cuối cùng hắn vẫn dựa vào sự kiên nghị, cơ trí cùng với một chút vận khí của chính mình mà lần lượt vượt qua các khó khăn, khí đó ăn rễ cỏ, sinh thực, bởi vì tại vị trí trung tâm, hắn thậm chí không dám đốt lửa, thời khắc khả năng xuất hiện nguy hiểm khiến thần kinh hắn một mực căng ra chăm chú.

Mà sau khi trải qua đoạn sinh hoạt khó khăn kia, Lâm Dịch tức thì so với bất luận kẻ nào đều tinh tường về tầm quan trọng của đồ ăn, cho nên lúc này hưởng thụ mỹ vị của đồ ăn, hắn có thể cảm giác được hạnh phúc của một người không trải qua cửu tử nhất sinh không cảm giác được này, cho nên, hắn không tự chủ được nở một nụ cười.

Thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng đã no của mình, sau đó đứng lên duỗi cái lưng mỏi sâu sắc một cái, ngẩng đầu lên nhìn, lúc này đã là ánh trắng Trung Thiên rồi, ánh trăng hôm nay, là trăng lưỡi liềm.

Trong rừng cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ thanh âm xèo xèo của côn trùng vang lên thì cũng chỉ còn lại từng đợt tiếng gió, duỗi lưng một cái, Lâm Dịch tùy ý nhìn nhìn mọi nơi, sau đó liền chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng vào lúc này, đột nhiên Lâm Dịch ngẩng đầu, nhìn về hướng không trung, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc, sau một lát, chỉ thấy bầu trời vốn âm trầm đột nhiên xuất hiện một mảnh sự vật âm càng thâm âm trầm như mây đen.

Dùng thị lực Lâm Dịch, mặc dù dưới hoàn cảnh âm u này, Lâm Dịch vẫn có thể nhìn rõ ràng vật này, đó chính là một đầu Ước Ba Long.

- Là bọn hắn. . .

Lông mày Lâm Dịch có chút nhướng lên, lập tức nhớ đến những người nhìn thấy vào hoàng hôn hai hôm trước, trong đó ánh mắt của ba người thẳng tắp nhìn vào mình, khiến trí nhớ Lâm Dịch cực kỳ khắc sâu, trong đó ẩn chứa một cổ hàn ý khiến nhân tâm sinh lạnh buốt.

Sau một lát, Ước Ba Long xuất hiện không trung trước mặt Lâm Dịch không xa, đống lửa trên mặt đất vẫn đang cháy, Lâm Dịch đứng ở cạnh đống lửa, hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn.

Chỉ nghe xoát một tiếng nhỏ, khiến Lâm Dịch kinh ngạc chính là. . . Năm người kia rõ ràng nhảy xuống từ trên Ước Ba Long, rơi xuống trước người mình, Lâm Dịch không khỏi sững sờ, sau đó nghi hoặc nhìn bọn hắn.

Hôm nay nhìn gần đối phương, Lâm Dịch mới phát hiện mấy người kia thân cao đều ngoài 1m9, trong đó ngươi cao nhất bên phải, càng đạt tới 2m, dáng người cao 1m8 của mình ở trước mặt bọn họ, lại thành ra là khá nhỏ bé.

Trong khi Lâm Dịch đánh giá đối phương, năm người đối phương đang nhìn Lâm Dịch từ trên xuống dưới, khi thấy bông tai bên tai trái Lâm Dịch phản xạ quang mang lành lạnh dưới ánh lửa, lập tức thở dài một hơi. Cái này khiến Lâm Dịch rất kỳ quái, bất quá lại không lên tiếng

Một người ở trung tâm năm người đột nhiên mở miệng nói với Lâm Dịch:

- Lâm Dịch?

Lâm Dịch lập tức ngạc nhiên, không rõ ràng lắm nhìn đối phương. . .

- Ách. . . Các ngươi sao lại biết tên ta? Chúng ta quen biết sao?

Lâm Dịch có chút kinh ngạc hỏi, không khỏi bắt đầu suy đoán thân phận năm người này. . . Nhưng người cùng mình tiếp xúc qua cũng không nhiều, trong đó lại không có năm người này. Bởi vì lấy khí chất lạnh lùng của họ, chỉ cần Lâm Dịch thật sự nhìn thấy họ ở nơi nào đó, tuyệt đối không thể nào quên được. Lập tức không khỏi nghi hoặc, mấy người kia từ chỗ nào biết được tên của mình chứ.

Nghe được Lâm Dịch trả lời, liền chẳng khác nào thừa nhận thân phận của mình, trừ người ở trung tâm ra, khóe miệng của bốn người còn lại, lập tức lộ ra một vòng vui vẻ lạnh lùng .

Lâm Dịch cảm thấy lập tức nhảy dựng, âm thầm ngưng thần giới bị, nhíu mày nhìn mấy người.

- Xem ra không sai nữa rồi.

Người ở trung tâm nhàn nhạt gật gật đầu, sau đó giương mắt lạnh nhạt liếc nhìn Lâm Dịch.

- Giết.

Thanh âm hời hợt phun ra từ trong miệng hắn, Lâm Dịch còn không kịp phản ứng, bốn người chung quanh hắn đã mãnh liệt nhào tới Lâm Dịch với tốc độ cực nhanh, quả thực không cách nào hình dung, Lâm Dịch liền cảm nhận được lực công kích của bọn họ, ít nhất cũng có cường độ bát môn Chiến Sĩ, rất hiển nhiên từ sớm đã phá môn.

Hai mắt Lâm Dịch trừng trừng, căn bản không nghĩ đến đối phương nói công kích liền công kích, hắn căn bản không có thời gian phá môn, mà lúc này khoảng cách của song phương nhiều nhất chỉ chừng 10m, lấy tốc độ của đối phương cơ hồ trong thời gian nháy mắt đã đến trước mặt Lâm Dịch, căn bản không kịp suy nghĩ, lĩnh vực bỗng nhiên đại phóng mà ra, trong rừng lập tức lóe ra quang mang tinh lam sắc, thân thể Lâm Dịch thì lập tức bạo lui, bay lên không trung.

Nhưng tốc độ đối phương thật sự quá nhanh, lĩnh vực tuy rằng buông ra, thân thể Lâm Dịch cũng nhảy dựng lên. . . Nhưng vẫn bị một người nào đó oanh kích lên ngực, thân hình Lâm Dịch lập tức bị đánh bay ra ngoài, bay thẳng ra mấy chục thước mới khó khăn lắm đứng tại không trung.

191. Chương 273: Động Thủ!

Một hồi đau đơn nóng rực nơi ngực đã báo cho Lâm Dịch biết, chỉ với một kích vừa rồi, mình đã bị thương. Tuy rằng thương thế không trọng, nhưng cũng đủ khiến Lâm Dịch trong lòng tức giận.

Lập tức lơ lửng trên không trung, hai mắt chăm chú trừng mắt nhìn năm người trong lĩnh vực, lạnh giọng nói:

-Các ngươi đến tột cùng là người nào? Sao lại động thủ với ta?

Trong đôi mắt, dĩ nhiên lộ ra sự tức giận.

Bốn người công kích sắc mặt không thay đổi, nhưng trong mắt vẫn hiện lên một vòng kinh ngạc. . . Tự nhiên kinh ngạc Lâm Dịch trong thời gian ngắn như vậy đã khởi động lĩnh vực, hơn nữa tránh khỏi công kích ba người trong đó, mà một quyền cuối cùng kia tuy rằng đánh vào ngực Lâm Dịch, nhưng dưới tác dụng suy yếu dị lực của lĩnh vực, trên thực tế lực lượng truyền đến người Lâm Dịch, nhiều nhất chỉ 10% mà thôi. Vốn tưởng rằng tập kích tất sát, cứ như vậy đã bị đối phương phá giải.

Nghe được câu hỏi của Lâm Dịch, bốn người kia lại không trả lời, chỉ thấy trên người bọn họ lập lòe hào quang màu đen, một cổ năng lượng màu đen lập tức xuất hiện trên tay phải bọn hắn, cũng lúc đó kịch liệt xoay tròn hình thành một vòng năng lượng như mũi nhọn, bỗng nhiên ầm ầm vung về phía Lâm Dịch.

Chứng kiến công kích này, Lâm Dịch lập tức biến hóa sắc mặt, chỉ thấy trong lĩnh vực lam mang đại thịnh, hôm nay dị năng của Lâm Dịch đã đạt đến trình độ bát cấp thủ vọng giả, lập tức chỉ thấy trên bốn đạo năng lượng màu đen xoay tròn lấy kia, lập tức chụp lên một tầng màng nước màu xanh da trời, thế đi không giảm, nhưng vào khi cách Lâm Dịch chưa đủ một mét, dưới tác dụng của màng nước màu xanh da trời, bốn đạo năng lượng kia lập tức tách ra hai bên, mang theo tiếng xé gió Híz-khà zz Hí-zzz, biến mất sau lưng Lâm Dịch.

Trên mặt Lâm Dịch đã bao trùm một tầng sương lạnh.

- Là tự các ngươi muốn chết.

Tuy rằng không biết thân phận của đối phương, nhưng hành vi của những người này khiến trong lòng Lâm Dịch sinh ra sát ý, lập tức không muốn tìm hiểu thân phận bọn chúng nữa.

Chỉ thấy hai mắt Lâm Dịch đột nhiên lóe ra quang mang tinh lam sắc, trên người năm người trên mặt đất, lập tức xuất hiện một tầng màng nước, mà sắc mặt năm người liền biến đổi trong nháy mắt khi tiến vào trong màng nước, dưỡng khí trong cơ thể của bọn họ đã bị hút ra khỏi thân thể

Chợt, chỉ thấy trên người năm người, cơ hồ đồng thời lóe ra hắc sắc quang mang kịch liệt, Lâm Dịch trên không trung sau khi sững, lập tức đoán được ý của đối phương. Tuy rằng đẳng cấp dị năng của Lâm Dịch lúc này đã đạt tới bát cấp, nhưng đối phương dù sao cũng là năm tên bát cấp Chiến Sĩ, lực lượng tổng hợp bọn hắn tuôn ra, tuyệt đối đủ phá vỡ lĩnh vực của mình, lập tức quyết định thật nhanh, tinh lam lĩnh vực đã vây quanh thân Lâm Dịch, mà cùng lúc đó, trên người năm người, cũng lập tức tuôn ra vô số đạo năng lượng màu đen cường đại, lập tức xa xa bắn ra, thanh âm ầm ầm ầm lập tức vang lên liên tiếp, bất quá chỉ một lát, trong đường kính một km lấy bọn chúng làm trung tâm, sau khi tất cả cây cối bị năng lượng màu đen kia công kích, trong khoảnh khắc liền biến thành bột mịn, rõ ràng cứ như vậy biến mất, có thể tưởng tượng lực lượng ẩn chứa trong đó kinh người đến cỡ nào.

Năm người kia kịch liệt thở dốc, trong mắt lộ ra biểu lộ kinh hãi nhìn Lâm Dịch lơ lửng trên không trung. Tên này. . . Thật sự chỉ là một thất cấp Dị Năng Giả sao?

- Các ngươi đến cùng là người nào?

Lâm Dịch có chút hoảng sợ nhìn thoáng qua bốn phía, cánh rừng vừa rồi còn tươi tốt, lúc này đã xuất hiện một mảnh xích địa đường kính 2 km, lập tức cúi đầu bao quát năm người phía dưới, không khỏi lại lần nữa hỏi.

Người trước kia không động thủ mở miệng hút vài hơi không khí, có chút kinh hãi nhìn Lâm Dịch không trung. Đây là sự cường đại của Lĩnh Vực Dị Năng Giả sao? Một thất cấp Lĩnh Vực Dị Năng Giả, rõ ràng lại mạnh như vậy sao?

Hắn lần đầu tiên cảm giác được nhiệm vụ lần này cũng không dễ hoàn thành, theo tốc độ phản ứng của đối phương, cùng với không gian lam sắc thần kì xuất hiện sau đó, thậm chí là màng nước có tính bền dẻo tuyệt cường bao vây lấy thân thể hắn. . . Không có cái nào không biểu hiện sự cường đại của đối phương, ít nhất. . . bất luận người nào trong năm người bọn hắn, đều tuyệt đối không phải là đối thủ của Lâm Dịch.

- Bày trận.

Hắn đột nhiên lớn tiếng hô lên, mà bốn người khác sau lưng hắn lập tức bắn ra, tạo thành hình một cái ngũ giác, Lâm Dịch trên không trung, đúng là trung tâm của ngũ giác này.

Lâm Dịch lập tức ngưng tụ thần sắc, ánh mắt nhìn về phía mấy người.

Chỉ thấy trên người bọn hắn nổi lên hắc sắc quang mang lập lòe, thời gian dần trôi qua, hắc sắc quang mang rõ ràng hoàn toàn bao phủ thân thể bọn hắn lại, chợt, chỉ thấy một đầu sự vật như hắc sắc điện mang bỗng nhiên từ trên tay phải người mở miệng nói chuyện kia kích xạ mà ra, mà người bên tay phải hắn cơ hồ cũng vươn tay trái ra, chỉ thấy một thứ như hắc sắc điện mang lóe lên, tay phải hắn mãnh liệt duỗi ra, lại là một đầu hắc sắc điện mang bắn về phía người bên phải hắn, bất quá chỉ trong nháy mắt, giữa năm người trên mặt đất, lập tức bị một đạo hắc sắc điện mang kết nối lại với nhau.

Mà trong nháy mắt khi bọn hắn kết nối hoàn tất, Lâm Dịch chỉ cảm thấy một cổ lực lượng tuyệt cường lập tức từ không trung đè xuống, Lâm Dịch hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ thấy không trung không biết lúc nào, rõ ràng xuất hiện một tầng lưới điện màu đen, đùng một tiếng, chậm rãi áp xuống Lâm Dịch.

Lâm Dịch lập tức khẽ động thân hình, tránh về phía bên cạnh, nhưng khiến người kinh hãi chính là, ở nơi vốn không có vật gì kia, khi Lâm Dịch sắp rời khỏi đường biên do năm người cấu thành, lập tức trống rỗng xuất hiện một tầng hắc sắc điện mang, nhất thời dưới sự vô ý, thân thể Lâm Dịch lập tức bị cổ điện mang này đánh bay ra ngoài, lực lượng to lớn, rõ ràng khiến Lâm Dịch nhịn không được phún ra một ngụm máu tươi.

192. Chương 274-275: Ngũ Sát Trận.

- Cái gì?

Thật vất vả ổn định thân hình bị đánh bay trên không trung, Lâm Dịch ngắm nhìn bốn phía, lập tức kinh hãi lên tiếng, chỉ thấy không trung, xuất hiện một lưới điện màu đen không có một tia không khí, đùng một tiếng, một tầng màng mỏng trong suốt xuất hiện ở hắc sắc điện mang, chỉ thấy, lưu quang lóe lên rồi biến mất, toàn bộ không trung, đã bị hoàn toàn phong bế

Lâm Dịch lập tức khẩn trương, vừa rồi tiếp xúc một lần, hắn đã phi thường rõ. . . Lực lượng ẩn chứa trong lưới điện kia, tuyệt đối không phải hắn lúc này có thể chống lại được, hắn cũng bất chấp, chỉ thấy hai tay của hắn lập tức kết xuất mấy ấn quyết như chớp trước ngực, hét lớn một tiếng:

- Khai Môn, phá.

Chỉ một thoáng, thân thể hắc mang đại thịnh, một chữ Khai xuất hiện trước ngực hắn, lóe lên rồi biến mất

Trên mặt năm người trên mặt đất ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, đồng thời duy trì lưới điện màu đen lập tức lộ ra biểu lộ kinh hãi.

- Thất cấp Dị Năng Giả? Bát cấp Chiến Sĩ?

Một người trong đó mở to hai mắt nhìn. . . Có chút khó tin nhìn Lâm Dịch.

Trên đại lục không phải chưa từng xuất hiện qua người song tu cả Dị Năng Giả và Thể thuật, trên thực tế, loại người này còn rất nhiều, nhưng khiến bọn hắn kinh ngạc là, Lâm Dịch rõ ràng đồng thời là một thất cấp lĩnh vực giả còn là một gã bát cấp Chiến Sĩ nữa, phải biết rằng. . . từ trên tư liệu, Lâm Dịch lúc này nhiều nhất cũng chỉ chừng 22 tuổi thôi, 22 tuổi bát môn Chiến Sĩ? ? Song tu giả 22 tuổi?

Trong mắt người dẫn đầu cũng hiện lên một vòng kinh ngạc, chợt lộ ra một tia tiếc hận, mở miệng nói:

- Tiếc cho thiên tư của ngươi rồi.

Những lời này, đúng là nói với Lâm Dịch

Lâm Dịch phá môn xong, liền bay thẳng đến mặt đất, sau khi người dẫn đầu mở miệng, Lâm Dịch cũng không trả lời, mà bay thẳng đến hắn, chỉ thấy trên quyền của hắn hiện giờ bao vây một tầng năng lượng màu đen, chợt ầm ầm đánh tới người dẫn đầu.

Cách nghĩ của Lâm Dịch rất đơn giản. . . Trận pháp này nếu là do bọn hắn bày bố, chỉ cần giết mất một người trong đó, trận pháp này cũng liền sụp đổ, mà người này rõ ràng là người dẫn đầu trong năm người, chỉ cần đuổi giết hắn trước tiên, những người khác cũng không làm được gì nữa.

Nhưng khiến Lâm Dịch hoảng sợ chính là. . . Trên mặt người đầu lĩnh kia lại lộ ra dáng cười, căn bản không nhìn nắm đấm của Lâm Dịch vung về phía hắn, cứ như vậy thẳng tắp đứng đấy.

Lâm Dịch cảm thấy lập tức nhảy dựng, nhưng mà đã tới lúc này, một quyền này không đánh cũng phải đánh, lập tức bỗng nhiên đánh về phía mặt người dẫn đầu.

Oanh một tiếng vang thật lớn, "Ah" Lâm Dịch lập tức ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể lập tức bị văng ra ngoài, rơi vào chính giữa, chỉ thấy trán của hắn lập tức toát ra mồ hôi, tay trái ôm thật chặc tay phải, trong mắt hoảng sợ, chỉ thấy tay phải của hắn, toàn bộ nắm đấm sớm đã lập tức huyết nhục mơ hồ, cũng may trong nháy mắt cảm thấy không đúng đã thu lại một chút, nếu không chỉ sợ lần này tay phải hắn coi như đã phế đi rồi.

Mà ở nơi cách người đầu lĩnh chừng 20 cm, một cái màn hào quang trong suốt bóng loáng xuất hiện. Lưu quang lóe lên, chợt lại biến mất trước mặt Lâm Dịch. . . Nhưng Lâm Dịch lại biết rõ, màn hào quang kia vẫn tồn tại, chỉ là mình nhìn không thấy thôi.

- Ha ha, không có tác dụng đâu, nhận mệnh đi.

Người đầu lĩnh kia nhẹ nhàng cười cười, lạnh nhạt nói, lưới điện màu đen trên không trung lại lập tức ép xuống, đã đến nơi chỉ cách đỉnh đầu Lâm Dịch chỉ chừng vài mét thôi.

- Các ngươi đến cùng là người nào? Tại sao phải giết ta?

Lâm Dịch ôm tay phải, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, nhưng hắn mạnh mẽ cắn răng, lạnh lùng nhìn người dẫn đầu kia.

Tên đầu lĩnh có chút nghĩ ngợi, chợt cười nói:

- Dù sao ngươi cũng phải chết rồi, ít nhất cũng để ngươi biết mình chết trên tay ai, ta gọi 1061, lệ thuộc Thiên Sát. Có người mua mạng của ngươi, chúng ta chỉ chấp hành thôi.

- 1061?

Lâm Dịch lập tức nhíu mày. . . Đây rõ ràng là một số thứ tự, mà về Thiên Sát, hắn lại càng chưa từng nói qua, lập tức lạnh lùng nói:

- Là ai muốn mua mạng của ta?

1061 nhẹ nhẹ cười cười nói:

- Thực xin lỗi, về điểm này ta không thể trả lời. Trước kia đã nói, có người mua mạng của ngươi, mà chúng ta chỉ chấp hành. . . Chú ý, chỉ là chấp hành.

Lâm Dịch lập tức suy đoán, đến cùng ai muốn mua mạng của mình? Nhưng bên tai đột nhiên vang lên một hồi đùng đùng, ngẩng đầu nhìn lên, đang khi nói chuyện, cái lưới điện kia chỉ cách đỉnh đầu hắn chừng 4 5m, lập tức cũng bất chấp suy nghĩ tiếp là ai muốn mạng mình nữa, thân thể nhất thời lóe lên quang mang tinh lam sắc, lĩnh vực mãnh liệt thả ra.

- Cái gì?

Sau khi thả ra lĩnh vực, Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt nhìn, lĩnh vực vốn đường kính đã chừng 500m, lúc này lại bị tầng lưới điện này sinh sinh chế trụ, quang bích tinh lam khó khăn lắm mới đến được trước mặt năm người liền rốt cuộc không cách nào tiến thêm được nữa, loại tình huống này chưa từng xảy ra, mà Lâm Dịch, lập tức sững sờ ngay tại chỗ.

1061 lại đột nhiên cười khẽ một tiếng nói:

- Không có tác dụng đâu, Ngũ Sát Trận là tất sát trận do toàn bộ lực lượng của năm người chúng ta hình thành, trong mảnh không gian này, lực lượng từ trường cực kỳ dày đặc, lực lượng khác căn bản không thể nào đột phá ra ngoài. . . Trừ phi, lực lượng của ngươi cường đại đến mức so với năm người chúng ta cộng lại còn cường đại hơn.

Rất hiển nhiên, 1061 đã cho rằng Lâm Dịch tất phải chết rồi.

Nghe được lời nói của 1061… Lâm Dịch ngược lại không nóng nảy, quang mang tinh lam sắc vừa thu lại, Lâm Dịch im im lặng lặng đứng ở bên trong, 1061 thấy thế lập tức bật cười nói:

- Đã sớm nên như vậy, bởi vì giãy dụa cũng chỉ phí công thôi.

Lâm Dịch nhìn hắn, đột nhiên mở miệng nói:

- Nếu ta đã sắp chết rồi, ít nhất cũng cho ta biết là ai muốn mua mạng của ta chứ? Đừng nói là ngươi không biết, ta biết rõ ngươi cũng biết.

1061 nghe vậy bật cười, bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta chỉ là người chấp hành thôi, ở phía trên còn người chuyên môn tiếp xúc với cố chủ, bọn hắn mệnh lệnh, mà chúng ta chấp hành, chỉ đơn giản như vậy. Mà thứ chúng ta cần biết chỉ là mục tiêu là người nào thôi, cụ thể cố chủ là ai, chúng ta thật sự không rõ lắm.

Lời nói của 1061 lập tức khiến Lâm Dịch nhướng mày, không khỏi lại lần nữa xác định nói:

- Ngươi thật sự không biết?

1061 nhẹ gật đầu, cười nói:

- Thật sự không biết.

Lúc này đối thoại của hai người, căn bản không giống như đối thoại giữa sát thủ và mục tiêu nữa, ngược lại giống với đối thoại giữa bằng hữu thân thiết với nhau. Theo 1061 thấy, Lâm Dịch đã là một người chết

rồi, tự nhiên cũng không cần phải mặt lạnh với hắn làm gì, Huống chi. . . Thiên tư của Lâm Dịch quả thật cũng khiến hắn cảm thấy tiếc hận.

Đương nhiên, tiếc hận chỉ là tiếc hận, với tư cách là sát thủ do Thiên Sát bồi dưỡng ra, hắn vẫn rất rõ mình nên làm gì.

Lâm Dịch thấy thế, liền biết rõ hắn thật sự không biết, lập tức cũng không cần thiết nhiều lời nữa, chỉ lạnh lùng quét mắt liếc năm người chung quanh, thanh âm đùng đùng trên đỉnh đầu càng ngày càng kịch liệt, cứ như vậy trong hơn mười giây ngắn ngủi, tầng lưới điện màu đen kia đã cách đỉnh đầu hắn không đến một mét.

- Các ngươi đều là bát môn Chiến Sĩ?

Lâm Dịch đột nhiên hỏi một vấn đề khiến tất cả mọi người có chút sững sờ, không khỏi mang theo nghi hoặc nhìn về phía Lâm Dịch.

Sau khi hỏi xong, Lâm Dịch hít sâu một hơi, chợt hai mắt có chút khép lại, tay trái vẫn ôm lấy tay phải, chỉ nghe hắn đột nhiên hô:

- Bạch Hổ chiến văn, hiện.

Hồng mang, trong khoảnh khắc đại thịnh.

1061 lập tức sắc mặt đại biến chợt quát lên:

- Tốc độ nhanh hơn.

Chỉ thấy hắn mãnh liệt hét lớn một tiếng, hắc sắc điện mang kết nối hai tay hắn lập tức thêm tráng kiện gấp đôi, bốn người còn lại cũng lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, bọn hắn không hề nghĩ tới, Lâm Dịch này không chỉ là một gã bát cấp Chiến Sĩ, lại càng có được chiến văn, lập tức hắc sắc điện mang kết nối bọn hắn lập tức bành trướng ra gấp đôi có thừa, mà lưới điện màu đen trên đỉnh đầu Lâm Dịch, cũng đồng thời khi bọn hắn tăng lớn độ mạnh yếu, tốc độ ép xuống càng nhanh hơn.

Hồng mang đại thịnh, cũng lúc đó chỉ nghe Lâm Dịch hét lớn một tiếng, hồng mang tránh đi, mà Lâm Dịch cũng xuất hiện trước mặt năm ngươi.

Một đôi đồng tử huyết sắc yêu dị xuất hiện trong mắt mấy ngươi, dưới ánh nhìn soi mói của đôi đồng tử yêu dị kia, năm người này lập tức cảm giác được một cổ sợ hãi thâm trầm, toàn thân như trong khoảnh khắc mất đi tất cả lực lượng vậy, chỉ có thể sững sờ nhìn Lâm Dịch đã biến thành nửa người nửa hổ trong tràng.

Cái đuôi vằn hắc bạch dài nhỏ giao nhau nhẹ lắc bên cạnh thân Lâm Dịch, mà trên đỉnh đầu hắn, nguyên bản đã sắp tiếp xúc với lưới điện, lúc này đã hoàn toàn bất động tại vị trí nguyên lại, khoảng cách đầu Lâm Dịch nhiều nhất chỉ chừng hai mươi phân. Một cổ khí thế đã thực chất hóa xuất hiện quanh thân Lâm Dịch, mà tay phải nguyên vốn đã huyết nhục mơ hồ kia, lúc này đã hoàn toàn khôi phục nguyên trạng.

Con mắt huyết sắc đồng tử của Lâm Dịch nhàn nhạt nhìn mọi người, một cổ uy áp tuyệt cường, nhàn nhạt tràn ngập đến.

- Rút lui!

1061 sắc mặt đại biến, đột nhiên hét to, khí thế cường đại tràn ra trên người Lâm Dịch lúc này đã cho hắn biết, vô luận như thế nào, năm người mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn nữa, xem ra nhiệm vụ này muốn hoàn thành, nhất định phải là thành viên đã đạt tới Thánh cấp mới có thể hoàn thành được.

Với tư cách sát thủ, 1061 rất rõ ràng một đạo lý, đó chính là, khi thực lực của mục tiêu hơn xa ngươi, không nên do dự, có thể chạy được bao xa thì chạy bấy nhiêu, chỉ có đồ đần biết rõ chuyện không thể làm mà còn làm, tuyệt đối sẽ không được tổ chức ca ngợi. Trên thực tế. . . Loại ngu xuẩn này không thể nào sống lâu được.

Nghe được lời nói của 1061… bốn người còn lại lập tức thu hồi lực lượng của mình, lưới điện rung động đùng đùng trên đỉnh đầu Lâm Dịch lập tức biến mất vô tung, mà năm người kia, thì phân ra các phương hướng, nổ bắn ra ngoài.

- Muốn chạy trốn?

Lâm Dịch đột nhiên cười khẽ một tiếng, chợt, chỉ thấy thân ảnh của hắn mơ hồ một cái, lập tức biến mất không thấy gì nữa, mà cùng lúc đó, âm thanh hét thảm một tiếng lập tức vang lên

Bốn người còn lại không tự chủ được dừng lại thân hình, từng người quay đầu nhìn về phía tiếng kêu thảm thiết, lập tức kinh hãi, hai mắt trừng trừng nhìn Lâm Dịch cứ như vậy xuyên thẳng qua lồng ngực người này, máu tươi lập tức phun ra từ miệng vết thương. Người nọ mắt trợn tròn, kịch liệt mà tham lam muốn hô hấp. . . Nhưng mặc cho hắn cố gắng thế nào căn bản cũng không có tác dụng gì cả.

Lâm Dịch tùy ý rút tay ra, người nọ lập tức mất đi lực chống đỡ, ngã sấp xuống mặt đất, toàn thân thỉnh thoảng run rẩy, Lâm Dịch lần này, liền trực tiếp xuyên phá trái tim của hắn.

- 1063!

Sự thủ lạt của Lâm Dịch lập tức khiến trong nội tâm bốn người khác cảm thấy một hồi thấm mát da đầu, tê liệt thoáng một phát như bị điện giật vậy.

Nhưng Lâm Dịch đứng nguyên tại chỗ, con mắt huyết sắc đồng tử quét mắt nhìn bốn người trốn đi khắp nơi, thản nhiên nói:

- Các ngươi, một người cũng đừng mong trốn được.

Ngữ khí nhàn nhạt, lại giống như tử thần ma chú vậy, khiến nội tâm bốn người còn lại lập tức lạnh run.

Đó là tốc độ gì? ? Từ nơi dừng chân trước đó của Lâm Dịch đến nơi hắn vừa rời khỏi, khoảng cách cũng chừng trăm mét, nhưng mà, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, 1063 đã bị giết, hắn căn bản ngay cả một tia chỗ trống để phản kháng cũng không có.

193. Chương 276-277: Hành Hạ Đến Chết.

Bốn người không khỏi tập trung ánh mắt lên người Lâm Dịch. . . Đó đến cùng là chiến văn gì? Rõ ràng đều là bát cấp Chiến Sĩ giống đám người mình, nhưng khí thế sau khi được chiến văn gia trì lại hoàn toàn khác trước, chỉ im im lặng lặng đứng đấy, một cổ cảm giác áp bách cường đại khiến đám người mình ngay cả hít thở cũng khó khăn cứ như vậy lăng không sinh ra. . . Chẳng lẽ là trung đẳng chiến văn sao?

Bốn người trong cơn kinh hãi, rõ ràng đã quên chạy trốn.

Lâm Dịch đột nhiên khẽ cười một tiếng nhàn nhạt hỏi:

- Sao thế? Không trốn nữa hả?

Bốn người lúc này mới kịp phản ứng, sau khi nhìn thoáng qua lẫn nhau, đều nhìn ra vẻ quyết tuyệt trong mắt từng người, trốn nhất định sẽ vô dụng thôi, lấy tốc độ của đối phương, đám người mình nhất định dù thế nào cũng không chạy được.

- Liều mạng với ngươi.

Trong đó một tiếng lạnh giọng nói ra, ba người còn lại lập tức gật đầu, chợt, chỉ thấy bốn người này sau khi nhanh chóng chớp động vài cái, tập trung đến cùng một chỗ, trực diện Lâm Dịch.

- Không nghĩ tới ngươi rõ ràng còn có chiến văn.

1061 lạnh lùng nhìn Lâm Dịch, biểu lộ tràn đầy tự tin trước kia, đã sớm hoàn toàn biến mất.

Lâm Dịch thì cười khẽ một tiếng, đồng tử huyết sắc yêu dị nhìn mấy người, thản nhiên nói:

- Không nói nhiều lời, ta đã đến đây.

Tiếng nói rơi xuống đất, chỉ thấy thân thể của hắn bỗng nhiên mơ hồ một cái, chợt biến mất trong mắt bốn người.

Đồng tử bốn người lập tức kịch liệt co rút lại, lập tức đã làm xong chuẩn bị chiến đấu.

- Ah!

Một tiếng hét thảm vang lên bên tai, 1061 lập tức hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy không biết lúc nào, Lâm Dịch đã đến sau lưng mọi người, cũng giống với người lần trước, tay phải của hắn, đâm vào lồng ngực một người trong đó.

- Đi chết đi!

1061 quát lên một tiếng lớn, nắm tay phải mãnh liệt mang theo thanh âm xé gió cường đại đánh tới đầu Lâm Dịch, nhưng thân hình Lâm Dịch lại lần nữa mơ hồ một cái, một quyền này, lập tức đập vào không khí, một đoàn năng lượng màu đen từ trong nắm đấm hắn bay ra ngoài, đánh trên mặt đất, lập tức tạc ra một hố to.

Mà gia hỏa bị Lâm Dịch đâm thủng lồng ngực lần này cũng ngã xuống, trong ánh mắt trống rỗng lộ ra sợ hãi thật sâu, máu tươi phun, ầm ầm ngã sấp. Mà thân hình Lâm Dịch lại lần nữa xuất hiện ở vị trí ngoài trăm mét, mang trên mặt vẻ cười nhạt, đối đồng tử huyết sắc yêu dị kia khiến người khác sợ hãi nói không nên lời.

Ánh mắt 1061 lộ ra thần sắc giật mình, tốc độ của Lâm Dịch thật sự quá nhanh. . . Nhanh đến mức căn bản không người nào có thể phản ứng kịp.

- Tiếp theo là ai đây?

Thanh âm lầm bầm lầu bầu của Lâm Dịch rơi vào tai ba người, tim ba người lập tức đập nhanh lên, ánh mắt nhìn về phía hắn, chẳng bao lâu sau, loại cảm giác sợ hãi mà chỉ bọn họ mang đến cho người khác. . . Không nghĩ tới hôm nay, vị trí của song phương lại hoàn toàn đổi lại.

Trên mặt Lâm Dịch vẫn mang theo cười khẽ, nhưng tay phải của hắn lúc này đã sớm bị máu tươi ướt đẩm, tùy ý rủ xuống bên người hắn. Mà máu tươi, thì tí tách từ đầu ngón tay nhỏ xuống mặt đất. . Một cổ cảm giác yêu dị đến cực điểm, khiến người sợ hãi đến cực điểm tràn ngập ra.

Sau, sẽ là ai chứ? Ba người còn lại, không khỏi lộ ra biểu lộ hoảng sợ. . . Vào lúc này ở trước mặt Lâm Dịch, bọn hắn giống như chú dê nhỏ bị lột sạch vậy, căn bản không có chút kháng cự nào.

Thân hình Lâm Dịch mơ hồ một cái, lại lần nữa biến mất trong mắt ba người, mà tim ba người lúc này, thực sự đã lập tức trào lên cổ họng, trên đầu nổi gân xanh, nhảy lên không ngừng.

- Mọi người coi chừng.

1061 hô, ba người lập tức tựa lưng vào nhau, biến thành một vòng tròn, vô cùng hoảng sợ nhìn khắp xung quanh.

Sau một lát. . .

- Ah

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên sau lưng 1061, 1061 lập tức kinh hãi quay đầu. . . Lọt vào trong tầm mắt lại là một bóng lưng, không biết lúc nào, Lâm Dịch rõ ràng xuất hiện trong khe hẹp ở sau lưng ba người bọn họ, mà hai tay của hắn, đã đâm vào trong lưng hai người trừ 1061 ra.

- Ah!

1061 như điên cuồng rống lên, hai đấm lập tức nhanh chóng mà bí mật mang theo năng lượng màu đen cường đại ầm ầm đánh về phía Lâm Dịch, cũng không biết là có đánh được tới trên người Lâm Dịch không. . . Thanh âm ầm ầm vang lên liên tiếp, trước mặt đã sớm bị đánh nổi lên bụi mù, lực lượng toàn thân 1061 đã dùng hết mới kịch liệt thở hổn hển, hai mắt đỏ ngầu nhìn về phía trước mặt. . . Thịt vụn rơi lả tả trên đất, căn bản phân không rõ rốt cuộc là ai. . .

- Đã chết rồi sao. . .

1061 kịch liệt thở hổn hển, hai mắt đỏ thẫm, trong miệng thì thảo lẩm bẩm.

- Đoán chừng cũng không sống được nữa.

Thanh âm của Lâm Dịch lập tức khiến thân thể 1061 cứng ngắt, quay đầu lại, lại phát hiện Lâm Dịch đang lẳng lặng đứng cách đó không xa, mang theo vui vẻ nhìn mình.

- Ma quỷ. . . Hắn là ma quỷ!

1061 cảm thấy mình đã sắp sụp đổ, trong miệng thì thào hô ma quỷ, lang loạng choạng lui về phía sau, dưới chân vừa trợt, hắn dẫm lên một khối cốt nhục đã nát, 1061 rõ ràng cứ như vậy ngã tới, vừa vặn rơi vào trong cái rãnh to kia. Bởi vậy có thể thấy được, lúc này hắn thật sự đã sợ hãi tới cực điểm. . . Hắn đã từng cho rằng hắn không sợ chết, nhưng chính thức đến lúc này hắn mới phát hiện. . . Nguyên lai mình cũng sợ chết, Lâm Dịch giết liền bốn người, nhưng trên mặt hắn vẫn mang theo nét cười nhẹ nhàng, trong mắt 1061 vào lúc này xem ra, không chút nào giống với nét cười tà của ma quỷ cả.

- Ngươi đến cùng muốn thế nào?

1061 điên cuồng khàn giọng hô hào với Lâm Dịch. Sợ hãi trong nội tâm đã tra tấn hắn gần như sụp đổ.

- Ta muốn thế nào?

Lâm Dịch khẽ cười một tiếng, tựa hồ như nghe được chuyện gì buồn cười lắm vậy, nhẹ hừ bật cười:

- Các ngươi vừa xuất hiện, không nói lời nào đã động công kích với ta, còn hỏi ta muốn làm gì? Ngươi nói, ta muốn làm gì?

1061 lúc này mới nhớ lại nguyên lai là bọn mình trêu chọc tên sát tinh này, nhiệm vụ lần này. . . hoàn toàn thất bại rồi.

Lập tức mặt xám như tro, trong hai mắt lập tức không còn chút quang mang:

- Muốn giết, liền giết đi.

Lâm Dịch khẽ cười một tiếng:

- Như ngươi mong muốn. . .

Thân thể mơ hồ một cái, lập tức biến mất không thấy gì nữa. . .

Đến khi Lâm Dịch lại lần nữa mở to mắt, con mắt của hắn đã biến trở về màu đen vốn có. Khi thấy một mảnh bừa bộn chung quanh, ngay cả Lâm Dịch cũng không khỏi hoảng sợ nhớ lại tâm tình của mình khi động thủ lúc ấy. . .

Tất cả chuyện vừa rồi hắn đều nhớ rõ, nhớ rõ sự sợ hãi trong mắt những người kia, nhớ rõ hành vi của mình. . . Lại ngạc nhiên phát hiện, những hành vi kia, căn bản không nên xuất hiện trên người mình mới đúng.

Đúng vậy, Lâm Dịch ra tay đích thật độc ác. Ban đầu lúc trong nơi trú quân ở Cấm kị sâm lâm, hắn có thể liên tục đánh chết mấy trăm người mà không nương tay, đối với một điểm này, Lâm Dịch hoàn toàn không chối bỏ, nhưng động thủ lúc này. . . Lại hoàn toàn khác với lần trước đó.

Trước đó lần thứ nhất giết những người cặn bã kia, Lâm Dịch là dựa vào một ngụm nộ khí nơi ngực mà làm. . . Hơn nữa sau khi giết người, nộ khí nơi ngực bị giải tỏa, hắn cũng buông tha những người khác còn chưa bị giết. Nhưng lúc này. . . Lâm Dịch vô cùng rõ ràng nhớ rõ, vào lúc động thủ. . . Trong lòng mình không phải nộ khí, mà là hưởng thụ, đúng vậy, là hưởng thụ. . . Hưởng thụ khoái cảm mình có thể khống chế sinh tử người khác, hưởng thụ người khác lộ ra sợ hãi thật sâu với mình. . .

Lâm Dịch đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. . .

- Chẳng lẽ. . . Là chiến văn?

Lâm Dịch lập tức liên tưởng đến. . . Lần đầu có được chiến văn, trong lòng của hắn nhịn không được sinh ra một loại cảm xúc cực kỳ thị sát khát máu. Tuy rằng cũng không rõ ràng, nhưng đích thật xuất hiện. Còn lần này, cổ cảm xúc thị sát khát máu này lại không hề cố kỵ phát nổ ra. Càng làm cho Lâm Dịch nghi hoặc chính là. . . Hắn biết rất rõ mình đang làm gì, nhưng hết lần này tới lần khác không cách nào khống chế tâm tình của mình. . . Điều này thật sự là một loại tình huống cực kỳ quái dị.

Lâm Dịch nhíu mày suy tư, nhưng mà suy tư thật lâu, cũng không có biện pháp giải quyết nào cả.

- Biện pháp duy nhất. . . Cũng chỉ có thể về sau ít dùng chiến văn thôi.

Lâm Dịch cảm thấy thở dài. Liếc nhìn bốn phía chung quanh.

Chung quanh hôm nay, sớm đã là một mảnh bừa bộn. Thi thể hai người cách xa nhau 100m im im lặng lặng nằm, mà bên cạnh một thi thể trong đó, trong một cái hố lớn đường kính đạt 10m, lại khắp nơi đều là cốt nhục nát bấy, mà ở trong trong hố, thi thể của 1061 im im lặng lặng nằm ở bên trong.

- Thiên Sát. . . Đến tột cùng, là ai muốn mạng của ta?

Nhìn nhìn thi thể của 1061, lông mày Lâm Dịch, không khỏi nhíu lại.

Sau khi suy nghĩ một hồi không có kết quả, Lâm Dịch liền không nghĩ nhiều nữa, nếu đối phương đã muốn mạng của mình, khẳng định sẽ còn phái người đến, một ngày nào đó, người nọ sẽ bại lộ trong ánh mắt của mình. Lập tức lại nhìn chung quanh một chút, nơi này đã không phải là nơi nghỉ ngơi tốt nữa. Một đêm kịch chiến, khiến Lâm Dịch có chút xúc động muốn đi nhanh, lập tức thân thể hiện lên quang mang tinh lam sắc, bay thẳng lên không trung. . .

Một ngày sau đó, giữa trưa, một đạo bóng đen bắn ra từ trong rừng cây, đứng ở vị trí Lâm Dịch đại chiến với năm người 1061.

Nhưng vừa lao tới, bóng đen kia lại mãnh liệt ngừng lại, trong ánh mắt mang theo một tia hoảng sợ nhìn chung quanh, người này, đúng là Lý.

Sắc mặt Lý có chút tái nhợt. Từ ba ngày trước, bởi vì lo lắng Lâm Dịch, Lý vẫn dốc toàn lực chạy như điên với tốc độ nhanh nhất, nhưng vì thời gian phá môn không thể quá dài, tốc độ của hắn mặc dù nhanh, nhưng cũng đành chịu, qua mỗi đoạn thời gian ngắn cần nghỉ ngơi một chút, thế nên mãi tới ba ngày sau mới chạy được đến nơi này. . . Đương nhiên, tốc độ như vậy, đã cực kỳ kinh người rồi.

Song khi thấy rõ tràng cảnh trước mặt, Lý gần đây lạnh lùng cũng không khỏi có chút nhíu nhíu mày, sau đó nhấc chân bước đến bên cạnh thi thể trong hố.

Khi thấy rõ bộ dạng thi thể kia cùng với thi thể trong hố, lông mày Lý càng nhíu chặt hơn, lúc này đã qua một ngày, nhưng bởi vì sắc trời còn mát, nên cũng không thối.

Sau một hồi nhíu mày suy tư, Lý chậm rãi ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía Thành Hi Á.

- Nhìn bộ dáng những người này, hẳn là bị Lâm Dịch giết.

Trong lòng Lý nghĩ đến, vẫn không khỏi có chút kinh ngạc về thực lực của Lâm Dịch. . . Trong cảm giác của hắn, hắn tự nhiên có thể rất rõ ràng cảm nhận được, trong năm người trước mặt này, thực lực yếu nhất cũng mạnh hơn một phần so với mình. Nói cách khác. . . Năm người này ít nhất đều là bát cấp Chiến Sĩ, mà những người này rõ ràng đều bị Lâm Dịch giết? Vậy thì Lâm Dịch đến tột cùng đã đạt đến trình độ nào rồi? Thánh cấp sao?

Trong mắt Lý hiện lên một vòng nghi hoặc, nhưng chợt thoải mái lại. Dù sao đối với Lý mà nói, Lâm Dịch càng cường đại, hắn càng vui mừng, về phần thảm cảnh trước mặt. . . Lý cũng chưa bao giờ là một người nhân từ nương tay cả.

Lập tức lại nhìn chung quanh, liền phản hồi về đường cũ. Đã xác định Lâm Dịch đã không có việc gì rồi, hắn cũng không cần phải tiếp tục đi tới nữa.

194. Chương 278: Gặp Mặt.

Thời gian ba ngày Lâm Dịch một đường vượt qua trong phi hành thuật, đến giữa trưa ngày thứ ba, Thành Hi Á đã xuất hiện trong mắt Lâm Dịch.

Vi để tránh nổi lên bạo động không tất yếu, Lâm Dịch ở vị trí cách cửa thành vài trăm mét, tìm một nơi không có người đáp xuống từ không trung, sau khi nhìn chung quanh một chút, liền đi về phía Thành Hi Á.

Thật muốn lại nói tiếp, Thành Hi Á chỉ sợ là thành thị ít người qua lại nhất mà Lâm Dịch từng đến. Nó tọa lạc bên cạnh Mạn Vân Sơn Mạch, bởi vì trong hoang dã chung quanh rất ít xuất hiện ma thú, nên rất

nhiều người lữ hành dùng săn giết ma thú cướp lấy ma hạch mà sống đều rất ít đến chỗ này, nơi này lộ ra cực kỳ bình tĩnh.

Sau khi tiến vào Thành Hi Á, Lâm Dịch trực tiếp đi về phía Vũ Môn, chỉ trong chốc lát, liền đã đến nơi.

Lúc này đang giữa trưa, Vũ Môn đại môn mở rộng ra, với tư cách là nơi duy nhất có thể tu hành thể thuật ở Thành Hi Á, Vũ Môn vẫn xem như náo nhiệt, tới tới lui lui, thỉnh thoảng có người ra vào.

Bất quá Lâm Dịch tới để tìm bọn người La Á mà không phải tu hành thể thuật, lần này hắn đi đến trước cửa phòng trực ban, thò mặt vào nhìn thoáng qua, bột gã Vũ Môn đệ tử đang ở bên trong nhìn thấy Lâm Dịch, lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn xem Lâm Dịch.

- Xin chào, xin hỏi La Á có ở đây không?

Thấy kia Vũ Môn đệ tử kia nhìn về phía mình, Lâm Dịch liền cười dò hỏi.

- Thiếu môn chủ?

Vũ Môn đệ tử kia ngẩn người, sau đó hỏi Lâm Dịch:

- Xin hỏi ngươi có phải. . .

- Lâm Dịch.

Lâm Dịch báo ra tên của mình.

Vũ Môn đệ tử kia nghe vậy ngoài ý định cười nói:

- Ngươi chính là Lâm Dịch ah. . . Ân, thiếu môn chủ ở bên trong, xin chờ một chút.

Nói xong liền đứng lên, từ phòng trực ban đi tới bên người Lâm Dịch, sau đó cười với Lâm Dịch:

- Thiếu môn chủ đã thông báo, sau khi ngươi tới thì để cho chúng ta trực tiếp mang ngươi đi đến chỗ hắn.

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó gật đầu cười nói:

- Vậy thì đã làm phiền ngươi.

- Ha ha, nào có, phải làm thôi.

Vũ Môn đệ tử kia cười cười, liền dẫn Lâm Dịch đi vào trong.

Bên trong Vũ Môn Lâm Dịch coi như tương đối quen thuộc, dù sao sáu năm trước lúc cùng Lý đến Thành Hi Á, hắn từng ở chỗ này gần một tháng, đó là lần đầu tiên Lâm Dịch đi xa nhà, trí nhớ tự nhiên cực kỳ khắc sâu.

Lập tức đi theo sau lưng Vũ Môn đệ tử kia, xuyên qua hành lang thật dài, đi vào bãi tập cực lớn bên trong. Người trên bãi tập rất nhiều, đa số đều đang tu hành thể thuật. Trên mấy lôi đài lúc trước được Tông Phạm xem như nơi khảo hạch, cũng có vài người đang luận bàn, võ phong cực kỳ nồng hậu dày đặc.

- Thiếu môn chủ đang đang ở cạnh đó.

Vũ Môn đệ tử giơ lên ngón tay chỉ vào góc khuất của thao trường ở gần đó nhất, chỉ thấy người chỗ kia ít nhất. Chỉ có ba người, tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng Lâm Dịch vẫn liếc mắt nhận ra, đúng là La Á, Lý Văn cùng với Ám Tương. Lúc này, Ám Tương và La Á đang trên lôi đài đánh đến khí thế ngất trời, Lý Văn thì đứng ở dưới quan sát.

- Tự ngươi qua đó đi, đệ tử Vũ Môn sau khi chỉ cho Lâm Dịch xong, liền vừa cười vừa nói. Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu, sau khi cười với hắn, trực tiếp đi đến lôi đài kia.

La Á và Ám Tương đang đánh đến cao trào, thoạt nhìn thực lực của hai người cũng kém không xa, tốc độ di động lại cực nhanh, hiển nhiên đã phá môn. Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng Lâm Dịch vẫn có thể đơn giản nghe thấy được quyền âm soàn soạt truyền đến từ lôi đài, thanh thế hết sức kinh người.

Đi tới gần hơn, Lâm Dịch lại phát hiện chung quanh có rất nhiều người đều đang chú ý đến lôi đài của bọn La Á, hai mắt nhìn chằm chằm, tựa hồ sợ bỏ sót cái gì đó.

- Thiếu môn chủ mạnh thật a. . . Đoán chừng so với môn chủ còn phải mạnh hơn vài phần?

Bên tai truyền đến từng đợt tiếng kinh hô.

- Còn phải đoán sao? Môn chủ cũng chỉ là tứ cấp Chiến Sĩ. . . Nhưng thiếu môn chủ có thể đã là lục cấp Chiến Sĩ rồi, cũng không biết hắn tu hành thế nào nữa. . . Thật sự thật đáng sợ. . .

Một người khác thán phục nói nói.

- Ám Tương tiểu thư cũng không hề yếu hơn thiếu môn chủ. . . Nói thật, ta ngay cả động tác của bọn hắn đều không thấy rõ lắm. . .

- Thật đáng sợ. . .

Lâm Dịch nghe tiếng kinh hô bên tài, cảm thấy lại nhẹ nhàng cười. . . Thời gian gần sáu năm, mọi người cũng đã trở thành cường giả cả, dưới chân không ngừng bước, ánh mắt cũng nhìn hai người kịch chiến, đi tới.

Kịch chiến trên lôi đài đã xu hướng bạch nhật hóa rồi, Lâm Dịch đến gần căn bản không khiến hai người kịch chiến trên đài chú ý, ngược lại Lý Văn dưới đài cảm nhận được sau lưng có người đến gần không khỏi nhìn lại. Sau khi thấy là Lâm Dịch, lập tức lộ ra biểu lộ kinh ngạc, chợt khuôn mặt gần đây mặt lạnh lùng lại lộ ra sắc mặt vui mừng, bật thốt lên:

- Lâm. . .

Nhưng Lâm Dịch lại làm ra một động tác đưa ngón tay lên miệng đối với hắn, sau đó cười trừng mắt nhìn, chỉ chỉ hai người đang kịch chiến trên lôi đài. Lý Văn lập tức hiểu ý, không khỏi gật đầu cười với Lâm Dịch, cũng quay đầu đi. Nói đến cũng đã ba năm chưa gặp qua Lý Văn rồi, Lý Văn tựa hồ không có gì thay đổi, ngoại trừ thân thể hơi khỏe mạnh hơn, vẻ cao ngạo lạnh lùng trên mặt hơi giảm bớt. . . Những thứ khác đều không có gì thay đổi cả.

Lâm Dịch đi tới bên người Lý Văn, sóng vai mà đứng với Lý Văn, hai người đều ngẩng đầu nhìn La Á và Ám Tương kịch chiến. . . Hai người này thực lực tương đương, lúc thi đấu tự nhiên hết sức chăm chút, thế cho nên căn bản không phát hiện ra người đến gần quan sát lại nhiều thêm một.

195. Chương 279-280: Khai Giảng!

- Mấy hôm trước nghe La Á nói ngươi trở về rồi, ta còn không thể nào tin được. . . Trên thực tế mọi người chúng ta một mực đều cho rằng ngươi đã. . .

Lý Văn nhìn trên đài cao, trong miệng lại nhẹ nhàng mở miệng nói.

Lâm Dịch tự nhiên minh bạch tất cả mọi người cho là mình đã chết. . . Dù sao bọn hắn dù nghĩ thế nào cũng không cách nào nghĩ đến mình lại có thể chạy ra bên ngoài cả tỉ km? Lập tức cười khẽ một tiếng, mở miệng nói:

- Tất cả mọi người vẫn tốt chứ?

Lý Văn khẽ gật đầu

- Cũng khỏe, chỉ thiếu đi ngươi. . . La Á tiểu tử lại trở thành lớp trưởng của lớp đặc biệt, kỳ thật hắn cùng ta còn có Ám Tương nữa, thực lực đều không hơn kém nhau nhiều lắm, cho dù phá môn cũng không hơn bao nhiêu. . . Cái này khiến cho ta và Ám Tương một mực đều không phục. Không giống ngươi. . . Đúng rồi, ta nghe La Á nói, ngươi đã là Kinh Môn Chiến Sĩ rồi hả?

Nói xong, Lý Văn vừa quay đầu.

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ân. Đã phá vỡ Kinh Môn rồi.

Kỳ thật Lâm Dịch lúc này đã là bát cấp Chiến Sĩ, nhưng hắn thật sự không cần phải nói ra. . . Khoe khoang, chưa bao giờ là tính cách của Lâm Dịch cả.

Nhưng dù là như thế, trong mắt Lý Văn vẫn lộ ra biểu lộ kinh ngạc, chợt nhẹ nhàng thở dài nói:

- Ngươi vẫn mạnh như vậy. . . Buồn cười lúc trước ta rõ ràng còn muốn đả bại ngươi. Xem ra. . . Không có cơ hội gì nữa rồi

Lúc trước lúc Lâm Dịch và Lý Văn lần đầu gặp trên lôi đài, Lý Văn ở tầng thứ hai nói muốn đả bại Lâm Dịch. . . Nhưng hôm nay sáu năm qua đi, chỉ thấy chênh lệch của hai người cũng đã càng lúc càng lớn. . .

Đừng nhìn lục môn và thất môn tự hồ chỉ kém một tầng, nhưng trong đó lại là một đạo khảm, nghĩ đến vượt qua, phi thường khó khăn. Trên thực tế, có rất nhiều người có lẽ đến được trình độ lục cấp tử môn, nhưng cuối cùng cả đời đều không tiến vào cánh cửa thất cấp Kinh Môn, đây cũng là nguyên nhân vì sao, địa vị của thất cấp Chiến Sĩ trên đại lục lại cao như vậy, nhưng lục cấp Chiến Sĩ cũng không cao lắm.

Lời nói của Lý Văn khiến Lâm Dịch có chút không có ý tứ gãi gãi đầu, cười nói:

- Sẽ có một ngày như vậy.

Lý Văn nghe vậy nhẹ cười cười, sau đó lắc đầu, nhưng lại không nói gì.

Lâm Dịch trong lúc nói chuyện vẫn một mực chú ý đến trên La Á và Ám Tương kịch chiến lôi đài, vừa nói xong câu đó, Lâm Dịch đột nhiên cười nói:

- Ám Tương sắp thua rồi.

- Ân?

Lý Văn ngẩn người, vừa mới chuẩn bị quay đầu lại, chợt nghe Ám Tương truyền đến một tiếng gọi to duyên dáng, liền ngước đầu lên, liền nhìn thấy một thân ảnh từ lôi đài bay ra ngoài – đúng là Ám Tương.

Ám Tương rơi xuống đất, nhưng vẫn đạp đạp đạp lùi lại liền ba bước mới đứng vững được thân hình. Vừa mới đứng vững được thân hình, Ám Tương đã phẫn nộ hướng về phía La Á hô:

- Ngươi đến cùng có biết được cái gì là thương hoa tiếc ngọc không hả?

Thân hình La Á đã định rời khỏi lôi đài lập tức lộ ra thần sắc ngạc nhiên. . . Chợt bất đắc dĩ vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta sai rồi không được sao?

- Hừ

Ám Tương vẫn tức giận hừ một tiếng, chợt ánh mắt nhìn về phía Lý Văn dưới đài.

Lúc nhìn thấy Lâm Dịch bên người Lý Văn, vốn là sững sờ, chợt lập tức mở to hai mắt.

- Lâm Dịch? Ngươi là Lâm Dịch ha ha. . . Ngươi quả nhiên trở về rồi.

Ám Tương lập tức bật cười lớn, mà La Á trên lôi đài nghe vậy, cũng nhìn về phía dưới lôi đài

Lâm Dịch bị biểu lộ của Ám Tương làm cho có chút dở khóc dở cười, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đúng vậy a. . . Ta quả nhiên trở về rồi. . .

La Á lúc này đã nhảy xuống lôi đài, sau đó hung hăng vỗ vỗ bả vai Lâm Dịch, hung dữ nói:

- Tiểu tử ngươi rõ ràng dám đến muộn? Mấy ngày nữa học phủ phải khai giảng rồi, nếu hôm nay ngươi còn không tới thì sẽ không thấy được chúng ta đâu. Không phải đã nói qua Bạch Đế khánh sẽ quay lại sao?

Lâm Dịch không có ý tứ cười cười nói:

- Ta đã có hơn năm sáu năm chưa thấy qua phụ thân rồi. . . Cho nên ở nhiều thêm mấy ngày với hắn.

La Á lập tức nghĩ đến vào ba năm trước, hắn cũng từng qua nhà Lâm Dịch, mà phụ thân của Lâm Dịch lúc ấy quả thật không ở đó, nghĩ đến đây, liền giật mình gật gật đầu. Cái này cũng khó trách, dù sao nếu có thời gian thì vẫn nên ở nhiều với cha mẹ, La Á lập tức cũng không so đo chuyện Lâm Dịch bị trễ nữa.

Ám Tương lúc này mới chạy đến bên người mấy người, nhìn Lâm Dịch từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu nói:

- Ân, ba năm không gặp, ngươi còn trắng hơn cả lúc trước nữa.

Lâm Dịch lập tức ngạc nhiên. . . Chợt lắc đầu cười khổ. Thời gian ba năm này, hai năm đầu không có thiên lý ở trong rừng rậm, ngay cả ánh mặt trời cũng không thấy được. Về sau sinh hoạt ở bên ngoài không đến hai tháng đã tiến vào Ma Nguyên Động Quật, ở đó lại càng không thể xuất hiện ánh mặt trời. . . Có thể nói, Lâm Dịch trong thời gian ba năm này, tuyệt đại bộ phận đều ở trong hoàn cảnh không có thiên lý, thiếu sự chiếu xạ của ánh mặt trời, Lâm Dịch vốn đã trắng nõn sao có thể đen được? Nghe xong lời nói của Ám Tương … Lâm Dịch không biết phải nói gì.

Mà so sánh với ba năm trước, Ám Tương hôm nay không thể nghi ngờ đã trổ mã càng thêm tú lệ động lòng người. Một mái tóc dài như thác nước, trên khuôn mặt trái xoan thanh tú khảm lên một đôi mắt sáng như bảo thạch màu đen, bởi vì vừa mới kịch chiến xong, khuôn mặt ửng đỏ, trên trán mơ hồ xuất hiện mồ hôi dày đặc, bộ ngực thì nhấp nhô như muốn bạo khởi … ách, không nhìn xuống dưới nữa. Tuy rằng bàn về dung mạo mà nói, so với các tuyệt thế mỹ nữ như Lang Sa, Thư Mộng thì còn hơi chưa đủ. . . Nhưng cũng là nhân gian giai lệ hiếm thấy rồi.

Trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt lúc này, tuy rằng cuối cùng thắng hiểm, nhưng trên mặt La Á cũng đã tràn đầy vết mồ hôi, lau đi mồ hôi trên trán, sau đó mở miệng nói:

- Đi, đổi nơi khác trò chuyện.

Nói xong liền quay người đi về một phía nhà lầu, ba người Lâm Dịch, Ám Tương, Lý Văn thì đi theo sau hắn.

Tòa nhà lầu kia đúng là phòng của cao tầng Vũ Môn hiện đang ở, mà La Á và phụ thân, thì ở tầng thứ ba.

La Á móc ra chìa khóa mở cửa, sau đó tùy ý đặt chìa khóa lên bàn trà bên tay phải, mở miệng nói:

- Ta đi tắm rửa chút đã, các ngươi tùy tiện ngồi đi.

Nói xong, liền đi về phía phòng tắm.

Nhưng một thân ảnh đột nhiên lướt qua bên cạnh hắn, mang theo một làn gió thơm. La Á ngạc nhiên, lại nghe một tiếng vang nhỏ, cửa phòng tắm bị mở ra sau đó đóng lại, chợt đã nghe được thanh âm của Ám Tương:

- Thiệt là, lễ nghi giao tiếp ngươi học ở trường để đâu rồi? Chẳng lẽ không biết cái gì gọi là ưu tiên phụ nữ sao?

La Á lập tức ngạc nhiên. . . Chợt chỉ có thể bất đắc dĩ quay đầu cười với hai người.

- Không có biện pháp. . . Bị ta làm hư rồi. . .

Lâm Dịch ngạc nhiên nhìn La Á quay người đi vào một phòng khác, sau một lát, cầm trong tay lấy một bộ y phục rõ ràng là của nữ hài tử, sau đó đi đến trước cửa phòng tắm, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Ai thế?

Trong phòng tắm cũng đã sớm truyền ra tiếng nước, xem ra, Ám Tương đã bắt đầu tắm rồi, hành vi đột nhiên gõ cửa của La Á lập tức khiến Lâm Dịch ngạc nhiên sững sờ.

- Là ta. . . Cho dù ngươi muốn tắm cũng phải mang theo đồ chứ. . .

La Á bất đắc dĩ mở miệng, chợt trong sự trợn mắt há hốc mồm của Lâm Dịch, cửa phòng tắm mở ra một tia khe hẹp, tay Ám Tương thò ra từ bên trong, nhìn vệt nước trên đó, hiển nhiên đã xác minh phỏng đoán của Lâm Dịch.

- Hắc hắc, cám ơn. . .

Sau khi nhận lấy quần áo, Ám Tương hắc hắc cười một tiếng, mà La Á đã quay người đi ra, thấy Lâm Dịch vẫn còn sững sờ đứng nguyên tại chỗ, không khỏi mở miệng nói:

- Thất thần làm gì? Ngồi đi.

Lâm Dịch lấy lại tinh thần, a một tiếng, sau đó ngồi xuống, nhưng biểu lộ vẫn có chút sững sờ không rõ ra sao, rốt cục nhịn không được quay đầu nhìn La Á mở miệng nói:

- Vừa rồi. . . Ám Tương. . . Ngươi. . . Cái kia. . .

Một câu nói kia nói đứt quãng, kỳ kỳ quái quái, La Á nghi hoặc nhìn Lâm Dịch, sau một lúc chợt nói:

- Ah, ngươi là nói vì sao trong nhà ta lại có quần áo của Tương Tương sao?

Tuy rằng không tính là đoán đúng toàn bộ, nhưng cũng có ý như vậy, lập tức Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nhìn La Á.

- Bởi vì Tương Tương là bạn gái của ta ah, mấy ngày nay đều ở cùng một chỗ với ta cả.

Lâm Dịch lập tức kinh ngạc mở lớn miệng. . . Lý Văn ở một bên nhịn không được cười nói:

- Rất khó thể tưởng tượng sao?

Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, tỏ vẻ chấp nhận.

Cái này cũng khó trách Lâm Dịch không thể tưởng được. . . Bởi vì trong thời gian ba năm hắn vẫn còn ở học phủ, Ám Tương và La Á tựu là một đôi oan gia danh xứng với thực, hai người luôn nhìn nhau không thoải mái, mà Ám Tương còn luôn tìm cơ hội đả kích La Á. . . Không nghĩ tới sau đó, hai người rõ ràng đã biến thành một đôi tình lữ thân mật?

Lâm Dịch không khỏi đại thán. . . Thế sự vô thường ah. . .

Cũng không lâu lắm, Ám Tương liền đi ra từ trong phòng tắm, mặc trên người, đúng là bộ y phục ban nãy La Á đưa cho nàng cầm lấy. Một mái tóc thanh tú bị cuốn trên đỉnh đầu, hai tay cầm khăn mặt lau sạch lấy. Không thể không nói, Ám Tương vừa tắm rửa qua thật sự có một cổ linh khí bức người, trong trắng nõn lộ ra da thịt hồng nộn, thật sự khiến người nhịn không được muốn nhéo một cái.

- Các ngươi vừa rồi nói gì thế?

Vừa đi ra khỏi, Ám Tương liền tò mò hỏi, mấy nam nhân lập tức lắc đầu, Ám Tương có chút không hiểu thấu.

- Haha, ta đi tắm đây, khi nào xong sẽ cùng đi ăn cơm. Tu hành từ sáng đến giờ, chúng ta ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn đấy.

La Á ha ha cười cười, liền đi vào phòng tắm.

Không bao lâu, La Á đã tắm rửa xong, sau khi thay đổi một bộ quần áo, bốn người liền ra khỏi cửa.

La Á hiển nhiên thường xuyên đi ra ăn cơm, rất quen thuộc rẽ vào một cái hẻm, sau khi tiến vào trong quán rượu, một nữ hầu liền cười chạy ra đón chào, trong miệng xưng hô La thiếu gia.

Bọn người La Á dưới sự dẫn dắt của nữ hầu người đi lên một phòng ở lầu hai, sau đó liền gọi một vài món ăn. La Á nói bữa tiệc này tức là ăn điểm tâm, lại xem như chào đón Lâm Dịch, Lâm Dịch liền cười cảm tạ vài câu.

Rượu và thức ăn mang lên đủ, mọi người liền bắt đầu động đũa, nhìn ra, mấy người đều có chút đói bụng, sau khi ăn trước mấy chén, mới bắt đầu uống rượu.

Bốn người ban đầu lúc ở học viện quan hệ cực kỳ tốt. Lúc này Lâm Dịch vốn tưởng rằng đã chết lại lần nữa xuất hiện trước mặt ba người, ba người kia tự nhiên cũng cao hứng không thôi, lập tức không khỏi hỏi xem trong thời gian Lâm Dịch mất tích ba năm nay đến cùng đi nơi nào.

Lâm Dịch lập tức liền nói chuyện ngày đó lại cho La Á một lần. Tuy rằng hai người Lý Văn và Ám Tương đều nghe La Á kể qua, nhưng lúc này nghe Lâm Dịch tự mình nói, lại có một cảm giác hoàn toàn khác. Lập tức không khỏi có chút sợ hãi than nói thế gian rõ ràng lại có chuyện thần kỳ như thế, bọn hắn chưa tiếp xúc qua dị năng và cửa không gian truyền tống, tự nhiên rất khó tưởng tượng ra chuyển lập tức di chuyển qua nơi cách hàng tỉ km rồi.

- Tiểu tử ngươi lúc nào dạy cho chúng ta phá môn ấn ký thất và bát môn thế?

La Á đột nhiên mở miệng hỏi, Ám Tương và Lý Văn nghe vậy, lập tức cũng lộ ra sắc mặt vui mừng nhìn Lâm Dịch.

196. Chương 281-282: Lại Đến Tông Phạm.

Lâm Dịch nghĩ nghĩ nhân tiện nói:

- Hôm nay, ăn cơm xong, trở lại Vũ Môn liền dạy các ngươi.

Mấy người nghe vậy lập tức vui mừng lộ rõ trên mặt. . . Kinh Môn, Khai Môn. . . Đối với bọn hắn mà nói, Kinh Môn và Khai Môn đều là tồn tại cường đại không cách nào tiếp xúc ah.

Lập tức tốc độ ăn cơm của mấy người không khỏi nhanh lên, sau khi ăn xong, La Á trả tiền, mấy người liền về tới Vũ Môn. Mà sắc trời, cũng đã hơi tối lại, tà dương như máu, đọng giữa sườn núi.

Đã đến lúc này, chỗ thao trường của Vũ Môn đã không còn người nữa, Lâm Dịch liền truyền phá môn ân ký của Kinh Môn và Khai Môn cho bọn người La Á, cũng giải khai kinh môn cho bọn hắn, cái này tự nhiên khiến ba người đỏ mắt không thôi, lập tức bắt đầu cố gắng nhớ kỹ. Bất quá, lấy thực lực của ba người trước mắt còn xa xa không đạt tới trình độ Khai Môn, lập tức cũng chỉ có thể nhớ kỹ Phá Môn Ấn Ký liền thôi.

Thời gian cứ như vậy nhanh chóng trôi qua, sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch trong nhập định liền bị La Á đánh thức.

- Tới giờ đi rồi, đến trường đi.

Lâm Dịch nghe vậy sững sờ, đến trường? Không khỏi nghi hoặc nhìn hắn.

La Á thấy biểu lộ của Lâm Dịch, không khỏi mở miệng nói:

- Ngươi sẽ không quên đã nói chúng ta sẽ cùng đi đến trường đấy chứ? Lúc trước ngươi mất tích, Ngụy lão sư thế nhưng đã hao tổn rất nhiều tinh thần đấy, hơn nữa nghiêm khắc mà nói, ngươi bây giờ vẫn là thành viên của lớp chúng ta a, trên sổ điểm danh, tên của ngươi vẫn còn đấy.

Nghe được lời La Á nói, Lâm Dịch lập tức trầm mặc, thời điểm hắn bái kiến Ngụy Kiếm, chính là lúc danh ngạch tranh đoạt chiến, đối với Ngụy Kiếm, có thể nói là trừ Lý, Khương Phàm và Thủy Linh Lung, chính là bốn người khiến Lâm Dịch thừa nhận lão sư, năm đó ở học viện Tông Phạm, rất nhiều vấn đề về thể thuật của Lâm Dịch là do Ngụy Kiếm giải đáp, bởi vậy Lâm Dịch vẫn ôm lấy một phần tôn kính đối với Ngụy Kiếm.

Mà trong lúc chiến đấu tại danh ngạch tranh đoạt, bởi vì lệ thuộc trận doanh bất đồng, giữa hai người cũng chưa từng nói qua một câu với nhau, cái này một mực khiến Lâm Dịch cảm giác rất không thoải mái trong nội tâm, dù sao, hắn vẫn tôn kính Ngụy Kiếm đấy.

Lúc này nghe La Á nói như vậy, Lâm Dịch không khỏi ngẫm nghĩ, hơn nữa hắn phải về học viện Ngũ Hành, nhất định phải đi thành Thạch Nguyên trước, tuy rằng đi thành Thạch Nguyên cũng không cần phải đi qua thành Bách Nhạn, nhưng mặc dù là theo đường vòng qua thành Bách Nhạn, kỳ thật cũng sẽ không tổn hao công phu quá lớn, hơn nữa chính mình còn không có công cụ thay thế đi bộ, nhất định phải tới một thành thị lớn một chút mới có thể tìm được, mà từ lúc nghỉ đến lúc trở lại, thời điểm khai giảng, bọn La Á cũng đã dự định khiến một đầu Ước Ba Long tới tiếp bọn hắn.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch liền gật đầu cười, nói:

- Tốt.

Sau đó đứng lên.

La Á thấy Lâm Dịch đáp ứng, lập tức lộ dáng tươi cười, nói:

- Ta đi gọi hai người bọn họ.

Nói xong quay người đi ra khỏi gian phòng Lâm Dịch, nói là gian phòng của Lâm Dịch, kỳ thật chỉ là một gian phòng trọ trong La Á gia mà thôi, tuy rằng là phong, nhưng La Á gia vẫn tương đối lớn đấy, phụ thân hắn hình như đi công tác, cụ thể là thành thị gì thì La Á cũng không rõ ràng, chỉ biết là đã đi hai ba tháng rồi.

Đại lục to lớn như thế, khoảng cách giữa thành thị này và thành thị kia cũng cực kỳ xa xôi, đi ra ngoài hai ba tháng không phản hồi, thật sự là một kiện sự tình rất bình thường.

Trong lúc La Á chào hỏi, Ám Tương và Lý Văn còn đang ngủ có chút mơ mơ màng màng kêu lên, sau đó ăn qua bữa sáng, thời điểm đi vào cửa thành thì thấy đã có một đầu Ước Ba Long đang chờ sẵn.

La Á cười bắt chuyện với hai gã chăn nuôi vài câu, mấy người liền leo lên Ước Ba Long, sau khi xoay quanh một cái, liền xông vào không trung.

Bởi vì thời gian còn lại không nhiều lắm, mọi người không thể không đi gấp trong đêm tối, đương nhiên, Ước Ba Long cũng không phải là Hắc Vân Điểu, nó cũng không có sức chịu đựng như Hắc Vân Điểu, cho nên trên cơ bản là mọi người phi hành một thời gian ngắn, sau đó lại nghỉ ngơi một thời gian ngắn, tốc độ ngược lại cũng không chậm, tại ngày thứ mười, rốt cục đã đến thành Bách Nhạn.

Lúc lại đối mặt với cửa thành cao lớn của thành Bách Nhạn, Lâm Dịch vẫn không khỏi sinh ra một phần cảm giác phảng phất như cách một thế hệ, thành lớn hắn đến lần đầu tiên chính là Thành Bách Nhạn, phong cách kiến trúc to lớn, là những chỗ Lâm Dịch ít thấy trong những năm gần đây, vô cùng ồn ào náo nhiệt, phồn hoa, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Lâm Dịch về Thành Bách Nhạn.

Trang phục đủ loại kiểu dáng, người lữ hành lui tới ở cửa thành, tại đây có thể không thể so với Thành Hi Á, nhưng trong những vùng hoang vu chung quanh Thành Bách Nhạn vẫn có đủ loại ma thú, bất quá đẳng cấp cũng không tính là rất cao, dù sao thì thời điểm kiến tạo các tòa thành thị, đều là lựa chọn các địa phương có thế lực ma thú tương đối nhỏ yếu để kiến tạo, chung quanh nơi này, tự nhiên không có khả năng xuất hiện ma thú cường đại thất cấp đến bát cấp.

Bất quá, xâm nhập sâu vào vùng hoang vu, lại không có mấy người dám đi vào, chính như ngọn núi phía sau học viện Tông Phạm, trên thực tế, bản thân chỗ đó chính là một vùng hoang vu, bởi vì bản thân học viện Tông Phạm chính là xây dựng tại vùng ngoại thành đấy.

- Tốc độ chúng ta đã tăng lên, hôm nay chính là ngày cuối cùng rồi.

Theo sự cao thấp của Ước Ba Long, La Á ngẩng đầu nhìn sắc trời, mở miệng nói ra, lúc này đã là giữa trưa, muốn tới học viện vào xế chiều hôm nay, thời gian thực sự là vô cùng gấp gáp rồi.

Lý Văn nhíu mày, sau đó nói:

- Chúng ta chỉ cần thuê ngựa để cưỡi chứ không cần xe ngựa kéo, như vậy tốc độ có thể tăng lên rất nhiều.

Mọi người nghe vậy thì thấy có lý, lập tức nhẹ gật đầu, đoàn người liền đi đến hướng dịch trạm.

Qua một phen thương lượng, La Á dùng năm mươi kim tệ để thuê bốn con khoái mã, bốn người leo lên lưng ngựa, liền đi tới hướng Học viện Tông Phạm, dọc đường còn có một gã chăn ngựa, người của dịch trạm đi theo, sau khi tới địa điểm mọi người cần đến, liền đem ngựa trở về.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên mọi người cưỡi ngựa, nhưng cũng may họ cũng không phải xoàng xĩnh, sau khi được tên chăn ngựa chỉ điểm, liền lập tức nắm rõ ràng quy luật cưỡi ngựa, hướng về phía Học viện Tông Phạm, một đường chạy như điên, cũng may là con đường tại Thành Bách Nhạn rất lớn, rộng chừng trăm mét, bất quá chỉ là bốn con khoái mã phi nước đại mà thôi, căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì đến giao thông.

Bất quá, xem ra cũng không chỉ bọn bốn người La Á đến muộn, trên đường đi cũng gặp rất nhiều đệ tử đang hướng về phía Học viện Tông Phạm, chứng kiến năm con khoái mã vụt qua như tên bắn bên cạnh xe ngựa của bọn hắn, những học sinh này lập tức ngạc nhiên, chợt hô to sai lầm, mà một đường chạy như điên, rốt cục vào lúc chỉ gần một khắc nữa là bốn giờ chiều, mọi người đã chạy tới ngoài cửa lớn Học viện Tông Phạm.

Lúc này, ngoài cửa lớn cũng cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều đệ tử cũng còn đang đi đến học viện, xoay người xuống ngựa, sau khi chờ đợi ngươi chăn ngựa ở đằng sau đến, La Á nói vài câu khách sao với hắn, sau đó liền cùng mấy người đi vào trong học viện.

Thời điểm Lâm Dịch chứng kiến cửu bách cửu thập cửu bậc thang quen thuộc mà không trọn vẹn trước mặt kia, không khỏi nghĩ tới thời điểm ngày đầu tiên khai giảng, Lưu Dương đã giảng cho mọi người, con đường của cường giả khó đi, nhưng chỉ cần kiên trì không ngừng, cuối cùng cũng có một ngày đạt được mục đích.

Lâm Dịch không quên kiên trì, mặc dù hoàn cảnh tại Cấm kỵ sâm lâm rất khó khăn, mỗi ngày Lâm Dịch vẫn không quên tu hành, cho nên, chỉ trong thời gian ba năm ngắn ngủi, thực lực trước mắt hắn có được xem như đạt đến một đỉnh phong nho nhỏ, nhưng hết thảy những cái đạt được này cũng không phải là ngẫu nhiên, tất nhiên là trong đó phụ thân Lâm Cường của hắn cũng có trợ giúp, nhưng những cái này không quá đáng chỉ là giúp thực lực Lâm Dịch ngày sau tăng tiến từng chút một mà thôi, dựa vào kiên trì của chính mình, Lâm Dịch tin tưởng vững chắc mình có thể đi đến ngày hôm nay, đương nhiên, con đường của hắn, tuyệt không phải là không sai.

Dùng thực lực mọi người lúc này, những mệt mỏi không kịp thở khi leo lên bậc thang không trọn vẹn ngày đó đối với bọn họ mà nói đã sớm không còn rồi, bất quá, một lát sau, cơ hồ mấy người bọn họ đồng thời đạp lên bậc thang thứ nhất, nhìn nhau cười cười, sau đó liền đi đến hướng phía lầu dạy học.

Lúc đến bãi tập cực lớn, Lâm Dịch nhìn bốn phía chung quanh, học viện Tông Phạm ba năm sau so với ba năm trước cũng không có biến hóa gì lớn, bởi vì hôm nay là thời gian cuối cùng đưa tin, tất cả đệ tử cũng đã về tới học viện, lúc này toàn bộ học viện cực kỳ náo nhiệt, tuy rằng mặt trời đã ngả về tây rồi nhưng người ở trên bãi tập vẫn còn rất nhiều.

Nhưng thời điểm đi vào trong lầu dạy học, Lâm Dịch lại lộ vẻ có chút do dự, không khỏi dừng bước.

Ba người phía trước phát hiện ra Lâm Dịch có điểm dị thường, không khỏi quay ngừng lại, quay đầu ra sau, La Á kỳ quái nói:

- Làm sao vậy?

Lâm Dịch thoáng trầm mặc một phát, sau đó nói:

- Các ngươi đi đưa tin, ta ở chỗ này chờ các ngươi.

Lý Văn và Ám Tương cũng không khỏi lộ ra biểu lộ nghi hoặc, Ám Tương nói:

- Làm sao vậy? Đều trở về rồi, vì cái gì mà ngươi không đi tiếp?

Bọn hắn cũng không rõ ràng từ đầu đến cuối sự tình, tự nhiên cảm thấy nghi hoặc, nhưng mà lúc này Lâm Dịch thật sự có chút không rõ ràng lắm thân phận của mình, nói là người Tông phạm, nhưng ba năm trước mình cũng đã ly khai Tông phạm, lần này đến Ma Nguyên Động Quật, chính là đại biểu cho học viện Ngũ Hành, mà nói là người học viện Ngũ Hành, vô luận là trong danh sách giáo sư hay là đệ tử, đều không có tên của mình, thậm chí ngay cả một phòng ốc chính thức của chính mình tại học viện Ngũ hành cũng không có.

Nhưng nói trong nội tâm, vô luận là bọn người Tông Phạm La Á, Ngụy Kiếm, hay là bọn người Ngũ Hành Lạp Cổ Kỳ, Thủy Linh Lung, đều là người hắn tương đối quen thuộc, hắn cũng thật sự không muốn phân một cái thân sơ trong đó.

Hơn nữa, lần này đến Học viện Tông Phạm, khả năng đến đây xem là rất lớn, hắn căn bản không có ý định tiếp tục học tập tại học viện Tông phạm, nói không dễ nghe một chút, dùng thực lực của hắn bây giờ, hắn có đầy đủ tư cách để làm giáo sư tại Tông Phạm rồi, đoán chừng cũng chỉ có vài tên thánh cấp xuất hiện tại hậu sơn ngày đó là có thể so với hắn, cho nên, cuối cùng hắn chỉ quyết định lén đi gặp Ngụy Kiếm một lần, sau đó liền ly khai.

Lập tức lắc đầu cười nói:

- Không được, các ngươi đi đi, ta chờ các ngươi ở chỗ này.

Ba người thấy Lâm Dịch kiên trì, lông mày lập tức nhíu lại, vốn bọn hắn biết rõ Lâm Dịch, tự nhiên biết rõ nhìn Lâm Dịch thì như là dễ nói chuyện, nhưng thời điểm hắn quyết định một sự kiện, thì dù người bên ngoài có nói thế nào thì cũng chỉ là phí công mà thôi, La Á lập tức khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Tốt, chúng ta lập tức đi đây.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, đột nhiên mở miệng nói:

- Đừng nói cho Ngụy lão sư biết tin ta đã trở về.

Ba người nghi hoặc nhìn hắn một cái, nhưng vẫn gật đầu, quay người đi lên lầu.

Đợi một thời gian khoảng hơn mười phút đồng hồ sau, ba người mới từ trên đi xuống.

197. Chương 283-284: Gặp Lại.

- Bởi vì ngươi ba năm không tới, nên phòng ốc của ngươi đã bị học viện thu lại, đến chỗ ta mà ở.

Sau khi mấy người đi từ lầu dạy học xuống, La Á mở miệng nói, Lâm Dịch tự nhiên không có dị nghị gì, lập tức nhẹ gật đầu.

- Đi ăn nào, ta có chút đói bụng.

Đột nhiên Ám Tương mở miệng nói, lúc này mọi người mới nhớ cả ngày hôm nay đều chạy suốt, đều không có ăn cái gì, sau khi được Ám Tương nhắc nhở, lập tức cũng cảm giác được cái bụng của mình sôi lên ùng ục, mọi người liền lập tức đi về phía khu ăn uống.

Sau khi ăn cơm tối, ánh trăng mờ ảo cũng đã chiếu sáng cả bầu trời, vừa ra khỏi nhà hàng, mọi người liền tách ra hành động, Lý Văn và Ám Tương đều có ký túc xá của từng người, lúc này tự nhiên là trở lại để thu thập, mà Lâm Dịch tức thì đi theo La Á.

Xem ra chỗ ở của La Á lúc này cũng là ở khu tinh anh rồi, sân nhỏ của hắn so với sân nhỏ của Lâm Dịch trước kia còn rộng rãi hơn rất nhiều.

- Ta đi ra ngoài một chuyến, chút nữa trở về, ngươi cứ nghỉ ngơi trước.

Mới vừa mở cửa, Lâm Dịch đã nói.

La Á không khỏi ngẩn người, hiếu kỳ hỏi:

- Ngươi đi đâu vậy?

- Đến nhà Ngụy lão sư.

Đang lúc nói chuyện, Lâm Dịch đã quay người đi ra ngoài, La Á lại ngẩn người một lần nữa, bất quá cũng không có đuổi theo, thấy Lâm Dịch đã đi xa, liền khép hờ cánh cửa lại, quay người đi vào phòng.

Ký túc xá của Lão sư ở chính giữa khu ký túc xá bình thường và tinh anh, lúc này ánh trăng Trăng Thiên đã lên, nhưng tất cả ký túc xá lớn nhỏ trong sân vẫn lộ ra từng luồng ánh sáng, lúc thanh âm truyền vào trong rừng trúc, lộ ra cảm giác cực kỳ ý tứ.

Ngụy Kiếm dạy bảo Lâm Dịch suốt ba năm, Lâm Dịch tự nhiên là rất rõ ràng phòng ốc của hắn nằm ở địa phương nào, xuyên qua rừng trúc, lên trường học, ước chừng khoảng hơn mười phút đồng hồ, liền đi tới khu kiến trúc của lão sư.

Khu kiến trúc dành cho lão sư cũng thật lớn, suy nghĩ một chút, toàn bộ học phủ có gần mười tám vạn học sinh, ít nhất cũng cần phải có một hai ngàn lão sư mới có thể đủ để dạy, đây là địa phương ít nhất, chính thức tính toán toàn bộ, trừ đi những lớp đặc biệt, một lớp học bình thường ước chừng có khoảng trăm người, mà chương trình học lại phân thành từng khoa như thể thuật, địa lý, lễ nghi, ma thú, .. Nói cách khác, mỗi một trăm tên đệ tử cũng cần ít nhất bốn đến năm gã lão sư, tính toán theo dạng này, khoảng chừng có hơn tám ngàn người, đây là một số liệu sau khi tính toán lão sư thầm kiêm thêm Scác lớp, dù sao, mặc dù là lão sư nhưng vẫn cần địa phương nghỉ ngơi.

Như vậy, có thể tưởng tượng đại khái một chút khu kiến trúc này lớn nhỏ như thế nào.

Đi khoảng ba mươi phút bên trong khu kiến trúc này, Lâm Dịch mới đến phòng Nguy Kiếm.

Với tư cách là một trong sáu gã đạo sư của lớp đặc biệt, tự nhiên đãi ngộ của Ngụy Kiếm là không thấp rồi, mặc dù sân nhỏ trước mặt so với ký túc xá La Á ở không tệ biệt lắm, nhưng tiêu chuẩn kiến trúc và trang trí bên trong đều cao hơn không ít, cửa sân cao to đều phủ một tầng dầu màu đỏ, cảm giác như có một cỗ đại khí rất xa hoa.

Tuy rằng vừa rồi đã quyết định muốn tới thăm Ngụy Kiếm, nhưng thời điểm chính thức đứng ở trước cửa nhà Ngụy Kiếm, Lâm Dịch vẫn có vài phần do dự, sau một hồi nhíu mày suy nghĩ, vẫn quyết định đi vào.

- Đông đông đông.

- Ai đấy?

Những tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, bên trong liền truyền ra thanh âm của Ngụy Kiếm, sau đó, một hồi tiếng bước chân đang tới gần vang lên.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, nhưng lại không nói gì, sau một lát, đại môn mở ra, Ngụy Kiếm thân mặc một bộ quần áo đơn bạc màu trắng xuất hiện ở cửa.

- Lâm Dịch?

Khi thấy người đứng ngoài cửa chính là Lâm Dịch, Ngụy Kiếm không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Lâm Dịch có chút cúi người chào, nói:

- Ngụy lão sư.

Sau kinh ngạc ngắn ngủi lúc đầu, Ngụy Kiếm nhẹ gật đầu, chuyển thân qua một bên, cười nói với Lâm Dịch:

- Vào trong đi.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, liền đi vào, Ngụy Kiếm đóng đại môn lại, dẫn Lâm Dịch tiến vào đại sảnh.

Đại sảnh cũng cực kỳ rộng rãi, trên chánh đường đặt hai cái ghế dựa, hai bây bày vài cái ghế cùng với bàn trà.

- Tùy tiện ngồi.

Ngụy Kiếm tùy ý nói, đi đến bàn trà bên cạnh ghế dựa, rót cho Lâm Dịch một chén trà nóng, Lâm Dịch tức thì có chút co quắp, lập tức đứng dậy tiếp nhận, Ngụy Kiếm kiếm một cái ghế tùy tiện ngồi xuống, liền cười nói với Lâm Dịch:

- Thật sự không ngờ ngươi lại có thể tới nơi này.

Lâm Dịch nghe vậy lộ ra nụ cười khổ, sau đó nói:

- Kỳ thật, ta tự chính mình cũng không nghĩ tới.

- Ha ha.

Ngụy Kiếm cười nhẹ, lại không nói gì thêm.

Tràng diện có chút xấu hổ, Ngụy Kiếm và Lâm Dịch cũng không phải là người nói nhiều, tính tình hai người đều có chút cá tính, hôm nay hai người này ngồi xuống cùng một chỗ, tràng diện tự nhiên lộ ra có chút áp lực.

Cuối cùng Ngụy Kiếm phá vỡ trầm mặc trước, tùy ý cười hỏi:

- Như thế nào lại rảnh rỗi trở về thế này? Nghe Diệp Khai nói, không phải ngươi đi đến hành tỉnh Lý Khắc với người của học viện Ngũ Hành rồi sao?

Thấy Ngụy Kiếm nói đến chủ đề này, Lâm Dịch lập tức trả lời:

- Hai tháng trước ta đã trở về, ân, chủ yếu là trở lại để thăm cha ta, đang định quay trở lại học viện Ngũ hành, thuận đường đến thăm ngài.

Ngụy Kiếm nhẹ gật đầu, sa đó cười nói:

- Còn có thể nghĩ đến ta, ngược lại là làm khó ngươi rồi.

Lâm Dịch nghe Ngụy Kiếm nói những lời này, đôi má lập tức ửng đỏ, không khỏi cúi đầu nói:

- Ngụy lão sư, ta..

Ngụy Kiếm có chút khoát tay áo, cười nói:

- Không nên hiểu lầm, ta nói lời này cũng không phải ép buộc ngươi, mà là sự thật, dù sau ngươi bây giờ cũng không phải là người của học viện Tông Phạm nữa, nhưng còn có thể nhớ rõ ta, quả thật khiến ta rất cảm kích.

Lâm Dịch nghe vậy trầm mặc lại, Ngụy Kiếm thấy hào khí có chút xấu hổ, cười cười, sau đó nói sang chuyện khác:

- Đừng nói những sự tình này nữa, dù sao quan hệ giữa Ngũ Hành và Tông Phạm cũng là bình thường, không phải đối địch, nói cho ta nghe một chút kinh nghiệm của ngươi trong khoảng thời gian vừa qua, ta rất ngạc nhiên đây này.

Kỳ thật ngày đó tại danh ngạch tranh đoạt chiến, bởi vì Bạch Tiếu Thiên hỏi thăm, hắn đã nói đại khái thoáng một chút với Ngụy Kiếm, bất quá cũng chỉ có hạn, hắn cũng chỉ là nói qua đại khái, không nói tình tiết cụ thể, Ngụy Kiếm tự nhiên không thể nào tinh tường, lúc này liền hỏi lại một lần.

Nghe Ngụy Kiếm hỏi thăm, Lâm Dịch liền một mực nói lại sự tình chính mình trải qua từ trước đến nay cho Ngụy Kiếm nghe, trước mặt Ngụy Kiếm, hắn không cố kỵ cái gì, lập tức nói toàn bộ.

Mà Ngụy Kiếm cũng thật không ngờ mấy năm nay Lâm Dịch đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sau khi nghe xong không khỏi có chút cảm khái, nói:

- Không nghĩ tới trong khoảng thời gian này ngươi đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Thật vất vả mới tìm được một người có thể thổ lộ thỏa thích ngoài phụ thân hắn ra, sau khi nghe vậy, Lâm Dịch chỉ cười cười, cũng không nói gì.

- Vậy bước tiếp theo, ngươi chuẩn bị làm gì?

Ngụy Kiếm cười hỏi.

Lâm Dịch trầm mặc thoáng một phát, chợt khẽ lắc đầu, nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, đại khái là tiếp tục tu hành, tranh thủ để có thể sớm đạt tới trình độ thánh cấp.

- Tu hành tại học viện Ngũ hành sao?

- Ân.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu.

Ngụy Kiếm cũng nhẹ gật đầu, sau đó mới cười nói:

- Vậy ngươi cần phải cố gắng a, thánh cấp cũng không phải dễ dàng đạt tới như vậy.

Ngụy Kiếm nói lời này đều là sự thật, toàn bộ người tại đại lục, có bao nhiêu người đạt đến trình độ thất cấp bát cấp chiến sĩ và dị năng giả? Chân chính đạt đến trình độ thánh cấp, ít càng thêm ít, xem như trong trăm vạn người có một, bởi vậy có thể tưởng tượng trở thành thánh cấp khó khăn như thế nào.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu.

- Ân, tạ ơn lão sư.

Ngụy Kiếm cười nhẹ, nhưng không có lên tiếng.

Lần này Lâm Dịch đến đây, thực tế chính là đến thăm Ngụy Kiếm, tại danh ngạch troanh đoạt chiến ngày đó, hai người chỉ nói một câu, liền không có cơ hội tiếp xúc, cái này vẫn khiến Lâm Dịch vẫn canh cánh trong lòng, cảm giác chính mình có chút không phải với Ngụy Kiếm.

Kỳ thật, Lâm Dịch chính là một người cực kỳ trọng tình, đối với hắn mà nói, thân nhân và bằng hữu là trọng yếu nhất, điểm này, vô luận là "sự kiện mặt nạ da người" xảy ra sau khi 400 thợ mỏ vô tội bị hại chết, hay là chuyện nộ sát Bạch Lực trong Thiên Thượng Nhân Gian ở Thiên Diệp thành phố, đều là minh chứng tốt nhất, mà Ngụy Kiếm là một trong những lão sư hắn tôn kính, hắn tự nhiên cực kỳ coi trọng, cũng giống như Ngụy Kiếm cũng cực kỳ coi trọng hắn.

Hôm nay gặp Ngụy Kiếm, hai người nói chuyện với nhau, lập tức không khó chịu trong nội tâm như vừa rồi, sau một hồi trò chuyện, thời gian cũng đã quá nửa đêm.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, sau đó đứng lên nói:

- Thời gian không còn sớm, Ngụy lão sư người nghỉ ngơi, đệ tử xin cái lui.

Nói xong có chút nhẹ gật đầu với Ngụy Kiếm.

Ngụy Kiếm cũng không có lưu hắn lại, lập tức đứng lên nói:

- Ân, thời điểm nào rảnh cứ đến Tông Phạm, ý ngươi đã quyết, ta cũng không miễn cưỡng gì, chỉ cần về sau vẫn nhớ rõ có một lão sư như ta, như vậy là đủ rồi.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức cảm thấy ấm áp, thầm nghĩ:

- Ngụy lão sư đối với mình quả thật tốt vô cùng.

Lại nghĩ đến ba năm trước chính mình hỏi thăm Ngụy Kiếm về phương diện tri thức thể thuật, Ngụy Kiếm đều giảng giải tỉ mỉ, nghĩ lại ngộ phục ngày ấy, chính mình bị con chuột khốn kiếp kia vây khốn, Ngụy Kiếm không nghĩ ngợi liền muốn quay lại cứu mình, cúi người thật sâu nói:

- Cám ơn người, lão sư.

Ngụy Kiếm tức thì nhìn Lâm Dịch, có chút nở nụ cười, cảm thụ cái khom người này thật sâu.

Lâm Dịch lại liếc nhìn Ngụy Kiếm một lần nữa, sau đó mới quay người rời đi.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời sớm đã lên, ánh mặt trời tháng hai ôn hòa, toán bộ học viện đều bao bọc bên trong một mảnh kim quang.

Bởi vì phải dự khai giảng điển lễ, cho nên La Á sớm đã tỉnh dậy, rửa mặt hoàn tất, liền đi tới phòng Lâm Dịch, xem xét, lại không thấy thân ảnh Lâm Dịch hữu hiện, lập tức không khỏi hô lên:

- Lâm Dịch, Lâm Dịch.

Tìm trong phòng ngoài phòng một lần, đều không có tìm được Lâm Dịch, lập tức không khỏi có chút nghi hoặc.

- Chẳng lẽ, tiểu tử này nghỉ lại nhà Ngụy lão sư đêm qua?

Nhìn đồng hồ, thời điểm này đã gần lúc tổ chứ lễ khai giảng rồi, lập tức không hề nghĩ lại, liền ra cửa.

Mãi cho đến buổi chiều lễ khai giảng mới chấm dứt, Lý Văn và Ám Tương đều tới tìm La Á hỏi Lâm Dịch, mấy người tìm được Ngụy Kiếm, khi biết được đêm qua Lâm Dịch không quá nghỉ tại nhà Ngụy Kiếm, bọn người La Á lập tức ngẩn người, chợt trầm mặc lại.

Mà lúc ấy, Lâm Dịch đã ngồi trên Ước Ba Long, đi về hướng thành Thạch Nguyên rồi, Lâm Dịch là một người đa sầu đa cảm, thật sự không thích tư vị nỗi buồn ly biệt, sau khi trao đổi một phen với Ngụy Kiếm đêm qua, ra khỏi cửa nhà Ngụy Kiếm, cũng quyết định ly khai, giải khai được khúc mắc, tiếp tục lưu lại Tông Phạm thật sự không phải là một biện pháp.

Trên thực tế còn có một nguyên nhân quan trọng hơn, hôm qua hắn cảm thấy linh quang hắn lóe lên mãnh liệt, lập tức mơ hồ đoán được người nào muốn lấy đi tính mạng mình.

- Bạch Diệp, hi vọng không phải là ngươi.

Trên Ước Ba Long, trong mắt Lâm Dịch lộ ra một vòng hàn ý, mặc dù hắn đa sầu đa cảm, nhưng đối với người uy hiếp đến tính mạng mình, hắn chưa bao giờ lưu tình, điểm này, có rất nhiều sự tình đã kiểm chứng qua.

198. Chương 285: Người Lữ Hành Ở Tiểu Thôn.

Mặc dù tốc độ của Ước Ba Long khá nhanh, nhưng so sánh với Hắc Vân Điểu thì thật sự kém quá xa, đoạn đường này, Ước Ba Long lại không thể kiên trì phi hành một thời gian dài như Hắc Vân Điểu, cho nên đi một chút lại ngừng, tốc độ không chậm cũng không nhanh.

Trong lúc đi đường, thời gian dần trôi qua, lúc này đã qua một tháng.

Giữa trưa ngày hôm đó, trải qua một buổi tối đi đường, Lâm Dịch cùng tên chăn nuôi Ước Ba Long kia đi tới một thôn xóm nhỏ giống như dịch trạm.

Đây thật là một thôn xóm nhỏ, trên thực tế thôn nhỏ như vậy trên đại lục chi chít như sao trên trời, số lượng cực kỳ lớn đấy, thôn xóm như vậy cũng không nổi danh, cũng không có dân bản địa, chỉ là người đi lại trên đại lục rất nhiều, khoảng cách giữa thành thị này đến thành thị khác cũng là cực xa, dù sao thì chỉ có số ít đại gia tộc có thế thực lớn mới có khả năng cưỡi lên Hắc Vân Điểu, mà Ước Ba Long thì vẫn cần phải nghỉ ngơi đấy, dần dà, tại một ít địa phương an toàn giữa những thành thị này, những người lữ hành liên thủ lại dựng lên xóm nhỏ, với tư cách là địa phương nghỉ ngơi trên đường.

Theo thời gian trôi qua, bên trong những thôn xóm nhỏ như dịch trạm này, bắt đầu có một ít người ở, mà phần lớn những người này là người nhà một ít người lữ hành trước kia, những người lữ hành này hoặc là tuổi đã lớn, hoặc là thân thể hơi có bệnh tật, tóm lại là không cách nào tiếp tục kiếp sống lữ hành săn ma thú nữa, lựa chọn khai mở các loại quán trà, quán rượu tại vài thôn xóm nhỏ này, thu lợi nhuận từ những người lữ hành để sống qua ngày, có thể nói, những địa phương này thuần túy là thiên địa của người lữ hành.

- Nghỉ ngơi ở chỗ này một chút.

Lâm Dịch trên lưng Ước Ba Long nhìn thôn xóm phía dưới, nói ra.

- Được thôi.

Ngươi chăn nuôi là một lão giả có chút già nua, tóc trên đầu đã có hai màu hắc bạch, trên mặt hiện đầy vết thâm, sau khi nghe vậy, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng kéo dây cương trước mũi Ước Ba Long một phát, chỉ nghe một hồi âm thanh, Ước Ba Long đang thẳng tắp về phía trước liền lao xuống dưới, chợt hạ xuống trước cửa vào thôn xóm.

Nơi này là địa phương để những lữ hành giả nghỉ ngơi và hồi phục, mặc dù chỉ là thôn xóm, nhưng trước thôn đã có một khối địa phương cực kỳ rộng lớn, trong phạm vi ước chừng một ngàn mét, toàn bộ cây cối cực lớn đã bị đào đi, dù sao cũng là địa phương chuyên môn để lữ hành giả nghỉ ngơi, mà đi lại tại đại lục, công cụ chính yếu nhất để thay đi bộ chính là Ước Ba Long, mà thân thể Ước Ba Long cực lớn, tự nhiên cần bài trí chỗ nghỉ ngơi cho chúng.

Dàn xếp tốt chỗ nghỉ ngơi cho Ước Ba Long, Lâm Dịch và người chăn nuôi liền đi về hướng trong thôn.

Thôn xóm này nhìn cực kỳ náo nhiệt, lữ hành giả lui tới rất nhiều, thỉnh thoảng có Ước Ba Long cất cánh hoặc là đáp xuống, mà từng bãi đáp Ước Ba Long đều có người chuyên môn chăm sóc Ước Ba Long thay chủ nhân của nó, những người này đều có tổ chức, cũng không sợ bọn họ trộm đi.

Lữ hành giả, ý nghĩa như tên gọi, là người du lịch tại đại lục, những người này đều có thực lực nhất định, giết ma thú tại vùng hoang vu, cướp lấy ma hạch để sống, nhưng nói như vậy, những lữ hành giả tại thế giới này mới là cường giả chân chính, một lời không hợp liền động thủ, trong những lữ hành giả có thể nói là chuyện thường ngày, cho nên những người ra ra vào vào tại thôn xóm này, không một người nào đều dễ trêu đấy, ăn mặc khác nhau, mang theo đủ loại binh khí, chỉ nhìn là biết rõ những người này không phải tốt lành, Lâm Dịch thì ngược lại, da mịn thịt mềm, trắng nõn như da con gái vậy, giữa những người hành tẩu thô hào này, lộ ra cực kỳ dễ thấy, thỉnh thoáng lại có lữ hành giả quăng ánh mắt tò mò về phía hắn.

Đối với những ánh mắt này, Lâm Dịch tự nhiên là không thèm để ý, trải qua ba năm tại học viện Tông Phạm, mỗi ngày đều có học sinh nữ dùng loại ánh mắt không kiêng nể này nhìn Lâm Dịch, lúc đầu Lâm Dịch còn cảm giác co quắp, nhưng trải qua ba năm, mỗi ngày đều như thế này, Lâm Dịch đã sớm không để ý những thứ này.

Tuy thôn xóm này nhỏ, nhưng mọi thứ đều đầy đủ, hai bên con đường nhỏ trong thôn, khắp nơi đều là tiệm thợ rèn hoặc tửu quán, khách sạn, tiếng nện búa binh binh pằng pằng cùng với thanh âm hành lệnh truyền đến từ tửu quán tràn ngập toàn bộ thôn xóm.

Lữ hành giả có lẽ là một loại chức nghiệp phong hiểm nhất trong thiên địa, cả ngày chạy tới vùng giữa thành thị này với thành thị khác, nếu như vận khí không tốt, đụng phải ma thú cường đại nào đó, có lẽ sẽ mất mạng bất đắc kỳ tử, cho nên lúc này nghỉ ngơi, không thể nghi ngờ gì lữ hành giả chính là tồn tại sa đọa nhất tại đại lục, như tràng cảnh Lâm Dịch chứng kiến lúc này, nữ nhân thì ăn mặc trang điểm đậm đặc hở ngực lộ nhũ, nam nhân thì một thân tửu khí, hai bên đường thỉnh thoảng truyền đến tiếng đánh đánh bạc lách cách từ các sòng bạc, tuy rằng thôn xóm không lớn, nhưng sau khi đi vào mới phát hiện, nơi này chính là một thiên đường đọa lạc.

- Tìm một chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát rồi chúng ta đi luôn.

Lâm Dịch hiển nhiên không quen không khí tại chỗ này, không khỏi có chút nhíu mày, khi thấy một nữ nhân đang vuốt ve mình, ném cho hắn một ánh mắt yêu mị, khuôn mặt tuấn tú nhịn không được ửng đỏ, quay người qua nói với người chăn nuôi bên cạnh.

Người chăn nuôi là một lão giả, từng vết thâm trên mặt cho mọi người biết hắn đã trải qua rất nhiều tuế nguyệt, đối với hào khí sa đọa trước mặt, không biết lão giả đã trải qua không biết bao nhiêu lần, nghe Lâm Dịch nói như vậy, lão giả kia chỉ nhẹ gật đầu, nhưng không có lên tiếng, hắn xem qua vô số người, tự nhiên hiểu rõ Lâm Dịch là một con chim non không trải qua sóng gió gì.

Đương nhiên, tình huống thực tế cũng là như thế, tuy rằng Lâm Dịch trải qua sóng to gió lớn, vô luận là trắc trở tại Cấm kỵ sâm lâm hay là Ma nguyên động quật, nhưng nếu nói tới du lịch tích lũy kinh nghiệm sống, chứng kiến khắp nơi tại đại lục thì hắn thúc ngựa cũng không kịp những lão giả trải qua nhiều sóng gió.

Trên thực tế, đây cũng là lần đầu tiên hắn kiến thức tràng diện sa đọa như vậy, tính cách hắn hướng nội ngại ngùng, thật sự không quen không khí tại đây.

Nữ nhân kia thấy khuôn mặt tuấn tú của Lâm Dịch ửng đỏ, nghiêng đầu sang chỗ khác, lập tức che miệng cười run hết cả hai bầu ngực no đủ, Lâm Dịch chỉ xem như không có chứng kiến.

- Vào chỗ này.

Đi một hồi, Lâm Dịch tìm một tửu quán tương đối yên tĩnh, liền nói với lão giả, lão giả tự nhiên không có gì dị nghị, hai người liền đi vào.

Vừa vào cửa, một cỗ mùi cay độc đồng thời đánh tới trước mặt Lâm Dịch, khiến hắn không khỏi khẽ nhíu mày, đưa mắt nhìn lại, trong tửu quán âm u này sớm đã không còn chỗ ngồi, thanh âm kêu gào, tiếng cười to, thanh âm tửu lệnh, tiếng chén rượu va đập tràn ngập thính giác Lâm Dịch.

Lâm Dịch không khỏi nhíu mày, vừa muốn rời khỏi thì một lão giả có chòm râu dài với vẻ mặt nhiệt tình chạy ra chào đón, hô:

- Hoan nghênh hai vị, mời vào trong, vừa vặn có một bàn trống không người ngồi.

199. Chương 286-287: Cắt Lưỡi

Theo phương hướng lão giả có chòm râu dài chỉ dẫn, Lâm Dịch liền thấy được một cái bàn nhỏ ở một nơi hẻo lánh, nguyên bản hắn phải ly khai sau khi nghĩ lại liền không đi nữa, đoán chừng địa phương khác so với nơi này cũng không khác nhau lắm, nơi hẻo lánh kia vẫn còn xem như thanh tịnh.

- Cho hai cân thịt bò chín, chút thức ăn và mấy chén cơm.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nói xong liền cùng lão giả đi đến bàn trống.

- Cần rượu không?

Lão giả có chòm râu dài cười hỏi.

Lâm Dịch nhìn nhìn lão giả bên người, lão giả ý bảo tùy tiện, sau khi suy nghĩ một chút liền nói:

- Vậy thì cho một vò.

- Tốt, hai cân thịt bò chín, một cân rượu mạnh.

Lão giả chòm râu dài đột nhiên lớn tiếng hô vào bên trong tửu quán, chợt nghe một thanh âm trả lời từ bên trong truyền ra, Lâm Dịch và lão giả liền đi đến cái bàn hẻo lánh, lúc đi qua những lữ hành giả chung quanh, Lâm Dịch vẫn nhịn không được khẽ nhíu mày, loại hoàn cảnh này, Lâm Dịch vẫn không ưa thích chút nào.

Một lát sau, một thanh niên tay chân lanh lẹ bưng đồ ăn liền tiến vào hậu đường, tuy rằng lữ hành giả không coi người giàu có vào đâu, nhưng một đám người hưởng thụ lại cực kỳ hào phóng, thôn xóm này tuy nhỏ, nhưng lữ hành giả khá nhiều, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc, quán rượu này đều lâm vào trạng thái bận rộn.

- Ăn cơm xong, tìm chỗ nghỉ ngơi thoáng một chút, chúng ta liền rời đi.

Lâm Dịch thật sự có chút không chịu được chỗ này, lại nói ra lần nữa.

Lão giả cười nhẹ, sau đó nhẹ gật đầu, hai người liền lập tức ăn uống.

Tửu lượng Lâm Dịch cũng không tệ lắm, nhưng cũng không thể nào uống rượu, rượu nơi này là rượu mạnh chân chính, áp lực tâm lý những lữ hành giả vẫn là man dại nhất, những người này đúng là loại người nhiệt huyết ưa thích rượu mạnh, tê liệt chính mình đồng thời cảm nhận được nhiệt huyết trong đó, uống một ngụm vào bụng, một cỗ nóng rực cay độc đến cực điểm lập tức theo cổ họng xuống phần bụng, khiến sắc mặt Lâm Dịch lập tức đỏ lên, tim đập tăng nhanh lên rất nhiều.

- Rượu thật mạnh.

Lâm Dịch nhịn không được nói ra, trái lại lão giả uống một ngụm vào bụng, sắc mặt lại không thay đổi một chút nào, rất hiển nhiên, lão giả sớm đã quen loại mùi cô độc này.

Chính giữa lúc ăn uống, đột nhiên một hồi náo động truyền đến bên người, chỉ nghe vài thanh âm binh binh bốp bốp nghiền nát cái bàn truyền đến, sau đó một đạo thân ảnh lập tức bay tới bên người, Lâm Dịch không khỏi nghiêng đầu xem xét, chỉ thấy một đạo thân ảnh bay thẳng đến cái bàn của hắn, tính độ cao, tăng thêm sức nặng và cường độ, nếu lần này đập phải, bọn người Lâm Dịch cũng không cần phải ăn cơm nữa rồi.

Lập tức khẽ chau mày, chợt duỗi tay phải ra, vừa vặn dán trên lưng người này, tuy rằng sức nặng và lực đạo rất mạnh, nhưng lúc này dù Lâm Dịch không phá môn cũng có cường độ lục cấp tiếp cận thất cấp chiến sĩ, lực lượng như vậy, đối với Lâm Dịch mà nói, tự nhiên không tính là gì.

Người nọ khẳng định bản thân mình phải nện vào cái bàn, đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nào biết sau lưng đột nhiên có một cỗ lực lượng cường đại nhu hòa truyền đến, rõ ràng tháo bỏ hoàn toàn lực lượng của hắn xuống, chợt cảm thấy thân thể có chút xoay tròn, chân liền đứng trên mặt đất vững vàng.

Ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một gã thiếu niên tướng mạo cực kỳ thanh tú anh mỹ ngồi bên cạnh, hắn vừa thu hồi tay phải, hiển nhiên là vừa giúp mình một phen, lập tức cảm kích nói:

- Cảm ơn.

Lâm Dịch cười nhẹ với hắn, sau đó lắc đầu, không nói gì.

- Xú tiểu tử, ngươi là ai? Sao dám xen vào việc của người khác?

Một thanh âm thô dày vang lên, Lâm Dịch không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã thân cao hơn hai mét, vẻ mặt dữ tợn, trên mặt có bộ râu quai nón, gã đại hán này vừa gầm thét phía đối diện hắn, trong mắt toát lên vẻ phẫn nộ, mà sau lưng đại hán kia, có mười mấy tên gia hỏa vẻ mặt độc ác đồng dạng đang

đứng, không ngừng kêu gào đối với Lâm Dịch, một cái bàn ở vị trí chính giữa đại đường đã sớm chia năm xẻ bảy, trên mặt đất đều là mảnh vỡ của chén bát và đồ ăn tung tóe, mà ở trước mặt đại hán, cũng có vài tên lữ hành giả đang giằng co với đối phương.

Lâm Dịch nhíu mày, đang muốn mở miệng, nhưng lữ hành giả bên người lại nổi giận trước, quay đầu quát:

- Mụ nội ngươi.

Chợt rút một thanh khoái đao sau lưng ra, sau đó vọt tới hướng đại hán.

Trên mặt đại hán cũng lộ ra biểu lộ khinh thường, thấy chính chủ tới, cũng không để ý tới Lâm Dịch vừa giúp hắn một phen, chỉ thấy động tác người nọ coi như lưu loát, thân hình nhảy lên, trực tiếp vung khoát đao chém tới đại hán, rõ ràng thẳng đến đầu đại hán kia.

Đại hán kia cũng có vài phần thực lực, thấy đao thế đối phương có phần gấp gáp, chỉ thấy trên mặt hắn lộ ra biểu lộ khinh thường, một chân hắn vượt qua, sau đó chân to mãnh liệt đạp thẳng về phía trước, một cước nhảy lên phần bụng người nọ, đao người nọ còn chưa hạ xuống, bụng bị trúng một cước, lập tức trợn tròn hai mắt, nước miếng trong miệng không tự chủ được tràn ra, sau đó, bay ngược về hướng cũ, so với lúc tới còn nhanh hơn.

Lâm Dịch lại nhìu mày lần nữa, thế tới này, chỉ sợ là phá tan cái bàn cơm của mình, lập tức vươn tay phải ra lần nữa, sức lực cường đại nhu hòa lại tháo bỏ lực lượng người kia xuống.

Cái này thật đúng là đã chọc giận đại hán kia.

- Cẩu tạp chủng, ngươi muốn chết, ta xxx con mẹ nhà ngươi?

Tuy Lâm Dịch chỉ dùng một tay, hiển nhiên coi như là hiển lộ một điểm thực lực, nhưng dù sao cũng không coi lực đạo lữ hành giả vào đâu, đại đa số lữ hành giả đều có thế lực, tuy rằng không nhất định tiêu sái thong dong tháo bỏ kình lực đối phương như Lâm Dịch, nhưng nghĩ đến cũng không phải rất khó khăn, mà tên Đại hán kia tựa hồ tự nhận thực lực không tệ, tự nhiên cũng không để loại tiểu bạch kiểm xinh đẹp như Lâm Dịch vào mắt, đối phương trợ giúp địch nhân của mình hai lần, lập tức khiến hắn phẫn nộ.

Trước kia đã từng nói qua, không nói một lời liền rút đao khai chiến, điều này tại thế giới lữ hành giả, thật sự rất bình thường.

Rất hiển nhiên, chút ít lữ hành giả chung quanh sớm đã quen với kiện sự tình xung đột này, sau khi sinh ra bạo lực, rõ ràng không ai ly khai, thậm chí còn không ngừng có người tiến vào cửa ra vào tửu quán, những người này đều uống một tí rượu mạnh, huyết dịch toàn thân sớm đã sôi trào, lúc này vừa thấy xảy ra sự kiện bạo lực, lập tức kích động dị thường, hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng kêu gào, biểu lộ như đang xem kịch vui.

Thời điểm tên đại hán nói ra ba chữ kia, Lâm Dịch vốn định cho đối phương cơ hội giải thích, nhưng khi nghe thấy câu chửi tiếp theo của gã đại hán, sắc mặt lập tức chìm xuống, trong mắt lộ ra lãnh mang, nhìn đại hán kia nói:

- Tốt nhất ngươi nên thu hồi lời vừa nói, nếu không sẽ hối hận.

Trong suy nghĩ Lâm Dịch, mẫu thân hắn vẫn luôn là thần thánh bất khả xâm phạm, cho dù là nói xấu cũng không được, từ nhỏ hắn chưa từng gặp qua mẫu thân, trong lời tự thuật của phụ thân Lâm Cường, hắn đã sớm tưởng tượng mẫu thân thành một tồn tại cực kỳ ôn nhu hiền lành, mà dựa vào bức vẽ tại chánh đường trong nhà, càng làm suy nghĩ về mẫu thân trong đầu Lâm Dịch thêm thăng hoa, rồng còn có nghịch lân, người nhà chính là nghịch lân của hắn, không ai có thể hạ nhục, dù chỉ là trong lời nói.

Bởi vì Lâm Dịch để lộ ra sát ý nên không khí chung quanh lập tức có chút ngưng tụ, nhưng những người này cũng đã uống rượu mạnh, độ phản ứng của đại nữa trì độn xa xa không bằng lúc bình thường, đại hán kia nghe vậy càng lớn tiếng cười ha ha, xem thường nói:

- Thế nào? Mẹ của ngươi còn không phải để xxx sao? Hôm nay lão tử xem ngươi có thể làm khó dễ gì được ta, ha ha.

Lời còn chưa dứt, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, chợt một tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên vang lên, mọi người còn không kịp phản ứng sự tình gì đã phát sinh, chỉ thấy thân thể Lâm Dịch đột nhiên xuất hiện trước người đại hán kia, tay phải hắn đầm đìa máu tươi, đang nắm một vật mềm mại, tiện tay ném lên mặt đất, mọi người cúi đầu xem xét, lập tức một cỗ cảm giác giống như điện giật khiến da đầu tất cả mọi người đều tê dại, cái kia chính là đầu lưỡi.

Tên đại hán kia đã sớm che miệng lăn cuồng kịch liệt trên mặt đất, chỉ biết kêu lên độc nhất một chữ "a, a", tiếng kêu thảm thiết khiến người không rét mà run, đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại, vẻ mặt tất cả mọi người đều lộ vẻ sợ hãi, nhìn lại hướng Lâm Dịch trong sân.

Những người này không phải không gặp qua máu tanh, với tư cách là lữ hành giả, đã từng bái kiến qua nhiều tràng diện huyết tinh còn nhiều hơn trước mắt, nhưng chiêu thức của Lâm Dịch lại chấn trụ bọn hắn.

Phải biết rằng, đây chính là đầu lưỡi, đầu lưỡi lại là đồ vật trơn bóng, lại ở trong miệng, nhưng Lâm Dịch rõ ràng đã thừa dịp đại hán kia đang cuồng tiếu, trong nháy mắt liền rút đầu lưỡi kia ra, phải biết rằng, cự ly giữa hắn và đại hán kia ít nhất cũng sáu bảy mét, cái này cần bao nhiêu tốc độ, cần bao nhiêu lực lượng?

Không nói những cái này, chỉ riêng thủ đoạn của Lâm Dịch cũng khiến da đầu mọi người tê dại, một nguyên nhân khác là, nếu hắn trực tiếp cắt lấy tay hoặc là chân đối phương, mọi người còn có thể hiểu được, nhưng hắn lại nhổ đầu lưỡi đối phương, tuy rằng đối với lữ hành giả mà nói, đầu lưỡi không có tác dụng như tay chân, nhưng vô luận như thế nào, cắt lưỡi một người khác, thủ đoạn này thực sự là tàn khốc.

Lúc này, sau khi Lâm Dịch xuất ra động tác, những người đang kêu gào sau lưng đại hán, sắc mặt lập tức tái nhợt, hoảng sợ nhìn Lâm dịch.

Đại hán kia cũng không phải hạng người vô danh, trên thực tế, đối với người thường xuyên xuất nhập thôn làng này, không ai biết danh tự đại hán có thể nói là như sấm bên tai này, chỉ biết là tất cả mọi người đều gọi hắn là Quy lão tam hoặc là Quy tam ca, một thân thực lực sớm đã đạt đến tứ cấp chiến sĩ, trình độ cực cao trong những lữ hành giả, đã xem như là tồn tại cường đại.

Ngoại trừ lực lượng cường đại tứ cấp chiến sĩ của bản thân hắn ra, khiến những lữ hành giả khác càng thêm kiêng kỵ với hắn chính là sau lưng hắn còn có Quy lão nhị cùng với Quy lão đại trong truyền thuyết, thực lực Quy lão nhị so với Quy lão tam mạnh hơn một cấp, đạt đến ngũ cấp chiến sĩ, trong những lữ hành giả tại đại lục mà nói, đây đã là cao thủ đứng đầu, Quy lão đại lại là nhân vật khó lường, thực lực đạt đến lục cấp chiến sĩ, đó tuyệt đối là đỉnh phong trong những lữ hành giả, ngoại trừ mấy đại hành giả thất cấp và những cao thủ bát cấp trong truyền thuyết, bên trong những lữ hành giả, Quy lão đại tuyệt đối là nhân vật cấp đỉnh phong.

Trong truyền thuyết, ba người này là huynh đệ ruột thịt, nương tựa theo thực lực tam huynh đệ, bọn hắn đã biến tất cả thôn xóm tại vùng phía nam Hành tỉnh Lý Á thành địa bàn riêng, đại bộ phận tửu quán, sòng bạc, thậm chí là những nhân viên công tác chiếu khán Ước Ba Long thay lữ hành giả tại cửa vào thôn xóm, đều là thủ hạ của bọn hắn, thực lực mạnh mẽ, trong thế giới những lữ hành giả tại toàn bộ Hành tỉnh Lý Á , xem như chỉ có Hách thị ngũ huynh đệ chiếm cứ đại bộ phận thôn xóm lữ hành giả phía bắc mới có thực lực đánh cược một lần.

Mượn uy danh này, Quy lão tam thường xuyên đi tới đi lui trong từng thôn xóm, tính cách hắn bạo ngược, động cái liền tổn thương tính mạng người khác, nhưng tại chút ít thôn xóm tại vùng hoang vu này, lại không thấy hộ thành quân sĩ, cũng không có Vũ Môn đệ tử, giết chết vài người thật sự không tính là cái gì, cũng bởi vì lý do này mà những lữ hành giả trong phạm vi phía nam Hành tỉnh Lý Á , tất cả đều sợ Quy lão tam như sợ bò cạp, sợ rắn, nhưng thường chẳng dám nói ra, không nghĩ tới, thiếu niên nhã nhặn xinh đẹp như con gái trước mặt này, vừa ra tay liền phế đi đầu lưỡi của Quy lão tam, khiến mọi người không khỏi sinh ra một tia khoái ý trong lúc sợ hãi, thần sắc sợ hãi liếc nhìn đại hán đồng lõa, sau đó lại nhìn thoáng qua đại hán đang không ngừng quay cuồng lăn lộn trên mặt đất.

Biểu lộ lão giả chăn nuôi cũng hơi đổi, hắn cũng thật không ngờ thiếu niên xinh đẹp có vẻ ngoài yếu đuối một mực biểu hiện cực kỳ ôn hòa này lại cuồng bạo như vậy, bất quá hắn cũng bái kiến không ít sóng gió, sắc mặt chỉ là hơi đổi một ít, sau đó liền khôi phục lại bình thường.

- Gọi thức ăn lại, chúng ta ăn trên đường.

Lâm Dịch khôi phục thanh âm ôn hòa nói với lão giả, lão giả tự nhiên không có gì dị nghị, liền mời lão bản đến đóng gói lại.

Một gã bồi bàn trong tửu quán, mang theo biểu lộ tái nhợt sợ hãi run rẩy đi đến trước bàn Lâm Dịch, nhè nhẹ đóng gói tốt đồ vật rồi đưa cho Lâm Dịch.

- Bao nhiêu tiền?

Lâm Dịch lấy túi tiền ra, tên lão bản kia lập tức run rẩy nói:

- Coi như là tiểu nhân mời đại nhân, không cần lấy tiền.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày, hắn tự nhiên hiểu rõ vì sao lại đối phương lại sợ hãi mình như thế, bất quá cũng không đi trấn an bọn hắn, chỉ là lấy một ít kim tệ từ trong túi tiền ra, đặt ở trên bàn, rồi mang theo lão giả ra khỏi tửu quán trong ánh mắt sợ hãi của những lữ hành giả khác.

Cửa ra vào tửu quán đã bị chặn cứng lại, ngoài cửa còn có rất nhiều người đang hướng về đây, thời điểm Lâm Dịch đi tới cửa, những lữ hành giả kia lập tức nhao nhao lui về phía sau, nhường một lối đi, bọn hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ đắc tội tên sát tinh này.

Cứ như vậy, trong ánh mắt sợ hãi của những lữ hành giả, Lâm Dịch và lão giả ly khai thôn xóm, sau khi lấy Ước Ba Long liền bay ra ngoài, lúc này không có bất kỳ người nào dám cả gan ngăn trở bọn hắn, tứ cấp chiến sĩ bị nhổ đầu lưỡi trong nháy mắt, đối với những lữ hành giả thực lực bình quân nhiều nhất tả hữu chỉ là nhị cấp mà nói, không thể nghi ngờ gì, Lâm Dịch chính là tồn tại cường đại mà bọn hắn vẫn ngưỡng mộ.

Nhưng những đồng bọn của Quy lão tam làm sao có thể để bọn hắn ly khai như vậy, tên tuổi Quy lão nhị so với Quy lão tam còn muốn âm lãnh độc ác hơn, tính cách hỉ nộ vô thường, mặc dù bản thân hắn khiến mọi người cực kỳ sợ hãi nhưng hắn rất thương yêu tam đệ, lúc này tam đệ của hắn lại tổn thương như thế, nếu để những người gây ra chuyện này ly khai, bọn hắn không dám khẳng định Quy lão không trút giận lên đầu bọn hắn.

200. Chương 288: Truy Kích.

Sau khi Quy lão nhị đang ở một sòng bạc ở thôn nhỏ này biết được Quy lão tam bị người nhổ đầu lưỡi, sắc mặt liền âm trầm xuống, tức tốc chạy tới tửu quán Quy lão tam bị tên lữ hành giả kia hạ thủ, lúc Quy lão nhị xuất hiện, tửu quán liền yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều lộ ra biểu lộ trắng bệch, một cỗ thâm trầm áp bách tràn ngập trong tửu quán.

Quy lão nhị thân cao một mét chín, tướng mạo cũng tính là cường tráng, chỉ là bên trên góc mắt trái hắn có một vết đao kéo dài đến môi, khiến mặt hắn cực kỳ dữ tợn, mũi ưng âm trầm, con ngươi trong mắt hắn lóe lên vẻ độc ác sáng bóng, hắn lạnh lùng nhìn huyết dịch không ngừng từ trong miệng tràn ra giữa những ngón tay của Quy lão tam không còn chút khí lực đang nằm trên mặt đất, bên cạnh hắn chính là cái đầu lưỡi vẫn còn ướt đẫm máu, Quy lão nhị bắt đầu chăm chú vặn hai tay.

- Không quản các ngươi dùng biện pháp gì, trong vòng ba ngày, ta muốn biết vị trí cụ thể của tên tiểu tử kia, nếu không các ngươi có thể biến mất.

Quy lão nhị với tư cách là nhị cao thủ có thực lực lớn nhất trong những lữ hành giả tại vùng phía nam hành tỉnh Lý Á, hắn nói lời như vậy, tuyệt đối có tư cách.

Tất cả mọi người không khỏi phát lạnh trong nội tâm, chợt tái nhợt nghiêm mặt lĩnh mệnh, trong lúc nhất thời, mệnh lệnh Quy lão nhị lập tức truyền khắp toàn bộ thôn xóm, những lữ hành giả vốn là thủ hạ của Quy gia tam huynh đệ đang tiêu dao trong tửu quán hoặc là sòng bạc lập tức vội vàng chạy ra, nhân số rất nhiều, gần một ngàn tên, bởi vậy có thể tưởng tượng, Quy gia tam huynh đệ có uy thế cự đại cỡ nào trong thế giới lữ hành giả.

Chỉ một thoáng sau, gần trăm đầu Ước Ba Long đỗ bên ngoài thôn xóm lập tức bay lên trời, truy kích về hướng Lâm Dịch ly khai trước kia.

- Nhị gia, vậy còn bọn họ, làm sao bây giờ?

Trong tửu quán, còn lại vài chục lữ hành giả theo Quy lão nhị tới lúc trước, trong đó có một gã nhỏ giọng hỏi Quy lão nhị, ánh mắt Quy lão nhị liền quăng về phía nhưng lữ hành giả mâu thuẫn với Quy lão tam trước kia, lập tức sáu bảy lữ hành giả kia đều lộ vẻ hoảng sợ.

- Giết.

Miệng Quy lão nhị lạnh lùng thốt ra một câu.

Chỉ một thoáng sau, trong tửu quán truyền đến từng đợt tiếng đánh nhau, bất quá, chỉ một lát sau, hết thảy đều yên tĩnh trở lại.

Những đồng bạn của lữ hành giả kia, toàn bộ đều ngã xuống trong vũng máu, tuy rằng bọn hắn cũng có thực lực nhất định, nhưng đối mặt với địch thủ có số lượng gấp mấy lần, hiển nhiên thực lực bọn hắn vẫn là không đủ, rốt cục cũng chỉ đành nuốt hận dưới loạn đao đối phương.

Trên mặt Quy lão nhị không có chút biểu lộ nào, nguyên một mảnh lạnh như băng, giống như trận giết chóc trước mặt hắn chẳng qua chỉ là giết mấy con kiến, không đáng để chú ý, trong tửu quán sớm đã là huyết nhuộm cả phòng, huyết dịch ấm áp chảy ra từ những hi thể trên mặt đất, sắc mặt lão bản tửu quán tái nhợt, co đầu rút cổ lại trong quầy, hai mắt lộ vẻ sợ hãi, lúc còn trẻ hắn cũng là lữ hành giả, nhưng lúc này hắn đã già, Quy lão nhị lãnh huyết như vậy, khiến hắn không khỏi run rẩy một hồi trong lòng, người càng già, lá gan càng nhỏ, ý tứ đại khái là như vậy, nhiệt huyết lúc tuổi còn trẻ sớm đã loãng dần qua năm tháng, thời gian dần qua đã biến mất.

Quy lão nhị lạnh lùng quét mắt liếc nhìn, cho người vác Quy lão tam lên lưng, sau đó đi sau hắn tới cửa thôn.

Thấy Quy lão nhị tới, một người ở cửa thôn lập tức chạy nhanh ra ngoài, không lâu sau, mặt đất run lên nhè nhẹ, ba người dẫn đến ba đầu Ước Ba Long.

- Nhị gia.

Một người trong đó khiêm tốn cúi đầu kêu.

Quy lão nhị lạnh lẽo liếc nhìn người này, không để ý đến, chợt lên Ước Ba Long, mười mấy tên lữ hành giả phía sau hắn cũng lên theo, Ước Ba Long hơi xoay quanh, lập tức bay đi về hướng Lâm Dịch ly khai, bất quá chỉ hơn mười phút đồng hồ ngắn ngủi, thôn xóm mới vừa rồi còn náo nhiệt phi thường, giờ đã chỉ còn lại một ít lữ hành giả hành động một mình hoặc là tiểu đội lữ hành giả rồi, bọn hắn đều nhìn cửa thôn, trong miệng thảo luận về tên thanh niên có vẻ ngoài yếu ớt vừa xảy ra xung đột với Quy gia tam huynh đệ kia.

Trên lưng Ước Ba Long, Lâm Dịch và lão giả ăn thịt bò được đóng gói ở trong quán kia, sự tình vừa rồi phát sinh tại thôn xóm kia, Lâm Dịch sớm đã bỏ lại sau đầu, hiện tại, đối với Lâm Dịch mà nói, những lữ hành giả kia, hiển nhiên không xứng để hắn ghi nhớ.

- Hiện giờ đến Thạch Nguyên thành phố còn mất bao lâu thời gian?

Lâm Dịch quay đầu hỏi, bởi vì mấy lần trước luôn cưỡi Hắc Vân Điểu, hơn nữa lần này vì theo đường vòng qua thành Bách Nhạn, cho nên hắn cũng không rõ ràng tuyến đường trước mắt.

Lão giả ngẫm nghĩ, sau đó nói:

- Đại khái còn phải đi qua năm thành thị lớn mới có thể đến, tính cả thời gian nghỉ ngơi, có lẽ ba đến bốn tháng là đủ.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức nhíu mày, lúc trước hắn cưỡi Hắc Vân Điểu từ thành Thạch Nguyên đến thành Hi á, cũng không quá đáng chỉ mấy mười ngày nửa tháng, không nghĩ tới cưỡi Ước Ba Long lại cần thời gian lâu như vậy, đoạn khoảng cách từ thành Hi á đến thành Bách Nhạn này, hết thảy cũng cần thời gian năm tháng, phải biết rằng, trước đó, bọn hắn đã ra đi được một tháng.

- Đại nhân, sau lưng có người.

Lão giả đột nhiên mở miệng nói, khiến Lâm Dịch đang trầm tư không khỏi nhìn lại, hảo gia hỏa, rậm rạp chằng chịt, phô thiên cái địa, ít nhất có trăm đầu Ước Ba Long đang tiến về hướng này, thân thể Ước Ba

Long cực lớn, mặc dù chỉ có hơn mười đầu đồng thời phi hành, nhưng cũng cho người khác cảm giác dày đặc, mà lúc này, rõ ràng có gần trăm đầu Ước Ba Long đang bay tới hướng này, dày đặc rậm rạp như châu chấu.

Lâm Dịch hơi sững sờ, chợt nghi ngờ nói:

- Không biết những người này làm cái gì.

Tuy rằng trên đường cũng thường xuyên gặp Ước Ba Long, nhưng quy mô nhất cũng chỉ là những tiểu thương thương đội, thương đội lớn hơn một chút, cũng không quá đáng chỉ hơn mười đầu Ước Ba Long, mà loại Ước Ba Long quy mô lớn như thế này, Lâm Dịch chỉ mới gặp qua một lần lúc đi tới học viện Tông Phạm lần trước, chính là phong tỏa khu vực, bất quá, bây giờ Lâm Dịch không rõ ràng thế lực kia ở phương diện nào đấy.

Mà lúc này, Lâm Dịch căn bản không nghĩ tới nhiều Ước Ba Long như vậy sau lưng chính là vì hắn mà đến, lập tức tự nhiên nghi hoặc.

Những sắc mặt lão giả lại khẽ biến, thường xuyên hành tẩu trên đại lục, hắn lập tức suy đoán, mục đích của đối phương nhất định là vì vị đại nhân trẻ tuổi trước mặt, người có chút kinh nghiệm có thể đoán ra, đồng thời hành động Ước Ba Long quy mô lớn như thế này là cực kỳ hiếm thấy, chỉ xuất hiện dưới những tình huống cực kỳ đặc thù, mà lữ hành giả vừa rồi bị Lâm Dịch nhổ đầu lưỡi tại thôn xóm nhỏ kia rõ ràng là một nhân vật kiêu ngạo, ngay sau đó lại có một bầy Ước Ba Long nhiều như vậy xuất hiện sau lưng, nếu như là trùng hợp, như vậy cũng không khỏi quá xảo hợp rồi.

Lão giả lập tức nói:

- Đại nhân, cẩn thận một chút, mục tiêu của bọn hắn hẳn là ngài.

201. Chương 289-290: Rời Đi.

Lâm Dịch không khỏi sững sờ, nghi hoặc nhìn lão giả, nói:

- Ta?

Lão giả nghiêm mặt nhẹ gật đầu.

- Lữ hành giả mới vừa rồi bị ngài nhổ đầu lưỡi hẳn là một lữ hành giả có thế lực, chúng ta vừa ly khai thôn xóm, những Ước Ba Long này liền xuất hiện, nếu như là trùng hợp, cũng không khỏi quá xảo hợp rồi.

Lâm Dịch nghe lão giả nhắc đến đại hán vừa rồi kia, sắc mặt lập tức phát lạnh, lại liên tưởng đến hơn trăm đầu Ước Ba Long ở bên ngoài thôn xóm vừa rồi, lập tức cũng tin tưởng suy đoán đại khái của lão giả, liền hướng ánh mắt nhìn lại Ước Ba Long sau lưng, lạnh giọng nói:

- Tốt nhất là tìm chỗ đất bằng hạ xuống.

Lão giả nghe vậy lập tức ngẩn người, vội vàng nói:

- Đối phương có hơn trăm đầu Ước Ba Long, nhân số ít nhân cũng ngàn người, nếu hiện giờ chúng ta hạ xuống, chỉ sợ..

Lâm Dịch lạnh lùng nhìn Ước Ba Long phía sau, lạnh nhạt nói:

- Xuống dưới, những người này không nhất định là hướng về phía chúng ta, còn nếu là như vậy, giao cho ta xử lý là được rồi.

- Cái này..

Lão giả do dự trong chốc lát, nhưng thấy Lâm Dịch không hốt hoảng chút nào, thậm chí con ngươi còn lộ ra tí ti hàn ý, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo Lâm Dịch, lập tức thăm dò chung quanh, một mảnh rừng nhỏ cách đó không xa xuất hiện trong mắt lão giả, cắn răng một cái, có chút giật giật dây cương trong tay, Ước Ba Long kia gầm nhẹ một tiếng, lập tức hạ xuống mặt đất kia.

- Hắn hạ xuống.

Trên lưng một trong mấy trăm đầu Ước Ba Long, một gã lữ hành giả lập tức cao giọng hô lên, những người điều khiển Ước Ba Long khác vỗ vỗ cái cổ Ước Ba Long, vô cùng có tiết tấu, chợt nghe một hồi tiếng kêu Ước Ba Long trầm thấp vang lên, một lát sau, hơn một trăm đầu Ước Ba Long trên không trung đều kêu lên.

Sắc mặt lão giả lập tức tái nhợt, quả nhiên, mục tiêu của đối phương chính là đại nhân, lập tức mở miệng nói:

- Đại nhân, mục tiêu của bọn hắn chính là ngài, tiếng kêu to vừa rồi, là truyền lệnh cùng đáp xuống, không bằng chúng ta mau bỏ chạy.

Lúc này, xác định được tình huống, lão giả lập tức cấp thiết nói, dù sao thì đội ngũ khổng lồ hơn ngàn người của đối phương, mỗi người tùy tiện nhổ một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết chính mình và đại nhân.

Thế nhưng Lâm Dịch chỉ nhàn nhạt liếc nhìn lại sau lưng, nói:

- Không có chuyện gì đâu, hết thảy đã có ta xử lý.

Lão giả kia nhìn thấy biểu lộ lạnh nhạt của Lâm Dịch, trong nội tâm liền vội vàng. . . Cuối cùng vẫn cắn răng nói:

- Đại nhân, ta. . . Thực xin lỗi. . .

Lâm Dịch lập tức minh ý tứ của bạch lão giả. . . Nghĩ đến cũng đúng, phía mình mặc dù có hai ngươi, nhưng trên thực tế chỉ có một người có chiến lực. . . Mặc dù thuê lão giả, nhưng lão giả cũng không cần phải theo mình đối mặc với chuyện này, theo lão giả xem ra, đây là chuyện hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, sau đó nói:

- Vậy chậm tốc độ lại một chút, độ cao cũng hơi hạ thấp một chút.

- Ân?

Lão giả hoàn toàn không rõ ý tứ của Lâm Dịch, phải biết rằng bây giờ là lúc nguy cấp. . . Lẽ ra phải nên bay cao hơn, nhanh hơn, sau đó nghĩ biện pháp vứt bỏ bọn chứ? Sao lại.. . .

Bất quá lần này lão giả lại không làm trái ý Lâm Dịch, dù sao trên không trung, mặc dù đối phương muốn công kích mình cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lập tức điều khiển tốc độ cũng chậm lại, bởi vì vừa rồi lúc Ước Ba Long lao xuống, cách mặt đất chỉ chừng vài chục mét, lập tức liền bảo trì khoảng cách như vậy, bay về phía trước.

Những Ước Ba Long kia cũng không khỏi vọt xuống từ không trung, cuối cùng cũng bảo trì độ cao không khác biệt lắm với Ước Ba Long của Lâm Dịch, tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều. Vốn khoảng cách ở giữa hơn ngàn mét, thời gian dần qua biến thành vài trăm mét, bọn hắn thậm chí có thể thấy rõ lão giả và Lâm Dịch.

- Bọn hắn giảm tốc độ rồi! Không biết muốn làm gì! Mọi người cũng chậm dần tốc độ đi!

Một gã lữ hành giả ở sau lưng lập tức hô lên, những Ước Ba Long kia lại lần nữa phát ra một hồi kêu to, tốc độ của những người này, lập tức cũng chậm lại, bảo trì tốc độ giống với Ước Ba Long của Lâm Dịch, lúc đi vào khối đất trống kia, khoảng cách giữa cả hai lại chỉ còn vài trăm mét.

- Tốt rồi, tăng tốc đi.

Lâm Dịch đột nhiên mở miệng, lão giả đã sớm đợi không được nữa nghe vậy lập tức run dây cương, tốc độ của Ước Ba Long bỗng nhiên tăng lên! Nhưng lão giả một lòng tăng tốc, căn bản không chú ý tới Lâm Dịch phía sau hắn sau khi nói hết câu kia, cũng đã nhảy xuống từ trên lưng Ước Ba Long, đúng là khối đất trống kia.

- Người nọ rơi đi xuống! Lão đầu đang bỏ chạy!

Một phương lữ hành giả lập tức có người hô!

- Quy nhị gia tìm chính là người nọ, không cần đi quản lão đầu, hạ cánh xuống đi!

Lại một gã lữ hành giả hô.

Lập tức, Ước Ba Long mấy trăm đầu Ước Ba Long hướng mặt đất chậm rãi hạ cánh xuống mặt đất. . . Lâm Dịch cố ý tìm một khối đất trống, đủ để trăm đầu Ước Ba Long hạ cánh xuống đất trống.

Tràng cảnh hơn trăm đầu Ước Ba Long đáp xuống cũng phi thường đồ sộ. . . Những thân ảnh cực lớn kia, từ không trung chậm rãi hạ xuống xong, thật có thể nói là phô thiên cái địa, toàn bộ bầu trời đều bị bóng đen cực lớn bao phủ.

Nhưng Lâm Dịch đã đứng trên trận lại vẫn ngạo nghễ đứng thẳng như cũ, khẽ ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn Ước Ba Long trên không trung. . . Không biết chuyện gì xảy ra, hắn tuy rằng chỉ ngẩng đầu nhìn lên, nhưng tất cả những người nhìn thấy ánh mắt hắn đều không tự chủ được run lên. . . Hàn ý cùng vẻ lạnh lùng trong ánh mắt kia, tràn ngập một cổ ngạo nghễ.

- Lập tức thông báo cho nhị gia!

Một gã lữ hành giả lập tức lớn tiếng hô.

Lữ hành giả kia nói xong, lập tức chợt nghe đến một hồi tiếng kêu to của Ước Ba Long vang lên, mà cùng lúc đó, Ước Ba Long ở phía trước nhất, đã chậm rãi rơi trên mặt đất.

Mà Lâm Dịch cứ lặng yên đứng nguyên tại chỗ như vậy, lạnh nhạt nhìn Ước Ba Long rơi xuống đất.

Vừa rơi xuống đất, trên thân những Ước Ba Long kia lập tức liên nhảy xuống vô số bóng người! Độ cao của Ước Ba Long hơn 20m, những lữ hành giả này chung quy vẫn có chút bổn sự, tuy rằng khá cao, nhưng ở độ cao 20m này vẫn không làm khó được bọn hắn, bất quá sau một lát, những người rơi xuống toàn bộ đã vây quanh Lâm Dịch vào chính giữa. Mà trên không trung, vẫn còn xoay quanh ước chừng mười đầu Ước Ba Long, tiếng kêu to không ngừng truyền ra từ trong miệng mấy đầu Ước Ba Long này.

- Nhị gia, bọn hắn hình như đã tìm được tiểu tử kia rồi.

Trên không trung cách đó mấy ngàn thước, đón gió truyền đến một hồi kêu to của Ước Ba Long, một người bên người Quy lão nhị nghiêng tai lắng nghe một hồi, chợt quay đầu báo cáo hơn Quy lão nhị.

Quy lão nhị nhẹ ân một tiếng, ánh mắt lạnh như băng quét mắt liếc Quy lão tam ở một bên đã hoàn toàn hôn mê:

- Đi qua.

- Vâng.

Người nọ lập tức lĩnh mệnh, nhẹ rung dây cương, tốc độ của Ước Ba Long lập tức nhanh hơn, phát ra tiếng xé gió.

Trên đất trống, lúc này lại lộ ra có chút yên tĩnh. . . Ngoại trừ tiếng Ước Ba Long xoay quanh trên không trung vẫy lấy cánh bằng thịt ra, liền không còn tiếng nào nữa.

Trên mặt đất, Lâm Dịch bị ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh cực kỳ chặt chẽ, thần sắc của tất cả mọi người có vài phần khẩn trương nhìn Lâm Dịch. Đám lữ hành giả vừa rồi ngoài miệng còn lớn tiếng hô hoán không buông tha, lúc này lại không ai dám can đảm đơn giản nói chuyện, tràng diện lộ ra có chút quái dị.

Lâm Dịch không nói gì, bởi vì hắn đang đợi đối phương nói chuyện, mà lữ hành giả không nói gì. . . Là vì người có thể nói chuyện của bọn hắn còn chưa tới, trong lúc nhất thời, song phương cứ như vậy giằng co.

Bất quá sau nửa ngày, từ chỗ Lâm Dịch đứng vừa vặn thấy được từ không trung bay tới ba đầu Ước Ba Long, sau một hồi chuyển mình, mấy chục đầu Ước Ba Long quanh quẩn trên không trung lập tức dạt qua hai bên, sau một lát, dĩ nhiên đi tới đỉnh đầu Lâm Dịch.

Mà trong quá trình này, Lâm Dịch quan sát biểu lộ trên mặt những lữ hành giả kia hơi thay đổi, sau khi hơi chút suy tư liền đại khái đoán ra là người dẫn đầu của bọn hắn đã đến, lập tức sắc mặt không thay đổi, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía không trung.

Ba đầu Ước Ba Long kia trực tiếp từ không trung đáp xuống đất bằng, Lâm Dịch thấy rõ ràng từ trên lưng ba đầu Ước Ba Long kia nhảy xuống hơn mười đạo nhân ảnh, chợt đám lữ hành giả trước người hắn sau

khi bạo động một hồi liền nhường ra một lối đi, một lát, hơn mười đạo thân ảnh kia chậm rãi từ bên ngoài đi đến.

Lâm Dịch liếc mắt liền thấy được Quy lão nhị được mọi người vây quanh, vẻ mặt lạnh như băng, khuôn mặt dữ tợn.

Quy lão nhị đến phía trước nhất đám lữ hành giả, đồng thời khi Lâm Dịch đánh giá hắn, hắn cũng đang đánh giá Lâm Dịch. Sau một lát, mới lạnh lùng mở miệng nói:

- Chính là ngươi ra tay hung ác với huynh đệ ta sao?

Lâm Dịch lạnh lùng nhìn hắn một cái, chợt nói:

- Ra tay độc ác? Coi như thế đi, bất quá ngươi mang nhiều người như vậy tới, là muốn báo thù cho huynh đệ ngươi sao? Nếu như thế, ta khuyên ngươi tốt nhất vẫn nên thôi đi.

Lâm Dịch lập tức khiến trên mặt Quy lão nhị vốn đã âm trầm lại càng thêm âm trầm, lạnh lùng nhìn Lâm Dịch nói:

- Ngươi rất cuồng, người cuồng bình thường đều không sống được bao lâu cả.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Nếu như muốn động thủ, thì nhanh nhanh một chút đi.

Lâm Dịch nhiều lần mở miệng chống đối đã khiến Quy lão nhị gần đây tự cho mình rất cao ngạo không khỏi tức giận trong lòng, lông mày chúi xuống, Quy lão nhị lạnh lùng nói:

- Giết.

Chỉ nghe một chữ giết của Quy lão nhị rơi xuống, chung quanh lập tức lập loè lên vô số quang mang màu đỏ, màu cam cùng với số ít màu vàng! Đúng là quang mang của Phá Môn, Hưu, Sinh, Thương ba chữ to, liên tiếp, những lữ hành giả này tuy rằng đều có chút thực lực, nhưng thật sự rất yếu, ngay cả ngoài tứ cấp cũng rất ít! Trong một ngàn tên, rõ ràng chỉ có một hai người là tứ cấp Chiến Sĩ.

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi nhất định phải chết. . .

Chung quanh, lập tức truyền đến một hồi tiếng cười gian, chợt, một gã lữ hành giả hô to một tiếng, lập tức các lữ hành giả bao quanh Lâm Dịch lập tức chen chúc về phía Lâm Dịch.

Sắc mặt Lâm Dịch không thay đổi, vẫn lặng im đứng nguyên đấy, nhưng mà, trong nháy mắt khi lữ hành giả đầu tiêng vung đấm về phía hắn. . . Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt! Thân hình của Lâm Dịch lập tức biến mất ngay tại chỗ!

- Biến, biến mất? !

Tất cả lữ hành giả đều ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn! Thậm chí kể cả lữ hành giả sau lưng Quy lão nhị cũng không khỏi nhíu mày một cái! Nhiều ánh mắt như vậy, lại không có một người nhìn thấy động tác của Lâm Dịch!

Lâm Dịch mặc dù không Phá Môn cũng có cường độ lục cấp Chiến Sĩ tiếp cận thất cấp Chiến Sĩ, đối với những người nhiều nhất chỉ là tứ cấp Chiến Sĩ này mà nói, vẫn cường đại hơn quá nhiều. Cái này khiến Lâm Dịch cảm giác thật sự không cần thiết phải lãng phí thời gian với bọn họ. đạo lý bắt giặc trước bắt vua hắn vẫn rõ, cho nên. . .

- Aaaa!

Một tiếng kêu đau đớn lập tức vang lên! Vào hoàn cảnh xem như tương đối yên tĩnh lúc này, lại lộ ra càng chói tai! Chúng lữ hành giả không khỏi quay đầu lại. . . Chỉ thấy không biết lúc nào, thân hình Lâm Dịch đã xuất hiện sau lưng Quy lão nhị. Lúc này hai mắt Quy lão nhị trừng trừng, như nhìn thấy chuyện gì không thể tưởng tượng nổi vậy, chợt, thân thể của hắn dần mềm nhũn té xuống.

Tất cả lữ hành giả đều sợ ngây người! Sững sờ nhìn Lâm Dịch mà quên phản ứng.

Sự cường đại của Quy lão nhị bọn họ cực kỳ rõ, nhưng lúc này Quy lão nhị trong mắt bọn họ cường đại là thế, rõ ràng ngay cả một chiêu của đối phương cũng không tiếp được. . . Vậy đối phương mạnh đến trình độ nào?

Lâm Dịch lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhàn nhạt quét mắt liếc mọi người, chợt mở miệng:

-Cút.

Trong thế giới của lữ hành giả, chính là thế giới cường giả vi Vương thuần túy! Cái gọi là mặt mũi, cái gọi là khí tiết. . . Theo những lữ hành giả này thấy, thật sự là thứ chỉ có kẻ ngu dốt mới kiêng trì. Lúc này, Lâm Dịch dùng sức một mình đối mặt số địch nhân gấp nghìn lần mình, thực lực bày ra đã khiến những lữ hành giả này kinh hãi vạn phần rồi! Lấy lực lượng một chiêu chế phục ngũ cấp cường giả của hắn đến xem. . . Bằng vào một mình hắn, muốn lưu lại tất cả mọi người ở đây, thật sự là một chuyện quá mức đơn giản.

Nghe Lâm Dịch phun ra chữ "cút", những lữ hành giả này lập tức tứ tán mà đi!

Lâm Dịch cũng không để ý tới những lữ hành giả tứ tán kia nữa, mà bay thẳng đến một đầu Ước Ba Long ở gần đó.

Lữ hành giả trên người Ước Ba Long thấy Lâm Dịch đi qua, lập tức sắc mặt trắng bệch! Cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, tay nắm lấy Ước Ba Long lập tức run lên, muốn bay đi! Chỉ thấy thân hình Lâm Dịch mơ hồ một cái, liền biến mất tại chỗ, chợt, xuất hiện sau lưng tên lữ hành giả kia.

Cảm nhận được hàn khí truyền đến sau lưng, cổ lữ hành giả kia lập tức cứng ngắt, chậm rãi quay đầu lại, khi thấy biểu lộ lạnh lùng của Lâm Dịch, sắc mặt lập tức tái nhợt một mảnh.

- Xuống dưới.

Lâm Dịch nhàn nhạt mở miệng.

Lữ hành giả kia cũng chẳng quan tâm đến chuyện Ước Ba Long đã cất cánh, cũng chẳng quan tâm đến cách mặt đất đã chừng 30~40m rồi. . . Trực tiếp bước nhanh vài bước, nhảy xuống từ trên lưng Ước Ba Long, truyền đến một hồi tiếng kêu thảm thiết.

Lâm Dịch quay đầu lại nhìn đám lữ hành giả vô cùng bối rối, lập tức không hề để ý tới nữa, trực tiếp giữ chặt dây cương, nhẹ nhàng run lên, tốc độ của Ước Ba Long lập tức được đề thăng, bất quá chỉ trong chốc lát, liền biến mất ở phía chân trời.

Không ăn qua thịt heo nhưng vẫn thấy qua heo chạy, tuy rằng Lâm Dịch chưa từng học tập qua khống chế Ước Ba Long nhưng hắn cũng đã cưỡi qua rất nhiều lần, nếu chỉ đơn thuần là cất cánh và đáp xuống thì cũng không thể nào cản trở hắn được.

Chuyện xảy ra trong thôn lữ hành giả, đối với Lâm Dịch thật sự không tính là gì cả, thậm chí ngay cả tư cách để hắn nhớ cũng không có. Cứ như vậy ban đêm bay đi, trong đêm tùy tiện tìm một chỗ đất trống để nghỉ ngơi, bất tri bất giác, đã qua ba bốn tháng.

202. Chương 291: Đến Thạch Nguyên.

Đương nhiên, vô luận nói như thế nào, tu hành luôn không thể buông lỏng được, nói là nghỉ ngơi, kỳ thật chỉ để Ước Ba Long nghỉ ngơi một chút mà thôi, còn đối với Lâm Dịch mà nói, thời gian nghỉ ngơi, lại là thời gian hắn tu hành, lời của Lâm Cường hắn vẫn nhớ rõ. . . Thánh Cấp, sau khi hắn đạt tới Thánh Cấp, nghi hoặc trong lòng liền có thể giải khai. Lâm Dịch ẩn ẩn có một loại cảm giác. . . Tựa hồ sau lưng bí mật này, cất giấu một đáp án khiến hắn kinh hãi, nhưng cụ thể đáp án là gì. . . Chỉ có chờ sau khi hắn đạt tới Thánh Cấp, lại tìm Lâm Cường thôi.

Túi Trầm Sa nặng 4 ngàn cần lại đặt ở học viện Ngũ Hành dù sao lấy thực lực trước mắt của Lâm Dịch mà nói, sức nặng bốn ngàn cân cũng không phải là phụ tải nhỏ, tùy thân mang theo chung quy vẫn có chút không tiện, cho nên trên đường tu hành này, phương pháp tu hành cực hạn lại không thể sử dụng được, bất quá Lâm Dịch vẫn kiên trì phương pháp ba vạn mỗi ngày .

Một vạn cái chồng cây chuối áp chỉ, một vạn cái nằm ngửa ngồi dậy, một vạn ngồi xổm đứng dậy. . . Đương nhiên, lấy cường độ thân thể trước mắt của Lâm Dịch, ba lần một vạn này đã không thể nổi lên tác dụng tăng cường nữa, nhiều nhất chỉ bảo trì cường độ thân thể của hắn mà thôi.

Mà ngoại trừ cường độ thân thể, phá môn bát môn Lâm Dịch cũng cần quen thuộc thêm. . . Sự thật Lâm Dịch hiện giờ đang nghiên cứu phương pháp không sử dụng Phá Môn Ấn Ký mà vẫn có thể Phá Môn. . . Hắn từng có hai lần vô tình phá môn dưới tình huống không sử dụng Phá Môn Ấn Ký, cái này khiến hắn loáng thoáng nắm chắc được một điểm. . . Tựa hồ, mấu chốt trong đó ở ngay tại tâm tình mình, nhưng mà, làm sao để khống chế tâm tình mình? Cảm xúc chấn động thế nào có thể sinh ra hiệu quả Phá Môn? Những cái này vẫn còn đang trong quá trình thăm dò.

Về phần nói dẫn động Thiên địa năng lượng rèn luyện bản thân, tiến tới một lần hành động đạt tới Thánh Cấp, vẫn còn một đoạn chênh lệch. Cái này gấp cũng không được, chỉ có thể dựa vào tu hành không ngừng cùng với ngộ tính gộp lại mới được.

Mà phương diện dị năng Lâm Dịch cũng không buông lỏng, hôm nay thứ hắn tương đối quen thuộc chính là công kích lĩnh vực, nhưng trừ công kích lĩnh vực ra, cái loại hình công kích bình thường của dị năng, Lâm Dịch vẫn không hề dùng. Trước kia đã từng nói qua, công kích kiểu dị năng thông thường, ngoại không ngừng tu hành, tiến tới khiến tinh thần lực nhớ kỹ phương thức vận hành của nguyên tố ra, liền không có phương pháp mưu lợi nào khác nữa.

Mồ hôi to như hạt đậu nhỏ lên mặt đất, Lâm Dịch cả người hoàn toàn chồng cây chuối, mu tay trái ở sau lưng, tay phải lại chỉ dựa vào ngón tay giữa chống lên mặt đất! Sau khi hoàn thành xong 10.000 cái chồng cây chuối áp chỉ, Lâm Dịch lại không lập tức đứng thẳng thân thể, ngược lại nhắm mắt lại im im lặng lặng dừng lại.

Chồng cây chuối áp chỉ là phương pháp hắn chuyên môn nghĩ ra dùng để tu hành Tiễn Chỉ. Thời gian phát động của Tiễn Chỉ có chút quá lâu. . . Hơn nữa sau mỗi lần sử dụng Tiễn Chỉ, ngón tay của hắn luôn luôn một loại cơ hồ có một loại cảm giác bành trướng bạo tạc nổ tung, cực kỳ đau đớn. Hắn liền nghĩ phương pháp chuyên môn dùng để tu hành cường độ ngón giữa này.

Bất quá nói đến cũng rất ít tác dụng, sau khi trải qua mấy tháng tu hành, hôm nay thời gian phát động Tiễn Chỉ của hắn đã được rút ngắn đi nhiều, cơ hồ trong vài giây có thể phát động một lần. . . Bất quá muốn phát động Tiễn Chỉ có cường độ đâm thủng đầu lâu Tử Lôi Hổ, vẫn phải cần tụ tập lực lượng trong chốc lát. . . Đây cũng là chuyện không có cách nào, dù sao hắn hiện giờ còn không đạt đến Thánh Cấp, chỉ có sau khi đạt tới Thánh Cấp, bởi vì thân thể đã hoàn toàn nối thành một mảnh với năng lượng Thiên địa nên thời gian tụ lực mới có thể giảm bớt trên diện rộng

Chỉ nghe, vài tiếng rất nhỏ vang lên, phiến đá Lâm Dịch chỉ lên rõ ràng bởi vì khó có thể thừa nhận lực lượng cường đại mà rạn nứt ra, sau một lát, cánh tay Lâm Dịch hơi gấp, thân thể lập tức bắn lên, sau đó hai chân rơi trên mặt đất, đứng thẳng lên.

Bởi vì chồng cây chuối thời gian dài, trên mặt Lâm Dịch ửng hồng một mảnh, thật lâu sau mới dần tán đi, mà ngón giữa tay phải của hắn đã có một cổ cảm giác bành trướng cực kỳ bão hòa.

Ánh mắt Lâm Dịch ngưng lại, chợt ngón trỏ tay phải và ngón giữa có chỉ về phía trước, chỉ thấy một vòng lam mang hiện ra trên đầu ngón tay hắn, chợt vèo một tiếng vang nhỏ, lập tức hướng bắn về phía rừng rậm trước mặt, chỉ nghe soạt soạt soạt mấy tiếng. . . Mấy chục cây đại thụ lập tức bị Tiễn Chỉ xuyên thấu!

Lâm Dịch nhẹ nhàng nắm chặt lại tay phải, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

- Tiễn Chỉ hiện giờ so với trước kia cường đại hơn gấp ba bốn lần a, không biết Tiễn Chỉ sau khi phá vỡ bát môn, lực phá hoại và tốc độ có thể đạt tới trình độ nào đâu?

Lâm Dịch nhìn tay phải của mình, mặt mỉm cười.

Bất quá hắn ngược lại cũng không tính toán bây giờ thử một chút, sau khi nắm tay lại, liền bay thẳng đến trong rừng cây, sau một lát, chỉ thấy hắn vác theo thi thể một ma thú giống hình sói đi ra, chỉ thấy trên trán ma thú hình Sói kia, có một cái lỗ nho nhỏ, huyết dịch màu xanh da trời từ đó không ngừng chảy ra, đúng là uy lực một ngón tay vừa rồi của Lâm Dịch!

- Tối nay liền ăn nó đi.

Lâm Dịch thầm nghĩ, chợt bắt đầu bận rộn.

Chừng hai ba ngày sau, trước mặt Lâm Dịch rốt cục cũng đã xuất hiện tràng cảnh tương đối quen thuộc!

- Cuối cùng đã tới.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra dáng tươi cười, ánh mắt nhìn lại nơi phía dưới mấy ngàn thước.

Một tòa tường thành cao lớn, chỗ cửa thành, ba chữ Thành Thạch Nguyên như rồng bay phượng múa khắc sâu vào tầm mắt Lâm Dịch! Chỉ thấy cửa thành dòng người như thủy triều, phi thường náo nhiệt.

Khoảng đất trống trước cửa thành, đã sớm có mấy trăm đầu Ước Ba Long đáp xuống chi chít như sao trên trời, Lâm Dịch nhẹ nhàng kéo dây cương, Ước Ba Long lập tức kêu lên một tiếng, giảm dần tốc độ lao xuống dưới. . . Trải qua thời gian hơn ba bốn tháng này, Lâm Dịch đã sớm nắm rõ ràng làm sao để khống chế Ước Ba Long. Ít nhất. . . Lúc muốn đáp xuống, sẽ không gia tốc lên giống như lần đầu nữa. . .

Nhảy xuống Ước Ba Long, Lâm Dịch liền bay thẳng đến cửa thành, bước vào bên trong, đầu Ước Ba Long này vốn đoạt được trong tay lữ hành giả, Lâm Dịch cũng không tính toán sắp xếp nó làm gì, cứ như vậy đặt nó ở ngoài cửa thành liền rời đi.

Thành Thạch Nguyên thật lớn, dù so với thành Bách Nhạn cũng không chênh lệch bao nhiêu, đường đi bốn phương thông suốt, hai bên dòng người như thủy triều, quả nhiên vô cùng náo nhiệt, vô cùng phồn hoa.

Lâm Dịch hành tẩu trong đám người trên đường, khó được có nhàn hạ thoải mái hiếu kỳ đánh giá chung quanh. Hai bên đường đi khắp nơi đều là tiểu thương mua bán đang mua lấy đủ loại hàng hóa.

Cứ như vậy ước chừng một canh giờ, rẽ vào một chỗ quẹo, trước mặt rốt cục xuất hiện quảng trường trung tâm, mà Vũ Môn, nằm ở bên cạnh đó.

203. Chương 292-293: Thiên Sát.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch nhìn thấy đại môn Vũ Môn của thành Thạch Nguyên! So sánh qua, Vũ Môn của thành Hi Á liền thật sự có chút gặp dân chơi thứ thiệt, ở hai bên đại môn to lớn, hai đầu sư tử làm bằng đá mạnh mẽ trợn mắt ngang thiên, tựa hồ đang gào thét, một cổ khí tức nghiêm túc và trang trọng lập tức ập vào mặt!

Đại môn Vũ Môn rộng mở, thỉnh thoảng có người ra vào, mà tất cả người bên trong đều mặc trang phục kiểu tu hành. . . Với tư cách là nơi vũ lực cao nhất của thành thị, không thể nghi ngờ đây là nơi võ phong nồng hậu dày đặc nhất.

Sau khi nhìn một hồi, Lâm Dịch liền cất bước vào trong.

Xuyên qua một lối đi nhỏ dài lớn, đẩy ra đại môn trong lối đi nhỏ, lập tức từng đợt tiếng đánh nhau và tiếng quát nhẹ truyền đến.

Lọt vào trong tầm mắt là một tu hành tràng lớn, chỉ thấy trong đó có gần trăm người mặc đủ loại trang phục tu hành đang tu hành bên trong, tiếng xé gió xoát xoát, đã lẫn vào tiếng đánh nhau luận bàn, không dứt bên tai.

- Không khí tu hành thật nồng hậu. . .

Con mắt Lâm Dịch không khỏi sáng ngời, vừa đi vừa vừa nhìn bốn phía, so sánh khách quan với Vũ Môn của thành Hi Á mà nói, không khí tu hành của Vũ Môn thành Thạch Nguyên không thể nghi ngờ càng thêm nồng hậu dày đặc chút ít. Mà đây cũng là lần đầu tiên Lâm Dịch nhìn thấy sân bãi tu hành thành Thạch Nguyên. Trước đó hắn tuy rằng đã ba lượt tới Vũ Môn thành Thạch Nguyên. . . Nhưng đều là từ không trung trực tiếp bay vào, căn bản không đi qua sân bãi tu hành ở đây.

Chứng kiến mọi người tu hành, Lâm Dịch đối với thể thuật có bướng bỉnh kinh người cũng không khỏi có chút ngứa ngáy. . . Bất quá lòng ngứa ngáy thì ngứa ngáy, hắn vẫn có ý định trước tiên gặp Trát Ma Nhĩ đã rồi nói sao. . . Dù sao, có một việc vẫn một mực đặt trong lòng hắn.

Lập tức xuyên qua tu hành tràng rộng lớn, bay thẳng vào trong đại môn.

- Thực xin lỗi tiên sinh, xin dừng bước. Nếu như ngài muốn tu hành, thỉnh tu hành ở tu hành tràng, Bên trong là nội viện của Vũ Môn, không phải nhân viên Vũ Môn thì không được vào.

Vừa đi đến cửa trước, liền phát hiện hai bên cửa đã đứng hai gã Vũ Môn đệ tử, hai gã đệ tử kia nhìn thấy Lâm Dịch tựa hồ có ý đồ tiến vào nội viện, một người trong đó liền mở miệng nói với Lâm Dịch. Lâm Dịch nghe vậy lập tức nhìn về phía người nọ, chỉ thấy mở miệng nói chuyện là một người trẻ tuổi mặc trang phục tu hành của đệ tử Vũ Môn, lập tức sững sờ, sau đó cười nói:

- Ah, thực xin lỗi, ta không phải đến tu hành, ta tìm Trát Ma Nhĩ môn chủ.

- Ngươi tìm môn chủ?

Vũ Môn đệ tử kia lập tức ngẩn người, chợt nghi hoặc đánh giá Lâm Dịch. Mà Lâm Dịch thì gật đầu nói:

- Phiền toái ngươi đi truyền một tiếng, ta gọi là Lâm Dịch.

Nghe được Lâm Dịch nói như vậy, Vũ Môn đệ tử kia khẽ nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Xin chờ một chút.

Nói xong, liền quay người đẩy đại môn ra, đi vào bên trong.

Lập tức Lâm Dịch liền ở bên ngoài chờ lấy, trong lúc chờ đợi hắn liền âm thầm quan sát người tu hành chung quanh.

- Ân, đại bộ phận đều chừng Tam cấp Chiến Sĩ.

Sau khi nhìn một hồi, Lâm Dịch bình luận nói, lấy nhãn lực trước mắt của hắn, thực lực của những người này tự nhiên không thể nào qua được mắt hắn.

Đang xem xét, tiếng mở cửa vang lên, Lâm Dịch không khỏi quay đầu, chỉ thấy tên Vũ Môn đệ tử kia đi ra, mang trên mặt mang theo dáng tươi cười nói:

- Lâm Dịch tiên sinh, mời vào trong.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, liền đi vào bên trong.

Sau khi tiến vào nội môn lại xuất hiện một sân bãi tu hành cực lớn. . . Chỉ là sân bãi tu hành này so với tràng diện mọi người mặc trang phục tu hành khác nhau cùng tu hành ở bên ngoài thì hơi ít hơn, người ở bên trong, cũng chỉ mặc trang phục tu hành của Vũ Môn, đúng là Vũ Môn đệ tử.

- Mời qua bên này.

Dưới sự dẫn dắt của Vũ Môn đệ tử, Lâm Dịch đi tới toàn nhà lầu lần đầu Trát Ma Nhĩ tiếp đãi bọn hắn, trực tiếp lên tầng năm, đi tới trước văn phòng Trát Ma Nhĩ.

- Môn chủ, đã dẫn Lâm Dịch tiên sinh tới.

Vũ Môn đệ tử kia gõ cửa, sau đó hô với bên trong.

- Ah, để hắn vào đi.

Trong cửa truyền đến thanh âm của Trát Ma Nhĩ.

- Lâm Dịch tiên sinh, mời.

Sau khi Vũ Môn đệ tử kia làm một thủ hiệu mời với Lâm Dịch, liền khom người lui xuống, mà Lâm Dịch cũng sửa sang lại quần áo, đẩy cửa vào.

Văn phòng của Trát Ma Nhĩ cực kỳ trống trải, lọt vào trong tầm mắt hơi chút âm trầm, có một cổ cảm giác mát lạnh từ bên trong phát ra. . . Lúc này đã là tháng sáu, đúng là lúc nóng nhất, mà văn phong của Trát Ma Nhĩ lại mát lạnh ngoài dự đoán mọi người.

Khi Lâm Dịch đi vào, Trát Ma Nhĩ đang cúi đầu viết gì đó, nghe tiếng mở cửa, sau khi ngẩng đầu nhìn thoáng qua liền cười nói:

- Tùy tiện ngồi đi, chờ một lát, ta còn chút chuyện cần làm.

Lâm Dịch cười nói:

- Ngài cứ tùy tiện, không cần để ý tới ta.

Trát Ma Nhĩ áy náy cười với Lâm Dịch, lại cúi đầu hì hục viết gì đấy, mà Lâm Dịch thì tìm một cái ghế ngồi xuống, hiếu kỳ đánh giá bốn phía.

Không thể không nói, Trát Ma Nhĩ này thoạt nhìn tùy tiện hào sảng không thôi, nhưng trang trí văn phòng lại biết tròn biết méo cả, trên bàn sách bầy hai bồn trúc tía nhỏ, trên vách tường bốn phía thì treo một ít tranh chữ của danh nhân. . . Có một loại nho nhã lạnh nhạt và cảm giác tươi mát.

Chỉ đợi chốc lát, Trát Ma Nhĩ mới ngẩng đầu lên, buông bút trong tay xuống, nghe được động tĩnh, Lâm Dịch quăng ánh mắt về phía hắn.

- Trong nhà tất cả đều tốt chứ?

Trát Ma Nhĩ tiện tay lấy chén trà bên cạnh, vừa uống một hớp vừa thuận miệng cười hỏi.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu

- Ân.

Trát Ma Nhĩ nhẹ gật đầu, sau khi hợp một ngụm trà liền đặt ly về chỗ cũ, cười nói với Lâm Dịch:

- Ở chỗ này một thời gian ngắn đi, dù sao ở học viện Ngũ Hành cũng không có việc gì làm.

Lâm Dịch nghe vậy ngẩn người, chợt không có ý tứ cười cười nói:

- Chỉ sợ làm môn chủ thất vọng rồi. . . Ta quả thật có chuyện muốn trở về Ngũ Hành một chuyến, còn phải phiền toái môn chủ một lần. . . Nếu như có khả năng, ta muốn giờ liền đi luôn.

Nói xong một câu cuối cùng, sắc mặt Lâm Dịch liền nghiêm túc lại.

Trát Ma Nhĩ ngẩn người, chợt nghi ngờ hỏi:

- Chuyện gì vội vả như vậy?

- Cái này. . .

Lâm Dịch dừng một chút, Trát Ma Nhĩ thấy nét mặt của hắn tựa hồ có chút do dự, lập tức mở miệng cười nói:

- Nếu như bất tiện thì thôi đi.

Lâm Dịch nghe vậy liền nghĩ Trát Ma Nhĩ nếu đã là Vũ Môn môn chủ trong thành thị lớn như thành Thạch Nguyên vậy thì kiến thức nhất định bất phàm, nói không chừng quả thật rõ chuyện mình muốn biết. Lập tức cũng không dấu diếm nữa, trực tiếp hỏi:

- Môn chủ có từng nghe nói qua Thiên Sát?

- Thiên Sát?

Trát Ma Nhĩ lập tức mở to hai mắt nhìn! Chợt lập tức ý thức được gì đó, sắc mặt biến hóa nói:

- Ngươi bị Thiên Sát theo dõi?

Thấy biểu tình của Trát Ma Nhĩ hiển nhiên hắn biết rõ Thiên Sát, Lâm Dịch lập tức liền nhẹ gật đầu, cũng nói một lần chuyện mình đi ra từ nhà gặp phải người của Thiên Sát cho Trát Ma Nhĩ nghe, Trát Ma Nhĩ thì nhíu mày nghe, mãi cho đến khi Lâm Dịch nói xong.

Trát Ma Nhĩ chau mày, chợt khẽ gật đầu nói:

- Việc này đích thật là việc gấp. . . Ta lập tức sẽ đưa ngươi đi qua.

Nói xong liền đứng lên.

Không nghĩ tới Trát Ma Nhĩ nói làm liền làm, Lâm Dịch có chút ngẩn người, nhưng bản thân Lâm Dịch cũng muốn nhanh chóng trở lại học viện Ngũ Hành, lập tức cũng liền đứng lên.

Từ tầng năm đi tới tầng cao nhất, lại đến nơi giống như thư quán kia, đi đến trước ám các, Trát Ma Nhĩ liền mở ám các ra.

- Chờ một lát, ta liên hệ Lạp Cổ Kỳ hiệu trưởng chút đã.

Hai người tiến vào ám các, Trát Ma Nhĩ mở miệng nói, chợt, chỉ thấy sau khi hai tay hắn kết xuất mấy ấn quyết trước ngực, một tầng hắc sắc quang mang lập tức lập loè, chợt tay phải của hắn liền đặt trên Thủy Tinh Cầu trước người. Chỉ thấy một hồi tia sáng gai bạc trắng nhấp nhoáng, tia sáng gai bạc trắng sau khi trong khoảnh khắc nhồi vào khung cửa không gian truyền tống cùng với đường vân trên trụ, chính giữa cửa không gian truyền tống lập tức lập loè lên một mảnh ngân bạch hào quang. . . Bất quá lúc này năm khỏa tinh thể trên khung lại chỉ có hai khỏa ở hai bên.

Đợt sau chốc lát, chỉ thấy ngân sắc quang mang chính giữa cửa không gian truyền tống lập tức gợn sóng, sau một lát, xuất hiện hình ảnh, đúng là Lạp Cổ Kỳ.

- Trát Ma Nhĩ, ngươi tìm ta có việc gì sao?

Lạp Cổ Kỳ mang theo dáng tươi cười nhàn nhạt mà bình thản hỏi Trát Ma Nhĩ, mà Trát Ma Nhĩ trước tiên lại cung kính gọi một tiếng lão sư, chợt mới nói:

- Là Lâm Dịch muốn trở về, chuyện cụ thể khiến hắn trở về để sau khi hắn trở về lại nói với ngài đi, ngài bên kia chuẩn bị một chút.

- Ah? Tiểu Lâm muốn trở về rồi hả?

Lạp Cổ Kỳ có chút nhíu mày, chợt gật đầu cười nói:

- Ngươi để hắn tới đi.

Trát Ma Nhĩ nhẹ gật đầu, chỉ thấy thân thể của hắn lập tức hắc mang đại thịnh! Ngân sắc quang mang trong khoảnh khắc như bị trùng kích đại thịnh! Trong ám các lập tức lóe lên một mảnh hắc bạch quang mang, mà năm khỏa tinh thể trên cửa không gian truyền tống vào lập tức toàn bộ tản mát ra ngân bạch sắc quang mang. Mà cảnh vật trong cửa không gian truyền tống đã lập tức biến mất, khôi phục ngân sắc quang mang nhu hòa .

- Đã làm phiền ngài.

Lâm Dịch cảm ơn một tiếng với Trát Ma Nhĩ, sau đó, liền cất bước đi vào trong.

Một hồi nóng rực qua đi, Lâm Dịch lại lần nữa mở to mắt, trước mặt đã là Lạp Cổ Kỳ mang theo dáng cười hài hòa đứng đấy rồi.

- Hiệu trưởng.

Lâm Dịch cung kính gọi một tiếng.

Lạp Cổ Kỳ gật đầu cười, sau đó nói:

- Đi ra ngoài trước rồi nói sau.

Nói xong, liền dẫn Lâm Dịch đi ra ám các, trong tiếng xoẹt zoẹt~, ám các đóng cửa lại.

- Tùy tiện ngồi.

Lạp Cổ Kỳ cười vời Lâm Dịch một tiếng, hai người ngồi vào chỗ của mình, Lạp Cổ Kỳ mới nhìn Lâm Dịch tò mò hỏi:

- Vừa rồi Trát Ma Nhĩ tựa hồ còn chưa nói hết, có chuyện gì không thế?

Sắc mặt Lâm Dịch hơi trầm xuống nhẹ gật đầu, chợt nói chuyện Thiên Sát cho Lạp Cổ Kỳ một lần, nhưng trong đó, Lâm Dịch lại che giấu một chuyện.

Lâm Dịch cũng không nói chuyện mình đạt được Bạch Hổ chiến văn cho Lạp Cổ Kỳ nghe, hắn không biết vì sao mình làm vậy. . . Chỉ là trong nội tâm ẩn ẩn có một thanh âm nói cho hắn biết, trước khi hắn còn chưa đạt đến Thánh cấp, tốt nhất không nên lộ tin tức này ra, cho nên, khi hắn nói chuyện Thiên Sát cho Lạp Cổ Kỳ biết, hắn giảm đẳng cấp của mấy người 1061 từ bát cấp xuống trở thành thất cấp, lại nói mình trong khoảng thời gian này đột phá đã đến bát cấp. . . Bát cấp Lĩnh Vực Dị Năng Giả đánh chết năm tên thất cấp Chiến Sĩ, thật sự không phải là chuyện gì khó.

Khuôn mặt Lạp Cổ Kỳ vốn đang cười, thời gian dần qua cũng chìm xuống, thẳng đến cuối cùng khi Lâm Dịch nói xong, Lạp Cổ Kỳ mới nhíu mày hỏi:

- Vậy trong lòng người có người hoài nghi không?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, trong mắt hiện lên một vòng hàn mang nói:

- Đệ tử đoán chừng, có năng lực mời sát thủ, hơn nữa có thù không chết không thôi với đệ tử. . . Cũng chỉ có Bạch Diệp thôi.

- Bạch Diệp?

Sắc mặt Lạp Cổ Kỳ trầm xuống, chợt nhíu mày trầm tư, thật lâu sau gật đầu nói:

- Xem ra hẳn là hắn không sai. . . Hừ, hắn thật to gan!

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Lạp Cổ Kỳ gần đây bình thản lại lộ ra một vòng lãnh ý, dưới cảm xúc chấn động, một cổ áp lực tuyệt cường lập tức ẩn ẩn lộ ra!

Trong lòng Lâm Dịch lập tức khẽ run lên. . . Nhìn Lạp Cổ Kỳ mang theo một tia lãnh ý, ánh mắt lộ ra một vòng kinh hãi!

- Thật mạnh!

Trong lòng Lâm Dịch thầm rung động, chỉ là khí thế để lộ ra trong lúc vô tình đã khiến trong lòng Lâm Dịch thầm rung động! Lúc này mới khiến Lâm Dịch nhớ tới. . . Lão nhân trước mặt, lại là một gã cường giả Thánh cấp!

- Không hổ là cường giả Thánh cấp. . .

Lâm Dịch thầm nghĩ trong lòng.

Cũng may Lạp Cổ Kỳ lập tức khống chế tốt tâm tình của mình, áp lực lập tức biến mất không thấy gì nữa, lập tức nói:

- Chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, bất quá tự ngươi phải cẩn thận một chút, Thiên Sát không thể nào để nhiệm vụ mình tiếp nhận thất bại được.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức trong nội tâm run lên, nghĩ tới Ngũ Sát Trận ngày đó năm người 1061 tạo thành. . . Cổ lực lượng cường đại kia, đến lúc này kí ức Lâm Dịch vẫn còn mới mẻ, lập tức sắc mặt trầm xuống nhẹ gật đầu, không nói gì thêm.

- Ân, đệ tử xin phép được lui.

Lâm Dịch đứng lên.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu, Lâm Dịch liền đi đến trước cửa, nhưng mới đi được một nửa, Lâm Dịch đột nhiên quay đầu lại hỏi:

- Đúng rồi, phòng của đệ tử?

Lạp Cổ Kỳ sững sờ, chợt cười hắc hắc nói:

- Ai nha, dù sao ngươi cũng đã ở với nha đầu Linh Lung kia thời gian dài như vậy rồi, cứ ở thêm một thời gian ngắn đi.

Lâm Dịch ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ còn chưa làm xong?

Lạp Cổ Kỳ khục khục ho khan vài tiếng, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không có cách nào. . . Ngươi cũng biết, công trình này rất lớn.

Lâm Dịch lập tức im lặng, sau khi bất đắc dĩ thở dài, quay người đi ra khỏi văn phòng Lạp Cổ Kỳ.

Mà Lạp Cổ Kỳ, sau khi Lâm Dịch rời khỏi, biểu lộ bất đắc dĩ trên mặt lập tức thu liễm, lộ ra một tia ngưng trọng.

- Xem ra. . . Phải nói cho hắn biết một tiếng rồi.

Nghĩ đến, mở ra cửa ngầm. . .

Hoàng sắc quang mang và ngân sắc quang mang lập loè trong ám các, cửa không gian truyền tống cùng với đường vân trên cột đá trước cửa, đã sớm bị tia sáng gai bạc trắng nhồi vào. Trên khung cửa phong cách cổ xưa, hai khỏa tinh thể gần nhất trong năm khỏa, dĩ nhiên tản mát ra ngân sắc quang mang, ở vị trí trung tâm cửa không gian truyền tống, tia sáng gai bạc trắng lập loè, không ngừng nhộn nhạo như gợn sóng vậy.

Lạp Cổ Kỳ đứng trước cột, tay phải đặt lên thủy tinh, tầng quang mang màu vàng kia, đúng là từ trên người hắn phát ra.

Sau một lát, chỉ thấy tia sáng gai bạc trắng ở vị trí trung tâm cửa không gian truyền tống đột nhiên một hồi run run rất nhỏ, chợt từ trung gian hướng nhộn nhạo về bốn phía, một bóng người như xuất hiện trong mặt kính ngân bạch kia.

204. Chương 294: Trở Lại Ngũ Hành.

- Ha ha, Lạp Cổ Kỳ, đã lâu không gặp.

Thanh âm vẫn ôn hòa như cũ, trên mặt Lạp Cổ Kỳ lộ ra biểu lộ tôn kính, có chút khom người:

- Bệ hạ.

Chủ nhân của thanh âm ôn hòa, đúng là thanh niên mà ngày đó Lâm Dịch đánh xong một trận với Bạch Diệp, Lạp Cổ Kỳ từng tìm qua – Đương kim Đế vương của Bạch Đế đế quốc – Bạch Lạc. Nghe được xưng hô của Lạp Cổ Kỳ, trên khuôn mặt chữ quốc uy nghiêm của Bạch Lạc Uy lộ ra vẻ bất đắc dĩ:

- Tiểu tử ngươi… Ai, được rồi, lần này tìm ta lại có chuyện gì?

Lạp Cổ Kỳ cung kính khom người nói:

- Thiên Diệp thành Vũ Môn môn chủ Bạch Diệp, hư hư thực thực có giao dịch với tổ chức Thiên Sát.

- Ah?

Thanh niên lập tức khẽ nhíu mày:

- Tin tức có thể tin được không?

Lạp Cổ Kỳ cung kính nói:

- Mặc dù không có chứng cớ xác thật, nhưng lần này Lâm Dịch về nhà nghỉ ngơi, trên đường quay về học viện lại bị người của Thiên Sát phục kích. Lâm Dịch xưa nay cũng không có cừu gia, cừu gia duy nhất cũng chính là Bạch Diệp… Cho nên hạ thần lớn mật phân tích, người có năng lực thỉnh động Thiên Sát và muốn diệt trừ Lâm Dịch cũng chỉ có Bạch Diệp thôi.

Trên mặt Bạch Lạc lập tức lộ ra biểu lộ trầm tư, thật lâu về sau, nhíu mày nói:

- Nói vậy là không có chứng cớ xác thật rồi…

Lạp Cổ Kỳ khom người nói:

- Đúng vậy!

Bạch Lạc khẽ gật đầu một cái, bộ dạng như có điều suy nghĩ, sau đó mới mở miệng nói:

- Ân, ta đã biết, còn chuyện gì khác không?

Lạp Cổ Kỳ lắc đầu:

- Đã không có.

Bạch Lạc nhẹ gật đầu, chợt mỉm cười sau đó nói:

- Tiếp qua mấy tháng nữa chính là Vô Song Hội mười năm một lần rồi, Ngươi không có ý định để chàng trai gọi là Lâm Dịch kia tham gia sao? Ta đối với hắn cảm thấy rất có hứng thú đấy.

Lạp Cổ Kỳ nghe vậy cung kính gật đầu nói:

- Nếu bệ hạ đã khâm điểm rồi, hạ thần sẽ thông báo cho Lâm Dịch.

Bạch Lạc nghe vậy sững sờ, chợt lộ ra vẻ cười khổ lắc đầu, cười mắng:

- Tiểu tử ngươi… Tốt rồi, nếu như không có chuyện gì khác thì ta đi đây.

Lạp Cổ Kỳ cung kính khom người nói:

- Cung kính tiễn bệ hạ.

Bạch Lạc lại lần nữa bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, cửa không gian truyền tống sau khi chấn động một hồi, hình ảnh của Bạch Lạ liền biến mất, Lạp Cổ Kỳ cũng chậm rãi thu hồi tay phải, hoàng sắc quang mang ttrên người dần biến mất, tia sáng gai bạc trắng của cửa không gian truyền tống cũng như phai màu biến mất. Trong ám các, chỉ còn lại quang mang nhu hòa của đèn năng lượng, trên mặt Lạp Cổ Kỳ lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ, sau đó lại nhẹ cười khẽ, quay người ra khỏi ám các.

Lâm Dịch sau đi đi ra khỏi văn phòng Lạp Cổ Kỳ liền trực tiếp về căn phòng của Thủy Linh Lung, hiện giờ đã là buổi chiều, nhưng Thủy Linh Lung cũng không ở nhà. Lâm Dịch đứng trước cửa ra vào trên mặt lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, trong nội tâm lại không ngừng oán trách: Thật sự keo kiệt… Trường học rõ ràng vẫn còn phòng trống… " Lâm Dịch căn bản cũng không nghĩ tới cách làm của Lạp Cổ Kỳ thật ra là muốn tác hợp cho hắn và Thủy Linh Lung, không có giải thích nào hợp lý hơn, liền cũng chỉ có thể oán trách Lạp Cổ Kỳ keo kiệt thôi.

Lấy ra cái chìa khóa mở cửa, Lâm Dịch liền đi vào.

Hoàn cảnh bài trí bốn phía cũng không khác gì so với lúc trước Lâm Dịch thấy, trong góc phòng khách, Lâm Dịch thấy tấm đệm cũng được xếp chỉnh tề, nghĩ đến mình đã hơn nửa năm chưa từng ở chỗ này, Lâm Dịch không khỏi đi đến trước chăn đệm, bắt lại hít hà.

- Ân?

Một mùi tươi mát từ trong đệm chăn truyền ra. Cái này khiến Lâm Dịch sững sờ… Tấm đệm hơn nửa năm chưa đụng qua, rõ ràng lại không có mùi nấm mốc? Lại hít một hơi, Lâm Dịch có thể để xác định cái này mới được giặt rửa qua không lâu, lập tức trong nội tâm dâng lên một cổ ôn hòa. Trong phòng chỉnh có hắn và Thủy Linh Lung ở, cái đệm chăn này không phải Thủy Linh Lung giặt rửa thì còn là ai chứ? Trên mặt không khỏi lộ ra dáng tươi cười, loại cảm giác được người quan tâm này… Thật tốt.

Lại dạo qua một vòng trong phòng, đi đến bệ cửa sổ, ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời đã về tây, tính toán thời gian, Thủy Linh Lung không bao lâu nữa sẽ trở về rồi.

- Lão sư khẳng định còn không biết ta đã trở về… Không bằng làm cho nàng một bữa cơm, cho nàng một kinh hỉ?

Lâm Dịch đột nhiên con mắt sáng ngời, khóe miệng không khỏi lộ ra dáng cười.

Nghĩ đến liền làm, Lâm Dịch liền đi tới phòng bếp, mở chạm thức ăn ra xem xét, bên trong còn có rất nhiều đồ ăn, đủ để làm một bữa tối phong phú rồi, lập tức xắn tay áo lên, bắt đầu bận rộn.

Thời gian trôi qua, Lâm Dịch bận rộn trong phòng bếp và phòng khách, đã tới buổi chiều muộn, thời gian còn không nhiều, bất quá tốc độ của Lâm Dịch lại cũng không chậm, sau khi mặt trời hoàn toàn xuống núi, Lâm Dịch đã làm xong bữa tối, trên bàn cơm ở phòng khách, bày đầy một bàn thức ăn phong phú.

Tùy ý ném tạp dề qua một bên, Lâm Dịch liền im im lặng lặng chờ đợi.

- Linh Lung, Linh Lung…

Dưới lầu ký túc xá Thủy hệ, Thủy Linh Lung vừa mới tan tầm đi xuống từ trên lầu, liền nghe được hai tiếng kêu gọi. Bước chân không khỏi chậm lại, nghi hoặc quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một thân ảnh thon dài đang từ từ chạy xuống cầu thang, vừa chạy vừa phất tay về phía Thủy Linh Lung, sau khi thấy rõ bộ dạng người này, Thủy Linh Lung không khỏi có chút nhíu nhíu mày.

Bất quá chỉ sau chốc lát, người nọ đã không kịp thở chạy tới trước mặt Thủy Linh Lung, Thủy Linh Lung nhẹ nhàng nhăn đôi mi thanh tú, nhưng vẫn mở miệng hỏi:

- Địch Lợi Tư lão sư, có chuyện gì sao?

Được xưng là Địch Lợi Tư lão sư, là một gã thanh niên tướng mạo có chút anh tuấn, hai tay của hắn chống hai đầu gối, mang trên mặt dáng tươi cười, bộ dáng không kịp thở. Nghe được câu hỏi của Thủy Linh Lung, thanh niên kia lại thở dốc vài cái, sau đó mới hít sâu một hơi, ngồi thẳng lên, chà xát tay cười nói:

- Linh Lung… Ngươi xem, hiện giờ đã trễ như vậy… Trở về nấu cơm thật sự có chút phiền phức, không bằng cho phép ta làm chủ, mời nàng ăn bữa cơm tối được không? Nghe nói khu ẩm thực của học viện lại mở một tiệm mới, chuyên làm ẩm thực ở phía nam, danh tiếng coi như không tệ, sao hả?

Nói xong, trong mắt lộ ra biểu lộ chờ mong .

Lông mày Thủy Linh Lung có chút nhăn lại, sau đó nói:

- Thực xin lỗi, thỉnh ngươi về sau gọi ta là Thủy Linh Lung hoặc là Thủy Linh Lung lão sư, ngươi xưng hô như vậy khiến ta rất khó xử. Còn nữa, cám ơn hảo ý của ngươi, bất quá ta vẫn muốn về nhà ăn..

Nói xong khẽ gật đầu một cái với Địch Lợi Tư, liền lướt qua hắn.

Sắc mặt Địch Lợi Tư lập tức biến đổi, ánh mắt lộ ra một vòng tức giận, nhưng lập tức bị hắn che dấu lại, chợt vài bước đuổi theo Thủy Linh Lung nói:

- Cũng đã trễ như vậy, nấu cơm thật sự vô cùng phiền toái… Cứ để ta mời một bữa đi!

Nhưng lần này Thủy Linh Lung lại không thèm để ý tới hắn nữa, tiếp tục đi đến phía trước, thanh niên kia cuối cùng có chút nóng nảy, tay phải trực tiếp kéo đầu ngón tay Thủy Linh Lung lại.

205. Chương 295-296: Lần Đầu Được Nghe Thấy " Vô Song Hội".

Sắc mặt Thủy Linh Lung lập tức biến đổi, bàn tay nhỏ bé bị giữ chặt lập tức dùng sức co lại, rút ra từ trong tay đối phương, đôi mắt xinh đẹp có chút nén giận nói:

- Địch Lợi Tử, mong ngươi tự trọng một chút, Hảo ý của ngươi ta tâm lĩnh, nhưng ta hiện giờ phải về nhà, xin ngươi nhường một chút.

- Linh Lung, ta…

Thanh niên kia tựa hồ thật không ngờ Thủy Linh Lung sẽ tức giận, lập tức trong mắt bắn ra vài tia bối rối, lui về phía sau mấy bước. Cứ như vậy trơ mắt nhìn bóng lưng vô cùng hoàn mỹ của Thủy Linh Lung đi đến phía trước, thời gian dần trôi qua, trong ánh mắt vốn si mê, dần lộ ra một vòng hận ý…

Mãi đến khi sắp về đến nhà, Thủy Linh Lung mới quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện Địch Lợi Tư cũng không theo tới, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhỏm.

Địch Lợi Tư là đệ tử thủy hệ tốt nghiệp ở học viện, bởi vì thành tích tương đối ưu tú, nên được lưu lại nhậm chức trong học học, bởi vì bản thân chính là thủy hệ Dị Năng Giả, cho nên dĩ nhiên được phân ở thủy hệ.

Trên thực tế hắn và Thủy Linh Lung cùng nhập học một năm, chỉ có điều bởi vì thực lực của hắn ngay từ đầu cũng không được tốt lắm, sau khi Thủy Linh Lung tốt nghiệp bắt đầu nhậm chức hắn vẫn còn học tập ở lớp năm. Nhưng trong một năm này, tiến bộ của hắn lại thật lớn, cuối cùng dùng thành tích ưu tú thành

công tốt nghiệp, cũng được giữ lại học viện làm lão sư, hắn liền lập tức bắt đầu triển khai thế công điên cuồng với Thủy Linh Lung.

Nhưng Thủy Linh Lung và Địch Lợi Tư học với nhau đã lâu, sao lại không rõ cách làm người của Địch Lợi Tư chứ? Làm người lòng dạ hẹp hòi, xấu xa tất báo, Thủy Linh Lung vốn không thích nam nhân có tính cách như hắn, huống chi… trong nội tâm Thủy Linh Lung đã có người rồi? Tự nhiên đối với sự truy cầu của hắn ngoài cự tuyệt cũng chỉ có cự tuyệt… Nhưng Địch Lợi Tư lại vô cùng kiên trì, hắn tự tin lấy tướng mạo, gia thế của mình, một ngày nào đó có thể đánh động tâm hồn thiếu nữ của Thủy Linh Lung, bình thường hoa đều cần phải được tưới tiêu.

Những lời mời giống hôm nay, trong một năm này, đã không dưới mấy mươi lần rồi.

Nhẹ giọng thở dài một hơi, Thủy Linh Lung ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này màn đêm đã hơi buông xuống, sau đó, Thủy Linh Lung liền đi về phía nhà mình.

Đợi đến khi nhàm chán, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân nhỏ nhẹ, lỗ tai Lâm Dịch liền dựng lên, thân thể lập tức ngồi thẳng dậy.

Quả nhiên, sau một lát, tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa nhẹ nhàng vang lên, cửa được mở ra.

- Lão sư.

Thủy Linh Lung vừa đẩy cửa ra, một thanh âm quen thuộc liền vang lên, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, trong đôi mắt xinh đẹp lập tức lộ ra một vòng vui mừng.

- Lâm Dịch? Ngươi trở về khi nào thế?

Thủy Linh Lung mở to hai mắt tròn xoe của mình.

Chỉ thấy Lâm Dịch cười ha hả đứng đằng sau bàn ăn nhìn Thủy Linh Lung, nghe thấy câu hỏi của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch cười nói:

- Trở về lúc chiều hôm nay, Lão sư mau tới ah, đồ ăn đều sắp nguội lạnh rồi..

Đến lúc này Thủy Linh Lung mới chú ý tới trên bàn cơm trước người Lâm Dịch đã bày đầy một bàn thức ăn, bất quá hiển nhiên đã làm xong một thời gian rồi, trên thức ăn lượn lờ một chút nhiệt khí nhàn nhạt, lòng Thủy Linh Lung đột nhiên khẽ run lên, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch.

- Cũng may bây giờ là mùa hạ, hơi nguội một chút cũng không có gì.

Lâm Dịch cười nói phối hợp nói, đợi trong chốc lát, đã thấy Thủy Linh Lung còn ngây ngốc đứng ở cửa ra vào nhìn mình, Lâm Dịch không khỏi thúc trục nói:

- Lão sư mau tiến đến ah.

Thủy Linh Lung lúc này mới hồi phục tinh thần lại, trong mắt hiện lên một vòng bối rối khó hiểu, khuôn mặt cũng nhẹ nổi lên một vòng đỏ ửng, cúi đầu che dấu nói:

- Ah, tốt. . . Ta, ta trước tiên đi tắm rửa chút đã. . .

Nói xong cúi đầu bước nhanh vào trong phòng.

Thủy Linh Lung cúi đầu, Lâm Dịch cũng không phát hiện cái gì không ổn, thấy Thủy Linh Lung đi vào, trong cơn bối rối ngay cả cửa cũng không đóng lại, Lâm Dịch liền đi tới trước cửa đóng cửa lại.

Hung hăng tưới nước nóng lên mặt, Thủy Linh Lung cảm giác tim mình đập thật nhanh, ngẩng đầu nhìn tấm gương trước mặt, mình trong gương sắc mặt đỏ tươi, dung nhan vốn tuyệt mỹ mang theo một vòng đỏ tươi, càng lộ ra xinh đẹp say lòng người.

Nhìn thấy bộ dáng mình như vậy, Thủy Linh Lung càng cảm thấy thẹn thùng, trên mặt sau một hồi khô nóng, vẻ đỏ ửng càng nhiều.

- Hắn đang đợi ta. . .

Đối với Lâm Dịch mà nói, thay Thủy Linh Lung làm một bữa cơm thật sự không tính là gì, từ góc độ của Lâm Dịch mà nói, đợi Thủy Linh Lung về nhà cùng nhau ăn cơm, cơ hồ chính là việc thiên kinh địa nghĩa, nhưng mà đối với Thủy Linh Lung mà nói. . . Đó chính là một loại hạnh phúc.

Nữ nhân là tồn tại khó hiểu nhất trên thế người, có lẽ chỉ một ánh mắt, một câu nói của người trong lòng đã có thể làm cho một nữ nhân vui vẻ hoặc thất lạc một đoạn thời gian rất dài.

Thủy Linh Lung không thể không thừa nhận. . . Nàng, đã yêu Lâm Dịch.

Ngay từ đầu nàng cho rằng loại cảm tình này chỉ là cảm tình giữa tỷ đệ hoặc là thầy trò, nhưng trải qua thời gian ở chung lâu như vậy. . . Nhất là một đoạn thời gian ở chung trong Ma Nguyên Động Quật. . . Nàng phát hiện nàng sai rồi. Khi thấy Lâm Dịch lưỡng tình tương duyệt với Thư Mộng, ôm nhau cùng một chỗ, nàng vô thanh vô tích cảm thấy trong lòng mình đau đớn như run rẩy. Nàng biết rõ. . . Mình đã yêu Lâm Dịch mất rồi, đã yêu nam nhân vô cùng tuấn tú nhưng nội tâm lại hướng nội này rồi.

- Vì sao. . . Ta lại là lão sư của ngươi?

Khuôn mặt vốn đỏ tươi của Thủy Linh Lung, khi suy nghĩ đến thân phận của hai người, dần lộ ra một tia trắng bệch.

- Lão sư, ngươi còn chưa xong sao?

Trong phòng khách truyền đến tiếng gọi của Lâm Dịch, trong mắt Thủy Linh Lung lập tức hiện lên một vòng bối rối, trả lời:

- Tốt rồi, lập tức sẽ tới. . .

Sau đó, hít sâu một hơi, lấy một cái khăn mặt bên cạnh, sau khi lau khô nước trên mặt, sau khi xác định từ trên mặt mình không thể nhìn ra đã xảy ra chuyện gì, mới đi ra ngoài.

Ánh trăng ngoài cửa sổ đã treo lên cao. . . Trăng đêm nay, là trăng lưỡi liềm.

Tu hành cực hạn của Lâm Dịch đã được bắt đầu vào ngày hôm sau khi trở về. Đã gần được nửa năm không thích ứng sức nặng bốn ngàn cân, lẽ ra phải tương đối vất vả mới đúng, nhưng lại vượt quá dự kiến của Lâm Dịch chính là, lần nữa phụ trọng bốn ngàn cân, so với trước kia thì dễ dàng hơn nhiều! Thật lâu sau mới giật mình hiểu được. . . Lúc trước khi rời đi, hắn là thất cấp Chiến Sĩ, nhưng sau khi trở về, hắn đã là bát cấp Chiến Sĩ rồi. Thể năng, tự nhiên cũng được gia tăng trên phạm vi lớn. Tuy rằng không phá môn vẫn có được trình độ từ lục cấp đến thất cấp, nhưng cường độ thân thể, so với trước kia mạnh hơn gấp mấy lần!

Đương nhiên, nói dễ dàng hơn chút, đó cũng chỉ tương đối so với trước kia thôi. Hôm nay Lâm Dịch mỗi ngày đều phải chạy ba vòng quanh thao trường, khoảng cách tổng cộng của ba vòng ước chừng ba mươi kilômét. Mà ba vòng này qua đi, thân thể của hắn cũng cơ hồ đạt đến cực hạn. Mà cũng giống trước kia, mặc dù đạt đến cực hạn, Lâm Dịch cũng vẫn sẽ kiên trì kết nối với thể thuật trong chốc lát. . . Dù lúc đó đã cực kỳ tốn sức. Nói đơn giản. . . tu hành mỗi ngày của Lâm Dịch, nếu không tra tấn mình đến ngay cả sức lực động ngón tay cũng không có thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Bởi vì hôm nay Lâm Dịch đã có mục tiêu. . . Bạch Hổ chiến văn! Siêu hạng chiến văn này, đến tột cùng từ lúc nào mình mới có thể hoàn toàn phát huy lực lượng của nó?

Lâm Dịch chờ mong.

Mà phương diện dị năng, Lâm Dịch cũng không bị tụt hậu, hôm nay lĩnh vực của hắn đã đạt đến phạm vi bán kính 500m! Cường độ càng cường đại hơn gấp mấy lần so với trước kia! Nói không chút khoa trương thì. . . Lâm Dịch hôm nay, đã hoàn toàn có thể phi thường nhẹ nhõm dưới tình huống không sử dụng Linh Văn đã có thể hành hạ Bạch Diệp đến chết! Tốc độ tiến bộ của hắn cực nhanh, chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung!

Về chuyện của Thiên Sát, Lâm Dịch cũng không tự mình bắt tay vào điều tra. Nguyên nhân đầu tiên là hắn không hiểu rõ lắm với Thiên Sát, căn bản không biết điều tra từ đâu. Mà một nguyên nhân khác, chính là vì Lạp Cổ Kỳ đã nói, hắn sẽ lo vụ này. Đối với Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch vẫn tương đối tin tưởng, nếu ngay cả Lạp Cổ Kỳ cũng đều nói chuyện này giao cho hắn xử lý thì Lâm Dịch tự nhiên cũng cảm nhận được việc này đã không cần mình phải quan tâm đến.

Trong lòng phong kín, ngân sắc quang mang chiếu rọi ra phòng, thân thể Bạch Diệp lượn lờ một tầng quang sương mù màu đen, dưới sự chiếu rọi của tia sáng gai bạc trắng, càng thêm âm trầm. Một cổ khí tức bạo ngược điên cuồng tràn ngập trong phòng.

- Thiên Sát các ngươi không phải được xưng tuyệt không thất thủ sao? ! Vì sao? ! Vì sao tên tạp chủng Lâm Dịch kia vẫn còn sống? !

Bạch Diệp hai mắt đỏ ngầu, gào thét với mặt kính do ngân bạch hào quang tạo thành, thần thái điên cuồng, nào còn có nửa phần phong phạm dương cương không giận tự uy?

Trong mặt gương, xuất hiện một bộ áo đen, thấy không rõ bộ dáng bóng đen, chỉ có một mắt lạnh như băng không mang theo chút cảm xúc nhân loại nào, lộ ra chói mắt như vậy .

Nghe xong Bạch Diệp gào rú, cặp mắt lạnh như băng không có chút cảm xúc này lại khẽ xao động, thanh âm trầm thấp lạnh nhạt:

- Trong lúc nhận nhiệm vụ này, chúng cũng đã nói qua, nếu như không xuất động Thánh cấp, nhiệm vụ có xác xuất rất lớn có thể thất bại, cho nên, cái này không thể trách Thiên Sát chúng ta.

Bạch Diệp hai mắt đỏ ngầu quát:

- Nhưng các ngươi đã nhận nhiệm vụ mà? ! Vì sao không phái Thánh cấp đi thi hành? !

Bóng đen lạnh lùng nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Bởi vì cái giá mà ngươi trả, chỉ đủ xuất động năm tên bát cấp Chiến Sĩ.

- Thiên Sát không phải thiện đường, chúng ta không tiếp nhận sinh ý lỗ vốn,. giá tiền của ngươi, không đủ để xuất động Thánh cấp.

Bạch Diệp nghe vậy hai mắt càng đỏ hơn, một cơn tức giận dấu trong lồng ngực hắn, khiến hắn cơ hồ sụp đổ.

- Nếu như ngươi muốn chúng ta xuất động Thánh Giai, thỉnh trả thêm tiên, ba miếng ma hạch Thánh cấp."

- Hỗn đãn! Các ngươi đang cướp bóc sao? !

Con mắt Bạch Diệp trừng trừng, rốt cục miệng vỡ mắng lên.

Bóng đen lóe lên hàn quang trong mắt, thanh âm trầm thấp:

- Bạch tiên sinh, xin chú ý cách cư xử.

- Ngươi! . . .

Bạch Diệp vừa muốn rống tiếng nữa, nhưng trong mắt bóng đen đột nhiên hiện lên một vòng hàn mang, lời muốn nói bị nuốt ngược vào bụng, hai mắt Bạch Diệp trừng trừng, kinh hãi nhìn bóng đen trong mặt gương. . . Bất quá chỉ một ánh mắt, Bạch Diệp liền không khỏi cảm thấy một cổ áp bách cường đại khiến hắn gần muốn hít thở không thông! . . . Như một thùng nước lạnh, trong khoảnh khắc xối lên đỉnh đầu hắn.

- Xem ra Bạch tiên sinh cần một đoạn thời gian cân nhắc, ta đây sẽ không quấy rầy nữa, thỉnh sau khi quyết định xong thì liên hệ với ta.

Bóng đen thản nhiên nói, sau khi nói xong, có chút gật đầu với Bạch Diệp, mặt kính màu bạc sau khi chấn động một hồi. . . Hình ảnh biến mất.

Bạch Diệp sững sờ nhìn bóng đen đã biến mất, cũng lúc đó toàn thân lóe ra hào quang màu đen! Đồng thời ngẩng đầu lớn tiếng phát tiết tựa như hô lên!

- Ah! ! ! ! ! ! ! !

Thanh âm cực lớn, quanh quẩn trong phòng không lớn .

- Lâm Dịch, tắm rửa thoáng một chút đi với ta tới phòng hiệu trưởng.

Tu hành buổi sáng vừa chấm dứt, Lâm Dịch kéo lấy một thân bủn rủn về tới trong phòng, còn không đợi ngồi xuống, Thủy Linh Lung liền đi ra từ trong phòng, sau khi chứng kiến Lâm Dịch, liền mở miệng nói.

Lâm Dịch ngẩn người, không khỏi rất hiếu kỳ hỏi:

- Đi phòng hiệu trưởng làm gì?

Thủy Linh Lung cũng nghi hoặc lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm, trước tiên ngươi tắm rửa đi, đợi qua rồi biết.

Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, kéo lấy thân thể bủn rủn đi vào phòng trong, chỉ sau chốc lát, Lâm Dịch tắm đi mồ hôi hôi thối thay đổi một bộ quần áo, đi tới phòng khách.

- Lão sư, đi thôi.

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu, hai người liền ra cửa, đi thẳng đến phòng hiệu trưởng.

Sau một lát, đi tới phòng hiệu trưởng.

- Hiệu trưởng, ngài tìm chúng ta đến có chuyện gì không?

Tiến vào phòng hiệu trưởng, sau khi hai người ngồi xuống, Thủy Linh Lung liền mở miệng hỏi nói.

Lạp Cổ Kỳ cười cười, sau đó gật đầu nói:

- Ân, là có một việc cần ngươi và Lâm Dịch đi làm.

- Chuyện gì?

Lâm Dịch tò mò hỏi.

Lạp Cổ Kỳ liếc nhìn bọn hắn, chợt hỏi Thủy Linh Lung:

- Linh Lung, ngươi nghe nói qua Vô Song Hội chưa?

Thủy Linh Lung ngẩn người:

- Vô Song Hội?

Sau khi nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên ngẫng đầu nói:

- Là Vô Song Hội mười năm một lần kia sao?

Lạp Cổ Kỳ gật đầu cười:

- Đúng vậy, chính là Vô Song Hội, lần này tìm ngươi và tiểu Lâm tới, chính là để các ngươi đại biểu học viện của chúng ta tham dự Vô Song Hội lần này.

Thủy Linh Lung lập tức mở to hai mắt, chợt khuôn mặt lại hưng phấn đỏ bừng nói:

- Thật vậy chăng? !

Lạp Cổ Kỳ mỉm cười gật đầu không nói, chỉ có Lâm Dịch không hiểu ra sao nhìn hai người, cuối cùng nhịn không được hiếu kỳ hỏi:

- Cái gì là Vô Song Hội thế?

- Tên đầy đủ Vô Song hội chính là Thiên Hạ Vô Song võ đạo hội, là đại hội võ đạo do hoàng tộc đế quốc tự mình gánh vác, mỗi mười năm một lần, quy mô to lớn, có thể nói là đệ nhất tại đại lục.

Không đợi Lạp Cổ Kỳ mở miệng, Thủy Linh Lung đã nói ra.

Lâm Dịch ngạc nhiên:

- Quy mô đệ nhất đại lục?

Lạp Cổ Kỳ gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, đệ nhất đại lục tuyệt đối không phải là hư danh, danh ngạch tranh đoạt tại Ma Nguyên động quật, kỳ thật chỉ là một trường tỷ đấu giữa một ít cá nhân có thực lực siêu cấp mà thôi, nhưng Vô song hội lại hướng ra toàn bộ đại lục đấy, phải biết rằng, đại lục này to lớn, vượt xa tưởng tượng của chúng ta, ở giữa ẩn chứa bao nhiêu gia tộc cổ xưa cường đại, chúng ta cũng không thể biết toàn bộ, nhưng nói như vậy, so sánh Vô song hội với Danh ngạch tranh đoạt Ma Nguyên động quật, căn bản chỉ là một trò chơi của tiểu hài nhi mà thôi.

206. Chương 297: Năng Lực Suy Đoán Của Lâm Dịch.

Lâm Dịch ngạc nhiên há to miệng, chợt kinh nghi hỏi:

- Vì cái gì? Chẳng lẽ Vô Song hội so với Ma nguyên động quật càng có sức hấp dẫn hơn sao?

Lạp Cổ Kỳ cười đáp:

- Đầu tiên là vì những người biết rõ Ma nguyên động quật trên đại lục chỉ là một bộ phận cực nhỏ, người tham gia tự nhiên sẽ ít đi, nguyên nhân thứ hai chính là phần thưởng của Vô song hội đều có lực hấp dẫn rất mạnh với bất kỳ người nào đấy.

- Phần thưởng?

Lâm Dịch tò mò nhìn Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu:

- Vô song hội sẽ ban thưởng cho ba người đứng đầu, cơ hồ mỗi người đều có thể có một kiện thánh khí, vị trí thứ nhất, càng có khả năng đạt được thứ thần khí.

- Thứ thần khí?

Lâm Dịch ngạc nhiên.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu:

- Trong truyền thuyết, số lượng toàn bộ thứ thần khí tồn tại tại đại lục, tuyệt đối không quá hai mươi kiện.

Về thần khí và thứ thần khí, Lâm Dịch đã từng gặp qua một ít giới thiệu trong tàng thư Phong vân thư các, đại khái vẫn minh bạch một ít đấy.

Thần khí, vũ khí thần thánh, vũ khí thần thánh là dạng khái niệm gì? Trong truyền thuyết, mỗi loại thần khí đều có được lực lượng phá hoại như hủy thiên diệt địa, hoặc là lực lượng thần kỳ có thể khởi tử hồi sinh, các loại năng lực thiên kỳ bách quái trong đó, không phải là trường hợp cá biệt, nghe nói tại toàn bộ bạch Đế đại lục, số lượng thần khí cũng không quá ba kiện, có thể nghĩ độ trân quý như thế nào.

Mà thứ thần khí, chính là tồn tại cường đại có lực lượng của thần khí, chính như Lạp Cổ Kỳ nói, tuy rằng số lượng thứ thần khí nhiều hơn so với thần khí, nhưng tuyệt đối không quá hai mươi kiện, toàn bộ đại lục rộng bao nhiêu, mà thứ vũ khí nghịch thiên như thứ thần khí lại không quá hai mươi kiện, chỉ nói liền biết rõ trân quý như thế nào.

Có thể xuất ra một bảo bối nghịch thiên như vậy làm phần thưởng, cũng khiến người khác sợ hãi rồi.

Lâm Dịch đột nhiên sững sờ, chợt có chút nghi hoặc hỏi thăm:

- Vô song hội này đã là lần thứ mấy rồi? Vị trí thứ nhất mỗi lần đều được ban thưởng thứ thần khí sao? Nếu là như vây, số lượng thứ thần khí kia, tựa hồ không chỉ có hai mươi kiện a.

Lạp Cổ Kỳ cười ha ha, nói:

- Vô song hội năm nay chính là lần thứ một trăm ba mươi hai, chính như lời ngươi nói đấy, vị trí thứ nhất mỗi một lần đều không có khả năng đạt được thứ thần khí, trên thực tế, những đại hội lần trước, cũng chỉ có lần thứ nhất, thứ hai, thứ năm mươi tám và thứ chín mươi bảy, chỉ có bốn lần này xuất hiện thứ thần khí, còn lại phần lớn là thánh khí.

- Khó trách..

Lâm Dịch giật mình, nhẹ gật đầu, xem ra, thứ thần khí có lẽ chỉ là một mánh lới tại những kỳ đại hội trước mà thôi, đặc biệt là hai lần đại hội đầu tiên, sau khi thần khí xuất hiện, đại danh Vô song hội cũng liền truyền ra ngoài, khiến mọi người có chút tâm lý may mắn đấy, mỗi lần cử hành Vô song hội cũng không có công bố phần thưởng cuối cùng là cái gì, có hai lần đầu tiên làm mẫu, cũng vẫn có vô số người tiến về phía trước, cố gắng chiến đấu đến cùng, dù sao thì sức hấp dẫn của thứ thần khí thực sự quá lớn.

Nhưng chợt Lâm Dịch lại có chút nghi ngờ, hỏi:

- Tại sao hai người đệ tử và Thủy lão sư lại cùng tham gia?

- Bởi vì trừ ta ra, hai người các ngươi đều là mạnh nhất tại học viện rồi.

Lạp Cổ Kỳ bất đắc dĩ cười nói:

- Kỳ thật ta cũng muốn tham gia, chỉ là Vô song hội chỉ cho phép người dưới trăm tuổi tham dự, tuy rằng thánh cấp tại đại lục không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không ít, mà thần khí và thánh khí, mặc dù là thánh giai bình thường cũng cảm thấy hứng thú đấy.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức khẽ nhíu mày, hắn không khỏi bắt đầu suy đoán về mục đích tổ chức Vô song hội, đến tột cùng mục đích của hoàng tộc Đế quốc khi tổ chức Vô song hội là gì, chẳng lẽ chỉ là đơn thuần muốn xem có bao nhiêu cường giả tại đại lục? Nếu là như vậy, căn bản cũng không phải làm một cái hạn chế tuổi tác a.

- Đến tột cùng mục đích là gì?

Lâm Dịch âm thầm suy tư, đột nhiên linh quang lóe lên:

- Chẳng lẽ..

Ngay cả Lâm Dịch cũng bắt đầu cảm thấy kinh ngạc về tốc độ suy đoán của đại não mình, mục đích cuối cùng của Vô song hội, đến tột cùng là gì? Vừa rồi Lạp Cổ Kỳ nói là đã hạn chế tuổi tác nhưng không hạn chế thực lực, nói cách khác, chỉ cần là người dưới trăm tuổi, đều có thể tham gia đấy.

Tuy rằng người đạt tới thánh giai trong một trăm năm không nhiều lắm, nhưng cũng không phải tuyệt đối không có, giống như là mình, hiện giờ chỉ mới hai mươi hai tuổi nhưng đã đạt đến trình độ bát cấp chiến sĩ, mà hắn đạt tới thánh cấp, cũng không quá đáng chỉ còn là vấn đề thời gian, nhưng hắn có thể khẳng định, cái này tuyệt đối sẽ không mất bảy mươi tám năm, mặc dù cơ hồ không có một người nào ngang với tuổi tác Lâm Dịch đạt đến trình độ bát cấp chiến sĩ tại đại lục này, nhưng những người đạt đến bát cấp chiến sĩ lớn hơn Lâm Dịch một chút, tuyệt đối không thiếu, dù sao thì ở tại đại lục này, không chỉ có mình Lâm Dịch là thiên tài.

Xem như thiên tư Lâm Dịch thật tốt, hai mươi hai tuổi đạt đến bát cấp, nhưng yếu hơn hắn một chút, đạt đến bát cấp chiến sĩ lúc ba mươi bốn mươi tuổi, đoán chừng số lượng cũng không ít, trong những người đó, vẫn có một hai người có thể đột phá thánh cấp a, nếu như mục đích hạn chế tuổi tác là để phòng ngừa cường giả thánh cấp tham gia, như vậy thì có lẽ nên hạ thấp hạn chế tuổi tác xuống một chút, hoặc là trực tiếp hạn chế những người có thực lực cao tham gia, như vậy thì đáp án chỉ có một, hạn chế này không phải hạn chế thực lực mà là tuổi tác bản thân, hoặc là nói một giai đoạn trong cuộc đời con người.

- Xem ra chính là như vậy, cũng không biết xuất phát mục đích này của Đế quốc hoàng tộc xuất phát từ đâu, tựa hồ muốn biết thực lực của đám tân cường giả tại đại lục, cho nên mới cử hành một hồi đại hội như vậy, chỉ là, đến tột cùng mục đích này là vì cái gì?

Bất quá, chỉ hơn mười giây ngắn ngủi, Lâm Dịch liền suy đoán ra mục đích chủ yếu của Vô song hội, nhưng sau khi kết luận được, Lâm Dịch cũng không khỏi chấn kinh thoáng một chút, từ lúc nào mà năng lực suy luận logic của hắn lại mạnh đến trình độ này?

- Ba tháng nữa Vô Song hội sẽ bắt đầu, các ngươi ở lại trường học một thời gian ngắn, một tháng sau, ta sẽ tiễn các ngươi đi.

Thanh âm Lạp Cổ Kỳ cắt đứt cơn chấn kinh của Lâm Dịch, Lâm Dịch và Thủy Linh Lung lập tức nhẹ gật đầu, Lâm Dịch mở miệng nói:

- Ân, chúng ta đi trước đây.

Lạp Cổ Kỳ gật đầu cười, Lâm Dịch và Thủy Linh Lung liền đứng dậy ra khỏi văn phòng, trên đường, bộ dáng Thủy Linh Lung vẫn là kích động, biểu lộ ra như có điều suy nghĩ, khiến Lâm Dịch không khỏi nhướng mày nhìn nàng vài cái, có chút nghi hoặc, mặc dù là tham gia Vô song hội, nhưng cũng không cần kích động thành cái dạng này a, tính cách Thủy Linh Lung cũng không phải dễ dàng kích động như vậy, chẳng lẽ là có nguyên nhân khác?

207. Chương 298-299: Chuẩn Bị Xuất Phát.

Nhưng cuối cùng Lâm Dịch vẫn không nói ra, lúc ra khỏi lầu dạy học, nhìn sắc trời một chút, thấy đã sắp đến giữa trưa, Lâm Dịch liền mở miệng nói:

- Lão sư, ta đi thăm Yến nhi.

Lúc này, Thủy Linh Lung đang kích động như có điều suy nghĩ mới phản ứng lại, sau khi sửng sốt một chút liền nói:

- A, vừa vặn ta cũng muốn đi tới lớp thủy hệ, cùng đi a.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, hai người liền đi về hướng thủy hệ bộ.

Đến văn phòng dưới lầu, Thủy Linh Lung đã nói nàng muốn đi công tác, liền tách ra khỏi Lâm Dịch, mà Lâm Dịch tắc thì đi về hướng phòng học Lâm Yến.

Đi cửa sau vào phòng học, mới phát hiện bên trong vẫn còn đang học, xuyên thấu qua cửa sổ, Lâm Dịch mang bộ dáng tươi cười trên mặt, nhìn Lâm Yến đang chăm chú nghe giảng bài.

Hôm nay Lâm Yến đã học năm thứ ba rồi, vốn là lớp của năm thứ hai, đã biến thành lớp năm thứ ba, đang giảng cho bọn người Lâm Yến là một gã giáo sư tướng mạo có chút anh tuấn, nhìn tuổi tác của hắn có lẽ không lớn, khoảng hai mươi lăm tuổi.

Sau khi nhìn Lâm Yến một hồi, Lâm Dịch cũng không khỏi nghe ngóng lão sư kia giảng bài, sau khi nghe một hồi, Lâm Dịch âm thầm gật đầu, không hổ là đạo sư dị năng của học viện Ngũ hành, nội dung lời giảng sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, có thể khiến người dễ dàng hiểu rõ, mặc dù không có nghe được từ đầu đến cuối, nhưng Lâm Dịch vẫn nghe được đại khái tiết học hôm nay chính là đang giảng về những dị năng công kích và phòng ngự trong dị năng thủy hệ tứ cấp.

Sau khi nghe xong một hồi, một hồi tiếng chuông dồn dập lập tức vang vọng lập tức học viện, chính là tiếng chuông tan học, thanh niên lão sư kia nghe thấy tiếng chuống, nhìn ra phía ngoài, chợt quay đầu nói:

- Hôm nay giảng đến đây, tan học a.

Nói xong liền đi ra ngoài, khi thấy Lâm Dịch bên ngoài phòng học có chút ngẩn người, thấy Lâm Dịch cười cười với mình, hắn liền cũng không để ý, quay người đi ra ngoài.

- Yến nhi.

Sau khi thanh niên lão sư kia rời khỏi, Lâm Dịch liền hô một tiếng vào trong phòng học, Lâm Yến đang thu thập sách giáo khoa nghe vậy lập tức quay đầu lại, sau khi chứng kiến Lâm Dịch, đôi mắt to lập tức lộ ra thần sắc kinh hỉ.

- Ca!

Sau đó cũng mặc kệ sách giáo khoa trên bàn, trực tiếp chạy ra từ bên trong.

- Ca, ngươi đã về rồi!

Hơn nửa năm không gặp, lâm yến tựa hồ có cao hơn một ít, sắp đến bả vai Lâm Dịch rồi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nở một nụ cười ngọt ngào, đôi mắt to như là Nguyệt Nha Nhi, hiển nhiên rất là vui vẻ.

Lâm Dịch yêu thương vuốt vuốt đầu Lâm Ái, cười nói:

- Lại cao hơn rồi.

Lâm yến hừ một tiếng, dịu dàng nói:

- Đó là đương nhiên, sau này lớn lên, Yến nhi muốn cao như ca!

Lam Dịch nghe vậy lập tức bật cười vui vẻ, nhịn không được lại vuốt vuốt đầu Lâm yến, Lâm yến tắc thì le lưỡi với Lâm Dịch, lộ ra khí chất dí dỏm đáng yêu.

Lâm Yến cứ bám lấy hắn như vậy gần cả buổi chiều, nghe thanh âm ngây thơ của Lâm Yến nói về những sinh hoạt thú vị trong trường của nàng, mặc dù cũng không phải là chuyện gì thú vị đối với Lâm Dịch, nhưng thấy vẻ mặt vui vẻ, đôi mắt to như Nguyệt Nha Nhi của Lâm yến, Lâm Dịch vẫn cười, một mực nghe nàng nói, mãi đến buổi chiều, Lâm Yến mới lưu luyến về lại phòng học, mà sau khi lão sư tiến vào phòng học, Lâm Dịch hướng về phía Lâm Yến phất phất tay, đi về hướng trong nhà.

Còn ba tháng nữa, rất có thể sẽ xuất hiện cường giả thánh giai tại Vô song hội!

Nghĩ đến đây, Lâm Dịch liền nhịn không được có chút kích động trong lòng.

- Thánh cấp sao? Gia trì Bạch Hổ chiến văn, thực lực của ta có thể chiến một trận hay không?

Lâm Dịch đang chờ mong tới.

- ĐẠi ca, chúng ta làm sao bây giờ?

Trong phòng âm u, Bạch Nhận cung kích đứng sau lưng Bạch Diệp, nhíu mày dò hỏi.

Hai mắt Bạch Diệp đỏ ngầu, thanh âm cắn răng khanh khách vang lên, sau nửa ngày liền hít một hơi, trong đôi mắt phát ra một vòng thần sắc âm độc.

- Lâm Dịch, không nghĩ tới chỉ một năm mà ngươi lại tiến bộ như vậy.

Bạch Diệp nắm chặt hai nắm đấm, cánh tay nổi gân xanh, hiển nhiên đang dốc sức áp chế lửa giận trong lòng.

- Ta vốn định giết ngươi đấy, bất quá hiện tại xem ra không giết được ngươi rồi.

Trong giọng nói Bạch Diệp lộ vẻ không cam lòng.

- Nhưng, dù không giết được ngươi, ta cũng sẽ khiến ngươi nếm mùi thống khổ khi mất đi người thân.

Cuối cùng nói ra, hai trong mắt Bạch Diệp bắn ra một mảnh hàn quang.

Thân thể Bạch Nhận hơi chấn động, có chút không xác định được, nói:

- Ca, ý ngươi là..

- Không tệ!

Khóe miệng Bạch Diệp tràn ra một vòng vui vẻ điên cuồng.

- Lâm Yến, thì ra Lực nhi chết vì nữ nhân đấy, giết nàng, dùng máu của nàng để tế điện Lực nhi.

Bạch Nhận nhíu mày, không xác định nói:

- Nhưng Lâm Yến đều một mực ở bên trong học viện Ngũ Hành, chúng ta không có cơ hội động thủ a.

Bạch Diệp cười lạnh, nói:

- Ta đã sớm quan sát thời giờ nàng ta một năm nay rồi, mỗi một lần trăng tròn, nàng và các bằng hữu đều rời khỏi học viện Ngũ Hành ra bên ngoài chơi, đó là thời cơ tốt nhất để động thủ.

Bạch Nhận nghe vậy nhẹ gật đầu, lại đột nhiêt cau mày nói:

- Nhưng bây giờ Lâm Dịch đang ở trong học viện Ngũ hành, với tính cách Lâm Yến, nếu ra ngoài nhất định sẽ kêu Lâm Dịch đi theo, hôm nay khả năng trình độ của Lâm Dịch đã đạt đến bát cấp dị năng giả, chỉ sợ không thể có cơ hội tốt như vậy.

Bạch Diệp cười cười lành lạnh, nghiêng đầu sang chỗ khác, rồi nhìn về hướng Bạch Nhận.

- Chẳng lẽ ngươi đã quên, Vô song hội đã tổ chức rồi, lão già Lạp Cổ Kỳ kia thiên vị Lâm Dịch, Lâm Dịch tuyệt đối sẽ đến tham dự Vô song hội lần này, ngươi xem a, một thời gian sau, hắn sẽ rời khỏi Ngũ Hành, hắc hắc, đợi đến lúc hắn trở lại, hắn có thể nhấm nháp cảm giác đau nhức thấu triệt nội tâm rồi, ha ha ha.

Nói ra câu cuối cùng, Bạch Diệp điên cuồng cười phá lên, phảng phất như đã thấy được biểu lộ thống khổ của Lâm Dịch.

Bạch Nhận chỉ trầm mặc nhìn Bạch Diệp đang cười điên cuồng, không nói gì.

- Đích thật là một cách nghĩ tốt.

Một thanh âm đột nhiên vang lên, không có chút dấu hiệu nào, Bạch Diệp đang cười điên cuồng và Bạch Nhận lập tức ngẩng đầu nhìn lại, Bạch Diệp càng biến sắc, quát:

- Người nào?

Một tiếng vang thật lớn, chỉ thấy cửa phòng chạm đất vốn phong kín bỗng nhiên bị một cỗ sức lực lớn oanh kích ra, phiến đá cực lớn lập tức đánh về phía hai người.

Bạch Nhận và Bạch Diệp đều biến sắc, lập tức tránh về hai phía tả hữu, tiếng ầm vang lên, cánh cửa lớn hung hăng đụng vào vách tường, rạn nứt một mảnh.

Nhưng cả hai người đều chẳng quan tâm nhìn xem vách tường bị va chạm, mà đều nhìn về hướng đại môn.

Một đạo thân ảnh im im lặng lặng đứng ở bên ngoài đại môn đã bị đánh hư.

- Người nào? Thật to gan? Dám giương oai ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi không biết nơi này là địa phương nào sao?

Bạch Nhận lập tức tức giận rống lên.

Thân ảnh nhàn nhạt đang nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về hướng hai người, nhưng lại không nói gì, nhưng khi hai người chứng kiến bộ dáng người nọ, sắc mặt liền đại biến, trong khoảng khắc, huyết sắc tận lui.

- Lão.. lão tổ tông.

Bạch Diệp trợn tròn mắt lên tiếng kinh hô.

Chợt tựa hồ ý thức được cái gì, Bạch Diệp và Bạch Nhận lập tức quỳ xuống, cúi đầu trên mặt đất.

- Bái kiến lão tổ tông!

Người xuất hiện tại cửa ra vào chính là một thanh niên tướng mạo cực kỳ anh tuấn, nhìn bộ dáng, nhiều nhất không quá ba mươi tuổi, nhưng Bạch Diệp và Bạch Nhận lại quỳ rạp xuống mặt hắn, hô tô lão tổ tông, thật sự khiến người kinh ngạc.

- Lão tổ tông đột nhiên xuất hiện ở chỗ này làm cái gì?

Bạch Diệp và Bạch Nhân đều sinh ra một cảm giác bất hảo trong nội tâm.

Bạch Diệp quỳ rạp xuống đất, thanh âm run rẩy nói:

- Lão tổ tông đại giá, Tôn nhi không tiếp từ xa, kính xin lão tổ tông thứ lỗi!

- Thứ lỗi? Đương nhiên, thứ lỗi.

Thanh niên kia lại cười khẽ một tiếng, thản nhiên nói.

Nhưng mà, thanh niên kia càng lạnh nhạt, Bạch Diệp và Bạch Nhận càng cảm thấy bất an, bất quá, chỉ một lát sau, quần áo cả hai đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh, dưới uy áp cường đại của người thanh niên, căn bản hai người không có một tia tâm tư phản kháng nào.

- Cái này là uy áp tuyệt đối của thánh cấp sao?

Bạch Diệp run rẩy trong lòng.

Nhưng cái gì đến cũng phải đến, Bạch Diệp hít sâu một hơi, run rẩy hỏi:

- Không biết lần này lão tổ tông tới Thiên Diệp là có chuyện gì, nếu là muốn dùng địa phương của Tôn nhi, kính xin lão tổ tông cho biết, tôn nhi sẽ đem hết khả năng ra, nhất định không khiến lão tổ tông thất vọng.

Thanh niên nhàn nhạt gật đầu cười nói:

- Tốt, các ngươi theo ta một chuyến a.

Bạch Diệp và Bạch Nhận lập tức khẽ động trong lòng, Bạch Diệp càng cảm thấy bất an hơn, hỏi:

- Xin hỏi lão tổ tông là đi đến địa phương nào?

Thanh niên kia nhàn nhạt nhìn hắn một cái, cười nhẹ nói ra hai chữ:

- Hoàng thành.

Vừa nghe lời này, lập tức trên mặt Bạch Diệp và Bạch Nhận không còn một tia huyết sắc.

Vì ba tháng sau sẽ cử hành Vô song hội nên trong khoảng thời gian này, Lâm Dịch lại tăng nhiệm vụ tu hành lên rất nhiều, mỗi sáng sớm đều chạy sáu vạn mét, chống đẩy ba vạn cái, tận lực huấn luyện thể thuật, đương nhiên, trong ba vạn cái chống đẩy chỉ chủ yếu đè ép chưởng theo kiểu trồng cây chuối, dù sao thì phụ trọng bốn ngàn cân hôm nay, nếu như chỉ là một đầu ngón tay, tuyệt đối không có cách nào chịu nổi đấy, hậu quả trực tiếp của việc gia tăng nhiệm vụ tu hành như vậy là mấy ngày nay hai tay Lâm Dịch gần như lâm vào trạng thái nửa tàn phế, qua mỗi ngày tu hành, căn bản lực lượng không tăng thêm tí nào, cũng mà là ý chí lâm Dịch cực kỳ cứng cỏi, sau khi phỏng đoán Vô song hội sẽ có khả năng xuất hiện thánh cấp, Lâm Dịch càng thêm tràn đầy động lực, khiến Lâm Dịch giữ vững tinh thần, mục tiêu Lâm Dịch là trước khi tổ chức Vô song hội, tăng cường cường độ thân thể mình lên, sau khi gia trì chiến văn, lực lượng tăng lên gấp mười lần.

Dựa theo suy đoán của Lâm Dịch, sau khi đề thăng lực lượng lên gấp mười lần, hơn nữa lĩnh vực của hắn, hẳn là có khả năng đánh cược một lần với thánh cấp rồi, đương nhiên, khả năng mình thất bại vẫn phi thường lớn, bất quá ít nhất cũng phải cố gắng, nếu như vậy mà bị thất bại, Lâm Dịch cũng không thể nói gì hơn.

Mà đối với thứ thần khí, Lâm Dịch cũng có hứng thú rất lớn, đương nhiên, Lâm Dịch cũng không có bao nhiêu mơ ước đối với thứ này, dù sao thì đến tột cùng phần thưởng lần đại hội này là thánh khí hay thứ thần khí vẫn còn khó nói, hơn nữa, cao thủ tại Vô song hội nhiều như mây, cũng không nhất định là hắn có thể đạt được vị trí quán quân.

Mà trong khoảng thời gian này, Thủy Linh Lung thường xuyên lâm vào trạng thái hốt hoảng tinh thần, Lâm Dịch kêu liên tục vài tiếng, nàng mới đột nhiên giật mình hồi phục lại tinh thần, cái này khiến Lâm Dịch cho rằng nàng sinh bệnh rồi, Lâm Dịch hỏi nguyên nhân, Thủy Linh Lung cũng chỉ nói quanh co, cuối cùng, Lâm Dịch cũng không truy vấn nữa.

Mà từ trong miệng Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch lại hiểu rõ thêm một điểm trong Vô song hội.

Nguyên lai là, Vô song hội ngoại trừ tuyển bạt thi đấu tại toàn bộ đại lục, đối với một ít đế quốc cổ xưa, hoặc là gia tộc có thế lực tương đối mạnh sẽ phân phối danh ngạch đấy.

Nói đơn giản, người bình thường muốn tham dự Vô song hội, nhất định phải đến địa điểm báo danh chỉ định tại đế quốc để báo danh, tiến hành một lần sơ biển tuyển trước, sau khi tấn cấp sơ biển tuyển, còn tiến hành phục tuyển, sau khi phục tuyển hoàn tất, liền tiến hành trận chung kết, mà những người có tên trong mười vị trí đầu tiên tại chung kết mới có tư cách nhập vào sân thi đấu chính thức, tham sự trận đấu chính thức của Vô song hội, có thể nói, người dự thi Vô song hội, đều là nhân vật tinh anh mấy chục vạn,

thậm chí trăm vạn chọn một, tinh anh chính thức! Cường giả trong đó nhiều như thế nào, không cần phải nhiều lời nữa, nói không chút khoa trương, thực lực bát cấp, là vé thấp nhất để tham dự Vô song hội, đương nhiên, nếu như có được chiến văn đã ngoài trung đẳng, thất cấp cũng có thể đánh cược một lần đấy, dù sao thì cũng không phải có ba thứ hạng đầu tiên mới được ban thưởng, trên thực tế, một trăm cường giả mạnh nhất đều được đế quốc hoàng tộc bày mưu đặt kế phong tặng danh hiệu quý tộc, phong thưởng lãnh địa, đối với những cường giả thế lực bình thường không có hậu trường, vô song hội chính là một tảng đá kê chân để bước vào xã hội thượng lưu sau này.

Nhưng tất cả thế lực lớn đều có danh ngạch nhất định, thông qua tuyển bạt liền trực tiếp tiến vào chung kết, ví dụ như là danh ngạch học viện Ngũ hành có hai người, đây cũng là những nguyên nhân chủ yếu không phải tham gia Vô song hội ngày đó Lạp Cổ Kỳ nói lúc dự họp Vô song hội.

Nghe nói khu vực tuyển bạt đã tiến hành được nửa năm, đoạn thời gian đấy đúng là mình đang không ngừng hành tẩu tại vùng dã ngoại hoang vu.

Khó trách Lâm Dịch không có cảm thấy gì, tại vùng dã ngoại hoang vu, có thể nói Lâm Dịch cực kỳ bế tắc tin tức, tự nhiên không biết gì, lúc ấy Vô song hội đã nổi lên một hồi sóng gió rồi.

Bất tri bất giác một chút

- Đồ vật đã mang đủ rồi chứ?

Trong văn phòng Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch và Thủy Linh Lung đều đang đứng trước mặt hắn, Lâm Dịch mang theo một bao khỏa nho nhỏ, bên trong chỉ đựng một ít quần áo tùy thân, dù sao thì đi tham dự Vô song hội, cũng không cần mang theo quá nhiều.

Mà Thủy Linh Lung thì lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, trên ngón tay nàng đeo một chiếc nhẫn màu xanh da trời, đây là lần thứ nhất trước mặt Lâm Dịch, nàng phất tay một cái, một giường đầy quần áo liền biến mất không thấy gì nữa, con mắt Lâm Dịch trợn tròn như trứng gà, đúng vậy, đó chính là một không gian giới chỉ.

Về phần không gian giới chỉ, Lâm Dịch chỉ là đọc qua giới thiệu trong các tàng thư tại Phong vân thư các, nghe nói mỗi một khỏa không gian giới chỉ đều ẩn chứa một loại năng lượng thần kỳ, dùng để phá vỡ một không gian cố định, chỉ cần không phải là sự vật có tính mạng, hết thảy đều có thể phóng vào bên trong, ban đầu lúc mới được biết qua, Lâm dịch đã rất hâm mộ, nhưng khi thấy không gian giới chỉ trong tay Thủy Linh Lung, càng là hâm mộ đến đỏ cả mắt.

208. Chương 300-301: Vô Song Thôn.

Nhưng mỗi một không gian giới chỉ cũng cần phải nhận chủ đấy, nói cách khác, trừ phi Thủy Linh Lung chết đi, nếu không thì người thứ hai không cách nào sử dụng không gian giới chỉ ấy, Thủy Linh Lung chứng kiến biểu lộ hâm mộ của Lâm Dịch, cũng chỉ có thể tỏ vẻ bất đắc dĩ, mà không gian giới chỉ kia, là của đạo sư đã qua đời của nàng, là di vật duy nhất của phó hiệu trưởng học viện Ngũ hành lúc trước lưu lại cho nàng, nghe nói không gian bên trong chừng trăm mét vuông, có thể chứa rất nhiều thứ.

Nghe xong lời Lạp Cổ Kỳ nói, hai người Lâm Dịch nhẹ gật đầu, Lạp Cổ Kỳ cười nói:

- Tốt, bây giờ chúng ta lên đường.

Nói xong liền mở ra cửa ngầm trên giá sách phía sau hắn, ba người đi vào.

Đi vào trước cửa không gian truyền tống, Lạp Cổ Kỳ khởi động cửa không gian truyền tống, bất quá, chỉ một lát sau, tại vị trí trung tâm cửa không gian truyền tống đã có một hình ảnh xuất hiện.

- Hiệu trưởng Lạp Cổ Kỳ, ngài khỏe a.

Một thanh âm trong sáng nhu hòa vang lên, tại chính giữa cửa không gian truyền tống có một gã thanh niên ăn mặc ngay ngắn xuất hiện, trên mặt thanh niên này lộ nụ cười ôn hòa, sau khi trông thấy Lạp Cổ Kỳ, liền khom người vấn an.

- Ân, ngươi tốt, ha ha, bây giờ chúng ta muốn tới.

Lạp Cổ Kỳ cười nói với thanh niên kia.

- Tốt.

Thanh niên cười, lên tiếng, sau đó cửa không gian truyền tống chấn động một hồi, hình ảnh biến mất.

- Chuẩn bị cho tốt.

Lạp Cổ Kỳ nói một câu, chợt, hoàng sắc quang mang trên người hắn bỗng nhiên đại thịnh, tia ngân mang trên cửa không gian truyền tống cũng sáng lên, vốn chỉ là hai khỏa tinh thể, lập tức toàn bộ phát sáng, áu khi chính giữa cổng truyền tống chấn động một hồi, nhẹ nhàng lưu lại một tia ngân mang.

- Đi vào.

Lạp Cổ Kỳ mở miệng nói, Lâm Dịch và Thủy Linh Lung lập tức một trước một sau tiến vào.

Sau khi thân thể có hơi chút nóng lên, lập tức một hồi tiếng nói ồn ào náo nhiệt truyền đến bên tai, sau khi mở hai mắt ra, nghi hoặc nhìn chung quanh, Lâm Dịch không khỏi bị tình huống chung quanh làm cho nhảy dựng lên.

Bất đồng với trong căn phòng âm u lúc trước, đây là một khối địa vực cực kỳ thoáng đạt, một hồi gió nhẹ thổi qua, Lâm Dịch lập tức ngửi ra một tia hương vị hải dương, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mảnh khoáng đạt trước tầm mắt, thanh âm thủy triều bắt đầu khởi động cùng với thanh âm nói to ồn ào chung quanh hòa lại với nhau, tạo cho người một cảm giác rất khoáng đạt, thoải mái.

- Hoan nghênh các ngươi đã đến.

Thanh âm trong sáng nhu hòa lại vang lên bên tai, Lâm Dịch vô ý thức nhìn lại, đúng là tên thanh niên đã xuất hiện vừa rồi.

- A, ngươi tốt.

Thấy đối phương chào hỏi mình, sau khi lấy lại tinh thần, Lâm Dịch có chút co quắp đáp lễ một tiếng.

- Rất lâu không tới nơi này, phong cảnh vẫn hợp lòng người a.

Thanh âm Lạp Cổ Kỳ đột nhiên truyền đến từ sau lưng, Lâm Dịch lập tức quay đầu lại, đã thấy Lạp Cổ Kỳ cũng xuất hiện tại đây, không khỏi có chút kinh ngạc, nói:

- Hiệu trưởng, ngươi..

Lạp Cổ Kỳ thoáng nháy con mắt với Lâm Dịch một phát, cười hắc hắc, nói:

- Vô song hội, thịnh hội như vậy, dù là không tham gia cũng muốn đi xem a.

Lâm Dịch lập tức im lặng.

- Hiệu trưởng Lạp Cổ Kỳ, phiền các ngươi nhường đường một chút, đằng sau còn có người dự thi cần sử dụng lối đi này, cám ơn.

Thanh âm tên thanh niên kia vang lên, Lập Cổ Kỳ lập tức a vài tiếng, thanh âm bên cạnh lui qua một bên, mà cửa không gian truyền tống vừa rồi bọn hắn đi đến đã lại bắt đầu lập lòe tia ngân mang.

Lâm Dịch tò mò nhìn tên thanh niên đi tới trước mặt cửa không gian truyền tống, sau đó tay phải hắn đặt lên thượng diện tinh thể trên cây cột, một mảnh ngân hoa lập tức lập lòe, mà tại vị trí trung tâm cửa không gian truyền tống, một hình ảnh xuất hiện.

- Thật nhiều người a.

Thanh âm Thủy Linh Lung vang lên, Lâm Dịch quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên phiến bờ biển cực lớn này, khắp nơi đều là người, tính toán thô sơ giản lược qua nhân số, chỉ sợ không dưới mấy ngàn, càng làm Lâm Dịch kinh ngạc chính là, hắn hơi chút ngưng thần cảm giác thoáng một phát, trong những người này, thực lực yếu nhất cũng là thất cấp chiến sĩ, xem ra, có lẽ là một ít người dự thi rồi.

Mà Lâm Dịch còn phát hiện, tại địa phương cách bọn họ không xa, còn có bảy cửa không gian truyền tống, tổng cộng có tám cửa không gian truyền tống, lúc nào cũng lập lè tia ngân mang, người không ngừng từ bên

trong đi ra, từ trên không trung nhìn bao quát, có thể phát hiện tám cổng truyền tống này hợp thành một hình dạng bát quái kỳ quái.

- Hiệu trưởng, những người này đều là người dự thi sao?

Lâm Dịch nhịn không được tò mò hỏi.

- Không nhất định, trong đó có người dự thi, lại có người đến xem.

Lạp Cổ Kỳ nhìn bốn phía, bộ dạng khá là hào hứng, thuận miệng trả lời.

- Người xem?

Lâm Dịch ngạc nhiên.

- Ân, nói là người xem, nhưng đương nhiên không thể là những người xem bình thường, phần lớn những người xem có thể tiếp xúc với cửa không gian truyền tống đều là cao tầng trong những gia tộc cổ xưa hoặc là các thế lực lớn, thịnh hội như Vô song hội, luôn có khả năng hấp dẫn người đấy.

Lạp Cổ Kỳ cười nói.

- Ồ.

Lâm Dịch giật mình, lập tức không nói thêm gì nữa, chỉ tò mò nhìn mọi nơi.

Chỉ thấy tại địa phương cách bãi biển không xa, có một khối kiến trúc rất lớn, công trình kiến trúc này cũng không tính là rất cao, chỉ có năm sáu tầng, nhưng rất lớn, Lâm Dịch từ bên ngoài bãi ghềnh nhìn lại, giống như là một thành thị khổng lồ, sau đại môn hình bán nguyệt là một đường đi rất rộng lớn.

- Đó là thành gì vậy?

Lâm Dịch chỉ vào phiến kiến trúc kia, hỏi.

Lạp Cổ Kỳ nhìn thoáng qua, sau đó cười nói:

- Đây không phải là thành thị mà gọi là Vô song thôn, là địa phương chuyên cung cấp nơi nghỉ ngơi cho người đến dự thi và người xem, địa điểm thi đấu cũng không ở chỗ này, mà lên tại thượng diện một hòn đảo trên biển, đây cũng là nguyên nhân tại sao ta nói các ngươi tới trước hai tháng, khoảng cách hải đảo kia với đại lục là rất xa, nếu dùng Hắc vân điểu để vận chuyển cũng cần sáu bảy ngày, nhưng người dự thi và người xem thật sự quá nhiều, nếu như toàn bộ đều nhờ vào Hắc vân điểu thì chỉ sợ cần mấy ngàn đầu Hắc vân điểu, cho nên đến lúc đó sẽ có thuyền lớn đón tiếp chúng ta đi qua, mà đoạn đường này, cần hao phí gần một tháng nữa.

- Cử hành trên hải đảo?

Lâm Dịch ngạc nhiên, chợt nghi ngờ hỏi:

- Tại sao lại phải tiến hành trên hải đảo?

Lạp Cổ Kỳ cười cười, nói:

- Bởi vì đó là cố hương Bạch đế, khai quốc quân chủ đế quốc Bạch đế, cử hành đệ nhất thịnh hội đại lục tại nơi đó, đoán chừng cũng là để kỷ niệm hắn a.

Lâm Dịch lập tức mở to ra mắt ra nhìn, con mắt không khỏi nhìn về hướng bờ biển, chỉ thấy toàn bộ nước biển dập dềnh đều là màu xanh da trời, cho người một loại cảm giác khoáng đạt, hoàn cảnh cực kỳ ưu nhã.

- Lạp Cổ Kỳ?

Chính vào lúc này, đột nhiên một thanh âm truyền đến từ sau lưng, ba người Lâm Dịch lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một gã thanh niên tóc đỏ, bộ dáng cực kỳ thanh tú xuất hiện sau lưng ba người, mà sau lưng tên thanh niên tóc đỏ kia có ba bốn tên thiếu nam thiếu nữ, người vừa lên tiếng chính là tên thanh niên kia.

Lạp Cổ Kỳ quay đầu, ánh mắt nghi hoặc của tên thanh niên kia liền biến thành kinh hỉ, lớn tiếng cười nói:

- Quả nhiên là lão tiểu tử ngươi, ha ha, nói xong đi đến trước mặt Lạp Cổ Kỳ, đấm một quyền thân mật vào ngực lão ta, cái này khiến Lâm Dịch và Thủy Linh Lung có chút ngạc nhiên, liếc nhìn nhau, tóc Lạp Cổ Kỳ trắng xóa, mà thanh niên kia một đầu tóc đen, xem tuổi tác, rõ ràng hai người kém xa nhau, không nghĩ tới tên thanh niên kia lại gọi Lạp Cổ Kỳ là tiểu tử, trong lúc nhất thời, Lâm Dịch và Thủy Linh Lung đều có chút cảm giác cổ quái trong nội tâm.

Càng làm cho hai người giật mình chính là, sau khi Lạp Cổ Kỳ thấy thanh niên, rõ ràng cũng lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, đấm trả một quyền, cười nói:

- Lão tiểu tử, ngươi cũng tới? Ha ha.

Nhìn thần thái lão, tựa hồ không chút nào để ý đối phương bất kính.

Một tay thanh niên kia nắm bả vai Lạp Cổ Kỳ, nói:

- Không nói những thứ khác, nếu hôm nay ngươi không uống mười cân rượu với lão tử, lão tử sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lạp Cổ Kỳ cười ha ha, nói:

- Bằng vào tửu lượng tên tiểu tử ngươi, xem lão tử hạ gục ngươi như thế nào, ha ha.

Đang lúc nói chuyện, hai người nhìn bề ngoài một già một trẻ này cứ như vậy kề vai sát cánh rời đi, lưu lại cho LÂm Dịch, Thủy Linh Lung và bốn gã thiếu niên thiếu nữ kia một hồi ngạc nhiên.

- Hiệu trưởng, ngươi..

Thấy hai người tựa hồ không có ý định quay đầu, rốt cục Lâm Dịch không nhịn được, hô lên.

Chỉ thấy Lạp Cổ Kỳ cũng không quay đầu lại, khua tay nói:

- Ngươi và Linh Lung cứ tùy tiện a, ngày mai thuyền đến, không cần chờ ta, hai ngươi cứ lên thuyền trước.

Nói xong càng chạy càng xa.

- Lão sư.

Bốn gã thiếu nam thiếu nữ sau lưng cũng nhịn không được hô lên.

- Các ngươi cũng như vậy đi.

Thanh niên kia cũng không quay đầu lại, la lớn.

Trên trán bọn người Lâm Dịch lập tức chảy ra một giọt mồ hôi lớn.

Im lặng.

Thật lâu sau, thấy một đôi thân ảnh không ra gì kia đã biến mất trong tầm mắt, mấy người mới thở dài một hơi, đánh giá lẫn nhau.

Một gã thiếu niên đi sau lưng thanh niên kia lộ vẻ tươi cười trên khuôn mặt ngại ngùng, cười với Lâm Dịch và Thủy Linh Lung, sau đó đưa tay ra nói:

- Các ngươi tốt, rất hân hạnh được quen biết, Ta là Lạp Cơ Tư, là đệ tử Khải lão sư.

Lâm Dịch lập tức đưa tay ra nắm lấy tay Lạp Cơ Tư, cũng ngại ngùng cười nói:

- Ta là Lâm Dịch, là đệ tử học viện Ngũ hành, vị này là sư phụ của ta, Thủy Linh Lung.

- Các ngươi tốt.

Thủy Linh Lung cười, chào hỏi bốn gã thiếu nam thiếu nữ kia.

- Oa, lão sư ngươi thật xinh đẹp nha.

Thanh âm đó phát ra từ miệng một cô thiếu nữ ngây thơ, Lâm Dịch không khỏi nhìn lại hướng cô gái kia, chỉ thấy tướng mạo thiếu nữ này vô cùng ngọt ngào, nhưng ăn mặc lại thập phần mát mẻ, váy ngắn màu đỏ khó khăn lắm mới bao trùm được bờ mông của nàng, khiến cặp đùi vốn thon dài mượt mà của nàng càng

thêm thon dài, trên thân chỉ mặc một kiện tiểu y màu đỏ, khó khăn lắm mới che chắn được hai ngọn núi trước ngực nàng, không thể phủ hết bờ eo thon nóng bỏng, ẩn ẩn lộ ra rốn, càng lộ vẻ gợi cảm và khả ái.

- Lão sư, ta là Lâm Gia.

Cô gái kia không đợi Thủy Linh Lung nói chuyện, liền mở miệng cười ha hả tự giới thiệu mình, hấp háy đôi mắt to hình trăng lưỡi liềm của nàng.

- Xin chào, ngươi cũng rất đẹp a.

Thủy Linh Lung vừa cười vừa nói, tuổi cô gái kia nhiều nhất cũng chỉ làm mười sáu mười bảy tuổi, rất dễ khiến người khác yêu thích.

- Các ngươi là người dự thi hay là đến xem?

Lâm Dịch cười hỏi.

Lạp Cơ Tư gãi gãi đầu, vẻ như không có ý tứ, cười nói:

- Chúng ta là người dự thi, kỳ thật, lấy thực lực chúng ta, căn bản không có khả năng lấy được thứ tự gì tốt tại vô song hội, nhưng Khải lão sư nói coi như rèn luyện, cọ xát một phen, cho nên để chúng ta tham gia.

- A, các ngươi đều tham gia sao?

Lâm Dịch có chút kinh ngạc hỏi, phải biết rằng học viện Ngũ hành cũng chỉ có hai danh ngạch mà thôi, nhưng bọn hắn lại có bốn người, chẳng lẽ thế lực sau lưng bọn hắn so với học viện Ngũ hành còn lớn hơn?

Lạp Cơ Tư tựa hồ như nhìn ra nghi hoặc của Lâm Dịch, không có ý tứ cười nói:

- Ân, chúng ta đều tham gia, kỳ thật chúng ta cũng chỉ có hai danh ngạch, nhưng Bố Lô và Tháp Nhĩ có tên trong mười vị trí đầu tiên, cho nên đều tới.

Lâm Dịch nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn lại hai người một mực không mở miệng nói chuyện, hai người này một cao một thấp, bất quá xem qua thì lớn hơn mình mấy tuổi, tướng mạo cũng đều thanh tú, thấy Lâm Dịch nhìn về phía bọn hắn, cũng không khỏi hướng về phía Lâm Dịch lộ dáng tươi cười.

Những người được lựa chọn từ thi đấu tuyển bạt, cơ bản đều là cao thủ, mấy người này, đều không thể nào coi thường được.

- Làm sao bây giờ, không biết Khải lão sư và Lạp Cổ Kỳ lão sư chạy đi chỗ nào rồi, thật sự là chán ghét.

Lâm Gia vểnh cái miệng nhỏ nhắn lên, nói ra.

Lạp Cơ Tư vuốt vuốt đầu nàng, nhìn bộ dáng rất là sủng ái nàng, sau đó quay đầu cười nói với Lâm Dịch và Thủy Linh Lung:

- Chúng ta cùng đi a, dừng chân tại Vô Song thôn không cần tiền, tám giờ sáng ngày mai thuyền đến, đến lúc đó chúng ta cùng lên thuyền, có thêm bạn cũng tốt.

Lâm Dịch không khỏi nhìn về hướng Thủy Linh Lung, cười nói:

- Lão sư, ý ngươi thế nào?

Thủy Linh Lung tự nhiên không có gì dị nghị, lập tức nhẹ gật đầu, bảy người liền tiến vào Vô song thôn.thời gian một tháng Lâm Dịch không ngừng tu hành dần dần trôi qua, hôm nay, chính là ngày bọn họ xuất phát tiến về Vô song hội.

Diện tích Vô song thôn quả thật không nhỏ, sau khi tiến qua đại môn hình bán nguyệt kia, một tràng cảnh phồn vinh náo nhiệt liền lọt vào tầm mắt, hai bên đường đi, khắp nơi đều là những nhân viên công tác ăn mặc thống nhất chào hàng một ít đồ chơi nhỏ với những người dự thi và người xem lễ, tại một địa phương hơi trống trải một chút, thậm chí còn có đoàn xiếc ảo thuật, nhìn không khí cực kỳ giống như là một ngày lễ.

- Thật náo nhiệt a.

Lâm Gia trợn to đôi mắt, hiếu kỳ liếc nhìn tả hữu, lúc thấy cái gì mới lạ, trong đôi mắt to của nàng lập tức lộ ra quang tuyến, tâm tính ngây thơ thuần khiết hiển lộ rõ.

Lạp Cơ Tư sủng ái vuốt vuốt đầu nàng, khẽ cười nói với nàng:

- Trước tiên chúng ta tìm chỗ ở, sau đó lại mang ngươi ra chơi đùa bốn phía, được không nào?

Đôi mắt to của Lâm Gia lập tức tỏa sáng, ngẩng đầu nhìn về hướng Lạp Cơ Tư, hung hăng gật cái đầu nhỏ, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lên một cái, bộ dáng như không thể chờ đợi được, khiến những người khác không khỏi phát ra tiếng cười.

- Chúng ta đi chỗ nào?

Lâm Dịch nhìn nhìn mọi nơi, nhà lầu hai bên tựa hồ đồng dạng như khách sạn, không khỏi mở miệng hỏi.

Lạp Cơ Tư quay đầu lại, cười nói:

- Tất cả phòng ở đây đều có thể tùy tiện ở, dù sao thì sáng sớm ngày mai thuyền tới, tùy tiện tìm một chỗ qua đêm a.

Bọn người Lâm Dịch tự nhiên không có gì dị nghị, lập tức tìm một cái nhà lầu gần đó, liền đi vào.

209. Chương 302: Lên Thuyền.

- Hoan nghênh quang lâm.

Vừa mới tiến vào đại sảnh, thanh âm dễ nghe từ hai bên truyền đến, Lâm Dịch ngẩng đầu lên nhìn, là hai người hầu nữ ăn vận trang phục và trang sức giống như những nhân viên đang làm việc bên ngoài, rất hiển nhiên những người hầu nữ này đều đã trải qua huấn luyện, mang nụ cười hàm súc trên mặt, rồi lại thẹn thùng, khẽ cười.

- Ngươi tốt, chúng ta là người dự thi Vô song hội, cho hỏi nơi này còn phòng trống không?

Lạp Cơ Tư cười, hướng hai người đáp lễ.

- A, thật sự là không có ý tứ, toàn bộ gian phần trong lầu số ba đều kín chỗ rồi, ngài và bằng hữu ngài đi vào bên trong đi, nói không chừng có thể tìm được một phòng trống giữa tầng trệt, thật sự có lỗi.

Sau khi một người hầu nữ nghe như vậy, trên mặt lộ ra biểu tinh có chút áy náy, thanh âm nhu hòa nói:

- A, đã quấy rầy rồi.

Lạp Cơ Tư nhẹ gật đầu với hai người, đoàn người không đi ra ngoài không được.

- Quả nhiên, gian phòng gần đại môn hẳn là đã kín chỗ, chúng ta tới hơi chậm một chút, chỉ có thể tiếp tục tìm thôi.

Lạp Cơ Tư bất đắc dĩ cười nói.

- Ha ha, địa phương lớn như vậy, luôn luôn còn phòng trống, chúng ta đi tìm đi.

Lâm Dịch không thèm để ý, cười nói, đoàn người liền đi tiếp vào chỗ sâu.

Một đường bước đi, mỗi một tràng cảnh lọt vào trong mắt đều là náo nhiệt đến cực điểm, dòng người đi trên đường phố như thủy triều, rất là chen chúc, đi thẳng hai cây số, mới tìm được một tầng trệt có đầy đủ phòng trống, xem số thứ tự bên ngoài, đã đến số một trăm bốn mươi ba, mà tầng trệt trước đó, muốn đầy đủ toàn bộ, muốn phòng trống mà số lượng không đủ, bảy người, bất kể nói thế nào, ít nhất cũng cần bốn gian phòng a.

Dưới sự dẫn dắt của người hầu nữ đi lên lầu, Thủy Linh Lung và nữ hài nhi Lâm Gia, hai người một phòng, Lâm Dịch và Lạp Cơ Tư dùng chung một phòng, ba người còn lại thì dùng hai gian phòng.

Bất quá, dù sao cũng là chỗ dừng chân được an bài miễn phí, cũng không sao cả.

Sau khi nhận chìa khóa, cất kỹ vật phẩm tùy thân, đoàn người liền hướng về đại sảnh, sau đó đoàn người liền đi bên ngoài đường phố.

Khắp nơi hai bên đường đều giăng đèn kết hoa, đều là bộ dáng vui mừng, trên liên bức màu đỏ viết "nhiệt liệt chào mừng Vô song hội lần thứ một trăm ba mươi hai thành công, thắng lợi"

Nhìn bộ dáng Lâm Gia như là rất ít ra bên ngoài chơi, đối với chuyện gì cũng đều rất hiếu kỳ, khi thấy một nhà ảo thuật biến ra một con thỏ từ trong chiếc mũ, càng hưng phấn đến nỗi đôi bàn tay nhỏ bé đều vỗ đến đỏ ửng lên, mà bộ dạng của Lạp Cơ Tư vẫn là phi thường sủng ái Lâm Gia, luôn xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, chỉ là Lâm Gia kia vận một thân trang phục mát lạnh, khiến rất nhiều người qua đường nhao nhao nhìn chăm chú, dù sao thì nữ hài đáng yêu và gợi cảm, hai khí chất đáng yêu lẫn nhau này không nhiều lắm đâu.

Mọi người đi một mực tới đêm mới xem như là đã thỏa mãn, đương nhiên, đó chính là nói bọn người Lâm Dịch, về phần Lâm Gia, nhìn nàng bĩu môi, nhíu nhíu lông mày, đi một bước liền quay đầu lại nhìn những cử động sau lưng, hiển nhiên là không được vui chơi tận hứng.

Lạp Cơ Tư không nhịn được lại vuốt vuốt đầu của nàng, cười nói:

- Đợi đến khi Vô song hội chấm dứt, ta sẽ mang ngươi đi chơi đùa bốn phía, được không nào? Sáng ngày mai phải lên thuyền rồi, hôm nay chơi đến đây thôi a.

Lâm Gia nghe xong, lúc này mới lộ dáng tươi cười.

Lạp Cơ Tư lại vuốt vuốt đầu Lâm Gia, lúc này mới ngẩng đầu lên nói với những người khác.

- Tám giờ sáng ngày mai thuyền đến, đại khái mười giờ sẽ xuất phát, bất quá thuyền kia chỉ có thể chở ba ngàn người một lần, cho nên chúng ta phải tới sớm một chút, nếu không chỉ có thể đợi năm ngày sau mới có chuyến tiếp theo, ân, bảy giờ sáng ngày mai, chúng ta hội hợp tại đại sảnh, ý mọi người thế nào?

Mọi người tự nhiên không có gì dị nghị, lập tức tiến vào nhà lầu, sau đó từng người tản ra.

Sau khi trở lại gian phòng, Lâm Dịch và Lạp Cơ Tử rửa mặt một phen, từng người liền lên giường, những gian phòng tại đây, phần lớn là phòng đôi.

- Lạp Cơ Tư, nhìn bộ dạng ngươi tựa hồ như đều quen thuộc với hết thảy Vô song hội, trước kia ngươi đã tham gia sao?

Chỉ còn lại hai người bọn họ, rốt cục Lâm Dịch nhịn không nổi, hiếu kỳ hỏi, xem hành động hôm nay, cơ hồ đều do Lạp Cơ Tư một tay an bài, nhìn hắn như rất là quen thuộc nơi này.

Lạp Cơ Tư liền sửa sang chăn mền bên cạnh, gật đầu cười nói:

- Ân, lúc trước Khải lão sư đã dẫn ta tới quan sát qua, cho nên coi như là tương đối quen thuộc.

Lâm Dịch giật mình nhẹ gật đầu, khó trách lại như vậy.

Sau khi Lạp Cơ Tư sửa sang lại chăn mền tốt, liền nằm xuống, cười nói với Lâm Dịch.

- Đã muộn rồi, nghỉ ngơi đi.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Hai người ngủ thiếp đi, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, Lâm Dịch đã tỉnh lại từ rất sớm, sau khi hắn tỉnh lại, mới phát hiện Lạp Cơ Tư đã thu thập tốt chăn, mền, không khỏi mở miệng nói:

- Ngươi dậy thật sớm a.

Lạp Cơ Tư nghe vậy, quay đầu lại, thấy Lâm Dịch đã tỉnh, lập tức cười nói:

- Ân, thói quen mà thôi, chào buổi sáng.

Lâm Dịch chui ra từ trong chăn, mền, sau khi thu thập tốt chăn mền, hai người rửa mặt rồi ra khỏi cửa.

- Đoán chừng bọn hắn vẫn còn đang ngủ, chúng ta đi gọi một chút đi.

Lạp Cơ Tư nhìn chung quanh một chút, bốn phía đều là một mảnh yên tĩnh, sau đó quay đầu cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, từng người lập tức đến trước phòng những người khác gọi họ dậy, một lát sau, tất cả mọi người đã tỉnh lại, đi tới đại sảnh, nhìn đồng hồ, vẫn còn chưa đến bảy giờ.

- Tốc độ chúng ta hơi nhanh một chút rồi, nếu không chờ thuyền đến, cũng không tìm ra gian phòng tốt để ở.

Lạp Cơ Tư nói ra, chợt bảy ngời liền rởi khỏi tầng trệt.

Xem ra cũng không phải chỉ có bọn hắn là tỉnh dậy tương đối sớm, thời điểm đi trên đường phố, phát hiện có rất nhiều người đã tỉnh lại, cũng đi về hướng cửa ra vào, tuy lúc này trời vẫn còn tối, nhưng từng cây đèn năng lượng chung quanh chiếu rọi, rất là sáng ngời, bước chân mọi người không khỏi nhanh hơn một chút.

Lúc đến ghềnh biển ngày hôm qua, mới phát hiện ở đây đã tấp nập người, khắp nơi đều là đám người đang chờ đợi.

Mấy người tốn sức xâm nhập vào trong đám người, nhưng cuối cùng lại bị kẹt vào giữa, không thể tới, cũng không thể lui, bất quá cũng may là lúc tiến vào mọi người đều nắm tay nhau, không có rời ra, trà trộn trong đám người, im im lặng lặng chờ đợi.

Lúc mặt trời bắt đầu ló dạng, chỉ thấy một rặng mây đỏ thấp thoáng đằng xa, đám mây trên bầu trời lập tức bị nhuộm thành huyết sắc, có một loại mỹ cảm cực kỳ thê lương.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch thấy mặt trời mọc trên biển, lập tức bị mỹ cảm thiên nhiên này thuyết phục, cặp mắt to đáng yêu của Lâm Gia kia càng là trừng lớn, há cái miệng nhỏ thật ra thật to, đúng thật là bị mỹ cảnh ngày hôm đó làm ngây dại, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói:

- Đẹp quá a.

210. Chương 303-304: Quần Đảo Vô Song.

Đám người chung quanh cũng ầm ĩ vì mỹ cảnh yên tĩnh mà kinh tâm động phách lúc mặt trời mọc kia, tất cả mọi người hoặc hưởng thụ, hoặc si mê, hoặc lộ vẻ mỉm cười xa xôi nhìn vòng hỏa hồng xa xôi trên mặt biển kia.

- Thuyền đến rồi.

Không biết ai đột nhiên hô lên một tiếng, lúc này Lâm Dịch mới chú ý tới, tại đường chân trời nơi mặt biển, mấy chấm đen chậm rãi đi tới, thời gian dần qua mới có thể nhìn rõ, quả nhiên là năm chiếc thuyền cực lớn.

Nhưng chứng kiến là một chuyện, chờ đợi lại là một chuyện khác, sau khi đợi một thời gian ước chừng một giờ, năm chiếc thuyền cực lớn kia mới cập bờ.

Lâm Dịch xem xét, chỉ thấy năm chiếc thuyền lớn này đều chế tạo từ sắt thép, hiển nhiên cực kỳ rắn chắc, tầng trệt phía sau boong tàu có khoảng chừng năm sáu tầng, từng tầng từng tầng từ nhỏ đến lớn.

Sau khi thuyền cập bờ, chỉ nghe một hồi tiếng xèo xèo vang lên, thân thuyền hơi nghiêng, thiết bản lập tức hạ xuống, sau đó trực tiếp đáp xuống mặt đất, mười mấy tên thủy thủ xuất hiện ở lối vào.

- Hiện giờ mọi người bắt đầu lên thuyền, không nên gấp, xếp thành hàng ngũ, từ từ sẽ đến lượt mình.

Mọi thanh âm cự đại vang lên, lâm Dịch lập tức hiếu kỳ tìm hiểu mọi nơi, nhưng lại không tìm thấy người nói là ai, chợt, không tự chủ được hướng về phía trước, theo đám người lên thuyền.

- Mọi người nắm chặt tay nhau, không để người khác lách vào làm tản ra.

Lạp Cơ Tư lớn tiếng hô hào, trong dòng người bắt đầu khởi động này, bảy người nắm tay nhau, rốt cục đồng thời lên chiếc thuyền thứ hai bên phải.

Vừa lên thuyền, mấy người lập tức chạy tới một chỗ trống trải trên boong thuyền, lúc này mới buông lỏng tay ra, không khỏi thở ra một hơi, nhìn nhau nở nụ cười.

- Hiện giờ không phải lúc nghỉ ngơi, người lên thuyền rất nhiều, trước hết chúng ta tìm gian phòng để ở lại, nếu không một tháng sau chúng ta phải ngủ ở boong tàu ngoài trời rồi.

Lạp Cơ Tư vừa cười vừa nói, chợt mấy người hít sâu một hơi, lao vọt vào dòng người.

Theo dòng người, khó khăn lắm mới lách lên phía trước, nhân viên công tác trên thuyền hiển nhiên có chút bận không đếm xuể, bất quá bọn người Lâm Dịch vẫn đăng ký được bốn gian phòng, ngay tại lầu thứ hai, mọi người liền lập tức lên lầu, sau khi cất kỹ đồ đạc của mình mới hội họp lại cùng một chỗ, đồng dạng cùng đêm qua, Lâm Dịch vẫn ở cùng một phòng với Lạp Cơ Tư, xem ra tháng này ngụ cùng chỗ với Lạp Cơ Tư rồi.

Lúc mười giờ, thuyền mới bắt đầu khởi hành, mà bọn người Lâm Dịch cũng đi tới boong tàu, lúc này, trên boong thuyền có rất nhiều người, bảy người Lâm Dịch tựa ở boong thuyền, thuyền rẽ sóng tiến về phía trước, bọt nước màu trắng tách ra hai bên trái phải.

Lâm Dịch không khỏi nhớ tới tầng thứ ba trong Ma nguyên động quật, rõ ràng hải dương chỗ đó và hải dương trong hiện thực không giống nhau, nắng gắt trên đỉnh đầu cũng trở nên nhu hòa bởi gió biển chung quanh, trên không trung thỉnh thoảng có đàn chim xẹt qua trên đỉnh đầu, mỗi ngày đưa mắt nhìn về biển cả, lòng dạ Lâm Dịch cũng không khỏi trở nên rất là khoáng đạt.

Cuộc sống như vậy, không thể nghi ngờ gì rất là nhàn nhã đấy, giải trí trên thuyền cũng rất nhiều, thậm chí có đoàn xiếc ảo thuật biểu diễn trên thuyền, cái này quả thật khiến Lâm Gia rất hưng phấn, mỗi ngày đều quấn quít Lạp Cơ Tư, muốn Lạp Cơ Tư mang nàng đi xem biểu diễn.

Đương nhiên, trong lúc nhàn nhã này, Lâm Dịch cũng không quên chính mình còn cần tu hành, phương pháp tu hành cực hạn hiển nhiên là rất không có khả năng rồi, tuy rằng thuyền này lớn, những cũng không đủ để ứng phó với cường độ tu hành chấn động với vạn mét của Lâm Dịch, mỗi ngày ba cái một vạn, giờ lên tới hai vạn.

Bộ trang bị tu hành kia của Lâm Dịch tự nhiên là không thể thiếu đấy, bất quá hắn không có mang theo trong bao túi sách của mình, mà là nhờ Thủy Linh Lung đặt trong không gian giới chỉ của nàng, đặt trong không gian giới chỉ, như vậy sẽ không tốn công và vướng víu khi phải mang theo.

Bởi vì biết được thời gian cử hành Vô song hội thật sự có chút vội vàng, Lâm Dịch đã tiến hành tu luyện cực hạn một tháng, nhưng vẫn không đạt tới trình độ như hắn dự đoán, một ngày trước khi lên đường, Lâm Dịch từng thử gia trì qua chiến văn, nhưng hắn chỉ có thể gia trì nhiều nhất là tăng lên tám phần thực lực mà thôi, thực lực như vậy, nếu như chống lại thánh cấp mà nói, thật sự có chút nguy hiểm, cái này khiến Lâm Dịch thấy không thoải mái trong đoạn thời gian trên thuyền này, bởi vì hắn không có cách nào gia trì chiến văn để cảm thụ lực lượng của mình có tăng lên hay không, dù sao thì một mực cho tới bây giờ, sự tình hắn có được chiến văn, những người khác còn không biết rõ.

Mà thông qua lần gia trì chiến văn cuối cùng, Lâm Dịch xác định một sự kiện, chính là sau khi gia trì chiến văn, nhận thấy tư tưởng của hắn không tự chủ bị một loại cảm xúc khác tri phối, cụ thể là cái gì thì hắn không thể nói rõ ràng, hắn chỉ có thể cảm giác được sau khi gia trì chiến văn, tâm tình của hắn tựa hồ như trở nên cực kỳ phấn khích, cái này khiến hắn có chút bối rối lúc đầu, bất quá về sau thì lại hơi an tâm một chút, bởi vì hắn phát hiện cỗ cảm xúc này dù ảnh hưởng tới hắn, nhưng dù sao cũng không phải khống chế được hắn, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, không tăng cường độ chiến văn của mình lên cực hạn, hắn vẫn có thể khống chế hữu hiệu cảm xúc này.

Mà trong một tháng này, Lâm Dịch cũng đại khái biết rõ ràng thân phận tên Khải lão sư lôi kéo Lạp Cổ Kỳ đi ngày đó rồi.

Khải, tên đầy đủ của hắn gọi là Khải - Ni Cổ Lạp, nghe nói là một trong những trưởng lão trong gia tộc Ni Cổ Lạp, mà gia tộc Ni Cổ Lạp là một trong những gia tộc cổ xưa tại đại lục, thế lực gia tộc kia, chủ yếu là

bao phủ vùng phía nam Lý Á hành tỉnh liền với Hưng Á hành tỉnh, tuy rằng thực lực không phải là siêu cường, nhưng tuyệt đối không thể coi thường, mà Khải Và Lạp Cổ Kỳ cùng học tại học viện Ngũ Hành năm đó, lúc ấy Khải học hỏa hệ, mà Lạp Cổ Kỳ là thổ hệ, trong ngũ hành lúc đó, ngoài Lạp Cổ Kỳ và Khải, còn có ba người được toàn trường công nhận là tam đại thiên tài, nguyên nhân tương tích đại khái là, ba thiếu niên có thực lực tương đương nhau đến cùng một chỗ, tự nhiên dễ dàng sinh ra tình bạn cực kỳ thâm hậu.

Mà bốn người Lạp Cơ Tư, Bố Lô, Tháp Nhĩ và Lâm Gia, chính là những cá nhân xuất sắc của gia tộc Ni Cổ Lạp sau này, trong đó Lạp Cơ Tư còn là con thứ ba của tộc trưởng đương nhiệm, thiên tư cũng cực kỳ không tệ, theo như quan sát của Lâm Dịch, trong bốn người này, đoán chừng Lạp Cơ Tư có thực lực mạnh nhất.

Trong lúc Lâm Dịch không ngừng tu hành, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Một tháng sau.

- Đã đến quần đảo Vô song, thỉnh mọi người thu thập hành lý của mình, chuẩn bị lên đất liền.

Một giọng nữ nhu hòa truyền ra từ trong trang bị khuếch đại âm thanh, một lát sau liền truyền khắp con thuyền.

Lâm Dịch đang nhắm mắt tu hành dị năng không khỏi mở mắt, chậm rãi nhìn ra hướng cửa sổ.

- Đã đến sao?

Lâm Dịch thì thầm một tiếng, chợt đứng lên, mà lúc này, cửa bị mở ra, Lạp Cơ Tư đang du ngoạn bên ngoài cũng đi vào.

- Lâm Dịch, đã đến, thu thập đồ đạc thôi, chuẩn bị xuống thuyền.

- Ân.

Hai người lập tức thu thập đồ vật xong liền đi tới bong thuyền, nhìn chung quanh một chút, chứng kiến bọn người Lâm Gia ở trong biển người như thủy triều phất tay về hướng hai người, liền lập tức đi tới.

- Tam ca ca, ngươi nhìn xem, thật là nhiều đảo a.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Đạt hưng phấn đến đỏ bừng, chỉ vào bong tàu bên ngoài, hô hào với Lạp Cơ Tư, Lâm Dịch và Lạp Cơ Tư ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên một tòa hải đảo thật lớn xuất hiện trước mắt.

Chỉ là nhìn ra, bên trong tòa hải đảo này có mấy trăm hòn đảo, khoảng cách từng hòn đảo, nhiều thì hơn vạn mét, ít thì khoảng cách bất quá không đến trăm mét, ở trên thuyền nhìn ra, phong cảnh hải đảo cực kỳ hợp lòng người, đại đa số hòn đảo đều bao bọc bởi một màu xanh lá.

- Nhiều đảo như vậy, trường đấu Vô song hội ở trên đảo đó sao?

Lâm Dịch có chút tò mò.

- Ngươi thấy đảo lớn nhất ở giữa không?

Lạp Cổ Tư chỉ vào hòn đảo cao nhất giữa rất nhiều hòn đảo, nói:

- Kia chính là quần đảo Vô song, đảo chủ Vô song đảo rồi, chính là sân nhà tổ chức Vô song hội.

Lâm Dịch biết rõ trước kia Lạp Cơ Tư đã đến nhiều lần, lập tức nhẹ gật đầu, trên mặt lộ dáng tươi cười, nói với THủy Linh Lung bên cạnh hắn.

- Lão sư, phong cảnh nơi đây không tệ a, ha ha.

Nhưng đợi cả buổi không thấy Thủy Linh Lung đáp lời, Lâm Dịch không khỏi nhìn lại hướng Thủy Linh Lung, chỉ thấy Thủy Linh Lung đang kinh ngạc nhìn quần đảo Vô song đến mức ngây người, không biết đang suy nghĩ gì.

- Lão sư?

- À?

Thủy Linh Lung hồi phục lại tinh thần, nghi ngờ hỏi:

- Làm sao vậy?

Lâm Dịch nhìn nàng một cái kỳ quái:

- Lão sư, ngươi đã suy nghĩ gì mà nhập thần như vậy?

Trên gương mặt xinh đẹp của Thủy Linh Lung lập tức hiện lên một thoáng bối rối, quay đầu che dấu, nói:

- A, không có gì, nơi đây đẹp quá.

Lâm Dịch lập tức nhíu mày, nhưng sau đó cũng không nói gì thêm.

Thuyền chậm rãi di chuyển trong quần đảo, hù dọa từng bầy chim biển, đột nhiên Lâm Gia ồ lên một tiếng, sau đó quay đầu nói:

- Tại đây có người ở sao?

Chỉ thấy trên những hòn đảo hai bên, rõ ràng xuất hiện một vài phòng gỗ bộ dáng rất là quái dị, một ít người ăn mặc rõ ràng bất đồng với bọn người Lâm Dịch đang sinh hoạt trên đảo, cái này khiến tiểu nha đầu có chút kinh ngạc.

- Ha ha, quần đảo Vô song cũng không phải là hoang đảo, tự nhiên có dân bản địa tại đây, trong truyền thuyết, hoàng đế Bạch đế khai quốc đế quốc, chính là sinh ra ở quần đảo Vô song đấy.

Lâm Dịch cười mở miệng nói ra, thời điểm ở Tông Phạm, Lâm Dịch đều đạt điểm tuyệt đối tất cả các khoa, quần đảo Vô song nổi danh như vậy, Lâm Dịch tự nhiên cũng nghe qua đấy, chỉ là hắn cũng không biết biết, quần đảo vô song lại là đấu trường Vô song hội, lập tức nhìn những dân bản địa kia, cười nói:

- Hoàn cảnh nơi này ngược lại thật sự rất thoải mái dễ chịu, có cơ hội, nhất định ta sẽ ở lại nơi này một thời gian.

- Ha ha, đúng vậy a, khí hậu quần đảo Vô song cực kỳ thích hợp, hơn nữa mỗi mười năm cử hành Vô song hội một lần, thường xuyên có cường giả thánh giai xuất hiện, một ít ma thú tương đối mạnh trong các Hải vực chung quanh đều bị những khí tức của những cường giả thánh giai kia dọa sợ chạy mất, cho nên hải vực chung quanh quần đảo Vô song đều cực kỳ an toàn đấy, chỉ cần không gặp phải biển cả rít gào ngàn năm khó thấy thì tại đây đích xác là một điểm ở lại không tệ.

Lạp Cơ Tư đồng ý cười nói.

Lâm Dịch cũng gật đầu cười, đang lúc nói chuyện, thuyền chậm rãi tiến lên, rốt cục đã cập bờ Vô song đảo.

Xem ra bọn người Lâm Dịch cũng không phải là nhóm người đầu tiên tiến vào Vô song đảo, trên bờ đảo lúc này, có rất nhiều người đang chậm rãi tới gần đội thuyền, nhìn lại y phục bọn hắn, hiển hiên cũng không phải dân bản địa.

Sau khi cập bờ, cửa thuyền mở ra, lúc này không phải là lên thuyền, cho nên trật tự hơn rất nhiều so với lúc lên thuyền, sau khi đợi những người phía sau xuống bờ, bọn người Lâm Dịch mới từ trên thuyền đi xuống.

Vừa rời thuyền, bước chân tiểu nha đầu Lâm Gia kia lập tức có chút loạng choạng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần đỏ ửng.

- Cẩn thận một chút, đã ngồi thuyền một tháng, mới lên bờ là như thế này đấy, chính ta còn vừa điều chỉnh thoáng một chút.

Lạp Cơ Tư lập tức đỡ nàng, cười nói.

Lâm Gia a một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại, rất nhanh điều chỉnh lại thân hình, một lát sau, vẻ đỏ ửng trên mặt biến mất mới mở mắt, lần này tới Vô song đảo, đại bộ phận đều có thực lực không tầm thường, bởi vì có chiến văn, hơn nữa Lâm Gia nghe nói có thể xem náo nhiệt, lúc này mới cứng rắn xin Khải cho nàng một danh ngạch, kỳ thật đối với Lâm Gia mà nói, lần tham dự này chủ yếu chính là du ngoạn.

- Chúng ta đi thôi.

Thấy mọi người đều đã điều chỉnh tốt, Lâm Dịch mở miệng cười nói.

Mọi người gật đầu, đoàn người liền tiến về phía trước.

Vô song đảo thật lớn, sau khi rời thuyền, một khối rừng cây cực kỳ tươi tốt hiện ra trước mặt mọi người, bất quá chính giữa rừng cây có một con đường, trải lên một lớp đá vụn, xuyên qua con đường mòn đá vụn này, một lát sau, một hồi thanh âm ầm ĩ từ bên trong truyền ra, một lát sau, LÂm Dịch lập tức cảm giác được một loại cảm giác trong sáng rộng mở.

Địa phương lọt vào trong tầm mắt chính là một khối quảng trường cực kỳ rộng lớn, hiển nhiên là vì bốn phía quảng trường có một vòng cầu thang, xem xét chu vi ít nhất hơn vạn mét, từng tầng từng tầng, xem ra, dù dung nạp mấy vạn người xem cũng không phải là vấn đề gì.

Mà xem xét chính giữa đài, thì là một khối lôi đài hình vuông có đường kính hơn ngàn mét, toàn bộ lôi đài đều tạo thành từ một khối nham thạch, chỉ nhìn đã biết rõ sân thi đấu này đã tiêu phí lượng nhân lực và tài lực lớn như thế nào.

Vị trí bọn người Lâm Dịch lúc này đúng là một cửa ra vào ở vị trí trung tâm, mà đối diện bọn người Lâm Dịch, còn có một cửa vào khác, xuyên qua cửa vào, Lâm Dịch có thể chứng kiến những phòng ốc cao lớn, cùng với những dòng người đang đi lại trên đường phố có đá vụn lót đường.

- Nơi này chính là địa phương sẽ cử hành Vô song hội rồi, mà ở đối diện, là khu nghỉ ngơi của tuyển thủ, khu nghỉ ngơi người xem là ở bên kia.

Đã tới đây một lần nên Lạp Cơ Tư rất là quen thuộc, chỉ chỉ về hướng bên trái, Lâm Dịch nhìn theo ngón tay hắn, mơ hồ có thể chứng kiến có rất nhiều nhà lầu cao lớn.

Lúc này ngược lại có không ít người xem trên đài, xem ra địa phương này đã biến thành một nơi nói chuyện yêu đương rồi, nhìn những người ngồi chi chít như sao trên trời trên đài, phần lớn là một nam một nữ ngồi cùng một chỗ, hoặc điềm mật hoặc ngọt ngào, hoặc là xấu hổ cúi đầu nói lời nhẹ nhàng với nhau, khiến Lâm Dịch ngạc nhiên một hồi.

- Bây giờ, phần lớn người xem trên đài chính là đồng lứa thuộc một ít thế lực lớn, không thể không nói, tại một thịnh hội như Vô song hội, mang theo người yêu đến xem cùng, đích thật là một cách nghĩ không tệ.

Lạp Cơ Tư vừa cười vừa nói.

211. Chương 305-306: Lệnh Bài Tư Cách.

Lâm Dịch nghe vậy liền bật cười.

Sau khi nhìn chung quanh một chút, Lạp Cơ Tư nhân tiện nói:

- Trước tiên chúng ta đi đưa tin một chút đi.

Lập tức, mấy người liền đi về hướng đối diện.

Đi được vài bước, Lâm Dịch đột nhiên phát hiện Thủy Linh Lung không ở bên cạnh, không khỏi quay đầu thoáng nhìn lại, chỉ thấy Thủy Linh Lung cúi đầu, đang ngây người ra, Lâm Dịch không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, sau khi biết được tin tức tham gia Vô song hội, biểu hiện Thủy Linh Lung khiến Lâm Dịch cảm thấy có chút nghi hoặc, bất quá xoay người lại.

- Lão sư, ngươi có chuyện gì phải không?

Thủy Linh Lung nghe Lâm Dịch gọi, sau khi sửng sốt một chút, trên mặt hiện lên một vòng bối rối, lắc đầu che dấu, cười nói:

- Không có, không có, bọn hắn đã tiến vào sao? Ân, chúng ta cũng đi thôi.

Nói xong, cũng không để Lâm Dịch có cơ hội tiếp tục mở miệng, liền đi về phía trước.

Lâm Dịch quay đầu lại nhìn bộ pháp có vẻ hơi bối rối của Thủy Linh Lung, lông mày không khỏi có chút nhíu lại.

- Đến tột cùng nàng làm sao vậy?

Trong lòng vẫn không khỏi nổi lên một tia mê hoặc.

Mới vừa đi được hai bước, sau lưng liền truyền tới một thanh âm.

- Lâm Dịch, Linh Lung…

Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung không khỏi dừng bước quay đầu lại, sau đó thì là ngạc nhiên. Chi thấy sau lưng bọn họ, hóa ra là Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp mặc bộ quần áo thùng thình cực kì màu mè. Lâm Dịch lập tức ngạc nhiên nói:

- Hiệu trưởng? Ngài như thế nào cũng ở đây? Ngài cũng là lên con thuyền kia tới đây sao?

Phải biết con thuyền kia cũng không nhỏ, dưới tình huống không biết, thì muốn gặp người quen trên thuyền, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng. Nếu như Lạp Cổ Kỳ thật sự là ngồi con thuyền kia tới đây, cũng không cần cảm thấy kỳ quái.

Đám người Lạp Cơ Tư bởi vì phát giác hai người Lâm Dịch và Thủy Linh Lung không có theo sau, không khỏi quay đầu lại nghi hoặc nhìn thoáng qua…khi thấy Lạp Cổ Kỳ cùng Khải Ni Cổ Lạp. Con mắt Lâm Gia liền sáng ngời, lập tức chạy ngược trở lại, vừa chạy vừa hô:

- Khải gia gia…

Khải Ni Cổ Lạp đứng ở bên cạnh Lạp Cổ Kỳ vốn đang nhiều hứng thú đánh giá Lâm Dịch, nghe thấy một tiếng hô như thế, trên khuôn mặt tuấn tú lập tức hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nhìn xem Lâm Gia đang chạy tới chỗ hắn, bất đắc dĩ nói:

- Gia Nhi, không phải ta đã nói là phải gọi ta bằng lão sư sao?

Đoạn đường này tuy không xa, nhưng vẫn làm cho thể năng có vấn đề Lâm Gia thở hồng hộc, thời điểm khi tới trước mặt Khải Ni Cổ Lạp thì khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã đỏ bừng. Nghe được lời nói của Khải Ni Cổ Lạp, Lâm Gia lập tức lè lưỡi, cười hắc hắc nói:

- Người ta quên rồi nha…

Nói xong, một đôi bàn tay nhỏ bé liền ôm lấy cánh tay của Khải Ni Cổ Lạp.

Khải Ni Cổ Lạp bất đắc dĩ lắc đầu, cực kì cưng chiều vuốt đầu tóc của nàng, cười nói:

- Một tháng này cho ngươi chơi đùa thỏa thích. Đợi sau khi kết thúc, ngươi phải chịu khó tu luyện.

Lâm Gia nghe vậy mở to hai con mắt, lập tức dùng sức lắc lắc đầu nói:

- Lạp Cơ Tư ca ca bọn họ đều không có đi chơi với người ta mà. Một tháng này người ta cũng rất cố gắng tu luyện đấy! Cho nên…sau khi Vô Song chấm dứt. Đáng lẽ Khải gia gia phải cho người ta đi chơi mấy tháng mới đúng!

Nha đầu kia nói dối cũng không nháy mắt một cái, sáu người ở một bên đều biết rõ ràng một tháng này nàng chơi nhiều cỡ nào…Thậm chí có mấy buổi tối đều lưu luyến tại đoàn xiếc ảo thuật mà không chịu ly khai. Trợn mắt mà nhìn, chính là chơi đùa, lúc nào thấy nàng chịu khó tu hành?…Tất cả mọi người cái trán đều đổ mồ hôi.

Khải Ni Cổ Lạp hiển nhiên là hiểu rất rõ tính cách của Lâm Gia, hung hăng kéo cái mũi của nàng một cái mới nói:

- Ngươi cho rằng Khải gia gia không biết? Đám người Lạp Cơ Tư có thể bắt ngươi tu hành mới là lạ! Khải gia gia của ngươi còn không có vì già mà hồ đồ đâu.

Không thể không nói… Khải Ni Cổ Lạp bề ngoài nhiều nhất cũng chỉ là một mỹ nam tử mới ba mươi, thời điểm hắn nói ra một câu lão sư, cho Lâm Dịch một cảm giác thật sự rất quái dị…

Lạp Cơ Tư nghe được lời nói của Khải Ni Cổ Lạp, sắc mặt lập tức có chút đỏ lên, có chút cúi đầu:

- Khải lão sư, đệ tử…

Khải Ni Cổ Lạp nhìn hắn một cái, nhưng là không nói gì. Nhưng Lâm Gia ở một bên lại lớn tiếng hô lên:

- Nào có chứ! Khải gia gia nói loạn…tháng này rõ ràng là người ta rất nghe lời tu hành dị năng! Bọn Lạp Cơ Tư ca ca cũng có thể làm chứng.

Nhìn biểu lộ, người không biết nói không chừng còn tưởng mình đổ oan cho tiểu cô nương nhà người ta.

Nhưng mà Khải Ni Cổ Lạp cũng không phải là người bình thường, đối với bản tính của Lâm Gia lại biết quá rõ, đương nhiên là không tin lời Lâm Gia nói rồi. Lập tức lại hung hăng véo mũi Lâm Gia một cái, nhưng là không nói gì thêm.

- Các ngươi còn không có đưa tin phải không? Lâm Dịch, Linh Lung.

Lạp Cổ Kỳ đột nhiên mở miệng nói. Lực chú ý của hai người đều tập trung trên người hắn, chỉ thấy hắn ném một thứ đồ vật gì đó về phía hai người, Lâm Dịch phản xạ có điều kiện tiếp lấy, hai tay hơi trầm xuống, cúi đầu nhìn lại, nguyên lai là một lệnh bài hình chữ nhật bằng gỗ trông rất bình thường. Phía trên có hai chữ to Vô Song, nhìn kỹ thì phát hiện dưới hai chữ đó còn thêm hai chữ Ngũ Hành. Nhìn qua mặc dù không có cái gì đặc thù, nhưng Lâm Dịch lại cảm thấy trên nó bám lấy một tầng năng lượng nhàn nhạt. Vừa muốn mở miệng đặt ra câu hỏi, Lạp Cổ Kỳ đã giải thích:

- Cái này là lệnh bài tư cách của các ngươi, giữ cho cẩn thận.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức hiểu rõ, người từ các nơi trên đại lục đến tham quan còn nhiều hơn số người dự thi. Lớn như vậy thì số nhân viên công tác làm sao có thể sắp xếp họ được chứ? Nhân số tham dự cũng không phải chỉ là một hai mươi người, tính sơ sơ cũng có hơn ngàn ngươi rồi, ai có thể nhớ rõ toàn bộ? Ngay từ đầu Lâm Dịch đã rất nghi hoặc đối với vấn đề này, lúc này chứng kiến lệnh bài kia, mọi nghi hoặc liền tan biến.

- Các ngươi đi trước tìm hiểu thông tin a.

Thấy Lâm Dịch và Thủy Linh Lung đã tiếp nhận lệnh bài chứng nhận tư cách, Lạp Cổ Kỳ mới nói.

Đám người liền lên tiếng, sau đó liền quay người đi.

- Hắn chính là Lâm Dịch?

Sau khi mọi người rời khỏi, Khải Ni Cổ Lạp với biểu tình hứng thú hỏi Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ gật đầu cười:

- Như thế nào? Không tệ chứ?

Khải Ni Cổ Lạp nhẹ gật đầu, tán thưởng:

- Rất tốt… dị năng, thể thuật đều đạt tới bát cấp, tuy còn chưa đạt tới Tinh Vị Cảnh, bất quá cũng không xa. Là một hạt giống tốt.

Lạp Cổ Kỳ có chút cảm khái cười nói:

- Thời điểm lúc hắn vừa mới tới Ngũ Hành học viện, hắn làm ta hoảng sợ vô cùng. Khi đó hắn bất quá mới đạt tới lục cấp đỉnh phong, còn chưa tới thất cấp…Ngắn ngủi hơn một năm, còn chưa đến hai năm, hắn đã đạt tới song bát cấp rồi. Tốc độ tiến bộ của hắn thật dọa người.

Khải Ni Cổ Lạp nhẹ gật đầu, yên lặng dõi theo bóng lưng của mấy người kia.

Đi tới lối ra, tình cảnh lọt vào trong tầm mắt làm cho đám người Lâm Dịch có chút kinh ngạc, người hai bên đường tuy rất nhiều, nhưng người nói chuyện nhưng lại rất ít. Nhìn qua đều là một bộ dáng trầm lặng. Hoặc một thân một mình, hoặc kết bè kết đội. Nhân số tuy nhiều, nhưng hoàn cảnh lại rất yên tĩnh.

Mới vừa đi tới cửa, thì nhân viên công tác ngồi ở hai bên cửa liền đứng lên, rất khách khí nói:

- Thật xin lỗi, nơi này là khu nghỉ ngơi của tuyển thủ, những người khác không được phép đi vào. Nếu các ngài là người dự thi, xin lấy lệnh bài tư cách của các ngài ra. Nếu như các ngài là người tham quan, mời đi khu vực phía đông. Cám ơn.

Lạp Cơ Tư cười nói:

- Chúng ta là người dự thi. Đây là lệnh bài tư cách của ta.

Nói xong, từ trong lòng lấy ra lệnh bài giống với lệnh bài của Lâm Dịch đưa cho nhân viên công tác.

Tên nhân viên kia đưa hai tay tiếp lấy, nhìn thoáng qua, sau đó gật đầu nói với người bên cạnh:

- Là Ni Cổ Lạp gia tộc ở hành tỉnh Hưng Á.

Sau đó chỉ thấy người bên cạnh cầm một tập ghi chép dày cộp đứng lên:

- Cám ơn, ngài có thể tiến vào.

Tên nhân viên kia cung kính hai tay đem lệnh bài trả lại cho Lạp Cơ Tư.

- Phòng của ngài là phòng số 403 tầng thứ bảy.

- Ah, cám ơn.

Lạp Cơ Tư nhận lấy, liền đi vào bên trong, cùng đợi người phía sau.

Lâm Gia cũng lấy ra một khối lệnh bài giống như Lạp Cơ Tư, đưa cho nhân viên công tác, cũng được bọn họ phân vào cùng phòng với Lạp Cơ Tư.

- Chờ một chút..Hai chúng ta cùng phòng sao…có chút không thích hợp a?

Lạp Cơ Tư ngẩn người về sau liền lập tức mở miệng nói.

Tên nhân viên kia áy náy nhìn Lạp Cơ Tư nói:

- Thật sự xin lỗi ngài, đây là kế hoạch của phía trên giao xuống, chúng ta chẳng qua chỉ là người chấp hành mà thôi, cũng không có quyền thay đổi. Xin hãy lượng thứ.

Lạp Cơ Tư lập tức im lặng. Lâm Gia ở một bên nhưng là cười hắc hắc nói:

- Như vậy rất tốt, Lạp Cơ Tư ca ca buổi tối có thể dẫn ta ra ngoài chơi rồi.

Nghe vậy Lạp Cơ Tư chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Lệnh bài của Bố Lô và Tháp Nhĩ lại không giống với lệnh bài của đám người Lâm Dịch. Lệnh bài của đám người Lâm Dịch nhìn qua, ấn tượng đầu tiên là phong cách cổ xưa, năng lượng ẩn chứa phía trên cũng rất ôn hòa. Nhưng mà lệnh bài của Bố Lô và Tháp Nhĩ nhìn qua thì rất mới, phía trên ẩn dấu năng lượng tuy có lớn hơn một chút so với đám người Lâm Dịch, nhưng cực kỳ không ổn định. Mà hai người bọn họ, bị phân đến phòng số 605 tầng thứ 30.

Không ngoài dự kiến.. Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung bị phân đến cùng một phòng. Cũng may hai người sớm đã ở chung hơn một năm nay rồi, ngược lại cũng không thấy thẹn thùng gì. Bọn hắn bị phân đến tầng trệt số 3 gian phòng 607.

Lập tức bảy người liền tách ra. Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung, tiến vào tầng trệt số 3.

Gian phòng số 607 cũng không nhỏ, là phòng đôi trong dự liệu. Nhìn qua cũng sạch sẽ, không có một hạt bụi nào. Mà các đồ vật bằng nệm các loại…đều là đồ mới toanh.

Không có gì phải dọn dẹp, hai người Lâm Dịch chẳng qua cũng chỉ là cất hành lý, liền đi ra ngoài. Lạp Cổ Kỳ cùng Khải Ni Cổ Lạp còn tại nguyên chỗ chờ bọn họ. Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung là người đi ra đầu tiên, chờ một lát, bốn người Lạp Cơ Tư mới đi ra.

Hội họp một lúc, đoàn người mới đi về phía khu tham quan.

Tiến vào khu tham quan, liền cảm nhận được một bầu không khí náo nhiệt. Hai bên đường khắp nơi đều bán đồ chơi cùng các đoàn xiếc ảo thuật, rất có hương vị của ngày lễ. Mấy người tìm một gian quán rượu, liền đi vào.

Rất may, vận khí của mấy người cũng không tệ. Vừa đi vào, thì có một nhóm khách nhân đang đi ra từ một gian phòng. Nếu không, lấy sinh ý của quán rượu này, đừng nói là phòng chính, chỉ là vị trí bình thường

trong đại sảnh cũng đã đầy người ngồi. Chọn chút ít hải sản ở Vô Song quần đảo, mấy người liền đi vào gian phòng.

Sương phòng này có vị trí rất tốt, một khối tinh thể trong suốt thật lớn đặt trong sương phòng, làm cho mọi người vừa ăn vừa có thể trực tiếp thưởng thức phong cảnh trên biển. Rất là mê người.

Lâm Dịch nhìn thoáng qua, liền nhận ra được, loại tinh thể này được gọi là Đan Thị Tinh, trên đại lục chỉ là một loại tinh thể giá rẻ thường thấy. Đừng nhìn từ một mặt bên này có thể xem thấy được phong cảnh bên ngoài…nhưng từ bên ngoài nhìn vào bên trong, tuyệt đối là không thấy được gì. Bởi vì mặt sau trơn nhẵn, nhưng là do các mặt kính hình thoi nhỏ bé tạo thành xem như một chỉnh thể. Ánh mặt trời chiếu tới đấy, sẽ bị những mặt kính hình thoi rất nhỏ kia phản chiếu, bắn ngược trở lại.

Có Lạp Cổ Kỳ cùng Khải Ni Cổ Lạp ở đây, đám Lâm Dịch có chút cảm giác câu nệ không thoải mái. Duy nhất có thể thoải mái, đoán chừng chỉ có nha đầu Lâm Gia đang quấn lấy Khải Ni Cổ Lạp kia. Cứ nhàm chán như vậy, Lâm Dịch trong lúc vô tình phát hiện Thủy Linh Lung có chút không đúng … nàng đang lâm vào trong một trạng thái mê man, giống như thất thần vậy. Đoạn đường này đến đây, trên mặt Thủy Linh Lung luôn thường xuyên xuất hiện vẻ mặt này. Điều này làm cho lòng hiếu kì của Lâm Dịch bành trướng tới cực điểm. Nhưng bởi vì đám người Lạp Cơ Tư đang bên cạnh, cho nên Lâm Dịch cũng không tiện mở miệng hỏi, chỉ hiếu kì trong nội tâm.

- Linh Lung, Linh Lung…

Thanh âm Lạp Cổ Kỳ vang lên làm cho Thủy Linh Lung đang thất thần tỉnh táo trở lại.

- À? Hiệu trưởng…có chuyện gì sao?

Thủy Linh Lung trên mặt thoáng hiện lên vẻ bối rối. Lạp Cổ Kỳ chỉ cười một tiếng, sau đó nói:

- Muốn đến thì đến a.

Thủy Linh Lung lập tức ngạc nhiên…Chợt, khuôn mặt dần xuất hiện một tia ảm đạm, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Lão sư, đệ tử không sao.

Ta có thể hiểu được cảm xúc của con, nhưng dù sao ngày Vô Song chính thức bắt đầu vẫn còn một thời gian nữa, con cũng nên đi nhìn một chút a..để cho Lâm Dịch đi cùng con.

Lạp Cổ Kỳ tựa hồ không nghe được lời nói của Thủy Linh Lung, lại nói tiếp. Thủy Linh Lung cúi thấp đầu xuống, khẽ cắn môi dưới, có chút quật cường lắc đầu:

- Đệ tử không nên quay trở về nơi đó!

Lạp Cổ Kỳ khẽ thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi nói:

- Có một số việc dù sao cũng phải đối mặt, vô luận nó như thế nào, coi như là cho chính mình một cái công đạo cũng tốt. Dùng thiên tư của con, những năm gần đây, nếu như không phải là bởi vì chuyện này, thì thành tựu của ngươi xa không chỉ như vậy…Chỉ đi xem một chút thì như thế nào? Cho mình một cái công đạo.

Trong mắt Lạp Cổ Kỳ lộ ra biểu tình cổ vũ.

Thủy Linh Lung ngẩng đầu nhìn thấy sự cổ vũ trong mắt Lạp Cổ Kỳ, con ngươi xinh đẹp có chút đỏ lên, Sau đó đột nhiên giật mình hơi cúi đầu xuống. Thật lâu về sau, mới nhẹ nhẹ gật đầu.

Lạp Cổ Kỳ lập tức lộ ra dáng tươi cười.

Mà đám người Lâm Dịch đứng ở một bên tuy nghe không hiểu ra sao, ý tứ đại khái hình như là Thủy Linh Lung có quê quán người thân gì đó ở phụ cận. Bởi vì xảy ra chuyện gì đó, cho nên Thủy Linh Lung tựa hồ có chút khó khăn khi đối mặt với người thân của mình…Trong lúc Lạp Cổ Kỳ và Thủy Linh Lung nói chuyện, tất cả mọi người không khỏi yên tĩnh lắng nghe.

212. Chương 307: Thủy Linh Lung Mơ Màng.

- Nhà Thủy tỷ tỷ ở chỗ này sao?

Chỉ có Lâm Gia đột nhiên hỏi một câu hồn nhiên. Lạp Cơ Tư ngồi ở một bên lập tức nhẹ nhàng giật giật tay áo của nàng, Lâm Gia không khỏi nghi hoặc quay đầu lại nhìn Lạp Cơ Tư.

Thủy Linh Lung đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó liền đứng lên nói với Lạp Cổ Kỳ:

- Hiệu trưởng...đệ tử hiện tại liền đi qua đó.

- Con muốn đi luôn bây giờ sao?

Lạp Cổ Kỳ tựa hồ thật không ngờ Thủy Linh Lung lại gấp gáp như vậy. Bất quá cũng gật đầu cười nói:

- Cũng tốt. Đi đi!

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu, liền xoay người ly khai.

Mà Lâm Dịch lúc này lại đột nhiên đứng lên nói:

- Lão sư, đệ tử đi cùng người.

Thân thể mềm mại của Thủy Linh Lung có chút chấn động, quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Dịch, khẽ gật đầu, liền đi ra ngoài sương phòng.

Thấy Thủy Linh Lung gật đầu, Lâm Dịch cũng vội nói một tiếng:

- Ta cũng đi cùng lão sư một lúc, mọi người chơi vui vẻ.

Nói xong, liền vội vàng đuổi theo.

Lúc này trong phòng cũng chỉ còn lại có sáu người bọn Lạp Cổ Kỳ.

Trên mặt Lạp Cổ Kỳ đột nhiên lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Khải Ni Cổ Lạp ở bên cạnh hắn tựa như cũng nhìn ra chút gì đó, có chút kinh ngạc hỏi Lạp Cổ Kỳ:

- Bọn họ là thầy trò a? Ngươi bất chấp tất cả sao?

Lạp Cổ Kỳ cười ha ha nói:

- Sự tình của người trẻ tuổi, để cho bọn họ tự giải quyết là tốt rồi. Lão già ho hẹm lẩm cẩm ta đây dính vào làm gì?

Khải Ni Cổ Lạp ngạc nhiên, rồi cũng lắc đầu cười cười.

Lâm Dịch đuổi theo Thủy Linh Lung, nhưng thấy đối phương cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó, Lâm Dịch liền cũng không nói gì. Trầm tĩnh chậm rãi đi bên cạnh nàng.

Hai người trực tiếp dọc theo con đường một mực đi về phía đông. Ước chừng cỡ một tiếng đồng hồ, mới coi như đi ra khỏi con đường dài ngoẵng này...xuất hiện ở trước mặt hai người, nhưng là một mảnh rừng.

Vô Song đảo quả thực là rất lớn, mảnh rừng cây này hiển nhiên cũng không phải thường xuyên có người thăm thú, đường rất khó đi. Bất quá đây đối với Lâm Dịch và Thủy Linh Lung cũng không là vấn đề gì. Thời điểm đi ra mảnh rừng cây này, thì tiêu tốn hơn hai giờ đồng hồ...Mà ở trong đoạn thời gian này, bởi vì Thủy Linh Lung một mực trầm mặc, Lâm Dịch cũng chỉ có yên tĩnh không có quấy rầy nàng. Lâm Dịch biết rõ, thời điểm phù hợp, Thủy Linh Lung sẽ tự nói với mình hết thảy.

Ra rừng cây, tức thì đi tới bên kia đảo. Lâm Dịch lúc này mới phát hiện, nguyên lai trên Vô Song cũng có dân bản địa. Phong cách kiến trúc phòng ở bên này khác rất xa với lầu ốc trên Vô Song đảo. Những phòng ở này được làm bằng gỗ, cửa chính rất thấp, dùng chiều cao của Lâm Dịch, phỏng chừng phải khom người mới có thể đi vào được.

Nhưng mà nhìn ra, không gian bên trong rất lớn. Ngôi nhà được thiết kế giống như hình bầu dục, sau khi vào nhà, trần nhà cũng tương đối cao. Nơi này là dải đất duyên hải, buổi tối gió biển thổi vào rất lạnh. Cho nên gian phòng được thiết kế vô cùng nhỏ bé, như vậy có hiệu quả chống lạnh. Hơn nữa càng chắc chắn

hơn, dù sao những phòng ốc này cũng được làm bằng gỗ đấy. Mà những ngôi nhà xây bằng gạch đá trên Vô Song đảo, là những nguyên liệu có rất sẵn ở địa phương này. Lại tăng thêm một chút năng lượng gia trì ở những ngôi nhà ở kia, độ chắc chắn tự nhiên là không cần phải bàn nữa.

Thời điểm khi thấy dân bản xứ trên đảo này, Thủy Linh Lung mới ngẩng đầu lên, hướng bốn phía nhìn xem. Xem ra, tựa hồ như nàng đang nhớ lại hình ảnh quen thuộc khi xưa…

Khi người dân bản xứ trên đảo chứng kiến hai người Lâm Dịch và Thủy Linh Lung có cách ăn mặc khác với họ, cũng không khỏi hiếu kì nhìn về phía họ. Rất dễ nhận thấy, những người dân trên đảo này cũng là người vô cùng chất phác. Mà khi hơn ngàn con người thuần phác này mang theo ánh mắt hiếu kì nhìn về phía Lâm Dịch, người đã từng đối mặt với mấy ngàn tên địch nhân nhưng không đổi sắc như Lâm Dịch cũng không khỏi hơi ngượng ngùng. Đi theo sau lưng Thủy Linh Lung, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Ra khỏi thôn xóm này, thì trước mặt đã là một bãi biển. Đối diện mấy ngàn thước phía trước, chính là một hòn đảo khác. Mà ở bên cạnh bờ biển lúc này, thì có mấy chục con thuyền nhỏ đang thả neo. Từng đợt tiếng cười hào sảng, mơ hồ theo trên thuyền truyển tới.

Thời điểm khi Thủy Linh Lung nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ do dự lại lần nữa hiện ra trên mặt.. biểu tình lại bắt đầu lâm vào mê hoặc.

- Lão sư.

Thanh âm Lâm Dịch làm cho Thủy Linh Lung quay đầu lại. Lần này, nàng không có che dấu sự mê mang trong mắt.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch thật sự chứng kiến vẻ mê mang trong mắt Thủy Linh Lung…cái loại cảm giác không biết ra sao này. Trong ấn tượng của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung vẫn là một mỹ nhân ôn nhu luôn có kiến giải của mình. Nhưng mà, lúc này khuôn mặt tuyệt mỹ kia của nàng lại hiện lên vẻ mơ màng, cùng với một tia bối rối…tâm Lâm Dịch không khỏi quặn lại.

- Cố gắng lên…

Lâm Dịch làm ra một thủ thế cổ vũ, trong mắt tràn đầy sự kiên định nhìn nhìn Thủy Linh Lung. Tựa hồ muốn truyền thêm sự dũng cảm cho Thủy Linh Lung.

Vẻ mê mang trong mắt Thủy Linh Lung dần dần biến mất. Thật lâu về sau, hít sâu một hơi. Nói với Lâm Dịch:

- Lâm Dịch…cám ơn ngươi.

Lâm Dịch nhẹ nhàng lắc đầu cười, không nói gì.

Thủy Linh Lung lại lần nữa hít sâu một hơi, hướng phía thuyền nhỏ đi tới. Lâm Dịch cũng cất bước đi theo.

Sau đó, Thủy Linh Lung tức thì líu lo nói một tràng tựa như thổ ngữ làm cho Lâm Dịch hoàn toàn nghe không hiểu … Lâm Dịch hoàn toàn ngạc nhiên.

Sau đó, chỉ thấy những ngư dân đang nói cười kia chợt ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung. Thời điểm khi thấy vẻ tuyệt mỹ của Thủy Linh Lung, những ngư dân này đều trợn trắng mắt, trong mắt tràn đầy sự kinh diễm…Sau đó, một gã ngư dân lập tức nhiệt tình bắt chuyện với Thủy Linh Lung. Đồng dạng, vẫn là loại ngôn ngữ kỳ lạ mà Lâm Dịch không hiểu gì này.

Sau một lát. Tên ngư dân kia nhẹ gật đầu. Lúc này Lâm Dịch tức thì đoán được một chút, đại khái là đã đàm phán tốt rồi.

Quả nhiên, Thủy Linh Lung quay đầu lại nói với Lâm Dịch:

- Tốt rồi, chúng ta đi.

Lâm Dịch lập tức không để ý đến những thứ mà hắn nghe không hiểu kia nữa, đi theo sau lưng Thủy Linh Lung, lên một chiếc thuyền trong đó. Sau đó tên ngư dân kia lại luyên thuyên nói với những người khác vài câu gì đó, thả dây thừng, thuyền lung la lung lay rời đi.

Thủy Linh Lung trong lúc vô tình quay đầu lại thấy được biểu tình ngốc trệ của Lâm Dịch, lập tức che miệng bật cười. Nụ cười này, lập tức khiến cho hai đầu lông mày đã tích súc nhiều phiền muộn của nàng giãn ra…Nhưng mà thần thái xinh đẹp phát ra trong nháy mắt này, lập tức làm cho trái tim Lâm Dịch bang bang nhảy lên vài cái, con mắt có chút đăm đăm…nhưng chỉ một lát, Lâm Dịch lập tức ý thức được mình không đúng, liền có chút bối rối cúi đầu. Nhưng mà, một khắc khi Thủy Linh Lung hiển lộ vẻ phong tình kia lại khắc sâu vào trong đầu của hắn. Tim hắn đang đập loạn, càng lúc càng nhanh.

213. Chương 308-309: Quá Khứ Của Thủy Linh Lung.

Chứng kiến biểu tình lúc này của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung vốn là sửng sốt một chút, nhưng chỉ một lát nụ cười trên mặt dần dần biến mất, một đôi mắt vốn tràn đầy niềm vui, đã hiện lên vẻ ảm đạm…nàng đột nhiên nghĩ tới mối quan hệ giữa nàng với hắn…là lão sư cùng đệ tử…là tỷ tỷ cùng đệ đệ…

Ảm đạm qua đi, Thủy Linh Lung gắng gượng bật cười:

- Ngươi nghe không hiểu lời nói của chúng ta à?

Lâm Dịch nghe vậy cũng kiềm chế nhịp tim đang đập loạn cào cào của mình, khẽ ngẩng đầu, sau đó nhẹ gật đầu, đồng dạng gượng cười:

- Đúng vậy…rất khó hiểu.

Cứ như vậy, hai người, bởi vì cùng một sự kiện, đều gắng gượng cười nói, nói chuyện lan man. Trên bầu trời, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vầng trăng cong chiếu ra những tia sáng mờ ảo…

Thuyền nhỏ một đường hướng phương đông đi tới. Đi tận lúc này, Lâm Dịch mới biết được quần đảo Vô Song này thật sự là rất lớn.

Ngày đó theo mọi người tới từ đại lục bên kia, chứng kiến vài hòn đảo, bất quá chỉ là một ít hòn đảo của Quần đảo Vô Song mà thôi. Kỳ thật ở bên ngoài, còn có nhiều hơn nữa, ở phía xa xa, nhưng cũng là những hòn đảo thuộc Quần đảo Vô Song. Hai người Lâm Dịch ở trên thuyền trọn vẹn bảy ngày, ước chừng cũng đi qua hơn mười hòn đảo nhỏ.

Nói là thuyền nhỏ, kỳ thật thuyền này lại cũng không nhỏ chút nào. Boong thuyền bằng gỗ dựng đứng một cây cột bằng gỗ, hai bên là cánh buồm với rất nhiều miếng chắp vá. Việc ngư dân phải làm, chẳng qua là canh theo hướng gió, nắm giữ hướng đi. Tuy đêm tối đi gấp, ngược lại cũng không mệt…Rất hiển nhiên, hắn sớm đã quen với nếp sinh hoạt trên biển này.

Nước ngọt cùng đồ ăn trên thuyền đều tương đối đầy đủ, mỗi lần đến một cái đảo nhỏ, ngư dân kia đều rời thuyền tìm một ít tiếp tế, cũng không đến nỗi đói bụng. Mãi cho đến vài ngày sau, Lâm Dịch mới từ trong miệng Thủy Linh Lung biết được, nguyên lai trên Quần đảo Vô Song là không tồn tại cái gọi là tiền tệ, nơi đây rời xa đại lục, chính thức có thể có cơ hội ly khai, hoặc là nói người muốn rời đi rất ít. Kim tệ trong mắt dân bản địa đây là không đáng một đồng. Mà tên ngư dân kia, cũng là giúp đưa tiễn bọn họ miễn phí trên đoạn đường này.

Dân phong thuần phác đến mức này, Lâm Dịch cũng hoàn toàn không có lời gì để nói, chỉ có thể dùng lời nói để biểu thị lòng cảm ơn chân tha thiết đối với người ngư dân kia…Đương nhiên, phải được Thủy Linh Lung phiên dịch thì người ngư dân kia mới nghe hiểu được.

Tuy đã đi lâu như vậy, nhưng Lâm Dịch lại vẫn không có một lần mở miệng hỏi cái gì đường còn xa lắm không hay đại loại như vậy. Thủy Linh Lung trên đường đi tựa hồ như muốn dựa vào nói chuyện phiếm để quên đi phần cảm xúc trong lòng, Lâm Dịch cũng không muốn làm nàng thêm buồn phiền.

Lúc này đã là ngày thứ tám, sắc trời đang là vào chính giữa trưa. Theo quan sát từ đêm hôm qua cho đến bây giờ, chung quanh không thấy xuất hiện thêm một hòn đảo nào. Mà lúc này, bóng dáng một hòn đảo, theo thời gian dần xuất hiện trước mặt đám người Lâm Dịch.

Người phát hiện đầu tiên là vị ngư dân kia, người này liền bô bô nói một tràng cắt đứt câu chuyện phiếm của Lâm Dịch và Thủy Linh Lung. Lâm Dịch tò mò quay đầu sang boong tàu nhìn lại. Chỉ thấy một hòn

đảo lớn, dần dần xuất hiện trước mặt. Mà Thủy Linh Lung vốn trên mặt còn vương nụ cười, nhưng dần dần thu liễm lại. Từ từ, trên gương mặt đẹp lộ ra một tia tái nhợt.

- Chính là chỗ đó sao?

Lâm Dịch tò mò hỏi, chợt nghiêng đầu qua. Vừa vặn thấy được gương mặt dần tái nhợt của Thủy Linh Lung. Lâm Dịch lập tức ngậm miệng lại, sau đó không tự chủ được cầm chặt lấy bàn tay có chút lạnh buốt của Thủy Linh Lung.

Cử động của Lâm Dịch đã đánh thức Thủy Linh Lung, Thủy Linh Lung cúi đầu nhìn về Lâm Dịch. Thấy được sự cổ vũ trong mắt hắn.

Hít sâu một hơi. Thủy Linh Lung miễn cưỡng cười cười:

- Ta không sao.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về hòn đảo kia, rồi lại có chút ngẩn người.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Theo thời gian thuyền dần trôi vào bờ. Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung lên bờ. Sau đó Thủy Linh Lung liền líu lo nói một tràng dài đối với người ngư dân kia, sau đó chỉ thấy ngư dân kia gật đầu cười cười, Thủy Linh Lung liền nói với Lâm Dịch một tiếng đi thôi, lập tức liền hướng sâu trong hòn đảo đi tới.

Lâm Dịch đối với ngư dân cười cười, sau đó cũng đi theo sau lưng nàng.

Xuất hiện ở trước mặt hai người là một rừng cây, nhìn ra, hòn đảo này cũng không tính là nhỏ, rừng cây cũng rất tươi tốt. Bất quá nơi đây hiển nhiên là cũng có nhiều người ở đấy, bởi vì Lâm Dịch thấy được có hơn mười chiếc thuyền cá đậu ở bên bờ..Rất rõ ràng, những thứ này chính là của những người dân trên đảo.

Hai người trầm mặc bước đi. Thủy Linh Lung vẫn cúi đầu đi ở phía trước, mà Lâm Dịch thì có chút tò mò đánh giá xung quanh. Thỉnh thoảng chứng kiến cái đầu buông thõng của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch cũng không khỏi thở dài trong lòng. Cho tới bây giờ, hắn cũng chưa rõ ràng lắm chuyện của Thủy Linh Lung.

- Ngươi, có muốn nghe chuyện của ta không?

Cúi đầu chạy đi Thủy Linh Lung đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng, quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch. Lâm Dịch có chút ngẩn người, sau đó nhẹ gật đầu, nhìn xem Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, lại liếc mắt nhìn về phía Lâm Dịch. Mới nghiêng đầu sang chỗ khác, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Dưới chân vẫn không ngừng đi tới, vừa dùng một thanh âm có chút hoài niệm mà kể lại:

- Nơi này được gọi là Thủy gia đảo… người sinh hoạt trên đảo này, phần lớn đều mang họ Thủy. Mà ta, chính là được sinh ra ở đây.

- Khi đó ta vẫn luôn rất nghi hoặc. Có lẽ mình sinh ra, vốn chính là một sai lầm?

Thủy Linh Lung nhẹ nhàng nói. Lâm Dịch lẳng lặng nghe, trong rừng lúc này chỉ còn lại âm thanh sàn sạt do tiếng bước chân của hai người và thanh âm có chút thất lạc kia của Thủy Linh Lung.

- Trên hòn đảo Thủy gia có truyền thống trọng nam khinh nữ. Tại địa phương trọng nam khinh nữ này, nữ hài nhi…nhất là những nữ hài trong nhà có thêm một ca ca hoặc một đệ đệ, thì nhất định sẽ không được chút yêu thương nào.

Thủy Linh Lung ngửa đầu, cố gắng làm cho thanh âm của mình bình thường, chứ không là rưng rưng. Nhưng cố gắng của nàng hiển nhiên là không mấy hữu dụng. Trong đôi mắt to xinh đẹp, dần dần hiện lên màu đỏ.

- Từ lúc còn nhỏ, ta đã rất hâm mộ Mộ ca ca…người kia luôn trêu cợt ta, đánh ta, mắng ta…Bởi vì hắn có thể được làm nũng trước mặt phụ thân, hoặc là chút ít sự tình mà ta lúc đó không nào tưởng tượng được…mẫu thân lúc sinh ta bởi vì khó sinh mà qua đời, phụ thân thì hai năm sau lại cưới một nữ nhân..nữ nhân kia, luôn tìm biên pháp lấy lòng phụ thân và ca ca ta. mà ta, tựa hồ cho tới nay, chỉ là một thứ dư thừa trong nhà.

- Đến nay ta vẫn còn nhớ ánh mắt của phụ thân lúc nhìn ta, ánh mắt kia tràn đầy chán ghét, khinh khi. Mà mỗi lần đến lúc ấy, ta đều nhớ tới nụ cười hiền hòa rạng rỡ của ca ca, nhớ tới sự kiêu ngạo trong mắt hắn…Thủy gia thôn cũng không lớn lắm. Lúc ta còn ở đó, nhiều nhất cũng chỉ có trăm hộ gia đình. Mà ở đây, gia đình có nam đinh, lại càng thưa thớt. Phụ thân luôn thích khoe khoang trước mặt người khác rằng mình có một đứa con trai. Mà ca ca vào lúc ấy, liền tức thì lộ ra biểu lộ kiêu ngạo, cũng dùng trêu cợt ta hoặc là làm ta chọc cho đến khóc để làm người khác chú ý đến hắn. Đến nay ta vẫn không hiểu được, lúc trước hắn làm như vậy để làm gì? Chứng minh hắn rất lợi hại sao? Ta không biết…

Trên mặt Thủy Linh Lung lộ ra vẻ nghi hoặc. Nhìn ra, nàng đã hoàn toàn lâm vào trong hồi ức, trên mặt bao phủ một tầng mê mang.

Lâm Dịch không có mở miệng hoặc là làm ra hành động gì. Lâm Dịch biết rõ, hiện tại chuyện hắn cần làm, chính là yên tĩnh lắng nghe.

- Cuộc sống như vậy một mực giằng co đến 17 năm. Trên thực tế, ta vẫn luôn cho rằng, cuộc sống như vậy còn có thể kéo dài đến bao nhiêu…Nếu như, sự kiện kia không phát sinh mà nói…

Nói đến đây, Thủy Linh Lung tròng mắt đỏ lên, lộ ra một tia đau đớn.

- Đó là thời điểm dị năng của ta vừa mới thức tỉnh không đến một tuần lễ…khi đó ta đối với năng lực của mình luôn có một cảm giác sợ hãi..Loại cảm giác sợ hãi này mãi cho đến khi ta gặp được thầy của ta, một mực giày vò lấy ta. Mỗi ngày ta đều rất sợ hãi, sợ hãi…bởi vì ta biết rõ. Khi những người trong thôn biết được ta có loại năng lực này, thì lão tế tự đáng sợ ở trong thôn, sẽ dùng cái nĩa xiên bằng thép đánh cá mà hiến tế ta trước mặt những người trong thôn…

Thủy Linh Lung hô hấp dồn dập, thân thể nhẹ run rẩy.

- Ta nhớ rất rõ ràng, vào ngày đó cái người mà ta luôn gọi là ca ca kia ở trong nhà người khác đã uống rất nhiều rượu. Hắn so với ta lớn hơn hai tuổi, lúc ấy hắn đã 19 tuổi, kế thừa vóc dáng cao to đầy sức mạnh của phụ thân. Nhưng bởi vì cha cưng chiều, hắn đã trở thành một ác bá rất nổi danh trong thôn. Rất nhiều chuyện ta không tưởng tượng nổi, đều bị hắn làm ra…thậm chí thời điểm khi hắn 17 tuổi, ta thậm chí còn thấy phụ thân cho hắn một cái tát, mà trước đó, phụ thân thậm chí một câu nói nặng cũng chưa từng nói qua với hắn. Nhưng rất hiển nhiên, phụ thân đã phải hối hận vì đã cưng chiều hắn như vậy…hắn dám đánh trả. Bởi đó hắn thậm chí còn cao lớn hơn so với phụ thân…

Nói tới chỗ này, trên mặt Thủy Linh Lung, lại hiện lên một tia vui vẻ như trả được thù… Lâm Dịch trầm mặc, bởi vì hắn biết rõ, đó là một loại tâm lý bởi vì bị áp bức quá mà sinh ra vặn vẹo…Cũng may Lâm Dịch có thể nhìn ra, trong nụ cười của Thủy Linh Lung, lại ẩn chứa sự đau đớn.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, biểu tình trên mặt lại đổi, biến thành một bộ dạng tươi cười mang theo vẻ châm chọc:

- Có vẻ, ngày đó hắn uống rất nhiều rượu, bước chân luôn ổn định trong tưởng tượng của ta, cũng bởi vì rượu cồn mà lung la lung lay…Sau khi hắn bước vào cửa, thậm chí còn làm đổ cái bàn đụng vỡ toàn bộ những thứ xung quanh đó. Mà lúc đó ta đang giặt rửa quần áo, ngươi có thể đoán được đấy, thân phận của ta trong nhà lúc đó, còn không bằng một người hầu.

- Hắn lung la lung lay đi tới trước mặt ta, cặp mắt kia tràn đầy tơ máu…lúc đó ta sớm đã bị dọa phát ngốc…Sau đó….

Trong mắt Thủy Linh Lung tràn đầy hận ý:

- Hắn đá văng cái chậu trước mặt ta, sau đó ôm lấy ta! Lúc ấy ta sớm đã bị dọa cho phát ngốc…Hắn ôm ta, bắt đầu xé rách y phục của ta…Quá sợ hãi ta liền bắt đầu giãy dụa, thét lên…Ta hy vọng làm vậy có thể kinh động đến phụ thân và nữ nhân kia đang ở trong nhà cách đó không xa…Nhưng là, ta đã thất bại.

Lâm Dịch nghe đến lúc đó, trong lòng lập tức xiết chặt! Một cỗ lửa giận lập tức dâng lên trong lòng hắn!

- Vậy ngươi…

Lâm Dịch vội vàng mở miệng…nhưng liền lập tức đóng lại. Vấn đề như vậy, thật sự là không thể hỏi được.

Thủy Linh Lung lại mang theo biểu lộ trống rỗng mà trả lời:

- Hắn đã thất bại. Không làm kinh động đến phụ thân và nữ nhân kia…Nhưng trong cơn hoảng sợ, ta đã dùng đến dị năng…

Lâm Dịch lông mày dựng lên:

- Ngươi…đã giết chết hắn?

Thủy Linh Lung lắc đầu:

- Lúc ấy dị năng của ta còn rất nhỏ yếu…Dị năng vừa thức tỉnh, còn chưa đủ để giết người…

- Đem hắn kích thương, ta liền khóc chạy ra ngoài…bản năng cho rằng, phụ thân của ta, tại thời điểm mấu chốt này, là có thể bênh vực cho ta, cho ta cảm giác an toàn. Nhưng là…ta sai rồi.

Thủy Linh Lung tâm tình thoáng cái sa sút…

- Phụ thân hiển nhiên đã quên việc hắn dám đánh trả khi người giáo dục hắn. Khi hắn từ trong cơn hôn mê vì đau đớn tỉnh lại, thề thốt phủ nhận hành động cầm thú muốn cường bạo muội muội của mình…mà càng châm chọc hơn là, hắn lại còn nói rằng ta thừa dịp hắn say mà xé rách quần áo của mình, sau đó dùng vật cứng đánh vào đầu hắn, hãm hại hắn. Mục đích , chính là trả thù hắn…

- Ta không biết ngay lúc đó trong lòng hắn nghĩ như thế nào. Chứng kiến hành động vụng về của hắn, ta chỉ cảm thấy thương tâm…nhưng mà càng làm cho thương tâm chính là…cha ta, người tận mắt thấy quần áo của ta không chỉnh tề, khóc chạy đến bên cạnh người cha là hắn, nghe xong một phen tường thuật của hắn, lại không chút do dự mà lựa chọn tin tưởng hắn. Tiếp theo, liền dùng ánh mắt mà hắn thường dùng, ánh mắt tràn đầy khinh khi, ghét bỏ mà nhìn ta…Một khắc kia, tim của ta, thật sự là quá đau…

Nước mắt cuối cùng cũng từ trong mắt Thủy Linh Lung rơi xuống. Lâm Dịch ở một bên khi nghe đến đoạn đó, cũng hoàn toàn trầm mặc lại. Không tự chủ được, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đến cực điểm của Thủy Linh Lung, nhẹ nhàng nói:

- Không cần phải nhớ lại nữa, những hồi ức không tốt đẹp đó…tất cả đều để nó trôi qua đi. Được không nào?

Giọng nói kia, đã hoàn toàn không phải là giọng nói của một đệ tử đối với một lão sư.

Tựa hồ cảm nhận được sự cổ vũ của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung hai mắt đẫm lên nhìn Lâm Dịch, đột nhiên bật khóc tức tưởi:

- Lâm Dịch, ta thật khó chịu…Vì sao bọn hắn có thể như vậy? Vì sao? Ta đến cùng đã làm sai chuyện gì? Phụ thân tin tưởng tên súc sinh kia, vì chứng minh ta có thể ở tình huống không cần tập kích mà kháng cự được, ta đã sử dụng dị năng…không nghĩ tới…phụ thân của ta lại muốn giết ta! Hắn là phụ thân của ta mà…!

Nói ra lời cuối cùng, rốt cuộc nhịn không được nhào vào lòng ngực Lâm Dịch, lớn tiếng khóc lên. Tâm tình buồn phiền tích súc nhiều năm, vào hôm nay cuối cùng cũng phát tiết ra.

Thân thể Lâm Dịch trong một thoáng kia lập tức cứng ngắc, nhưng cũng mềm nhũn lại, tùy ý Thủy Linh Lung ở trong ngực mình khóc như một đứa bé. Hắn cũng chẳng biết nên nói lời gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai của nàng, an ủi.

Tại thời khắc này, bất kể là Thủy Linh Lung hay là Lâm Dịch. Cũng là đã quên thân phận của nhau. Ở thời điểm này, Thủy Linh Lung chỉ là một nữ hài nhu nhược cần một bờ vai ấm áp để dựa dẫm. Mà Lâm Dịch, cũng chỉ là vì nhìn thấy nữ hài nhu nhược kia, mới cho nàng mượn bờ vai của mình. Không hơn…

Thủy Linh Lung khóc rất lớn, rất dài. Mãi cho đến khi thanh âm có chút khàn khàn, hai mắt sưng mọng lên, mới dần dần ngừng khóc.

- Sự tình đều đã qua. Đã qua…

Lâm Dịch an ủi nữ hài đều là dùng phương thức kém cỏi như vậy.

Thủy Linh Lung ừ một tiếng, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhanh chóng chui ra khỏi ngực Lâm Dịch, khuôn mặt xoát một tiếng lập tức đỏ bừng...Mà Lâm Dịch cũng ngẩn cả người, sau một lát mới phản ứng lại...nữ hài xinh đẹp đang khóc như hoa lê đái vũ trước mặt hắn...là lão sư của hắn.

- Lão sư...ta...

Lâm Dịch muốn nói cái gì, nhưng mà vừa mở miệng, thì khi thời điểm Thủy Linh Lung nghe được hai tiếng lão sư, trong mắt liền hiện lên vẻ ảm đạm, chợt ngẩng đầu cười cười:

- Đừng nói nữa...ta biết rõ. cám ơn ngươi. Ta tốt hơn nhiều rồi.

214. Chương 308-309: Quá Khứ Của Thủy Linh Lung.

Chứng kiến biểu tình lúc này của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung vốn là sửng sốt một chút, nhưng chỉ một lát nụ cười trên mặt dần dần biến mất, một đôi mắt vốn tràn đầy niềm vui, đã hiện lên vẻ ảm đạm...nàng đột nhiên nghĩ tới mối quan hệ giữa nàng với hắn...là lão sư cùng đệ tử...là tỷ tỷ cùng đệ đệ...

Ảm đạm qua đi, Thủy Linh Lung gắng gượng bật cười:

- Ngươi nghe không hiểu lời nói của chúng ta à?

Lâm Dịch nghe vậy cũng kiềm chế nhịp tim đang đập loạn cào cào của mình, khẽ ngẩng đầu, sau đó nhẹ gật đầu, đồng dạng gượng cười:

- Đúng vậy...rất khó hiểu.

Cứ như vậy, hai người, bởi vì cùng một sự kiện, đều gắng gượng cười nói, nói chuyện lan man. Trên bầu trời, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vầng trăng cong chiếu ra những tia sáng mờ ảo...

Thuyền nhỏ một đường hướng phương đông đi tới. Đi tận lúc này, Lâm Dịch mới biết được quần đảo Vô Song này thật sự là rất lớn.

Ngày đó theo mọi người tới từ đại lục bên kia, chứng kiến vài hòn đảo, bất quá chỉ là một ít hòn đảo của Quần đảo Vô Song mà thôi. Kỳ thật ở bên ngoài, còn có nhiều hơn nữa, ở phía xa xa, nhưng cũng là những hòn đảo thuộc Quần đảo Vô Song. Hai người Lâm Dịch ở trên thuyền trọn vẹn bảy ngày, ước chừng cũng đi qua hơn mười hòn đảo nhỏ.

Nói là thuyền nhỏ, kỳ thật thuyền này lại cũng không nhỏ chút nào. Boong thuyền bằng gỗ dựng đứng một cây cột bằng gỗ, hai bên là cánh buồm với rất nhiều miếng chắp vá. Việc ngư dân phải làm, chẳng qua là canh theo hướng gió, nắm giữ hướng đi. Tuy đêm tối đi gấp, ngược lại cũng không mệt...Rất hiển nhiên, hắn sớm đã quen với nếp sinh hoạt trên biển này.

Nước ngọt cùng đồ ăn trên thuyền đều tương đối đầy đủ, mỗi lần đến một cái đảo nhỏ, ngư dân kia đều rời thuyền tìm một ít tiếp tế, cũng không đến nỗi đói bụng. Mãi cho đến vài ngày sau, Lâm Dịch mới từ trong miệng Thủy Linh Lung biết được, nguyên lai trên Quần đảo Vô Song là không tồn tại cái gọi là tiền tệ, nơi đây rời xa đại lục, chính thức có thể có cơ hội ly khai, hoặc là nói người muốn rời đi rất ít. Kim tệ trong mắt dân bản địa đây là không đáng một đồng. Mà tên ngư dân kia, cũng là giúp đưa tiễn bọn họ miễn phí trên đoạn đường này.

Dân phong thuần phác đến mức này, Lâm Dịch cũng hoàn toàn không có lời gì để nói, chỉ có thể dùng lời nói để biểu thị lòng cảm ơn chân tha thiết đối với người ngư dân kia...Đương nhiên, phải được Thủy Linh Lung phiên dịch thì người ngư dân kia mới nghe hiểu được.

Tuy đã đi lâu như vậy, nhưng Lâm Dịch lại vẫn không có một lần mở miệng hỏi cái gì đường còn xa lắm không hay đại loại như vậy. Thủy Linh Lung trên đường đi tựa hồ như muốn dựa vào nói chuyện phiếm để quên đi phần cảm xúc trong lòng, Lâm Dịch cũng không muốn làm nàng thêm buồn phiền.

Lúc này đã là ngày thứ tám, sắc trời đang là vào chính giữa trưa. Theo quan sát từ đêm hôm qua cho đến bây giờ, chung quanh không thấy xuất hiện thêm một hòn đảo nào. Mà lúc này, bóng dáng một hòn đảo, theo thời gian dần xuất hiện trước mặt đám người Lâm Dịch.

Người phát hiện đầu tiên là vị ngư dân kia, người này liền bô bô nói một tràng cắt đứt câu chuyện phiếm của Lâm Dịch và Thủy Linh Lung. Lâm Dịch tò mò quay đầu sang boong tàu nhìn lại. Chỉ thấy một hòn đảo lớn, dần dần xuất hiện trước mặt. Mà Thủy Linh Lung vốn trên mặt còn vương nụ cười, nhưng dần dần thu liễm lại. Từ từ, trên gương mặt đẹp lộ ra một tia tái nhợt.

- Chính là chỗ đó sao?

Lâm Dịch tò mò hỏi, chợt nghiêng đầu qua. Vừa vặn thấy được gương mặt dần tái nhợt của Thủy Linh Lung. Lâm Dịch lập tức ngậm miệng lại, sau đó không tự chủ được cầm chặt lấy bàn tay có chút lạnh buốt của Thủy Linh Lung.

Cử động của Lâm Dịch đã đánh thức Thủy Linh Lung, Thủy Linh Lung cúi đầu nhìn về Lâm Dịch. Thấy được sự cổ vũ trong mắt hắn.

Hít sâu một hơi. Thủy Linh Lung miễn cưỡng cười cười:

- Ta không sao.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về hòn đảo kia, rồi lại có chút ngẩn người.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Theo thời gian thuyền dần trôi vào bờ. Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung lên bờ. Sau đó Thủy Linh Lung liền líu lo nói một tràng dài đối với người ngư dân kia, sau đó chỉ thấy ngư dân kia gật đầu cười cười, Thủy Linh Lung liền nói với Lâm Dịch một tiếng đi thôi, lập tức liền hướng sâu trong hòn đảo đi tới.

Lâm Dịch đối với ngư dân cười cười, sau đó cũng đi theo sau lưng nàng.

Xuất hiện ở trước mặt hai người là một rừng cây, nhìn ra, hòn đảo này cũng không tính là nhỏ, rừng cây cũng rất tươi tốt. Bất quá nơi đây hiển nhiên là cũng có nhiều người ở đấy, bởi vì Lâm Dịch thấy được có hơn mười chiếc thuyền cá đậu ở bên bờ..Rất rõ ràng, những thứ này chính là của những người dân trên đảo.

Hai người trầm mặc bước đi. Thủy Linh Lung vẫn cúi đầu đi ở phía trước, mà Lâm Dịch thì có chút tò mò đánh giá xung quanh. Thỉnh thoảng chứng kiến cái đầu buông thõng của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch cũng không khỏi thở dài trong lòng. Cho tới bây giờ, hắn cũng chưa rõ ràng lắm chuyện của Thủy Linh Lung.

- Ngươi, có muốn nghe chuyện của ta không?

Cúi đầu chạy đi Thủy Linh Lung đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng, quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch. Lâm Dịch có chút ngẩn người, sau đó nhẹ gật đầu, nhìn xem Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, lại liếc mắt nhìn về phía Lâm Dịch. Mới nghiêng đầu sang chỗ khác, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Dưới chân vẫn không ngừng đi tới, vừa dùng một thanh âm có chút hoài niệm mà kể lại:

- Nơi này được gọi là Thủy gia đảo… người sinh hoạt trên đảo này, phần lớn đều mang họ Thủy. Mà ta, chính là được sinh ra ở đây.

- Khi đó ta vẫn luôn rất nghi hoặc. Có lẽ mình sinh ra, vốn chính là một sai lầm?

Thủy Linh Lung nhẹ nhàng nói. Lâm Dịch lẳng lặng nghe, trong rừng lúc này chỉ còn lại âm thanh sàn sạt do tiếng bước chân của hai người và thanh âm có chút thất lạc kia của Thủy Linh Lung.

- Trên hòn đảo Thủy gia có truyền thống trọng nam khinh nữ. Tại địa phương trọng nam khinh nữ này, nữ hài nhi…nhất là những nữ hài trong nhà có thêm một ca ca hoặc một đệ đệ, thì nhất định sẽ không được chút yêu thương nào.

Thủy Linh Lung ngửa đầu, cố gắng làm cho thanh âm của mình bình thường, chứ không là rưng rưng. Nhưng cố gắng của nàng hiển nhiên là không mấy hữu dụng. Trong đôi mắt to xinh đẹp, dần dần hiện lên màu đỏ.

- Từ lúc còn nhỏ, ta đã rất hâm mộ Mộ ca ca…người kia luôn trêu cợt ta, đánh ta, mắng ta…Bởi vì hắn có thể được làm nũng trước mặt phụ thân, hoặc là chút ít sự tình mà ta lúc đó không nào tưởng tượng được…mẫu thân lúc sinh ta bởi vì khó sinh mà qua đời, phụ thân thì hai năm sau lại cưới một nữ nhân..nữ nhân kia,

luôn tìm biên pháp lấy lòng phụ thân và ca ca ta. mà ta, tựa hồ cho tới nay, chỉ là một thứ dư thừa trong nhà.

- Đến nay ta vẫn còn nhớ ánh mắt của phụ thân lúc nhìn ta, ánh mắt kia tràn đầy chán ghét, khinh khi. Mà mỗi lần đến lúc ấy, ta đều nhớ tới nụ cười hiền hòa rạng rỡ của ca ca, nhớ tới sự kiêu ngạo trong mắt hắn…Thủy gia thôn cũng không lớn lắm. Lúc ta còn ở đó, nhiều nhất cũng chỉ có trăm hộ gia đình. Mà ở đây, gia đình có nam đinh, lại càng thưa thớt. Phụ thân luôn thích khoe khoang trước mặt người khác rằng mình có một đứa con trai. Mà ca ca vào lúc ấy, liền tức thì lộ ra biểu lộ kiêu ngạo, cũng dùng trêu cợt ta hoặc là làm ta chọc cho đến khóc để làm người khác chú ý đến hắn. Đến nay ta vẫn không hiểu được, lúc trước hắn làm như vậy để làm gì? Chứng minh hắn rất lợi hại sao? Ta không biết…

Trên mặt Thủy Linh Lung lộ ra vẻ nghi hoặc. Nhìn ra, nàng đã hoàn toàn lâm vào trong hồi ức, trên mặt bao phủ một tầng mê mang.

Lâm Dịch không có mở miệng hoặc là làm ra hành động gì. Lâm Dịch biết rõ, hiện tại chuyện hắn cần làm, chính là yên tĩnh lắng nghe.

- Cuộc sống như vậy một mực giằng co đến 17 năm. Trên thực tế, ta vẫn luôn cho rằng, cuộc sống như vậy còn có thể kéo dài đến bao nhiêu…Nếu như, sự kiện kia không phát sinh mà nói…

Nói đến đây, Thủy Linh Lung tròng mắt đỏ lên, lộ ra một tia đau đớn.

- Đó là thời điểm dị năng của ta vừa mới thức tỉnh không đến một tuần lễ…khi đó ta đối với năng lực của mình luôn có một cảm giác sợ hãi..Loại cảm giác sợ hãi này mãi cho đến khi ta gặp được thầy của ta, một mực giày vò lấy ta. Mỗi ngày ta đều rất sợ hãi, sợ hãi…bởi vì ta biết rõ. Khi những người trong thôn biết được ta có loại năng lực này, thì lão tế tự đáng sợ ở trong thôn, sẽ dùng cái nĩa xiên bằng thép đánh cá mà hiến tế ta trước mặt những người trong thôn…

Thủy Linh Lung hô hấp dồn dập, thân thể nhẹ run rẩy.

- Ta nhớ rất rõ ràng, vào ngày đó cái người mà ta luôn gọi là ca ca kia ở trong nhà người khác đã uống rất nhiều rượu. Hắn so với ta lớn hơn hai tuổi, lúc ấy hắn đã 19 tuổi, kế thừa vóc dáng cao to đầy sức mạnh của phụ thân. Nhưng bởi vì cha cưng chiều, hắn đã trở thành một ác bá rất nổi danh trong thôn. Rất nhiều chuyện ta không tưởng tượng nổi, đều bị hắn làm ra…thậm chí thời điểm khi hắn 17 tuổi, ta thậm chí còn thấy phụ thân cho hắn một cái tát, mà trước đó, phụ thân thậm chí một câu nói nặng cũng chưa từng nói qua với hắn. Nhưng rất hiển nhiên, phụ thân đã phải hối hận vì đã cưng chiều hắn như vậy…hắn dám đánh trả. Bởi đó hắn thậm chí còn cao lớn hơn so với phụ thân…

Nói tới chỗ này, trên mặt Thủy Linh Lung, lại hiện lên một tia vui vẻ như trả được thù… Lâm Dịch trầm mặc, bởi vì hắn biết rõ, đó là một loại tâm lý bởi vì bị áp bức quá mà sinh ra vặn vẹo…Cũng may Lâm Dịch có thể nhìn ra, trong nụ cười của Thủy Linh Lung, lại ẩn chứa sự đau đớn.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, biểu tình trên mặt lại đổi, biến thành một bộ dạng tươi cười mang theo vẻ châm chọc:

- Có vẻ, ngày đó hắn uống rất nhiều rượu, bước chân luôn ổn định trong tưởng tượng của ta, cũng bởi vì rượu cồn mà lung la lung lay…Sau khi hắn bước vào cửa, thậm chí còn làm đổ cái bàn đụng vỡ toàn bộ những thứ xung quanh đó. Mà lúc đó ta đang giặt rửa quần áo, ngươi có thể đoán được đấy, thân phận của ta trong nhà lúc đó, còn không bằng một người hầu.

- Hắn lung la lung lay đi tới trước mặt ta, cặp mắt kia tràn đầy tơ máu…lúc đó ta sớm đã bị dọa phát ngốc…Sau đó….

Trong mắt Thủy Linh Lung tràn đầy hận ý:

- Hắn đá văng cái chậu trước mặt ta, sau đó ôm lấy ta! Lúc ấy ta sớm đã bị dọa cho phát ngốc…Hắn ôm ta, bắt đầu xé rách y phục của ta…Quá sợ hãi ta liền bắt đầu giãy dụa, thét lên…Ta hy vọng làm vậy có thể kinh động đến phụ thân và nữ nhân kia đang ở trong nhà cách đó không xa…Nhưng là, ta đã thất bại.

Lâm Dịch nghe đến lúc đó, trong lòng lập tức xiết chặt! Một cỗ lửa giận lập tức dâng lên trong lòng hắn!

- Vậy ngươi…

Lâm Dịch vội vàng mở miệng…nhưng liền lập tức đóng lại. Vấn đề như vậy, thật sự là không thể hỏi được.

Thủy Linh Lung lại mang theo biểu lộ trống rỗng mà trả lời:

- Hắn đã thất bại. Không làm kinh động đến phụ thân và nữ nhân kia…Nhưng trong cơn hoảng sợ, ta đã dùng đến dị năng…

Lâm Dịch lông mày dựng lên:

- Ngươi…đã giết chết hắn?

Thủy Linh Lung lắc đầu:

- Lúc ấy dị năng của ta còn rất nhỏ yếu…Dị năng vừa thức tỉnh, còn chưa đủ để giết người…

- Đem hắn kích thương, ta liền khóc chạy ra ngoài…bản năng cho rằng, phụ thân của ta, tại thời điểm mấu chốt này, là có thể bênh vực cho ta, cho ta cảm giác an toàn. Nhưng là…ta sai rồi.

Thủy Linh Lung tâm tình thoáng cái sa sút…

- Phụ thân hiển nhiên đã quên việc hắn dám đánh trả khi người giáo dục hắn. Khi hắn từ trong cơn hôn mê vì đau đớn tỉnh lại, thề thốt phủ nhận hành động cầm thú muốn cường bạo muội muội của mình…mà càng châm chọc hơn là, hắn lại còn nói rằng ta thừa dịp hắn say mà xé rách quần áo của mình, sau đó dùng vật cứng đánh vào đầu hắn, hãm hại hắn. Mục đích , chính là trả thù hắn…

- Ta không biết ngay lúc đó trong lòng hắn nghĩ như thế nào. Chứng kiến hành động vụng về của hắn, ta chỉ cảm thấy thương tâm…nhưng mà càng làm cho thương tâm chính là…cha ta, người tận mắt thấy quần áo của ta không chỉnh tề, khóc chạy đến bên cạnh người cha là hắn, nghe xong một phen tường thuật của hắn, lại không chút do dự mà lựa chọn tin tưởng hắn. Tiếp theo, liền dùng ánh mắt mà hắn thường dùng, ánh mắt tràn đầy khinh khi, ghét bỏ mà nhìn ta…Một khắc kia, tim của ta, thật sự là quá đau…

Nước mắt cuối cùng cũng từ trong mắt Thủy Linh Lung rơi xuống. Lâm Dịch ở một bên khi nghe đến đoạn đó, cũng hoàn toàn trầm mặc lại. Không tự chủ được, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đến cực điểm của Thủy Linh Lung, nhẹ nhàng nói:

- Không cần phải nhớ lại nữa, những hồi ức không tốt đẹp đó…tất cả đều để nó trôi qua đi. Được không nào?

Giọng nói kia, đã hoàn toàn không phải là giọng nói của một đệ tử đối với một lão sư.

Tựa hồ cảm nhận được sự cổ vũ của Lâm Dịch, Thủy Linh Lung hai mắt đẫm lên nhìn Lâm Dịch, đột nhiên bật khóc tức tưởi:

- Lâm Dịch, ta thật khó chịu…Vì sao bọn hắn có thể như vậy? Vì sao? Ta đến cùng đã làm sai chuyện gì? Phụ thân tin tưởng tên súc sinh kia, vì chứng minh ta có thể ở tình huống không cần tập kích mà kháng cự được, ta đã sử dụng dị năng…không nghĩ tới…phụ thân của ta lại muốn giết ta! Hắn là phụ thân của ta mà…!

Nói ra lời cuối cùng, rốt cuộc nhịn không được nhào vào lòng ngực Lâm Dịch, lớn tiếng khóc lên. Tâm tình buồn phiền tích súc nhiều năm, vào hôm nay cuối cùng cũng phát tiết ra.

Thân thể Lâm Dịch trong một thoáng kia lập tức cứng ngắc, nhưng cũng mềm nhũn lại, tùy ý Thủy Linh Lung ở trong ngực mình khóc như một đứa bé. Hắn cũng chẳng biết nên nói lời gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai của nàng, an ủi.

Tại thời khắc này, bất kể là Thủy Linh Lung hay là Lâm Dịch. Cũng là đã quên thân phận của nhau. Ở thời điểm này, Thủy Linh Lung chỉ là một nữ hài nhu nhược cần một bờ vai ấm áp để dựa dẫm. Mà Lâm Dịch, cũng chỉ là vì nhìn thấy nữ hài nhu nhược kia, mới cho nàng mượn bờ vai của mình. Không hơn…

Thủy Linh Lung khóc rất lớn, rất dài. Mãi cho đến khi thanh âm có chút khàn khàn, hai mắt sưng mọng lên, mới dần dần ngừng khóc.

- Sự tình đều đã qua. Đã qua…

Lâm Dịch an ủi nữ hài đều là dùng phương thức kém cỏi như vậy.

Thủy Linh Lung ừ một tiếng, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhanh chóng chui ra khỏi ngực Lâm Dịch, khuôn mặt xoát một tiếng lập tức đỏ bừng...Mà Lâm Dịch cũng ngẩn cả người, sau một lát mới phản ứng lại...nữ hài xinh đẹp đang khóc như hoa lê đái vũ trước mặt hắn...là lão sư của hắn.

- Lão sư...ta...

Lâm Dịch muốn nói cái gì, nhưng mà vừa mở miệng, thì khi thời điểm Thủy Linh Lung nghe được hai tiếng lão sư, trong mắt liền hiện lên vẻ ảm đạm, chợt ngẩng đầu cười cười:

- Đừng nói nữa...ta biết rõ. cám ơn ngươi. Ta tốt hơn nhiều rồi.

215. Chương 310: Cội Nguồn Dũng Khí Của Nữ Hài.

Lâm Dịch há miệng rồi lại khép, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, chỉnh đốn lại tâm tình của mình, mới mở miệng cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, liền xoay người đi... Lâm Dịch cũng không nhìn thấy, lúc Thủy Linh Lung quay người, thì nụ cười trên môi lập tức biến mất, chỉ còn lại vẻ ảm đạm...

Lâm Dịch ngẩn người một lúc, sau đó mới ngẩng đầu đi theo...bề ngoài nhìn Lâm Dịch có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn lúc này lại không bình tĩnh chút nào...Bởi vì hắn đã phát hiện, không biết từ lúc nào...hắn, đã thích Thủy Linh Lung....

Bất đồng với cảm giác tưởng niệm về Thư Mộng. Thủy Linh Lung là tồn tại chân thật như thế bên cạnh hắn...thời điểm vừa nãy khi ôm lấy Thủy Linh Lung, Lâm Dịch có thể cảm thấy được tiếng tim đập của đối phương...điều này khác với Thư Mộng...Không biết vì cái gì, thời điểm ôm lấy Thư Mộng, loại cảm giác này, luôn mờ ảo bất định...So sánh với lúc ôm Thủy Linh Lung, càng làm cho hắn cảm giác được một tồn tại thật sự. Lão sư... Lâm Dịch nhìn bóng lưng có vài phần thê mỹ của Thủy Linh Lung, trong nội tâm không khỏi đau nhói. Hắn thậm chí nhịn không được rất muốn mở miệng kêu lên, nhưng mà, cuối cùng nhưng vẫn là ngăn ở yết hầu không phát ra được.

Cứ như vậy, hai người một trước một sau, trầm mặc hướng Thủy gia thôn đi đến.

Mục đích trở về của Thủy Linh Lung rất đơn giản...chẳng qua là liếc mắt nhìn.

Dù sao, nơi đây cũng là cố hương của nàng. Nơi đây chứa đầy nước mắt tủi khổ của nàng, nhưng đồng dạng cũng có niềm vui...

Lại đi ước chừng hơn mười phút, con đường trước mặt mới bắt đầu rộng mở thông thoáng. Từng thanh âm lớn tiếng hô gọi vang lên, chui vào trong tai Lâm Dịch và Thủy Linh Lung.

Đây là một thôn nhỏ nhìn qua hết sức bình thản. Đi qua rừng cây về sau, đập vào trong mắt là một mảnh ruộng đồng cũng không tính là lớn, mà ở đằng sau ruộng đồng, thì là một thôn nhỏ tường hòa. Trên con đường đến thôn, thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng cười như chuông bạc của tiểu hài tử, cùng với những tiếng cười cởi mở của thôn dân...Tuy không nghe hiểu được ngôn ngữ của ngư dân ở đây, nhưng tiếng cười đại biểu tâm tình, ở bất kỳ một chỗ hẻo lánh nào trên đại lục cũng giống nhau.

Nếu như không phải nghe được câu chuyện của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch sẽ đối với cái thôn nhỏ này sinh ra một cảm giác đẹp hơn một ít.

- Ngươi xem, chỗ ấy, chính là nhà của ta...

Đứng ở biên giới rừng cây, Thủy Linh Lung đột nhiên thò tay chỉ về hướng xa xa. Lâm Dịch theo hướng nàng chỉ, nhìn lại theo hướng bên đó...thôn làng này khoảng cách với bờ biển vô cùng gần. Mà ở tít mãi bên ngoài thôn, nơi tiếp cận với bờ biển nhất, một tòa mộc phòng dựng lên trơ trọi lẻ loi ở đó. Dùng thị lực của Lâm Dịch, hắn có thể trông thấy phía trước căn nhà gỗ kia, đang có một phụ nữ giặt rửa quần áo. Một nam nhân trung niên, ngồi ở bên ngoài hàng rào nhà gỗ, rút lấy thuốc lá.

- Bọn hắn…

Lâm Dịch mở miệng, nhưng mà quay đầu nhìn lại, đã thấy con mắt Thủy Linh Lung mơ hồ có chút đỏ lên, nhìn xem một nam một nữ hai người kia, ngơ ngác nhìn.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, liền không nói gì thêm. Ánh mắt, lại hướng bốn phía chung quanh đánh giá.

Thật lâu về sau, Thủy Linh Lung cúi đầu nhẹ nhàng lau sạch khóe mắt, đối với Lâm Dịch cười cười:

- Chúng ta trở về đi!

Đang nhìn xem bốn phía Lâm Dịch hơi sững sờ:

- Người không đi qua sao?

Thủy Linh Lung chút phe phẩy đầu. Sau đó lắc:

- Hay là không đi thì tốt hơn. Cũng đã mười năm rồi, nói không chừng…bọn hắn sớm đã quên ta rồi.

Nhưng mà đang khi nói chuyện, nhưng vẫn là không nhịn được nhìn thoáng qua mộc phòng kia…trong mắt hiện lên một tia ảm đạm.

Lâm Dịch nhưng là nhẹ nhàng lắc đầu, đột nhiên đỡ lấy bả vai Thủy Linh Lung, nhìn ánh mắt trốn tránh của đối phương. Nhẹ nhàng nói:

- Lão sư, trốn tránh cũng không phải là một biện pháp tốt. Hiệu trưởng nói đúng…Bất kể như thế nào, người cũng nên cho mình một cái công đạo. Chẳng lẽ, ngươi muốn suốt đời mình bị cái bóng mờ này phủ lên sao? bất kể ra sao, có ta cùng người!

Thân phận của hai người, tựa hồ là đổi ngược lại. Phảng phất như Lâm Dịch mới là lão sư của Thủy Linh Lung vậy.

Thân thể mềm mại của Thủy Linh Lung chấn động, trốn tránh ánh mắt nhìn mình của Lâm Dịch…Từ trong mắt hắn, Thủy Linh Lung thấy được một sự cổ vũ. Dần dần, nàng lại có phần bối rối tránh thoát hai tay của Lâm Dịch, xoay người nhẹ nhàng lau khóe mắt. Thật lâu về sau mới quay đầu lại:

- Cám ơn ngươi…Lâm Dịch.

Lâm Dịch nở nụ cười nhẹ nhàng, không nói gì.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía đã từng là nhà của mình kia… có Lâm Dịch ở sau lưng, nàng, hoàn toàn không sợ gì.

Lâm Dịch đi theo sau lưng Thủy Linh Lung. Xuyên qua mảnh ruộng không tính là rộng lớn này. Tiến nhập tiểu thôn.

Rất rõ ràng, hai người vừa xuất hiện đã dẫn tới sự chú ý của các thôn dân. Tất cả mọi người đều tò mò nhìn đôi nam nữ ăn mặc áo quần kỳ quái, cùng rất tuấn mỹ này. Thủy gia thôn là một thôn xóm trong biển rộng..có chút người ở nơi này, cả đời đều chưa từng thấy qua người ngoại lai. Bởi vậy Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung xuất hiện, lập tức đưa tới cái nhìn chăm chú của cư dân trong thôn.

Thủy Linh Lung lúc này, sớm đã khác xưa. Mặc cho ai đều không thể đem mỹ nữ tú lệ trước mặt, liên tưởng đến một nữ hài nhu nhược tự ti mười năm trước… Thủy Linh Lung lúc trước vốn cũng không phải là nhân vật quan trọng gì trong thôn. Mặc dù chỉ là mười năm. Nhưng đã không còn người có thể nhận ra nàng.

Nhưng thông qua quan sát của Lâm Dịch. Hắn lại rất dễ dàng phát hiện bên trong thôn dân, có mấy người nữ tử sàn sàn với Thủy Linh Lung tựa như nhận ra điều gì. Nhưng các nàng đều do dự không mở miệng. Biểu tình không xác định lắm này, Lâm Dịch đoán là các nàng đã nhận ra Thủy Linh Lung.

Hướng Thủy Linh Lung nhìn lại…lại phát hiện trong mắt đối phương xuất hiện vài phần bối rối…Những thôn dân này, lúc trước đều là những người mà Thủy Linh Lung rất sợ hãi. Tuy nàng lúc này đã đứng ở một độ cao, chỉ cần nàng vung tay một cái, thì thôn xóm đã từng làm cho nàng sợ hãi này sẽ trở thành cát

bụi trong lịch sử. Nhưng nàng vẫn cảm thấy bối rối như cũ…điều này, cũng không phải bởi vì thực lực tăng lên, có thể dễ dàng xóa đi được.

Lâm Dịch đột nhiên nhẹ nhàng kéo tay Thủy Linh Lung. Thân thể đang trong bối rối của Thủy Linh Lung lập tức chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch…

- Lão sư, tin tưởng chính mình…

Lâm Dịch nhẹ nhàng cười. Nhưng mà nụ cười này, lại làm cho trong lòng Thủy Linh Lung rất ấm áp…đôi khi, nữ nhân thật là một sinh vật rất thần kỳ. Nữ hài dù nhu nhược như thế nào, nhưng dưới sự cổ vũ chân thành của người mình yêu, đáy lòng luôn tuôn trào dũng khí, làm cho các nàng đôi khi cũng phải sợ chính mình. Lâm Dịch cười, không hề nghi ngờ đó chính là nguồn suối dũng khí của Thủy Linh Lung.

Nàng không khỏi nghĩ tới câu nói vừa rồi của Lâm Dịch - bất kể như thế nào, có ta cùng ngươi!

Đúng vậy a, cùng hắn…đã có hắn, chính mình, còn sợ cái gì?

Hít sâu một hơi, vẻ bối rối trên mặt Thủy Linh Lung, lập tức biến mất không thấy. Trong mắt của nàng xẹt qua một tia ngọt ngào, hạnh phúc…thậm chí các thôn dân xung quanh cũng đều cảm giác được, cô nương dung mạo tú mỹ này, trong nháy mắt, biến thành càng thêm xinh đẹp rồi…

216. Chương 311-312: Tâm Tàn Như Tro.

- Thanh Thanh, Nhu Nhu…là ta…ta là Linh Lung!

Thủy Linh Lung mở miệng. Đương nhiên… Lâm Dịch nghe không hiểu.

Thủy Linh Lung vừa thốt lên, tình cảnh lập tức liền xôn xao náo nhiệt…vượt qua dự kiến của Lâm Dịch, ngoài mấy nữ tử lúc trước Lâm Dịch nhận ra là trong mắt hiện lên sự kinh hỉ, còn lại tất cả mọi người, trong mắt đều là sự kinh hãi.

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Lâm Dịch nghi hoặc nhìn thôn dân bởi vì Thủy Linh Lung mở miệng mà bắt đầu xôn xao. Thủy Linh Lung nói gì vậy? Lâm Dịch nghe không hiểu.

- Linh Lung… ngươi thật là Linh Lung?

Mấy nữ tử này trong mắt lập tức hiện lên vẻ khiếp sợ, chợt lộ ra sắc mặt vui mừng. Nhưng mà, sắc mặt vừa mới hiện lên vẻ kinh hỉ, thì như nghĩ đến cái gì, liền lộ ra sự lo lắng, dùng ngôn ngữ mà Lâm Dịch nghe không hiểu gì nói:

- Tại sao ngươi lại trở về vậy hả? Chẳng lẽ ngươi không biết…

Nhưng mà, nữ tử kia còn đang nói cái gì, thì Thủy Linh Lung chỉ nở một nụ cười nhẹ, nhẹ nhàng lắc đầu. Ánh mắt không tự chủ được nhìn thoáng qua Lâm Dịch sau lưng bởi vì có chút không hiểu mà cau đôi mày lại, sau đó quay đầu nói với những người bằng hữu tốt trước kia:

- Không có chuyện gì đâu.

Là con yêu nữ kia trở về! Nhanh đi thông báo đại tế tự.

Có thôn dân lớn tiếng hô lên. Mấy người bạn tốt của Thủy Linh Lung trên mặt liền hiện lên sự lo lắng…đối với người trong thôn Thủy gia này mà nói, đại tế tự chính là một người cực kì có uy tín, là một người mà mọi người đều phải kính sợ. Vừa nghe được có người muốn đi gọi đại tế tự, sắc mặt của mấy nữ tử này đều lập tức thay đổi.

Thủy Linh Lung cảm thấy cảm động, đã đi suốt mười năm, nhưng những người bạn tốt này vẫn không quên mình…lập tức hít sâu một hơi, cười an ủi các nàng:

- Yên tâm đi. Không có chuyện gì đâu.

- Lão sư…

Thanh âm Lâm Dịch đột nhiên vang lên. Thủy Linh Lung không khỏi nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy Lâm Dịch đang nhìn về phía trước. Thủy Linh Lung không khỏi quay đầu nhìn theo hướng hắn nhìn…thời điểm khi thấy phía trước xuất hiện ba người, thân thể của nàng, không khỏi nhẹ nhàng run động. Mục quang nhìn chằm chằm vào phía trước, môi dưới, dần dần cắn chặt.

Tình cảnh trong nháy mắt trở thành yên tĩnh. Tất cả ánh mắt của thôn dân, đều nhìn xem Thủy Linh Lung và ba người vừa chạy đến.

Ba người kia. Là hai nam một nữ. Hai nam nhân đều là đại hán thân hình cao to vạm vỡ, đứng trong thôn dân vốn có chiều cao không cao lắm, càng lộ ra vẻ cao ngất…ánh mắt Lâm Dịch vô cùng tốt, hắn liếc mắt liền nhận ra tên trung niên kia cùng với phụ nữ trung niên bên cạnh, đúng là một người giặt quần áo, vừa hút thuốc hồi nãy. Nói cách khác…bọn họ, đúng là người nhà của Thủy Linh Lung.

Ánh mắt Lâm Dịch không khỏi nhìn về phía nam nhân còn lại..Đó là một thanh niên ước chừng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, tướng mạo trông cũng khá đẹp trai. Ánh mắt hắn nhìn Thủy Linh Lung, mang theo sự kinh hãi…cùng với một tia kinh diễm như si như mê…Đầu lông mày Lâm Dịch, không khỏi nhíu lại.

Tình cảnh trong lúc nhất thời cứ giằng co như vậy. Lâm Dịch từ trong ánh mắt phụ thân Thủy Linh Lung, đọc được sự kinh ngạc. Kinh ngạc…nhưng, lại thiếu khuyết vốn nên có. Lâm Dịch lúc này có chút hiểu được, Thủy Linh Lung vì cái gì không muốn gặp mặt những người này…Người nhà phản bội, đây là một sự kiện làm cho lòng người không khỏi đau nhói.

Thủy Linh Lung nhìn xem ba người, thật lâu về sau, mới từ từ gục đầu xuống kêu lên một tiếng:

- Phụ thân…

Phụ thân Thủy Linh Lung khi nghe tiếng nói của Thủy Linh Lung, sự kinh ngạc trong mắt cũng biến mất, còn dư lại, chỉ là sự lạnh lùng. Ánh mắt nhìn xem Thủy Linh Lung, hoàn toàn không giống như đang nhìn nữ nhi của mình…mà chỉ là một người xa lạ làm cho hắn chán ghét tới cực điểm.

- Ngươi còn dám trở về?

Phụ thân Thủy Linh Lung, lạnh lùng nhìn xem Thủy Linh Lung mở miệng nói. Thân thể Thủy Linh Lung lập tức run lên một cái…cách mười năm, lại lần nữa nghe được ngữ điệu quen thuộc, thanh âm quen thuộc này…Sự sợ hãi lúc còn nhỏ đối với phụ thân, làm cho nàng không kiềm được cúi đầu. Hai mắt đã thành màu đỏ…giờ khắc này, tựa hồ nàng lại trở thành nữ hài nhu nhược tự ti như mười năm trước.

Lâm Dịch chứng kiến biểu lộ của Thủy Linh Lung. Lập tức nhíu mày…hắn một câu cũng nghe không hiểu. Hoàn toàn không biết hai người nói cái gì. Nhưng từ trong mắt phụ thân Thủy Linh Lung, hắn đoán ra được đây không phải là chuyện thân nhân lâu ngày gặp lại liền cảm động gì gì đó. Chứng kiến bóng lưng gầy gò đơn độc của Thủy Linh Lung có chút run rẩy. Lâm Dịch tâm không khỏi tê rần. Nghĩ cũng không nghĩ, liền đi tới bên người Thủy Linh Lung. Tựa như muốn dùng hành động này, khích lệ nàng.

Thủy Linh Lung cảm giác được có người tiếp cận, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại…trong mắt của nàng là một mảnh mơ màng, hai con người phiếm hồng đã chảy hai hàng nước mắt. Bộ dạng thê mỹ nhu nhược, lại làm cho tâm Lâm Dịch phải run lên lần nữa.

- Lâm Dịch…ta nên làm cái gì bây giờ?

Hai mắt đẫm lệ mờ mịt của Thủy Linh Lung nhìn xem Lâm Dịch, hai mắt, nước mắt đã tuôn rơi như mưa.

Lâm Dịch không tự chủ được đưa tay phải ra nhè nhẹ lau vệt nước mắt trên mặt nàng, sau đó hít sâu một hơi, khích lệ nói:

- Người muốn làm gì thì cứ làm, nói gì cứ nói hết ra. Không cần sợ, có ta ở đây.

Thủy Linh Lung cứ si ngốc như vậy nhìn xem Lâm Dịch, thời gian dần trôi qua, một dòng nước ấm tuôn ra từ nơi sâu thẳm trong nàng…mười năm rồi, mười năm này, nàng chỉ là muốn hỏi một vấn đề mà thôi. Người kia…phụ thân của mình, có thật sự yêu thương mình không?

Thật là một vấn đề làm cho lòng người nguội lạnh. Phụ mẫu trong thiên hạ có người nào không thương con cái của mình chứ? Nhưng phụ thân của Thủy Linh Lung, tựa hồ đang làm được điều này…

- Hắn là ai?

Thủy Linh Lung không có mở miệng. Nhưng là phụ thân của nàng lại mở miệng trước. Hắn lạnh lùng nhìn Lâm Dịch từ trên xuống dưới, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ nhìn xem Lâm Dịch…Trong lòng của hắn, Thủy Linh Lung là nữ nhi của hắn. Mặc dù mười năm trước mình đã từng muốn tự tay giết nàng, nhưng nàng vẫn là nữ nhi của mình. Dưới tình huống chưa được mình đồng ý, lại dám cùng một nam nhân có hành động thân mật như vậy, điều này làm cho hắn cảm thấy mình bị xem nhẹ mà phẫn nộ.

Hắn cũng không biết…nữ nhi trong ấn tượng của hắn, người chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng khi đó, vào mười năm trước khi bị hắn gây ra một vết thương lòng thật lớn mà rời khỏi quê hương, trong thời gian mười năm này, đã sớm không phải là người trong suy nghĩ của hắn. Thế giới của hai người, sớm đã tách biệt… Nếu như không phải trong lòng Thủy Linh Lung một mực bị vấn đề này đè nặng, có lẽ, hai người bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại nhau.

Dùng tay lau đi vệt nước mắt cho Thủy Linh Lung, Lâm Dịch mới quay đầu lại…phụ thân Thủy Linh Lung nói gì hắn đều nghe được. Nhưng không biết làm sao, hắn nghe không hiểu. Chẳng qua là chứng kiến biểu lộ trong mắt hắn, một cổ lửa giận dần thiêu đốt trong nội tâm hắn…không phải là vì đối phương lạnh lùng nhìn mình. Mà là vì, đối phương đã chối bỏ tất cả các trách nhiệm mà một phụ thân nên làm.

Nhưng mà, có thể làm gì được chứ, đối phương dù thế nào cũng phụ thân của Thủy Linh Lung. Lâm Dịch cưỡng chế lửa giận trong lòng, đứng ở một bên. Chuyện này, chỉ có thể do Thủy Linh Lung tự mình xử lý.

Thủy Linh Lung hít sâu một hơi, nhìn xem biểu lộ lạnh như băng của phụ thân, tâm hay vẫn là nhịn không được mà đau đớn. Đè xuống sự đau đớn trong lòng, Thủy Linh Lung dùng một thanh âm run rẩy mà mở miệng.

- Phụ thân…lần này ta trở về, chỉ là muốn hỏi người một vấn đề mà thôi…đã nhiều năm như vậy, phụ thân, có yêu thương con không?

Sau khi Thủy Linh Lung hỏi xong, thì biểu tình như là một phạm nhân chờ tuyên án vậy, trên khuôn mặt tú lệ vô song, lộ ra sự chờ mong vô hạn, nàng vừa chờ mong cũng lại vừa lo lắng …

Lông mày phụ thân Thủy Linh Lung cau lại, hoàn toàn không hiểu Thủy Linh Lung muốn làm gì. Lập tức lạnh lùng nhìn nhìn Thủy Linh Lung, nhưng là không có cái gì để nói.

Thủy Linh Lung đợi câu trả lời của hắn…nhưng mà, đợi cả buổi, chỉ thấy được lông mày đối phương càng ngày càng nhăn lại, ánh mắt càng ngày càng lạnh lùng…giờ khắc này, Thủy Linh Lung tâm tàn như tro.

- Ngươi, con yêu nữ này! Mười năm trước không có đem ngươi giết chết, đó chính là phụ thân ngươi vẫn còn nhân từ. Không nghĩ tới hôm nay ngươi rõ ràng còn dám trở về để nhận lấy cái chết. Còn hỏi một vấn đề buồn cười như vậy!

Phụ thân Thủy Linh Lung không có trả lời. Nhưng mà người phụ nữ trung niên bên cạnh hắn đã mở miệng. Khi mới mở miệng nói câu đầu tiên, người phụ nữ kia còn nhìn xem sắc mặt phụ thân Thủy Linh Lung. Phát hiện đối phương không có phản ứng gì, lập tức liền lớn tiếng mắng. Đến cuối cùng, càng là lớn tiếng mắng chửi. Tiếng chửi bậy chói tai, vang vọng khắp cả thôn. Thủy Linh Lung tâm tàn như tro đứng nguyên tại chỗ, sững sờ không có phản ứng…

Tuy Lâm Dịch không hiểu được đối phương đang nói cái gì. Nhưng xem sự đắc ý trên mặt cùng âm thanh chói tai của nữ nhân kia, không cần nghĩ cũng biết là không nói cái gì tốt. Lại nhìn Thủy Linh Lung, chỉ thấy nàng ngơ ngác đứng tại chỗ, như là thất hồn lạc phách vậy. Trong mắt của nàng toát ra sự mê mang, bất lực mà thê lương.

Trong lòng Lâm Dịch lập tức nổi giận. Lúc trước khi nghe Thủy Linh Lung kể đến sinh hoạt của nàng trong nhà, Lâm Dịch đã không có hảo cảm gì với người mẹ kế này. Xem sự đắc ý cao ngạo trên mặt nàng, trong lòng Lâm Dịch càng lúc càng giận dữ,

- Đã đủ rồi!

Một tiếng hét to lập tức cắt đứt âm thanh nhục mạ liên tục của nữ nhân kia. Đồng thời, cũng làm cho trong lòng mọi người nhảy dựng.

Một tiếng hét này của Lâm Dịch chính là dùng nội khí phát ra. Thanh âm cực lớn, vang lên trong tai người bình thường, quả thực không thua gì sét đánh. Thôn dân chưa từng gặp cường giả bao giờ, làm sao nghĩ ra được thanh âm có thể lớn đến như vậy. Ánh mắt mọi người lập tức tập trung trên người Lâm Dịch…đến lúc này, bọn hắn mới nhìn thẳng vào thanh niên nhìn như gầy yếu nhưng tuấn mỹ bất phàm này.

Biểu lộ của nữ nhân kia lập tức trở nên rất khó coi. Ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch, không khỏi mang theo một tia sợ hãi…Phải biết rằng, Lâm Dịch ngoài trừ là chiến sĩ, còn là một dị năng giả. Một tiếng rống trong cơn giận dữ vừa rồi, không tự chủ mang theo một tia tinh thần lực. Mà với tư cách là mục tiêu chính của Lâm Dịch, lập tức liền cảm thấy trong lòng phát lạnh, vốn đang mắng chửi thao thao bất tuyệt, lập tức ngừng lại.

- Ngươi là người nào? !

Phụ thân Thủy Linh Lung lập tức nhíu mày hỏi. Nhưng Lâm Dịch không hiểu được câu nói của hắn, tự nhiên cũng không cách nào trả lời. Lâm Dịch chẳng qua là lạnh lùng nhìn hắn một cái…nhìn đến mức trong lòng hắn nhảy dựng một cái, mới quay người đi tới bên người Thủy Linh Lung..Chứng kiến biểu tình tiều tụy lúc này của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch đột nhiên cảm thấy mình khuyên nàng tới đây là một sai lầm. Lập tức đau lòng nói ra:

- Chúng ta trở về, không cần phải nghĩ đến họ nữa!

Thủy Linh Lung mờ mịt ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch. Thật lâu về sau, đột nhiên khóc rống lên, nhào vào lồng ngực Lâm Dịch.

- Lâm Dịch…ta thật khổ…thật là khổ…ô….hắn là phụ thân của ta a…vì sao hắn lại đối xử với ta như vậy?…Ô ô…ta thật đau lòng…

Trong ngực, truyền đến từng tiếng nói đứt quãng của Thủy Linh Lung, thân thể Lâm Dịch có chút cứng ngắc đỡ lấy Thủy Linh Lung, tùy ý nàng ở trong ngực mình thút thít nỉ non. Nhưng mà trong nội tâm, từng đợt tà hỏa lại sôi trào. Có chút quay đầu lại, trong đôi mắt của Lâm Dịch đã có chút tơ máu, lạnh lùng nhìn về phía phụ thân Thủy Linh Lung.

Mà trong một chớp nhoáng này, phụ thân Thủy Linh Lung đột nhiên cảm giác được toàn thân lạnh tới cực điểm, giống như đang ở trong một hầm băng vậy…Ánh mắt nhìn Lâm Dịch, cũng lộ ra sự sợ hãi. Hắn chỉ là một người bình thường mà thôi. Cái nhìn bao hàm nộ hỏa này của Lâm Dịch, tự nhiên không phải là thứ mà hắn có thể thừa nhận được.

Nhưng mà Lâm Dịch lại hít sâu một hơi, đè lại lửa giận trong lòng…nói như thế nào, những người này đều là người nhà của Thủy Linh Lung.

Lâm Dịch quay đầu, nhẹ nhàng nói với Thủy Linh Lung trong ngực:

- Chúng ta ly khai được không?

Thủy Linh Lung trong ngực sớm bởi vì chuyện này mà có chút mất hồn. Căn bản là không có để ý tới Lâm Dịch, vẫn cứ khóc.

Lâm Dịch cũng không để ý tới những thôn dân kia nữa, nhẹ nhàng ôm lấy eo của Thủy Linh Lung, để cho nàng tựa đầu vào vai của mình, cứ như vậy đi về phía trước…Các thôn dân khi nãy còn hô hào đòi giết chết Thủy Linh Lung, lại không ai dám bước lên ngăn trở.

- Đại tế tự đến rồi!

Không biết ai lớn tiếng hô lên. Vẻ mặt của các thôn dân kia liền hiện lên vẻ kinh hỉ. Hướng về phía kia nhìn lại…chỉ có mấy người bằng hữu của Thủy Linh Lung, lập tức lộ ra thần sắc lo lắng không thôi.

Nhưng mà Lâm Dịch lại nghe không hiểu tiếng nói của bọn hắn, lúc này hắn chỉ muốn mang Thủy Linh Lung ly khai địa phương làm cho nàng đau thấu tận tâm can này. Cũng sẽ không dư thừa tinh lực để ý tới những thôn dân kia. Cho nên, hắn cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Đại tế tự là một lão đầu có tướng mạo cực kỳ xấu xí. Thân thể khô quắt trông như chỉ còn lớp da bọc lên khung xương vậy. Một đôi mắt đục ngầu sớm đã lõm vào sâu trong hốc mắt. Trên mặt của lão khắp nơi đều là nếp uốn…Nhìn ra, lão cũng đã sắp đi chầu ông bà rồi.

- Đại tế tự! Mười năm trước thôn chúng ta có xuất hiện một nữ yêu nay đã trở lại! Ngài nhanh đem nàng giết đi a!

Mẹ kế của Thủy Linh Lung, chính là người đàn bà vừa mắng chửi thao thao bất tuyệt kia lập tức thét chói tai hô lên.

- Ở chỗ nào?

Ngữ khí đại tế tự rất trầm thấp. Nhìn qua đúng là có vài phần khí thế của cao nhân. Nữ nhân kia lập tức chỉ vào bóng lưng của Lâm Dịch. Nói với đại tế tự:

- Đang ở đó! Ta đoán chừng người nam kia cũng không phải là thứ gì tốt.

Đại tế tự nâng cặp mắt đục ngầu của hắn thoáng nhìn về phía trước, sau đó nhẹ gật đầu. Chợt, thân thể của hắn dùng một loại tốc độ hoàn toàn không cân xứng với vẻ bề ngoài của hắn mà phóng tới.

217. Chương 313: Chuyện Sai Lầm Nhất.

Lâm Dịch lập tức cảm giác được sau lưng có người đuổi theo. Không khỏi có chút dừng bước…Tâm tư của hắn vốn là vô cùng tức giận. Nhưng bởi vì đối phương là phụ mẫu của Thủy Linh Lung, cho nên Lâm Dịch không có biện pháp phát tiết…bất luận nói như thế nào, mặc dù là phụ thân Thủy Linh Lung muốn giết nàng cũng được…hắn cũng là phụ thân của Thủy Linh Lung. Lâm Dịch không thể ra tay với hắn được.

Nhưng lúc này rõ ràng lại có người dám ngăn cản hắn…Nộ hỏa trong lòng Lâm Dịch bốc cao ngùn ngụt…mặc dù không thể giết, cũng phải cho bọn hắn một bài học… Thủy Linh Lung lúc này đã hoàn toàn ở vào trạng thái thất thần. Nếu như không phải là có Lâm Dịch đỡ lấy, đoán chừng nàng ngay cả đứng cũng là vấn đề.

Bởi vậy, Lâm Dịch ngừng lại.

Thật không ngờ, khi thấy rõ thân ảnh đuổi theo, Lâm Dịch lập tức nhíu mày…lão đầu này rõ ràng là một người sắp chết. Bất quá bởi vì Thủy Linh Lung, Lâm Dịch bây giờ hầu như không có bất kỳ hảo cảm nào với thôn dân nơi đây. Nếu như đối phương đã không khách khí…cũng đừng hy vọng Lâm Dịch sẽ kính già yêu trẻ.

Ánh mắt đục ngầu của đại tế tự khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của Thủy Linh Lung, lập tức lóe ra một tia sáng…điều này làm cho Lâm Dịch ngẩn ra. Tiếp theo là một cổ tà hỏa mọc lên trong lòng Lâm Dịch, bởi vì hắn thấy rõ ràng, trong đôi mắt đó là sự dâm dục trần trụi.

Tiếp theo, là tên đại tế tự kia bô bô nói một tràng. Nhưng mà Lâm Dịch căn bản là nửa chữ cũng không hiểu. Đập vào trong mắt Lâm Dịch, là ánh mắt tràn đầy dâm ô khi nhìn thấy Thủy Linh Lung, Lâm Dịch nộ hỏa không ngừng bốc lên…

Lúc này Thủy Linh Lung sớm đã khóc đến mệt nhoài. Tựa ở trên vai Lâm Dịch mà thừ người…Đại tế tự nói cái gì đó, nàng đã vô lực để ý, cũng không muốn để ý. Lúc này, nàng chỉ muốn dựa vào bờ vai vững chắc của Lâm Dịch, hưởng thụ thời khắc an bình này. Những chuyện khác, nàng không muốn quan tâm…

- Lâm Dịch, chúng ta đi thôi.

Thủy Linh Lung nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Dịch. Nàng lúc này, bởi vì ánh mắt lạnh lùng của phụ thân mà cả người vô lực. Thân hình mảnh mai làm cho người ta phải thương tiếc.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Ừ, chúng ta đi!

Sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía lão già đang dùng ánh mắt mà nhìn Thủy Linh Lung kia. Trong lòng chỉ còn lại sự chán ghét.

Hắn hít sâu một hơi, đè xuống ý nghĩ dùng một chưởng đánh chết của hắn, lạnh lùng mở miệng nói:

- Tránh ra!

Lửa giận trong lòng, làm cho hắn quên mất là đối phương nghe không hiểu ngôn ngữ của hắn.

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người chính là...tên đại tế tự kia sau khi nghe Lâm Dịch nói, lộ ra một biểu lộ suy tư, sau đó dùng một loại ngữ điệu rất quái dị nói từng chữ một:

- Để nàng lưu lại, ngươi có thể ly khai.

Ngữ điệu tuy kỳ quái, nhưng Lâm Dịch cũng có thể hiểu được.

Ánh mắt Lâm Dịch lập tức ngưng lại, có chút nhíu mày, sau đó lại mở miệng:

- Ta cam đoan với ngươi...ngươi lập lại một lần nữa lời ngươi vừa nói, thì ngươi sẽ vô cùng hối hận.

Lão đại tế tự kia ngẩn người, sau đó ánh mắt cũng lạnh lùng, mở miệng nói:

- Nữ nhân trong ngực ngươi là một nữ yêu. Nàng biết sử dụng yêu pháp! Mười năm trước nàng đã trốn thoát từ chỗ chúng ta, ta thân là đại tế tự, có trách nhiệm dùng máu của nàng để hiến tế Hải Thần. Không nên lại để cho nữ yêu thoát được lần nữa. Cho nên, người phải để nàng ở lại.

Ngữ điệu quái dị, nói một chút từng chữ một, nhưng ý tứ đại khái Lâm Dịch cũng nghe ra được.

Sau đó hắn đột nhiên lớn tiếng bật cười. Làm cho đại tế tự nghi hoặc một hồi...Thật lâu về sau, Lâm Dịch đột nhiên ngừng lại tiếng cười, nhìn đại tế tự hỏi:

- Ngươi nói yêu pháp, có phải là cái này hay không?

Đang khi nói chuyện, chung quanh hắn, đột nhiên lăng không xuất hiện mấy chục khối thủy cầu cực lớn! - Đây đang là bờ biển, thủy nguyên tố cực kỳ nồng động. Nơi đây, tốc độ ngưng tụ cực kỳ mau lẹ.

Con mắt đại tế tự lập tức ngưng trọng...mà ở sau lưng Lâm Dịch, một mực quan sát tình thế các thôn dân, lập tức ngạc nhiên há to miệng. Thật lâu về sau, ngạc nhiên trong mắt biến thành sợ hãi!

- Thủy yêu! Thủy yêu!...

Không biết là ai hô lên một tiếng, lập tức, toàn bộ thôn loạn cả lên.

Lâm Dịch khinh thường hừ lạnh một tiếng...Nơi đây thực sự quá lạc hậu rồi. Cách biệt với nhân thế bên ngoài, căn bản là không biết trên thế giới này, có một loại người có thể khống chế lực lượng nguyên tố. Bọn họ dám gọi những người này là yêu loại cơ đấy.

Mà lúc này, đại tế tự đã hoàn toàn sững sờ...

Nhưng mà thông qua quan sát của Lâm Dịch, hắn sớm đã nhận ra đại tế tự là một chiến sĩ trình độ vào khoảng tam cấp. Hơn nữa bởi vì tuổi tác già nua, nhiều nhất chỉ có thể phát huy thực lực của một nhị cấp chiến sĩ mà thôi. Đã đến lúc này, Lâm Dịch đã hoàn toàn không có chiến ý gì với hắn.

Lâm Dịch lạnh lùng nhìn một cái. Một viên thủy cầu bên cạnh hắn lập tức đánh thẳng tới chỗ đất không xa.

- Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, bụi bay mù mịt, một cái hố có đường kính khoảng 7m xuất hiện ở chính giữa ngả tư đường. Tất cả thôn dân đang trong cơn bối rối liền lập tức ngừng lại, im bặt...kể cả người nhà của Thủy Linh Lung, đại tế tự cùng các thôn dân khác đều ngây ngẩn cả người...Ánh mắt nhìn Lâm Dịch, đều lộ ra sự sợ hãi.

Lâm Dịch lạnh lùng ngắm nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn về phía phụ thân Thủy Linh Lung, lạnh lùng mở miệng nói:

- Ta không biết ngươi có hiểu lời ta nói hay không, nhưng ta chỉ muốn nói cho ngươi một câu...đời này chuyện mà ngươi đã làm sai nhất, chính là sinh ra một người con gái như vậy, nhưng lại không biết yêu thương.

Tiếng nói phát ra, thân ảnh của Lâm Dịch và Thủy Linh Lung, cũng biến mất theo…

Lưu lại cho các thôn dân Thủy gia thôn, là sự ngạc nhiên sững sờ.

Khoảng cách Vô Song khai mạc, chỉ còn lại ba ngày. Mà trước lúc đó, Lâm Dịch cùng Thủy Linh Lung đã chạy về Vô Song đảo.

Nhìn ra được, bởi vì sự kiện ở Thủy gia thôn, cho nên trạng thái của Thủy Linh Lung không thật sự tốt. Nàng thậm chí có thể ngồi ngây người cả ngày ở một chỗ… Lâm Dịch xem thấy mà đau buốt trong lòng. Bất đắc dĩ, Lạp Cổ Kỳ chỉ có thể quyết định không cho Thủy Linh Lung xuất chiến.

Trên thực tế đối với một thịnh hội như Vô Song, Lạp Cổ Kỳ cũng không ôm ấp ý tưởng đoạt được TOP 3. Bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, cao thủ trên đại lục này nhiều như mây, cũng không phải một trường học như bọn họ có thể đoạt được.

Lại nói tiếp địa vị của Ngũ Hành học phủ trên đại lục có lẽ không thấp, bởi vì đây là trường học duy nhất dạy về ngũ hành dị năng. Nhưng thực lực thực tế, Lạp Cổ Kỳ - hiệu trưởng trường này có lẽ là người rõ ràng nhất. So với một ít tiểu thế lực thì thực lực của Ngũ Hành học phủ xem như không tầm thường. Nhưng muốn so với những đại gia tộc thực sự, thì Ngũ Hành học phủ không thể nghi ngờ là kém hơn rất nhiều. Thậm chí sự kiện tranh đoạt danh ngạch với các đại thế lực lần trước, như Nam Á Trương gia, hoặc là Thư gia, Lý gia…các thế lực kia đều mạnh hơn gấp nhiều lần so với Ngũ Hành học phủ. Chỉ là bởi vì điều kiện tranh đoạt danh ngạch, những gia tộc kia không thể phái đi cường giả bát cấp, thậm chí là Thánh cấp tham gia, cho nên thực lực lộ ra mới không xê xích bao nhiêu so với ngũ hành học phủ. Trên thực tế, những gia tộc siêu cấp này, sau lưng ai mà không có mười hay hai mươi Thánh giai chứ?

218. Chương 314: Vô Song Thịnh Hội!

Một gia tộc muốn đặt chân trên đại lục mạnh được yếu thua này, quan trọng nhất là xem số lượng cao thủ. Nếu không, quyền lợi của gia tộc sẽ không có được sự bảo đảm.

Vô Song hội không thể nghi ngờ chính là đệ nhất thịnh hội trên đại lục..Trong thời gian mấy ngày này. Các cao thủ đều tụ tập ở đây, đem khu vực tuyển thủ dự thi chứa đầy trong đó. Thậm chí bởi vì nhà ở không đủ mà chiếm dụng mười tòa nhà xung quanh…Lâm Dịch hiện tại có chút hiểu được, vì cái gì lúc phân chia phòng ở, Lạp Cơ Tư yêu cầu muốn có thêm phòng ở thì bị cự tuyệt thẳng thừng… Lâm Dịch chẳng qua là mới tính toán sơ sơ, chỉ sợ người dự thi lần này, sẽ tiếp cận tới hai vạn! Toàn bộ Vô Song đảo, lộ ra vẻ phi thường náo nhiệt.

Buổi sáng khi Lâm Dịch tu luyện như thường lệ, liền phát hiện những thứ này. Toàn bộ đều là cao thủ! Trong đó dù là yếu nhất, cũng có trình độ tương đương thất cấp, bát cấp…Đương nhiên, trong đám người này có người có được chiến văn, mà có người không có.

Không thể không cảm thán một câu…chiến văn đúng là một thứ biến thái. Bình thường, căn bản là không thể nào nhìn ra được một người có được chiến văn hay không. Mặc dù là Thánh cáp cũng không thấy được! Song khi được gia trì chiến văn, thực lực toàn thân liền tăng trưởng…gấp ba, gấp sáu…thậm chí là gấp chín như hắn.

Làm một người tu hành điên cuồng đúng tiêu chuẩn. Tâm tình Lâm Dịch lúc này nhưng là cực kỳ kích động…bởi vì ở chỗ này, hắn có thể giao thủ với các cường giả trong thiên hạ! Vô Song không dám nói là đệ nhất thiên hạ…nhưng ít nhất trong ở trong độ tuổi trăm tuổi trở xuống, là hoàn toàn xứng đáng với hai chữ Vô Song này.

Người thiếu niên, chung quy đều có một tâm tính không chịu thua. Lập tức, phương thức tu hành của Lâm Dịch càng thêm khắc khổ…

Hôm nay, toàn bộ Vô Song hội đã bị phong kín lại. Thậm chí ngay cả khu tham quan cũng không cho tiến vào. Bởi vì ngày mai, Vô Song hội sẽ chính thức bắt đầu. Bố trí trong sân thi đấu, các đài đấu thủ…đều được xem xét kỹ lưỡng.

Lạp Cổ Kỳ từ sớm đã đi tới chỗ ở của Lâm Dịch và Thủy Linh Lung- với tư cách là hiệu trưởng học viện Ngũ Hành, một cường giả Thánh cấp. Lạp Cổ Kỳ chung quy vẫn là có một ít đặc quyền.

- Tình huống của Linh Lung thế nào?

Lâm Dịch vừa mở cửa. Lạp Cổ Kỳ liền nhìn thoáng qua bên trong rồi cất tiếng hỏi.

Lâm Dịch nghe vậy không khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua…Thủy Linh Lung vẫn ngơ ngác ngồi trước khung cửa sổ, nhìn ra bên ngoài…Lâm Dịch quay đầu lại nhẹ nhàng lắc đầu. Lạp Cổ Kỳ khẽ thở dài một hơi, sau đó vỗ vỗ bả vai của Lâm Dịch:

- Yên tâm đi. Không có chuyện gì đâu. Linh Lung nhất định sẽ vượt qua được!

Lâm Dịch tự nhiên nhẹ gật đầu, chợt lại đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, Lạp Cổ Kỳ nói điều này với mình làm gì? Chẳng lẽ là…lão nhìn ra điều gì? Lâm Dịch có chút kinh ngạc nhìn Lạp Cổ Kỳ. Nhưng mà Lạp Cổ Kỳ đã đi tới giữa gian phòng.

Xem ra Thủy Linh Lung hứng chịu đả kích rất lớn. Bình thường khi Thủy Linh Lung thấy chính mình, bất kể thế nào Thủy Linh Lung đều muốn cất tiếng chào hỏi hắn…Song lần này, hiển nhiên nàng không phát hiện được Lạp Cổ Kỳ đã tới trước mặt mình. Vẫn ngơ ngác nhìn ra bên ngoài như cũ. Khẽ cau mày. Trong mắt thỉnh thoảng xuất hiện sự mơ màng…Điều này cũng khó trách, đổi lại là ai, đứng ở vị trí của nàng. Cũng sẽ không tốt hơn nàng được bao nhiêu.

Lạp Cổ Kỳ yên tĩnh khẽ thở dài một hơi trong lòng, mới quay đầu. Chứng kiến mấy cái túi chứa đầy trầm sa được cột trên tay trên chân của Lâm Dịch thì không khỏi ngẩn người…Mấy ngày trước, Lạp Cổ Kỳ đã biết rõ mấy cái túi này nhìn như rất nhẹ, nhưng trên thực tế thì nó rất nặng. Khi Lâm Dịch muốn đi ra ngoài, Lạp Cổ Kỳ mới lấy lại tinh thần lên tiếng gọi hắn lại.

Lâm Dịch liền quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Lạp Cổ Kỳ.

- Hôm nay nên nghỉ ngơi một ngày. Ngày mai Vô Song hội sẽ chính thức bắt đầu. Thời gian một ngày, cũng không làm cho trình độ của ngươi tăng lên được bao nhiêu, ngược lại có thể làm cho thân thể của ngươi vô cùng mệt mỏi. Hôm nay nên nghỉ ngơi tốt một chút, điều chỉnh lại trạng thái của mình đến tốt nhất…Trên Vô Song hội không có kẻ yếu. Điểm ấy, ta hy vọng ngươi có thể hiểu rõ ràng.

Lâm Dịch đương nhiên rõ ràng kẻ có tư cách tham dự Vô Song hội thì chắc chắn không phải là kẻ yếu. Nghe Lạp Cổ Kỳ nói như vậy, cũng biết lão nói có lý. Lập tức liền nhẹ gật đầu, sau đó bỏ mấy cái túi trầm sa trên người xuống, mới đi tới ngồi xuống trên giường của mình.

- Ta hôm nay đến, chính là muốn nói trước cho ngươi biết những quy tắc trận đấu của Vô Song hội. Miễn cho ngày mai có bất ngờ gì đó…đương nhiên, có một chút ngươi phải nhớ kỹ- ngươi còn trẻ. Ngươi còn có ít nhất là bảy lần cơ hội tham dự Vô song hội. Nếu như đối thủ thực sự quá mạnh mẽ, buông tha cũng không sao. Tánh mạng của mình mới là quan trọng nhất…Trên Vô Song hội, là cho phép giết người đấy.

Lạp Cổ Kỳ khó được nghiêm mặt nói ra.

Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu…mặc dù hắn đối với tu hành có một sự điên cuồng chấp nhất, nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Cái loại sự tình biết rõ là không thể làm được, dưới tình huống không cần thiết, không có ai ngu mà chọn.

Thấy Lâm Dịch gật đầu, Lạp Cổ Kỳ mới nhẹ gật đầu, tiếp tục nói:

- Bởi vì số người dự thi Vô Song hội thật sự là rất nhiều. Cho nên trận tỷ thí đầu tiên, chính là hỗn chiến. 100 người đồng thời lên sân đấu, mười người cuối cùng đứng ở trên đài sẽ tấn cấp vòng tiếp theo…nói cách khác…kỳ thật, tư cách thi đấu chính thức là vào ngày mai. Chỉ có trở thành mười người còn lại trong một trăm người, mới có tư cách tiến nhập vòng thi đấu chính thức.

Lâm Dịch rất nghiêm túc lắng nghe, sau đó nhẹ gật đầu. Tiếp tục nghe Lạp Cổ Kỳ nói ra:

- Nói là tư cách thi đấu…nhưng kỳ thật hỗn chiến mới là cuộc chiến hung hiểm nhất, ngươi có khả năng sẽ bị công kích đồng thời bốn phương tám hướng…phải biết rằng, có thể đến được chỗ này không có kẻ nào là

dễ đối phó. Cho nên ngươi nhất định phải cẩn thận…dùng thực lực của ngươi, chỉ cần cẩn thận một chút, tin tưởng vượt qua cuộc hỗn chiến này là không có vấn đề.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, không nói gì.

Lạp Cổ Kỳ nói tiếp:

- Bởi vì nhân số quá nhiều…ta đoán chừng, muốn hoàn thành cuộc hỗn chiến này, ít nhất cũng cần thời gian là hai mươi ngày. Nói cách khác…hơn hai mươi ngày sau, mới là trận đấu thật sự. Cho đến lúc đó, còn dư lại đương nhiên là cường giả chân chính rồi. Thông qua một tháng không ngừng quan sát này của ta…trong đám tuyển thủ này, chí ít có ba gã là Thánh cấp…ngươi cũng không cần có áp lực gì trong lòng. Chính như theo lời ta nói…ngươi còn trẻ. Ngươi còn có ít nhất bảy lần cơ hội tham gia Vô Song hội. Ta hy vọng ngươi có thể hiểu rõ ràng hoàn cảnh của mình.

Lâm Dịch lại lần nữa nhẹ gật đầu:

- Ân, đệ tử biết rõ. Cám ơn ngài, hiệu trưởng.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu, sau đó cười nói:

- Cường giả tuy nhiều, những cũng không cần quá mức khẩn trương. Phát huy trình độ bình thường của ngươi là đủ…đến một ngày khi ngươi hoàn toàn trưởng thành, lại đến phân cao thấp với bọn họ.

219. Chương 315-317: Sân Khấu Của Cường Giả.

Lời này của Lạp Cổ Kỳ làm cho Lâm Dịch có chút dở khóc dở cười…hắn hiểu được ý tứ của Lạp Cổ Kỳ là muốn giảm bớt áp lực cho mình. Nhưng lời này vào tai Lâm Dịch lại cảm thấy không dễ chịu chút nào…Dù sao, Lâm Dịch vẫn là một thiếu niên. Tranh cường háo thắng, vốn là tính cách của tuổi trẻ.

Nhưng Lạp Cổ Kỳ có ý tốt, Lâm Dịch tự nhiên không thể nói ra những lời làm tổn thương hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Đệ tử đã biết…

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu, sau đó liền đứng lên, cười nói:

- Nếu đã như vậy, ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa.

Nói xong, quay đầu lại nhìn thoáng qua Thủy Linh Lung một mực thừ người kia, lại khẽ thở dài một tiếng, quay đầu nhìn chăm chú vào Lâm Dịch:

- Linh Lung…chỉ có thể nhờ vào ngươi rồi.

Lâm Dịch cũng thoáng nhìn qua Thủy Linh Lung đang ngẩn người, khẽ gật đầu. Sau đó, Lạp Cổ Kỳ liền rời khỏi gian phòng của Lâm Dịch…

Một ngày sau, trên Vô Song đảo.

Toàn bộ hòn đảo lâm vào sự náo nhiệt chưa từng có…Sắc trời còn chưa sáng, nhưng các thính phòng bao quanh sân thi đấu, sớm đã ngồi đầy người. Tiếng người huyên náo, rất là náo nhiệt.

Lâm Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua tấm bảng gỗ hình tròn trong tay, phía trên có dán con số là 08975. Đây là thứ hôm qua những nhân viên kia đưa tới tận phòng hắn, nói đây là số hiệu của hắn. Thủy Linh Lung cũng nhận được một cái, là 09005. Lâm Dịch không biết những số hiệu này dựa vào cái gì để phân phối…Bất quá, có lẽ tất cả những người của các đại thế lực sẽ không bị phân vào cùng một nhóm tỷ thí a? Bằng không, đối với những cường giả sau lưng không có thế lực lớn chống đỡ, hoặc là thế lực nhỏ yếu mà nói, liền lộ ra có chút không công bằng rồi.

Lúc này Lâm Dịch đang đứng ở bên trong khu vực dành cho người dự thi…bởi vì tất cả mọi người đã được phân công số thứ tự, cho nên chỉ cần ở chỗ này chờ là được rồi. Đến lúc đó hô bao nhiêu số trận thứ mấy, trực tiếp đi lên là được rồi. Bằng không…đài thi đấu tuy rất lớn, nhưng đồng thời lại để cho nhiều người dự thi tiến trận như vậy, cũng thực có chút phiền toái.

Ngày hôm qua sau khi Lạp Cổ Kỳ đến nói cho hắn quy tắc thi đấu, nhân viên đưa số hiệu lại nói một lần nữa…Có điều nhân viên công tác nói rõ ràng hơn một chút…thí dụ như, tỷ thí là theo số thự tứ mà tiến hành, mỗi cuộc tranh tài là 100 người. Như vậy trận đấu thứ nhất là các tuyển thủ có số hiệu từ số 1 đến 100, trận thứ hai chính là các tuyển thủ có số hiệu từ 101 đến 200…cứ tiếp tục như vậy. Nếu như đến muộn hơn năm phút, thì bãi bỏ quyền dự thi.

Mà Lâm Dịch là 08975, nói cách khác, hắn sẽ đấu ở trận thứ 89. Không có gì bất ngờ xảy ra, thì trận đấu đầu tiên của Lâm Dịch, sẽ tiến hành vào hai tuần sau.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Lâm Dịch phải đợi ở gian phòng hai tuần lễ…Đi làm người xem cũng không tệ. Phải biết rằng, Vô Song hội, chính là đệ nhất thịnh hội trên đại lục. Các trận đấu như vậy, tất nhiên sẽ vô cùng đặc sắc. Là một tiêu chuẩn cuồng tu, Lâm Dịch cũng không hy vọng bỏ qua những trận đấu đặc sắc này.

Bây giờ đang là bài phát biểu của một lãnh đạo nào đó… Lâm Dịch đoán chừng, nếu đã là cuộc thi đấu do hoàng tộc đế quốc chủ sự, thì người thứ nhất phát biểu, khẳng định là một nhân vật có thân phận không nhỏ? Nghĩ đến, không khỏi có chút tò mò hướng đài phát biểu nhìn lại…Nhưng bởi vì người thật sự là quá nhiều. Căn bản là không thể nhìn xa được… Lâm Dịch không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Chỉ thấy các nhà lầu cao tầng chung quanh đã chật ních người xem, không khỏi có chút hối hận, vì sao vừa rồi mình lại không chạy đến mấy nhà lầu đó chứ…

Phải rất nỗ lực, rốt cuộc Lâm Dịch cũng trông thấy được…nhưng mà vừa nhìn, lại làm cho Lâm Dịch mở to hai con mắt!

- Bạch Tiếu Thiên! Lại là hắn!

Lâm Dịch kinh ngạc. Chỉ thấy người trên đài cao kia, lúc này đang mỉm cười, lạnh nhạt giới thiệu lại lịch sử của Vô Song hội, đúng là người xuất hiện tại cuộc tranh tài danh ngạch tiến vào Ma Nguyên động quật- Bạch Tiếu Thiên.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Bạch Tiếu Thiên mang theo nụ cười thản nhiên. Đối mặt với mấy vạn người nhưng trên mặt lại không có chút câu thúc nào. Chỉ với phần phong độ này, cũng đủ để Lâm Dịch phải thán phục không thôi… Lâm Dịch không khỏi ngẩng đầu nhìn lên đài cao nơi Bạch Tiếu Thiên đang đàm tiếu tự nhiên, cảm thấy kính ngưỡng.

- Đây mới là phong phạm của cường giả a…

Trên thực tế số cường giả Thánh cấp mà Lâm Dịch tiếp xúc cũng không nhiều. Bạch Tiếu Thiên, Lạp Cổ Kỳ, ngày đó tại Mạn Vân Phong gặp được một vị…còn có Khải Ni Cổ Lạp cũng tính là một vị. Chính thức tiếp xúc với Thánh cấp, cũng chỉ có bốn người này. Lúc trước cường giả Thánh Cấp trên Mạn Vân Phong tuy nhiều, nhưng cùng hắn nói chuyện, cũng chỉ có bốn người này. Mà giữa bốn người này, nếu bàn về kính ngưỡng, không thể nghi ngờ chính là Bạch Tiếu Thiên rồi…Đại khái, là vì đối phương cũng giống như mình, cũng là một lĩnh vực dị năng giả. Luôn có một mối liên hệ thân cận không cách nào hiểu được. Phải biết rằng, trên đại lục này, đoán chừng lĩnh vực dị năng giả, cũng chỉ có hai người bọn họ mà thôi…Ngày đó tại đỉnh Mạn Vân Phong, Bạch Tiếu Thiên mở miệng nói giúp cho mình, nguyên nhân chính, có lẽ bởi vì mình cũng là một lĩnh vực dị năng giả a?

Lâm Dịch cảm thấy rất rõ ràng. Ngoại trừ điểm này…chính mình thực không có đồ vật gì đáng giá lọt vào mắt Bạch Tiếu Thiên. Đối phương thành danh tại ba vạn năm trước! Dòng thời gian kia dài đến cỡ nào? Đã chứng kiến bao nhiêu nhân vật đỉnh phong! Mình chỉ là một tên mao đầu tiểu tử, trừ phi là một lĩnh vực dị năng giả như hắn, thật sự không nghĩ ra mình có giá trị gì để đối phương xem vừa mắt.

- Cuối cùng, chúc cho chư vị người dự thi có thể lấy được thành tích tốt.

Bạch Tiếu Thiên đã phát biểu xong, có chút nhẹ gật đầu đối với mọi người, thân thể có chút phiêu khởi, quay người bay đi…chiêu thức ấy, dẫn phát một hồi hoan hô thán phục của những người xem. Trong mắt Lâm Dịch, chính là kĩnh ngưỡng quá nặng, quả thực có chút bộ dáng sùng bái.

Trận đấu rốt cuộc đã bắt đầu.

Độ kịch liệt của trận đấu xa xa vượt khỏi sự tưởng tượng của Lâm Dịch. Mới vừa lên đài, chỉ thấy phía trên lập tức lập lòe hắc mang tử mang. Trăm người đồng thời phá môn. Nhất là khi phá vỡ Kinh Môn cùng Khai Môn, tình cảnh thật sự rất là đồ sộ…cái luận võ đài kia cũng cực kỳ lớn, dung nạp trăm người rất là nhẹ nhõm. Đoán chừng ban tổ chức cũng nghĩ đến điểm này. cho nên mới không có quy định cấm nhiều người đi lên. Trên thực tế, dùng cái nhìn của Lâm Dịch, sân bãi lớn như vậy, đi lên đồng thời 500 người cũng không là vấn đề.

Tử mang hắc mang vừa mới biến mất, chợt, lại có mấy đạo quang mang màu sắc khác nhau thay nhau hiện lên…mới bắt đầu, đã có người gia trì chiến văn!

Sau đó, có thể nói một cuộc hỗn chiến vô cùng thê thảm bắt đầu.

Các màu năng lượng không ngừng phát ra từ trên tay, trên chân, trên người…các tuyển thủ, công kích lung tung khắp mọi nơi. Rất hiển nhiên là chung quanh lôi đài, sớm đã được bố trí kết giới…chỉ thấy những nguồn năng lượng gào thét trong hư không kia sau khi vượt qua ngưỡng của lôi đài, đụng vào cái gì đó như gặp phải chướng ngại vật vậy, lập tức ầm ầm tan biến. Từ bên ngoài mà xem, thì thấy như là pháo hoa nổ trong không trung vậy…Chợt, một cái lồng bằng năng lượng trong suốt hơi mỏng liền lóe ra lưu quang.

Lâm Dịch có chút kinh ngạc nhìn trên cái lồng năng lượng này không ngừng xuất hiện năng lượng màu tím, màu đen hoặc là các loại năng lượng màu sắc khác…Phải biết là, những nguồn năng lượng này thấp nhất cũng là do thất cấp cường giả phát ra a…! Lực lượng kia to lớn đến cỡ nào? Ban đầu ở đỉnh Mạn Vân Phong Lâm Dịch từng có một lần tiếp được hơn bốn mươi cổ năng lượng của thất cấp, nên có thể nói là tràn ngập cảm xúc! Lúc cỗ lực lượng kia hoàn hảo là còn nội liễm đấy, cho nên Lâm Dịch hao hết lực lượng mới đem cổ năng lượng kia tiếp được. Nếu như lúc ấy Lâm Dịch lựa chọn dùng lĩnh vực cưỡng ép ngăn cản thì…chỉ sợ lĩnh vực của hắn trong khoảnh khắc đã bị cổ năng lượng kia oanh vỡ!

Nhưng mà vào lúc này, các nguồn năng lượng kia không dừng lại ở con số bốn mươi, hơn nữa phần lớn nguồn năng lượng trong số đó còn cường đại hơn thất cấp rất nhiều! Thế nhưngcái tầng kết giới nhìn mỏng manh này có thể nhẹ nhõm chống đỡ được… Lâm Dịch không khỏi sợ hãi thán phục…cái này cần bao nhiêu năng lượng a? Trong khi Lâm Dịch sợ hãi thán phục, trận đấu vẫn tiếp diễn. Xem ra những người này cũng không phải là đồ đần. Bọn hắn rất rõ ràng mục tiêu của mình chẳng qua là kiên trì đến khi trở thành mười người cuối cùng là được rồi. Cho nên, bọn hắn đều chuyên môn đi kiếm những người trông yếu nhược mà ra tay. Bọn hắn không có ngốc đi công kích mục tiêu có thực lực tương đương mình. Dù sao, nếu như muốn chiến, về sau còn có nhiều cơ hội. Nếu không, hai người có thực lực tương đương đi đánh với nhau, làm sao còn có tinh lực chiếu cố đến mặt khác? Nếu bị những người có thực lực yếu hơn thừa cơ đánh lén, thì đó mới chính là oan ức không có chỗ nào kể.

Dưới loại tình huống này, trận đấu tiến hành cực kì mau lẹ. Hầu như tất cả mọi người đều là vừa chạm vào liền phân ra. Cảm giác thực lực đối phương sàn sàn mình, liền lập tức đi tìm mục tiêu kế tiếp…Nếu như thực lực yếu hơn so với mình, thì cũng dễ nói, trực tiếp oanh xuống đài! Nếu như đối phương dù chết cũng không xuống đài, thì cũng không còn cách nào…Giết!

Vô Song hội không có quy định cấm giết người. Đương nhiên, loại quy tắc này, cũng phải xem tình huống…thí dụ như, hai người thực lực tương đương, cuối cùng thu tay lại không được, lỡ tay giết người. Cái kia tự nhiên là không việc gì…Dù sao thực lực tương đồng, hơi chút không để ý có lẽ sẽ quyết định kết cục của trận đấu. Dưới loại tình huống này, thất thủ giết người cũng có thể hiểu được…dù sao pháp tắc sinh tồn trên đại lục này chính là cường giả vi tôn.

Nhưng mà, nếu như là thực lực cách xa nhau. Giữa hai người căn bản là không có gì cân bằng…thí dụ như một thất cấp chiến sĩ cùng một bát cấp chiến sĩ. Hơn nữa bát cấp chiến sĩ còn có chiến văn…như vậy trong trận đấu, không thể tùy tiện loạn giết người. Bằng không mà nói, kẻ giết người rất có thể vì vậy mà bị thủy đi tư cách đấu thủ… đám người chủ trì Bạch Tiếu Thiên hồi nãy, đồng thời cũng chính là tổ trọng tài. Có một nhóm người Thánh cấp ngồi ở chỗ này, mỗi cử động của hai đấu thủ trên đài đều diễn ra trước mặt bọn họ. Họ sẽ đưa ra quyết định cuối cùng.

Nếu như nói thực lực của bên yếu hơn quá yếu. Nhưng hết lần này tới lần khác lại không chịu nhận thua, lại không chịu đầu hàng…thì hắn chính là muốn chết. Nếu là muốn chết, tự nhiên cũng sẽ không vì vậy mà trừng phạt kẻ giết người…làm người phải tự biết mình. Điểm này, là không có chuyện gì để nói.

Lúc này đây, khi trận hỗn chiến đầu tiên chấm dứt….lại có ba mươi hai người mất đi tính mạng. Mà mười người còn lại kia, cũng tự tản đi chiến văn của mình, đi xuống phía dưới…có thể nói, trong 100 người đối chiến, nếu như anh có được chiên văn…như vậy trên cơ bản, dang ngạch của anh đã được quyết định. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thực lực của anh ít nhất cũng phải đạt tới thất cấp.

Trận chiến đầu đầu tiên lại có nhiều người chết đi như vậy…Vượt qua ngoài dự kiến của Lâm Dịch chính là, người xem trên thính phòng dường như đã tập mãi thành thói quen. Chẳng những không có xuất hiện tình cảnh yên lặng bi thương như trong suy nghĩ, tình cảnh thậm chí còn biến thành càng thêm náo nhiệt… thậm chí Lâm Dịch còn nghe được một người sau lưng cực kỳ hưng phấn nói một câu:

- Lần Vô Song hội này quả thực rất là kích thích…!

Đúng vậy a. Vô Song hội là sân khấu của cường giả! Kẻ yếu ở chỗ này là không có tư cách, cũng không có cơ hội lấy được cái gọi là đồng tình. Chính như tôn chỉ của thế giới này - cường giả vi tôn!

Lâm Dịch đột nhiên có một loại cảm ngộ như vậy. Trong nội tâm phần tín niệm kia càng trở nên mạnh mẽ, chỉ có cường giả mới có tiếng nói trên thế giới này.

Trận đấu tiếp tục tiến hành. Toàn bộ Vô Song đảo nóng nảy mà kịch liệt. Âm thanh kêu gào của người xem. Trên lôi đài tiếng năng lượng va chạm vào nhau vang lên ầm ầm, tràn ngập mỗi góc nhỏ trên Vô Song đảo này.

Từ trận đấu đầu tiên bắt đầu. Tỉ lệ tử vong của mỗi trận đấu đều vượt qua 30%! Nhưng mà điều làm cho Lâm Dịch thấy nghi hoặc chính là…mặc dù là dưới loại tình huống này, những người có thực lực hơi yếu kia, vẫn không có giác ngộ. Mỗi lần trận đấu diễn ra, vẫn như cũ là tràn đầy bạo ngược và đẫm máu.

Tình cảnh thực sự quá hỗn loạn, thế cho nên ý tưởng muốn nhìn có Thánh cấp hay không của Lâm Dịch thất bại…dưới loại tình huống này, hắn thậm chí ngay cả quá trình thi đấu đều không thể quan sát được rõ ràng. Thì không cần nói đến có tìm được Thánh cấp trong đám hỗn chiến này hay không…đối với thánh cấp mà nói, hỗn chiến như vậy hiển nhiên là không đủ để cho bọn họ xuất ra toàn lực. Lâm Dịch không khỏi nghĩ đến lời nói của Lạp Cổ Kỳ ngày đó…Thánh cấp, ít nhất là có ba người.

Lạp Cổ Kỳ nếu đã nói là có thánh cấp thì chắc chắn là sẽ có thánh cấp ở Vô Song hội này.

- Thánh cấp… ta thật mong chờ có thể được chiến đấu với các ngươi.

Trong lòng Lâm Dịch có chút hưng phấn nghĩ đến.

Chín ngày thoáng cái đã qua. Mà trong thời gian chín ngày này, bầu không khí của toàn bộ Vô Song hội là cực kỳ kịch liệt. Mỗi ngày liên tục tỷ thí, nhưng không có làm cho người xem có cảm giác nhàm chán, trái lại càng làm cho bọn họ thêm hưng phấn. Con người luôn luôn có chung một loại cảm giác giống nhau. Khi ở trước mắt thấy có một đám đánh nhau gây nên thương vong, tử vong…thì sẽ có cảm giác tim đập nhanh liên hồi, hưng phấn không thôi. Có lẽ sau đó sẽ cảm giác được một tia đồng tình hay các tâm tình khác…nhưng trong khoảnh khắc đó, đại đa số người, tâm tình luôn kích động.

Có lẽ câu nói này mới là sự thật "nhân chi sơ, tính bổn ác". Thử nghĩ, một người từ khi sinh ra, luôn tiếp thu giáo dục làm thế nào để sống tốt, trở thành một người có ích…Nhưng mà, vẫn có nhiều người chọn con đường tối tăm mà đi. Điều này không thể không làm cho người suy nghĩ sâu xa. Có lẽ trong gen của nhân loại, có cất dấu một nhân tố khát máu di truyền nào đó.

Chín ngày nhanh chóng trôi qua, hôm nay, rốt cuộc cũng đến phiên Lâm Dịch lên sân đấu.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, liền nhảy lên lôi đài. Cùng nhảy lên lôi đài đồng thời với hắn, còn có hơn chín mươi người dự thi khác…Trải qua những ngày thi đấu này, tỉ lệ tử vong cao, hiển nhiên cũng làm cho một số người cảm giác được thực lực không đủ nên sinh ra sợ hãi. Bởi vậy nên có người lựa chọn từ bỏ.

Những người đứng ở trên lôi đài lúc này, đều có vẻ mặt trịnh trọng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chung quanh…Trong phạm vi này, không có người nào là bằng hữu. Có, chỉ là địch nhân!

Khi trọng tài vừa ra lệnh bắt đầu, đủ loại quang mang liền lập tức lóe lên. Mà bên ngoài thân Lâm Dịch, cũng lập lòe màu xanh da trời rực rỡ, lập tức phóng ra! Đem phạm vi 10m chung quanh hắn hoàn toàn bao trùm! Lúc này Lâm Dịch đã là bát cấp dị năng giả, phạm vi linh vực là 10m. Quang mang màu xanh lóe

sáng rực rỡ kinh người…từ bên ngoài nhìn vào, tựa như một viên thủy tinh hình cầu trong suốt màu xanh vậy.

Lâm Dịch nghĩ cách cũng rất đơn giản…mục đích của hắn chẳng qua là trụ vững ở đây đến cuối cùng mà thôi. Hắn cũng không cần chủ động đi công kích kẻ nào…chỉ cần cam đoan mình vẫn còn đứng trên lôi đài đến cuối cùng là được rồi. Thả ra lĩnh vực, có thể làm cho hắn đơn giản đạt được mục đích này…có lẽ ngay từ đầu sẽ có một hai người không có mắt đến công kích mình. Nhưng chỉ cần mình đem bọn chúng ném ra khỏi lôi đài, thì phần lớn người còn lại sẽ bỏ qua chủ ý với mình…Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có tên gia hỏa nào đạt được bát cấp, có trung đẳng chiến văn trở lên tiến đến.

Tiến công quả nhiên đã tới! Một gã bát cấp chiến sĩ vung tay đánh ra một quả cầu năng lượng màu đen. Chỉ thấy năng lượng màu đen kia khi tiến vào trong phạm vi quả cầu màu xanh da trời của Lâm Dịch, liền cứ như vậy lơ lửng trong không trung. Trong lòng Lâm Dịch khẽ động, chỉ thấy đạo năng lượng màu đen kia như là mũi tên bật khỏi dây cung vậy ầm ầm bắn ra ngoài, mà mục tiêu chính là tên bát cấp chiến sĩ kia.

Tên chiến sĩ kia sắc mặt liền biến hóa, hiển nhiên thật không ngờ đối phương có thể dễ dàng hóa giải công kích của mình như vậy, lại phản ngược đòn tấn công của mình, thân ảnh lập tức di động tránh thoát. Đạo năng lượng màu đen kia trực tiếp bắn ra ngoài, bị tầng kết giới ngăn trở, trên không trung liền xuất hiện một pháo hoa năng lượng màu đen…

- Hắn là ai?Thật là lợi hại!

Trong thính phòng có người phát giác ra năng lượng màu xanh, ở bên trong có người trông rất rảnh rỗi. Liền kinh ngạc hô lên,

- Không biết…hắn, là dị năng giả sao?

- Khó, chẳng lẽ là lĩnh vực dị năng giả trong truyền thuyết sao?

Một người có chút kiến thức sau khi nhíu mày suy nghĩ một chút, sắc mặt lập tức biến đổi, kinh sợ hô lên.

- Lĩnh vực dị năng giả? Giống như Bạch Tiếu Thiên đại nhân ư? !

- Dị năng màu xanh da trời…hắn là thủy hệ dị năng giả.

- Thủy hệ, lĩnh vực dị năng giả!

Tất cả người xem đều kinh hãi! Phải biết rằng, lĩnh vực dị năng giả, thực sự là quá hiếm. Mà những người xem này cũng không phải là người bình thường. Trong gia tộc những người này hoặc ít hoặc nhiều đều có nghe qua lĩnh vực dị năng giả…năm đó Bạch Tiếu Thiên vừa mới trở thành Thánh cấp, liền tạo ra một thần thoại lấy một địch tám, thần thoại này không chỉ lưu truyền trong thành Thiên Diệp mà thôi! Bởi vậy có thể thấy được, lĩnh vực dị năng giả là một tồn tại cường hãn đến mức nào. Cũng khó trách mọi người phải kinh hãi.

Một người bên cạnh Bạch Tiếu Thiên đột nhiên mở miệng cười nói:

- Tiếu Thiên gia gia, hắn chính là thiếu niên mà trước kia người đề cập tới sao?

Trên khuôn mặt của Bạch Tiếu Thiên mang theo một nụ cười nhàn nhạt nhìn xem Lâm Dịch trên sân đấu, gật đầu cười nhẹ, không nói gì.

- Thực hâm mộ a, hắn lại có lĩnh vực dị năng giống như Tiếu Thiên gia gia …

Người nọ có chút cảm khái nói.

Bạch Tiếu Thiên nhưng là bật cười nói:

- Có cái gì phải hâm mộ chứ? Lĩnh vực dị năng giả thức tỉnh thực sự quá nguy hiểm…Dù là có Tinh Vị cường giả hộ pháp, vẫn là vô cùng nguy hiểm. Ta có thể thức tỉnh, cũng là may mắn mà thôi.

Người nọ nghe vậy vẫn là có chút kinh ngạc nói:

- Ý của Tiếu Thiên gia gia là…thân phận của thiếu niên kia không đơn giản?

Bạch Tiểu Thiên cười lắc đầu. Nhưng không có lên tiếng. Ánh mắt, nhìn về phía sân đấu.

Trận đấu của Lâm Dịch đã xong - từ đầu đến cuối, Lâm Dịch ngoại trừ thi triển lĩnh vực bảo hộ bên ngoài, thì không có bất kỳ động tác gì…thậm chí ngay cả bước chân hắn đều không di động chút nào. Liền dễ dàng chiếm được thắng lợi. Sự cường đại của lĩnh vực dị năng giả, lại lần nữa hiển lộ không bỏ sót chút nào.

Bởi vì thân phận lĩnh vực dị năng giả của Lâm Dịch, cái tên Lâm Dịch, cũng lần đầu được tất cả các thế lực lớn nhớ kỹ - mặc dù trước lúc hỗn chiến không có giới thiệu người dự thi, nhưng điều này đối với tất cả các thế lực lớn mà nói, cũng không phải vấn đề gì. Bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít, ở chỗ này tổng đều là có một ít con đường đặc thù. Chính như mục đích thật sự của Vô Song hội- tuyển tú.

- Tiểu Vũ, đây chính là thiếu niên Lâm Dịch mà ngươi từng nhắc đến sao? Trên thính phòng, một lão giả nhìn xem Lâm Dịch, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhạt .

Ở bên cạnh lão, là một gã ăn mặc hoa lệ, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần thanh niên. Thanh niên mang trên mặt nụ cười lười nhác, khóe miệng tựa hồ lúc nào cũng đều treo một nụ cười, một bộ dạng không sao cả…Đúng là Trương gia Nam Á - Trương Diệc Vũ, thúc thúc của Trương Tạp.

Trương gia Nam Á chính là một siêu cấp thế lực, tự nhiên là có tư cách tham dự giải đấu này. Bất quá thân phận lần này của Trương Diệc Vũ chỉ là một người tham quan. Dù sao, hắn chẳng qua cũng chỉ là một thất cấp chiến sĩ. Tuy cũng có được chiến văn, nhưng hắn cũng biết dùng thực lực của mình rất khó có thể tạo danh tiếng tại Vô Song hội này. Hao phí công phu lớn để đi làm một sự tình mà biết chắc là không có kết quả gì, còn không bằng tới đây tham quan học hỏi một chút đi.

Huống hồ, hai cái danh ngạch của Trương gia Nam Á sớm đã có thí sinh. Dùng tính cách lười nhác của Trương Diệc Vũ. Nếu như không phải bất đắc dĩ. Hắn tuyệt đối sẽ không kiếm chuyện làm khó mình.

Nghe lão giả nói vậy, Trương Diệc Vũ cũng gật đầu cười nhẹ:

- Chính là hắn!

Lão giả khẽ gật đầu, có chút cảm khái thở dài:

- Thực lực của lĩnh vực dị năng giả quả nhiên mạnh mẽ…nghe nói hắn cùng Tạp Nhi là bạn tốt?

Trương Diệc Vũ nhìn xem bóng lưng đang đi xuống dưới đài kia, nhẹ gật đầu cười nói:

- Quan hệ cùng Tạp Nhi vô cùng tốt.

Lão giả nhẹ gật đầu:

- Nhân tài như vậy, không thể bỏ qua được…

Trương Diệc Vũ khẽ gật đầu một cái, khóe miệng mỉm cười, không nói gì. Tay phải, lại vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của tuyệt sắc mỹ nữ bên cạnh…Trên dung nhan tuyệt sắc của Diệp Song vẫn treo một nụ cười ngọt ngào, đương nhiên, còn có nét u buồn làm cho người động lòng kia…

Cùng lúc đó, trên đỉnh đệ nhất tòa lầu ở khu người xem.

- Ha ha, hắn chính là Lâm Dịch…Bố Lan Đặc, xem ra đối thủ cạnh tranh của ngươi rất mạnh nha.

Một thanh niên tóc đỏ tuấn tú vô cùng đang rất hứng thú nhìn Lâm Dịch đã đi ra lôi đài. Trong miệng cười hắc hắc không ngừng với một thanh niên cũng tuấn tú bên cạnh.

Đứng ở bên cạnh hắn là một thanh niên nhìn qua rất tuấn tú. Nằm dưới đôi lông mày là một đôi đồng tử hẹp dài đang phát ra tinh mang. Dưới sống mũi cao thẳng, là một bờ môi mỏng hơi nhếch lên. Toàn thân toát ra một khí tức lạnh lùng mang theo một cổ ngạo khí bức nhân.

220. Chương 318-319: Thắng Lợi Nhẹ Nhàng.

Nghe được lời nói của tên thanh niên tóc đỏ bên cạnh, tên kia lạnh lùng nhìn lướt qua Lâm Dịch ở khu tuyển thủ. Lạnh giọng nói:

- Hắn còn không xứng.

Thanh niên tóc đỏ tựa hồ cũng sớm lường trước được câu trả lời của hắn, lập tức cười lớn tiếng.

Hai gã thanh niên tuấn tú tuyệt mỹ này, một nóng nhiệt, một lạnh lùng, một tổ hợp rất kỳ quái. Bất quá tướng mạo của hai người đều là tuấn tú trăm người mới có một, lúc này tên thanh niên tóc đỏ kia khoa trương cười lớn, lập tức dẫn đến sự chú ý của mọi người…Song khi tiếp xúc đến ánh mắt lạnh lùng của tên thanh niên kia, tâm không khỏi run lên, không kìm hãm được nghiêng đầu tránh né.

Trận đấu của Lâm Dịch vừa xong, liền bay thẳng về căn phòng của mình…Trải qua những ngày này, tuy trạng thái của Thủy Linh Lung đã khá hơn nhiều, nhưng Lâm Dịch vẫn là không yên lòng khi để nàng một mình trong phòng.

Nghĩ đến đây, đang hành tẩu Lâm Dịch không khỏi nở một nụ cười khổ, thì thào nói:

- Đến cùng nàng là lão sư hay ta là lão sư vậy nhỉ?

Trở lại gian phòng, mở cửa, liền chứng kiến Thủy Linh Lung đang nhìn về phía mình. Trên mặt Lâm Dịch lập tức lộ ra dáng tươi cười:

- Lão sư, cảm giác tốt hơn một chút chứ?

Sắc mặt Thủy Linh Lung trở nên đỏ hồng nhẹ gật đầu, đột nhiên nói:

- Lâm Dịch. Những ngày này…thật cám ơn ngươi.

Lâm Dịch ngẩn người. Chợt không thèm để ý nở nụ cười. Sau khi nhìn chung quanh một chút mới mở miệng nói:

- Lão sư cứ ngồi ở chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, không bằng chúng ta ra ngoài đi dạo một lát?

Thủy Linh Lung nghe vậy nhẹ gật đầu. Những ngày này bởi vì một mực suy nghĩ vấn đề kia. Làm cho nàng liền ăn ngủ đều không được yên ổn…Thông qua một thời gian dài suy nghĩ như vậy, tâm cảnh Thủy Linh Lung cũng dần dần bình tĩnh lại. Dù sao, người sống cũng phải vì chính mình. Không có ai nghĩa vụ vì người khác mà sống, dù là cha mẹ cũng không ngoại lệ. Mười năm trước bị người nhà vứt bỏ, thời điểm đó nàng nên nghĩ thông suốt rồi mới phải…Nhưng mà thăm lại chốn xưa, khó tránh khỏi bị khơi gợi lại những kỷ niệm trong lòng. Lần này đi Thủy gia thôn, nguyên nhân chính là vì cổ cảm giác không cam lòng trong nội tâm mà thôi…Song khi đạt được đáp án, tuy trong lòng sớm đã có dự cảm, nhưng vẫn là khó tránh khỏi có chút khó tiếp nhận…Cho nên mới có biểu hiện ngẩn người như mấy hôm trước.

Nhưng mấy ngày nay Lâm Dịch đối với nàng có thể nói là đặc biệt chiếu cố, ân cần hỏi han, an ủi….Người trong lòng làm như vậy, Thủy Linh Lung dĩ nhiên là hết sức cảm động. Hôm nay nghĩ thống suốt, nàng cũng muốn đi ra ngoài cho khuây khỏa nỗi buồn.

Lập tức, hai người liền đi ra ngoài. Lâm Dịch vốn định mang Thủy Linh Lung đi xem trận đấu đằng sau, nhưng Thủy Linh Lung lại kiên trì muốn đi hòn đảo bên cạnh ngắm cảnh…trận đấu của Lâm Dịch đã kết thúc, trận tiếp theo cũng phải mười ngày nữa mới diễn ra, sau khi một chút liền đáp ứng Thủy Linh Lung. Ngay sau đó, hai người liền lẳng lặng đi ra khỏi khu vực tuyển thủ, đi về phía hòn đảo bên cạnh.

Dọc theo con đường này, Thủy Linh Lung lại cẩn thận nói cho Lâm Dịch nghe những sự tình khi còn bé của mình. Khúc mắc được cởi bỏ, lần này ngữ khí chính là vô cùng bình thản. Mà Lâm Dịch cũng biết một chút sự tình khi trước không biết..Nói ví dụ như phụ thân Thủy Linh Lung vì sao phải giết nàng.

Nguyên lai vì để chứng minh mình có năng lực thoát khỏi hành động cầm thú của ca ca, nàng liền sử dụng dị năng trước mặt hắn. Nhưng mà Thủy gia thôn chỉ là một thôn xóm lạc hậu mê tín. Phụ thân Thủy Linh Lung vốn cũng không yêu thích gì nữ nhi. Lúc này vừa thấy nàng thi triển yêu pháp, sắc mặt liền biến đổi, sau đó bỏ chạy đi thông báo cho đại tế tự.

Lúc ấy Thủy Linh Lung sớm đã bị biểu lộ của người nhà mà đau lòng không thôi, sao còn có thể nghĩ đến chạy trốn. Cuối cùng đại tế tự chạy tới.

Lúc ấy Thủy Linh Lung dị năng vừa mới thức tỉnh mà thôi, làm sao có thể là đối thủ của đại tế tự đã là một tam cấp chiến sĩ. Lập tức nàng liền bị chế ngự. Mà đại tế tự lại hùng hồn nói cái gì vì Thủy gia thôn

săn giết thủy sản quá nhiều, nên phái Thủy yêu xuống trừng phạt Thủy gia thôn…mà phụ thân Thủy Linh Lung lúc ấy là một ngư dân xuất sắc nhất trong thôn. Mỗi lần hắn đánh bắt thủy sản, đều là nhiều nhất thôn đấy. Ngôn từ của đại tế tự, lập tức liền làm cho mọi người tin tưởng…Vì vậy, nguyên một đám thôn dân vốn cũng không đối đãi với nàng tốt cho lắm lập tức liền hô to khẩu hiệu muốn thiêu chết Thủy yêu.

Song khi đó Thủy Linh Lung xa không có trổ mã duyên dáng như hôm nay, nhưng cũng là mỹ nữ số một số hai trong thôn. Đại tế tự thèm thuồng đã lâu, há lại có thể để cho thôn dân thiêu chết nàng dễ dàng như vậy. Hắn liền nói cần lập một đàn tế, dùng máu của Thủy yêu, tế bái hải thần, cầu xin sự tha thứ của thần…Thôn dân ngu muội vô tri căn bản là không nghi ngờ lời nói dối trăm ngàn chỗ hở của đại tế tự, với một lòng tín nhiệm mù quáng đối với đại tế tự, tất cả mọi người đồng ý đem Thủy Linh Lung tạm thời giam giữ, ba ngày sau sẽ bị hiến tế…

Sau đó Thủy Linh Lung liền bị giam lại. Ba ngày đó, nàng không có một hột cơm để ăn, không có một giọt nước để uống…cả người vô cùng tiều tụy. Đại tế tự tự nhiên là muốn có một khoảng thời gian ở một chỗ với Thủy Linh Lung…Tuy đại tế tự đã lớn tuổi, thân thể không cách nào làm chuyện xấu xa đó…Nhưng tâm tư đê hèn của hắn, dù chỉ là dùng tay chân cũng đã thỏa mãn. Bởi vì Thủy gia thôn lần đầu xuất hiện Thủy yêu, tất cả thôn dân đều là cực kỳ hiếu kì, cả ngày quấn lấy hắn, hoặc là hỏi thăm truyền thuyết thủy yêu, hoặc là hỏi thăm các nghi lễ cần thiết khi cúng bái, các đồ vật cần có…Ngược lại làm cho hắn cả ngày bề bộn, căn bản là không có thời gian đến chỗ giam Thủy Linh Lung.

Cuối cùng, vẫn là nhờ có mấy người bạn tốt của Thủy Linh Lung…chính là mấy nữ tử mà ngày đó Lâm Dịch chứng kiến, các nàng không tin Thủy Linh Lung sẽ trở thành tà ác như trong miệng đại tế tự. Tìm biện pháp lẻn vào chỗ giam giữ Thủy Linh Lung. Chứng kiến thảm trạng của bạn tốt, mấy nữ tử này sau khi thương lượng, tự phân chia mỗi người tự về nhà mình cầm một ít lương khô và nước ngọt, thừa dịp người trong thôn tiến hành nghi lễ trừ tà, đem Thủy Linh Lung thả ra ngoài.

Lúc ấy trong lòng Thủy Linh Lung tràn đầy sự sợ hãi. Ăn chút đồ ăn, có một chút khí lực, cái gì cũng đều không quan tâm, tiếp nhận đồ vật của mấy người. Tìm một con thuyền đánh cá nhỏ, cứ như vậy hốt hoảng chạy đi. Thời điểm khi các thôn dân phát hiện Thủy Linh Lung đã thoát đi, thì đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi.

Cứ như vậy, Thủy Linh Lung chẳng có mục tiêu gì lênh đênh trên biển…vài ngày sau, đồ ăn cùng nước ngọt đều sử dụng hết. Cuối cùng Thủy Linh Lung tại nguy cơ trước mặt, mới nghĩ đến sử dụng dị năng của mình, ngưng kết các quả cầu nước, mới xem như kéo dài được mạng sống của nàng. Nhưng nguy cơ vẫn chưa giải trừ, cuối cùng Thủy Linh Lung cũng hôn mê.

Khi nàng tỉnh lại, nàng mới phát hiện, mình đang ở một địa phương vô cùng xa lạ. Trong lòng nàng tràn đầy sợ hãi, không khỏi cuộn mình đứng dậy, mắt sợ hãi đánh giá bốn phía. Cuối cùng, động tác của nàng kinh động đến một người. Sau đó, sư phụ của nàng xuất hiện.

Sư phụ của Thủy Linh Lung, chính là hiệu phó của học viện Ngũ hành. Nàng là một nữ trưởng lão rất là hòa ái…tuy thực lực chỉ là một cường giả bát cấp, nhưng làm người lại vô cùng tốt. Đối đãi Thủy Linh Lung càng là không có gì để nói. Thì ra thời điểm đó chính là lần Vô Song hội lần trước diễn ra, Thủy Linh Lung trôi dạt theo nước biển đến phụ cận Vô Song đảo. Lại để cho phó hiệu trưởng đang tản bộ tại bãi biển phát hiện, mới cứu được nàng, cũng thu nàng làm đồ đệ. Cho nên, ngày đó khi Thủy Linh Lung biết được mình được tham dự Vô Song hội, mới kích động như vậy…không phải bởi vì Vô Song hội ban thưởng dày hậu như thế nào mà kích động. Mà là vì…nơi ấy là nơi đầu tiên nàng gặp sư phụ của mình và cũng là cố hương của nàng. Mặc dù, cố hương trong trí nhớ, chỉ là một nơi làm cho lòng người đau nhức.

Lâm Dịch lập tức liền không khỏi có chút cảm khái…không nghĩ tới Thủy Linh Lung lúc nhỏ, lại có một đoạn ký ức như vậy. Trong nội tâm càng tràn ngập sự thương tiếc đối với đối phương. Không khỏi hỏi tới nguyên nhân tử vong của sư phụ nàng.

Nói tới chuyện này, Thủy Linh Lung đã trầm mặc thật lâu, sau đó mới nói ra. Nguyên lại, sư phụ của nàng vì đột phá Thánh cấp, dẫn động Thủy nguyên tố trong thiên địa tiến vào trong cơ thể cùng với tinh thần bổn nguyên, nhưng bởi vì tuổi tác quá lớn, thân thể cùng tinh thần bổn nguyên trong nhất thời không cách nào thừa nhận một lực lượng cường đại như vậy, cuối cùng đột tử.

Lâm Dịch nghe đến đây, mới hoảng sợ mở to hai mắt. Hắn không biết là, thăng cấp lên Thánh cấp, còn có một loại nguy hiểm như vậy.

Thủy Linh Lung lúc này mới chậm rãi gật đầu:

- Từng nghe sư phụ nói qua, bát cấp tiến vào Thánh cấp, một mặt là xem ngộ tính. Ngộ tính cao, chỉ cần lĩnh ngộ đến một tầng lực lượng cao hơn, là có thể đột phá..Nhưng mặt kia chính là xem cường độ của thân thể và tinh thần bổn nguyên. Nếu không, mặc dù là lĩnh ngộ được, cũng không có tác dụng gì. Thân thể của ngươi không cách nào thừa nhận nó.

Lâm Dịch nghe mà như lọt vào sương mù, nghi hoặc vò đầu hỏi:

- Ngộ tính?

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu, sau khi suy nghĩ một chút mới lắc đầu nói:

- Cụ thể thế nào ta cũng nói không được..đại khái là một loại cảm giác chạm đến mà không thể với tới được.

Lâm Dịch gật đầu có chút hiểu được. Hai người liền hàn huyên thêm một chút, hờn dỗi tích súc nhiều ngày nay, rốt cuộc cũng được giải tỏa. Khi trời đã về tây, hai người mới chuyển người đi về…bất tri bất giác, hai người vậy mà nói suốt một bữa trưa.

Trở lại gian phòng, ngồi chưa được bao lâu, hai người liền quyết định ra ngoài ăn tối. Nhưng mà vừa mở cửa, Lạp Cổ Kỳ đã xuất hiện trước cửa ra vào, một tay đang làm hình dáng như muốn gõ cửa.

Lâm Dịch không khỏi ngẩn người, chợt cười nói:

- Hiệu trưởng, làm sao vậy? Hai người đệ tử định đi ăn cơm, ngài đã ăn chưa? Cùng đi có được không?

Lạp Cổ Kỳ có chút kinh ngạc thoáng nhìn qua người đứng bên cạnh Lâm Dịch, sắc mặt Thủy Linh Lung lúc này đã khôi phục lại bình thường. Thủy Linh Lung khi chứng kiến biểu lộ của Lạp Cổ Kỳ, lập tức cười nói:

- Đệ tử đã nghĩ thông suốt rồi.

Lạp Cổ Kỳ vui mừng cười cười, gật đầu nói:

- Nghĩ thông suốt là tốt rồi, nghĩ thông suốt là tốt rồi…Ừ, cuộc tranh tài cuối cùng vẫn chưa chấm dứt, ta vẫn chưa ăn cơm, đi thôi.

Một nhóm ba người, liền đi xuống lầu, đi tới khu người xem.

Để cho tiên vấn đề ăn cơm trong thời gian tham gia Vô Song hội này, Lạp Cổ Kỳ sớm đã đem sương phòng ngày đó toàn bộ bao lại…tuy giá cả xa xỉ, nhưng đối với Lạp Cổ Kỳ mà nói, điểm ấy chi tiêu chẳng thấm vào đâu cả. Nơi này có một câu nói…khu người xem, cũng không phải là miễn phí toàn bộ. Khu tuyển thủ tuy cũng có địa phương chuyên môn phục vụ đồ ăn thức uống cho các tuyển thủ. Nhưng, cơm tập thể, so về khẩu vị luôn kém hơn một chút so với các loại mỹ vị được chế tác tỉ mĩ.

Kêu một chút thức ăn và rượu, Lâm Dịch không khỏi nhìn chung quanh một chút rồi cười nói:

- Hiệu trưởng người không phải bình thường người đều ở cùng một chỗ với Khải tiên sinh sao? Ngài ấy hôm nay ở đâu rồi?

Khải tiên sinh trong miệng Lâm Dịch tự nhiên chính là Khải Ni Cổ Lạp. Bất quá hắn lại không biết nên xưng hô lão ấy như thế nào…gọi hắn là Khải? Lại lộ ra có chút không tôn kính. Dù sao lão bề ngoài nhìn như trẻ tuổi, nhưng trên thực tế hắn lại là một thánh giai cường giả, là bằng hữu của Lạp Cổ Kỳ. Gọi Khải lão sư…cái này không thể nghi ngờ là cũng không thích hợp. Cuối cùng đành kêu là Khải tiên sinh.

- Không biết. Mặc kệ tên đó đi…ta hôm nay tìm ngươi. Ngươi có biết việc gì không?

Lạp Cổ Kỳ trực tiếp mở miệng dò hỏi.

Lâm Dịch không khỏi ngẩn người, nghi ngờ nói:

- Việc gì vậy?

Lạp Cổ Kỳ nhíu mày hỏi:

- Trận đấu tiếp theo hôm nay ngươi không xem sao?

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó cười nói:

- Trận đấu của đệ tử vừa kết thúc, thì cùng đi với Thủy lão sư qua bên kia đảo giải sầu. Trận đấu tiếp theo đệ tử không xem qua.

- Ah, khó trách…

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu, sau đó nghiêm sắc mặt nói:

- Ta nói ba gã Thánh giai kia, hôm nay đã xuất hiện hai gã rồi.

Lâm Dịch nghe vậy trong lòng lập tức chấn động, thần sắc ngưng tụ. Rất nghiêm túc lắng nghe.

Lạp Cổ Kỳ nhíu mày, sau đó khẽ thở dài một tiếng mở miệng nói:

- Theo sự quan sát của ta. Thực lực của hai người này đều hết sức cường đại. Ước tính, thực lực của hai người này đều đạt đến trình độ Tiểu Tinh Vị trung giai. Dùng thực lực của ngươi, muốn thắng bọn hắn…thắng thắn mà nói, là không có chút hy vọng nào.

Lâm Dịch lông mày lập tức cau lại, đột nhiên nghi hoặc nói:

- Tiểu Tinh Vị?

Lạp Cổ Kỳ lúc này mới nhớ tới hắn đang nói chuyện cùng với một người không phải là Thánh giai, lập tức mở miệng giải thích:

- Tiểu Tinh Vị, cũng chính là Thánh giai trong miệng các ngươi…Những điều này vốn là khi các ngươi đạt đến Thánh giai thì mới được biết. Bất quá ta tin tưởng dùng năng lực của các ngươi, tiến vào Thánh giai chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nói với các ngươi cũng không có gì.

Dừng một chút, Lạp Cổ Kỳ nói tiếp:

- Thánh giai trong miệng người bình thường, thật sự là có chút không rõ ràng…chỉ cần vượt qua bát cấp, đã được thống nhất xưng là Thánh giai rồi. Nhưng trên thực tế, trong Thánh giai, cũng đồng dạng phân ra nhiều đẳng cấp.

- Đẳng cấp trong Thánh giai, đại khái có thể phân làm ba cấp Tiểu Tinh Vị, Trung Tinh Vị, Đại Tinh VỊ. Mỗi cấp lại chia làm ba giai đoạn thượng trung hạ. Tổng cộng là chín giai đoạn… Về phần đẳng cấp phía trên Đại Tinh Vị có hay không, ta cũng không biết.

- Đẳng cấp trong Thánh giai, so với tám đẳng cấp trước còn muốn nghiêm ngặt hơn. Nói một ví dụ đơn giản…Tiểu Tinh Vị hạ giai chính là người mới bước vào Thánh giai. Mà một cường giả trung giai Tiểu Tinh Vị, có thể rất dễ dàng đánh chết mười tên hạ giai Tiểu Tinh Vị. Thực lực chênh lệch như thế nào, ngươi có thể tưởng tượng được.

221. Chương 320: Nói Đến Tinh Vị.

Trong lòng Lâm Dịch nhất thời kịch liệt chấn động…Tuy rằng sớm đã biết trên Thánh giai nhất định tồn tại đẳng cấp mạnh hơn. Lại không nghĩ tới…trong mắt hắn Thánh giai cường đại đến mức không thể tưởng, rõ ràng lại phân chia nhiều đẳng cấp như vậy. Như vậy…đứng ngạo nghễ trên đỉnh đại lục này. Đến tột cùng có mấy người chứ? Bọn hắn đã cường đại đến trình độ nào?

Lâm Dịch đột nhiên mở miệng hỏi:

- Hiệu trưởng, đệ tử mạo muội hỏi một câu..Thực lực của người hôm nay đã đến đẳng cấp nào?

Lạp Cổ Kỳ ngẩn người, sau đó cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trung Tinh Vị hạ giai.

Lâm Dịch nghe vậy trầm mặc lại..Trung Tinh Vị hạ giai… sự cường đại của Lạp Cổ Kỳ hắn đã từng được cảm thụ. Ngày đó khi hắn cho lão biết sự tình về Thiên Sát, khí tức mà đối phương phát ra trong lúc vô tình, đã cường đại đến mức làm cho hắn hít thở không thông, cảm thấy bị áp bách vô cùng. Mà Lạp Cổ Kỳ cường đại như thế…rõ ràng cũng chỉ là Trung Tinh Vị hạ giai sao? Tính theo như vậy…hai người Tiểu Tinh Vị trung giai, căn bản không phải là người mà mình hiện tại có thể đối phó được…Dù là có chiến văn tăng sức mạnh gấp 10 lần…

Lâm Dịch nhíu mày trầm mặc, Lạp Cổ Kỳ cùng Thủy Linh Lung đều không nói gì. Thủy Linh Lung hơi lo lắng nhìn xem Lâm Dịch lông mày nhíu chặt lại…thật lâu về sau mới mở miệng khuyên nhủ:

- Không có việc gì đâu. Ngươi bây giờ còn trẻ, thời gian còn rất nhiều. Hiện tại đánh không lại cũng không quan hệ. Một ngày nào đó ngươi chắc chắn sẽ lợi hại hơn bọn họ đấy.

Lạp Cổ Kỳ cùng nhận thức mà gật đầu. Thần sắc nghiêm túc nói:

- Thông qua quan sát hôm nay của ta…hai gã Thánh giai kia ra tay đều cực kỳ tàn nhẫn. Chỉ xuất thủ hai lần, nhưng đều đem đối thủ trực tiếp giết chết trong nháy mắt. Mà mục đích ta tìm ngươi hôm nay. Chính là muốn nói cho ngươi một câu, nếu như có gặp được hai người bọn họ, thì nên buông tha trận đấu.

Lâm Dịch trong lòng chấn động, chợt cúi đầu…thật lâu về sau, mới hít sâu một hơi ngẩng đầu lên nói:

- Đệ tử đã biết hiệu trưởng. Bất quá…đệ tử vẫn là có ý định thử một chút. Đệ tử tin tưởng, dùng lĩnh vực của mình, dù nói thế nào cũng có thể kéo dài được một thời gian ngắn…nếu như thật sự địch không lại đối phương, cùng lắm thì trực tiếp nhảy xuống lôi đài…dù sao cũng không sợ mất mặt.

Lạp Cổ Kỳ nghe Lâm Dịch nói như vậy, lập tức nhíu mày. Sau khi suy nghĩ một chút, lại cảm thấy Lâm Dịch nói không sai…hai tên Thánh giai kia tuy xuất thủ tàn nhẫn, nhưng cũng đến mức vừa lên đài đã dùng toàn lực công kích. Dùng cường độ lĩnh vực của Lâm Dịch…Ân, hẳn là có thể thừa nhận thoáng một chút? Lạp Cổ Kỳ có chút không xác định được nghĩ ngợi. Bất quá hắn vô cùng hiểu rõ thái độ làm người của Lâm Dịch…nhìn qua là trông như một tiên sinh dễ nói chuyện. Nhưng lấy con mắt nhìn người của Lạp Cổ Kỳ, hắn sao lại nhìn không ra Lâm Dịch là một người bướng bỉnh chứ. Hắn nếu như đã quyết định, chỉ sợ cũng không phải chỉ vì vài lời nói của người khác mà thay đổi quyết định. Khẽ thở dài một tiếng, cũng chỉ có thể cầu nguyện trong lòng Lâm Dịch đúng là nghĩ như vậy.

Sắc mặt Thủy Linh Lung hơi có chút trắng bệch, nghe xong thuyết pháp của Lạp Cổ Kỳ, nàng cũng biết Tiểu Tinh Vị trung giai là một dạng tồn tại cường đại đến cỡ nào…Đối với sự thực lực đại của Lâm Dịch, có thể nói là nàng còn hiểu rõ hơn Lâm Dịch nhiều. Mà cường đại như Lạp Cổ Kỳ cũng chỉ mới là Trung Tinh Vị hạ giai, thì người so với hắn chỉ yếu hơn hai trù, tại sao có thể là kẻ yếu được? Vừa nghe Lâm Dịch nói như vậy, liền vội vàng nói:

- Ngươi đang nói chuyện điên khùng gì vậy? Gặp được hai người kia liền trực tiếp bỏ quyền thi đấu! Không được thương lượng, đây là mệnh lệnh!

Nói xong, rõ ràng quá kích động mà đứng lên.

Lâm Dịch có chút ngạc nhiên nhìn vẻ mặt kích động đến trắng xám của Thủy Linh Lung, đột nhiên trong lòng dâng lên một luồng khí ấm áp…Dù sao, sở dĩ đối phương kích động như vậy, hoàn toàn là vì lo lắng cho mình.

Lập tức hít sâu một hơi, sau đó mới lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm nói:

- Lão sư, người cứ yên tâm đi. Lâm Dịch không phải là người lỗ mãng. Nếu như thực lực của đối thủ thực sự quá cường đại, ta biết phải làm gì mà.

- Thế nhưng mà…

Thủy Linh Lung còn muốn nói tiếp cái gì. Nhưng Lạp Cổ Kỳ ở một bên đã trực tiếp cắt đứt lời nàng:

- Tốt rồi tốt rồi. Tin tưởng vào Lâm Dịch a. Hắn biết phải làm như thế nào mà.

Thấy đến Lạp Cổ Kỳ cũng nói như vậy, vốn là còn ý định tiếp tục khuyên can Thủy Linh Lung lại há to miệng, nhưng cuối cùng vẫn còn tức khí hừ một tiếng, thở phì phì ngồi xuống. Lâm Dịch cùng Lạp Cổ Kỳ

chứng kiến biểu tình như trẻ con của Thủy Linh Lung, cũng không khỏi cười khổ lắc đầu. Lập tức hai người liền hợp lực khuyên bảo, Lâm Dịch lại lần nữa cam đoan mình sẽ hành sự theo hoàn cảnh, sắc mặt Thủy Linh Lung mới dễ xem hơn một chút. Bất quá vẫn uy hiếp Lâm Dịch:

- Nếu như ngươi xảy ra chuyện gì…ta liền!…

Nhưng mà nói đến lại không nói thêm gì nữa. Hốc mặt lại hơi đỏ lên.

Lâm Dịch lập tức thề thốt cam đoan mình nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, lúc này mới xem như là bình phục được chuyện này.

Ăn cơm xong, ba người liền tách ra. Lâm Dịch tự nhiên là cùng Thủy Linh Lung đi về gian phòng. Thậm chí trước khi ngủ, Thủy Linh Lung đều nhắc nhở Lâm Dịch một câu…điều này làm cho cảm thấy rất cảm động, cũng rất bất đắc dĩ.

Thời gian cũng rất nhanh trôi qua. Những ngày này không ngừng có người đi khỏi khu vực tuyển thủ, những người này đều là những người thất bại trong cuộc hỗn chiến. Dù sao không gia của khu vực tuyển thủ cũng có hạn.

Bất quá Thủy Linh Lung ngược lại cũng không có bị mời đi…Trên thực tế, người bị mời đi, phần lớn đều là những người thất bại không có thế lực gì chống đỡ…những người có thế lực chống lưng như nàng, nhưng lại không có ảnh hưởng gì- đôi khi, cái thế giới này chính là không công bằng như vậy. Hay vẫn là một câu - nắm đấm của ai cứng, người đó mới có quyền nói chuyện. Sau lưng có thế lực, thì có đặc quyền. Người vô danh vô thế là không có tư cách đàm luận công bình hay không…ít nhất, trước khi hắn nắm giữ đầy đủ thực lực, là không có, một chút cũng không.

Bất quá trận đấu sau, Lâm Dịch cũng không có quá mức quan tâm, hôm nay hắn một lòng dốc toàn bộ sức lực vào việc tu hành. Lạp Cổ Kỳ nói khiến cho hắn bị trùng kích rất lớn. Đến bây giờ, hắn mới biết được thì ra trong Thánh Giai còn có nhiều phần đẳng cấp! Mặc dù chính mình đạt được Thánh Giai, hoặc giả hạ giai Tiểu Tinh Vị, sử dụng chiến văn, nhiều nhất cũng chỉ có thể đạt được trình độ trung giai Tiểu Tinh Vị. Dù sao hôm nay chiến văn của hắn còn chỉ có thể đạt được tăng phúc khoảng chín lần. Hắn thật là có nghĩ tới có phải nên buông tha trận đấu.

Bất quá ý niệm trong đầu này vừa mới thoáng hiện lên, liền đã bị hắn đè xuống. Giao thủ cùng Thánh Giai, hắn đã chờ mong thật lâu.

- Chiến văn, lại thêm lĩnh vực, hẳn vẫn là có chút liều mạng đi sao? Ân, bất quá nếu như có thể đồng thời gia trì chiến văn và linh văn, vậy liền nắm chắc hơn nữa.

Lâm Dịch không khỏi suy nghĩ.

222. Chương 321-322: Chiến Văn Và Linh Văn.

Thử nghĩ một chút, hôm nay linh văn của Lâm Dịch có thể tăng phúc gấp bảy cho dị năng của hắn. Chiến văn càng có thể tăng phúc chín lần đến gần mười lần. Dùng lĩnh vực hạn chế đối phương, mà chính mình thì gia trì chiến văn công kích đối phương. Hai cái trong lúc phối hợp nếu như thật có thể đạt được chặt chẽ như trong tưởng tượng của Lâm Dịch, nói không chừng chống lại cường giả trung giai Tiểu Tinh Vị, thật đúng là có cửa liều mạng. Dù sao, đây không chỉ đơn giản như đề tài toán học. Một cộng một, dưới tình huống như vậy, là không phải bằng hai.

Cứ như vậy, Lâm Dịch đang không ngừng tu hành thân thể cùng với suy nghĩ về quá trình chiến văn và linh văn đồng thời gia trì, thời gian gian chậm rãi trôi qua.

Trong nháy mắt, mười hai ngày trôi qua. Mà vòng loại đầu tiên của Vô Song Hội cũng chính thức hạ màn. Đồng thời, tỷ thí chân chính khiến người ta kích động, cũng chính thức bắt đầu diễn ra từ hôm nay.

- Trải qua hai mươi mốt ngày kịch liệt thi đấu. Cuối cùng từ hai vạn một nghìn tám trăm ba mươi tám người dự thi, thành công tấn cấp hai nghìn một trăm tám tư người. Những người dự thi này thực lực đều vô cùng cường đại! Nhưng mà, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Đến tột cùng trong 2184 người còn lại này, ai

mới là vô song cường giả chân chính? Để chúng ta chờ đợi trận đấu sau đi! Ta tuyên bố, 2184 cường giả tấn cấp, 1092 trận đấu chính thức bắt đầu!

Người thanh niên chủ trì kích động phát biểu, vang vọng toàn tràng Vô Song Hội vừa chấm dứt. Chợt trên thính phòng, phát ra tiếng hoan hô như sấm! Tiếng vỗ tay, tiếng thét chói tai, liên tục vang lên. Cả hội trường, náo nhiệt chưa từng có.

Lâm Dịch nhìn thẻ bài trong tay mình, ngày hôm qua vừa mới lĩnh được - số 1543. Đối thủ của hắn là số 1544.

Nếu như nói từng trận thi đầu, thời gian trên hiển nhiên là không kịp. Chung quy không thể nói, một lần Vô Song Hội liền tổ chức nửa năm sao? Do đó, hiện tại đấu bán kết đồng thời mở mười trận. Cũng may cả lôi đài cực kỳ rộng rãi. Tại chủ lôi đài xây dựng mười lôi đài loại nhỏ. Tuy rằng hiện tại những lôi đài này đường kính ngay cả trăm mét cũng chưa đến. Nhưng để cho hai người thi đấu thì vẫn thoải mái. Làm như vậy, có thể rút ngắn thời gian thi đấu rất nhiều.

Trận đấu hôm nay mới là so đấu chân chính. Lúc trước hỗn chiến đã đem toàn bộ người có thực lực hơi yếu loại ra. Chính như lời của người chủ trì kia nói, còn lại hơn hai nghìn người dự thi mới là cường giả chân chính! Ngoại trừ mấy người thực lực siêu quần ra, thực lực của những người khác, tổng thể mà nói vẫn là không kém hơn bao nhiêu.

Theo một tiếng hô bắt đầu của người chủ trì, trên mười lôi đài nhỏ nhất thời lóe ra đủ loại quang mang. Đột nhiên, trong mắt khán giả lưỡng đạo quang đoàn nhất thời triển khai va chạm kịch liệt trong mười lôi đài!

Xung quanh vẫn như cũ có năng lượng kết giới bảo hộ, trong lôi đài thi đấu, năng lượng quang đoàn đủ màu đánh lên xung quanh năng lượng kết giới, nhất thời bộc phát ra từng đột năng lượng quang mang như pháo hoa rực rỡ. Tuy nhiên tại phương diện thanh thế là tuyệt đối không so được với hỗn chiến ban đầu. Nhưng quan trọng nhất chính là gay cấn ly kỳ.

Hỗn chiến tuy rằng hỗn loạn đầy huyết tinh, thực sự có thể dẫn phát kích động trong người. Nhưng mà tỷ thí ngày hôm nay lại đều là đối thủ lực lượng ngang nhau. Mà làm khán giả Vô Song Hội, phương diện này lại có mấy người là nhân vật đơn giản? Không chút khoa trương mà nói, e là ngồi xung quanh thính phòng, cường giả Thánh Giai cũng phải hơn mười người đi? Dù sao thịnh hội như Vô Song Hội này, những siêu cấp tổ chức kia chung quy vẫn là phái ra một hai nhân vật Thánh Giai tới nơi này quan khán. Mục đích tổ chức Vô Song Hội chính là lựa chọn tài tuấn. Tuy rằng là do hoàng tộc đế quốc chủ sự, do đó đại bộ phận cường giả đến cuối cùng đều bị hoàng tộc đế quốc thu nạp. Nhưng chung quy vẫn là có cá lọt lưới. Hoặc giả thực lực phát triển chưa đủ, hoặc là bởi vì nguyên nhân khác mà thất bại. Thật giống như Lâm Dịch hiện tại. Dưới tình huống hắn không biết, nhưng hôm nay mọi người lại biết được hắn với thân phận có thực lực siêu cấp. Dù sao tiềm lực phát triển của lĩnh vực Dị Năng Giả, thực sự quá mức to lớn. Bạch Tiểu Thiên chính là một ví dụ điển hình nhất.

Bởi vậy, tuy rằng tràng diện cùng với cùng hiệu quả cũng không có kích động nhân tâm như hỗn chiến. Nhưng lúc này khán giả vẫn như cũ nhiệt tình tăng vọt. Cao thủ thực lực tương đương tỷ thí, so với loại hỗn chiến có thể nói là tàn sát nghiêng về một bên, có nhiều người xem hơn. Những khán giả này đều không đơn giản, tự nhiên hiểu rõ đạo lý trong đó.

Lâm Dịch chỉ là nhìn một chút, sau đó, liền xoay người rời khỏi thính phòng. Dựa theo tốc độ hiện nay, trận đấu của Lâm Dịch chí ít cũng phải vài ngày sau mới tới. Có khoảng thời gian này, Lâm Dịch còn không bằng hảo hảo nghiên cứu một chút đến tột cùng phải như thế nào mới có thể gia trì chiến văn đồng thời gia trì linh văn. Chỉ có giải quyết xong vấn đề này, hắn mới có vốn tại lôi đài cùng ba gã Thánh Giai kia phân cao thấp. Tuy rằng cho tới bây giờ Lâm Dịch cũng chưa có gặp qua ba gã Thánh Giai kia. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng chiến ý trong lòng hắn.

Lâm Dịch thẳng đi ra khỏi khu vực của tuyển thủ, đi tới bên kia đảo.

Tại trận đấu này còn chưa bắt đầu, người du ngoạn vẫn là rất nhiều. Nhưng mà khi Vô Song Hội chính thức triển khai, ở đây lập tức vắng bóng người qua lại. Chui vào cánh rừng lục sắc, Lâm Dịch nhắm mắt cảm ứng một trận, xác định trong phương viên một dặm không có ai, mới đưa y vật của mình toàn bộ cởi

ra. Lộ ra cơ nhục cường tráng hình giọt nước trên người, Lâm Dịch nhớ kỹ, chiến văn gia trì, sau đó là cái đuôi của hắn liền mọc dài ra. Tuy rằng mang cũng đủ y phục theo, nhưng nếu như không phải bất đắc dĩ, hắn chung quy vẫn không thích xuất hiện trong tình trạng te tua như vậy.

Điều này làm cho Lâm Dịch thực sự có chút phiền muộn. Lực lượng đề thăng là được rồi, lại còn mọc ra một cái đuôi để làm gì không biết. Điều này thực sự khiến hắn không biết nói gì. Bất quá tạm thời vẫn là không tìm được biện pháp giải quyết. Lâm Dịch lại cũng chỉ có thể nghĩ ra loại phương pháp bất đắc dĩ này. Hắn cũng không phải điên cuồng bại lộ. Nhưng muốn lựa chọn việc gia trì chiến văn và việc mình bị phá hủy quần áo thì hắn vẫn phải lựa chọn việc gia trì chiến văn trước.

Đem y phục đặt ở một địa phương tương đối xa, sau đó, Lâm Dịch có chút miên man suy nghĩ, khẽ hở ra một hơi, ổn định tâm thần, nhắm mắt lại.

Theo hai mắt nhắm lại, ý thức hải cường đại dưới tinh thần lực của Lâm Dịch thao túng, chậm rãi phóng xuất. Nhất thời, vùng hạ phúc cùng với hai cổ lực lượng tuyệt cường, rõ ràng xuất hiện trong đầu Lâm Dịch.

Sau đó hít sâu một hơi, Lâm Dịch khẽ đụng vào nguồn suối lực lượng ở hạ phúc một cái.

Chỉ nghe trong đầu truyền đến một tiếng vỡ nát khẽ vang lên, một cổ lực lượng mạnh mẽ, nhất thời từ sâu trong thân thể Lâm Dịch tràn ra! Trong khoảnh khắc, cuốn lấy toàn thân hắn!

Lâm Dịch áp chế thấp giọng rít gào một tiếng, chợt hồng sắc quang mang phát sáng! Sau một lát, Lâm Dịch biến thành hình tượng sau khi gia trì chiến văn!

Thân thể hắn tựa như một cái vòng lớn, cơ nhục tinh tráng trên người lúc này đã bao trùm một tầng lông mao đen trắng xen kẽ. Nguyên bản đường cong âm nhu, trên khuôn mặt có vẻ cực kỳ tuấn lãng, mọc ra vài sợi lông trắng mềm. Một chữ vương màu hồng cổ xưa, xuất hiện trên trán hắn. Ba đạo huyết sắc ngân trảo cân đối xuất hiện trên mặt hắn. Đường cong nguyên bản âm nhu tăng thêm vài phần cường tráng cùng thô lỗ. Một chiếc đuôi dài nhỏ màu hắc bạch xen kẽ từ xương đuôi của hắn mọc ra. Chợt nhẹ nhàng vẫy tới vẫy lui bên cạnh người hắn.

Bởi vì trên người không có mặc y phục, do đó, lúc này có thể thấy rõ ràng, toàn thân hắn đều bao trùm một tầng lông hắc bạch xen kẽ. Một tầng dày đặc! Lúc này hắn thoạt nhìn hoàn toàn chính là một đầu hổ nhân!

Hai mắt hắn hơi mở ra, một đôi con ngươi huyết hồng sắc mang theo cảm giác tà dị xuất hiện!

Lâm Dịch hơi đứng thẳng người, cúi đầu liếc mắt nhìn, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười khổ. Đương nhiên, dưới tác dụng của đôi mắt huyết sắc yêu dị, một tia cười khổ này cũng trở thành một loại dáng tươi cười tràn đầy vẻ tà dị.

- Tấm thân thể này thật là xấu xí, bất quá…

Lâm Dịch khẽ nắm quyền đầu lại, một cổ cảm giác cường đại đột nhiên sinh ra.

- Loại cảm giác cường đại này thật là tốt!

Ánh mắt Lâm Dịch lộ ra một tia tiếu ý. Bất quá dưới tác dụng của con ngươi tà dị, một tia tiếu ý này không thể nghi ngờ lại biến thành một dáng vẻ nghiền ngẫm tà dị.

Không thể không nói…tấm thân thể tà dị này thực sự quá mức cường liệt! Vô luận trong lòng Lâm Dịch đang nghĩ cái gì, nhưng chỉ cần biểu tình xuất hiện trên mặt hắn, nhất thời sẽ biến thành một loại cảm giác tà dị. Một cổ mị lực yêu dị đến cực điểm, tràn ngập thân thể hắn.

Lâm Dịch hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Đột nhiên dụng lực!

Lực lượng thân thể nhất thời tựa như muốn phá thân thể mà ra, thẳng tắp tăng lên!

- Gấp hai…gấp ba…gấp bốn lần!

Trong lòng Lâm Dịch âm thầm tính toán.

Khi tính đến năm lần, chỉ nghe ầm một tiếng khí bạo vang lên! Quanh thân Lâm Dịch nhất thời xuất hiện khí thế cường đại đến cực điểm! Mà thân thể hắn cũng không tự chủ được bắt đầu huyền phù. Khối đá trên mặt đất chịu cổ lực lượng cường đại này ảnh hưởng, nhất thời kịch liệt run rẩy, hướng không trung bay lên.

- Gấp sáu…gấp bảy…!

Lực lượng đang liên tục tăng lên. Đột nhiên, Lâm Dịch ngừng đề thăng lực lượng lại, cũng không phải hắn không thể tiếp tục đề thăng. Mà là cổ sát ý tà dị kia lại bắt đầu xuất hiện.

Lâm Dịch không khỏi hơi mở mắt. Quanh thân hắn tiếng nổ đùng đùng kịch liệt, thân thể vẫn đang huyền phù tại không trung. Dần dần, khí thế trên người Lâm Dịch càng ngày càng yếu, thân thể hắn chậm rãi hạ xuống mặt đất, mà mấy khối đá trên không trung cũng bắt đầu chậm rãi rơi xuống. Sau một lát, tất cả khôi phục bình tĩnh.

Mà Lâm Dịch, thì lộ ra biểu tình suy tư.

Bởi vì hắn rõ ràng nhớ kỹ, một lần trước, khi gia trì chiến văn, lực lượng của hắn cũng không có đề thăng nhiều lần như vậy. Nhưng hắn vẫn bị cổ sát ý tà dị kia ảnh hưởng. Nhưng mà lần này, mãi cho đến gấp bảy lần trước, hắn cũng không có cảm giác được cổ sát ý tà dị kia, thì càng lúc càng rõ.

- Lẽ nào…

Trong lòng Lâm Dịch khẽ động, nhất thời nghĩ đến một loại khả năng.

- Khống chế cổ sát ý này hoàn toàn quyết định bởi thực lực của mình?

Lúc đó Lâm Dịch nhiều nhất chỉ có thể đề thăng gấp bảy lần, nhưng hiện tại Lâm Dịch đã có thể đề thăng lực lượng của mình đạt gấp chín lần. Khi gần gấp mười, càng nghĩ càng thấy tuyệt đối chính xác, khóe miệng Lâm Dịch không khỏi lộ ra một tia dáng tươi cười cực kỳ tà dị.

- Nếu như vậy, việc ta đề thăng thực lực, lại có thêm một cỗ động lực nữa.

Trong lòng Lâm Dịch suy nghĩ.

Đột nhiên, liền cũng không suy nghĩ vấn đề này. Hiện tại phải nghĩ là làm sao, đồng thời gia trì chiến văn và linh văn? Chỉ có giải quyết nan đề này, Lâm Dịch mới có thể quyết cao thấp cùng cường giả Thánh Giai trên Vô Song Hội lần này.

Lâm Dịch, bắt đầu chân chính thử nghiệm lần đầu.

Tinh thần lực của hắn bắt đầu khẽ đụng vào khỏa năng lượng nguyên trên trán kia. Nhưng mà vừa mới va chạm vào, trong đầu nhẹ nhàng truyền đến tiếng vang nhẹ. Đột nhiên, một cổ cảm giác làm mát nhất thời từ đó dũng mãnh tiến ra. Trong khoảnh khắc, bao phủ toàn thân Lâm Dịch!

Chỉ thấy thân thể Lâm Dịch lại phát sinh biến hóa! Nguyên bản thân thể nở to một vòng hồi phục đến trạng thái trước khi gia trì chiến văn. Nhưng mà, lớp lông trên người hắn lại không có hoàn toàn biến mất. Chỉ là, ba đạo hồng sắc huyết ngân trên mặt biến thành ba đạo lam sắc ấn ký. Chữ vương màu hồng cũng biến thành một loại tinh lam sắc, hơi mở mắt, nguyên bản con ngươi huyết sắc yêu dị, biến thành một đôi mặt tinh lam sắc thâm thúy đến cực điểm!

Một cổ khí tức ưu nhã, đạm nhiên cao quý tự nhiên phát ra trên người hắn. Một đôi tinh khiết kia không có ngăn trở ánh mắt, lộ ra lương ý nhàn nhạt, tựa như có chút tình cảm của nhân loại.

Nếu như nói gia trì chiến văn , Lâm Dịch nhìn như là một đầu hổ tà dị đến cực điểm. Nhưng khi Lâm Dịch gia trì linh văn, không thể nghi ngờ càng giống với một thượng vị giả cao quý, ưu nhã và đạm nhiên.

Đương nhiên, cái này đối với Lâm Dịch tự nhiên mà nói là không có cảm giác. Vừa nói đều chỉ là cảm giác của người khác khi nhìn Lâm Dịch mà thôi. Bản thân Lâm Dịch là không có cảm giác gì đặc biệt. Nếu như nhất định phải nói có, phỏng chừng cũng chính là cổ khí tức làm mát bao trùm cả đại não hắn kia. Hắn có thể cảm giác được tâm tình của mình tựa hồ càng dễ bị khống chế. Tinh thần lực càng đạt được trình độ cường đại trước đó chưa từng có!

Lâm Dịch hơi cảm giác một chút, tâm trạng ước định ra thực lực hiện tại của bản thân.

- So với bình thường, đề thăng gấp bảy, gần gấp tám lần.

Linh văn gia trì cùng chiến văn gia trì khác nhau. Linh văn gia trì có thể rất rõ ràng cảm giác ra được. Đề thăng bao nhiêu đó chính là bấy nhiêu. Nhưng mà chiến văn cũng có thể tự do điều khiển. Lâm Dịch muốn đề thăng một lần, đó chính là một lần. Hai lần chính là hai lần. Mãi cho đến cực hạn của hắn. đương nhiên cũng là có thể đề thăng trong nháy mắt.

- Chỉ là...

Lâm Dịch nhắm mắt lại hơi cảm thụ một chút, cũng không nhịn được khẽ nhíu mày lại. Lực lượng chiến văn đã hoàn toàn trở lại trong lực lượng chi nguyên dưới bụng. Hôm nay lực lượng thân thể của hắn, cùng với khi gia trì chiến văn là hoàn toàn như nhau.

- Đến tột cùng là địa phương nào không đúng đây?

Lâm Dịch rơi vào trầm tư.

Từ ngày đầu tiên đạt được chiến văn và linh văn, Lâm Dịch liền thử qua đồng thời gia trì hai loại này, vốn là lực lượng cùng nguồn gốc. Nhưng mà luôn luôn lấy thất bại kết thúc. Chiến văn xuất hiện, thì linh văn biến mất. Linh văn xuất hiện, thì chiến văn biến mất luôn luôn không có cách nào đồng thời gia trì.

223. Chương 323: Hao Hết Thể Lực.

Khi đó đối với Lâm Dịch mà nói không quan trọng. Hắn luôn luôn cho rằng theo thời gian trôi qua. Bí mật của chiến văn và linh văn chung quy vẫn sẽ bị chính mình nắm giữ. Đến lúc đó vấn đề cũng tự nhiên mà được giải quyết. Do đó, sau này, hắn vẫn không có nỗ lực tại phương diện này nữa. Nhưng mà, hôm nay hắn sắp sửa đối mặt là Thánh Giai cường giả so với hắn cường đại hơn vô số lần! Nếu như hắn không có cách nào giải quyết hết, chiến văn và linh văn không thể đồng thời gia trì. Như vậy chống lại Thánh Giai, hắn là không có chút phần thắng.

- Lẽ nào thực nên buông bỏ?

Lại thử nghiệm mấy lần, hồng sắc quang mang lúc sáng lúc tối. Thân thể Lâm Dịch khi thì bành trướng, khi thì thu nhỏ lại. Nhưng, lại thủy chung không có cách nào đồng thời gia trì lưỡng chủng lực lượng này. Điều này khiến hắn không khỏi có chút nhụt chí. Nhưng lại có chút không cam lòng.

- Hô. Không nên vội vàng xao động, từ từ sẽ đến. Khẳng định là có nguyên nhân.

Tâm tình có chút nôn nóng, Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó, khôi phục bình thường. Chậm rãi nhắm mắt lại, cực kỳ tỉ mỉ cảm thụ.

Lúc này trạng thái của hắn là đang trong tình huống gia trì chiến văn biến thân. Tinh thần lực cường đại thong thả mà cẩn thận địa lực lượng bổn nguyên trên trán đi tới. Đồng thời, tâm thần Lâm Dịch lại phân ra một bộ phận quan sát tình huống lực lượng chiến văn trong cơ thể. Bất quá hiển nhiên năng lực của hắn còn không đủ để đạt được cảnh giới nhất tâm nhị dụng. Khi một cổ cảm giác mát lạnh xuất hiện, tâm thần Lâm Dịch bản năng có thất thần trong nháy mắt. Nhưng khi lấy lại tinh thần, lực lượng chiến văn đã biến mất sạch.

Lâm Dịch có chút không cam lòng, không khỏi lại hít sâu mấy hơi, đem tâm tình phiền muộn trong lòng phát tiết ra. Lại nhắm mắt vào.

Lúc này hắn là tại trạng thái linh văn gia trì biến thân. Tinh thần lực trống rỗng gia tăng gấp bảy! Phân tâm nhị dụng vừa rồi còn tương đối miễn cưỡng, lúc này cũng rất nhẹ nhàng, là có thể hoàn thành.

Khi vừa cẩn thận thao túng tinh thần lực tới tiếp xúc với lực lượng chiến văn dưới bụng, vừa quan sát lực lượng thân thể linh văn, Lâm Dịch đột nhiên chấn động tâm thần. Lại va chạm vào lực lượng chiến văn, sau khi hồng mang hiện lên, hắn lại biến thành trạng thái chiến văn.

Nhưng mà Lâm Dịch lại đột nhiên có chút thất thần.

- Lẽ nào then chốt trong đó là...

Đại não Lâm Dịch vận chuyển nhanh chóng, vừa rồi bởi vì một cửa cuối cùng tựa hồ nghĩ thông một chuyện nào đó. Cho nên tâm thần chấn động, để hắn trong nháy mắt thất thần, do đó, cũng không có cảm giác được nguyên nhân linh văn biến mất. Nhưng mà lúc này tỉ mỉ cảm giác một hồi, Lâm Dịch tựa hồ bắt được cái gì đó.

Lập tức kìm nén tâm tình có chút kích động trong lòng, hít sâu mấy hơi, nhất thời biến thân thành trạng thái linh văn.

Theo hồng mang lóe ra hoàn tất, đại não Lâm Dịch lại khôi phục trạng thái minh mẫn sau khi linh văn gia trì, sau đó…

Hắn lại đem tinh thần lực tăng cường gấp bảy lần, thao túng thành hai phần. Một phần hướng phía đầu nguồn của chiến văn, một phần thì quan sát lực lượng linh văn.

Khi Lâm Dịch hướng đầu nguồn của chiến văn đụng vào, tinh thần lực vừa tiếp xúc với lực lượng chiến văn, một phương diện khác một mực quan sát đến lực lượng linh văn hướng đi tâm thần, nhất thời bắt được linh văn hành động! Nó lấy tốc độ khiến người ta khó có thể phản ứng, nhất thời hướng phía lực lượng bổn nguyên của linh văn lui về! Cả quá trình, nhanh như thiểm điện! Nếu như không phải Lâm Dịch đang gia trì linh văn, tinh thần lực bao tăng gấp bảy có thừa, hơn nữa lại chuyên môn phân tâm đi cảm ứng, là tuyệt đối không có khả năng quan sát đến chi tiết này.

Trong lòng Lâm Dịch nhất thời kịch liệt dao động! Trên mặt lộ ra dáng tươi cười tà dị.

- Nếu như trong nháy mắt lực lượng linh văn thối lui, lấy tinh thần lực đem nó hoàn toàn khống chế, không biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Lâm Dịch có chút chờ mong suy nghĩ. Lập tức vội vã thực nghiệm.

Nhưng mà, tốc độ linh văn biến mất thực sự quá nhanh! Nhanh đến mức cho dù chuyên tâm cẩn thận tỉ mỉ quan sát, nhưng Lâm Dịch vẫn không kịp phản ứng! Lâm Dịch cũng không chỉ không nghĩ qua tại lúc kích phát chiến văn dùng tinh thần lực đem lực lượng linh văn hoàn toàn khống chế. Nhưng nếu như là thế, lực lượng chiến văn căn bản là không thể kích phát ra được! Lâm Dịch phải ngay trong nháy mắt đem lực lượng chiến văn đã kích phát ra, mà lực lượng linh văn còn chưa có biến mất hoàn toàn, dùng tâm thần đem lưỡng chủng lực lượng đồng thời không chế, mới có thể đạt được hiệu quả hắn mong muốn.

Bất quá rất đáng tiếc, đây hiển nhiên không phải một chuyện dễ dàng làm được. Vài lần, đều tại giây phút cuối cùng nếu không phải là nhanh một bước, thì cũng là chậm một bước. Luôn luôn không thể đạt được hoàn mỹ hài hòa.

Thời gian một ngày, ngay Lâm Dịch nhắm mắt, cũng chỉ thể hiện ra được chiến văn, linh văn xen kẽ biến thân qua.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã là buổi chiều.

- Tuyệt đối sẽ không sai, khẳng định liền là như vậy. Ây, phải trong vòng năm ngày này thành công.

Trong lòng Lâm Dịch âm thầm cổ động bản thân. Sau đó chỉ thấy bộ lông hắc bạch xen kẽ trên người hắn dần dần biến mất, thân hình bạo trướng cũng dần dần khôi phục đến bộ dáng bình thường. Cái đuôi dài cũng hoàn toàn thu lại. Lâm Dịch khôi phục dáng dấp bình thường.

Vừa mới hoàn tất biến thân, Lâm Dịch liền đi tới chỗ để y phục. Nhưng vừa mới bước ra bước đầu tiên, đại não và thân thể nhất thời truyền đến một trận cảm giác trống rỗng mà cực kỳ cường đại. Điều này làm cho Lâm Dịch một bước hầu như giẫm lên khoảng không, không khỏi lảo đảo vài bước, thiếu chút nữa ngã xuống! Mà sắc mặt vốn hồng nhuận, đã ở trong nháy mắt trở nên cực kỳ tái nhợt.

Lâm Dịch nhất thời phản ứng lại, chiến văn biến thân và linh văn biến thân vốn là một loại năng lực cực kỳ tiêu hao thể lực và tinh thần lực. Mà hiện tại hắn từ sáng sớm cho đến buổi chiều, lúc thí nghiệm hầu như chưa từng có thời gian nghỉ ngơi, liền một mực tại chiến văn, linh văn, linh văn, chiến văn biến hóa đến biến hóa đi, thể lực và tinh thần lực của hắn tự nhiên lộ ra cực kỳ lợi hại.

- Xem ra có chút quá sức…

Khóe miệng Lâm Dịch lộ ra một cười khổ. Sau đó hít sâu mấy hơi thở, cưỡng chế song trọng cảm giác trống rổng đè nặng thân thể và tinh thần lực, đi tới chỗ để y phục. Mặc y phục vào xong, Lâm Dịch liền miễn cưỡng kéo thân thể bủn rủn vô lực, có chút hỗn loạn đi đến khu vực người dự thi. Đây vốn chỉ cần hơn nửa tiếng đồng hồ, Lâm Dịch lại tốn tròn một thời thần, khi trở lại gian phòng, sắc trời bên ngoài sớm đã hoàn toàn tối đen.

Mở cửa ra, mơ hồ thấy biểu tình của Thủy Linh Lung có chút lo lắng, liền trước mắt tối sầm, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

Trong lúc mơ màng, Lâm Dịch tựa hồ cảm thấy xung quanh tranh cãi rất ầm ĩ, muốn mở mắt ra, lại phát hiện mí mắt nặng tựa nghìn cần, căn bản không có biện pháp. Chỉ loáng thoáng nghe được thanh âm lo lắng của Thủy Linh Lung và tiếng ầm ĩ xung quanh, sau đó lại mơ màng rơi vào trong hôn mê.

224. Chương 324-325: Hổ Khiếu!

- Lâm Dịch thế nào rồi?

Thủy Linh Lung có chút khẩn trương nhìn Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ thói quen vuốt vuốt chòm râu trắng xóa của mình, nhíu mày, sau đó gật đầu nói:

- Thoạt nhìn thể lực của hắn tiêu hao rất lớn, tinh thần lực cũng là tiêu hao gần như khô kiệt. Bất quá trạng thái thân thể hoàn hảo, hẳn là chỉ đơn thuần tiến vào hôn mê do thể lực tiêu hao quá độ gây ra. Cũng không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tỉnh táo lại thôi.

Thủy Linh Lung nghe vậy lại có chút khẩn trương liếc mắt nhìn Lâm Dịch sắc mặt tái nhợt, đang hôn mê, không khỏi thì thào nói:

- Rốt cuộc phát sinh chuyện gì a?

Một bên Khải Ni Cổ Lạp nhíu mày, quan sát Lâm Dịch đang nằm trên giường, sau đó lắc đầu:

- Nhìn tình huống hẳn là không giống như là cùng cường địch giao thủ, sau đó kiệt lực. Trên người hắn không có bất cứ vết thương gì. Ngay cả y phục cũng tương đối sạch sẽ. Nếu quả thật cùng địch nhân giao thủ mà hao hết thể lực và tinh thần lực, trên người không có một vết thương. Thậm chí ngay cả y phục cũng không có vết tích. Thực sự có chút không có khả năng.

Lạp Cổ Kỳ cùng nhận thức gật đầu. Nhìn Lâm Dịch đang nằm trên giường tựa như có chút suy nghĩ.

Quan tâm quá sẽ loạn, Thủy Linh Lung bình thường rất là thông minh lãnh tĩnh, lúc này lại giống như một tiểu nữ hài nhi bình thường. Nghe Khải Ni Cổ Lạp nói, nàng vẫn nhịn không được lại thì thào hỏi:

- Đến tột cùng phát sinh chuyện gì?

Lạp Cổ Kỳ lắc đầu, nói:

- Xem ra cũng chỉ có chờ hắn thanh tỉnh lại, sau đó mới biết được. Hoàn hảo, dựa theo tiến độ thi đầu hiện nay, trận đấu của hắn chí ít phải sáu bảy ngày sau mới có thể bắt đầu. Mấy ngày nay hẳn là cũng đủ để hắn thanh tỉnh lại.

Khải Ni Cổ Lạp gật đầu, nói:

- Cũng không có biện pháp khác.

Nói đến đây, trong mắt không khỏi lộ ra một cảm khái nói:

- Ý thức hải của hắn cường đại thần kỳ, lấy tinh thần lực của ta hoàn toàn không thể tiến vào. Lĩnh vực Dị Năng Giả, quả nhiên là sủng nhi của thượng thiên a.

Nói xong, cuối cùng cũng không khỏi cảm khái mà lắc đầu.

Lạp Cổ Kỳ ha hả cười cười, sau đó mới nói với Thủy Linh Lung ở bên cạnh đang có chút lo lắng nhìn Lâm Dịch:

- Như vậy Lâm Dịch liền giao cho ngươi chiếu cố. Nếu có tình huống gì khác lạ, lập tức cho chúng ta biết.

Nói rồi đứng dậy rời khỏi.

Thủy Linh Lung gật đầu, không nói gì. Lạp Cổ Kỳ liền cùng Khải Ni Cổ Lạp ra khỏi phòng. Trong phòng, chỉ còn lại có Lâm Dịch đang hôn mê cùng Thủy Linh Lung vẻ mặt lo lắng.

Khi Lâm Dịch khôi phục ý thức, đã không biết qua thời gian bao lâu.

Trong mơ hồ mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là trần nhà gian phòng. Hơi mờ mịt khẽ nghiêng đầu, lại thấy Thủy Linh Lung đang nghiêng đầu đang ghé vào bên cạnh hắn, ngủ gục.

Lúc này sắc trời đã sáng, ánh dương quan từ ngoài cửa số chiếu vào, rọi lên trên mặt Thủy Linh Lung, nhìn ra sắc mặt nàng có chút tiều tụy.

Nguyên bản năng lực suy nghĩ của Lâm Dịch đang bị gián đoạn, rất nhanh từng bước dần dần khôi phục. Cuối cùng, Lâm Dịch nhịn không được lộ ra một nụ cười khổ. Không nghĩ tới chỉ là bởi vì tu hành, cư nhiên biến thành thể lực và tinh thần lực hoàn toàn khô kiệt.

Thoạt nhìn Thủy Linh Lung hẳn là có vài ngày không nghỉ ngơi. Kỳ thực lấy trình độ của Dị Năng Giả bọn hắn liên tục vài ngày không nghỉ ngơi thật sự là quá bình thường. Nhưng mấy ngày nay Lâm Dịch vẫn hôn mê bất tỉnh, để Thủy Linh Lung tiêu hao tâm thần cực lớn, cuối cùng vẫn nhịn không được ngủ thiếp đi. Dù sao, tinh thần lực của bọn họ tuy mạnh, nhưng chung quy không phải người sắt.

Không đành lòng kinh động Thủy Linh Lung, Lâm Dịch suy nghĩ có chút ảm đạm, lại nhìn Thủy Linh Lung vài lần, sau đó, nhắm mắt lại.

Khi Lâm Dịch lại mở hai mắt ra, thái dương đã mọc lên cao, ánh dương quang kim sắc tràn ngập gian phòng.

- Lâm Dịch, ngươi tỉnh lại rồi?

Thanh âm kinh hỉ bên cạnh vang lên. Không đợi quay đầu lại, Thủy Linh Lung đã chạy tới bên giường của Lâm Dịch:

- Thế nào? Thân thể có cảm giác chỗ nào khó chịu hay không?

Thoạt nhìn rất là lo lắng.

Trong lòng Lâm Dịch ấm áp. Chợt lộ ra dáng tươi cười, lắc đầu nói:

- Lão sư, ta không sao.

Thấy dáng tươi cười của Lâm Dịch, trái tim Thủy Linh Lung đang treo lên mới coi như buông xuống, lại chăm chú nhìn Lâm Dịch, phát hiện hắn chỉ là sắc mặt hơi chút tái nhợt, liền không còn chỗ nào khác không thích hợp, mới thở ra một hơi. Nhưng lại lộ ra biểu tình giận dữ nhìn Lâm Dịch hỏi:

- Nói cho ta biết, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Vì sao thể lực của ngươi lại hoàn toàn cạn kiệt?

Lâm Dịch thất thần một chút, chợt xấu hổ cúi đầu nói:

- Kỳ thực là ta tự mình tu hành, cuối cùng thể lực hoàn toàn tiêu hao hết.

Thủy Linh Lung nhất thời trợn trừng mắt, đột nhiên lửa giận ngập trời quát:

- Tu hành? Ai như ngươi, tự dưng lại nghĩ tới phương pháp tu hành này? Tu hành có thể đến mức bản thân hôn mê?

Lâm Dịch nhất thời nhắm mắt lại, thừa thụ Thủy Linh Lung quát mắng, nhưng trong lòng hắn lại là ấm áp.

Một lúc lâu sau, tiếng trách cứ của Thủy Linh Lung mới coi như yên tĩnh xuống. Lâm Dịch len lén mở mắt ra, phát hiện đối phương đang hai mắt phún lửa, hung hăng trợn trừng nhìn mình, miễn cưỡng cười khổ một tiếng nói:

- Lão sư, đừng nóng giận. Kỳ thực ta cũng không biết sẽ như vậy a. Ta bảo đảm lần sau sẽ không...

Thủy Linh Lung hừ lạnh một tiếng , hung hăng nhìn đối phương. Lâm Dịch bị nhìn cực kỳ chột dạ . Đột nhiên biến sắc , có chút đáng thương cười hì hì nói:

- Lão sư, ta rất đói…

Thủy Linh Lung nguyên bản thở phì phì, nghe vậy vẻ mặt nhất thời sửng sốt. Đột nhiên mới nhớ tới hắn đã bốn ngày rồi không có ăn cơm, nhìn vẻ mặt đau khổ của đối phương, Thủy Linh Lung trong lòng một trận bất đắc dĩ. Nhưng vẫn hung hắn trừng mắt với hắn, sẵng giọng nói:

- Nếu như còn có lần sau, liền để ngươi chết đói.

Nhưng nàng vẫn đứng dậy:

- Ta đi kiếm chút thức ăn cho ngươi.

Nói rồi, xoay người ra khỏi phòng.

Thẳng đến Thủy Linh Lung ly khai, Lâm Dịch mới thở phào một hơi.

- Thực sự là không nghĩ tới. Bình thường lão sư ôn nhu như vậy, khi tức giận lại kinh khủng như thế. Nữ nhân quả nhiên là sinh vật khó hiểu.

Lâm Dịch lại nghĩ tới Lý Thoại.

Kỳ thực bụng Lâm Dịch cũng không phải rất đói. Liên tục bốn ngày không có ăn cơm đối với hắn mà nói, cũng không coi là cái gì. Chỉ là bởi vì không có ăn cơm, lại thêm lúc trước thể lực tiêu hao sạch sẽ, lúc này thân thể hắn mới có chút cồn cào mà thôi. Đợi Thủy Linh Lung trở về, Lâm Dịch không khỏi nhắm mắt lại để cảm thụ tinh thần lực của mình. Hôm nay hắn hầu như đã có thể xác định, phương pháp của mình là chính xác. Tại chiến văn và linh văn vừa mới hiện ra một cổ cổ lực lượng khác còn chưa có biến mất. Lấy tinh thần lực đem lưỡng cổ lực lượng hoàn toàn không chế, chính là then chốt để hắn hoàn thành linh văn và chiến văn biến thân.

Đương nhiên đây là hắn còn phải lý giải. Cụ thể có phải không, vẫn cần thật sự hoàn thành quá trình này mới nói rõ ràng được.

Một quá trình này, cần đối với tinh thần lực tuyệt đối khống chế. Thông qua lần tu hành này, Lâm Dịch phát hiện bản thân đối với khống chế tinh thần lực kỳ thực vẫn không thể đạt được trình độ thoải mái như điều khiển cánh tay của mình. Trong quá trình thao túng tinh thần lực, vẫn có thời gian trì hoãn khi sử dụng dị năng khác có thể không có ảnh hưởng gì. Nhưng đối với việc dùng tinh thần lực khống chế cực nhanh lực lượng linh văn, lại là có thêm quan hệ càng trọng yếu. Lập tức, khi đợi Thủy Linh Lung trở lại, Lâm Dịch liền dự định tu hành một chút. Chỉ cần không dùng đến chiến văn và linh văn, tinh thần lực và thể lực của hắn vẫn là sẽ không tiêu hao.

Nhưng mà vừa rồi đem tinh thần lực điều động ra, Lâm Dịch nhất thời cảm giác được có chút không thích hợp, cổ tinh thần lực này so với trước đay cường đại hơn vài phần!

Lâm Dịch nhất thời sửng sốt, chợt nhớ tới phương pháp lại đề thăng tinh thần lực - Tiêu Hao Pháp!

Bởi vì lần này tinh thần lực và thể lực của Lâm Dịch hoàn toàn tiêu hao sạch, do đó vừa rồi, trong lúc vô tình sử dụng một lần Tiêu Hao Pháp. Dù sao, tinh thần lực là một loại lực lượng càng luyện càng tinh túy. Mỗi một lần tiêu hao, cũng chứng tỏ cường đại thêm một lần. Do đó, tuy rằng lực lượng tinh thần không có gì biến hóa, nhưng về chất đã có tăng cường nhất định.

- Đến hôm nay, ta lại càng thêm tự tin.

Khóe miệng Lâm Dịch lộ ra dáng tươi cười. Tinh thần lực tăng trưởng tuy rằng không nhiều lắm. Nhưng nếu như gia trì linh văn, hiệu quả liền rõ rệt. Dù sao, linh văn là có thể tăng phúc lực lượng lên bảy lần.

Lâm Dịch hài lòng, nhưng rất hiển nhiên hiện tại không phải một thời cơ tu hành tốt. Vạn nhất Thủy Linh Lung tiến đến, phát hiện bản thân dưới tình huống thân thể chưa hoàn toàn khôi phục, lại bắt đầu tu hành, e là lần này liền không chỉ là tức giận một chút như vậy.

Bất quá một lúc sau, Thủy Linh Lung liền bưng một khay thức ăn tiến đến. Trong khay đặt mấy món ăn tương đối nhẹ cùng với một chén cơm. Lâm Dịch bốn ngày không có ăn cơm, Thủy Linh Lung vì lo lắng hắn đến mấy vấn đề này.

Ăn xong cơm, sau đó, thân thể Lâm Dịch mới rốt cuộc có chút sức mạnh, liền xuống giường. Thoạt nhìn cũng không có vấn đề gì, vốn muốn mở miệng nói, Thủy Linh Lung liền không nói gì nữa.

Ngoài cửa sổ loáng thoáng truyền đến từng đợt rèo hò của Vô Song Hội, có vẻ rất náo nhiệt. Lâm Dịch liền yêu cầu bản thân muốn ra ngoài xem thi đấu một chút. Mấy ngày này vẫn nghỉ ngơi ở nhà, hắn giải phóng tâm tình một chút, hít chút không khí mát mẻ. Thủy Linh Lung ngẫm lại, liền cũng không có ngăn cản. Dù sao hít thở không khí cũng là chuyện tốt. Lại thêm hắn vừa mới thanh tỉnh, phỏng chừng không quá có khả năng đi tu hành, lập tức cũng để hắn rời khỏi.

Lâm Dịch xuống lầu, đầu tiên là chạy đến sân thi đầu xem. Lúc này đã đấu đến tuyển thủ số 430. Tính toán thời gian đại khái còn có ba bốn ngày nữa mới đến phiên hắn.

- Thời gian không nhiều, phải nỗ lực.

Lâm Dịch âm thầm quyết định. Chợt xoay người hướng phía cạnh biển lần trước tu hành đi đến.

Cùng lần trước như nhau, trong vòng một dặm xung quanh đây vẫn không có ai. Lập tức Lâm Dịch liền trực tiếp cởi y phục, đem nó đặt ở địa phương khá xa, nhắm hai mắt lại.

Có giáo huấn lần trước, lần này Lâm Dịch cũng không dám tùy tiện, dưới tình huống không chút nắm chắc, gia trì chiến văn. Nếu như lần này lại hôn mê vài ngày, Thủy Linh Lung phỏng chừng thật muốn tức giận.

Huống hồ trận thi đấu của hắn sắp đến, hắn cũng không thể tiêu hao lực lượng của mình.

Hít sâu một chút, phun ra một ngụm trọc khí. Sau đó, Lâm Dịch mở mắt ra.

Tinh thần lực nhất thời va chạm vào va chạm vào nguồn suối lực lượng linh văn. Hồng mang đại thịnh trong khoảnh khắc, thân thể Lâm Dịch bao trùm một tầng lông hắc bạch giao nhau, phía sau mọc ra một cái đuôi hổ. Giữa trán hiện ra một chữ vương lam sắc cổ phác. Trên mặt xuất hiện sáu đạo lam sắc ấn ký đối xứng. Một đôi đồng mâu tinh lam sắc lãnh liệt, lại xuất hiện.

- Di? Tám lần?

Trên mặt Lâm Dịch hơi một tia kinh ngạc, chợt lại lộ ra dáng tươi cười. Cứ như vậy lại càng thêm nắm chắc!

Biến thân hoàn tất, dựa theo phương pháp lần trước, Lâm Dịch một mặt nhìn chằm chằm linh văn lực lượng, một mặt nhẹ nhàng đụng vào chiến văn lực lượng dưới bụng. Hôm nay dưới tinh thần lực cường đại, một ít đều nằm trong khống chế của Lâm Dịch.

Khẽ đụng vào một cái, lực lượng chiến văn tuyệt cường nhất thời dâng lên! Mà hầu như cùng lúc đó, tinh thần lực nhất thời hướng phía linh văn lực lượng đang cực nhanh biến mất, trói buộc lại.

- Thành công!

Lâm Dịch nhất thời trợn trừng mắt! Đột nhiên một tiếng Hổ Khiếu chấn động cả Vô Song Đảo, không chút dấu hiệu xuất hiện. Hầu như đồng thời, quanh thân Lâm Dịch cây cối trong phạm vi vài dặm, cũng bị một cổ lực lượng tuyệt cường vô thanh vô tức xé rách thành bột mịn! Một đầu hổ ảnh cự đại, uy vũ tới cực điểm xuất hiện phía sau hắn. Mà Lâm Dịch sửng sốt, sau đó phát sinh rít gào thống khổ.

- Rống!

Tiếng hổ khiếu chấn thiên không chút dấu hiệu vang lên, tựa như một tiếng sấm, bao trùm toàn bộ Vô Song Đảo cùng với mấy đảo nhỏ xung quanh.

Vô Song Hội hội trường!

Khi tiếng hổ khiếu chấn thiên vang lên, toàn bộ khán giả cũng không nhịn được ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn khắp nơi. Đang ở trên đài chủ trì, đám Thánh Giai Bạch Tiểu Thiên cũng là nhướng mày, ánh mắt vừa ngưng hướng phía tiếng hổ khiếu nhìn lại, đột nhiên, sắc mặt khẽ biến.

- Đây là...!

Sau khi nhìn lẫn nhau, chỉ nghe xoát xoát xoát hơn mười tiếng xé gió vang lên! Trên đài chủ trì một loạt hơn mười gã cường giả Thánh Giai, thân hình nhất thời hóa thành một tia ngân mang, bắn vào không trung!

Hầu như cùng lúc đó, trên thính phòng cũng nhất thời có mấy chục đạo bạch quang xoát xoát phóng ra, đâm vào không trung.

Biến cố đột ngột ập đến này, để toàn bộ khán giả đều ngạc nhiên sững sờ! Thậm chí ngay cả các tuyển thủ đang thi đấu đều sắc mặt khẽ biến, dừng lại.

Hai người Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp đang ở bên trong.

Tốc độ hai người cực nhanh, vội vã bay căn bản không có dừng lại chút nào! Bất quá sau một lát đã đi qua khu vực tuyển thu nghỉ ngơi, đột nhiên, toàn bộ Thánh Giai cũng không nhịn được dừng lại, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ!

Chỉ thấy rừng cây nguyên bản xanh um tươi tốt, lúc này cư nhiên xuất hiện một khoảng trống đường kính đạt bốn năm dặm! Một trận gió biển thổi thổi qua, kích động một tầng bột mịn trên mặt đất dày đặc.

- Đây là có chuyện gì?

Một gã cường giả Thánh Giai nhìn xuống phía dưới, nhịn không được ngạc nhiên hỏi.

Nếu là Thánh Giai, tự nhiên không có ai là người kém. Lấy thị lực của bọn họ, tự nhiên có thể nhìn ra một tầng bột mịn dày đặc trên mặt đất kia. Đó căn bản là bột phấn của cây cối!

- Lực lượng thật cường đại!

Lạp Cổ Kỳ hoảng sợ trợn trừng mắt. Không trung còn lưu lại một tia lực lượng cường đại khiến người khác kinh hãi.

- Rốt cuộc là cái gì?

Biểu tình Khải Ni Cổ Lạp cũng là nghiêm túc thần kỳ!

Tất cả mọi người cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Trong mắt tràn đầy kinh hãi và nghi hoặc. Đột nhiên, thanh âm một người vang lên:

- Nơi này có người!

225. Chương 326: Suy Đoán Của Các Thánh Giai.

Các Thánh Giai khác nhất thời ngẩng đầu hướng nơi thanh âm phát ra nhìn lại, chính là vị trí chính giữa của khoảng đất trống này! Tên Thánh Giai kia đã hạ xuống mặt đất!

Chỉ nghe xoát xoát xoát hơn mười tiếng xé gió vang lên. Đám Thánh Giai nguyên bản đang huyền phù ở xung quanh, nhất thời tụ tập đến bên cạnh Thánh Giai kia.

- Hắn hình như thụ thương!

Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp đuổi tới, liền nghe được Thánh Giai kia nói như vậy. Đột nhiên, hai người đồng thời đều hướng người nằm trên mặt đất nhìn lại.

- Lâm Dịch?

Bốn tiếng kinh hãi đồng thời vang lên! Lạp Cổ Kỳ không khỏi hướng phía hai thanh âm khác nhìn lại. Chính là Bạch Tiếu Thiên cùng với lão Thánh Giai Trương gia Nam Á kia!

Nhưng mà lúc này Lạp Cổ Kỳ lại khó hiểu Bạch Tiếu Thiên đại nhân và tên Thánh Giai kia làm sao lại biết Lâm Dịch. Lập tức trực tiếp hạ xuống bên cạnh Lâm Dịch, cúi đầu xem xét.

Chỉ thấy toàn thân Lâm Dịch đầy vết thương tích, y phục cũng bị phá thành mảnh nhỏ. Từng vết nứt nẻ xuất hiện trên người hắn, tiên huyết không ngừng chảy ra, sắc mặt tái nhợt tựa như giấy vàng! Trong ngực phập phồng cực kỳ yếu ớt tựa hồ tùy thời đều có thể chết đi!

Sắc mặt Lạp Cổ Kỳ nhất thời khẽ biến:

- Lâm Dịch!

Đột nhiên, chỉ thấy hai tay hắn nhất thời lóe ra hoàng sắc quang mang, đem Lâm Dịch hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Thánh Giai khác thấy Lạp Cổ Kỳ tựa hồ cùng thiếu niên này quen biết, lập tức không có ngăn cản hành động của hắn.

Sau một lát, trên người Lạp Cổ Kỳ quang mang chậm rãi biến mất, biểu tình cực kỳ nghiêm túc. Hắn thông qua việc kiểm tra vừa rồi. Phát hiện trạng thái thân thể Lâm Dịch có thể nói là hỏng bét! Kinh mạch toàn thân, thậm chí nội tạng đều đã hoàn toàn tan vỡ! Nếu như không phải trong tim còn có một cổ năng lượng nhàn nhạt bao vây lấy, chỉ sợ lúc này sớm đã tử vong.

Đây tựa hồ là một cổ lực lượng vượt qua cực hạn thừa nhận của hắn, đột nhiên từ trong cơ thể hắn bộc phát ra.

- Giao cho chúng ta đi!

Một thanh âm lại vang lên bên tai Lạp Cổ Kỳ. Lạp Cổ Kỳ quay đầu lại, trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc tôn kính, hơi khom người nói:

- Làm phiền ngươi, Bạch đại nhân.

Mở miệng nói chính là Bạch Tiếu Thiên. Bạch Tiếu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, chợt xoay người nói:

- Ngạn Thanh, trị liệu cho tiểu tử này một chút.

- Dạ.

Sau một tiếng trả lời, một gã thanh niên tướng mạo thanh tú đi tới. Sắc mặt Lạp Cổ Kỳ nhất thời buông lỏng. Hắn lập tức nhận ra người thanh niên này. Trên thực tế, thanh niên thoạt nhìn tuổi còn trẻ, tên là Ngạn Thanh này, tuổi tác thực tế đã ngoài nghìn tuổi! Từ trước khi Lạp Cổ Kỳ trở thành Thánh Giai, hắn cũng đã trở thành Thánh Giai một đoạn thời gian rất dài. Mà hắn chính là Thánh Giai dị năng Quang Hệ, ở trên đại lục có danh xưng là Quang Hệ Thánh Giai Dị Năng Giả - Bạch Ngạn Thanh!

Chỉ thấy Bạch Ngạn Thanh lên tiếng trả lời đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Lâm Dịch. Hơi quan sát một phen, sau đó, chỉ thấy con ngươi hắn nhất thời biến thành một màu thuần trắng. Một cổ quang mang màu trắng sữa nhất thời xuất hiện trên người hắn. Xung quanh, Thánh Giai lúc này đều cực kỳ tự giác tránh ra một chút. Chỉ thấy quang vựng Bạch Ngạn Thanh Bạch Ngạn Thanh theo thời gian chuyển dời càng lúc càng thịnh. Càng lúc càng lớn! Sau một lát, đem thân thể Lâm Dịch hoàn toàn bao phủ ở bên trong!

Chỉ thấy Lâm Dịch bị nhũ bạch sắc quang mang bao phủ, thân thể hơi chấn động, đột nhiên, cứ như vậy dần dần huyền phù! Sau một lát, một trận bạch mang nhất thời từ trên người hắn lóe ra! Chợt, chỉ thấy thân thể hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng khôi phục lại. Từng vết nứt nẻ trên người hắn dần dần hợp lại, bạch sắc quang vựng rót vào ở trong thân thể hắn, chữa trị kinh mạch cùng với nội tạng đã hoàn toàn bị vỡ nát của hắn.

Sau hơn mười phút, nhũ bạch sắc quang mang trên người Lâm Dịch mới dần dần biến mất. Từ không trung chậm rãi hạ xuống mặt đất. Quang vựng trên người Bạch Ngạn Thanh cũng dần dần biến mất. Khi bạch sắc quang vựng hoàn toàn biến mất, sau đó con mắt Bạch Ngạn Thanh cũng khôi phục hắc sắc như trước. Lâm Dịch lẳng lặng nằm trên mặt đất. Vết thương trên người đã hoàn toàn khỏi hẳn. Nhìn qua tựa hồ không có bất cứ vấn đề gì.

Bất quá Lạp Cổ Kỳ vẫn hướng Bạch Ngạn Thanh nhìn lại, chờ đợi đối phương lên tiếng.

- Hoàn hảo, trị liệu tương đối kịp thời. Nếu như lại chậm một chút, ta cũng không có nắm chắc. Hiện tại thân thể hắn đã hoàn toàn được chữa trị. Chỉ là tinh thần lực của hắn tựa hồ tiêu hao sạch sẽ, cái này ta cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ hắn tỉnh lại.

Bạch Ngạn Thanh lại quan sát Lâm Dịch một chút, sau đó, mới đứng dậy nói với Bạch Tiếu Thiên..

Bạch Tiếu Thiên gật đầu, chợt hơi ngẩng đầu hướng không trung nhìn lại, trên đỉnh đầu không có một đám mây, mà là một phiến trời xanh thẳm đến cực điểm.

- Đến tột cùng là phát sinh chuyện gì?

Một gã Thánh Giai nhịn không được lên tiếng hỏi. Toàn bộ Thánh Giai cũng không khỏi nhìn hướng Bạch Tiếu Thiên. Trong nhóm Thánh Giai này, Bạch Tiếu Thiên không thể nghi ngờ là thực lực và tư lịch đều là mạnh nhất. Dù sao, thời gian Bạch Tiếu Thiên thành danh, trong số những người đứng đây, có kẻ còn chưa sinh ra. Hoặc giả, Bạch Tiếu Thiên có thể coi là kẻ lớn tuổi nhất, tư lịch già dặn nhất trong Thánh Giai của cả đại lục này cũng không quá. Đương nhiên thực lực cũng là mạnh nhất.

- Mọi người, vừa rồi cảm giác được cái gì?

Bạch Tiếu Thiên không có trả lời, mà là đột nhiên hỏi một vấn đề mạc danh kỳ diệu.

Mọi người thất thần, sau đó vẻ mặt đội nhiên đại biến!

Một lúc lâu sau, một gã Thánh Giai mới sắc mặt tái nhợt nói:

- Bạch Hổ…

Bạch Tiếu Thiên sắc mặt có chút nghiêm trọng. Cái đó cùng phong cách bình thường vẫn luôn tươi cười của hắn có chút khác biệt. Hắn cúi đầu trầm mặc, không nói gì.

- Khó, lẽ nào…là trong Cực Trú Hàn Viên…

Một gã Thánh Giai đột nhiên lắp bắp nói. Mà lời vừa nói ra, toàn bộ Thánh Giai cũng không khỏi hít một ngụm lương khí. Cực Trú Hàn Viên. Nếu có thể, trên đại lục bất cứ một Thánh Giai nào cũng không muốn nhắc tới tên này.

- Đúng, hắn là không quá khả năng đi? Dù sao…

Lại một gã Thánh Giai sắc mặt tái nhợt, không xác định nói rằng.

- Nhưng đây tuyệt đối là lực lượng của Bạch Hổ! Trừ Cực Trú Hàn Viên đại lục còn có chỗ nào có Đại Thánh Thú cường đại như vậy?

- Vậy nó xuất hiện ở đây có mục đích gì? Chẳng lẽ là vì phá hư Vô Song Hội?

- Không quá khả năng, nếu như là vì phá hư Vô Song Hội. Như vậy nó có lý do gì chạy đến Vô Song Đảo này phá hư, mà không phải Vô Song Hội tràng?

- Có thể…mục đích nó tới nơi này, không phải phá hư… Mà là uy áp!

- Cái này…

Chúng Thánh Giai nhất thời thảo luận. Nhưng từ sắc mặt cũng không tốt lắm của bọn họ có thể thấy được một vấn đề, đó chính là - bọn họ đều có tâm lý sợ hãi cường liệt đối với Cực Trú Hàn Viên.

Cực Trú Hàn Viên? Đến tột cùng là loại tồn tại gì? Cư nhiên có thể khiến cho những Thánh Giai này chỉ nhắc tới đã sắc mặt đại biến đây?

226. Chương 327-329: Tốc Chiến Tốc Thắng.

Bạch Tiếu Thiên vẫn cúi đầu trầm mặc, đột nhiên ngẩng đầu, mở miệng nói:

- Được rồi, lại thảo luận nữa, cũng không có kết quả gì. Chỉ có chờ Lâm Dịch tỉnh táo lại, sau đó, mới có thể biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì. Trong khoảng thời gian này tất cả mọi người phải chú ý chút. Cũng không biết lần này xuất hiện là vị nào trong Bạch Hổ, hắn có phải vẫn đang trên Vô Song Đảo. Nói chung, Vô Song Hội tiếp tục tiến hành. Nếu như mọi người có phát hiện chỗ nào không đúng, trước tiên cho ta biết.

- Dạ!

Đám Thánh Giai nhất thời đình chỉ thảo luận, cung kính trả lời.

Bạch Tiếu Thiên gật đầu, mới nói với Lạp Cổ Kỳ rằng:

- Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch, ta nhờ ngươi chiếu cố. Sau khi hắn thanh tỉnh lại, trước tiên cho ta biết!

Lạp Cổ Kỳ cung kính khom người đáp:

- Dạ!

Sau đó Bạch Tiếu Thiên lại nhìn bốn phía, mới nói:

- Cứ như vậy đi! Chuyện này trước khi có kết luận, còn thỉnh mọi người cẩn thận lời nói, đều giải tán đi!

Chúng Thánh Giai lĩnh mệnh, tất cả đều bắn mình vào không trung. Bạch Tiếu Thiên lại liếc mắt nhìn Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp cùng với Lâm Dịch vẫn đang hôn mê nằm trên mặt đất. Gật đầu sau đó, xoay người bắn vào không trung. Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp thì sau khi Bạch Tiếu Thiên rời khỏi, hai người đỡ Lâm Dịch, hướng không trung vọt tới.

- Hắc hắc, Bố Lan Đặc, nhìn qua đối thủ cạnh tranh của ngươi, trạng thái tựa hồ không được tốt a.

Sau khi mấy người Lạp Cổ Kỳ rời khỏi, không trung xuất hiện lưỡng đạo thân ảnh. Mở miệng nói là một gã thanh niên anh tuấn, tóc hồng. Trên mặt thanh niên mang theo dáng tươi cười nghiền ngẫm.

Đứng ở bên cạnh hắn là một thanh niên lãnh mạc tú mỹ. Hắn thản nhiên nhìn mấy người rời khỏi, nói rằng:

- Ta nói rồi, hắn còn không xứng.

- Hắc hắc…

Thanh niên tóc hồng vừa cười đi ra, sau một lát, dáng tươi cười mới dần dần biến mất, lộ ra một biểu tình cảm thấy hứng thú hỏi:

- Bố Lan Đặc, Cực Trú Hàn Viên đến tột cùng là địa phương nào? Hình như những lão gia hỏa này đối với nó đều là bộ dáng sợ hãi.

Bố Lan Đặc hơi nhíu mày, chợt lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm.

Thanh niên tóc hồng khóe miệng mang theo một nụ cười, thì thào nói:

- Rất tốt.

Bố Lan Đặc không để ý đến hắn, liếc mắt nhìn khắp nơi, sau đó thản nhiên nói:

- Chúng ta đi thôi!

Chợt, lưỡng đạo thân ảnh hướng phía hướng phía bắn nhanh đi.

Khi Thủy Linh Lung thấy Lâm Dịch lại rơi vào hôn mê, biểu tình là có thể nghĩ. Trong yêu thương mang theo nhãn thần giận dữ, nhìn đám người Lạp Cổ Kỳ một trận sợ hãi.

- Ân, Linh Lung, Lâm Dịch liền giao cho ngươi chiếu cố. Chúng ta đi!

Thấy bầu không khí có chút không thích hợp, Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp rất sáng suốt lựa chọn ly khai.

Nhưng mà, khi Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp rời khỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thủy Linh Lung nguyên bản phẫn nộ đỏ lên, lại biến sắc lần nữa.

Yếu ớt thở dài một tiếng, Thủy Linh Lung cẩn thận đem thân thể Lâm Dịch đặt lên giường, đắp chăn cho hắn.

- Ngươi luôn luôn làm người ta lo lắng như vậy.

Thủy Linh Lung nhìn Lâm Dịch đang hôn mê, yếu ớt thở dài. Trận đấu cũng không có vì sự kiện Hổ Khiếu mà đình chỉ lại. Tuy rằng đám cường giả Bạch Tiếu Thiên sau khi trở lại đều nói không có gì phát sinh, nhưng mà khán giả hiếu kỳ lại tại lúc Hổ Khiếu truyền đến, nhìn thấy vùng đất trống không có đường kính hơn bốn dặm kia, ai nấy đều biến sắc. Cây cối trong phạm vi lớn như vậy, toàn bộ biến thành bột mịn, đó cần thực lực rất mạnh a?

Một vài khán giá có khứu giác linh mẫn, đều ngửi ra một vài chỗ không thích hợp. Lập tức, cưỡi mây đen rời khỏi.

Bạch Tiếu Thiên tự nhiên là biết loại tình huống này. Trên thực tế, hắn cũng không phải nghĩ qua khả năng phong tỏa tin tức. Nhưng làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là thừa nhận phát sinh sự kiện gì đó trọng đại. Khán giả Vô Song Hội hầu hết đều là người của gia tộc hoặc thế lực tương đối mạnh. Phát sinh sự tình như vậy, thông tri gia tộc cũng là có thể lý giải.

Lập tức, Bạch Tiếu Thiên liền không có để ý tới những người rời khỏi kia.

Đương nhiên, người rời khỏi tự nhiên cũng chỉ là một bộ phận cực nhỏ. Khán giả Vô Song Hội vẫn như cũ là người đông nghìn nghịt, mỗi ngày so đấu đều là náo nhiệt như vậy.

Trong nháy mắt, ba ngày trôi qua, Lâm Dịch thanh tỉnh, đồng thời trận đấu của hắn cũng bắt đầu.

- Lấy tình huống thân thể của ngươi hiện tại, ngươi làm thế nào thi đấu a!

Thủy Linh Lung lớn tiếng rít gào với Lâm Dịch.

Lâm Dịch không khỏi vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta thực đã không có việc gì. Để ta đi đi! Thật vất vả chờ cho tới hôm nay.

- Không được! Nói cái gì cũng không được! Ngươi vừa mới tỉnh lại, ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi đi! Ngươi nên nằm trên giường không nên cử động a, đi đâu cũng không cho đi!

Thủy Linh Lung hung hăng nói rằng. Thực rất khó tưởng tượng, Thủy Linh Lung luôn luôn ôn nhu, cư nhiên lại lộ ra biểu tình đanh đá như thế.

Thật sự là bởi vì Lâm Dịch cho nàng quá nhiều kinh hỉ, liên tục hai lần hôn mê! Lần thứ hai hôn mê lại là sau lần đầu tiên hôn mê tỉnh lại không đến một ngày. Đây thực sự khiến trái tim Thủy Linh Lung đã bị kích thích rất lớn. Hơn nữa, lần này hắn chỉ là đi tản bộ như vậy, mà là đi tỷ thí cùng người khác! Vừa mới tỉnh táo lại, hắn không ngờ còn muốn thi đấu? Hắn ngay cả tản bộ cũng có thể tản đến hôn mê, nếu như đi thi đấu, Thủy Linh Lung không dám lại tưởng tượng nữa.

- Lão sư...!

Lâm Dịch lo lắng gọi một tiếng. Lúc này, ngoài cửa sổ trên hội trường Vô Song Hội đã truyền đến thanh âm của người chủ trì. Thi đấu đã tiến hành đến số 1542. Nói cách khác, qua vài phút nữa sẽ đến phiên hắn. Lập tức càng lo lắng.

Nhưng Thủy Linh Lung lại nhất quyết không cho hắn tham gia, ngăn cản ở cửa, không hề có ý tránh ra.

Lâm Dịch cầu xin đã lâu, nhưng đối phương căn bản không chút động đậy. Cuối cùng, hắn chỉ có thể cắn răng một cái, thấp giọng nói:

- Lão sư, đắc tội!

Chợt, thân thể nhất thời tản ra một trận tinh lam quang mang.

Thủy Linh Lung không khỏi sửng sốt, trợn trừng mắt. Nhưng, phản ứng đã là không kịp. Lĩnh vực của Lâm Dịch đã đem nàng hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Một tầng màng hơi mỏng, nhất thời xuất hiện trên người nàng. Nàng nhất thời bắt đầu thể hiện thái độ kịch liệt, cái miệng nhỏ lúc mở lúc khép, hiển nhiên là đang mắng Lâm Dịch. Bất quá hiệu quả cách âm của thủy màng quá tốt, do đó, Lâm Dịch hoàn toàn nghe không thấy.

Lâm Dịch bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, áy náy nói:

- Xin lỗi lão sư. Ta biết ngươi là tốt với ta. Bất quá, thân thể ta thực không có vấn đề. Yên tâm đi. Chờ ta trở lại, ta cho ngươi trừng phạt!

Nói xong, liền mở cửa, trực tiếp lao đi. Thủy Linh Lung lo lắng giãy dụa trong thủy màng. Nàng vốn là muốn dùng dị năng trực tiếp chấn vỡ lĩnh vực, nhưng vừa nghĩ đến bản thân lĩnh vực chính là tinh thần lực của Lâm Dịch, lại không đành lòng làm như vậy. Chỉ có thể lo lắng nhìn bóng lưng Lâm Dịch rời khỏi.

Một lúc lâu sau, lam sắc không gian biến mất, thủy màng biến mất, lúc này Thủy Linh Lung mới giậm chân một cái, tức giận mắng một tiếng, sau đó, cũng nhanh chóng lao ra.

Ba ngày không có ăn cái gì. Lúc này trạng thái Lâm Dịch trạng thái không coi là tốt. Tinh thần lực cũng khôi phục không đủ một phần ba.

- Chỉ có thể cầu khẩn hôm nay đối thủ không quá mạnh.

Lâm Dịch âm thầm cầu khẩn, đã đi tới sân thi đấu.

Bầu không khí vẫn náo nhiệt như trước. Nhìn qua Lâm Dịch cũng không có muộn, còn chưa đến phiên hắn.

Lần trước hôn mê, Lâm Dịch có bảy tám ngày, thì sáu ngày là ở trong hôn mê. Còn lại một ngày là tại tu hành. Lúc này đi tới hội trường vừa nhìn, chỉ thấy trên lôi đài thực lực của đám tuyển thủ không tầm thường. Nếu như nói không gia trì linh văn hoặc chiến văn, đều tương đương với thực lực của Lâm Dịch.

Khóe miệng Lâm Dịch không khỏi lộ ra một cười khổ. Xem ra, lần này không thể làm gì khác hơn là dùng chiến văn. Hiện tại hắn cầu khẩn, không còn là đối thủ rất yếu. Dù sao khi hỗn chiến, người yếu đều đã bị đấu loại. Hiện tại Lâm Dịch chờ mong là đối thủ không nên có chiến văn. Nhất là trung đẳng chiến văn. Bằng không, lấy trạng thái thân thể của hắn hiện tại, thực sự có chút quá lao lực.

Sự thực thân thể Lâm Dịch sau khi được Bạch Ngạn Thanh trị liệu qua cũng đã khôi phục như lúc ban đầu. Chỉ là tinh thần lực tiêu hao lớn khiến hắn thoạt nhìn có chút uể oải không phấn chấn. Nếu như dưới tình huống như vậy gặp phải cao thủ tương đương với hắn, thật sự là khiến người ta đau đầu.

- Tiểu tử ngươi, cư nhiên dám động thủ với Linh Lung a?

Đang lúc chờ đợi, thanh âm của Lạp Cổ Kỳ vang lên phía sau Lâm Dịch. Lâm Dịch không khỏi ngạc nhiên quay đầu lại. Chỉ thấy Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp cùng với Thủy Linh Lung đều đã đứng ở phía sau hắn. Thủy Linh Lung càng là hai mắt giận dữ nhìn hắn. Điều này làm cho Lâm Dịch nhất thời cúi đầu.

- Lão sư, xin lỗi! Bất quá, ta…ta thực sự không sao!

Lâm Dịch cúi đầu, nhưng vẫn biện luận một tiếng.

Thủy Linh Lung bực bội hừ một tiếng, không nói gì.

Lạp Cổ Kỳ hùng hổ nói:

- Mặc kệ nói như thế nào, ngươi cũng không có thể động thủ với Linh Lung a. Thực sự là kỳ cục…

Nói làm đầu Lâm Dịch càng cúi thấp hơn. Bất quá dư khóe mắt lại thấy Lạp Cổ Kỳ đang nháy mắt với hắn, khiến Lâm Dịch không khỏi sửng sốt.

- Mời tuyển thủ số 1543, tuyển thủ số 1544 đến lôi đài số 3. Một phút đồng hồ người không đến, liền bỏ quyền thi đấu.

Thanh âm của người chủ trì lại vang lên, Lâm Dịch đang ngạc nhiên, chợt, nghe Lạp Cổ Kỳ nói:

- Hừ, nếu như lần này thua. Xem ta thu thập ngươi thế nào! Nhanh đi!

Một bên Thủy Linh Lung nghe được Lạp Cổ Kỳ nói không khỏi sửng sốt, chợt vội vàng nói:

- Hiệu trưởng, ngươi ngươi…!

Lâm Dịch vừa nghe lại lộ ra sắc mặt vui mừng, nhanh chóng lưu lại một câu:

- Ta biết!

Sau đó liền xoay người chạy đi. Mặc kệ Thủy Linh Lung ở phía sau kêu lớn, cũng không quay đầu lại, chạy tới lôi đài số 3.

- Hiệu trưởng! Sao ngươi có thể để hắn đi tham gia thi đấu? Lẽ nào ngươi không biết hắn vừa mới tỉnh táo lại sao?

Thấy Lâm Dịch đã chạy xa, Thủy Linh Lung lửa giận nhất thời lan tràn đến trên người Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ cười hắc hắc nói:

- Tin tưởng tiểu tử này. Hắn rất lợi hại.

- Thế nhưng…

Thủy Linh Lung còn muốn nói gì nữa, đã thấy Lạp Cổ Kỳ sắc mặt nghiêm túc nói:

- Trận đấu bắt đầu rồi!

Thủy Linh Lung lại vẫn nhịn không được nhìn về phía lôi đài số 3. Quả nhiên, Lâm Dịch và đối thủ của hắn đã đứng đối diện nhau. Lâm Dịch tỉ mỉ quan sát đối thủ, vừa nghe trọng tài giảng giải quy tắc thi đấu. Đối thủ của hắn là một gã thanh niên vóc người rất là lực lưỡng. Thân cao hơn hai thước! Lấy chiều cao của Lâm Dịch, cũng chỉ khó khăn lắm đến dưới nách đối phương. Một cơ thể mang tính bạo tạc. Vừa nhìn liền biết ẩn chứa địa lực cực kỳ cường đại! Nhìn qua cũng không dễ chơi.

Lâm Dịch sau khi nhìn thấy đối phương, lại thở phào một hơi. Thoạt nhìn bên ngoài đối thủ tựa hồ rất đáng sợ, nhưng Lâm Dịch lại có thể cảm giác được rõ ràng. Đối phương nhiều nhất cũng chính là trình độ Bát cấp trung giai. Tuy rằng tinh thần lực của Lâm Dịch tiêu hao rất lớn, nhưng đối phó đối phương, vẫn là dư dả. Đương nhiên, tiền đề là đối phương không có chiến văn.

- Chịu thua, bỏ quyền, ngã xuống đất ba tiếng hô mà không dậy nổi, rơi ra ngoài lôi đài, tử vong,… đều tính là thua. Trong lúc thi đấu không cho phép sử dụng binh khí, người làm trái sẽ bị hủy tư cách dự thi. Hai vị hiểu chưa?

Trọng tài xác định lần cuối.

Lâm Dịch và đối thủ của hắn đều gật đầu. Trọng tài kia mới gật đầu, sau khi liếc mắt nhìn hai bên, liền giơ cao tay phải, mạnh mẽ vung xuống, hô lên:

- Bắt đầu!

Theo mệnh lệnh của trọng tài vừa dứt, hai người đồng thời rất nhanh kết ấn quyết ở trước ngực, hắc sắc quang mang cùng với hắc sắc khai tự chợt lóe trước người cả hai! Đột nhiên, thanh niên lực lưỡng nhất thời hướng phía Lâm Dịch chạy qua! Quyền đầu cực lớn mang theo tiếng xé gió khiến người ta kinh hãi ầm ầm đánh thẳng tới ngực Lâm Dịch!

Tốc độ của thanh niên lực lưỡng cùng đầu hắn rõ ràng kém xa. Tốc độ cực nhanh, thậm chí không gian xung quanh cánh tay phải mang theo hắc sắc năng lượng đều xuất hiện những vết uốn lượn rất nhỏ! Lần này nếu như đánh trúng, ngực Lâm Dịch liền lõm xuống dưới!

Vừa bắt đầu chiến đấu, đại não Lâm Dịch liền lãnh tĩnh thần kỳ. Tuy rằng từng đợt cảm giác trống rỗng nhắc nhở Lâm Dịch tinh thần lực của hắn không tốt, nhưng thân thể Lâm Dịch lại là trạng thái đỉnh phong!

Chỉ thấy thân thể Lâm Dịch đột nhiên chợt lóe sang bên cạnh một cách kỳ diệu. Đột nhiên công kích của thanh niên lực lưỡng nhất thời đánh vào khoảng không! Mà Lâm Dịch cũng đã lẻn đến phía sau hắn! Ôm suy nghĩ tốc chiến tốc thắng, vừa mới tránh qua, thân thể mạnh mẽ dừng lại! Chợt nhảy lên, đồng thời tay phải uốn lượn, trực tiếp dùng khửu tay hung hăng đánh tới phía sau lưng đối phương.

Nhưng mà thanh niên lực lưỡng dù sao cũng là trong hỗn chiến trổ hết tài năng của cường giả chân chính! Một kích thất bại, nhất thời cảm thấy không đúng, đồng thời phía sau hơi truyền đến một trận cảm giác mát lạnh, lập tức nghĩ cũng không có nghĩ nhiều! Quyền đầu vốn nên thu hồi cũng không có thu hồi, mà trực tiếp dựa theo quán tính, quyền đầu nghênh đón tới! Công kích của Lâm Dịch nhất thời thất bại!

Nhưng mà Lâm Dịch cũng sớm ngờ tới đối phương sẽ tránh thoát công kích của hắn, lập tức cước bộ vừa mới chạm đất, liền mạnh mẽ bắn lên! Bay thẳng hướng thân thể đối phương truy kích qua! Đồng thời thân thể tại không trung xoay một vòng, đồng thời chân trái tựa như tiên tử mang theo hắc sắc năng lượng ầm ầm quét tới cổ đối phương.

Đối phương phản ứng cũng là rất nhanh. Bên tai truyền đến tiếng xé gió. Đối phương nhất thời giơ lên cánh tay trái, ngay cả đầu cũng không có quay lại, trực tiếp đón đỡ trước cổ! Chân Lâm Dịch thẳng tắp đánh lên cánh tay trái đối phương mang theo hắc sắc năng lượng!

Ba! Một tiếng vang nhỏ, chân trái đánh lên cánh tay trái của đối phương.

Nhưng mà, Lâm Dịch là lực lượng Bát cấp đỉnh phong, thanh niên lực lưỡng lại chỉ là Bát cấp trung giai! Lực lượng cách biệt khiến đối phương đón đỡ cũng không phải rất thành công. Tuy rằng không có đánh trúng cổ. Nhưng lực lượng một cước này vẫn khiến thân thể hắn bay ngang đi ra ngoài!

Bất quá dù sao vẫn là bị đón đỡ, tuy rằng lực lượng của Lâm Dịch làm đối phương bay ngang đi ra ngoài. Nhưng đối phương cũng trong nháy mắt tại không trung điều chỉnh tốt trọng tâm. Lần này, tuyệt không đến mức đem đối phương đá xuống đài.

Bất quá chân Lâm Dịch khi đánh tới cánh tay trái của đối phương, liền biết lần này tuy rằng đánh trúng, nhưng đối phương tuyệt đối có thể rất nhanh điều chỉnh qua đây. Ôm suy nghĩ tốc chiến tốc thắng, đùi phải Lâm Dịch vừa chạm đất, liền lại chợt phát lực, hướng phía đối phương còn đang bay ngang không trung kích bắn qua!

Hữu quyền uốn lượn, sau khi đến gần đối phương, một quyền mạnh mẽ hướng diện môn của đối phương oanh qua!

Thanh niên lực lưỡng hiển nhiên không có lường đến đối phương ngay từ đầu liền công kích sắc bén như vậy, lập tức có chút rối loạn, hai tay co lại, đón đỡ trước mặt! Quyền đầu của Lâm Dịch lại ầm ầm đánh trúng đối phương! Lực lượng cường đại để thân thể đối phương lại bay ra!

Cái này còn chưa hết! Khi còn cách hơn ba mươi thước, lấy thực lực của đối phương, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có thể rất nhanh điều chỉnh qua! Do đó, thân thể Lâm Dịch vừa rơi xuống đất, lại truy kích qua!

Trên thính phòng nhất thời phát ra tiếng khen ngợi trầm trồ cường liệt! Trận đấu này của Lâm Dịch hiển nhiên không có tràng diện năng lượng bay loạn như các trận đấu khác ở xung quanh khiến người ta cảm thấy rất đã nghiền. Nhưng, Lâm Dịch liên tiếp công kích như hành vân lưu thủy này so với năng lượng bay loạn ở những trận đấu kia, hàm lượng kỹ thuật cũng không cao khiến cho thị giác trùng kích càng cường liệt!

Khán giả kích động hò hét, nhưng mà Lâm Dịch tại lần công kích thứ hai đến trên người thanh niên lực lưỡng kia! Tuy rằng cuối cùng vẫn để đối phương đón đỡ thành công. Nhưng hắn vẫn khó thoát kết quả thất bại.

Liên tục thối hơn mười bước, thanh niên lực lưỡng mới đứng vững được, sắc mặt khẽ biến, mang theo một tia tái nhợt nhìn Lâm Dịch trên lôi đài, chợt cúi đầu, trực tiếp xoay người rời đi.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, thời gian không quá mười lăm giây. Lâm Dịch dựa vào tốc độ so với đối phương nhanh hơn, lực lượng so với đối phương cường đại hơn, liền đem đối phương trực kiếp đánh rớt đài! Thắng được trận đầu!

Thủy Linh Lung ngơ ngác nhìn thân ảnh Lâm Dịch phiêu dật đến cực điểm trên lôi đài. Có chút phản ứng, bất quá, trên thực thế, cho tới bây giờ, nàng mới chính thức kiến thức thể thuật của Lâm Dịch! Ở trong Ma Nguyên Động Quật, Lâm Dịch hầu hết đều là dùng lĩnh vực đối địch. Mà trong tu hành bình thường, Thủy Linh Lung chưa từng có nhìn thấy qua.

Không thể không nói, động tác thể thuật của Lâm Dịch thực là phi thường phiêu dật. Đồng dạng là thể thuật, đồng dạng là một hồi xoay chuyển, khi người khác sử dụng, cảm giác giống nhau. Nhưng khi Lâm Dịch sử xuất, lại khiến người ta có một loại cảm giác phiêu dật đến cực điểm! Có thể nói, thể thuật của Lâm Dịch thực sự là lực, tốc độ và mỹ kết hợp hoàn mỹ! Điều này làm cho Thủy Linh Lung lần đầu tiên kiến thức đến, nhất thời ngây ra, quên cả phản ứng.

Thẳng đến Lâm Dịch xuất hiện trước mặt nàng, nàng mới phản ứng lại được.

- Lão sư, ta trở lại.

Lâm Dịch cúi đầu, có chút thấp thỏm nhìn Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung mặt cười ửng đỏ, chợt lại bực tức hừ một tiếng xoay qua, biểu thị bản thân vẫn đang tức giận. Lâm Dịch không khỏi đem ánh mắt hướng lên người Lạp Cổ Kỳ ở bên cạnh. Lạp Cổ Kỳ nhún vai, làm một biểu tình tự mình giải quyết cho Lâm Dịch. Hắn nhất thời lại cúi đầu xuống.

Một lúc lâu sau, Thủy Linh Lung mới nhẹ nhàng thở dài quay đầu, nhìn Lâm Dịch nói:

- Ngươi, thực không thể yêu quý bản thân mình một chút sao? Cho dù không phải cho ngươi…

Lâm Dịch tâm nhất thời vừa động, chợt cúi đầu. Một lúc lâu sau:

- Cảm ơn ngươi, lão sư!

Thủy Linh Lung im lặng, không nói gì.

- Lâm Dịch, theo ta đi gặp một người!

Lạp Cổ Kỳ đột nhiên mở miệng nói rằng. Lâm Dịch đang cúi đầu, không khỏi hướng Lạp Cổ Kỳ nhìn lại, nghi hoặc nhìn hắn.

- gặp ai?

- Bạch Tiếu Thiên đại nhân.

- A?

Lâm Dịch ngạc nhiên. Chợt liền phản ứng lại. Hắn đã đoán được nguyên nhân Bạch Tiếu Thiên muốn tìm hắn. Trước khi cổ lực lượng kia chấn hắn hôn mê, hắn rõ ràng nhớ kỹ cây cối xung quanh biến thành bột mịn, một tiếng hổ khiếu chấn vỡ linh hồn người ta. Khi hắn tỉnh lại, liền ở trong phòng, hắn cũng đã đoán được, chuyện này, nhất định đã bị những Thánh Giai kia phát hiện.

Lập tức gật đầu, Lạp Cổ Kỳ liền mang theo hắn, hướng phía Bạch Tiếu Thiên đi đến.

Bạch Tiếu Thiên đang ở trên đài chủ trì. Cách lôi đài không đến hơn hai mươi thước, phía trên đặt hơn mười cái bàn. Lâm Dịch biết, ngồi trên này đều là đám cường giả Thánh Giai của hoàng tộc đế quốc. Mà Bạch Tiếu Thiên, chính là một trong số đó.

Trên đoạn đường ngắn ngủi cùng Lạp Cổ Kỳ đi tới nơi này, Lâm Dịch đầu cũng không ngừng chuyển động.

- Lần này khẳng định là Bạch Tiếu Thiên đại nhân để hiệu trưởng gọi tới. Khả năng lớn nhất chính là hỏi ta về đầu đuôi chuyện này. Làm sao bây giờ đây?

Lâm Dịch vừa bất động thanh sắc đi theo phía sau Lạp Cổ Kỳ, trong đầu lại vừa suy nghĩ.

Về Bạch Hổ chiến văn là khẳng định không thể nói. Bởi vì từ lúc đạt được chiến văn, Lâm Cường liền dặn dò hắn, sự tình về Bạch Hổ chiến văn là không thể đơn giản nói cho người khác. Nhưng vậy làm sao giải thích chuyện này đây?

Lâm Dịch có chút đau đầu.

- Bạch đại nhân, Lâm Dịch đã tỉnh lại.

Đang lúc đau đầu, thanh âm của Lạp Cổ Kỳ đem Lâm Dịch kéo trở lại. Ngẩng đầu vừa nhìn, lúc này bọn họ đã đến trước đài chủ trì. Mấy người Bạch Tiếu Thiên nghe được thanh âm của Lạp Cổ Kỳ, đều quay đầu hướng hai người nhìn lại.

Thấy Bạch Tiếu Thiên nhìn về phía mình, Lâm Dịch không khỏi tôn kính hơi khom người gọi một tiếng:

- Bạch đại nhân!

Bạch Tiếu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu nói với người bên cạnh mấy câu, sau đó, liền đứng dậy nói:

- Lâm Dịch theo ta qua đây.

- Dạ!

Lâm Dịch ứng một tiếng, Bạch Tiếu Thiên liền từ trên đài chủ tịch phiêu nhiên hạ xuống, xoay người hướng phía sau đài chủ trì đi đến. Lâm Dịch liếc mắt nhìn Lạp Cổ Kỳ, Lạp Cổ Kỳ gật đầu ý bảo Lâm Dịch theo sau, Lâm Dịch liền gật đầu, đi theo Bạch Tiếu Thiên.

Đi qua đài chủ trì, Lâm Dịch mới phát hiện. Nguyên lai phía sau đài chủ trì còn có một thông đạo nho nhỏ. Xuyên thấu qua thông đạo nho nhỏ này, có thể mơ hồ thấy được phòng ốc bên trong. Bất quá trong phòng ốc này, so với khu tuyển thủ và khu khán giả cũng nhỏ hơn rất nhiều. Nhân viên phục vụ đứng ở cửa thấy Bạch Tiếu Thiên đi tới, nhất thời đứng dậy. Khi Lâm Dịch và Bạch Tiếu Thiên đi qua, hai người đều khoanh tay đứng ở hai bên, cung kính gọi một tiếng Bạch đại nhân.

Bạch Tiếu Thiên chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, liền đi vào. Lâm Dịch cũng bước theo.

Xem ra, ở đây hẳn là chỗ ở của mấy người đế quốc hoàng tộc. Tuy rằng lâu tầng so với khu người dự thi cùng với khu khán giả thấp hơn rất nhiều, nhưng trang trí cũng rất là xa hoa. Dù sao cũng là hoàng tộc đế quốc, vô luận là ở đâu, chung quy cũng phải biểu hiện ra khí phách của hoàng tộc.

227. Chương 330: Bạch Tiếu Thiên Hỏi Thăm.

Bạch Tiếu Thiên mang theo Lâm Dịch đi thẳng đến bên trong, đi được khoảng mười phút, trước mặt lại xuất hiện một cửa nhỏ, đi qua cánh cửa này, Lâm Dịch có thể thấy bên trong cực kỳ xa hoa.

- Đại nhân, ngài đã về.

Mới vừa vào bên trong, đứng ở hai bên cửa, một người trong hơn mười gã hộ vệ, có vẻ là đầu lĩnh của đám người này nghênh đón, cung kinh thi lễ với Bạch Tiếu Thiên.

Bạch Tiếu Thiên gật đầu, nói:

- Ta tới thư phòng. Không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận.

Tên đầu lĩnh kia nhất thời đáp lại. Con mắt cũng không nhịn được liếc mắt nhìn Lâm Dịch. Lúc này Lâm Dịch cũng đang hiếu kỳ đánh giá bốn phía.

- Đi theo ta!

Bạch Tiếu Thiên nói một tiếng với Lâm Dịch, hắn lập tức quay đầu lại, gật đầu. Đi theo phía sau Bạch Tiếu Thiên đến thư phòng.

Đi qua tiểu đạo của một rừng trúc u tĩnh, liền tiến nhập phòng chủ. Từ phòng chính lại đi tiếp vài trăm thước, Bạch Tiếu Thiên mới đẩy cửa mà vào. Lâm Dịch cũng đi vào theo.

- Tùy tiện ngồi đi.

Sau khi vài cửa, Bạch Tiếu Thiên đi thẳng tới phía sau bàn lớn ở trong phòng, sau đó ngồi xuống. Lâm Dịch nghe vậy có chút mất tự nhiên ngồi trên ghế, nhìn Bạch Tiếu Thiên.

Bạch Tiếu Thiên ngồi vào chỗ của minh, sau đó thấy bộ dáng có chút mất tự nhiên của Lâm Dịch, nhẹ nhàng cười cười mới mở miệng nói:

- Không cần khẩn trương, ngày hôm nay ta tìm ngươi tìm ngươi. Chỉ là muốn tìm hiểu tình huống ngày đó một chút. Không có ý gì khác.

Lâm Dịch tự nhiên là đoán được. Bất quá biểu hiện ra vẫn là hơi khó khăn gật đầu, lại không nói gì.

Bạch Tiếu Thiên gật đầu, mở miệng dò hỏi:

- Hôm đó sao ngươi lại xuất hiện ở đấy?

Từ lúc này trên đường về, Lâm Dịch cũng đã nghĩ tốt từ ngữ. Nghe Bạch Tiếu Thiên vừa hỏi liền mở miệng nói rằng:

- Ta là tại nơi đó tu hành.

- Tu hành?

Lâm Dịch gật đầu, chợt theo thói quen gãi đầu, bối rối nói:

- Bởi vì trước đó, ta tu hành mà tiêu hao toàn bộ thể lực và tinh thần lực. Nên hôm ấy mới vừa thanh tỉnh, lão sư của ta không cho phép ta tu hành. Ta chỉ thể lừa gạt nàng nói muốn đi giải sầu, do đó, bỏ chạy tới đó để tu hành.

- Tu hành đến hôn mê?

Bạch Tiểu Thiên cũng không nhịn được thất thần, chợt lắc đầu bật cười nói:

- Nỗ lực là chuyện tốt. Nhưng tu hành là chuyện không thể cấp bách. Tuần tự mà tiến, mới là vương đạo.

Lâm Dịch không có ý tứ vò đầu cười cười, sau đó gật đầu:

- Cảm ơn đại nhân chỉ điểm. Ta sau này sẽ chú ý.

Bạch Tiểu Thiên gật đầu. Đối với Lâm Dịch, Bạch Tiểu Thiên có ấn tượng ấn tượng là rất tốt. Có thể nguyên nhân thực sự là vì trên giới này chỉ có hai người bọn họ là lĩnh vực Dị Năng Giả. Từ khi biết được thân phận lĩnh vực Dị Năng Giả của Lâm Dịch, liền đối với hắn có một loại hảo cảm khó hiểu. Thấy đối phương tuổi tác như vậy đã đạt được thành tựu như ngày hôm nay. Nếu không kiêu, không ngạo, thậm chí so với người bình thường còn nỗ lực hơn. Lực lượng hiện này của hắn tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Ngừng một lát, Bạch Tiểu Thiên mới nói tiếp:

- Vậy ngươi nói cho ta nghe một chút đi. Ngày đó, ngươi đã thấy cái gì?

Lâm Dịch lập tức làm bộ ngẫm lại, sau đó mới có chút bất đắc dĩ mở miệng nói rằng:

- Trên thực tế, ta cũng không biết nó là xuất hiện thế nào. Bởi vì lúc đó ta đang tiến hành minh tưởng, căn bản là không có phát hiện nó. Mãi cho đến lúc nó đột nhiên cuồng khiếu một tiếng, sau đó, ta mới biết được nó tồn tại. Trong nháy mắt ta mở mắt ra, nó liền phát động công kích với ta, ta chỉ thấy nó liếc mắt...

Bạch Tiểu Thiên nghe vậy khẽ nhíu mày, sau đó, gật đầu nói:

- Xác thực...nếu như chúng ta đoán chính xác mà nói, nó tới gần ngươi. Lấy thực lực hiện nay của ngươi, thật là không có khả năng phát hiện. Ân, vậy nó có bộ dáng ra sao?

Lâm Dịch tựa hồ nhớ lại một lúc, mới mở miệng nói:

- Bởi vì thời gian quá ngắn, ta cũng nhớ không rõ ràng lắm. Chỉ biết là thân thể nó rất cao lớn! Ước chừng cao hơn trăm thước! Một bộ lông hắc bạch giao nhau...là một lão hổ!

- Thân cao hơn trăm thước!

Sắc mặt Bạch Tiểu Thiên nhất thời khẽ biến, không khỏi lại hỏi một câu:

- Ngươi xác định là hơn trăm thước sao?

Lâm Dịch vừa nhìn thần sắc của Bạch Tiểu Thiên, nhất thời tâm trạng có chút thấp thỏm. Liên quan đến hình dáng của Bạch Hổ, cũng không phải bịa đặt. Bởi vì trước khi trong thân thể hắn đột nhiên bộc phát ra cổ lực lượng đem hắn biến thành trọng thương, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn, vừa lúc thấy hư ảnh phía sau hắn. Hư ảnh kia, xác thực cao hơn trăm thước! Uy vũ phi phàm! Lâm Dịch lo lắng hư ảnh lúc đó bị người thấy, do đó, hắn không dám tự mình đem hình thể của nó thu nhỏ lại. Bất quá lúc này vừa thấy sự tình của Bạch Tiểu Thiên, hắn đã có chút thấp thỏm. Tại lúc này có quá nhiều sự tình hắn không biết. Thậm chí ngay cả chiến văn của hắn là chuyện gì xảy ra. Hiện tại hắn cũng không rõ lắm. Rất sợ lời nói dối xuất hiện lệch lạc gì đó. Dù sao, hiện tại hắn đối mặt, đó là một kẻ cường đại đã sống hơn ba vạn năm. Trong hơn ba vạn năm sinh mệnh của hắn, không chút nào khoa trương mà nói, thật sự là ăn muối nhiều hơn hắn ăn cơm.

Bất quá nếu đã trả lời, lúc này Lâm Dịch cũng không dám có chút dừng lại. Trong lòng thấp thỏm chợt lóe mà qua, sau đó liền gật đầu, thoạt nhìn cực kỳ xác định nói:

- Được, tuyệt đối cao hơn trăm thước. Bởi vì lúc đó ta ngồi trên mặt đất, vừa mở mắt thấy nó, ấn tượng rất là khắc sâu. Bất quá, lực lượng của nó rất mạnh. Tốc độ cũng rất nhanh. Từ trong miệng nó bắn ra một đạo năng lượng hồng sắc, khi ta còn chưa có phản ứng lại, liền đã bắn trúng ta. Chuyện sau này, ta lại không biết nữa.

Bạch Tiếu Thiên nghe vậy, khẽ nhíu chặt mày lại. Một lúc lâu sau, than khẽ:

- Xem ra không sai. Thân cao hơn trăm thước, năng lượng hồng sắc. Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Bạch Tiếu Thiên lẩm bẩm. Từ đầu, hắn căn bản không có nghĩ tới Lâm Dịch sẽ lừa dối hắn. Trên thực tế, hắn căn bản không có đem năng lượng cường đại cảm thụ được lúc đó liên hệ với Lâm Dịch.

Lâm Dịch nghe hắn vừa nói như vậy, nhất thời thở phào một hơi. Xem ra là quá quan. Bất quá nghe được Bạch Tiếu Thiên lẩm bẩm, Lâm Dịch không khỏi có chút hiếu kỳ. Tựa hồ thật có một loại sinh vật như vậy? Lập tức không khỏi lên tiếng hỏi:

- Bạch đại nhân...Nó đến tột cùng là cái gì?

Vấn đề của Lâm Dịch để Bạch Tiếu Thiên phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Đây cũng không phải ngươi hiện tại nên biết. Ân, thân thể khôi phục thế nào?

Thoạt nhìn Bạch Tiếu Thiên tựa hồ dự định kết thúc nói chuyện. Lâm Dịch nghe vậy cũng không có hỏi nhiều nữa, lập tức gật đầu nói:

- Đã khôi phục kha khá, cảm tạ đại nhân quan tâm.

Bạch Tiếu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói:

- Cứ như vậy đi. Trở về nghỉ ngơi cho tốt. Trận đấu hôm nay của ngươi ta có xem, biểu hiện không tệ cần tiếp tục giữ vững.

Trên mặt Bạch Tiếu Thiên lộ ra một nụ cười tán thưởng.

Lâm Dịch lập tức không có ý tứ gãi đầu:

- Ân. Cảm tạ đại nhân quan tâm.

228. Chương 331-332: Đối Thủ Của Lạp Cơ Tư.

Bạch Tiếu Thiên cười lắc đầu, nói:

- Vậy đi đi thôi, ngươi trở về đi. Chuyện này phải giữ bí mật, nếu có thể, tốt nhất ngay cả Lạp Cổ Kỳ cũng đừng nói.

Lâm Dịch gật đầu, đứng dậy:

- Ta đây xin cáo lui.

Bạch Tiếu Thiên gật đầu. Lâm Dịch hơi khom người, sau đó, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Lâm Dịch rời đi, biểu tình trên mặt Bạch Tiếu Thiên mới dần dần thu liễm. Một đôi mắt tuấn tú lộ ra suy nghĩ sâu xa. Sau một lát đứng dậy, xoay người đi vào thư phòng.

Trở lại gian phòng, lại phát hiện mấy người Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp đều ở bên trong. Lâm Dịchvào cửa, cũng không nhịn được hướng hắn nhìn lại. Bất quá không có truy vấn Bạch Tiếu Thiên tìm Lâm Dịch đến tột cùng là vì chuyện gì. Lạp Cổ Kỳ dù sao vẫn tương đối hiểu lý lẽ. Lập tức mấy người tán dóc một trận, sau đó, liền đi tới hàng ghế ở khu khán giả được Lạp Cổ Kỳ bao lại, rốt cuộc chúc mừng Lâm Dịch khang phục.

Trong bữa tiệc, Lâm Dịch hiếu kỳ hỏi ra tình huống ngày đó sau khi hắn thụ thương hôn mê. Lạp Cổ Kỳ cũng nói cho hắn. Khi Thủy Linh Lung biết được nguy cơ lần này, thiếu chút nữa muốn mạng của hắn, nhất thời kinh hãi hoa dung thất sắc. Trước đó, nàng là không biết.

- Thì ra là thế. Nói như vậy, mạng của ta vẫn là vị Bạch Ngạn Thanh đại nhân cứu?

Lạp Cổ Kỳ gật đầu nói:

- Bạch Ngạn Thanh đại nhân sớm tại nghìn năm trước đã trở thành Thánh Giai. Thực lực hiện nay, chỉ e đã tiếp cận Đại Tinh Vị hạ giai, phi thường lợi hại. Hắn chủ tu Quang Hệ dị năng, ở trên đại lục có xưng hào Quang Minh Thánh Thủ. Có người nói, chỉ cần còn có một hơi thở, hắn là có thể đem thân thể người bị thương hoàn toàn chữa trị.

Lâm Dịch lộ ra biểu tình sợ hãi cảm thán không thôi. Chỉ cần còn có một hơi thở là có thể đem thân thể người bị thương hoàn toàn chữa khỏi? Quả nhiên là thần thông thần kỳ.

- Thân thể ngươi khôi phục thế nào?

Lạp Cổ Kỳ mở miệng dò hỏi.

Lâm Dịch cười cười nói:

- Đã không có gì trở ngại. Lại nghỉ ngơi vài ngày, tinh thần lực liền có thể khôi phục.

Lạp Cổ Kỳ gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi. Trận thi đấu thứ hai của ngươi đã xong, trận tiếp theo hẳn là cũng còn thời gian hơn mười ngày, nhân lúc này nghỉ ngơi và phục hồi một chút thật tốt. Tu hành việc này không cấp bách được.

Lâm Dịch gật đầu:

- Ân, ta biết.

Sau đó mọi người lại ăn uống một trận, sau đó đều tự rời khỏi.

Trở lại gian phòng, Lâm Dịch liền mượn cớ bản thân mệt mỏi, liền đi ngủ. Thủy Linh Lung cũng biết Lâm Dịch vừa mới thanh tỉnh. Tinh thần lực tự nhiên không có hoàn toàn khôi phục, do đó cũng không nói gì thêm.

Nhưng mà, Lâm Dịch vừa nhắm mắt lại, lại tiến nhập trong ý thức hải.

Chỉ thấy kim sắc linh hồn Kim Châu lúc này quang có vẻ có chút ảm đạm. Rất hiển nhiên lần này bị thương đối với Lâm Dịch mà nói vẫn là tương đối nghiêm trọng. Quang mang trên tinh lam sắc lĩnh vực cũng mờ đi rất nhiều. Số lượng dịch thể tinh thần lực chảy quanh tinh lam sắc lĩnh vực không bằng một phần ba thời kỳ toàn thịnh. Bất quá đang không ngừng tăng thêm, tuy nhiên tốc độ rất chậm.

Đến lúc đó, Lâm Dịch mới bắt đầu suy nghĩ ngày đó đến tột cùng là phát sinh chuyện gì.

Lâm Dịch rất rõ ràng. Bạch Hổ thật lớn kia kỳ thực chỉ là một hư ảnh mà thôi! Người khác không biết, nhưng chính hắn lại rất rõ ràng. Đó không có khả năng là như mấy người Thánh giai suy đoán, có ma thú nào đó đột nhiên phát động công kích với hắn. Lâm Dịch mơ hồ cảm giác được, vấn đề là ở trên người hắn.

Lập tức, hắn không khỏi nhớ lại tiếng hổ khiếu trước khi sự tình xảy ra.

- Lúc đó ta đang thử nghiệm đồng thời gia trì chiến văn và linh văn, cuối cùng cũng đạt được thành công. Sau đó,...

Lâm Dịch dần dần hồi tưởng lại.

- Lẽ nào...

Trong đầu Lâm Dịch đột nhiên toát ra một suy nghĩ.

- Lẽ nào cổ lực lượng kia, dĩ nhiên là do chính mình làm ra sao?

Trong lòng Lâm Dịch có chút khiếp sợ nghĩ. Nhưng mà càng càng thấy có thể.

Đầu tiên, xuất hiện Hổ Khiếu cùng với hổ ảnh cực lớn kia, chính là hình tượng Bạch Hổ! Bản thân Lâm Dịch lại có chiến văn và linh văn, chính là Bạch Hổ! Lâm Cường nói, vẫn là siêu hạng chiến văn trong truyền

thuyết! Tuy rằng vẫn không quá rõ vì sao bản thân đột nhiên có nó, nhưng nghĩ đến Lâm Cường không có khả năng lừa dối mình.

Bản thân lúc đó muốn đồng thời gia trì chiến văn và linh văn. Cuối cùng cũng đạt được thành công, hắn rất rõ ràng cảm giác được một cổ lực lượng cường đại khiến hắn hầu như ngây ra, từ trong cơ thể dũng mãnh phát ra. Mà ở trong nháy mắt đó, tiếng hổ khiếu liền vang lên. Nếu như nói là trùng hợp, vậy cũng có chút quá xảo hợp đi.

Sau đó, cổ lực lượng kia nhanh chóng đề thăng, hầu như trong nháy mắt đã đột phá cực hạn thân thể hắn hiện nay có khả năng thừa thụ, hắn liền hôn mê đi. Mà theo Lạp Cổ Kỳ nói, khi bọn họ chạy đi, tràng diện đó chỉ còn thân thể mình và một mảnh đất bị phá hủy. Căn bản không có thân ảnh Bạch Hổ nào cả.

- Lẽ nào...chiến văn và linh văn đồng thời xuất hiện, sẽ kích phát lượng cường đại nào đó?

Lâm Dịch suy đoán trong lòng nói. Vừa nghĩ đến cổ lực lượng cường đại khiến người ta kinh hãi kia, Lâm Dịch cũng nhịn không được hơi run sợ.

- Xem ra trong chiến văn này, tựa hồ còn rất nhiều bí mật.

Lâm Dịch không khỏi nghĩ đến, lập tức tâm tư nhanh chóng vận chuyển. Đối với Bạch Hổ chiến văn đột nhiên xuất hiện tràn ngập hiếu kỳ. Rốt cuộc chính mình vì sao lại đột nhiên có được Bạch Hổ chiến văn? Nếu như nói là huyết mạch truyền thừa, như vậy muội muội lẽ ra cũng có thể thừa kế được. Nhưng nàng tựa hồ không có. Hơn nữa, khi chiến văn thức tỉnh, phụ thân có nói một câu - truyền thừa lạc ấn. Đó đến tột cùng là vật gì?

Trong lòng Lâm Dịch nhất thời tràn đầy áp lực, không nhịn được nghi hoặc và hiếu kỳ. Mãi cho đến một lúc lâu sau mới khó khăn lắm đè xuống, hít sâu một hơi.

- Thánh Giai... Chỉ cần đạt được Thánh Giai, đây tất cả liền có thể giải đáp.

Lâm Dịch chờ mong. Sự tình nghĩ đã thông, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Hơn mười ngày kế tiếp, Lâm Dịch bị Thủy Linh Lung nhìn chằm chằm. Cho dù là tu hành, cũng chỉ có thể tiến hành một ít tu hành mang tính bảo trì và khôi phục. Rất hiển nhiên, Lâm Dịch hai lần tu hành, hai lần hôn mê đã khiến Thủy Linh Lung không dám tin tưởng hắn. Tầng vải mỏng giữa hai người vẫn không có đâm thủng. Lâm Dịch tựa hồ còn có chút mê man, đối với cảm tình Thủy Linh Lung biểu hiện ra ngoài, Lâm Dịch có thể cảm giác được, nhưng lại không dám tiếp thu. Hai người cứ như vậy kéo dài.

Mà thời gian hơn mười ngày này, thi đấu từ 2184 đến 1092 đã hoàn toàn kết thúc. Đấu bán kết là không đấu lại. Thua là thua, không có cơ hội trở lại. Mà sau đó 1092 đến 546 trận đấu cũng triển khai.

Xét thấy số người thi đấu vẫn còn nhiều lắm, do đó, trận đấu 546 cũng là đồng thời tiến hành mười trận. Lúc này đây đối thủ của Lâm Dịch so với thanh niên lực lưỡng lần trước không thể nghi ngờ lợi hại hơn rất nhiều! Cũng đã đạt được trình độ Bát cấp đỉnh phong! Dưới tình huống Lâm Dịch không gia trì chiến văn, cùng Lâm Dịch tương đương. Chỉ là, Lâm Dịch trừ thể thuật ra, còn có một năng lực - lĩnh vực.

Có thể nói như vậy, dưới tình huống đẳng cấp lực lượng hơn kém không lớn, Lâm Dịch có lĩnh vực là hoàn toàn vô địch. Mặc dù tại thành tựu thể thuật cùng hắn không kém là bao. Nhưng trước mặt lĩnh vực của Lâm Dịch, vẫn như cũ không có chút dư địa hoàn thủ, liền trực tiếp bị thủy màng bao vây ném xuống lôi đài. Đường kính lĩnh vực của Lâm Dịch hiện tại chừng năm trăm thước. Cả lôi đài tổng cộng cũng chí có cỡ một trăm thước, người nọ căn bản không đường để chạy. Rất may mắn là đối thủ cũng không có chiến văn. Bởi vậy, đại danh của Lâm Dịch cũng bắt đầu được hầu hết khán giả biết rõ. Lâm Dịch sau khi thi đấu kết thúc, lần đầu tiên cảm thụ được cảm giác có người sùng bái. Khi mười mấy nữ hài nhi thanh xuân tú lệ ngăn đường của hắn, dùng ánh mắt nồng nhiệt, kích động nhìn chăm chú vào hắn. Mặt hắn đỏ lên. Nếu không phải cuối cùng, Thủy Linh Lung xuất hiện, cứu hắn trở về. Hắn còn thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Không thể không nói, bề ngoài Lâm Dịch thanh tú tuấn nhã, hơn nữa thực lực cường đại để hắn trong lòng khán giả đã có nhân khí khá cao.

Trong bọn bốn người Lạp Cơ Tư, chỉ có Lạp Cơ Tư và Tháp Nhĩ tấn cấp đến đây. Lâm Gia ngay ở trong hỗn chiến liền trực tiếp bị đấu loại. Bất quá nàng vận khí tốt, tuy rằng đối thủ của nàng thực lực rất mạnh, nhưng linh văn của Lâm Gia chung quy vẫn giúp đỡ một ít. Cuối cùng Lâm Gia sáng suốt lựa chọn tự mình xuống đài. Do đó, cũng không có thụ thương tích gì, Mà Bố Lô tuy rằng tấn cấp đến trận bán kết thứ hai, nhưng đối thủ của hắn rất mạnh, lại có chiến văn, cuối cùng vẫn là thất bại.

Mà hôm nay, bọn người Lâm Dịch đi tới sân đấu. Trên thính phòng vẫn là tiếng hò hét không ngừng, vô cùng náo nhiệt.

Ngày hôm nay, là trận tỷ thí thứ ba của Lạp Cơ Tư. Bị Thủy Linh Lung nghiêm cấm một mình gia tăng độ mạnh yếu tu hành, Lâm Dịch thực sự quá mức buồn chán, liền qua đây cổ vũ cho hắn. Ở bên cạnh hắn, đang đứng là mấy người Thủy Linh Lung, Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp, Lâm Gia, Bố Lô, Tháp Nhĩ. Lúc này, bọn họ đang đứng trên mái nhà khu khán giả. Tuy rằng cự ly chừng mấy nghìn thước, nhưng đối với cường giả như bọn họ mà nói, cũng không phải vấn đề gì. Bọn họ nguyện ý nói, thậm chí có thể trên khuôn mặt tuấn tú của Lạp Cơ Tư số lượng tàn nhang không nhiều lắm.

- Lạp Cơ Tư ca ca, nỗ lực lên!

Lâm Gia ghé vào trên mái nhà, hưng phấn hướng phía dưới lớn tiếng hô, quơ nắm tay nhỏ. Tràng diện to lớn như vậy, thanh âm của Lâm Gia căn bản không có khả năng truyền tới trong tai Lạp Cơ Tư trên lôi đài số sáu. Mấy người Lâm Dịch không khỏi cười nhìn.. Đối với năng lực của Lạp Cơ Tư, mọi người vẫn rất yên tâm. Tuy rằng Lâm Dịch không có thấy qua hắn động thủ. Nhưng lấy cảm giác của Lâm Dịch lại có thể rất dễ dàng nhìn ra thực lực của Lạp Cơ Tư phi thường mạnh mẽ! Chỉ cần không gặp phải cường giả Thánh Giai hẳn là không có vấn đề gì. Nghĩ đến, vận khí của hắn hẳn là không quá kém đi?

Lúc này người chủ trì liền lớn tiếng hô lên:

- Tuyển thủ số 895 và số 896 lên đài. Một phút đồng hồ nữa người nào không đến, sẽ bị bỏ quyền thi đấu!

Lâm Dịch cười, nói:

- Bắt đầu!

Lập tức, ánh mắt mọi người hướng phía lôi đài số sáu nhìn lại.

Chỉ thấy Lạp Cơ Tư quả nhiên đạp lên lôi đài, lẳng lặng đứng ở giữa sân. Bất quá sau một lát, lại một đạo thân ảnh từ dưới lôi đài bắn lên, đứng đối diện hắn. Chỉ thấy đối thủ của Lạp Cơ Tư là một gã thanh niên tướng mạo cực kỳ bình thường, mặc một kiện y phục thanh sắc, đứng đối diện Lạp Cơ Tư.

- Không ngờ là hắn? Ai, vận khí của Lạp Cơ Tư tựa hồ không tốt.

Lạp Cổ Kỳ nói để mấy người Lâm Dịch có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn.

- Hiệu trưởng, ý ngươi là…

Bất đắc dĩ bất đắc dĩ nhún vai nói:

- Không sai, hắn chính là một trong ba gã Thánh Giai lần này.

Trong lòng Lâm Dịch nhất thời chấn động! Quay đầu lại nhìn thanh niên vẻ mặt thản nhiên trên đài. Thánh Giai?

Nhưng đột nhiên, ánh mắt Lâm Dịch lại ngưng trọng. Thánh Giai? Đến tột cùng…lực lượng mạnh mẽ như thế nào đây?

Tên thanh niên kia trên mặt mang theo biểu tình thản nhiên, lẳng lặng đứng đối diện Lạp Cơ Tư. Từ trên người hắn, cảm giác không được chút khí thế sắc bén nào. Nhưng ánh mắt thản nhiên kia lại để trong lòng Lạp Cơ Tư có chút bất an. Không khỏi khẽ nhíu mày lại, nhưng lúc này nếu đã đứng trên lôi đài, Lạp Cơ Tư cũng chỉ có thể đem một chút bất an đó đặt dưới đáy lòng, cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Trong tài liếc mắt nhìn hai bên, sau đó giơ tay phải lên.

- Bắt đầu!

Trọng tài mạnh mẽ vung tay lên, thân thể Lạp Cơ Tư nhất thời run lên, đột nhiên, một cổ hồng sắc hỏa diễm nóng rực nhất thời lấy hắn làm trung tâm bộc phát ra. Sau một lát, một cổ hỏa diễm nhất thời đem cả người hắn hoàn toàn bao phủ ở bên trong!

- Ngươi không chuẩn bị một chút sao?

Thân thể Lạp Cơ Tư thiêu đốt hỏa diễm hừng hực, tựa như một vị Hỏa thần ngạo nghễ đứng ở đó. Thân thể hắn bởi vì nhiệt khí mà huyền phù tại không trung.

Thanh niên kia thản nhiên cười cười nói:

- Không cần. Ngươi tấn công đi!

Lạp Cơ Tư nghe vậy cũng không nhiều lời vô ích, chỉ nghe một tiếng quát nhẹ, hỏa diễm bốc lên bên ngoài thân thể hắn nhất thời tựa như có sinh mệnh, mạnh mẽ tụ tập trước người hắn, hình thành một hỏa cầu thật lớn! Trong hỏa diễm ẩn chứa nóng rực, thậm chí khiến không khí trước người hắn đều bắt đầu nữu khúc! Có thể thấy được nhiệt độ cao bên trong.

- Hỏa Long Ngâm!

Trong mắt Lạp Cơ Tư hiện lên một tia hông mang, chợt hô to lên!

Bởi vì bất an nhàn nhạt trong lòng kia, Lạp Cơ Tư vừa ra tay, liền chính là tuyệt chiêu, không có chút bảo lưu! Trong mắt hắn lộ ra vài phần khẩn trương, nhìn chằm chằm vào thanh niên kia.

- Thật là lợi hại!

Ánh mắt Thủy Linh Lung lộ ra vẻ kinh ngạc, nói. Mặc dù là cự ly xa như vậy, nhưng nàng cũng có thể cảm giác được lực lượng cường đại ẩn chứa trong Hỏa Long kia.

Nhưng mà ánh mắt Lâm Dịch lại gắt gao nhìn tên thanh niên kia. Hắn biết rõ, công kích của Lạp Cơ Tư sắc bén cỡ nào, cũng không có khả năng tạo thành thương tổn gì đối với thanh niên này. Nếu như Lạp Cổ Kỳ nói là lời thật.

Do đó hắn nhìn chằm chằm vào thanh niên kia. Hắn muốn nhìn xem, đối phương làm thế nào phá giải một chiêu này?

Chỉ thấy tên thanh niên kia vẫn thản nhiên đứng tại chỗ. Hỏa Long gào thét mà đến, mang theo thanh thế to lớn như long ngâm kia, căn bản không hề có ý tránh né.

- A!

Trong thính phòng nhất thời có người nhịn không được kinh hô lên. Bọn họ cũng không biết thực lực của thanh niên kia. Lúc này thấy hắn còn đứng đó, bất động, cũng không nhịn được cho rằng hắn đã bị dọa ngốc, mà kinh hô lên.

Nhưng mà, khi Hỏa Long cách thanh niên kia không đến một thước, sau đó, hắn vươn tay phải, ngay trước người tùy ý vỗ một cái.

Con ngươi Lâm Dịch nhất thời phóng đại! Một màn này xuất hiện khiến người ta kinh hãi không thôi.

229. Chương 333: Thanh Y Thánh Giai!

Thanh niên kia chỉ là tùy ý lăng không vỗ một cái như thế, thế đi mạnh mẽ của Hỏa Long kia nhất thời tựa như gặp phải lực lượng gì đó cực lớn nên dừng lại. Nhưng mà không đến một giây, sau đó, chỉ nghe được một tiếng nổ ầm. Hỏa Long dài đến trăm mét, to cỡ ba người ôm hết không ngờ cứ như vậy bạo liệt ra! Lực lượng cường đại ầm ầm hướng bốn phía tán đi, đánh lên kết giới năng lượng xung quanh lôi đài, không trung nhất thời nổ ra một vòng pháo hoa năng lượng huyễn lệ.

- Cái gì!

Lâm Dịch nhịn không được kinh hô ra! Kinh ngạc nhìn thanh niên kia, hoàn toàn ngây dại đi.

Đúng. hắn biết thanh niên kia là Thánh Giai, cũng biết công kích của Lạp Cơ Tư đối với thanh niên này là không có khả năng tạo thành thương tổn gì cả. Nhưng hắn lại hoàn toàn thật không ngờ, đối phương cư nhiên chỉ là nhẹ nhàng vỗ tay một cái, cư nhiên đã có lượng cường đại như vậy?

- Thật…thật mạnh!

Trên mặt Tháp Nhĩ lộ ra biểu tình kinh hãi, lẳng lặng nói. Ở bên cạnh hắn, mấy người, Bố Lô, Lâm Gia, Thủy Linh Lung đều đã hoàn toàn ngây ngốc.

Trên thính phòng, một mảnh yên tĩnh. Bởi vì Hỏa Long thật lớn xuất hiện. Ánh mắt mọi người đều tập trung đến lôi đài số 6, tự nhiên cũng thấy quá trình khiến người ta kinh hãi quên cả hô hấp đó.

Một lúc lâu sau.

- Thât…thật lợi hai.

Một gã khán giả lắp bắp nói, ngây ngốc thì thào tự nói.

- Hắn, hắn là Thánh Giai sao?

Một khán giả khác đòng dạng biểu tình ngây ngốc.

- Thật là lợi hại!

Lạp Cơ Tư sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn thanh niên kia. Một lúc lâu sau, Lạp Cơ Tư cúi đầu xuống.

- Ta chịu thua!

Nói xong, cũng không quay đầu lại, xoay người nhảy xuống lôi đài.

Tên trọng tài kia hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, vừa rồi khi Hỏa Long nổ tung, trên người hắn xuất hiện một tầng hoàng sắc phòng hộ tráo. Lúc này mới không để hắn thụ thương. Dù sao, làm trọng tài Vô Song Hội, hắn cũng có thực lực không tầm thường.

Thấy Lạp Cơ Tư xoay người rời khỏi. Trọng tài mới phản ứng lại, lớn tiếng tuyên bố:

- Tuyển thủ số 896 bỏ quyền, tuyển thủ số 895 tấn cấp.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, tên thanh niên Thánh Giai thản nhiên liếc mắt nhìn quét thình phòng, xoay người, cứ như vậy rời đi. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ nói có một câu. Biểu tình trên mặt thủy chung là thản nhiên vô cùng.

Lâm Dịch thất thần nhìn hắn xoay người rời đi, trong lòng lại kịch liệt cuộn trào.

- Đây là lực lượng của cường giai Thánh Giai sao?

Trong lòng Lâm Dịch thì thào tự nói. Nhãn thần đạm mạc của thanh niên kia, tùy ý vỗ một cái, lực lượng kinh người đó, trong lòng Lâm Dịch lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Lâm Dịch đột nhiên quay đầu lại hướng Lạp Cổ Kỳ nhìn lại, biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Hiệu trưởng. Người nọ, là đẳng cấp gì?

Lạp Cổ Kỳ tựa hồ sớm biết Lâm Dịch sẽ hỏi hắn, liếc mắt nhìn Lâm Dịch sau đó nói:

- Tiểu Tinh Vị, hạ giai!

- Hạ giai?

Lâm Dịch nhất thời trợn trừng mắt. Tuy rằng sớm biết rằng cấp độ Thánh Giai có hồng câu khó có thể vượt qua. Nhưng hắn tuyệt đối thật không ngờ, hồng câu này cư nhiên lại to lớn như vậy! Phải biết rằng Lạp Cơ Tư là trình độ Bát cấp Dị Năng Giả tối đỉnh phong a! Nhưng mà công kích của hắn cư nhiên ngay cả khiến đối phương di động cước bộ một chút cũng không có sao?

Lâm Dịch mở to con mắt, lo lắng.

Lạp Cổ Kỳ liếc hắn một cái, sau đó, chậm rãi nói:

- Còn lại hai gã Thánh Giai đều so với hắn mạnh hơn không chỉ mười lần.

- Mười lần?

Lâm Dịch lại hoảng sợ nhìn Lạp Cổ Kỳ. Lạp Cổ Kỳ gật đầu.

Lúc này trong lòng Lâm Dịch đã không đủ để dùng khiếp sợ đến hình dung.

- Mười lần... Chênh lệch giữa Tiểu Tinh Vị hạ giai và trung giai cư nhiên lớn đến loại trình độ này sao? Buồn cười chính mình ngày đó chỉ cần bản thân chiến văn đạt được gấp mười lần, thì có tư cách cùng đối phương đánh một trận. Hiện tại xem ra căn bản không có chút phần thắng nào a!

Trong lòng Lâm Dịch, trong nháy mắt tràn đầy trào phúng đối với bản thân.

- Nhiều nhất...cũng chỉ có thể đủ tư cách để tên cường giả Tiểu Tinh Vị hạ giai kia di động cước bộ thôi.

Lâm Dịch tự giễu nghĩ. Đến lúc này, hắn mới biết được mình là vô tri cỡ nào.

Ngay từ đầu, Lâm Dịch chưa từng có gặp qua Thánh Giai chân chính xuất thủ.

Lần đầu tiên là ở hậu sơn Tông Phạm, nhưng khi đó, tên Thánh Giai kia là dùng đầu ngón tay đánh chết con Chuột kia. Tuy rằng cổ lực xuyên thấu đáng sợ, dù sao mục tiêu tên Thánh Giai kia cũng không phải Lâm Dịch, hơn nữa bởi vì một chỉ này chủ yếu đặc thù vốn là lực xuyên thấu mà thôi, căn bản không có để Lâm Dịch cảm giác được đối phương đáng sợ cỡ nào.

Sau đó, chính là trên Mạn Vân Phong, gặp Bạch Tiếu Thiên một lần đó. Trong khoảnh khắc lĩnh vực của Bạch Tiếu Thiên bao trùm địa phương mấy dặm xung quanh, để Lâm Dịch kinh hãi không thôi. Hiện tại nghĩ đến, Bạch Tiếu Thiên lúc đó cũng bất quá chỉ là tùy ý mà thi triển ra thôi?

Sau này, mặc dù từ trên người Lạp Cổ Kỳ cảm giác được một tia lực lượng khiến người ta kinh hãi, nhưng Lạp Cổ Kỳ lúc đó chỉ là vô tình lộ ra một tia lực lượng mà thôi. Nhưng mà, đối phương chỉ là tùy ý lấy tay vỗ một cái, cư nhiên đã đem Hỏa Long chấn vỡ ngay trước người. Mà quá trình này, đối phương thậm chí ngay cả tụ lực cũng không có. Đây nhất thời để Lâm Dịch thấy được thực lực chân chính của Thánh Giai.

Bát cấp và Thánh Giai, căn bản là thiên địa và bùn đất.

Càng khiến Lâm Dịch cảm thấy kinh hãi là đối phương, chỉ là Tiểu Tinh Vị hạ giai. Nói cách khác đối phương mới vừa tiến nhập Thánh Giai mà thôi!

Lâm Dịch nhất thời cảm nhận được một loại Thiên Địa vô cùng lớn, mà bản thân lại vô cùng nhỏ bé. Nguyên lai, trước mặt những cường giả chân chính, bản thân căn bản cùng hài tử mới sinh không có gì khác.

- Bất quá ngươi cũng đừng quá mức coi nhẹ bản thân. Dù sao ngươi còn trẻ, lấy thiên tư của ngươi, tiến nhập Tinh Vị Cảnh cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Tinh Vị Cảnh sở dĩ cùng Bát cấp chiến sĩ chênh lệch lớn như vậy, chính là bởi vì khi tiến nhập Tinh Vị Cảnh, nhân thể đã được Thiên Địa năng lượng toàn diện tẩy rửa, do đó có thể có lực lượng cường đại như vậy.

Thanh âm của Lạp Cổ Kỳ vang lên bên tai Lâm Dịch.

Trong lòng Lâm Dịch mạnh mẽ chấn động, sau đó tỉnh ngộ lại.

- Đúng vậy, lực lượng Thánh Giai sở dĩ lớn, là vì khi bởi vì bọn họ trở thành Thánh Giai đã bị năng lượng Thiên Địa tẩy rửa. Năng lượng Thiên Địa là loại năng lượng mạnh mẽ đến mức nào? Một ngày nào đó, chính mình cũng sẽ đứng tại vị trí hiện tại của bọn họ?

Tỉnh ngộ lại, trong lòng Lâm Dịch phát lên một cổ ý chiến đấu cường đại.

Cường giả như mây! Thế giới như vậy mới có hứng thú, thế giới như thế mới có mục tiêu!

- Leo càng cao, liên tục đột phá cực hạn! Có phải sở thích của mình không?

Tại giờ khắc này, Lâm Dịch càng thêm kiên định trên con đường sau này.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời gian một tháng nhoáng cái mà qua, Vô Song Hội cũng hừng hực khí thế tiến hành.

230. Chương 334-335: Trận Đấu Tấn 136 Cường Giả.

Lâm Dịch vận khí cực kỳ không tệ, từ tốp 546 cường, đến tốp 272 cường, Lâm Dịch đều là cực kỳ dễ dàng thắng được trong các trận đấu. Lĩnh vực dị năng thực sự quá mức biến thái. Chỉ cần đối phương không phải Thánh Giai, không có chiến văn, Lâm Dịch thắng lợi chính là đã định trước. Hắn thậm chí ngay cả một lần linh văn hoặc giả chiến văn đều còn chưa sử dụng qua.

Thời gian một tháng này, ngoại trừ lúc thi đấu, thời gian khác, Lâm Dịch đều dồn toàn bộ tâm trí cho việc tu hành. Thủy Linh Lung cũng nhìn ra Lâm Dịch bởi vì ngày đó nhìn thấy vị cường giả Thánh giai trên lôi đài kia xuất thủ mà đã bị kích thích nào đó, tuy rằng lo lắng đối phương lại xảy ra vấn đề gì. Nhưng mà chung quy vẫn không có cản trở hắn. Chỉ là muốn Lâm Dịch đáp ứng, vô luận như thế nào cũng không thể lại tùy tiện tu luyện như lần trước. Lâm Dịch liền đáp ứng một cách thẳng thắn.

Bị thực lực cường đại của thanh y Thánh Giai kích thích, Lâm Dịch hôm nay tu hành càng toàn lực ứng phó. Mỗi ngày, hắn đều phải mang theo trọng lượng bốn nghìn cân trên người, chạy một vòng quanh Vô Song Đảo. Vô Song Đảo cực lớn, một vòng này chạy xong, chừng trên trăm dặm! Ngay lúc đầu, Lâm Dịch căn bản không thể kiên trì được, dặm lộ trình một trăm dặm, hắn cần nghỉ ngơi hơn mười lần mới có thể chạy xong. Hơn nữa thường thường sau khi chạy xong, thậm chí ngay cả lực lượng cũng không có. Vài ngày ban đầu, cơ thể Lâm Dịch đau đến ngay cả động tác giản đơn như ăn cũng làm cực kỳ khó khăn. Toàn thân trên dưới cơ thể không có một chỗ không đau.

Bất quá để Lâm Dịch kinh ngạc là…buổi tối khi hắn tiến hành tu hành dị năng, lại ngạc nhiên phát hiện từ trong tai* của hắn không ngờ lại đột nhiên xuất hiện cổ hồng sắc năng lượng thần bí, từng chút tư nhuận thân thể. Cảm giác toàn thân rã rời, tuy rằng sáng hôm sau, cơ thể vẫn đau nhức như cũ, nhưng rõ ràng sẽ không quá mức khó chịu.

(* khả năng là do bông tai mà Lâm Dịch đang đeo)

Điều này làm cho trong lòng Lâm Dịch lại tràn ngập hiếu kỳ đối với cái tai của mình Đây đến tột cùng là vật gì? Bên trong tai ẩn chứa hồng sắc năng lượng gần như vô hạn! Một ngày tu hành đến tối, cổ hồng sắc năng lượng kia đều xuất hiện. Lúc này mới để Lâm Dịch miễn cưỡng kiên trì được. Hắn có thể cảm thụ được cổ hồng sắc năng lượng kia cường đại, nhưng vô luận ra sao cũng không thể thao túng chúng.

Dưới hồng sắc năng lượng tư nhuận, Lâm Dịch tiến bộ ngay cả chính hắn cũng cảm hấy kinh hãi. Gần một tháng ngắn ngủi, hôm nay hắn sử dụng chiến văn đã có thể tăng phúc một lần. Mỗi ngày sáng sớm chạy cự li dài tu hành, sau một tháng đã có thể một hơi chạy xong. Tuy rằng sau khi hoàn thành, thân thể một tia lực lượng cũng không có. Nhưng ngày thứ hai, khí lực lại lập tức khôi phục.

Điều này làm cho Lâm Dịch đang hiếu kỳ bông hoa tai mà hắn đeo là vật gì, đồng thời, lại không khỏi có chút nghi hoặc. Cổ hồng sắc năng lượng này tư nhuận thân thể, tựa hồ là công năng gần đây mới xuất hiện. Trước đây hắn tiến hành tu hành cực hạn, cổ hồng sắc năng lượng kia cũng không xuất hiện qua. Lâm Dịch mơ hồ nghĩ ngơi, tựa hồ là cùng lần đầu bản thân thử nghiệm liên quan. Nhưng mà không cách nào chứng thực được.

Bất quá mặc kệ nói như thế nào, Lâm Dịch tiến bộ là có thể nhìn thấy.

- Hiệu trưởng, đến tột cùng phải làm thế nào mới có thể tiến nhập Thánh Giai?

Trong phòng của Lạp Cổ Kỳ, mấy người Lâm Dịch, Lạp Cổ Kỳ, Thủy Linh Lung, Khải Ni Cổ Lạp đang dùng cơm. Lâm Dịch rốt cục nhịn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng hắn, buông bát nhanh.

Lạp Cổ Kỳ nghe vậy sững sờ, sau đó cũng buông bát nhanh, trầm ngâm một chút, lúc này nói:

- Cái này…Ta cũng không nói rõ được. Ngày đó khi ta trở thành Thánh Giai, chính là đột nhiên phúc lâm tâm chí, tự nhiên mà dẫn động năng lượng trong thiên địa. Cụ thể muốn ta nói ra nguyên nhân, thực sự cũng có chút miễn cưỡng. Ta suy đoán, hiện nay trên đại lục, cũng có một người có thể nói rõ ràng đi.

Lâm Dịch nhướng mày, hỏi:

- Người đó là ai?

Lạp Cổ Kỳ liếc hắn một cái, sau đó cười nói:

- Người này ngươi cũng biết… Bạch Tiếu Thiên, Bạch đại nhân!

- Bạch đại nhân?

Lâm Dịch sững người.

- Ân!

Lạp Cổ Kỳ gật đầu:

- Bạch đại nhân là người trở thành Thánh Giai sớm nhất trên đại lục hiện tại. Đồng thời cũng là người thực lực mạnh mẽ nhất. Cũng chỉ có có hắn mới có thể giải thích vấn đề của ngươi!

Lâm Dịch nghe vậy có chút thất vọng gật đầu, không nhắc lại nữa. Hắn chung quy không thể cứ như vậy chạy đi hỏi Bạch Tiếu Thiên chứ? Tuy rằng Bạch Tiếu Thiên tựa hồ nhìn rất thích hắn, nhưng mà Lâm Dịch lại hiểu rõ vị trí của mình đó. Hiện nay hắn, trên thực tế là thiếu tư cách cùng Bạch Tiếu Thiên nói chuyện.

- Đúng rồi, ngày mai chính là thi đấu 272 tấn cấp 136 cường. Hiện tại ngươi phải chú ý. Dù sao ngươi không có chiến văn. Nhưng mà có thể đi đến bây giờ, mọi người cơ bản đều có chiến văn. Tuy rằng đại bộ phận đều là hạ đẳng chiến văn. Nhưng có thể đề thăng lực lượng gấp ba đến bốn lần. Trận đấu sau này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng như trước. Nếu như thực sự không được, liền chịu thua. Nhớ kỹ một câu nói, ngươi còn trẻ. Có là thời gian. Không cần phải bởi vì một hồi thi đấu thắng bại liền liều mạng. Biết không?

Lạp Cổ Kỳ đột nhiên biểu tình nghiêm túc căn dặn nói.

Vậy cũng khó trách. Lấy nhận thức đối với Lâm Dịch của hắn, tự nhiên minh bạch Lâm Dịch không phải một người dễ dàng buông bỏ. Mà cho tới bây giờ, hắn cũng chưa biết kỳ thực Lâm Dịch đã có chiến văn, hơn nữa là siêu hạng chiến văn. Tự nhiên sẽ vì Lâm Dịch lo lắng. Dù sao Lâm Dịch là người mà hắn nhìn trúng.

Lâm Dịch nghe vậy thất thần, lập tức gật đầu, lại cũng không có nói bản thân đã có chiến văn. Bất quá hiện tại vấn đề cũng xuất hiện. Nếu như đối thủ sau thực toàn bộ đều có chiến văn, bản thân tự nhiên cũng không thể không cần gia trì chiến văn hoặc linh văn. Như thế vấn đề, bản thân làm sao giải thích đây?

Lâm Dịch nghĩ, không nói gì.

Rượu cơm no đủ, mấy người liền phân ra.

Trở lại phòng, Lâm Dịch lập tức tiến nhập tu hành. Bên cạnh Thủy Linh Lung thấy Lâm Dịch dụng công như vậy liền không có hành động gì làm phiền nhiễu hắn.

Tinh thần lực của Lâm Dịch nhất thời tiến nhập trong ý thức hải. Hôm nay ý thức hải của Lâm Dịch đã hoàn toàn trở nên mạnh mẽ hơn trước. Trong ý thức hải, linh hồn Kim Châu vẫn đang chậm rãi xoay tròn, tản ra một tia kim sắc năng lượng rót vào trong lam sắc lĩnh vực. Nhưng mà, nguyên bản dịch thể tinh thần lực vây quanh lĩnh vực lúc này cũng đã trở nên cực kỳ loãng. Nhìn kỹ lại có thể thấy một khỏa tinh lam sắc tinh thể so với linh hồn Kim Châu nhỏ hơn mấy lần, lại xoay tròn xung quanh lĩnh vực. Đây chính là tinh thần lực của Lâm Dịch hoàn toàn thực thể hóa, sau đó sản sinh ra. Lâm Dịch gọi là tinh thần tinh thể.

Tinh thần tinh thể vẫn dựa theo quỹ tích tinh thần lực dịch thể xoay tròn xung quanh lĩnh vực. Cùng lúc đó, bản thân nó đã liên tục xoay. Một tia dịch thể tinh thần lực từ đó phát ra, sau đó lại bị nó hấp thu, hình thành một tuần hoàn.

Khỏa tinh thần tinh thể này lúc trước đột nhiên xuất hiện. Ban đầu còn rất nhỏ, hai ngày trôi qua, nó đã lớn lên không ít. Lâm Dịch có thể rõ ràng cảm thụ được tinh thần lực của hắn tiến thêm một bước ngưng mang đến lợi ích. Bình thường sử dụng dị năng, ít nhiều vẫn có chút thời gian chậm chạp. Nhưng mà sau khi tinh thần tinh thể xuất hiện, tinh thần lực của hắn đã chân chính đạt được trình độ sử dụng như phất

tay! Hầu như chỉ cần động một ý niệm trong đầu, tinh thần lực khổng lồ mà thuần túy là có thể chợt phát sinh. So với trước đây trạng thái dịch thể tinh khiết không biết tốt hơn bao nhiêu lần! Mà phạm vi lĩnh vực của hắn cũng từ bán kính năm trăm thước, đề thăng tới gần sáu trăm thước. Tuy rằng Lâm Dịch không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng thực lực tiến bộ là không thể nghi ngờ. Lập tức cũng không quản nó quá nhiều.

Chỉ là, gần đây trong lòng Lâm Dịch luôn luôn có một cổ cảm giác kỳ diệu. Tựa hồ có vật gì đó cứ đột nhiên xuất hiện trong lòng hắn, nhưng mà khi tận lực nắm bắt, lại không bắt được gì cả. Loại cảm giác này rất khó chịu.

Lâm Dịch lập tức hít sâu một hơi, bắt đầu minh tưởng.

Thời gian lại vượt qua vài ngày, cổ cảm giác kỳ diệu kia càng phát ra cường liệt. Mấy ngày nay thân thể Lâm Dịch cũng đạt được một loại trạng thái bình cảnh. Mỗi ngày chạy một vòng, hôm nay hắn đã có thể hoàn thành trong vòng một giờ. Nhưng thể năng của hắn vẫn không có tiến bộ. Xem ra nếu như muốn lại tiến thêm một bước, phải gia tăng mức độ tu hành.

Nhưng mà hiện nay hiển nhiên không phải thời cơ tốt. Bởi vì từ 272 tiến 136 cường, trận đấu của Lâm Dịch ngày hôm nay bắt đầu.

Tính toán thời gian, Vô Song Hội từ lúc bắt đầu cho tới hôm nay đã hơn hai tháng. Hơn hai vạn người lúc đầu, cho tới hôm nay hơn hai trăm bảy mươi người. Cường giả còn lại có thể nói trong nghìn người chọn một. Thực lực cường đại đó là không thể nghi ngờ. Trong thời gian hai tháng này, những khán giả ngồi xem từng hồi quyết đấu đặc sắc, ai nấy đều cảm thấy chuyến này đi không tệ.

Vô Song Hội càng là về sau, lại càng đặc sắc! Trên thính phòng vẫn phát ra từng trận tiếng hô hoán cực lớn, chỉ là nhìn, bởi vì tâm tình kích động, thanh âm của đại đa số khán giả đều đã khàn khàn. Bất quá cái này không hề ảnh hưởng tới nhiệt tình xem thi đấu của bọn họ.

Lâm Dịch đứng ở khu vực tuyển thủ, liếc mắt nhìn quanh thính phòng. Thính phòng có thể dung nạp mấy vạn người, vẫn không có chỗ trống. Tiếng vỗ tay tán thưởng, tiếng sợ hãi than náo nhiệt phi phàm. Hiện tại là thi đấu từ 272 tiến 136 cường. Phương thức vẫn là mười lôi đài đồng thời tiến hành. Hiện tại nhân số vẫn là quá nhiều.

Ngày hôm nay Lâm Dịch không có tiến hành tu luyện như mọi khi, đã sớm tới hội trường. Mấy người Thủy Linh Lung, Lạp Cổ Kỳ theo thường lệ ở phía sau hắn.

- Nhớ kỹ ta đã nói với ngươi hôm đó, tất cả phải cẩn thận.

Nghe trọng tài hô tới số thứ tự của Lâm Dịch, Lạp Cổ Kỳ lại căn dặn một tiếng.

Lâm Dịch quay đầu lại gật đầu cười, sau đó hít sâu một hơi, xoay ngươi đi tới lôi đài.

Lâm Dịch thả người, nhẹ nhàng bay xuống trên lôi đài, thẳng lưng mà đứng. Sau một lát, lại một đạo thân ảnh từ dưới lôi đài nhẹ nhàng nhảy lên, đứng đối diện Lâm Dịch. Ánh mắt Lâm Dịch nhất thời rơi xuống ở trên người đối thủ.

Đối thủ của Lâm Dịch là một gã thanh niên tướng mạo có chút thô lô. Khuôn mặt chữ quốc, uy vũ, thân thể cường tráng, có vẻ rất là tháo vát. Thân cao không hơn Lâm Dịch, nhưng một thân cơ nhục gồ cao như sắt đúc thành, trong đó hiển nhiên ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại. Trong mắt thanh niên thô lỗ bắn ra chiến ý kịch liệt, tuy rằng chỉ là đứng, nhưng Lâm Dịch cũng không nhịn được sinh ra một loại, đối phương nhìn như một đầu báo săn tùy thời đều chuẩn bị tốt để săn mồi! Nhãn thần Lâm Dịch hơi ngưng lại.

- Thật mạnh. Quả nhiên, đến loại trình độ này, hầu hết đều là cường giả.

Lâm Dịch thầm nghĩ trong lòng. Đối với thực lực của đối phương cũng đại khái làm ra một phán đoán - hắn hẳn là Bát cấp đỉnh phong chiến sĩ. Đến loại trình độ này, trừ phi vận khí tốt đến nghịch thiên, bằng không không có chiến văn là tuyệt đối không có khả năng đi tới hiện tại. Lâm Dịch cũng là dựa vào lĩnh vực cường đại mà một đường đi tới. Đối phương thực lực Bát cấp đỉnh phong chiến sĩ, nhất định là có chiến văn.

- Chịu thua, bỏ quyền, ngã xuất đất đếm ba tiếng không dậy nổi, rơi ra ngoài lôi đài, tử vong,… đều tính là thua. Trong thi đấu không cho phép sử dụng binh khí, người nào vi phạm lập tức bị thủ tiêu tư cách dự thi.

Hai vị hiểu chưa?

Trọng tài theo lệ nói lại quy tắc một lần. Hai gã dự thi đều gật đầu.

Sau đó, trận đấu bắt đầu.

Hầu như ngay khi trọng tài thủ thế chém xuống, lĩnh vực của Lâm Dịch liền triển khai! Mà cùng lúc đó, ở trên người đối thủ của hắn cũng chợt lóe ra hắc sắc quang mang. Hắc sắc khai tự chợt lóe rồi biến mất trước người đối phương!

Nhưng mà tốc độ thi triển lĩnh vực của Lâm Dịch thực sự quá nhanh, tuy rằng đối phương cũng muốn phá môn, sau đó, lập tức phát động công kích, nhưng phá môn dù sao vẫn mất thời gian không ngắn. Từ sau khi trong ý thức hải xuất hiện tinh thần tinh thể, tốc độ thi triển lĩnh vực của Lâm Dịch đề thăng rất nhiều lần, lập tức đem đối phương bao phủ bên trong lĩnh vực. Một tầng thủy màng trong khoảnh khắc xuất hiện trên người đối phương!

Vừa bao phủ đối phương, Lâm Dịch liền tâm thần khẽ động, muốn dùng thủy màng trực tiếp đem đối phương ném ra khỏi lôi đài. Nhưng mà đúng lúc này, một trận kim sắc quang mang nhất thời từ trên người đối phương chợt bạo phát ra!

Lâm Dịch vừa thấy, không khỏi than nhẹ một tiếng. Đối phương quả nhiên là có chiến văn.

- A!

Lĩnh vực của Lâm Dịch tại kim sắc quang mang của đối phương xuất hiện, đồng thời liền bị thu hồi. Bởi vì Lâm Dịch rất rõ ràng. Mặc dù đối phương chỉ là hạ đẳng chiến văn, cũng tuyệt đối không phải lĩnh vực không gia trì linh văn có thể trói buộc được. Lập tức, một tiếng hét lớn từ trong miệng thanh niên thô lỗ kia phát ra. Thân thể hắn đã hoàn toàn biến thành vật phát quang giống như thái dương. Mà thân thể hắn cũng dần dần đã huyền phù!

Đến lúc đó, Lâm Dịch đã rõ ràng. Phi hành kỳ thực cũng không phải đặc trưng của Thánh Giai. Chỉ cần lực lượng đạt được trình độ nhất định, đều có thể phi hành. Chính như hôm đó Bạch Diệp sau khi gia trì Liệt Hổ chiến văn, cũng có thể phi hành đoạn ngắn. Bất quá loại lực lượng hạn chế này, thông thường đều là cao hơn Bát cấp chiến sĩ. Do đó, mấy người Ngụy Kiếm gia trì chiến văn, sau đó không thể phi hành. Chính là bởi vì bản thân bọn họ thực lực cũng chỉ là Thất cấp mà thôi. Chính là gia trì hạ đẳng chiến văn, cũng so ra kém Bát cấp chiến sĩ.

- Cuồng Báo Chiến Văn, hiện!

Một tiếng chợt quát từ trong miệng thanh niên thô lỗ bạo phát ra! Chỉ thấy trên thân thể hắn kim sắc quang mang lại đại thịnh! Quang mang chói mắt khiến Lâm Dịch nhịn không được hơi híp mắt lại. Cấp tốc điều chỉnh tốt tiêu cự con ngươi của mình.

231. Chương 336: Bạch Hổ Linh Văn, Hiện!

Khi quang mang quang mang, bề ngoài tên thanh niên thô lỗ kia phát sinh biến hóa.

Thân thể hắn nhất thời trướng lớn một vòng. Nguyên bản y phục rộng rãi, lúc này đã biến thành y phục bó sát người. Ngực hắn xuất hiện từng lớp lông lôm đốm màu vàng. Hai bên má một dúm lông vàng mọc lên kéo đến tai. Một mái tóc đen lúc này đã biến thành màu vàng.

Thân thể hắn chợt cao hơn rất nhiều. Nguyên bản Lâm Dịch cao hơn hắn, lúc này hắn đã lại cao hơn Lâm Dịch một cái đầu. Một thân cơ nhục nguyên bản rất rõ ràng, lúc này biến thành lưu tuyến. Cơ nhục cực kỳ nội liễm, hai mắt mở ra biến thành một đôi huyết sắc giống như mắt mèo.

- Rống!

Biến thân hoàn tất, hắn cứ như vậy huyền phù tại không trung, cổ họng không tự chủ được phát ra tiếng rít gào như dã thú. Con ngươi huyết sắc hình chữ nhất, chăm chú nhìn Lâm Dịch.

Trên thính phòng, trái tim Thủy Linh Lung nhất thời nhấc lên cổ họng, khẩn trương nhìn lên lôi đài. Lúc này nàng chỉ mong Lâm Dịch lập tức xuống đài. Hôm nay thực lực của Lâm Dịch tuy rằng không tệ, nhưng tuyệt đối sẽ không phải đối thủ của chiến sĩ Bát cấp đỉnh phong có gia trì chiến văn.

Lạp Cổ Kỳ than nhẹ một tiếng nói:

- Quả nhiên chỉ có thể đi đến chỗ này.

Lạp Cổ Kỳ cũng rất rõ ràng. Thực lực của Lâm Dịch tuyệt đối không phải đối thủ của chiến sĩ Bát cấp đỉnh phong có gia trì chiến văn. Dù cho chiến văn của hắn chỉ là hạ đẳng Cuồng Báo Chiến Văn.

- Không có cách nào khác.

Lâm Dịch khẽ thở dài trong lòng. Tuy rằng còn chưa phải là cơ hội tốt nhất, nhưng lúc này, hắn đã phải gia trì linh văn. Khí thế hiện tại của đối phương đã tăng lên gấp ba có thừa! Xem ra, hắn là hạ đẳng chiến văn.

Lâm Dịch hít sâu một hơi. Chợt hai mắt nhắm lại, một cổ tinh thần lực nhất thời hướng chỗ linh văn lực lượng chi nguyên đụng vào. Khi vừa tiếp xúc, một cổ lực lượng thanh lương lại thật lớn nhất thời dâng lên!

- A!

Lâm Dịch nhịn không được hô to một tiếng! Đột nhiên, thân thể hắn bắn ra hồng sắc quang mang vô cùng chói mắt.

- Cái này, đây là…

Thủy Linh Lung nhất thời trợn trừng mắt. Ngay cả Lạp Cổ Kỳ phía sau nàng cũng không nhịn được ngạc nhiên mở to hai mắt.

- Hắn, hắn từ lúc nào…

Thủy Linh Lung ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, nói không ra lời. Lạp Cổ Kỳ cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Dịch toàn thân bị hồng mang bao vây. Trong lúc nhất thời cũng có chút sững sờ, từ lúc nào, Lâm Dịch cư nhiên có linh văn?

Đối thủ của Lâm Dịch thấy trên người hắn lóe ra hồng mang, sau đó, con mắt hình chữ nhất co rút lại một chút. Đột nhiên, chỉ thấy thân thể hắn nhất thời khẽ động, một tia tàn ảnh xuất hiện trong mắt mọi người. Sau đó, chợt nghe được ầm một tiếng nổ! Hắn phát động công kích với Lâm Dịch!

Hắn biết rõ, lấy đặc thù lĩnh vực Dị Năng Giả của Lâm Dịch. Nếu như đối phương người có linh văn, như vậy trận đấu này không cần đấu nữa, hắn liền thua. Do đó, hắn muốn nhân lúc Lâm Dịch gia trì linh văn, đem Lâm Dịch nhất cử đánh bại, hoặc giả đánh chết!

Lập tức một quyền hướng phía Lâm Dịch tản ra hồng sắc quang mang ầm ầm đánh tới!

Hắn rất tự tin, bởi vì thông thường trong quá trình gia trì chiến văn, lực phòng ngự là rất yếu. Một quyền này nếu như đánh trúng, hắn rất tự tin đánh chết Lâm Dịch tại chỗ! Dù sao cường độ thân thể Dị Năng Giả cùng chiến sĩ không thể so bì.

Nhưng mà…

- Cái gì?

Khi một quyền hung hăng kích trúng hồng mang, lại bắn ngược trở lại một cổ lực lượng càng cường đại hơn, trực tiếp đem thân thể hắn ném trở lại. Sau đó, hắn mới ngạc nhiên phát ra tiếng kinh hô! Cổ lực lượng kia cường đại ngoài dự liệu! Tay của hắn đã bị chấn cho tê dại!

- Rống!

Một thanh âm tựa như hổ khiếu vang lên, đột nhiên thân thể Lâm Dịch sau khi gia trì linh văn, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thân thể hắn càng trở nên thon dài, nguyên bản sau khi gia trì chiến văn thanh niên thô lỗ đã cao hơn hắn. Nhưng lúc này lại thấp hơn hắn một cái đầu. Ở bên ngoài thân thể xuất hiện một bộ lông sặc sỡ hắc bạch

giao nhau. Một mái tóc đen dài, lúc này cũng biến thành màu hắc bạch giao nhau. Trên mặt hắn, lục đạo lam sắc ấn ký cực kỳ đối xứng như trảo ngân xuất hiện hai bên má hắn. Một chữ vương tinh lam sắc cổ phác xuất hiện trên trán hắn. Càng đáng sợ là, phía sau hắn không ngờ mọc ra một cái đuôi hổ. Khẽ lay động bên cạnh người hắn.

Nhưng mà, khi hắn mở hai mắt ra, ánh vào mắt là hai trong mắt không có con ngươi, không có nhãn chướng, thuần tinh lam sắc! Một cổ cảm giác đạm nhiên, cao quý, ưu nhã, nhưng mà lại lạnh lẽo nhất thời tràn ngập ra!

Biểu tình thanh niên thô lỗ kia nhất thời thay đổi! Một cổ cảm giác áp bách thâm trầm đến cực điểm, cường đại đến cực điểm, tựa như trời sinh từ sâu trong linh hồn chợt hướng hắn áp qua! Càng khiến hắn sợ hãi là…đối thủ gia trì linh văn, trong lòng hắn đã không thể mọc lên chút ý chí chiến đấu nào nữa.

Hổ là Bách Thú Chi Vương! Bạch Hổ càng là vua trong loài hổ! Ấn ký chữ vương trên trán Lâm Dịch cũng không chỉ có một loại hiệu quả thưởng thức. Quan trọng hơn là biểu thị thân phận của hắn.

Thanh niên thô lỗ kia gia trì là Cuồng Báo Chiến Văn, một trong đồng chúc bách thú, tự nhiên tại Tiên Thiên đối với Bạch Hổ chiến văn có một loại cảm giác thần phục. Loại cảm giác này huyền diệu đến cực điểm, đã có thực sự đến cực điểm. Lúc này, trước mặt Lâm Dịch, thanh niên thô lỗ kia căn bản không dậy nổi chút đấu tránh chi tâm nào.

- Đây là…

Trong mắt Bạch Tiếu Thiên hiện lên một vô cùng kinh ngạc, nhìn Lâm Dịch sau khi biến thân hơi thất thần.

- Bạch Hổ linh văn? Lẽ nào hắn là…

Mà một người bên cạnh hắn ngạc nhiên mở miệng nói. Sau khi thất thần, cũng không có tiếp được.

Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp đang nhìn Lâm Dịch sau khi gia trì linh văn, không khỏi nhìn nhau, nhưng mà từ trong mắt đều thấy được một tia kinh ngạc. Biểu tình Thủy Linh Lung có chút cổ quái nói:

- Bạch Hổ hệ linh văn? Lâm Dịch từ lúc nào có được?

Không biết vì sao, khi Lâm Dịch sau khi biến thân xong, tim Thủy Linh Lung lại nhịn không được kịch liệt nhảy lên. Liền ngay cả nguồn suối linh văn ở trên trấn cũng bắt đầu nhảy lên liên tục. Bộ dáng tựa hồ cực kỳ hưng phấn. Nàng miễn cưỡng áp chế mới ngăn được cổ hưng đó, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng hiện lên một tia ửng đỏ.

- Bạch Hổ linh văn?

Trên thính phòng, trong một góc nào đó, thanh niên tóc hồng có chút kinh ngạc mở miệng. Ở bên cạnh hắn, là tên thanh niên lạnh lùng Bố Lan Đặc kia. Hắn đang hơi nhíu mày lại.

- Lẽ nào… Hắn dĩ nhiên là người truyền thừa cổ văn?

Thanh niên tóc hồng kinh ngạc nói tiếp. chợt hắc hắc cười:

- Bố Lan Đặc. Xem ra hắn tựa hồ thật có tư cách cùng ngươi quyết đấu a!

Thanh niên lạnh lùng Bố Lan Đặc lần này không có lại nói một câu hắn không xứng gì đó nữa, một đôi mắt hẹp dài, hiện lên một tia hàn mang.

Đương nhiên, tất cả những điều này Lâm Dịch không biết. Hắn cứ như vậy lẳng lặng huyền phù tại không trung, thản nhiên nhìn đối thủ lộ ra biểu tình kinh hãi đến cực điểm trên mặt. Dưới trạng thái linh văn, tất cả tâm tình ba động của nhân loại đều bị áp chế đến nhỏ nhất.

232. Chương 337: Cổ Văn Truyền Thừa.

- Ta…chịu thua!

Một lúc lâu sau, thanh niên thô lỗ kia đột nhiên hướng trọng tài thấp giọng nói một câu. Chợt cứ như vậy xoay người phiêu hạ lôi đài. Kim sắc quang mang hiện lên, thân thể hắn lại khôi phục dáng dấp bình thường.

Đây cũng khiến Lâm Dịch có chút ngạc nhiên. Tuy rằng gia trì linh văn, sau đó muốn đánh bại đối thủ là một việc phi thường dễ dàng. Nhưng hắn lại cũng không ngờ đối phương cư nhiên lại chịu thua.

Bất quá nếu đối phương đã chịu thua, Lâm Dịch đạt được thắng lợi liền cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

- Tuyển thủ số 182 bỏ quyền, tuyển thủ số 181 tấn cấp 136 cường.

Trọng tài cũng có chút sững sờ lúc này mới phản ứng lại, hô lên.

Sau khi gia trì linh văn, trên mặt Lâm Dịch vĩnh viễn cũng chỉ có vẻ thản nhiên kia. Nghe trọng tài nói, thân thể hắn dần dần từ không trung hạ xuống. Một trận hồng mang hiện lên, sau đó, khôi phục dáng dấp nguyên bản. Lúc này mới cười với trọng tại, rồi xoay người hạ lôi đài.

- Hoàn hảo. Đã sớm tính ra ngày hôm nay cần linh văn, do đó, mặc y phục vạt áo tương đối dài…

Lâm Dịch len lén làm bộ không để ý quay đầu lại liếc mắt nhìn cái quần đã bị vạt áo che kín, hướng phía mấy người Lạp Cổ Kỳ đi đến.

Mới vừa đi đến bên cạnh mọi người. Thủy Linh Lung đã mở miệng nghi hoặc hỏi:

- Lâm Dịch, ngươi từ khi nào có được linh văn? Lại còn là Bạch Hổ hệ? Sao ta lại không biết?

Lâm Dịch thầm nghĩ một tiếng, lập tức gãi đầu cười hắc hắc nói:

- Kỳ thực ta cũng không phải rất rõ ràng…Sau khi ta về đến nhà, liền mạc danh kỳ diệu có được…

- Chẳng lẽ là chiến văn truyền thừa?

Thủy Linh Lung nghi hoặc.

Trước đã có nói, phương pháp chủ yếu đạt được chiến văn có hai loại. Loại thứ nhất chính là tinh luyện huyết dịch của siêu cấp Cửu giai ma thú, sau khi dùng có thể đạt được chiến văn thuộc tính tương đồng với ma thú kia. Giống như Thủy Linh Lung đạt được linh văn, chính là thuộc về loại này. Mà một loại khác, thì chính là truyền thừa chiến văn trong miệng Thủy Linh Lung.

Truyền thừa chiến văn là một vị tổ tiên nào đó có chiến văn, như vậy hậu nhân của hắn, cũng có tỷ lệ đạt được chiến văn nhất định. Hôm nay hậu bối trong gia tộc cổ xưa nắm giữ chiến văn, hầu hết là truyền thừa chiến văn.

Chỉ là truyền thừa chiến văn xuất hiện cũng là không xác định. Điểm này mà nói cùng huyết mạch truyền thừa có điểm tương tự. Khác nhau là, truyền thừa chiến văn mỗi một đời có thể có rất nhiều truyền nhân. Nhưng huyết mạch truyền thừa lại chỉ có một người. Trừ phi mặc cho người thừa kế chết đi, sau đó, mới có thể lại xuất hiện trên người hậu nhân khác. Hơn nữa huyết mạch truyền thừa ngăn cách tương đối lâu dài. Thật giống như Thư Mộng là người thừa kế huyết mạch của Thư gia. Hơn nữa, là Thư gia người thừa kế duy nhất trong hơn tám ngàn năm qua. Mà truyền thừa chiến văn lại không giống vậy. Trong một đời nếu như tư chất đều là thượng giai, mới có thể toàn bộ đều đạt được chiến văn truyền thừa.

Nhưng mà nghe Thủy Linh Lung nói, Lâm Dịch cũng sửng sốt. Lẽ nào thực chỉ là truyền thừa chiến văn? Phụ thân ngày đó cho hắn khối cầu lam sắc kia, cùng với năng lượng bạo phát trong lỗ tai, cũng không có nghe nói cần nhiều trình tự như vậy. Lâm Dịch trong lúc nhất thời cũng không dám xác định.

Bất quá hắn lại rất rõ ràng. Về chuyện bông tai và khối cầu lam sắc kia, vẫn là cần bảo mật. Lập tức chỉ là lắc đầu nói:

- Cái này ta cũng không phải rất rõ ràng. Bởi vì ta cũng không có thấy qua phụ thân của ta sử dụng chiến văn hay linh văn.

- Như vậy sao? Vậy thì kỳ quái!

Thủy Linh Lung có chút không giải thích được.

Từ đầu đến cuối, Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp một câu nói cũng không có. Chợt nghe Lâm Dịch và Thủy Linh Lung nói chuyện với nhau.

Trận đấu đã kết thúc, mấy người Lâm Dịch liền cũng không có lại tiếp tục xem nữa.

Thay một bộ y phục, Lâm Dịch liền xuất môn. Ngày hôm nay còn phải tiến hành tu hành. Sáng sớm bởi vì muốn thi đấu, do đó, chậm lại đến bây giờ. Mang theo bốn nghìn cân, Lâm Dịch liền chạy đi. Trong phòng Thủy Linh Lung sớm đã biết hắn muốn đi tu hành, tự nhiên không có ngăn cản.

Chạy đến trước bãi cát trên bờ, ở đây còn có rất nhiều người đi đường. Cũng không phải ai cũng cảm thấy hứng thú đối với giai đoạn thi đấu hiện tại. Tuy rằng thi đấu từ 272 cường tiến 136 cường cũng tương đối kích thích. Nhưng mà cường giả quyết đấu thật sự hấp dẫn của Vô Song Hội cũng phải sau thi đấu 68 cường. Đến lúc đó, phương thức thi đấu sẽ thay đổi. Trận đấu cũng sẽ chân chính trở thành một đối một so đấu. Mà không phải như bây giờ chia làm mười lôi đài, đồng thời tiến hành. Có rất nhiều khán giả đến xem Vô Song Hội Tái, phần lớn đều vì thi đấu khi đó. Dù sao, đến lúc đó cường giả mới coi như là cường giả chân chính!

Dựa theo lệ cũ, Lâm Dịch vòng quanh bãi biển xuất phát.

Khi chạy được hơn mười phút, đã đi tới một chỗ tương đối hẻo lánh, không có người.

- Lâm Dịch, chờ một chút!

Đúng lúc này, trên đầu đột nhiên truyền đến thanh âm của Lạp Cổ Kỳ. Lâm Dịch không khỏi dừng lại, nghi hoặc hướng không trung nhìn lại. Chỉ thấy không trung xuất hiện lưỡng đạo thân ảnh. Chính là Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp.

- Hiệu trưởng? Khải tiên sinh?

Lâm Dịch ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía hai người.

Hai người từ không trung hạ xuống, đi tới bên cạnh Lâm Dịch.

- Hiệu trưởng, các ngươi tìm ta có việc gì?

Lâm Dịch có chút kỳ quái hỏi.

Lạp Cổ Kỳ cười gật đầu, nói:

- Kỳ thực cũng không có chuyện gì. Đang định hỏi ngươi một vấn đề mà thôi.

Lâm Dịch yên lặng, không khỏi nghi hoặc hỏi:

- Ngài muốn hỏi chuyện gì thế?

Lạp Cổ Kỳ cười nhìn Lâm Dịch hỏi:

- Ngươi có phải là người được cổ văn truyền thừa?

- Cổ văn truyền thừa?

Lâm Dịch kỳ quái nhắc lại một lần. Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua danh từ này. Không khỏi kỳ quái hỏi:

- Cái gì là cổ văn truyền thừa?

Thấy biểu tình trên mặt Lâm Dịch, Lạp Cổ Kỳ không khỏi sững sờ nói:

- Ngươi không biết?

Lâm Dịch khẳng định gật đầu nói:

- Lần đầu tiên ta nghe được danh từ này a! Cổ văn truyền thừa là cái gì a? Vì sao ngài lại hỏi ta vấn đề này?

Lâm Dịch có chút nghi hoặc, Lạp Cổ Kỳ khẽ nhíu mày lại, chợt cười lắc đầu nói:

- Nếu không biết…vậy bỏ đi!

Lâm Dịch không khỏi nghi hoặc nhìn đối phương. Lạp Cổ Kỳ cười một tiếng, sau đó nói:

- Ân, không có chuyện gì khác. Ngươi tiếp tục tu luyện nhé, chúng ta đi đây!

- Ách!

Lâm Dịch có chút ngạc nhiên nhìn hai người từ trên trời rơi xuống hỏi mình một vấn đề mạc danh kỳ diệu, sau đó rời khỏi, trong lúc nhất thời có chút nghĩ không quá rõ ràng có chuyện gì phát sinh. Nhưng mà một lát sau cũng nhún vai, xoay người lại tiếp tục tu hành của hắn.

Xa xa trên không trung, nhìn thân ảnh Lâm Dịch lại tiếp tục chạy đi, dáng tươi cười trên mặt Lạp Cổ Kỳ thu liễm, lộ ra một tia biểu tình suy tư.

- Ngươi cho rằng, hắn nói là thực sao?

Khải Ni Cổ Lạp nhìn Lâm Dịch rời khỏi, trong miệng hỏi.

- Xem ra hẳn là không giả.

Lạp Cổ Kỳ ngẫm lại, sau đó trở lại.

- Nhưng Bạch Hổ linh văn của hắn…ngươi biết, cả đại lục chỉ có cổ văn truyền thừa mới có.

Khải Ni Cổ Lạp cũng lắc đầu sau đó nói.

233. Chương 338-339: Chiến Đấu 68 Cường.

Lạp Cổ Kỳ nghe vậy cũng không nhịn được nhíu mày. Một lúc lâu sau đó mới mở miệng nói:

- Xem ra, trong này hẳn là còn có biến cố nào đó mà chúng ta không biết. Tiểu tử Lâm Dịch này ta là rõ ràng, hắn không quá có thể là người truyền thừa cổ văn. Dù sao, người truyền thừa cổ văn cũng có rất nhiều ở các nơi trên đại lục. Có thể, hắn chỉ là một hậu nhân trong số đó mà thôi.

Khải Ni Cổ Lạp gật đầu, không có nói nữa.

Thời gian còn đang không ngừng trôi đi. Lâm Dịch tu hành vẫn duy trì liên tục, Vô Song Hội cũng đang tiếp tục tiến hành. Rốt cuộc, thi đấu tấn 136 cường cũng két thúc. Kế tiếp muốn triển khai là thi đấu tấn 68 cường. Đối thủ của Lâm Dịch lại là một nữ tử trẻ tuổi thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Nữ tử sinh ra có vẻ ngoài xinh đẹp, vóc người cao gầy thon dài chỉ so với Lâm Dịch thấp hơn một chút. Hai hàng lông mày như vẽ, môi đỏ mọng, thoạt nhìn vô cùng mềm mại. Thực sự rất khó tưởng tượng một vị mỹ nữ như vậy cư nhiên lại là một nữ chiến sĩ Bát cấp đỉnh phong! Thực lực không hề kém!

Khi nàng đứng đối diện Lâm Dịch, Lâm Dịch cũng không nhịn được hơi thất thần. Đương nhiên, cũng chỉ là thất thần. Lâm Dịch rất rõ ràng, hiện tại là đang thi đấu. Mà toàn bộ người đang đứng đối diện đều là địch nhân của hắn, bất kể nam nữ.

Trong hai mắt nàng lộ ra một tia ngưng trọng. Đối với Lâm Dịch, nàng có biết. Khi thi đấu từ 272 cường tấn 136 cường lần trước, thực lực Lâm Dịch biểu hiện ra, nàng đã xem được. Nói thật, nàng cũng không phải đối thủ của Lâm Dịch. Bất quá, nàng lại không muốn buông bỏ như vậy. Lập tức ngưng thần chờ đợi. Nàng chỉ có một lần cơ hội, đó chính là tại trong nháy mắt Lâm Dịch chưa gia trì linh văn. Bằng không, nàng chỉ có thể chịu thua.

- Trận đấu, bắt đầu!

Theo trọng tài ra lệnh một tiếng, lĩnh vực của Lâm Dịch nhất thời phóng xuất. Hôm nay nhược điểm lĩnh vực của hắn đã phi thường rõ ràng. Đó chính là lĩnh vực của hắn nếu như là đối thủ thực lực tương đương, hoặc giả so với hắn mạnh hơn một chút, vậy tuyệt đối là miểu sát. Đối phương thậm chí ngay cả một chút dư địa phản kháng cũng không có. Nhưng nếu như gặp phải đối thủ so với hắn mạnh hơn rất nhiều, như vậy, lĩnh vực của hắn không tạo ra tác dụng mang tính thực chất gì. Chống lại Thánh Giai, hắn thậm chí

ngay cả tìm cách phóng xuất lĩnh vực cũng không sản sinh. Bởi vì lĩnh vực nếu như vỡ nát, linh hồn kim châu của hắn cũng sẽ bị trọng thương.

Ưu điểm và khuyết điểm của lĩnh vực là rõ ràng như nhau. Đối với đối thủ thực lực tương đương, lĩnh vực là vô địch. Nhưng nếu như đối thủ mạnh hơn rất nhiều, lĩnh vực thậm chí so kém thể thuật hoặc dị năng bình thường.

Mà Lâm Dịch cũng không có dự định trước khi gặp Thánh Giai, hao phí công phu quá lớn. Tuy rằng thể thuật gia trì chiến văn cũng có thể dễ dàng chiến thắng. Nhưng chung quy vẫn không có lĩnh vực dễ dàng mau lẹ.

Do đó, Lâm Dịch trước tiên phóng xuất lĩnh vực. Hắn suy xét rất đơn giản, nếu như đối phương có chiến văn hoặc linh văn, như vậy Lâm Dịch cũng sẽ lập tức gia trì linh văn. Nếu như đối phương không nói, vậy tự nhiên là rất tốt. Trực tiếp sử dụng lĩnh vực lực lượng đem nàng bức hạ lôi đài.

Hắc sắc quang mang chợt từ trên người nữ tử kia lóe ra. Chính như Lâm Dịch nghĩ. Đối thủ là một Bát cấp đỉnh phong chiến sĩ.

Hắc mang hiện lên, đồng thời, lĩnh vực của Lâm Dịch đã đem nữ tử hoàn toàn bao phủ bên trong.

- Vân Tước chiến văn. Hiện!

Một tiếng thanh thúy dễ nghe từ trong miệng nữ tử phát ra. Đột nhiên, một cổ thanh sắc quang mang nhất thời đem thân thể nàng hoàn toàn bao phủ.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày lại, trong lòng lại bất đắc dĩ cười. Chính như hắn suy nghĩ, đối thủ hiện nay, hầu hết đều là cường giả có chiến văn. Xem ra, hắn lại phải phá hỏng một cái quần.

Tinh lam sắc lĩnh vực nhất thời thu hồi trở lại. Mà trên người Lâm Dịch cũng chợt lóe ra hồng sắc quang mang! Chính là đoạn mở đầu gia trì linh văn!

Nhưng mà, đúng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Chỉ thấy thân thể nữ tử kia còn bao phủ trong một tầng thanh sắc quang mang đột nhiên giơ tay phải lên, chợt, Lâm Dịch rõ ràng cảm giác được một cổ lực lượng cường đại đến cực điểm mạnh mẽ tụ tập về phía nàng! Mà nơi cổ lực lượng này tụ tập lại chính là cánh tay phải đang giơ lên.

- Đây là...!

Trong lòng Lâm Dịch nhất thời chấn động! Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, thân thể đã theo bản năng mạnh mẽ lướt sang bên cạnh. Cùng lúc đó, chỉ nghe bùng một tiếng nổ! Một đợt khí văn thực chất chợt từ cánh tay phải đang giơ lên của nàng bắn ra! Một tia thanh sắc quang mang tốc độc cực kỳ nhanh bắn ra! Tốc độ cực nhanh, đuổi thẳng tới!

Lâm Dịch chỉ cảm thấy cánh tay trái nóng lên, hoảng sợ cúi đầu vừa nhìn. Cánh tay trái của hắn đã hoàn toàn bị xuyên qua! Trán Lâm Dịch nhất thời kinh hãi túa ra một tầng mồ hôi lạnh! Nếu như mình hơi chậm một chút, lần này, đủ để lấy mạng mình!

Nữ tử kia hiển nhiên cũng không ngờ Lâm Dịch cư nhiên có thể tránh thoát đạo công kích này, lập tức tay phải lại hướng phía Lâm Dịch dời đi. Một cổ lực lượng hung hãn lại tụ tập tới tay phải của nàng. Bùng một tiếng, lại một đợt không gian ba văn bắn ra! Thanh sắc năng lượng chợt lóe rồi biến mất!

Bất quá lúc này không có bắn trúng Lâm Dịch. Lần trước là bởi vì Lâm Dịch trong lúc nhất thời không có phản ứng kịp, nên mới trúng chiêu. Hiện tại, hắn phản ứng lại, sao có thể dễ dàng để nàng đắc thủ như vậy?

- Tiễn Chỉ!

Trong lòng Lâm Dịch nhất thời nghĩ đến. Nhưng trong lòng là nghĩ như vậy, linh văn gia trì cũng chợt tăng nhanh! Chỉ thấy thân thể hắn trong khoảnh khắc hồng mang đại thịnh! Biến thành vật phát sáng giống như thái dương!

Nữ tử liên tục công kích lưỡng đạo Tiễn Chỉ, nói thì chậm, nhưng trên thực tế lại rất nhanh. Mãi cho đến lúc này, quang mang trên người nữ tử kia mới giảm xuống. Vóc người cao gầy càng cao hơn, thậm chí so với Lâm Dịch còn muốn cao hơn mấy phân. Mái tóc dài lúc này đã biến thành thanh sắc, rủ thẳng xuống tấm lưng thon dài của nàng. Đôi mắt đẹp màu đen cũng biến thành lục sắc. Mà mi tâm của nàng, càng thêm một xích hồng sắc chu sa! Tựa như vẽ rồng thêm mắt, khiến nàng càng thêm xinh đẹp! Khiến người ta không dám nhìn gần.

Nữ tử thần sắc lạnh lùng, hạ thủ liên tục, tay phải lại giơ lên, chỉ thẳng phía Lâm Dịch ở giữa hồng mang. Chỉ nghe lại một tiếng nổ! Một đạo thanh sắc quang mang bắn nhanh ra! Lâm Dịch đang gia trì chiến văn tựa hồ đã không có thời gian để tránh né.

Trong nháy mắt thanh sắc quang mang gần chạm tới thân thể, hồng mang chợt bạo liệt tán ra! Tinh lam sắc lĩnh vực quang mang mạnh mẽ bạo phát! Đồng thời, một tiếng quát vang lên!

- Định!

Một màn khiến người ta kinh hãi xuất hiện. Chỉ thấy cái đuôi dài của hắn không ngờ cứ như vậy từ cực nhanh đến dừng lại.

Mà biến thân hoàn tất, thân thể Lâm Dịch ngay trước mặt nó không đến nửa thước.

Hai tròng mắt của Lâm Dịch đã hoàn toàn biến thành tinh lam sắc nhàn nhạt nhìn thanh sắc năng lượng trước người, đột nhiên, chỉ thấy thanh sắc năng lượng cứ như vậy hư không tiêu thất trong lĩnh vực của hắn.

Trong mắt nữ tử hiện lên một tia tiếc hận, than nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Dịch sau khi biến thân lộ ra vẻ than nhiên và ưu nhã, sau đó mở miệng nói:

- Ta chịu thua!

Nói xong, xoay người rời khỏi lôi đài.

Lâm Dịch thản nhiên nhìn theo nàng hạ lôi đài, trọng tài tuyên bố Lâm Dịch thắng lợi, thẳng đến sau khi hắn giải trừ linh văn biến thân, tim đập mới chợt nhanh hơn!

- Nguy hiểm thật!

Tim Lâm Dịch đập bình bịch liên tục. Ngay vừa rồi, khi Tiễn Chỉ cường hãn đến cực điểm sắp xuyên thủng người hắn, cách hắn chỉ có nửa thước. Cự ly nửa thước, lấy tốc độ của nó, hầu như có thể hoàn toàn không để ý! Nếu là Lâm Dịch chậm dù chỉ vài giây, thanh sắc năng lượng sẽ xuyên qua đầu hắn.

- Quả nhiên, đến lúc này, đã không có ai là kẻ yếu cả.

Đến lúc này, Lâm Dịch mới cảm thận được sâu sắc điểm này. Vô Song Hội quả nhiên không hổ là đại lục đệ nhất thịnh hội.

Từ trên lôi đài đi xuống, Thủy Linh Lung lập tức chào đón, cũng không chú ý nhiều, nắm cánh tay bị xuyên thủng của Lâm Dịch. Kéo ống tay áo lộ ra một cái lỗ bị cháy đen ước chừng một ngón tay. Máu tươi còn đang chảy ra. Chỉ thấy trên tay Thủy Linh Lung nhất thời lóe ra lam sắc quang mang, khẽ đặt lên chỗ bị cánh tay bị thương của Lâm Dịch, một cổ cảm giác thanh lương nhất thời từ vết thương truyền đến. Sau một lát, khi Thủy Linh Lung dời tay, vết thương bên trong đã hoàn toàn khép lại. Thủy hệ dị năng, hiệu quả chữa thương quả nhiên là tốt.

Mà Lâm Dịch cũng trả giá cánh tay trái bị thương, chính thức tấn cấp 68 cường. Trận đấu phía sau sẽ là Vô Song Hội chân chính!

Thời gian lại chậm rãi trôi qua. Thi đấu từ 136 cường tấn 68 cường đã kết thúc vào ngày hôm qua. Mà hôm nay, Vô Song Hội tràng lại nghỉ một ngày. Bởi vì bắt đầu từ thi đấu ngày mai, sẽ trở thành trận đấu một đấu một chân chính. Trên lôi đài thật lớn, dựng lôi dài nhỏ muốn dỡ bỏ chung quy cũng tốn chút thời gian. Hơn nữa, người dự thi cũng cần một chút thời gian để điều chỉnh trạng thái của mình.

Lạp Cổ Kỳ thoả mãn nhìn Lâm Dịch, cười nói:

- Tơp 68 cường. Nỗ lực a. Tranh thủ đạt được thành tích tốt nhất! Lấy lĩnh vực của ngươi lại thêm thực lực trung đẳng Bạch Hổ linh văn. Chỉ cần không gặp phải Thánh Giai, tiến nhập tiền ngũ, hẳn là không thành vấn đề.

Lâm Dịch cười gật đầu:

- Ân, đệ tử sẽ nỗ lực.

Lạp Cổ Kỳ cười gật đầu, không có nói nữa.

- Nếu như gặp phải Thánh Giai, tốt nhất là chịu thua đi!

Thủy Linh Lung nhíu mày nói. Lúc đầu Lạp Cơ Tư và tên thanh y Thánh Giai kia tỷ thí, ký ức của nàng vẫn còn mới mẻ. Đối phương thực sự quá mức cường đại, Hỏa Long dài đến vài trăm thước, không ngờ một cái phất tay liền trực tiếp đánh tan. Thực sự quá đáng sợ.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Yên tâm đi lão sư, ta biết nên làm như thế nào!

Thủy Linh Lung gật đầu, liền không nói gì nữa.

- Ngày mai Bạch tiểu tử kia nên qua đây rồi?

Khải Ni Cổ Lạp đột nhiên quay đầu dò hỏi Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ thất thần, chợt gật đầu nói:

- Hẳn là vậy. Dù sao từ ngày mai bắt đầu chính là quyết đấu top 68 cường.

Khải Ni Cổ Lạp nghe vậy, nhíu nhíu mày, hắc hắc cười nói:

- Chờ tiểu tử kia đến. Chúng ta nên hảo hảo uống một chén. Tính toán thời gian, chúng ta đã khoảng mười năm không có tụ tập cùng uống với nhau. Lần trước tựa hồ cũng là tại Vô Song Hội.

Lạp Cổ Kỳ nghe vậy gật đầu, chợt có chút cảm khái nói:

- Thời gian thực sự quá nhanh a. Trong nháy mắt đã hơn ba trăm năm.

Khải Ni Cổ Lạp nghe vậy tán thành gật đầu:

- Đúng vậy…thực nhanh!

Ăn xong bữa cơm, Lâm Dịch và Thủy Linh Lung liền trở lại phòng. Thở ra một hơi, sau đó, Lâm Dịch liền nhập định.

Nhưng mà vừa mới nhập định, cổ cảm giác mạc danh kỳ diệu kia lại xuất hiện. Lâm Dịch tâm thần khẽ động đã nghĩ muốn nắm bắt nó, nhưng rồi lại nhất vô sở hoạch.

Lâm Dịch không khỏi có chút phiền toái và nghi hoặc. Đó rốt cuộc là cái gì? Cũng không biết là bắt đầu từ lúc nào trong lòng Lâm Dịch lại hiện lên một tia cảm giác huyền ảo khó hiểu. Rõ ràng có thể cảm giác được thiết thực, nhưng mà khi Lâm Dịch tận lực cảm thụ, cổ cảm giác kia lại đột nhiên biến mất, tựa hồ luôn luôn thiếu một cái gì đó.

Ngay từ đầu cảm giác cũng rất rõ ràng. Gần đây, cổ cảm giác kia cũng càng lúc càng rõ ràng hơn, nhưng thủy chung không có nắm bắt được. Điều này làm cho Lâm Dịch có chút phiền muộn.

- Đến tột cùng là cái gì?

Lâm Dịch không khỏi có chút phiền toái.

Lâm Dịch chưa từ bỏ ý định tận lực tìm lại cảm giác này. Nhưng lại một chút cũng vô pháp cảm giác ra được. Như cổ cảm giác huyền diệu đến cực điểm kia, căn bản là chưa bao giờ từng xuất hiện qua.

Sáng sớm hôm sau, cả Vô Song Đảo đều rơi vào trong một bầu không khí náo nhiệt. Nguyên nhân thứ nhất là vì từ hôm nay trở đi, đã là quyết đấu của cường giả chân chính. Cuối cùng hơn ba tháng rốt cuộc đi tới hôm nay. Khán giả tự nhiên là kích động không ngớt.

Mà một nguyên nhân khác cũng bởi vì một người đến - Bạch Đế đế quốc đương nhiệm quân chủ, Bạch Lạc!

Nói đến, nội bộ hoàng tộc đế quốc, thân phận Bạch Lạc có thể kém hơn bất luận một ai tromg đám Thánh Giai Bạch Tiếu Thiên trên đài chủ tịch. Nhưng hắn dù sao cũng là người lãnh đạo trên danh nghĩa của toàn bộ đại lục. Huống chi, trong tay hắn cũng là nắm thực quyền hành chính. Cần nói rõ hơn là, thân phận nội bộ hoàng tộc cùng thực quyền hành chính cũng không có gì xung đột.

Bạch Lạc xuất hiện để khán giả càng hưng phấn. Tuy rằng những khán giả này hầu hết đều là người của một vài gia tộc thần bí cổ xưa trên đại lục. Nhưng dù sao hoàng tộc đế quốc vẫn là gia tộc mạnh nhất trên đại lục. Cùng hoàng tộc đế quốc làm tốt quan hệ là căn bản để những gia tộc cổ xưa này đặt chân trên đại lục.

Do đó, khi Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp muốn tìm Bạch Lạc ôn chuyện, bên cạnh hắn đã vây đầy người.

- Xem ra chỉ có thể chờ buổi tối lại tìm hắn.

Trên mặt Khải Ni Cổ Lạp lộ ra một tia bất đắc dĩ. Lạp Cổ Kỳ thì cười khẽ gật đầu, không nói gì.

- Hiệu trưởng, Khải tiên sinh, lão sư, đệ tử xin phép được đi trước.

Lâm Dịch quay đầu nói với ba người rằng.

Mấy người Lạp Cổ Kỳ gật đầu, nói:

- Nỗ lực lên!

- Ân.

Lâm Dịch đáp ứng một tiếng, liền đi tới phía lôi đài.

Hiện tại là sáng sớm bảy giờ bốn mươi. Đêm qua có người thông báo. Hôm nay sáng sớm tám giờ, toàn bộ cường giả tấn cấp 68 cường đều phải tập hợp tại lôi đài này. Cụ thể chuyện gì cũng không có nói, lập tức Lâm Dịch chỉ đành nghi hoặc đi tới.

Hôm nay Vô Song Hội tràng tbiến thành bộ dáng như lúc đầu đến đây. Lôi đài nhỏ trên lôi đài thật lớn kia đã hoàn toàn dỡ xuống. Vị trí đài chủ tịch cũng chuyển về phía sau khoảng mấy chục thước. Lâm Dịch Lâm Dịch liếc mắt nhìn đài chủ tịch, chỉ thấy bên cạnh Bạch Tiếu Thiên có một người thanh niên xa lạ.

Người thanh niên này tướng mạo cực kỳ uy nghiêm. Khuông mặt chữ quốc uy nghiêm mang theo dáng tươi cười thân mật, có vẻ rất hòa nhã.

234. Chương 340: Uy Áp Thánh Giai!

Bên cạnh hắn, lúc này đang có mấy người cùng hắn nói chuyện. Nhìn bộ dáng chuyện trò vui vẻ của hắn, rất dễ khiến người ta có hảo cảm. Bất quá mặc dù là như vậy, nhưng quanh năm ở địa vị cao, có thể trên người hắn tự nhiên mà phát tán ra một loại khí tức khiến người ta phục tùng. Mà loại khí tức này, Lâm Dịch chỉ thấy qua trên người Bạch Tiếu Thiên.

Đang nhìn, Lâm Dịch cảm giác được phía sau có người tới gần, lập tức quay đầu lại nhìn.

- Lâm Dịch, phải không?

Một thanh âm trong trẻo mang theo một tia tiếu ý vang lên. Lâm Dịch quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có hai người chạy tới phía sau hắn. Cùng hắn chào hỏi, là một thanh niên tướng mạo tuấn tú tóc hồng. Thanh niên tóc hồng mang theo dáng tươi cười vui vẻ, rất dễ chiếm được hảo cảm của người khác.

Lâm Dịch thất thần, chợt nghi hoặc nói:

- Ngươi là…

Đang khi nói chuyện, ánh mắt di động đến trên người bên cạnh hắn.

Khi thấy người nọ, không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng Lâm Dịch mạnh mẽ vừa động. Ánh mắt không khỏi chăm chú.

Đó cũng là một gã thanh niên tướng mạo tuấn tú. Bất quá thanh niên này cực kỳ lạnh lùng, trên khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình. Khiến người ta ấn tượng sâu sắc nhất là một đôi mắt cực kỳ hẹp dài. Trong con ngươi mang theo một tia cảm giác lạnh lẽo.

- Thật mạnh!

Trong lòng Lâm Dịch vừa động.

- Lẽ nào…

Trong lòng Lâm Dịch run lên, một suy nghĩ nhất thời xuất hiện trong lòng hắn.

Nhưng mà khi ánh mắt của hắn cùng ánh mắt của đối phương giao nhau, trong nháy mắt, một cổ cảm giác áp bách thật lớn nhất thời đè xuống hắn! Cổ khí thế cường đại khiến tim Lâm Dịch hầu như ngừng đập!

- Đây, đây là…!

Lâm Dịch hoảng sợ trợn trừng mắt.

- Ha ha, Lâm Dịch ngươi rất lợi hại nha! Rất chờ mong trận đấu phía sau gặp được ngươi a!

Thanh niên tóc hồng tựa hồ không thấy vẻ kinh hãi trong mắt Lâm Dịch, mà là tự hắc hắc cười nói.

Nhưng lúc này tâm thần Lâm Dịch đã hoàn toàn bị khí thế do người thanh niên lạnh lùng bên cạnh hắn phát ra, chèn ép xuống, căn bản không có biện pháp trả lời.

Dần dần, trên trán Lâm Dịch xuất hiện giọt mồ hồi. Mắt lộ vẻ hoảng sợ, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Đột nhiên, thanh niên lạnh lùng đối diện Lâm Dịch dời ánh mắt đi. Cùng lúc đó, cổ cảm giác áp bách cường đại khiến người ta sợ hãi kia cứ như vậy hư không tiêu thất. Gánh nặng trong lòng Lâm Dịch liền được giải khai. Lại nhịn không được khom thắt lưng xuống, từng ngụm thở dốc. Trong hai mắt là vẻ hoảng sợ.

- Đi thôi!

Thanh âm lạnh lùng thản nhiên từ trong miệng người thanh niên kia truyền ra. Sau đó cứ như vậy đi qua bên cạnh Lâm Dịch đang thở dốc từng ngụm. Nhưng khi hắn đi qua bên cạnh Lâm Dịch, một cổ cảm xúc hàn lãnh đến xương đâm vào trong lòng Lâm Dịch! Trong mắt hắn lại lộ ra một tia kinh hãi.

- Ách. Không nên để ý tới băng sơn này! Ha hả, ta là An Cách Tư, hi vọng trọng trận đấu sau gặp được ngươi a! Ha ha….

Thanh niên tuấn tú tóc hồng, vừa cười vừa nói vài câu với Lâm Dịch, mới đi theo phía sau thanh niên lạnh lùng tới chỗ lôi đài.

- Thât, thật mạnh!

Lâm Dịch dại ra, cả đầu đều là cổ áp bách cường đại khiến hắn hít thở không thông vừa rồi.

- Lẽ nào bọn họ chính là hai gã Thánh Giai còn lại mà hiệu trưởng nói sao?

Tim của hắn vẫn còn đập gấp, hắn thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng trái tim kịch liệt đập thùng thùng. Trên khuôn mặt tuấn tú một mảnh tái nhợt, trên trán mồ hôi úa ra:

- Chỉ là đối diện… Chỉ là khí thế áp bách…không ngờ đã mạnh như vậy.

Đại não Lâm Dịch trống rỗng, không ngừng nghĩ lại.

- Đây chính là thực lực Tiểu Tinh Vị trung giai sao?

Giờ khắc này, Lâm Dịch lại cảm giác được chính mình nhỏ yếu tới mức nào. Sự cường đại của Thanh y Thánh Giai thì hắn dùng mắt nhìn có thể nghĩ. Nhưng mà, tên thanh niên lạnh lùng kia cường đại lại khiến hắn cảm thụ rõ ràng nhất! Dưới cổ khí thế áp bách cường đại của hắn, Lâm Dịch thậm chí ngay cả một tia phản kháng cũng không có!

- Thật…thật cường đại!

Lâm Dịch ngơ ngác nghĩ. Trong lúc nhất thời, đứng sừng sững ở đó.

Bên kia, An Cách Tư tóc hồng khóe miệng mang theo một dáng tươi cười xấu xa:

- Bố Lan Đặc, ngươi làm như vậy sẽ dọa hỏng tiểu bằng hữu. Hắc hắc… Thế nào? Biết đối phương là người truyền thừa cổ văn, có cảm giác thấy sự nguy hiểm không? Muốn trực tiếp đem tiềm lực phát triển của hắn xóa bỏ sao?

Thanh niên Bố Lan Đặc biểu tình không chút thay đổi. Hắn phảng phất như chưa bao giờ biết cười thế nào. Chỉ là đạm mạc nói:

- Ta nói rồi, hắn không xứng. Vô luận hắn là cái thân phận gì.

Nói rồi, đi nhanh hơn một chút, tiếp tục đi tới.

Mà An Cách Tư tóc hồng lại cười hắc hắc, cũng không có nói nữa. Quay đầu lại, hướng phía Lâm Dịch còn ngơ ngác đứng ở đó. Khóe miệng lộ ra một tia dáng tươi cười nghiền ngẫm lẩm bẩm nói:

- Thực hi vọng ngươi có thể vượt qua một cửa này. Thật chờ mong trên mặt Bố Lan Đặc xuất hiện biểu tình thất bại a!

Lâm Dịch ngơ ngác nghĩ lại cổ áp bách khiền người ta hít thở không thông kia. Trong lòng một loại cảm giác vô lực tràn ngập.

- Tồn tại cường đại như vậy. Thực sự là ta có thể chống lại sao?

Trong lòng hắn lần đầu xuất hiện hoài nghi đối với bản thân. Khí thế áp bách tạo thành áp lực trong lòng Lâm Dịch là có thể nghĩ. Nếu như Lâm Dịch không thể vượt qua bóng ma này, cuộc đời này của hắn là không thể tiến thêm! làm một võ giả, nếu như ngay cả bản thân cũng hoài nghi sự cường đại của mình. Như vậy, hắn còn có thể trở thành một cường giả sao?

Lâm Dịch ngơ ngác nghĩ, nhãn thần trống rỗng…

- Mời cường giả thuộc top 68 lên lôi đài, mời cường giả thuộc top 68 cường lên lôi đài…

Thanh âm của người chủ trì vang vọng toàn trường. Cũng đánh thức Lâm Dịch đang ngây ngốc. Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn, sau đó cúi đầu đi đến lôi đài. Nhưng mà, phần tự tin lúc trước, lúc này đã hoàn toàn biến mất vô tung.

Trên thính phòng, Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp sau khi quan sát thần thái của Lâm Dịch liền lộ ra biểu tình nghiêm túc.

Lâm Dịch hơi cúi đầu đi tới lôi đài, nhưng trong lòng hắn vẫn tràn ngập cổ khí thế áp bách tuyệt cường kia.

Hắn nhịn không được hơi ngẩng đầu hướng chỗ sát lôi đài, liếc mắt nhìn An Cách Tư tóc hồng cùng với tên thanh niên lạnh lùng kia đã leo lên lôi đài. Chỉ thấy An Cách Tư cũng đang nhìn về phía hắn. Thấy Lâm Dịch nhìn mình, nhất thời đối với Lâm Dịch lộ ra vẻ tươi cười, sau đó chỉ chỉ lôi đài, liền leo lên. Ánh mắt Lâm Dịch di động đến trên người thanh niên lạnh lùng, nhưng mà khi thanh niên lạnh lùng quay đầu nhìn hắn, Lâm Dịch nhất thời có vài phần hoảng loạn dời ánh mắt đi.

Trái tim Lâm Dịch bang bang đập mạnh, căn bản không dám cùng thanh niên lạnh lùng đối diện. Đẳng cấp Tiểu Tinh Vị trung giai so với Bát cấp đỉnh phong cao hơn hai bạc! Nếu là luận lực lượng, càng mạnh hơn không chỉ mấy chục lần! Trước mặt lực lượng tuyệt đối, Lâm Dịch chung quy vẫn là nhịn không được tâm sinh vài phần khiếp đảm.

- Chết tiệt!

Lâm Dịch cúi đầu thầm mắng chính mình một tiếng, không ngừng cổ vũ bản thân. Nhưng cổ áp bách kia như có thực chất, vẫn quấn quít trong lòng hắn. Hiển nhiên không phải có thể bị loại trừ ra ngoài dễ dàng như vậy. Trái tim Lâm Dịch vẫn như cũ không chịu dừng lại đập bang bang liên hồi.

235. Chương 341: Mục Đích.

Nhưng mà nên đối mặt chung quy vẫn phải đối mặt, khi Lâm Dịch lên lôi đài, vẫn đứng đối diện thanh niên lạnh lùng. Trong mắt thanh niên lạnh lùng kia mang theo ánh mắt thản nhiên vô cùng, căn bản ngay cả liếc mắt nhìn cũng không thèm nhìn Lâm Dịch. Nhưng mà mặc dù là như vậy, Lâm Dịch đứng ở trước người hắn vẫn cảm giác được một cổ áp bách khiến người ta hít thở không thông. Thanh niên lạnh lùng cường đại đã hình thành bóng ma trong lòng hắn. Nếu như không thể khắc phục, Lâm Dịch cả đời cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này.

- Trải qua hơn ba tháng chiến đấu kịch liệt. Rốt cục, thời khắc kích động lòng người nhất đã sắp đến! Hôm nay đứng ở trên lôi đài là 68 cường giả, chính là cường giả từ trong hơn hai vạn người dự thi trổ hết tài năng! Mỗi một người trong bọn họ đều có thực lực cường đại khiến người ta sợ hãi! Hiện tại, để chúng ta chân chính nhận thức bọn họ một chút đi!

Người chủ trì cực kỳ nhiệt tình lớn tiếng hô trên lôi đài, dẫn phát khán giả từng trận la hét. Từng đợt cổ vũ nổi lên, cả tràng diện náo nhiệt vô cùng.

- Vị này là đến từ một trong ba tỉnh nam bộ của đế quốc, hành tỉnh Lạc Đặc, tuyển thủ số 1 - Nhâm Trung! Tuyển thủ Nhâm Trung 65 tuổi đạt được chiến sĩ Bát cấp đỉnh phong. Nhìn chung lịch sử, tuổi tác như vậy, đạt được thành tích như thế, cũng tuyệt không quá một vạn! Có Vân Báo chiến văn.

Người chủ trì đi tới bên cạnh một gã tuyển thủ, lớn tiếng giới thiệu. Trên thính phòng nhất thời bạo phát một trận tiếng vỗ tay như sấm.

Tiếng vỗ tay kết thúc, người chủ trì lại đi tới bên cạnh một tuyển thủ khác, la lớn:

- Vị này là đến từ một trong bốn tỉnh bắc bộ của đế quốc, hành tỉnh Độ La, tuyển thủ số 2 - Khoa Phổ Lý! Tuyển thủ Khoa Phổ Lý năm nay 83 tuổi, cũng có lực lượng chiến sĩ Bát cấp đỉnh phong. Trong trận thi đấu kế tiếp, trận mở màn chính là hắn cùng tuyển thủ Nhâm Trung phân cao thấp! Có chiến văn - Hổ Văn, ha ha, rốt cuộc là Vân Báo mạnh hay Hổ Văn mạnh đây? Trong trận đấu phía sau, mọi người cùng nhau chứng kiến.

Trên thính phòng lại phát ra một trận tiếng ồn ào…

- Vị này, đến từ ba tỉnh phía Đông của đế quốc, hành tỉnh La Á, tuyển thủ số 3 - Đức Ân!

- Đến từ sáu tỉnh phía Tây đế quốc hành tỉnh Khai La, tuyển thủ số 4 - Cáp Ni Mạn…

- Đến từ sáu tỉnh phía Tây đế quốc hành tỉnh Hưng Á, tuyển thủ số 5 ….

- Đến từ một trong ba tỉnh phía nam của đế quốc hành tỉnh Nam Á, tuyển thủ số 6…

Người chủ trì nhất nhất giới thiệu tuyển thủ, thì truyền đến từng trận tiếng reo hò náo nhiệt, bầu không khí cả hội trường đã hoàn toàn bị kích động.

Đến lúc này, Lâm Dịch mới biết được để cho bọn họ lên lôi đài, mục đích chủ yếu là vì giới thiệu bọn họ.

Đây là một truyền thống của Vô Song Hội. Đứng ở đây ngoại trừ Lâm Dịch, đại đa số không chỉ một lần tham gia Vô Song Hội, đối với truyền thống này cũng hiểu biết. Do đó, khi người chủ trì giới thiệu đến bọn họ, không ai trên mặt lộ vẻ kinh ngạc hay ngạc nhiên cả.

Trước đã nói mục đích chủ yếu của liền tựa như chọn người tài. Top 68 cường, cũng đã được các thế lực hoặc gia tộc trên đại lục tranh giành rồi.

Đến lúc đó, trên thính phòng từng trận tiếng reo hò khiến cảm giác áp bách trong lòng Lâm Dịch hòa tan không ít. Lâm Dịch tỉ mỉ nghe giới thiệu. Quả nhiên, có thể đi vào top 68 cường, toàn bộ đều là có chiến văn và linh văn.

Đương nhiên, những người khác không nằm trong phạm vi lo lắng của Lâm Dịch. Hắn hiện tại muốn biết chỉ có tình huống của ba người mà thôi. Một là Tiểu Tinh Vị hạ giai, vị thanh y vẫy tay một cái đánh tan công kích cực mạnh của Lạp Cơ Tư kia. Hai người còn lại chính là tên thanh niên tóc hồng cùng với tên thanh niên lạnh lùng kia.

Người chủ trì đột nhiên giơ cao tay lên, sau đó, ép xuống. Toàn bộ khán giả nhất thời phối hợp ngừng hò hét. Nhất thời, cả hội trường trở nên cực kỳ an tĩnh. Lâm Dịch đang chìm trong suy nghĩ, cũng không nhịn được ngẩng đầu nghi hoặc nhìn người chủ trì.

Chỉ thấy trên mặt người chủ trì mang theo cảm khái, nói với khán giả xung quanh rằng:

- Tiếp đây giới thiệu cho mọi người cường giả nhỏ tuổi nhất lần này, hoặc có thể nói là từ trước tới nay, chỉ riêng điểm này, tên của hắn đã vĩnh viễn gia nhập lịch sử Vô Song Hội. Hắn chính là - một vị lĩnh vực Dị Năng Giả gần 22 tuổi, chiến sĩ Bát cấp đỉnh phong, Bát cấp Dị Năng Giả đỉnh phong - Lâm Dịch!

Lâm Dịch nhất thời ngạc nhiên trợn trừng mắt. Trên hội trường an tĩnh một hồi, đột nhiên, một cổ tiếng reo hò gần như ngay cả mặt đất cũng hơi bị chấn động vang lên! Trong đó càng có vô số nữ tử reo hò tên Lâm Dịch, Lâm Dịch…!

Lâm Dịch cả người ngây ngốc đứng đó. Hắn thế nào cũng không nghĩ ra được, khi giới thiệu đến hắn, người chủ trì cư nhiên lại có thủ đoạn như thế. Càng làm cho hắn nghĩ không ra là tiếng reo hò của khán giả không ngờ cao đến mức này.

Lâm Dịch không biết, trên thực tế, hắn sớm đã khiến cho rất nhiều khán giả chú ý đến! Bề ngoài thanh tú, thể thuật phiêu dật, dị năng cường hãn…Vô luận cái gì đặt ở đây đều hấp dẫn ánh mắt của khán giả. Lâm Dịch căn bản không thể tưởng tượng…qua ba tháng này, gần tám tràng thi đấu, cũng đã để hắn ở trong lòng khán giả được đánh giá cực cao! Hôm nay người chủ trì càng đem tuổi của hắn nói ra, cái nhất thời khiến vô số khán giả trong lòng kinh ngạc!

Gần 22 tuổi… chiến sĩ Bát cấp, Bát cấp Dị Năng Giả song tu… Đừng nói thấy, nghe cũng không có nghe nói qua! Từ chỗ này, mọi người đều thấy tiềm lực phát triển trong tương lai của Lâm Dịch dùng bốn chữ không thể hạn lượng để hình dung cũng không quá đáng.

Lâm Dịch ngơ ngác vẫn không có phản ứng lại, mà người chủ trì ở một bên kích động nói:

- Tuyển thủ Lâm Dịch thiên tư là quá rõ ràng! Gần 22 tuổi, tại thể thuật và dị năng cũng đã đạt được thành tích rất nhiều người cả đời cũng khó với tới! Trên lịch sử Vô Song Hội, người trẻ tuổi nhất trước đây tiến nhập top 68 cường, mọi người đều rất quen thuộc, chính là có danh xưng Quang Chi Thánh Thủ Bạch Ngạn Thanh đại nhân! Năm đó hắn 45 tuổi, bước vào Vô Song Hội top 68 cường, đã trở thành trẻ nhất lịch sử! Mà hôm nay, tuyển thủ Lâm Dịch lại lấy 22 tuổi đánh vỡ kỷ lục của Bạch Ngạn Thanh đại nhân! Tên của tuyển thủ Lâm Dịch đã định trước vĩnh viễn ghi lại trong lịch sử Vô Song Hội! Không biết phải chờ bao nhiêu năm nữa, mới có người đánh vỡ được kỷ lục của hắn? Để chúng ta cùng nhau chờ mong đi!

Người chủ trì bên này phát biểu kích động mà nhiệt tình, bên kia thính phòng bạo phát từng trận reo hò. Mà trên đài chủ tịch lại có vẻ tương đối an tĩnh một chút.

Trên khuôn mặt uy nghiêm của Bạch Lạc mang theo một tia tiếu ý ôn hòa, để vẻ uy nghiêm vốn có của hắn lại trở nên bình dị gần gũi. Ngồi bên cạnh hắn, chính là Bạch Tiếu Thiên vẻ mặt đạm nhiên đang nhìn Lâm Dịch ở giữa sân.

- Thái tổ gia gia… Người tựa hồ đối với Lâm Dịch nảy rất có hảo cảm?

Bạch Lạc đột nhiên cười hỏi Bạch Tiếu Thiên. Bạch Tiếu Thiên là tồn tại hơn ba vạn năm. Hôm nay trong đám Thánh Giai, tuổi tác là lớn nhất.

236. Chương 342-343: Tỉnh Ngộ!

Bạch Lạc làm quân chủ đế quốc đương nhiệm, nhưng thực tế bối phận lại nhỏ hơn Bạch Tiếu Thiên vô số lần. Xưng một tiếng thái tổ gia gia đã là rất vô lễ. Bất quá nhiều thế hệ như vậy, nếu nhất định phải tính toán, cũng không biết phải gọi thế nào. Gọi tổ tiên? Hiển nhiên cũng là không thích hợp. Dù sao Bạch Tiếu Thiên vẫn còn sống.

Bạch Tiếu Thiên nghe vậy hơi thất thần, chợt gật đầu cười nói:

- Tiểu tử này không tệ.

Bạch Lạc nghe vậy lộ ra vài phần kinh ngạc, ánh mắt không khỏi hướng phía Lâm Dịch nhìn lại. Lấy thị lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra thanh niên khuôn mặt ửng đỏ có chút xấu hổ đang tiếp nhận người chủ trì tán thưởng khích lệ, lập tức cũng lộ ra dáng tươi cười.

- Đúng rồi.

Bạch Tiểu Thiên đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu nói với Bạch Lạc rằng:

- Ngươi đi tra người nhà của Lâm Dịch một chút. Tuy rằng ta tin tưởng hắn cũng không phải người truyền thừa cổ văn. Bất quá lại cũng có chút hiếu kỳ phụ mẫu của hắn là ai.

- Truyền thừa cổ văn?

Bạch Lạc thất thần, có chút không giải thích được hỏi:

- Điều này sao lại cùng cổ văn truyền thừa nhấc lên quan hệ?

Bạch Tiểu Thiên quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch đứng trên lôi đài nói:

- Bởi vì linh văn của hắn là Bạch Hổ linh văn.

- Bạch Hổ linh văn?

Bạch Lạc lộ ra biểu tình kinh ngạc. Đột nhiên tựa như có chút suy nghĩ gật đầu, không có nhắc lại.

Trên lôi đài màn giới thiệu vẫn đang duy trì liên tục.

- Phía dưới muốn giới thiệu vị đại nhân này, cũng là nhân vật cực kỳ nổi bật. Hắn ở tuổi 87 , cũng đã đạt được đẳng cấp Thánh Giai! Hắn chính là Thanh Y đại nhân đến từ địa vực thần bí nhất đại lục - cực bắc Băng Nguyên.

Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố. Tràng diện nhất thời an tĩnh lại, ánh mắt mọi người cũng không nhịn được tập trung đến nam tử một bộ Thanh Y, người cũng như tên đứng bên cạnh người chủ trì trên lôi đài kia. Trên mặt hắn mang theo biểu tình đạm nhiên, bộ dáng tựa hồ không chút lưu ý xung quanh. Đột nhiên trên thính phòng nhất thời truyền đến từng đợt tiếng nghị luận ong ong…87 tuổi Thánh Giai! Chính là nhìn khắp cả đại lục cũng rất ít xuất hiện a.

- Thanh Y đại nhân số 42.

Người chủ trì lại nói. Trên Bạch Đế Đại Lục, chỉ cần thực lực được nhận thức, đều là lấy danh từ đại nhân để xưng hô. Do đó mặc dù người chủ trì làm người của hoàng tộc đế quốc, nhưng khi gọi Thanh Y, vẫn như cũ thêm hai chữ đại nhân ở phía sau, lộ vẻ tôn kính.

Ánh mắt Lâm Dịch không khỏi di động đến trên người hắn. Lúc này, bóng ma thanh niên lạnh lùng tạo thành trong lòng Lâm Dịch đã dần dần nhạt đi. Bởi vì Lâm Dịch nghĩ thông suốt một việc - đó chính là hắn còn trẻ! Tuổi còn trẻ chính là tiền vốn lớn nhất của hắn!

Có thể đối với Thánh Giai mà nói, thời gian đã không có ý nghĩa gì. Nhưng mà tiềm lực của một người cũng không phải nhìn ở sau khi trở thành Thánh Giai, mà là nhìn trước khi trở thành Thánh Giai.

Chính như lời người chủ trì vừa rồi giới thiệu hắn. Hiện tại hắn mới chỉ 22 tuổi! Nhưng hắn đã là chiến sĩ Bát Môn đỉnh phong, Dị Năng Giả Bát cấp đỉnh phong! Càng có ưu thế hơn nữa đó là lĩnh vực được thượng thiên hậu đãi. Cái hắn cần chỉ là thời gian mà thôi!

Bình thường nhìn không ra, nhưng Lâm Dịch cũng là có ngạo khí mà cường giả có. Chỉ là bởi vì tính tình hắn tương đối ôn hòa, không dễ dàng nổi giận, do đó khiến người ta có cảm giác hắn giống như một ông ba phải.

Suy nghĩ một chút, kỳ thực những chuyện Lâm Dịch trải qua mấy năm nay đều cho thấy tính cách của hắn cũng không vô hại giống như vẻ bề ngoài. Từ trong Cấm Địa Sâm Lâm nộ sát mấy trăm người, đến Thiên Thượng Nhân Gian đánh chết Bạch Lực. Từ Mạn Vân Phong nộ sát người của học viện Dị Năng, đến sau này cắt lưỡi của người lữ hành kia. Tất cả đều chứng minh, tính cách của Lâm Dịch kỳ thực rất kiên cường. Hắn không giận thì thôi, nhưng nếu đã giận, liền tất sẽ có người phải trả giá đắt!

Mà lúc này Lâm Dịch đã nổi giận rồi. Sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, hắn đã hoàn toàn lý giải được, lúc trước khí thế cảm giác được trên người thanh niên lạnh lùng là do đối phương cố ý làm ra! Hay nói một câu khác chính là đối phương cố ý ức hiếp hắn!

Tuy rằng nguyên nhân hắn không phải rất rõ ràng, nhưng nghĩ thông suốt mọi chuyện, sau đó lại ngẫm lại tâm tình của mình vừa rồi, Lâm Dịch cũng không nhịn được kinh hãi ứa mồ hôi lạnh! Cường giả quan trọng nhất là gì? Không phải làm sao để lực lượng cường đại, cũng không phải thiên tư hay ngộ tính xuất sắc thế nào. Quan trọng nhất là một trái tim kiên định.

Thử nghĩ, nếu như ngay cả tâm của mình cũng không đủ kiên định, như vậy hắn thực xứng với xưng hào cường giả này sao? Huống hồ, cái gọi là thiên tư và ngộ tính đều là thành lập trên lòng tự tin cường đại của mình. Nếu như ngay cả tâm linh đều bị một tầng bóng ma bao phủ, như vậy thiên tư cao tới đâu, ngộ tính có mạnh thế nào cũng không còn chút tác dụng.

Đây là - bản tâm!

Mục đích của thanh niên lạnh lùng kia đã quá rõ ràng. Hắn chính là muốn phá hủy bản tâm của Lâm Dịch đem tiềm lực phát triển của hắn bóp chết! Điều này làm cho Lâm Dịch không thể không giận? Hắn tự vấn cùng thanh niên lạnh lùng không oán không cừu, nhưng đối phương vì sao muốn dùng thủ đoạn tàn khốc như vậy đối phó với mình? Lâm Dịch đang phẫn nộ, đồng thời lại nhịn không được sản sinh nghi hoặc.

Lập tức, ánh mắt Lâm Dịch không khỏi hướng phía thanh niên lạnh lùng kia nhìn lại. Chỉ là lần này, trong ánh mắt không còn có khiếp đảm! Mà là biến thành một tia giận dữ và lạnh lùng.

An Cách Tư tóc hồng một mực chú ý Lâm Dịch. Khi thấy ánh mắt Lâm Dịch lộ ra biểu tình như vậy nhìn Bố Lan Đặc, cho dù là hắn cũng nhịn không được lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng mà đột nhiên lại biến thành nụ cười xấu xa tràn đầy mong chờ.

Hắn nhẹ nhàng đụng lên người Bố Lan Đặc, khiến đối phương nhíu mày nhìn hắn.

- Hắc, xem ra khí thế của ngươi còn chưa đủ. Tiểu tử kia đã hoàn toàn không có việc gì rồi.

Nói xong, hướng phía Lâm Dịch chỉ chỉ.

Bố Lan Đặc hơi nhíu mày, chợt hướng phía Lâm Dịch nhìn lại. Chỉ thấy đối phương đang nhìn thẳng về mình. Khi thấy thần sắc trong mắt Lâm Dịch, biểu tình Bố Lan Đặc cũng lộ ra một tia kinh ngạc, đột nhiên, trong mắt hiên lên một tia quang mang âm lãnh.

Chỉ liếc mắt nhìn đối phương, sau đó liền dời đi.

- Thế nào? Hắc hắc, có chút lo lắng rồi chứ?

An Cách Tư tóc hồng khóe miệng mang theo một tia dáng tươi cười nghiền ngẫm. Bố Lan Đặc hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Mà An Cách Tư thì tự nghĩ tự cười hắc hắc nói:

- Bất quá tiểu tử này thật là không tệ a. Ta phỏng chừng, chính là bởi vì lời nói vừa rồi của người chủ trì đả thông cho hắn, kích khởi phần ngạo cốt thiếu niên trong lòng hắn, mới phản ứng lại đi? Ai, tuổi còn trẻ quả nhiên là tốt a!

Ngữ khí An Cách Tư tựa hồ rất thất vọng, nhưng biểu tình trên mặt lại là cười tủm tỉm, không hề để ý đồng bạn bên cạnh sắc mặt càng lúc càng kém.

Thần sắc Bố Lan Đặc tuy rằng vẫn lạnh lùng. Nhưng từ giữa trán đã nhìn ra vài phần tức giận.

Đứng ở góc độ của hắn mà nói, hôm nay Lâm Dịch thật sự là không có vốn liếng gì cùng hắn đối chiến. Luận thân phận, Bố Lan Đặc là trưởng lão Thánh Giai trẻ tuổi nhất trong gia tộc. Mà Lâm Dịch đến tột cùng có phải người truyền thừa cổ văn hay không còn chưa biết. Luận thực lực, Bố Lan Đặc càng so với Lâm Dịch mạnh hơn không chỉ mấy chục lần. Chính như Bố Lan Đặc bình thường vẫn nói - hắn không xứng.

Xác thực, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trên thực tế hiện tại Lâm Dịch không xứng cùng hắn tranh đấu gì cả. Vô luận là trên lôi đài hay dưới lôi đài. Thậm chí cũng không có tư cách cùng hắn đứng một chỗ. Thế nhưng, tiềm lực của Lâm Dịch là kinh người, đến mức cho dù là Bố Lan Đặc cũng cảm giác được một tia uy hiếp!

Hắn mới 22 tuổi! Mới chỉ có 22 tuổi a!

Bố Lan Đặc khi ở tuổi này của hắn, mới bất quá là một Lục môn chiến sĩ mà thôi! Nếu như hắn không phải người trẻ tuổi nhất, có thiên tư cao nhất trong đám trực hệ đồng lứa, hôm nay, hắn có thể tiến nhập Tinh Vị Cảnh hay không cũng chưa chắc. Lại càng không nói cái gì đạt được Tiểu Tinh Vị trung giai.

Bố Lan Đặc cũng không phải một người khoan hồng độ lượng, thậm chí có thể nói bụng dạ hắn rất hẹp hòi. Tuy rằng bề ngoài hắn thoạt nhìn rất lãnh mạc, tựa hồ đối với tất cả không thèm để ý, nhưng chỉ là bề ngoài. Tâm hắn tinh tế mà đa nghi, càng dung không được bất kỳ uy hiếp gì. Nếu như Lâm Dịch chỉ là thiên tư tốt một chút, có thể hắn còn dễ dàng tha thứ, cũng cùng hắn không có quan hệ gì. Nhưng vấn đề là… Lâm Dịch cũng là đối thủ cạnh tranh của hắn.

Tuy rằng hắn vẫn đối với đối thủ cạnh tranh này coi thường. Nhưng không thể không nói, tại phương diện này, hắn thật là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình. Nếu cùng hắn trực tiếp có xung đột, như vậy, hắn động thủ với Lâm Dịch cũng là có đầy đủ lý do.

Nhưng hôm nay để Bố Lan Đặc cảm giác được phẫn nộ cùng ánh mắt lạnh lùng của Lâm Dịch!

Hắn từ trong ánh mắt của Lâm Dịch rõ ràng thấy được một loạt khinh thường, chẳng đáng khiến trên trán hắn gân xanh nổi lên! Lâm Dịch thì tính là cái gì? Lâm Dịch trong mắt Bố Lan Đặc xem ra cùng con kiến hôi cũng không có gì khác nhau! Nhưng hắn cư nhiên dám dùng loại ánh mắt khinh thường này nhìn mình? Bố Lan Đặc cảm giác được bản thân càng lúc càng không thể khống chế được tâm tình.

Hắn hít sâu mấy hơi thở, mạnh mẽ đè nén lửa giận trong lòng xuống. Thần sắc âm lãnh mà hờ hững. Sau đó, mới thản nhiên nói:

- Lâm Dịch hẳn phải chết!

Một bên An Cách Tư nghe vậy thất thần, chợt nhún nhún vai cười.

- Hi vọng như vậy đi!

Người chủ trì rốt cục đi tới bên cạnh hai người, hơi ngẩng đầu dùng tay biểu hiện tư thế đè xuống, nhằm biểu lộ ý định muốn khán giả thôi hò hét, hơi phấn khích hô:

- Lần này Vô Song Hội đã định trước là một lần đội hình mạnh mẽ nhất từ trước tới nay. Lần này sản sinh cường giả top 68 cường trẻ tuổi nhất Lâm Dịch, xuất hiện Thánh Giai võ giả Thanh Y đại nhân. Mà hiện tại ta muốn giới thiệu hai vị, đồng dạng là Thánh Giai võ giả! Đây là hai vị đến từ nam bộ đế quốc, hành tỉnh Lạc Đặc - An Cách Tư đại nhân và Bố Lan Đặc đại nhân! Lưỡng vị đại nhân phân biệt lấy 96 tuổi và 94 tuổi đạt được cấp độ cường giả Thánh Giai! Lại thêm lúc trước giới thiệu Thanh Y đại nhân, lần Vô Song Hội này Thánh Giai cường giả đã đạt tới ba người!

Trên thính phòng nhất thời truyền đến một trận thanh âm hít thở mạnh, ánh mắt đều tập trung lên người cả hai. Trên mặt An Cách Tư mang theo dáng tươi cười hắc hắc, nhìn chung quanh. Mà Bố Lan Đặc thì vẫn duy trì lạnh lùng nhất quán, đối với tiếng reo hò xung quanh không hề để ý.

- An Cách Tư đại nhân là số 57. Bố Lan Đặc đại nhân là số 63.

Người chủ trì tiếp tục nói rằng. Rất hiển nhiên, đem hai người giới thiệu cho khán giả, cũng không có dựa theo trình tự. Nghĩ đến phỏng chừng là bởi vì hai người đứng chung một chỗ, lại đồng dạng là cường giả Thánh Giai liền cùng giới thiệu một lúc đi!

Trong lòng Lâm Dịch yên lặng nhớ kỹ tên Bố Lan Đặc. Không có cách nào, lúc này Lâm Dịch, xa xa không phải đối thủ của Bố Lan Đặc. Hôm nay Lâm Dịch chờ mong chỉ có một việc - Thánh Giai! Trở thành Thánh Giai!

Chỉ cần trở thành Thánh Giai, Bố Lan Đặc liền không còn là vấn đề gì nữa. Phải biết rằng Lâm Dịch là có chiến văn cường đại tăng phúc lực lượng gấp mười lần! Tiểu Tinh Vị hạ giai cùng trung giai chỉ mười lần. Đạt được Thánh Giai, Bố Lan Đặc cùng hắn cũng chỉ tương đương.

Đáng tiếc, hôm nay linh văn gia trì mới tăng được tám lần, bằng không, Lâm Dịch nhất định cũng sẽ để Bố Lan Đặc nếm thử tư vị mạnh hiếp yếu.

Lâm Dịch chăm chú nắm chặt quyền đầu, trầm mặc.

Rốt cục, khi người chủ trì giới thiệu xong một người cuối cùng, toàn bộ 68 cường giả đều hạ lôi đài. Liền thỉnh Bạch Lạc lên nói mấy câu. Không hổ là người lãnh đạo trên danh nghĩa của đại lục, trên mặt uy nghiêm mang theo dáng tươi cười thân thiết, biểu hiện không thể xoi mói. Cuối cùng chúc toàn bộ tuyển thủ đạt được thành tích tốt, sau đó, do Bạch Lạc tuyên bố thi đấu 68 cường bắt đầu.

Vô Song Hội màn thi đấu kích động nhân tâm nhất chính thức mở màn!

Bầu không khí Vô Song Đảo bởi vì phần thi đấu kích động nhân tâm nhất vừa chính thức mở màn đã chìm trong sự náo nhiệt. Xung quanh đảo, nguyên bản vốn nhiều người đi dạo chơi hôm nay đều đã tới xem Vô Song Hội thi đấu. Trong Vô Song Hội tràng, phát ra từng trận tiếng than, reo hò, cổ vũ truyền ra rất xa.

Nhưng mà, Lâm Dịch lại không có tới hội trường. Hắn đang tu hành.

Bởi vì trận đấu hôm nay đã là tổ chức từng trận. Hơn nữa đến lúc này, thực lực của tất cả tuyển thủ đều có thể nói là tương đương với nhau. Từng trận đấu diễn ra, nửa ngày một đêm đều là chuyện cực kỳ bình thường. Do đó, thời gian của Lâm Dịch có thể nói là tương đối đầy đủ. Số thứ tự của hắn là 35. Dựa theo loại tốc độ này, trận đấu của hắn chí ít cũng phải năm sáu ngày sau.

Hôm nay, Vô Song Hội thi đấu 68 cường đã tiến hành được hai ngày. Lại chỉ hoàn thành năm trận đấu. Có thể tưởng tượng trình độ kịch liệt của trận đấu.

Nhưng, đã bị Bố Lan Đặc kích thích ngày đó, hôm nay Lâm Dịch đã đặt quyết tâm trùng kích Thánh Giai. Đương nhiên, hắn cũng không phải đang tu hành lung tung. Trên thực tế, hôm nay hắn đã mơ hồ cảm giác được, cổ cảm giác kỳ diệu đột nhiên xuất hiện kia, hẳn chính là dấu hiệu sắp đột phá.

Về điểm này cũng không có người nói cho Lâm Dịch. Chỉ là chính hắn cảm giác được, là một loại khó hiểu, chỉ có thể lĩnh hội chứ không thể nói ra bằng lời.

Cho tới bây giờ cũng vẫn không có đột phá, Lâm Dịch phải nghĩ đến, có phải là chính mình còn có chỗ nào chưa chú ý tới? Hoặc giả mức độ tu hành của mình vẫn chưa đủ? Còn không có đột phá một điểm kia? Do đó, hắn đang không ngừng thử nghiệm. Hi vọng có thể tìm được cảm giác kia, sau đó nhất cử đột phá Thánh Giai.

Lâm Dịch hai mắt khép hờ. Thân thể bao phủ trong một tầng tinh lam sắc lĩnh vực, lẳng lặng huyền phù ở ngoài khơi cách bãi biển không xa. Sóng biển bồng bềnh trôi qua dưới chân hắn. Thân thể tinh lam lĩnh vực lưu chuyển từng tầng quang mang.

237. Chương 344: Lĩnh Ngộ.

Nếu như nhìn kỹ, có thể phát hiện trong tinh lam lĩnh vực trên thân thể còn thỉnh thoảng lóe ra một tầng hắc mang. Rất hiển nhiên, hôm nay hắn đã phá vỡ Khai Môn.

Nội khí lưu động trong cơ thể. Sinh, hưu, thương, đỗ. Cảnh, tử, kinh, khai bát môn vừa vặn cấu thành một hình tròn. Khí từ Sinh Môn vào, từ Khai Môn ra, lại nhập Sinh Môn, vòng đi vòng lại.

Lâm Dịch bị vây trong trạng thái này khoảng hai ba tiếng. Ngay từ đầu bên ngoài thân thể hắn tản ra hắc sắc quang mang chói mắt. Nhưng hai tiếng đồng hồ sau, hắc sắc quang mang bên ngoài thân thể đã hoàn toàn biến mất. Chỉ là thỉnh thoảng mới có thể điện lưu lướt qua bên ngoài thân thể hắn. Tinh lam quang mang càng lúc càng đậm, đã có thể mơ hồ thấy một chút thân hình không rõ. Từ xa nhìn lại tựa như một tinh lam sắc quang cầu.

Lâm Dịch nhắm chặt hai mắt, đang điều khiển nội khí trong thân thể, đồng thời, hắn lại liên tục cảm ngộ một cái gì đó. Cụ thể là cái gì, hắn cũng không nói rõ được, chỉ là một loại gì đó rất huyền ảo.

Đây gọi là lĩnh ngộ.

Trước khi lĩnh ngộ, không ai có thể nói rõ ngươi muốn lĩnh ngộ là cái gì, hoặc giả có thể đạt được loại hiệu quả gì. Nhưng có thể chỉ là trong lòng linh quang chợt lóe, ngươi lại đột nhiên ngộ ra, cứ vậy ngộ ra rất đột nhiên. Có thể phía trước, ngươi thậm chí ngay cả đó là cái gì cũng không rõ ràng.

Đây là một loại huyền ảo mà lại không huyền ảo, không thể nói ra bằng lời được.

Lâm Dịch cứ như vậy lẳng lặng huyền phù tại không trung, cảm ngộ. Cụ thể đang cảm ngộ cái gì? Có thể ngoài hắn ra, liền không ai biết được.

Trên Vô Song Hội hội trường, trận đấu ngày hôm nay là giữa tuyển thủ số 11 và tuyển thủ số 12 quyết đầu. Hai người này, một người trong đó là Chiến sĩ, mà kẻ còn lại là Dị Năng Giả.

Lẽ ra, Chiến sĩ đấu với Dị Năng Giả, thông thường đều là miểu sát. Nhưng đây cũng không phải là tuyệt đối. Giống như hai người này, Dị Năng Giả có linh văn là hạ đẳng linh văn, chỉ tăng phúc lực lượng lên gấp ba. Mà võ giả lại có trung đẳng chiến văn, tăng phúc lực lượng gấp sáu lần. Hai người chỉ nhìn chênh lệch lực lượng cũng còn kém một ít.

Bình thường dưới tình huống bất kể chiến văn, một gã Dị Năng Giả có thể rất dễ dàng đánh bại ba bốn võ giả đồng cấp. Nhưng đây cũng không thể nói Dị Năng Giả sẽ so với chiến sĩ đồng cấp mạnh hơn ba bốn lần. Nếu như chỉ là so sánh lực lượng thuần túy, Dị Năng Giả đồng cấp nhiều nhất cũng chỉ là mạnh hơn chiến sĩ đồng cấp khoảng gấp đôi. Đương nhiên, lĩnh vực Dị Năng Giả biến thái như vậy không nằm trong này. Dù sao, cả đại lục lĩnh vực Dị Năng Giả đã biết cũng chỉ có hai người mà thôi.

Lấy thí dụ thích hợp nhất…chiến văn là so với một dấu nhân. Hạ đẳng chiến văn là nhân ba, trung đẳng chiến văn là nhân sáu. Nhưng còn phải nhìn người gia trì chiến văn.

Tình huống hôm nay là vậy. Thực lực bản thân võ giả là 1. Mà thực lực bản thân Dị Năng Giả so với hắn mạnh hơn gấp đôi, là 2. Như vậy sau khi gia trì chiến văn, võ giả chính là 1 nhân 6, thực lực đạt được 6. Mà Dị Năng Giả lại là 2 nhân 3, thực lực cũng vẫn là 6. Do đó, thực lực hai bên là ngang nhau.

Trên mái nhà khu vực khán giả.

Thủy Linh Lung nhìn xung quanh vài lần, rốt cuộc nhịn không được hỏi Lạp Cổ Kỳ ở bên cạnh:

- Lâm Dịch đâu rồi?

Lạp Cổ Kỳ nhìn tỷ thí trên lôi đài, thuận miệng trả lời:

- Đi tu hành.

- Tu hành?

Thủy Linh Lung hơi nhíu mày, có chút lo lắng liếc mắt nhìn bên ngoài hội trường. Lâm Dịch người này có kỷ lục hai lần tu hành, liền hôn mê cả hai.

Bất quá sau khi xem được một, lại nhịn không được đứng dậy đi tìm hắn. Quay phía trên lôi đài nhìn lại, bất quá còn có chút cảm giác không yên lòng.

Mà Lạp Cổ Kỳ cũng nhìn ra nàng đang lo lắng, lập tức khẽ cười cười nói:

- Không cần lo lắng! Hắn sẽ không có việc gì đâu.

Thủy Linh Lung nghe vậy sửng sốt, quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên mặt Lạp Cổ Kỳ mang theo một nụ cười thâm ý. Khuôn mặt nhất thời đỏ lên, không khỏi sẵng giọng:

- Hiệu trưởng, ngài…

Lạp Cổ Kỳ cười ha ha, càng chọc Thủy Linh Lung đỏ bừng mặt, lại hờn dỗi một tiếng, trực tiếp xoay đầu đi không thèm nhìn hắn. Lạp Cổ Kỳ già mà tâm không già. Trong lúc nhất thời đã hòa tan lo lắng trong lòng Thủy Linh Lung.

- Bất quá chỉ là đi tu hành. Hắn là sẽ không có việc gì đi?

Thủy Linh Lung an ủi mình, lập tức không hề để ý tới dáng tươi cười thâm ý của Lạp Cổ Kỳ nữa, chăm chú nhìn tỷ thí trên lôi đài.

Mà Lạp Cổ Kỳ thấy thế thì khẽ lắc đầu cười cười, cũng không có nói nhiều.

Thời gian dần dần trôi qua..

Đột nhiên, thần sắc Lạp Cổ Kỳ hơi đổi. Hầu như cùng lúc đó, vô luận là trên thính phòng, hay toàn bộ Thánh Giai trên đài chủ tịch đều là sắc mặt hơi đổi. Ánh mắt cũng không nhịn được nhìn về một phương hướng! Chỉ thấy trên bầu trời, xuất hiện một đạo quang trụ cực kỳ không rõ ràng, từ trên trời hạ xuống!

- Đây là...lẽ nào...

Trên mặt Khải Ni Cổ Lạp lộ ra một tia kinh hãi.

Lạp Cổ Kỳ khẽ gật đầu, chợt nói:

- Đi xem!

Lập tức cũng không thấy hắn làm thế nào, thân thể cứ như vậy hóa thành một đạo bạch mang, hướng phía hội trường bắn ra ngoài. Theo sát phía sau hắn là Khải Ni Cổ Lạp.

Bạch Tiếu Thiên hơi thất thần, sau đó, khẽ cười. Một gã Thánh Giai bên cạnh thì ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói:

- Thái tổ gia gia, có người tiến nhập Tinh Vị Cảnh...Người xem, chúng ta có phải đi xem không?

Bạch Tiếu Thiên cười khẽ lắc đầu nói:

- Không cần!

Thánh Giai kia nghe vậy thất thần. Tựa hồ thật không ngờ Bạch Tiếu Thiên sẽ trả lời như vậy. Vừa mới chuẩn bị nói, đã thấy Bạch Tiếu Thiên tựa hồ đang nghĩ nghĩ, sau đó, gật đầu:

- Ân, nhìn một chút cũng tốt. Ta đi xem!

Nói rồi, thân hình hắn cư nhiên hư không tiêu thất. Mà tên Thánh Giai bên cạnh hắn thì sững người, sau đó cũng không nói nhiều, quay người tiếp tục nhìn lên lôi đài.

Cùng lúc đó, trên thính phòng An Cách Tư và Bố Lan Đặc cũng cảm giác được cái gì, đồng thời ngẩng đầu nhìn ra phía bên ngoài hội trường.

- Đây là...

Trên mặt An Cách Tư lộ ra một tia kinh ngạc. Chợt cũng lộ ra dáng tươi cười hài lòng, hắc hắc quay đầu hướng Bố Lan Đặc cười nói:

- Xem ra...ngươi tựa hồ đã giúp hắn một tay.

Bố Lan Đặc lúc này biểu tình chỉ có thể dùng bốn chữ vô cùng âm trầm để hình dung. Nghe được hảo hữu trêu ghẹo, lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Xuất nhập Tinh Vị Cảnh mà thôi. Lẽ nào ta lại sợ hắn?

An Cách Tư hắc hắc cười, sau đó nói:

- Đi, chúng ta đi xem!

Bố Lan Đặc nghe vậy do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu. Vì vậy lại có lưỡng đạo bạch mang vọt tới không trung.

Trên mặt lão giả bên cạnh Trương Diệc Vũ lộ ra một kinh ngạc, chợt cười.

- Tạp nhi thật đúng là tìm được một hảo huynh đệ a...

Nói một câu mạc danh kỳ diệu sau đó thân hình hóa thành một đạo bạch mang, trực tiếp bắn ra. Mà Trương Diệc Vũ ở bên cạnh hắn hơi thất thần, chợt nhíu mày vừa nghĩ, lại thấy trên thính phòng thỉnh thoảng có bạch mang bắn vào không trung, liền suy đoán ra.

238. Chương 345-346: Rèn Luyện? Thiên Phạt?

- Lâm Dịch…

Lúc này, trạng thái của Lâm Dịch tốt tới mức nói không nên lời.

Miệng hắn mang theo tia dáng tươi cười nhàn nhạt, hai mắt nhắm nghiền. Một đạo quang trụ cỡ ba bốn thước, từ không trung bắn xuống. Đem cả người hắn hoàn toàn bao phủ bên trong. Trên thân thể hắn, quang mang tinh lam sắc đã hoàn toàn biến mất. Ngay cả hắc mang thỉnh thoảng hiện lên cũng đã biến mất không thấy. Nhưng thân thể hắn vẫn cứ lẳng lặng huyền phù tại không trung, hơi nghiêng đầu, cảm thụ.

Không bao lâu sau, không trung xung quanh hắn, đã xuất hiện hơn mười đạo nhân ảnh. Bọn họ cách Lâm Dịch gần nhất cũng gần trăm mét, cứ như vậy huyền phù tại không trung, nhìn Lâm Dịch trong quang trụ.

Không trung một gã Thánh Giai nhịn không được nhẹ giọng khen:

- Quả nhiên không hổ là lĩnh vực Dị Năng Giả. Hắn mới 22 tuổi đi? 22 tuổi cứ như vậy đạt tới Thánh Giai? Quả nhiên là người so với người, thật tức chết a!

Trong giọng nói mang theo một tia cảm khái, một tia bất đắc dĩ, cùng một tia ganh ghét rất có cảm giác sóng sau đề sóng trước.

Cách hắn không xa, một gã Thánh Giai khác cũng gật đầu, tán thán:

- Lâm Dịch này tiềm lực quả nhiên phi phàm.

- Ta lúc 22 tuổi, còn chỉ là một gã Thất Môn chiến sĩ a. Nhưng hắn ta…ai, ta đột nhiên có một loại cảm giác mấy trăm năm qua sống như một con rùa.

Một tiếng tự giễu vang lên.

- Ha ha, nhìn kỹ xem… Hắn có thể đạt được trình độ nào đây? Ta rất ngạc nhiên a?

Lại một tiếng vang lên, lập tức, toàn bộ Thánh Giai xung quanh đều an tĩnh lại, nhìn Lâm Dịch trong quang trụ.

Dần dần, quang trụ càng lúc càng sáng, cũng càng lúc càng lớn. Trên mặt Lâm Dịch lộ ra biểu tình khẽ nhíu mày.

Một đạo quang trụ thật nhỏ cực kỳ chói mắt đột nhiên từ trong quang trụ thật lớn, đột ngột hạ xuống! Thẳng tắp chiếu lên đỉnh đầu Lâm Dịch! Chợt nhìn qua, giống như đem cả người Lâm Dịch từ đỉnh đầu xuyên thấu qua. Mà biểu tình của Lâm Dịch nhất thời thay đổi.

Lâm Dịch chỉ cảm thấy một cổ năng lượng làm người ta hít thở không thông đột nhiên từ đỉnh đầu hắn dũng nhập! Lực lượng thật lớn kia như trong khoảnh khắc cuốn sạch toàn thân hắn! Kinh mạch toàn thân nhất thời bởi vì cổ lực lượng cường đại này đột nhiên xuất hiện mà nổ thành từng đoạn. Lâm Dịch thậm chí có thể nghe được tiếng bang bang rất rõ ràng lọt vào tai.

Trên trán Lâm Dịch trong nháy mắt liền túa đầy mồ hôi. Biểu tình trên mặt nhất thời vặn vẹo.

- Đây là có chuyện gì?

Trong lòng Lâm Dịch kinh hãi muốn chết. Kinh mạch trong thân thể tựa như dây đàn căng ra, cổ đau đớn tận xương tủy kia khiến hắn nhịn không được muốn ngẩng đầu hét lớn lên. Nhưng mà lại kinh hãi phát hiện, thân thể hắn đã hoàn toàn không nằm trong khống chế!

Hắn chỉ có thể vẫn lẳng lặng huyền phù tại không trung, biểu tình vặn vẹo, nhưng thân thể cũng không có chút sứt mẻ nào.

Sau một lát, chỉ thấy da thịt trên người Lâm Dịch đột nhiên bắt đầu xuất hiện từng đạo vết rạn nứt thật nhỏ! Máu tươi trong khoảng khắc đó cũng trào ra! Nhưng mà thân thể Lâm Dịch lại căn bản không thể nhúc nhích. Cho nên từ xa nhìn lại, Lâm Dịch tựa như đang đứng yên, nhưng đối với vết rạn nứt trên người không hề để ý, bộ dáng rất quỷ dị.

Dần dần, theo vết rạn nứt từng chút rộng ra, sâu hơn, từ đó, đột nhiên bắn ra quang mang cực kỳ chói mắt! Từng đạo quang mang từ trong vết nứt trên người Lâm Dịch bắn ra. Khiến người xem da đầu tê dại, quỷ dị vô cùng.

Lạp Cổ Kỳ không tự chủ được nắm chặt tay lại, con mắt không hề chớp nhìn Lâm Dịch trong quang trụ, thần sắc nghiêm túc. Nhìn biểu tình kia phảng phất vết rạn nứt xuất hiện trên người lúc này là hắn chứ không phải Lâm Dịch.

- Cần xuất thủ không?

Khải Ni Cổ Lạp ở bên cạnh cũng gắt gao nhìn Lâm Dịch, trong miệng nhịn không được hỏi một câu.

Lạp Cổ Kỳ chậm rãi lắc đầu, nắm chặt tay lại, hít sâu một hơi, ánh mắt không rời khỏi thân thể Lâm Dịch nói:

- Không, chờ một chút. Ta tin tưởng Lâm Dịch có thể dựa vào chính mình vượt qua được.

Khải Ni Cổ Lạp nghe vậy chỉ là gật đầu, cũng không nói gì thêm.

An Cách Tư tóc hồng và Bố Lan Đặc lạnh lùng lúc này đang đứng cách đó khá xa. Bất quá lấy thị lực của bọn họ, tự nhiên thấy biểu tình vặn vẹo trên mặt Lâm Dịch lúc này, cùng với từng vết nứt nẻ trên da.

An Cách Tư đột nhiên nhếch miệng cười hắc hắc nói:

- Ngươi đoán hắn có thể dựa vào chính mình vượt qua một cửa này không? Ta đoán hắn có thể.

Biểu tình của Bố Lan Đặc không khỏi hơi trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, liền không nói gì. Mà An Cách Tư ở bên cạnh hắn cũng rất nhẹ nhàng cười hắc hắc.

Trên thực tế, đại lục này sở dĩ cường giả Thánh Giai không quá nhiều, nguyên nhân quan trọng nhất là không có cách nào vượt qua lễ rửa tội của Thiên Địa nguyên tố khi tiến nhập Tinh Vị Cảnh.

Nguyên tố trong thiên địa là một loại thuần túy mà khổng lồ cỡ nào? Huống chi, khi tiến nhập Tinh Vị Cảnh sẽ dẫn động nguyên tố, tức thì bị một cổ lực lượng không hiểu khống chế được áp súc. Năng lượng đó càng khổng lồ mà tinh thuần hơn! Nếu như điều kiện thân thể hoặc trạng thái tinh thần lực của người chịu lễ rửa tội không đạt được một tiêu chuẩn nào đó. Vậy chính là bị cổ lực lượng cường đại này làm bạo thể mà chết! Có thể nói…đây coi như là một khảo nghiệm! Nếu vượt qua, lực lượng sẽ tăng trưởng hơn gấp mười lần. Không vượt qua, vậy chờ đợi ngươi chỉ có thi cốt vô tồn!

Bất quá lễ rửa tội chung quy là một chuyện tốt. Trong thiên địa lực lượng thuần khiết nhất tẩy rửa gân cốt cho ngươi, lợi ích to lớn, có thể nghĩ. Nếu có ngoại lực quấy rầy, như vậy cuối cùng hiệu quả hiển nhiên sẽ kém hơn rất nhiều. Bất quá, từ cổ chí kim, Thánh Giai tự mình hoàn thành lễ rửa tội này cũng không nhiều lắm. Kể cả như Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp cũng đều là dưới sự trợ giúp của trưởng bối mà hoàn thành. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao mà trình độ những vị thánh giai trong mắt chỉ đạt được như vậy? Cái này chính là nguyên nhân quyết định quan trọng tới thực lực đạt được khi trải qua sự tẩy lễ của Thiên Địa a.

Mà sư phụ Thủy Linh Lung chính là bởi vì khi nàng trở thành Thánh Giai, Lạp Cổ Kỳ lại vừa vặn không ở học viện, không ai trợ giúp nàng hoàn thành quá trình này, do đó, cuối cùng mới rơi vào kết cục thi cốt vô tồn.

Tinh Vị Cảnh cường giả có sinh mệnh vô hạn! Bản thân chính là tồn tại nghịch thiên. Đã nghịch thiên tự nhiên phải làm tốt chuẩn bị nghênh tiếp Thiên Phạt! Tẩy rửa nói là chuyện tốt, nhưng đồng thời cũng là thiên phạt.

Biểu tình trên mặt Lâm Dịch vặn vẹo, y phục của hắn sớm đã bởi vì cổ năng lượng Thiên Địa cường đại nhập thể mà bị nát thành mảnh nhỏ. Vết nứt trên thân thể hắn càng lúc càng rộng. Máu tươi từ trên người chảy xuống. Từ đầu ngón chân thẳng tắp rơi xuống. Nước thân hắn, bởi vì khí thế cường đại ảnh hưởng mà hơi lõm xuống một chút. Huyết thủy cấp tốc bị nước biển hòa tan.

Nhưng mà lúc này, Lâm Dịch cũng thanh tỉnh. Trên thực tế đau đớn phi nhân tính như vậy, hắn sớm đã không thấy xa lạ. Từ lĩnh vực thức tỉnh, đến sau này chiến văn thức tỉnh, hắn hai lần thừa thụ qua đau

đớn phi nhân tính như vậy.

Lần này coi như tốt một chút, chí ít chỉ là đau đớn trên thân thể. Mà hai lần đau đớn trước, lại là từ sâu trong linh hồn! Loại đau đớn này mới thật sự làm người ta khó chịu. Trên thực tế sau này, Lâm Dịch căn bản không thể tưởng tượng bản thân làm thế nào vượt qua được hai lần đau đớn đó. Cái loại đau đớn này đến nay vẫn khiến trên trán hắn đổ mồ hôi lạnh.

Bất quá đến bây giờ, lại biến thành một loại thoải mái trong lòng Lâm Dịch. Đau đớn như vậy cũng chịu đựng qua được, không lý do gì loại đau đớn cỡ này lại không thể chịu đựng! Lâm Dịch nhắm chặt hai mắt, hung hăng cắn răng, yên lặng chịu đựng. Nhưng cơ nhục toàn thân bởi vì quá sức mà khẽ run nhè nhẹ, thậm chí có dấu hiệu co rút. Thế nhưng thân thể hắn vẫn không thể nhúc nhích.

Dần dần, thân thể Lâm Dịch đã hoàn toàn bao phủ trong một tầng quang mang! Hoặc giả, bản thân hắn đã biến thành một vật sáng! Bạch sắc năng lượng từ chỗ nứt trên thân thể hắn từng sợi bắn ra, đã hoàn toàn thấy không rõ biểu tình của hắn.

Song quyền Lạp Cổ Kỳ nắm càng chặt, nhưng hắn chỉ chăm chú nhìn Lâm Dịch, chứ không hề hành động.

- Còn muốn để hắn tiếp tục chịu đựng?

Ngay cả Khải Ni Cổ Lạp bên cạnh Lạp Cổ Kỳ cũng đã có chút nhịn không được, không khỏi quay đầu hỏi.

Lạp Cổ Kỳ chăm chú nhìn Lâm Dịch, sau đó hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tia tinh mang:

- Đúng, chờ đợi. Tin tưởng hắn nhất định có thể dựa vào lực lượng bản thân vượt qua!

Khải Ni Cổ Lạp nghe vậy há mồm, nhưng thấy biểu tình trên mặt Lạp Cổ Kỳ chung quy vẫn không có nói gì.

- Hắn sẽ không có việc gì đâu!

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên phía sau hai người. Hai người nhất thời kinh hãi quay đầu lại, vừa nhìn biểu tình nhất thời biến đổi, sau đó cực kỳ cung kính chắp tay:

- Bạch đại nhân!

Người đến chính là Bạch Tiếu Thiên. Lấy thực lực của Bạch Tiếu Thiên đột nhiên xuất hiện phía sau hai người, thật sự là một chuyện rất bình thường.

Bạch Tiếu Thiên cười gật đầu, ánh mắt hướng phía quang trụ xa xa, nhìn Lâm Dịch biểu tình vặn vẹo, nhưng thân thể vẫn không thể động đậy, cười nói:

- Yên tâm đi, hắn có thể chịu đựng qua được.

Thực lực của Bạch Tiếu Thiên, hai người tự nhiên là rõ ràng. Lúc này nghe Bạch Tiếu Thiên vừa nói như vậy, hai người nhất thời cũng có chút trầm tĩnh lại. Lạp Cổ Kỳ tự nhiên cũng là lo lắng. Chỉ là hắn tương đối tin tưởng Lâm Dịch mà thôi. Hôm nay ngay cả Bạch Tiếu Thiên cũng nói như vậy, hắn tự nhiên là không cần lo lắng nữa. Thực lực của Bạch Tiếu Thiên không phải bọn họ có thể tưởng tượng được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, dần dần, quá trình tẩy rửa đã hơn một tiếng đồng hồ! Nói cách khác, Lâm Dịch thừa thụ loại đau đớn phi nhân tính này đã được một giờ!

Lúc này, vết nứt nẻ trên thân thể hắn đã chậm rãi bắt đầu trở nên nhỏ lại. Năng lượng trong thiên địa từ đầu chỉ thuần túy phá hư, biến thành chữa trị. Hắn đã không nhớ rõ kinh mạch của mình đã nổ tung vài lần, lại chữa trị vài lần. Cũng không nhớ rõ thân thể mình dạ thịt nứt nẻ bao lâu, lại phục hồi bao lần. Hơn một tiếng đồng hồ liên tục duy trì trạng thái đau đớn, mặc dù ý chí của Lâm Dịch cường hãn cũng nhịn không được có chút tan rã.

Rốt cục, lại vượt qua một khoảng thời gian, sau đó, trên đỉnh đầu trên đỉnh đầu quang trụ thật nhỏ tinh thuần đến cực điểm kia dần dần biến mất không thấy! Mà thân thể Lâm Dịch bắn ra quang mang, lúc này cũng đã biến mất không thấy. Nhưng mà, quang trụ lại vẫn tồn tại. Thân thể Lâm Dịch trần như nhộng cứ như vậy lẳng lặng huyền phù tại ngoài khơi.

Lúc này thân thể hắn sớm đã được chữa trị hoàn toàn. Vết nứt nẻ trên người hắn lúc này cũng đã biến mất không thấy, thay vào đó là da thịt nhẵn nhụi như ngọc. Nếu tỉ mỉ quan sát, thậm chí có thể thấy trên da thịt hắn tựa hồ có một tầng quang mang lưu động. Đó là Thiên Địa nguyên tố lưu lại trên người hắn.

Mà Lâm Dịch cũng dần dần giãn mày ra, chậm rãi, mỉm cười, nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt hắn.

- Hắn cư nhiên tự lực vượt qua được.

Một gã Thánh Giai thất thần nói. Mọi người đều có chút cảm khái nhìn Lâm Dịch vẫn như cũ lẳng lặng huyền phù trong quang trụ tại không trung.

Những Thánh Giai này ai nấy đều đã trải qua lễ rửa tội. Tự nhiên biết rõ đó là một loại tư vị khiến người ta da đầu tệ dại cỡ nào. Nhưng, Lâm Dịch lại dám dựa vào ý chí của mình vượt qua! Điều này làm cho phân lượng của Lâm Dịch lại trở nên nặng hơn một chút trong lòng những người này. 22 tuổi Thánh Giai. 22 tuổi tự lực trải qua năng lượng tẩy rửa. Chỉ là thân phận này đã đủ để mọi người không dám xem thường rồi!

Trên mặt Lạp Cổ Kỳ rốt cục lộ ra biểu tình nhẹ nhõm. Đối với Lâm Dịch, Lạp Cổ Kỳ vẫn rất có hảo cảm. Trải qua một khoảng thời gian này, càng đem Lâm Dịch coi như con cháu của mình. Điểm này, từ rất nhiều chỗ có thể nhìn ra được. Do đó, khi Lâm Dịch thừa thụ tẩy rửa, hắn mới có thể khẩn trương như vậy. Tuy rằng một mực ngăn cản Khải Ni Cổ Lạp xuất thủ. Nhưng kỳ thực hắn sao không muốn ra tay đây? Chỉ là bởi vì loại cơ hội này thật sự quá hiếm, hắn chung quy vẫn hi vọng Lâm Dịch có thể dựa vào lực lượng của mình để vượt qua nguy cơ lúc này. Hiển nhiên, hắn đã đúng.

Tự lực thừa thụ Thiên Địa năng lượng tẩy rửa thân thể, nên có thể mạnh tới trình độ nào đây? Từng lần phá hư, chữa trị, đem toàn bộ tạp chất trong cơ thể hoàn toàn rèn luyện sạch. Giống như một khối sắt thô, trải qua thiên chuy bách luyện, sau đó mới có thể trở thành một khối tinh thiết được. Nếu như, bởi vì khối sắt thô này không thể thừa nhận sự rèn đúc, mà có người đem nó từ trong rèn đúc lấy ra. Như vậy khối sắt thô đó vĩnh viễn không thể trở thành tinh thiết chân chính!

Hôm nay cường độ thân thể Lâm Dịch phỏng chừng không ai có thể suy đoán ra được.

Dáng tươi cười của An Cách Tư càng trở nên xáng lạn.

- Chính như lời ta nói…hắn có thể vượt qua được. Thế nào?

An Cách Tư cười trêu ghẹo Bố Lan Đặc. Không biết vì sao, hắn luôn luôn thích thấy khuôn mặt vạn năm băng lãnh của Bố Lan Đặc ra biểu tình phẫn nộ, âm trầm,… Biểu tình như thế là rất khó nhìn thấy, chí ít bình thường là như thế.

Bố Lan Đặc không có để An Cách Tư thất vọng. Trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra biểu tình âm trầm, một đôi mắt hẹp dài bắn ra hàn mang khiếp người, lạnh lùng nhìn chăm chú vào thân ảnh trong quang trụ phía xa. Một lúc lâu sau, cứ như vậy không nói lời nào, xoay người, thân thể hóa thành một tia bạch mang bắn vào không trung.

An Cách Tư hắc hắc cười cười, sau đó quay đầu lại liếc mắt nhìn Lâm Dịch trong quang trụ, trong miệng thì thào cười nói:

- Thực sự là chờ đợi các ngươi đụng độ a!

Vừa dứt lời, thân ảnh của hắn cũng hóa thành một đạo bạch mang, đuổi theo Bố Lan Đặc.

Lâm Dịch vẫn rã rời dần dần khôi phục thanh minh. Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, cúi đầu, nhìn về phía hai tay mình.

- Cổ lực lượng này…

Một cổ lực lượng khổng lồ chỉ có sau khi gia trì chiến văn mới thấy ở trong cơ thể hắn. Lúc này đang bình ổn du đãng ở trong thân thể Lâm Dịch. Cùng sau khi gia trì chiến văn khác nhau là cổ lực lượng này có vẻ càng chân thực hơn, càng thêm ổn định hơn. Đây là lực lượng chân chính thuộc về bản thân Lâm Dịch.

239. Chương 347: Tinh Vị Cảnh!

Lâm Dịch nắm chặt tay phải, cảm thụ được cổ lực lượng này. Khóe miệng cũng lộ ra một tia dáng tươi cười.

- Cổ lực lượng này có cường đại như sau khi gia trì chiến văn hay không?

Trong hai mắt Lâm Dịch lộ ra một tia chờ mong, đột nhiên, chỉ thấy không khí bên cạnh hắn run lên rất nhỏ, quang trụ bao phủ thân thể hắn trong khoảnh khắc giống như bị một lực lượng nào đó trực tiếp chấn vỡ tiêu tán. Không gian hơi chấn động, gió bốn phía ngừng thổi. Chợt, một khí thế cổ cường đại đến cực điểm bắt đầu nhàn nhạt tràn ngập ra. Biển dưới thân Lâm Dịch đột nhiên dập dờn bất quy tắc, lan ra phạm vi vài trăm thước, vẫn đang không ngừng gia tăng.

Toàn bộ Thánh Giai trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc.

- Đây là…

Ánh mắt lộ ra Lạp Cổ Kỳ ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, chợt vui mừng mỉm cười.

- Bất quá chỉ là vừa mới đột phá, hắn cư nhiên đã có năng lực khống chế lực lượng khổng lồ như vậy…

Mọi người đều không nhịn được cảm thán trong lòng. Phải biết rằng, khi một người đột nhiên có lực lượng khổng lồ, sau đó, cũng không phải lập tức có thể khống chế nó. Thân thể hắn, còn cần một khoảng thời gian để thích ứng. Lấy một ví dụ đơn giản nhất, lấy một cái chén, trước cổ lực lượng của mình, ngươi quen sử dụng bao nhiêu lực của mình để cầm cái chén. Sau đó, lực lượng của ngươi lại dùng để cầm cái chén kia, vậy kết quả duy nhất chính là - cái chén sẽ bị ngươi làm vỡ.

Đây là một quá trình tuần tự tiến hành, không thể một chút mà thành. Khác nhau là người có thiên tư thông minh, khả năng lĩnh ngộ cao, thời gian thích ứng có thể tương đối ngắn. Mà khả năng lĩnh ngộ thấp, thiên tư hơi yếu một chút, thời gian thích ứng sẽ khá dài mà thôi. Do đó khi Lâm Dịch dần dần tản mát ra khí thế của mình, ai nấy đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Phải biết rằng, hắn bất quá vừa mới tiến nhập Tinh Vị Cảnh mà thôi. Nhưng mà, từ khí thế của hắn phóng xuất mà xem, hắn hiển nhiên đã hoàn toàn có năng lực có thể khống chế cỗ lực lượng này. Cái này khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ cũng không biết. Loại cường độ lực lượng này đối với Lâm Dịch mà nói, thật sự là đã quen thuộc. Đừng quên, hôm nay lực lượng của hắn đã đề thăng gấp chục lần. Mà chiến văn của hắn đề thăng lực lượng đã đạt được gấp 12 lần. Loại trình độ lực lượng này sớm đã phi thường quen thuộc.

Chỉ thấy theo khí thế của Lâm Dịch từng bước đề thăng, mặt biển dưới thân hắn càng phát ra bất an. Dần dần, một tia u lam điện mang xuất hiện bên ngoài thân thể Lâm Dịch. Chính là bởi vì khí thế kích động không khí xung quanh, lúc ma sát sản sinh tĩnh điện!

Theo thời gian trôi qua, biểu tình Lâm Dịch trở nên nghiêm túc, sau đó cơ nhục toàn thân hoàn toàn căng lên, một cổ lực lượng cổ cường đại đến cực điểm từ trong thân thể hắn bắt đầu khởi động ra. Một cổ gân xanh hiện lên trên thân thể hắn.

- A!

Lâm Dịch mạnh mẽ hét lớn một tiếng, chỉ nghe bùng một tiếng nổ, khí thế quanh thân Lâm Dịch cư nhiên hình thành một vòng tinh khí như có thực chất toát ra. Bùng! Một tiếng khí nổ phát ra, một cổ khí bạo mắt thường có thể thấy sản sinh, mặt biển dưới thân Lâm Dịch nhất thời tựa như bị một lực lượng thật lớn nào đó oanh kích. Hướng phía bốn phía mạnh mẽ cuộn trào qua! Lan ra phạm vi đến vài trăm thước!

Nhưng mà, lực lượng của Lâm Dịch vẫn đang không ngừng đề thăng!

- Quả nhiên không hổ là người tự lực hoàn thành quá trình tẩy rửa. Cổ lực lượng này so với Tiểu Tinh Vị phải mạnh hơn không ít a!

Một gã Thánh Giai sợ hãi than rằng. Một Thánh Giai ở bên cạnh hắn cũng tán thành gật đầu, con mắt lại nhìn Lâm Dịch đang làm mưa làm gió.

- A!

Lâm Dịch đột nhiên ngửa cổ hét lớn một tiếng! đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng vang lên, lấy hắn làm trung tâm mặt biển phạm vi gần sáu trăm mét, nhất thời phát sinh bạo tạc cự đại! Nước biển hoàn toàn phá vỡ quy luật tự nhiên, cư nhiên hướng phía không trung dâng lên! Hình thành một đạo thác nước tựa như kỳ quan!

Cho đến một lúc lâu sau, thác nước mới từ từ rơi xuống trong biển. Phát sinh tiếng nổ ầm ầm! Mà thân thể Lâm Dịch lại xuất hiện trước mặt đám Thánh Giai! Mặt biển chấn động! Từ xa nhìn lại, thân thể Lâm Dịch lẳng lặng huyền phù tại bầu trời ngoài biển, mà mặt biển dưới thân hắn đang dâng trào cuồn cuộn. Hắn tựa như một vị thần có lực lượng phiên giang đảo hải!

Toàn bộ Thánh Giai đều lộ ra một tia tán thưởng.

Trên mặt Lâm Dịch mang theo dáng tươi cười.

- Cổ lực lượng này so với chiến văn mạnh hơn vài phần! Lại thêm chiến văn, phỏng chừng đã đủ thực lực cùng Bố Lan Đặc đánh một trận.

Lâm Dịch tính toán trong lòng. Nghĩ đến Bố Lan Đặc, mới đột nhiên nhớ tới bản thân làm ra động tĩnh lớn như vậy, có thể dẫn tới những người khác tới đây hay không? Lập tức quay đầu lại.

Nhìn lại bị dọa sợ hãi, phía sau trên cao cách vài trăm thước, sớm đã xuất hiện hơn mười đạo thân ảnh. Vừa rồi toàn tâm thân Lâm Dịch đều xâm nhập trong vui sướng thu được lực lượng cường đại, lại thêm những Thánh Giai này đều so với hắn mạnh hơn không chỉ một bậc, hơn nữa đều ở trên cao, cho nên Lâm Dịch căn bản là không có phát hiện. Lúc này vừa nhìn lại khiến hắn bị dọa nhảy dựng.

Lạp Cổ Kỳ thấy trên mặt Lâm Dịch lộ ra biểu tình kinh ngạc, liền cười cười, nói với Khải Ni Cổ Lạp và Bạch Tiếu Thiên ở bên cạnh:

- Đại nhân, chúng ta qua đó đi!

Bạch Tiếu Thiên gật đầu. Lập tức, ba người nhất thời bay tới bên cạnh Lâm Dịch. Mà những Thánh Giai khác thấy ba người vây đến bên cạnh Lâm Dịch, lập tức cũng không chậm đi qua.

- Bạch đại nhân, hiệu trưởng, Khải tiên sinh? Các người…

Lâm Dịch thất thần mở miệng.

Không đợi hắn nói xong, Lạp Cổ Kỳ đã cười mở miệng nói:

- Chúc mừng a! 22 tuổi đạt được Thánh Giai. Tiểu tử ngươi hiện tại là đệ nhất nhân chân chính trên đại lục.

Lâm Dịch nghe vậy, sắc mặt nhất thời hơi đỏ lên, nói:

- Ta? Còn kém xa… Hiệu trưởng ngài cũng đừng trêu ghẹo ta.

Nói rồi, có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Bạch Tiếu Thiên.

Lạp Cổ Kỳ cười ha ha. Lâm Dịch sắc mặt càng đỏ.

Trên mặt Bạch Tiếu Thiên mang theo dáng tươi cười nói:

- Chúc mừng tiến nhập tiến nhập Tinh Vị Cảnh.

Lâm Dịch cung kính gật đầu nói:

- Cảm ơn đại nhân!

Khải Ni Cổ Lạp lúc này lại lộ ra biểu tình có chút quái dị liếc mắt nhìn Lâm Dịch, nhịn không được nói rằng:

- Ngươi không thể trước tiên mặt vào một kiện y phục sao?

Lâm Dịch nghe vậy thất thần. Bản năng cúi đầu liếc mắt nhìn, nhất thời khuôn mặt tuấn tú xấu hổ, đỏ bừng. Hai tay giao nhau, che trước hạ phúc, trong miệng khúm núm, một lát vẫn không nói ra được.

Lạp Cổ Kỳ hài lòng cười to nói:

- Đừng che, đã sớm bị nhìn sạch. Đây, mặc vào đi sao!

Chỉ thấy hắn theo tay vung lên, một kiện hắc sắc y phục nhất thời bay ra. Lâm Dịch nhận lấy, hơi sửng sốt, sau đó, cũng hiểu được là do đối phương sử dụng là không gian giới chỉ.

Nhưng mà lúc này cũng không phải thời gian để ao ước. Chỉ thấy Lâm Dịch động tác cực nhanh, thân thể mạnh mẽ xoay tròn. Bất quá một lần hô hấp, đã y phục chỉnh tề. Bất quá, sắc mặt vẫn đỏ ửng.

240. Chương 348-349: Hạ Lễ.

- Chúc mừng a!

Thánh Giai ở xung quanh, lúc này cũng bắt đầu chúc mừng Lâm Dịch. Tiềm lực của Lâm Dịch là quá rõ ràng. Những Thánh Giai này hầu hết đều là trưởng lão hoặc nhân vật có thực quyền trong các thế lực lớn trên đại lục. Tự nhiên muốn lôi kéo Lâm Dịch. Dù sao, trên đại lục này cường giả vi vương, gia tộc nhân số cao thủ liên quan đến số phận của gia tộc. Nhất là người có tiềm lực phát triển thật lớn. Rất hiển nhiên, Lâm Dịch chính là người như thế. Tuy rằng hắn bây giờ còn chỉ là Tiểu Tinh Vị hạ giai, nhưng không ai hoài nghi thành tựu sau này của hắn, sẽ cao đến trình độ mọi người khó có thể với tới. Cho dù là đạt được trình độ như Bạch Tiếu Thiên cũng không phải không có khả năng! Lập tức tự nhiên muốn tạo quan hệ tốt với hắn.

Sắc mặt Lâm Dịch vẫn hơi chút đỏ lên. Tuy rằng những người này, hắn đều không quen biết. Nhưng từ việc bọn họ đều huyền phù tại không trung mà xem, chí ít đều là cường giả Thánh Giai. Cũng biết đều là những tiền bối, hơn nữa thái độ với mình cũng cực kỳ ôn hòa, lập tức tự nhiên đáp lễ.

Bạch Tiếu Thiên đột nhiên khẽ cười một tiếng nói:

- Tiến nhập Tinh Vị Cảnh không phải một chuyện nhỏ như vậy. Ân, cũng không có chuẩn bị quà tặng gì, liền đưa cho ngươi một cái không gian giới chỉ, làm hạ lễ đi.

Nói rồi, trên tay ngân mang chợt lóe, xuất hiện một cái bạch sắc giới chỉ hình thức cực kỳ cổ xưa, đưa cho Lâm Dịch.

Lâm Dịch có chút sững sờ, chợt lại có chút rối loạn, liên tục xua tay nói:

- Không nên không nên. Cái này thực sự quá mức quý trọng.

Bất quá trong ánh mắt nhìn không gian giới chỉ, lại vẫn là nhịn không được lộ ra vài tia quang mang ước ao. Ngày đó biết được Thủy Linh Lung có không gian giới chỉ, cũng đã để hắn rất là ước ao. Dù sao, có một cái không gian giới chỉ, đó thực sự là thuận tiện không ít. Chí ít, sau này cũng không cần lo lắng vấn đề sau khi sử dụng chiến văn nữa.

Bất quá để hắn cứ như vậy nhận quà tặng của Bạch Tiếu Thiên cũng có chút không tốt lắm. Dù sao nghiêm khắc mà nói, hắn cùng Bạch Tiếu Thiên cũng không quá quen thuộc. Hơn nữa không gian giới chỉ cũng thực sự quá mức hiếm hoi. Nếu như nói giới chỉ này là do Lạp Cổ Kỳ cho hắn, như vậy không có hai lời, hắn đã sớm một phát nhận lấy rồi.

Bạch Tiếu Thiên nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

- Chỉ là một cái giới chỉ mà thôi. Không có gì. Còn hi vọng ngươi chớ nên ghét bỏ đấy.

Bạch Tiếu Thiên cười trêu chọc. Không gian giới chỉ, không gian giới chỉ, tuyệt không phải như hắn nói dễ dàng như vậy.

- Thế nhưng…

Lâm Dịch còn muốn từ chối. Nhưng Lạp Cổ Kỳ ở bên cạnh cũng đã nhìn ra mục đích của Bạch Tiếu Thiên. Làm cùng một trận doanh, Lạp Cổ Kỳ tự nhiên vừa cười vừa nói:

- Nếu Bạch đại nhân cho ngươi, vậy thì cảm tạ Bạch đại nhân đi! Hắc hắc, Bạch đại nhân là người giàu có nhất đại lục. Không gian giới chỉ đối với người khác có thể là rất khó khăn, nhưng đối với hắn mà nói, thật đúng không tính là đồ vật trân quý gì cả.

- Tiểu tử ngươi…

Bạch Tiếu Thiên cười khanh khách.

- Cái này…

Nghe Lạp Cổ Kỳ cũng nói như vậy, Lâm Dịch do dự một chút, cuối cùng vẫn là không thể nhịn được mê hoặc của không gian giới chỉ, đồng thời cười nói:

- Cảm ơn Bạch đại nhân!

Bạch Tiếu Thiên lắc đầu cười khẽ một tiếng, nói:

- Ở mặt trên nhỏ một giọt máu, có thể dùng tinh thần lực mở ra. Không cần quá nhiều tinh thần lực là được.

Lâm Dịch nghe vậy gật đầu. Sau đó, ngón cái khẽ quét qua ngón trỏ, một giọt máu liền rơi xuống trên cái giới chỉ cổ khác kia. Chợt trên ngón trỏ lam mang lóe ra, vết thương như vậy đã biến mất vô tung. Hiệu quả chữa thương của thủy hệ dị năng tự nhiên là phi thường rõ ràng.

Giọt máu tươi ở trên mặt không gian giới chỉ cổ xưa, sau đó, chỉ thấy tựa như bọt biển, trong khoảnh khắc dụng nhập. Trong ánh mắt có chút chờ mong cùng kỳ quái của Lâm Dịch, một trận quang mang bạch ngân đột nhiên từ trên bạch sắc giới chỉ lóe ra.

- Đeo nó vào đi!

Lúc này Lạp Cổ Kỳ mở miệng nói rằng. Lâm Dịch không có do dự, liền trực tiếp đeo vào ngón út bên trái. Cảm xúc lạnh lẽo sau một trận ngân mang lóe ra, hoàn toàn biến mất. Mà một cổ cảm giác tựa như huyết mạch tương liên xuất hiện. Đây là một loại cảm giác rất quái lạ. Lâm Dịch cũng không biết hình dung như thế nào.

- Hiện tại thử dùng tinh thần lực của ngươi chạm vào nó một cái.

Lạp Cổ Kỳ cười chỉ điểm nói. Lâm Dịch gật đầu, lập tức trịnh trọng nhìn giới chỉ tựa như gắn bó nhất thể với mình, một luồng tinh thần lực nho nhỏ đụng vào, sau đó, gian nhất thời xuất hiện trong óc hắn.

- Đây là…

Lâm Dịch kinh ngạc nhìn không gian xuất hiện trong đầu. Không gian này cực lớn, nhìn một chút, không gian này chí ít đã ngoài mấy trăm thước! Ở trong không gian này còn bày đặt một vài đồ vật lóe ra quang mang mơ hồ.

- Thử dùng tinh thần lực của ngươi lấy ra đồ vật bên trong!

Thanh âm của Bạch Tiếu Thiên vang lên. Lâm Dịch nghe vậy gật đầu, chợt tâm niệm hơi khẽ động, chỉ thấy một món đồ vật đã xuất hiện trong tay hắn. Đó là một tinh thể toàn thân trong suốt vô bì. Lâm Dịch có chút kinh ngạc cúi đầu liếc mắt nhìn. Bởi vì hắn có thể cảm giác được đồ vật này ẩn chứa năng lượng rất mạnh!

- Đây là…

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn Bạch Tiếu Thiên. Bạch Tiếu Thiên cười cười nói:

- A! Bên trong lúc trước để một ít ma hạch của ma thú Thánh Giai cùng một vài món đồ chơi nhỏ. Không coi là đồ vật quý giá gì cả, toàn bộ liền cho ngươi đi!

Lâm Dịch nghe vậy kinh ngạc cúi đầu nhìn về phía tinh thể đang tỏa ra quang mang xán lạn trong tay.

- Không nghĩ tới, đây là ma hạch của ma thú Thánh Giai vô giá trong truyền thuyết a! Thảo nào trong đó ẩn chứa lực lượng cường đại như vậy!

Lâm Dịch có chút giật mình. Lấy lực lượng hiện nay của hắn, liền có thể cảm giác được lực lượng ẩn chứa bên trong rất mạnh. Có thể nghĩ năng lượng của Thánh Giai ma thú kia mạnh cỡ nào.

Mà trong một quá trình này, sắc mặt một vài Thánh Giai ở xung quanh đều hơi biến. Những người này đều là những lão gia hỏa sắp thành tinh, sao không nhìn ra nguyên nhân căn bản Bạch Tiếu Thiên cho Lâm Dịch một khỏa không gian giới chỉ là gì? Nhưng bọn họ lại không có cách nào. Bọn họ chung quy không thể ngăn cản Bạch Tiếu Thiên thu mua Lâm Dịch đi? Trừ phi bọn họ thật không muốn sống nữa. Hôm nay trong lòng bọn họ oán giận. Chỉ là chính mình vừa rồi sao không cho Lâm Dịch lợi ích trước? Ngược lại để Bạch Tiếu Thiên giành mất tiên cơ.

Lập tức một Thánh Giai có biểu tình hơi bối rối hướng Lâm Dịch biểu thị áy náy, nói cái gì đến quá mức vội vàng, nên không có mang theo lễ vật gì. Chờ có cơ hội, nhất định sẽ bổ sung,... Lạp Cổ Kỳ nói câu nào không thể không có đạo lý. Nói Bạch Tiếu Thiên là người giàu có nhất đại lục tuyệt đối không sai. Đối với thường nhân, thậm chí Thánh Giai bình thường mà nói không gian giới chỉ cực kỳ trân quý. Mà Bạch Tiếu Thiên xem ra thật đúng không tính là cái gì. Phải biết rằng, Bạch Tiếu Thiên chưởng quản không phải là một địa phương bình thường.

Vô Song Hội mười món phần thưởng đều là lấy từ chỗ đó ra. Trong đó đến tột cùng có bao nhiêu chí bảo khiến người ta đỏ mắt, phỏng chừng ngoại trừ Bạch Tiếu Thiên ra không còn ai có thể rõ ràng được.

Đương nhiên, cũng không có ai ngốc đến mức đánh chủ ý lên địa phương kia. Bạch Tiếu Thiên không phải là người ăn chay! Chỉ là suy nghĩ một chút liền có thể rõ ràng biết được? Bạch Tiếu Thiên là Lĩnh vực Dị Năng Giả, hắn là tại ba mươi sáu tuổi thành Thánh Giai. Thiên tư cao có thể nghĩ. Mà hôm nay hắn đã sống hơn ba vạn năm, khoảng thời gian dài như vậy, có thể để hắn thiên tư phi phàm đạt được cảnh giới gì? Đã không ai có thể tưởng tượng được. Nghe đồn phỏng chừng Bạch Tiếu Thiên đã đạt được trình độ Đại Tinh Vị đỉnh phong! Tuy rằng cái này không ai chứng thực, bản thân Bạch Tiếu Thiên cũng không có nói ra. Nhưng không ai hoài nghi, Bạch Tiếu Thiên là tồn tại cường đại nhất trong Thánh Giai trên đại lục này. Đánh chủ ý lên địa phương hắn canh giữ? Chỉ sợ là sống chán rồi.

Chúng Thánh Giai nhiệt tình hiển nhiên có chút ngoài dự liệu của Lâm Dịch, trong lúc nhất thời ngạc nhiên không thể phản ứng. Sau một lúc lâu phản ứng lại, cũng chỉ có xấu hổ cười bồi. Trên thực tế, những Thánh Giai này, hắn một người cũng không quen biết. Chỉ là những người này đều là Thánh Giai, cũng đều là tiền bối của hắn. nên có tôn kính chung quy là phải có. Hơn nữa nhân gia hảo ý chúc mừng mình, bản thân chung quy không thể lấy mặt lạnh chứ?

Huống hồ Lâm Dịch cũng rất rõ ràng, hiện tại những người này đối với mình tốt như thế, cũng bởi vì tiềm lực của mình. Nếu luận thực lực chân chính, muốn dựa theo quy tắc cường giả vi vương trên đại lục mà nói. Cho dù đã đột phá, Lâm Dịch cũng là không có tư cách cũng những Thánh Giai này đối chiến. Những người này có ai không phải đã tu hành hơn một nghìn năm? Thực lực của ai không mạnh hơn Lâm Dịch vô số lần?

Biểu tình Lâm Dịch nhìn như thất thần, cười ngây ngốc, nhưng trong lòng hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn. Hắn chưa bao giờ là một kẻ ngốc.

- Có người đến!

Đang ở không trung cùng Lâm Dịch nói chuyện, một gã Thánh Giai trong lúc vô tình quay đầu lại, phát hiện từ phương hướng Vô Song Hội hội trường đã có nhiều người đi tới. Xem ra, thi đấu buổi sáng hắn là đã xong, bây giờ là thời gian nghỉ trưa.

Những Thánh Giai này cũng không muốn mình biến thành hầu tử huyền phù tại không trung, để những người phía dưới xem xét. Lập tức Lập tức đều hướng Lâm Dịch cáo từ, rồi tự hóa thành bạch mang bắn trở lại. Điều này làm cho khán giả vừa mới vừa mới có chút ngây ngốc nhìn lên không trung. Tuy rằng những khán giả này hầu hết đều là đệ tử trong gia tộc, cũng chưa phải thấy qua Thánh Giai. Nhưng dù sao cũng là là phi thường hiếm thấy. Thấy không trung nhiều Thánh Giai như vậy đứng cùng một chỗ, hơi sửng sốt sau đó cũng không nhịn được hiếu kỳ mục đích những Thánh Giai kia tới nơi này làm cái gì. Bởi vì thân thể Lâm Dịch bị những Thánh Giai ngăn trở, do đó, không ai biết hắn đã đạt được Thánh Giai.

Bạch Tiểu Thiên hơi quay đầu lại liếc mắt nhìn phía dưới đã càng lúc càng nhiều người ngẩng đầu nhìn lên không trung, sau đó cười cười nói với Lâm Dịch:

- Ta đi trước. Ngươi vừa mới đạt được Tinh Vị Cảnh vẫn cần củng cố một chút.

Lâm Dịch nghe vậy gật đầu, sau đó cảm kích nói:

- Cảm ơn lễ vật của đại nhân!

Bạch Tiểu Thiên lắc đầu khẽ cười một tiếng, thân ảnh cứ như vậy hoàn toàn biến mất.

Khi Bạch Tiểu Thiên biến mất, Lạp Cổ Kỳ cũng liếc mắt nhìn đoàn người dưới đất, sau đó cười cười mở miệng nói:

- Lâm Dịch tiến nhập Tinh Vị Cảnh là một ngày lành. Chúng ta đi chúc mừng đi!

Lâm Dịch và Khải Ni Cổ Lạp cũng gật đầu đáp ứng, ba người liền hóa thành ba đạo bạch mang hướng trong hội trường vọt đi. Vừa rồi còn tràn đầy Thánh Giai trên không trung, nhất thời đi không còn một mảnh. Lưu lại dưới mặt đất một đám người nghi hoặc ngạc nhiên.

- Ta vừa rồi..hình như nhìn thấy Lâm Dịch kia.

Một khán giả đột nhiên có chút thất thần nói. Ngay khi ba đạo quang mang cuối cùng bắn đi, hắn vừa vặn ngẩng đầu lên nhìn. Mà khi đó, Lâm Dịch cũng vừa lúc vô ý liếc mắt nhìn xuống đất, nhất thời bị hắn thấy. Sau một lúc sững sờ, hắn mới đột nhiên mở miệng. Mà khán giả ở bên cạnh hắn cũng không nhịn được nhìn lại phía hắn, trong đó một người càng mở to hai mắt không tin tưởng nói:

- Không co khả năng như vậy chứ? Hắn mới 22 tuổi a. Ngươi khẳng định là nhìn lầm rồi!

Đối với người thường mà nói, Thánh Giai cùng cường giả bình thường khác nhau lớn nhất chính là... Thánh Giai có thể phi hành. Nếu như nói Lâm Dịch thực sự là đang phi hành, vậy chẳng phải là nói hắn đã đạt được trình độ Thánh Giai? Nhưng hai ngày trước, khi giới thiệu 68 cường, tên chủ trì kia đã nói rất rõ ràng, Lâm Dịch chỉ là Bát cấp chiến sĩ và Bát cấp Dị Năng Giả mà thôi. Chẳng lẽ là chỉ trong hai ngày ngắn ngủi này đã đột phá? Có thể sao?

Tên khán giả kia ngẫm lại, lập tức cũng cảm giác khẳng định là mình nhìn lầm, gật đầu. Trọng tâm câu chuyện liền chuyển dời đến suy đoán mục đích nhiều Thánh Giai như vậy tụ tập đến nơi này làm gì.

- Tiếng nổ vừa rồi là cái gì xảy ra a?

Một khán giả hăng hái mở cuộc thảo luận.

Khi đám người Lạp Cổ Kỳ trở lại trên thính phòng, Thủy Linh Lung đã đi về phòng rồi. Lập tức mấy người lại về đến gian phòng của Lâm Dịch và Thủy Linh Lung, quả nhiên nàng đã trở lại trong phòng. Khi nhìn thấy mấy người Lạp Cổ Kỳ sắc mặt vui mừng từ bên ngoài đi vào, Thủy Linh Lung không khỏi hiếu kỳ truy nguyên nhân hỏi bọn hắn trên đường đột nhiên rời khỏi, khi từ trong miệng Lạp Cổ Kỳ biết được Lâm Dịch đã tiến nhập Thánh Giai. Đầu tiên là sửng sốt, chợt trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc cuồng hỉ nhìn Lâm Dịch, liên tục truy vấn có phải là thực không. Lâm Dịch thì cười trả lời nàng. Điều này làm cho nàng kích động một lát cũng không nói ra được lời nào. Phảng phất so với chính nàng ta đạt được Thánh Giai còn khiến nàng cảm thấy vui mừng hơn.

Cuối cùng vẫn là Lạp Cổ Kỳ đề nghị đi ăn mừng một phen. Thủy Linh Lung mới thu thập tốt tâm tình. Khải Ni Cổ Lạp thì đi thông báo cho mấy người Lạp Cơ Tư. Tiến giai Tinh Vị Cảnh, không phải một chuyện nhỏ, tự nhiên phải chúc mừng một phen.

Mà Lâm Dịch thay một bộ y phục, sau đó, đem vài món đồ tùy thân bỏ vào trong không gian giới chỉ vừa mới có được. Cái giới chỉ này hình thức cực kỳ cổ xưa, thoạt nhìn không có chỗ nào đặc biệt. Nhưng không gian bên trong lại có đường kính và độ cao vài trăm thước.

Tuy rằng trước đây không có không gian giới chỉ, nhưng Lâm Dịch vẫn biết cái giới chỉ này là cao cấp. Không gian giới chỉ khác, không gian bên trong chỉ có cỡ mấy chục thước. Mà Bạch Tiểu Thiên cho hắn cái này lại có cỡ mấy trăm thước.

Ngay cả Lạp Cổ Kỳ khi nghe Lâm Dịch nói đến diện tích không gian bên trong, trong mắt cũng lộ ra thần sắc ao ước.

- Tiểu tử ngươi vận khí thực sự quá tốt…

Mà Lâm Dịch thì cười hắc hắc, cũng không nói tiếp.

Thay y phục xong, ba người liền hướng phía phòng của Lạp Cổ Kỳ đi tới. Khi ba người đi tới, mấy người Khải Ni Cổ Lạp đã đang chờ rồi. Thấy mấy người Lâm Dịch đẩy cửa đi vào, bọn người Lạp Cơ Tư đang ngồi ở bên trong không khỏi đứng dậy.

241. Chương 350: Sức Mạnh Tinh Vị Cảnh!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 350: Sức mạnh Tinh Vị Cảnh!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lạp Cơ Tư trên mặt mang theo biểu tình trêu ghẹo, nói với Lâm Dịch:

- Chúc mừng ngươi tiến nhập Tinh Vị Cảnh.

Lâm Dịch cười trả lời:

- Cảm ơn!

Đám người Lạp Cơ Tư là hàng tôn tử của Khải Ni Cổ Lạp, lại là do hắn dạy dỗ. Bình thường tự nhiên không ít lần nghe Khải Ni Cổ Lạp đàm luận các loại vấn đề liên quan đến Thánh Giai phân giai ra sao, do đó, tự nhiên là biết thuyết pháp Tinh Vị Cảnh.

Lâm Gia ánh mắt vụt sáng, có chút sùng bái nhìn Lâm Dịch:

- Lâm Dịch ca ca thật là lợi hại!

Lâm Gia tuy rằng rất là ngây thơ thuần khiết. Nhưng đây cũng không có nghĩa là nàng ngu ngốc. Có thể có tư cách tham dự Vô Song Hội, sao có thể là ngu ngốc? Nàng tự nhiên cũng biết muốn tiến nhập Thánh Giai là một việc khó khăn cỡ nào? Sinh ra tại đại gia tộc, nàng mỗi ngày đều thấy rất nhiều trưởng bối động hơi một tý là thở dài vì cảnh giới không thể đề thăng. Lâu dần, tự nhiên cũng minh bạch rất nhiều.

Lâm Dịch cười hắc hắc, gãi gãi đầu:

- Cảm ơn Lâm Gia…

Lâm Gia thì cười hì hì nhìn hắn.

Bố Lô và Tháp Nhĩ cũng tiến về phía trước chúc mừng, Lâm Dịch cười đáp lễ. Sau đó, đặt một bàn cơm phong phú, ăn mừng.

Yến tiệc chúc mừng vẫn tiến hành đến khi mặt trời đã ngả về tây mới coi như kết thúc. Trở lại gian phòng, Lâm Dịch nói một tiếng với Thủy Linh Lung, liền rời khỏi phòng. Hơi đề khí, thân thể hóa thành một đạo bạch mang bay thẳng lên không trung. Hôm nay hắn đã có chút khẩn cấp muốn biết được cường độ thân thể mình hiện tại, đủ để chi trì đề thăng lực lượng bao nhiêu lần.

Bất quá trong nháy mắt, Lâm Dịch cũng đã đi tới chỗ không trung ngày đó tu hành chiến văn. Nơi này vẫn duy trì hình dáng sau bị bị phá hủy. Rừng cây xanh um tươi tốt ban đầu, lúc này đã biến thành một mảnh đất trống không. Lâm Dịch hơi chút do dự, sau đó, vẫn quyết định đi xa hơn. Dù sao, hôm nay lực lượng của hắn đã không như trước. Chính hắn cảm giác, lấy trạng thái thân thể của mình hiện tại, đề thăng lực

lượng gấp 15 lần hẳn là sự tình là phi thường dễ dàng. Kinh động các Thánh Giai khác dù sao cũng không phải chuyện gì tốt.

Lập tức tâm tư điện thiểm, liền làm ra quyết định. Thân hình hơi bay lên, trực tiếp xẹt qua.

Lâm Dịch tại không trung phi hành thẳng hơn nửa tiếng. Lúc này hắn đã đi tới trên vô biên đại hải. Xa xa nhìn lại, Vô Song Đảo đã biến thành một điểm xám nhỏ.

Lâm Dịch huyền phù tại không trung, địa phương dưới thân mấy chục thước chính là nước biển bốc lên không ngớt. Hắc lam thỉnh thoảng phát ra từng đóa ngân bạch bọt sóng. Một tia thanh lương theo gió biển thổi đến.

Hít sâu một ngụm không khí hơi mặn, sau đó, Lâm Dịch nhắm hai mắt lại. Để y phục trên người cởi ra từng kiện, bỏ vào trong không gian giới chỉ. Lại cảm khái một chút, có không gian giới chỉ quả nhiên thuận tiện hơn nhiều. Lâm Dịch da thịt bóng loáng mà trắng nõn. Nhưng một thân cơ nhục tinh thiết lại có vẻ rõ ràng. Thân thể nhìn như gầy gò, lại cường kiện hữu lực như thế! Hiện tại trải qua năng lượng tẩy rửa, khiến bên ngoài hắn từng tầng được chữa trị. Dấu trên người hắn trước đây đều đã nhờ lần chữa trị này mà hoàn toàn biến mất không thấy. Trên da thịt hắn tựa hồ lưu chuyển một tầng năng lượng trong suốt, có vẻ trong sáng.

Lâm Dịch lại hít sâu một hơi, đột nhiên, lực lượng tản mát ra.

Một cổ lực lượng cường hãn đến cực điểm từ sâu trong thân thể Lâm Dịch dâng trào ra! Sau một lát, chỉ nghe được một tiếng khí bạo! Một tầng khí thế như có thực chất, nhất thời xuất hiện bên người Lâm Dịch! Mà nước biển dưới thân hắn mấy chục thước chấn động không ngớt. Đột nhiên tựa như bị một lực lượng cường đại nào đó ép xuống, không ngờ trong khoảnh khắc yên ả lại lan ra phạm vi tới gần trăm mét.

- A!

Lâm Dịch quát nhẹ một tiếng, lực lượng lần thứ hai mạnh mẽ đề thăng! Lại một tiếng nổ! Khí thế ầm ầm khuếch đại ra phạm vi lớn, đạt được mấy chục thước! Mà nước biển dưới chân hắn nhất thời lõm xuống phía dưới chừng mấy chục thước.

Cơ nhục trên thân thể Lâm Dịch bởi vì dùng sức mà gân xanh nổi lên, cũng run lên nhè nhẹ. Cổ khí thế cuồng bạo đến cực điểm kia không ngừng đề thăng! Mặt nước dưới chân chịu ảnh hưởng phạm vi càng lúc càng lớn. Mãi cho đến lan ra cự ly sáu bảy trăm mét mới đình chỉ mở rộng! Từng đợt tiếng rung động không ngớt, trên người hắn sớm đã có vô số ao u lam tĩnh điện bao quanh.

- A!

Cuối cùng chợt quát một tiếng, chỉ nghe ầm ầm một tiếng nổ! Mặt nước mạnh mẽ lõm xuống, không ngờ đạt được độ cao mấy thước! Mà nước biển trong phạm vi ảnh hưởng của khí thế, đột nhiên toàn bộ hướng phía không trung bốc lên! Thác nước cũng thành hình!

Lâm Dịch cắn chặt hàm răng, trong đôi mắt bắn ra tinh mang khiếp người! Một tầng khí thế cuồng bạo tới cực điểm, uốn lượng bên người hắn! Khiến cả người hắn tựa như đặt trong một đạo long quyển phong!

- Dưới trạng thái bình thường, lực lượng đã đạt được đỉnh phong, so với lúc Bát cấp đề thăng gần 12 lần.

Lâm Dịch trong lòng tính toán, ban đêm khi vừa mới đột phá, hắn cũng không có đem lực lượng đề thăng tới cực hạn. Thế cho nên chỉ có gấp mười lần trước đây. Nhưng mà hôm nay Lâm Dịch cố tình muốn xem bản thân đã đạt đến trình độ nào, tự nhiên là toàn lực mà làm! Không bảo lưu bất kỳ cái gì!

- Hiện tại đến xem chiến văn…

Lâm Dịch nghĩ, một luồng tinh thần lực nhẹ nhàng đụng vào đầu nguồn lực lượng chiến văn dưới bụng, đột nhiên, một cổ lực lượng cường đại khiến Lâm Dịch cũng nhịn không được kinh hãi, từ trong đó dũng mãnh phun ra!

- A!

Lâm Dịch nhịn không được ngửa mặt lên trời bạo rống một tiếng! Tiếng rống thật lớn chợt lao thẳng lên trời! Đột nhiên, không biết có phải là ảo giác không, sắc trời trong nháy mắt tối lại! Chỉ nghe một trận

đùng đoàng, sau đó, rung động thật lớn xoay xung quanh Lâm Dịch xuất hiện vô số điện xà! Mà thân thể Lâm Dịch cũng nhất thời tản mát ra hồng sắc quang mang chói mắt! Xung quanh thác nước cũng bị chiếu rọi thành huyết hồng sắc! Đột nhiên một tiếng gầm từ cổ họng phát ra.

- Rống! ! ! ! ! …

Tiếng gào thét như Hổ khiếu, không tự chủ được từ trong cổ họng Lâm Dịch phát ra, mà thân thể Lâm Dịch đã bị bao phủ trong một tầng ánh sáng màu đỏ chói mắt đến cực điểm!

- Cổ lực lượng này…

Da đầu Lâm Dịch bởi vì hưng phấn mà sinh ra một tia cảm giác như tê liệt, chợt, hai mắt hắn đều biến thành huyết sắc đồng tử! Một cổ cảm giác yêu dị so với giai trì chiến văn lúc trước còn yêu dị hơn mấy chục lần lập tức tràn ngập trong không trung!

Thân thể Lâm Dịch bắt đầu sinh ra biến hóa kịch liệt! Trước kia khi chưa phải là Thánh Giai, khi Lâm Dịch gia trì chiến văn, trên người hắn xuất hiện bộ da lông hắc bạch giao nhau, kỳ thật nhiều nhất chỉ là nổi lên thôi… Nhưng mà lần này… Thân thể của hắn bỗng nhiên tăng vọt một vòng! Thân cao hơn 1m8, lập tức đạt đến một mét chín mấy! Bộ da lông kia lại rõ ràng như thế! Bộ lông thật dài nổi lên trong gió, Lâm Dịch thậm chí có thể cảm giác được phật động rõ ràng! Trên mặt của hắn, vốn chỉ có mấy cọng lông tượng trưng, hôm nay đã bị bộ lông tuyết trắng chiếm cứ! Sáu đạo vết cào huyết văn, hôm nay lăng không tăng lên ít nhất gấp đôi! Một đạo ở chính giữa, thẳng tắp kéo dài tới chỗ vành tai, chữ Vương phong cách cổ xưa trên trán càng chớp động lên huỳnh quang, lộ ra cực kỳ chói mắt!

242. Chương 351: Lực Lượng Khủng Bố Tăng Lên 30 Lần!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 351: Lực lượng khủng bố tăng lên 30 lần!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Kết hợp với đồng tử đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, một cổ khí thế yêu dị đến cực điểm, cuồng bạo đến cực điểm từ trên người Lâm Dịch tràn ngập ra. Một cổ lực lượng cường đại từ sâu trong thân thể Lâm Dịch, từng đợt từng đợt phún dũng mà ra! Cổ cảm giác cường đại này, khiến da đầu Lâm Dịch hưng phấn run lên từng đợt! Da lông hắc bạch dài nhỏ bao vây lấy cái đuôi, có chút vung vẩy sau lưng hắn… Nhưng cứ như vậy một động tác, rõ ràng có thể dẫn động không gian chung quanh run rẩy một hồi!

- Đến tột cùng, mạnh bao nhiêu?

Lâm Dịch hưng phấn nghĩ đến. Chợt, trong đôi mắt liên tục chớp lên hàn mang, cổ họng liên tiếp vang lên tiếng gầm gừ khiến da đầu run rẩy, lực lượng của hắn, lại lần nữa điên cuồng tăng lên!

Đùng! ! ! Bồng! Bồng! Bồng! … Lực lượng cường đại kích động nổi lên hơn mười thanh âm khí bạo! Một mảnh điện xà dài hẹp màu tím bởi vì lực lượng va chạm kịch liệt mà sinh ra! Nơi đỉnh đầu Lâm Dịch, một mảnh mây đen dần tụ tập lại, thời gian dần trôi qua, nhan sắc như mực! Đó chính là bởi vì lực lượng quá mức cường đại, lực hút sinh ra sau khi kích động hấp dẫn mây đen trong không gian chung quanh tới! Ầm ầm! ! ! Tiếng sấm nổi lên! Trong mây đen trên không trung, càng lóe ra từng đạo điện xà màu tím vô cùng to lớn! Răng rắc! Răng rắc! . Từng đợt tiếng sấm vang dội nhiếp hồn không dứt bên tai!

Hôm nay phạm vi mà lực lượng Lâm Dịch ảnh hưởng, đã trọn vẹn đạt đến ba bốn km rồi! Địa hải thủy ở những nơi này đã hoàn toàn phá vỡ pháp tắc tự nhiên, dũng mãnh lao tới không trung! Từ xa nhìn lại, hình thành một đạo thác nước vô cùng to lớn đồ xộ! Mà ở này cũng trên thác nước, một mảnh lưới điện dài hẹp chừng cánh tay lượn lờ… Phát ra từng đợt tiếng vang đùng đùng!

- Gấp mười chín lần!

Lâm Dịch hai mắt đỏ thẫm! Thần sắc hưng phấn dưới tác dụng của đôi huyết sắc đồng tử yêu dị, biến thành một đạo ánh mắt tà dị đến cực điểm! Khóe miệng hắn, mang theo một vòng dáng tươi cười… Cũng yêu dị đến cực điểm!

Từng đợt tiếng gầm gừ không tự chủ được phát ra từ cổ họng hắn… Mà lực lượng của hắn, vẫn còn đang không ngừng tăng lên, không có chút dấu hiệu đình chỉ!

- 23 lần!

Tâm tình Lâm Dịch kích động, cái ót và thân thể bị bộ lông bao trùm, sớm đã lộ gân xanh rồi! Hai đấm hắn nắm chặt, có chút khom người, như vậy mới dễ dàng sử dụng lực lượng! Nhưng mà, trong lòng hắn lại đang không ngừng tính toán bội số tăng lên.

- Hai mươi lăm lần!

Đùng! Một đạo sấm sét xẹt qua không gian đã hoàn toàn hắc ám! Chung quanh nơi này, đã sớm biến thành một mảnh thế giới huyết hồng! Lâm Dịch cắn chặt hàm răng, khuôn mặt vặn vẹo, trong đôi mắt bắn ra quang mang hưng phấn đến cực điểm… Tất cả những thứ này, cực kỳ giống một Ma vực! Mà Lâm Dịch, chính là vương giả trong Ma vực này! – Vương giả duy nhất!

- Ah! ! ! ! ! !

Lâm Dịch lại lần nữa gầm thét một tiếng! Thân thể của hắn lập tức bắt đầu mơ hồ! Nước biển chung quanh không ngừng bay lên, trong khoảnh khắc bắn nhanh về không trung!

Rầm rầm rầm oanh!

Tiếng nổ mạnh kịch liệt rốt cục vang lên! Chỉ thấy một tầng tầng gợn sóng, ầm ầm ầm rơi lả tả về bốn phía! Lực lượng cường đại, khiến cho toàn bộ mặt biển gần bốn năm km hoàn toàn lõm xuống, khoảng chừng trăm mét có thừa!

Cái đó phải cần lực lượng cường đại đến cỡ nào? ! Thân thể Lâm Dịch đã hoàn toàn mơ hồ… Nguyên nhân là do lực lượng cường đại đã ảnh hưởng đến không gian và ánh sáng! Một cổ khí thế cao lớn vài trăm mét như thực chất vờn quanh người Lâm Dịch, như một vòi rồng mang theo tia chớp, khiến linh hồn người cũng không khỏi kinh thuật!

Thật mạnh! ! ! !

- 29 lần! ! ! ! ! Ah! ! ! ! !

Lực lượng của Lâm Dịch lại lần nữa tăng vọt! Vốn phạm vi ảnh hưởng là bốn năm km lại lần nữa tăng lớn! Đạt đến ngoài sáu km! Cả người hắn bắt đầu kịch liệt run rẩy! Điện mang chừng cánh tay vấn vít toàn thân hắn! Nét mặt của hắn hoàn toàn trở nên vặn vẹo, dữ tợn mà khủng bố! Hai răng nanh thật dài hiện ra trong cái miệng đã nới rộng của hắn.

- 30 lần! ! ! ! ! ! ! ! ! ! Ah! ! ! ! !

Lực lượng của Lâm Dịch rốt cục đạt đến cực hạn là cơ thể có thể thừa nhận … Mà hôm nay, trong hải vực phạm vi 6 km, cũng sớm đã bị bao phủ dưới một tầng mây đen, mà trong vị trí này, mơ hồ để lộ ra quang mang màu đỏ như máu, tiếng đùng răng rắc ầm ầm không dứt bên tai…

Lâm Dịch giống như một Thượng Cổ Ma Thần vậy, im im lặng lặng lơ lửng trong Ma vực do một tay hắn tạo ra, biểu lộ dữ tợn, ánh mắt hưng phấn!

- 30 lần! Đã đạt đến 30 lần!

Lâm Dịch đè nén không được cảm xúc hưng phấn này.

Năng lượng Thiên Địa tẩy rửa quả nhiên vô cùng thần kỳ… Một lần lại một lần phá hư cùng chữa trị kia, rèn luyện đối với cường độ thân thể có thể nghĩ được. Không chút nào khoa trương mà nói… Hôm nay thân thể Lâm Dịch, so với hôm trước, mạnh hơn không chỉ gấp mười lần! Hôm nay, hắn mặc dù không sử dụng khí của bản thân, cũng tuyệt đối có thể phi thường nhẹ nhõm đánh bại bát cấp Chiến Sĩ không có đạt tới

Thánh Giai … Dù cho, đối phương có rất nhiều trung đẳng chiến văn, hoặc là thượng đẳng chiến văn… Dù sao, cường độ thân thể vẫn nằm đó.

Lâm Dịch hưng phấn, bảo trì lực lượng đỉnh phong… Đồng thời, cũng hiểu mình trước kia quá mức ngây thơ… Vốn tưởng rằng, lực lượng tăng lên gấp ngoài 10 lần đã đủ để chống lại Tinh Vị Cảnh rồi… Nhưng chính thức đạt đến Tinh Vị Cảnh mới hiểu rõ ra… Đúng là vẫn còn không được. Mặc dù lực lượng của mình vào lúc đó ngang hàng với Tinh Vị Cảnh, vậy cũng không thể nào đánh bại Tinh Vị Cảnh được! Bởi vì cường độ thân thể… Cường độ thân thể của Tinh Vị Cảnh đã trải qua Thiên địa năng lượng tẩy địch, một phàm phu tục tử sao có thể đánh đồng? Không chút nào khoa trương mà nói… Bậc thấp hơn phát động công kích với Thánh Giai, đối với Thánh Giai hoàn toàn không có tác dụng gì cả!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi đạt đến Thánh Giai, tiến vào Tinh Vị Cảnh, có thể vĩnh viễn bất tử… Bởi vì, thân thể bị rèn luyện qua như vậy, thật sự quá mạnh mẽ… Mạnh đến nổi khiến người khác hít thở không thông!

Lâm Dịch bảo trì cường độ lực lượng thầm nghĩ, mãi cho đến thật lâu về sau, khí thế của hắn mới dần biến mất… Lực lượng tản mát ra, lập tức giống như thủy triều tuôn về. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, thác nước ngược lại sụp đổ trong khoảnh khắc, đánh xuống mặt biển. Mà mặt biển vốn lõm xuống, đã ở trong khoảnh khắc cũng được lấp đầy, sau một tiếng vang thật lớn, thác nước ngược lại đường kính phạm vi đạt chừng bốn năm km kia, đã ầm ầm rơi vào mặt biển, làm nổi lên một đợt sóng cao mấy chục thước… Mặt nước vốn đã kích động không thôi, hôm nay càng thêm kích động.

Mà Lâm Dịch, theo thời gian trôi qua cũng dần rút đi chiến văn, sau khi chiến văn biến mất, thân thể của hắn khôi phục bình thường, chỉ thấy trong tay hắn lóe lên ngân mang, chợt sau khi thân thể nhanh chóng xoay tròn mấy cái, đã mặc vào quần áo.

243. Chương 352: Nhẹ Nhõm Tấn Cấp! (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 352: Nhẹ nhõm tấn cấp! (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mây đen trên không trung vẫn còn tụ tập, sau khi Lâm Dịch cúi đầu nhìn thấy động tĩnh do mình làm ra, ngay cả mình cũng không khỏi càng hoảng sợ… Hắn thật không ngờ, phạm vi rõ ràng lớn đến trình độ này!

- Cũng may mình có dự kiến trước… Nếu không Vô Song đảo ít nhất phải bị hủy đi một nửa a? Hô… lực lượng Tinh Vị Cảnh, quả nhiên rất cường đại…

Lâm Dịch nói như vậy tuyệt đối không phải khoa trương. Phải biết rằng, vừa rồi là hắn dựa vào khí thế ép mặt nước lõm xuống… Lực cản của nước lớn bao nhiêu? Nước mềm mại bao nhiêu? Nhưng mặc dù như vậy, đều bị đè xuống vài trăm mét… Có thể tưởng tượng cổ lực lượng này nếu tác dụng lên Vô Song đảo… Chỉ sợ toàn bộ hòn đảo, có một nửa sẽ bị biến thành bột mịn! Mà bên kia… Phỏng chừng cũng sẽ vì địa hình bị phá hư, mà vĩnh viễn biến mất trong hải vực.

Lâm Dịch cảm khái một hồi, chợt, sau khi nghe một tiếng khí bạo sinh ra, thân thể Lâm Dịch lập tức bạo xuất một tầng gợn sóng… Chợt, thân thể của hắn lập tức tựu biến mất phía chân trời…

Trên Vô Song đảo

- Tổ gia gia… Cổ lực lượng này…

Một gã Thánh Giai nhíu mày, nhìn về phía nam.

Xa xa, trong một mảnh mây đen bao phủ, lờ mờ có thể nhìn thấy trận trận tia chớp hỏa hồng sắc, mà cổ khí thế cường đại đến cực điểm kia, từ rất xa truyền đến.

Bạch Tiểu Thiên nhìn phương xa, như có điều suy nghĩ.

- Tốt! ! . . .

Trên tái tràng Vô Song Hội, thanh âm ủng hộ vẫn tiếp tục vang lên, tiếng hò hét, không dứt bên tai.

Hôm nay, là ngày thứ ba sau khi Lâm Dịch tiến vào Tinh Vị Cảnh, cũng là thời gian hắn tiến hành trận đấu 64 cường.

Chuyện Lâm Dịch trở thành Thánh Giai, vẫn chỉ giới hạn trong tất cả Thánh Giai, cùng với bọn người Thủy Linh Lung, Lạp Cơ Tư. Lực lượng bạo phát ngày ấy trên hải vực, tuy rằng rất nhiều người đi dạo trên bãi biển buổi tối trông thấy. . . Nhưng bởi vì khoảng cách thật sự quá xa, nên không người nào trông thấy Lâm Dịch. Tất cả mọi người đều xem dị trên trên phạm vi lớn ngày ấy trở thành kỳ quan tự nhiên. Thật ra khiến rất nhiều người ngạc nhiên không thôi. . . Đương nhiên, trong đó cũng không kể phần đông Thánh Giai. . . Đạt tới cấp độ Thánh Giai này, đã có thể dựa vào lực lượng đến cảm ứng, cũng may ngày đó thực lực Lâm Dịch tăng lên nhìn như thời gian trôi qua rất lâu, nhưng kỳ thật cũng không bao lâu, cuối cùng lại rời đi, cho nên không có ai phát hiện ra chuyện đó là do ai làm, chỉ có khi Lạp Cổ Kỳ nhắc đến chuyện này trước mặt Lâm Dịch tựa hồ có chút hoài nghi đến Lâm Dịch. . . Bất quá cuối cùng cũng không hỏi thăm gì cả.

Đương nhiên, nếu như Lạp Cổ Kỳ thật sự hỏi, Lâm Dịch cũng sẽ không dấu diếm gì cả. Dù sao, trong trận đấu sau, hắn tuyệt đối sẽ dùng tới cổ lực lượng kia, bởi vì mục tiêu của hắn là – Bố Lan Đặc.

Đứng trong đám tuyển thủ, ánh mắt Lâm Dịch không khỏi nhìn về phía An Cách Tư và Bố Lan Đặc trong góc bên phải. Cảm ứng của Bố Lan Đặc và An Cách Tư cũng cực kỳ linh mẫn, lập tức tựu cảm ứng được ánh mắt của Lâm Dịch, quay đầu lại. Khi Bố Lan Đặc nhìn thấy ánh mắt hơi hơi coi thường của Lâm Dịch, sắc mặt lập tức có chút trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác. Mà An Cách Tư thì lộ ra vẻ tươi cười với Lâm Dịch, cũng hướng hắn phất phất tay.

Đối với An Cách Tư, Lâm Dịch vẫn rất có hảo cảm. Khiến hắn tức giận, chẳng qua chỉ là Bố Lan Đặc ngày ấy ra tay với hắn thôi. Cho nên sau khi khẽ gật đầu một cái với An Cách Tư, liền quay đầu nhìn về phía lôi đài.

Trận đấu sau 68 cường, đã có chỗ chuyên môn cho tuyển thủ nghỉ ngơi rồi, trước kia là vì nhân số quá nhiều, cho nên mới không có an bài, hiện giờ ít người hơn rồi, cũng đã có thể an bài được.

Khu tuyển thủ là ở hai bên đài chủ tịch, bày ra hơn bảy tám chục cái ghế dựa, có thể dùng chỗ này để nghỉ ngơi. Nếu so với người xem trên đài còn không có chỗ ngồi, thì chỗ quan sát của khu tuyển thủ còn tốt hơn rất nhiều, đồng thời cũng thoải mái rất nhiều. Mặc dù không cưỡng chế yêu cầu tất cả tuyển thủ đều phải đến xem, nhưng đã đến trận đấu này, đại đa số tuyển thủ đều đến cả, dù sao, trận đấu hôm nay đã đạt đến loại trình độ này, đám tuyển thủ dù sao cũng hy vọng nhìn xem thực lực của những người khác thế nào, cũng dễ dàng chuẩn bị sẵn sàng. . . Bất cứ người nào ở đây cũng đều có thể trở thành đối thủ ngày sau, biết mình biết người, trăm trận trăm thắng.

Mấy ngày hôm trước Lâm Dịch vì cảm giác được mình sắp đột phá, lúc này mới chạy đi tu hành. . . Hôm nay đã đột phá, sau khi tiến vào Thánh Giai nên tu hành thế nào hắn còn không có một mục tiêu rõ ràng, tự nhiên cũng không cần thiết phải tu hành vô vị như vậy nữa. . . Lấy cường độ thân thể hôm nay của hắn, sức nặng bốn ngàn cân, hiển nhiên đã hoàn toàn không cách nào thỏa mãn hắn nữa, cho nên, mấy ngày nay, hắn cũng đi tới khu tuyển thủ.

Số thứ tự của Lâm Dịch là số 35, đối thủ của hắn, là một gã Chiến Sĩ bát cấp đỉnh phong, có được trung đẳng chiến văn Thổ Long. Nếu là trước khi trở thành Thánh Giai, đối phó đối thủ này, Lâm Dịch còn phải gia trì Linh Vân mới có thể chiến thắng được, nhưng hôm nay, hiển nhiên đã không cần thiết nữa. . . Ngày đó tiến vào Tinh Vị Cảnh, cũng chỉ có thể thuật tiến nhập thôi, Dị năng của hắn vẫn ở trạng thái bát cấp đỉnh phong, cho nên Lâm Dịch đã sớm quyết định, trong trận đấu sau này, cũng sẽ không sử dụng lĩnh vực nữa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên lôi đài quyết đầu của tuyển thủ số 3 và tuyển thủ sổ 34 rốt cục cũng xong, lấy thắng lợi của tuyển thủ số 34 chấm dứt, đến phiên trận đấu của Lâm Dịch rồi.

Lâm Dịch từ vị trí đứng lên, dưới sự chào hỏi của người chủ trì, đi vào lôi đài.

Thính phòng truyền đến một hồi hò hét, như "Lâm Dịch, em yêu anh" "Lâm Dịch cố gắng lên! " không dứt bên tai. . . Cái này khiến Lâm Dịch có chút xấu hổ, bất tri bất giác, Lâm Dịch ở trong lòng người xem, đã có nhân khí tương đối cao rồi.

Đối thủ của Lâm Dịch là một gã tráng nam lớn lên tam đại ngũ thô, nhìn bề ngoài tựa như trung niên vậy. Thân cao hơn 2m5, trên người xoắn xuýt nổi đầy cơ bắp, cả người nhìn thoạt nhìn như một tòa núi nhỏ di động, vẻ mặt bưu hãn.

Nếu là ở chỗ khác nhìn thấy tên này, đoán chừng sẽ không có ai cho rằng hắn là một nhân vật phi thường lợi hại cả. . . Trên thực tế, cao thủ chân chính quả thật cũng không có ai tam đại ngũ thô cả. Cơ bắp nở nang và dáng người khổng lồ, cũng không có nghĩa là lực lượng của hắn sẽ kinh người, lực công kích sẽ cường đại. Trên thực tế, đại đa số cao thủ lợi hại dáng người đều tương đối gầy gò. . . Nhưng mà, ngàn vạn lần không nên bị vẻ bề ngoài của những người kia che mắt. Cơ bắp hình giọt nước sẽ không cao cao nổi lên, nhưng lực lượng ẩn chứa trong đó lại cường đại hơn cơ bắp nổi lên quá nhiều. Dáng người gầy gò, cũng có nghĩa là phương diện tốc độ sẽ rất kinh người. Tốc độ cộng thêm lực lượng, đó chính là thực lực.

244. Chương 353: Nhẹ Nhõm Tấn Cấp! (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 353: Nhẹ nhõm tấn cấp! (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cũng như Lâm Dịch vậy. . . Nhìn như thanh tú tuấn mỹ, nhưng ai có thể tưởng tượng trong thân thể của hắn ẩn chứa lực lượng đủ để dẫn phát nước biển đảo lưu trong phạm vi lớn chứ?

Theo một tiếng ra lệnh của trọng tài, trên người tráng nam uy vũ nhìn như chất phác ngu dốt kia lập tức tựu lập loè nổi lên hắc sắc quang mang. Lâm Dịch có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua hai cánh tay nhanh chóng lập lòe trước ngực hắn. . . Tốc độ kết ấn của hắn hoàn toàn không phù hợp với hình thể, nhanh đến kinh người! Thời gian trong nháy mắt, Phá Môn Ấn Ký dĩ nhiên đã hoàn tất!

Hắc mang vừa mới hiện lên, một hồi hào quang màu vàng lại lần nữa xuất hiện. . . Đúng là biểu hiện gia trì chiến văn!

Bất quá Lâm Dịch chỉ lẳng lặng đứng nhìn, ánh mắt lạnh nhạt. . . . Đối với Lâm Dịch hôm nay mà nói, lực lượng của tráng nam kia, căn bản không có một chút uy hiếp nào đối với hắn, thế nên hắn tự nhiên sẽ không lo lắng. . . Dù chiến văn của đối phương đủ để tăng lên gấp 10 lần, nhưng đối với Lâm Dịch mà nói cũng sẽ không có ảnh hưởng gì cả, đương nhiên, đó là không có khả năng.

- Thổ Long chiến văn, hiện!

Sau một tiếng gào to, chỉ nghe, một tiếng khí bạo nổi lên! Một cổ khí thế cường đại trống rỗng xuất hiện chung quanh thân thể tráng nam khôi ngô y nguyên bị hoàng mang bao vây lấy! Thân thể của hắn, lập tức lơ lửng lên, thời gian dần trôi qua, hoàng mang biến mất, bộ dáng gia trì chiến văn của tráng nam kia xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ thấy thân thể vốn khôi ngô dị thường, lúc này càng bành trướng lên! Thân cao chừng 2m5, sau khi được gia trì chiến văn, đã một lần hành động đột phá 3 mét! Bên ngoài thân thể hắn bao trùm lấy một tầng lân phiến phản ra quang mang màu vàng rậm rạp. Ở trung tâm cái trán, một mảnh lân phiến màu đen duy

nhất lộ ra cực kỳ dễ thấy! Ánh mắt của hắn biến thành màu vàng đất, một cổ chiến ý từ trong hai tròng mắt hắn bắn ra, thẳng tắp nhìn về phía Lâm Dịch.

- Ngươi không gia trì chiến văn sao?

Tráng nam khôi ngô kia ồm ồm hỏi Lâm Dịch.

Lâm Dịch cười cười:

- Không cần, mời.

Tráng nam khôi ngô kia nghe vậy cũng không nói nhảm, sau khi nhẹ gật đầu, chỉ thấy thân thể của hắn lay nhẹ, dùng tốc độ không phù hợp với dáng người hắn vọt thẳng tới Lâm Dịch! Ngoài thân hắn bám lấy một tầng hào quang màu vàng nhạt, nắm đấm to như tảng đá kéo căng, nhắm ngay đầu Lâm Dịch! . . . Tốc độ của hắn hoàn toàn không phù hợp với thân hình của hắn, tốc độ cực nhanh, trong mắt người khác thậm chí còn xuất hiện tàn ảnh!

Hô! Một quyền này mãnh liệt đánh ra, mang theo quyền phong mãnh liệt đến cực điểm! Không khí chung quanh cũng không khỏi có chút ngưng trệ thoáng một chút!

Nhưng mà, khi một quyền này toàn lực đánh tới! Lâm Dịch, rõ ràng cứ như vậy hư không tiêu thất!

- À? ! Biến, biến mất? !

Thính phòng lập tức truyền đến một hồi kinh hô! Sắc mặt tráng niên kia lập tức hơi đổi! Cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ, thân hình bỗng nhiên chuyển, quay mặt về phía sau!

- Ân? Không có? . . .

Tráng nam ngôi ngô quay người đã làm xong chuẩn bị phòng ngự, công kích như trong tưởng tượng lại không tới. . . Thậm chí không có một bóng người! Không khỏi kinh ngạc sững sờ, nhưng vừa lúc này, một cổ lực lượng cực lớn đến ngay cả hắn căn bản cũng không cách nào chống cự từ phía sau lưng đánh úp lại!

- Ah!

Chỉ nghe sau khi hắn kêu to một tiếng theo bản năng, thân thể của hắn lập tức bay thẳng ra ngoài! Bối rối quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Lâm Dịch đang lẳng lặng đứng ở chỗ vừa rồi. . .

Tráng nam khôi ngô trên không trung kinh hãi muốn tìm trọng tâm, nhưng cổ lực lượng kia thức sự quá cường đại, hắn căn bản không cách nào chống cự! Chỉ thấy hắn rõ ràng cứ như vậy dưới một kích tiện tay của Lâm Dịch, trực tiếp từ trung tâm lôi đài bay ra ngoài! Tên kia đặt mông ngồi xuống trên mặt đất, nhưng trên mặt vẫn còn treo biểu lộ kinh hãi cùng với không thể tin. . . Rất hiển nhiên, hắn căn bản không nghĩ đến rõ ràng chỉ một cú đánh, mình đã bị bay khỏi lôi đài.

Cũng may Lâm Dịch sử dụng chính là nhu lực. . . Nếu không một quyền này, đã đủ để lấy mạng hắn rồi!

Sắc mặt xám ngoét, nhưng hắn vẫn đứng lên, hướng Lâm Dịch khom người nói:

- Cảm ơn ngươi hạ đã hạ thủ lưu tình.

Lâm Dịch lắc đầu cười cười, không nói gì.

Thính phòng hoàn toàn yên tĩnh. . . Tốc độ quá nhanh, căn bản không có người kịp phản ứng. Từ bắt đầu đến chấm dứt, không hơn mười giây đồng hồ, không có đánh nhau hoa lệ, không có năng lượng va chạm hoa mỹ. . . Cứ như vậy dứt khoát, đơn giản, đã xong.

Trọng tài tự nhiên trước tiên phản ứng lại, lập tức cao giọng hô:

- Tuyển thủ số 46 bị đánh khỏi lôi đài, tuyển thủ số 45 Lâm Dịch thắng!

Trong dự liệu. . . Lâm Dịch, nhẹ nhõm tấn cấp. Trận đánh tiếp theo, chính là trận đấu 34 cường rồi.

- Các ngươi, vừa rồi có thấy rõ động tác của hắn không?

Một gã người xem sững sờ hỏi.

- Không, không có…

Một người xem khác có chút nuốt từng ngụm nước bọt… Giống như lời đã nói lúc trước vậy, người xem của Vô Song Hội không có ai là người bình thường cả, bọn hắn phần lớn đến từ cách gia tộc cổ xưa và cường đại ở các nơi trên đại lục, tự nhiên có thể đơn giản nhìn ra sự cường đại của thực lực thần kỳ mà Lâm Dịch biểu hiện ra lúc này! Một gã bát cấp Chiến Sĩ đỉnh phong gia trì chiến văn, dưới tình huống Lâm Dịch không gia trì chiến văn, rõ ràng không chịu nổi một chiêu? Cái này ý vị như thế nào?

- Chẳng, chẳng lẽ…

Tất cả mọi người, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch, đều thay đổi hoàn toàn…

Lâm Dịch lạnh nhạt đi xuống lôi đài, nhưng lúc xuống lôi đài, lại cảm thấy một tia ánh mắt đang nhìn hắn, hơi quay đầu lại, đúng là Bố Lan Đặc.

Biểu lộ của Bố Lan Đặc không tốt lắm, lộ ra rất âm trầm, Lâm Dịch đối mặt với hắn trong chốc lát, đột nhiên khóe miệng của hắn không hiểu kéo ra một đường cong khinh thường, sau đó quay đầu, xuống lôi đài.

Sắc mặt Bố Lan Đặc lập tức âm trầm cơ hồ chảy ra nước! Trong hai tròng mắt hẹp dài, lập tức hiện lên một tia lửa giận.

An Cách Tư ở một biên tự nhiên cũng nhìn thấy chuyện xảy ra giữa Lâm Dịch và Bố Lan Đặc, khóe miệng lập tức có chút nhếch lên, lộ ra bộ dạng rất vui vẻ .

- Hiện giờ, tiểu tử này có thể đã chính thức trở thành đối thủ của ngươi rồi…

An Cách Tư cười vô cùng tà ác.

Biểu lộ Bố Lan Đặc âm trầm, trong mắt lóe ra lửa giận, sau khi thanh âm cắn răng vang lên, hắn lại không nói gì thêm, quay người, rời khỏi khu tuyển thủ.

- Lâm Dịch… !

Vô Song Hội vẫn tiếp tục…

Những ngày này, Lâm Dịch cũng không tu hành, như trước đã nói, lấy cường độ thân thể trước mắt của hắn, tạm thời không cần thiết phải tu hành nữa, sức nặng bốn ngàn cân đối với Lâm Dịch hiện giờ mà nói, đã là chuyện dễ dàng. Nhiều nhất chỉ mỗi sáng theo thói quen chạy một vòng quanh Vô Song Đảo, hoạt động thân thể một chút thôi… Hôm nay, hắn chạy một vòng, cũng chỉ mất 10’ thôi… Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không dùng toàn lực, nếu như chạy đi với tốc độ cao nhất… Đoán chừng chỉ mất một hai phút thôi!

245. Chương 354: Thanh Niên Tóc Xanh.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 354: Thanh niên tóc xanh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mà biểu hiện những ngày gần đây của Thủy Linh Lung có chút kỳ quái. Nàng chưa từng cố gắng tu hành lần nào, rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng bắt đầu cố gắng tu hành… Đương nhiên, tuy rằng kỳ quái, nhưng Lâm Dịch cũng không hỏi gì cả, người luôn có thói quen suy bụng ta ra bụng người, bản thân Lâm Dịch là một tên cuồng tu, lúc này thấy Thủy Linh Lung cố gắng tu hành, tự nhiên sẽ không cảm thấy có gì không đúng cả, chỉ có chút kỳ quái thôi… Dù sao, quen biết nàng lâu như vậy, chưa từng thấy qua nàng tu hành thế nào cả.

Hai người Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp những ngày này thì ở cùng một chỗ với Thiên Thiên và Bạch Lạc … Ba hảo hữu này đã có mười năm chưa từng chính thức gặp qua. Năm đó lúc ở học viện Ngũ Hành, ba người này có thể nói là như hình với bóng, nhưng sau khi rời khỏi học viện, mỗi người vì quan hệ đến thân phận mà không thể không tách ra… Nhưng dù là như thế, cũng không thay đổi tình hữu nghị giữa bọn hắn.

Thời gian sinh tồn của Thánh Giai phi thường phi thường dài dòng buồn chán… Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn hắn sẽ vĩnh viễn sinh tồn. Chính vì nguyên nhân này, tình bạn giữa Thánh Giai liền lộ ra cực kỳ trân quý… Dù sao, Thánh Giai cũng không nhiều lắm, thử nghĩ xem, khi thân nhân và bằng hữu bên cạnh ngươi, ngày lại ngày từng người một già đi, cuối cùng chết đi, nhưng ngươi vẫn còn lẻ loi trơ trọi sống trên thế giới này, đó là một loại cô tịch như thế nào? Chỉ có tình bạn giữa Thánh Giai và Thánh Giai mới là chân thật nhất, đáng giá quý trọng nhất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thánh Giai đối với người bình thường đều rất lạnh lùng, dù sao, đây cũng là hai loại người ở thế giới khác nhau.

Mà cùng lúc đó, Vô Song Hội đã vững bước tiến hành, Thánh Giai Thanh Y, cũng giống như trong dự liệu của Lâm Dịch đơn giản giành được thắng lợi… Trên thực tế Vô Song Hội đã rất rõ ràng, bốn người đứng đầu đã hoàn toàn được xác định. Quán quân, sẽ là một trong bốn người Thanh Y, Lâm Dịch, An Cách Tư cùng với Bố Lan Đặc, mà trong đó thoạt nhìn có hy vọng đoạt được quán quân lớn nhất… Không thể nghi ngờ là hai người An Cách Tư cùng với Bố Lan Đặc.

Tuy rằng chiến văn của Lâm Dịch hôm nay đã có thể gia gấp 30 lần lực lượng, nhưng xin đừng quên… An Cách Tư và Bố Lan Đặc, nói không chừng cũng có được chiến văn đấy. Trước kia đã từng nói qua, Tinh Vị Cảnh trung giai so với hạ giai mạnh hơn gấp 10 lần! Mà chiến văn chỉ là một cái dấu nhân… Chiến lực cuối cùng nhất của hắn, vẫn phải xem số đếm gia trì trên người, giả thiết Lâm Dịch là 1, 30 lần chiến văn chính là nhân với 30, kết quả cuối cùng nhất là 30. Mà số đếm của Bố Lan Đặc và An Cách Tư lại là 10! Nhân với 3, cũng là 30…

Thoạt nhìn thì lực lượng ngang nhau, nhưng nếu như… nhân với 6 thì sao?

Hết thảy vẫn không biết được.

- Có điều tra được gì không?

Vô Song Đảo, hoàng tộc đế quốc hiện đang ở trong sân. Bạch Lạc nhíu mày nhìn cửa không gian truyền tống trước mặt lóe ra ngân mang, bên trong có một gã quân nhân ăn mặc cực kỳ chính thống .

- Hồi bẩm bệ hạ… Bọn người thuộc hạ đã hỏi tất cả cư dân khác trong trấn Hi Mạn, nhưng không ai biết rõ thân phận chân thật của Lâm Cường cả… Theo họ, Lâm Cường và phu nhân của hắn đột nhiên xuất hiện tại Hi Mạn trấn vào 23 năm trước, sau đó liền ở lại Hi Mạn trấn. Bởi vì Lâm Cường có một thân y thuật tốt, liền trở thành y sư của Hi Mạn trấn, cũng từ nay về sau định cư ở Hi Mạn trấn. Tháng 3 năm sau sinh hạ một đứa con, chính là Lâm Dịch, ba năm sau lại sinh ra một bé gái, tên là Lâm Yến. Hôm nay Lâm Yến đang học tập trong lớp Giáp thủy hệ năm 3 ở học viên Ngũ Hành. Nghe nói phu nhân của Lâm Cường sau khi sinh hạ Lâm Yến, bởi vì khó sinh mà mất. Còn chuyện liên quan đến Lâm Cường trước kia, lại không có bất kỳ người nào biết rõ.

Gã quân nhân kia cung kính bẩm báo.

Lông mày Bạch Lạc lại lần nữa nhíu thật chặt, sau đó gật đầu nói:

- Ân, ta đã biết, tiếp tục đi tìm hiểu… Nhưng, không được kinh động Lâm Cường.

Quân nhân khom người lĩnh mệnh nói:

- Xin bệ hạ yên tâm, chúng thuộc hạ là dùng tâm linh dị năng để hỏi thăm, không người nào phát hiện ra chúng thuộc hạ cả.

Ân, như vậy là tốt rồi. Hết thảy coi chừng làm việc… Nhớ lấy không thể quấy nhiễu đến Lâm Cường.

Bạch Lạc lại dặn dò một tiếng, quân nhân kia lập tức lĩnh mệnh, cửa không gian truyền tống sau khi lập lòe ngân mang, hình ảnh biến mất, mà tay của Bạch Lạc cũng đã dời khỏi thủy tinh thể.

Sau khi đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ một chút, Bạch Lạc liền đi ra ngoài…

Vô Song Hội vẫn tiếp tục không ngừng, tiếng hò hét, âm thanh ủng hộ liên tiếp… Thính phòng đủ để dung nạp mấy vạn người ngồi đầy nhóc, không còn một chỗ. Một tiếng sóng âm vang, cơ hồ khiến cho toàn bộ Vô Song Đảo đều chấn động rung run rẩy.

Lâm Dịch ngồi ở vị trí của mình, hai mắt hờ hững nhìn trên lôi đài… Hôm nay, là trận đấu của Bố Lan Đặc, đối thủ của hắn, là một gã Dị Năng Giả thoạt nhìn gầy gò.

Lúc hôm qua, trận đấu của An Cách Tư đã hoàn tất rồi. Như trong dự liệu, đối phương trực tiếp nhận thua. Nhưng hôm nay Dị Năng Giả này lại chống lại Bố Lan Đặc, tựa hồ không có ý tứ muốn nhận thua. Cái này khiến Lâm Dịch không khỏi chăm chú đánh giá người dự thi này.

Hắn có một đầu tóc dài màu xanh lá cực kỳ hiếm thấy, sắc mặt trắng nõn thoạt nhìn có vài phần tái nhợt quá phận. Khuôn mặt thanh tú, nhưng thân thể lại có vẻ rất là nhu nhược… Nhu nhược tựa hồ một trận gió cũng có thể thổi bay vậy, bộ dạng có vẻ bệnh hoạn.

Nhưng mà, đôi mắt hắn lại sáng ngời thần kỳ… Thâm thúy vô cùng, sáng chói vô cùng… Lấy cảm giác tinh thần lực của Lâm Dịch, có thể rất dễ dàng cảm giác được đối phương có được tinh thần lực cực kỳ cường đại! … So với Lâm Dịch, cũng không kém bao nhiêu!

Chỉ là… Hắn có bản lĩnh gì, rõ ràng khiến hắn dám can đảm khiêu chiến Thánh Giai? Phải biết rằng… Khác biệt giữa người bình thường và Thánh Giai cũng không chỉ đơn giản là khác biệt trên mặt chữ.

Lâm Dịch hiếu kỳ, nhưng tổng thể mà nói, hắn vẫn hy vọng thanh niên này có bốn sự khiến người khiếp sợ… Không mong hắn đánh bại Bố Lan Đặc, ít nhất cũng có thể khiến Bố Lan Đặc bám đầy bụi đất là được rồi.

Lâm Dịch cũng không phải một người hẹp hòi, nhưng hắn vẫn là người hữu thù tất báo. Người khác đối với hắn tốt, hắn sẽ không quên, người khác đối với hắn xấu, hắn cũng sẽ không quên! Ngày đó Bố Lan Đặc khinh người quá đáng, cách làm của hắn rất rõ ràng là muốn hủy diệt Lâm Dịch! Cũng may Lâm Dịch ý chí kiên định, nếu không nói không chừng đã thật sự bị hắn hủy diệt rồi… Đối với loại thù này, Lâm Dịch tự nhiên sẽ không quên.

Lập tức, Lâm Dịch hờ hững nhìn trên lôi đài và đợi…

Sắc mặt Bố Lan Đặc có chút âm trầm… Những ngày này tâm tình của hắn luôn bực bội không hiểu thấu. Hắn luôn động một chút lại nhớ tới ánh mắt khinh thường, xem thường kia của Lâm Dịch… Cái này khiến hắn trong cơn giận dữ, cũng như lời hắn nói trước đó… Lâm Dịch hắn tính toán cái gì?

246. Chương 355: Tâm Linh Dị Năng Giả Cường Đại. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 355: Tâm linh Dị Năng Giả cường đại. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Ở trong mắt Bố Lan Đặc xem ra, Lâm Dịch hắn chính là một con kiến! Dù hắn hôm nay đã tiến vào Tinh Vị Cảnh… Nhưng theo cách nghĩ của Bố Lan Đặc , cũng chỉ là một con kiến hơi cường tráng một chút thôi! Thử hỏi, một con kiến, dù có cường tráng cường thịnh gấp chục gấp trăm lần … Nó có tư cách khinh bỉ nhân loại sao?

Không có! Nhưng, con kiến Lâm Dịch này lại làm như vậy! … Cái này khiến hắn, một kẻ tâm cao khí ngạo, lòng dạ nhỏ mọn làm sao có thể nuốt trôi?

Hôm nay chống lại người thanh niên trên người không có chút năng lượng chấn động nào, ngoại trừ tinh thần lực tương đối mạnh ra cũng không có bất kỳ chỗ nào đáng giá người đi chú ý này, rõ ràng cũng dám khiêu chiến sự tôn nghiêm của mình? Lúc nào, bọn con kiến này lại không biết thân biết phận như thế? Rõ ràng đều ý đồ khiêu chiến uy nghiêm của nhân loại?

Bố Lan Đặc rất tức giận, càng nghĩ càng tức giận, một khuôn mặt vạn năm cương thi, càng âm trầm, cơ hồ sắp chảy ra nước…

- Ngươi không nhận thua?

Bố Lan Đặc lạnh lùng mở miệng.

Tên thanh niên thoạt nhìn có vẻ bệnh hoạn kia nhẹ nhẹ cười cười lộ ra một ngụm hàm răng trắng nõn, lắc đầu nói:

- Ta muốn thử so chiêu với tiền bối… Kính xin tiền bối chỉ giáo.

Bố Lan Đặc càng ngày càng không cách nào áp chế tâm tình của mình, lạnh lùng cắn răng nói:

- Tốt, tốt… Là ngươi tự tìm đấy.

Thanh âm trầm thấp, nhưng nghe đến tai thanh niên kia, lại như thanh âm đến từ dưới Cửu U, một cổ khí thế vô hình, ập về phía thanh niên kia.

Thanh niên kia sắc mặt có chút biến trắng nhợt, hiển nhiên cũng cảm nhận được uy áp đến từ Bố Lan Đặc, chỉ thấy thần sắc hắn có chút nghiêm chỉnh, một màn hào quang trong suốt đột nhiên chắn trước mặt hắn… Biểu lộ hắn lập tức buông lỏng, chợt ánh mắt nhìn về phía Bố Lan Đặc, mở miệng nói:

- Tiền bối, thỉnh.

Ánh mắt Lâm Dịch lộ ra một vòng kinh ngạc, hắn hoàn toàn không rõ tầng hào quang trong suốt xuất hiện phía trước người thanh niên tóc xanh kia đến cùng là gì… Phải biết rằng, hắn đối với khí thế uy áp của Bố Lan Đặc có nhận thức rất trực tiếp, uy áp cường đại kia căn bản không phải một bát cấp Chiến Sĩ hoặc là Dị Năng Giả có thể hoàn toàn chống lại được! Nhưng mà, tên thanh niên kia lại làm được… Hắn làm thế nào lại làm được? Lâm Dịch nghi hoặc.

Biểu lộ của Bố Lan Đặc cũng khẽ biến, trong hai mắt hẹp dài hiện lên một vòng kinh ngạc, nhưng chợt lộ ra một vẻ hiểu rõ.

- Tâm linh Dị Năng Giả sao? Khó trách…

Trong đôi mắt Bố Lan Đặc hiện lên một vòng hàn mang, trong miệng lạnh nhạt nói. Mà Lâm Dịch dưới lôi đài sau khi nghe vậy trong mắt cũng hiện lên một vòng kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía thanh niên tóc xanh gầy yếu kia… Nguyên lai đúng là Tâm linh Dị Năng Giả cực kỳ hiếm thấy.

Tâm linh dị năng, là một loại tương đối hiếm thấy trong dị năng, truyền thuyết toàn bộ đại lục cũng chỉ có chừng hơn mười Tâm linh Dị Năng Giả thôi! Có thể thấy độ hiếm có của nó! Mặc dù so ra thì vẫn còn nhiều hơn Lĩnh Vực Dị Năng Giả… Nhưng tuyệt đối cũng thuộc loại cực kỳ hi hữu.

Tương truyền vào vài ngàn năm trước, hành tỉnh Bái Đặc thành Linh Nham, từng xuất hiện qua một lần ma thú xâm lấn phạm vi lớn! Ma thú xâm lấn lúc ấy, cấp thấp nhất cũng đều là ngũ cấp ma thú! Trong đó càng có thêm vài đầu bát cấp ma thú cực kỳ cường hãn!

Thành Linh Nham cũng không coi là một thành phố lớn, bởi vậy môn nhân Vũ Môn đóng ở đó, đẳng cấp cao nhất cũng chỉ có cấp bậc Thất cấp Chiến Sĩ thôi. Lần xâm lấn kia đột nhiên bộc phát như thế, căn bản không có cho nhân loại chút cơ hội phản ứng nào… Ma thú trên phạm vi lớn tiến nhập vào thành thị, trong lúc nhất thời, toàn bộ thành Linh Nham đều lâm vào bối rối và sợ hãi! Mà ngay lúc đó Vũ Môn đối với chuyện này, căn bản không có biện pháp, mà cuối cùng, là sự xuất hiện của một người đã hoàn toàn thay đổi toàn bộ thế cục!

Hắn chính là nhân vật đại biểu của Tâm linh Dị Năng Giả – Áo Tư Đinh - An Đức Lỗ! Chính là lúc đó, sự cường đại của Tâm linh Dị Năng Giả mới chính thức tiến vào trong tầm mắt mọi người trong đại lục!

Áo Tư Đinh - An Đức Lỗ lúc ấy đã là một gã Thánh Giai Dị Năng Giả! Hắn bằng vào tâm linh dị năng thần kỳ, điều khiển hơn một ngàn đầu các cấp ma thú trình diễn một hồi hỗn chiến… Người trải qua cuộc chiến đấu này, vĩnh viễn đều không thể quên tư thế oai hùng của Áo Tư Đinh - An Đức Lỗ lúc ấy… Hắn lơ lửng trên không trung, một đôi mắt phóng xạ ra ngân sắc quang mang cực kỳ yêu dị, cả người hoàn toàn bao phủ trong một tầng ngân mang! Mà ở dưới thân thể của hắn, trong đôi mắt mấy ngàn đầu ma thú nổi lên huyết quang kỳ dị, điên cuồng gầm thét chém giết lẫn nhau… Toàn bộ tràng diện yêu dị mà đáng sợ!

Chiến đấu một mực giằng co một buổi tối, ngày đó, vào sáng sớm khi người trong nội thành lo lắng đi ra khỏi cửa thành… Toàn bộ cửa thành đã bị một tầng biển máu màu xanh da trời xâm nhiễm toàn bộ! Đủ loại thi thể ma thú phủ kín toàn bộ con đường. Trên mặt đất, trên tường thành… Khắp nơi đều là tàn vách tường sụp đổ và hố do ma thú lưu lại sau khi chiến đấu… Nghe nói ngoại trừ thi thể ma thú ra, di tích trận chiến năm đó, hôm nay cũng còn bảo trì. Mấy cây số ngoài cửa thành cũng sớm đã biến thành một mảnh xích địa, huyết dịch màu xanh da trời trải qua nhiều năm sau đã biến thành một loại nhan sắc quái dị mặc hạt sắc, trên mặt đất đầy hố, vách tưởng đổ ngã trên tường thành vẫn còn giữ lại y nguyên… Đó là một loại cảm tạ mà người của thành Linh Nham đối với Áo Tư Đinh - An Đức Lõ, ý là thời gian sẽ không xóa đi ân tình của đại nhân… Mà Áo Tư Đinh - An Đức Lỗ, cũng dựa vào trận chiến ấy đặt hắn lên thân phận thống lĩnh Tâm linh Dị Năng Giả.

Lâm Dịch biết được tất cả những sự việc này, đều là do lúc đọc được từ tư liệu sử ký trong Phong Vân Thư Các của Tông Phạm. Cho nên khi nghe được Bố Lan Đặc nói tên thanh niên tóc xanh kia là Tâm linh Dị Năng Giả, mới cảm thấy kinh ngạc.

- Áo Tư Đinh là người thế nào của ngươi?

Bố Lan Đặc nhìn tên thanh niên tóc xanh kia hỏi.

Thanh niên tóc xanh ngẩn người, sau đó cung kính nói:

- Đó chính là thái tổ gia gia của ta.

Lông mày của Bố Lan Đặc có chút nhíu lại… Sau khi hít sâu một hơi lạnh lùng nói:

- Xem như ta kính trọng uy vọng của Áo Tư Đình, ngươi đi xuống đi.

Áo Tư Đình là dạng gì Bố Lan Đặc tự nhiên rất rõ, bất quá… Lại nói tiếp Bố Lan Đặc hắn là một gã cường giả Tinh Vị trung giai, đối với bọn người Lâm Dịch mà nói có lẽ đích thật phi thường cường đại… Nhưng hắn biết rõ, trên toàn bộ đại lục người cường đại hơn hắn còn rất nhiều, mà Áo Tư Đình, không thể nghi ngờ chính là một người trong đó.

Áo Tư Đình thành danh vào vài ngàn năm trước thì hôm nay đã đạt đến trình độ nào rồi? Đoán chừng ngoại trừ một số ít người ra, lại không có ai biết rõ nữa, mà Áo Tư Đình lại lấy bao che khuyết điểm mà nổi tiếng toàn bộ đại lục… Bố Lan Đặc tuy rằng không sợ thế lực sau lưng Áo Tư Đình, nhưng vào lúc này cũng không muốn đơn giản đắc tội hắn.

247. Chương 356: Tâm Linh Dị Năng Giả Cường Đại. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 356: Tâm linh Dị Năng Giả cường đại. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Vô Song Hội nói là chiến đấu công bình, nhưng trên thực tế là vậy sao? Nhìn xem trong những người dự thi chết đi hoặc bị đánh tàn phế, có mấy người có bối cảnh cường đại? Những chuyện này… Trong lòng tất cả mọi người đều rõ, nhưng lại đều không vạch trần. Dù sao, Vô Song Hội chỉ là một trận đấu… Ban thưởng

cuối cùng của nó đến tột cùng là cái gì vẫn còn chưa biết… Nếu như là thứ thần khí, vậy thì dù đắc tội cũng đáng. Một kiện thứ thần khí, giá trị tuyệt đối không đong đếm được. Nhưng nếu như chỉ là một kiện thánh khí… Vậy thì đắc tội một gia tộc cường đại, thật sự có chút cái được không bù cái mất.

Trên thực tế, nếu như không phải Lâm Dịch và Bố Lan Đặc có xung đột lợi ích trực tiếp, Bố Lan Đặc cũng không muốn đơn giản ra tay với Lâm Dịch… Vô luận đối phương là Lĩnh Vực Dị Năng Giả, có được tư chất tất cả thế lực trên đại lục đều coi trong, hay là thường xuyên ở cùng một chỗ với bọn người Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp… Không có cái nào dễ trêu cả, Bố Lan Đặc tuy rằng lòng dạ hẹp hòi, nhưng cuối cùng không phải là một người ngu dốt.

Thanh niên tóc xanh sau khi nghe xong Bố Lan Đặc nói, rõ ràng ngẩn người, nhưng lại chợt lắc đầu cười nói:

- Ta vẫn muốn cùng so chiêu với đại nhân, kính xin đại nhân vui lòng chỉ giáo.

Nói xong, làm một cái tư thế xin mời.

Biểu lộ Bố Lan Đặc lạnh lùng, có chút nhíu mày. Lạnh lùng nói:

- Không nên không có chừng mực.

Một cổ khí thế lại lần nữa đánh tới trước mặt thanh niên tóc xanh, nhưng trước người thanh niên tóc xanh lại lần nữa hiện lên một màn hào quang không màu, nét mặt của hắn lại không biến hóa chút nào.

- Nếu đại nhân đã không ra tay… vậy đành đắc tội.

Thanh niên tóc xanh nói xong, chợt chỉ thấy đôi đồng tử cũng là màu xanh lá của hắn lập tức biến thành một đôi đồng tử màu bạc tuyết trắng! Một cổ khí thế cực kỳ quái dị từ trên người hắn tràn ngập ra.

Lâm Dịch kinh ngạc nhìn thanh niên tóc xanh, hắn rất dễ dàng cảm giác được tinh thần lực đối phương bắt đầu đột nhiên tăng vọt! Trước kia vẫn ngang hàng với hắn, nhưng sau một lát, rõ ràng đã cường đại hơn tinh thần lực của hắn gấp mấy lần!

- Tâm linh dị năng… Đến tột cùng có chỗ nào người khác kinh hãi.

Lâm Dịch chờ mong.

Chỉ thấy trong hai trong mắt Bố Lan Đặc đột nhiên lập loè một tia mê mang, rõ ràng ma xui quỷ khiến tiến về trước một bước.. Chỉ thấy sắc mặt thanh niên tóc xanh lập tức có chút biến thành trắng bệch, trong đôi đồng tử màu bạc, ngân mang càng bỗng nhiên đại thịnh!

Biểu lộ của Bố Lan Đặc cũng đột nhiên có chút vặn vẹo, tựa hồ đang cực lực giãy dụa cái gì đấy.

Nhưng Lâm Dịch lại nhìn không hiểu thấu… Bởi vì hắn căn bản không cách nào lý giải được Bố Lan Đặc lúc này đến cùng xảy ra chuyện gì, mà trên mặt tên thanh niên tóc xanh kia cũng lộ ra bộ dạng cực kỳ cố gắng hết sức! Trên lôi đài, hai người cứ như vậy tiếp tục giằng co trong trạng thái cực kỳ quái dị.

Từ chỗ thính phòng, căn bản không cách nào nhìn thấy trên lôi đài xảy ra chuyện gì… Ngoại trừ số ít mấy người rất có kiến thức, thực lực bất phàm biết được đến cùng có chuyện gì ra, những người còn lại đều có chút không biết ra sao…

- Bọn hắn sao lại bất động?

Một gã người xem nghi ngờ hỏi.

- Không biết ah… Chuyện gì xảy ra?

- Đúng vậy a, chuyện gì xảy ra?

Giống như lây bệnh vậy, sau một lát, toàn bộ thính phòng đều truyền đến từng đợt thấp giọng nghị luận… Nhưng không ai dám tự tiện hống lên… Phải biết rằng, bây giờ trong đám người ở trong trận đấu, lại có một gã Thánh Giai… Không có người nào nguyện ý đi chọc giận Thánh Giai cả.

Đột nhiên, chỉ nghe oanh một tiếng vang thật lớn! Kết giới phòng hộ năng lượng của lôi đài trong khoảnh khắc vỡ vụn! Phần đông Thánh Giai trên đài chủ trì phản ứng thần tốc, cơ hồ đồng thời thân hình nhoáng

một cái, bốn đạo thân ảnh xuất hiện ở bốn góc trên lôi đại, chỉ nghe vụt một tiếng vang nhỏ, bốn đạo năng lượng từ bốn góc ầm ầm xông lên! Vị trí không trung trung tâm lôi đài, mãnh liệt giao nhau! Một cổ quang mang chói mắt lập tức ầm ầm nhấp nhoáng! Sau một lát, đã hình thành một đạo năng lượng kết giới không màu.

Nói đến thì chậm, nhưng trên thực tế lại xảy ra trong nháy mắt, lực lượng cường đại bên trong không có một tia tiết ra ngoài. Mà đồng thời lúc này, chỉ nghe PHỐC một tiếng, thân thể của thanh niên tóc xanh đã ầm ầm bay ra ngoài… Hung hăng đụng vào năng lượng kết giới mấy tên Thánh Giai vừa mới gia trì, bắn xuống mặt đất, lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi… Đôi mắt sâu u không thể tin nhìn về phía Bố Lan Đặc.

Bố Lan Đặc lúc này hiển nhiên đã hoàn toàn phẫn nộ rồi! Nhất thời chưa phát giác ra phía dưới, thanh niên tóc xanh thiếu chút nữa đã đi tong! Vừa rồi trên mặt hắn xuất hiện biểu lộ giãy dụa, cũng bởi vì công kích của thanh niên tóc xanh!

Tâm linh dị năng thần bí như vậy… Cũng bởi vì phương pháp công kích của nó thật khiến người khó lòng phòng bị! Cũng may tinh thần lực của Bố Lan Đặc cũng không kém, lực lượng càng là đạt đến trình độ Thánh Giai, do thực lực trước mắt của thanh niên tóc xanh còn không cách nào hoàn toàn xâm nhập vào sâu trong tinh thần thức hải của hắn… Nếu không hắn thậm chí có thể ra lệnh cho Bố Lan Đặc tự sát!

Sự cường đại của Tâm linh dị năng, có thể thấy được chút rồi!

Mà trong mắt Lâm Dịch thì lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng bởi vậy, Bố Lan Đặc hôm nay đã chính thức nổi giận! Hắn đã quyết tâm không quản cái gì Áo Tư Đình nữa, lửa giận vì Lâm Dịch trước kia cũng theo công kích của thanh niên tóc xanh, khiến nó hoàn toàn bộc phát!

Chỉ thấy chung quanh thân thể hắn quấn quanh một vòng khí thế như thực chất! Thân thể của hắn đã lơ lửng đến không trung, trên mặt mang theo biểu lộ thẹn quá hoá giận, một đôi mắt hẹp dài lóe ra hàn mang.

- Nếu ngươi đã không biết tốt xấu như thế. . . Cũng đừng trách ta ra tay ác độc!

Trước kia đã nói. . . Vô Song Hội cho phép giết người, nhưng lại không cho phép hành hạ đến chết. . . Lực lượng của Bố Lan Đặc đích thật so với thanh niên tóc xanh thì mạnh hơn nhiều, nhưng hành vi hôm nay của thanh niên tóc xanh, đã có thể khiến Bố Lan Đặc hạ sát thủ với hắn rồi. . . Bố Lan Đặc đã cảnh cáo hắn, bảo hắn buông tha trận đấu. . . Một gã bát cấp Dị Năng Giả muốn khiêu chiến Thánh Giai cường giả? Đó chính là biểu hiện của việc không tự biết bản thân! Trước kia đã nói. . . Nếu như muốn chết, cũng trách không được người khác!

Lập tức, một đạo bạch quang liền xuất hiện trên tay Bố Lan Đặc lơ lửng trên không trung, hắn lạnh lùng nhìn thanh niên tóc xanh y nguyên té trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, khóe môi nhếch lên một tia tơ máu, còn muốn giãy dụa đứng dậy. Sau khi một vòng sát ý hiện lên, lạnh lùng mở miệng:

- Đi chết đi.

Chợt, tay phải vung về phía trước. . .

Chỉ thấy một đạo bạch sắc hào quang, lập tức bắn về phía thanh niên tóc xanh dưới đất! Đừng nói thanh niên tóc xanh hôm nay đã bị thương. . . Dù không bị thương, một kích nhìn như tùy ý của một gã Thánh Giai, cũng đủ để lấy mạng hắn rồi!

248. Chương 357: Linh Quang Của Bạch Tiểu Thiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 357: Linh quang của Bạch Tiểu Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Ah! . . .

Trên thính phòng vang lên một mảnh kinh hô, thanh niên tóc xanh đang muốn giãy dụa đứng lên trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay nhìn thấy đạo tía sáng trắng kia dùng tốc độ kinh người lao về phía hắn! Sắc mặt của hắn lập tức biến đổi, cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền hô lên:

- Ta bỏ quyền!

Nhưng mà, tựa hồ bỏ quyền đã vô dụng, khóe miệng Bố Lan Đặc mang theo một tia vui vẻ tàn khốc.

Đột nhiên, một đạo bóng xám vọt qua bên cạnh, cơ hồ không có người thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy đột nhiên vang lên oanh một tiếng nổ mạnh! Bên bờ lôi đài, lập tức bị năng lượng màu trắng cường đại này ầm ầm va chạm! Xuất hiện một khuyết giác cự đại. . . Nhưng mà, biểu tình của Bố Lan Đặc lại thay đổi, quay đầu nhìn về một bên. . .

Chỉ thấy bên kia lôi đài, một gã Thánh Giai lúc trước ngồi ở chủ trì đài xuất hiện ở đó, thanh niên tóc xanh đang đứng bên cạnh hắn, xem ra, đúng là cứu được hắn.

- Đại nhân, ngươi đây là ý gì?

Bố Lan Đặc cưỡng chế tức giận, dưới cao nhìn xuống hỏi.

Tên Thánh Giai kia căn bản không liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Hắn bỏ quyền rồi, chính là nhận thua, cho nên, ngươi không thể giết hắn.

Con mắt Bố Lan Đặc lập tức trừng trừng, chợt mới hít sâu một hơi, đè xuống lửa giận sắp nổ tung trong lòng, răng bị cắn vang lên khanh khách. Mà tên Thánh Giai kia, căn bản không thèm nhìn đến hắn, mang theo thanh niên tóc xanh đã hôn mê xuống lôi đài, sau khi giao cho chỗ y tế, mới trở lại chủ trì đài. . .

- Tuyển thủ số 63, Bố Lan Đặc đại nhân, thắng!

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố, mà Bố Lan Đặc, cũng chỉ có thể đè nặng lửa giận xuống khỏi lôi đài. . .

Lâm Dịch thì như có điều suy nghĩ nhìn thanh niên tóc xanh được nhân viên y tế mang đi. . . Hắn còn không cách nào lý giải được phương thức công kích của tâm linh dị năng, đến tột cùng là loại gì. . .

Trận đấu tạm dừng, bởi vì Bố Lan Đặc bạo phát ra lực lượng cường đại, năng lượng kết giới đã tuyên cáo nghiền nát. Khi vài tên nhân viên công tác từ bốn góc lôi đài đi đến năng lượng kết giới tinh thể đã biến thành phấn vụn, cũng không khỏi có chút biến sắc. Trong ánh mắt nhìn về phía Bố Lan Đặc, cũng mang theo một vẻ kính sợ. . . Lực lượng của cường giả Thánh Giai, quả nhiên cường đại.

Tâm tình của Bố Lan Đặc hiển nhiên đã khó chịu đến mức cực hạn mà hắn có thể chịu được. Trên mặt vạn năm cương thi càng âm trầm một mảnh. . . Mà biểu lộ trên mặt An Cách Tư ở bên cạnh hắn thì lại hoàn toàn trái với hắn, nhìn bộ dạng tươi cươi rất vui vẻ của hắn cũng có thể thấy được. . . Hắn phi thường thích nhìn bộ dáng phẫn nộ của Bố Lan Đặc.

Thời gian, tiếp tục trôi qua. Trận đấu trên Vô Song Đảo, vẫn y nguyên tại tiếp tục. . .

Trong sân đế quốc hoàng tộc, trong một gian thư phòng.

Lúc này trong thứ phong chỉ có hai người Bạch Lạc và Bạch Tiếu Thiên.

- Điều tra ra sao?

Bạch Tiếu Thiên dò hỏi.

Bạch Lạc lắc đầu:

- Dựa theo thái tổ gia gia phân phó, bọn hắn không dám quấy rầy đến Lâm Cường, chỉ sử dụng tâm linh dị năng hỏi thăm các cư dân khác trong Hi Mạn trấn, nhưng chỉ biết được chuyện sau khi Lâm Cường đến Hi Mạn trấn. . . Về phần trước kia, lại không bất kỳ người nào biết rõ. Hơn nữa từ sau khi hắn đến Hi

Mạn trấn, cũng chỉ đi xa nhà một lần. . . Từ hành tỉnh Nam Á đến hành tỉnh Hưng Á, mục đích là vì tiễn đưa nữ nhi của hắn Lâm Yến đến học viện Ngũ Hành học tập. . . Mà trên đường, bởi vì lúc ấy không có người lưu ý, căn bản không biết hắn có tiếp xúc với người nào không. . . Tổng thể mà nói, cũng không tra ra được tin tức gì có giá trị cả.

Bạch Tiếu Thiên nhíu mày, sau đó nhẹ gật đầu:

- Ân. Ta đã biết. Đã như vậy thì tạm hoãn chút đi. Ân. . . Phái mấy người đắc lực giám thị hắn là được rồi, nhưng không nên quấy rầy đến hắn. . . Lâm Dịch đích thật là một nhân tài, chúng ta phải hết sức tranh thủ lại đây.

Bạch Lạc nghe vậy đồng ý nhẹ gật đầu. . . 22 tuổi đã là Thánh Giai, trước khi Lâm Dịch xuất hiện, toàn bộ đại lục cũng không có chỗ nào có được Thánh Giai trẻ như vậy, có thể đoán được thiên tư và tiềm lực của Lâm Dịch kinh người đến cỡ nào rồi? Với tư cách là người lãnh đạo của đế quốc, gia tộc lớn nhất. . . Nhân tài như vậy, tự nhiên không thể buông tha rồi.

Bạch Tiếu Thiên sau khi nhẹ gật đầu, đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó hỏi:

- Lần trước nói với ngươi, về chuyện Cực Trú Hàn Viên đã điều tra thế nào rồi?

Bạch Lạc nghe vậy có chút nghi hoặc trả lời:

-Ta hỏi qua các vị tiến bối đóng ở Cực Trú thôn. . . Nhưng bọn hắn đều nói hết thảy bình thường, cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt cả. . . Có thể hay không. . . trong đó có ẩn tình gì đấy?

Bạch Lạc tự nhiên biết rõ Bạch Tiếu Thiên chỉ là gì. . . Chính là tiếng Hổ khiếu và cổ khí thế cường đại xuất hiện ngày đó! Bạch Tiếu Thiên trước tiên liền thông qua cửa không gian truyền tống nói chuyện này cho Bạch Lạc, cũng an bài hắn hảo hảo đi thăm dò một chút, nhìn xem có phải thật giống như bọn hắn suy đoán không, đó là từ trong Cực Trú Hàn Viên chui ra một ma thú cường đại. Bạch Lạc nghe vậy sau khi chấn động, tự nhiên không dám lãnh đạm, ngày thứ hai đã tự mình đến Cực Trú thôn, hỏi thăm Bạch gia trưởng bối phụ trách trông coi Cực Trú Hàn Viên. . . Nhưng tất cả mọi người nói hết thảy bình thường, không có chuyện xấu. Cái này tự nhiên khiến Bạch Lạc nghi hoặc không thôi.

Mãi cho đến hôm nay, mới báo cáo cho Bạch Tiếu Thiên.

Lông mày Bạch Tiếu Thiên lại lần nữa có chút nhíu nhíu, lộ ra bộ dạng suy tư. . . Nhưng không có đầu mối gì. Sau một lần kia Bạch Hổ xuất hiện, liền không xuất hiện nữa, không chính thức nhìn thấy con Bạch Hổ kia, Bạch Tiếu Thiên cũng không cách nào khẳng định nó đến tột cùng loại nào trong Bạch Hổ hệ của Cực Trú Hàn Viên, hay là ở nơi khác chưa bị phát hiện qua. . . Cái này khiến trong lòng của hắn một mực đều có chút bất an.

Sau khi suy tư một hồi cũng không có đầu mối gì, Bạch Tiếu Thiên nhẹ khẽ lắc đầu, liền không nghĩ nhiều nữa, lập tức nhẹ gật đầu, sau khi hai người rãnh rỗi hàn huyên một lúc, Bạch Lạc liền đứng dậy đi ra.

Sau khi Bạch Lạc đi ra, nụ cười trên mặt Bạch Tiếu Thiên mới theo thời gian dần trôi qua thu liễm, lộ ra biểu lộ trầm tư. . . Hắn đột nhiên nhớ tới Lâm Dịch. . . Lại nghĩ tới lúc Lâm Dịch sử dụng Linh Vân. . .

- Lâm Dịch. . . Lâm Cường. . . Bạch Hổ Linh Vân. . . Thủy hệ lĩnh vực giả. . . Chẳng lẽ! . . .

Bạch Tiếu Thiên đột nhiên sững sờ, trong đầu hiện lên một vòng linh quang, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn!

- Chẳng lẽ. . . Lâm Cường này dĩ nhiên là hắn sao? Như vậy. . . Nàng, có lẽ vẫn chưa chết a. . .

Trên mặt Bạch Tiếu Thiên, đột nhiên lộ ra vài tia dáng tươi cười. . .

249. Chương 358: Vô Song Tề Tụ. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 358: Vô Song tề tụ. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thời gian dần trôi qua, 34 cường tấn cấp đến 17 cường, đã hạ màn vào hôm qua. Không ngoài dự kiến, bốn người Lâm Dịch, Thanh Y, Bố Lan Đặc, An Cách Tư, nhẹ nhõm tấn cấp. Mà trong 13 người còn lại, cũng đều là cường giả thực lực chân chánh vô hạn tiếp cận cường giả Thánh Giai. . . Trận đấu, chính thức tiến nhập vào giai đoạn gay cấn.

Mà từ khi Vô Song Hội tổ chức đến nay, đã trọn vẹn qua gần bốn tháng.

Trong phòng của Lâm Dịch và Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung xếp bằng ngồi trên giường, một tầng quang mang màu xanh da trời mông lung bao phủ toàn thân nàng, làm cho nàng cả người thoạt nhìn có vài phần không chân thực. . . Từ sau khi Lâm Dịch đột phá, Thủy Linh Lung bắt đầu cố gắng tu hành. Ngay từ đầu còn có chút kỳ quái. . . Nhưng thời gian dài, Lâm Dịch liền cũng bình thường trở lại. Dù sao, bản thân hắn cũng là một người tu hành cuồng.

Mà Lâm Dịch lúc này, cũng xếp bằng ngồi trên giường, cảm ngộ cái gì đó. . . Hắn hôm nay tuy rằng đã đạt đến Thánh Giai, nhưng phương thức công kích của hắn tới bây giờ vẫn có chút quá mức đơn điệu. Duy nhất khiến hắn có chút thoả mãn chính là Tiễn Chỉ của hắn hiện giờ đã hoàn toàn có thể thuấn phát chính thức, ít nhất theo hắn cảm giác. . . Chắc có lẽ không chậm hơn bao nhiêu so với tên Thánh Giai sử dụng Tiễn Chỉ năm đó ở hậu sơn học viện Tông Phạm. Hơn nữa lực xuyên thấu cũng cường đại đến thần kỳ! Phải biết rằng, đây chính là kết quả năng lượng của một gã Thánh Giai sau khi áp xúc, cộng thêm với sự xoay tròn kịch liệt sinh ra. . . Tuy rằng lực lượng kiểu nội liễm, nhưng lực xuyên thấu, tuyệt đối rất mạnh.

Lâm Dịch hôm nay muốn thừa dịp còn chưa đụng phải mấy tên Thánh Giai mà cố gắng một chút. . . Xem có thể hay không dựa vào bản thân cảm ngộ ra các loại tuyệt kĩ gì đó. . . Nếu không, Lâm Dịch có phương thức công kích còn dừng lại ở Thánh Giai trở xuống, ngày sau khi chính thức chống lại những tên Thánh Giai kia, rất hiển nhiên phải chịu thiệt rất nhiều.

Nhưng rất hiển nhiên, muốn dựa vào mình để lĩnh ngộ ra một loại tuyệt kỹ gì, thật sự không phải là một chuyện dễ dàng, trên thực tế, những chuyện này đều là coi trọng đốn ngộ, có lẽ chứng kiến một vật có thể đột nhiên tỉnh ngộ, tiến tới ngộ ra tuyệt kỹ gì, cũng có khả năng đầu trống rỗng một thời gian rất lâu, căn bản không biết phải nên làm sao, mà Lâm Dịch hiện tại chính là đang ở trong tình huống như vậy, dù sao thì thời gian hắn tiến vào Thánh Giai vẫn thật sự quá ít, thậm chí đến bây giờ hắn còn không rõ ràng, đến tột cùng lực lượng Thánh Giai có tính chất như thế nào.

Cường giả Thánh Giai bên người Lâm Dịch, cũng chỉ có Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp, nhưng hai người đều là tinh vị dị năng, hoàn toàn bất đồng với hắn, tự nhiên cũng không có cách nào tham khảo, có lẽ sau khi dị năng trở thành Thánh Giai mới có thể tham khảo a.

Mà lúc này, mặc dù có nhiều Thánh Giai trên Vô Song đảo, nhưng Lâm Dịch cũng thật sự không muốn đi quấy rầy bọn hắn, Lâm Dịch cũng không phải người ngu ngốc, hắn có thể nhìn ra những thế lực này đều đang tính toán lôi kéo mình, nhưng Lâm Dịch cũng không có ý định gia nhập với bọn hắn, đối với Lâm Dịch mà nói, tự do tự tại, không ngừng hưởng thụ niềm vui thú, chính là chỗ hắn truy cầu, cái gọi là danh lợi, thật sự hắn xem không quá mức trọng yếu.

Nhưng bất kể nói như thế nào, Lâm Dịch vẫn đều nỗ lực.

Vô Song đảo, khu tuyển thủ, trong một ngôi nhà.

Trên mặt An Cách Tư vẫn mang theo dáng tươi cười, không chút nào để ý đến biểu tình không kiên nhẫn của Bố Lan Đặc, nói:

- Không khí tại đây thật tốt, nhưng ngươi lại buồn bực trong phòng suốt ngày, không biết là sẽ khiến ngươi rất phiền muộn sao?

Bố Lan Đặc trầm mặt, cau mày:

- Ảnh hưởng gì tới ngươi?

An Cách Tư cười cười sáng lạn:

- Đương nhiên không phải, vừa rồi ta nhận được một tin tức, nghe nói lão đầu nào đó của Thư gia đã khiến Thư Mộng chạy tới rồi, ân, ngươi biết mục đích của nàng a?

Biểu lộ Bố Lan Đặc lập tức cứng đờ, âm trầm, gần như là chảy nước, trong hai mắt hẹp dài của hắn lập lòe hai điểm hàn mang không rõ, thật lâu sau mới ngăn chặn lửa giận trong lòng, hít sâu một hơi, nói:

- Thư gia đã thay đổi ý định.

An Cách Tư nghe vậy, cười hắc hắc, nhún vai nói:

- Ta đây không rõ ràng lắm, bất quá, ta đoán chừng cũng không sai, tin tưởng ngươi cũng rất rõ ràng a.

An Cách Tư thở dài một cái thật sâu, sau đó cảm khái nói:

- Thoạt nhìn có vẻ như ngươi giờ rất có cảm giác nguy cơ a. Thứ nhất, Lâm Dịch và Thư Mộng có thể nói là lưỡng tình tương duyệt, thanh mai trúc mã, thứ hai, cùng so sánh với ngươi, tuy rằng không muốn nói, nhưng tiềm lực Lâm Dịch hiển nhiên cao hơn nhiều lắm, tuy rằng tạm thời không phải là đối thủ của ngươi, nhưng tin tưởng không lâu sau sẽ vượt qua ngươi, thứ ba là đừng quên truyền thừa cổ vân, tổng hợp những cái trên, vô luận là cảm tình cá nhân, tiềm lực phát triển hay là thế lực hậu truyền, tựa hồ như ngươi cũng không chiếm ưu thế a.

Nghe ngữ khí hắn tựa hồ như rất là lo lắng, nhưng biểu lộ hiển nhiên lại không phải như vậy.

Nhưng lúc này Bố Lan Đặc cũng không có tâm tư đi so đo với biểu lộ của An Cách Tư, tay của hắn sớm đã cuộn lại thành nắm đấm, một cỗ khí thế cực kỳ không ổn định bắt đầu hiện ra quanh thân hắn, đảo loạn không khí chung quanh.

Lời nói của An Cách Tư tự nhiên cũng rất rõ ràng, tuy rằng không thừa nhận, nhưng sự thật chính là như vậy, con kiến trong mắt hắn, quả thật đã tạo thành uy hiếp lớn lao đối với hắn, chính như An Cách Tư nói, vô luận là cảm tình cá nhân, tiềm lực phát triển hay là thế lực hậu trường, mình cũng đã không hề chiếm ưu thế, dù là thế lực hậu trường, cuối cùng cũng không quá xác minh được, nhưng hai cái trên, hiển nhiên là sự thật.

Huống chi, dù Lâm Dịch thật sự không có quan hệ gì với truyền thừa cổ vân, nhưng chỉ nhìn hoàng tộc đế quốc và Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp có quan hệ mập mờ với hắn, chút ít những cái này, cũng khiến hắn không thể không để tâm rồi, huống chi, Lâm Dịch còn có truyền thừa cổ vân cường đại và thần bí sau lưng.

Tuy rằng phần lớn người có truyền thừa cổ vân đều có thiên tư phi phàm, nhưng thiên tư như Lâm Dịch, cũng tuyệt đối là cực kỳ hiếm thấy, điên cuồng, dù hắn thật sự chỉ là đệ tử truyền thừa cổ vân tít mãi bên ngoài, nhưng tiến vào hạch tâm, cũng là sự tình trong tầm tay, bởi như vậy, không thể nghi ngờ chênh lệnh giữa mình và hắn càng lúc càng lớn.

Bố Lan Đặc càng nghĩ càng kinh hãi, cuối cùng, trong đôi mắt dài hẹp lành lạnh của hắn hiện lên một tia sát ý, Lâm Dịch, tuyệt đối không thể lưu lại hắn, phải thừa dịp hắn còn chưa hoàn toàn phát triển, bóp chết hắn, nếu không, chờ đến khi hắn phát triển tốt, người bị giết có thể là mình rồi.

- Thư Mộng là của ta, huyết hạn chi lực là của ta, không một ai có thể cướp đi, không người nào cả!

Hai mắt Bố Lan Đặc càng hiện lên một mảnh lành lạnh.

Mà An Cách Tư ở một bên, khóe miệng càng hiện lên dáng tươi cười kỳ dị, nhìn Bố Lan Đặc đã hoàn toàn chìm sâu vào thù hận với Lâm Dịch, ý tứ mỉa mai càng lúc càng thêm hàm xúc.

250. Chương 359: Vô Song Tề Tụ. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 359: Vô Song tề tụ. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trận đấu Vô Song hội lại tiếp tục, từng tiếng hò hét, tiếng hoan hô lại vang vọng trên đấu trường, giằng co trọn vẹn bốn tháng, trong khoảng thời gian này thì đây là tháng sôi nổi nhất.

Mà những ngày này, Vô Song đảo lại nghênh đón một nhóm người xem lớn, những người này đồng dạng với những người xem trước, là đệ tử các đại gia tộc đồng dạng, mà mục đích bọn hắn tới nơi này, hiển nhiên là vì quan sát hơn mười tràng quyết đấu đặc sắc cuối cùng tại Vô Song Hội.

Một đầu Hắc Vân Điểu xoay quanh trên nóc nhà tại khu vực người xem, mà trên nóc nhà, cũng có mấy người sớm đã đợi tại đây rồi.

Thân hình Hắc Vân điểu khổng lồ như thế, muốn chính thức hạ xuống nóc nhà hiển nhiên là rất không có khả năng, bất quá những hành khách trên lưng Hắc Vân điểu cũng không phải là người bình thường, chỉ thấy mấy đạo bóng đen từ trên không nhảy xuống, hạ thẳng xuống nóc nhà.

- Tứ thúc.

Trương Diệc Vũ mang theo dáng vẻ tươi cười lười nhác đón tiếp vài đạo thân ảnh từ trên lưng Hắc Vân Điểu hạ xuống, dẫn đầu là một lão giả, lão giả này râu tóc bạc trắng, nhưng tinh thần lại cực kỳ sung mãn, đôi mắt ưng lóe ra hào quang kiếp người, nhưng sau khi nhìn thấy Trương Diệc Vũ hào quang khiếp người trong mắt hắn liền bị vẻ hiền lành thay thế, khẽ gật đầu, ánh mắt di động đến trên người lão giả sau lưng Trương Diệc Vũ, cung kính kêu lên:

- Bái kiến Ngũ trưởng lão.

Lão giả sau lưng Trương Diệc Vũ nghe vậy mỉm cười gật đầu:

- Đã đến a.

Lão giả cung kính nói:

- Đúng vậy.

Sau đó có chút quay đầu lại, nhìn một thanh niên tướng mạo anh tuấn, vận một kiện quần áo đẹp đẽ quý giá đang tò mò nhìn chung quanh, không khỏi thấp giọng trách mắng:

- Tạp nhi, còn không mau tới bái kiến Ngũ trưởng lão?

Đúng vậy, thanh niên kia chính là Trương Tạp.

Trương Tạp lúc này tương giao so với lúc tại Vân Phong thì thành thục hơn rất nhiều, hai đầu lông mày ngây thơ đã hoàn toàn rút đi, rất anh tuấn thanh tú, nghe thanh âm thấp giọng trách mắng của lão giả, Trương Tạp lập tức quay đầu lại, cung kính hô:

- Bái kiến Ngũ trưởng lão gia gia, bái kiến Nhị thúc.

Trên mặt Ngũ trưởng lão lộ ra biểu lộ hiền hòa, nói:

- Không cần câu thúc quá mức, tại đây cũng không phải là gia tộc, buông lỏng một chút.

Mọi người lập tức lộ ra dáng tươi cười.

- Một đường khổ cực, trước tiên chúng ta dùng cơm a.

Ngũ trưởng lão cười nói, mọi người tự nhiên không có gì dị nghị, lập tức đi theo sau lưng Ngũ trưởng lão, đi đến tửu điếm dưới lầu.

Thư Mộng ngồi trên Hắc Vân Điểu, trên mặt điềm tĩnh ôn nhu, nhưng bộ dạng có chút thất thần, kinh ngạc nhìn biển cả vô biên vô hạn.

- Lúc gặp hắn, nên chào hỏi hắn như thế nào đây? Chả lẽ trước tiên bổ nhào tới ôm hắn thoáng một phát sao? Hay là.. Ai nha, ta nghĩ ngợi lung tung cái gì vậy, mắc cỡ chết ta rồi.

Thư Mộng có chút suy nghĩ miên man trong nội tâm, trên gương mặt điềm tĩnh hiện lên một vòng đỏ ửng, càng lộ vẻ động lòng người.

Hơn nửa tháng trước, đột nhiên nàng nhận được thông tri của Thất trưởng lão trong gia tộc, khiến nàng phải nhanh chóng tới Vô Song đảo, lúc ấy còn có chút nghi hoặc, nhưng sau khi nghe các trưởng bối trong gia tộc thảo luận, mới biệt được nguyên lai là vì quan hệ đến hắn.

- Thật sự rất lợi hại, không có huyết hạn truyền thừa, lại đạt tới trình độ Thánh Giai.

Thư Mộng si ngốc nghĩ đến.

- Mộng nhi, Mộng nhi.

Một thanh âm liên tục vang lên, lúc này Thư Mộng mới đột nhiên tỉnh lại, nhìn lại, chỉ thấy một trung niên đang nghi hoặc nhìn mình, trên mặt Thư Mộng lập tức hiện lên một vòng đỏ ửng.

- Thái gia gia.

- Đang suy nghĩ gì đấy? Sao lại nhập thần như vậy?

Trên mặt Trung niên hiện lên dáng tươi cười hiền hòa, hỏi.

Lập tức khuôn mặt xinh đẹp của Thư Mộng có một hồi khô nóng, có chút cà lăm, nói:

- A, không có gì.

Gương mặt mang dáng tươi cười của trung niên kia đột nhiên thấp thoáng vài tia cười quái dị, nói:

- Chẳng lẽ là người Thất trưởng lão nói đến sao?

- A?

Thư Mộng có chút bối rối, liên tục khoát tay, nhưng sau đó lại xấu hổ đỏ mặt, khẽ gật đầu.

- Ha ha, quả nhiên là con gái lớn không giữ trong nhà được a.

Bộ dạng trung niên kia càng vô cùng vui vẻ, khiến Thư Mộng càng cúi đầu.

- Tốt rồi, chỉ còn lại một ngày, đến lúc đó có thể nhìn thấy hắn rồi.

Trung niên kia vừa cười vừa nói.

Thư Mộng nghe vậy cũng lộ ra dáng tươi cười, nhẹ gật đầu, trên mặt lại lộ ra thần sắc mơ ước.

Vầng thái dương trên cao chiếu xuống, ánh mặt trời vàng ánh từ không trung trải rộng khắp chung quanh, chiếu rọi toàn bộ Vô Song đảo, nhìn rất là xinh đẹp.

Lúc này, Lâm Dịch đã hoàn thành hoạt động hôm nay, chạy một vòng lớn quanh Vô Song đảo, bất quá vì luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ cho nên tiêu tốn thời gian gần một giờ.

Sau khi hắn chạy một vòng trở về, trận đấu 17 cường lên 8 cường đã triển khai, lên sân đấu trận đầu tiên đúng là Thánh Giai thanh y, những người xem trên khán đài kích động lớn tiếng hoan hô, rất là ồn ào náo động.

Trận đấu Thanh Y đã hoàn tất, đây cũng là dự liệu của tất cả mọi người, Thánh Giai và cường giả bình thường thật sự khác biệt quá lớn.

Lâm Dịch chỉ xem một lát, sau đó liền về phòng, lúc này Thủy Linh Lung đang tu hành trong phòng, nàng đã bảo trì tần suất tu hành cao như vậy rất nhiều ngày rồi.

Lâm Dịch cũng không quấy rầy nàng, đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa qua, thay đổi một bộ quần áo, liền rời khỏi phòng, đây là thời gian ăn điểm tâm.

Đi xuống lầu, liền trực tiếp di đến cửa ra vào khu tuyển thủ.

- Dịch tử.

Một thanh âm cực kỳ quen thuộc đột nhiên vang lên, Lâm Dịch lập tức ngẩn người.

Lúc nhìn thấy người gọi mình tại cửa ra vào, Lập Dịch lập tức lộ vẻ kinh hỉ:

- Tạp Phiến? Ngươi tới khi nào vậy?

Lập tức, bước chân của hắn nhanh hơn, đi tới bên cạnh Trương Tạp, chính là người mới vừa tới hôm qua, kỳ thật hôm qua hắn đã định tới tìm Lâm Dịch, bất quá lại bị ngăn ở cửa ra vào khu tuyển thủ, hắn cũng không cưỡng chế tiến vào, chỉ đành trở về, hôm nay lại không có trận đấu của Lâm Dịch, nên cũng không biết phải tìm hắn như thế nào.

Kỳ thật, nếu như hắn đi tìm Ngũ trưởng lão, dùng thân phận Ngũ trưởng lão Trương gia, muốn mang một người vào khu tuyển thủ thì không phải là sự tình gì khó khăn, nhưng Trương Tạp tựa hồ cũng không có ý định phiền toái hắn, rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng loại biện pháp chờ Lâm Dịch đến, cũng may là trận đấu hôm nay đã bắt đầu, người rảnh rỗi tại khu tuyển thủ và khu người xem cũng không nhiều, đại đa số đều đi xem trận đấu rồi, nên lúc Lâm Dịch đi từ bên trong ra, Trương Tạp liếc mắt liền nhìn thấy hắn.

- Mới tới hôm qua, ha ha, nghe nói tiểu tử ngươi đã trở thành Thánh Giai rồi hả?

Biểu lộ Trương Tạp có chút hưng phấn, nói.

Lâm Dịch nghe vậy gãi gãi đầu, lộ vẻ không có ý tứ, sau đó mới cười gật đầu:

- Ân, mới vừa tấng thăng hạ tinh vị không lâu.

Trương Tạp lập tức lộ ra biểu lộ sợ hãi, có chút hâm mộ mà nói:

- Tiểu tử ngươi tiến bộ không khỏi quá nhanh đi.

251. Chương 360: Gặp Mặt.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 360: Gặp mặt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trương Tạp không khỏi hồi tưởng lại thời điểm năm đó hai người vẫn còn ở Hi Mạn trấn, nhớ rõ lần thứ nhất mình tham gia Vũ Môn khảo hạch, Lâm Dịch vẫn do mình dẫn dắt mới có thể miễn cưỡng vượt qua khảo hạch chạy năm km, không nghĩ tới, qua mười năm, đối phương đã trở thành cường giả Thánh Giai, trong lúc nhất thời có chút cảm khái.

Lâm Dịch nghe Trương Tạp tán thưởng, cười hắc hắc, nhưng không có lên tiếng, sau khi hai người hàn huyên một hồi, liền cùng đi đến khu người xem.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, trận đấu ngày đầu tiến tấn 8 cường, ánh nắng chiều bắt đầu chiếu đầy trời, bởi vì trận đấu Thanh y mau lẹ quá mức, cho nên hôm nay có bốn tràng thi đấu hoàn thành, phải biết rằng, một ngày bình thường, nhiều nhất cũng chỉ có thể hoàn thành ba tràng đấu mà thôi, trận đấu của Lâm Dịch tiến hành vào ngày mai hoặc là ngày mốt.

Đương nhiên, đối với trận đấu tấn cấp bát cường, Lâm Dịch tuyệt không lo lắng, tin tức Lâm Dịch trở thành Thánh Giai đã không còn là bí mật, trên thực tế, vào lúc Lâm Dịch tiến hành trận đấu 68 cường tấn 34 cường, đã đánh bại tên bát cấp đỉnh phong chiến sĩ một cách nhẹ nhàng, tất cả người xem cũng đã nhìn ra, chênh lệch hiện giờ, cũng chỉ là do Lâm Dịch tự mình thừa nhận, hoặc là đế quốc hoàng tộc công bố mà thôi.

Bên trong ánh nắng chiều đầy trời, một Hắc Vân Điểu trực tiếp tiến vào Vô Song đảo.

Tại khu người xem, trên một mái nhà, lúc này có hơn mười người đang đứng ngẩng đầu nhìn trên không trung, tựa hồ đang đợi cái gì, mà hai người Bố Lan Đặc và An Cách Tư đều ở trong đó.

Khóe miệng An Cách Tư vẫn mang theo dáng vẻ tươi cười, mà trên mặt Bố Lan Đặc thì lại có chút xuất thần nhìn không trung, trên mặt có một phần chờ mong nhẹ nhàng, hai người đứng trên một mái nhà hẻo lánh, cùng chờ đợi.

An Cách Tư liếc nhìn Bố Lan Đặc, cười cười, đối phương thấy thế liền phục hồi tinh thần lại, lúc ấy mới bật cười:

- Bố Lan Đặc, không biết ngươi có phát hiện không, mỗi lần nhìn thấy Thư Mộng, chính là lúc ngươi đáng yêu nhất.

Bố Lan Đặc có chút sửng sốt, sau đó biểu lộ lập tức trầm xuống, khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy cái gì, ngẩng đầu liếc nhìn, trong hai mắt hẹp dài của hắn lập tức lộ vẻ vui mừng.

An Cách Tư cũng ngẩng đầu nhìn lại, nụ cười trên mặt lại càng sâu.

- Là Tam trưởng lão và tiểu thư đến!

Mặt khác, trong những người đang đợi, có người lập tức hô lên, ánh mắt mọi người đều nhìn lại không trung, chỉ thấy trên mặt biển, có một đầu Hắc Vân Điểu đang phóng tới.

Tốc độ Hắc Vân Điểu kia cực nhanh, một lát sau đã tới trên nóc nhà, bắt đầu xoay quanh, ngay sau đó, hai đạo thân ảnh xuất hiện trên lưng Hắc Vân Điểu, vững vàng hạ xuống trên mái nhà.

- Tam trưởng lão, tiểu thư.

Mọi người cung kính hô với hai người từ bên trên hạ xuống.

Từ không trung hạ xuống đất, đúng là Thư Mộng và vị trung niên kia, trên mặt trung niên mang vẻ cười nhạt, khẽ gật đầu một cái, mà Thư Mộng xinh đẹp tắc thì đang ở sau lưng hắn.

- Thất trưởng lão đâu?

Trung niên nhân kia nhìn chung quanh một vòng, thấy được Bố Lan Đặc và An Cách Tư, nhưng ánh mắt chỉ hơi dừng lại một chút, sau đó liền dời đi, nhìn những đệ tử Thư gia trước mặt hắn.

Nghe được câu hỏi của trung niên nhân kia, một tên đệ tử Thư gia cung kính trả lời:

- Thất trưởng lão đang an bài tửu yến cho những khách mời từ phương xa đến, lệnh cho bọn thuộc hạ ở đây tiếp đón Tam trưởng lão và tiểu thư.

Trung niên nhân nghe vậy, nhẹ gật đầu, sau đó nói:

- Ân, chúng ta đi thôi.

Nói xong, lập tức đi về hướng ngôi lầu, mọi người còn lại tự nhiên đi theo phía sau hắn, mà từ đầu đến cuối, hắn tựa hồ cũng không có chú ý đến hai người An Cách Tư và Bố Lan Đặc.

Biểu lộ Bố Lan Đặc lập tức hơi đổi, bắt đầu trở nên có chút khó coi, mà An Cách Tư bên cạnh hắn vẫn bảo trì bộ dạng tươi cười, nhẹ nhàng đụng Bố Lan Đặc một cái, vẻ tươi cười trên mặt có chút hả hê, vui vẻ nói:

- Rất hiển nhiên, phỏng đoán của ngươi tựa hồ đã trở thành thực tế, xem ra, Thư gia cho rằng Lâm Dịch có giá trị hơn so với ngươi a.

Ý tứ trong giọng nói hắn hết sức rõ ràng.

Biểu lộ vốn lúng túng trên mặt Bố Lan Đặc càng âm trầm, cơ hồ nhỏ nước, chỉ thấy hắn do dự một chút, sau đó trong đôi mắt hẹp dài hắn hiện lên một vòng hàn quang, thân hình có chút nhoáng một cái, biến mất ngay tại chỗ, mà An Cách Tư thì lại lộ ra dáng tươi cười, có vài thầm thâm ý, đứng ngay tại chỗ.

- Bố Lan Đặc bái kiến Thế gia gia.

Thanh âm Bố Lan Đặc vang lên, trung niên nhân không khỏi dừng bước, Bố Lan Đặc xuất hiện trước người hắn, dáng vẻ tựa hồ rất cung kính.

Lông mày trung niên nhân không khỏi có chút nhíu, sau đó đột nhiên cười nói:

- A, Bố Lan Đặc cũng tới a? Ha ha, không có ý tứ, vừa rồi ta không chú ý.

Bố Lan Đặc tự nhiên minh bạch trung niên nhân kia chỉ nói từ chối vậy thôi, bởi vì vừa rồi hắn nhìn thấy rõ ràng, lúc ánh mắt đối phương chứng kiến mình và An Cách Tư, có dừng lại một chút, nhưng hiện giờ lại nói không chứng kiến.

Nhưng Bố Lan Đặc cũng biết, mình chỉ có thể đi theo hắn mà nói, lập tức trên khuôn mặt một mực lạnh lùng lộ ra dáng vẻ tươi cười cực kỳ chân thành, nói:

- Không có gì, Thế gia gia nói quá lời rồi, Bố Lan Đặc nghe nói Thế gia gia và Mộng nhi tới, liền không mời mà đến, kính xin Thế gia gia tha thứ, Thế gia gia một đường cực nhọc, trong lúc nhất thời không phát hiện Bố Lan Đặc cũng là chuyện bình thường.

Trung niên nhân cười cười, hơi có thâm ý nói:

- Bố Lan Đặc cố tình rồi.

Bố Lan đặc cười nói:

- Thế gia gia lại nói quá lời rồi.

Trung niên nhân liền cười ha ha, liền không nói thêm gì nữa.

Nhưng Thư Mộng đứng sau lưng trung niên, lúc Bố Lan Đặc xuất hiện, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra biểu lộ không kiên nhẫn, nàng quả thật cảm thấy Bố Lan Đặc trước mặt này rất phiền phức, lập tức cũng không để ý tới hắn, trực tiếp nói với trung niên nhân.

- Thái gia gia, ta đói bụng.

Trung niên nhân nghe vậy cười cười, sau đó nói với Bố Lan Đặc, tựa hồ có chút áy náy.

- Mộng nhi một đường đến đây chưa ăn gì, nếu Bố Lan Đặc không có chuyện gì khác, chúng ta đi trước.

Đôi mắt của Bố Lan Đặc đã có chút si mê nhìn về phía Thư Mộng đình đình ngọc lập, Thư Mộng có chút nhìu mày, tuy rằng thấy Bố Lan Đặc này phiền phức, nhưng lúc này nàng vẫn không thể biểu hiện trực tiếp ra ngoài.

Nghe xong lời trung niên nhân nói, Bố Lan Đặc đột nhiên có chút cảm khái, cười nói:

- Mộng nhi trổ mã, càng ngày càng duyên dáng, có thể lấy được nữ thần như Mộng nhi thì Bố Lan Đặc thật sự hạnh phúc a.

Bố Lan Đặc vừa nói lời này ra, biểu lộ Thư Mộng lập tức trầm xuống, lạnh lùng nhìn Bố Lan Đặc, nói:

- Lời nói này của Bố Lan Đặc thế huynh, Mộng nhi có chút khó hiểu rồi, Thư Mộng đã đáp ứng lời cầu hôn của Bố Lan Đặc thế huynh sao?

Nhưng Bố Lan Đặc lại lộ vẻ không vui, nói:

- Chẳng lẽ Mộng nhi đã quên, ta và ngươi đã sớm có hôn ước sao, Thế gia gia có thể làm chứng.

252. Chương 361: Thư Mộng. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 361: Thư Mộng. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thư Mộng nghe vậy, trong mắt lập tức hiện lên một vòng tức giận, nhưng sau khi hít vài hơi thật sâu, đột nhiên lộ ra một nụ cười ngọt ngào, hỏi:

- Có phải vậy không? Như vậy là ai ước định với ngươi?

Bố Lan Đặc lộ ra tia cười đắc ý, nói:

- Chính là Thế thúc và gia phụ định ra, chẳng lẽ Mộng nhi không biết sao?

Sau khi Thư Mộng nghe vậy, sắc măt lập tức trầm xuống, mở trừng hai mắt:

- Nếu cha ta và phụ thân ngươi định ra, vậy ngươi đi tìm bọn họ là được, tới tìm ta làm gì?

Sắc mặt nàng biến đổi cực nhanh, khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Bố Lan Đặc lập tức sững sờ, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng Thư Mộng đã cắt lời hắn, nói:

- Hiện giờ ta muốn đi ăn cơm, kính xin Bố Lan Đặc thế huynh nhường đường một chút, cám ơn.

Sắc mặt Bố Lan Đặc lập tức hiện lên một hồi xanh trắng, mà trung niên nhân đứng trước người Thư Mộng lại mang theo dáng tươi cười nhàn nhạt, tựa hồ như không nghe được hai người cãi nhau, không biểu lộ thái độ gì, Thư Mộng thấy đối phương không có phản ứng gì, trực tiếp kéo tay trung niên nhân, nói:

- Thái gia gia, chúng ta đi.

Nói xong, liền trực tiếp đi qua bên người Bố Lan Đặc.

Sau khi tất cả mọi người trên mái nhà đều rời đi, Bố Lan Đặc mới hừ lạnh một tiếng trùng trùng điệp điệp, nghiến răng nghiên lợi, trong đôi mắt hẹp dài hắn lóe lên từng đạo hàn mang khiếp người.

Mà lúc này, An Cách Tư mới đi tư, biểu lộ trên mặt như là muốn ăn đòn, chứng kiến biểu lộ trên mặt Bố Lan Đặc, An Cách Tư càng cười vui vẻ.

- Xem ra, chính là giống như chúng ta suy đoán, ngươi và Thư Mộng tầm đó thật sự có chút nguy hiểm a.

Bố Lan Đặc nghe vậy, lập tức hai mắt bắn ra hàn mang, mãnh liệt nhìn An Cách Tư, nhìn biểu lộ hắn, rõ ràng chỉ cần đối phương nói thêm một câu nữa, liền xé xác hắn.

Thế nhưng, trên mặt An Cách Tư vẫn lộ ra vài phần tươi cười.

- Thế nào? Muốn động thủ với ta?

Bố Lan Đặc cắn rang khanh khách, nhưng cuối cùng vẫn quay đầu đi.

Nụ cười An Cách Tư có vài phần chế nhạo, cảm khái nói:

- Ai, con vịt đến miệng rồi mà vẫn còn có thể bay, thật sự quá thất bại rồi.

Thân thể Bố Lan Đặc đang đưa lưng về phía An Cách Tư khẽ run rẩy thoáng một phát, chợt, hắn ngẩng đầu lên, hai mắt âm trầm nhìn không trung, thân ảnh Lâm Dịch không khỏi hiện ra trong đầu hắn, lúc này, tất cả nộ khí của hắn đều chuyển dời lên người Lâm Dịch.

- Lâm Dịch!

Trong đôi mắt hẹp dài của Bố Lan Đặc lại nổi lên sát ý, đương nhiên, lần này không biết là lần thứ mấy hắn nổi sát tâm với Lâm Dịch rồi.

Lâm Dịch và Trương Tạp đi xem một mực đến giữa trưa, tài trí hai người đều khai mở, lúctrở lại gian phòng, lại phát hiện Thủy Linh Lung nhập định đã tỉnh lại, thấy Lâm Dịch đi, Thủy Linh Lung có chút kỳ quái hỏi:

- Ngươi đi đâu vậy? Như thế nào lại về muộn như thế?

Lâm Dịch lập tức cười cười, nhân tiện nói:

- Hôm nay Trương Tạp tới Vô Song đảo, hai người chúng ta đã lâu không hảo hảo gặp mặt nhau, cho nên hàn huyên lâu một chút.

Thủy Linh Lung nghe vậy sững sờ, lúc này mới nhớ tới Trương Tạp trong miệng Lâm Dịch là ai, dù sao thì tại Ma Nguyên động quật cũng đã tiếp xúc gần nửa năm thời gian, cho nên cũng không lạ lẫm gì.

Có chút kinh ngạc nói:

- Trương Tạp cũng đã tới? Hắn tới đây làm gì?

Lâm Dịch cười nói:

- A, phụ thân của hắn an bài tới, nói là để hắn nhìn cao thủ quyết đấu, có thể có lợi cho việc tu hành của hắn.

Lúc này Thủy Linh Lung mới nhẹ gật đầu, quả thật, đối với một võ giả mà nói, quan sát cao thủ quyết đấu với nhau, đối với tăng trưởng tu vi của mình thật sự có lợi, kể cả kỹ xảo và lực lượng xảo diệu, quan sát cao thủ quyết đấu, đều có thể có nhận thức thấm thiết, thường thường, sau khi quan sát, về sau tu hành kỹ xảo hoặc thể thuật cùng loại, có hiệu quả làm chơi ăn thật, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vô Song Hội lại hấp dẫn nhiều người xem như vậy.

- Lão sư, ngươi tu hành thế nào rồi?

Lâm Dịch đi tới giường của mình, ngồi xuống, thuận miệng hỏi. Những ngày này hai người một mực ở chung, mặc dù không có phát sinh sự tình gì khác, nhưng hai người đã quen sống cuộc sống như vậy, hôm nay Lâm Dịch cũng không quá câu thúc rồi.

Thủy Linh Lung nghe vậy lắc đầu, có chút cảm khái nói:

- Thánh Giai thật sự không phải địa phương tốt như vậy, đến bây giờ ta vẫn không có cảm giác gì.

Kỳ thật, đối với dị năng Thánh Giai, Lâm Dịch cũng có chút chờ mong, nhưng trước mắt vẫn không có cảm giác gì, hiện tại điểm tốt nhất của hắn chính là thể thuật Thánh Giai, cùng với dị năng Thánh Giai tầm đó, đến tột cùng có địa phương gì bất đồng? Lập tức cười an ủi:

- Đồng dạng với trước kia ngươi khuyên bảo ta, loại sự tình tu hành này, tiến hành theo chất lượng vẫn tốt hơn, không cần gấp gáp.

Thủy Linh Lung nghe vậy, cười ha ha, sau đó gật đầu nói:

- Ân, ta biết rồi.

Quan hệ hôm nay của hai người thật sự có chút vô cùng vi diệu, tuy rằng Lâm Dịch vẫn gọi Thủy Linh Lung là lão sư, nhưng tình cảm hai người tựa hồ không quá giống tình thầy trò rồi, dù sao thì hôm nay Lâm Dịch đã không cần Thủy Linh Lung dạy bảo nữa, thực lực của hắn so với Thủy Linh Lung còn mạnh hơn rất nhiều, đang lúc nói chuyện, cũng giống như là bằng hữu, cũng nói giỡn thoải mái, xưng hô lão sư, tựa hồ cũng chỉ là một thói quen của Lâm Dịch mà thôi.

- Tu hành một ngày, nghỉ ngơi thật tốt một chút đi.

Lâm Dịch cười, ngồi xếp bằng trên giường, Lâm dịch còn cần tu hành thoáng một phát.

Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ân, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Lâm Dịch nói xong, liền nhắm mắt lại, một lát sau, nhất thời chìm vào ý thức hải.

Mà sau khi Lâm Dịch nhập định, nụ cười trên gương mặt của Thủy Linh Lung dần thu liễm lại, trên gương mặt tuyệt sắc xinh đẹp lộ ra một vòng ảm đạm, hôm nay Lâm Dịch đã là cường giả Thánh Giai, nhưng mình vẫn chỉ là một bát cấp dị năng giả.

Thủy Linh Lung rất rõ ràng tư chất của mình, tuy rằng coi như là bất phàm, nhưng so với thiên tài chính thức, cũng chỉ có thể xem là bình thường, nàng thật sự rất lo lắng, nếu như mình không cách nào tiến vào Thánh Giai thì phải làm sao bây giờ?

Hôm nay Lâm Dịch là Thánh Giai, nói cách khác, hắn sắp có được tính mạng vĩnh sinh, mà nếu như mình không thể tiến vào Thánh Giai, hết thảy đều không cần nói thêm nữa rồi.

Hít sâu một hơi, Thủy Linh Lung vì mình mà nổi giận trong lòng, chợt, lại tiến vào trạng thái nhập định một lần nữa, một tầng lam quang mông lung hiển hiện chung quanh thân nàng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch liền đi ra cửa, hắn đã hẹn với Trương Tạp ở đây, hôm nay hắn cũng không có ý định chạy vòng quanh đảo, trên thực tế, thực lực trước mắt của hắn, tu hành như vậy thật sự không có tác dụng chút nào, chạy mỗi ngày cũng chỉ là thói quen mà thôi.

Nhưng khi chứng kiến nữ tử đang cười, an nhiên đứng thẳng sau lưng Trương Tạp, Lâm Dịch ngẩn người tại chỗ.

Trên mặt Thư Mộng kiệt lực bảo trì mỉm cười thản nhiên, nhưng vẻ kích động trong mắt nàng không thể lừa được người, một ngày không thấy như cách ba thu, huống chi, nàng đã xa Lâm Dịch trọn vẹn một năm rồi.

253. Chương 362: Thư Mộng. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 362: Thư Mộng. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trên thực tế, từ lúc còn rất nhỏ, Thư Mộng và Lâm Dịch đã có một loại cảm giác kỳ không nói rõ được, đương nhiên, khi đó chỉ là tiểu hài tử, có thể biết cái gì, lúc này, lúc đó, Lâm Dịch còn là ưa thích chơi với Trương Tạp, mà Thư Mộng với tư cách là một nữ hài nhi, tâm to nhỏ hết sức, so với Lâm Dịch lại thêm một tầng ngượng ngùng.

Sau khi rời khỏi, Thư Mộng tới nhà Lâm Dịch hai lần, tuy rằng không nói được mấy câu với Lâm Dịch, nhưng trên thực tế, mục đích trong tiềm thức của nàng cũng là vì liếc mắt nhìn Lâm Dịch mà thôi.

Sau khi về tới gia tộc, biết thân phận của mình, đồng thời cũng minh bạch mình và Lâm Dịch có lẽ có không thể đến với nhau, phần tình cảm tinh khiết trong nội tâm kia cũng bị nàng đè nén tận đáy òng, bắt đầu niêm phong cất vào kho.

Không nghĩ tới, sau khi phong vân nổi lên khắp nơi, lại tương kiến hắn.

Hơn mười năm không gặp, hắn càng cao lớn tuấn tú, trong mắt nàng, hắn vẫn luôn ưu tú.

Tương kiến lại lần nữa, cảm tình tinh khiết nàng chôn chặt vào đáy lòng năm xưa lập tức bạo phát ra, người ngoài xem như có vẻ đột ngột, nhưng đối với hai người trong cuộc Lâm Dịch và Thư Mộng mà nói, lại là sự tình nước chảy thành sông.

Sau khi từ biệt tại Mạn Vân sơn mạch được một năm, Thư Mộng biết rõ, chỉ có sau khi thực sự trở thành Thánh Giai mới có cơ hội đi tìm Lâm Dịch, phần lớn người trong đại gia tộc cũng là như vậy, người chủ sự chính thức, kỳ thật cũng chỉ là một hai Thánh Giai mà thôi, Thánh Giai còn lại, là tồn tại với tư cách chèo chống cả gia tộc, trừ phi gia tộc chính thức gặp nguy cơ lớn, bọn hắn mới ra mặt, thời gian còn lại, đa số Thánh Giai đều tự do, bọn hắn có thể lữ hành du ngoạn khắp nơi, làm hết thảy sự tình theo nguyện vọng của mình, chỉ cần lúc gia tộc gặp nạn, có thể về đến gia tộc là được rồi.

Cho nên, sau khi về đến gia tộc, Thư Mộng cố gắng tu hành, kỳ thật, nàng có huyết hạn truyền thừa, chỉ cần chờ đợi là được, bởi vì lực lượng của nàng sẽ không ngừng tăng lên, nhưng nàng vẫn cố gắng tu hành, mục đích tự nhiên là khiến tốc độ tiến bộ tăng nhanh một bước, do đó có thể tự do sớm một bước.

Mà lần này, lúc nhận được thông tri của Thất trưởng lão, khiến nàng đến Vô Song đảo, nàng còn có chút không hiểu thấu, nhưng trong lúc nghe vô tình nghe được đám trưởng bối trong gia tộc nói chuyện với nhau, nàng mới biết được nguyên lai là vì quan hệ với hắn.

Trong ấn tượng của Thư Mộng, chút ít các trưởng bối kia trong gia tộc, đều là tồn tại phi thường cao ngạo, lúc bình thường, vô luận là đối mặt với người nhà hay là người ngoài, đều bảo trì bộ dạng lạnh nhạt lạnh lùng, Thư Mộng căn bản không nghĩ đến, khi trưởng thành, bọn hắn đều hết sức coi trọng, có thể nghĩ nàng điềm mật, ngọt ngào và kinh hỉ như thế nào trong nội tâm.

- Mộng, Mộng nhi, ngươi như thế nào cũng tới?

Lâm Dịch có chút sững sờ.

Thư Mộng chứng kiến bộ dạng ngây ngốc của Lâm Dịch, lập tức bật cười, hai mắt trắng có chút tư thái tiểu nữ nhi, nói:

- Như thế nào? Ngươi không chào đón à?

- Ách, không có, không có.

Lâm Dịch có vài phần chật vật.

Thư Mộng cười vui vẻ, Trương Tạp một bên lại giải thích.

Nguyên lai là ngày hôm qua, sau khi Lâm Dịch vừa đi không lâu, Trương Tạp cũng trở lại tầng trệt của bọn hắn, ai biết trên đường, vừa vặn đụng phải bọn người Thư Mộng đang muốn đi dùng cơm, sau đó hai người đến cùng một chỗ, sau khi nói chuyện phiếm một hồi, Trương Tạp liền nói cho nàng một ít sự tình về Lâm Dịch, hai người liền hẹn hôm nay cùng đi đến đây đợi Lâm Dịch.

Lâm Dịch cũng bật cười vui vẻ, lúc này, từ đấu trường Vô Song Hội đột nhiên bộc phát lên một hồi thanh âm ủng hộ kịch liệt, nguyên lai là trận đấu hôm nay đã bắt đầu rồi.

Lâm Dịch nhìu mày thoáng nhìn qua đấu trường, chợt nói với hai người:

- Hôm nay không có trận đấu của ta, chúng ta đi bốn phía một chút a, các ngươi vừa tới, khẳng định còn không hảo hảo xem xét phong cảnh vô song đảo a, hôm nay ta làm hướng dẫn viên du lịch, mang bọn ngươi đi thăm thú.

Trương Tạp và Thư Mộng tự nhiên vui vẻ đáp ứng, vì vậy ba người liền đi về hướng bãi biển.

Không thể không nói, phong cảnh Vô Song đảo đích thật không tệ, gió từ biển thổi tới mang theo chút mát lạnh cùng với một ít vị mặn, cho người cảm giác rất thoải mái, bên cạnh bãi biển vàng nhạt, từng dãy rừng cây màu xanh lá lộ ra vẻ u tĩnh mà thanh nhã, hòa với thanh âm thủy do thủy triều vỗ từng đợt mang tới, thật sự là một địa phương phi thường xinh đẹp.

- Ai, các ngươi xem đảo này, có phải rất giống tầng thứ ba Ma nguyên động quật không? Chính là cái đảo nhỏ chúng ta ở lại một thời gian.

Sau một lúc du ngoạn, Trương Tạp đột nhiên mở miệng cười ha ha, nói.

Trên thực tế, những người chưa nhìn thấy biển và những người sinh hoạt trên hải đảo, đảo nhỏ trên biển cơ bản đều giống nhau, mà ba người Trương Tạp, Lâm Dịch và Thư Mộng hiển nhiên đều chưa từng đi qua bờ biển, càng chưa từng gặp qua bao nhiêu người trên hải đảo, Trương Tạp vừa nói như vậy, Thư Mộng lập tức nhẹ gật đầu đồng ý.

- Thật sự rất giống, bất quá, lúc ở tầng thứ ba kia, ta còn tưởng rằng chúng ta sẽ chết.

Thư Mộng nói xong, có chút ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Lâm Dịch.

Ngày đó nàng và Thủy Linh Lung đều bị sấm sét của Tử Lôi Hổ đánh trúng, mà lúc đó Lâm Dịch cũng hoàn toàn hôn mê, nếu không phải Trương Diệc Vũ xử trí đắc lực, không phải Lâm Dịch thanh tỉnh thoáng một chút tại lúc mâu chốt, nói không chừng Thư Mộng và Thủy Linh Lung đã chết rồi.

Đương nhiên, nàng và Lâm Dịch tầm đó, không cần nói lời cảm tạ.

Du ngoạn trên Vô Song đảo, ba người phảng phất hồi tưởng lại bộ dạng khi còn bé, năm đó, lúc ở Hi Mạn trấn, ba người đều là tiểu đồng bọn tốt nhất của nhau, mà những trò chơi ở Hi Mạn trấn, cũng chỉ có leo núi, tìm quả dại, nói thì thật sự rất đơn điệu, nhưng chính thức trải qua thì lại là một việc hoàn toàn khác, những khu vực tương đối an toàn trên ngọn núi nhỏ, đều ghi lại những kỷ niệm cười vui và nước mắt của bọn hắn lúc còn nhỏ.

Lâm Dịch tạm thời bở qua sự tình sẽ cân nhắc như thế nào tại trận đấu Vô song, toàn tâm vùi đầu vào du ngoạn, Lâm Dịch đã thật sự quen thuộc đảo này, nhưng hắn chưa lúc nào như hôm nay, chơi đùa thư thái như vậy trên đảo này.

Con người thật sự rất cần bằng hữu, loại bằng hữu chính thức này, chính là chia sẻ khoái hoạt, chia sẻ ưu sầu, chia sẻ hết thảy mọi thứ với nhau.

Tuy lúc này Lâm Dịch đã là Thánh Giai, nghiêm khắc mà nói đã không còn là người có cùng cấp độ với Thư Mộng và Trương Tạp, nhưng cảm tính của hắn cũng không vì địa vị thân phận mà biến hóa.

Ba người một mực du ngoạn từ sáng sớm đến khi màn đêm buông xuống mới trở về một tửu lâu tại khu người xem, sau một hồi ăn uống, ánh trăng đã lên giữa trời đêm rồi, sau đó ba người mới tách ra.

Ngày thứ hai, ngay từ sớm Lâm Dịch đã tỉnh dậy, lúc đến cửa ra vào khu tuyển thủ, đã thấy Trương Tạp và Thư Mộng đang chờ hắn rồi, hôm nay, trận đấu của hắn là trận đấu đầu tiên.

254. Chương 363: Ba Người.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 363: Ba người.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Đi theo ta.

Sau khi bắt chuyện một cái, Lâm Dịch liền vừa cười vừa nói, ba người đi về hướng hội trường.

Lâm Dịch mang theo Trương Tạp và Thư Mộng trực tiếp đến khu vực nghỉ ngơi của tuyển thủ, tên khán thủ giả thấy Lâm Dịch dẫn hai người tới, tựa hồ do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn không đi tới, dù sao thì hắn cũng không có khả năng quản cường giả Thánh Giai, huống hồ hôm nay khu vực tuyển thủ, vì nguyên nhân đào thải rất nhiều người nên có rất nhiều chỗ trống, thêm hai người cũng không có vấn đề gì.

Nhưng khi Bố Lan Đặc trong vùng tuyển thủ chứng kiến Thư Mộng mang theo dáng tươi cười ngọt ngào đi theo Lâm Dịch đi vào khu tuyển thủ, trong đôi mắt hẹp dài hắn lập tức lộ ra vẻ ghen ghét, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Dịch.

Cảm giác Lâm Dịch cực kỳ mẫn cảm, lập tức cảm giác được ánh mắt Bố Lan Đặc, không khỏi ngẩng đầu thoáng nhìn về phía hắn, khi nhìn thấy lửa giận trong mắt đối phương, Lâm Dịch cũng không khỏi hừ lạnh một tiếng, cùng đối phương liếc nhau một cái, hôm nay Lâm Dịch cũng đã đạt đến hạ tinh vị, mặc dù chỉ là hạ cấp, so với trung giai không chỉ yếu hơn mười lần, nhưng có thể chịu được khí thế uy áp tinh khiết của đối phương rồi.

Huống chi, cái gọi là khí thế này cũng không phải lực lượng chân chính, mà là một loại so đấu tâm lý và tinh thần.

Lúc trước Lâm Dịch chỉ là bát cấp chiến sĩ, mặc dù có thể tăng lực lượng chiến văn lên gấp mười lần, nhưng hắn vẫn rất rõ ràng mình không phải là đối thủ của Bố Lan Đặc, dĩ nhiên là rơi xuống hạ phong, lúc thừa nhận khí thế đối phương, tự nhiên có ảnh hưởng rất lớn, nhưng lúc này, tuy ở trạng thái bình thường, hắn không phải là đối thủ Bố Lan Đặc, nhưng sau khi gia trì chiến văn, so với Bố Lan Đặc chỉ mạnh hơn chứ không yếu, lực lượng tự nhiên mười phần.

Lúc này, lực lượng là khí thế, tự nhiên cũng không hề sợ hãi hắn rồi.

Trương Tạp mẫn cảm, liền nghe được tiếng hừ lạnh của Lâm Dịch, nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy được biểu lộ của Lâm Dịch, nhìn theo ánh mắt Lâm Dịch, thấy được vẻ mặt âm trầm và ánh mắt hừng hừng lửa giận của Bố Lan Đặc, không khỏi nhướng mày, nhẹ giọng hỏi:

- Dịch tử, gia hỏa ấy là ai?

Nghe được câu hỏi Trương Tạp, Lâm Dịch lại liếc nhìn Bố Lan Đặc một cái, sau đó nói:

- Một Thánh Giai.

Trong mắt Trương Tạp lập tức lộ ra một vòng kinh ngạc, nhìn về phía Bố Lan Đặc, chợt nhíu mày, lại hỏi hắn:

- Tựa hồ hắn đối với ngươi rất khó chịu?

Lâm Dịch nghe vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhịn không được lại liếc nhìn Bố Lan Đặc một cái, sau đó nói:

- Đâu chỉ khó không thôi, hừ, chuyện này nhất thời không thể nói rõ ràng, đợi lát nữa ta sẽ nói cho ngươi.

Trương Tạp nghe vậy nhẹ gật đầu, chỉ nhìn về phía Bố Lan Đặc, lại không truy vấn gì thêm.

Mà trong mắt Thư Mộng bên cạnh Lâm Dịch lại lộ ra biểu lộ không kiên nhẫn, khi thấy Bố Lan Đặc và Lâm Dịch đối mặt, cảm thấy mãnh liệt nhảy dựng, nàng đột nhiên nhớ tới, tựa hồ mình có một sự kiện tất yếu muốn nói cho Lâm Dịch.

Nhưng lúc này, thanh âm trọng tài trên lôi đài đã truyền đến, đến phiên Lâm Dịch tỉ thí rồi, lập tức cũng không nói gì thêm.

Lâm Dịch nhìn thoáng qua lôi đài, sau đó quay đầu cười nói với hai người:

- Các ngươi chờ ta trong chốc lát, ta sẽ lập tức quay lại.

Nói xong, quay người đi về hướng lôi đài.

lúc Lâm Dịch đứng trên lôi đài, từ thính phòng vang lên một hồi tiếng hò hét chỉnh tề cực lớn.

- Lâm Dịch! Lâm Dịch! Lâm Dịch! Lâm Dịch!

Thư Mộng và Trương Tạp ngồi dưới lôi đài lập tức kinh ngạc liếc nhìn nhau, bọn hắn hiển nhiên cũng bị khí thế những người Lâm Dịch làm hoảng sợ.

Trái lại, Lâm Dịch trên lôi đài lại có vẻ rất vững vàng, trên thực tế, hắn sớm đã quen với những tiếng hò hét như vậy.

Đối thủ Lâm Dịch là một gã thanh niên, nhìn dáng vẻ cực kỳ tháo vát, lúc tên thanh niên kia nhìn thấy Lâm Dịch đi lên lôi đài, biểu lộ trên mặt lập tức thay đổi, thật lâu sau lại lộ ra một thái độ bất đắc dĩ, hôm nay tất cả mọi người đều biết Lâm Dịch đã là Thánh Giai rồi, giống như lúc 68 cường tấn 34 cường, giống như tên thanh niên tóc xanh đối thủ Bố Lan Đặc, cũng không mất nhiều thời gian, đối thủ Lâm Dịch liền bỏ quyền.

Lâm Dịch chỉ đứng trên lôi đài một lúc, thanh âm tuyên bố hắn thắng lợi của trọng tài vang lên, đi xuống lôi đài, đương nhiên, cái này tự nhiên khiến khán giả có chút thất vọng, bất quá tiếng kêu Lâm Dịch vẫn phi thường náo nhiệt.

- Đi thôi.

Nhìn hai người Thư Mộng và Trương Tạp có chút sững sờ, khóe miệng Lâm Dịch lộ ra một dáng vẻ tươi cười.

Sau khi Lâm Dịch mở miệng, Trương Tạp và Thư Mộng mới có phản ứng lại, hai người đều có chút ngạc nhiên nhìn Lâm Dịch, khiến Lâm Dịch có chút mất tự nhiên.

- Làm sao vậy?

Rốt cục nhịn không được, hắn liền hỏi lên.

- Chậc chậc..

Trương Tạp sờ sờ cằm, chậc chậc một tiếng, nói:

- Không nghĩ tới hôm nay tiểu tử ngươi lại có lực uy hiếp như vậy, thật sự khiến người có chút ngoài ý định.

Lâm Dịch lập tức có chút dở khóc dở cười, lắc lắc đầu, sau đó mới nói:

- Đã xong, chúng ta đi thôi.

Ba người liền lập tức rời đi.

Trên ghế tuyển thủ, Bố Lan Đặc đang âm trầm, lóe lên hào quang đố kỵ hừng hực, nhìn ba người rời đi, An Cách Tư tắc thì ở một bên thêm mắm thêm muối:

- Ai, thật sự là bi ai, đường đường là một cường giả tinh vị trung giai, lại thua một tên tiểu tử tinh vị hạ giai trên tình trường, bi ai a.

Biểu lộ Bố Lan Đặc càng thêm âm trầm.

- Sẽ không lâu nữa đâu, Lâm Dịch, nhất định ta sẽ tự tay giết chết ngươi! Nhất định như thế!

Bố Lan Đặc cắn răng, điên cuồng gào thét trong nội tâm.

Ngày hôm nay, ba người lại đi chơi đến khuya mới trở lại khu người xem, sau khi dùng qua bữa tối, từng người mới tách ra.

Lâm Dịch vừa đi tới cửa ra vào khu người xem, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng gọi.

- Lâm Dịch..

Là thanh âm của Thư Mộng.

Lâm Dịch không khỏi nghi hoặc, quay đầu lại nhìn, đúng là Thư Mộng đang đuổi theo, lập tức có chút nghi hoặc, hỏi:

- Mộng nhi? Có chuyện gì vậy?

Trên mặt Thư Mộng cũng không có lộ dáng tươi cười như lúc du ngoạn, nghe được câu hỏi Lâm Dịch, nhẹ gật đầu, sau đó nói:

- Ngươi đi theo ta.

Nói xong, quay người đi vào một tầng trệt khu người xem.

Mặc dù Lâm Dịch có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo nàng.

Tinh không sáng chói, một đầu tinh quang rõ ràng hiện trên không trung, chia trọn bầu trời đêm trong sáng làm hai nửa, ánh trăng cực lớn tỏa ra bạch sắc quang mang.

Trên nóc nhà có một ít người, rất hiển nhiên, nhìn tư thế những người này đứng chung một chỗ, có thể tưởng tượng được, bọn họ đều là tình lữ, nữ hài rúc vào trong ngực bé trai, thì thào nói nhỏ, chứng kiến tình huống trên nóc nhà, Lâm Dịch vẫn không khỏi sững sờ.

- Nàng mang mình tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ..

Ánh mắt Lâm Dịch không khỏi liếc nhìn đám tình nhân đang ôm nhau cùng một chỗ thêm vài lần, tim không khỏi đập nhanh hơn một ít, lại nói tiếp, hai ngày nay Trương Tạp một mực bên cạnh hai người, da mặt hai người đều rất mỏng, căn bản không dám làm ra cử động thân mật quá mức.

255. Chương 364: Thư Mộng Lui Tới. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 364: Thư Mộng lui tới. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Dù sao thì Lâm Dịch cũng là một thanh niên huyết khí phương cương, hoặc nói là thiếu niên sẽ thích hợp hơn một chút, đối với tình yêu nam nữ, cũng một mực xếp vào giai đoạn ngây thơ, tiếp xúc thân mật cùng với nữ hài nhi, cũng chỉ là ôm nhau mà thôi, hơn nữa mấy lần ôm Thư Mộng, đều là dưới tình huống cảm xúc Thư Mộng chấn động, hôm nay Thư Mộng dẫn Lâm Dịch đến một địa phương tràn ngập tình cảm mập mờ như vậy, tự nhiên khiến Lâm Dịch trống rỗng phương diện này cảm thấy hô hấp có chút khẩn trương rồi.

Nhưng mà chuyện trong lòng Thư Mộng hiển nhiên không phải như Lâm Dịch quá mức như Lâm Dịch tưởng tượng, trực tiếp đi tới một góc không có người, mới xoay người qua, nhìn về phía Lâm Dịch.

- Mộng nhi, đây là..

Lâm Dịch có chút khẩn trương, đồng thời lại có một tia chờ mong, vào tuổi này của hắn, chính là tuổi có hứng thú với nữ hài nhi lớn nhất, đối với Thủy Linh Lung, mặc dù hắn có cảm giác, nhưng dù sao cũng không cách nào vượt qua được thân phận của hai người, cho nên căn bản không sinh ra ý niệm gì, nhưng đối với Thư Mộng..

Lâm Dịch không khỏi chăm chú đánh giá Thư Mộng, không thể không nói, Thư Mộng thật là một mỹ nữ phi thường khó thấy được, trên gương mặt tinh xảo như ngọc khảm một đôi mắt to cực kỳ sáng chói, dưới sống mũi xinh xắn mà rất thanh tú, là một đôi môi anh đào có đường cong hoàn mỹ, thân cao một mét bảy mấy, đứng gần tới mũi Lâm Dịch, dáng người có lồi có lõm, tỏa ra lực hấp dẫn khiến ánh mắt người khó mà dời đi chỗ khác được.

Càng khó có được chính là cỗ u tĩnh không màng danh lợi kia, khí chất giống như là vô cốc linh u, lực hấp dẫn có thể thu hút tất cả người khác phái, một cô gái như vậy, vô luận là ở địa phương nào, đều là tiêu điểm tập trung ánh mắt, trong lúc nhất thời, Lâm Dịch nhìn nàng có chút ngây dại.

- Lâm Dịch, Lâm Dịch.

Mãi đến khi Thư Mộng liên tục gọi vài tiếng, Lâm Dịch mới phục hồi lại tinh thần, khuôn mặt tuấn tú lập tức đỏ bừng, có chút co quắp.

- A, ta, cái kia, Mộng nhi, ngươi gọi ta đến đây là có chuyện gì a?

Thư Mộng đang có tâm sự trong lòng, cũng không có chú ý tới ánh mắt si ngốc vừa rồi của Lâm Dịch, nghe Lâm Dịch hỏi như vậy, khuôn mặt có chút ửng đỏ một lúc, sau đó mở miệng nói:

- Ta muốn nói cho ngươi một chuyện, ngươi phải cẩn thận Bố Lan Đặc.

Thư Mộng vừa nói ra, biểu lộ Lâm Dịch có chút sửng sốt, không khỏi lặp lại một lần:

- Bố Lan Đặc?

Thư Mộng trịnh trọng nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, là Bố Lan Đặc.

Nói đến Bố Lan Đặc, phần tình cảm khác thường trong lòng Lâm Dịch cũng hoàn toàn biến mất, không khỏi nhíu mày nghi hoặc, hỏi:

- Hắn biết nàng sao?

Thư Mộng nghe vậy, hơi do dự một chút, những vẫn quyết định nói ra toàn bộ cho Lâm Dịch, lập tức hít sâu một hơi, nói:

- Đúng vậy, ta có biết hắn, lại nói tiếp, thậm chí hắn còn là vị hôn phu trên danh nghĩa của ta.

- Vị hôn phu?

Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt ra nhìn, lời Thư Mộng nói thật sự giống như một đạo sấm sét, khiến toàn bộ tư duy của hắn hoàn toàn nổ thành trống rỗng, hắn đưa ánh mắt không dám tin nhìn Thư Mộng, biểu lộ hoàn toàn ngốc trệ.

Thư Mộng nhìn thấy biểu lộ của Lâm Dịch, không khỏi có chút lo lắng mà nói:

- Ngươi hãy nghe ta nói, chuyện không phải như ngươi nghĩ.

Lâm Dịch ngơ ngác nhìn Thư Mộng, lời của nàng hiển nhiên không lọt vào tai hắn, mãi cho đến khi Thư Mộng liên tục kêu hắn vài lần, hắn mới lấy lại tinh thần, thấy vẻ lo lắng trong mắt Thư Mộng, hắn cưỡng chế chua xót trong lòng, hít sâu một hơi.

- Tốt, ta nghe ngươi nói, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Lâm Dịch nghiêm trọng, lộ ra biểu tình vội vàng.

Sau khi thấy biểu hiện của Lâm Dịch, Thư Mộng có chút thở dài, nàng sợ nhất chính là Lâm Dịch căn bản không nghe nàng giải thích mà rời đi, không hề nghi ngờ gì, ngay từ nhỏ nàng đã thật sự yêu Lâm Dịch, nếu như Lâm Dịch thật sự không muốn nghe nàng giải thích mà rời đi thì nàng không biết mình phải làm sao.

Cũng may, trong nội tâm của Lâm Dịch cuối cùng vẫn có vị trí chân chính dành cho nàng, cho nên, sau khi khi hít sâu một hơi, Thư Mộng mở miệng nói ra:

- Lại nói tiếp, chính là hơn trăm năm trước.

Lập tức, Thư Mộng liền bắt đầu kể lại.

Nguyên lai, dòng họ Bố Lan Đặc là An Đệ Tư, mà gia tộc An Đệ Tư và Thư Gia đều là một trong những gia tộc tương đối mạnh tại ba tỉnh vùng phía nam, có thể nói là thế giao, mà phụ thân Bố Lan Đặc và phụ thân Thư Mộng là hảo hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lúc còn rất nhỏ, hai người cũng đã nói đùa, nếu tương lai sinh ra một nam một nữ thì sẽ cho chúng kết thành vợ chồng, quan hệ giữa hai gia tộc coi như không tệ, mà lúc ấy, thông hôn giữa các gia tộc cũng là chuyện thường xảy ra, trên thực tế, hai gia tộc lớn như Thư gia và gia tộc An Đệ Tư, thông hôn lẫn nhau tầm đó là phi thường bình thường, đây đều là chuyện trưởng bối hai gia tộc cam tâm tình nguyện.

Về sau, phụ thân Thư Mộng vùi đầu vào tu hành, mà phụ thân Bố Lan Đặc lúc trẻ cũng đã kết hôn, sớm sinh ra Bố Lan Đặc, đây cũng là nguyên nhân Bố Lan Đặc lớn hơn Thư Mộng bảy mươi mấy tuổi.

Bất quá, bảy mươi mấy tuổi, đối với người có tính mệnh ba trăm năm tại Bạch đế đại lục thì hiển nhiên chênh lệch cũng không quá lớn, huống hồ Bố Lan Đặc còn trở thành Thánh Giai.

Trên thực tế, trên Thư Mộng còn có vài ca ca, những ca ca kia đều lớn hơn Thư Mộng không ít tuổi.

Và Thư Mộng, trên thực tế chỉ là kết quả sau một lần cha nàng say rượu mất đi lý trí, chính như bi kịch thường xuyên xuất hiện trong đại đa số hào phú gia, mẫu thân Thư Mộng chỉ là một tỳ nữ tại Thư gia, thân phận nàng như vậy, tự nhiên không cách nào được các trưởng bối ngoan cố tại Thư gia tán thành, danh môn thường phi thường chú trọng danh tiết, vốn ý tứ của các trưởng bối Thư gia là muốn từ nay về sau, mẹ của Thư Mộng biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng cuối cùng, phụ thân Thư Mộng cũng không phải là người tuyệt tình, thân phận lúc đó của hắn là thứ tử tộc trưởng gia tộc, nhưng vì thiên tư phi phàm nên rất được các trưởng bối Thư gia coi trọng, dưới sự cầu khẩn đau khổ của hắn, Thư Mộng và mẹ của nàng, cộng thêm một lão bộc bị đưa ra khỏi mấy tỷ kilomet tới trấn Hi Mạn, về nguyên nhân trong đó, Thư Mộng cũng không phải thập phần tinh tường.

Nhưng sau khi mẫu thân Thư Mộng mang thai nàng, thân thể càng ngày càng kém, cuối cùng, sau khi sinh hạ Thư Mộng không lâu, đã rời khỏi thế gian, hưởng thọ ba mươi bảy tuổi.

Cứ như vậy, Thư Mộng và lão bộc nọ sinh sống tại trấn Hi Mạn hơn mời năm, nhưng mỗi một năm, phụ thân Thư Mộng đều đi thăm nàng, nhưng lại rất vội vàng, trong ấn tượng lúc nhỏ của Thư Mộng, ấn tượng đối với phụ thân là vô cùng mơ hồ, tựa hồ lúc giữa năm hắn mới đi thăm nàng một lần, mà mỗi một lần chỉ ở lại ba bốn ngày.

Cũng may tính tình Thư Mộng cũng ôn nhu sáng sủa, hơn nữa mỗi ngày ở tại trấn Hi Mạn cùng với Lâm Dịch và Trương Tạp cũng không cảm thấy tịch mịch quá mức, chỉ có sau khi phụ thân đến rồi trở về thì sẽ thoáng nhớ một chút, thời gian còn lại cũng gọi là vui vẻ.

256. Chương 365: Thư Mộng Lui Tới. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 365: Thư Mộng lui tới. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mà hơn mười năm trước, phụ thân Thư Mộng bằng bản lĩnh của mình đã lên vị trí gia chủ, mà sau khi trở thành gia chủ, chuyện thứ nhất hắn làm chính là đưa Thư Mộng và lão bộc ở địa phương ngoài mấy tỷ kilomet kia trở về, hắn cũng không phải người tuyệt tình, Thư Mộng như thế nào cũng là nữ nhi của hắn, trên thực tế, nhiều năm phân tranh tại gia tộc, khiến tâm tình của một mực lâm vào một loại cực kỳ nôn nóng, mỗi một năm, lúc nhìn thấy Thư Mộng, tâm tình của hắn mới bình tĩnh trở lại, con gái là quà vui vẻ của cha mẹ, những lời này tuyệt đối không sai lầm.

Thư gia là gia tộc có huyết hạn truyền thừa cổ xưa, mỗi một hài tử sinh ra đều phải trải qua nghi thức đặc thù để phán định xem hài tử đấy có phải người thừa kế hay không, mà lúc Thư Mộng sinh ra ở trấn Hi Mạn, phụ thân nàng căn bản không nghĩ tới nàng chính là người thừa kế gia tộc từ bảy tám ngàn năm qua, cho nên nàng tự nhiên không tham gia loại nghi thức này.

Khi Thư Mộng về tới Thư gia, dù sao thì chuyện qua cũng đã lâu, hơn nữa phụ thân Thư Mộng cũng đã là gia chủ, thân phận sớm đã không như mười mấy năm trước, lời nói tự nhiên có trọng lượng hơn rất nhiều, thời gian dần trôi qua, thái độ đối với sự tồn tại của Thư Mộng cũng ngầm đồng ý, mãi đến hai năm sau, Thư Mộng dùng sự cố gắng và nhu thuận của mình, khiến đại đa số trưởng lão thiệt tình vui mừng, lúc này Đại trưởng lão mới khiến nàng tiến hành nghi thức thức tỉnh, mặc dù chỉ là một quá trình giống như thông lệ, nhưng ít ra cũng là một sự khẳng định cho thân phận của Thư Mộng.

Khiến người khác không khỏi kinh ngạc chính là, thông qua nghi thức, Thư Mộng được xác định là người thừa kế chính thức.

Tất cả trưởng lão biết được tin tức này đều kinh hỉ, phải biết rằng, huyết hạn truyền thừa là một bí thuật thần kỳ cường đại cổ xưa, cũng không phải không có đạo lý, đại đa số người thừa kế, cơ hồ ít những cũng là cường giả đại Tinh Vị thượng giai, hơn nữa, cái bọn hắn cần chỉ là thời gian mà thôi.

Thư Mộng xuất hiện, với ý nghĩa là Thư gia trong tương lai sẽ có một cường giả Đại Tinh Vị thượng giai tuyệt thế, chuyện này có ý vị như thế nào đối với một gia tộc? Vì vậy, thân phận Thư Mộng đã được xác định, tại Thư gia càng chính thức có thực quyền, tương đương với thực quyền gia chủ.

Mà sau khi người gia tộc An Đệ Tư biết được tin tức này, Bố Lan Đặc liền đi theo phụ thân hắn đến Thư gia.

Lúc Bố Lan Đặc nhìn thấy Thư Mộng lần đầu tiên, chính là đã động tâm thật sâu rồi, tuy rằng có mê luyến với sắc đẹp của Thư Mộng, nhưng tối trọng yếu nhất trong đó chính là truyền thừa chi lực.

Truyền thừa chi lực, chỉ chính là một loại lực lượng cường đại tồn tại trong cơ thể người thừa kế huyết hạn truyền thừa! Cổ lực lượng này kết quả bổ xung của huyết hạn truyền thừa lúc truyền thừa, Cái đó cũng không thể bị người thừa kế sử dụng, nhưng lại có thể thông qua sau khi giao hợp, thâm nhập vào cơ thể người đầu tiên phát sinh quan hệ với người truyền thừa, Sự cường đại của cổ lực lượng kia, đủ để trong thời gian ngắn tạo ra một gã Trung Tinh Vị cường giả! Cái này khiến Bố Lan Đặc sao có thể không động tâm được? Phải biết rằng, Đây chính là lực lượng cường đại mạnh mẽ hơn lực lượng bản thân hắn mấy chục lần!

Huống chi, Thư Mộng lại xinh đẹp như thế, Bỏ truyền thừa chi lực không nói, có thể có được nữ nhân như vậy, cũng là một chuyện đáng để vui vẻ

Vì vậy, phụ thân của Bố Lan Đặc, lại lần nữa đưa ra lời nói đùa giữa hắn và phụ thân Thư Mộng vào hơn trăm năm trước.

Phụ thân của Thư Mộng cũng không phải đồ đần, hắn sao lại không nghĩ ra cách nghĩ của phụ thân Bố Lan Đặc chứ? Nhưng hắn có thể làm thế nào đâu? Gia tộc An Đệ Tư và Thư gia hôm nay vì quan hệ đến địa bàn nên đã bắt đầu xuất hiện ít va chạm nhỏ, mặc dù tổng thể mà nói vẫn tương đối bình thản, nhưng ai có thể bảo chứng gia tộc An Đệ Tư sẽ không vì việc này mà mượn cơ hội khó dễ chứ?

Luận thực lực, Thư gia cũng không yếu hơn An Đệ Tư gia tộc bao nhiêu, nếu như hai gia tộc thật sự muốn đánh nhau, Thư gia cũng không sợ An Đệ Tư gia tộc, nhưng cần gì phải đánh nhau chứ? Phải biết rằng, ba tỉnh vùng phía nam không chỉ riêng là thiên hạ của Thư gia và An Đệ Tư gia tộc, mấy thế lực chỉ hơi yếu hơn một chút ở chung quanh đã sớm nhìn chằm chằm nhiều năm, Nhưng hai nhà Thư gia và An Đệ Tư gia tộc vẫn một mực đoàn kết một chút, cho nên mới khiến những gia tộc này có chỗ kiêng kị, nếu như hai gia tộc khai chiến, chẳng phải vừa vặn hợp ý mấy gia tộc này sao?

Huống chi, truyền thừa chi lực tuy rằng phi thường cường đại, nhưng dù cường đại trở lại, thực sự đối với người truyền thừa cũng không có ảnh hưởng gì cả, người truyền thừa chỉ là một vật dẫn thôi, chứa một phần lực lượng cường đại, nhưng mình lại không cách nào sử dụng.

Thư Mộng sớm muộn cũng phải lập gia đình, Nếu như đã đáp ứng An Đệ Tư gia tộc, quan hệ giữa hai gia tộc tất nhiên sẽ lại hòa hảo như ban đầu, thậm chí sẽ càng tiến xa thêm một bước, cớ sao không làm chứ? Hôn nhân chính trị giữa gia tộc và gia tộc, cho tới bây giờ chưa bao giờ thiếu.

Ôm loại cách nghĩ như vậy, phụ thân của Thư Mộng sau khi do dự một hồi, liền cũng đáp ứng lời cầu hôn của phụ thân Bố Lan Đặc.

Sau khi Thư Mộng biết được tin tức này, tự nhiên cực lực phản đối! Thực tế vừa nghe nói là Bố Lan Đặc, càng kiên quyết phản đối hơn!

Vào ngày đầu tiên khi nhìn thấy Bố Lan Đặc, Bố Lan Đặc đã lộ ra biểu tình si mê với Thư Mộng. Biểu lộ kia khiến ấn tượng ban đầu của Thư Mộng đối với hắn đã vô cùng ác liệt. Lại càng không cần phải nói, Thư Mộng đã có người trong lòng là Lâm Dịch rồi.

Thân phận của Thư Mộng tại Thư gia vì thân phận người thừa kế của nàng mà tăng lên rất nhiều, mặc dù là phụ thân Thư Mộng cũng không cách nào miễn cưỡng nàng được. Nhưng hắn vẫn cũng không nên lật lọng, chỉ đành một mực dây dưa, Đã không giải trừ hôn ước, lại cũng không thực sự an bài hai người đính hôn.

Phụ thân của Bố Lan Đặc tự nhiên cũng không phải ngu ngốc, hắn tự nhiên cũng biết xảy ra chuyện gì, Nhưng Thư gia dù sao cũng không phải hắn nói thế nào thì thế ấy, Thế lực của An Đệ Tư gia tộc, cũng chỉ khó khăn lắm ngang hàng với bên kia thôi. Huống hồ, An Đệ Tư gia tộc cũng cần cân nhắc đến các gia tộc xung quanh, cho nên, hắn cũng chỉ có thể vụng trộm tạo áp lực cho Thư gia mà không dám làm quá rõ ràng.

Nghi thức đính hôn của hai người cứ như vậy bị trì hoãn lại, Tuy rằng về mặt danh nghĩa, bởi vì quan hệ đến cha mẹ nói như vậy nên quan hệ giữa Bố Lan Đặc và Thư Mộng là hôn phu hôn thế, nhưng trên thực tế, Thư Mộng lại cực kỳ chán ghét Bố Lan Đặc.

Một mực kéo dài tới thời gian Ma Nguyên Động Quật mở ra.

Kỳ thật chuyện nguy hiểm như tiến vào Ma Nguyên Động Quật, lấy thân phận mẫn cảm của Thư Mộng, Thư gia lẽ ra không thể nào cho nàng tham sự được, Nhưng Thư Mộng bị Bố Lan Đặc quấn đến phiền muốn chết, huống chi địa điểm trận đấu lại ở trong Mạn Vân Sơn Mạch, Thư Mộng một lòng muốn gặp Lâm Dịch cuối cùng vẫn kiên trì đi qua. Ngay lúc đó nàng cũng không biết Lâm Dịch đã rời khỏi Mạn Vân Sơn Mạch.

257. Chương 365: Thư Mộng Lui Tới. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 365: Thư Mộng lui tới. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mà hơn mười năm trước, phụ thân Thư Mộng bằng bản lĩnh của mình đã lên vị trí gia chủ, mà sau khi trở thành gia chủ, chuyện thứ nhất hắn làm chính là đưa Thư Mộng và lão bộc ở địa phương ngoài mấy tỷ kilomet kia trở về, hắn cũng không phải người tuyệt tình, Thư Mộng như thế nào cũng là nữ nhi của hắn, trên thực tế, nhiều năm phân tranh tại gia tộc, khiến tâm tình của một mực lâm vào một loại cực kỳ nôn nóng, mỗi một năm, lúc nhìn thấy Thư Mộng, tâm tình của hắn mới bình tĩnh trở lại, con gái là quà vui vẻ của cha mẹ, những lời này tuyệt đối không sai lầm.

Thư gia là gia tộc có huyết hạn truyền thừa cổ xưa, mỗi một hài tử sinh ra đều phải trải qua nghi thức đặc thù để phán định xem hài tử đấy có phải người thừa kế hay không, mà lúc Thư Mộng sinh ra ở trấn Hi Mạn, phụ thân nàng căn bản không nghĩ tới nàng chính là người thừa kế gia tộc từ bảy tám ngàn năm qua, cho nên nàng tự nhiên không tham gia loại nghi thức này.

Khi Thư Mộng về tới Thư gia, dù sao thì chuyện qua cũng đã lâu, hơn nữa phụ thân Thư Mộng cũng đã là gia chủ, thân phận sớm đã không như mười mấy năm trước, lời nói tự nhiên có trọng lượng hơn rất nhiều, thời gian dần trôi qua, thái độ đối với sự tồn tại của Thư Mộng cũng ngầm đồng ý, mãi đến hai năm sau, Thư Mộng dùng sự cố gắng và nhu thuận của mình, khiến đại đa số trưởng lão thiệt tình vui mừng, lúc này Đại trưởng lão mới khiến nàng tiến hành nghi thức thức tỉnh, mặc dù chỉ là một quá trình giống như thông lệ, nhưng ít ra cũng là một sự khẳng định cho thân phận của Thư Mộng.

Khiến người khác không khỏi kinh ngạc chính là, thông qua nghi thức, Thư Mộng được xác định là người thừa kế chính thức.

Tất cả trưởng lão biết được tin tức này đều kinh hỉ, phải biết rằng, huyết hạn truyền thừa là một bí thuật thần kỳ cường đại cổ xưa, cũng không phải không có đạo lý, đại đa số người thừa kế, cơ hồ ít những cũng là cường giả đại Tinh Vị thượng giai, hơn nữa, cái bọn hắn cần chỉ là thời gian mà thôi.

Thư Mộng xuất hiện, với ý nghĩa là Thư gia trong tương lai sẽ có một cường giả Đại Tinh Vị thượng giai tuyệt thế, chuyện này có ý vị như thế nào đối với một gia tộc? Vì vậy, thân phận Thư Mộng đã được xác định, tại Thư gia càng chính thức có thực quyền, tương đương với thực quyền gia chủ.

Mà sau khi người gia tộc An Đệ Tư biết được tin tức này, Bố Lan Đặc liền đi theo phụ thân hắn đến Thư gia.

Lúc Bố Lan Đặc nhìn thấy Thư Mộng lần đầu tiên, chính là đã động tâm thật sâu rồi, tuy rằng có mê luyến với sắc đẹp của Thư Mộng, nhưng tối trọng yếu nhất trong đó chính là truyền thừa chi lực.

Truyền thừa chi lực, chỉ chính là một loại lực lượng cường đại tồn tại trong cơ thể người thừa kế huyết hạn truyền thừa! Cổ lực lượng này kết quả bổ xung của huyết hạn truyền thừa lúc truyền thừa, Cái đó cũng không thể bị người thừa kế sử dụng, nhưng lại có thể thông qua sau khi giao hợp, thâm nhập vào cơ thể người đầu tiên phát sinh quan hệ với người truyền thừa, Sự cường đại của cổ lực lượng kia, đủ để trong thời gian ngắn tạo ra một gã Trung Tinh Vị cường giả! Cái này khiến Bố Lan Đặc sao có thể không động tâm được? Phải biết rằng, Đây chính là lực lượng cường đại mạnh mẽ hơn lực lượng bản thân hắn mấy chục lần!

Huống chi, Thư Mộng lại xinh đẹp như thế, Bỏ truyền thừa chi lực không nói, có thể có được nữ nhân như vậy, cũng là một chuyện đáng để vui vẻ

Vì vậy, phụ thân của Bố Lan Đặc, lại lần nữa đưa ra lời nói đùa giữa hắn và phụ thân Thư Mộng vào hơn trăm năm trước.

Phụ thân của Thư Mộng cũng không phải đồ đần, hắn sao lại không nghĩ ra cách nghĩ của phụ thân Bố Lan Đặc chứ? Nhưng hắn có thể làm thế nào đâu? Gia tộc An Đệ Tư và Thư gia hôm nay vì quan hệ đến địa bàn nên đã bắt đầu xuất hiện ít va chạm nhỏ, mặc dù tổng thể mà nói vẫn tương đối bình thản, nhưng ai có thể bảo chứng gia tộc An Đệ Tư sẽ không vì việc này mà mượn cơ hội khó dễ chứ?

Luận thực lực, Thư gia cũng không yếu hơn An Đệ Tư gia tộc bao nhiêu, nếu như hai gia tộc thật sự muốn đánh nhau, Thư gia cũng không sợ An Đệ Tư gia tộc, nhưng cần gì phải đánh nhau chứ? Phải biết rằng, ba tỉnh vùng phía nam không chỉ riêng là thiên hạ của Thư gia và An Đệ Tư gia tộc, mấy thế lực chỉ hơi yếu hơn một chút ở chung quanh đã sớm nhìn chằm chằm nhiều năm, Nhưng hai nhà Thư gia và An Đệ Tư gia tộc vẫn một mực đoàn kết một chút, cho nên mới khiến những gia tộc này có chỗ kiêng kị, nếu như hai gia tộc khai chiến, chẳng phải vừa vặn hợp ý mấy gia tộc này sao?

Huống chi, truyền thừa chi lực tuy rằng phi thường cường đại, nhưng dù cường đại trở lại, thực sự đối với người truyền thừa cũng không có ảnh hưởng gì cả, người truyền thừa chỉ là một vật dẫn thôi, chứa một phần lực lượng cường đại, nhưng mình lại không cách nào sử dụng.

Thư Mộng sớm muộn cũng phải lập gia đình, Nếu như đã đáp ứng An Đệ Tư gia tộc, quan hệ giữa hai gia tộc tất nhiên sẽ lại hòa hảo như ban đầu, thậm chí sẽ càng tiến xa thêm một bước, cớ sao không làm chứ? Hôn nhân chính trị giữa gia tộc và gia tộc, cho tới bây giờ chưa bao giờ thiếu.

Ôm loại cách nghĩ như vậy, phụ thân của Thư Mộng sau khi do dự một hồi, liền cũng đáp ứng lời cầu hôn của phụ thân Bố Lan Đặc.

Sau khi Thư Mộng biết được tin tức này, tự nhiên cực lực phản đối! Thực tế vừa nghe nói là Bố Lan Đặc, càng kiên quyết phản đối hơn!

Vào ngày đầu tiên khi nhìn thấy Bố Lan Đặc, Bố Lan Đặc đã lộ ra biểu tình si mê với Thư Mộng. Biểu lộ kia khiến ấn tượng ban đầu của Thư Mộng đối với hắn đã vô cùng ác liệt. Lại càng không cần phải nói, Thư Mộng đã có người trong lòng là Lâm Dịch rồi.

Thân phận của Thư Mộng tại Thư gia vì thân phận người thừa kế của nàng mà tăng lên rất nhiều, mặc dù là phụ thân Thư Mộng cũng không cách nào miễn cưỡng nàng được. Nhưng hắn vẫn cũng không nên lật lọng, chỉ đành một mực dây dưa, Đã không giải trừ hôn ước, lại cũng không thực sự an bài hai người đính hôn.

Phụ thân của Bố Lan Đặc tự nhiên cũng không phải ngu ngốc, hắn tự nhiên cũng biết xảy ra chuyện gì, Nhưng Thư gia dù sao cũng không phải hắn nói thế nào thì thế ấy, Thế lực của An Đệ Tư gia tộc, cũng chỉ khó khăn lắm ngang hàng với bên kia thôi. Huống hồ, An Đệ Tư gia tộc cũng cần cân nhắc đến các gia tộc xung quanh, cho nên, hắn cũng chỉ có thể vụng trộm tạo áp lực cho Thư gia mà không dám làm quá rõ ràng.

Nghi thức đính hôn của hai người cứ như vậy bị trì hoãn lại, Tuy rằng về mặt danh nghĩa, bởi vì quan hệ đến cha mẹ nói như vậy nên quan hệ giữa Bố Lan Đặc và Thư Mộng là hôn phu hôn thế, nhưng trên thực tế, Thư Mộng lại cực kỳ chán ghét Bố Lan Đặc.

Một mực kéo dài tới thời gian Ma Nguyên Động Quật mở ra.

Kỳ thật chuyện nguy hiểm như tiến vào Ma Nguyên Động Quật, lấy thân phận mẫn cảm của Thư Mộng, Thư gia lẽ ra không thể nào cho nàng tham sự được, Nhưng Thư Mộng bị Bố Lan Đặc quấn đến phiền muốn chết, huống chi địa điểm trận đấu lại ở trong Mạn Vân Sơn Mạch, Thư Mộng một lòng muốn gặp Lâm Dịch cuối cùng vẫn kiên trì đi qua. Ngay lúc đó nàng cũng không biết Lâm Dịch đã rời khỏi Mạn Vân Sơn Mạch.

258. Chương 366: Mập Mờ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 366: Mập mờ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mà người Thư gia cũng không biết tư cách hành hương cuối cùng bởi vì một ý niệm của Bạch Tiếu Thiên mà thay đổi, cho rằng vẫn là trận đấu 1 đối 1, dưới sự cam đoan mình tuyệt đối sẽ không miễn cường, nếu không được sẽ buông tha của Thư Mộng, mới miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của nàng.

Vì vậy, Thư Mộng đi Ma Nguyên Động Quật.

Ngay từ đầu liền một mạch đến trấn Hi Mạn, nhưng lại nhận được tin tức một nhà Lâm Dịch đều đã rời khỏi trấn Hi Mạn, ngay lúc đó trong lòng thất vọng cỡ nào cũng không cần phải nhiều lời. Làm cho nàng thật không ngờ chính là, vào lúc tranh đoạt danh ngạch, lại đụng phải Lâm Dịch!

Lâm Dịch bất ngờ xuất hiện, khiến nàng vốn có tình cảm ngây thơ với Lâm Dịch lập tức bạo phát, cảm tình này, trong khoảnh khắc liền nhập vào trong nội tâm nàng.

Thư Mộng vốn chỉ đơn thuần muốn đi giải sầu, bởi vì Lâm Dịch xuất hiện mà quyết tâm chính thức tiến vào trong một chuyến.

Khoảng thời gian ngắn ở Ma Nguyên Động Quật đối với Thư Mộng mà nói, không thể nghi ngờ chính là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong mười năm qua. Tuy rằng thời thời khắc khắc đều ẩn hiện nguy cơ, nhưng hai bạn chơi lúc nhỏ Lâm Dịch và Trương Tạp đều ở bên cạnh nàng, cái này khiến nàng cảm giác được những thứ kia kì thật cũng không trọng yếu như vậy. Mà theo nguy cơ trong Ma Nguyên Động Quật, Lâm Dịch một lần lại một lần giải quyết. Lâm Dịch, đã hoàn toàn tiến nhập vào nội tâm Thư Mộng, cũng không còn dưới ai khác nữa.

Rời khỏi Ma Nguyên Động Quật trở lại Thư gia, trong nội tâm Thư Mộng một mực đều nghĩ tới Lâm Dịch, nàng chỉ có thể bắt buộc mình dốc sức liều mạng tu hành, mượn việc đó để tạm thời quên đi Lâm Dịch. Bởi vì nàng biết rõ, chỉ khi nào nàng chính thức trở thành Thánh Giai, nàng mới có thể có được tự do chính thức, nàng mới có thể theo lòng mình đi tìm Lâm Dịch, ở cùng một chỗ với Lâm Dịch, Cũng chỉ có như vậy, nàng mới có thể thoát khỏi bức hôn đến từ An Đệ Tư gia tộc.

Nhưng đoạn thời gian này, Bố Lan Đặc hiển nhiên đã đợi không kiên nhẫn nữa, hắn cơ hồ mỗi ngày đều đến Thư gia, tuy rằng Thư Mộng hiện đang ở trong đình viện, bọn hạ nhân Thư gia đối với hắn đều rất phản cảm, nhưng đối với phương dù sao cũng là hữu hảo gia tộc đệ tử trên danh nghĩa, bọn hắn thực sự không thể biểu hiện quá mức. Huống hồ, đối phương lại là cường giả Thánh Giai nữa!

Rốt cục Thư Mộng bị làm phiền không chịu nổi nữa, mới nói cho Bố Lan Đặc biết mình đã có người trong lòng, cũng bảo hắn buông tha cho hôn ước, bởi vì chuyện đó căn bản không có khả năng!

Nhưng Bố Lan Đặc vốn tâm cao khí ngạo sao có thể tiếp nhận cách nói như vậy? Hắn chỉ cho là Thư Mộng nói từ chối vậy thôi, Thư Mộng trong cơn tức giận, chỉ đành kể ra Lâm Dịch. Các chuyện kể cả khi còn bé đến sau khi lớn lên, phương hướng sắp tới của đối phương v… v… đều nói rành mạch, nàng căn bản cũng không nghĩ đến hai người cách nhau cả mấy tỷ km lại có thể sẽ gặp nhau.

Mà Bố Lan Đặc nghe xong Thư Mộng nói rõ ràng như thế, thật sự khiến hắn không thể không tin, khi thấy trong mắt Thư Mộng khi nói đến Lâm Dịch thì lộ ra một vòng si mê và ngọt ngào, lòng đố kị càng tăng lên.

An Đệ Tư gia tộc là một đại gia tộc, nói nó là đại gia tộc ở ba tỉnh vùng phía nam, nhưng kỳ thật nó lại trải rộng toàn bộ đại lục! Tuy rằng thực lực ở hành tỉnh khác cực kì ít ỏi, thậm chí căn bản không tính là thế lực gì cả, nhưng hắn vẫn tìm hiểu được một ít tin tức về Lâm Dịch.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bố Lan Đặc và An Cách Tư lần đầu tiên nhìn thấy, Lâm Dịch, An Cách Tư đã nói ra lời như vậy.

Lâm Dịch im im lặng lặng nghe Thư Mộng nói xong, nghe đến cuối cùng, biểu lộ trên mặt đã hoàn toàn giãn ra, ít nhất hắn đã biết rõ, lòng Thư Mộng là hướng về hắn, thế cũng đủ rồi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Thư Mộng mang theo thần sắc lo lắng tổng kết nói:

- Cho nên, Ngươi nhất định phải chú ý Bố Lan Đặc. Tuy rằng hiện giờ ngươi cũng đã tiến vào Tinh Vị Cảnh, nhưng Bố Lan Đặc tiến vào Tinh Vị Cảnh đã có rất nhiều năm, hắn đã đạt đến thực lực hạ tinh vị trung giai! Hơn nữa làm người lòng dạ hẹp hòi, xấu xa tất có hành động độc ác, ngươi nhất định phải cẩn thận!

Đã đến việc này, Lâm Dịch đã hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận rồi, ngày đó Bố Lan Đặc sao lại vô duyên vô cớ động thủ với mình, nguyên lai, đều là vì quan hệ đến Thư Mộng, lập tức trên mặt hắn lộ ra một vòng sát khí, trong hai tròng mắt lộ ra lửa giận. Sau khi hít vài hơi khẩu khí, mới đè áp xuống, nhẹ gật đầu với Thư Mộng.

Lời trong lòng rốt cục cũng đã nói xong với Lâm Dịch, cũng đã nhận được lý giải của đối phương, tảng đá lớn trong lòng Thư Mộng rốt cục cũng được buông xuống. Thấy Lâm Dịch sau khi trả lời, tuy rằng biểu lộ còn có chút lo lắng, nhưng tổng thể mà nói vẫn khá hơn nhiều.

- Ân!

Một thanh âm vô hạn mềm mại thanh một góc trên mái nhà vang lên, Thư Mộng đã khôi phục lại bình tĩnh lập tức liền chú ý tới, lập tức rất hiếu kỳ nhìn sang bên kia. Nhìn thấy, là thân ảnh một nam một nữ, hai người hai miệng tương đối, không coi ai ra gì trao nhau một nụ hôn thật dài, tiếng hắng giọng mềm mại kia, đúng là từ trong mũi cô gái phát ra trong lúc vô tình.

Thư Mộng lập tức sững sờ, đã đến việc này, nàng mới thình lình phát hiện, không khí toàn bộ nóc nhà đều tràn ngập một loại mập mờ đến cực điểm! Vừa rồi chỉ tùy tiện lựa chọn một chỗ, bởi vì có chuyện trong lòng, căn bản cũng không lưu ý, lúc này lưu ý đến, khuôn mặt Thư Mộng, lập tức đỏ ửng lên!

Cũng giống với Lâm Dịch, Thư Mộng đối với phương diện này cũng hoàn toàn trống rỗng. Người khác phái có động tác thân mật nhất với nàng, chính là Lâm Dịch rồi. Nhưng mấy lần yêu thương nhung nhớ kia với Lâm Dịch, đều là nàng làm trong lúc ý thức vô cùng kích động, căn bản không có nhận thức gì cả. Nhưng lúc này không khí mập mờ đến cực điểm ở chung quanh, lại khiến nàng nhất thời không cách nào chấp nhận nổi. Tâm hồn thiếu nữ của Thư Mộng nhảy loạn, lập tức sắc mặt đã hồng đến cổ, có chút cúi đầu, biểu lộ thẹn thùng vô hạn kia, nhìn Lâm Dịch trước người trong nội tâm một hồi ôn hòa.

- Ta, chúng ta đi thôi. . .

Thư Mộng đột nhiên trở nên thẹn thùng, vang lên bên tai đều là tiếng xì xào và tiếng vang hôn môi truyền đến giữa nam nữ.

Phong tục của Bạch Đế đại lục vẫn tương đối cởi mở, nhưng đối với đại tiểu thư có thể nói là ba bước không ra khỏi khuê môn như Thư Mộng mà nói, hành vi của cặp tình lữ trên mái nhà, hiển nhiên đã chạm đến lằn ranh của nàng. . .

Trong nội tâm Lâm Dịch một mảnh ôn hòa, bởi vì lời nói của Thư Mộng, hắn đã hoàn toàn rõ tình cảm Thư Mộng đối với mình. Lại lần nữa đối mặt với Thư Mộng vô hạn thẹn thùng, càng làm cho lòng hắn thêm

điên cuồng chuyển động, ngứa ngáy khó chịu như có vô số đầu côn trùng đang điên cuồng cắn xé vậy.

259. Chương 367: Cuộc Chiến Thánh Giai! (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 367: Cuộc chiến Thánh Giai! (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lâm Dịch kìm lòng không được đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy đầu ngón tay Thư Mộng, Thư Mộng lập tức như bị điện giật, cơ hồ vô ý thức muốn rụt tay về lại, chỉ là sau khi chấn động, cũng đã bị Lâm Dịch nắm chặt. Trên mặt đẹp, vẻ đỏ ửng càng tăng lên, đầu càng cuối thấp xuống, thanh âm như ruồi thì thào nói:

- Lâm Dịch. . .

Lâm Dịch nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay Thư Mộng, một hai bàn tay to, hoàn toàn nắm bàn tay thon dài của nàng vào bên trong, nhưng tim của hắn, lại đập nhanh đến thần kỳ.

Mạnh mẽ đè ép xuống tim đập nhanh không thôi, Lâm Dịch nhẹ nhàng kéo Thư Mộng đến gần mình. Mà lòng Thư Mộng đã sớm hoàn toàn khẩn trương, thân thể cứng ngắc. Lúc này tâm tình của nàng không thể nào không kích động, lần đầu tiên cảm giác thấy Lâm Dịch cách mình gần như vậy. Nàng thậm chí có thể nghe thấy được từ trên người đối phương truyền đến một cổ hương vị ấm áp khiến nàng không khỏi mềm nhũn.

- Hắn, hắn muốn làm gì? . . .

Tâm hồn thiếu nữ của Thư Mộng khẽ nói, trên mặt đẹp buông thỏng bởi vì thẹn thùng mà bịt kín một tầng đỏ ửng. Lông mi thật dài vì thân thể khẩn trương mà thỉnh thoảng run rẩy. Nàng trong khẩn trương mang theo một tia khác thường tùy ý để Lâm Dịch nắm chặt lấy tay thon dài của mình cầm chặt tay thon của mình nhưng lại không biết Lâm Dịch sẽ làm gì.

Tâm tình của Lâm Dịch cũng giống Thư Mộng, khẩn trương không thôi. Lòng bàn tay của hắn vì khẩn trương mà đã đổ ra chút mồ hôi. Đầu ngón tay mảnh mượt mà của Thư Mộng mang theo chút mát lạnh, bị nắm trong lòng bàn tay lớn nóng ướt của hắn, có một loại cảm giác rất thoải mái. Lâm Dịch đè nén hô hấp, bắt buộc mình không khẩn trương, nhẹ nhàng kéo Thư Mộng vào ngực.

Thư Mộng khẩn trương toàn thân cứng ngắc, muốn giãy dụa, rồi lại phát hiện toàn thân cao thấp căn bản không có một tia lực lượng, nàng chỉ có thể cứ như vậy mặc cho Lâm Dịch kéo thân thể nhỏ nhắn xinh xắn* của mình vào ngực.

(* Người con gái cao một mét bẩy mấy, liệu có được coi là nhỏ nhắn xinh xắn không nhỉ? Vãi tg))

- Ân. . .

Chóp mũi Thư Mộng rất tự nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ, rốt cục, cả người nàng, bị Lâm Dịch hoàn toàn ôm vào trong ngực, vẻ cứng nhắc, trong nháy mắt khi sa vào lòng hắn đã mềm mại lại. . .

Tâm tạng Lâm Dịch nhảy lên cường kiện mà hữu lực, Thư Mộng có thể cảm giác thân thể ôm lấy nàng cũng vì khẩn trương mà thỉnh thoảng run rẩy. Thư Mộng toàn thân mềm yếu ngã vào trong ngực Lâm Dịch, mà thân thể Lâm Dịch thì cứng ngắc ôm ấp lấy nàng. . . Hai người không có kinh nghiệm gì, cứ như vậy giằng co trên nóc nhà. . .

- Cảm ơn nàng, Mộng nhi. . .

Im im lặng lặng ôm như vậy trong chốc lát, Thư Mộng hoàn toàn chìm đắm trong lồng ngực không tính rộng lớn, nhưng lại phi thường có cảm giác an toàn của Lâm Dịch, đã nghe được tiếng của Lâm Dịch.

Từ trong lòng ngẩng đầu lên, nghênh hướng nàng, là Lâm Dịch một đôi mắt ẩn chưa ý nghĩ yêu thương chân thành, trong một khắc này, Thư Mộng đã biết lòng của Lâm Dịch.

Trên mặt nàng lộ ra dáng tươi cười, nhẹ khẽ lắc đầu, sau đó dán khuôn mặt vào lồng ngực Lâm Dịch, có chút nhắm mắt lại.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, cho tới bây giờ, cảm xúc khẩn trương vừa rồi mới dần lui xuống, cứ như vậy, ở một góc khuất trên nóc nhà, hai người im im lặng lặng ôm nhau lấy. Giờ khắc này, lẫn nhau, chính là toàn bộ của nhau. . .

****

Vô Song Hội tự động kịch liệt tiếp tục tiến hành, trận đấu 17 cường tấn 8 cường, trận đấu 8 cường tấn 4 cường cũng đã hoàn toàn hoàn tất! Cũng giống như mọi người đoán trước, 4 cường cường giả, đúng là bốn người Lâm Dịch, Thanh Y, Bố Lan Đặc, An Cách Tư!

Một lần Vô Song Hội xuất hiện bốn gã Thánh Giai cường giả! Bằng vào điểm này, Vô Song Hội lần này, đã nhất định sẽ vĩnh viễn ghi chép trên sử sách Vô Song Hội. Cũng giống như lời ngày đó người chủ trì giới thiệu các tuyển thủ 68 cường vậy, tên của bọn hắn, sẽ vĩnh viễn khắc ghi vào Vô Song Hội!

Có kết quả như vậy, trên thực tế cũng là chuyện trong dự liệu tất cả mọi người. Tất cả số thứ tự đều là do hoàng tộc đế quốc một tay điều khiển an bài, nếu như sớm bày ra quyết đấu giữa Thánh Giai và Thánh Giai, như vậy trận đấu của những tuyển thủ khác còn có thể tiến hành sao? Với tư cách phương chủ sự, hoàng tộc Đế quốc phải cân nhắc tính thi đấu về sau, cùng với tính chờ mong của người xem, mạnh nhất, luôn phải xuất hiện cuối cùng.

Trận đấu hôm nay, chính là quyết đấu giữa Thanh Y và An Cách Tư!

Trên thính phòng cũng sớm đã người ta tấp nập! Sự lạnh nhạt của Thanh Y, tiêu sái của An Cách Tư, bọn hắn đều có nhân cách mị lực đặc biệt thuộc về mình, vì mình giành được vô số sự ủng hộ từ người xem! Tiếng gầm hô hoán danh tự Thanh Y, An Cách Tư, từng đợt rồi lại từng đợt, quanh quẩn trên không Vô Song Đảo – Đây, chính kết thúc Vô Song Hội lần này!

Lâm Dịch ngồi trên ghế tuyển thủ, hơi khép hờ hai mắt, bên cạnh hắn, ngồi chính là hai người Thư Mộng và Trương Tạp, lúc này hai người hiển nhiên cũng tương đối kích động, bộ dạng nhìn trái nhìn phải, từ sau một phen nói chuyện trên nóc nhà, Lâm Dịch và Thư Mộng về cơ bản đã xác định quan hệ.

Loại quyết đấu giữa Thánh Giai và Thánh Giai thế này, tuyệt đối không phải bình thường có thể thấy được. Quyết đấu giữa loại cao thủ chân chính này, mặc dù phát sinh, cũng tuyệt đối dưới tình huống rất bí mật. . . Trong lịch sử nhiều năm của đại lục, mỗi một lần chiến đấu giữa Thánh Giai, đều được ghi vào sử sách. Nhưng trong thời gian hơn sáu vạn năm này, quyết đấu giữa Thánh Giai và Thánh Giai thật sự chỉ có mấy lần sử sách ghi lại thôi sao?

Đáp án hiển nhiên là không phải, người là động vật có tính công kích mạnh nhất, cũng dễ dàng sinh ra mâu thuẫn nhất. Chỉ cần có người, tranh đấu liền không bao giờ thiếu. Tuy rằng còn chưa chính thức tiến nhập vào vòng tròn luẩn quẩn Thánh Giai, nhưng từ trên người Bố Lan Đặc, Lâm Dịch có thể nhìn thấy, trên thực tế trong đám Thánh Giai, các loại phân tranh, tranh đấu cũng chưa bao giờ thiếu cả.

Mà là một thế giới thờ phụng cường giả vi tôn làm tín điều, còn phương pháp giải quyết phân tranh nào hữu hiệu và trực tiếp hơn so với chiến đấu chứ?

Quyền lực, lực lượng, nữ nhân, đây là chủ đều không bao giờ thiếu khuyết trong thế giới nam nhân. Thánh Giai, cũng là người, cũng truy cầu tất cả những thứ mà người bình thường truy cầu. Bất đồng chính là, tánh mạng của bọn hắn so với nhân loại bình thường càng thêm kéo dài, lực lượng của bọn hắn so với nhân loại bình thường càng cường đại hơn mà thôi. Khi người bình thường còn lấy mục tiêu một ngày ba bữa cơm no áo ấm làm phấn đấu thì suy nghĩ của bọn hắn, là làm thế nào để đạt được, như thế nào có được quyền lợi và lực lượng càng lớn hơn! – Người, cho tới bây giờ đều không biết thỏa mãn như thế cả, đây là bi kịch, nhưng cũng là động lực để nhân loại tiến bộ.

Ở địa phương cách bọn người Lâm Dịch không xa, chính là ba gã Thánh Giai Thanh Y, Bố Lan Đặc, An Cách Tư.

260. Chương 368: Cuộc Chiến Thánh Giai! (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 368: Cuộc chiến Thánh Giai! (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trên mặt Thanh Y vẫn là thần sắc lạnh nhạt không hề bận tâm, hắn hơi khép hờ hai mắt, thần thái lạnh nhạt, tựa hồ tiếng kêu gào như muốn nhấc cả hội trường lên ở chung quanh căn bản không chút quan hệ với hắn vậy – đây chính là hắn, Thanh Y vô luận lúc nào cũng đều bình tĩnh như thế, thong dong như thế.

Mà An Cách Tư ở bên người Bố Lan Đặc, cũng đang không tim không phổi cười cười, rất là vui vẻ phất tay nhìn về phía đám nữ hài từ trên thính phòng đang vì hắn đang hò hét không thôi. Trên khuôn mặt tuấn tú kia chung quy vẫn mang theo tia cười như tự giễu, cộng thêo một đầu tóc dài màu hồng, càng phát huy được vẻ tiêu sái của hắn một cách vô cùng tinh tế.

Biểu lộ của Bố Lan Đặc vẫn lạnh lùng như trước, hắn yên tĩnh ngồi bên người An Cách Tư, thần sắc lạnh lùng mà lạnh nhạt, hai mắt hẹp dài có chút nhắm lại, hai lỗ tai như không nghe đến thế sự..

Cái này, chính là Thánh Giai! Mỗi Thánh Giai đều có nhân cách mị lực của mình. Lạnh nhạt của Thanh Y, tiêu sái của An Cách Tư, lạnh lùng của Bố Lan Đặc, thậm chí vẻ phiêu dật của Lâm Dịch, sự ấm áp của Bạch Tiểu Thiên, thong dong của Lạp Cổ Kỳ. . . Mỗi một Thánh Giai đều có được nhân cách mi lực của mình.

Trên lôi đài, người chủ trì đỏ bừng hai má, thần sắc hưng phấn giới thiệu, khiến cảm xúc người xem không ngừng tăng vọt, tràng diện nóng nảy mà hỗn loạn! . . . Không thể không nói, có thể làm người chủ trì Vô Song Hội, ngược lại cũng không phải thế hệ bình thường. . . Ít nhất về mặt tài ăn nói, cũng không phải người bình thường có thể so sánh được với hắn.

- Hơn bốn tháng kịch chiến, Vô Song Hội rốt cục đi tới hôm nay! Cũng như lời ta nói lúc trước, Vô Song Hội đang tiến hành là một lần người dự thi có thực lực hùng hậu nhất từ trước đến nay! Vô Song Hội 4 cường! 4 cường giả Thánh Giai! Đây là đội hình siêu cấp mà Vô Song Hội lúc trước không thể nào có! Cuộc chiến Thánh Giai được vạn chúng chú ý sắp bắt đầu!

Trên hội trường một đợt hoan hô như sóng ập đến, cơ hồ khó khăn lắm lấn át tiếng của người chủ trì sau khi đã thông qua trang bị năng lượng khuếch đại âm thanh trang!

- Để cho chúng ta dùng lòng nhiệt tình của chúng ta, nhen nhóm chiến hỏa lần cuối cùng, cũng là cao nhất của Vô Song Hội a! Tiếp theo, cho mời tuyển thủ số 1, số 2, Thánh Giai Thanh Y đại nhân cùng với Thánh Giai An Cách Tư đại nhân lên đài! !

- Thanh Y! Thanh Y! Thanh Y! . . .

- An Cách Tư! An Cách Tư! An Cách Tư! . . .

Tiếng hoan hô cực lớn như lấn át đi tiếng người chủ trì, khán giả trên thính phòng thần sắc kích động, hưng phấn hô hoán. Mà Thanh Y và An Cách Tư ở khu tuyển thu, sau khi quen biết liếc nhau, liền đi tới lôi đài. Trận đầu cuộc chiến Thánh Giai, đã được triển khai!

- Trận đấu, hiện giờ bắt đầu!

Trọng tài vừa vừa tuyên bố xong, liền lập tức quay người nhảy xuống lôi đài. Lúc này đã không phải là chiến đấu giữa cường giả bình thường nữa, mà là cuộc chiến Thánh Giai! Chiến đấu như vậy, mặc dù trong khu vực chiến đấu, cũng có khả năng bị ảnh hướng mà mất đi tánh mạng! Đối với Thánh Giai mà nói, người bình thường thật sự là tồn tại phi thường yếu ớt!

Trọng tài nhảy xuống đất, chỉ thấy từ trong góc bốn phía lôi đài, lập tức có bốn đạo quang mang vọt tới không trung! Mãnh liệt tụ tập trên không cách lôi đài trăm mét, chỉ nghe vụt một tiếng, lập tức tản mát ra quang mang kịch liệt, khiến tất cả mọi người không khỏi nhắm mắt lại. Sau một lát hào quang biến mất, nhưng lưu lại một đạo bình chướng trong suốt tinh khiết, cũng không ngừng có một đạo vầng sáng di chuyển. Lâm Dịch nhìn lại từ nơi đầu tiên vầng sáng xuất hiện, chỉ thấy bốn gã trong mấy tên Thánh Giai lúc trước ngồi ở chủ trì đài đang phân biệt đứng ở một góc. Trên tay mỗi người bọn hắn đều bộc phát ra bạch sắc quang mang mãnh liệt, đang không ngừng liên tục tụ tập về phía bình chướng. Rất hiển nhiên, đạo năng lượng bình chướng này, là do bọn hắn làm ra.!

Lực lượng Thánh Giai cường đại đến cỡ nào? Lực lượng sinh ra sau khi hai gã Thánh Giai kịch chiến cường đại thế nào? Công tác phòng hộ như vậy, tự nhiên phải làm rồi.

Trong tràng diện nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người đầy lòng kích động, mạnh mẽ ép mình không phát ra tiếng vang nào, quyết đấu Thánh Giai giống vậy, tuyệt đối không phải bình thường có thể tùy ý thấy được, cho nên tất cả mọi người đều mở to mắt ra nhìn, nhìn hai người trên lôi đài, sợ bỏ sót gì đấy.

- Lâm Dịch, ngươi nói bọn hắn ai sẽ thắng lợi?

Thư Mộng hiển nhiên cũng có chút khẩn trương, tiếng nói tự nhiên biến thành rất nhỏ, ghé bên tai Lâm Dịch hỏi. Ánh mắt lại không chớp mắt nhìn về phía lôi đài, hiển nhiên cũng sợ bỏ sót gì đấy.

Ngày đó Lạp Cổ Kỳ đã nói qua rất rõ ràng với Lâm Dịch, thực lực của Thanh Y có chỗ không bằng với An Cách Tư và Bố Lan Đặc. Mặc dù hắn có được trung đẳng chiến văn cũng không cách nào thay đổi sự thật như vậy, hạ tinh vị hạ giai và trung giai khác biệt thật sự quá lớn, trừ phi có thể giống như Lâm Dịch, có được siêu hạng chiến văn, mới có khả năng chiến thắng, hơn nữa cũng chỉ là khả năng thôi.

Lập tức trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn nhẹ thở dài một cái:

- An Cách Tư so với Thanh Y mạnh hơn gấp 10 lần. Nếu như Thanh Y có chiến văn có thể đề thăng thực lực bản thân lên gấp 10 lần, hơn nữa An Cách Tư lại không có chiến văn thì mới có khả năng thắng lợi, nếu không, Thanh Y tất bại.

- Ồ?

Thư Mộng hiển nhiên cũng không rõ lắm phân chia của Thánh Giai. Trên thực tế tuy rằng nàng là người thừa kế huyết hạn truyền thừa, nhưng huyết hạn truyền thừa chỉ truyền thừa lực lượng, nhưng không truyền thừa trí nhớ. Huống hồ nàng dù sao vẫn còn chưa chính thức tiến vào vòng luẩn quẩn Thánh Giai, cho nên nàng một mực đều tự cho rằng chênh lệch giữa Thánh Giai và Thánh Giai cũng sẽ không quá lớn. Đối với nàng mà nói, cảm giác tất cả Thánh Giai mang đến cho nàng đều cường đại cả. Lực lượng của nàng còn chưa đủ để phân chia ra sự mạnh yếu của cường giả Thánh Giai. Cũng như đối với một con kiến mà nói, chênh lệch giữa 1 vạn mét và 10 vạn mét, lúc nó quan sát cũng kém không xa lắm.

- Trong Thánh Giai cũng phân ra mạnh yếu sao?

Sau khi Thư Mộng kinh ngạc a lên một tiếng, không khỏi quay đầu dò hỏi Lâm Dịch, Lâm Dịch nhẹ gật đầu, lập tức liền nói phân chia đẳng cấp trong Thánh Giai bên cho Thư Mộng nghe một lần.

- Thanh Y và ta đều là hạ tinh vị hạ cấp, mà An Cách Tư và Bố Lan Đặc lại là hạ tinh vị trung giai, trong đó thực lực kém chừng gấp 10 lần, cho nên, Thanh Y thật sự không có phần thắng gì cả.

Lâm Dịch tổng kết lại.

- A? !

Thư Mộng nghe vậy lại lần nữa kinh hô, chợt, trong hai mắt nàng lại lộ ra một vẻ kinh hãi nói:

- Vậy Bố Lan Đặc. . .

Lâm Dịch nghe vậy liền rõ Thư Mộng đang lo lắng cái gì. Hiển nhiên trong trận đấu sau, Bố Lan Đặc cũng sẽ không đơn giản buông tha mình như vậy. Trên thực tế, mình cũng sẽ không dễ dàng buông tha hắn! Lập tức Lâm Dịch thần bí cười với Thư Mộng:

- Yên tâm đi, trên thực tế, chênh lệch giữa ta và Bố Lan Đặc cũng không lớn như vậy.

261. Chương 369: Lực Lượng Thánh Giai!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 369: Lực lượng Thánh Giai!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thư Mộng nghe vậy không khỏi sững sờ, quan tâm hỏi thăm:

- Vì cái gì?

Lâm Dịch lại lần nữa cười thần bí, mở trừng hai mắt với Thư Mộng nói:

- Cái này sao. . . Đến lúc đó ngươi sẽ biết, ha ha. . . Tin tưởng ta.

- Nhưng mà. . .

Thư Mộng còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng tay phải Lâm Dịch đã nhẹ nhàng nắm tay trái nàng, nhẹ nhẹ cười cười với nàng, trong mắt hắn tràn đầy tự tin, không khỏi khiến Thư Mộng vẫn hay lo lắng không thôi an tâm lại một chút, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

- Sắp bắt đầu!

Trương Tạp vẫn nhìn trên lôi đài đột nhiên mở miệng nói, Lâm Dịch và Thư Mộng lập tức thần sắc nghiêm chỉnh, nhìn về phía lôi đài.

Trên lôi đài, hai người Thanh Y và An Cách Tư đang giằng co lẫn nhau, trên mặt Thanh Y vẫn là biểu lộ lạnh nhạt như thế, vốn lấy nhãn lực của Lâm Dịch, xuyên thấu qua bình chướng vầng sáng thỉnh thoảng lưu chuyển vẫn từ vẻ cẩn thận của hắn đọc được một phần nghiêm trọng. Rất hiển nhiên, Thanh Y cũng rất rõ chênh lệch giữa mình và An Cách Tư.

Khách quan mà nói, An Cách Tư lộ ra quá mức dễ dàng. Trên mặt của hắn vẫn treo vẻ vui vẻ tự tin mà mỉa mai, lười nhác đứng đối diện Thanh Y, rất hiển nhiên cũng xem Thanh Y là đối thủ để đánh một trận với hắn.

- Ngươi muốn đánh với ta sao?

An Cách Tư cười hỏi.

Thanh Y nghe vậy cũng không nói lời nào, chỉ biểu lộ lạnh nhạt nhẹ gật đầu, nhìn An Cách Tư.

Trên mặt An Cách Tư lộ ra biểu lộ có chút hăng hái cười nói:

- Ngươi phải biết chênh lệch giữa ngươi và ta a? Chẳng lẽ nói ngươi có thượng đẳng chiến văn?

Thanh Y nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó mở miệng nói:

- Ta chỉ muốn đánh một trận với cường giả.

Bình chướng kia cũng không phong tỏa thanh âm của bọn hắn, cho nên Lâm Dịch cách đó tương đối gần hiển nhiên cũng nghe được lời của Thanh Y. Đây là hắn lần đầu tiên nghe được Thanh Y nói chuyện, thanh âm của Thanh Y rất là trầm thấp, mang theo một ít từ tính. Hơn nữa âm thanh cũng như mọi người khác, chỉ là ngữ điệu không nhanh không chậm, bộ dạng rất lạnh nhạt.

An Cách Tư có chút nhíu mày, chợt nở nụ cười:

- Là thế này phải không? Ân, vậy bắt đầu đi.

Thanh Y nghe vậy khẽ gật đầu một cái. Chợt, hắn có chút cúi đầu.

Bồng một tiếng vang nhỏ, một cổ khí lưu đột ngột xuất hiện bên người Thanh Y, nhàn nhạt xoáy lên. Sau một lát, thời gian dần qua lớn dần lên, quần áo của Thanh Y lập tức bị phật động vang lên phần phật! Chợt, thân thể của hắn, dần lơ lửng lên!

- Ah. . .

Thanh Y đột nhiên mở miệng hô lên! Chỉ nghe, một tiếng khí bạo đột nhiên nổ tung từ trên người hắn! Một lớp sóng khí mắt thường không dám nhìn ầm ầm xuất hiện, kích động nổi lên không gian chung quanh! Một cổ lực lượng khổng lồ khiến người khủng bố tựa hồ như dần thức tỉnh, từ trên người hắn tràn ngập ra!

Từ bên ngoài mà xem, chỉ thấy thân thể Thanh Y dần bắt đầu lơ lửng! Chợt, chỉ nghe được một tiếng khí bạo cực lớn vang lên, một cổ không gian gợn sóng bỗng nhiên ầm ầm tản ra bốn phía! Gợn sóng kia sau khi đánh tới bình chướng trong suốt xung quanh, lập tức kích phát rahào quang cực kỳ chói mắt! Tất cả người xem đang xem nhập thần, tim đập nhanh hơn cũng không khỏi có chút nhắm mắt lại! Chợt, một cổ uy áp cường đại khiến tất cả người bình thường không khỏi sinh ra cảm giác hít thở không thông, lập tức tràn ngập toàn bộ Vô Song hội tràng

- À? ! Cái này, cái này là lực lượng Thánh Giai sao? !

Một gã người xem sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt bắn ra hào quang kinh hãi đến cực điểm, nhìn thân thể Thanh Y bên trong lôi đài! Cổ lực lượng cường đại này, khoảng cách xa như thế, lại rõ ràng như thế, rõ ràng đến khiến người nhịn không được sinh ra cảm giác hít thở không thông!

- Tốt, thật cường đại. . .

Một người xem khác sắc mặt cũng một mảnh trắng bệch, có chút cà lăm lẩm bẩm nói. . . Toàn bộ Vô Song Hội tràng lâm vào trong một hồi yên tĩnh! Chỉ có tiếng khí bạo liên tiếp không ngừng bạo khởi từ trên lôi đài ầm ầm tràn ngập ra bốn phía, lộ ra chói tai như thế. . .

Trên đài hội nghị, biểu lộ của đám thánh giai Bạch Tiếu Thiên lại không có gì thay đổi, trên mặt Bạch Tiếu Thiên mang theo một vòng dáng cười bình tĩnh, có chút tán dương gật đầu nói:

- Thanh Y này. . . Rất khá.

- Nghe nói hắn là người của cổ thuật truyền thừa, tuy rằng về mặt lực lượng không chiếm ưu thế, nhưng nếu như An Cách Tư vì vậy mà xem nhẹ hắn, phỏng chừng sẽ ăn chút thua thiệt.

Một gã Thánh Giai bên người Bạch Tiếu Thiên nhẹ giọng cười cười nói.

- Người của Cổ thuật truyền thừa? Khó trách sau khi biết rõ lực lượng chênh lệch, còn dám khiếu chiến với đối phương.

Bạch Tiếu Thiên có chút kinh ngạc nhíu mày, chợt nở nụ cười, Thánh Giai chung quanh, cũng không khỏi nhẹ nhẹ bật cười.

Lúc này, một gã Thánh Giai đột nhiên nói:

- Nếu có kết giới thì rất nhiều người xem đều không thể thấy rõ tỷ thí bên trong ah. Không bằng đợi đến trận tiếp theo, dời sân thi đấu lên mặt biển đi? Đã miễn cho mấy trưởng lão khác phải hao phí lực lượng, lại có thể khiến người xem càng chân thật cảm nhận trận đấu. . . Thái gia gia, ngài thấy thế nào?

Bạch Tiếu Thiên nghe vậy nghĩ nghĩ, chợt cười nói:

- Ân, đề nghị này không tệ, như vậy trận tỷ thí tiếp theo liền tiến hành trên biển đi.

Đối với chiến đấu giữa Thánh Giai mà nói, phạm vi chiến đấu ảnh hướng là cực kỳ to lớn. Suy nghĩ một chút, ngày đó Lâm Dịch chỉ hoàn toàn phóng ra lực lượng bản thân sau khi gia trì chiến văn, cũng đã dẫn phát xuất hiện Thiên địa dị biến gần 6 km! Có thể thấy được lực lượng cường đại thế nào rồi! Mặc dù nói lúc chiến đấu chính thức, bởi vì lực lượng hoàn toàn nội liễm, chỉ có lúc bộc phát mới có thể bộc phát, nhưng ảnh hưởng phạm vi 2 3 km cũng không thành vấn đề. Phải biết rằng, tốc độ của Thánh Giai đã sớm vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường! Đối với người bình thường mà nói khoảng cách hai ba km có lẽ rất dài, nhưng đối với Thánh Giai mà nói, có lẽ chỉ là khoảng cách một lần hô hấp thôi. Lôi đài của

Vô Song Hội tuy rằng cũng khá lớn, nhưng cũng chỉ có phạm vi chừng 1 km, dối với Thánh Giai mà nói, thật sự có chút vướng bận tay chân.

Vô Song Hội đã cho phép người xem quan sát, như vậy đương nhiên muốn cam đoan người xem xem rõ, không đến mức đi không một chuyến, mà nếu có bình chướng tồn tại, sau khi lực lượng Thánh Giai tiếp xúc với bình chướng, lập tức sẽ dẫn phát một hồi ánh sáng mãnh liệt. Mà chiến đấu giữa Thánh Giai một khi triển khai, đó sẽ là một loại tần suất nhanh cỡ nào? Chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ bình chướng sẽ bị bao phủ trong hào quang mãnh liệt mất thôi, còn nói quan sát gì nữa?

Mà trước đây khi tham gia Vô Song Hội, Thánh Giai cường đại tuy rằng cũng có, nhưng thật sự không nhiều lắm. Lần này lại khoảng chừng bốn gã Thánh Giai, cho nên, mới khiến cho tên Thánh Giai của hoàng tộc đế quốc sinh ra ý nghĩ như vậy.

262. Chương 370: Thanh Y!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 370: Thanh Y!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mà lúc này, lực lượng của Thanh Y lại còn đang không ngừng tăng lên! Một đạo khí vân từ trên người hắn bạo liệt ra, dẫn tới toàn bộ bình chướng hoàn toàn tiến nhập một loại trạng thái không ngừng bộc phát ra bạch sắc quang mang, trong số người xem, ngoại trừ cường giả Thánh Giai có thể thấy rõ tình huống bên trong ra, con mắt của người bình thường còn lại căn bản không cách nào thích ứng loại ánh sáng mạnh này, thế cho nên căn bản thấy không rõ lắm. Nhưng thanh âm khí bạo ầm ầm giống như lôi minh kia, cùng với lực lượng khủng bố tràn ngập đi ra, khiến bọn hắn cảm giác được, vẫn khiến bọn hắn nhịn không đợt kích động từng đợt. Tuy rằng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm lý híp mắt, muốn xem rõ của bọn hắn.

- Ah! ! ! !

Một tiếng hét to bỗng nhiên từ trên lôi đài truyền ra! Lâm Dịch không khỏi hai mắt ngưng tụ, nhìn lại phía lôi đài!

Y phục trên người Thanh Y bởi vì lực lượng khổng lồ mà đã hoàn toàn bị chấn vỡ, lộ ra cơ bắp cường tráng của hắn! Nguyên nhân vì dùng sức, cơ thể của hắn cao cao hở ra, trên trán hắn lộ ra gân xanh. Trên mặt gần đây mang theo biểu lộ lạnh nhạt thần thái dữ tợn, chỗ ót cũng vì dùng sức mà lộ ra cả gân xanh. Lực lượng cường đại khiến hắn nhịn không được bộc phát ra một tiếng hét to để phát tiết. Bên cạnh hắn, đã sớm xuất hiện một tầng khí thế như thực chất, như một cổ gió bão quay chung quanh hắn. Một mảnh điện xà dài hẹp bởi vì kịch liệt xoay tròn ma sát với không khí ma sát mà sinh ra từ trong đó xuyên thẳng ra.

- Thanh Y này quả nhiên bất phàm, lực lượng như vậy, đã là cực hạn của mình ở trạng thái không có chiến văn gia trì rồi?

Lâm Dịch trong lòng âm thầm tán thưởng một tiếng. Lâm Dịch là độc lập vượt qua Thiên địa năng lượng tẩy địch mà tiến vào Tinh Vị Cảnh. Thông qua hỏi thăm Lạp Cổ Kỳ, hắn biết rõ Thánh Giai bình thường nếu so với bát cấp Chiến Sĩ thì cường đại hơn chừng gấp 10 lần, bình thường nhất chính là gấp 10 lần, mà mình độc lập vượt qua tẩy địch, cho nên lực lượng của Lâm Dịch sau khi tiến vào Tinh Vị Cảnh là tăng lên gấp 20 lần, trong Tinh Vị hạ cấp, đã xem như tồn tại tương đối cường đại. Mà lấy thực lực hôm nay Thanh Y biểu hiện ra ngoài, đã hoàn toàn ngang hàng với hắn ở trạng thái bình thường, xem ra hắn hẳn cũng độc lập vượt qua tẩy địch tiến vào Tinh Vị Cảnh.

Nếu như không kể chiến văn, Lâm Dịch muốn thắng Thanh Y phỏng chừng cũng rất khó khăn. Dù sao, Lâm Dịch về phương diện kĩ xảo Tinh Vị, thức sự quá yếu kém, duy nhất có thể phát huy ra công dụng, phỏng chừng cũng chỉ có Tiễn Chỉ thôi.

Quả nhiên, sau khi lực lượng của Thanh Y đạt đến mức độ này, liền không tăng lên nữa, khí thế như thực chất quay chung quanh hắn, kích động không khí chung quanh thân thể hắn! Hắn cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, cúi đầu nhìn về phía An Cách Tư ở đối diện .

Biểu lộ của An Cách Tư cũng không có gì thay đổi, vẫn mang theo tia vui vẻ kia, chờ đợi lực lượng của Thanh Y hoàn toàn tăng lên. Sau khi Thanh Y nhìn về phía hắn, hắn lại đột nhiên cười mở miệng nói:

- Nếu có chiến văn, tốt nhất là dùng luôn cả chiến văn đi, ngươi bây giờ... thật sự quá yếu.

Thanh âm của An Cách Tư xuyên thấu qua bình chướng, xuyên thấu qua từng đợt thanh âm khí bạo ầm ầm sinh ra sau khi ma sát với không khí kia, rất xa truyền đến thính phòng, tất cả mọi người không khỏi ngược lại hít một hơi khí lạnh, ánh mắt lộ ra hoảng sợ!

Ngươi bây giờ, thật sự quá yếu? Thật sự quá yếu? ! Trời ạ! Lực lượng như vậy, rõ ràng còn được xưng là quá yếu sao? ! Là An Cách Tư này đang khoác lác, hay là thật sự đã cường đại đến một loại trình độ khiến người khác không tưởng tượng nổi? ?

Tất cả người xem không khỏi ngốc trệ, bởi vì sự liều lĩnh kia của An Cách Tư.

Lòng Lâm Dịch cũng hơi nhảy dựng lên, bất quá Lâm Dịch đương nhiên cũng cho rằng An Cách Tư nói có lý. Hắn có được siêu đẳng chiến văn, đủ để tăng lên thực lực của mình lên gấp 30 lần, lúc đối mặt với cực hạn ở trạng thái bình thường của mình, tự nhiên sẽ không có cảm giác gì cả. Bất quá lời nói của An Cách Tư vẫn khiến tim hắn đập nhanh một thoáng, bởi vì, đối phương là ở trạng thái bình thường nói ra lời này, không kể đến chiến văn. Chênh lệch giữa Lâm Dịch với An Cách Tư cùng với Bố Lan Đặc, thực sự không phải nhỏ bình thường. Lâm Dịch không khỏi quăng ánh mắt về phía Bố Lan Đặc cách đó không xa một mực không nói và có động tác gì. Trên mặt Bố Lan Đặc nhìn không ra cảm xúc gì, hắn vẫn khép hờ hai mắt, phảng phất thanh âm khí bạo trước mắt, thậm chí tiếng hít lạnh của người xem đều không có chút quan hệ nào đến hắn vậy.

Trong hai mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng quang mang không hiểu, chợt dời ánh mắt đi, cho nên hắn không phát hiện, sau khi hắn dời mắt đi, hai mắt hẹp dài khép hờ của Bố Lan Đặc có chút mở ra, nhìn thoáng qua hắn, trong hai mắt hiện lên lòng đố kị cùng với sát ý. Rất hiển nhiên, hắn sở dĩ biểu hiện lạnh lùng như thế, chỉ là không muốn để Lâm Dịch và Thư Mộng chứng kiến bộ dạng hổn hển, lòng đố kị trùng thiên của hắn. Hắn là Thánh Giai, cũng có tôn nghiêm Thánh Giai! Tuy rằng nhiều lúc, hắn cũng không coi trọng thứ này lắm.

Lời nói của An Cách Tư khiến Thanh Y nghĩ nghĩ, cuối cùng Thanh Y vẫn lựa chọn gia trì chiến văn, hắn cũng rất rõ chênh lệch giữa mình và An Cách Tư!

Lập tức, Thanh Y có chút nhắm hai mắt lại, chợt bỗng nhiên một tiếng hét to:

- Thiên Lang chiến văn! Hiện ra!

Lập tức khí thế như thực chất vờn quanh Thanh Y đột nhiên bộc phát ra một hồi hào quang màu xanh! Chỉ thấy thân hình Thanh Y vốn gầy gò bỗng nhiên tăng vọt, dưới sự tăng vọt, cơ bắp vốn hoàn toàn phồng lên càng to lên một vòng! Nhưng mà chợt, trên da thịt vốn trơn nhẵn đột nhiên chui ra vô số bộ lông màu xanh, trong khoảnh khắc bao trùm cả người hắn vào trong.

Nét mặt của hắn đột nhiên trở nên vặn vẹo, thời gian dần trôi qua, đôi răng nanh từ trong miệng hắn lộ ra, khi hai mắt nhắm lại mãnh liệt mở ra, con mắt vốn màu nâu dĩ nhiên biến thành u lục.

Một cổ khí tức phóng đãng hung tàn lập tức từ trên người hắn tràn ngập ra!

Chợt, lực lượng của hắn lại lần nữa điên cuồng tăng lên, khí thế quanh chung quanh hắn trong khoảnh khắc bạo tăng sáu lần có thừa, điện xà nàu tím, lượn lờ ở giữa, khiến cả người hắn thoạt nhìn không như Lang Thần hình người đến từ Cửu U vậy. Lúc này hắn mang đến cho người khác cảm giác, đã biến thành một loại phóng đãng mà hung tàn! Lạnh nhạt trước kia, đã sớm biến mất không thấy gì nữa!

- Trung đẳng chiến văn? Ân, tuy rằng vẫn rất yếu, bất quá coi như tạm được rồi. Miễn cưỡng có thể chơi đùa với ngươi.

An Cách Tư sau khi đối phương biến thân hoàn tất, đột nhiên mở miệng bật cười, chợt, thân thể của hắn chậm rãi lên tới không trung.

Không có khí thế cường đại, thậm chí không có uy áp cường đại, hắn cứ như vậy lơ lửng ở đối diện Thanh Y, dù bận vẫn ung dung mặt mỉm cười nhìn Thanh Y, tựa hồ đang chờ đợi công kích của hắn.

263. Chương 371: Trọng Ảnh Phân Thân! (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 371: Trọng ảnh phân thân! (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trong hai tròng mắt hoàn toàn biến thành màu u lam của Thanh Y bắn ra quang mang lành lạnh, lạnh lùng nhìn An Cách Tư. Khí thế như thực chất kia, bộc phát ra một hồi lại một hồi âm thanh khí bạo. Nếu như không luận thực lực chân chính của hai người, ít nhất nhìn về phương diện hiệu quả âm thanh, Thanh Y so An Cách Tư mạnh hơn rất nhiều.

- Ta đã đến.

Thanh âm của Thanh Y cũng biến thành một loại lành lạnh mà khàn giọng.

An Cách Tư cười nói:

- Đến đây đi.

Chợt, thân thể Thanh Y bỗng nhiên hóa thành một đạo thanh mang, chỉ nghe bồng một tiếng khí bạo cực lớn, thân thể Thanh Y bí mật mang theo khí thế cường đại khiến da đầu người run lên, ầm ầm đâm về phía An Cách Tư, khoảng cách vài trăm mét, một hơi đã đến!

Biểu lộ của An Cách Tư không thay đổi, khi nắm đấm của Thanh Y đến trước mặt hắn, thân thể của hắn bỗng nhiên mơ hồ, một quyền, đâm vào không khí!

Năng lượng cực lớn từ nắm đấm An Cách Tư bay ra ngoài, ầm ầm nện lên bình chướng, bộc phát ra một hồi quang mang kịch liệt!

Nhưng mà Thanh Y tựa hồ cũng sớm đã liệu sẽ xảy ra chuyện như vậy, thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào, xoay người, An Cách Tư quả nhiên mặt lộ vẻ tươi cười xuất hiện ở sau lưng hắn.

- Ha ha, tốc độ của ngươi còn không…

Lời còn chưa dứt, biểu lộ của An Cách Tư bỗng nhiên biến đổi! Thân thể của hắn bỗng nhiên mơ hồ một cái! Cơ hồ đồng thời khi thân thể hắn biến mất, lại một Thanh Y xuất hiện, cũng là một quyền, bất quá cũng đấm vào không khí!

- Cái gì? !

Lâm Dịch dưới lôi đài cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình! Trên lôi đài, xuất hiện hai tên Thanh Y, hơn nữa, thực lực của hai Thanh Y, cơ hồ hoàn toàn giống nhau.

- Cái này, đây là có chuyện gì? !

Mặc dù là Lâm Dịch, cũng không khỏi lộ ra biểu lộ hoảng sợ !

Nhưng mà, khiến Lâm Dịch kinh hãi xa xa còn không chấm dứt!

Thân hình An Cách Tư trên không trung cao hơn trước cả trăm mét, trên mặt cũng không khỏi mang theo một vòng kinh hãi. Nhưng mà, còn không đợi hắn mở miệng nói chuyện, nét mặt của hắn lại lần nữa biến đổi. Thân thể lại mơ hồ một cái, lại một Thanh Y xuất hiện!

- Ba, ba Thanh Y? !

Lâm Dịch hoảng sợ mở to hai mắt nhìn!

Mà chuyện xuất hiện sau đó, khiến Lâm Dịch hoàn toàn không cách nào kịp phản ứng nữa. Cái thứ tư, cái thứ năm, cái thứ sáu… Mãi cho đến khi Thanh Y thứ tám xuất hiện!

Trên lôi đài, xuất hiện cục diện khiến tất cả Thánh Giai cũng không khỏi hoảng sợ. An Cách Tư có chút chật vật, bị tám Thanh Y chăm chú vây quanh ở chính giữa, mà lực lượng của tám Thanh Y này, rõ ràng hoàn toàn bằng nhau!

- Cái này, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? !

Lâm Dịch ngốc trệ, đại não đã hoàn toàn đình chỉ vận chuyển…

Trạng thái của An Cách Tư có chút chật vật, tuy rằng tám Thanh Y liên tục công kích đều bị hắn tránh khỏi trong ngàn cân treo sợi tóc, nhưng chung quy vẫn nhận lấy ảnh hưởng.

Trên mặt của hắn lúc này đã không còn dáng tươi cươi trước sau như một nữa, mà mang theo một vẻ kinh sợ.

Sau khi hắn liếc nhìn tám Thanh Y hoàn toàn giống nhau ở chung quanh, chậm rãi mở miệng:

- Trọng ảnh phân thân… Ngươi là người của cổ thuật truyền thừa?

Nét mặt của hắn trở nên nghiêm túc.

Biểu lộ của tám gã Thanh Y đều cực kỳ dữ tợn, vì nguyên nhân gia trì chiến văn, nghe được câu hỏi của An Cách Tư, tám gã Thanh Y đồng thời nhẹ gật đầu, vẻ liều lĩnh dữ tợn kia chỉ là biểu lộ thôi. Thanh Y, vẫn là tên Thanh Y vô luận cái gì đều lạnh nhạt kia!

Nói đến cổ thuật truyền thừa, đây chính là một trong các tồn tại nổi danh nhất, cũng thần bí nhất trong vòng luẩn quẩn Thánh Giai!

Tương truyền, cùng một thời gian xuất hiện cổ thuật truyền thừa, thế lực truyền thừa từ trước thời Viễn Cổ, còn có cổ vân truyền thừa cùng với cổ năng truyền thừa. Ba đại thế lực này, tồn tại ở Bạch Đế trên đại lục, rồi lại thoát ly sự quản lý của Bạch Đế đế quốc, bọn họ là tồn tại thần bí nhất, không ai có thể nói rõ bọn họ xuất hiện từ lúc nào, cơ hồ cùng ngay khi Bạch Đế đế quốc được lập nên, truyền thuyết về bọn hắn đã bắt đầu được truyền lưu. Nghe nói, trong cổ thuật truyền thừa có rất nhiều Thánh Giai thể thuật của thời đại Thượng Cổ, người của cổ thuật truyền thừa, cơ hồ mỗi người đều là tông sư tuyệt đối ở phương diện thể thuật. So sánh thể thuật sau này đại lục lưu hành cùng thể thuật của người cổ thuật truyền thừa, căn bản chỉ là tiểu hài tử hồ đồ thôi.

Mà cổ vân truyền thừa và cổ năng truyền thừa cũng danh như ý nghĩa, trong đó cổ vân truyền thừa có rất nhiều truyền thừa từ một vài chiến văn và linh văn của siêu cấp cửu giai ma thú thời đại Thượng Cổ, mà cổ năng truyền thừa, tức thì khống chế dị năng thuật pháp đỉnh cao nhất thời đại Thượng Cổ.

Ba thế lực này cụ thể cường đại cỡ nào, không có ai biết, nhưng tất cả mọi người biết rằng, ba thế lực này rất cường đại!

Mà trong ba thế lực, lại mấy cổ văn truyền thừa là thần bí và cường đại nhất, cho nên lúc Lâm Dịch lại sử dụng Bạch Hổ chiến văn, mới có thể khiến nhiều Thánh Giai như vậy đồng thời nghĩ đến hắn là người của cổ văn truyền thừa.

So sánh lại, thời gian cổ thuật truyền thừa xuất hiện trước mắt người đời nhiều hơn người của cổ vân truyền thừa rất nhiều. Bất quá, đến tận bây giờ, vẫn không có ngoại nhân có thể chính thức tìm được chỗ của cổ thuật truyền thừa. Trên thực tế, trên đại lục, người từng tìm hiểu ra hạch tâm chính thức của Tam đại Viễn Cổ truyền thừa thế lực có rất nhiều, nhưng kết cục cuối cùng chính là tử vong và biến mất, dần dà, đã không còn người nào dám can đảm đi tìm hiểu những cái này nữa. Việc này cũng khiến địa vị và uy vọng

của thế lực Tam đại Viễn Cổ truyền thừa trong lòng người trên đại lục, lộ ra càng cao hơn! Trong suy nghĩ của Thánh Giai, tam đại thế lực, thậm chí so với đế quốc hoàng tộc còn cao hơn không ít.

Bất quá, tam đại thế lực này tuy rằng cũng có đệ tử chạy ở các nơi trên đại lục, nhưng tựa hồ không hề có chút hứng thú nào với chính quyền, cho nên đế quốc hoàng tộc đồng thời trong tối buông lỏng một chút, cũng ngầm đồng ý sự hiện hữu của bọn hắn. Đương nhiên, loại ngầm đồng ý này, cũng không thể làm gì… Dù sao, tam đại thế lực đến cùng cường đại cỡ nào, đoán chừng ngoại trừ bọn họ ra, không ai có thể nói rõ được.

Mà Trọng ảnh phân thân, chính là một trong Thượng Cổ thể thuật của cổ thuật truyền thừa tương đối nổi danh trên đại lục. Trong truyền thuyết, tu luyện trọng ảnh phân thân đến tầng tối cao, thậm chí có thể phân hoá ra mấy chục thậm chí trên trăm phân thân có thực lực hoàn toàn nhất trí với bản thân!

Từ vài vạn năm trước, khi trọng ảnh phân thân lần đầu tiên xuất hiện ở trước mặt đông đảo Thánh Giai, cũng chính là một gã võ giả trung tinh vị hạ giai, bằng vào lực lượng một người, hoàn toàn tàn sát hết toàn bộ ma thú tiến công một tòa thành thị lúc ấy. Mà số lượng phân thân của hắn lúc ấy, đã đạt đến ba mươi hai cái. Ba mươi hai võ giả trung tinh vị hạ giai, nếu thực sự tính ra, so với số lượng Thánh Giai của rất nhiều gia tộc nổi danh còn hơn rất nhiều. Như vậy, liền có thể lý giải được sự sợ hãi của mọi người đối với tam đại thế lực truyền thừa từ Viễn Cổ này, cũng không phải là không có nguyên nhân a?

264. Chương 372: Trọng Ảnh Phân Thân! (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 372: Trọng ảnh phân thân! (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Cho nên, sau khi Thanh Y gật đầu, biểu lộ của An Cách Tư liền trở nên nghiêm túc.

Hắn hít sâu một hơi, đè xuống cách nghĩ với cổ thuật truyền thừa. Dù sao, bọn hắn bây giờ là trên lôi đài, mặc dù lỡ tay giết chết Thanh Y, cổ thuật truyền thừa gần đây coi như phân rõ phải trái cũng quả quyết sẽ không tìm đến hắn. Lập tức nhìn quanh bốn phía, sau khi lạnh lùng liếc tám gã Thanh Y chăm chú nhìn hắn, khóe miệng lộ ra một vòng tươi cười nói:

- Thật sự khiến người có chút kinh ngạc… Không nghĩ tới ngươi lại là người của cổ thuật truyền thừa, Trọng ảnh phân thân quả nhiên thần kỳ. Bất quá, mặc dù có tám cái, nhưng thực lực của ngươi vẫn quá yếu, nếu như ngươi không tu hành cổ thuật khác, ta khuyên ngươi vẫn nên nhận thua đi.

An Cách Tư cũng không phải nói chuyện giật gân. Tuy rằng Thanh Y dựa vào chiến văn tăng thực lực lên sáu lần, nhưng vẫn có chênh lệch không nhỏ với hắn. Tuy rằng sau khi Thanh Y sử dụng trọng ảnh phân thân đã có tám phân thân thực lực ngang với bản tôn, nhưng muốn cùng An Cách Tư đối kháng, vẫn còn chưa đủ. Nói trắng ra, kỳ thật thực lực của Thanh Y cũng không vì trọng ảnh phân thân mà tăng lên bao nhiêu, nhiều nhất chỉ có thêm nhiều người, nếu như dưới chiến đấu ngang cấp, Thanh Y có lẽ là vô địch, nhưng trước mặt lực lượng tuyệt đối, số lượng dù có nhiều hơn, thật sự không cách nào tăng lên quá nhiều thực lực.

- Đánh qua rồi nói sau.

Tám Thanh Y đồng thời mở miệng nói. Rất hiển nhiên, hắn cũng không nguyện ý cư như vậy buông tha trận đấu, hoặc là nói, cơ hội buông tay quyết đấu với cường giả.

Giữa Thánh Giai và Thánh Giai, trừ phi xảy ra mâu thuẫn gì rất lớn, nếu không sẽ không dễ dàng động thủ. Thi đấu tính chất luận bàn tuy rằng cũng có, nhưng đối với vũ si chính thức mà nói, hiển nhiên vẫn không đã ghiền. Mà như trận đấu như Vô Song Hội, đúng là cơ hội ngoài việc Thánh Giai trừ mâu thuẫn

tranh chấp ra, một số nhỏ có thể buông tay đánh một trận. Trên thực tế, Thanh Y chính là vì vậy mà tham gia Vô Song Hội, đối với phần thưởng, hắn cũng không để ý lắm.

Nghe được lời nói của Thanh Y, An Cách Tư nhẹ gật đầu cười, chợt, hắn động!

Thân thể của hắn chỉ hơi hơi nhoáng một cái, lập tức bắt đầu mơ hồ, chợt, cứ như vậy biến mất trong tầm mắt Thanh Y và Lâm Dịch. Thực lực kém quá nhiều, căn bản không cách nào thấy rõ tốc độ của hắn!

Trên mặt tám Thanh Y đồng thời lộ ra biểu lộ cẩn thận, hai mắt u lục cẩn thân nhìn quanh, toàn thân cơ bắp căng cứng, làm tốt chuẩn bị tùy thời phát động !

- Ah!

Một gã Thanh Y đột nhiên bộc phát ra một tiếng hét thảm, hai mắt Lâm Dịch lập tức nhìn qua, mà cùng lúc đó bảy tên Thanh Y khác cùng đồng thời nhào tới tên phân thân kia, thân ảnh An Cách Tư lập tức xuất hiện. Thanh Y bị An Cách Tư công kích, sau khi kêu thảm thiết, toàn thân mãnh liệt tối sầm, chợt như một cái bóng bạo lộ dưới ánh mặt trời vậy, vèo hoàn toàn tiêu tán, mà cùng lúc đó, công kích của bảy tên Thanh Y còn lại cũng đã tới.

Bảy tên Thanh Y kia đều là từ một Thanh Y khống chế, độ ăn ý với nhau, căn bản đã đạt trình độ khiến người khác khủng bố, công kích của bảy tên Thanh Y hình thành một cái lưới trên không trung, hoàn toàn phong tỏa đường lui của An Cách Tư lại, Ngoại trừ ngạnh kháng, không còn biện pháp nào khác.

- Để cho ngươi nhìn xem, cái gì gọi là lực lượng tuyệt đối!

An Cách Tư đột nhiên giận dữ quát một tiếng. Chợt, chỉ nghe Oanh một tiếng vang thật lớn, chung quanh An Cách Tư lập tức bộc phát ra một hồi âm thanh khí bạo cực lớn, khí thế cường đại, trong khoảnh khắc bao phủ trên người của hắn. Mà sắc mặt bảy tên Thanh Y kia đồng thời biến đổi, lực lượng cường đại của An Cách Tư lập tức lộ ra, bảy tên Thanh Y đồng thời bị cổ lực lượng cường đại này đụng bay ra ngoài. Chỉ nghe PHỐC, PHỐC, PHỐC liên tục vài tiếng, ba trong bảy tên Thanh Y, lập tức theo gót tên Thanh Y thứ nhất, hóa thành bóng đen, hoàn toàn biến mất!

Như đã nói trước kia, Trọng ảnh phân thân dù sao chỉ là một môn cổ thuật, nó đối với lực lượng người sử dụng cũng không tăng lên, chỉ tăng lên số lượng, hơn nữa, bởi vì phân thân, căn bản không có biện pháp hoàn toàn tập trung lực lượng lại. Dù sao, lực lượng của bọn hắn cũng đều có nguồn gốc từ bản tôn thôi. Tuy rằng thực lực của phân thân hoàn toàn giống nhau, nhưng làm sao tập trung lực lượng, cũng không cách nào đạt tới trình độ như bản tôn được. Thoáng chốc, trong nháy mắt, tám gã Thanh Y, chỉ còn lại có bốn gã, hơn nữa bốn gã còn lại này, cũng đều sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên phân thân bị thương tổn, bản tôn cũng sẽ phải chịu liên lụy.

Bên ngoài thân An Cách Tư vờn lấy khí thế như thực chất, tử điện nhảy ra từ trong khí thế, một cổ lực lượng cường hãn đến cực điểm, khủng bố đến cực điểm, hoàn toàn bao phủ toàn bộ Vô Song hội tràng

Người xem bình thường trên thính phòng, bởi vì từng đợt khí dẫn sóng khiến toàn bộ bình chướng không ngừng lóe ra quang mang chói mắt, căn bản không có biện pháp thấy rõ tình huống bên trong, nhưng từ lời nói của An Cách Tư, bọn hắn cũng có thể đại khái suy đoán ra gì đấy. Tất cả người xem đều ngừng thở, tuy rằng nhìn không tới, nhưng nguyên một đám vẫn cố gắng híp mắt, hy vọng có thể từ trong he khép ánh sáng, kinh hồng nhìn thoáng qua giao thủ trong đó.

Mà lúc này Lâm Dịch cũng hồi phục xong, thông qua An Cách Tư nói chuyện, hắn đã hiểu nguyên nhân xuất hiện tám gã Thanh Y kia, lập tức chỉ có thể không ngừng cảm khái sự thần kỳ củacổ thuật …

- Bên trong đến cùng xảy ra chuyện gì thế? !

Thư Mộng và Trương Tạp rất sốt ruột nhìn Lâm Dịch, biểu lộ liên tục biến đổi vừa rồi trên mặt Lâm Dịch, đã hoàn toàn đánh động lòng bọn hắn, nhưng vì nhìn không thấy hoàn cảnh bên trong, lòng càng ngứa ngáy khó nhịn. Hôm nay Lâm Dịch lại lộ ra biểu lộ cảm khái, càng làm cho Thư Mộng và Trương Tạp hiếu kỳ sắp chết đi, rốt cục nhịn không được truy hỏi.

Lâm Dịch nghe vậy muốn trả lời, nhưng lúc này, Thanh Y và An Cách Tư trên lôi đài, lại lần nữa bắt đầu chuyển động. Câu trả lời muốn nói, cũng bị Lâm Dịch ứ trong cổ họng.

- Chấm dứt a!

An Cách Tư bỗng nhiên hét to, chợt, toàn thân hắn bỗng nhiên bộc phát quang mang chướng mắt như ánh mặt trời, phạm vi lôi đài gần có đường kính gần một kilomet lập tức bị bạch quang bao phủ hoàn toàn.

Mặc dù là dùng thị lực Lâm Dịch, vẫn nhịn không được hơi nhắm mắt lại, nhưng Lâm Dịch như thế nào có thể bỏ qua một màn này? Tầm đó con mắt của hắn bỗng nhiên co rút lại một hồi, lập tức điều chỉnh tiêu cự con mắt, bởi vậy nên mới xem được một màn cuối cùng.

Chỉ thấy trên người An Cách Tư bỗng nhiên bộc phát ra bạch quang kịch liệt, mà giữa bạch quang, tốc độ bốn đạo bạch quang nhanh như thiểm điện ầm ầm phóng xuống mặt đất, Thanh Y vì có quan hệ với bạch quang cũng không khỏi có chút nhắm mắt lại, tốc độ năng lượng kia nhanh như vậy, Thanh Y căn bản không phảng kháng một chút nào.

265. Chương 373: Đổi Sân Bãi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 373: Đổi sân bãi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Chỉ nghe bốn âm thanh vèo vèo liên tục, bốn đạo năng lượng bạch sắc quang mang lập tức đâm xuyên qua thân thể bạch y, biểu lộ Thanh Y lập tức mãnh liệt trì trệ, hai mắt mở trừng trừng, chợt, phân thân ba gã Thanh Y lập tức biến thành màu đen, biến mất trong không khí, lưu lại Thanh Y kia đang phun máu tươi trong miệng, uể oải ngã ầm xuống đất.

Nói thì chậm, nhưng thực tế thì lại diễn ra rất nhanh, theo An Cách Tư mở miệng hét to, cuối cùng đã hoàn toàn chấm dứt, thời gian tổng cộng không quá hai giây.

Tất cả đạo bạch sắc quang mang cũng dần dần biến mất, mà tình cảnh trên lôi đài cũng đã hiện ra trước mặt tất cả người xem.

- A, đã xong rồi sao?

Một người xem hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng, có chút sững sờ mà hỏi, dù sao thì đối với đại đa số người bình thường mà nói, Thánh Giai đều là cường đại như nhau, cho nên rất nhiều người cũng không nghĩ tới, Thánh Giai chiến đấu lại có thể hoàn toàn chấm dứt nhanh như vậy.

Trên lôi đài, thân thể An Cách Tư im im lặng lặng lơ lửng trên không trung, trên mặt của hắn vẫn mang vẻ tươi cười xấu xa, mà Thanh Y, sắc mặt như tờ giấy, khóe môi nhếch lên vài tia máu tươi, quần áo toàn thân đều đã bị chấn thành phấn vụn hoàn toàn, miệng vết thương ở ngực không ngừng chảy ra máu tươi, ngã xuống trong vũng máu, nhìn cực kỳ thảm thiết, hắn đã hoàn toàn hôn mê rồi.

Tràng diện yên tĩnh trong chốc lát, sau đó bốn Thánh Giai chậm rãi thu hồi bình chướng, lúc này trọng tài cũng như vừa mới kịp phản ứng, nhảy lên đài cao hô:

- Tuyển thủ số 2, An Cách Tư đại nhân thắng, tiến vào trận chung kết!

- Xoạt!

Tràng diện lập tức bắt dầu chuyển động.

- An Cách Tư! An Cách Tư! An Cách Tư!

Hai chữ An Cách Tư lập tức vang vọng toàn trường.

Khóe miệng An Cách Tư mang theo dáng tươi cười, đứng trên không trung chắp tay với những người xung quanh, cái này khiến tiếng hoan hô phía dưới càng bắt đầu tăng lên.

Thừa dịp lúc này, Quang minh thánh thủ Bạch Ngạn Thanh đã xuất hiện trên lôi đài, hắn hỏi thăm thương thế Thanh Y thoáng một chút, phát hiện tuy bị thương rất nặng, nhưng cũng không có thương tổn đến chỗ hiểm, dùng thể chất cường giả Thánh Giai, có thể khôi phục lại hoàn toàn trong thời gian rất ngắn, lập tức đưa với một cán khiêng, sai người khiêng hắn đưa đi trị liệu, mà người chủ trì ở một bên một mực quan sát trận đấu bị một Thánh Giai gọi tới bên người, sau đó nói vài câu gì đó bên tai hắn, ngươi chủ trì khẽ gật đầu, khom người xác nhận.

Sau khi An Cách Tư rời khỏi lôi đài, tiếng hoan hô hắn vẫn kéo dài một thời gian ngắn rồi mới giảm dần, lúc này người chủ trì mới nhảy lên đài cao.

Thần sắc người chủ trì kích động, lớn tiếng hô:

- Đầu tiên, hãy dùng tiếng hoan hô nhiệt liệt nhất để cảm tạ An Cách Tư đại nhân và Thanh Y đại nhân đã mang đến cho chúng ta một hồi thi đấu đặc sắc không gì sánh được như vậy, cường giả Thánh Giai, quả nhiên không hổ là tồn tại đỉnh phong nhất đại lục a!

Tiếng hoan hô tại hội trường vừa giảm lập tức tăng trở lại, tiếng gầm cực lớn, chấn toàn bộ hội trường Vô song lạnh run, ngoài trừ danh tự An Cách Tư, tên của Thanh Y cũng được khán giả hò hét, tuy rằng Thanh Y thua trận, nhưng khí thế của hắn cũng không thấp chút nào.

Người chủ trì có chút đè ép thủ thế, thời gian dần qua, tiếng hò hét lập tức dần yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều cưỡng chế kích động nhìn người chủ trì, đợi hắn mở miệng lần nữa.

- Như vậy, mọi người có muốn xem trực tiếp trận đấu Thánh Giai phấn khích như vậy không?

- Muốn!

Người chủ trì vừa nói, thanh âm cực lớn đáp lại của khán giả lập tức chỉnh tề vang lên, tất cả cảm xúc của mọi người đều bị câu nói kia làm chuyển động, bởi vì bình chướng nên trận đấu vừa rồi bọn hắn chỉ là cảm thấy chứ không thể trực tiếp quan sát, không thể không nói đây là một loại tiếc nuối, bất quá cũng không có cách nào, dù sao thì, Thánh Giai chiến đấu, bọn hắn quan sát ở khoảng cách gần như vậy, thiếu đi bình chướng cường giả Thánh Giai bảo hộ thì tất cả những người ở đây, từ Thánh Giai trở xuống đều có khó khả năng sống sót, lực lượng Thánh Giai thực sự quá cường đại.

- Trải qua nghiên cứu của bọn người Bạch Tiểu Thiên đại nhân, trận tiếp theo sẽ là trận quyết đấu giữa Bố Lan Đặc đại nhân và Lâm Dịch đại nhân, sân bãi thi đấu sẽ đổi thành tiến hành trên mặt biển, đến lúc đó, mọi người có thể cảm nhận trực quan lực lượng Thánh Giai, đến tột cùng là tồn tại khủng bố như thế nào.

Người chủ trì lộ ra biểu lộ kích động, hô.

- Xoạt!

Tất cả mọi người đều bắt đầu chuyển động vì lời nói của người chủ trì, tuy rằng bọn họ cũng đều biết, mặc dù là chiến đấu trên mặt biển, nhưng ít nhất cũng ngoài ba bốn kilomet, dùng thị lực của những lục cấp thất cấp chiến sĩ hoặc thị lực dị năng giả, dưới điều kiện tiên quyết không có bình chướng hào quang, ba bốn kilomet đều không phải là vấn đề.

Bởi như vậy, bọn hắn có thể chính thức quan sát trực quan Thánh Giai chiến đấu, cơ hội như vậy, thật là trăm năm khó gặp, khó trách mọi người lại kích động như thế.

Lâm Dịch có chút sửng sốt vì lời nói của người chủ trì, bất quá chợt lại không hề để ý, trên thực tế, cái này đối với hắn mà nói chính là cầu còn không được, sau khi hoàn toàn xuất ra lực lượng chiến văn, chiến đấu trong phạm vi một kilomet, đối với Lâm Dịch mà nói thì thật sự có chút hơi nhỏ, lúc nay chiến trường đã dời đến mặt biển, cũng có nghĩa là phạm vi chiến đấu sẽ khuếch trương lên không hạn chế, như vậy càng có thể phát huy ra thực lực của mình.

Đối với Lâm Dịch mà nói, mặc dù không có bất luận hảo cảm gì với Bố Lan Đặc, thậm chí muốn giết chết hắn, nhưng cuối cùng Bố Lan Đặc vẫn là cường giả, chiến đấu với cường giả, luôn là sở thích của Lâm Dịch,

nếu như chiến đấu mà không thể phát huy lực lượng tinh tế vì phạm vi sân bãi nhỏ mà nói, không thể nghi ngờ gì là một loại tiếc nuối.

Lúc này Bố Lan Đặc mới có chút mở mắt, nhìn lại hướng Lâm Dịch, cảm ứng được ánh mắt Bố Lan Đặc, Lâm Dịch cũng không khỏi quay đầu lại, trong đôi mắt hẹp dài Bố Lan Đặc lóe ra hàn mang, trong đôi mắt tuấn mỹ của Lâm Dịch lại lộ ra lãnh ý, lôi đài chiến còn chưa bắt đầu, nhưng dĩ nhiên hai người đã bắt đầu chiến đấu.

- Bởi vì tạm thời chuyển đổi sân bãi, cho nên trận đấu giữa Bố Lan Đặc và Lâm Dịch lùi lại đến đúng giữa trưa, vị trí ngay tại ghềnh bắc.

Bạch Tiếu Thiên đột nhiên đứng lên mở miệng nói, trạng diễn hỗn tạp không thôi, thanh âm Bạch Tiếu Thiên cũng không tính là cao, nhưng cứ như vậy xuyên thẳng qua tiếng ồn ào trong hội trường, lọt vào tai tất cả mọi người, có thể thấy được thực lực mạnh như thế nào.

Khán giả nghe lời Bạch Tiếu Thiên nói, sau đó lập tức dũng mãnh lao về hướng ghềnh bắc, mặc dù lúc này mới chỉ là buổi sáng, nhưng số người xem rất nhiều, nếu như muốn tìm được một nơi quan sát phù hợp, cần phải nhanh chóng một chút.

Bố Lan Đặc đứng lên, lạnh lùng thoáng nhìn qua Lâm Dịch và Thư Mộng có chút lo lắng bên cạnh hắn, trong đôi mắt hiện lên một tia đố kỵ, chợt quay người rời đi.

266. Chương 374: Trận Đấu Bắt Đầu! (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 374: Trận đấu bắt đầu! (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thư Mộng có chút bận tâm nhìn Lâm Dịch, nói:

- Hay là, chúng ta hủy bỏ thi đấu có được không?

Thảm trạng của Thanh Y trên lôi đài vừa rồi khiến Thư Mộng có chút không khỏi liên tưởng đến Lâm Dịch, nhưng có thể dễ dàng đoán được, với mâu thuẫn giữa Bố Lan Đặc và Lâm Dịch, nếu cuối cùng Lâm Dịch bị biến thành như Thanh Y, hiển nhiên vẫn còn rất may mắn, nhưng Lâm Dịch có thể may mắn như vậy sao? Thư Mộng không dám khẳng định, nàng cũng không biết Lâm Dịch có thể tăng cường lực lượng chiến văn siêu hạng của mình lên gấp ba mươi lần, có thể nghĩ nàng lo lắng như thế nào.

Lâm Dịch khẽ cười một cái, nhẹ nắm bàn tay có chút lạnh buốt của nàng, tựa như an ủi, tự tin cười nói:

- Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.

- Nhưng mà..

Thư Mộng còn muốn nói điều gì, nhưng ánh mắt tự tin của Lâm Dịch đã ngăn lời nàng lại.

- Lâm Dịch.

Sau lưng truyền đến một thanh âm, Lâm Dịch không khỏi quay đầu lại, đúng là Lạp Cổ Kỳ.

Đứng sau lưng Lạp Cổ Kỳ chính là Thủy Linh Lung và Khải Ni Cổ Lạp, Thủy Linh Lung hơi khẽ cúi đầu, chỉ là lúc Lâm Dịch quay đầu lại nhìn hắn một cái, nàng càng cúi đầu thấp hơn, không biết đang suy nghĩ gì, mà Lạp Cổ Kỳ tức thì thấy Lâm Dịch đang cầm chặt tay Thư Mộng, tựa hồ ý thức được cái gì, không khỏi quay đầu lại thoáng nhìn qua Thủy Linh Lung đang cúi đầu, nhưng cuối cùng chỉ là im ắng thở dài,

cũng không nói gì thêm, vấn đề tình cảm của những người trẻ tuổi này, Lạp Cổ Kỳ tự nhủ mình vẫn không nên nhúng tay vào thì hơn.

- Hiệu trưởng, lão sư, Khải tiên sinh.

Lâm Dịch cười chào hỏi với mọi người, mà cũng chỉ có Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp nhẹ gật đầu, Thủy Linh Lung tuy cũng nhẹ gật đầu, nhưng một mực không ngẩng đầu lên.

Thấy bộ dạng của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến cái gì, bàn tay đang giữ chặt tay Thư Mộng không khỏi buông lỏng ra, Thư Mộng cũng không có chú ý tới, sau khi Lâm Dịch buông tay nàng ra, nàng lập tức chạy tới bên người Thủy Linh Lung, ngọt ngào hô một tiếng:

- Thủy tỷ tỷ.

Sau đó khoác tay nàng.

Thân thể Thủy Linh Lung rõ ràng chấn động thoáng một chút, chợt ngẩng đầu nhìn Thư Mộng, lộ ra dáng tươi cười.

- Muội muội.

Từ lúc ở trong Ma Nguyên Động Quật, vì quan hệ của Lâm Dịch nên cảm tình giữa hai người đã khá tốt rồi, trên thực tế, lúc các nàng gặp mặt sáng nay, vì hôm nay là trận đấu của Lâm Dịch và Thánh Giai, Thủy Linh Lung tự nhiên không yên tâm, tạm ngừng tu hành một ngày, nàng vốn có ý định cùng Lâm Dịch đến khu tuyển thủ để quan sát, nhưng nàng thật không ngờ, sau khi rời khu tuyển thủ lại gặp được Thư Mộng.

Trong Ma Nguyên Động Quật, Lâm Dịch và Thư Mộng biểu hiện cảm tình giữa hai người ra ngoài, Thủy Linh Lung đều nhìn thấy, sau khi thấy Thư Mộng, lòng nàng lập tức loạn cả lên trong nháy mắt, thế nên sau này, lúc mấy người tới, nàng đều lấy cớ muốn đi tìm Lạp Cổ Kỳ để tách ra, nàng thủy chung vẫn không cách nào vượt qua được thân phận giữa hai người.

Trên thực tế, tới bây giờ nàng vẫn còn mê mang, nàng và Lâm Dịch, đến tột cùng quan hệ giữa hai người là như thế nào?

Nói là thầy trò? Trên thực tế nàng cũng không có truyền thụ cho Lâm Dịch cái gì, chỉ là nói cho hắn một ít phương pháp sử dụng dị năng, dị năng cụ thể thì một cái cũng không có, mà những cái này, chỉ cần là dị năng giả thì đều có thể truyền thụ cho người khác.

Nói là tỷ đệ? Nhưng nàng lại rất rõ ràng tình cảm của mình đối với Lâm Dịch không chỉ như vậy rồi, nàng yêu hắn.

Mà nói là tình nhân, giữa hai người tồn tại một tầng phân cách vô hình, thủy chung chưa từng bị xuyên phá, nàng không biết lòng của hắn.

Theo lý thuyết, nàng nên ghen ghét Thư Mộng, nhưng sau khi thấy Thư Mộng cười ngọt ngào gọi mình là tỷ tỷ, vô luận như thế nào cũng không thể oán hận được, Thủy Linh Lung chưa bao giờ là một người giỏi ghen ghét.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể im ắng than nhẹ, nàng và Lâm Dịch, cũng chỉ có thể xem xét ý lão thiên gia rồi, thuận theo tự nhiên a.

Tương thông một ít, nụ cười trên mặt Thủy Linh Lung cũng biến thành nhu hòa.

Lạp Cổ Kỳ và Lâm Dịch tự nhiên một mực quan sát biểu lộ của Thủy Linh Lung, lúc thấy nàng lộ ra dáng vẻ tươi cười nhu hòa, hai nam nhân này không khỏi thở dài một hơi, Lạp Cổ Kỳ tự nhiên không muốn nhìn thấy Thủy Linh Lung thương tâm, Lâm Dịch lại càng như vậy.

Về phần Lâm Dịch, hắn cũng thật sự không biết đến tột cùng mình nghĩ như thế nào, đối với Thư Mộng, không nghi ngờ gì, hắn yêu nàng! Khi biết được thân phận Thư Mộng là vị hôn phu của Bố Lan Đặc, đầu óc hắn liền trống rỗng, cái này là một biểu hiện của tình yêu dành cho Thư Mộng, mà đối với Thủy Linh Lung, không thể phủ nhận, trong lòng Lâm Dịch có nàng, đặc biệt là khi biết được thân thế của nàng, thậm chí chuyển đi tới Thủy gia thôn, càng làm Lâm Dịch thương yêu Thủy Linh Lung hơn trong nội tâm, nếu

như nhất định phải chọn một từ trong hai người, Lâm Dịch thật sự không biết nên lựa chọn như thế nào, cho nên, hiện giờ hắn chỉ có thể hết sức lảng tránh vấn đề này.

Cũng may, Thư Mộng tựa hồ như cũng không rõ ràng lắm mối quan hệ vi diệu giữa hắn và Thủy Linh Lung, mà Thủy Linh Lung tựa hồ cũng không nói cho Thư Mộng điều gì, cho nên Lâm Dịch có một loại tâm lý rất là may mắn.

Thấy hai người cũng không phát sinh xung đột gì, Lạp Cổ Kỳ thầm than, đồng thời thở dài một hơi, chợt nhìn về phía Lâm Dịch, nói:

- Lúc chiến đấu, nên cẩn thận một chút thì hơn, ngươi còn trẻ, không cần phải dốc sức liều mạng vì cuộc tranh tài này.

Lạp Cổ Kỳ tự nhiên cũng biết Lâm Dịch có thể tăng lực lượng Bạch Hổ chiến văn lên gấp ba mươi lần, lời nói như vậy cũng là hợp tình hợp lý, mà Lâm Dịch cũng không nghĩ đến nói ra bí mật chiến văn của mình trước khi trận đấu diễn ra, lập tức cười cười, sau đó nói:

- Cảm ơn hiệu trưởng, đệ tử sẽ chú ý.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu, liền không nói gì thêm.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, rất nhanh liền đã đến giữa trưa.

Ánh mặt trời giữa trưa treo cao cao trên không trung, tản ra sáng bóng nóng rực, tuy rằng hiện giờ đã là tháng mười, nhưng khí hậu quần Vô Song đảo vẫn rất nóng bức.

Mà tại phía bắc Vô Song đảo, lúc này sớm đã tấp nập người đứng, dọc theo biên giới gạt ra xa xa, nhìn thoáng qua, nhân số đại khái không dưới mấy vạn người.

Quang Minh thánh thủ Bạch Ngạn Thanh có chút nhẹ gật đầu với Bạch Tiếu Thiên, sau đó thân hình lóe lên, tiến đến không trng.

Những khán giả vốn ầm ĩ không thôi lập tức đình chỉ tiếng ồn ào, ngẩng đầu nhìn lại Bạch Ngạn Thanh trên không trung.

- Bây giờ là trận thi đấu bán kết thứ hai giữa Bố Lan Đặc và Lâm Dịch, mời hai người dự thi tiến vào sân thi đấu.

Bạch Ngạn Thanh nhàn nhạt mở miệng nói, thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại truyền bá ra xa xa, Bạch Ngạn Thanh trở thành Thánh Giai cũng chừng một ngàn năm, hôm nay đã là cường giảTrung Tinh Vị thượng giai, sử dụng kỹ xảo năng lượng như vậy, hiển nhiên vô cùng thành thục.

Bố Lan Đặc bước lên trước Lâm Dịch một bước, bay vào không trung, đi tới bên người Bạch Ngạn Thanh, ánh mắt của hắn nhìn thẳng tắp về hướng Lâm Dịch, hàn ý trong mắt hiện ra vô cùng trắng trợn, hắn đã chờ đợi ngày này một thời gian rất lâu rồi.

267. Chương 375: Trận Đấu Bắt Đầu! (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 375: Trận đấu bắt đầu! (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thư Mộng và Thủy Linh Lung cũng không khỏi lộ vẻ lo lắng trên mặt, nhìn về phía Lâm Dịch, mà Lâm Dịch tức thì khẽ cười một cái, chợt thân ảnh khẽ động, lập tức hóa thành một đạo bạch mang bắn vào không

trung, đồng dạng đi tới bên người Bạch Ngạn Thanh, không hề tránh né, đối mặt với hàn mang trong mắt Bố Lan đặc bắn ra, trận đấu còn chưa bắt đầu, ý thức đối địch giữa hai người đã cường đại rồi.

Bạch Ngạn Thanh liếc nhìn chung quanh, sau đó nói với hai người:

- Sân thi đấu của các ngươi là trên không trung ngoài hải vực bốn kilomet, chỉ là trận đấu này của các ngươi, ta hy vọng không phải là sinh tử chi đấu.

Đối với hoàng tộc đế quốc mà nói, Thánh Giai đều là nhân tài, mặc dù đại đa số Thánh Giai đều có thế lực của gia tộc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến lòng yêu tài của hoàng tộc đế quốc, dù sao thì Thánh Giai cực kỳ thưa thớt, trên thực tế, chiến đấu giữa Thánh Giai, trừ phi là không đội trời chung, nếu không thì cũng không dễ dàng lấy đi tính mạng người ta.

Bất quá, hiển nhiên lời nói của Bạch Ngạn Thanh không có lọt vào tai hai người, Bố Lan Đặc vì quan hệ của Thư Mộng, tự nhiên muốn trừ khử Lâm Dịch cho thống khoái, mà Lâm Dịch vì chuyện ngày đó Bố Lan Đặc không cố kỵ thân thận của mình mà ra tay với mình, cùng với thân phận vị hôn phu của Thư Mộng, nên cũng ôm ý định quyết giết chết hắn, lời nói của Bạch Ngạn Thanh tự nhiên bị hai người bỏ qua.

Bạch Ngạn Thanh hiển nhiên cũng đã nhìn ra chiến hỏa giữa hai người đã hết sức căng thẳng rồi, mà hai người hiển nhiên cũng không nghe theo lời của mình, tuy rằng hắn đều cường đại hơn so với hai người, nhưng hai người tốt xấu gì thì cũng là Thánh Giai, hơn nữa lại không phải là thuộc hạ ủa mình, hắn không có lý do gì để hạ lệnh cho người, huống chi, tính mạng của bọn hắn, chính bọn hắn đều có ý định liều mạng, Bạch Ngạn Thanh cũng không cần quản nhiều như vậy, lập tức than nhẹ trong lòng, chợt nói:

- Bắt đầu đi.

Bố Lan Đặc và Lâm Dịch lạnh lùng chăm chú liếc nhìn nhau, sau đó cơ hồ cùng khởi động, chỉ nghe một thanh âm khí bạo cực lớn, thân thể hai người đồng thời hóa thành bạch mang, vọt tới hướng Hải vực xa xa, khán giả trên bờ biển lập tức kích động lớn tiếng hô lên.

- Đuổi theo!

Dưới mặt đất, đột nhiên có người bên cạnh Bạch Tiếu Thiên hô lên, chợt có bốn đạo bạch quang từ dưới đất bắn lên, đuổi theo hai người, dù sao cũng là trận đấu chứ không phải là quyết đấu cá nhân, tự nhiên cần trọng tài.

Khoảng cách bốn kilomet đối với Thánh Giai mà nói, bất quá chỉ trong nháy mắt là đã đến, hai người Lâm Dịch và Bố Lan Đặc, bạch mang trên người cơ hồ đều tán đi, im im lặng lặng lơ lửng trên không trung cách mặt biển vài trăm mét, lạnh lùng đối mặt nhau, dưới chân bọn hắn là hải triều đang cuồn cuộn không ngớt.

Sau khi bốn Thánh Giai đuổi theo đến cách bọn họ một kilomet thì đều ngừng lại trên bầu trời, chợt từng người tách ra, từ không trung vây hai người vào bên trong, sáu gã Thánh Giai đồng thời lơ lửng trên không trung.

Trên bờ biển, tất cả người xem sau một hồi reo hò cũng không khỏi đình chỉ hô hấp, vô số ánh mắt đang nhìn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào vài đạo thân ảnh trên không trung ngoài hải vực bốn kilomet, nhãn lực của bọn hắn đều không tầm thường, khoảng cách như vậy, cũng vẫn có thể tinh tường.

Mà lúc này, Thủy Linh Lung và Thư Mộng cũng đã gần như nín thở, đồng thời âm thầm cầu nguyện cho Lâm Dịch, nhưng cặp mắt của các nàng đều chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Dịch, trong lòng các nàng cũng không khỏi nổi lên lo lắng.

Trong đôi mắt hẹp dài của Bố Lan Đặc lóe ra hàn mang, cuối cùng, sau một hồi đối mặt với Lâm Dịch, hắn chậm rãi mở miệng.

- Ngày hôm nay rốt cục cũng đã tới, hôm nay chúng ta đã có đủ thời gian một tháng, hối hận a, bởi vì ngươi thích một người không nên thích, đắc tội một người không nên đắc tội!

Trong thanh âm của Bố Lan Đặc mang theo một tia tàn khốc, hắn lạnh lùng như vậy, bởi vì đối mặt với cừu nhân Lâm Dịch, cho nên mới nói nhiều lời như vậy.

Mà Lâm Dịch tức thì nhíu mày, phảng phất như nghe được điều buồn cười nhất thế gian, cười phá lên.

- Cái này tựa hồ là ta nên nói mới đúng, chỉ bằng vào ngươi? Xứng đáng để ta hối hận?

Đối với Bố Lan Đặc, Lâm Dịch tuyệt đối không có hảo cảm, thế nên mới nói ra như vậy.

Trong đôi mắt hẹp dài của Bố Lan Đặc lập tức lóe lên một tia tức giận, quát:

- Xú tiểu tử, ngươi cho rằng tiến vào Tinh Vị cảnh là đã mạnh lắm rồi hay sao? Ta cho ngươi biết, trước mặt ta, ngươi vĩnh viễn chỉ là một con kiến! Trước kia là như vậy, bây giờ là như vậy, tương lai cũng là như vậy! Muốn giết ngươi, đối với ta là chuyện dễ dàng như trở bàn tay!

Lâm Dịch cười ha ha, trong mắt lộ vẻ khinh thường nhìn Bố Lan Đặc.

- Hi vọng thực lực của ngươi lợi hại như miệng lưỡi của ngươi.

- Hỗn đản!

Hai mắt Bố Lan Đặc lập tức hiện lên một vòng tức giận, chợt phát ra một tiếng gào thét.

Gió bắt đầu dừng, ngừng lại mà không có bất kỳ dấu hiệu nào, chợt, Bố Lan Đặc gào thét lên.

- Bồng!

Một tiếng khí bạo cực lớn vang lên, những khoảng trống bên người Bố Lan Đặc lập tức kích động mở ra, một cỗ lực lượng cường đại cực lớn khiến linh hồn người không khỏi run rẩy, chậm rãi thức tỉnh trên người hắn.

- A!

Bố Lan Đặc lớn tiếng gào thét, theo tiếng khí bạo vang lên, lực lượng cường đại lập tức chấn quần áo hắn thành từng mảnh vỡ, chợt, bên cạnh hắn xuất hiện một cỗ khí thế cường đại như thực chất, tử điện xà nương theo không khí kích động mà ra.

Khoảng cách giữa Bố Lan Đặc và Lâm Dịch bất quá chỉ là trăm mét, mà cái này, chính là lần thứ nhất Lâm Dịch cảm thụ được lực lương tăng lên của cường giả Thánh Giai.

Buổi sáng, lúc Thanh Y tăng lực lượng lên, bởi vì có bình chướng nên Lâm Dịch căn bản không cách nào cảm giác được, mà lúc này đã không có bình chướng bảo hộ, Lâm Dịch đột nhiên cảm giác được một cỗ hấp lực cường đại từ trên người Bố Lan Đặc phát tán ra, biểu lộ hắn không khỏi hơi giật mình, chợt, quanh thân hắn cũng bắt đầu xuất hiện khí thế thực chất, mới xuất hiện đã cơ hồ như không nhịn được lực lượng của Bố Lan Đặc.

- Thật cường đại!

Lâm Dịch âm thầm kinh ngạc trong lòng, sau khi chính thức chống lại mới có thể cảm nhận được khác biệt giữa Tiểu Tinh vị hạ giai và Tiểu Tinh vị trung giai lớn như thế nào, lực lượng Bố Lan Đặc hôm nay đã hoàn toàn vượt qua trạng thái cực hạn bình thường.

Chỉ nghe tiếng khí bạo liên tục vang lên, chợt, vài trăm mét mặt biển bắt đầu xuất hiện biến hóa kinh người.

Theo lực lượng Bố Lan Đặc tăng lên, thời gian dần qua, nước trên mặt biển rõ ràng dâng lên, một lát sau, ầm ầm bay thẳng đến chân trời, lập tức bao phủ hoàn toàn thân thể hắn và Lâm Dịch.

Tâm thần của Thủy Linh Lung và Thư Mộng lập tức bị nâng lên giữa không trung, mặt lộ vẻ khẩn trương, mắt nhìn thác nước ngược đột nhiên xuất hiện trên mặt biển.

- Cái gì, đây là lực lượng Thánh Giai sao?

Một gã khán giả có chút ngốc trệ thì thào tự hỏi, cái này đã hoàn toàn trái với quy luật thiên nhiên, nước biển đang yên lặng, rõ ràng bị lực lượng cường đại làm cho dậy sóng, bay lên trên trời, cái này, thực sự là trái ngược lại với quy luật tự nhiên.

268. Chương 376: Chiến!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 376: Chiến!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Đây là lần đầu tiên không ít người xem chính thức hiểu qua một chút lực lượng cường giả Thánh Giai, trong lòng không khỏi rung động, lực lượng như vậy, con người lực thật sự có thể có được sao?

Nhưng trên thực tế, Thánh Giai tồn tại vốn là nghịch Thiên địa, tưởng tượng thoáng một chút, sinh lão bệnh tử chính là luân hồi tính mạng tự nhiên nhất, nhưng Thánh Giai lại nương theo lực lượng cường đại bản thân, chống lại vòng luân hồi này, cái kia là một loại nghịch thiên như thế nào?

- Thực lực hạ giai và trung giai thật sự kém quá xa, dù Lâm Dịch có Bạch Hổ chiến văn nhưng cũng không lạc quan lắm a.

Khải Ni Cổ Lạp có chút lo lắng nói.

Lạp Cổ Kỳ nhíu mày nhìn thác nước đang chảy ngược, nhưng cũng không nói tiếng nào.

Trong thác nước ngược, lực lượng Bố Lan Đặc vẫn y nguyên không ngừng tăng lên, mà lúc đầu, Lâm Dịch đã đạt đến trạng thái cực hạn bình thường, lực lượng hấp xả này, càng phát ra càng mạnh.

Trong đôi mắt Lâm Dịch bỗng nhiên bắn ra một vòng tinh mang, bỗng nhiên gào thét một tiếng, chợt thân thể hắn lập tức bắn ra ánh địa quang mang màu đỏ, trong khoảng khắc liền bao phủ hoàn toàn cả người hắn.

- Rống!

Một tiếng hổ gầm chấn triệt thiên địa từ bên thân Lâm Dịch truyền ra, hồng mang lập tức tán đi, mà thân hình Lâm Dịch cũng hiển lộ ra.

Lúc này, bộ dáng hắn đã hoàn toàn biến thành hình dáng sau khi gia trì chiến văn, vằn lông hắc bạch giao nhau xuất hiện trên toàn thân hắn, thân hình hắn đã hoàn toàn trướng lớn lên một vòng, quần áo sớm đã bị lực lượng cường đại chấn nát thành từng mảnh vỡ, gân xanh lộ ra trên cơ bắp cường tráng, đôi huyết sắc đồng tử cực kỳ yêu dị của hắn lóe ra ánh địa quang mang khiếp người, trên trán khắc một ấn ký Vương tự mang phong cách cổ xưa, lóe ra hồng quang, hai bên mặt hắn, ba đạo vết máu hằn lên, một đầu màu đen toái phát, nhan sắc biến thành một loại trắng như tuyết, mà sau lưng hắn, có một cái đuôi hai màu trắng đen giao nhau đang nhẹ nhàng lay động.

Bạch Hổ chiến văn!

Thần sắc Bố Lan Đặc dữ tợn, một cỗ khí thế thực chất cường đại quay chung quanh hắn, dưới ảnh hưởng của hồng sắc quang mang trên người Lâm Dịch, toàn bộ thác nước ngược hoàn toàn biến thành một màu đỏ như máu, cánh tay tử điện xà xuyên thẳng qua trong đó.

Nhưng cặp mắt hắn lại gắt gao nhìn Lâm Dịch, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

- Ta ngược lại muốn nhìn, ngươi có thể chịu được tới khi nào!

Mặc dù là trạng thái bình thường, Bố Lan Đặc cũng có lòng tin có thể dùng lực lượng áp đảo để đối phó với Lâm dịch, dù sao thì đại bộ phận chiến văn tại đại lục này cũng chỉ là hạ đẳng hoặc là trung đẳng, chiến văn cao đẳng và siêu hạng đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hắn căn bản không có chiến văn ngoài cao đẳng như Lâm Dịch.

Mà vô luận là chiến văn hạ đẳng hay chiến văn trung đẳng, nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng lực lượng lên gấp sáu lần, mà Bố Lan Đặc là hạ tinh vị trung giai, so với Lâm Dịch, cường đại hơn gấp mười lần, cho nên Bố Lan Đặc có lòng tin như vậy, cũng không phải là không có chút căn cứ nào.

Lực lượng không ngừng tăng lên, vô luận là Bố Lan Đặc hay là Lâm Dịch.

Mây đen trên bầu trời đột nhiên đọng lại, bầu trời trống rỗng giữa trưa đột nhiên xuất hiện một mảnh mây đen lớn, từ rất xa nhìn lại, chỉ thấy mọt mảnh khu vực kia đã hoàn toàn biến thành một phiến hắc ám, thác nước ngược vẫn tồn tại y nguyên, huyết sắc năng lượng chiếu rọi hào quang đỏ như máu, đang không ngừng gia tăng, không ngừng xuyên thẳng qua tử điện xà, một mảnh khu vực kia, cực kỳ giống với Ma vực trong truyền thuyết.

Trên bờ biển sớm đã hoàn toàn yên tĩnh, tất cả người xem đều đình chỉ hô hấp, hai mắt nháy cũng không nháy nhìn một mảnh khu vực màu đen, thác nước ngược kia, người bình thường không cách nào tưởng tượng, lực lượng Thánh Giai lại có thể dẫn động Thiên địa biến sắc.

Mà nương theo hiệu quả khi nhìn thấy liền khiến da đầu run lên chính là một cỗ uy áp khiến người gần như hít thở không thông, cỗ lực lượng Thánh Giai cường đại trước mặt này, tất cả cường giả không phải Thánh Giai đều cảm giác như là một tòa núi cao thật lớn, uy áp từ trên cao áp chế xuống, căn bản không thể nào ngăn cản.

Mà cái này, vẫn chỉ là lực lượng bỏ sót sau khi bọn hắn tăng lực lượng lên, nếu quả thật đối mặt với cường giả Thánh Giai, thì cái kia là một loại khủng bố như thế nào? Không người nào dám tưởng tượng.

Nhưng mà, biểu lộ Bố Lan Đặc cũng đã càng ngày càng biến thành kinh hãi, vốn tưởng rằng lúc tăng lực lượng lên gấp bảy gấp tám lần, đối phương đã không cách nào chịu được mà bị hấp xả rồi, không nghĩ tới, hôm nay đã sắp đạt tới cực hạn của mình rồi mà lực lượng của đối phương vẫn không đang ngừng tăng lên, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hai mắt Bố Lan Đặc lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng biểu lộ lại càng ngày càng dữ tợn, bên cạnh hắn, vì lực lượng không ngừng tăng lên, không khí chung quanh bị chấn động không ngừng, bộc phát ra một hồi âm thanh khí bạo, thanh thế kinh người.

Trái lại, lúc này nét mặt Lâm Dịch lại lạnh lùng đến cực điểm, hai con ngươi huyết sắc yêu dị lạnh lùng nhìn chăm chú Bố Lan Đặc, để lực lượng đối phương tùy ý tăng lên, hắn cũng có thể không ngừng tăng lên, hiện tại, lực lượng đã tăng lên gần gấp mười lần.

Lực lượng gấp mười lần, đối với Lâm Dịch mà nói, căn bản không cần hao phí khí lực gì.

Rốt cục, Bố Lan Đặc đã đạt đến cực hạn của mình, mà Lâm Dịch, sau khi tăng cường lực lượng của mình lên gấp mười lần, đã ngưng lại, không tiếp tục tăng lên.

- Không có khả năng!

Bố Lan Đặc há to miệng, không dám tin, cuối cùng hai mắt đỏ ngầu hô lên, hắn cảm giác được, lúc mình tăng lực lượng lên đến cực hạn, đối phương cũng hoàn toàn đạt đến trình độ như vậy, cái này khiến Bố Lan Đặc làm sao có thể thừa nhận được, hắn vốn định không ngừng tăng lực lượng của mình lên, lấy tâm lý và khí thế bên trên hoàn toàn áp đảo Lâm Dịch, khiến đối phương biết rõ, trước mặt mình hắn vĩnh viễn chỉ là một con kiến, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, đối phương chẳng những không bị hắn áp đảo, còn tăng lực lượng lên một tiêu chuẩn đồng dạng với mình, cái này chính là gì? Một con kiến như thế nào đột nhiên có được lực lượng cường đại như mình?

Cái này khiến Bố Lan Đặc không cách nào tiếp nhận.

Nhưng mà, không cách nào tiếp nhận cũng không được, vì sự thật luôn là sự thật.

Thấy biểu lộ cực kỳ ngoạn mục trên mặt Bố Lan Đặc, những cảm xúc bực mình trong những ngày này của Lâm Dịch cũng biến mất không nhỏ, đột nhiên hắn nở nụ cười.

- Tựa hồ, miệng lưỡi ngươi mạnh hơn nhiều so với lực lượng bản thân ngươi a.

Biểu lộ Bố Lan Đặc trong nháy mắt liền biến thành khó coi, thác nước ngược tồn tại chung quanh, tử điện xà thỉnh thoảng biến mất.

Biểu lộ Bố Lan Đặc dần dần âm trầm xuống, nhìn Lâm Dịch.

- Ngươi quả nhiên là người có cổ văn truyền thừa thần bí nhất, Bạch hổ chiến văn này, có lẽ là chiến văn cao đẳng trong truyền thuyết a.

Dù sao cũng là Thánh Giai cường giả, sau một lúc không dám tin ngắn ngủi, hắn nhanh chóng điều chỉnh tâm tình của mình tốt trở lại.

Lâm Dịch không nói gì, chỉ cười cười, nhưng trên thực tế, cổ văn truyền thừa trên người hắn, đến tột cùng là dạng tồn tại gì thì hắn cũng không phải rất rõ ràng.

269. Chương 377: Hiệu Quả. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 377: Hiệu quả. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Nhưng chỉ dựa vào như vậy, ngươi vẫn không phải là đối thủ của ta!

Trong đôi mắt Bố Lan Đặc đột nhiên bắn ra quang mang ác độc, thần sắc Lâm Dịch bất động nhìn hắn, vẫn y nguyên không nói tiếng nào.

- Ngươi có chiến văn, ta cũng có, mặc dù chỉ là chiến văn hạ đẳng, nhưng lực lượng bản thân ta lại áp đảo, mạnh hơn ngươi, dù là chiến văn thượng đẳng, cũng không cách nào cải biến kết cục phải chết của ngươi hôm nay. A!

Bố Lan Đặc bỗng nhiên lớn tiếng rống lên, chỉ nghe "bồng" một tiếng, một tiếng nổ mạnh rung trời, từng cỗ khí tức cường đại ầm ầm tán ra bốn phía, lực lượng cường đại đánh nát trọn vẹn thác nước ngược, chỉ nghe "xoạt" một tiếng thật lớn, dưới lực đạo cường đại, thác nước ngược trực tiếp oanh tán, từ không trung suy sụp rơi xuống, tiếng nổ lớn vang lên, mặt biển bị nện thành một hố to, nước biển dũng mảnh tràn vào, sóng biển tuôn ra bốn phía!

Mà cùng lúc đó, thân thể Bố Lan Đặc cũng phát xạ ra quang mang chói mắt.

- Cức Xà chiến văn! Hiển lộ!

Nương theo thanh âm hét to của Bố Lan Đặc, chỉ nghe một thanh âm khí bạo ầm ầm vang lên, chợt, một cỗ lực lượng khổng lồ từ trên người hắn phát tán ra, toàn thân hắn lập tức được bao bọc bởi một vòng hào quang màu tro tàn.

Lực lượng của hắn lập tức bay thẳng lên, ánh mắt Lâm Dịch ngưng tụ lại, chợt cũng bắt đầu không ngừng đề thăng lực lượng của mình.

Gấp mười lăm lần, gấp hai mười lần, gấp hai mươi mốt lần, gấp hai mươi hai lần, … Lực lượng chiến văn đang không ngừng tăng lên.

Lúc này, người xem trên bờ biển đã sớm ngậm miệng im ắng, sững sờ nhìn phạm vi đám mây đen càng lúc càng lớn, xa xa trên bầu trời, từng đạo khí thế thực chất kinh người tràn ngập chung quanh hai đạo thân ảnh, từng đợi thanh âm khí bạo khiến da đầu người run lên từ rất xa truyền đến, chấn nhiếp tâm thần tất cả người xem.

- Khá lắm, xem ra Lâm Dịch tuyệt đối là người có cổ vân truyền thừa, Bạch hổ chiến văn của hắn, hẳn là thượng đẳng.

Một gã Thánh Giai bên người Bạch Tiếu Thiên có chút kinh ngạc nói.

Chiến văn phân ra bốn đẳng cấp, chiến văn hạ đẳng, chiến văn trung đẳng, chiến văn thượng đẳng và chiến văn siêu hạng, trong đó, chiến văn hạ đẳng có thể tăng lực lượng lên ba bốn lần, trung đẳng tăng lực lượng lên tầm sáu đến tám lần, chiến văn thượng đẳng thì có thể tăng lực lượng lên gấp mười đến gấp trăm lần, về phần chiến văn siêu hạng, cái kia chỉ tồn tại trong truyền thuyết, đến nay vẫn không chính thức chứng minh được bất kỳ người nào từng có qua, trong truyền thuyết, chiến văn siêu hạng có thể tăng lực lượng lên gấp mấy trăm lần, căn bản không phải là nói chơi, mà lúc này, tuy rằng Lâm Dịch đã biểu hiện ra thực lực bản thân hắn có lực lượng mạnh mẽ, nhưng không có người nghĩ tới hắn lại có được chiến văn thượng đẳng, dù sao, đó cũng chỉ là tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Bạch Tiếu Thiên nghe vậy gật đầu, nhìn phía xa xa trên không trung, không nói gì, hai người Lâm Dịch và Bố Lan Đặc đứng cách xa nhau trăm mét nhìn nhau, như là hai Ma thần, tản ra khí tức cường đại kinh người.

Lúc này, tro sắc quang mang hiện trên người Bố Lan Đặc đã dần dần biến mất, mà bộ dáng hắn sau khi gia trì chiến văn, cũng xuất hiện trước người Lâm Dịch.

Chỉ thấy Bố Lan Đặc vốn có cơ bắp cường tráng, hôm nay lại trở nên mảnh mai cực kỳ quái dị, thân thể của hắn rút nhỏ một vòng, lại cao lớn hơn mười centimet, da thịt vốn màu trắng nay đã bao trùm một tầng lân phiến rậm rạp, lân phiến hiện ra màu tro tàn, vô số vằn màu đen giăng khắp nơi trên thượng diện.

Trên mặt của hắn cũng có xuất hiện lân phiến rậm rạp giống như trên thân thể, miệng có chút mở ra, lộ ra hai khỏa răng nanh cực kỳ bén nhọn, đối mắt hẹp dài lúc này càng híp nhỏ, đồng tử có chút mở ra, biến thành giống như xà nhãn, hiện ra quang mang lạnh lùng cực điểm.

Một cỗ khí thế âm lãnh cực điểm, từ trên người hắn tràn ngập ra.

- Quả nhiên không hổ là chiến văn thượng đẳng, rõ ràng cho ngươi có được lực lượng hạ Tinh Vị trung giai, chẳng qua ngươi bây giờ chỉ có thể đạt tới loại trình độ này, cho nên ngươi liền chuẩn bị chịu chết đi!

Hào quang âm trầm đến cực điểm từ trong mắt Bố Lan Đặc bắn ra, chỗ mũi trên mặt hắn xuất hiện một ít nếp uốn, lộ ra hai khỏa răng nanh bén nhọn khiến người thoạt nhìn có thêm vài phần khí tức dữ tợn, khiến người xem không rét mà run.

Đôi huyết sắc đồng tử cực kỳ yêu dị của Lâm Dịch phản xa ra tí ti hàn quang, nhìn đối phương, mà khiến Lâm Dịch có chút nghi hoặc chính là, hôm nay hắn bất quá chỉ tăng lực lượng lên hai lần, nhưng lực lượng của đối phương tựa hồ như đã đạt đến cực hạn, đối phương còn có bí ẩn gì nữa?

Lâm Dịch không dám xác định, bất quá lúc này hiển nhiên không phải lúc đàm luận chuyện khác.

Gia tăng lực lượng chiến văn lần nữa, cái này khiến sự khống chế cảm xúc khát máu tà dị đến cực điểm này của Lâm Dịch gia tăng lên một trình độ nhất định, nhưng tăng lên hai mươi bốn lần đã là khống chế cực hạn, nếu như lại tiếp tục đề thăng, thì có lẽ không thể khống chế cảm xúc khát máu tà dị này rồi, cho nên lúc này Bố Lan Đặc vừa vẹn đình chỉ tăng lực lượng lên, thật ra khiến Lâm Dịch có chút thở dài một hơi, dù sao thì nếu tăng tới cực hạn, Lâm Dịch vẫn thật sự không thể nào an tâm về cảm xúc khát máu này.

Lập tức, trên gương mặt yêu dị bạo ngược lúc này của Lâm Dịch lộ ra một dáng tươi cười tà dị, đôi huyết sắc đồng tử hiện ra ánh địa quang trạch trêu tức.

- A? Như vậy thì chiến a.

Tuy rằng có thể miễn cưỡng khống chế được, nhưng lúc này hắn vẫn bị ảnh hưởng một chút.

Trên gương mặt dữ tợn của Bố Lan Đặc lộ ra một vòng giận dữ, chợt khóe miệng có chút kéo, lộ ra một đạo cười lạnh.

- Như ngươi mong muốn!

Chợt, hắn động!

Khoảng cách trăm mét đối với cường giả Thánh Giai mà nói, bất quá chỉ là trong nháy mắt mà thôi, chỉ thấy ánh sáng màu tro tàn trên người Bố Lan Đặc bỗng nhiên phát sáng rực rỡ, chợt, mang tất cả hướng về phía Lâm Dịch, tốc độ cực nhanh!

Trên mặt lộ ra một vòng cười tà dị trên mặt, chợt ầm ầm nghênh đón.

- Bồng!

Một tiếng thật lớn vang lên, một cỗ gợn sóng cực lớn từ hai người tán ra bốn phía, những nơi đi qua, không khí lập tức vặn vẹo một hồi, chợt, địa phương hai người đụng nhau tầm đó, một cột sáng năng lượng màu đỏ xám giao nhau ầm ầm bắn ra, bay thẳng lên không trung, cột sáng đâm xuyên qua tầng mây trên không trung, tầng mây ầm ầm vỡ ra, mây đen trên không trng lập tức bị lực lượng khổng lồ này oanh kích, hoàn toàn tiêu tán, ánh mặt trời giữa trưa lại xuất hiện.

Mà thân thể Bố Lan Đặc và Lâm Dịch, lúc này đã xáp lại cùng một chỗ, bắt đầu đánh tay đôi.

Tốc độ Thánh Giai là một loại mau lẹ như thế nào? Thị lực người bình thường vốn hoàn toàn không cách nào bắt được động tác của bọn hắn, trong mắt người bình thường, chỉ thấy trên bầu trời thỉnh thoảng có vang lên từng tiếng năng lượng đỏ xám giao nhau bạo tạc nổ tung, hòa với thanh âm khí bạo giống như là tiếng Lôi minh, thân ảnh hai người, đã hoàn toàn không cách nào nhìn thấy.

270. Chương 378: Hiệu Quả. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 378: Hiệu quả. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Nhưng dù là như thế, tất cả mọi người vẫn giữ nguyên biểu lộ hết sắc chăm chú trên mặt nhìn lên không trung, mặc dù không nhìn tới nhưng cỗ khí tức cường đại từ năng lượng của hai người vẫn khiến hô hấp tất cả mọi người đều ngừng lại.

- Cái này là Thánh Giai chiến đấu sao?

Một gã khán giả thì thào hỏi.

Trước kia, lúc An Cách Tư và Thanh Y chiến đấu, bởi vì có bình chướng hào quang ngăn cản, cho nên căn bản không thấy rõ, hơn nữa bình chướng kia còn ngăn cản đại bộ phận lực lượng, thế nên tuy rằng khán giả có thể cảm nhận được cỗ lực lượng kia, nhưng cũng đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Nhưng Bố Lan Đặc và Lâm Dịch chiến đấu lúc này, hoàn toàn không có bình chướng, tuy rằng vẫn không thấy rõ động tác của hai người, nhưng cỗ khí tức kia lại không bị bất luận thủ đoạn gì làm suy yếu, dù cách khoảng bốn năm kilomet, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được cỗ khí tức ngăn chặn linh hồn cường đại này, cái này không thể nghi ngờ gì, so với An Cách Tư và Thanh Y chiến đấu thì trực tiếp, rõ ràng hơn nhiều.

Lâm Dịch và Bố Lan Đặc vẫn đang dây dưa bên trong, tốc độ của bọn hắn nhanh đến cực hạn, va chạm một cái, liền tách ra, trình độ lực lượng hôm nay của hai người đều không kém xa, hơn nữa đều không có sử dụng tuyệt chiêu gì, cứ như vậy lấy cứng đối cứng, lực lượng ngược lại lại ngang nhau.

Kỳ thật nghi hoặc trước kia của Lâm Dịch căn bản không phải là vấn đề gì, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn là người độc lập chịu qua tẩy lễ của năng lượng Thiên Địa.

Mặc dù nói chỗ tốt lớn nhất của độc lập chịu qua tẩy lễ chính là tác dụng đến cường độ thân thể, lực lượng cũng không có bất đồng quá lớn, nhưng lực lượng bản thân người vốn đến từ thân thể, cường độ thân thể tăng cường, tự nhiên phương diện lực lượng khí tức cũng tăng cường một tí.

Ví dụ đơn giản nhất, nếu như nói lực lượng của Thanh Giai độc lập chịu qua tẩy lễ là 10, như vậy người dưới sự trợ giúp của người khác tiến vào Tinh Vị Cảnh cũng chỉ có 8. Mà dưới sự trợ giúp của các trưởng lão trong gia tộc, Bố Lan Đặc mới tiến vào Tinh Vị cảnh, nói cách khác, giá trị ban đầu của hắn là tám, tiến vào hạ Tinh Vị trung giai thì là 8 nhân với 10, thành ra 80, lại nhân với chiến văn hạ đẳng là 3, chiến lực cuối cùng là 240.

Mà Lâm Dịch là người độc lập chịu qua tẩy địch, giá trị bản thân hắn lúc mới bắt đầu là mười, hôm nay tăng lên hai mươi bốn lần, hoàn toàn bằng với Bố Lan Đặc.

Về phần tăng lực lượng lên ngay từ đầu, lúc trước Lâm Dịch cho rằng tăng lực lượng lên mười lần, là bằng với trạng thái cực hạn của đối phương, thế nên căn bản cũng không nhận thức cẩn thận, mà Bố Lan Đặc sau khi cảm nhận được lực lượng đối phương so với mình không kém hơn, lập tức gia trì chiến văn để tăng lực lượng lên, cho nên căn bản không có cảm thụ được.

Bởi vì một mực lo lắng cảm xúc khát máu này trong nội tâm, lúc Lâm Dịch tăng lực lượng lên hai lần, lại do dự một chút, nhưng cũng vào lúc này, hắn kinh ngạc phát hiện lực lượng đối phương cũng đã đình chỉ, không tiếp tục tăng lên.

Nói thật, cảm xúc khát máu này khiến Lâm Dịch một mực không thể nào an tâm, nếu có thể, hắn cũng không muốn phóng túng, để cảm xúc này tùy ý xuất hiện, cho nên, sau khi phát hiện đối phương đình chỉ tăng lên lực lượng, Lâm Dịch cũng không tăng sức mạnh lên, huống hồ, so với khát vọng chiến đấu với thế lực ngang nhau của Lâm Dịch, nếu gia trì lực lượng lên gấp ba mươi lần mà nói, đối với Bố Lan Đặc có thể nói là hoàn toàn kích sát, bởi vậy, không thể nghi ngờ gì niềm vui thú ít đi rất nhiều, trước kia đã từng nói qua, Lâm Dịch là một vũ si, một vũ si tiêu chuẩn!

Bố Lan Đặc càng đánh càng kinh hãi, thể thuật bọn hắn sử dụng lúc này cũng là thể thuật cực kỳ bình thường, kỹ năng chính thức thuộc về Thánh Giai cũng còn không sử dụng, mà đối với thể thuật, trong Thiên tiên, Lâm Dịch có thiên phú tuyệt cường, lúc trước còn ở Tông Phạm, phương diện thể thuật hắn biểu hiện ra đã khiến người rất là kinh hãi, trong mấy năm đó, Lâm Dịch càng chưa từng quên tu hành, thường xuyên tiến hành chiến đấu, cái này khiến hắn bất tri bất giác có lĩnh ngộ thể thuật một tầng sâu hơn, là tuy Bố Lan Đặc lớn hơn Lâm Dịch trọn vẹn bảy mươi mấy tuổi, nhưng Bố Lan Đặc lại là đệ tử thế gia, lúc bình thường không có kinh nghiệm thực chiến gì, mặc dù chưa từng buông lỏng tu hành, nhưng đúng vẫn còn không thể ngộ ra thể thuật tại thời khắc sinh tử, cho nên, đối lập thể thuật thuần túy, hai người cũng sàn sàn nhau, trước kia tin tưởng thể thuật của mình, hiện tại giao thủ mấy trăm hiệp với Lâm Dịch, hiển nhiên cảm thấy có chút chưa đủ rồi, lúc này, Bố Lan Đặc không thể không thừa nhận, con kiến trong mắt hắn, quả thật đã có thực lực có thể khiêu chiến với mình.

Trong con mắt hẹp dài của Bố Lan Đặc hiện lên một vòng đố kỵ, chợt, sau một hồi đối bính, thân ảnh Bố Lan Đặc thối lui rất xa, đến ngoài ngàn mét mới ngừng lại, mà Lâm Dịch tựa hồ cũng cảm giác được đối phương muốn kéo dài khoảng cách với mình ra, lập tức dứt khoát đứng tại không trung, đôi huyết sắc đồng tử yêu dị nhìn đối phương ở xa xa, không biết đối phương muốn làm gì.

Bố Lan Đặc lạnh lẽo nhìn Lâm Dịch, biểu lộ dữ tợn, chợt chậm rãi mở miệng:

- Không thể không thừa nhận, ngươi thật sự là một nhân tài, nhưng chính lời ta nói lúc trước, nếu như trình độ ngươi chỉ như thế này, không thể nghi ngờ gì, ngươi hẳn phải chết, có thể chết dưới tuyệt chiêu của ta, ngươi cũng đủ kiêu hãnh rồi!

Thanh âm Bố Lan Đặc từ xa một kilomet truyền rõ ràng đến tai Lâm Dịch, chợt, trên người hắn tầm đó, xuất hiện một tầng quang mang màu xám sáng bóng yêu dị.

Hôi sắc quang mang xuất hiện cực kỳ đột ngột, cơ hồ ngay sau khi Bố Lan Đặc nói xong, một vòng gợn sóng màu tro tàn kích động ra bốn phía, những nơi gợn sóng đi qua, không gian nơi ấy như mất đi tất cả sắc thái, tình cảnh cực kỳ quỷ dị.

Lâm Dịch hiển nhiên cũng nhìn ra gợn sóng này tựa hồ có chút quỷ dị, lập tức không dám khinh thường, hồng sắc quang mang bao trùm thân thể hắn trong khoảnh khắc, tốc độ gợn sóng màu tro tàn kia cực nhanh, cơ hồ lúc huyết sắc năng lượng bao trùm lên thân thể Lâm Dịch, gợn sóng màu xám cũng tiếp xúc đến thân thể hắn.

Biểu lộ Lâm Dịch lập tức ngưng tụ, trong đôi huyết sắc đồng tử lộ ra một tia kinh ngạc, đạo năng lượng hôi sắc quang mang kia thật là quỷ dị, dưới tình huống cường độ năng lượng ngang nhau, huyết sắc năng lượng trên người Lâm Dịch rõ ràng có chút khó khăn, có cảm giác không cách nào chống cự, phải biết rằng, huyết sắc năng lượng trên người Lâm Dịch đều có nguồn gốc từ Bạch hổ chiến văn thượng đẳng kia a, nhưng dù là như vậy, năng lượng màu xám kia vẫn giống như một cái gai nhọn hoắt, từ từ ăn mòn vào bên trong, lộ vẻ hết sức yêu dị.

- Tính ăn mòn thật mạnh!

Lâm Dịch cảm thấy hơi chấn kinh, bất quá cũng không ngừng hạ thủ, lúc năng lượng màu xám của Bố Lan Đặc tiếp xúc trên người, bắt đầu ăn mòn năng lượng màu đỏ của hắn, hắn cũng giơ tay phải lên, một vòng năng lượng màu đỏ cực tốc tụ tập tại đầu ngón tay, chợt bỗng nhiên liên tục xoay tròn, ầm ầm đánh tới phía Bố Lan Đặc, đúng là Tiễn Chỉ.

271. Chương 379: Tàn Khốc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 379: Tàn khốc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Biểu lộ Bố Lan Đặc biến đổi, cơ hồ lúc Tiễn Chỉ của Lâm Dịch rời tay, hắn cũng đã tránh về một bên, tốc độ Tiễn Chỉ kia cực nhanh, không gian chung quanh vì cực tốc nên sớm đã bị vặn vẹo hoàn toàn, tuy rằng Bố Lan Đặc tránh được một kích này, nhưng khí thế thực chất bên cạnh hắn lại bị năng lượng Tiễn Chỉ lăng không kích động không gian chung quanh, sinh ra một mảnh địa vực trong trạng thái chân không, vô cùng kỳ dị.

Nhưng lúc Bố Lan Đặc vẫn chưa ổn định lại thân hình, đạo Tiễn Chỉ thứ hai của Lâm Dịch đã bắt đầu kích phá bắn ra, chỉ nghe từng đợt khí bạo ầm ầm vang lên liên tục, Lâm Dịch cứ như vậy không ngừng kích xạ Tiễn Chỉ, ầm ầm công tới Bố Lan Đặc, uy lực Tiễn Chỉ rất mạnh, mà tần suất công kích của Lâm Dịch cũng cực cao, Bố Lan Đặc lập tức có chút chật vật chạy thục mạng, nỗ lực tránh né.

Nhưng người bình thường trên bờ biển căn bản không thấy rõ ràng thân ảnh Bố Lan Đặc, bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ, đã hoàn toàn không còn mây đen che đậy, nhưng khí thế thực chất trên không trung bên cạnh hai người vẫn tản ra từng âm thanh khí bạo liên tiếp như cũ, một tầng năng lượng màu tro tàn ăn mòn hoàn toàn sắc thái một địa vực ước chừng ba cây số chung quanh hai người, trong mắt người khác, phiến địa vực đầy đủ mọi thứ ấy đã hoàn toàn biến thành màu trắng đen, nhưng khí tức cường hãn kinh người của hai người này thật sự như thế, không người nào dám nghi ngờ về sự cường đại của hai người.

Biểu lộ Thủy Linh Lung và Thư Mộng đều có chút lo lắng, nhìn về phía xa, bất tri bất giác, hai người nắm chặt tay nhau, Thánh Giai chiến đấu, người bình thường căn bản không nhìn ra ai mạnh ai yếu, bởi vậy hai người cảm thấy rất lo lắng cho Lâm Dịch, dù sao thì Bố Lan Đặc cũng đã trở thành Thánh Giai một thời gian rất lâu rồi.

- Hỗn đản chết tiệt! Đi chết đi!

Bố Lan Đặc bị Lâm Dịch hoàn toàn chọc giận, một đạo Tiễn Chỉ ầm ầm kích xạ đến, lúc này Bố Lan Đặc hoàn toàn không tránh không né, mãnh liệt rống lên, chỉ thấy một lớp năng lượng màu tro tàn trên người hắn ầm ầm sáng lên, hướng về phía thân thể Lâm Dịch đã bị năng lượng màu xám bao bọc hoàn toàn.

Hưu!

Tiễn Chỉ mang theo khí thế cường đại không thể ngăn cản cắm sâu vào cánh tay trái Bố Lan Đặc, huyết châu tuôn ra không ngớt, nhưng biểu lộ Bố Lan Đặc dữ tợn, tựa hồ như không thèm để ý đến bộ dạng của mình, trong đôi mắt hẹp dài lóe lên tia cười điên cuồng độc ác.

Lâm Dịch còn chưa kịp cao hứng, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đồng thời năng lượng mang tính ăn mòn màu tro tàn từ hào quang trên người Bố Lan Đặc cũng đã bao trùm đến, lập tức tăng cường, bất quá, lập tức đột phá hoàn toàn huyết sắc năng lượng bảo hộ của Lâm Dịch.

Lâm Dịch căn bản chẳng quan tâm cái gì cảm xúc khát máu tà dị, huyết sắc năng lượng cơ hồ cũng sắp hoàn toàn không cách nào chống cự năng lượng màu xám của Bố Lan Đặc, Lâm Dịch bỗng nhiên hét lớn.

- A!

Chỉ nghe một tiếng khí bạo cực lớn vang lên, năng lượng màu xám bên người Lâm Dịch rõ ràng bị khí thế thực chất vừa tăng lên một tầng của hắn đánh tan, thần sắc Lâm Dịch dữ tợn, tăng lực lượng lên lần nữa khiến thần sắc hắn hoàn toàn mơ hồ, một cỗ lực lượng khiến Bố Lan Đặc kĩnh hãi từ trên người hắn phát tán ra.

- Cái gì?

Hai mắt Bố Lan Đặc lập tức bắn ra hào quang kinh hãi đến cực điểm, nhìn lực lượng tăng lên ầm ầm, hoàn toàn không cách nào tin nổi, năng lượng màu xám đã không cách nào xâm nhập vào thân thể Lâm Dịch.

- Không, không có khả năng.

Bố Lan Đặc lớn tiếng hô lên, biểu lộ hoảng sợ, không thể tin nổi.

Nhưng mà, sự thật luôn là sự thật, lực lượng Lâm Dịch đã hoàn toàn được đề thăng.

Chiến văn tăng thực lực gấp ba mươi lần!

Lâm Dịch đã hóa thân thành Bạch Hổ một lần nữa, trên mặt hắn mang theo một vẻ tươi cười yêu dị, cười tà nhìn Bố Lan Đặc, không biết vì cái gì, trong lòng Bố Lan Đặc bỗng run rẩy, cặp huyết sắc đồng tử kia vẫn yêu dị như cũ, nhưng Bố Lan Đặc cảm giác được, một sự vật tựa hồ khủng bố đến cực điểm đã tỉnh lại.

Hai con ngươi yêu dị nhìn Bố Lan Đặc, thân thể Bố Lan Đặc đã hoàn toàn không cách nào nhúc nhích.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra dáng tươi cười vui vẻ, nhưng dưới ảnh hưởng của hai con ngươi yêu dị, dáng tươi cười này lại có vẻ khiến người sợ hãi.

- Khí trời hôm nay thật sự không tệ a, là ngươi sao?

Lời này của Lâm Dịch khiến người khác không cách nào lý giải, nhưng ngữ điệu nhẹ nhõm và nụ cười trên mặt hắn, lại khiến Bố Lan Đặc hoàn toàn sợ hãi, thân thể của hắn không nhịn được lạnh run.

Hôm nay, lực lượng Lâm Dịch đã hoàn toàn vượt qua hắn, dưới lực lượng tuyệt đối trước mặt, Bố Lan Đặc căn bản không sinh ra bất luận ý chí chiến đấu gì, nhưng trừ cái đó ra, càng làm cho Bố Lan Đặc sợ hãi chính là trên người Lâm Dịch có một sinh vật nào đó đột nhiên thức tỉnh.

Hôm nay, lúc Bố Lan Đặc cảm giác được khí thế uy áp của Lâm Dịch đối với hắn, vẻ vô lực này, có nguồn gốc từ sợ hãi sâu trong linh hồn, đối mặt với loại khí tức cường đại này, hắn căn bản không có chút nào phản kháng, Bố Lan Đặc có thể cảm nhận rõ ràng hết thảy những thứ này.

- Quả nhiên không hổ là chiến văn thượng đẳng.

Xa xa trên bờ biển, một gã Thánh Giai bên người Bạch Tiếu Thiên tán thưởng nói, ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Lâm Dịch đang ở xa xa, mục đích Vô song hội đúng là để tuyển bạt ra nhân tài, không thể nghi ngờ gì, Lâm Dịch chính là tồn tại xuất sắc nhất thế hệ này.

- Chiến lực gấp ba mươi lần, thật sự khó có thể tưởng tượng, tiềm lực ngày sau đích thật có thể phát triển vô cùng lớn a.

Một gã Thánh Giai khác có chút cảm khái nói, những Thánh Giai này cũng không phải người bình thường, chiến lực hạ Tinh Vị so với người bình thường cũng đồng dạng, đều yếu ớt nhỏ bé, nhưng tiềm lực phát triển Lâm Dịch biểu hiện ra ngoài, khiến bất luận kẻ nào cũng không thể xem nhẹ.

- Không, không có khả năng, không có khả năng.

Bố Lan Đặc thì thầm trong miệng, tâm khí vốn cao ngạo của hắn không thể nào tiếp nhận sự thật này, biểu lộ hắn dữ tợn, nhưng ánh mắt lại tràn đầy mê man, hiển nhiên, ý nghĩ trong lòng chênh lệch rất lớn với sự thật, khiến hắn không cách nào tiếp nhận.

Khóe miệng Lâm Dịch lại đột nhiên lộ ra dáng tươi cười yêu dị một lần nữa, đôi huyết sắc đồng tử cực kỳ yêu dị lóe lên một cái.

- Ngươi sẽ chết!

Lâm Dịch thoáng nở nụ cười, nhẹ nhàng nói với Bố Lan Đặc, con mắt Bố Lan Đặc bỗng nhiên co rút lại một cái, không đợi Bố Lan Đặc phản ứng, thân thể lâm Dịch giống như là bị gió thổi đi hoàn toàn, biến mất không thấy gì nữa.

Không có khí thế kinh người, không có hiệu quả chấn kinh, một tay Lâm Dịch, cứ như vậy đâm vào sau lưng, xuyên qua thân thể Bố Lan Đặc, phảng phất như thân thể hắn vốn không tồn tại.

- Khục khục.

Bố Lan Đặc trợn tròn hai mắt, ho khan một tiếng, liên tiếp ho ra bọt máu, nhưng nét mặt của hắn lại cực kỳ mê mang, tựa hồ hoàn toàn còn không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

272. Chương 380: Trận Chung Kết. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 380: Trận chung kết. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Sấm sét vang dội chung quanh hoàn toàn biến mất rồi, khí thế như thực chất kia lập tức tiêu tán sạch sẽ, cho nên, tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn này ở xa xa trên bầu tời, tâm thần đều hoàn toàn kinh hãi, thân thể Bố Lan Đặc cứng ngắc, mà sau lưng là tay trái Lâm Dịch đã đâm xuyên thân thể hắn, máu tươi từ tràn ra từ miệng vết thương và miệng mũi hắn.

Thân thể Bố Lan Đặc bắt đầu xuất hiện biến hóa kinh người, tầng lân phiến rậm rạp trên người hắn đang biến mất, dùng mắt thường có thể nhìn thấy được, lộ ra làn da vốn có của hắn, răng nanh bén nhọn trong miệng cũng chầm chậm biến mất không thấy gì nữa, thân thể gầy gầy cũng dần dần hồi phục lại, đương nhiên, hết thảy những cái này cũng không thể vãn hồi tính mạng lại cho hắn.

- Ta không cam lòng…

Bố Lan Đặc nhẹ giọng nói, trái tim hắn đã bị nghiền nát hoàn toàn, toàn bộ đều dựa vào khí tức trong thân thể mà tạm thời kéo dài tính mạng thêm một chút, đối với Thánh Giai mà nói, tánh mạng của bọn hắn cơ hồ là vô hạn, Bố Lan Đặc cơ bản không nghĩ tới có ngày mình sẽ chết, nhưng hôm nay, tử kỳ của hắn đã đến, càng làm cho người cảm thấy châm chọc chính là, người kết liễu tính mạng hắn, chính là người hắn khinh thường như một con kiến, cái này khiến hắn làm sao có thể cam tâm?

Khóe miệng Lâm Dịch vẫn lộ vẻ tươi cười tà dị, nghe được lời Bố Lan Đặc nói, hắn nở nụ cười.

Thân thể Bố Lan Đặc đột nhiên run rẩy kịch liệt vài cái, trong nháy mắt, nét mặt của hắn trở nên thống khổ, chợt, chỉ thấy một vòng năng lượng màu đỏ từ miệng vết thương của hắn xuyên ra nooài.

Oanh!

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, một cỗ năng lượng màu đỏ nổ tung trong thân thể Bố Lan Đặc, thân thể Bố Lan Đặc lập tức bị nổ tung thành thịt nát, mà trên người Lâm Dịch, máu tươi đã nhuộm đỏ toàn thân.

- A!

Tất cả mọi người đều kinh hô lên.

Bốn gã Thánh Giai chung quanh hiển nhiên cũng thật không ngờ Lâm Dịch lại có thể tàn nhẫn như thế, cũng không khỏi có chút nhíu nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì. Dù sao, đây là trận đấu, nếu là trận đấu, hơn nữa Vô Song Hội cũng cho phép giết người, vậy cách làm của Lâm Dịch tuy rằng có chút tàn khốc, nhưng cũng không vi phạm quy tắc gì của trận đấu cả, bọn hắn tự nhiên không nói gì.

- Lâm Dịch thắng! Lâm Dịch tấn cấp trận chung kết!

Một gã Thánh Giai sau khi khẽ nhíu mày, mở miệng nói ra. Thanh âm không lớn, lại xa xa truyền đến trong tai tất cả những người xem, khán giả vì thân thể Bởi vì Bố Lan Đặc nổ tung mà sinh ra cảm giác sợ hãi lúc này mới phản ứng lại, bộc phát ra một hồi hoan hô và tiếng hò hét. Đối với bọn hắn mà nói, trình độ tàn khốc của trận đấu cũng không nằm trong độ cân nhắc của họ, bọn hắn chỉ biết mình quan sát được trận đấu này là trận đấu khiến người khác phấn khích và kích động nhất từ khi Vô Song Hội tổ chức đến nay, thế cũng đủ rồi.

- Hay là ngươi đi tắm rửa sạch sẽ đi!

Một gã Thánh Giai nhíu mày nhìn Lâm Dịch toàn thân nhuộm đầy máu tươi, không khỏi nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch lúc này thoạt nhìn tràn đầy cảm giác quỉ dị đáng sợ, toàn thân của hắn dính đầy huyết nhục của Bố Lan Đặc, khóe miệng mang theo một vòng dáng cười tà dị đến cực điểm, xứng với cặp huyết sắc đồng tử kia, càng làm cho lòng người kinh hãi!

Sau khi nghe vậy, Lâm Dịch nhìn thoáng qua tên Thánh Giai kia, khóe miệng tràn ra một vòng cười quái dị, sau đó thân thể hắn liền trầm xuống, trực tiếp chui vào biển.

Lông mày tên Thánh Giai kia lại lần nữa nhíu lại, đối với dáng cười cuối cùng Lâm Dịch lộ ra với hắn, rõ ràng khiến trong lòng của hắn cũng không khỏi khẽ run lên. Phải biết rằng, đối với hắn mà nói, thực lực Lâm Dịch lúc này vẫn không quá sức, nhưng nụ cười cuối cùng kia lại khiến lòng hắn không khỏi rung động, trình độ yêu dị của hắn, có thể nghĩ được.

- Tâm tính thật tàn khốc.

Một gã Thánh Giai nhìn xem thân thể Lâm Dịch chui vào biển, nhịn không được mở miệng nói, vài tên Thánh Giai còn lại cũng không khỏi nhẹ gật đầu, nhưng lại không nói gì.

Vừa mới chui vào mặt biển, thân thể Lâm Dịch liền nổi lên biến hóa, lực lượng cường đại theo thời gian trôi qua dần lui xuống, da lông hắc bạch giao nhau trên người cùng với cái đuôi sau lưng cũng hoàn toàn biến mất, đôi huyết sắc đồng tử cũng dần khôi phục lại màu đen, cùng lúc đó, ý thức của hắn, cũng khôi phục thanh minh, cảm xúc thị sát khát máu cường đại khó có thể áp chế này, cũng lập tức hoàn toàn biến mất.

- Quả nhiên vẫn không có biện pháp khống chế…

Hắn đã hoàn toàn không phục lại trạng thái bình thường, không khỏi lộ nở một nụ cười khổ…

Cảm xúc thị sát khát máu, quả nhiên vẫn khống chế hắn, trong quá trình này, ý thức của hắn thập phần tinh tường, nhưng làm chuyện như vậy lại hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của hắn, đây là một loại cảm giác cực kỳ kỳ quái mà mâu thuẫn, hành động của thân thể vẫn do hắn khống chế, nhưng chuyện làm ra lại hoàn toàn không giống với ý hắn, thật giống như, trong khoảnh khắc đó, khống chế hắn làm việc không còn là ý thức của hắn, mà là thân thể vậy.

Bất quá hình dung như vậy hiển nhiên cũng không đúng, bởi vì hắn có thể cảm giác được thân thể vẫn nằm dưới sự khống chế của ý niệm, cũng giống như lần đầu tiên nổi lên sát ý với Bố Lan Đặc, ý thức điều khiển thân thể hoàn thành chuyện như vậy, nhưng sau khi giết chết hắn, vốn không nên lại dùng năng lượng hoàn toàn hủy diệt thân thể hắn, nhưng hắn vẫn làm như vậy, hơn nữa vào lúc hủy diệt thân thể, tâm lý của Lâm Dịch rõ ràng rất vặn vẹo xuất hiện vài tia khoái cảm.

Loại cảm giác này khiến Lâm Dịch có chút bất an và sợ hãi nhàn nhạt.

Bất quá vô luận nói thế nào, hắn vẫn nhận được thắng lợi trong trận đấu này.

- Về sau vẫn nên ít dùng thì tốt hơn.

Loại cảm giác không biết tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì thế này, thật sự không xong, Lâm Dịch không khỏi khẽ thở dài một tiếng, chợt rất nhanh sửa sang lại tâm tình có chút bất an của mình, Lâm Dịch dưới đáy biển trực tiếp lấy ra quần áo từ không gian giới chỉ, sau khi thay xong, thân thể khẽ nhúc nhích, bắn ra mặt biển, lặng yên lơ lửng giữa không trung.

Bốn gã Thánh Giai còn trên không trung cùng đợi hắn, thấy khi Lâm Dịch lại lần nữa chui ra khỏi mặt biển, đã thiếu đi cảm giác quỉ dị mà đáng sợ kia, trong lòng cũng không khỏi có chút thở dài một hơi, không biết vì sao, tuy rằng cấp độ lực lượng chỉ có một chút như vậy, nhưng cổ khí chất yêu dị sau khi Lâm Dịch biến thân kia, lại khiến cho vài tên Thánh Giai cũng không khỏi kinh hãi.

Sau khi nhìn thoáng qua Lâm Dịch, thân thể bốn gã Thánh Giai trực tiếp hóa thành tia sáng trắng, bay về phía bờ biển, mà Lâm Dịch cũng theo sát phía sau,. sau một lát, thân thể mấy người đã lên đến bờ biển.

Cách chừng 4 km, tuy rằng nhãn lực của khán giả đều không tệ, nhưng cũng không thể nhìn thấy biểu lộ trên mặt Lâm Dịch, không nhìn thấy vẻ cười quái dị trên mặt Lâm Dịch trước khi động thủ, đối với thủ đoạn tàn khốc của hắn, về mặt nhận thức cũng đã giảm bớt đi rất nhiều, nhiều nhất, cũng chỉ xem Lâm Dịch trở thành một nhân vật thủ lạt thôi, tàn khốc và thủ lạt, hoàn toàn là hai khái niệm.

273. Chương 381: Trận Chung Kết. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 381: Trận chung kết. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Thật giống như trong chiến đấu khiến đối thủ chết không toàn thấy, cùng với oanh tạc thi thể một người đã chết đến cặn bã, ở trong lòng càng khiến người khác tiếp nhận được một chút.

Sự trở về của Lâm Dịch đã nhận được tiếng nhất trí hoan hô của tất cả người xem, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Dịch lặng yên lơ lửng trên không trung, trong miệng lớn tiếng hô lên kích động và hưng phấn của mình, sự cường đại của Lâm Dịch đã khiến tất cả mọi người ủng hộ.

An Cách Tư lại sau khi liếc Lâm Dịch một cái, liền yên lặng quay người, bay về phía không trung, tình cảm giữa hắn và Bố Lan Đặc tuy rằng một mực đều không được tốt lắm, nhưng dù sao ở chung nhiều năm như vậy, sau khi hắn chính thức bị giết, tâm lý của An Cách Tư cũng không được dễ chịu cho lắm.

Thân thể của Bạch Ngạn Thanh lại lần nữa xuất hiện trên không trung, tuyên bố kết quả trận đấu, cũng tuyên bố trận chung kết sẽ cử hành vào ba ngày sau, tái tràng vẫn là mặt biển, sau đó, đám người liền bắt đầu tản ra.

Lâm Dịch từ không trung rơi xuống, đến thẳng trước người bọn người Lạp Cổ Kỳ.

- Làm không sai, Dịch Tử

Trương Tạp ha ha nghênh tiếp, Bố Lan Đặc và Trương Tạp hắn không có quan hệ gì cả, cái chết của hắn đối với Trương Tạp mà nói không có chút ảnh hưởng nào cả.

Lâm Dịch cười cười, không nói gì, Thủy Linh Lung thì có chút bận tâm nhìn hắn một cái, sau khi xác định trên người hắn cũng không có thương thế gì cả, liền cũng không mở miệng nữa.

Mà biểu lộ của Thư Mộng lại càng có chút phong phú, Bố Lan Đặc chết rồi, như vậy thì hôn ước giữa nàng và An Đệ Tư gia tộc đã giải trừ, tự nhiên cũng khiến nàng rất cao hứng, nhưng cùng lúc đó, nàng lại không thể không lo lắng, An Đệ Tư gia tộc sẽ vì thế mà trả thù Lâm Dịch. Dù sao, một gia tộc xuất hiện một gã Thánh Giai cũng không dễ dàng, mặc dù là trong trận đấu, cũng khó tránh khỏi việc người của An Đệ Tư gia tộc sẽ ghen ghét Lâm Dịch, do đó muốn giết chết hắn.

Sự cường đại của Lâm Dịch tuy rằng xa xa vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Thư Mộng, nhưng nàng đồng thời cũng rất rõ ràng, lấy lực lượng trước mắt của Lâm Dịch, muốn đối kháng một gia tộc, vẫn chưa đủ, tự nhiên cũng mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cô Lạp thì lộ vẻ chúc mừng Lâm Dịch, phải biết rằng, lần này Lâm Dịch lấy được tư cách vào trận chung kết, đây đã là thành tích tốt nhất học viên Ngũ Hành lấy được trong lịch sử Vô Song Hội rồi. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Lâm Dịch ít nhất cũng có thể lấy được á quân, dùng tình huống trước mắt xem ra, chỉ cần An Cách Tư không phải có được trung đẳng chiến văn thì việc hắn lấy được quán quân cũng rất có hi vọng.

Lập tức sau khi đứng nguyên tại chỗ hàn huyên vài câu, Lạp Cổ Kỳ liền cười đề nghị đi chúc mừng một phen, như đã nói trước kia, đại lục này là một thế giới mạnh được yếu thua, cái chết của Bố Lan Đặc, theo mọi người thấy thì căn bản không có gì cả, mặc dù thủ đoạn cuối cùng của Lâm Dịch có vẻ hơi độc ác một chút, danh tự Lâm Dịch, cứ vậy dương danh đại lục!

Thời gian qua vô cùng nhanh, thời gian ba ngày cơ hồ trong giây lát đã qua đi.

Trong vòng 3 ngày này, Lạp Cổ Kỳ tìm Lâm Dịch nói chuyện một chút, hỏi thăm thoáng một chút chiến văn của hắn tăng phúc được mạnh nhất là bao nhiêu. Kỳ thật vấn đề này nếu như những người khác hỏi thì sẽ có chút đột ngột, dù sao trên đại lục này nguy cơ tứ phía, tùy ý vạch trần lá bài tẩy của mình không thể nghi ngờ sẽ khiến mình lâm vào nguy hiểm, nhưng Lâm Dịch đối với Lạp Cổ Kỳ có thể nói là rất tín nhiệm, ngoại trừ chuyện Bạch Hổ chiến văn là siêu hạng chiến văn chưa nói cho hắn biết ra, hắn không chút do dự nói cho Lạp Cổ Kỳ biết tăng phúc cực hạn của mình.

Lạp Cổ Kỳ sau khi nghe vậy nhắc nhở Lâm Dịch một câu, nếu như đối phương sử dụng trung đẳng chiến văn, như vậy cũng đừng có miễn cưỡng. Dù sao, dùng lấy thực lực Lâm Dịch trước mắt, dù tăng phúc 30 lần cũng sẽ không phải là đối thủ của An Cách Tư, chỉ là từ bề ngoài có thể thấy được, An Cách Tư tuyệt đối cường đại hơn Bố Lan Đặc rất nhiều!

Kỳ thật trải qua một hồi đại chiến với Bố Lan Đặc, Lâm Dịch cũng đã biết rõ suy nghĩ của mình cũng không phải là muốn chém giết, đối với hắn mà nói, không ngừng hưởng thụ cảm giác mỹ diệu tăng lên lực lượng mới là thứ hắn truy cầu. Về phần những bảo vật như thứ thần khí, đối với Lâm Dịch mà nói lực hấp dẫn cũng không phải quá lớn. Cách nghĩ của Lâm Dịch cho tới giờ đều rất đơn giản, có thể bảo vệ mình, bảo vệ mình tất cả những thứ mình coi trọng, cũng đã đủ rồi. Mà lấy lực lượng trước mắt của hắn mà nói, bảo hộ những vật này, hiển nhiên đã đủ rồi.

Không ngừng tu hành, kỳ thật cũng chỉ là xuất phát từ chấp nhất của hắn đối với thể thuật mà thôi.

Lập tức cũng không chút do dự đáp ứng yêu cầu của Lạp Cổ Kỳ.

Trên bờ biển, tụ tập mấy vạn người xem, hôm nay, chính là thời gian vạn chúng chú mục chân chính, vương giả của Vô Song Hội, sẽ được sinh ra vào hôm nay!

Đám Thánh Giai hoàng tộc đế quốc Bạch Tiếu Thiên dựng tạm một cái mộc các bên bờ biển, liếc xa xa phương xa.

Lúc này chính là lúc mặt trời mới mọc, một khỏa mặt trời đỏ rực xa xa ló lên từ mặt biển, toản ra một vòng quang mang hỏa hồng, chiếu rọi toàn bộ Vô Song Đảo đều biến thành một mảnh màu đỏ.

- Hôm nay chính là thời gian vạn chúng chú mục, bởi vì trận chung kết của Vô Song Hội, rốt cục đã tiến hành rồi!

Thanh âm của người chủ trì dẫn đầu phá vỡ sự bình tĩnh của Vô Song Đảo.

- Tiếp theo, thỉnh mọi người dùng thanh âm nhiệt liệt, hoan nghênh hai người mạnh nhất Vô Song Hội lần này, đến cùng trong bọn họ, ai mới là chí cường chính thức trong Vô Song Hội đang tiến hành đây? Để chúng ta ghé mắt mà xem a. Tiếp theo, cho mời hai người dự thi vào tràng.

Khán giả lập tức lớn tiếng hô lêndanh tự Lâm Dịch và An Cách Tư, hai người tại trong người xem trên biển đều có được tiếng hô cực to, danh tự của Lâm Dịch, An Cách Tư, vang vọng toàn bộ Vô Song Đảo.

Chỉ thấy trong đám người lập tức bắn ra hai đạo bạch sắc hào quang, vọt đến không trung, tia sáng tán đi, đúng là hai người Lâm Dịch và An Cách Tư.

Hai người cứ như vậy im im lặng lặng lơ lửng trên không trung đối mặt nhau, Lâm Dịch phiêu dật, An Cách Tư tiêu sái, lập tức dẫn phát một hồi thét lên.

Trên mặt An Cách Tư mang theo dáng tươi cười nói:

- Thật là làm cho người kinh ngạc, không nghĩ tới tiến bộ của ngươi lại lớn như vậy.

Lần đầu tiên gặp Lâm Dịch, hắn chẳng qua chỉ là một gã bát cấp Chiến Sĩ, nhưng bốn tháng sau, hắn cũng đã trưởng thành một tồn tại dù là một gã cường giả hạ tinh vị trung giai cũng không dám xem nhẹ, tốc độ như vậy, thật sự không thể không xưng là nhanh chóng.

Mà Lâm Dịch nghe vậy chỉ cười cười, cũng không nói lời nào. Đối với An Cách Tư, hắn vẫn không hề chán ghét, tuy rằng lúc trước hắn luôn đi theo bên người Bố Lan Đặc.

274. Chương 382: Tân Quán Quân. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 382: Tân quán quân. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Trên mặt đất, Bạch Ngạn Thanh nhìn thoáng qua Bạch Tiếu Thiên, Bạch Tiếu Thiên nhẹ gật đầu với hắn, chợt nghe Bạch Ngạn Thanh nhàn nhạt mở miệng nói:

- Hai vị thỉnh vào phạm vi thi đấu a.

Lâm Dịch và An Cách Tư nghe vậy nhìn nhau cười cười, chợt thân hình hai người hơi khẽ chấn động, lập tức hóa thành hai đạo bạch mang vọt về phía hải vực xa xa, bất quá sau một lát, đã xuất hiện ở không vực tiến hành trận đấu giữa Lâm Dịch và Bố Lan Đặc ngày đó, mà trên mặt đất cũng đồng thời lóe ra bốn đạo bạch mang, theo sát trên xuống, đúng là Thánh Giai trọng tài.

Tia sáng trắng tán đi, thân ảnh hai người xuất hiện trên hải vực, trên không hải vực vào sáng sớm thoang thoảng cơn gió biển lạnh, rất hợp lòng người. Hai người cứ như vậy lặng yên đứng thẳng trên không trung, lại không lập tức động thủ.

Thật lâu về sau, An Cách Tư mới mở miệng trước.

- Thật sự không ngờ, người lại giết chết Bố Lan Đặc.

Trên mặt An Cách Tư lúc này không có dáng tươi cười bình thường, mà lộ ra có chút cảm khái. Lâm Dịch nghe vậy lại nhíu mày, sau đó nhìn hắn nói:

- Ngươi muốn báo thù cho hắn?

- Không không không, không nên hiểu lầm.

An Cách Tư nghe vậy lại cười lắc đầu nói:

- Ta cũng không có loại suy nghĩ này, kỳ thật... Ta chỉ thay ngươi lo lắng thôi.

- Thay ta lo lắng?

Lâm Dịch lại có chút ngạc nhiên, nếu như nhớ không lầm, hắn và An Cách Tư cũng không tính là quá quen thuộc, mà An Cách Tư lúc trước tựa hồ cả ngày dính với Bố Lan Đặc ah, hôm nay hắn rõ ràng không muốn báo thù cho Bố Lan Đặc? Thậm chí còn lo lắng cho người giết Bố Lan Đặc là mình? Cái này khiến Lâm Dịch hoàn toàn sờ không rõ cách nghĩ của An Cách Tư.

An Cách Tư hiển nhiên nhìn ra nghi hoặc của Lâm Dịch, lập tức bật cười nói:

- Đúng rồi, chính thức tự giới thiệu một chút, ta gọi An Cách Tư - Tây Bá Nhĩ, là thành viên gia tộc Tây Bá Nhĩ vùng phía nam.

- Gia tộc Tây Bá Nhĩ?

Lông mày Lâm Dịch nhăn lại, đối với Lâm Dịch mà nói, hiện giờ gia tộc trên đại lục hắn căn bản chưa nghe qua bao nhiêu cả, cộng lại cũng chỉ có Lý gia, Trương gia, Thư gia cùng với gia tộc An Đệ Tư của Bố Lan Đặc thôi. Gia tộc Tây Bá Nhĩ với hắn mà nói rất là xa lạ.

Hắn cũng không biết, Gia tộc Tây Bá Nhĩ ở ba tỉnh phía nam là một trong các gia tộc gần với Thư gia và gia tộc An Đệ Tư, mà An Cách Tư, đúng là con thứ hai của tộc trưởng gia tộc Tây Bá Nhĩ đương nhiệm. Bởi vì thiên tư phi phàm, vào hơn mười năm trước đạt đến hạ tinh vị, cho nên thân phận của hắn đồng thời cũng là trưởng lão nhỏ nhất của Gia tộc Tây Bá Nhĩ.

Mà Gia tộc Tây Bá Nhĩ, đúng là một trong những gia tộc tương đối gần với Gia tộc An Đệ Tư , cho nên sau khi Vô Song Hội bắt đầu, trưởng lão nhỏ nhất của hải gia tộc cũng sẽ cùng lúc đi tới. Nhưng trên thực tế, quan hệ giữa hai người cũng không tốt như trong tưởng tượng.

Gia tộc Tây Bá Nhĩ cũng không phải là một gia tộc chịu yên phận, cho nên hắn một mực đều đang nghĩ cách khơi mào tranh đấu giữa Thư gia và Gia tộc An Đệ Tư . Vô Song Hội lần này Lâm Dịch đột nhiên xuất hiện, không thể nghi ngờ đã tạo cho An Cách Tư cơ hội này.

Không thể không nói An Cách Tư đích thật phi thường có nhãn lực, vào lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Dịch, hắn đã cho rằng Lâm Dịch có tiềm lực, do đó đã tiến hành một loạt xếp đặt thiết kế đằng sau, dùng sự hiểu rõ của hắn đối với Bố Lan Đặc, tự nhiên rất rõ ràng tâm tính đối phương là thế nào rồi, cho nên tất cả những chuyện phát sinh chúng ta nhìn thấy sau đó, tất cả đều có thân ảnh An Cách Tư, có thể nói. Bố Lan Đặc đi đến hướng hủy diệt cuối cùng, có quan hệ rất lớn với An Cách Tư.

Bởi vì An Cách Tư rất rõ ràng, lấy tiềm lực của Lâm Dịch, Thư gia sẽ không thể nào đơn giản buông tha được, mà chỉ cần châm ngòi quan hệ giữa Lâm Dịch và An Cách Tư gia tộc, Thư gia vô luận là cân nhắc theo lâu dài, hay là cân nhắc vào sự thật, đều nhất định sẽ không chút do dự bảo vệ Lâm Dịch, cổ văn truyền thừa sau lưng Lâm Dịch là một thẻ đánh bạc, tiềm lực bản thân hắn là một thẻ đánh bạc, mà quan hệ giữa Thư Mộng và Lâm Dịch càng là một thẻ đánh bạc. Đừng quên, Thư Mộng thế nhưng là người thừa kết huyết hạn truyền thừa duy nhất của Thư gia. Thân phận như vậy, nếu quả thật quyết định một chuyện, Thư gia cũng chỉ có thể nghe nàng. Thân phận của nàng, tuyệt đối không chỉ như biểu hiện ra như lúc này.

Mà Thư gia và Gia tộc An Đệ Tư hôm nay sớm đã có chút bằng mặt không bằng lòng rồi, mà thực lực tuyệt cường của cổ vân truyền thừa có thật là thế lực sau lưng Lâm Dịch hay không, cũng đủ để Thư gia tuyển Lâm Dịch mà vứt bỏ An Đệ Tư rồi.

Chỉ cần hai gia tộc chính thức vỡ lở ra, Tây Bá Nhĩ gia tộc cũng có hi vọng, không nói đến hoàn toàn nắm giữ ba tỉnh vùng phía nam, ít nhất có thể thay thể An Đệ Tư!

Nhưng ngàn vạn đừng tưởng rằng An Đệ Tư là một gia tộc nhỏ, suy nghĩ một chút, gia tộc truyền thừa vài vạn năm, có khả năng là gia tộc nhỏ sao? Chi nhánh của nó phân bộ rộng, chỉ sợ từng hành tỉnh trên đại

lục đều có xúc tu của bọn hắn, tại ba tỉnh vùng phía nam, cùng có lực ảnh hưởng cực kỳ lớn!

Phải biết rằng, ba tỉnh vùng phía nam chính là ba tỉnh phồn hoa nhất của Bạch Đế đại lục, diện tích cộng lại của nó cũng có phạm vi vài chục ức km, đó là một mảnh thổ địa rộng lớn cỡ nào chứ? Có thể nói, Gia tộc An Đệ Tư ở ba tỉnh vùng phía nam, chính là có thực lực tuyệt cường một phát dậm chân liền khiến ba tỉnh đều phải chấn động. Nếu quả thật có thể thay thế thành thế lực của Gia tộc Tây Bá Nhĩ, sẽ lật lên ba bốn phiên. Một lần hành đồng từ đại lục tam lưu gia tộc chuyển thành nhất lưu gia tộc, hấp dẫn như vậy không thể nói không lớn được.

Ở trong đó còn có ngàn vạn lần quan hệ, nói ngắn lại, chút bất tri bất giác, Lâm Dịch đã bị quấn vào trong phân tranh gia tộc, hơn nữa còn là tồn tại trọng yếu nhất nữa.

Mà bây giờ, bước tiếp theo An Cách Tư phải làm, chính là nịnh nọt Lâm Dịch.

- Lần này ngươi giết Bố Lan Đặc, nhưng Gia tộc An Đệ Tư sau lưng Bố Lan Đặc cũng không phải dễ đối phó, cho nên ngươi nhất định phải cẩn thận, bọn hắn nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

An Cách Tư biểu lộ vẻ mặt chân thành, Lâm Dịch vẫn còn có chút không rõ ràng lắm An Cách Tư sao lại nói lời vậy với mình, nhưng nhìn biểu lộ chân thành của hắn, lập tức cũng không nghĩ nhiều nữa, sau khi nhẹ gật đầu nói:

- Cảm ơn, ta biết rồi.

An Cách Tư lúc này mới như thở ra một hơi nhẹ gật đầu, chợt cười nói:

- Như vậy chúng ta bắt đầu đi.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, chợt, không khí lập tức bắt đầu trầm ngưng!

Thực lực của An Cách Tư so với Bố Lan Đặc quả thật mạnh hơn rất nhiều, trong thời gian ba ngày này, Lâm Dịch đã hỏi Lạp Cổ Kỳ về nghi ngờ của hắn, cho nên hắn hiện giờ đã rất rõ ràng một mình chịu qua tẩy lễ với có người trợ giúp chịu qua tẩy lễ có bao nhiêu khác biệt, cho nên, khi thực lực An Cách Tư bắt đầu tăng lên, Lâm Dịch cũng đã biến thân!

275. Chương 383: Tân Quán Quân. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 383: Tân quán quân. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Rất hiển nhiên, An Cách Tư cũng là người độc lập chịu qua tẩy lễ, khi hắn tăng lên đến cực hạn trạng thái bình thường, Lâm Dịch đã gia trì chiến văn, cũng tăng lên lực lượng gấp 10 lần !

Khí thế phóng đãng sinh ra một tiếng khí bạo, thác nước ngược lại lúc này hình thành, toàn bộ Thiên địa bị khí thế như thực chất trên người hai người Lâm Dịch và An Cách Tư ma sát kích động không ngớt. Mây đen lại lần nữa tụ tập lại, một cổ lực lượng cường đại khiến linh hồn người chấn sắt từ trên người hai người xa xa truyền đến bờ biển!

Quần áo của hai người đã hoàn toàn chấn vỡ, trên người An Cách Tư và trên trán, khắp nơi đều vì dùng sức mà xuất hiện gân xanh!

- Thiên Ưng chiến văn, hiện!

Một đạo thanh sắc năng lượng đột nhiên từ trên người An Cách Tư tán phát ra, sau một lát hoàn toàn bao trùm hắn vào bên trong, mà lực lượng của hắn, lập tức được đề thăng điên cuồng.

Hai mắt Lâm Dịch lập tức ngưng tụ, chợt bất đắc dĩ lắc đầu...

- Trung đẳng chiến văn...

Lấy thực lực trước mắt của Lâm Dịch, chống lại An Cách Tư có hạ đẳng chiến văn, hai người còn có thể liều mạng, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương là trung đẳng chiến văn, tính toán ra, khi nào Lâm Dịch có được tăng phúc lực lượng lên 60 lần mới có tư cách cùng hắn đánh một trận, tiếp tục nữa, căn bản không có chút ý nghĩa nào cả.

Lập tức, Lâm Dịch đình chỉ tăng lên lực lượng, lúc này lực lượng của hắn đã tăng lên tới trình độ 24 lần rồi.

- Ta nhận thua.

Lâm Dịch mở miệng nói,lực lượng đang tăng lên của An Cách Tư, lập tức đình chỉ...

Đối với An Cách Tư, Lâm Dịch cũng không có hận ý gì, tự nhiên cũng không cần phải tiến hành trận tỷ thí đã biết rõ tất bại, huống hồ, bản thân hắn đối với ban thưởng của Vô Song Hội cũng không để ý lắm, lập tức liền nhận thua.

Mà An Cách Tư sau khi nghe lời nói của Lâm Dịch, không khỏi đình chỉ tăng lên lực lượng, thanh sắc quang mang tán đi, cũng lộ ra bộ dạng lúc này của hắn.

Trên làn da cường tráng sinh ra vô số lông chim nhìn qua phản xạ ra quang mang lành lạnh, thân hình của hắn trở nên cực kỳ thon dài, trên mặt vốn sạch sẽ cũng sinh ra lông chim màu xanh, đôi mắt màu xanh da trời biến thành một đôi đồng tử đen kịt mà lợi hại, cả người nhìn bắt mắt như thế!

Mà ở sau lưng của hắn thì sinh ra một đôi cánh chim chừng hơn ba mét, trong lúc nhẹ nhàng phật động, kích động lấy không khí chung quanh, khí thế như thực chất vờn quanh toàn thân, khiến hắn thoạt nhìn như một Ưng Thần vậy!

Trong đôi mắt hắn lộ ra một tia nghi hoặc nhìn Lâm Dịch, mà Lâm Dịch thì cười khổ một cái nói:

- Ngươi là trung đẳng chiến văn, cho dù đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì, chẳng bằng trực tiếp nhận thua, còn miễn đi một phen khổ đấu.

An Cách Tư có chút ngẩn người, chợt bật cười.

Lâm Dịch quay người hô:

- Ta bỏ quyền rồi.

Sau khi nói xong, bộ lông hắc bạch giao nhau trên thân thể hắn lập tức bắt đầu rút đi, mà An Cách Tư thấy thế, cũng rút lại chiến văn biến thân của hắn. Khí thế và dị tượng ở chung quanh lập tức biến mất. Trong tiếng ầm vang, thác nước ngược lại mất đi sự dẫn dắt của lực lượng cường đại rơi xuống từ không trung.

Khán giả trên bờ biển thì có chút nghi ngờ, vốn tưởng rằng muốn bắt đầu, ai biết cái hai cổ khí tức cường hãn kia rõ ràng theo thời gian dần yếu bớt, mà mây đen và dị tượng trên không trung cũng hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, tất cả mọi người không khỏi lộ ra biểu lộ nghi hoặc.

Mà chính vào lúc này, một thanh âm lạnh nhạt từ đằng xa truyền tới...

- Lâm Dịch bỏ quyền, An Cách Tư thắng.

Lâm Dịch bỏ quyền rồi hả?

Tất cả mọi người không khỏi ngẩn ngơ, kể cả bọn người Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp.

Bạch Tiểu Thiên lại cười nhạt một tiếng

- An Cách Tư là trung đẳng Thiên Ưng chiến văn, bội số tăng phúc của Lâm Dịch hiện giờ nhiều nhất là 30 lần, nhưng số đếm của hắn quá thấp, biết rõ không phải là đối thủ của An Cách Tư a? Ha ha, cũng thông minh.

Nghĩ đến, trong ánh mắt lại mang theo một vòng tán thưởng.

Dù sao không phải sinh tử chi đấu, hành vi biết mình biết người này của Lâm Dịch, tự nhiên rất được tán thưởng rồi.

Sau một lát, đám người Lâm Dịch đã về đến trên bờ biển.

Giải quán quân giống vậy thường xuyên xuất hiện trong Vô Song Hội lúc trước. Dù sao, khi một gã cường giả bình thường gặp phải cường giả Thánh Giai, chỉ có ngu ngốc mới tiếp tục thi đấu. Cũng vì số lần bỏ quyền trong trận chung kết Vô Song Hội các lần trước quá nhiều, cho nên trước khi bắt đầu, số thứ tự của tất cả tuyển thủ liền toàn quyền do phương chủ sự là đế quốc hoàng tộc phụ trách. Mục đích đúng là không để cho khi đến trận chung kết, một người chủ động bỏ quyền làm cho trận chung kết ngược lại trở thành trận tranh tài chán nhất.

Trên thực tế trận đấu lần này cũng như thế, Đế quốc hoàng tộc sao lại không rõ Bố Lan Đặc và An Cách Tư đều là hạ tinh vị trung giai, mà Lâm Dịch và Thanh Y là hạ cấp? Sở dĩ an bài như vậy, chính là cân nhắc đến trận chung kết cuối cùng, không đến mức xảy ra bỏ quyền. Bất quá người tính không bằng trời tính, Bố Lan Đặc bị Lâm Dịch giết, mà An Cách Tư lại có được trung đẳng chiến văn, chênh lệch về thực lực quá lớn, có thể nói An Cách Tư hoàn toàn xứng đáng trở thành quán quân của Vô Song Hội đang tiến hành.

Kết quả như vậy, đã sớm có rất nhiều lần rồi, cho nên cũng không trở thành khiến người không chấp nhận nổi, tuy rằng khán giả đều có chút tiếc nuối một hồi thi đấu cuối cùng cũng giống hệt mấy lần trước, nhưng bọn hắn cũng không thất vọng, dù sao vô luận là trận đấu giữa Thanh Y và An Cách Tư, hay là trận đấu giữa Lâm Dịch và Bố Lan Đặc sau đó, cũng đủ để bọn hắn cảm thấy chuyến đi này không tệ rồi. Mà sự cường đại của Lâm Dịch, trong tỉ thí với Bố Lan Đặc, đã khiến tất cả mọi người thấy được, cũng đã nhận được sự tán thành của mọi người.

Lập tức, danh tự của Lâm Dịch lại lần nữa bị tất cả người xem hô lên, Lâm Dịch không khỏi lộ ra dáng tươi cười, hắn tự nhiên hiểu rõ, đây là cổ vũ và tán thành của những người xem kia đối với mình.

Bạch Tiểu Thiên nói nhỏ bên tai Bạch Ngạn Thanh vài câu, Bạch Ngạn Thanh nhẹ gật đầu, sau đó đi tới không trung.

- Bởi vì Lâm Dịch bỏ quyền, cho nên quán quân của Vô Song Hội đang tiến hành đã sinh ra, hắn chính là – An Cách Tư - Tây Bá Nhĩ.

Thanh âm lạnh nhạt mà cực lớn của Bạch Ngạn Thanh quanh quẩn toàn bộ trên Vô Song Đảo, tất cả người xem lập tức liên tục hô lên, An Cách Tư thì trên không trung vẫy tay với người xem, mang trên mặt mang theo dáng cười vốn là chiêu bài của hắn.

- Lĩnh thưởng sẽ cử hành tại Vô Song hội tràng ba ngày sau, đến lúc đó phát phần thưởng cho người thuộc top 100.

Giải quán quân đã kết thúc dưới tình huống này, mà trận đấu Vô Song Hội đang tiến hành, cũng tuyên cáo hoàn toàn chấm dứt.

Trở lại bên người bọn người Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch lại nghênh đón dáng cười của tất cả mọi người, rất hiển nhiên, tất cả mọi người rất hiểu hắn.

276. Chương 384: Ban Thưởng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 384: Ban thưởng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Buổi tối tự nhiên tránh không khỏi phải hảo hảo ăn mừng một chầu, mà ba ngày sau đó, bọn người Lâm Dịch, Thư Mộng, Thủy Linh Lung, Trương Tạp thì chính thức buông hết thảy du ngoạn một hồi trên Vô Song Đảo. Bởi vì trận đấu đã hoàn toàn chấm dứt, thuyền lớn ngày đó đưa bọn người Lâm Dịch tới lại xuất hiện, rất nhiều người xem đã rời đi.

Đương nhiên, càng nhiều nhiều người xem chú ý đến phần thưởng của Vô Song Hội lần này, đến cùng có phải là thứ thần khí hay không? Tất cả mọi người có chút chờ mong.

Thời gian ba ngày qua đi rất nhanh, trên hội trường của Vô Song Hội hôm nay đã tụ đầy người, mà khu tuyển thủ cũng được làm lớn ra rất nhiều, cường giả Top 100 đều cùng đợi lễ trao giải.

Trong 100 tên cường giả này tự nhiên kể cả tuyển thủ trước 6 cường, mà 32 tên cường giả còn lại, thì trong số tuyển thủ bị loại lúc tấn cấp 68 cường, dựa theo biểu hiện của bọn hắn trên lôi đài mà tuyển ra. Cái này lại nói tiếp tựa hồ có chút không công bình, nhưng dù sao cũng là người của hoàng tộc đế quốc lựa chọn, mặc dù thật sự không công bình, cũng không có ai dám nói gì cả.

- Vượt qua hơn sáu tháng, Vô Song Hội lần thứ 135 rốt cục hạ màn viên mãn. Trong trận đấu lần này, vô số cường giả từ đó trổ hết tài năng, đi lên sân khấu tràn ngập vinh quang này. Hôm nay, chính là lúc mọi người đã chờ đợi nhiều ngày, cường giả Top 100, dùng sự cố gắng của bọn hắn, đổi lấy thành quả vinh quang cùng với thắng lợi của bọn hắn hiện giờ. Tiếp theo, xin được phép mời bệ hạ tôn kính của chúng ta đọc diễn văn!

Thanh âm của người chủ trì quanh quẩn trên không Vô Song hội tràng, đưa tới một hồi hoan hô và tiếng vỗ tay, trong tiếng hò hét, Bạch Lạc mang theo dáng cười hài hòa, đi lên lôi đài.

Bạch Lạc không hổ là quân chủ của toàn bộ đại lục, trên mặt treo dáng tươi cười hòa ái, lộ ra vẻ cực kỳ dễ gần, thanh âm của hắn cũng không lớn, nhưng lại vừa vặn truyền vào tai mỗi người, sau một phen diễn thuyết đơn giả, rốt cục đã bắt đầu chính đề.

Không thể không nói Vô Song Hội có thể gây chú ý như vậy cũng không phải không có nguyên nhân, phần thưởng của nó thật sự có thể dùng mấy chữ cực kỳ phong phú để hình dung.

Cường giả top 100, tất cả mọi người đều được phong tước vị nam tước đế quốc, ban thưởng 10 vạn tử tinh tệ, một thanh hạ phẩm thánh khí.

Nói chỗ này một chút, mặc dù tiền lưu thông chủ yếu trên đại lục là kim tệ, nhưng trên thực tế kim tệ cũng không phải có giá trị lớn nhất, giá trị lớn nhất chính là tử tinh tệ, một miếng tử tinh tệ tương đương một ngàn kim tệ! Tính toán lại, tương đương nói ban thường của mỗi người, chừng một trăm triệu, đây tuyệt đối không phải là khoảng tài phú nhỏ.

Mà hạ phẩm thánh khí trên đại lục mặc dù không hiếm thấy, nhưng tuyệt đối không phải là vật xuất hiện đầy rẫy trên đại lục. Phải biết rằng, được xưng là thánh khí tuyệt đối không phải là đồ vật gì bình thường rồi. Trên thực tế sở dĩ có thể hấp dẫn nhiều cường giả như vậy đến, công lao của những thánh khí này, cũng tuyệt đối không nhỏ.

Đây là ban thường cho cường giả Top 100.

Tuyển thủ Top 10, được phong Tử tước đế quốc, ban thưởng 50 vạn tử tinh tệ, một kiện trung phẩm thánh khí.

Mà tuyển thủ 3 cường, bởi vì Bố Lan Đặc bị Lâm Dịch giết chết, Thanh Y không tỷ thí cũng trở thành thứ ba, ban thường cho người đứng ba là bá tước đế quốc, ban thưởng 100 vạn tử tinh tệ, một kiện thượng phẩm thánh khí.

Lâm Dịch là á quân, ban thưởng hắn lấy được là tước vị hầu tước đế quốc, ban thưởng 500 vạn tử tinh tệ, một kiện cực phẩm thánh khí.

Mà ban thưởng cho quán quân là sâu dày nhất, ban thưởng tước vị hầu tước đế quốc, thế tập võng thế. Ban thưởng danh xưng Vô Song, ban thưởng 1000 vạn tử tinh tệ, một kiện cực phẩm thánh khí, lấy được đất phong vạn dặm!

Vạn dặm đất phong, lại nói tiếp rất lớn, nhưng nếu so với toàn bộ Bạch Đế đại lục kỳ thật cũng không coi vào đâu, hấp dẫn người ta nhất chính là bốn chữ thế tập võng thế.

Nói cách khác, một gã công tước, nếu như tước vị hắn có được không phải là thế tập võng thế, như vậy khi hắn chết đi, hoặc là lúc truyền tước vị cho hậu nhân, tước vị công tước tự động hạ một đẳng, trở thành hầu tước, hầu tước hạ một đẳng trở thành bá tước, bá tước thì trở thành Tử tước, Tử tước trở thành nam tước… Nói cách khác, nhiều nhất là sau năm thế hệ, hậu nhân của hắn sẽ biến thành bình dân. Đương nhiên, bình thường tước vị công tước đều là thế tập võng thế cả.

Mà thế tập võng thế, thì chỉ chính là, vô luận sau bao nhiêu thế hệ, chỉ cần người đương quyền vẫn là đế quốc trao tặng ngươi tước vị, như vậy hậu nhân của ngươi sẽ vĩnh viễn kế thừa tước vị của ngươi. Trừ phi hậu nhân của ngươi làm các chuyện như mưu phản, hành thích vua… nếu không chỉ cần đương quyền đế quốc không thay đổi, thân phận quý tộc của ngươi cũng vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Đây là một loại vinh dự! Một loại vinh dự được đương quyền đế quốc thừa nhận!

Mà Vô Song Hội lần này cũng không xuất hiện thứ thần khí, khán giả ngoài sự kích động, không khỏi cũng mang theo chút thất vọng. Thứ thần khí, cũng không phải người bình thường có khả năng nhìn thấy, trên thực tế, nhiều người xem lưu lại quan sát như vậy, rất nhiều người đều là hy vọng có thể nhìn thấy một thứ thần khí, dù chỉ cảm thụ lực lượng cường đại trên đó một chút thôi, cũng đã đủ rồi.

Mà cực phẩm thánh khí Lâm Dịch lấy được, là một cái tả thủ quyền sáo, mà quyền sáo này lại có một danh tự rất có ý cảnh – Băng Sương Vịnh Thán Chi Tàn Khuyết.

Kiểu dáng quyền sáo cực kỳ hoa lệ, màu sắc toàn bộ quyền sáo là tinh lam sắc, vừa vặn bao trùm trên bàn tay. Không biết dùng tài liệu gì chế thành, nhưng tính chất lại mềm mại ngoài ý muốn, mang vào trên tay, cơ hồ như như một tầng tơ lụa khiến người căn bản không cảm giác thấy sự tồn tại của bao tay này. Đốt ngón tay lộ bên ngoài, có chút nắm chặt, không chút nào ảnh hưởng. Ở trên bề mặt, lưu động một tầng quang mang dịu dàng tinh lam sắc, nếu như nhìn kỹ thì liền có thể nhìn thấy trên bề mặt tinh lam sắc nguyên lai vẫn tồn tại phù chú phồn áo cổ xưa do đường cong màu xanh đậm cấu thành.

Mà hiệu quả của nó lại cực kỳ đơn giản, nhưng cực kỳ thực dụng – tăng phúc 50% lực công kích!

Phải biết rằng, tăng phúc 50% lực công kích này, chính là kể cả sau khi gia trì chiến văn.

Ví dụ thế này, chiến văn Lâm Dịch hôm nay gia trì được 30 lần, chiến lực là 300 thì sau khi đeo lên quyền sáo này, chiến lực bạo phát ra liền lên được đến 450, đây là tồn tại nghịch thiên cỡ nào?

Hơn nữa lúc này thực lực Lâm Dịch còn rất yếu, nếu như hắn lại tăng cường, giá trị của Băng Sương Vịnh Thán Chi Tàn Khuyết, có thể nghĩ a?

Tương truyền quyền sáo này là một cặp, nhưng trải qua truyền thừa thời gian dài như vậy, hữu thủ quyền sáo đã biến mất trên đại lục, cho nên đằng sau danh tự vốn có của nó, mới tăng thêm hai chữ tàn khuyết, nghe nói nếu đồng thời có đủ hai quyền saom giá trị của nó tuyệt đối sẽ không thấp hơn thứ thần khí bình thường, mà hiệu quả tăng phúc lực công kích sẽ tăng lên trên diện rộng!

277. Chương 385: Đường Về.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 385: Đường về.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Mà lần đầu nhìn thấy Lâm Dịch đã thích thủ sáo này rồi. Bề ngoài hoa lệ mà cổ xưa, tính chất mềm mại mà thoải mái dễ chịu, mang trên tay căn bản không chút cảm giác khó chịu, tựa như toàn bộ tay trái của hắn đều được bao trong một tầng nước mát vậy, người không biết chuyện nhìn thấy, căn bản sẽ không cho

đây là thánh khí gì cả, chỉ xem đây là một quyển sao có tính trang trí tương đối đẹp thôi, có tính lừa gạt rất lớn.

Lễ trao giải trôi qua trong một mảnh hoan hô, một mảnh không khí hài hòa. Mà lễ trao giải chấm dứt, cũng tuyên cáo Vô Song Hội lần thứ 135 hoàn toàn kết thúc.

Buổi tối, mọi người tự nhiên tránh không được ăn mừng một phen.

Nhưng vượt ngoài ý liệu của Lâm Dịch chính là, lúc này người đến chúc mừng lại tương đối nhiều. Lạp Cổ Kỳ, Khải Ni Cổ Lạp, Thủy Linh Lung, Thư Mộng, Trương Tạp, Trương Diệc Vũ, Lạp Cơ Tư, Lâm gia… Tất cả những người Lâm Dịch biết, quen thuộc hoặc không đều đã đến. Thậm chí kể cả tất cả những Thánh Giai không mời mà tới khác, tất cả mọi người đều tỏ vẻ chúc mừng việc Lâm Dịch lấy được thành tích á quân.

Đến thăm là khách, tuy rằng Lâm Dịch không giỏi ăn nói, nhưng dầu gì cũng học vài năm chương trình giao tiếp trong học viện Tông Phạm. Tuy rằng trên cuộc thi thao tác thực tế hắn luôn dùng thất bại mà chấm dứt, nhưng lễ tiết cơ bản nhất vẫn rất rõ. Khi có người đối với Lâm Dịch lộ ra vẻ chúc mừng, vô luận có biết đối phương hay không biết, trên mặt Lâm Dịch đều mang theo nụ cười cực kỳ ưu nhã, khẽ gật đầu với đối phương, sau đó nhẹ nhàng biểu lộ cảm tạ. Nhìn tử biểu hiện, biểu hiện của Lâm Dịch rất chừng mực, cũng không lộ vẻ cực kỳ thân mật với bất kỳ ai, cũng không lộ vẻ cực kỳ lạnh nhạt với bất kỳ ai. Tuy rằng khoảng cách cấp độ giao tiếp trên trận như cá gặp nước còn kém rất nhiều, nhưng cũng coi như đạt tiêu chuẩn. Bất quá Lâm Dịch hiển nhiên cũng không thích hợp làm việc như vậy, một buổi tối quả đi, biểu tình của hắn đã sớm cứng ngắc…

Mà càng vượt quá Lâm Dịch dự kiến chính là… Chí ít có mười tên Thánh Giai phát ra lời mời với hắn, mời hắn đảm nhiệm chức vị ngoại gia trưởng lão của gia tộc mình, hơn nữa điều kiện nêu ra cực kỳ phong phú, trong đó kể cả Trương gia, Thư gia, cùng với gia tộc Tây Bá Nhĩ mà An Cách Tư đại biểu.

Nhưng Lâm Dịch thiên tính không thích bị ước thúc, tuy rằng những gia tộc này đều tỏ vẻ chỉ cần Lâm Dịch treo cái tên là được, sẽ không can thiệp hành động bình thường của ắn, nhưng Lâm Dịch chung quy vẫn cảm thấy chút ước thúc nào đó, lấy cớ mình là người của học viện Ngũ Hành mà cự tuyệt. Những gia tộc kia hiển nhiên đều rất tiếc hận, đồng thời tỏ vẻ chỉ cần Lâm Dịch cải biến chủ ý, gia tộc của mình vĩnh viễn hoan nghênh hắn.

Lâm Dịch tự nhiên không biết, những gia tộc này cố nhiên coi trọng tiềm lực của Lâm Dịch, nhưng trên thực tế nhìn trúng nhất lại là cổ văn truyền thừa sau lưng Lâm Dịch.

Cổ văn truyền thừa với tư cách cường đại và thần bí nhất trong Tam đại tổ chức thần bí, trên đại lục chưa bao giờ thiếu người cảm thấy hứng thú với nó. Không người nào hoài nghi lực lượng mà Cổ văn truyền thừa có được, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của tất cả mọi người! Mà lấy thiên tư của Lâm Dịch hiện giờ, mặc kệ giờ hắn có biết hay không, hoặc là nói người của Cổ văn truyền thừa có biết hắn hay không, nhưng chỉ cần biết rõ, hắn khẳng định sẽ được liệt vào đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. Mà khi đó, có quan hệ thân với Lâm Dịch, cũng trực tiếp ý nghĩa có quan hệ với Cổ văn truyền thừa. Với tư cách là gia tộc truyền thừa nhiều năm, không người nào không nhìn đến điểm này, cho nên, mở lời mời với Lâm Dịch cũng đã trong dự liệu.

Đương nhiên, sự thật Lâm Dịch cũng quả thật không biết Cổ văn truyền thừa đến cùng là tồn tại thế nào.

Mà ngày thứ hai, Thư Mộng và Trương Tạp liền đến tạm biệt Lâm Dịch, tràng diện tạm biệt tự nhiên cũng không cần nhiều lời, Trương Tạp còn tốt một chút, nhưng Thư Mộng lại khác, nhìn Thư Mộng vừa đi vừa quay đầu lại, trên mặt đẹp treo đầy bộ dáng không nỡ, cơ hồ khiến Lâm Dịch nhịn không được muốn đi qua giữ chặt nàng…

Bất quá cuối cùng Thư Mộng vẫn cưỡi lên Hắc Vân Điểu, trên không trung không ngừng phất tay về phía Lâm Dịch. Lâm Dịch biết rõ, hai người muốn chính thức cùng một chỗ, ít nhất cũng cần đợi đến khi đối phương đạt đến trình độ Thánh Giai mới có thể.

Sau khi cáo biệt Thư Mộng và Trương Tạp, bọn người Lâm Dịch cũng lên đường, ngồi thuyền mà đi.

Quả nhiên khúc chung nhân tán, lúc đến nơi, đoàn đội biểu diễn trên thuyền còn rất nhiều, nhưng lúc này

trở về, trên thuyền đã không còn đoàn đội biểu diễn nào nữa, Một đường yên lặng, một tháng sau, mọi người lại lần nữa đi tới bờ cát bên ngoài Vô Song thôn. Sau khi trở lại Vô Song thôn, bọn người Khải Ni Cổ Lạp, Lạp Cơ Tư cũng như Lâm Dịch tạm biệt nhau, thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, có một câu nói rất hay – lần này tạm biệt, là vì lần tiếp theo gặp lại. Sự thật theo Lâm Dịch đoán, Lạp Cổ Kỳ sở dĩ đi theo đám bọn hắn cùng đến Vô Song Đảo, nguyên nhân rất lớn chính là vì gặp bằng hữu cũ một lần a?

Bình thường mỗi người một ngã, mặc dù là Thánh Giai cũng cần không ngừng tăng lên chính mình, vượt qua chính mình, nào có thời gian hảo hảo tụ lại chứ.

Có lẽ Vô Song Hội mười năm một lần đối với những người như Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp mà nói, chính là cấp cho mình một kỳ nghỉ a? Cho nên trên Vô Song Hội mới xuất hiện nhiều Thánh Giai như vậy. Dù sao đối với người như Thánh Giai mà nói, không ngừng leo đỉnh phong tu hành, mới là thứ bọn hắn truy cầu, tình bạn, đều chỉ là vì phong phú thêm con đường tu hành dài dằng dặc mà gian khổ của bọn hắn thôi…

Sau khi đưa mắt nhìn bọn người Khải Ni Cổ Lạp, Lạp Cơ Tư biến mất trong một trận bạch quang, bọn người Lạp Cổ Kỳ cũng xuất hiện trước cửa không gian truyền tống.

Sau một hồi ngân bạch sắc quang mang, đợi khi lần nữa mở to mắt, ba người đã về tới ám các trong văn phòng Lạp Cổ Kỳ.

Bạch sắc quang mang nhu hòa vẫn tản ra từ đèn năng lượng ở bốn phía, tràng cảnh bốn phía không chút biến hóa so với khi mấy người rời đi.

Lạp Cổ Kỳ lăng không ân xuống vài cái trên tường cửa ngầm, trong tiếng trát trát, ánh sáng từ bên ngoài truyền vào…

Đi ra ám các, liền tới văn phòng của Lạp Cổ Kỳ. Xem ra sau khi bọn người Lạp Cổ Kỳ rời khỏi vẫn không có người nào đi vào, tất cả bài trí cũng còn duy trì vừa ráp xong, chỉ có điều, đã bị phủ lên một lớp bụi.

- Xú tiểu tử! Rõ ràng lại lười biếng.

Lạp Cổ Kỳ vừa thấy lớp bụi trong văn phòng, lập tức tức giận mắng lên, khiến hai người Lâm Dịch và Thủy Linh Lung có chút không hiểu thấu, chợt chỉ thấy trên người Lạp Cổ Kỳ lóe lên hoàng mang, trong khoảnh khắc bao trùm cả gian phòng, khi hoàng mang tán đi, cả cái lớp bụi trong gian phòng đã hoàn toàn biến mất.

- Xem lát nữa ta thu thập ngươi thế nào!

Lạp Cổ Kỳ lại thì thầm một câu, lúc này mới ngồi trở lại lên ghế của mình, thoải mái duỗi cái lưng mệt mỏi nói:

- Quả nhiên chỗ của mình vẫn thoải mái nhất.

Khiến Lâm Dịch và Thủy Linh Lung một bên không khỏi bật cười.

278. Chương 386: Gặp Lại Yến Nhi. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 386: Gặp lại Yến nhi. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Hiệu trưởng, chúng ta đi về trước đây.

Lâm Dịch cười mở miệng nói một tiếng, chợt muốn cùng Thủy Linh Lung rời đi, Lạp Cổ Kỳ lại đột nhiên nói:

- Lâm Dịch, ngươi ở lại một chút, ta tìm ngươi có việc, Linh Lung ngươi đi về trước đi.

Lâm Dịch không khỏi nghi hoặc nhìn hắn một cái, Thủy Linh Lung nhẹ gật đầu, sau khi chào một tiếng với hai người, liền rời khỏi văn phòng. Mà Lâm Dịch thì mở miệng hỏi:

- Làm sao vậy?

Lạp Cổ Kỳ cười cười nói:

- Ngồi xuống trước đã.

Lâm Dịch theo lời ngồi xuống trước mặt hắn, sau đó mở miệng:

- Có chuyện gì ngài cứ nói đi.

Vô Song Hội diễn ra gần sáu tháng, đã khiến Lâm Dịch và Lạp Cổ Kỳ rất quen thuộc, trong khi nói chuyện cũng không còn gò bó như trước nữa.

Lạp Cổ Kỳ nhẹ gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Lâm Dịch, ngươi tới học viện Ngũ Hành đã bao lâu rồi?

Lâm Dịch nghe vậy ngẩn người, nhưng lại không biết Lạp Cổ Kỳ hỏi vấn đề này làm gì, nhưng hắn vẫn suy nghĩ một chút nói:

- Ân, đại khái cũng gần ba năm rồi.

Từ Ma Nguyên Động Quật, đến Vô Song Hội vừa mới chấm dứt, tính toán thời gian, quả thật đã qua hai ba năm.

Lạp Cổ Kỳ nghe vậy nhẹ gật đầu, sau đó có chút cảm khái cười nói:

- Ân, gần ba năm rồi, thật sự là khó có thể tưởng tượng, ba năm trước đây, ngươi vẫn chỉ là một gã lục cấp Chiến Sĩ và lục cấp Dị Năng Giả thôi, nhưng hiện giờ, rõ ràng đã phát triển trở thành một gã cường giả hạ tinh vị chính thức…

Lâm Dịch nghe vậy lại hoàn toàn không rõ Lạp Cổ Kỳ muốn nói điều gì, lập tức sau khi nhíu mày một chút liền trực tiếp mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, có lời gì ngài cứ nói thẳng đi.

Lạp Cổ Kỳ nở nụ cười một chút, chợt gật đầu nói:

- Ân. Cho tới nay, ta đoán chừng ngươi cũng rất nghi hoặc, đến tột cùng mình có phải là người củahọc viện Ngũ Hành hay không a? Hiện giờ ngươi cũng rốt cục chính thức lớn lên rồi, cho nên, ta muốn thuê ngươi trở thành thể thuật đạo sư của học viện Ngũ Hành.

- Thể thuật đạo sư?

Lâm Dịch hoàn toàn kinh ngạc, chợt có chút không xác định nói:

- Ngài xác định là thể thuật đạo sư? Nhưng học viện Ngũ Hành là học viện đào tạo Dị Năng Giả ah. . .

Lạp Cổ Kỳ gật đầu cười sau đó nói:

- Đương nhiên, ta cũng không phải bảo ngươi chỉ dạy bọn họ thế nào phá môn, trên thực tế ta cũng phát hiện thân thể của Dị Năng Giả thật sự có chút quá mức gầy yếu, cho nên ta chỉ là muốn mời ngươi hỗ trợ rèn luyện thân thể bọn họ một chút thôi, dù sao cũng không phải tất cả Dị Năng Giả đều có thiên tư rất mạnh, đại bộ phận bọn hắn, cũng chỉ thiên tư bình thường thôi.

Lời nói của Lạp Cổ Kỳ khiến Lâm Dịch hiểu rõ ra, cũng như Lạp Cổ Kỳ nói, Dị Năng Giả tuy rằng mạnh, nhưng cũng chỉ là cường giả đẳng cấp cao sẽ tương đối mạnh thôi, nhưng đa số Dị Năng Giả thiên tư cũng chỉ là bình thường thôi, cuối cùng cả đời, có lẽ chỉ có thể đạt tới trình độ tam cấp đến tứ cấp dị năng. Trên đại lục nguy cơ tứ phía, loại trình độ này hiển nhiên ngay cả bảo vệ tánh mạng cũng khó khăn, nếu như thân thể còn gầy yếu như vậy thì chẳng phải càng hỏng bét sao?

Đương nhiên, Lâm Dịch cũng nhìn ra mục đích của Lạp Cổ Kỳ, mục đích của hắn, chỉ là vì cho mình một danh phận.

Nhưng Lâm Dịch sau khi suy nghĩ một chút vẫn lắc đầu nói:

- Hiệu trưởng, thật sự thật có lỗi, ta muốn cự tuyệt.

Lạp Cổ Kỳ không khỏi mà ngẩn ngơ, chợt lông mày lập tức có chút nhíu một cái nói:

- Vì sao?

Lâm Dịch cười cười sau nói:

- Bởi vì ta định mấy ngày nữa sẽ rời khỏi học viện Ngũ Hành.

- Rời khỏi?

Lông mày Lạp Cổ Kỳ lại lần nữa nhíu lại.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, sau đó nói:

- Đúng vậy, ta muốn đi các nơi trên đại lục lịch lãm rèn luyện một chút, lãnh hội thoáng một chút phong thổ các nơi trên Bạch Đế đại lục. Tuy rằng trước kia cũng đi qua không ít nơi, nhưng cũng chỉ là qua đường thôi, đến đi vội vàng, căn bản không có cảm giác gì. Lần này, ta muốn dùng thân phận một người lữ hành, hảo hảo lịch lãm rèn luyện một phen.

Lạp Cổ Kỳ nghe vậy giật mình, chợt gật đầu cười nói:

- Thì ra là thế. Ân, cũng đúng, Người trẻ tuổi nên xông xáo các nơi, bất quá mặc dù như vậy cũng không cần cự tuyệt a? Cùng lắm thì treo tên ở chỗ này, về sau ngươi cũng dễ có một chỗ quay về.

- Cái này. . .

Lâm Dịch nghĩ nghĩ, sau đó vẫn gật đầu nói:

- Nếu như chỉ là trên danh nghĩa thì. . . Được rồi.

Lạp Cổ Kỳ nghe vậy liền bật cười, sau khi nhẹ gật đầu, kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy một cái chìa khóa nói:

- Đã làm lão sư, tự nhiên cũng phải có phòng ốc. . . Gian phòng của ngươi liền an bài ở đối diện phòng của Thủy Linh Lung đi, vừa vặn ở đó không có người.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức ngạc nhiên, chợt nghi ngờ nói:

- Ngươi không phải một mực đều nói đang thi công sao? Như thế nào. . .

- Ách, không phải là gần đây mới xong sao? ha ha. . .

Lâm Dịch phiền muộn đi trên đường trường học, trong đầu nhớ lại biểu lộ cười gượng vừa rồi của Lạp Cổ Kỳ, trong miệng nhịn không được thầm nói:

- Gần đây mới xong? Ngươi rõ ràng mới trở về, sao mà biết được? Thật sự là một lão đầu tử keo kiệt mà!

Nói thầm một hồi, liền không để ý đến nữa, lập tức đi tới ký túc xa giáo sư.

Đi đến ngoài phòng Thủy Linh Lung, Lâm Dịch nghĩ nghĩ, quay người đi tới căn phòng thuộc về mình, móc chìa khóa ra thử thử một chút, lách cách một tiếng vang nhỏ, cửa được mở ra. Lập tức, một cổ hương vị nấm mốc từ bên trong truyền ra, Lâm Dịch lập tức nhíu mày, cẩn thận đẩy cửa vào, không khỏi ngẩng đầu tìm hiểu mọi nơi.

Xem ra gian phòng này đã để đó rất lâu không dùng rồi, đồ dùng trong nhà tuy rằng coi như đầy đủ hết, nhưng trên đó đã sinh ra một tầng nấm mốc, hương vị nấm mốc quả thực khiến người hít thở không thông!

Lâm Dịch lập tức tức giận nói:

- Đây là phòng mới xây xong sao? !

Nhưng sau một hồi tức giận, thực sự hoàn toàn bất đắc dĩ. . .

- Cũng may chỉ cần ở thêm mấy ngày là được rồi. . .

Lâm Dịch không khỏi an ủi mình thầm nghĩ.

Lập tức, đi đến trong phòng.

Cả gian phòng hoàn toàn là bộ dáng để không rất lâu không ai dùng, mạng nhện, lớp tro bụi giăng đầy khắp nơi.

Bất quá cũng may tổng thể mà nói coi như không tệ, ngoại trừ hơi bẩn một chút, hơi loạn một chút, hơi thối một chút ra. . . ách!

Lâm Dịch chỉ có thể trước tiên thu thập một chút, mở ra toàn bộ cửa sổ trong phong, mùi nấm mốc lập tức tan đi không ít. Sau đó, chi thấy trên người hắn lóe lên lam sắc quang mang, lĩnh vực đã lâu không sử dụng lại lần nữa được phóng ra.

Lâm Dịch lần này tiến vào hạ tinh vị chỉ là thể thuật tấn cấp thôi, mà dị năng của hắn còn dừng lại ở cấp độ bát cấp, khoảng cách đột phá còn rất dài.

Sự thật Lâm Dịch một mực rất chờ mong lĩnh vực tiến vào hạ tinh vị, dù sao thực lực tăng lên, luôn khiến người vui sướng.

Mà càng quan trọng hơn là hắn rất tò mò, đến tột cùng sau khi lĩnh vực tiến vào Tinh Vị Cảnh, sẽ sinh ra cái loại biến hóa thế nào đây?

279. Chương 387: Gặp Lại Yến Nhi. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 387: Gặp lại Yến nhi. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Hắn nhớ rất rõ về truyền thuyết của Bạch Tiếu Thiên, đùng sức một mình, đánh chết tám gã Thánh Giai. Lúc ấy chỉ sợ hắn cũng chỉ là trình độ hạ tinh vị hạ cấp a? Nếu như nói lực lượng lĩnh vực vẫn chỉ là bộ dáng hiện giờ, chỉ có thể đối phó với người yếu hơn mình, như vậy Bạch Tiếu Thiên làm thế nào có thể lấy một địch tám?

Là kim loại hệ lĩnh vực và thủy hệ lĩnh vực khác biệt bản chất? Hay là sau khi tiến vào Tinh Vị Cảnh, Lĩnh vực cũng sẽ sinh ra biến hóa? Lâm Dịch rất hiếu kỳ.

Nhưng bất kể nói thế nào. . . Từ sau lần sử dụng lĩnh vực ở Vô Song Hội, nó đã được Lâm Dịch dùng để quét dọn gian phòng.

Cả gian phòng lập tức bị lĩnh vực không gian tinh lam sắc hoàn toàn bao trùm, chợt, tất cả đồ dùng trong nhà đều bị bao trong một màng nước. Chợt, ý niệm Lâm Dịch hơi động một chút, những đồ dùng bị màng nước bao trùm kia kịch liệt xoay tròn, bởi vì sự điều khiển của Lâm Dịch, cho nên cũng không xảy ra chuyện va chạm

Sau một lát, Lâm Dịch mới tán đi lĩnh vực, mà lúc này, cả cái gian phòng đã rực rỡ hẳn lên, tất cả đồ dùng trong nhà đã được màng nước lau chùi cực kì sạch sẽ, cũng bầy đặt đúng chỗ. Tuy rằng còn một chút mùi nấm mốc, nhưng tin tưởng chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, sẽ hoàn toàn biến mất.

Sau khi thõa mãn gật đầu, Lâm Dịch mới đi ra ngoài, mở ra cửa phòng Thủy Linh Lung, rất hiển nhiên, Thủy Linh Lung vừa rồi đã quét dọn gian phòng, bởi vì nhìn trình độ sạch sẽ của gian phong, tuyệt đối không thể nào bộ dáng sáu tháng không có người ở được.

Nghe được tiếng mở cửa, Thủy Linh Lung từ trong phòng bếp nhô đầu ra, sau khi nhìn thấy Lâm Dịch liền cười cười:

- Ta đang chuẩn bị cơm trưa, chờ một lát nhé.

Nói xong, lại về trong phòng bếp bận rộn.

Không được bao lâu, một bàn cơm trưa phong phú liền bày trên bàn, từ trong giải thích của Thủy Linh Lung Lâm Dịch biết được, những thức ăn này đều là trước khi Thủy Linh Lung trở về phòng, thuận tiện mua lấy khi đi qua khu ăn uống của trường học

Cơm trưa qua đi, Lâm Dịch liền nói cho Thủy Linh Lung chuyện mình ở phòng đối diện, Thủy Linh Lung lập tức cười lên tiếng, mà Lâm Dịch cũng dời các thứ mình sử dụng qua phòng đối diện. Chăn gối mền sáu tháng không dùng, hiển nhiên đã có chút mùi nấm mốc, cũng may thủy hệ lĩnh vực của Lâm Dịch đủ thần kỳ, chỉ cần ở trong lĩnh vực, Lâm Dịch có thể khống chế bất luận tồn tại nào yếu hơn mình, kể cả tro bụi hoặc là vật chất thối rửa.

Sau khi làm xong tất cả, nhìn đồng hồ, đã xế chiều. Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch bỏ ý niệm đi gặp Lâm Yến, liền đi lên giường ngủ vừa chuẩn bị tốt. Tuy rằng kỳ thật lấy thực lực trước mắt của hắn mà nói, ngủ hay không đã không có bao nhiêu khác nhau, nhưng không có việc gì làm, ngủ đương nhiên là lựa chọn tốt hơn một chút.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Lâm Dịch liền xuất hiện cửa phòng học Lâm Yến các nàng.

- Ca ca!

Khi Lâm Yến nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Lâm Dịch, mắt to lập tức tỏa sáng, sau đó liền nhào tới, cũng giống như khi còn bé vậy.

Vây quanh lấy Lâm Dịch hỏi này hỏi kia, cũng may Lâm Dịch đã sớm quen với sự truy vấn của Lâm Yến, thần kinh của Lâm Yến cực kỳ không tốt, về cơ bản đã hỏi vấn đề này, liền quên mất vấn đề hỏi trước đó là gì, lập tức cùng đợi nàng hỏi xong.

Lâm Yến líu ríu hỏi một đống lớn, như Lâm Dịch đến cùng đi nơi nào, có gì vui không. . . vân vân và vân vân. . . Nhưng Lâm Dịch chỉ trả lời nàng một vấn đề cuối cùng.

- Ách, ca mới trở về vào xế chiều hôm qua.

Lâm Yến sau khi nghe vậy liền không hỏi nhiều nữa, sau đó là phàn nàn, như là sao bao lâu như vậy cũng không tới thăm mình … Tóm lại một đống lớn, Mà Lâm Dịch cũng chỉ có thể cười khổ đợi nàng nói xong.

Sau khi phàn nàn chấm dứt, thì chính khoe khoang rồi. . . Nói thí dụ như. . .

- Ca ca, muội hiện giờ đã là ngũ cấp thủy hệ Dị Năng Giả ah!

Bộ dạng của Lâm Yến như đợi tán dương vậy. Mà Lâm Dịch thì sủng ái vuốt vuốt đầu của nàng, cười ha hả theo ý của nàng nói:

- Đúng vậy a đúng vậy a, Yến nhi rất lợi hại ah. . .

Lâm Yến lập tức vểnh mắt lên, đắc ý phi phàm, không thể không nói, Lâm Yến thật là quà vui vẻ của Lâm Dịch, ở cùng một chỗ với Lâm Yến, Lâm Dịch cho tới bây giờ không cần lo lắng phiền não gì cả.

Cứ như vậy, hai huynh muội đàm luận vui vẻ, một nữ hài nhi chạy tới, chính là Lộ Ti, hảo hữu của Lâm yến, Lộ Ti lộ ra dáng tươi cười có chút e lệ nhút nhát với Lâm Dịch, sau đó quay qua nói nhẹ nhàng mấy câu bên tai Lâm Yến.

Phải biết rằng Lâm Dịch hôm nay đã là cường giả thánh giai, khoảng cách gần như vậy, như thế nào không nghe được lời hai người nói, mặc dù là hắn thật sự không muốn nghe lén.

- Nhược Nhược hỏi ngươi, hắn không muốn qua đây vì sợ ca ca ngươi trông thấy.

Lộ Ti nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Yến, Lâm Yến nghe vậy, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, động thời thoáng nhìn trộm về hướng Lâm Dịch.

Lâm Dịch tự nhiên nghe thập phần rõ ràng, nhưng thấy bộ dạng Lâm Yến, lập tức giả bộ như hoàn toàn không nghe không thấy, nhìn về phía xa, ánh mắt hắn liếc xéo qua, lại thấy bộ dạng Lâm Yến tựa hồ như thở dài một hơi, sau đó cũng thần thần bí bí nhẹ nhàng nói bên tai Lộ Ti:

- Bảo hắn tạm thời không được qua đây.

Lộ Ti nghe vậy gật đầu, nhanh chóng nhìn thoáng qua Lâm Dịch, sau đó chạy đi, mà Lâm Yến thì khuôn mặt ửng đó đứng trước người Lâm yến, lại không biết nói gì, lộ ra có chút ngượng ngùng.

Lâm Dịch khe khẽ thở dài, Yến nhi trưởng thành, cũng cần tìm bạn trai.

Lâm Dịch đột nhiên có chút tò mò nam hài tử Lâm Yến ưa thích có bộ dạng như thế nào, nghe cô bé vừa rồi nói, tựa hồ gọi là Nhược Nhược.

Lập tức giả bộ như rất là tùy ý mà hỏi:

- Yến nhi, Nhược Nhược là ai?

- Nhược Nhược a, Nhược Nhược là.. Ách, ca, ngươi..

Lâm Yến rất tự nhiên tiếp nhận lời nói, nhưng vừa muốn trả lời, lại lập tức như ý thức được cái gì, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Lâm Dịch tắc thì nhìn Lâm Yến, nhẹ nhàng cười vuốt đầu nàng nói:

- Yến nhi cũng đã hai mươi tuổi rồi a, là một đại cô nương a.

Trong giọng nói lại mang theo một tia cảm khái.

Mà lúc này Lâm Yến đã không còn bộ dáng rất là bướng bỉnh như trước kia nữa, khuôn mặt đỏ bừng, có chút cúi đầu, khúm núm, thật lâu sau mới nhút nhát e lệ liếc nhìn Lâm Dịch, dè chừng nói:

- Ca ca, ca sẽ không tức giận a?

Lâm Dịch lập tức bật cười, lại vuốt đầu nàng lần nữa, sau đó nói:

- Đồ ngốc, ca ca tức giận cái gì? Yến nhi hiện giờ cũng đã là một đại cô nương rồi, có bạn trai cũng rất bình thường a, bất quá, dù nói thế nào thì cũng nên để ca ca nhìn hắn một cái!

Lâm Dịch lập tức lộ ra dáng cười, liên tục gật đầu nói:

- Ân ân, muội đi tìm Nhược Nhược tới!

Nói xong, quay người chạy ra ngoài, khiến Lâm Dịch bật cười một lần nữa.

Nhưng mà sau khi cười, Lâm Dịch không khỏi có chút cảm khái, bất tri bất giác, Yến nhi cũng đã có bạn trai, nghĩ lại bộ dạng Yến nhi nằm sấp trên lưng mình làm nũng ngày ấy, phảng phất như chỉ mới hôm qua.

280. Chương 388: “nhược Nhược” Kim Trĩ Hàn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 388: “Nhược Nhược” Kim Trĩ Hàn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Không bao lâu, Lâm Yến liền dẫn một thiếu niên từ đằng xa chạy tới trước người Lâm Dịch, Lâm Dịch sửa sang lại tâm tình thoáng một chút, không khỏi nhìn thiếu niên trước mặt từ trên xuống dưới.

Đây là một thiếu niên có tướng mạo cực kỳ trắng trẻo, nhìn bộ quần áo đẹp đẽ quý giá của hắn thì có thể thấy được, điều kiện gia đình hắn coi như không tệ, nhưng tính cách của hắn lại tựa hồ có chút hướng nội, trên mặt thanh tú còn mang theo vài tia ngại ngùng, vài tia biểu lộ co quắp.

Hắn đứng bên người Lâm Yến, vẫn không khỏi có chút cúi đầu, lén nhìn biểu lộ của Lâm Dịch, hiển nhiên có vài phần khẩn trương.

- Ca, hắn là Nhược Nhược á!

Lâm Dịch ở một bên giới thiệu với Lâm Dịch.

Nghe Lâm Yến giới thiệu, thiếu niên tên là Nhược Nhược tựa hồ nổi lên dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Dịch, cố gắng không để thanh âm mình run rẩy, nói:

- Ca, ca ca tốt..

Nhưng rất hiển nhiên, hắn vẫn rất khẩn trương.

Kỳ thật, đây hết thảy đều là vì khí chất của Lâm Dịch.

Hôm nay Lâm Dịch đã trở thành thánh giai, có thể nói khí chất toàn thân hắn đều tràn ngập một loại lạnh nhạt thong dong, loại khí chất này căn bản chính là tùy ý tản ra, không cần phải cố ý tỏ vẻ gì.

Mà người thiếu niên tên là Nhược Nhược này, với nhãn lực của Lâm Dịch, liền một cái liền nhìn ra là dị năng giả có trình độ không hơn ngũ cấp, hắn làm sao có thể không thấy khí chất lạnh nhạt tự nhiên của Lâm Dịch mà chỉ có cường giả mới có thể sinh ra.

Lâm Yến sở dĩ hoàn toàn không thấy loại khí chất cường giả này của Lâm Dịch, bởi vì Lâm Dịch là ca ca của nàng, lúc Lâm Dịch nhìn thấy nàng, không tự chủ được khiến khí chất của mình trở nên ôn hòa nhu hòa, tự nhiên không khiến nàng sinh ra cảm giác gì không khỏe rồi.

Thật giống như Lộ Ti vừa rồi, cũng vì nguyên nhân khí chất của Lâm Dịch, mà nói cũng không dám nói nhiều, loại khí chất chỉ cường giả mới có được này, tuy rằng không cách nào có thể lý giải minh xác, nhưng lại có thể cảm giác rõ ràng.

Nghe được thanh âm cà lăm ân cần hỏi thăm của Nhược Nhược, Lâm Dịch không khỏi nở nụ cười, hắn nhìn ra, tâm tư gã thiếu niên này cực kỳ đơn thuần, lập tức cười nhu hòa với hắn, sau đó nói:

- Không cần khẩn trương, ngươi tên là gì?

Nghe được câu hỏi Lâm Dịch, Nhược Nhược lộ ra có chút thụ sủng mà kinh, lập tức thân thể cứng ngắc, nói:

- Đệ, đệ là Kim Trĩ Hàn!

- Kim Trĩ Hàn.

Lâm Dịch thì thầm trong miệng một câu, sau đó lại đánh giá cao thấp thiếu niên này vài lần, chỉ nhìn thiếu niên toàn thân cứng ngắc, không dám có một chút thất lễ, thật lâu sau Lâm Dịch mới nhẹ gật đầu, sau đó trên mặt chợt lộ ra một cụ cười nhạt, hỏi:

- Tại sao ngươi lại thích Yến nhi?

Tên thiếu niên tên Kim Trĩ Hàn lập tức khẩn trương lên trong lòng, hắn rất rõ ràng, câu trả lời hiện giờ của hắn, có lẽ sẽ quyết định sau này hắn có thể ở cùng một chỗ với Yến nhi hay không, hắn cố gắng muốn nói một ít với lý lẽ thẳng thừng hùng hồn, nhưng thấy con ngươi mang bộ dạng vui vẻ nhưng lại hết sức thanh minh kia của Lâm Dịch, đại não lập tức trống rỗng, thật lâu sau mới lộ ra một tia nghi ngờ từ trong mắt, hỏi lại:

- Ưa thích Yến nhi, cần phải có lý do sao?

Những lời này hiển nhiên là lời hắn trong lúc suy nghĩ không tự chủ được nói ra, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức phục hồi tinh thần lại, theo như ý nghĩ của hắn, lúc bình thường, trưởng bối hỏi vấn đề như vậy, đáp án tiêu chuẩn nhất có lẽ là hắn ưa thích Yến nhi vì tính cách hoạt bát đáng yêu hoặc đại loại như vậy của nàng, nhưng mà hắn lại trả lời như vây, sắc mặt lập tức có chút trắng bệch, khẩn trương nhìn Lâm Dịch, như phạm nhân đang chờ đợi thẩm phán cuối cùng.

Lâm Dịch nghe xong câu hắn nói, không khỏi có chút sửng sốt, ưa thích Yến nhi, cần phải có lý do sao?

Chủ đề này hiển nhiên là hắn chưa từng tiếp xúc qua, chính là động dạng như nhiều lúc hắn nghĩ, trên thực tế, hắn cho rằng đáp án tiêu chuẩn có thể là hắn liệt kê ra những ưu điểm của Yến nhi, sau đó thẳng thừng hùng hồn nói ta chính là ưa thích Yến nhi, đằng này lại..

Nhưng sự thật lại như vậy, lời nói của thiếu niên tên Kim Trĩ hàn, khiến Lâm Dịch cũng không khỏi sinh ra cảm xúc trong nội tâm.

Ưa thích một người, cần phải có lý do sao?

Chính như hắn ưa thích Thư Mộng, lý do là gì? Ưa thích mỹ mạo đối phương? Ưa thích gia thế đối phương? Ưa thích tính cách đối phương? Rất hiển nhiên, đáp án hiển nhiên là chối bỏ, không tiếp nhận.

Không thể phủ nhận, hình dạng Thư Mộng là cực kỳ xuất chúng, nhưng tuyệt đối không phải là Vô song tại đại lục, có rất nhiều nữ tữ mỹ mạo không kém xa, thậm chí cùng cấp bậc với nàng, như là Lang Sa ở học viện Tông phạm, thậm chí là nữ tữ tên là Diệp Song bên người Trương Diệc Vũ, mỹ mạo các nàng đều không kém hơn Thư Mộng chút nào, nhưng Lâm Dịch chỉ ưa thích một mình Thư Mộng mà thôi.

Cái gọi là gia thế, đối với Lâm Dịch mà nói thì càng là đồ vật có cũng được mà không có cũng không sao, phải biết rằng, lúc Lâm Dịch bắt đầu sinh ra tình cảm với Thư Mộng, thì nhà của nàng cũng đồng dạng như nhà hắn trong thôn, cũng không có gì quá xuất chúng, huống hồ Lâm Dịch, đối với những vật này cũng không phải rất mẫn cảm.

Nhưng mà, hắn ưa thích Thư Mộng như vây, ở trong đó có lý do gì sao? Có lẽ có a, nhưng hắn không biết.

Mỗi người sinh hoạt trên thế giới này, đều là tồn tại đặc biệt nhất, cho dù là sinh đôi, thân thể cũng đều bất đồng hoàn toàn, chính thức ưa thích một người, cũng không phải là gia thế, thậm chí tính cách đối phương, đó là một loại cảm giác kỳ diệu không thể nói bằng lời.

Chính như Kim Trĩ Hàn trong lúc nghi hoặc mà vô thức nói ra: Ưa thích Yến nhi, cần phải có lý do sao?

Lâm Dịch xúc động trong nhất thời, thật lâu sau mới khẽ gật đầu, nhìn Kim Trĩ Hàn nở nụ cười.

- Trả lời rất tốt, về sau, chăm sóc tốt cho Yến nhi.

Hai người Kim Trĩ Hàn và Lâm Yến đứng bên cạnh đang một mực khẩn trương chờ Lâm Dịch nói, lập tức lộ ra thần sắc mừng rỡ, Kim Trĩ Hàn càng là ưỡn lên lồng ngực không tính là rắn chắc lắm, khuôn mặt thanh tú ửng đó, bảo chứng nói:

- Đệ thề, nhất định dùng tính mạng của mình để bảo hộ Yến nhi!

Lâm Dịch cực kỳ vui mừng nở nụ cười.

Mà Yến nhi ở một bên cũng sớm nhào vào hắn, trong miệng cao hứng hô hào:

- Ca ca tốt nhất a!

Hai tay ôm lấy cổ Lâm Dịch, cái này khiến Lâm Dịch lại bất đắc dĩ cười khổ.

Cứ như vậy, Lâm Dịch ở lại trường học một thời gian, ước chừng một tuần lễ, mà thông qua một tuần này, Lâm Dịch quan sát, cũng nhận thức nhất định về Kim Trĩ Hàn, xem ra hắn cũng là một thiếu niên sáng sủa, có lẽ lúc đối diện với mình mới biểu hiện ra một ít bộ dạng co quắp, theo hành động và lời nói lúc bình thường của hắn, hắn hiển nhiên không hề giống với bề ngoài gầy yếu của mình.

Ngày đó hắn cam đoan hiển nhiên cũng không phải là thuận miệng mà nói, trong cái vòng tròn lẩn quẩn này, hắn thật sự có thể bảo vệ tốt Yến nhi.

281. Chương 389: Trở Lại Khắc Lâm. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 389: Trở lại Khắc Lâm. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Phó thác Yến nhi cho hắn, thực cũng đã yên tâm.

Huynh trưởng như cha, tại Bạch Đế đại lục, huynh trưởng nhiều khi đều đóng vai phụ thân, đương nhiên là không tính những huynh đệ tranh quyền đoạt lợi trong những đại gia tộc, ít nhất là trong gia đình bình thường, tình huống chình là như thế này, Lâm Cường không có ở đây, Lâm Dịch phải có trách nhiệm bảo vệ tốt Lâm Yến.

Lâm Yến đã có một người để phó thác, chuyện Lâm Dịch quan tâm trong nội tâm cũng ít đi một ít, lập tức trong lòng hắn, lại có chút không thể chờ đợi được, lập tức muốn trở lại Trấn Hi Mạn.

Đến tột cùng, chuyện Lâm Cường nói cho hắn là như thế nào?

Lâm Dịch rất chờ mong.

- Chuẩn bị xong chưa?

Tại Ám các trong văn phòng của Lạp Cổ Kỳ, quang mang màu bạc và màu vàng hòa lẫn, chiếu rọi những vật nhỏ đáng nhìn trong gian phòng này, mà Lâm Dịch tức thì đang đứng bên người Lạp Cổ Kỳ, đối diện cửa ra vào không gian truyền tống.

Kỳ thật hôm nay Lâm Dịch đã là cường giả Thánh Giai, dùng thực lực hôm nay của hắn, mặc dù là bay tới hành tỉnh Khắc Lâm, cũng chỉ cần một hai tháng mà thôi, bất quá, đã có cửa không gian truyền tống, tự nhiên cũng không cần phải phi hành rồi.

Nghe được câu hỏi Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch nhẹ gật đầu, thần sắc Lạp Cổ Kỳ lập tức nghiêm chỉnh, hoàng sắc quang mang trên người bỗng nhiên đại thịnh, mà cùng lúc đó, tại vị trí trung tâm cửa không gian truyền tống, lập tức xuất hiện một mặt gương nhỏ sáng bóng như bạc trắng.

- Hiệu trưởng, đệ tử đi nha.

Lâm Dịch nói với Lạp Cổ Kỳ một tiếng, sau đó bước xa một bước, liền chui vào, ngân sắc quang mang lập tức đại thịnh, một lát sau dần dần bình tĩnh lại, mà Lạp Cổ Kỳ cũng chầm chậm thu quang mang màu vàng trên người, ám các khôi phục lại bộ dáng vốn có.

Lạp Cổ Kỳ đứng tại cửa ra vào không gian truyền tống thật lâu, sau đó mới nhẹ nhàng hít một tiếng, lúc đó mới quay người đi, rời khỏi ám các.

Một lát sau, Lâm Dịch mở mắt, lọt vào tầm mắt hắn chính là khuôn mặt quen thuộc đang tươi cười của Trát Ma Nhĩ.

Lâm Dịch không khỏi bật cười:

- Trát Ma Nhĩ môn chủ, lại quấy rầy ngài.

Trên mặt Trát Ma Nhĩ lại lộ ra dáng tươi cười, nói:

- Lâm Dịch đại nhân quá lời rồi, chúc mình đại nhân đạt thành tích tốt tại Vô Song Hội.

- Đại nhân?

Sau khi nghe Trát Ma Nhĩ xưng hô, Lâm Dịch không khỏi ngẩn người.

- Làm sao ngài biết?

Trát Ma Nhĩ cười nói:

- Vô Song Hội là trâận đấu mang tính chất toàn bộ đại lục, tuy rằng Trát Ma Nhĩ vì tục sự quấn thân, không cách nào đến Vô Song Đảo để thưởng thức tư thế oai hùng của đại nhân, nhưng sau khi Vô Song Hội kết thúc, tất cả thành thị đều nhận được thông báo từ hoàng thành đế quốc, có thể nói, hiện giờ đại nhân ngài đã danh chấn toàn bộ đại lục.

Trước kia đã từng nói qua, Bạch đế đại lục hoàn toàn dùng thực lực để nói đẳng cấp thân phận, đạt tới hạ Tinh Vị, vô luận tuổi lớn nhỏ như thế nào, đều phải xưng hô là đại nhân, cho nên hôm nay Trát Ma Nhĩ mới xưng hô Lâm Dịch đại nhân khi tôn xưng.

Nhưng mà lúc đối mặt với người xa lạ, dù đối phương đã hơn ba trăm tuổi, xưng hô Lâm Dịch là đại nhân, Lâm Dịch cũng không cảm giác được có cái gì không đúng, nhưng Trát Ma Nhĩ dù gì thì cũng là người tương đối quen thuộc với hắn, hơn nữa lúc trước hắn nhận thức Trát Ma Nhĩ thì chỉ là một gã thất cấp chiến sĩ, lúc này nghe đối phương xưng hô mình là đại nhân, hiển nhiên khiến Lâm Dịch cảm giác có chút không tự nhiên, lập tức nói:

- Trát Ma Nhĩ có chút quá lời rồi, cứ gọi ta là Lâm Dịch, xưng hô đại nhân thế này, thật sự xấu hổ không dám nhận.

Trát Ma Nhĩ bật cười hào sảng, ánh mắt lộ ra một vòng tán thưởng, hắn cũng là người sảng khoái, Lâm Dịch đã nói như vậy, hắn liền lập tức nói:

- Đã như vậy, Trát Ma Nhĩ cũng không khách sao, Lâm Dịch, ta lập tức an bài yến hội, coi như là chúc mừng chậm a, ha ha.

Bởi vì Lâm Dịch sau khi đến chỗ Lạp Cổ Kỳ, lập tức tới cho hắn, cho nên khi Trát Ma Nhĩ nhận được thông tri của Lạp Cổ Kỳ, căn bản không có thời gian chuẩn bị cái gì.

Nhưng Lâm Dịch lại cười cự tuyệt nói:

- Yến hội coi như thôi đi, ta thật sự còn có việc trên người, sau này trở lại, lại quấy rầy Trát Ma Nhĩ môn chủ a.

Trát Ma Nhĩ nghe vậy nhíu mày nói:

- Yến hội cũng chỉ dừng lại một chút mà thôi, không được trì hoãn lâu, Lâm Dịch ngươi cũng đừng có khách sáo a?

Lâm Dịch vẫn cười, nhã nhặn từ chối.

Trát Ma Nhĩ ngược lại cũng là một người thức thời, thấy Lâm Dịch tựa hồ như cũng không phải là đang nói lời khách sao, lập tức cũng hiểu ra đối phương thật sự có chuyện.

Thế nhưng hôm nay Lâm Dịch đã là cường giả Thánh Giai, mặc dù là Trát Ma Nhĩ đứng bên cạnh hắn, cũng không tự chủ cảm giác được một cỗ uy áp nhàn nhạt, thấy đối phương thật sự có chuyện, cũng không dám nói thêm cái gì, lập tức liền cười nói:

- Đã vậy, Trát Ma Nhĩ cũng không tiện cưỡng cầu, ta lập tức lệnh cho Ba Nhĩ cưỡi Hắc Vân Điểu đưa ngươi đi.

Lâm Dịch lắc đầu cười nói:

- Đa tạ Trát Ma Nhĩ môn chủ, bất quá không cần.

Trát Ma Nhĩ ngẩn người, chợt nhớ tới cường giả Thánh Giai có thể phi hành, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh, Hắc Vân Điểu như thế nào có thể nhanh bằng, thấy đối phương liền yến hội cũng không chịu ăn, hiển nhiên là có việc gấp, lập tức bật cười lắc đầu, lại cũng không truy vấn gì.

Hai người, liền lập tức ra ám các, sau khi đến lầu năm, Lâm Dịch liền nói với Trát Ma Nhĩ:

- Trát Ma Nhĩ môn chủ, Lâm Dịch cáo từ.

Trát Ma Nhĩ gật đầu cười nói:

- Vậy thì chờ sau khi Lâm Dịch trở về, mới có thể hảo hảo uống vài chén rồi.

Lâm Dịch gật đầu cười, chợt thân hình tung lên, trực tiếp hóa thành một đạo bạch mang, từ bên cạnh hành lang vọt thẳng lên trời.

Trát Ma Nhĩ cảm khái nhìn thân ảnh Lâm Dịch biến mất trong khoảng khắc, không khỏi cảm thán nói:

- Quả nhiên đã đạt đến hạ Tinh Vị rồi, thật khiến người kinh ngạc a.

Hắn còn có thể nhớ rõ hai năm trước, lúc gặp Lâm Dịch lần đầu tiên, đối phương bất quá chỉ là một gã thất cấp chiến sĩ mà thôi, mà hôm nay đối phương đã trở thành Thánh Giai rồi.

Lắc đầu cảm khái một hồi, mới xoay người, lại phát hiện, trong thang lầu có vài tên đệ tử Vũ Môn đang sững sờ nhìn ngơ ngác lên bầu trời, rất hiển nhiên, bọn họ đã nhìn thấy một màn phi hành của Lâm Dịch lúc rời đi.

Cường giả Thánh Giai, lúc bình thường cũng không phải nhìn thấy dễ dàng như vậy.

Lâm Dịch cực tốc phi hành trên không trung, trong lúc tiến lên, một cỗ lồng khí hiện ra trước mặt hắn, vừa cực tốc di động, khí lưu trên không trung lập tức bị kích phát ra bạch sắc quang mang, như một cái đuôi thật dài kéo phía sau hắn.

Không thể không nói, cực tốc phi hành trong không trung, thật sự là một loại cảm giác khiến người vui vẻ lạ thường.

Tốc độ Thánh Giai cực nhanh, so với Hắc Vân Điểu còn nhanh hơn rất nhiều, loại kích thích do cực tốc mang lại này, đủ thể người cảm thụ lần đầu sôi trào nhiệt huyết.

282. Chương 390: Trở Lại Khắc Lâm. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 390: Trở lại Khắc Lâm. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên Lâm Dịch cực tốc phi hành bằng lực lượng bản thân, ban đầu, tuy rằng cũng thường xuyên phi hành ở Vô Song đảo, phải biết rằng, phạm vi của Vô Song đảo cũng lớn nhỏ như vậy, tốc độ hơi khai mở một chút, đã ra ngoài mấy chục kilomet rồi, căn bản không có khả năng khiến người cảm giác người phát huy được tinh tế.

Cho nên, lúc này Lâm Dịch bị cỗ cảm giác cực tốc này kích thích nhiệt huyết sôi trào.

Cái này, đúng là chỗ hắn truy cầu từ trước đến nay, vượt qua cực hạn, đạt tới đỉnh phong!

Thử nghĩ, trước kia hắn làm sao có thể tưởng tượng, con người rõ ràng thật sự có thể bằng vào lực lượng của mình để cực tốc phi hành trong không trung? Nhưng mà, thông qua nhiều năm hắn không ngừng cố gắng, cộng với một chút may mắn, hắn đã làm được, như vậy, bước tiếp theo, sau khi vượt qua cực hạn hiện giờ, lại sẽ có cảm giác kỳ dị gì đang chờ đợi hắn?

Lâm Dịch sôi trào nhiệt huyết, đồng thời lòng tràn đầy chờ mong.

Lúc này, Lâm Dịch đã cực tốc phi hành trọn vẹn hai ngày, hai ngày sau, hắn đã tới trên không thành Hi Á.

Không thể không nói tốc độ Lâm Dịch đích thật là phi thường kinh người, lúc trước hắn cưỡi Hắc Vân Điểu từ thành Thạch Nguyên chạy tới nơi này, tiêu tốn trọn vẹn bảy ngày, nhưng lúc này, bằng vào tốc độ Thánh

Giai của hắn, rõ ràng chỉ tốn không đến hai ngày, tốc độ so với Hắc Vân Điểu, đâu chỉ nhanh hơn gấp ba lần?

Thân thể Lâm Dịch lơ lửng trên không trung, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, loại cảm giác cường đại này, thật sự khiến toàn thân người cảm thấy dễ chịu.

Đương nhiên, hai ngày không ăn không uống đối với Lâm Dịch vốn đã không có chút nào quan hệ, trên thực tế, sau khi tiến vào Tinh Vị cảnh, cũng tương đương với người có thể trực tiếp hấp thu năng lượng giữa thiên địa rồi.

Thử nghĩ, mục đích ăn uống của con người chính là hấp thu năng lượng, mà hôm nay, Lâm Dịch đã có thể trực tiếp hấp thu năng lượng giữa thiên địa rồi, làm sao có thể còn quan tâm gì đến đồ ăn.

Lâm Dịch trên không trung nhận thức lực lượng cường đại của mình trong chốc lát, sau đó vẫn quyết định đi vào trong thành.

Thành Hi Á trước sau như một, đều yên lặng hiền hòa, khắp sơn mạch gần thành Hi Á, ít khi nào có sự kiện ma thú công thành, mà ở các khu thành thị tại đại lục khác, thì lại thường xuyên xuất hiện chuyện như vậy, cũng không biết Lâm Dịch có phải may mắn quá mức hay không, đến giờ hắn vẫn chưa gặp phải ma thú công thành bao giờ.

Nhưng trên thực tế, ma thú công thành là chuyện thường phát sinh trên đại lục, không chút khoa trương mà nói, mỗi ngày chí ít có mấy trăm tòa thành bị ma thú tấn công mà biến thành phế tích, đương nhiên, mỗi ngày cũng có mấy trăm tòa thành thị dựng lên từ phế tích một lần nữa.

Diện tích đại lục này khổng lồ như thế nào? Tổng diện tích đạt tới hơn một trăm hai mươi tỷ kilomet, là một loại phạm vi cực lớn như thế nào? Mấy trăm tòa thành thị, đối với dạng số đếm này mà nói, quả thực hoàn toàn không đáng kể.

Mà Mạn Vân Sơn Mạch, từ sau Thượng Cổ, một mực không có ma thú nào tái xuất hiện, cho nên nói thành Hi Á yên lặng, ít nhất là không có khả năng bị biến mất vì ma thú tấn công.

Lúc này, thân ở trong đám người náo nhiệt, Lâm Dịch lại cảm thấy hết sức khoan khoái dễ chịu, hắn đối với thành Hi Á coi như tương đối quen thuộc, lập tức có chút hăng hái nhìn trái nhìn phải, đã đến thành Hi Á rồi, khoảng cách tới nhà không quá đáng chỉ một lát liền có thể tới, Lâm Dịch ngược lại cũng không nóng nảy.

Nhưng mặc dù là như vậy, thành Hi Á cũng thật sự quá nhỏ rồi, một đường nhìn trái nhìn phải, một lát sau liền đi quảng trường trung tâm thành thị, Vũ Môn thành Hi Á ở ngay trước mắt.

Sinh ý Vũ Môn vẫn như ngày nào, thường xuyên có người ra vào, Lâm Dịch trực tiếp tiến vào, đệ tử Vũ Môn trong phòng trực ban, chính là thanh niên dẫn đường cho Lâm Dịch tìm La Á lúc trước.

Lâm Dịch lập tức cười nói:

- Xin hỏi, thiếu môn chủ của các ngươi có ở đây không?

Thanh niên đang cúi đầu suy nghĩ cái gì đó, nghe vậy ngẩng đầu lên, sau khi thấy Lâm Dịch liền ngẩn người, chợt cười nói:

- Ngươi là Lâm Dịch thiếu gia a?

Lâm Dịch gật đầu cười, sau đó trực tiếp hỏi:

- La Á có ở đây không?

Thanh niên kia tựa hồ sửng sốt một chút, sau đó nói:

- Ngươi không biết sao? Thiếu gia đã rời khỏi thành phố này rồi?

- Rời đi?

Lâm Dịch kinh ngạc.

Thanh niên kia nhẹ gật đầu, giải thích nói:

- Tiền môn chủ đã thăng chức rồi, đến thành Ô Mộc, La Á thiếu gia và Ám Tương tiểu thư cũng cùng nhau đến đó.

- A, nguyên lai là như vậy.

Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu, sau đó cười cười, nói với thanh niên kia:

- Cám ơn ngươi, gặp lại sau.

- Gặp lại sau.

Lâm Dịch rời khỏi Vũ Môn, vừa đi vừa không khỏi thầm nghĩ:

- Không nghĩ tới bất quá nửa năm thời gian, La Môn chủ đã lên chức rồi, thành Ô Mộc, ân, khoảng cách đến thành Thạch Nguyên cũng không phải rất xa.

Ban đầu, lúc Lâm Dịch học tập ở học viện Tông Phạm, lịch sử và địa lý đều đạt điểm tuyệt đối, đối với bố cục địa lý hành tỉnh Khắc Lâm, tự nhiên là thập phần tinh tường, liền lập tức nghĩ đến vị trí chuẩn xác của thành Ô Mộc.

- Đợi sau khi bái kiến phụ thân, lúc đi ra ngoài du lịch, lại thuận đường đi qua, bất quá, Ám Tương và La Á đi cùng nhau? Chẳng lẽ quan hệ giữa hai người đã đạt đến mức này?

Lâm Dịch nghĩ đến, không khỏi có chút buồn cười, lúc trước La Á và Ám Tương đều là đối chọi gay gắt, Lâm Dịch đều có thể nhớ rõ cực kỳ tinh tường, không nghĩ tới cuối cùng hai người lại đi cùng nhau một chỗ, chẳng lẽ thật sự là oan gia tụ đầu?

Lập tức âm thầm quyết định, đợi sau khi bái kiến phụ thân, lúc chính thức bắt đầu du lịch đại lục, thuận đường đi thăm hai người bọn hắn.

Nghĩ đến đây, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn, một lát sau đã ra khỏi cửa thành.

Sau khi nhìn chung quanh một chút, xác định không có người nào khác, thân thể Lâm Dịch lập tức hóa thành một đạo bạch mang, vọt thẳng lên trời.

Từ thành Hi Á đến trấn Hi Mạn, Lâm Dịch chỉ hao tốn không đến hai giờ đã đến nơi, nhìn sắc trời, đúng là trời đang ngả về tây.

Từ không trung nhìn bao quát Hi Mạn trấn, trước sau vẫn yên lặng hiền hòa, khói bếp lượn lờ mang theo mùi thơm củi gạo, theo gió tán ra khắp nơi.

Trông thấy cảnh tượng như vậy, Lâm Dịch đột nhiên có một cảm giác yên lặng trong lòng, tuy rằng kịch chiến tại Vô Song đảo khiến người sôi trào nhiệt huyết, nhưng ngẫu nhiên cảm thụ thoáng một chút vẻ yên tĩnh tại quê hương mình, lại càng phát ra vẻ đáng quý.

Lâm Dịch lập tức bắn đi giống như mũi tên, thân hình không chút nào dừng lại, trực tiếp hóa thành một đạo bạch mang phi hành về hướng nhà mình, bởi vì đại đa số tất cả người trong thôn đều đang chuẩn bị bữa tối, cho nên cũng không có người nào phát hiện có một tia bạch mang chợt lóe lên trên không trung.

Bộ dáng ngôi nhà vẫn y nguyên không có gì thay đổi, chỉ lộ ra vẻ trong trẻo nhưng hết sức lạnh lùng, cũng như vậy, chỉ là thiếu đi thân ảnh Lâm Dịch và Lâm Yến, hôm nay cả nhà chỉ còn một mình Lâm Cường, tự nhiên khiến Lâm Dịch cảm thấy rất là trong trẻo nhưng lạnh lùng rồi.

283. Chương 391: Gặp Lâm Cường.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 391: Gặp Lâm Cường.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Tính toán thời gian, từ lần cuối cùng những người trong nhà gặp nhau đến bây giờ đã chừng sáu bảy năm, sáu bảy năm tầm đó, ba người một nhà đều chia đồ vật, căn bản không có cơ hội gặp nhau.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, trong lòng đột nhiên một loại tình cảm tưởng niệm, từ không trung trực tiếp hạ xuống mặt đất.

Sửa sáng lại quần áo của mình thoáng một phát, Lâm Dịch đẩy cửa vào, hô lên:

- Phụ thân, con đã trở về!

Bài trí trong chánh đường vẫn y nguyên không có gì thay đổi, trên vách tường chánh đường, vẫn treo hình mẫu thân, Lâm Dịch không khỏi thờ dài một hơi trong nội tâm, nói thật, hắn thật đúng là rất lo lắng khi mình trở lại, phụ thân lại đi ra ngoài.

Trong phòng bếp truyền ra một hồi tiếng bước chân, một lát sau, Lâm Cường từ trong phòng bếp đi ra, sau khi thấy Lâm Dịch, trong mắt Lâm Cường lập tức hiện lên một vòng kinh hỉ, chợt miễn cưỡng khống chế được.

- Trở về rồi.

- Ân.

Lâm Dịch áp chế tâm tình có chút kích động của mình, nhẹ gật đầu.

Lâm Cường cười nói với Lâm Dịch:

- Rửa mặt thoáng một chút đi, chuẩn bị đi ăn cơm.

Sau đó liền quay người lại đi vào phòng bếp.

Nhìn biểu hiện, cái này tựa hộ không hề giống biểu hiện một người cha trông thấy nhi tử của mình đi xa trở về, nhưng Lâm Dịch cảm giác được một loại ôn hòa thần kỳ, đúng là biểu kiện tùy này của Lâm Cường, lại làm Lâm Dịch càng cảm giác được rõ ràng, nơi này là nhà hắn, nhi tử về nhà, có cái gì đáng để kích động? Dù sao thì nơi này cũng là nhà.

Lâm Dịch rất tự nhiên đi vào phòng bếp, lúc này, Lâm Cường đang lục lọi gì tại bếp lò, rất hiển nhiên, hắn cũng không lường trước hôm nay Lâm Dịch sẽ trở về, cho nên đang lấy thêm nồi, Lâm Dịch tức thì đi vào phòng bếp từ cửa sau, lấy muôi múc nước từ trong thùng gỗ to đổ vào trong chậu gỗ, sau đó rửa mặt một phen, tay phải theo thói quen sờ soạng lên hướng bên trái cửa gỗ, giống như trong tưởng tượng, khăn lông của hắn vẫn đặt ở chỗ cũ.

Rửa mặt xong, Lâm Dịch liền đi vào gian phòng của mình, xem ra, lúc bình thường Lâm Cường cũng quét dọn phòng hắn, tuy rằng không tính là bất nhiễm trần thế, nhưng vẫn đồng dạng như lúc năm đó hắn còn ở nhà, ngay cả một ít vật phẩm của mình, cũng hoàn toàn bày đặt tại những vị trí vốn có.

Lâm Dịch đột nhiên có chút chua xót trong lòng, Lâm Cường ngậm đắng nuốt cay nuôi hắn và Lâm Yến lớn lên, mặc dù nói chim ưng con phải tự mình học bay, nhưng Lâm Dịch có thể phảng phất trông thấy Lâm Cường ở nhà một mình, lúc nhàm chán thì quét dọn phòng mình và Lâm Yến, mặc dù không nói chuyện, nhưng chỗ tình cảm biểu hiện trong tiềm thức này, lại hết sức thấm tình người, bởi vì, nơi này là nhà, mục đích Lâm cường rất đơn giản, chính là đợi con cái tùy thời trở về nhà, đều có thể ở chỗ quen thuộc của mình.

Một chữ gia đình này, cực kỳ ôn hòa, nhưng bên trong ôn hòa, lại có một chút tình cảm khiến người cảm động và chua xót trong lòng.

Hít sâu một hơi, miễn cưỡng chế trụ phần chua xót trong lòng, Lâm Dịch liền rời khỏi gian phòng của mình.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Cường liền từ phóng bếp mang ra hai món ăn, nói với Lâm Dịch:

- Mau tới giúp cha một tay, chuẩn bị ăn cơm nào.

Lâm Dịch lập tức lên tiếng, chạy vào phòng bếp, một lát sau, năm món ăn và một chén canh được bày ra trên mặt bàn phòng khách, phụ tử hai người ngồi xuống đối diện với nhau.

Lâm Dịch nhắc vò rượu tới, cười nói với Lâm Cường.

- Phụ thân, hôm nay con với người uống mấy chén.

Lâm Cường lộ ra dáng tươi cười trên mặt, nhẹ gật đầu, Lâm Dịch liền rót đầy rượu vào chén trước mặt hai người, nói:

- Phụ thân, con mời người.

Lâm Dịch nâng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Lâm Cường cũng thật là vui vẻ, lập tức bưng chén lên trước người, uống một hơi cạn sạch.

Tửu lượng phụ tử hai người Lâm Cường đều không tệ, trong lúc nhất thời, hai người cứ như vậy con một chén cha một chén, bắt đầu uống, đến khi uống cạn sạch hai vò rượu mới ngừng lại, mà trong lúc đó, hai người đều không nói gì, phụ tử tầm đó, căn bản cũng không cần quá nhiều lời.

Sau khi uống qua, tâm tình Lâm Dịch cũng hơi bình tĩnh lại một chút, sau đó lộ ra dáng tươi cười, nói với Lâm Cường:

- Phụ thân, con tiến vào hạ Tinh Vị rồi.

Lâm Cường nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hắn, vui mừng cười nói:

- Ân, cha biết rõ.

Lâm Dịch nghe vậy nở nụ cười, nhưng lại không nói gì.

Lâm Cường thỏa mãn nhìn Lâm Dịch, đột nhiên nói:

- Nói cho cha nghe một chút kinh nghiệm của con trong khoảng thời gian này a.

Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu, lập tức nói ra.

Kỳ thật, chính thức kể rõ ý nghĩa, cũng chỉ có chuyện Vô Song Hội, kể cả gia tộc Bố Lan Đặc và gia tộc An Đệ Tư, gia tộc An Cách Tư và Tây Bá, thậm chí một vài chuyện của Thư Mộng và một vài gia tộc đối với hắn, Lâm Dịch đều nói một lần với Lâm Cường.

Nếu như nói thế giới này có người nào đáng giá nhất để Lâm Dịch tín nhiệm, không thể nghi ngờ gì chính là phụ thân Lâm Cường của hắn, thử nghĩ, nếu như ngay cả phụ thân mà cũng cần giấu diếm, như vậy có phải là sống quá mệt mỏi hay không?

Về phần tổ chức đánh lén Thiên Sát, Lâm Dịch ngược lại không đề cập đến, một phương diện căn bản không tất yếu, mà theo Lạp Cổ Kỳ, hắn biết được Bạch Diệp đã bị xử tử, phương diện khác, hắn cũng không muốn Lâm Cường vì hắn mà lo lắng.

Lâm Dịch im im lặng lặng nghe Lâm Dịch kể ra, không có chen lời vào, những lời này, nói trọn vẹn hơn ba giờ, lúc này sắc trời đã tối hoàn toàn.

- Phụ thân, hổ ảnh cực lớn kia là xảy ra chuyện gì? Đến tột cùng, con như thế nào đạt được Bạch Hổ chiến văn? Ngày đó người nói đến truyền thừa ấn ký, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra? Cổ Văn truyền thừa thật sự có quan hệ nào đó với chúng ta sao?

Sau khi nói xong, Lâm Dịch hỏi một câu những câu hỏi hắn đã nghi ngờ một thời gian rất dài.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, sau khi ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài phòng, cười nói với Lâm Dịch:

- Không nên gấp gáp, chúng ta ra ngoài rồi nói.

Nói xong, đi ra khỏi phòng.

Lâm Dịch cũng đứng lên, đi sau lưng Lâm Cường, cuối cùng hai người tiến nhập vào địa phương Lâm Dịch chủ yếu tu hành năm đó, ánh trăng đã lên, đêm nay, là trăng rằm.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn trăng tròn cực lớn, nhưng lại trầm mặc lại, mà Lâm Dịch đứng sau lưng Lâm Cường, cũng lẳng lặng chờ đợi, cũng không thúc giục.

Thời gian dần trôi qua, hai người cứ im im lặng lặng như vậy đứng dưới trăng, thật lâu sau, trên mặt Lâm Cường lộ ra dáng tươi cười, nhìn trăng rầm lẩm bẩm nói:

- Băng nhi, Dịch nhi đã trưởng thành, đã trưởng thành rồi.

Sau khi thì thào vài câu, Lâm Cường mới hít sâu một hơi, xoay người nhìn về phía Lâm Dịch, thần sắc Lâm Dịch lập tức nghiêm chỉnh, nhìn về phía Lâm Cường.

Biểu lộ Lâm Cường cực kỳ nghiêm túc, nhìn Lâm Dịch, chậm rãi mở miệng nói:

- Tốt, hôm nay cha sẽ nói hết thảy cho con nghe.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nghiêm túc lắng nghe.

- Mẹ của con, nàng chưa chết.

Câu nói đầu tiên của Lâm Cường, khiến trong đầu Lâm Dịch lập tức nổ tung một tiếng lớn.

284. Chương 392: Chuyện Cũ Của Lâm Cường.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 392: Chuyện cũ của Lâm Cường.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Mẫu thân … Người chưa chết?

Lâm Dịch thoáng cái loạn cả lên, từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ biết về hình dáng của mẫu thân thông qua bức họa treo ở chánh đường, nhưng mà hết thảy về nàng, mỗi khi hắn truy vấn Lâm Cường, Lâm Cường lại lộ ra thần sắc ảm đạm, sau đó trầm mặc không nói.

Lúc nhỏ không hiểu, sau này dần dần lớn lên, Lâm Dịch cho rằng vấn đề này khiến biểu hiện của Lâm Cường thống khổ như vậy, cho nên cũng không hề truy vấn.

Đương nhiên, cái này cũng không ảnh hưởng đến hình tượng của mẹ trong lòng hắn, xinh đẹp, uyển nhu, hiền lành, thiện lương, cơ hồ tất cả phẩm đức mỹ hảo đều xuất hiện trên người mẫu thân Lâm Dịch.

Cho đến ngày tên lữ hành kia vũ nhục mẫu thân Lâm Dịch một câu, liền bị Lâm Dịch cắt đầu lưỡi, đối với Lâm Dịch mà nói, mẫu thân là tồn tại thần thánh nhất trong lòng hắn, không ai có thể vấy bẩn hình tượng của nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể!

Lâm Dịch một mực cho rằng mẫu thân đã chết nhiều năm, lúc này Lâm Cường đột nhiên nói nàng không chết, có thể tưởng tượng được cảm giác trong lòng hắn như thế nào.

- Cái kia, mẫu.. mẫu thân, người ở đâu?

Thanh âm Lâm Dịch có chút run rẩy.

Lâm Cường nhìn biểu lộ kích động của Lâm Dịch, chậm rãi nhìn thoáng qua trăng sáng trên không trung, mở miệng nói.

- Tại Cổ năng truyền thừa.

- Cổ năng truyền thừa?

Lâm Dịch lập tức ngạc nhiên, hắn như thế nào cũng không tưởng tượng ra, mẫu thân lại có thể ở Cổ năng truyền thừa.

- Cha, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Lâm Dịch nghi hoặc, lập tức vội vàng hỏi.

Lâm Cường chậm rãi quay đầu, nhìn hắn một cái, sau đó lại quay đầu nhìn về không trung, chậm rãi mở miệng nói:

- Mọi chuyện cần thiết, còn phải nói về Ma Nguyên Động Quật hai trăm năm trước..

- Chính như con biết rõ đấy, Ma Nguyên Động Quật do hoàng tộc đế quốc khống chế, cứ mỗi trăm năm mới mở cửa một lần, một lần có thể có mười lăm người tiến vào, nhưng trên thực tế, thời gian Ma Nguyên Động Quật chính thức mở cửa, chính là mười năm một lần, bất quá, cái kia còn tùy thuộc vào hoàng tộc đế quốc.

- Mỗi mười năm mở một lần?

Lâm Cường nhẹ gật đầu, chợt nói:

- Cái này không có gì kỳ quái, dù sao thì Chưởng khống giả Ma Nguyên Động Quật là hoàng tộc đế quốc, số lượng bảo vật trong Ma Nguyên Động Quật rất lớn, chỉ sợ đạt đến mức khiến người kinh ngạc, với tư cách là Chưởng khống giả, hoàng tộc đế quốc sử dụng một ít đặc quyền cũng là nằm trong dự liệu.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cũng không nói gì thêm, yên tĩnh chờ đợi hắn nói tiếp.

Lâm Cường thoáng dừng một phát, sau đó thanh âm mang một ít cảm khái, nói:

- Khoảng cách hiện giờ, vừa vặn hai trăm ba mươi mốt năm trước, Ma Nguyên Động Quật mở ra dưới tình huống bên ngoài hoàn toàn không biết, tiến vào trong đó, là mười lăm tên nhân viên trong nội bộ hoàng tộc đế quốc, mà câu chuyện cũng bắt đầu từ lúc này.

- Cha biết con cũng đang một mực suy đoán, đến tột cùng cha có phải là người có Cổ văn truyền thừa hay không, hiện giờ nói cho con biết, đúng vậy, chính như con tưởng tượng, cha là người có Cổ văn truyền thừa, hơn nữa, lúc ấy, so với những đệ tử hạch tâm có Cổ văn truyền thừa, chiến văn của cha, chính là Bạch hổ chiến văn, đương nhiên, là chiến văn thượng đẳng.

- Chiến văn thượng đẳng? Không phải ngày đó cha đã nói..

Lâm Dịch thoáng kinh ngạc một phát, không khỏi cắt đứt lời Lâm Cường.

Lâm Cường cười cười nói:

- Không nên gấp gáp, từ từ nghe ta nói.

Sau khi dừng lại một chút, Lâm Cường tiếp tục nói:

- Cha là đệ tử hạch tâm có Cổ văn truyền thừa Bạch Hổ hệ, mà mẹ của con, là đệ tử hạch tâm có cổ năng truyền thừa thủy hệ, đây cũng là nguyên nhân vì sao con và Yến nhi đều sẽ có được dị năng thủy hệ, bởi vì dị năng của các con đều là truyền thừa từ mẹ các con.

- Cổ năng truyền thừa là của mẫu thân? Khó trách nàng có thể truyền thừa, bất quá, vì cái gì mà nàng không sinh hoạt cùng một chỗ với chúng ta?

Lâm Dịch nhíu mày, đột nhiên nghi hoặc hỏi thăm.

Nghe được vấn đề này, sắc mặt Lâm Cường trầm xuống, chợt, thanh âm trầm thấp nói:

- Bởi vì nàng bị nhốt rồi.

- Nhốt?

Lâm Dịch khẽ giật mình, hai mắt lập tức trừng trừng.

- Tại sao bọn hắn nhốt mẫu thân?

Thần sắc Lâm Cường lộ ra một tia ảm đạm, thật lâu sau mới nói:

- Là vì cha.

Lâm Dịch lập tức sững sờ, chợt, cũng trầm mặc lại, đợi câu tiếp theo của Lâm Cường.

- Tuy rằng Cổ văn truyền thừa và Cổ năng truyền thừa là đều là một trong Tam đại truyền thừa, nhưng quan hệ cả hai lại như nước với lửa, cũng may là còn một cổ thuật truyền thừa với tư cách bình quân cả hai lại, dù sao thì thế lực Cổ thuật truyền thừa cũng không nhỏ, Tam đại truyền thừa đều từ Thượng Cổ, Cổ thuật truyền thừa một mực đảm nhiệm vị trí hòa giải Cổ văn và cổ năng, cũng chính vì quan hệ này, Cổ văn và cổ năng tuy rằng không thuận nhau, nhưng cũng không đến nỗi phát sinh chiến đấu lớn, chỉ là hai người này, đều nhìn nhau không thoải mái.

Lâm Cường lại làm Lâm Dịch có chút nghi hoặc:

- Vậy con và mẫu thân..

Lâm Cường cười cười chua xót, chợt nói:

- Cha và mẹ con, đều là nhân vật trọng yếu của hai thế lực, cũng chính vì quan hệ này, thái độ căm thù của đệ tử so với đối phương càng mãnh liệt hơn, nhìn tình huống như vậy, chúng ta tuyệt đối không có khả năng đến cùng một chỗ.

Nói đến đây, Lâm Cường dừng lại một chút, trên mặt lộ ra thần sắc như đang hồi ức lại.

- Nhưng đôi khi, lý trí con người không thể chiến thắng được tình cảm, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ con, cha biết ngay cha đã yêu nàng.

Lâm Dịch trầm mặc, nhìn mặt mũi Lâm Cường lúc này tràn đầy nhu hòa, Lâm Dịch không khó tưởng tượng tình cảm giữa hắn và mẫu thân, nhất định phi thường thâm hậu.

- Gặp nàng, là vì một nhiệm vụ, thực lực Tam đại truyền thừa đều đồng thời xuất động, cùng làm một nhiệm vụ.

Lâm Dịch lập tức nhíu mày, lộ ra biểu lộ kinh ngạc, thế lực Tam đại truyền thừa đều đồng thời xuất động, vì cái gì?

Đến tột cùng, thế lực Tam đại truyền thừa là một loại khổng lồ như thế nào, Lâm Dịch cũng không rõ ràng lắm, nhưng chỉ nhìn vẻ tôn sùng kính sợ của những Thánh Giai khác tại đại lục đối với thế lực Tam đại truyền thừa, có thể suy đoán ra một ít, nhưng ba thế lực khổng lồ như thế lại đồng thời xuất động vì một vật, đến tột cùng vật kia là gì?

Lâm Dịch lập tức nhíu mày hỏi:

- Cái kia là vật gì?

Nhưng Lâm Cường lại không nói gì, ánh mắt nhìn về hướng Lâm Dịch, Lâm Dịch nhíu mày nguy hoặc, sau nửa ngày, đột nhiên thân thể chấn động, cau mày nói:

- Không phải là..

Nói xong, tay của hắn, không khỏi mò tới trên tai trái, kia chính là một đôi bông tai mang phong cách cổ xưa, tản ra quang mang lành lạnh dưới ánh trăng.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, ánh mắt ngưng lại:

- Không tệ, chính là nó, cũng chính vì cướp lấy nó, cha và mẹ của con mới có thể gặp nhau.

Lâm Dịch lập tức liên tưởng đến lời Lâm Cường nói trước kia, lập tức phản ứng lại:

- Chẳng lẽ, cái bông tai này, chính là đồ vật bị người mang ra khỏi Ma Nguyên Động Quật hai trăm ba mươi mốt năm trước?

285. Chương 393: Nguyên Nhân. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 393: Nguyên nhân. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lâm Cường nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, cái bông tai này, chính là vật bị người mang ra khỏi Ma Nguyên Động Quật ngày ấy.

Dừng lại một chút, sau đó Lâm Cường tiếp tục nói:

- Cha nhớ rất rõ ràng, ngày đó cha đang tu hành như thường lệ, nhưng phụ thân của cha, chính là gia gia của con, lại đột nhiên gọi cha tới, biểu lộ lúc đó của ông ấy rất kích động, sau đó, phái cha chạy đến Mạn Vân sơn mạch, mà lúc đó, chính là lúc cha và mẹ con gặp nhau lần đầu tiên, lần đầu tiên gặp nhau, cha biết ngay cha đã yêu nàng, loại cảm giác này là một loại cảm giác rất huyền diệu, cha cũng không thể nói rõ ràng được.

- Lúc ấy, bông tai này là bên người một cỗ thi thể, người Tam đại truyền thừa, cơ hồ đều đồng thời chạy tới hiện trường, tất cả mọi người đều biết rõ tầm quan trọng của bông tai này, sau đó phân thành hai phe phái khác nhau, không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng theo thời gian trôi qua, đại chiến rốt cục cũng bạo phát.

- Phụ thân, đến tột cùng cấp bậc người là gì a?

Nói đến đây, Lâm Dịch lại đột nhiên cắt lời Lâm Cường, mang theo vài tia tò mò hỏi, Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Lâm Cường có nói hắn là đệ tử hạch tâm Cổ văn truyền thừa, nếu như thực lực của hắn chỉ là ngũ cấp, cũng là có chút không nói nổi, hơn nữa, hắn đã từng nói qua, hai trăm ba mươi mốt năm trước, hắn đã là đệ tử hạch tâm rồi, tuổi thọ con người tổng cộng chỉ chừng ba trăm tuổi, nếu như thực lực Lâm Cường thực sự chỉ là ngũ cấp, chỉ sợ bây giờ hắn sớm đã biến thành một lão đầu à nha.

Lời Lâm Dịch nói khiến Lâm Cường có chút ngẩn người, sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Cường mới nói:

- Trình độ đại khái là đại Tinh Vị hạ cấp a.

- Đại Tinh Vị hạ cấp?

Lâm Dịch lập tức mở to hai mắt ra nhìn.

Một cường giả hạ Tinh Vị trung giai, Lâm Dịch xem ra đã cực kỳ cường đại rồi, không nghĩ tới, phụ thân lại là Đại Tinh Vị hạ cấp, hơn nữa hắn lại có chiến văn thượng đẳng, trình độ chẳng phải có thể đơn giản đạt đến Đại Tinh Vị thượng giai, thậm chí rất cao sao? Phải biết rằng, chiến văn thượng đẳng tăng phúc lực lượng, có thể đạt tới gấp trăm lần!

Trong lúc nhất thời, Lâm Dịch hoàn toàn ngây người, sững sờ nhìn Lâm Cường.

Có thể nghĩ Lâm Dịch khiếp sợ trong lòng như thế nào, trên thực tế, Lâm Cường chỉ hiển lộ lực lượng ra trước mắt hắn một lần, chính là mười một năm trước, lúc Lâm Cường bắt đầu chính thức truyền thụ phá môn ấn ký cho Lâm Dịch, hiển lộ qua một lần, lực lượng hắn hiển lộ khi đó, chỉ là ngũ cấp chiến sĩ mà thôi.

Tuy rằng, trong mắt Lâm Dịch bây giờ, tựa hồ như hoàn toàn không để ý ngũ cấp chiến sĩ, nhưng lúc ấy, Lâm Dịch thậm chí phá môn đều không biết, đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ gì, ngũ cấp chiến sĩ là cường đại đấy, cũng vì vậy mà từ nhỏ Lâm Cường đã chôn hạt giống cường đại trong lòng hắn.

Nhưng mà, lúc Lâm cường sử dụng khỏa quang cầu màu xanh da trời quái dị kia, thời điểm chính mình có được chiến văn, Lâm Dịch cũng đã ẩn ẩn có chút hoài nghi, thực lực Lâm Cường, tuyệt đối không thấp hơn ngũ cấp.

Hôm nay nhớ tới, Lâm Dịch đột nhiên phát hiện, vô luận là lúc trước trở về thăm Lâm Cường, hắn là bát cấp đỉnh phong, hay là hiện giờ, thể thuật đã tiến vào hạ Tinh Vị, nhưng sau khi đối mặt với Lâm Cường, lại thủy chung không cách nào nhìn thấu thực lực hắn, lúc mới bắt đầu Lâm Dịch cũng không có ý nghĩ như vậy, nhưng sau khi Lâm Cường nói ra thực lực của mình, Lâm Dịch mới phục hồi tinh thần lại, nguyên lai, phụ thân hắn rất cường đại, chỉ là mình một mực không chú ý tới mà thôi.

Nhưng mà, sau một lúc cảm khái, Lâm Dịch lại không khỏi có chút nghi hoặc, thực lực phụ thân cường hãn như vậy, vì cái gì mà không đi cứu mẹ hắn? Hơn nữa, lúc truyền thụ phá môn ấn ký cho mình, sau đó, thậm chí đều không truyền thụ lục môn ấn ký, chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì khác? Lâm Dịch không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc trên mặt.

Lâm Cường tự nhiên nhìn ra nghi hoặc của Lâm Dịch, lập tức nói:

- Có phải con đang nghi hoặc vì cái gì mà cha không đi cứu mẫu thân coni? Thậm ngay cả chiến văn cũng truyền thụ cho con, nhưng lục môn lại không truyền thụ cho con?

Lâm Dịch trung thực nhẹ gật đầu, ngẩng đầu nhìn về hướng Lâm Cường.

Lâm Cường nhẹ nhàng hít một hơi, chợt nói:

- Đây đều là có nguyên nhân cả.

- Ngày đó chiến đấu, bởi vì nguyên nhân như vậy, người Cham đại truyền thừa đều liều mạng, tuy rằng Mạn Vân Sơn Mạch cực kỳ hoang vu, nhưng nếu cường giả ngoài Tinh Vị cảnh xuất động quá nhiều, chỉ sợ sẽ khiến những cường giả Tinh Vị cảnh khác chú ý, phải biết rằng, cường giả ngoài Tinh Vị cảnh tại thế giới này rất nhiều, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của ngươi, mà trong đó, chỉ có một số ít cường giả là thuộc về một ít gia tộc, trên thực tế, những cường giả này thật sự không thèm ngó ngàng tới công danh lợi ích trên thế gian, chỗ bọn hắn truy cầu, chính là không ngừng vượt lên cực hạn của mình mà thôi, thế lực Cham đại truyền thừa quả thật rất mạnh, nhưng đó chỉ là thế lực tương đối mạnh tại đại lục to lớn này mà thôi, nếu như những cường giả ẩn cư tại những nơi thế nhân không biết liên hợp lại, dù là Cham đại truyền thừa cũng không dám xem thường, mà vật kia tuyệt đối có mị lực, có thể khiến tất cả các thế lực ẩn cư tại đại lục liên hợp lại.

- Vì phòng ngừa tình huống như vậy xuất hiện, ngày đó Cham đại truyền thừa không hẹn mà cùng phái người đến, nhưng chỉ có ba gã cường giả Tinh Vị cảnh, những người khác, phần lớn đều là bát cấp chiến sĩ.

- Chiến đấu ngày đó cực kỳ kịch liệt, sau khi toàn bộ cường giả Cham đại truyền thừa Tinh Vị cảnh trở xuống chém giết, chết toàn bộ, lúc ấy Thánh Giai mới bắt đầu chiến đấu.

- Lúc đó cha là Tinh Vị trung giai, Bạch Hổ chiến văn có thể tăng phúc lực lượng lên gấp năm mươi sáu lần, chính thức tính toán, cũng không quá đáng có thể vượt qua Tinh Vị thượng giai, nhưng lại không đạt đến trình độ đại Tinh Vị hạ cấp, bất quá, trong những cường giả Tinh Vị cảnh Cham đại truyền thừa phái đi lúc ấy, cha là người mạnh nhất, mà bản thân cha lại là Tốc độ hình Chiến sĩ, cho nên, cha cướp được vật ấy đầu tiên, lẽ ra, sau khi cướp được vật kia, cha liền lập tức rời đi, trở lại Cổ văn, nhưng sự tình lại không đơn giản như vậy, mẹ của con, nàng đuổi theo cha.

- Mẫu thân..

Lâm Dịch thì thào một tiếng, nghiêm túc lắng nghe.

Trên mặt Lâm Cường lộ ra dáng tươi cười, bộ dạng rất là vui vẻ.

- Đoạn thời gian kia, chính là đoạn thời ngắn cha vui sướng nhất, mẹ của con là cường giả thủy hệ Tinh Vị, thực lực nàng lúc ấy, đại khái cũng chỉ là Tinh Vị trung giai mà thôi, nếu như cha cố tình, tuy rằng dị năng nàng rất lợi hại, nhưng cha có thể đánh chết nàng trong thời gian rất ngắn, sau đó trở lại Cổ văn, nhưng cha cũng không có làm như vậy.

- Cha không cách nào hình dung tâm tính cha lúc đó, Cham đại truyền thừa đều không ngừng phái người truy kích cha khắp thế giới, người Cổ văn tự nhiên muốn cha trở về, mà người Cổ thuật và cổ năng, lại muốn cướp lấy vật kia trong chay cha, thậm chí cha bị truy kích liên tục ba tháng không ngủ không nghỉ, trong lúc đó, cha đã giết rất nhiều người, đều là người Cổ thuật và cổ năng.

286. Chương 394: Nguyên Nhân. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 394: Nguyên nhân. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Cha không biết cha nghĩ như thế nào, kỳ thật, chỉ cần cha trở lại tổng bộ Cổ văn, mặc dù người Cổ thuật và Cổ năng thèm thuồng sự vật này, nhưng khẳng định cũng không dám đơn giản xâm phạm đến tổng bộ Cổ văn, nhưng cha lại không làm như vậy, bởi vì, trong những người truy kích cha, có mẹ của con.

- Cuộc sống như vậy, giằng co trọn vẹn mấy chục năm, mẹ của con là một người trời sinh có tính cách cực kỳ quật cường, ngày đó nàng trơ mắt ếch nhìn cha cướp vật kia mang đi, tự nhiên không cam lòng, cho nên mấy chục năm sau, nàng vẫn không ngừng truy kích cha, mà tính mạng cường giả ngoài Tinh Vị cảnh cơ hồ là vô cùng vô tận đấy, thời gian mấy chục năm đối với người bình thường có lẽ không tính là ngắn, nhưng đối với cường giả Tinh Vị cảnh thì rất ngắn, Cham đại thế lực vẫn tiếp tục truy kích, trong lúc đó, rất nhiều lần cha thiếu chút nữa là đã bị cường giả đại Tinh Vị Cham đại thế lực phái tới giết chết, lúc đó, người Cổ văn cũng sinh ra sát ý, thậm chí gia gia của con cũng tự mình xuất động, ông ấy tận tình khuyên bảo, yêu cầu cha trở lại Cổ văn, nhưng lúc đó cha lại quả quyết cự tuyệt yêu cầu của hắn.

Trong nụ cười của Lâm Cường mang theo một tia đắng chát, mà Lâm Dịch tức thì đứng ở một bên im im lặng lặng lắng nghe, nhiệt huyết trong lòng bành trướng, cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể tưởng tượng được, nhìn phụ thân trầm mặc như thế, ôn hòa như thế, mà lại từng độc lập đối kháng với ba tổ chức lớn mạnh nhất đại lục, có thể nghĩ loại khí phách kia khiến nhiệt huyết trong lòng người bành trướng như thế nào.

- Ông ấy liền động thủ với cha, lần đó, cha thiếu chút nữa đã chết đi.

Lâm Cường mang theo tí ti đắng chát trong dáng tươi cười, nhẹ nhàng nói.

- Cuối cùng, nếu như không phải ông ấy thoáng mềm lòng một chút, để cha nhìn thấy thời cơ, phát động tập kích với ông ấy mà nói..

Lâm Cường có chút ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra thần sắc hồi ức:

- Ngay lúc đó, cha hoàn toàn là một người làm việc dựa vào cảm tính cá nhân, gia gia con bị cha đánh lén thụ thương, mà lúc ấy cha thừa cơ chạy thoát, nhưng cũng bị thương rất nặng.

- Cha tìm một nơi cực kỳ hoang dã vắng vẻ, không hề khơi mào sự chú ý của tam đại thế lực, tuy rằng trong tay bọn họ có công cụ có thể dò thám thánh khí, nhưng thực tế, vật cha mang theo là một cái hộp gỗ, mà công năng hộp gỗ kia, có thể ngăn cách hoàn toàn khí tức mọi vật, thế nên bất luận kẻ nào cũng đều không thể cảm ứng được, ban đầu, lúc phát hiện vật như vậy, là lúc mở hộp ra, xem ra là nó lần trước đắc chủ, sau khi cha té từ một ngọn núi tại Mạn Vân Sơn Mạch xuống, cái hộp bị mở ra, cũng vì nguyên nhân này mà thế lực tam đại truyền thừa mới có thể cảm ứng được vật này, rồi sau đó câu chuyện cũng phát sinh.

- Lúc trước vì không ngừng hấp dẫn mẹ con tới, cha đang lẫn trốn truy kích, nghỉ ngơi một thời gian ngắn, sau đó lại mở hộp gỗ ra một lần, khiến vật bên trong lập lức bộc lộ ra khí tức của mình, do đó đã đưa mẹ con tới, đương nhiên, cùng đi với nàng còn có những người khác của tam đại truyền thừa.

- Nhưng lần đó cha thật sự bị thương quá nặng, suy đoán sơ bộ, ít nhất cũng cần hai năm mới có thể khôi phục hoàn toàn, cha ẩn núp, đóng hộp gỗ lại, cha cho rằng không có người nào phát hiện ra.

Trên mặt Lâm Cường lộ ra dáng tươi cười.

- Thế nhưng, cha thật không ngờ, sau khi cha ẩn núp được hai tuần, mẹ của con đã tìm được cha.

- Cha không biết lúc đó nội tâm mình suy nghĩ cái gì, nhưng hai tuần lễ không thấy nàng, thật sự khiến cha rất nhớ nàng, thế nên lúc khuôn mặt lạnh lùng của nàng xuất hiện trước mặt cha, cha căn bản không nghĩ đến, cha có khả năng sẽ chết trong tay nàng.

Nói đến đây, Lâm Cường ngừng lại, trên mặt lộ dáng tươi cười, nhưng ánh mắt lại có chút trống rỗng, hiển nhiên là đã hoàn toàn nhớ lại năm đó.

Lâm Dịch nghe đến thời khắc mấu chốt, lòng hiếu kỳ của hắn lập tức nổi lên, không nhịn được truy vấn:

- Sau đó thì như thế nào?

- Sau đó?

Lâm cường lấy lại tinh thần, chợt cười nói:

- Sau đó, chính là hạnh phúc chân chính.

- Cha tự biết hẳn phải chết, cho nên, đều nói hết thảy cho nàng nghe, cha cũng không hi vọng nàng thấy cha đáng thương mà cảm động đến nàng, khiến nàng tiếp nhận cha, bởi vì nhiều năm nàng không buông bỏ truy kích cha, cha đã nhìn ra tính cách của nàng, nàng bướng bình như thế, tuyệt đối không phải một hai câu có thể cảm động được nàng, nhưng cha vẫn nói, nói lòng cha cho nàng nghe, cha chỉ hi vọng, ít nhất sau khi cha hết, nàng có thể biết hết thảy mục đích cha làm, đều chỉ vì có thể thường xuyên gặp mặt nàng, chỉ vậy thôi, không hơn.

Lâm Dịch lập tức bị lời của Lâm Cường làm cho khiếp sợ, độc lập đối kháng ba tổ chức mạnh nhất đại lục, mục tiêu nguyên thủy nhất, rõ ràng chỉ là vì nhìn nàng thêm vài lần? Đây là một loại si tình thế nào chứ?

Lâm Dịch không cách nào tưởng tượng nổi, sau đó, hắn lại cực kỳ khó hiểu hỏi:

- Nếu là như vậy, phụ thân lúc trước sao không dùng vật ấy làm thẻ đánh bạc, đến cổ năng đổi lấy mẫu thân?

Tuy rằng lời nói như vậy lộ ra có chút bất kính, nhưng trên thực tế, đây là điều hiển nhiên nhất. Từ biểu hiện của Tam đại truyền thừa thế lực mà xem, bông chai trên lỗ chai Lâm Dịch tất nhiên là đồ vật phi thường quý giá, dùng vật như thế để trao đổi, Lâm Cường tuyệt đối có thể vuốt ve mỹ nhân, hơn nữa từ nay về sau lại có cổ năng làm hậu trường, hai đại truyền thừa khác, nghĩ đến cũng không dám đơn giản động thủ với hắn.

Trải qua rất nhiều chuyện, cách nghĩ của Lâm Dịch theo thời gian trôi qua cũng từ ngây thơ dần trở nên thành thục, ít nhất, hắn đã hiểu một chút các giao dịch hắc ám.

Nhưng Lâm Cường lại lắc đầu, chậm rãi nói:

- Tuy rằng cha chưa trở về cổ văn, nhưng cha cuối cùng cũng là người của cổ văn, đạt được vật như vậy không quay trở về cổ văn tuy rằng không đúng, nhưng ít ra, ít nhất thì cha cũng không phản bội cổ văn. Nhưng mà, nếu như giao vật này cho cổ năng thì tình cảnh của cổ văn sẽ trở nên cực kỳ bị động, sự cường đại của vật này tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của mọi người, bất cứ thế lực nào trong Tam đại truyền thừa đạt được, đều có thể đè ép gắt gao hai phe còn lại, cha không hi vọng nhìn thấy kết quả như vậy.

Từ trong lời này của Lâm Cường, Lâm Dịch nhìn ra mâu thuẫn của hắn vào lúc đó, biểu hiện của Lâm Cường vốn phi thường mẫu thuẫn, hắn đã không muốn hai thế lực khác đạt được vật như vậy, nhưng vì để có thể thường xuyên nhìn thấy mẫu thân của Lâm Dịch, lại cầm vật đó đi mạo hiểm. Phải biết rằng, tuy rằng thực lực của hắn rất mạnh, nhưng trong Tam đại truyền thừa người có thực lực mạnh hơn hắn, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, có lẽ chỉ cần bản thân chủ quan một chút, thì liền mất đi tánh mạng và vật đó luôn.

Bất quá, nhân loại vốn là một sinh vật tràn đầy mâu thuẫn, đôi khi, biết rất rõ như vậy không đúng, nhưng vẫn sẽ vì các loại nguyên nhân mà không nhịn được đi làm, cũng như cách làm của Lâm Cường lúc ấy vậy.

287. Chương 395: Khiếp Sợ!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 395: Khiếp sợ!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, sau đó nói:

- Về sau thì sao?

- Về sau…

Khóe miệng Lâm Cường lộ ra dáng tươi cười:

- Chuyện sau đó, cha một mực đều cho là mình đang nằm mơ…

- Nghe xong lời cha nói, nàng vốn đã tụ tập năng lượng, nhưng lại dần tiêu tán đi, nhưng nét mặt nàng vẫn không hề thay đổi, vẫn lạnh lùng nhìn cha, lần kia, nàng bỏ qua cho cha, cũng như cha thường xuyên làm trước kia vậy.

- Trong đoạn thời gian dưỡng thương này, nàng thỉnh thoảng sẽ qua đây thăm cha, nàng nói với cha, nàng chỉ không thích lợi dùng lúc người khác gặp khó khăn, nàng muốn sau khi cha hoàn toàn khôi phục lại, quang minh chính đại giết chết cha, sau đó thu hồi vật nguyên bản vốn thuộc về cổ năng. Tuy rằng nàng rất rõ ràng, nếu như sau khi thương thế của cha hoàn toàn khỏi hẳn, nàng không thể nào là đối thủ của cha…

- Mà cha, lại khôi phục từng ngày, rốt cục, khoảng thời gian khoái hoạt này, một mực đã qua một năm rưỡi, mà thương thế của cha, cũng hoàn toàn khôi phục.

Trên mặt Lâm Cường thủy chung vẫn mang nét cười vui vẻ, bộ dáng như chìm vào trong hồi ức, rất hiển nhiên, cảm tình của hắn đối với mẫu thân Lâm Dịch, thật sự đã đạt đến một trình độ khiến người khác kính nể.

- Ngày nào đó, nàng vẫn như thường lệ qua đó thăm cha, sau khi thấy thương thế của cha đã khỏi hẳn, khuôn mặt nàng lại trở nên trắng bệch, nàng trầm mặc thật lâu, sau đó, một hồi chiến đấu vốn nên phát sinh vào một năm rưỡi trước, đã bắt đầu…

- Đúng như trong tưởng tượng, thực lực của nàng tuy rằng đạt tới trung tinh vị trung giai, nhưng lúc ấy quanh năm cha đều không ngừng chiến đấu, tiến cảnh cực nhanh, đã đạt tới trình độ trung tinh vị thượng giai, hơn nữa chiến văn tăng phúc lúc ấy đã đạt tới trình độ 59 lần, nàng thất bại.

- Nàng đã thất bại, yêu cầu cha giết chết nàng, nói bởi vì quan hệ của nàng, làm cho cổ năng mất đi cơ hội đạt được vật đó, nhưng lúc đó cha thấy trong hai mắt nàng, cha nhìn ra ý nghĩ của nàng lại không phải như vậy, tất nhiên, trong nội tâm nàng cũng có cha.

- Cha ôm lấy nàng, cha nói với nàng cảm tình của cha từ trước đến nay, từ cảm tình đầu tiên khi nhìn thấy nàng, về sau lại thấy được vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, sự ngay thẳng của nàng, sự mâu thuẫn của nàng… Đúng vậy, cha yêu nàng…

Lâm Cường nói đến đây, nụ cười vốn hạnh phúc liền biến mất, trong đôi mắt mang theo chút mê mang ứa ra nước mắt, rất hiển nhiên, nói đến đây, khiến hắn nhớ tới chuyện giờ nàng bị nhốt trong cổ năng.

Kỳ thật Lâm Cường thân làm một người phụ thân, thuật lại đương sự yêu đương của mình và mẫu thân Lâm Dịch như thế, là một loại cảm giác phi thường quái dị, nhưng Lâm Cường đã đè nén trong lòng thật sự quá lâu, hắn cần kể lại, mà Lâm Dịch, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Lâm Dịch trầm mặc, thật lâu sau, sau khi cảm xúc của Lâm Cường ổn định lại, Lâm Dịch mới lại lần nữa mở miệng hỏi:

- Về sau thì sao? Phụ thân, về sau người và mẫu thân thế nào?

Lâm Cường hít sâu một hơi, chợt lộ ra dáng tươi cười vui vẻ:

- Về sau, chúng ta ở cùng một chỗ.

- Sau khi xác lập quan hệ, nàng hoàn toàn thay đổi thành một người khác, cha nghĩ, nàng như vậy, mới thật sự là nàng a? Nàng ôn nhu, hiền lành, đối với cha có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, nàng rất thích cười nhẹ với cha, không chút nào còn vẻ khí chất khiến người khác chỉ có thể nhìn nhưng không thể gần. Nhưng nàng như vậy, lại làm cho cha càng thêm động tâm với nàng, cha yêu nàng, che chở nàng…

- Nàng không nhắc lại chuyện cổ năng, mà cha cũng không có nhắc lại chuyện cổ văn, vật đó được đặt trong không gian giới chỉ của cha, đoạn thời gian kia, chung ta vốn đã hoàn toàn quên đi sự hiện hữu của nó. Chúng ta cải trang cách ăn mặc, đi khắp các nơi trên đại lục, nhìn ngắm phong thổ khắp nơi, người của Tam đại thế lực vẫn đang tìm kiếm chúng ta, bọn hắn căn bản không biết chuyện chúng ta đã ở cùng một chỗ, mà hạnh phúc như vậy, trọn vẹn giằng co hơn một trăm năm…

Lâm Cường nhớ lại, mang trên mặt nụ cười nhẹ nhàng mà hạnh phúc.

Lâm Dịch có chút cảm khái, người hữu tình sẽ thành thân thuộc, phụ thân vì mẫu thân đã nguyện ý đối địch với ba đại thế lực, mà cuối cùng người đã lấy được lòng của mẫu thân, nếu như chuyện cứ vậy một mực tiếp tục, thật là tốt biết bao?

Lâm Dịch không khỏi có chút thất thần, trong đầu của hắn xuất hiện một bức họa, phụ thân, mẫu thân, chính mình, muội muội, một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận ăn cơm trong chánh đường, tiếng cười như chuông bạc của Lâm Yến vang khắp phòng, cùng tiếng cười nhu hoà của mẫu thân, phụ thân mỉm cười thản nhiên. Cuộc sống như vậy, thật sự khiến Lâm Dịch sinh lòng mơ ước…

Nhưng, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, khiến mẫu thân lựa chọn quay trở lại cổ năng thế? Mà Lâm Cường sao lại chưa quay trở về cổ văn, càng không khởi hành đi cứu mẫu thân chứ? Đáy lòng Lâm Dịch, không khỏi nghi hoặc.

- Phụ thân, sau này đến cùng xảy ra chuyện gì?

Lâm Dịch không khỏi mở miệng hỏi, cùng đợi câu trả lời của Lâm Cường.

Lâm Cường nghe vậy trầm mặc, ánh mắt dần khôi phục thanh minh, sau khi hít sâu một hơi, chậm rãi nói…

- Về sau, con sinh ra rồi.

Lâm Cường nhìn về phía Lâm Dịch, nhẹ nhàng nói.

- Con sinh ra rồi sao? Lâm Dịch ngạc nhiên. Nhưng lại không biết, mình sinh ra đến cùng đã mang đến cho phụ thân và mẫu thân cái gì?

Ánh mắt Lâm Cường nhu hòa nhìn Lâm Dịch, nhẹ nhàng tiếp tục nói:

- Mẹ của con mang bầu con, bởi vì con, khiến chúng ta không khỏi nhớ đến nơi chúng ta lần đầu gặp mặt, Mạn Vân Sơn Mạch, mẹ của con đề nghị, nếu Mạn Vân Sơn Mạch đã là nơi cha và nàng quen biết, như vậy liền sinh đứa con đầu tiên ở đó đi. Nàng nói, như vậy tương đối có ý nghĩa, mà lúc đó cha và nàng vốn không có chỗ ở cố định, cha tự nhiên cũng không có dị nghị, liền đến nơi này. Sau khi thấy được vẻ yên bình của trấn Hi Mạn, chúng ta đã trải qua quá nhiều sóng gió cũng không khỏi muốn một đoạn thời gian yên tĩnh, vì vậy, lựa chọn ở chỗ này một thời gian ngắn. Một phương diện là mẹ của con đang mang thai, hành động cũng có nhiều bất tiện, một phương diện khác, cũng không muốn con vừa ra đời đã phiêu bạt bốn phía.

- Vì vậy, chúng ta định cư ở trấn Hi Mạn, hai năm sau, lại sinh ra muội muội của con…

Lâm Dịch nghe tới đây, rốt cục nhịn không được lại lần nữa hỏi:

- Vậy đến cùng xảy ra chuyện gì, khiến mẫu thân lựa chọn rời khỏi chúng ta?

Nếu tình thế như Lâm Cường nói tiếp tục phát triển, như vậy hình ảnh một nhà bốn người vui vẻ hòa thuận, tuyệt đối không chỉ tồn tại trong tưởng tượng của Lâm Dịch được! Nhưng đến tột cùng chuyện gì xảy ra? Khiến mẫu thân lựa chọn rời khỏi? Khiến Lâm Cường lựa chọn co đầu rút cổ? Khiến gia đình vốn nên vui vẻ hòa thuận, chia lìa hai nơi? Lâm Dịch thật sự không rõ…

Lâm Cường nghe được lời của Lâm Dịch, trầm mặc trong chốc lát, thật lâu về sau, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, chậm rãi mở miệng:

- Bởi vì con… Chiến văn và dị năng của con, vào lúc con ba tuổi… Đã thức tỉnh…

- Cái gì? !

Lâm Dịch lập tức kinh ngạc há to miệng, mở to hai mắt nhìn…

288. Chương 396: Khí Sử. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 396: Khí Sử. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Chiến văn và dị năng của con vào ba tuổi đã thức tỉnh? Vậy tại sao. . .

Lâm Dịch không dám tin hỏi.

Cái này cũng khó trách Lâm Dịch không thể tin được, dù sao, thời gian dị năng và chiến văn thức tỉnh, rõ ràng đều là chuyện trong ba năm gần đây, sao có thể nói là đã thức tỉnh vào lúc ba tuổi? Chẳng lẽ, trong đó còn chuyện gì hắn không biết sao?

Lâm Dịch nhìn Lâm Cường, cùng đợi câu trả lời của hắn.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, nhìn Lâm Dịch thật sâu, chậm rãi mở miệng nói:

- Đúng vậy, chiến văn và dị năng của con đã thức tỉnh khi con ba tuổi, sở dĩ mãi cho đến ba năm gần đây mới xuất hiện, là vì. . . Trước đó, chúng ta đã lại lần nữa phong ấn.

- Một lần nữa phong ấn?

Lâm Dịch không rõ ràng lắm nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường gật đầu, ngẩng đầu nhìn không trung, trong miệng nói ra:

- Đúng vậy, một lần nữa phong ấn.

- Dị năng của con là gì con hẳn rất rõ a? Đúng vậy, Lĩnh Vực Dị Năng Giả, trong khoảng thời gian ở Ngũ Hành, cha nghĩ con cũng đã nghe người khác nói qua truyền thuyết về Lĩnh Vực Dị Năng Giả a? Lĩnh Vực Dị Năng Giả trên thế giới này tuy rằng không thưa thớt như vẻ bể ngoài, nhưng tổng số cũng tuyệt đối không cao hơn mười người, nguyên nhân lớn nhất của chuyện này, ngoại trừ bản thân Lĩnh Vực Dị Năng Giả đã cực kỳ hiếm thấy ra, chính là vì trong lúc Lĩnh Vực Dị Năng Giả thức tỉnh năng lượng trong thiên địa dũng mãnh vào ý thức hải của Giác Tỉnh Giả thật sự quá mức cường đại. Nếu như không có Dị Năng Giả phương diện tinh thần vượt qua hạ tinh vị trung giai hỗ trợ bảo vệ ý thức hải, cổ năng lượng này có

thể tại trong khoảnh khắc hoàn toàn đánh vỡ linh hồn của Giác Tỉnh Giả, từ đó biến thành hoạt tử nhân, độ hung hiểm của nó, có thể nghĩ nha?

- Đại lục này còn có Lĩnh Vực Dị Năng Giả khác sao?

Lâm Dịch đột nhiên ngẩn người, từ trong lời của Lâm Cường, hắn đã nghe ra ý khác.

Lâm Cường gật đầu nói:

- Đương nhiên còn, hôm nay bên ngoài, đoán chừng cũng chỉ có con và Bạch Tiếu Thiên thôi. Nhưng trên thực tế, trong các cường giả Tinh Vị Cảnh lánh đời, vẫn có Lĩnh Vực Dị Năng Giả. Kỳ thật trong cổ năng cũng có chừng bốn gã. Nói toàn bộ đại lục không cao hơn mười tên Lĩnh Vực Dị Năng Giả, đây cũng là cách nghĩ tương đối bảo thủ, dù sao, đại lục này quá rộng lớn. . .

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, đại lục này rộng lớn vô biên như thế, trong đó còn bao nhiêu nơi mà ngay cả cường giả Tinh Vị Cảnh cũng chưa từng đến? Tuy rằng lịch sử của Bạch Đế đế quốc chừng hơn sáu vạn năm, nhưng trên đại lục, còn có bao nhiêu nơi tất cả mọi người đều chưa từng đi qua? Hôm nay đủ loại số liệu lưu truyền trên đại lục cũng chỉ là đã biết thôi, còn rất nhiều thứ không biết, lập tức cũng không kỳ quái nữa, nhẹ gật đầu nói:

- Ân, về sau thì sao?

Lâm Cường nói tiếp:

- Cha và mẹ con tuy rằng đều đã đạt đến trung tinh vị, nhưng đáng tiếc, hai người chúng ta cũng không phải tinh thần Dị Năng Giả, mà con lúc ấy chẳng qua mới ba tuổi thôi, con khi đó, ngay cả ý thức hải cũng chưa xây dựng xong, sao có thể thừa nhận được lực lượng khổng lồ lúc thức tỉnh chứ? Trong lúc nhất thời, cha và mẫu thân con lo lắng vạn phần, rồi lại vô kế khả thi.

Lâm Dịch có thể tưởng tượng tình huống lúc đó khẩn cấp đến cỡ nào, nói như vậy, dị năng thức tỉnh đều có điềm báo trước nhất định cả, lúc vừa mới thức tỉnh, năng lượng không thể nào trong nháy mắt đạt đến trình độ cường đại nhất, trong lúc đó, còn có quá trình tụ lực nhất định.

Chỉ cần hồi tưởng lại sự đau đớn khi thức tỉnh lĩnh vực dị năng lúc trong Cấm kị sâm lâm, Lâm Dịch không khó tưởng tượng đau đớn như vậy đối với một hài đồng ba tuổi mà nói, ý vị như thế nào. Không chút khoa trương mà nói, thức tỉnh một khi chính thức bắt đầu, ý thức hải của mình trong nháy mắt sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Tuy rằng hiện giờ mình vẫn còn sống tốt, nhưng Lâm Dịch vẫn nhịn không được mang theo một vẻ khẩn trương truy vấn:

- Vậy về sau thế nào? Cha và mẹ làm sao thể phong bế năng lượng đó?

Lâm Cường nhìn thoáng qua Lâm Dịch mang theo chút khẩn trương, lộ ra vẻ tươi cười nói:

- Tệ hơn không chỉ có dị năng thức tỉnh, còn có chiến văn của con nữa, cũng cơ hồ đồng thời thức tỉnh. . .

- Nếu như nói lĩnh vực dị năng thức tỉnh là tác dụng lên ý thức hải, như vậy chiến văn thức tỉnh, tựu là song trọng khảo nghiệm trên cả thân thể và tinh thần, nhưng đối với con lúc ấy, không kể đến dị năng thức tỉnh, chỉ riêng chiến văn thức tỉnh cũng đủ khiến người chết non rồi.

Lâm Dịch đồng ý nhẹ gật đầu. Ngày đó Lâm Cường dùng khỏa quang cầu màu xanh da trời kia, lúc mình có được chiến văn, song trọng tra tấn trên tinh thần và thân thể, chỉ là suy nghĩ một chút đã khiến da đầu người run lên. Nếu như đau đớn như vậy tác dụng lên người một hài đồng ba tuổi, không cần nghĩ, cũng biết hậu quả sẽ như thế nào rồi.

Lâm Cường khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói tiếp:

- Tình huống gấp gáp, mắt thấy con sẽ vì lực lượng cường đại sinh ra lúc dị năng và chiến văn đồng thời thức tỉnh mà chết non, cha không còn lựa chọn nào khác.

Trong lòng Lâm Dịch lập tức khẽ động, liên tưởng đến lời nói trước kia của Lâm Cường, sau khi sững sờ, lập tức thì thào nói:

- Cha sử dụng vật đó?

Lâm Cường nhẹ gật đầu, ngẩng đầu nhìn hướng không trung:

- Cha không còn lựa chọn nào khác. lúc ấy con mới ba tuổi, thân thể vốn gầy yếu không chịu nổi. Mặc dù cha và mẫu thân con hai người muốn hợp lực dùng lực lượng của mình đến bảo hộ con, nhưng thân thể của con quá yếu, đến cả năng lượng bảo hộ cũng hoàn toàn không cách nào thừa nhận, nỗ lực trợ giúp con không được mấy tác dụng, con cũng đã càng ngày càng suy yếu, dưới tình huống khẩn cấp, cha chỉ có thể nghĩ đến nó.

Lâm Dịch trong lòng lập tức chấn động. . . Khó trách, chẳng lẽ. . .

Chứng kiến biểu lộ của Lâm Dịch, Lâm Cường liền biết rõ hắn đã đoán ra, lập tức gật đầu nói:

- Đúng như con nghĩ, Tam đại truyền thừa thế lực một mực không buông tha truy tìm vật đó, tuy rằng đã qua hơn hai trăm năm, nhưng bọn hắn còn không buông tha. . .

- Vật đó quả nhiên rất cường đại, khi cha lấy nó ra từ không gian giới chỉ, sau đó đeo lên bên tai trái con, bất quá chỉ một lát công phu, từ trên đó phóng ra một cổ lực lượng bàng đại khiến ngay cả cha cũng sợ hãi! Quang mang lam sắc và huyết sắc hòa lẫn trên người con, cổ lực lượng kia cường đại đến mức mặc dù là cha và mẹ của con, cũng hoàn toàn không cách nào tiến vào trong đó, chúng ta chỉ có thể ở ngoài đợi. Dị tượng trọn vẹn giằng co hơn nửa canh giờ mới chấm dứt, mà nguy cơ của con, cũng coi như tạm thời vượt qua.

- Tiếp sau đó, người của Tam đại truyền thừa liền tìm tới sao?

Lâm Dịch nhìn Lâm Cường truy vấn.

Nhưng Lâm Cường lại ngoài ý định lắc đầu, nói:

- Tuy rằng khí tức vật đó phát ra, khẳng định bị cảm ứng được rồi, nhưng dù sao đã qua hơn hai trăm năm, Cham đại truyền thừa thế lực lại phân tán, không có khả năng lập tức đuổi tới được.

289. Chương 397: Khí Sử. (p2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 397: Khí Sử. (P2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

- Vậy phụ thân và mẫu thân vì sao không lập tức đào tẩu chứ?

Lâm Dịch lập tức có chút khó hiểu truy hỏi.

Lâm Cường thần sắc ảm đạm lại lần nữa lắc đầu:

- Sự tình, không đơn giản như con tưởng tượng.

- Đúng vậy, dị năng thức tỉnh và chiến văn thức tỉnh của con tạm thời đã bị vật đó áp chế, trong ngắn hạn sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng bản thân vật đó, thực sự đã mang đến cho con nguy cơ rất lớn.

- Cái gì?

Lâm Dịch nghi hoặc.

- Lực lượng của vật ấy thật sự quá mạnh mẽ, lúc ấy ở vào tình huống khẩn cấp, cha căn bản không kịp ngẫm nghĩ gì nữa, nhưng một hài đồng ba tuổi làm sao có thể khống chế năng lực của nó? Tuy rằng bởi vì quan hệ đến máu của con, con đã trở thành chủ nhân của nó, nhưng lúc chủ nhân không có cách nào khống chế bảo vật, thì sẽ phát sinh một chuyện cực kỳ đáng sợ – cắn trả.

- Cắn trả?

Lâm Dịch ánh mắt ngưng tụ, hơi lộ ra hoảng sợ.

- Đúng vậy, cắn trả.

Lâm Cường nhẹ gật đầu.

- Khi lực lượng của chủ nhân hoàn toàn không cách nào khống chế lực lượng bảo vật, liền sẽ gặp phải tình trạng bị cắn trả, chính là, bị bảo vật điều khiển! Trở thành Khí Sử.

- Khí Sử?

Biểu lộ của Lâm Dịch lại lần nữa hoảng sợ.

Lâm Cường nhẹ gật đầu:

- Khí Sử là chỉ nhân loại bị bảo vật điều khiển, trong thần khí hoặc thứ thần khí bình thường có được lực lượng mạnh mẽ, đều có khí linh của mình cả. Những khí linh này, biểu hiện trên trình độ rất lớn là di truyền từ trên một đời, hoặc khiến chủ nhân sinh ra cảm xúc nổi bật, nói thí dụ như thị sát khát máu, tà dị. . .

Lâm Dịch nghe vậy thân thể lập tức chấn động! Nghe xong lời Lâm Cường, hắn hôm nay rốt cục minh bạch vì sao khi mình sử dụng chiến văn đạt đến cực hạn lại xuất hiện cổ cảm xúc tà dị thị sát khát máu không hiểu thấu, rất có thể là do khí linh của vật kia ảnh hưởng!

- Mà lúc đó, trong nháy mắt khi đeo vật đó cho con, cha và mẫu thân con liền cảm ứng được một cổ cảm xúc thị sát khát máu tà dị đến cực điểm, đồng thời, cũng nghĩ đến khả năng con sẽ bị cắn trả, nhưng không có cách nào, tình huống ngay lúc đó, đã không để cho chúng ta nghĩ nhiều nữa.

- Nhưng mà, sau khi người bình tĩnh lại, cha và mẹ của con, vẫn không khỏi bắt đầu lo lắng, con có thể trở thành Khí Sử hay không ?

Lời của Lâm Cường không khỏi khiến Lâm Dịch có chút khẩn trương, sau khi hít sâu một hơi, Lâm Dịch truy vấn lấy:

- Về sau thì sao? Cắn trả có xảy ra không?

Lâm Cường nhẹ gật đầu:

- Cắn trả vẫn xảy ra, con lúc đó, mặc dù mới ba tuổi, nhưng đôi mắt kia, còn vẻ tà dị và thị sát khát máu trong đó, khiến cha và mẹ của con cũng không khỏi kinh hãi. Cũng may, bản thể con chỉ có ba tuổi, thật sự quá yếu ớt, tuy rằng về mặt năng lượng so với cha và mẫu thân con cường đại hơn nhiều, nhưng lúc đó con và vật đó mới vừa vặn kết hợp, không hoàn toàn phù hợp với thân thể của con, cho nên, cha còn có thể miễn cưỡng ngăn chặn con, nhưng nếu qua một thời gian ngắn nữa, chỉ sợ tất nhiên không dễ dàng. . .

Lâm Dịch không khỏi hoảng sợ, một hài tử ba tuổi có được vật như vậy, có thể khiến một gã cường giả trung tinh vị thượng giai chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn? Vậy lực lượng mà vật kia có được, là một loại khổng lồ thế nào?

Lâm Dịch hoàn toàn không cách nào tưởng tượng.

- Về sau thì sao?

Lâm Dịch nhịn không được lại lần nữa truy vấn. Hắn đang rất hiếu kỳ, về sau đến tột cùng xảy ra chuyện gì, khiến hắn miễn đi vận mệnh trở thành khí sử, cùng với việc mẹ hắn rời khỏi gia đình...

Lâm Cường khẽ thở dài một tiếng, nhìn trăng sáng trên không trung, nói:

- Về sau, mẹ của con làm một quyết định – quay lại cổ năng.

- Quay lại cổ năng? Vì cái gì?

Lâm Dịch hoàn toàn không cách nào lý giải, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, giữa chuyện mình bị vật kia khống chế, đến việc mẫu thân quay về cổ năng, có liên hệ gì chứ?

Lâm Dịch thật sự không cách nào lý giải.

Lâm Cường chậm rãi nói:

- Con vào lúc đó, tà dị mà thị sát khát máu, chỉ có cha có thể miễn cưỡng ngăn chặn con, mẹ con về mặt năng lượng chênh lệch quá nhiều với cha, căn bản không có biện pháp chế trụ con. Cha và mẫu thân con rất rõ ràng, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, nếu không, khi vật đó hoàn toàn chính thức khế hợp với thân thể con, sau khi mạt sát toàn bộ ý thức của con, hết thảy đều đã chậm…

- Vì vậy, mẹ của con quyết định quay lại cổ năng, cầu mẹ của nàng, chính là bà ngoại con– thủy hệ Đại trưởng lão của Cổ năng truyền thừa, cầu lấy vật giống vậy, trợ giúp con phong ấn lực lượng vật kia.

Lâm Dịch lại lần nữa ngạc nhiên, tim đập kịch liệt, thật lâu sau, mới hít sâu một hơi, đè xuống nhàn nhạt mà chua xót nơi mũi, trầm giọng hỏi:

- Vật gì?

Lâm Cường liếc nhìn Lâm Dịch, sau đó cúi đầu xuống, chậm chạp từ trong lòng lấy ra một vật, Lâm Dịch xem xét, lập tức ánh mắt ngưng tụ. Lâm Cường lấy ra đấy, chính là tinh lam sắc cầu thể phong cách cổ xưa lấy ra ngày đó…

- Chính là nó?

Lâm Dịch nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường thì nhẹ gật đầu, thần sắc ảm đạm nhìn tinh lam sắc cầu thể đã hoàn toàn mất đi quang mang trong sáng. Trên hình cầu vẫn gồ ghề, cổ mị lực lúc trước, lúc này đã hoàn toàn biến mất. Dù xem, thế nào cũng chỉ là một khỏa lam sắc cầu thể thô bỉ xấu xí .

- Tên của nó gọi là Tinh Lam Lưu Ly Cầu, nó là một kiện thứ thần khí.

- Thứ thần khí? !

Lâm Dịch lập tức bị chấn trụ! Hắn vô luận như thế nào cũng không cách nào tưởng tượng, một khỏa cầu xấu xí thô bỉ như vậy, lại có thể liên lạc một chỗ với mấy chữ thứ thần khí vốn tỏa ra vô hạn hấp dẫn.

- Đúng vậy… Thủy hệ thứ thần khí – Tinh Lam Lưu Ly Cầu.

Lâm Cường chậm rãi nhẹ gật đầu, chợt lại cẩn thận dùng khăn tay bọc nó lại, để vào trong ngực, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, chậm rãi nói:

- Lúc ấy cha và mẫu thân con đã không có phương pháp khác rồi, chỉ có thể nghĩ đến phương pháp này, chỉ có dùng Tinh Lam Lưu Ly Cầu hoàn toàn phong ấn lực lượng vật đó lại, mới có thể cứu con.

- Cho nên, nàng trở về, nói mọi chuyện cần thiết cho bà ngoại con, thủy hệ Đại trưởng lão của cổ năng truyền thừa.

- Nàng sao phải rời khỏi chúng ta?

Sau khi khiếp sợ, Lâm Dịch vẫn nghi hoặc hỏi. Dù sao, nếu là bà ngoại, như vậy nàng có gì do gì để một nhà mình tách ra chứ? Dù sao, mình cũng là ngoại tôn của nàng a

Lâm Cường nghe xong vấn đề của Lâm Dịch, biểu lộ lại lập tức biến thành âm trầm, trong thanh âm mang theo hận ý:

- Bởi vì… Cha không phải người của cổ năng.

Lâm Dịch lại lần nữa ngây người, hoàn toàn không cách nào lý giải nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường sắc mặt âm trầm, toàn thân cao thấp đột nhiên bắt đầu nổi lên chấn động, Lâm Dịch lúc này chân thực cảm nhận được, cổ hơi thở kia khổng lồ như thế! Mặc dù mình bây giờ là hạ tinh vị hạ giai, y nguyên cảm giác được ở trước mặt cổ lực lượng này, chính mình căn bản ngay cả một tia chống cự cũng không có! Loại cảm giác này thật giống như… Giống như ngày đó khi còn ở bát cấp gặp phải uy áp của Bố Lan Đặc vậy!

290. Chương 398: Cái Gọi Là Nguyên Tắc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 398: Cái gọi là nguyên tắc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Bất đồng hơn là, Lâm Cường lúc này hoàn toàn là trong lúc xúc động mà vô tình dẫn phát ra khí thế, mà Bố Lan Đặc lại cố ý gây nên, ai mạnh ai yếu, không cần phải nghĩ cũng biết được.

Lâm Dịch miễn cưỡng chống cự lại cổ khí thế này, không nói gì, mà sau một lát, biểu tình của Lâm Cường dẫn hoàn hoãn lại, cổ khí thế kia cũng hoàn toàn biến mất, trên mặt của hắn, lại lộ ra ảm đạm:

- Bởi vì, cha là người của cổ văn, mà Tinh Lam Lưu Ly Cầu với tư cách thứ thần khí, mặc dù trong Tam đại truyền thừa thế lực, cũng là thứ cực kỳ trân quý, mặc dù bà ngoại con thật sự có lòng giúp bọn ta, nhưng cũng không có tư cách kia, nàng dù sao cũng là người của cổ năng truyền thừa, nhất định phải vì cổ năng truyền thừa suy nghĩ.

- Vì vậy, bọn hắn đến nơi này, cùng cha tiến hành đàm phán.

- Đã nói những gì?

Lâm Dịch hỏi.

- Điều kiện bọn hắn nói ra ban đầu, chính là mang người về tổng bộ cô năng, vật đó đã bị con đạt được, vậy con đã trở thành chủ nhân của nó, hơn nữa dưới tình huống con đã sắp trở thành Khí Sử, bọn hắn căn bản không có biện pháp lấy vật ấy xuống từ tai con. Mặc dù là Đại trưởng lão cổ năng truyền thừa đã đạt đến đại tinh vị đỉnh phong, cũng không có cách nào… Thêm vào dị năng của con là lĩnh vực dị năng cực kỳ hiếm thấy, bọn hắn tự nhiên muốn tuyển nhận con đệ tử của bọn hắn rồi. Bọn hắn thậm chí còn phát ra lời mời với cha, mời cha cũng trở thành người của cổ năng truyền thừa…

Lâm Cường chậm rãi nói.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, như vậy không thể nghi ngờ là phương pháp đơn giản nhất rồi. Chỉ cần người nhà mình trở thành người của cổ năng truyền thừa, như vậy bọn hắn tự nhiên không có lý do gì không cứu mình cả. Dù sao, nếu như bọn hắn không cứu mình, như vậy mình sẽ trở thành Khí Sử không rõ đầu đuôi, đợi sau khi vật ấy hoàn toàn phù hợp với thân thể mình, có thể tưởng tượng đó là một loại phiền toái cỡ nào a? Về phần nói giết chết mình, lấy ra vật đó, phụ thân và mẫu thân, hiển nhiên sẽ không cho phép. Dù sao, nếu quả thật muốn giết chết mình, ban đầu lúc dị năng mình thức tỉnh, trực tiếp không sử dụng vật đó chẳng phải tốt rồi sao?

- Vậy phụ thân, người cự tuyệt bọn hắn sao?

Lâm Dịch không xác định hỏi.

Lâm Cường nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, cha cự tuyệt bọn hắn. Bất kể nói thế nào, cha là người của cổ văn, vô luận bọn hắn bây giờ không còn thừa nhận cha, Bạch Hổ hệ thiếu gia trước kia nữa, nhưng cha từ nhỏ đã lớn lên ở cổ văn, tự nhiên không thể nào thoát ly cổ văn tiến vào cổ năng được. Nếu không, lúc trước cha trực tiếp hiến vật đó cho cổ năng không phải tốt rồi sao?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, tuy rằng đang mang tánh mạng mình, nhưng hắn đối với cách làm của Lâm Cường vẫn có thái độ ủng hộ. Hắn cũng giống Lâm Cường, là một tính cách quật cường, chuyện đã nhận định, cho dù nói gì cũng sẽ không thay đổi. Người cái gì cũng có thể không có, nhưng lại không thể không có nguyên

tắc. Đối với Lâm Cường mà nói, trung với cổ văn chính là nguyên tắc của hắn, chạm vào chuyện này, dù là chết, hắn cũng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ!

Tuy rằng có lẽ hắn trung với cổ văn theo người khác xem ra, cũng sớm đã là phản bội, nhưng đại trượng phu sinh khắp thiên hạ, chỉ cầu không thẹn với lương tâm là được! Lâm Cường tự hỏi, trừ việc không giao vật đó cho cổ văn ra, hắn không làm ra chuyện gì có lỗi với cổ văn cả, dù ban đầu khi chạy trốn tứ phía trên đại lục, hắn cũng không giết qua bất luận một gã đệ tử của cổ văn truyền thừa nào.

- Về sau thì sao?

Lâm Dịch lại lần nữa hỏi.

- Về sau, đàm phán tiến vào cục diện giằng co, cha không chịu gia nhập cổ năng, mà cổ năng cũng không muốn xuất ra Tinh Lam Lưu Ly Cầu, thời gian từng chút từng chút đi qua, tình huống của con cũng càng ngày càng nghiêm trọng, lúc ấy tâm lý của cha thật sự rất mâu thuẫn, nhìn nét cười ngày càng tà dị trên mặt con, cha cơ hồ nhịn không được muốn đáp ứng bọn hắn, nhưng nghĩ tới gia gia của con, cha lại chỉ có thể tiếp tục kiên trì, Dịch nhi, con, sẽ không trách phụ thân chứ?

Nói tới chỗ này, Lâm Cường nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch lắc đầu, nhìn Lâm Cường nói:

- Không, phụ thân. Con cảm thấy người làm vô cùng đúng. Chúng ta có thể không có thực lực cường đại, nhưng lại không thể không có nguyên tắc, cũng như người trước kia dạy bảo con – Có ơn tất báo, cảm tác cảm vi, mới là cường giả chân chính!

Nghe được lời của Lâm Dịch, thân thể Lâm Cường nhẹ nhàng run rẩy một chút, chợt lộ ra dáng tươi cười vui mừng, nhẹ gật đầu:

- Dịch nhi, con quả nhiên trưởng thành…

Lâm Dịch nghe vậy lộ ra dáng tươi cười, sau đó mới nói:

- Về sau thì sao? Về sau thế nào vậy?

Lâm Cường ngẩng đầu lên, trong mắt lập loè nổi lên một tia óng ánh, chậm rãi nói:

- Chứng kiến tình huống của con càng ngày càng nguy hiểm, mẹ của con quỳ xuống trước trước mặt bà ngoại con, dùng sức dập đầu, nàng cũng không nói lời nào, chỉ dùng sức dập đầu. Máu chảy đầy đất, dùng năng lượng của nàng, đừng nói là mặt đất, mặc dù là sắt thép, nếu như nàng không muốn thì cũng không có khả năng lưu lại bất cứ vết thương nào trên người nàng cả.

Nắm đấm của Lâm Dịch bỗng nhiên siết chặt, trong đầu không khỏi hiện ra bộ dáng mẫu thân cắn chặt răng, mãnh liệt dập đầu trước mặt bà ngoại, máu tươi đỏ thẫm trên trán trắng nõn, lộ ra chói mắt như vậy…

Thanh âm hơi trống rỗng của Lâm Cường chậm rãi vang lên:

- Nàng vĩnh viễn đều ủng hộ cha như vậy, kỳ thật dưới tình huống ấy, chỉ cần nàng nói một câu, có lẽ cha cũng không kiên trì nguyên tắc buồn cười như vậy nữa, nhưng nàng không có, nàng chỉ dùng hành động của mình yên lặng ủng hộ cha, nàng vĩnh viễn cũng chỉ yên lặng…

Nước mắt, rốt cục im ắng chảy xuống.

Lâm Dịch cắn chặt hàm răng, nắm thật chặc nắm đấm, nhưng lại không nói gì.

- Cũng may, bà ngoại con cuối cùng vì yêu thương nàng, sau khi thấy nàng gặp thảm trạng, bà ngoại con, rốt cục cho chúng ta nói chuyện… ”

- Sự cường đại của vật đó tất cả mọi người không cách nào tưởng tưởng được, nếu như nói, con thật sự trở thành Khí Sử, như vậy tuyệt đối không phải là bất hạnh của một nhà chúng ta, đó là bất hạnh của cả đại lục! Không ai có thể tưởng tượng, sau khi một Khí Sử hoàn toàn nắm giữ lực lượng vật ấy xuất hiện, đại lục này sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, đặc biệt là, Khí Sử này lại là một khí linh yêu dị, thị sát khát máu đến cực điểm…

Lâm Cường hít sâu một hơi, chậm lại thanh âm:

- Cuối cùng nhất, bọn hắn vẫn lùi một bước, ký kết hiệp nghị – bọn hắn có thể dùng Tinh Lam Lưu Ly Cầu phong ấn lực lượng vật đó, nhưng mẹ của con phải theo bọn hắn trở về cổ năng, đồng thời cha và con trước khi giải quyết rõ ràng chuyện về vật này, không thể có bất kỳ liên hệ nào với người của cổ văn, hơn nữa, hạn chế con có được lực lượng cường đại… Cũng muốn khi con 30 tuổi, đi cổ năng một chuyến.

- À?

Lâm Dịch ngạc nhiên, hắn hoàn toàn không rõ chế định của hiệp nghị này, đối với cổ năng truyền thừa có chỗ tốt gì.

291. Chương 399: Hiệp Nghị.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 399: Hiệp nghị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lâm Cường chậm rãi thở dài nói:

- Kỳ thật, cha một mực đều rất mâu thuẫn, sau khi phong ấn vật kia lại, chúng ta phát hiện, lực lượng của vật kia thật sự quá mức cường đại! Mặc dù là thứ thần khí loại phong ấn số một như Tinh Lam Lưu Ly Cầu, lại chỉ có thể tạm thời ngăn chặn vật đó thôi, căn bản không có biện pháp hoàn toàn phong ấn!

- Đây là một phát hiện khiến người khiếp sợ, bởi vì vậy cũng có nghĩa là có lẽ có một ngày lực lượng bên trong vật đó vẫn sẽ hoàn toàn bạo phát! Đến lúc đó, nếu như con còn chưa thể miễn cưỡng khống chế vật đó, như vậy con rất có thể sẽ trở thành một Khí Sử không rõ đầu đuôi, không còn đường nào khác!

Nói tới chỗ này, Lâm Cường chậm rãi quay đầu nhìn Lâm Dịch, chậm rãi nói:

- Đây cũng là chỗ cha mâu thuẫn, cha khát vọng con có được lực lượng, rồi lại sợ hãi con có được lực lượng. Khát vọng, tự nhiên là hi vọng lực lượng của con có thể trước khi phong ấn hoàn toàn biến mất, có thể khống chế lực lượng của nó. Nhưng sợ hãi, là vì phong ấn trên vật này, lại cùng một nhịp thở với lực lượng bản thân con. Lực lượng của con càng mạnh, như vậy lực lượng mà vật đó có thể sử dụng lại càng mạnh, khách quan mà nói, lực lượng phong ấn cũng càng mỏng manh hơn.

Lâm Dịch cảm thấy khiếp sợ, nhưng sau một lát lại cười nói:

- Cũng may, hiện giờ con có lẽ đã có được thực lực khống chế nó rồi.

- Không, con còn không có.

Lâm Cường lại đột nhiên lắc đầu, ngắt lời nói. Lâm Dịch bỗng kinh ngạc.

Lâm Cường nhìn Lâm Dịch rất nghiêm túc nói:

- Ngày đó cha sử dụng Tinh Lam Lưu Ly Cầu giải phong ấn, chỉ là giải một tầng ngoài cùng nhất thôi, sự cường đại của vật đó hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của con, cha đoán chừng, muốn chính thức hoàn toàn khống chế vậy như vậy, ít nhất cũng cần lực lượng đại tinh vị thượng giai!

- Cái gì?

Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn! Hoàn toàn khống chế nó, lại phải cần thực lực đại tinh vị thượng giai? Cái này, cuối cùng là thứ gì?

Lâm Dịch không khỏi hỏi:

- Cái này, cuối cùng là vật gì?

Lâm Cường chậm rãi lắc đầu, khẽ thở dài:

- Cha cũng không biết thứ này đến tột cùng là cái gì, chỉ là lực lượng của nó cường đại đến kinh người! Lúc trước sử dụng Tinh Lam Lưu Ly Cầu phong ấn, trọn vẹn phong ấn ba tầng, mới tạm thời hoàn toàn ngăn chặn lực lượng của nó lại.

Lâm Dịch hoàn toàn ngây người, cái này thật sự khiến hắn quá kinh ngạc. Thứ thần khí loại phong ấn, liên tục phong ấn ba tầng, mới có thể tạm thời phong ấn nó lại? Chẳng lẽ, đây chẳng lẽ là thần khí?

- Nó là thần khí sao?

Lâm Dịch thì thào hỏi.

Lâm Cường gật đầu nói:

- Rất hiển nhiên, nó là thần khí. Hơn nữa theo cha quan sát, năng lượng của nó so với các thần khí đã biết hiện nay trên đại lục đều cao hơn nhiều! Mặc dù trong thần khí, đoán chừng cũng là tồn tại đỉnh tiêm!

Lâm Cường rất khẳng định nói.

Thử nghĩ thoáng một chút, vật như vậy, khi vừa mới điều khiển thân thể một hài đồng ba tuổi, cũng đã có thể bộc phát ra lực lượng ngoài trung tinh vị thượng giai! Đó là một loại cường đại như thế nào chứ? Phải biết rằng, sau khi Lâm Dịch sinh ra, thực lực của Lâm Cường sớm đã đạt đến trung tinh vị thượng giai, sắp tiến vào trình độ đại tinh vị hạ giai, hơn nữa chiến văn của hắn tăng phúc 59 lần, tuyệt đối có thể đơn giản đạt tới trình độ đại tinh vị trung giai! Nhưng mặc dù như vậy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn Lâm Dịch mới ba tuổi bị bông tai điều khiển, sự cường hãn của bông tai, có thể nghĩ…

- Hiện giờ con nên hiểu rõ, vì sao ban đầu khi truyền thụ cho con Phá Môn Ấn Ký, không nói cho con phá môn của Kinh Môn và Khai Môn rồi chứ?

Lâm Cường nhẹ nhàng nói.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nghe xong Lâm Cường nói một phen, hắn rất rõ ràng tâm tính của Lâm Cường mâu thuẫn như thế nào rồi. Một phương diện, hắn khát vọng Lâm Dịch có thể có được lực lượng hoàn toàn khống chế bông tai, nhưng một phương diện khác, lại sợ hãi Lâm Dịch vì lực lượng gia tăng, mà gia tốc sự tổn hại của phong ấn. Dù sao, muốn có được thực lực hoàn toàn khống chế bông tai, thức sự quá khó khăn.

Nhưng, Lâm Cường sao lại có thể nhẫn tâm khiến Lâm Dịch một mực cứ như vậy thường thường xoàng xĩnh, chờ đợi bông tai tự bài trừ phong ấn chứ? Cái bông tai này chính là một quả boom hẹn giờ, vô luận như thế nào cũng có một ngày nổ tung. Chỉ là Lâm Cường, không muốn nó nổ tung sớm như vậy thôi.

Cho nên, Lâm Cường yêu cầu Lâm Dịch rèn luyện thân thể, nhưng cũng lo lắng sau khi lực lượng hắn tăng lớn sẽ ảnh hưởng đến phong ấn, cho nên dứt khoát cũng chỉ truyền thụ hắn Phá Môn Ấn Ký trước lục môn, hết thảy đều giao cho ông trời quyết định.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Lâm Dịch trở thành bát cấp Chiến Sĩ trở về, Lâm Cường liền giải trừ tầng ngoài phong ấn. Trên thực tế, đây là chuyện lúc hắn truyền thụ thể thuật đã nghĩ kĩ, nếu như hắn thật có thể từ nơi khác học được Phá Môn Ấn Ký của Kinh Môn và Khai Môn, như vậy liền liều một phen a, dù là vì vậy mà giảm bớt thời gian phong ấn.

Bất quá thiên tư của Lâm Dịch thực sự quá xuất sắc, Lâm Cường hiện giờ đã thấy được chút hi vọng –23 tuổi hạ tinh vị võ giả! Mặc dù đặt trên toàn bộ đại lục, kể cả một ít cường giả lánh đời, cũng là thiên tư cường hãn hiếm thấy. Nói không chừng… hắn thật sự có hi vọng trước khi phong ấn hoàn toàn mở ra, có được lực lượng đại tinh vị thượng giai…

- Vậy sau đó mẫu thân liền đi với người của cổ năng sao?

Lâm Dịch lại lần nữa truy vấn.

Lâm Cường chậm rãi nhẹ gật đầu, nhìn trăng sáng trên không trung, không nói gì. Trong lúc nhất thời, tràng diện trầm mặc lại…

Một mực trôi qua thật lâu, Lâm Cường mới hít sâu một hơi nói:

- Tốt rồi, hiện giờ con đã đạt đến hạ tinh vị, có một số việc cũng phải thông báo cho con một chút.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nhìn Lâm Cường rất nghiêm túc nghe.

- Con biết vì sao bọn hắn lại đặt ra một hiệp nghị mà nhìn như đối với cổ năng một chút tác dụng cũng không có không?

Lâm Cường nhìn Lâm Dịch hỏi.

Lâm Dịch trung thực lắc đầu. Quả thật, theo hiệp nghị bọn hắn đặt ra, nhìn từ biểu hiện, tựa hồ không có chút ý nghĩa nào cả, ngoại trừ hoàn toàn tách người nhà bọn hắn ra. Nhưng cổ năng sẽ đặt ra một hiệp nghị một chút chỗ tốt cũng không có liền giao ra Tinh Lam Lưu Ly Cầu sao? Đáp án hiển nhiên là không phải rồi!

Phải biết rằng, Tinh Lam Lưu Ly Cầu chính là thứ thần khí! Mặc dù toàn bộ đại lục, cũng là vật cực kỳ hiếm thấy. Suy nghĩ một chút, Vô Song Hội sở dĩ sẽ hấp dẫn nhiều người tham gia như vậy, cũng không phải không chút lý do. Sự hấp dẫn của thứ thần khí tuyệt đối chiếm tỉ lệ rất cao. Mặc dù đối với thế lực truyền thừa từ thời viễn cổ như cổ năng truyền thừa, số lượng thứ thần khí cũng tuyệt đối không nhiều lắm. Giao ra nó, lại chế định một hiệp nghị đối với cổ năng một chút chỗ tốt cũng không có? Có thể sao?

Trừ phi mọi người của cổ năng là ngu ngốc. Nhưng hiển nhiên không phải. Một trong ba tổ chức mạnh nhất đại lục, làm sao có thể đều do ngu ngốc chủ trì được?

292. Chương 400: Bản Chất Của Tinh Vị Cảnh. (p1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 400: Bản chất của Tinh Vị Cảnh. (P1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ banlong.us

Lâm Cường chậm rãi nói:

- Khi con đi cổ năng, nhất định phải coi chừng. Cha nghĩ, bọn hắn cũng không có hảo ý gì đâu!

Lâm Dịch thân thể chấn động, chợt nghĩ đến một loại khả năng nhìn Lâm Cường nói:

- Chẳng lẽ… Bọn hắn muốn giết con?

Lâm Cường trầm mặc lại, chợt nhẹ gật đầu.

Đây là giải thích hợp lý nhất!

Giết Lâm Dịch, nguy cơ Khí Sử dĩ nhiên được loại bỏ, hơn nữa, bảo vật cấp bậc đã ngoài thánh khí, cũng phải cần có chủ nhân mới có thể phát huy lực lượng. Chỉ cần Lâm Dịch tử vong, như vậy bông tai mặc dù có được lực lượng cường thịnh trở lại, nhưng thiếu đi người có thể cung cấp người dẫn đạo lực lượng, cũng hoàn toàn không có chút tác dụng nào nữa. Đến lúc đó, việc có được bông tai đối với người của cổ năng mà nói, căn bản chính là dễ như trở bàn tay.

Mà nguyên nhân mang mẫu thân Lâm Dịch về cổ năng, tự nhiên chính là vì để Lâm Dịch đến thăm. Dù sao, thực lực của Lâm Cường ở chỗ này, nếu như nói người của cổ năng muốn giết Lâm Dịch trước mặt Lâm Cường, hiển nhiên rất không có khả năng. Vạn nhất Lâm Cường vì bảo hộ Lâm Dịch, lại từ quay về cổ văn, vậy thì càng hỏng bét.

Người của cổ năng là coi trọng tình cảm cực kỳ chân thành tha thiết của Lâm Cường đối với mẫu thân Lâm Dịch, hơn nữa Lâm Cường một mực là người nói được làm được, cực kỳ giữ lời hứa. Cho nên trong hiệp

nghị, bọn hắn yêu cầu Lâm Cường, không cho phép hắn trở lại cổ văn, tự nhiên cũng đã cân nhắc phương diện này rồi.

Nếu để cho Lâm Dịch đến nhà mình, như vậy liền đơn giản hơn rồi, trong cổ năng giết chết Lâm Dịch, tự nhiên cũng không lo lắng Lâm Cường đến đây phá hủy... Dù sao, cổ năng là một trong Tam đại truyền thừa thế lực, thực lực cường đại, căn bản không phải Lâm Cường có thể so sánh được. Thứ bọn hắn sợ hãi, cũng không phải Lâm Cường, mà là Cổ văn sau lưng Lâm Cường.

Hơn nữa, ban đầu lúc phong ấn bông tai, bọn hắn đã tính toán một chút, hiệu quả của phong ấn này nhiều nhất tiếp tục được chừng 60 năm, sau 60 năm, lực lượng của bông tai sẽ phá phong ấn mà ra. Lựa chọn ba mươi năm, kỳ thật cũng xuất phát từ cần nhắc không chút sơ hở nào, vạn nhất thực lực có chỗ tăng lên, như vậy thời gian phá vỡ phong ấn cũng sẽ nhanh hơn, người của Cổ năng đã cân nhắc cả rồi.

Hơn nữa, người của cổ năng ngay cả tâm tình giữa Lâm Cường và mẫu thân Lâm Dịch cũng đã cân nhắc vào trong. Rất rõ ràng, nếu như vào lúc ấy trực tiếp giết chết Lâm Dịch, tuy rằng là phương pháp giải quyết đơn giản nhất, nhưng hiển nhiên đây là chuyện cả Lâm Cường và mẫu thân Lâm Dịch đều không thể tiếp nhận. Nhưng nếu như chờ thêm ba mươi năm, tuy rằng cũng vẫn sẽ bảo vệ Lâm Dịch, nhưng hai người đều sẽ rõ cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng.

Ngay từ đầu có lựa chọn là Tinh Lam Lưu Ly Cầu, hai người tự nhiên muốn cực lực tranh thủ. Nhưng ba mươi năm sau, theo tuổi thọ và thực lực bản thân Lâm Dịch gia tăng, Tinh Lam Lưu Ly Cầu hiển nhiên đã không thể nào hoàn toàn phong ấn được nữa, đến lúc đó, chuyện Lâm Dịch trở thành Khí Sử đã không còn cách nào ngăn cản nữa. Đến lúc đó thì việc đánh chết Lâm Dịch liền đơn giản hơn rồi. Dù sao, phong ấn của bông tai không được giải trừ, mà giết Lâm Dịch cũng không phải trực tiếp tác dụng lên bông tai, cũng không kích phát lực lượng cường đại bên trong. Mà Lâm Cường và mẫu thân Lâm Dịch xuất phát từ cân nhắc cho đại cục, mặc dù có thương tâm, nhưng nghĩ đến cũng không ra tay cản trở nữa, chỉ cần không phải giết trước mặt bọn họ.

Lâm Dịch không khỏi không cảm khái cái hiệp nghi nhìn như không chút tác dụng với cổ năng này, kỳ thật lại chế định tương đối cao minh, cơ hồ đã cân nhắc tất cả trường hợp xấu nhất trong tương lai vào trong. Dù sao, mặc dù thiên tư của Lâm Dịch có cường hoành cỡ nào, cũng không thể nào trước 30 tuổi trước khi, trở thành cường giả đại tinh vị thượng giai được. Chỉ cần là như vậy, dù hắn thật sự có thực lực không chế bông tai trước khi phong ấn bài trừ, người của cổ năng cũng có thể đơn giản đánh chết! Dù sao, mục đích cuối cùng của cổ năng, chỉ là đạt được bông tai mà thôi, sống chết của Lâm Dịch, căn bản không nằm trong phạm vi cân nhắc của bọn hắn!

Tính toán thời gian, khoảng cách đi cổ năng còn không đến bảy năm, Lâm Dịch rất rõ ràng, đây chính là kiếp nạn lớn nhất của hắn! Cơ hồ có thể khẳng định, trừ phi lực lượng của mình đạt tới đại tinh vị, có lẽ còn có thể né qua một kiếp này, nhưng điều này hiển nhiên phi thường khó khăn, rất ít khả năng!

Phải biết rằng, tấn cấp ngoài Tinh Vị Cảnh cực kỳ khó khăn. Suy nghĩ một chút, đại lục này cường giả ngoài đại tinh vị thưa thớt như thế, những người đó ai không phải đã ngoài vạn tuổi? Mặc dù là Lâm Cường được người của cổ văn truyền thừa xưng là siêu cấp thiên tài, cũng phải dùng thời gian gần ngàn năm mới đạt tới trình độ hôm nay! Trong vòng năm mươi năm đạt tới đại tinh vị? Căn bản không có khả năng!

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, tâm tình có chút trầm trọng. Tuy rằng bọn hắn còn có một lựa chọn, đó chính là trở lại cổ văn, nhưng mẫu thân lại vẫn ở trong cổ năng, Lâm Dịch không chút nào hoài nghi, nếu mình và phụ thân vi phạm hiệp nghi xin cổ văn giúp đỡ, mẫu thân đang ở trong cổ năng, tuyệt đối sẽ bị giết chết! Mặc dù ngay cả giọng nói và dáng điệu nụ cười của mẫu thân cũng không nhớ được, nhưng Lâm Dịch lại không thể làm chuyện như vậy.

Chứng kiến Lâm Dịch sắc mặt nặng nề gật đầu, Lâm Cường cũng rất rõ lo lắng trong lòng hắn, nhưng lúc này hắn lại không có cách nào nói gì cả. Dù sao, tuy rằng hôm nay thiên tư Lâm Dịch biểu hiện đích thật là phi thường cường đại, nhưng cuối cùng có thể có thực lực hoàn toàn khống chế bông tai trước khi phong ấn biến mất không vẫn phi thường khó nói. Trên thực tế, cho tới bây giờ, tâm tình của Lâm Cường vẫn phi thường mâu thuẫn. Hắn một bên lo lắng Lâm Dịch, một bên lo lắng cho mẫu thân Lâm Dịch, càng lo lắng sau khi Lâm Dịch đi qua, thật sự bị người của cổ năng giết chết, bông tai rơi vào tay cổ năng. Dù sao, cường giả đại tinh vị thượng giai có thể hoàn toàn khống chế bông tai rồi. Siêu cấp cường giả đại tinh vị

thượng giai trong cổ năng tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn có thể có một hai người, đến lúc đó, một người hoàn toàn có thể phát huy ra lực lượng trong bông tai coi cổ văn là đối thủ, đây là chuyện Lâm Cường không cách nào tưởng tượng được.

Cho nên, hắn mâu thuẫn, nhưng tình thế hôm nay đã phát triển đến trình độ này, Lâm Cường cũng không cách nào thay đổi được, mẫu thân của Lâm Dịch vẫn ở cổ năng, nếu như Lâm Cường lúc này trở lại cổ văn, mẫu thân Lâm Dịch nhất định sẽ bị người của cổ năng giết chết! Huống chi, mặc dù Lâm Cường trở về cổ văn, cũng không cách nào hoàn toàn giải trừ nguy cơ trên người Lâm Dịch, nhiều nhất, cũng chỉ kéo dài nguy cơ này thôi.

Hôm nay loại tình huống này, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, Lâm Cường âm thầm khẽ thở dài một tiếng, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, nói:

- Thời gian mấy năm này, con nhất định phải cố gắng, tận lực tăng lên lực lượng của mình.

293. Chương 400: Bản Chất Của Tinh Vị Cảnh. (p1)

Chương 400: Bản chất của Tinh Vị Cảnh. (P1)

Lâm Cường chậm rãi nói:

- Khi con đi cổ năng, nhất định phải coi chừng. Cha nghĩ, bọn hắn cũng không có hảo ý gì đâu!

Lâm Dịch thân thể chấn động, chợt nghĩ đến một loại khả năng nhìn Lâm Cường nói:

- Chẳng lẽ… Bọn hắn muốn giết con?

Lâm Cường trầm mặc lại, chợt nhẹ gật đầu.

Đây là giải thích hợp lý nhất!

Giết Lâm Dịch, nguy cơ Khí Sử dĩ nhiên được loại bỏ, hơn nữa, bảo vật cấp bậc đã ngoài thánh khí, cũng phải cần có chủ nhân mới có thể phát huy lực lượng. Chỉ cần Lâm Dịch tử vong, như vậy bông tai mặc dù có được lực lượng cường thịnh trở lại, nhưng thiếu đi người có thể cung cấp người dẫn đạo lực lượng, cũng hoàn toàn không có chút tác dụng nào nữa. Đến lúc đó, việc có được bông tai đối với người của cổ năng mà nói, căn bản chính là dễ như trở bàn tay.

Mà nguyên nhân mang mẫu thân Lâm Dịch về cổ năng, tự nhiên chính là vì để Lâm Dịch đến thăm. Dù sao, thực lực của Lâm Cường ở chỗ này, nếu như nói người của cổ năng muốn giết Lâm Dịch trước mặt Lâm Cường, hiển nhiên rất không có khả năng. Vạn nhất Lâm Cường vì bảo hộ Lâm Dịch, lại từ quay về cổ văn, vậy thì càng hỏng bét.

Người của cổ năng là coi trọng tình cảm cực kỳ chân thành tha thiết của Lâm Cường đối với mẫu thân Lâm Dịch, hơn nữa Lâm Cường một mực là người nói được làm được, cực kỳ giữ lời hứa. Cho nên trong hiệp nghị, bọn hắn yêu cầu Lâm Cường, không cho phép hắn trở lại cổ văn, tự nhiên cũng đã cân nhắc phương diện này rồi.

Nếu để cho Lâm Dịch đến nhà mình, như vậy liền đơn giản hơn rồi, trong cổ năng giết chết Lâm Dịch, tự nhiên cũng không lo lắng Lâm Cường đến đây phá hủy… Dù sao, cổ năng là một trong Tam đại truyền thừa thế lực, thực lực cường đại, căn bản không phải Lâm Cường có thể so sánh được. Thứ bọn hắn sợ hãi, cũng không phải Lâm Cường, mà là Cổ văn sau lưng Lâm Cường.

Hơn nữa, ban đầu lúc phong ấn bông tai, bọn hắn đã tính toán một chút, hiệu quả của phong ấn này nhiều nhất tiếp tục được chừng 60 năm, sau 60 năm, lực lượng của bông tai sẽ phá phong ấn mà ra. Lựa chọn ba mươi năm, kỳ thật cũng xuất phát từ cần nhắc không chút sơ hở nào, vạn nhất thực lực có chỗ tăng lên, như vậy thời gian phá vỡ phong ấn cũng sẽ nhanh hơn, người của Cổ năng đã cân nhắc cả rồi.

Hơn nữa, người của cổ năng ngay cả tâm tình giữa Lâm Cường và mẫu thân Lâm Dịch cũng đã cân nhắc vào trong. Rất rõ ràng, nếu như vào lúc ấy trực tiếp giết chết Lâm Dịch, tuy rằng là phương pháp giải quyết đơn giản nhất, nhưng hiển nhiên đây là chuyện cả Lâm Cường và mẫu thân Lâm Dịch đều không thể tiếp

nhận. Nhưng nếu như chờ thêm ba mươi năm, tuy rằng cũng vẫn sẽ bảo vệ Lâm Dịch, nhưng hai người đều sẽ rõ cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng.

Ngay từ đầu có lựa chọn là Tinh Lam Lưu Ly Cầu, hai người tự nhiên muốn cực lực tranh thủ. Nhưng ba mươi năm sau, theo tuổi thọ và thực lực bản thân Lâm Dịch gia tăng, Tinh Lam Lưu Ly Cầu hiển nhiên đã không thể nào hoàn toàn phong ấn được nữa, đến lúc đó, chuyện Lâm Dịch trở thành Khí Sử đã không còn cách nào ngăn cản nữa. Đến lúc đó thì việc đánh chết Lâm Dịch liền đơn giản hơn rồi. Dù sao, phong ấn của bông tai không được giải trừ, mà giết Lâm Dịch cũng không phải trực tiếp tác dụng lên bông tai, cũng không kích phát lực lượng cường đại bên trong. Mà Lâm Cường và mẫu thân Lâm Dịch xuất phát từ cân nhắc cho đại cục, mặc dù có thương tâm, nhưng nghĩ đến cũng không ra tay cản trở nữa, chỉ cần không phải giết trước mặt bọn họ.

Lâm Dịch không khỏi không cảm khái cái hiệp nghi nhìn như không chút tác dụng với cổ năng này, kỳ thật lại chế định tương đối cao minh, cơ hồ đã cân nhắc tất cả trường hợp xấu nhất trong tương lai vào trong. Dù sao, mặc dù thiên tư của Lâm Dịch có cường hoành cỡ nào, cũng không thể nào trước 30 tuổi trước khi, trở thành cường giả đại tinh vị thượng giai được. Chỉ cần là như vậy, dù hắn thật sự có thực lực không chế bông tai trước khi phong ấn bài trừ, người của cổ năng cũng có thể đơn giản đánh chết! Dù sao, mục đích cuối cùng của cổ năng, chỉ là đạt được bông tai mà thôi, sống chết của Lâm Dịch, căn bản không nằm trong phạm vi cân nhắc của bọn hắn!

Tính toán thời gian, khoảng cách đi cổ năng còn không đến bảy năm, Lâm Dịch rất rõ ràng, đây chính là kiếp nạn lớn nhất của hắn! Cơ hồ có thể khẳng định, trừ phi lực lượng của mình đạt tới đại tinh vị, có lẽ còn có thể né qua một kiếp này, nhưng điều này hiển nhiên phi thường khó khăn, rất ít khả năng!

Phải biết rằng, tấn cấp ngoài Tinh Vị Cảnh cực kỳ khó khăn. Suy nghĩ một chút, đại lục này cường giả ngoài đại tinh vị thưa thớt như thế, những người đó ai không phải đã ngoài vạn tuổi? Mặc dù là Lâm Cường được người của cổ văn truyền thừa xưng là siêu cấp thiên tài, cũng phải dùng thời gian gần ngàn năm mới đạt tới trình độ hôm nay! Trong vòng năm mươi năm đạt tới đại tinh vị? Căn bản không có khả năng!

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, tâm tình có chút trầm trọng. Tuy rằng bọn hắn còn có một lựa chọn, đó chính là trở lại cổ văn, nhưng mẫu thân lại vẫn ở trong cổ năng, Lâm Dịch không chút nào hoài nghi, nếu mình và phụ thân vi phạm hiệp nghi xin cổ văn giúp đỡ, mẫu thân đang ở trong cổ năng, tuyệt đối sẽ bị giết chết! Mặc dù ngay cả giọng nói và dáng điệu nụ cười của mẫu thân cũng không nhớ được, nhưng Lâm Dịch lại không thể làm chuyện như vậy.

Chứng kiến Lâm Dịch sắc mặt nặng nề gật đầu, Lâm Cường cũng rất rõ lo lắng trong lòng hắn, nhưng lúc này hắn lại không có cách nào nói gì cả. Dù sao, tuy rằng hôm nay thiên tư Lâm Dịch biểu hiện đích thật là phi thường cường đại, nhưng cuối cùng có thể có thực lực hoàn toàn khống chế bông tai trước khi phong ấn biến mất không vẫn phi thường khó nói. Trên thực tế, cho tới bây giờ, tâm tình của Lâm Cường vẫn phi thường mâu thuẫn. Hắn một bên lo lắng Lâm Dịch, một bên lo lắng cho mẫu thân Lâm Dịch, càng lo lắng sau khi Lâm Dịch đi qua, thật sự bị người của cổ năng giết chết, bông tai rơi vào tay cổ năng. Dù sao, cường giả đại tinh vị thượng giai có thể hoàn toàn khống chế bông tai rồi. Siêu cấp cường giả đại tinh vị thượng giai trong cổ năng tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn có thể có một hai người, đến lúc đó, một người hoàn toàn có thể phát huy ra lực lượng trong bông tai coi cổ văn là đối thủ, đây là chuyện Lâm Cường không cách nào tưởng tượng được.

Cho nên, hắn mâu thuẫn, nhưng tình thế hôm nay đã phát triển đến trình độ này, Lâm Cường cũng không cách nào thay đổi được, mẫu thân của Lâm Dịch vẫn ở cổ năng, nếu như Lâm Cường lúc này trở lại cổ văn, mẫu thân Lâm Dịch nhất định sẽ bị người của cổ năng giết chết! Huống chi, mặc dù Lâm Cường trở về cổ văn, cũng không cách nào hoàn toàn giải trừ nguy cơ trên người Lâm Dịch, nhiều nhất, cũng chỉ kéo dài nguy cơ này thôi.

Hôm nay loại tình huống này, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, Lâm Cường âm thầm khẽ thở dài một tiếng, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, nói:

- Thời gian mấy năm này, con nhất định phải cố gắng, tận lực tăng lên lực lượng của mình.

294. Chương 401: Bản Chất Của Tinh Vị Cảnh. (p2)

Chương 401: Bản chất của Tinh Vị Cảnh. (P2)

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường khẽ gật đầu một cái, sau đó nói:

- Con hôm nay đạt tới hạ tinh vị rồi, như vậy cha hỏi con, con cũng đã biết lực lượng của Tinh Vị Cảnh, đến tột cùng là từ đâu mà biết? Mà vì sao Thánh Giai lại được xưng là Tinh Vị Cảnh?

Lâm Dịch nghe vậy ngẩn người, nhưng chợt hắn lập tức minh bạch phụ thân rốt cục muốn chính thức bắt đầu dạy bảo hắn, con mắt lập tức sáng ngời! Từ khi tiến vào Tinh Vị Cảnh, tu vị của Lâm Dịch liền đình chỉ tăng lên, nguyên nhân lớn nhất là không có người chỉ rõ phương hướng cho hắn. Nhưng hôm nay, Lâm Cường lại muốn chính thức bắt đầu tự mình dạy bảo hắn, bảo hắn sao lại không kích động chứ? Phải biết rằng, Lâm Cường thế nhưng chính là cường giả tuyệt đối đại tinh vị hạ cấp a!

Lập tức Lâm Dịch sau khi suy nghĩ cận thận nói:

- Về lực lượng suối nguồn của Tinh Vị Cảnh, con đã đọc được trên một vài quyển sách, tựa hồ sau khi đạt tới loại trình độ này, nhân thể đã có thể điều khiển năng lượng trong thiên địa tiến hành công kích, cho nên lực lượng của Tinh Vị Cảnh mới lớn như vậy, nhưng về phần tại sao gọi là Tinh Vị Cảnh… con cũng không rõ lắm.

Lâm Dịch trung thực nói.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, chợt lại lắc đầu, sau đó mới mở miệng nói:

- Con nói cũng đúng, những không đúng hoàn toàn. Quả thật, cường giả Tinh Vị Cảnh đã có thể sử dụng năng lượng trong thiên địa, nhưng chỉ có thể hấp thu, không cách nào điều khiển. Muốn đạt tới chính thức hoàn toàn điều khiển năng lượng trong thiên địa, lấy cảnh giới Tinh Vị Cảnh thì không thể nào được. Phải biết rằng, cái gọi là điều khiển, chính là chỉ cần là năng lượng trong thiên địa thì có thể hoàn toàn sử dụng như hoạt động cánh tay của mình. Việc đó đáng sợ như thế nào? Có thể nghĩ. Tinh Vị Cảnh, cho dù là tuyệt thế cường giả đại tinh vị thượng giai, cũng quyết không làm được điểm này.

Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, quan điểm của Lâm Cường khiến tim hắn đập nhanh hơn một chút, hấp thu mà không cách nào điều khiển, cái này thoạt nhìn rất mâu thuẫn, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn chính xác.

Bọn hắn có thể dùng lực lượng bản thân dẫn đạo nguyên tố trong thiên địa tiến vào thân thể của mình, đó là nguyên nhân lực lượng bản thân, nhưng nói đến điều khiển, lại không khỏi lộ ra quá mức miễn cưỡng. Chính thức điều khiển, đó là chỉ cần là nguyên tố trong thiên địa, liền có thể hoàn toàn sử dụng!

Nói tương tự, thuộc tính của Lâm Dịch là thủy thuộc tính, nếu quả thật đạt đến trình độ điều khiển, như vậy phàm là nơi có nước, hắn đều có thể sử dụng dễ dàng như hoạt động cánh tay của mình! Nếu như hắn nguyện ý thì hắn thậm chí có thể phá vỡ toàn bộ biển cả, đây mới thực sự là điều khiển. Chỉ khiến một chút nước trong biển rộng bay lên không trung, cái đó chưa gọi là điều khiển, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói thực lực bản thân hắn tương đối mạnh, có thể sử dụng lực lượng của mình hấp nước biển lên không trung thôi. Khác biệt trong đó, lại là sai một ly, đi ngàn dặm!

Lời của Lâm Cường lập tức khiến Lâm Dịch đối với cách nói lực lượng suối nguồn của Tinh Vị Cảnh, đã có cách nhìn mới, lập tức gật đầu hỏi:

- Vậy đến cùng lực lượng suối nguồn của Tinh Vị Cảnh, là đến từ nơi nào?

Lâm Cường thấy biểu lộ của Lâm Dịch, liền minh bạch hắn đã rõ ý tứ trong lời nói của mình, lập tức cực kỳ vui mừng lộ ra dáng cười tán dương, con của mình thiên tư xuất sắc như thế, làm sao có thể khiến hắn mất hứng được? Lập tức nói tiếp:

- Vấn đề này muốn giải quyết, phải biết được ý nghĩa của ba chữ Tinh Vị Cảnh.

Lâm Dịch lập tức rất nghiêm túc nghe.

Lâm Cường nghĩ nghĩ, sau đó nói:

- Cái gọi là tinh vị, chỉ chính là một loại đơn vị tụ lực, giải thích dơn giản, chính là thân thể người khi tiến vào tầng thứ này, liền biến thành tinh vị, sở dĩ hạ, trung, đại tam đại cảnh giới, mà trong ba cảnh giới này phân hạ, trung, thượng ba giai đoạn, kỳ thật chỉ chính là tinh vị lớn nhỏ của từng người thôi. Nói một cách khác, cứ xem năng lượng là nước, như vậy ba Tinh Vị Cảnh chính là dụng cụ, nước bao nhiêu, chủ yếu phải xem dụng cụ lớn nhỏ bao nhiêu.

Lâm Cường vừa nói như vậy, Lâm Dịch lập tức hiểu rõ nói:

- Nói cách khác, kỳ thật Tinh Vị Cảnh cũng không tính là chân chính điều khiển Thiên địa năng lượng, chỉ là có năng lực dẫn dắt những năng lượng này vào trong cơ thể, so với người bình thường không có cách nào trực tiếp hấp thu năng lượng từ thiên đia, về mặt dụng cụ và phương diện tốc độ khôi phục mạnh hơn rất nhiều, đúng không?

Lâm Cường gật đầu cười:

- Đúng vậy, chỉ chính là ý tứ như vậy. Bất quá, ở trong đó còn có một chút khác biệt, đó chính là phương diện về chất.

- Chất?

Lâm Dịch nghi hoặc nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường sau khi suy nghĩ một chút nói:

- Đơn giản mà nói, nếu coi uy lực sau khi năng lượng bộc phát là giá trị, như vậy năng lượng trong dụng cụ chứa, cũng có phân ra chất lượng, giá trị của nước bình thường và rượu ngon cực phẩm thì sao?

Lâm Dịch lập tức sững sờ, chợt tựu hiểu rõ ra. Thuyết pháp của Lâm Cường tuy rằng lộ ra có chút chẳng ra gì, nhưng cũng rất tinh chuẩn. Giá trị của nước và rượu ngon cực phẩm, hiển nhiên không giống nhau rồi. Nói một cách khác, một bình nước sôi giá trị là một đồng tiền bạc, mà giá trị một bình rượu ngon cực phẩm chính là một ngàn kim tệ. Giá trị ở trong đó, cũng giống như uy lực bộc phát ra vậy…

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nói:

- Ân, ta hiểu đại khái một ít.

Lâm cường hiển nhiên rất thỏa mãn đối với khả năng lĩnh ngộ của Lâm Dịch, lập tức cười cười tán dương hắn, sau đó mới tổng kết nói:

- Nói cách khác, nguồn suối lực lượng chính thức của Tinh Vị Cảnh chính là đến từ giữa thiên địa, chứa đựng trong cơ thể mình, so sánh với người bình thường, cũng chỉ cường giả Tinh Vị Cảnh mới có thể trực tiếp hấp thu cỗ năng lượng vô cùng bá đạo trong thiên địa kia mà không cần thông qua một loại phương thức rèn luyện nào để có năng lượng có tính chất bá đạo như vậy, cho nên có thể nghĩ lực lượng cường giả Tinh Vị Cảnh lớn như thế nào.

Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, có thể nói năng lượng bá đạo trong thiên địa đã thấm sâu vào người hắn, thấu hiểu rất rõ, ngày đó lúc thể thuật tiến vào cảnh giới hạ tinh vị, năng lượng thiên địa dũng mãnh này tiến vào bản thân, khiến thân thể hắn hoàn toàn căng nứt thống khổ, ký đó đến nay vẫn mới mẻ y nguyên.

- Nói như vây, cái gọi là tẩy lễ, hắn là tùy lúc tiến hành sau khi tiến vào Tinh Vị Cảnh rồi hả?

Lâm Dịch có chút hiểu được mà hỏi.

Lâm Cường gật đầu tán dương, nói:

- Con nói như vậy cũng đúng, chỉ là sau lần đầu tiên tẩy lễ, về sau năng lượng thiên địa còn mạnh hơn không ít, hơn nữa, sau khi trải qua tẩy lễ, đã quen thuộc với cảm giác năng lượng thiên địa tiến vào nhân thể, cho nên mới không có cảm giác gì.

Lúc này Lâm Dịch mới chợt hiểu, nhẹ gật đầu, khó trách Lâm Dịch đều một mực nghi hoặc, lực lượng sau khi tiến vào Tinh Vị Cảnh, vì cái gì mà vẫn không ngừng tăng lên rồi, nguyên lai sự thật là như thế, Tinh Vị Cảnh không hề giống với tưởng tượng lúc trước của hắn, sau khi tiến vào có thể trực tiếp điều khiển năng

lượng thiên địa, vẫn cần thông qua bản thân không ngừng tụ tập năng lượng trong thiên địa, sau đó, lúc chiến đấu mới bạo phát ra, so sánh với người bình thường, đoán chừng tốc độ hấp thụ năng lượng nhanh hơn vô số lần, tính thuần túy năng lượng càng mạnh hơn.

295. Chương 402: Lâm Cường Truyền Thụ!

Chương 402: Lâm Cường truyền thụ!

Thông qua mấy câu nói đơn giản của Lâm Cường, Lâm Dịch lập tức hiểu rõ mấy chỗ nhầm lẫn của mình trước lúc tiến vào Tinh Vị Cảnh rồi, bất quá điều này cũng không thể trách hắn, dù sao thì thời gian hắn tiến vào Tinh Vị Cảnh, cũng không quá đáng chỉ có mấy tháng thời gian ngắn ngủi, mà hai người Lạp Cổ Kỳ và Khải Ni Cổ Lạp đều là tinh vị dị năng giả, bọn hắn cũng không cách nào lý giải vấn đề của một tinh vị võ giả, tự nhiên không có cách nào chỉ điểm cho hắn chút gì đó, mà nếu như muốn dựa vào kiến thức của mình để lục lọi, điều này hiển nhiên là một vấn đề trường kỳ, tuyệt đối không thể dò ra trong thời gian ngắn.

Đến lúc này, có thể thấy được tầm quan trọng của một gã đạo sư rồi, đặc biệt là sau khi tiến vào Tinh Vị Cảnh, có một gã lương sư, có thể chỉ cho ít người đỡ đi rất nhiều đường quanh co, mà Lâm Cường, không thể nghi ngờ gì, chính là lương sư tốt nhất của Lâm Dịch.

Thấy Lâm Dịch hiểu được, Lâm Cường tức thì cười cười vui mừng, sau đó nhìn sắc trời một chút, thấy đã muộn rồi, liền nói với Lâm Dịch:

- Sắc trời đã không còn sớm, bắt đầu từ ngày mai, cha sẽ truyền thụ cho con một ít tinh vị thể thuật, hôm nay về nghỉ ngơi trước đi.

Lâm Dịch nghe vậy nhẹ gật đầu, lập tức, phụ tử hai người liền hướng về trong thôn đi đến.

Sáng sớm hôm sau, hai người Lâm Dịch và Lâm Cường liền trở lại trong sơn cốc, hôm nay, Lâm Cường bắt đầu truyền thụ cho Lâm Dịch một ít tinh vị thể thuật.

- Trước khi luyện thụ tính thể thuật thực chiến cho con, thứ cha muốn dạy con trước tiên, đó là làm thế nào để biến nước thành rượu ngon.

Mặt trời vừa ló dạng, Lâm Cường và Lâm Dịch đã đứng trong sơn cốc, Lâm Cường cười, nói ra với Lâm Dịch.

Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, nghiêm túc nhìn Lâm Cường, chăm chú lắng nghe.

Lâm Cường chậm rãi nhẹ gật đầu, sau đó nói:

- Loại phương pháp này, kỳ thật cũng là hơn trăm năm trước, sau khi đánh chết một gã cổ thuật truyền thừa tinh vị thượng giai, tìm được trong không gian giới chỉ của hắn, nói không chút khoa trương, không có mấy người biết phương pháp biến nước thành rượu ngon trên toàn bộ đại lục này, chỉ cần con thực sự có thể biến nước thành rượu ngon, thì chuyến đi đến cổ năng bảy năm sau, cha có thể hơi chút yên tâm rồi.

Lâm Dịch gật đầu, im lặng lắng nghe.

Không thể không nói Lâm Cường thật sự là một đạo sư phi thường hợp cách, như là quan hệ của năng lượng và năng lượng, sự khác biệt giữa năng lượng và năng lượng, chuyển đổi năng lượng như thế nào, năng lượng vận hành trong cơ thể sẽ có hiệu quả gì bất đồng, cuối cùng, tất cả các loại kiến thức thâm ảo phức tạp không đồng đẳng, nhưng vừa đến miệng Lâm Cường, lập tức biến thành một đám thông tục dễ hiểu, có thể ví von chuẩn xác như thế, khiến người có thể lĩnh ngộ hoàn toàn trong khoảnh khoắc, lại thể ngộ tính tu thành thể thuật của Lâm Dịch rất mạnh, lương sư cộng với thiên tư phi phàm của đồ đệ, hai người ăn khớp với nhau, tiến trình giảng bài cực nhanh, cơ bản Lâm Cường chỉ cần chỉ một cái, Lâm Dịch suy nghĩ một chút liền có thể lập tức lý giải, thậm chí có thể suy một ra ba, Lâm Cường cảm thán ngộ tính và thời gian lĩnh ngộ của Lâm Dịch trong nội tâm, rồi cảm thấy vui mừng thật sâu, đúng vậy a, đối với một người cha, còn cái gì có thể so với sự xuất sắc của con mình, khiến hắn có thể cảm thấy vui mừng như vậy.

Thời gian dần trôi qua từng ngày, Lâm Dịch như làm một khối bọt biển cực lớn, điên cuồng hấp thu khối tri thức Lâm Cường giảng dạy, dưới lực lĩnh ngộ cực kỳ biến thái và sự trợ giúp của trí nhớ, cơ hồ chỉ cần một khi lý giải, lập tức sẽ không quên.

Đương nhiên, lĩnh ngộ và hiểu là một chuyện, nhưng khi bắt đầu thực tế thì lại là một chuyện khác, như Lâm Cường nói, tại bụng dưới của mình, làm ra một cái vòng xoáy năng lượng xoay tròn để tinh luyện những năng lượng thiên địa thu hấp vào trong cơ thể, đạt tới yêu cầu biến nước sôi thành rượu ngon, quét sạch một cái lý thuyết này, tiêu tốn trọn vẹn hơn hai tháng thời gian của Lâm Dịch mới chỉ hơi có chút hiệu quả, nhưng đây chỉ là hiệu quả sơ hiện mà thôi, muốn chính thức đạt tới trình độ như Lâm Cường nói, không cần để ý mà có thể tự hành vận chuyển, lại kém xa vạn dặm.

Đây là một thời gian gian nan trường kỳ, hiển nhiên vòng xoáy năng lượng không thể hình thành dễ dàng như vậy, dù nói thế nào, thân thể Lâm Dịch vẫn có giới hạn, muốn làm ra một vòng xoáy năng lượng khiến năng lượng xoay tròn cao tốc trong thân thể, tự nhiên không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai, cần năm này tháng nọ để rèn luyện và dung hợp, thời gian dần trôi qua, khiến thân thể quen thuộc vòng xoáy lực lượng này mới có thể hình thành.

Cũng may, nghị lực Lâm Dịch cho tới nay đều coi như không tệ, trong nhất thời hắn cũng không gấp, còn có bảy năm thời gian, Lâm Dịch có lòng tin, trong bảy năm này, hoàn toàn tăng tiến vòng xoáy chuyển đổi năng lượng này đến trình độ hoàn toàn xoay tròn một cách tự nhiên.

Mà ngoại trừ cái này, Lâm Cường còn truyền thụ cho Lâm Dịch một ít phương thức công kích thể thuật Thánh Giai, trong đó có mấy chiêu số, càng là chiêu thức chuyên phối hợp với lúc gia trì Bạch Hổ chiến văn, bất quá nghe Lâm Cường nói, lực lượng mấy chiêu thức này quá mức cường đại, hơn nữa sau khi sử dụng sẽ có di chứng không nhỏ, hạn chế sử dụng thì tốt hơn, nghe nói, lúc trước hắn bị phụ thân hắn kích thương, sử dụng chiêu thức này mới đả thương nặng phụ thân hắn, nhưng đồng thời chính mình cũng thụ thương rất nặng, điều chỉnh trọn vẹn hơn hai năm, phải biết rằng, đối với một gã cường giả Tinh Vị Cảnh có thể thoải mái hấp thu trực tiếp năng lượng thiên đại, dưỡng thương hai năm, cái kia khó tưởng tượng như thế nào, bởi vậy có thể thấy được, những chiêu thức này tổn thương thân thể như thế nào.

Sau khi nghe xong, Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, đồng thời cũng âm thầm quyết định, trừ phi là lâm vào một đường sinh tử, nếu không tuyệt đối không dễ dàng vận dụng chiêu thức này.

Mà ngoại trừ những chiêu thức này, càng nhiều hơn chính là lúc Lâm Cường bị người Tam đại truyền thừa truy sát, sau khi đánh chết được người cổ thuật truyền thừa, lấy được một ít bí tịch thể thuật, phải biết rằng, tùy tiện phóng một trong những cổ thuật này lên đại lục, đều là trọng bảo khiến tất cả các tổ chức tranh nhau cướp đoạt, nhưng bên người Lâm Cường, có khoảng chừng sáu bảy bản, bên trong những cái này, có một ít nguyên lý cổ thuật, còn lại là những chiêu thức.

Nhưng sau khi tiếp xúc cái này, Lâm Dịch mới biết được, hiện giờ, cái gọi là thể thuật lưu hành trên đại lục, phần lớn là tốc độ, phương diện lực lượng cứng đối cứng, cái gọi là kỹ xảo, kỳ thật cũng chỉ là dùng lực lượng đồng dạng dưới tình huống kỹ xảo là điều kiện tiên quyết, nếu như thực lực giữa hai bên có khoảng cách nhất định, như vậy, cái gọi là kỹ xảo, căn bản không tạo nên một tia tác dụng.

Giống như ngày đó Thanh Y và An Cách Tư chiến đấu, nếu như là những hạ tinh vị hạ cấp khác chống lại An Cách Tư, như vậy mặc dù bọn hắn là người có được năng lượng đồng dạng với Thanh Y, cũng không thể nào bức An Cách Tư chật vật, nhưng Thanh Y làm được, dùng trọng ảnh phân thân tập kích, khiến An Cách Tư không khỏi chịu thiệt thòi.

296. Chương 403: Cái Gọi Là Kỹ Xảo. (p1)

Chương 403: Cái gọi là kỹ xảo. (P1)

- Khó trách bọn hắn đều nói, cùng so với cổ thuật, hiện giờ, thể thuật căn bản chính là trò đùa của tiểu hài tử.

Lâm Dịch nhìn bí thuật trong tay, càng phát hiện những lời này vô cùng chính xác.

Kỹ xảo bên trong cổ thuật, mới thật sự là kỹ xảo!

Kỹ xảo và lực lượng điệp gia, tuyệt đối không phải đơn giản như một cộng một!

Mà Lâm Dịch cũng minh bạch, nguyên lai là phương thức công kích tinh vị thể thuật, cũng không phải trọn vẹn chỉ có trảo, đâm, hấp, … như hắn suy nghĩ, cũng là có dẫn, dán, dính, những thủ đoạn lấy nhu chế cương, nguyên lai, trong những thủ đoạn công kích thể thuật bình thường, trong tinh vị thể thuật, cũng áp dụng đồng dạng, đương nhiên, độ khó bên trong cũng có chút lớn hơn.

Làm cái tương tự, bên trong thể thuật bình thường, đối thủ đấm thẳng tới một cái, mà lựa chọn của mình có thể là đấm ra một quyền đồng dạng, hoặc là tránh né, hoặc là dùng tay đẩy quyền của hắn ra, sau đó tiến hành công kích, mà trong đó, không thể nghi ngờ gì, cái cuối cùng là thích hợp nhất, cũng là cách làm thông minh nhất, nhưng mà, lúc chiến đấu tinh vị thể thuật, bình thường đều là năng lượng và năng lượng va chạm, nói cách khác, đối thủ công kích tới, không phải là tay, mà là năng lượng.

Ở tình huống này, lựa chọn của người liền chỉ còn lại hai cái, một là lấy cứng đối cứng, hai là tránh né đi.

Nhưng mà, thật ra có loại cách làm thứ ba, đẩy ra, sau đó công kích.

Cái khó của cái này, chính là đối phương công kích năng lượng, nói cách khác, cái kia cũng không phải cánh tay, mà là năng lượng ẩn chứa uy lực có tính chất bạo tạc cường đại, đẩy ra như thế nào? Dẫn dắt như thế nào?

Sử dụng năng lượng lớn hơn, vậy thì biến thành cứng đối cứng, dù sao thì cái kia cũng không phải cánh tay chân chính, mà là năng lượng ẩn chứa uy lực bạo tạc cường đại, còn nếu như dùng năng lượng nhỏ hơn, cũng không có chút hiệu quả nào, hơn nữa cũng cực dễ dàng có thể biến thành cứng đối cứng, mấu chốt trong đó, chính là cần cực kỳ tinh tường về cấu tạo năng lượng, hiểu rõ ràng năng lượng này nổ tung dưới tình huống như thế nào, khiến dùng một loại mạnh yếu gì, tại thời cơ như thế nào, công kich dạng gì, có thể đạt tới mục đích đẩy ra, cái này, mới thật sự là kỹ xảo, gọi là dẫn.

Kỹ xảo như vậy, đối với trình độ khống chế năng lượng nhất định phải đạt tới trình độ vô cùng kỳ diệu mới có thể làm được, bởi vậy có thể tưởng tượng cái kia là một loại khó khăn như thế nào.

Mà trừ cái đó ra, còn có tụ lực, dùng điểm phá kỹ xảo chiến đấu, mà hai điểm này, mới chính là trọng yếu nhất trong kỹ xảo, dẫn phía trước, chỉ là phòng ngự như thế nào mà thôi, mà hai điểm phía sau này, mới chính là phương thức công kích, trong chiến đấu, nếu như chỉ phòng ngự, hiển nhiên là không đủ, cần phải công kích.

Tụ lực công kích, chỉ đúng là tụ tập lực lượng của mình, chậm rãi tích lũy ra một cường độ năng lượng tiêu chuẩn, sau đó mới thi triển một lần duy nhất, đạt tới hiệu quả đả thương địch thủ, mà mặt điểm phá, cùng tụ lực cũng có một điểm tương thông, chính là tụ tập lực lượng, sau đó bộc phát ra, đạt tới hiệu quả đả thương địch thủ, cái phía trước có phạm vi lớn, cái sau, phạm vi công kích tương đối nhỏ.

Hai điểm này, mới chính là kỹ xảo tinh thông khi khiêu chiến vượt cấp, mà Tiễn chỉ của Lâm Dịch, từ trình độ mà nói, coi như là có hơi chút gọi là điểm phá.

Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài, chính thức dùng điểm phá, có yêu cầu rất cao với người sử dụng, người sử dụng phải rất rõ ràng cấu tạo năng lượng, điểm mạnh yếu năng lượng trên người đối thủ, loại công kích này, để khi công kích, có thể đạt tới dạng hiệu quả gì, nói ngắn lại, kỹ xảo chính thức, điều kiện tiên quyết chính là hoàn toàn lý giải kết cấu năng lượng, nếu không, mặc dù có thể sử ra kỹ xảo với trình độ như yêu cầu, nhưng không rõ ràng lắm về kết cấu năng lượng, cũng chưa thể đả thương người rồi, dù sao thì giết địch mới là trọng yếu nhất, cũng là điểm trọng yếu nhất.

Mà những cái này, hiển nhiên không phải có thể hoàn toàn tinh thông và nắm giữ trong thời gian ngắn, cần tích lũy và lắng đọng một thời gian dài mới có thể hình thành, cái này, có gấp cũng không được.

Thời gian trôi qua, Lâm Dịch không ngừng học tập, cùng với Lâm Cường không ngừng dạy bảo, lúc này, năm Bạch Đế khanh sáu vạn hai mươi ba trong bạch đế lịch cũng đã đến.

Trong gần hai tháng tiếp theo, Lâm Dịch một mực đi sớm về trễ cùng phụ thân, không nhìn thấy một người nào tại thị trấn, cho nên toàn bộ người thị trấn cũng không biết Lâm Dịch đã trở về.

Dù sao cũng là Bạch đế khánh, là một trong những ngày lễ trọng yếu nhất tại Bạch đế đế quốc, Lâm Cường cũng cho Lâm Dịch thoải mái một ngày, Mà Lâm Dịch cũng muốn đi thăm Lý và Khương Phàm, cho nên buổi sáng chỉ tu luyện một thời gian ngắn, Lâm Dịch và Lâm Cường liền trở về trấn, trong trấn, từng nhà đều giăng đèn kết hoa, lộ vẻ rất là vui mừng náo nhiệt.

Sau khi dân chúng trong trấn nhìn thấy Lâm Dịch và Lâm Cường, bộ dạng đều có chút ngoài ý muốn, Lâm Dịch là một người có đại danh tại trấn Hi Mạn a, trong suy nghĩ rất nhiều người dân, Lâm Dịch chính là đệ nhất cường giả tại trấn Hi Mạn, mà tại thế giới cường giả vi tôn này, hiển nhiên tất cả mọi người đều tôn sùng cường giả, dù cường giả này, là bọn nhìn thấy từ nhỏ đến lớn.

Mà Lâm Cường trước sau như một, ít có xuất hiện, căn bản không ai biết thực lực chân chính của hắn, thậm chí danh vọng trong trấn còn không lớn bằng Lâm Dịch, bất quá, với tư cách là y sư duy nhất trong trấn, danh vọng Lâm Cường cũng không thấp, dù sao thì ai cũng không thể không bị những bệnh đau nhức.

Vì vậy, chỉ một lát sau, tin tức Lâm Dịch trở về liền lập tức lan truyền nhanh chóng, toàn bộ trấn đều biết, trấn Hi Mạn trấn thực sự quá nhỏ rồi.

Những người bạn cùng tuổi chơi từ thời nối khố trước tiên chạy đến nhà Lâm Dịch, lập tức truy vấn Lâm Dịch về hết thảy những điều ở thế giới bên ngoài, những người bạn cùng lứa tuổi này, đa số đều không rời khỏi trấn Hi Mạn, dù có ra ngoài, tối đa cũng chỉ tới thành Hi Á là lập tức trở về, kiến thức thật sự ít đến đáng thương, cho nên tràn ngập hướng tới ngoại giới cũng là bình thường.

Lâm Dịch cũng chỉ có thể ứng phó lập lờ, cuối cùng lấy cớ đến Vũ Môn, mới đuổi được những thanh niên này đi, phần lớn là đệ tử vũ Môn, đã có kinh ngiệm bị Khương Phàm đuổi đi mấy lần, bọn hắn cũng sớm đã học được cách nghe lời, biết rõ Lâm Dịch đến Vũ môn, bọn hắn không thể tiếp tục hỏi rồi, đi cùng hắn đến lúc bị Khương Phàm đuổi đi, còn không bằng bây giờ rời đi, dù sao thì bọn hắn cũng không thể giữ chặt Lâm Dịch, không cho phép hắn rời đi.

Chứng kiến đám người này rốt cục cũng đã tản ra, Lâm Dịch mới âm thầm thở ra một hơi, thầm nghĩ những người này thực sự nhiệt tình quá mức, dù sao thì Lâm Dịch cũng không phải là người thích náo nhiệt, những người này lại quá nhiệt tình, trong lúc nhất thời khiến hắn khó mà thích ứng.

297. Chương 404: Cái Gọi Là Kỹ Xảo. (p2)

Chương 404: Cái gọi là kỹ xảo. (P2)

Lâm Dịch lắc đầu, sau đó sải bước đi về hướng Vũ Môn, Vũ Môn vẫn y nguyên như ngày thường, Vũ Môn của trấn Hi Mạn, thực sự rất nhỏ, Lâm Dịch vừa đi đến cửa ra vào, một tên đệ tử Vũ Môn từ bên trong đi ra, ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, sau đó lập tức lộ ra sắc mừng vui mừng ngoài ý muốn, nói:

- Dịch tử, ngươi thật sự trở về nữa à?

Kỳ thật Lâm Dịch cũng có chút không nhớ được người kia là ai rồi, bất quá xem tuổi của hắn với mình chắc cũng tương đương nhau, mà Dịch tử cũng chỉ có những đồng bạn hồi bé xưng hô, liền cũng biết khi còn bé hắn cũng có chơi đùa với mình, lập tức gật đầu cười cười.

- Ân, đúng vậy, Khương lão sư và Lý lão sư đang ở đâu?

Sắc mặt người nọ vui mừng, cười nói:

- Bọn họ đều ở đại sảnh, cũng đã biết tin tức ngươi trở về.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu cười nói:

- Cảm ơn, ta vào trước.

Người nọ nhẹ gật đầu, cười nói:

- Tốt, bất quá lát nữa ngươi phải kể cho ta một ít chuyện bên ngoài a.

Lâm Dịch gật đầu cười, sau khi khách sáo vài câu, liền đi vào.

Vừa vào đại sảnh, quả nhiên Khương Phàm và Lý đều ở bên trong.

- Lý lão sư, Khương lão sư.

Lâm Dịch đi vào, chào hỏi với hai người, trên thực tế, tới bây giờ, Lâm Dịch còn có một thân phận là đệ tử Vũ Môn của trấn Hi Mạn, lúc trước cũng tham gia khảo hạch, được thông qua, đã nhiều năm như vậy, tuy rằng Lâm Dịch đều không có tham gia qua hoạt động nào của Vũ Môn, nhưng Khương Phàm cũng không loại bỏ tên hắn trong danh sách đệ tử Vũ Môn, cho nên, trên thực tế, hắn cũng là đệ tử Vũ Môn, bất quá chính hắn đã mất quên mà thôi.

Biểu lộ trên mặt Khương Phàm rất là không vui, nói:

- Nói thật đi, ngươi đã trở về được bao lâu rồi? Rõ ràng hôm nay mới nghĩ đến chuyện đến đây.

Lâm Dịch ngẩn người, gãi gãi đầu, lộ ra biểu lộ không có ý tứ, sau đó mới nói:

- Thật xin lỗi..

Bất quá cũng không giải thích gì, dù sao thì chuyện về bông tai và mẫu thân hắn, không có quan hệ chút nào đến bọn người Khương Phàm, hơn nữa dùng mông suy nghĩ cũng biết được, chuyện về bông tai, tự nhiên là càng ít người biết rõ càng tốt.

Khương Phạm không vui, chặc lưỡi thoáng một chút, lầu bầu nói:

- Xú tiểu tử, ta lo lắng cho ngươi như vậy thật là thiệt thòi quá, trở về cũng không biết tới chào hỏi trước.

Tai mắt Lâm Dịch nhạy cảm ở hạng gì? Dĩ nhiên là nghe được thanh âm lầu bầu của Khương Phàm, không khỏi nghi hoặc nhìn hắn, lo lắng cho mình?

Lúc này Lý mới mở miệng nói:

- Lần trước, sau khi ngươi rời khỏi, có phải bị năm người phục kích hay không?

Lâm Dịch ngẩn người, chợt mới nhớ tới, năm người Lý nói, hẳn là năm tên Thiên Sát kia, bất quá làm sao bọn hắn biết được?

Lâm Dịch có chút nghi hoặc, nhưng chợt lại nghĩ đến, ngày đó hắn và những tên Thiên Sát kia thoáng gặp qua, vài ngày sau lại đuổi theo mình, bọn hắn hẳn là đã đến trấn Hi Mạn, sau đó biết được mình rời đi mới đuổi theo a, Lâm Dịch âm thầm suy nghĩ, lập tức nhẹ gật đầu, cũng không phủ nhận.

- Như vậy, ngươi đã giết bọn hắn đúng không?

Lý lại truy vấn.

Lâm Dịch không khỏi nghi hoặc, hỏi:

- Lý lão sư, làm sao ngươi biết được?

Nếu như nhớ không lầm, địa điểm giết bọn hắn, tựa hồ cách thôn trấn rất xa a, chẳng lẽ Lý ở đằng sau quan sát? Lâm Dịch nghi hoặc.

Khương Phàm tức thì mở miệng nói trước Lý.

- Bởi vì sau khi những người kia rời đi, hắn cũng đuổi theo.

Lúc này Lâm Dịch mới hiểu rõ ra, bất quá chợt có chút cảm kích nhìn về phía Lý, chân thành nói:

- Cảm ơn ngươi, Lý lão sư.

Thế nhưng Lý lại lạnh nhạt lắc đầu nói:

- Không cần, ta cũng không có giúp đỡ, đúng rồi, đến tột cùng những ngươi kia là ai? Tại sao lại đuổi theo ngươi?

Nói đến đây, Lý nhíu mày nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, sau đó lập tức nói ra cừu hận của mình và Bạch Diệp, cũng suy đoán Bạch Diệp là người tổ chức Thiên Sát kia, Lý và Khương Phàm lập tức kinh hãi, uy danh Thiên Sát, hiển nhiên bọn hắn đã nghe qua.

- Thiên Sát, bọn hắn cũng rất bất hảo, về sau ngươi phải cẩn thận một chút.

Lý cau mày, lo lắng nói.

Lâm Dịch thấy Lý quan tâm như vậy, nhẹ nhàng cười nói:

- Lý lão sư yên tâm đi, chuyện này đã được giải quyết, không có gì xảy ra nữa đâu.

Lý nghe vậy nhíu mày, nhưng cũng không có truy vấn giải quyết như thế nào, chỉ gật đầu nói:

- Ân, giải quyết là tốt rồi, một mình ngươi đi lại tại Đại lục, tuy thực lực không tệ, nhưng đúng là vẫn cần phải cẩn thận một chút, nếu có thể thì nên nhẫn nhịn.

Lâm Dịch cảm thấy ấm áp trong nội tâm, nhẹ gật đầu, không nói gì thêm.

Lý nhẹ gật đầu, lại đột nhiệt cảm thấy có gì không đúng, nhìn lại hướng Lâm Dịch, sau khi cố gắng đánh giá vài lần, trong đôi mắt lộ ra thần sắc khiếp sợ, nói:

- Lâm Dịch, thực lực của ngươi..

Lâm Dịch ngẩn người, chợt tức thì nhẹ nhàng cười cười, sau đó nhẹ gật đầu, thần sắc Lý lập tức hoảng sợ, đôi mắt mang theo vẻ hoảng sợ nhìn Lâm Dịch, thật lâu sau mới lộ ra thần sắc vui mừng, trên khuôn mặt một mực lạnh lùng lộ ra dáng tươi cười hiếm thấy, rất hiển nhiên, hắn đã nhìn ra thực lực Lâm Dịch.

Nhưng Khương Phàm một bên tức thì có chút không hiểu thấu, thực lực bản thân hắn cũng chỉ là lục cấp chiến sĩ, vốn kém Lâm Dịch một mảng lớn, tự nhiên không cách nào nhìn ra sức mạnh của Lâm Dịch, nhìn thấy biểu lộ hoảng sợ mà vui mừng trên mặt Lý, lập tức có chút không hiểu thấu, hỏi:

- Ngươi làm sao vậy, Lý, ngươi làm sao vậy?

Liên tục truy vấn, cực kỳ hiếu kỳ.

Nhưng Lý chỉ nhìn Lâm Dịch, căn bản không quan tâm câu hỏi của hắn, thật lâu sau, Lý nở nụ cười, nhẹ gật đầu với Lâm Dịch.

- Còn cần cố gắng.

Lâm Dịch tức thì gật đầu cười, trước kia đã từng nói qua, hắn tôn kính Lý từ nội tâm, loại tôn kính này, cũng không phải vì thực lực và thân phận song phương biến đổi mà sinh ra biến hóa gì, tuy rằng lúc này hắn đã là hạ tinh vị võ giả, nhưng vẫn không chút do dự nghe theo lời Lý, dù sao, hắn rất rõ ràng là Lý sẽ không làm hại hắn.

Nếu như nói trên thế giới này người hắn tin tưởng nhất chính là Lâm Cường, như vậy người tin tưởng thứ hai, không thể nghi ngờ gì chính là Lý, cho tới bây giờ vẫn trầm mặc không nói gì này, tuy rằng thời gian bọn hắn chính thức ở cùng một chỗ, có lẽ không quá ba tháng.

Khương Phàm thấy hai người che giấu và đối thoại khiến người khác không biết như vậy, càng cảm thấy tò mò, liên tục truy vấn:

- Làm sao vậy, đến cùng là sao vậy?

Biểu lộ rất là gấp gáp.

Lúc này Lý mới nhìn thoáng qua hắn, nhưng cũng chỉ nhìn thoáng qua mà thôi, liền quay đầu về hướng khác, mà trên mặt Lâm Dịch tắc thì tươi cười với Khương Phàm, nói:

- Không có gì, lão sư.

Khương Phàm thấy hai người trả lời, lập tức bắt đầu bực mình, nói:

- Khẳng định hai người các ngươi có bí mật, rõ ràng không muốn nói cho ta.

Ngữ khí Khương Phàm, lập tức khiến Lâm Dịch im lặng một hồi, cuối cùng vẫn dứt khoát bỏ qua.

Lập tức, Lý và Lâm Dịch trò chuyện trong chốc lát, dùng qua cơm trưa tại Vũ Môn, mãi đến khi màn đêm buông xuống, trên không trung thị trấn, lập tức có rất nhiều pháo hoa đẹp mắt xuất hiện, những pháo hoa này đều do dân chúng trong trấn tự chế, lúc này Lâm Dịch mới cáo từ rời đi.

298. Chương 405: Khói Lửa.

Chương 405: Khói lửa.

Mà trong quá trình này, tuy rằng Khương Phàm vẫn không biết được gì, nhưng cũng không vì vậy mà canh cánh trong lòng, không nói thêm gì nữa, đến lúc Lâm Dịch rời đi mới cười nói với Khương Phàm:

- Lão sư, kỳ thật cũng không có gì, chỉ là thực lực của ta lại có một ít tiến bộ mà thôi.

Sau đó rời đi.

Khương Phàm tắc thì sửng sốt nửa ngày, sau đó thần sắc lập tức biến đổi, trong đôi mắt lộ ra biểu lộ hoảng sợ, hô lên:

- Tiến thêm một bước? Ta nhớ hắn đã là bát cấp chiến sĩ và dị năng giả, chẳng lẽ, chẳng lẽ..

Nói đến đây, vẻ hoảng sợ trong mắt càng lớn:

- Hắn đã trở thành thánh giai sao?

Về đến nhà, lại phát hiện Lâm Cường đã chuẩn bị một bàn ăn tối rất là phong phú, mặc dù đối với cường giả ngoài tinh vị mà nói, đồ ăn đối với bọn hắn thì có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng dù sao thì cũng là người, tại ngày lễ như Bạch đế khánh, vẫn chuẩn bị theo thói quen.

Phụ tử hai người liền ngồi xuống đối diện nhau, Lâm Dịch nắm bầu rượu một bên, cười nói với Lâm Cường:

- Phụ thân, đêm nay chúng ta hảo hảo uống như lần trước.

Lâm Cường lộ ra dáng tươi cười, khẽ gật đầu, lập tức hai người ngươi một chén, ta một chén, hầm rượu nhà Lâm Dịch, cuối cùng do hai người buông bụng mà uống trở nên trống trơn, mà Lâm Dịch đã có một tia men say, hắn tựa hồ thành tâm tìm say, cho nên lúc uống đều hoàn toàn áp chế lực lượng xuống, dưới sự kích thích của mấy chục cân rượu nặng, rốt cuộc đã hơi say rượu.

Lâm Dịch hơi híp mắt lại, khuôn mặt thanh tú đỏ ửng lên, ánh mắt hơi sau rượu, sau khi uống một chén cuối cùng với Lâm Cường, trực tiếp quăng chén xuống đất, phát ra một tiếng vang thanh thúy, nhưng hắn lại không để ý chút ào, đứng lên, bước chân có chút loạng choạng, cười nói với Lâm Cường:

- Phụ, phụ thân, đi, chúng ta đi xem pháo hoa..

Nói xong quay người, loạng choạng đi đến cửa trước, rượu nặng mấy chục độ, Lâm Dịch lại hoàn toàn không dùng năng lượng để tiêu trừ, khó trách khỏi sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định với hắn.

Thần thái Lâm Cường lại thanh tỉnh hơn Lâm Dịch nhiều, dù sao thì vô luận là cường độ thân thể, hay là cường độ lực lượng, Lâm Cường đều mạnh hơn rất nhiều, hai mắt hắn một mảnh thanh minh y nguyên, nghe được lời Lâm Dịch nói có chút say, Lâm Cường chỉ khẽ cười một cái, sau đó đứng lên, đi theo sau Lâm Dịch rời khỏi nhà.

Trên không trung, có đủ loại pháo hoa đang lóe lên, thanh âm vang lên không dứt bên tai, quang mang lập lòe trên không trung, tia sáng trắng chiếu rọi khắp toàn bộ trấn Hi Mạn.

Không khí toàn bộ thôn trấn tự nhiên là vui mừng đến cực điểm, mỗi năm một lần Bạch đế khánh, mà Bạch đế khánh là một trong những ngày lễ quan trọng nhất, mà Lâm Dịch tức thì còn lờ mờ nhớ rõ, lúc còn nhỏ, mỗi khi Bạch Đế khánh đến, bốn người hắn, Trương Tạp, Thư Mộng và Lâm Yến đều chạy đến hồ nước nhỏ bên cạnh tiểu sơn cốc, cười nói vô cùng vui sướng, mà hôm nay, chỉ còn lại một mình hắn ở trấn Hi Mạn, tình cảnh xem pháo hoa với những người bạn nối khố, không biết lúc nào mới có thể diễn ra lần nữa.

Lâm Dịch hơi say rượu, không tự chủ được bước về hướng sơn cốc, mà Lâm Cường thì đi theo phía sau hắn.

Tiến nhập sơn cốc, thanh âm phóng thích khói lửa tại trấn Hi Mạn trở nên cực kỳ rõ ràng rồi, trên khuôn mặt thanh tú của Lâm Dịch đỏ ửng một mảnh, chợt lộ ra dáng tươi cười, trên tay hắn lập tức xuất hiện lam sắc hào quang, một tiếng cực lớn vang lên, áp đảo tất cả thanh âm khói lửa phóng ra, ánh mắt mọi người đều không tự chủ được bị hấp dẫn, chỉ thấy một khỏa lam sắc tinh cầu từ mặt đất bắn thẳng lên không trung, ánh mắt mọi người không khỏi ngẩng đầu dõi theo khỏa lam sắc tinh cầu kia, một mực bay lên đến độ cao gần một trăm mét, bỗng nhiên nổ ầm một tiếng, thanh âm vang vọng khắp nơi, tất cả mọi người không khỏi mở to hai mắt ra nhìn.

Chỉ thấy một khắc này, lam sắc quang điểm như ẩn như hiện, sau khi bạo tạc nổ tung, bộc phát ra từng điểm lam sắc cực kỳ hoa mỹ, như là thiên nữ tán hoa, ầm ầm bạo liệt, trong khoảnh khắc, lam sáng quang mang như chiếu rọi cả bầu trời, đêm đen như mực biến thành một mảnh tràn ngập lam sắc, phạm vi lam sắc quang điểm bao bọc vô cùng lớn, cơ hộ bao phủ toàn bộ trấn Hi mạn vào trong, to lớn mà vô cùng rực rỡ tươi đẹp.

- Pháo hoa thật xinh đẹp a!

Lập tức có người dân hô lên, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vì hình dáng pháo hoa đang bạo tán, con mắt không nháy một phát nào, tựa hồ chỉ cần không chút ý một chút là thiệt thòi.

Lam sắc quang điểm trải đầy toàn bộ thiên địa, rực rỡ tươi đẹp đến cực điểm, thật lau sâu mới có chút mờ đi, lúc mọi người không khỏi cảm khái trong nội tâm, cảm thấy tính mạng pháo hoa quá ngắn ngủi thì nghe một hồi tiếng nổ mạnh ầm ầm như là lôi minh vang lên, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, chỉ thấy những lam sắc quang cầu lại nổ tung trên không trung, từng lam sắc quang điểm phát ra ra, cơ hồ bao trùm trấn Hi Mạn vào bên trong, tất cả mọi người không khỏi mở to hai mắt.

- Lại nổ, lại nổ!

Những tiểu hai tử hưng phấn la to.

Chỉ thấy những quang điểm bạo tạc nổ tung kia không phải cùng lúc, tầng tầng lớp lớp, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy sau khi lam sắc quang điểm nổ tung, toàn bộ tầm mắt đều bị lam sắc quang mang rực rỡ tươi đẹp bao trùm, nhìn cảnh tượng vô cùng rực rỡ tươi đẹp.

Tất cả mọi người bị một tràng pháo hoa xinh đẹp này làm rung động thật sâu, bọn hắn cũng chỉ là người bình thường mà thôi, như thế nào có thể nhìn thấy pháo hoa thay đổi đẹp như vậy, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn lên không trung, trong đôi mắt lóe lên vẻ hưng phấn, đối với bọn hắn, thời khắc pháo hoa này, nhất định là bọn hắn ghi nhớ cả đời.

Trong sơn cốc, thời gian trôi qua, lam sắc quang mang dần biến mất trên tay Lâm Dịch, mà trên không trung, vẫn tiếp tục bạo tạc nổ tung y nguyên, Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn, ánh mắt hơi say rượu, nhưng trên mặt lại mang theo dáng tươi cười ngây thơ, vui tươi hớn hở nhìn hết thảy thành quả mình tạo ra, lam sắc tinh mang tạo thành một mảnh màu sắc mê người, chiếu rọi khuôn mặt thanh tú đỏ ửng của hắn, mà Lâm Cường đứng cách không xa Lâm Dịch, mắt thấy một loạt hành vi như hài đồng này của Lâm Dịch, trong đôi mắt mang theo một vẻ ảm đạm nhàn nhạt, nhưng một lát sau, lại hiện lên một vẻ kiên định.

Bạch Đế khánh năm 60023, cứ như vậy mà trôi qua.

Những ngày tiếp theo, Lâm Dịch lại tiếp tục bắt đầu học tập cùng Lâm Cường.

Đến lúc này, mục đích Lâm Dịch tu hành, dĩ nhiên đã thay đổi.

Trước kia, mục đích Lâm Dịch tu hành chính là không ngừng vượt qua cực hạn của mình, bay vùn vụt từ đỉnh phong này đến đỉnh phong khác, mà bây giờ, hắn đã có mục tiêu thực tế, tăng cường thực lực của mình, đạt tới đại Tinh Vị, để bảy năm sau, hết sức nghĩ cách cứu viện mẹ của mình.

Nhưng mà hai mục tiêu này, không thể nghi ngờ gì, đều là phi thường khó khăn, khó có thể hoàn thành, bất quá, cho tới giờ, nghị lực Lâm Dịch đều không kém, tính cách hắn bướng bỉnh, không đến một giây cuối cùng, tuyệt đối không buông tha.

299. Chương 407: Xuất Phát. (p1)

Chương 407: Xuất phát. (P1)

Không khỏi cảm khái nói, kỹ xảo cổ thuật, thật là tồn tại phi thường biến thái, phải biết rằng, hạ Tinh Vị trung giai so với hạ Tinh Vị hạ giai, mạnh hơn trọn vẹn mười lần, mà Lâm Dịch hôm nay không quá đáng chỉ là hạ Tinh Vị hạ cấp mà thôi, dùng công kích như vậy, rõ ràng có thể làm cường giả hạ Tinh Vị trung giai bình thường chịu thiệt, có thể nghĩ tầm quan trọng của kỹ xảo như thế nào, mà điều Lâm Dịch làm, chỉ là tập trung lực lượng thân thể lại thành một điểm, sau đó bạo phát ra mà thôi.

- Ân, bất quá tụ lực công kích như vậy có chút quá hao phí năng lượng, về sau tốt nhất là dùng điểm phá, chỉ dùng một phần nhỏ tụ lực, đương nhiên, vẫn cần tu hành tụ lực.

Lâm Cường mở miệng nói ra.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu.

- Vâng, phụ thân.

Hắn tự nhiên có thể hiểu được ý tứ Lâm Cường, tụ lực quá hao phí thể lực, nếu như không phải chân chính cắn xé nhau, tự nhiên không sử dụng thì tốt hơn, nhưng với tư cách là tuyệt chiêu cắn xé nhau, tự nhiên cũng cần rèn luyện rồi.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, nhìn sắc trời một chút, sau đó cười nói với Lâm Dịch:

- Đã thành, hôm nay tu hành đến đây a, bây giờ trở về.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, lập tức, hai đạo nhân ảnh hóa thành hai đạo bạch mang, mang theo hai tiếng xé gió kinh người, ầm ầm tiến về phía chân trời.

Về đến nhà, Lâm Dịch tự nhiên tránh không được muốn tu hành trước thoáng một chaút, khôi phục khí lực thoáng một chút, công kích tụ lực như vậy, đối với năng lượng hôm nay của hắn, vẫn lộ ra có chút quá hao phí thể lực, cho nên hắn cần tu hành khôi phục thể lực.

Ngồi xếp bằng xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, chợt, hắn tiến vào trạng thái nhập nội, sau khi tiến nhập vào trạng thái nhập nội, sắc thái hết thảy chung đều biến thành hết sức lộng lẫy, hắn thậm chí có thể chứng kiến từng chút sự vật như là tinh quang, theo đỉnh đầu trào vào trong cơ thể hắn, hắn biết rõ, cái này là năng lượng thiên địa rồi.

Theo năng lượng thiên địa tiến vào cơ thể, rốt cuộc đi đến phần bụng của mình, giữa vòng xoáy năng lượng giống như một mảnh Tinh hà này, đã hình thành sơ bộ rồi, chút ít năng lượng từ chung quanh tán vào bên trong vòng xoáy, chợt lập tức bị vòng xoáy hấp thu vào bên trong, trở thành một thành viên trong đó, mà dưới vòng xoáy, lại thành một tầng hoàng kim như chất lỏng, chính là những tinh hoa tinh luyện ra từ trong năng lượng.

Lâm Dịch tự nhiên hiểu rõ năng lượng màu vàng kim óng ánh giống như chất lỏng bình thường có được một loại lực lượng khủng bố như thế nào, hắn nhớ rất rõ ràng, lúc hắn sử dụng năng lượng màu vàng này lần đầu tiên, dù là Lâm Cường cũng không khỏi có chút bị nổ tung mà run rẩy thân hình thoáng một chút, mặc dù chỉ là run rẩy thoáng một chút, nhưng đối với Lâm Dịch mà nói, đó cũng là chuyện khó lường! Phải biết rằng, năng lượng màu vàng này, hôm nay lại có được nhiều như vậy, ngay cả Lâm Cường cũng gật đầu tán dương.

Hôm nay Lâm Dịch thật sự rất chờ mong, nếu như tất cả năng lượng của mình đều biến thành chất lỏng màu vàng kim óng ánh mà nói, như vậy chính mình biến thành một loại cường đại như thế nào.

Bất quá rất đáng tiếc, cho tới bây giờ, lúc mình tu hành mới có thể vận chuyển vòng xoáy kia, mà lúc bình thường, lại giống với năng lượng bình thường, xem ra, muốn đạt đến trình độ tự chủ vận hành, còn chênh lệch rất lớn a.

Bất quá Lâm Dịch cũng không nóng nảy, hắn rất rõ ràng đạo lý dục tốc bất đạt, lập tức bình phục tâm tình thoáng một phát, sau đó bắt đầu tu hành năng lượng.

Thời gian chậm rãi vận chuyển, lại một năm nữa trôi qua, Lâm Cường đã truyền thụ cho Lâm Dịch hai năm.

Thời gian hai năm, mặc dù Tinh Vị cảnh Lâm Dịch không tăng lên, nhưng chiến lực của hắn lại được đề cao rõ rệt! Rất hiển nhiên, trong chiến đấu của Thánh Giai cũng không phải chỉ dựa đơn giản dựa vào lực lượng cường đại để phân thắng bại như trong tưởng tượng ban đầu của Lâm Dịch. Ở trong đó, tác dụng Tinh Vị thể thuật cũng chiếm tỉ lệ tương đối lớn.

Theo như lời Lâm Cường nói, số lượng cường giả ở thế giới này rất lớn, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của Lâm Dịch, mà trong đó có đủ loại Tinh Vị thể thuật cường đại hoặc thần kỳ hoặc quỷ dị, nhiều đến mức không người nào có thể tưởng tượng, mà hôm nay Lâm Dịch cũng hoàn toàn hiểu rõ ra, tuy Vô song hội là đại hội thi đấu thịnh đại nhất tại đại lục, nhưng trên thực tế, Vô song hội cũng không phải là sâu khấu của cường giả tối cao. Dù sao thì, chỉ có cường giả dưới trăm tuổi mới có thể tham gia, như vậy cũng đã loại đại bộ phận cường giả siêu cấp ra ngoài cửa rồi.

Nói cách khác, vô luận lúc trước Lâm Dịch thoạt nhìn Bố Lan Đặc hay An Cách Tư, thậm chí Thanh Y cường đại như thế nào, cũng chỉ là tồn tại tương đối mạnh trong những cường giả dưới trăm tuổi mà thôi, bọn hắn tiến vào Tinh Vị cảnh, nhiều nhất cũng không quá mười năm, căn bản cũng không có tiếp xúc cái gì Tinh Vị thể thuật, mà phân thân trọng ảnh thần kỳ của Thanh Y chỉ để mê hoặc địch nhân mà thôi. Cái gọi là kỹ xảo công kích như tụ lực, điểm phá các loại, có lẽ vẫn còn tương đối lạnh nhạt, cho nên căn bản không có biện pháp trong chiến đấu. Nếu không, nếu như Thanh Y thành thục một trong hai kỹ xảo này mà nói, An Cách Tư muốn thắng hắn, chỉ sợ khó khăn rồi.

Ít nhất là dùng trạng thái bình thường hôm nay của Lâm Dịch để chống lại trạng thái bình thường của An Cách Tư, tuy rằng nhất định là thất bại, nhưng tuyệt đối không để đối phương thắng nhẹ nhàng như vậy. Nếu như tăng phúc chiến văn mà nói, chỉ sợ An Cách Tư đã không phải là đối thủ Lâm Dịch rồi. Tụ lực và điểm phá, thậm chí là dẫn hôm nay của Lâm Dịch là những kỹ xảo chủ yếu Lâm Cường truyền thụ cho hắn, hắn đã có thể vận dụng quen thuộc, tuy còn không đạt tới mức thông hiểu đạo lý, nhưng cũng cách nhau không xa. Ít nhất là có thể hoàn toàn đủ vận dụng trong chiến đấu. Bất quá, vòng xoáy năng lượng của hắn, khoảng cách đến đại thành hoàn toàn tự quay, còn phải đi một đoạn đường rất dài.

- Khó trách không nghe bọn hiểu trưởng đề cập qua vấn đề năng lượng, thật sự rất khó tu luyện.

Lâm Dịch không khỏi cảm khái, nói.

Bạch đế khánh đã đến lại lần nữa, tính toán thời gian, đây đã là Bạch đế khánh năm sáu vạn hai mươi lăm rồi, nói cách khác, thời gian Lâm Dịch đến Cổ năng, chỉ còn lại năm năm. Mà trong hai năm qua, Tinh Vị cảnh của lâm Dịch lại không hề tăng lên chút nào, thậm chí cho tới bây giờ, dị năng của hắn vẫn chỉ ở trình độ bát cấp đỉnh phong, hơn nữa không có một chút dấu hiệu nào sắp sửa đột phá, cái này khiến Lâm Dịch không khỏi có chút xao động vội vàng, dù sao thì năm năm nữa đã phải đối mặt với kiếp nạn lớn nhất rồi. Đến tột cùng có thể nhìn thấy mẫu thân hay không, có thể thuận lợi cứu nàng ra hay không, thậm chí có thể sống sót hay không. Những vấn đề này, khiến tâm tình Lâm Dịch không khỏi có chút trầm trọng, lúc tu hành cũng mang lên một tia táo bạo.

- Bồng!

Một đạo quang mang từ không trung hung hăng rơi xuống, đập vào mặt đất, tiếng ầm vàng trong màn bụi vang lên, màn bụi tản ra, trên mặt đất xuất hiện một cái hố cự đại, mà chính giữa cái hố, chính là Lâm Dịch đang chật vật năm trong đó.

300. Chương 408: Xuất Phát. (p2)

Chương 408: Xuất phát. (P2)

- Làm sao vậy?

Thân ảnh Lâm Cường xoát một tiếng, liền xuất hiện trên không cái hố, hắn nhíu mày, nhìn Lâm Dịch bên trong hố.

Lâm Dịch chật vật bò lên mặt đất, hung hăng lắc lắc đầu, khiến bụi đất rơi xuống. Dùng cường độ thân thể trước mắt của hắn, loại đả kích này đã không thể tạo thành bao nhiêu tổn thương đối với hắn rồi.

Sau khi rũ bụi đất trên người rớt xuống, Lâm Dịch mới có chút cúi đầu, thật lâu sau mới nói:

- Thật xin lỗi, phụ thân.

Lông mày Lâm Cường có chút nhíu lại, nhìn Lâm Dịch có chút chật vật trong hố. Những ngày này, việc tu hành của Lâm Dịch tựa hồ lâm vào cổ chai, hơn nữa lộ ra cảm xúc rõ ràng cực kỳ táo bạo, sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Cường đại khái đoán được ý nghĩ trong lòng hắn, lập lức thở dài một hơi nhẹ nhàng, sau đó nói:

- Hôm nay tu hành đến đây a, đợt lát trở lại tới tìm ta.

Lời vừa nói ra, thân thể xoát một tiếng, liền hoàn toàn biến mất vô tung.

Sau khi Lâm Cường rời đi, Lâm Dịch chật vật đặt mông ngồi xuống mặt đất, mang trên mặt vẽ ảo não và bực bội, một mực hít sâu mấy hơi thở, sau đó mới miễn cưỡng chế trụ xao động trong lòng.

- Mặc dù biết không thể sốt ruột, nhưng thật sự không cách nào khống chế.

Lâm Dịch cũng rất rõ ràng cảm xúc gần đây của mình có chút không ổn định, hơn nữa hắn cũng biết nguyên nhân là gì, nhưng biết rõ nguyên nhân là một việc, vượt qua nó thì lại là một chuyện khác, dù sao thì từng chút từng chút trôi qua, khoảng cách đến lúc đó càng ngày càng gần, nói không bực bội, khẳng định là gạt người.

Sau khi ngơ ngác sững sờ trong một thời gian dài, Lâm Dịch mới bò lên, yên lặng lơ lửng trên không trung, thân thể lóe lên, hóa thành một đạo bạch mang, đi về hướng nhà mình.

Về đến nhà, Lâm Dịch mang theo tâm tình có chút nhấp nhô, cúi đầu đi vào phòng mình.

- Phụ thân..

Lâm Cường ở trong đại sảnh, bưng một chén nước trà trong tay, trước khi Lâm Dịch tiến vào, ánh mắt của hắn như một mực quang theo hào quang như có điều suy nghĩ, sau khi Lâm Dịch đi vào mới nhìn lại Lâm Dịch.

Bộ dáng Lâm Dịch lúc này thật sự có đủ chật vật, một thân quần áo sớm đã bị phá vỡ nhiều chỗ, trên người một mảnh bụi đất, trên gương mặt thanh thu, mang theo thất ý nhàn nhạt, hắn cúi đầu, không dám nhìn Lâm Cường.

Lâm Cường khẽ thở dài một tiếng, chợt lại cười nói:

- Tốt rồi, cha cũng biết nguyên nhân vì sao cảm xúc của con chấn động trong những ngày này. Đúng vậy, thời gian đích thật càng ngày càng gần rồi, nhưng con cũng không cần ép bức mình quá mức, dù sao thì nghĩ cách cứu viện mẹ con không phải là chuyện của riêng con, sự tình kinh thiên địa nghĩa này, còn có người làm chồng như cha, huống chi, không phải còn năm năm nữa sao?

Thân thể Lâm Dịch chợt run rẩy thoáng một chút, chợt cúi đầu thấp hơn:

- Phụ thân, thực xin lỗi, con khiến người thất vọng rồi.

Lâm Cường đứng lên, vỗ nhẹ bả vai Lâm Dịch, Lâm Dịch không khỏi ngẩng đầu, khuôn mặt hòa ái tươi cười của Lâm Cường lọt vào mắt Lâm Dịch.

- Không, trái lại, phụ thân rất tự hào về con.

Lâm Cường cười, lập tức khiến nội tâm Lâm Dịch run lên mãnh liệt, một cỗ ôn hòa lập tức bay lên từ tận đáy lòng, cảm thụ được bàn tay ôn hòa của Lâm Cường đang đặt trên vai mình, Lâm Dịch có chút kích động, đúng vậy a, chuyện thiên đại, còn có phụ thân ở đây.

Lập tức trong mắt lộ vẻ kích động, nhưng lại nói không ra lời.

Lâm Cường lại vỗ vỗ vai hắn lần nữa, sau đó mới nói:

- Tốt rồi, những gì cần truyền thụ thì cha đã truyền thụ hết cho con rồi, điều con cần làm hiện giờ, chính là không ngừng thành thục, tranh thủ sớm đạt tới trình độ thông hiểu đạo lý. Mà Tinh Vị cảnh tăng lên, ngoại trừ cố gắng thì cảm ngộ cũng là phi thường trọng yếu. Ở phương diện này cha cũng không có cách nào truyền thụ cái gì cho con, chỉ có thể dựa vào chính con lục lọi, bất quá cha tin tưởng, dùng ngộ tính con, cái này nhất định không khó.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nghe xong lời Lâm Cường nói, tâm tình Lâm Dịch lập tức sáng sủa, cái phần táo bạo kia cũng hoàn toàn biến mất, không thấy gì nữa.

Lâm Cường thỏa mãn gật gật đầu, sau đó nói:

- Ân, thời gian còn năm năm, không bằng ngày mai con lên đường đi, Tổng bộ Cổ năng nằm trong thành Phượng Y tại hành tỉnh Tây bắc Y La, thời gian năm năm, như vậy là đủ rồi.

Lâm Dịch nghe vậy nghĩ nghĩ, hôm nay Lâm Cường cũng đã truyền thụ xong cho hắn những gì cần truyền thụ, ở lại trấn Hi Mạn cũng không có ý nghĩa gì, chẳng bằng hiện giờ tiến về phía trước, mục đích của mình không phải là muốn du lịch các nơi trên đại lục một phen sao? Cũng không biết năm năm sau mình có còn sống hay không, chẳng bằng thừa cơ hội này, dùng thân phận lữ hành giả du lịch đại lục một phen, cũng là thỏa mãn một tâm nguyện của mình a.

Lâm Dịch lập tức nhẹ gật đầu, nhận lời, phụ tử hai người rãnh rỗi hàn huyên một phen, Lâm Dịch liền về tới gian phòng của mình, tiếp tục tu hành vòng xoáy năng lượng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Cường và Lâm Dịch sớm đã thức dậy.

Lâm Cường nhìn Lâm Dịch, sau đó gật đầu, cười nói với hắn:

- Yên tâm đi, sự tình không nghiêm trọng như con tưởng tượng, năm năm này, coi như là du ngoạn a.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cười cười với Lâm cường, nói:

- Phụ thân, con đi.

Lâm cường gật đầu cười, thân hình Lâm Dịch khẽ chấn động một cái, lập tức khí thế như thực chất bộc phát ra quanh thân, sau khi phất phất tay với Lâm Cường lần nữa, một thanh âm bạo khí ầm ầm vang lên, liền hóa thành một đạo bạch mang, vọt lên không trung.

Đến khi thân thể Lâm Dịch đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, lúc này nụ cười trên mặt Lâm Cường mới dần biến mất, nhìn phương hướng Lâm Dịch rời đi, sau khi suy nghĩ một chút, quay người về trong phòng, một lát sau đi từ trong nhà ra, chợt nhìn nhìn bốn phía, thì thào nói:

- Cũng không biết, về sau còn có cơ hội trở lại không..

Khẽ thở dài một tiếng, thân thể của hắn xoát một tiếng, biến mất hoàn toàn.

Thời tiết hôm nay rất tốt, mặt trời lười biếng treo trên không trung, tuy rằng bây giờ là tháng ba, nhưng ở phía nam cũng không lạnh lẽo như phương bắc, ngược lại càng là lộ ra ánh nắng ôn hòa mà hợp lòng người.

Lâm Dịch một mình chậm chạp đi dọc theo trên đường, kéo lấy bước chân lười biếng, hai mắt khép hờ, khóe miệng tự nhiên nhếch lên mỉm cười một mình , hắn dường như quên mất là đã bao lâu không có loại cảm giác khoan thai tự đắc này rồi. Trên thực tế, từ sau khi tiến vào Cấm kị sâm lâm, mỗi ngày hắn đều tiến hành chiến đấu, sau đó là chuyến đi Ma nguyên động quật, tiếp theo là Vô Song Hội, thậm chí là cả hai năm tu hành ở Hi Mạn trấn sau khi Vô Song Hội kết, không có lúc nào hắn nhàn rỗi cả.

Nhưng mà lúc này, sau khi một mình ra ngoài ba tháng, Lâm Dịch đã hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận rồi, tu hành một chuyện, căn bản chính là một quá trình tiến hành theo chất lượng, nhất là đối với hắn hôm nay đã tiến vào Tinh Vị Cảnh mà nói, khắc khổ tu hành có lẽ có thể tăng cường thể chất của hắn, nhưng đối với chiến đấu sau này cũng không có trợ giúp gì quá lớn cả, hôm nay hắn cần, chỉ là cảm ngộ thôi, tiến giai của Tinh Vị Cảnh, cũng không phải một mặt tu hành là có thể.

301. Chương 409: Liệp Cẩu Thú.

Chương 409: Liệp Cẩu Thú.

Lao động nhàn hạ kết hợp thư giãn, mới là phương thức tu hành tốt nhất.

Chuyện về mẫu thân hắn vẫn giữ trong lòng, nhưng hôm nay hắn cũng không quá sốt ruột nữa, sốt ruột chẳng qua chỉ làm loạn bản thân thôi, ngược lại sẽ khiến chuyện càng thêm hỏng bét, thuận theo tự nhiên, đôi khi mới là lựa chọn tốt nhất.

Hắn lúc này thân mặc một bộ quần áo ma sắc bó sát người cực kì thô ráp, thân thể thon dài được phác họa ra cả, mái tóc được tùy ý buộc ở sau ót, lộ ra bông tai bạch sắc phong cách cổ xưa bên tai trái, trên khuôn mặt thanh tú đến cực điểm, mang theo vui vẻ ấm áp, lộ ra rất thoải mái, chỉ có bao tay tinh lam sắc trên tay trái nhìn qua có chút bất phàm là hơi có vẻ kì quái, phá vỡ hình tượng nho nhã của hắn thôi. Trang phục hôm nay của hắn, là trang phục tiêu chuẩn của một gã Liệp Ma Giả đi khắp nơi trên đại lục, dùng săn giết ma thú, bán ra ma hạch và da lông ma thú mà sống.

Vị trí hiện giờ của hắn là trên một quan đạo hoang dã của hành tỉnh Khắc Lâm.

Cái gọi là quan đạo, chỉ chính là con đường an toàn nhất để vãng lai giữa hai tòa thành thị.

Phải biết rằng, Bạch Đế đại lục là một thế giới của ma thú. Ở chỗ này, khắp nơi đều tràn ngập ma thú vô cùng cường đại, vô cùng hung bạo, sự xuất hành của nhân loại, cho tới nay đã bị uy hiếp rất lớn, nhưng số lượng Ước Ba Long hôm nay chung quy chỉ có hạn, huống hồ Ước Ba Long chỉ xuất hiện trong các thành thị khá lớn, một ít tiểu thành thị, căn bản không có Ước Ba Long, như vậy nhân loại làm sao mà có thể an toàn để di truyển đây?

Vì vậy, trải qua tích lũy tuế nguyệt dài dằng dặt, mọi người trong các thành thị, đều đã tìm được một hoặc mấy con đường tương đối an toàn để mà đi bộ, hoặc là cưỡi ma thú không cách nào phi hành đi thay đi bộ qua lại giữa hai tòa thành thị, mà những con đường này, được xưng là quan đạo.

Đương nhiên, cái gọi là an toàn, cũng chỉ là tương đối thôi, mặc dù trên quan đạo tương đối an toàn, cũng vẫn sẽ xuất hiện tình huống ma thú đột nhiên xuất hiện công kích, đoán chừng cũng chỉ có không trung là con đường an toàn nhất thôi. Tuy rằng cũng chuyện ma thú phi hành tấn công Ước Ba Long, nhưng dù sao những chuyện đó cũng chỉ ngẫu nhiên mới xảy ra thôi.

Trên thực tế, trên Bạch Đế đại lục, căn bản không có cái gọi là tuyệt đối an toàn.

Tất cả an toàn, đều cũng chỉ là tương đối thôi, cũng như quan đạo so với vùng hoang vu thì tương đối an toàn hơn, không trung so với lục địa thì tương đối an toàn hơn vậy, an toàn chính thức, chỉ có thực lực bản thân! Chỉ có thực lực của mình đạt đến tình trạng bỏ qua hết thảy nguy hiểm, mới gọi là chính thức an toàn. Nếu không, mặc dù ngươi trốn trong hoàng thành đế quốc, cũng không nhất định là an toàn, đôi khi, người so với ma thú, còn muốn đáng sợ hơn nhiều.

Người đi lại trên quan đạo vẫn tương đối nhiều hơn, chỉ là kéo lê bước chân mà đi, lẻ loi một mình như Lâm Dịch cũng không nhiều. Dù sao trên quan đạo tuy rằng tương đối an toàn, nhưng nếu như không có thực lực nhất định mà đi đơn độc, đó chính là tuyệt đối tìm chết. Giống như lữ hành giả và liệp ma giả bình thường, bình thường đều đi cùng với một ít thương đội cả, xe ngựa tiến lên, động tĩnh ngược lại cũng không nhỏ, chỉ là ánh mắt những người này đều lộ ra một tia khẩn trương, trên Bạch Đế đại lục, ngươi chừng nào buông lỏng khẩn trương, lúc đó ngươi sẽ yên nghỉ.

Đương nhiên, đi trên quan đạo cũng sẽ không xuất hiện ma thú gì quá mức cường đại, dù sao, những con đường này là con đường an toàn nhất đã được tổng kết từ trăm năm qua, nhiều nhất chỉ xuất hiện ma thú chừng tam tứ cấp thôi, hơn nữa bình thường sẽ không xuất hiện ma thú sống theo bầy, cho nên, chỉ cần có được thực lực ngoài tứ cấp chiến sĩ, đi trên quan đạo là vô cùng an toàn, cho nên tuy rằng đi một mình như Lâm Dịch cũng không nhiều, nhưng thực sự không ít, cho nên Lâm Dịch cũng không lộ ra quá mức khác thường.

Lâm Dịch vẫn chầm chậm sãi bước, thản nhiên đi tới, đột nhiên, ánh mắt vẫn một mực hơi khép lại động, ánh mắt không khỏi hướng nhìn về phía bên trái, bất quá lại khép hờ lại, trong miệng nhẹ nhàng nói thầm

một câu: "Tứ cấp ma thú?" Nói thầm xong sau, bước chân lại không nhanh không chậm như cũ,Tứ cấp ma thú, đối với tại hắn hiện tại mà nói, căn bản ngay cả tư cách khiến hắn ra tay cũng không có.

Quả nhiên, ước chừng sau mấy phút đồng hồ, chỉ nghe trong đám người đột nhiên truyền ra một tiếng hét to:

- Là tứ cấp ma thú Liệp Cẩu Thú mọi người coi chừng!

Theo tiếng hét to này vang lên, đám người lập tức có chút loạn cả lên, thực lực hơi yếu một chút không dám tiến lên phía trước nữa, thần sắc khẩn trương nhìn về phía trước mặt, chỉ thấy trong bọn họ có vài người rất nhanh kết ấn kí trước ngực, một hồi đỏ thẫm vàng lục bốn loại nhan sắc lập lòe nổi lên, đúng là hào quang lập lòe lúc phá môn,

Khóe miệng Lâm Dịch lại lộ ra một tia dáng cười nhớ lại, chẳng bao lâu trước kia, lúc chiến đấu hắn vẫn còn phải làm chuyện kết ấn, nhưng hiện giờ, hắn đã tiến vào tinh vị cảnh, đã sớm hoàn toàn không cần nữa rồi.

Hào quang vừa mới tiêu tán, chỉ nghe một tiếng gầm trầm thấp vang lên, chợt một đầu bóng đen từ trong rừng cây chung quanh mãnh liệt nhảy ra.

Đám người lập tức tản ra tứ phía, vây bóng đen xông tới vào chính giữa.

- Liệp Cẩu Thú, ma thú loại khuyển hỏa hệ tứ cấp, ma thú tính quần cư, trời sinh tính tình tham lam bạo ngược, thích ăn thịt thối, tính công kích rất mạnh.

Trong đầu Lâm Dịch không khỏi toát ra tin tức về Liệp Cẩu Thú , bất quá chợt có chút nghi hoặc, Liệp Cẩu Thú hẳn là ma thú có tính quần cư chứ? Sao lại chỉ xuất hiện một đầu thế này?

Lâm Dịch có chút kỳ quái, nhưng chợt không để ý nữa , dù sao đối với hắn mà nói, cũng không có có quan hệ gì cả, lập tức có chút hăng hái nhìn về phía trước mặt.

Liệp Cẩu Thú bị mọi người vây vào giữa cao chừng 2m có thừa, lỗ tai tròn lớn thẳng tắp dựng lên, lộ ra rất hung mãnh, trên bộ lông ma hoàng sắc điểm chút lấm tấm. miệng hơi chẻ ra, nhe răng nhếch miệng, nước bọt thật dài từ miệng nó rơi tí tách trên mặt đất, trong đôi tròng mắt u lam sắc lộ ra thần sắc bạo ngược.

- Đừng để nó dùng hỏa điễm công kích! Cùng tiến lên!

Một người lớn tiếng hô lên. . . Liệp Cẩu Thú là hỏa diễm hệ tứ cấp ma thú, cho nên có thể sử dụng hỏa hệ dị năng, ở chỗ này đều là cao thủ săn giết ma thú có kinh nghiệm cực kì phong phú, tự nhiên rõ ràng nó lợi hại nhất là thứ gì, nghe được có người hô như vậy, sáu bảy tứ cấp Chiến Sĩ lập tức nhào về phía linh cẩu.

Chỉ thấy lục sắc quang mang bỗng nhiên sáng lên, liền nghe rầm rầm rầm oanh mấy tiếng nổ, chợt truyền đến một hồi tiếng rên rỉ cực lớn, bụi mù nối lên, sau một lát, bụi mù lắng xuống, đầu Liệp Cẩu Thú kia đã sớm toàn thân lõm xuống, huyết dịch màu xanh da trời tràn ra từ miệng nó, tụ cùng một chỗ với huyết dịch dưới thân, đều là tứ cấp, sáu bảy tên tứ cấp Chiến Sĩ đồng thời toàn lực công kích, khiến đầu Liệp Cẩu Thú này ngay cả một tia phản kháng cũng không có, liền trực tiếp bị giết chết.

302. Chương 410: Ma Thú Công Thành. (p1)

Chương 410: Ma thú công thành. (P1)

Nhưng đám Liệp Ma Giả và lữ hành giả đứng một bên xem thì đều mang theo vài phần sợ hãi và tò mò cùng với thần sắc hưng phấn lách tới trước mặt, nhìn tứ cấp ma thú mà từ nhỏ tới lớn họ đều chưa từng thấy qua, ít nhất là rất ít gặp. Cho nên nguyên một đám rất sợ hãi nhìn trước mặt, trong mắt nhìn về phía mấy tên tứ cấp Chiến sĩ đánh chết Liệp Cẩu Thú mang theo vẻ kính sợ và sùng bái, đại lục này là thế giới cường giả vi tôn, đối với những chiến sĩ cấp thấp này mà nói, tứ cấp Chiến Sĩ chính là cường giả, tự nhiên phải tôn sùng không thôi rồi.

Thấy một màn như vậy, Lâm Dịch lại chỉ nhẹ nhàng lắc đầu cười, liền không để ý tới nữa, lê bước chân lười biếng đi về phía trước, đối với một chiến sĩ cấp thấp mà nói, hôm nay nhìn thấy một màn săn giết Liệp Cẩu Thú, có lẽ sau vài năm nhìn thấy một màn này, thậm chí cả đời đều sẽ trở thành chuyện để khoe khoang với

người khác, nhưng mà đối với Lâm Dịch mà nói, chuyện như vậy có lẽ trong nháy mắt sẽ bị hắn quên đi, cái này, chính là biểu hiện của thực lực bất đồng, thân phận bất đồng, đối với cách nhìn sự vật cũng bất đồng.

Thời gian chậm rãi trôi qua đã đến sau giờ ngọ, chung quanh vẫn có một đám Liệp Ma Giả và lữ hành giả.

Thời gian dần trôi qua, xa xa, một tòa tường thành cao lớn ánh vào tầm mắt Lâm Dịch.

- Ah, đã tới rồi.

Lông mày Lâm Dịch có chút chớp chớp, chợt đi về phía trước, bất quá sau một lát, Lâm Dịch đã tới trước cổng chính thành thị.

Đại môn thật là cao lớn, trên thực tế, tường thành tất cả thành thị trên Bạch Đế đại lục đều tương đối cao, mục đích tự nhiên là vì phòng ngự ma thú tùy thời có khả năng tập kích rồi, hai bên cửa thành, là hai binh sĩ, ngạo nghễ đứng đó.

- Thành Biển Đào.

Lâm Dịch ngẩng đầu, chỗ cửa thành, viết ba chữ to như vậy,

Tường thành cao lớn thoạt nhìn đã biết là trải qua một khoảng thời gian dài, thân tường pha tạp phản xạ ra quang mang mượt mà, lộ ra rất chắc chắn. Phía trên tường thành cao lớn thì có một kiến trúc hình tháp bằng đá chắc chắn. Con mắt Lâm Dịch hơi híp lại nhìn về phía trên, có thể nhìn thấy trong lâu các ở nơi cao nhất trên kiến trúc hình tháp, cũng có hai tên lính đang đứng, mà trên người bọn hắn, chính là một cây kèn cực lớn cao hơn một mét, đúng là Vọng Tháp dùng để quan sát tình hình biến động nếu có ma thú tấn công.

Bất quá thành thị này ngược lại rất náo nhiệt, ở đây cũng không phải thành thị chung quanh Mạn vân sơn mạch, cho nên ở chỗ này bình thường đều là thành thị với tư cách là trạm dịch của liệp ma giả, lữ hành giả, và các thương nhân, vậy nên tự nhiên bốn phương thông suốt, phi thường náo nhiệt rồi. Cửa thành người ăn mặc phong cách khác nhau đi tới lui như nước chảy.

Sau một phen hơi đánh giá một chút, Lâm Dịch liền đi vào dòng người, đi về phía thành thị.

Đi vào cửa thành, lọt vào tầm mắt là một ngã tư đường, trên đường phố nơi này cũng rất phồn vinh, hai bên đường trồng cây cối chỉnh tề, xanh um tươi tốt, khiến lòng người ta không khỏi có cảm giác tươi mát, mà ở đằng sau cây cối, chính là từng dãy cửa hàng, phòng ốc, lộ ra rất phồn vinh náo nhiệt, bất quá so với thành Bách Nhạn và thành Thiên Diệp thì vẫn nhỏ hơn nhiều.

Lâm Dịch đi theo dòng người, đi lang thang trong thành một vòng, sau đó mới tìm một tửu điếm nhỏ, đi vào đó.

Sau khi thuê phòng, Lâm Dịch liền tìm một góc ở đại sảnh lầu một, ăn một chút thức ăn đơn giản, ăn uống xong xuôi, mục đích lần này của hắn tuy rằng là tiếng vào huyện Phong Y của hành tỉnh Y La, nhưng hắn cũng có ý muốn đi du lịch đại lục một phen, còn thời gian năm năm, tùy tiện chạy đi cũng có thể tới được, cho nên, hắn cũng không nghĩ đến chuyện rời xa chỗ có người.

Trong miệng Lâm Dịch uống vào rượu tân liệt, trong biển lộ lạnh nhạt mang theo một tia khoan thai, nghe người chung quanh bàn một ít chuyện thú vị trên đại lục.

Đại lục này thực sự quá lớn, Lâm Dịch tuy rằng cũng trải qua không ít chuyện, nhưng hết lần này tới lần khác đều là tranh đấu giữa gia tộc cỡ lớn hoặc là thế lực với nhau, đối với chuyện ở tầng lớp bình thường, lộ ra có chút mơ hồ. Lập tức đối thoại của đám liệp ma giả và lữ hành giả chung quanh khiến hắn cảm thấy thú vị.

Sau khi cơm trưa xong xuôi, Lâm Dịch liền vén màn, lại đi ra ngoài du ngoạn bốn phía, cho đến đêm khuya mới trở lại phòng, để nguyên áo mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Dịch theo thói quen tỉnh dậy, sau khi rửa mặt xong xuôi liền đi xuống lầu, vén màn, đi ra khỏi quán rượu.

Thời tiết hôm nay vẫn rất không tồi, vạn dặm không mây, sáng sớm trong ánh mặt trời mang theo một tia khí tức mát lạnh.

Lâm Dịch sau khi duỗi cái lưng miệt mỏi mang theo một vòng dáng cười trên mặt đi về phía cửa thành.

- Thành Biển Đào tựa hồ cách thành Ô Mộc cũng không quá xa a, bọn La Á đều ở thành Ô Mộc, ân, thuận đường qua thăm bọn hắn lát cũng được.

Lâm Dịch sau khi suy nghĩ một chút liền quyết định lộ trình, lập tức đi về phía trước.

Tuy rằng vẫn còn sáng sớm, nhưng trên đường người đi lại không ít, liệp ma giả, lữ hành giả, thương nhân …

Đang đi tới, sắc mặt Lâm Dịch đột nhiên hơi đổi, ánh mắt bỗng nhiên như chim ưng nhìn về phía không trung.

- Đây là… Chẳng lẽ…

Đồng tử Lâm Dịch bỗng nhiên co rút lại, không biết có phải là áo giác hay không, hắn đột nhiên cảm giác thấy mặt đất đột nhiên cũng run rẩy một hồi.

- Ô ô ô ô ô ô!!!!…

Tiếng kèn bén nhọn lập tức vạch phá vẻ yên lặng buổi sớm của thành Biển Đào.

- Đây là …

Người đi đường chung quanh có chút nghi hoặc.

- Là tiếng kèn ma thú tiến công! Ma thú công thành rồi, ma thú công thành rồi!

Tràng diện lập tức trở nên hỗn loạn, tiếng thét chói tai, thanh âm hoảng sợ lập tức vang khắp thành thị.

- Quả nhiên…

Lông mày Lâm Dịch lập tức nhíu lại, cảm giác của hắn đã đúng.

- Khó trách hôm qua lại đột nhiên xuất hiện Liệp Cẩu Thú lạc đàn.

Ánh mắt Lâm Dịch ngưng lại, chợt thân thể bỗng nhiên run lên, lập tức xuất hiện trên không trung, nhưng lúc này tràng diện đã sớm hỗn loạn không chịu nổi, nào có người chú ý đến hắn nữa chứ? Mặc dù có, cũng chỉ là số ít thôi.

Sau một lát, thân hình Lâm Dịch đã xuất hiện ở không trung cửa thành, bao quát nhìn xuống. Bỗng nhiên giật mình hít một hơi khí lạnh.

- Thật nhiều ma thú!

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch chính thức nhìn thấy cái gì gọi là ma thú công thành, tràng diện đồ sộ, quả thực khiến người nhịn không được da đầu run lên.

Không biết từ lúc nào, cả toàn thành thị đã hoàn toàn bị ma thú bao vây, xuyên thấu qua rừng cây thưa thớt, Lâm Dịch có thể nhìn thấy ma thú dày đặc như châu chấu hướng tới thành Biển Đào mà tới, lúc này ma thú ở phía trước nhất, khoảng cách tường thành nhiều nhất chỉ chừng 5km thôi.

- Mọi người không cần phải sợ, không cần sợ! Mời tất cả các nhân viên tiến vào công sự phòng ngự nhà mình.

Một thanh âm to lớn vang lên, tất cả dân cư của thành Biển Đào lập tức phía sau tiếp trước, sợ hãi không thôi chạy vào trong nhà mình.

303. Chương 411: Ma Thú Công Thành. (p2)

Chương 411: Ma thú công thành. (P2)

Nhưng chính vào lúc này, chỉ thấy mặt đất đột nhiên run rẩy kịch liệt mà chấn động, trong một tiếng khốc thiên thưởng địa, mặt đất thành thị đột nhiên vỡ ra từng khối.

- Là địa hành thú, là địa hành thú a!

Tiếng quát tháo vô cùng hoảng sợ lập tức vang lên, chợt, cả tòa thành thị lâm vào một mảnh khủng hoảng và hỗn loạn.

Ngay khi Lâm Dịch sắc mặt đột biến chuẩn bị ra tay, đột nhiên, chỉ thấy hơn mười đạo năng lượng màu tím từ trong mặt đất thành thị bắn ra, động tác của Lâm Dịch không khỏi ngừng lại một chút, nhìn về phương hướng hào quang bắn ra, chỉ thấy trong một kiến trúc trong thành thị, lập tức có mấy trăm người lao ra, những người này trên người còn mang theo màu sắc năng lượng sau khi phá môn, xem ra, trong bọn họ thực lực yếu nhất cũng chừng tứ cấp, mà mạnh nhất, cũng có thất cấp.

Đúng là người trong Vũ Môn.

Chỉ thấy những người trong Vũ Môn lập tức vọt vào thành thị, triển khai chiến đấu với Địa hành thú.

Nhưng số lượng địa hành thú thật sự nhiều lắm, lấy mấy trăm người của Vũ Môn, căn bản là như muối bỏ biển, cộng thêm thành thị mặc dù không lớn, nhưng cũng không nhỏ, địa hành thú ở biên giới vẫn đang điên cuồng mà tàn nhẫn giết chóc người bình thường, tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc vang khắp thành, phía trước thành thị một giây trước còn yên lặng an tường, vào thời khắc này, hoàn toàn biến thành một mảnh luyện ngục.

- Môn chủ, số lượng địa hành thú nhiều lắm, căn bản không có biện pháp a!

Một gã Vũ Môn đệ tử giận dữ đánh chết một đầu địa hành thú, sau đó lập tức có một đầu địa hành ma thú táp về phía hắn, chỉ thấy thân thể hắn bỗng nhiên linh hoạt xoay tròn trên không trung, mãnh liệt biến ảo trọng tâm, sau khi rơi xuống mặt đất, lập tức lo lắng la lớn.

Người được hắn xưng là môn chủ là một thất cấp chiến sĩ, trên tay tên chiến sĩ kia không ngừng phun ra năng lượng màu tím, lập tức đánh chết vài đầu địa hành thú đang đuổi giết bình dân, thần sắc âm trầm mà bạo ngược, lớn tiếng hô:

- Không còn cách nào rồi, chúng ta bây giờ chỉ có thể thủ vững. Toàn bộ thành Biển Đào đã hoàn toàn bị ma thú bao vây, chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ đợi cứu viện của thành thị ở gần thôi.

- Nhưng mặc dù là cưỡi Ước Ba Long, từ thành thị gần nhất tới đây cũng cần cả buổi a, chúng ta bây giờ, chỉ sợ 10' sau, sẽ bị những ma thú này giết sạch rồi!

Một gã Vũ Môn đệ tử khác một cước đạp nát một đầu địa hành ma thú, sau đó lớn tiếng hô.

Cả tòa thành thị vốn đã là một mảnh hỗn loạn, kiến trúc vốn hùng vĩ xinh đẹp sớm đã trong một mảnh ầm ầm hóa thành từng mảnh phế tích, các chi đứt gãy của nhân loại, nội tạng rơi lả tả đầy đất, máu tươi trong khoảnh khắc uốn lượn trên mặt đất là một đầu sông. Trong thành thị, ngoại trừ người trong vũ môn ra, tất cả liệp ma giả và lữ hành giả, chỉ cần hơi có chút thực lực đều gia nhập chiến đấu, tiếng đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết vang khắp nơi.

Đúng như lời tên Vũ Môn đệ tử kia nói, chỉ sợ chỉ cần 10' , những địa hành thú này đã đủ giết sạch tất cả bình dân rồi.

Tên môn chủ kia cũng vội vàng xao động không chịu nổi, một đầu địa hành thú nhào về phía hắn, chỉ thấy thần sắc hắn dữ tợn, hai mắt trừng trừng, quát to:

- Thủ không được cũng phải thủ, có thể thủ bao lâu thì hay bấy lâu... Đi chết đi, hỗn đản!

Thân thể hắn bộc phát ra một hồi năng lượng màu tím, cũng lúc đó nhảy lên, hai tay giơ cao khỏi đỉnh đầu, chợt bỗng nhiên mãnh liệt đánh xuống dưới, thẳng tắp đánh vào trên đầu một đầu địa hành thú, địa hành thú kia cao tới 3- 4m, lập tức bị ầm ầm đánh vào mặt đất, bụi bặm nổi lên, óc vỡ toang.

Đã đến việc này, chạy tuyệt đối không thể nào chạy được, bọn hắn, chỉ có thể liều thôi!

Thần sắc một gã Vũ Môn đệ tử cũng trở nên dữ tợn, điên cuồng gào thét:

- Ta xxx con bà các ngươi!

Chợt, thân thể lóe ra hào quang lục sắc, ầm ầm đụng tới địa hành thú trước người hắn, đều là tứ cấp, nhưng lúc này tên Vũ Môn đệ tử kia dưới cảm xúc giận dữ, rõ ràng đụng bay đầu địa hành thú kia, không đợi đến khi thân thể ổn định trọng tâm, lại lần nữa mang theo thần sắc dữ tợn nhào tới, nắm đấm mang theo năng lượng lục sắc, lập tức như mưa dày đặc bỗng nhiên đánh vào đầu địa hành thú, một hồi ah ô, sau tiếng như rên rĩ, đầu địa hành thú kia rõ ràng bị hắn sinh sinh đánh chết.

Sau khi giết chết một đầu địa hành thú, tên vũ môn đệ tử kia đã phát tiết cảm xúc xong, thần sắc hơi hòa hoãn một chút, nhưng vào lúc này, một gã đồng bạn bên cạnh thần sắc bỗng nhiên đại biến hô lên:

- Coi chừng...!

Tên vũ môn đệ tử kia còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy phần eo bỗng nhiên truyền đến một hồi đau đớn, cúi đầu xem xét, chỉ thấy phần eo cúa mình rõ ràng cách chân ngày càng xa, trong hai tròng mắt hoảng sợ, lại bỗng nhiên phát hiện ra mình không cách nào hô hấp, dùng hết lực lượng cuối cùng nhìn lại, là ánh mắt một đầu địa hành thú khát máu bạo ngược thị sát khát máu, mang theo một tia hoảng sợ và không cam lòng cuối cùng, ý thức của hắn lâm vào hắc ám...

Tràng diện huyết tinh mà cuồng bạo, thành thị yên lặng tường hòa kia, đã hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt Lâm Dịch cũng một mảnh tái nhợt.

Tràng diện nói tuy rằng chậm, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt, thế cho nên Lâm Dịch chưa từng chứng kiến ma thú công thành, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng,sắc mặt hắn tái nhợt,trong đôi đồng tử màu đen, lóe ra sát ý lành lạnh!

Nhưng vào lúc này, Lâm Dịch đột nhiên mãnh liệt quay đầu lại nhìn về phía không trung, chỉ thấy phía chân trời, một mảnh mây đen dày đặc dần mang theo tất cả cuốn qua, nhưng lấy thị lực của Lâm Dịch, lại thấy rõ ràng đây không phải là mây đen gì cả, mà là vô số phi hành ma thú.

Một mảnh dày đặc kia, một mảnh phi hành ma thú tiến lên như châu chấu, mặc dù ở nơi xa xôi, nhưng Lâm Dịch vẫn nghe được âm thanh vỗ cánh khiến da đầu run lên.

- Đây là ma thú công thành sao?

Trong đôi mắt Lâm Dịch hiện lên một tia rung động, tuy rằng đã nghe qua vô số người nói đến trên đại lục thường xuyên sẽ xảy ra chuyện ma thú công thành như thế này, một tòa thành thị có thể trong một đêm bị ma thú biến thành một mảnh phế tích, nhưng mà, nghe đi nghe lại, sau chính thức kiến thức, Lâm Dịch mới biết được trong lời nói kia, là một loại huyết tinh như thế nào, có thể nói là rất tàn khốc.

Sắc mặt Lâm Dịch, trên khuôn mặt thanh tú mang theo một mảnh lạnh lùng, trong đôi mắt sát ý dào dạt.

- Là phi hành ma thú!

Mãi cho đến lúc này, người trong thành mới phát hiện ra mây đen xa xa phía chân trời, người chứng kiến lập tức trên mặt rút hết huyết sắc, sắc mặt một mảnh tái nhợt, mặc dù tên môn chủ thần sắc dữ tợn kia, lúc này cũng hoàn toàn ngốc trệ, ở sâu trong hai mắt bọn hắn, đều hiện lên một vòng tuyệt vọng...

Dưới đất có địa hành ma thú, không trung có phi hành ma thú, bên ngoài thành còn có vố số địa hành ma thú càng cường đại hơn, tại đây, hôm nay thật sự đã biến thành một khối tuyệt địa, trừ phi phát sinh kỳ tích, nếu không, tất cả mọi người của thành phố này, đều phải hoàn toàn nằm xuống nơi này...

304. Chương 412: Công Thành Chiến Đấu.

Chương 412: Công thành chiến đấu.

Nhưng mà, kỳ tích thật sự dễ phát sinh như vậy sao? Trong nội tâm tất cả mọi người , đều sinh ra tuyệt vọng thật sâu.

Oanh!

Trên không trung bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời, tất cả mọi người không khỏi theo quán tính nhìn về phía trên không...

Chỉ thấy không biết lúc nào, trên bầu trời thành thị rõ ràng xuất hiện một đạo nhân ảnh.

Khí thế vô cùng cuồng bạo quấn quanh thân hắn, từng đạo khí sóng kinh người kích động không gian quanh thân hắn run rẩy từng đợt, thân thể hắn hoàn toàn bị bao phủ trong một tầng da lông hắc bạch giao nhau, thân thể thon dài, phân đuôi cũng hắc bạch giao nhau vung vẩy bên người hắn. Ba đạo dấu vết huyết sắc cuồng dã tới cực điểm đối xứng hiện ra hai bên khuôn mặt hắn, ở trong mi tâm, một ấn ký chữ Vương phong cách cổ xưa tản ra tia máu kinh người càng khiếp người.

Nhưng, khi hắn mở to mắt ra, tim tất cả mọi người không khỏi ngừng đầu, đôi huyết sắc đồng tử yêu dị tới cực điểm kia, một cổ sát ý dào dạt khiến linh hồn người nhịn không được run rẩy từ đó tràn ngập ra!

- Hắn… Hắn là ai? Là ma thú sao?! Khó, chẳng lẽ hắn là siêu, siêu cửu giai ma thú trong truyền thuyết sao?!

Sặc mặt mọi người tái nhợt nhìn sinh vật hình người trên không trung, bọn hắn biết rõ, sau khi ma thú đạt tới siêu cửu giai, là có thể biến thành thân thể tựa như nhân loại, rất hiển nhiên, người tản ra khí thế yêu dị như thực chất này, tuyệt đối là siêu cửu giai ma thú. Mọi người trong lòng chấn động và tuyệt vọng, siêu cửu giai ma thú? Đối với bọn hắn mà nói, đây quả thật là tồn tại trong truyền thuyết.

Thanh âm vỗ cánh dày đặc trên không trung, tốc độ phi hành ma thú đều cực nhanh, bất quá sau một lát, đã tới đỉnh đầu thành thị.

Hôm nay nhìn thấy số lượng phi hành ma thú khổng lồ ở khoảng cách gần như vậy, mang đến áp bách có thể nghĩ. Tất cả mọi người trong lòng tuyệt vọng, thậm chí còn buông tha chống cự, ngay cả siêu cửu giai ma thú cũng xuất hiện, còn có kỳ tích sao?

Đôi huyết sắc đồng tử yêu dị đến cực điểm cúa Lâm Dịch lạnh lùng chăm chú nhìn phi hành ma thú quanh quẩn trên không trung, không biết có phải do lỗi cảm giác của hắn không, những ma thú kia rõ ràng đều không có ý tứ muốn xuống, chỉ xoay quanh trên không trung thành thị. Hắn căn bản không ý thức được, lực lượng cường đại mình bạo phát ra, đã khiến những ma thú này cảm thấy nguy hiểm… Thậm chí ngay cả địa hành ma thú trên mặt đất đều quỳ sạp xuống, thân thể run rẩy, nhưng sự xuất hiện của Lâm Dịch đã khiến lực chú ý của tất c ả mọi người đều tập trung vào người hắn, trong lúc nhất thời rõ ràng không phát hiện ra sự dị thường của địa hành ma thú.

- Các ngươi không đi xuống, cho rằng ta không giết được các ngươi sao?

Hai con ngươi yêu dị của Lâm Dịch hơi chút nhíu lại, sát ý dạt dào lập tức nhập vào cơ thể mà ra, tiếng khí bạo lại lần nữa ầm ầm nổ tung.

- Đi chết đi!

Lâm Dịch sau khi hét to một tiếng, trong ánh mắt hoảng sợ của tất cả mọi người, thân thể Lâm Dịch bỗng nhiên bắt đầu phóng ra năng lượng huyết sắc.

Chỉ thấy thân thể hắn giống như mặt trời, bỗng nhiên bộc phát trên không trung thành thị, từng đạo huyết sắc quang tuyến trong khoảnh khắc hoàn toàn bao phủ toàn bộ thành thị, thành thị vốn không lớn, đường kính nhiều nhất cũng chỉ chừng sáu bảy công í, lấy lực lượng trước mặt của Lâm Dịch, đã có thể hoàn toàn bao trùm nó.

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng nhắm mắt lại, năng lượng trong một đạo huyết sắc năng lượng bao trùm kia, đều đã cường đại đến mức bọn hắn không thể nào tưởng tượng nổi, hơn nữa tốc độ cực nhanh, căn bản không có chỗ trống để tránh né, cũng không cho bọn hắn làm động tác vô dụng gì cả, chỉ biết nhắm mắt chờ chết thôi.

- A ô!… Ngao!… Hống!….

- Oanh! oanh! oanh!…

Đủ loại tiếng vang cực lớn cùng với tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, tất cả mọi người không khỏi mãnh liệt mở to mắt.

Con ngươi của bọn hắn lập tức phóng đại, bởi vì bọn hắn thấy được một màn bất khả tư nghị…

Thân ảnh trên không trung tản ra vô số đạo huyết sắc năng lượng, năng lượng quang tuyến mang theo lực lượng khiến linh hồn tất cả mọi người rung động ầm ầm tứ tán ra, lực lượng cường đại, khiến người khác không thể tưởng tượng nổi chính là không gian cũng không khỏi bị bóp méo, nhưng quang tuyến kia, rõ ràng giống như con mắt dài vậy, vượt qua thân thể tất cả nhân loại, đâm vào trong thân thể ma thú! sau khi tiến vào thân thể ma thú, bỗng nhiên ầm ầm nổ tung…

10 giây, à không, không đến 10 giây.

Không đến 10 giây, trên bầu trời đã nổi lên một tầng huyết vũ lam sắc, đàn ma thú vừa rồi còn chằng chịt bao phủ trọn thiên địa, đã hoàn toàn biến mất, lộ ra ánhmặt trời màu vàng… Trên mặt đất, tất cả địa hành ma thú đã toàn bộ phục tru.

Tất cả mọi người đều ngốc trệ, há to miệng, sững sờ nhìn thân ảnh không ngừng bộc phát ra từng đợt thanh âm khí bạo trên không trung, tràng diện yên tĩnh đến quỷ dị…

- Được, được cứu rồi…

Thanh âm như nói mê của một người bình thường vang lên, phá vỡ yên tĩnh quỷ dị, chợt, như truyền bá vậy, cả tòa thành thị đã hoàn toàn thức tỉnh.

Tiếng rít gào như phát tiết của mọi người vang lên, giống như điên cuồng, khi thì khóc, khi thì cười, cả tòa thành thị đã điên cuồng rồi!

Chỉ có tên Vũ Môn môn chủ kia là miễn cưỡng ngăn chặn được tâm tình muốn phát tiết trong lòng, đi nhanh hai bước, ngẩng đầu nhìn thân ảnh trên không trung hô lên:

- Đa tạ đại nhân cứu tánh mạng con dân toàn thành ta! Đa tạ đại nhân!

Nói xong liền quỳ rạp xuống đất.

Như được truyền bá vậy, cái quỳ xuống của vũ môn môn chủ này ngược lại khiến tất cả vũ môn đệ tử cũng ầm ầm quỳ xuống, Sau đó là liệp ma giả, lữ hành giả, tiểu thương… Thậm chi cư dân bình thường may mắn còn một mạng, trong phế tích khói đặc cuồn cuộn, người còn sống, cùng hướng về một phía, chân tâm thật ý quỳ trên mặt đất, tỏ vẻ cảm tạ của mình.

Lâm Dịch nhàn nhạt nhìn thoáng qua một mảnh người quỳ xuống, nhưng lúc này lại không có tâm tư đi xuống, bởi vì ở ngoài thành, còn số lượng ma thú còn nhiều hơn vừa rồi gấp nhiều lần, càng thêm cường hãn hơn. Lúc vừa rồi, ma thú mạnh nhất cũng chỉ có mấy chục đầu ngũ cấp ma thu thôi, nguy hiểm, còn chưa vượt qua được.

Nhìn bên ngoài thành, các loại ma thú rầm rạp chằng chịt, giống như châu chấu chỉ còn cách tường thành chừng 1 km, trong lòng Lâm Dịch không khỏi mang theo một tia lo lắng, dùng lực lượng của hắn, nếu như dây dưa với bầy ma thú không có siêu cửu giai ma thú này, như vậy toàn diện diệt sát những ma thú này cũng có khả năng, nhưng vấn đề là, hắn còn phải bảo hộ người bình thường của thành Biển Đào, áp lực của hắn, có thể nghĩ.

Đáng tiếc dị năng còn chưa tiến vào tinh vị cảnh, nếu không, tình huống như vậy thật sự đơn giản…

Lâm Dịch không khỏi có chút thất thần cảm khái lấy.

Dị năng của hắn hôm nay tuy rằng đã đạt đến bát cấp, nhưng lĩnh vực trước khi tiến vào tinh vị cảnh, chỉ có thể tác dụng lên thân người có thực lực yếu hơn mình nhiều, nếu không, hắn có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng vừa rồi hắn chỉ đại khái nhìn thoáng qua, cũng đã phát hiện trong bầy ma thú này bát cấp ma thú cũng có rất nhiều. Cái này khiến Lâm Dịch không dám đơn giản sử dụng lĩnh vực, bằng không thì… Lĩnh vực tiến vào tinh vị cảnh, đối phó những ma thú này liền đơn giản hơn nhiều.

305. Chương 413: Siêu Cửu Giai Ma Thú. (p1)

Chương 413: Siêu cửu giai ma thú. (P1)

Lâm Dịch lạnh nhạt lắc đầu:

- Muốn cảm tạ, đợi sau khi chính thức an toàn đã rồi nói sau.

Thanh âm của Lâm Dịch không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền vào tai người còn sống, lập tức khiến tất cả mọi người phản ứng lại, nguy cơ còn chưa được giải trừ! Ở ngoài thành, còn có rất nhiều ma thú tồn tại. Sắc mặt của bọn hắn lại lần nữa không khỏi trở nên trắng bệch…

- Chúng ta tin tưởng, chỉ cần có đại nhân ở đây, những ma thú này nhất định không cách nào làm loạn được!

Một gã vũ môn đệ tự đột nhiên từ mặt đất bò lên, cao giọng hô!, trải qua hắn nhắc nhở, tất cả mọi người nhớ tới lực lượng vừa rồi Lâm Dịch biểu hiện, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, chợt cao giọng hô lên

- Đại nhân, đại nhân…!

Lông mày Lâm Dịch không khỏi nhíu lại, cúi đầu nhìn thoáng qua tên vũ môn đệ tử mở miệng, trong đôi huyết sắc đồng tử hắn lóe ra hào quang yêu dị, lập tức khiến người nọ trong lòng mãnh liệt cứng lại, trong đôi mắt lập tức lộ ra vài tia sợ hãi…

- Không cần dùng lời nói ép buộc ta, ta cũng sẽ không thấy chết mà không cứu được, nhưng cách làmcủa ngươi, khiến ta cảm thấy rất chán ghét, người cho rằng mình rất thông mình sao?

Thanh âm lạnh nhạt của Lâm Dịch vang lên từ linh hồn hắn, lập tức khiến tên vũ môn đệ tử kia thân thể run lên, ngực lại lần nữa cứng lại, loạng choạng lui về sau, ngã trên mặt đất, trong đôi mắt hắn lập tức tràn ra thần sắc hoảng sợ bối rối, nhìn thân ảnh trên không trung.

Lâm Dịch lại lần nữa nhìn thoáng qua tên vũ môn đệ tử trên mặt đất, chợt quay đầu bay về phía ngoài thành.

Người trên mặt đất sau khi sững sờ chốc lát, Vũ môn môn chủ lập tức bò lên, cao giọng hô:

- Đại nhân bảo chúng ta đi chiến đấu đấy! Chúng sao sao có thể cứ vậy chờ đợi được? Chiến sĩ đã ngoài tứ cấp, trong đó một bộ phận đi giúp đại nhân, một bộ phận khác theo ta!

Thanh âm của vũ môn môn chủ là năng lượng từ lồng ngực thất cấp chiến sĩ bộc phát ra, thanh âm cực lớn này vang vọng cả tòa thành thị.

Nhìn ra, vũ môn môn chủ này ở thành phố vẫn tương đối có uy vọng, nghe được lời hắn nói, lập tức liền có mấy trăm người đứng dậy, mà tên môn chủ kia, lại không mệnh lệnh cho ngừoi nào đi giúp Lâm Dịch, người nào cũng tự mình đi, cứ như vậy bay thẳng đến phương hướng hoàn toàn trái với Lâm Dịch.

Tất cả mọi người sau khi hơi sững sờ, liền minh bạch ý tứ của môn chủ, hắn là muốn đi thủ cửa sau.

Tất cả mọi người biết rõ, có đại nhân thần bí kia ở đây, không thể nghi ngờ là nơi tương đối an toàn, nhưng lúc này môn chủ kia rõ ràng lại lựa chọn cửa sau cực kỳ nguy hiểm, tất cả mọi người không khỏi bắt đầu kính nể hắn. Lập tức, đã có người đi theo sau lưng tên môn chủ kia, chạy về phía cửa sau.

- Vô luận thế nào, ít nhất cũng phải thủ đến khi đại nhân kia hoàn toàn giết sạch ma thú ở cửa trước, hiểu chưa?!

Chạy nhanh trên đường, tên môn chủ kia lại lớn tiếng hô lên.

- Vâng!

Ánh mắt mọi người đều lộ ra vẻ kiên quyết.

Nhưng mà, khi mọi người đi đến cửa thành, ma thú đã tới gần trong tầm mắt rồi.

Trong màn bụi như phô thiên cái địa, chậm rãi đi đến vô số thân ảnh hoặc cao lớn, hoặc thấp bé… Từng đợt tiếng gào thét khiến da đầu người run lên cùng với tiếng kêu to dày đặc vô cùng từ bốn phương tám hướng lọt vào tai mọi người, sắc mặt mọi người không khỏi cuồng biến…

Bọn hắn căn bản không biết số lượng ma thú ở ngoài thành lại lớn như thế, nếu sớm biết như vậy thì bọn hắn sao lại đi theo sau vũ môn môn chủ chứ? Chỉ riêng cổ uy áp thâm trầm này, đã khiến trong nội tâm bọn hắn mang theo chút sợ hãi ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Nhưng mà, đã đến lúc này rồi, mặc dù sợ hãi, cũng không có tác dụng gì cả, dù sao…ma thú một khi phá thành, bọn hắn vẫn tránh không khỏi phải chết.

Xem ra, cũng chỉ có thể đánh cược một lần thôi.

Tất cả mọi người đều thầm cầu nguyện trong lòng, tốc độ của tên đại nhân kia, nhất định sẽ rất nhanh a…

Nơi cửa trước, Lâm Dịch chỉ đang yên tĩnh đứng trên không trung, quanh thân hắn vẫn y nguyên vây quanh một tầng khí thế thực chất vô cùng cuồng bạo, đôi đồng tử yêu dị đến cực điểm mang theo khí tức vô cùng lạnh nhạt, liên tục không ngừng vang lên từng đợt khí bạo và không gian gợn sóng không ngừng run rẩy, hiện ra quanh thân hắn. Trong cửa thành ở phía sau hắn không xa, chiến sĩ đến đây thủ cửa với hắn đều đã vào vị trí của mình. Tuy rằng sắc mặt của mọi người đều vô cùng tái nhợt, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo vô cùng kiên quyết, bọn hắn rất rõ ràng, đây là một hồi chiến đấu không có đường lui, ngoại trừ chiến, chỉ có chết.

Lâm Dịch có chút nghiêng đầu nhìn thoáng qua, trong lòng có một tia an ủi nhàn nhạt, cũng may, những người này cuối cùng không phải đồ dần, ít nhất, cũng đáng để mình tự ra tay cứu giúp. Chợt, hắn có chút quay đầu lại, trong đôi mắt yêu dị lóe lên liên tục, cùng đợi đến sau khi chiến đấu bắt đầu, lại không hẹn mà cùng ngừng lại. Ma thú kịch liệt thở dốc, tụ tập lại cùng với nhau, lập tức hình thành một loại áp lực thâm trầm. Sắc mặt của mọi người càng trở nên trắng bệnh. Tay của bọn hắn đều chăm chú nắm thành nắm đấm, trên gân xanh hắn lộ ra gân xanh.

Sau khi giằng co một lát, đột nhiên, một tiếng gầm gừ vô cùng hùng hậu ầm ầm vang lên, giống như mệnh lệnh nào đó được ban bố, tất cả ma thú, đồng thời lao đến thành Biển Đào.

Sắc mặt mọi người biến thành sắc xanh! Số lượng ma thú cực lớn tính bằng đơn vị hàng nghìn đồng thời công kích, đó là một loại tràng diện đồ sộ cỡ nào chứ? Cả tòa thành thị, cũng không khỏi bắt đầu lay động…

Môn chủ sắc mặt tái nhợt, cắn chặt hàm răng, khi thấy ma thú tít mãi bên ngoài cách bọn họ chưa đủ trăm mét, bỗng nhiên hai mắt mãnh liệt trừng lên, quát:

- Giết.

Thân thể hắn lập tức hiện ra năng lượng màu tím, mãnh liệt đón lấy ma thú.

Chịu lấy sực kích thích của hắn, người ở chung quanh cũng biết không động thủ chỉ có một con đường chết, trong đôi mắt mọi người đều lộ ra biểu lộ tuyệt vọng mà kiên quyết, dữ tợn, tất cả đều lóe ra quang mang nghênh đón lấy. Cuộc chiến thủ thành, chiến đấu chân chính, đã bắt đầu.

Nơi cửa trước, Lâm Dịch im im lăng lặng lơ lửng trên không trung, khi ma thú chỉ cách hắn chưa đầy trăm mét, hắn đã động…

Chỉ thấy thân thể hẳn mãnh liệt lập lòe một cái, bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, nhân loại trên mặt đất thấy thế, khuôn mặt đã xanh ngắt, nay càng mang theo một tia tuyệt vọng. Ngay cả tên đại nhân kia cũng chạy mất sao? Nhưng mà, chợt nét mặt của bọn hắn trở nên dữ tợn, lập tức liền nhào tới bầy ma thú.

Nhưng mà vào lúc này, một mảnh quang mang tinh lam sắc đột nhiên lập lòe nổi lên, cơ hồ đồng thời, phạm vi 500m trước cửa thành, hoàn toàn bị bao phủ vào trong.

Lĩnh vực!

Tất cả mọi người không kịp phản ứng, chợt, bọn hắn nhìn thấy tràng cảnh quỷ dị chưa từng thấy, ma thú trong lĩnh vực tinh lam sắc, đột nhiên nguyên một đám hai mắt trừng lớn, chợt, chỉ thấy đầu bọn nó lập tức ầm ầm mở ra, rơi vãi ra một mảnh máu tươi lam sắc.

306. Chương 414: Siêu Cấp Cứu Giai Ma Thú. (p2)

Chương 414: Siêu cấp cứu giai ma thú. (P2)

Bọn hắn mở to hai mắt nhìn, hô hấp cũng dừng lại, bọn hắn căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Càng thêm quỷ dị chính là, toàn bộ quá trình này, thậm chí ngay cả một tia thanh âm cũng không có.

Trong đó một gã nhân loại thất sắc, lập tức thấy được trong đàn ma thú chợt lóe lên bóng người kia, lập tức cuồng hỉ hô lên:

- Là đại nhân, là đại nhân!

Tất cả mọi người không khỏi nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh linh hoạt đến không cách nào tưởng tượng xuyên thẳng trong đàn ma thú như chỗ không người, mỗi nơi đi qua, đại bộ phận ma thú trong phạm vi 500m đều lập tức nổ tung, máu tươi rơi vãi, tràng cảnh quỷ dị khiến da đầu người run lên.

Đúng là Lâm Dịch.

Lâm Dịch hiểu rõ, lĩnh vực của mình chống lại ma thú đã ngoài bát cấp cũng không có tác dụng gì, nhưng chỉ cần tốc độ nhanh, lục cấp thậm chí thất cấp ma thú, căn bản chính là miểu sát. Hơn nữa, bản thân hắn còn không cần hao phí lực lượng gì cả, cho nên, hắn mới lựa chọn phương thức công kích vừa rồi.

Không thể không nói, cách nghĩ của Lâm Dịch là chính xác, sau khi vô số ma thú dưới lục cấp hoàn toàn tử vong, những ma thú kia rốt cục cũng lộ ra một tia sợ hãi, nhao nhao trốn về phía sau, không dám đơn giản tiến về phía trước nữa.

Thân thể Lâm Dịch ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía những ma thú kia, bất quá trong nháy mắt, ma thú ở cửa trước, đã chết mất một phần ba rồi! Tại khu vực vừa rồi mình đi qua mà còn sống, chỉ có ma thú ngoài thất cấp thôi.

- Tốt, thật mạnh...

Ở phía sau hắn, tất cả mọi người hoàn toàn ngốc trệ, sững sờ nhìn bóng lưng hắn, đến lúc này, bọn hắn mới chính thức hiểu ra, chênh lệch giữa thánh giai và người bình thường, rõ ràng lại lớn đến vậy!

- Rống!!!!!!!!!!

Một tiếng thú minh trầm thấp hùng mạnh như sấm rền quay cuồng từ xa truyền đến, biểu lộ của Lâm Dịch có chút ngưng tụ, ánh mắt nhìn về phía ma thú ở phía sau.

Chỉ thấy một đầu ma thú hình người tản ra ánh sáng mãnh liệt từ mặt đất bắn thẳng lên không trung, chỉ bất quá mấy lần hô hấp, cũng đã đứng ở đối diện Lâm Dịch.

- Siêu cấp cửu giai ma thú?

Trong đôi mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng kinh ngạc, siêu cấp cửu giai ma thú, hắn chỉ nhìn qua một lần trong Ma nguyên động quật, mà ở nơi khác trên đại lục, căn bản không thấy qua. Theo Lâm Cường trong lúc vô tình nhắc tới, số lượng siêu cấp cửu giai ma thú trên đại lục này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không ít. Chỉ là, đại bộ phận siêu cấp cửu giai ma thú đều ẩn nấp ở các nơi trên đại lục. Dù sao, huyết dịch của siêu cấp cửu giai ma thú chính là thứ mà rất nhiêu gia tộc nhân loại muốn có.

Không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể xuất hiện siêu cấp cửu giai ma thú, trong nội tâm Lâm Dịch hơi kinh dị, không khỏi nhìn từ trên xuống dưới đầu siêu cấp cửu giai ma thú này.

Đầu Siêu cấp cửu giai ma thú này có thân cao ước chừng hơn hai mét, một thân cơ bắp giống như đúc bằng sắt, gân xanh lộ ra bên trên, hiển nhiên có được sức bật cực kỳ cường đại.

Mặc dù nó có thân người, nhưng đầu của nó lại cực kỳ dữ tợn và xấu xí. Trên đầu có một khối lõm như là chữ Sơn, cái miệng rộng dữ tợn trên mặt, lộ ra một loạt răng nanh lợi hại khiến người thấy mà phát lạnh, cái này thoạt nhìn như là mỗi lúc nó cười to lại vô cùng dữ tợn.

Cả người nó hiện ra một loại hỏa hồng sắc, mượt mà sáng bóng trên thượng diện, nhìn rất là chắc chắn.

- Lực lượng rất mạnh!

Lúc này Lâm Dịch mới cảm ứng được lực lượng của nó. Cỗ lực lượng này, so với trình độ An Cách Tư sau khi gia trì chiến văn thì không thấp hơn chút nào! Xem ra, đầu ma thú này, nếu tính toán lực lượng dựa theo tinh vị cảnh của nhân loại mà nói, trình độ của hắn ở vào khoảng hạ tinh vị trung giai đến thượng giai.

- Không nghĩ tới nơi này lại có thể xuất hiện Siêu cấp cửu giai ma thú.

Lâm Dịch rất rõ ràng, số lượng Siêu cấp cửu giai ma thú tại đại lục này cực kỳ thưa thớt. Tại thời kỳ Thượng Cổ, số lượng Siêu cấp cửu giai ma thú trên toàn bộ đại lục vốn đã ít rồi, mà trải qua chuyện mất tích trong phạm vi lớn tại toàn bộ đại lục lần ấy, Siêu cấp cửu giai ma thú đã cực kỳ hiếm thấy tại đại lục rồi.

- Rống!

Lại một tiếng gầm gừ trầm thấp từ cổ họng Siêu cấp cửu giai ma thú kia chấn động ra ngoài. Ánh mắt Lâm Dịch ngưng đọng nhìn về phía nó. Lúc này, còn không phải lúc suy nghĩ vấn đề này.

- Thành quả hai năm tu hành, hôm nay phải hiển lộ một chút hiệu quả rồi!

Lâm Dịch cũng có chút hưng phấn trong nội tâm, đôi huyết sắc đồng tử yêu dị hiện lên. Tu hành hai năm, hắn một mực luận bàn cùng Lâm Cường, nhưng độ chênh lệch về thực lực giữa hắn và Lâm Cường thật sự là quá lớn, cho nên trong lúc luận bàn với Lâm Cường, Lâm Dịch căn vốn không hề nghĩ đến điều gì, bởi vì không đánh cũng biết rõ, mình thua không thể nghi ngờ gì rồi.

Nhưng lần này lại xuất hiện một đầu Siêu cấp cửu giai ma thú, vừa vặn để mình nhìn thấy, đến tột cùng mình tu hành đạt đến trình độ gì. Chờ đợi thời khắc kiểm nghiệm, tự nhiên là mang theo một ít hưng phấn trong chờ mong.

Mà theo đầu Siêu cấp cửu giai ma thú này xuất hiện, sắc mặt bọn người trên mặt đất cũng biến đổi hoàn toàn, bởi vì bọn hắn biết rõ, nếu như không có Siêu cấp cửu giai ma thú mà nói, có lẽ Lâm Dịch còn có thể cứu bọn họ, nhưng Siêu cấp cửu giai ma thú lại xuất hiện, mặc dù Lâm Dịch hữu tâm, nhưng chỉ sợ cũng là vô lực. Cái này tự nhiên không khỏi khiến bọn hắn không sợ hãi.

Mà đối với Lâm Dịch mà nói, dưới tình huống có năng lực, hắn tự nhiên là nguyện ý cứu nhiều người, nhưng nếu thực lực chưa đủ, lại phóng tính mạng của người khác lên vị trí thứ nhất, trừ phi là người ngu ngốc.

Mà lúc này, đúng là thứ hai.

Lâm Dịch có chút nhìn thoáng qua về hướng mặt đất, trong mắt hiện lên một chút do dự, sau đó cuối cùng không có quay đầu lại, mà ngẩng đầu lên nhìn về hướng Siêu cấp cửu giai ma thú kia.

- Hi vọng vận khí các ngươi tốt, sau khi ta giết chết đầu Siêu cấp cửu giai ma thú này, các ngươi có thể sống sót.

Lúc này Lâm Dịch cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, lập tức không suy nghĩ gì thêm, bắt đầu ngưng thần giới bị.

- Khặc khặc.. Không nghĩ tới thành thị nhỏ như vậy mà lại có nhiều người tồn tại a, thật sự là ngoài ý định.

Dáng tươi cười mang theo vài phần tà dị, tên Siêu cấp cửu giai ma thú kia mở miệng nói chuyện, xem ra hắn hẳn là thường xuyên sử dụng ngôn ngữ nhân loại, cho nên lời nói không cà lắm giống như đầu Siêu cấp cửu giai ma thú trong Ma nguyên động quật ngày trước.

Lâm Dịch nghe vậy, lông mày nhíu lại, chợt trầm giọng hỏi:

- Tại sao các ngươi phải tiến công thành thị nhân loại?

Ma thú kia cười khặc khặc, trong đôi mắt lóe lên sát ý bạo ngược, cười tà nhìn Lâm Dịch, nói:

- Muốn công thì công, ở đâu cần nhiều nguyên nhân như vậy? Xem thực lực ngươi không tệ, hi vọng sẽ không để ta thất vọng a, hắc hắc.

Lâm Dịch nghe vậy, hai mắt ngưng lại, chợt gật đầu nói:

- Đã như vậy, chiến a.

307. Chương 415: Một Chiêu.

Chương 415: Một chiêu.

Khí thế giữa hai người bắt đầu tranh đấu, chỉ nghe tiếng bạo khí ầm ầm liên tục khởi sinh, sau đó một cỗ khí thế cường đại lập tức vây quanh thân hình hai người, một cỗ gợn sóng không gian, từ trên người hai người ầm ầm tản ra.

Chỉ là so đấu năng lượng mà nói, Lâm Dịch vẫn yếu nhược hơn ma thú kia rất nhiều. Nhưng lúc này, trong lòng hắn không chút nào lo lắng, ngược lại lộ ra chút hưng phấn. Ngẫm lại, hai năm qua, một cường giả đại tinh vị hạ giai tiến hành dạy bảo hắn, mỗi ngày đều cảm thụ khí thế của siêu cấp cường giả đại tinh vị hạ giai, mà ma thú kia nhiều nhất cũng chỉ đạt tới tình độ hạ tinh vị trung giai, hai năm trước Lâm Dịch đã không sợ khí thế uy áp trình độ này, huống chi là bây giờ.

Lập tức quát lên một tiếng lớn, sau đó lập tức vặn vẹo thân từ trên xuống dưới, chỉ thấy phía sau hắn bỗng nhiên khởi phát một âm thanh bạo khí, thân thể của hắn lập tức đánh tới ma thú kia.

Mà trên mặt ma thú dữ tợn kia lộ ra vài phần khí tức cuồng bạo mà khát máu, cổ họng phát ra một tiếng hô chấn động, chỉ thấy đàn ma thú dưới người hắn cũng đồng thời lập tức dũng mãnh lao tới thành thị. Nguyên một đám người trên mặt đất đều sắc mặt đại biến, chỉ thấy một mảng lớn đủ loại dị năng công kích ầm ầm đánh tới, phô thiên cái địa, căn bản không bỏ sót một tia nào.

Phải biết rằng, những ma thú đang tiếp cận thành thị gần nhất ở phía dưới hiện giờ đều là ma thú cường đại ngoài thất cấp, mà trong những người kia, mạnh nhất cũng chỉ là thất cấp, hơn nữa số lượng cực kỳ thưa thớt, lúc này một đoàn dị năng công kích phô thiên cái địa của đám ma thú công tới, ở đâu có khả năng còn sống?

- Không!

Tiếng hò hét vô cùng tuyệt vọng lập tức vang lên, chỉ nghe từng tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp, màn bụi bạo khởi, tường thành cao lớn chắc chắn sụp xuống hoàn toàn trong khoảnh khắc, mà nhân loại bên trong cửa thành, lập tức bị cỗ dị năng công kích cường đại này đánh tới, nổ tung thành cặn bã.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì rất nhanh! Toàn bộ quá trình bất quá chỉ một hai giây, tường thành mới vừa rồi còn cao lớn nguy nga, hiện giờ đã biến thành một mảnh phế tích. Mà lúc này, đầu ma thú kia mới bay về phía Lâm Dịch.

- Hừ, trình độ công kích như vậy, đối với ta không có hiệu quả đââu!

Đầu ma thú kia rất tự tin lớn tiếng nói, đồng thời đôi bàn tay lớn bỗng nhiên đè xuống, độ ấm chung quanh bỗng nhiên tăng lên, chỉ thấy không gian trước người hắn lập tức xuất hiện một mảnh kim hồng sắc hỏa diễm, không khí lập tức phát ra thanh âm "ba ba", bắt đầu bóp méo.

Hai mắt Lâm Dịch ngưng tụ, lộ ra một vòng kiên quyết! Chợt, lam mang lập tức lóe lên quang thân thể hắn, đồng thời tay phải hơi nắm lại, hai mắt như cũ, chăm chú nhìn chằm chằm kim hồng sắc hỏa diễm ma thú kia.

Tinh mang trong mắt hắn lóe lên.

- Chính là chỗ này!

Lập tức phát hiện được nhược điểm trong năng lượng của ma thú, chợt, nắm tay phải xoay tròn kích tới, chỉ thấy một vòng huyết sắc quang mang, ầm ầm hiện lên trong không trung.

Hết thảy đều bất động, thân thể ma thú lập tức bất động trong không trung, kim hồng sắc hỏa diễm bị dập tắt toàn bộ, thân thể Lâm Dịch xuất hiện phía sau hắn trăm mét.

- Không, không, không có khả năng!

Ma thú kia thì thào, trong đôi mắt một mực mang theo cảm xúc thị sát khát máu bạo ngược kia, lúc này lại dâng lên một tia nghi hoặc và không dám tin, tựa hồ như nghi hoặc, năng lượng Lâm Dịch kia nhìn như nhỏ yếu, tại sao có thể lập tức bộc phát ra lực lượng cường đại như thế?

Nhưng mà hắn cũng không còn cơ hội suy nghĩ thêm gì nữa, trong tiếng ầm ầm vang lên, thân thể của hắn lập tức bạo tạc nổ tung, hóa thành từng mảnh vỡ.

Một pha đối mặt, ma thú hạ tinh vị trung giai liền vẫn lạc!

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng hưng phấn, mặc dù biết lực lượng của mình tăng lên rất nhiều, nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ lại tăng lên tới trình độ này! Năng lượng không thay đổi, nhưng lực công kích, chiến lực lại tăng lên mấy chục lần! Đây còn là tình huống không thông hiểu đạo lý tụ lực và điểm phá, nếu quả thật đạt đại thành, chiến lực hắn lại càng tiến thêm một bước dài.

Bất quá hắn chỉ hưng phấn trong chốc lát, sau đó lập tức kịp phản ứng, lúc này cũng không phải lúc hưng phấn, hắn nhìn lại hướng mặt đất, chỉ thấy còn có vô số ma thú đang chạy như điên về hướng thành thị, chúng tựa hồ cũng không có chú ý đến Siêu cấp cửu giai ma thú kia đã tử vong.

Lâm Dịch không hề nghĩ ngợi gì, thân hình có chút nhoáng lên, lập tức hóa thành một đạo bạch quang, bay vào trong thành.

Lọt vào tầm mắt hắn, chính là một tràng cảnh như luyện ngục nhân gian, đường cái vốn rộng lớn lúc này đã bị vỡ thành từng hang sâu, phòng ốc cao lớn xinh đẹp hai bên đường lớn, lúc này đã hoàn toàn biến thành từng mảnh phế tích, khắp nơi đều là máu đỏ tươi, tứ chi nhân loại, đầu lâu, thậm chí lục phủ ngũ tạng, ngang thể khí quan, trải rộng cả tòa thành thị.

Mà lúc này, ngoại trừ tiếng kêu to hưng phấn của đám ma thú trong thành thị, còn lại không còn tiếng kêu thảm thiết hoặc là tiếng kêu cứu tuyệt vọng nào, hai mắt Lâm Dịch đỏ ửng, sát ý dạt dào, chợt lóe lên trên không trung, đi về hướng cửa sau.

Lúc hắn đi với cửa sau, lại phát hiện tình huống nơi này cũng hoàn toàn đồng dạng với cửa trước, ma thú đã chiếm lĩnh cả tòa thành thị này.

Ngẫm lại cũng thế, phần lớn những ma thú này đều là ngũ cấp đến lục cấp, nhưng trong đó lại không thiếu thất cấp, thậm chí có một lượng bát cấp, hơn nữa số lượng lại nhiều như thế, số lượng và thực lực đều hoàn toàn chiếm ưu thế! Thành Biển Đào bị diệt, cũng nằm trong dự liệu rồi, hai mắt Lâm Dịch mang theo từng tia máu đỏ ửng, hắn tự hỏi mình đã trải qua không ít sinh tử, nhưng trước thảm trạng sau khi bị ma thú tấn công này, lại hoàn toàn không coi vào đâu rồi, mấy phút đồng hồ trước, thành phố này còn yên lặng phồn vinh, mà vài phút sau đã biến thành một mảnh phế tích.

Lúc này, cuối cùng Lâm Dịch đa có thể cảm nhận được lúc lấy được sự vật Bạch Đế truyền thụ cho nhân loại trong ma nguyên động quật, cuộc sống của con người, là một loại tình huống như thế nào rồi.

Khẽ thở dài một tiếng, dù sao thì Lâm Dịch cũng không phải là thần, trong phạm vi năng lực của hắn, hắn sẽ không cự tuyệt, nhưng nếu vượt ra ngoài phạm vi năng lực của hắn, hơn nữa hắn cũng không quen biết những người kia được mấy người, hắn cũng sẽ không dốc sức liều mạng.

Con người, dù sao cũng là ích kỷ.

- Ai, trước tiên đến Thành Ô Mộc a.

Lâm Dịch lại nhìn thoáng qua khói đặc cuồn cuộn, Thành Biển Đào đã hoàn toàn biến thành thế giới ma thú, nhận thức đúng phương hướng, thân hình khẽ nhúc nhích, hóa thành một đạo bạch mang bay đi.

Thành Ô Mộc, cách thành Biển Đào sáu trăm kilomet về hướng Tây Bắc, Lâm Dịch phi hành một ngày, ngay giữa trưa đã tới thành Ô Mộc.

Khách quan mà nói so với thành Biển Đào, thì thành Ô Mộc lớn hơn một chút, đường đi rộng lớn, đám người chen chúc như thủy triều, bộ dạng rất náo nhiệt.

Lâm Dịch tiến vào thành, liền bay thẳng đến Vũ Môn thành Ô Mộc.

308. Chương 416: Thành Ô Mộc.

Chương 416: Thành Ô Mộc.

Tất cả ốc môn của thành thị đều ở vị trí quảng trường trung tâm, chính là hạch tâm thành phố này, thông qua sự kiện ma thú tiến công thành Biển Đào, Lâm Dịch có thể đại khái suy đoán ra hẳn là công thành có quy mô hiếm thấy, nếu không, nếu như tất cả ma thú công thành đều có quy mô cường đại như vậy, Vũ Môn của một tòa thành thị chẳng phải sẽ không chịu nổi sao? Lúc trước hoàng tộc đế quốc kiến tạo ra cái tổ chức này, chẳng phải lộ ra có chút dư thừa rồi hả? Dù sao thì loại ma thú công thành này, tin tưởng ngoại trừ những cường giả ra, không người nào có thể sống sót.

Cái này khiến Lâm Dịch không khỏi có chút cảm khái, lần thứ nhất gặp sự kiện công thành, lại gặp phải sự kiện công thành có quy mô lớn cực kỳ hiếm thấy, rốt cuộc là hạnh hay là bất hạnh?

Đương nhiên, cũng chỉ là có chút cảm khái mà thôi, dù sao thì người trong thành thị kia không thân cũng chẳng quen với Lâm Dịch, nói như vậy có lẽ lộ ra có chút không được để ý, nhưng sự thật chính là như vậy, sinh tử của bọn hắn, nói trắng ra là không có chút quan hệ nào với Lâm Dịch, ra tay, cũng chỉ là một phần thiện ý của người có năng lực mà thôi, tuy rằng cuối cùng bọn hắn vẫn chết hết toàn bộ, nhưng ít nhất là Lâm Dịch cũng không thẹn với lương tâm, nhân sinh cả đời, nhưng cầu không thẹn với lương tâm, điểm này, Lâm Dịch tự vấn mình có thể làm được, cái này là đủ rồi, không phải sao?

Bất quá, chốc lát sau, Lâm Dịch đã đến Vũ Môn.

Lúc này đang là giữa trưa, người ra vào Vũ Môn còn rất nhiều, nhìn nhân khí Vũ môn này, cũng là khá cao đấy.

Lâm Dịch trực tiếp đi tới phòng trực ban, trong phòng trực ban, có hai gã đệ tử Vũ Môn đang tán gẫu với nhau.

- Thực xin lỗi, quấy rầy mọi người một chút.

Lâm Dịch khách khí mở miệng.

Hai gã đệ tử Vũ Môn đồng thời nhìn về hướng lâm Dịch, trong đó có một gã đứng từ ghế lên, lộ ra dáng tươi cười với Lâm Dịch, nói:

- Xin hỏi ngươi có chuyện gì?

Lâm Dịch gật đầu cười nói:

- Ta muốn hỏi về một người, không biết các ngươi có nghe nói qua chưa?

- Ai?

Một đệ tử Vũ Môn khác hỏi.

- La Á!

Lâm Dịch nói thẳng ra danh tự La Á.

Tên đệ tử đứng lên kia nghe vậy cười nói:

- Ngươi là bằng hữu môn chủ sao?

- Môn chủ?

Lâm Dịch ngạc nhiên, chợt nghi ngờ hỏi:

- Môn chủ các ngươi, chẳng lẽ không phải là La Thành sao?

- La Thành?

Tên đệ tử kia ngẩn người, chợt cười nói:

- Ngươi nói là phụ thân môn chủ a?

Lâm Dịch hoàn toàn mơ hồ rồi, hắn nhớ rất rõ ràng, ngày đó tại Thành Hi Á, tên đệ tử Vũ Môn kia đã nói Tiền môn chủ thăng chức rồi, La Á và Ám Tương cũng đều tới, Tiền môn chủ này, chẳng lẽ không phải La Thành? Hay là..

Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, La Á đã tốt nghiệp.

Tốt nghiệp học viện Tông Phạm, nhất là tốt nghiệp lớp đặc biệt, nhất định phải đạt tới trình độ lục cấp chiến sĩ, khi lúc Lâm Dịch gặp bọn La Á tại thành Hi Á, đều truyền thất môn và bát môn phá môn ấn ký truyền cho La Á và Ám Tương, chẳng lẽ, sau khi La Á tốt nghiệp, bị phân phối đến làm môn chủ Vũ Môn tại đây?

Lâm Dịch càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, một gã thất cấp, thậm chí là bát cấp chiến sĩ, muốn trở thành một môn chủ Vũ Môn vẫn rất là đơn giản. Dù sao thì thành thị tại đại lục này thật sự rất nhiều, môn chủ La Thành thành Hi Á lúc trước, cũng không quá đáng chỉ là một gã tứ cấp chiến sĩ mà thôi, nếu như La Á đã thật sự trở thành môn chủ Vũ môn thành Ô Mộc, quả thật cũng không cần ngạc nhiên quá mức.

Bất quá tên đệ tử Vũ Môn thành Hi á năm đó lại khiến Lâm Dịch cảm thấy rất kỳ quái.

Lập tức nhẹ gật đầu, sau đó Lâm Dịch cười nói:

- Có lẽ chính là hắn a, chính là môn chủ các ngươi.

Hai gã đệ tử Vũ Môn liếc nhìn nhau, sau đó một gã cười nói:

- Xin hỏi ngươi xưng hô như thế nào? Ta cần đi bẩm bước trước thoáng một phát.

- Lâm Dịch.

Lâm Dịch nói ra tên của mình.

- Chờ một chút.

Tên đệ tử Vũ Môn kia khẽ gật đầu, quay người đi ra ngoài, mà Lâm Dịch cũng chờ đợi ở bên ngoài.

Ước chừng không đến mấy phút, chợt nghe một hồi tiếng bước chân dồn dập từ trong Vũ Môn truyền ra, cùng với câu hỏi có chút dồn dập:

- Tại nơi nào? Tại nơi nào?

Lâm Dịch vừa nghe thanh âm này, lập tức nở nụ cười, quả nhiên, một lát sau, một đạo thân ảnh hiện ra trước tầm mắt hắn.

Hơn ba năm không gặp mặt, nhưng Lâm Dịch chỉ cần liếc nhìn là có thể nhận ra La Á.

Lúc ày La Á thân mặc một bộ quần áo quý giá đẹp đẽ, phần lỗ mãng lúc còn trẻ kia đã biến thành một vòng trầm ổn, bề ngoài anh tuấn thanh tú lại không có gì thay đổi, lúc Lâm Dịch nhìn thấy hắn, hắn cũng nhìn thấy Lâm Dịch, lập tức hai mắt lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Bước nhanh tới bên người Lâm Dịch, mãnh liệt vỗ lên vai Lâm Dịch một cái, chợt phá lên cười ha ha.

- Tiểu tử ngươi, đã hơn ba năm không tìm ta rồi!

Lâm Dịch bất đắc dĩ cười nói:

- Không phải ta đã tới đây sao?

La Á khẽ hừ một tiếng, chợt vui tươi hớn hở cười to nói:

- Xem ra tiểu tử ngươi vẫn còn có chút lương tâm, đi, hôm nay cần phải uống một bữa ra trò!

Lập tức, hắn kéo tay Lâm Dịch đi vào trong Vũ Môn.

Lâm Dịch cũng chỉ có thể bất đắc dĩ để hắn lôi kéo mình, nhìn bề ngoài, hai đầu lông mày mang một vòng trầm ổn của tiểu tử La Á này, tựa hồ cũng chỉ là bề ngoài mà thôi a.

Lâm Dịch bị La Á lôi kéo một đường, xuyên quá cửa lớn ngoại viện, sau đó tiến nhập vào một sân nhỏ dùng để tu hành, lúc tới cổng chính lại gặp vài môn nhân Vũ Môn đang trông coi, thấy La Á vẻ mặt vui tươi hớn hở đang kéo Lâm Dịch đi tới, vài tên đệ tử Vũ Môn kia lập tức khom mình, hành lễ hô:

- Môn chủ.

La Á tùy ý khoát tay áo, liền lôi kéo Lâm Dịch đi vào.

Sau khi vào cửa, một nhà lầu xuất hiện, La Á lôi kéo Lâm Dịch đi thẳng lên tầng cao nhất, lúc này mới mở cửa ra.

Sau khi đi vào phòng, La Á mới nhớ ra cái gì đó, mãnh liệt vỗ trán mình một cái, nói:

- Kháo, thật sự là váng đầu rồi, ngươi chờ một lát, ta đi an bài tửu yến.

Nói xong, cũng không đợi Lâm Dịch trả lời, vội vàng chạy xuống lầu, cái này khiến Lâm Dịch dở khóc dở cười một hồi, tiểu tình này vẫn xúc động như trước kia a.

Bất quá, chỉ một lát sau, cửa lại mở ra lần nữa, La Á đi đến.

- Tiểu tử ngươi biến mất ba bốn năm, cũng không biết tới tìm ta, nhất định không thể tha cho ngươi!

La Á ngồi xuống, bắt đầu oán trách.

Lâm Dịch bất đắc dĩ gật đầu cười khổ, nói:

- Được rồi được rồi, tùy ngươi a. Bất quá, ngươi như thế nào lại tới nơi này làm Môn chủ Vũ Môn?

Nói xong, hắn bắt đầu hiếu kỳ.

La Á nhếch miệng bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không có biện pháp a, lúc tốt nghiệp, ta cũng không muốn đảm đương cái gì môn chủ Vũ Môn, nhưng thái độ lão đầu tử rất kiên quyết, dù ta không muốn nhưng rơi vào đường cùng, cũng chỉ đành phải tiếp nhận, ai bảo hắn là lão đầu tử ta chứ?

309. Chương 417: Xin Giúp Đỡ. (p1)

Chương 417: Xin giúp đỡ. (P1)

Lâm Dịch tưởng tượng liền hiểu, đối với Lâm Dịch mà nói, La Thành bọn hắn cũng chỉ là người bình thường mà thôi, tuy rằng thành Ô Mộc không phải là thành phố lớn, nhưng so với thành Hi Á thì lớn hơn nhiều lắm, xem ra, trong mắt La Thành bọn hắn, làm môn chủ Vũ môn một thành thị lớn như vậy, tự nhiên là một nhân vật khó lường, con của mình có thể tiến bộ đến bước này, tự nhiên khiến hắn rất vui vẻ, làm sao có thể vì La á không đồng ý mà buông tha?

Mà tuy nhìn bề ngoài La Á có chút tùy tiện, nhưng ở chung với hắn nhiều năm, tự nhiên cũng minh bạch nội tâm hắn cũng không tùy tiện như bề ngoài, kỳ thật là rất hiếu thuận đấy, lại nói, tuy rằng không muốn nhưng cũng không phải là chuyện gì xấu, La Á cũng không vì thế mà tức giận với La Thành, tự nhiên miễn cưỡng đáp ứng.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, chợt nghi ngờ nói:

- Vậy tại sao người Vũ Môn thành Hi Á lại nói lão môn chủ lên chức?

La Á bất đắc dĩ nói:

- Còn không phải lão đầu tử muốn mặt mũi tốt hay sao? Nói ta làm môn chủ Vũ Môn thành Ô Mộc này. Nếu như hắn vẫn còn làm môn chủ Thành Hi á, thì không phải làm tên tuổi cả ta yếu đi sao, cho nên kiên trì không làm, sau đó lại vì không muốn tên tuổi cả đời mình bị hủy diệt, cho nên lúc truyền lệnh xuống, nói là mình lên chức, sự việc chính là như vậy a.

Lâm Dịch nghe xong lập tức cười khổ, nhìn chung quanh một chút, sau đó tò mò hỏi:

- Vậy bá phụ đâu?

NÓi đến đây, La Á lập tức lộ ra biểu lộ buồn bực:

- Ông ấy để ta tới đây làm môn chủ Vũ Môn, mà chính mình lại một mình đi lữ hành bốn phía.

- Lữ hành? Cái này rất nguy hiểm đó a.

Lâm Dịch nhíu mày.

- Yên tâm đi, ông ấy dù sao cũng có thực lực ngũ cấp chiến sĩ, với lúc còn trẻ, lão đầu tử cũng là một gã lữ hành giả, đối với chuyện tại đại lục thì tinh tường hơn ta và ngươi nhiều, thực lực cộng với kinh nghiệm như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề gì, lại nói, hắn cũng chỉ là đi một ít thành phố lớn mà thôi, cũng không phải đi thám hiểm, lại đi theo một thương đội, ngược lại vô cùng an toàn đấy.

La Á có vẻ rất tự tin, không lo lắng chút nào.

Nghe La Á nói như vậy, Lâm Dịch cũng không hỏi thêm cái gì, rãnh rỗi hàn huyên một hồi, sau đó Lâm Dịch mới hỏi:

- Đúng rồi, không phải Ám Tương đi cùng ngươi sao? Vậy nàng đâu rồi?

La á nhìn nhìn sắc trời tươi đẹp, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Gần đây cô nàng say mê trang điểm và phục sức, suốt ngày tụ tập một chỗ với đám đại tiểu thư trong nội thành, một ngày ta cũng khó nhìn thấy nàng vài lần, bình thường thì buổi tối mới có thể gặp nàng.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức lắc đầu, nở nụ cười, một đôi La Á và Ám Tương này, thật đúng là một đôi dở hơi.

Chính vào lúc này, tiếng đập cửa vang lên, ngoài cửa truyền đến một thanh âm:

- Môn chủ, cơm trưa dành cho ngài đã đến rồi.

La Á lên tiếng, sau đó đứng dậy mở cửa, ngoài cửa có năm sáu tên đệ tử Vũ Môn đang đứng.

- Đều mang vào đi.

La Á nói ra.

- Vâng.

Năm sáu tên đệ tử Vũ Môn lập tức tiến vào phòng, bày đặt tốt bàn ăn, đặt từng khay thức ăn trên tay từng người lên bàn, tràn đầy mộ bàn, chừng hơn hai mươi món ăn.

- Mang thêm rượu đến đây.

La Á thấy chỉ có bốn bình rượu, lập tức nói ra với những tên đệ tử Vũ Môn.

Những đệ tử Vũ Môn kia lĩnh mệnh, liền đi ra ngoài, một lát sau, vài tên đệ tử Vũ Môn lại lần lượt đi lên, mang theo hai mươi mấy bình rượu, đối với tửu lượng La Á, bọn hắn rất tinh tường.

Sau khi hoàn tất hết thảy, La Á châm rượu cho mình và Lâm Dịch, nâng chén nói:

- Tiểu tử ngươi lâu như vậy không tới tìm ta, hôm nay nhất định phải uống đủ với ta!

Lâm Dịch cũng tùy ý cười cười, sau đó nói:

- Đã như vậy, ta cũng chỉ có thể liều mình rồi.

- Ha ha..

La Á phá lên cười ha ha, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Lâm Dịch cũng không hề chịu kém, sau khi mỉm cười, cũng uống một hơi cạn sạch, sau ba chén nhỏ như thế, lúc này hai người mới nói chuyện phiếm, tùy ý ăn uống.

- Đúng rồi, ta vừa nhớ tới.

Sau khi La Á uống một ngụm, tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng nói ra, Lâm Dịch nghi hoặc nhìn hắn, chỉ thấy mặt hắn tràn đầy vẻ thần bí, vui vẻ nói:

- Ngươi biết Vô Song hội không?

- Vô song hội?

Lâm Dịch hơi sững sờ, chợt nhẹ gật đầu, nghi hoặc nhìn vẻ mặt biểu lộ thần bí của La Á, hoàn toàn không rõ đối phương đột nhiên hỏi đến vấn đề này làm cái gì.

- Ngươi biết á quân Vô song hội tên là gì không?

Thần sắc La Á càng thần bí.

Lâm Dịch nghe vậy lại hoàn toàn kinh ngạc. Á quân? Không phải là mình sao?

Sau kinh ngạc, chợt nghe La Á vui vẻ cười to, nói:

- Á quân Vô song hội cũng tên là Lâm Dịch. Ha ha, ngươi nói có khéo hay không? Quả thật giống như đúc tên của ngươi, á quân thần bí trong truyền thuyết này đạt được vị trí á quân lúc hai mươi tuổi! Trong lĩnh vực dị năng năng giả đứng thứ hai tại đại lục, cường giả thánh giai trẻ tuổi nhất đại lục, chỉ những cái này đều có thể hù chết người a, lúc phía trên vừa thông báo danh tự cho ta, ta còn tưởng rằng là ngươi, nhưng sau khi tưởng tượng, tựa hồ ngươi cũng không phải là dị năng giả a? Đúng rồi, ngươi bây giờ đạt tới cấp bậc gì rồi hả?

Nói ra lời cuối cùng, La Á đột nhiên rất tò mò hỏi.

- Ách..

Lâm Dịch ngẩn người, sau khi suy nghĩ một chút, vẫn quyết định nói chi tiết cho hắn nghe.

- Hạ tinh vị hạ cấp.

- Hạ tinh vị hạ cấp?

La Á hoàn toàn không hiểu thấu, nhưng cái này cũng không thể trách hắn, dù sao thì chuyện của thánh giai, đối với người bình thường mà nói thì luôn là phi thường thần bí, dù Lâm Dịch trước khi tiến vào tinh vị cảnh, thường xuyên tiếp xúc với thánh giai nhưng cũng có rất nhiều chuyện không rõ, lại càng không phải nói tới La Á chưa từng tiếp xúc với cường giả thánh giai rồi.

Lập tức Lâm Dịch phải giải thích:

- Thì là..thánh giai như mọi người nói.

- Thánh..A, cái gì? Thánh giai?

La Á lập tức mở to hai mắt ra nhìn Lâm Dịch với vẻ mặt không dám tin.

Lâm Dịch không ngờ La Á phản ứng như vậy, lập tức có chút bất đắc dĩ, gật gật đầu nói:

- Không cần phải kích động như vậy a, ta xem ngươi bây giờ cũng đạt tới trình độ bát cấp đỉnh phong, khoảng cách đột phá hẳn là cũng không xa a.

Nhưng La Á vẫn sững sờ nhìn Lâm Dịch, thật lâu sau, lông mày hơi rũ xuống, lộ ra thần sắc suy nghĩ sâu xa.

Lâm Dịch thấy thế có chút không thích hợp, La Á tựa hồ cũng không chỉ là đơn thuần kinh ngạc về thực lực của mình, bộ dạng do dự như có lời gì muốn nói, Lâm Dịch lập tức khẽ chau mày, có chút không vui nói:

- Có chuyện gì thì nói đi, với quan hệ của ta và ngươi, chẳng lẽ còn cái gì không thể nói sao?

La Á nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, có chút cảm kích liếc nhìn Lâm Dịch, sau khi liên tục do dự mới hít sâu một hơi, nói:

- Được rồi, ta nói, ta quả thực có chuyện cần ngươi hỗ trợ.

310. Chương 418: Xin Giúp Đỡ. (p2)

Chương 418: Xin giúp đỡ. (P2)

Lâm Dịch nhẹ gật đầu:

- Nói.

La Á nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Việc này nói đến cũng rất dài, ta chỉ nói đơn giản a, chính là về chuyện gia tộc của Ám Tương, vài ngày trước đó, ta nhận được một phong tín thư đến từ Gia tộc của Ám Tương, Ám Tương gia ở tại một tiểu sơn mạch cách thành Hi Á không xa, đó là một tiểu khoáng mạch chuyên sản xuất năng lượng khoáng thạch lưu ngân, tuy rằng sản xuất lưu ngân không nhiều, nhưng kinh tế của gia tộc Ám Tương yếu là từ nơi này, nhưng một thời gian ngắn trước đó, có một đám hắc y nhân ở đâu chạy tới, chiếm toàn bộ khoáng mạch vốn cũng không lớn kia, Người trong gia tộc Ám Tương đại chiến một hồi với những hắc y nhân kia, kết quả lại là tử vong và tổn thương thảm trọng, cho nên mới đưa tín thư tới nhờ ta giúp đỡ, hi vọng ta có thể mang người đến hỗ trợ, nhưng trong thư có nói, người dẫn đầu đám hắc y nhân kia chính là một gã cường giả thánh giai, cho nên ta một mực do dự. Thứ nhất, bây giờ ta là môn chủ Vũ môn thành Ô Mộc, để ta dẫn người đến địa phương xa như vậy, hơn nữa còn là vì việc tư, thật sự có chút không thể nào nói nổi, thứ hai, cũng bởi vì tên cường giả thánh giai kia, ngươi nên biết, cường giả thánh giai ở tại một đám người bình thường, ý vị như thế nào đấy, cho nên, ta muốn mời ngươi giúp ta xử lý bề bộn này.

La Á nói moột hơi, sau đó nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch tắc thì khẽ nhíu mày, sau đó mới ngẩng đầu hỏi:

- Ám Tương biết rõ chuyện này không?

La Á nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Tuy rằng tử vong, tổn thương thảm trọng, nhưng cũng may là cha mẹ của Ám Tương cũng không có chuyện gì, ta cũng không muốn nàng lo lắng nên không nói cho nàng biết tin tức này.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, nhíu mày lẩm bẩm:

- Cường giả thánh giai sao?

Nói như vậy, thế lực sau lưng những người chiếm cứ mạch khoáng kia tất nhiên không yếu.

Về lưu ngân, Lâm Dịch cũng từng nghe nói qua, đối với toàn bộ đại lục mà nói, đây là một loại khoáng thạch hiếm thấy, công năng chủ yếu chính tăng phúc năng lượng, lại nói, loại năng lượng này, đều là dị năng giả sử dụng, cho nên, tuy rằng lưu ngân hiếm thấy, nhưng bởi vì số lượng dị năng giả cũng không nhiều, khiến thị trường lưu ngân không thể đạt được sinh ý tốt, như vậy, mục đích những hắc y nhân kia chiếm cứ mạch khoáng có khả năng là đoạt quyền buôn bán rồi.

Lâm Dịch không khỏi nhíu mày trầm tư

Chờ cả buổi không thấy Lâm Dịch trả lời, La Á có chút xấu hổ, cười cười nói:

- Đương nhiên, nếu như ngươi cảm thấy có chút khó xử thì thôi đi, ta cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, không cần để trong lòng.

Lúc này Lâm Dịch mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn dáng tươi cười có chút xấu hổ của La Á, lập tức minh bạch hắn hiểu lầm, lắc đầu cười nói:

- Ngươi nói gì vậy, dùng quan hệ của ta và ngươi, chuyện như vậy ta có thể không giúp sao? Ta chỉ là suy nghĩ, bọn hắn chiếm cứ lưu ngân khoáng mạch, đến tột cùng là có ý đồ gì.

- Ý đồ?

La Á nghi hoặc:

- Chẳng lẽ không phải để bán lấy tiền sao?

Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Ngươi cho rằng cường giả thánh giai là rau cải trắng à? Tuy ý cũng có thể cử một gã đến? Vì một món tiền nhỏ như vậy, đáng giá để một gã cường giả thánh giai ra tay sao? Giá cả lưu ngân trên thị trường cũng không đắt, theo ta được biết, chỉ cần một trăm kim tệ thì có thể có được một cục lưu ngân to bằng nắm

tay rồi, với một gã thánh giai, tùy tiện đánh chết vài đầu thất cấp hoặc bát cấp ma thú, là có thể thu lời nhiều hơn vài năm so với khoáng thạch rồi, hắn cần gì phải chiếm cứ lưu ngân khoáng mạch kia?

Lúc này La Á mới phản ứng lại, lập tức gật đầu nói:

- Nghe ngươi nói như vậy, tựa hồ cũng có đạo lý, đến tột cùng là bọn hắn có mục đích gì chứ?

Lâm Dịch suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn chỉ lắc đầu, nói:

- Chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, chính là bọn hắn cần một lượng lớn lưu ngân khoáng mạch, thứ hai, chính là bên trong mỏ lưu ngân khoáng mạch kia, có đồ vật đáng giá để cường giả thánh giai ra tay.

- Đồ vật đáng giả cường giả thánh giai ra tay?

La Á có chút nghi hoặc, hoàn toàn không biết cái này là một loại khái niệm như thế nào, dù sao thì hắn còn không đạt tới trình độ cường giả thánh giai, tự nhiên không rõ ràng, tiền đối với cường giả thánh giai mà nói, sức hấp dẫn thật sự không lớn, có thể khiến cường giả thánh giai sinh ra hấp dẫn thì chỉ có một dạng đồ vật, chính là bảo bối ngoài thứ thần khí!

- Chẳng lẽ trong lưu ngân khoáng mạch kia có bảo bối ngoài thứ thần khí?

Lâm Dịch không khỏi có chút rung động trong lòng, hắn nghĩ tới năm năm sau. Năm năm sau, hắn sẽ đối mặt với kiếp nạn lớn nhất trong đời, cho nên trong thời gian năm năm này, hắn nhất định phải dụng tất cả biện pháp để tăng cường thực lực của mình, mà sau khi nhìn thấy tinh lam lưu ly cầu, đối với bảo bối ngoài thứ thần khí, Lâm Dịch cũng bắt đầu tràn đầy chờ mong.

Nhẹ gật đầu, sau đó lâm Dịch mở miệng nói:

- Ngươi xem lúc nào chúng ta xuất phát?

La Á nghĩ nghĩ, sau đó nói:

- Ngày mai a, chuyện Vũ môn tạm thời giao cho phó môn chủ quản lý cũng không có quan hệ gì.

Đã mời Lâm Dịch hỗ trợ, như vậy ít nhất cũng cần một người dẫn đường a? Mà người duy nhất đến lưu ngân khoáng mạch kia, ngoại trừ Ám Tương thì cũng chỉ có La Á hắn, đã quyết định không nói cho Ám Tương, tự nhiên không có khả năng khiến Ám Tương dẫn đường cho Lâm Dịch, vậy thì La Á phải tự mình dẫn đường rồi.

Lâm Dịch lập tức nhận lời.

Bữa cơm này một mực tiếp tục đến bữa tối, mà lúc ấy Ám Tương cũng đã trở về nhà.

Đông đông đông, tiếng đập cửa vang lên, đồng thời La Á và Lâm Dịch ngừng nói chuyện phiếm.

La Á đứng lên cười nói:

- Hẳn là Ám Tương trở về rồi.

Nói xong, đi ra cửa.

Vừa mở cửa ra, Lâm Dịch chợt nghe một hồi tiếng cười như chuông bạc, cao hứng bừng bừng truyền đến:

- La Á, hôm nay muội và Mộng Lệ Ti các nàng mua được một loại nước hoa mới trong Thương thành, rất thơm a!

Đúng là thanh âm Ám Tương.

La Á vui tươi hớn hở cười nói:

- Đúng vậy a, đúng vậy a, trước tiên khoan hãy nói cái này, vào đi, khách đã tới nhà rồi.

- Khách nhân? Là ai?

Ám Tương nghi hoặc, chợt đi vào trong xem qua, thấy được Lâm Dịch đang mỉm cười nhìn mình ở cửa ra vào.

Con mắt Ám Tương lập tức trợn to, lộ ra vẻ kinh hỉ, hô lên:

- Lâm Dịch? Ha ha, ngươi đến đây lúc nào? Sau đó như vô ý mà ném đồ vật trong tay qua một bên, đi tới.

Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cười nói:

- Ta vừa mới tới hôm nay.

- Thật là, ngươi đến mà La Á cũng không thông tri sớm cho ta biết.

Ám Tương oán giận nói, La Á đang thu thập đồ vật nàng ném rơi lả tả trên đất, lập tức dở khóc dở cười, bất quá cũng biết rõ nói đạo lý với nàng, căn bản không có hiệu quả gì, lập tức không nói gì nhiều, tùy ý thu thập những đồ vật trên mặt đất thành bao lớn bao nhỏ, liền đi tới bên cạnh hai người.

311. Chương 419: Tiến Về Trước.

Chương 419: Tiến về trước.

- Nàng ăn cơm chưa? Có cần phòng bếp làm chuẩn bị thêm không?

La Á hỏi Ám Tương.

Ám Tương tắc thì cười hắc hắc, nói:

- Muội sớm đã ăn rồi.

Sau đó quay đầu lại nhìn về phía Lâm Dịch, dò hỏi:

- Mấy năm nay ngươi chạy tới địa phương nào? Cũng không biết tìm ta và La Á.

Lâm Dịch cười cười, sau đó nói:

- Chỉ là tùy tiện du lịch đại lục một phen, không có gì đáng nói.

Lập tức, ba người vui vẻ rãnh rỗi hàn huyên.

Không thể không nói, ba năm không gặp, Ám Tương tựa hồ càng trổ mã, đôi mắt to sáng ngời như ngọc, khuôn mặt trái xoan thanh tú phối hợp với mái tóc dài mềm mại, lộ vẻ rất là ôn nhu, nhưng nhìn phong cách nàng nói chuyện, không thể nghi ngờ gì lại hiển lộ bản tính của nàng.

Nói chuyện phiếm một hồi thì trời đã về khuya, La Á cũng không nói chuyện mình và Lâm Dịch đi lưu ngân khoáng mạch cho Ám Tương nghe, đã quyết định gạt nàng, dĩ nhiên là dấu diếm triệt để rồi.

- Đúng rồi, Tương Tương, ngày mai huynh ra ngoài một thời gian ngắn, muội ở nhà một mình, không có vấn đề gì chứ?

La Á giống như đột nhiên nghĩ đến mà hỏi thăm.

- Huynh muốn đi công tác? Ân, đi a. Huynh đi đi, cẩn thận một chút.

Ám Tương nghe xong có chút nhíu mày, nhưng sau đó vẫn gật đầu nói ra, trên thực tế, từ sau khi La Á trở thành môn chủ thành Ô Mộc, hắn thường xuyên đi nơi khác công tác, Ám Tương cũng đã quen, lập tức không cảm giác được có gì không đúng.

La Á gật đầu cười, sau đó nhìn sắc trời một chút, cười nói với Lâm Dịch:

- Thời gian cũng không sớm, ngươi nghỉ ngơi đi, đêm nay ngươi ngủ ở gian phòng kia a.

Nói xong, La Á chỉ chỉ gian phòng bên trái.

Lâm Dịch gật đầu cười, mấy người đứng dậy chúc nhau ngủ ngon, liền trở về phòng từng người, đương nhiên, La Á và Ám Tương ở cùng một phòng đấy.

Thấy một màn như vậy, Lâm Dịch chỉ có thể lắc đầu bật cười, thời gian trôi vô cùng nhanh a, lúc trước là một đôi oan gia, hôm nay đã đầu gối tay ấp rồi, sau một lúc cảm khái, liền tiến vào phòng mình, cũng không có rửa mặt, cứ giữ nguyên áo quần như vậy nằm trên giường.

Sáng sớm hôm sau, bọn người Lâm Dịch sớm đã rời khỏi giường, sau khi tùy ý ăn uống một chút, La Á liền tìm phó môn chũ vũ môn, thông báo cho hắn một phen, sau đó liền cùng với Lâm Dịch ngồi lên Ước Ba Long.

- Sơn mạch Ám Tương gia cách thành Hi Á đại khái khoảng một trăm kilomet, gia tộc bọn hắn tọa lạc trên đỉnh một sơn mạch, mà lưu ngân khoáng mạch, cách ngọn núi chính ước chừng hơn mười dặm, bất quá hiện giờ ngọn núi chính cũng đã bị đám hắc y nhân kia chiếm lĩnh, cho nên mới đưa tin nhờ ta giúp đỡ.

Trên đường đi, La Á giới thiệu qua một ít tình huống về gia tộc của Ám Tương cho Lâm Dịch biết.

- Phụ thân Ám Tương hiện giờ là tộc trưởng, tên là Ám Minh, tuy rằng gia tộc của Ám Tương không tính là lớn, nhưng số lượng cao thủ trong đó cũng không ít, nghe nói có chừng năm sáu tên Bát cấp chiến sĩ, mà phụ thân của nàng chính là một trong số đó.

Xem ra cũng chưa phải là một cái đại gia tộc rồi. Lâm Dịch nghĩ thầm trong nội tâm. Tại Bạch đế đại lục, gia tộc chính thức cường hãn, bình thường đều là truyền thừa trên vạn năm, Gia tộc có bát cấp chiến sĩ nhiều như vậy cũng chỉ có thể xem như tinh anh đệ tử mà thôi, một gia tộc truyền thừa trên vạn năm cũng phải có mấy tinh vị cảnh. Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch mở miệng hỏi:

- Vậy hiện giờ bọn họ cư ngụ ở chỗ nào?

La Á nói:

- Hiện tại người toàn tộc bọn hắn ở tại thành Hi Á, cho nên trước tiên chúng ta đi đến thành Hi Á, sau đó lại xuất phát đi đên Lưu ngân khoáng mạch.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, sau đó liền không nói gì thêm. Nhưng trong lòng vẫn không ngừng tụ nhủ bọn hắc y nhân chiếm cứ lưu ngân sơn mạch kia, đến tột cùng mục đích là gì?

Nếu như là vì tiền, căn bản là không thể nào, chính như suy đoán trước của hắn trước kia, một gã cường giả tinh vị cảnh, tùy tiện chém vài đầu thất cấp hoặc là bát cấp ma thú, so với tòa khoáng mạch có giá trị nhỏ như vậy thì đều có lợi hơn rất nhiều, tiền đối với cường giả tinh vị cảnh mà nói, căn bản chỉ là một đống số liệu có cũng được mà không có cũng không sao.

Như vậy là vì bản thân lưu ngân? Cái này cũng đích thật không có khả năng, tuy rằng giá bán lưu ngân không cao, nhưng trên thị trường đại lục lại rất ít, dù sao, có thể sử dụng lưu ngân, tựa hồ cũng chỉ có dị năng giả mà thôi, nhưng số lượng dị năng giả bây giờ không tính là rất nhiều, cho nên giả cả lưu ngân mới có vẻ thấp, chẳng lẽ lưu ngân còn có tác dụng gì thế nhân không biết, khiến cường giả tinh vị cảnh cũng động tâm?

Lâm Dịch nghi hoặc, đối với đại bộ phận người bình thường, lưu ngân vẫn tương đối lạ lẫm, nếu như nói thật sự có cái gì còn chưa bị khai phá, hoặc là tác dụng chưa từng công bố, cũng là vô cùng có khả năng.

Mà có khả năng nhất, cũng chính là cái khiến Lâm Dịch chờ đợi nhất, chính là phụ cân lưu ngân khoáng mạch, hoặc là bên trong khoáng mạch đó có sự vật mà ngay cả cường giả tinh vị cảnh cũng không khỏi động tâm! Đối với sự hiểu rõ về cường giả tinh vị cảnh của Lâm Dịch mà suy đoán, có thể làm cường giả tinh vị cảnh động tâm, chỉ có thể là sự vật tăng thực lực của mình lên rồi, chỉ là không biết đến tột cùng vật này là cái gì.

Thời gian cứ như vậy nhanh chóng trôi qua, tại ngày thứ mười, thành Hi Á đã hiện xa xa trước mắt.

- Đã rất lâu rồi chưa có trở về, thành Hi Á vẫn không có gì thay đổi a.

La Á cười nhìn thành thị dưới thân, từ khi hắn đến thành Ô Mộc, vẫn không có cơ hội trở về thăm, lúc này trở về, tự nhiên cũng không khỏi có chút cảm khái.

Lâm Dịch cười gật đầu, sau đó nói:

- Đi xuống trước đi.

Vì vậy, dưới sự thao túng của người chăn nuôi, Ước Ba Long chậm rãi hạ xuống cửa thành.

- Hiện tại người gia tộc bọn họ cũng tụ tập trong tửu điếm Tứ Phương tại thành Hi Á, chúng ta trực tiếp đi qua đi.

Sau khi từ trên Ước Ba long xuống dưới đất, La Á nói vài tiếng với người chăn nuôi ở khu trông giữ Ước Ba Long kia, sau đó cùng Lâm Dịch tiến vào thành.

- Ân!

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, hai người liền lập tức đi về hướng khách sạn tứ phương.

Hai người đều rất quen thuộc thành Hi Á, không nói Lâm Dịch đã tới nhiều lần, La Á từ nhỏ đã sống tại thành Hi Á, tự nhiên có thể nói là vô cùng quen thuộc, cho nên chỉ trong chốc lát, hai người đã đến cửa ra vào khách sạn Tứ phương.

Khách sạn Tứ Phương cũng không lớn, ít nhất là đối với loại khách sạn siêu hào hoa Thiên Thượng Nhân Gian mà Lâm Dịch từng nhìn thấy mà nói, khách sạn Tứ Phương thật sự không lớn, nhà lầu ba tầng, cũng không tính là rất cao.

Lâm Dịch và La Á trực tiếp tiến vào, một lão giả lập tức chạy ra chào đón, sau khi thấy La Á, con mắt lão giả kia lập tức sáng ngời, cười nói:

- Thiếu môn chủ trở về rồi hả? Nhanh, mời vào bên trong, mời vào bên trong.

Tại thành Hi Á, La Á đã từng là thiếu môn chủ Vũ Môn, tự nhiên không ít người nhận ra, lập tức nhoẻn miệng cười nói với lão giả:

- Lão bản, đã lâu không gặp a.

312. Chương 420: Lưu Ngân Khoáng Mạch. (p1)

Chương 420: Lưu ngân khoáng mạch. (P1)

- Đúng vậy a, đã lâu không gặp, lão môn chủ còn tốt đó chứ? Nghe nói thành Ô Mộc là một thành thị lớn a.

Lão bản vừa cười vừa nói.

- Ha ha, khá tốt khá tốt.

La Á cười cười, sau đó mở miệng nói:

- Kỳ thật chúng ta đến để tìm người, lão bản, vài ngày trước đây có người bao hậu viện này hay không? Hiện giờ bọn hắn có ở bên trong hay không?

Lão bản ngẩn người, sau đó cười nói:

- A, thiếu môn chủ muốn tìm bọn hắn sao? Hiện tại bọn hắn cũng ở tại hậu viện đây này.

La Á gật đầu cười nói:

- Ha ha, lão bản, cám ơn ngươi, ân, ta vào đây.

Lão bản gật đầu cười, La Á liền dẫn Lâm Dịch tiến vào hậu viện.

Nói là hậu viện, kỳ thật cũng chỉ cách quán rượu phía trước một vách tường mà thôi, đi qua cửa sau, hai người đã đi tới hậu viện.

Đây là một sân nhỏ tam hợp, chính giữa là một mảnh đất trống đường kính hơn hai mét, mà lúc này, có mấy người đang đứng tại phiến đất trống kia.

Nghe được tiếng bước chân La Á và Lâm Dịch, mấy người đáng nói chuyện phiếm lập tức quay đầu lại, nhìn về hướng La Á và Lâm Dịch.

Khi thấy La Á, một người trong đó lập tức con mắt sáng người, vui vẻ nói:

- La nhi. rốt cuộc con cũng đã tới!

La Á đi vài bước tới bên cạnh người nọ, cung kính hô một tiếng:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế đã tới chậm, kính xin nhạc phụ đại nhân trách phạt!

Nói xong, có chút cúi thấp đầu xuống.

Bây giờ Lâm Dịch mới biết được, nguyên lai người này là Ám Minh, phụ thân của Ám Tương, từ ngày hôm qua, Lâm Dịch đã biết rõ La Á và Ám Tương đã chính thức kết hôn từ năm trước rồi.

Ánh mắt Lâm Dịch quét qua, liền phát hiện thực lực Ám Minh này ngược lại cũng không yếu, trình độ bát môn đỉnh phong, thậm chí so với La Á còn mạnh hơn.

- Đã đến là tốt rồi, đã đến là tốt rồi.

Ám Minh cười cười, nâng La Á dậy, ánh mắt lại nhìn về hướng Lâm Dịch:

- Vị này chính là..

La Á cười nói:

- Đây là bạn tốt của chúng con, Lâm Dịch.

Nói xong, quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, giới thiệu nói:

- Lâm Dịch, vị này chính là phụ thân của Ám Tương, là nhạc phụ đại nhân của ta.

- Bá phụ ngài khỏe.

Lâm Dịch cười thi lễ một cái, Ám Minh kia tức thì cười nói với Lâm Dịch:

- Không cần khách khí, chúng ta vào trong nói chuyện a.

Nói xong, đưa tay ra dấu mời Lâm Dịch, Lâm Dịch lập tức cười gật đầu, ba người cùng nhau tiến vào đại sảnh.

Tiến vào đại sảnh, thấy được trong đại sảnh đã có rất nhiều người, trên thực tế, lúc vừa tiến vào sân nhỏ, Lâm Dịch cũng đã biết rõ trong này có người rồi, tổng cộng là năm mươi hai người, trong đó có ba gã bát cấp chiến sĩ, bảy tên thất cấp chiến sĩ, còn lại đều là lục cấp chiến sĩ trở xuống.

Nghe được thanh âm đẩy cửa, người bên trong không khỏi hướng mắt nhìn về phía cửa.

Một phu nhân đoan trang ngồi trên đại sảnh, thấy bọn người Ám Minh đến, lập tức đứng lên.

La Á đi nhanh vài bước, đến bên người phu nhân đoan trang kia, cung kính hô một tiếng:

- Nhạc mẫu đại nhân.

Phu nhân đoan trang kia nhìn thấy La Á, lộ ra dáng tươi cười nói:

- La nhi đã đến a.

Sau khi nói xong, ánh mắt nhìn về hướng Ám Minh và Lâm Dịch sau lưng La Á, lúc này mới nghi ngờ hỏi:

- Tương Tương không đi cùng con sao?

Trước mặt phu nhân đoan trang này, biểu hiện La Á vô cùng cung kính, lập tức nói:

- Ân, con cũng không nói cho Tương Tương chuyện này, sợ nàng sẽ lo lắng.

Phụ nhân kia nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói:

- Ừ! như vậy cũng tốt.

Nói xong, ánh mắt chuyển qua người Lâm Dịch, nghi ngờ nói:

- Vị này là..

La Á cười, giới thiệu hai người:

- Vị này chính là bạn tốt của chúng con, Lâm Dịch. Lâm Dịch, vị này chính là mẫu thân của Ám Tương.

Lâm Dịch lập tức có chút khom người với phu nhân đoan trang kia, cười nói:

- Bá mẫu ngài khỏe.

Tướng mạo mẫu thân Ám Tương cũng khá tốt, nếu như cẩn thận quan sát mà nói, có thể thấy nàng và Ám Tương có vài phần giống nhau, chỉ là, so với Ám Tương thì nhiều thêm vài phần thành phục hàm súc, ung dung mà đoan trang.

Thấy Lâm Dịch vấn an mình, mẫu thân Ám Tương cũng nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ngươi tốt, mời ngồi.

Mà lúc này, người trong đại sảnh thấy tộc trưởng muốn hội kiến khách nhân, cũng lập tức tự giác hành lễ, sau đó rời khỏi đại sảnh.

Sau khi khách sáo vài câu, cuối cùng Ám Minh vẫn là có chuyện trong lòng, không khỏi nhìn về phía La Á, nhíu mày nói:

- La nhi, sự kiện kia..

Nói xong, có chút liếc nhìn Lâm Dịch ngồi ở một bên, muốn nói lại thôi.

La Á tất nhiên là nhìn ra Ám Minh có chút không quá yên tâm về Lâm Dịch, lập tức cười nói:

- Nhạc phụ yên tâm đi, lần này con mời Lâm Dịch tới, chính là vì giải quyết chuyện này, con cũng đã nói đại khái với hắn rồi, nhưng công việc cụ thể, còn phải nhờ mọi người nói cho hắn nghe.

Ám Minh lập tức chấn động trong lòng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lâm Dịch một bên đang mỉm cười lạnh nhạt. Hắn có thể nhớ rõ ràng, phong thư hắn truyền đến La Á lúc trước, trong đó có nói có cường giả thánh giai tọa trấn đấy! Chẳng lẽ thiếu niên này là cường giả thánh giai sao?

Trong lòng hơi chấn động, sau đó, mục quang hắn không khỏi ngưng lại, cẩn thận quan sát Lâm Dịch.

Khuôn mặt thanh tú đến cực điểm, thân thể thon dài lộ vẻ gầy yếu, một đầu tóc đen nhỏ vụn, một bộ quần áo bằng vải bố, ngoại trừ trong tay trái có một bao tay màu xanh da trời có chút tính chất bất phàm, còn lại tựa hồ không có gì kinh người, hay là nói, hắn cũng không phải cường giả thánh giai, chỉ là hắn có năng lực mời những cường giả thánh giai khác?

Ám Minh không khỏi âm thầm suy đoán.

Thấy biểu lộ trên mặt Ám Minh, La Á liền biết rõ bề ngoài Lâm Dịch thật sự khiến người khó mà tin được hắn là một gã cường giả thánh giai, trên thực tế, nếu như hắn không phải rất rõ ràng cách làm người của Lâm Dịch, biết rõ Lâm Dịch tuyệt đối không khoác loác, hắn cũng sẽ không tin tưởng.

La Á lập tức cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân yên tâm a, Lâm Dịch đích thực là một thánh giai!

- Cái gì?

Nghe La Á khẳng định như vậy, mặc dù Ám Minh có chút suy đoán trong nội tâm cũng nhịn không được chấn kinh một hồi, đôi mắt không khỏi mang theo vẻ khiếp sợ nhìn Lâm Dịch.

Trái lại, Lâm Dịch chỉ nhẹ nhàng cười cười, đối với Ám MInh nhẹ gật đầu, cũng không có lên tiếng.

La Á ở một bên cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân, hiện giờ ngài có thể nói kỹ càng một ít tình huống cho Lâm Dịch nghe rồi.

Lâm Dịch cũng gật đầu cười, nói với Ám Minh:

- Bá phụ, có chuyện gì thì ngươi cứ nói thẳng ra.

Ám Minh trấn tĩnh trong chốc lát, sau đó liền không chế được rồi, dù gì thì hắn cũng là tộc trưởng gia tộc, tuy rằng Lâm Dịch tuổi còn nhỏ mà thực lực đạt tới thánh giai, nhưng hắn tin tưởng La Á, cũng không có tỏ vẻ hoài nghi, chỉ cảm khái một tiếng, nói:

- Lâm Dịch quả nhiên là thiên tài, tuổi còn nhỏ mà đã có thực lực như vậy, Ám Minh bội phục, bội phục.

Trong mắt lộ ra sự tán thưởng.

Thế nhưng Lâm Dịch lại không thèm để ý, cười nói:

- Bá phụ quá khen rồi, kính xin bá phụ nói chính sự đi.

313. Chương 421: Lưu Ngân Khoáng Mạch. (p2)

Chương 421: Lưu ngân khoáng mạch. (P2)

Ám Minh vẫn nhịn không được cảm thán liếc nhìn Lâm Dịch, sau đó mới mở miệng nói:

- Đại khái là hơn một tháng trước, đám hắc y nhân kia đột nhiên xuất hiện, không nói một lời nào, trực tiếp phát động tấn công những tộc nhân gia tộc ta đang khai thác tại lưu ngân khoáng mạch, cuối cùng, buông tha cho một gã tộc nhân, nói là tiện thể nhắn lại cho ta, từ nay về sau lưu ngân khoáng mạch chính là của bọn hắn, sau khi nghe được, ta tự nhiên không phục, vì vậy ngày hôm sau liền muốn mang theo đại bộ phận cường giả trong tộc phản công, hòng đoạt lại lưu ngân khoáng mạch.

Nói xong, biểu lộ Ám Minh cũng có chút trầm xuống.

- Thế nhưng thực lực đám hắc y nhân kia lại cường đại vượt quá dự kiến của ta, nhất là tên cường giả thánh giai xuất hiện cuối cùng, càng là tồn tại cường đại chúng ta không cách nào chống lại, vốn là hơn hai trăm tên tộc nhân, hôm nay chỉ còn lại năm mươi hai người..

Thanh âm Ám Minh dần dần suy sụp xuống, trong đôi mắt lóe ra cừu hận thấu xương.

Hơn hai trăm tên tộc nhân, bất quá chỉ một ngày mà chết đi hơn phân nửa. Với tư cách là tộc trưởng, khó trách hắn cừu hận như vậy.

- Nếu như không phải cuối cùng ta chớp được thời cơ, thoát khỏi tay tên cường giả thánh giai kia, chỉ sợ lúc này..

Trên mặt Ám Minh lộ ra biểu lộ ảo não, hận ý điên cuồng nhúc nhích trong mắt hắn.

Hắn hận! Hận tư cách tộc trưởng của hắn, lúc gia tộc lâm vào cảnh sinh tử tồn vong, lại vô lực bảo vệ gia tộc, cuối cùng chỉ có thể một mình trốn chạy để bảo toàn tính mạng.

Nhưng hắn có thể không trốn sao? Trong gia tộc xa xa ngoài vài chục kilomet, còn có thê tử của hắn và những tộc nhân còn lại cần hắn dẫn đầu, còn đối với thực lực cường giả thánh giai của đối phương, không phải một bát cấp chiến sĩ như hắn có thể ngạnh kháng, ngoại trừ chạy trốn để bảo toàn tình mạng, hắn còn có thể làm như thế nào?

Lâm Dịch nhíu mày, nhưng chợt có thể minh bạch nỗi khổ tâm của Ám Minh, cùng La Á nhìn nhau, trầm mặc nửa ngày, thẳng đến khi cảm xúc Ám Minh hơi bình phục lại một chút, Lâm Dịch mới mở miệng nói:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó?

Ám Minh cười khổ, giống như tự giễu mình.

- Sau đó ta chạy thoát ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất mang theo những người còn lại chạy tới nơi này, thánh giai quá mạnh mẽ, ta căn bản không có biện pháp chống cự, chỉ có thể tạm thời rời khỏi sơn mạch, đến nơi này, đồng thời gởi một phong thư cho La nhi, trên thực tế, cái này cũng chỉ là một loại cách làm không cam lòng của ta mà thôi, cho nên, mặt sau tín thư ta có ghi chú rõ, đối phương có cường giả thánh giai, nếu như La nhi không cách nào tìm được cường giả đồng cấp mà nói, thì cũng không cần tới, không nghĩ tới hắn thật sự lại tìm được.

Nói tới chỗ này, Ám Minh nhìn Lâm Dịch, trong đôi mắt lóe lên vẻ kích động, khom người thật sâu nói:

- Lâm Dịch, đại thù Ám gia, xin nhờ ngươi rồi.

Nói xong, Ám Minh lại cung kính cúi người thật sâu với Lâm Dịch lần nữa.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, nói:

- Bá phụ yên tâm đi, Lâm Dịch sẽ cố gắng, ngày mai chúng ta xuất phát, trở lại lưu ngân sơn mạch a.

Ám Minh lập tức kích động nhẹ gật đầu, cảm kích nhìn về phía Lâm Dịch..

Lưu Ngân khoáng mạch cách thành Hi á vài trăm kilomet về phía bắc, để tiện hành động, Lâm Dịch chỉ dẫn theo hai người La Á và Ám Minh mà thôi, dù sao thì cái này là báo thù cho Ám gia, tự nhiên cần Ám Minh ở đây.

Đây là một khối sơn mạch rất lớn, phập phồng không ngớt, ước chừng ngàn dặm, vùng hoang vu này tiếp giáp với Mạn vân sơn mạch, cho nên ma thú ở đây cũng cực kỳ thưa thớt, đây cũng là nguyên nhân ma Ám gia dám ở địa phương này mấy trăm năm như vậy.

- Lâm Dịch, tòa núi cao kia, chính là Lưu ngân khoáng mạch.

Ám Minh chỉ vào địa phương hơn mười dặm phía trước, nói với Lâm Dịch, Lâm Dịch đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy tòa núi kia ước chừng cao hơn nghìn thước, thẳng tắp như đao gọt đứng trong sơn mạch, tuy rằng có chỗ kết nối liên tiếp với sơn mạch chung quanh, nhưng nhìn chỉnh thể vẫn cực kỳ nổi bật.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, vừa muốn nói chuyện, lại thấy hướng kia bỗng nhiên bộc phát ra một hồi quang mang cực kỳ chói mắt, chợt, một cỗ gợn sóng từ đó kích động ra.

Biểu lộ Lâm Dịch lập tức khẽ biến, chợt, một ầm bạo khí ầm ầm từ rất xa truyền đến.

- Có cao thủ giao chiến!

Lâm Dịch lập tức phán đoán ra, quay đầu lại nói với La Á và Ám Minh.

- Các ngươi tìm một chỗ ẩn núp đi, ta đi xem qua.

Nói xong, cũng không để ý đến ánh mắt lộ ra biểu lộ kinh hãi của hai người, thân hình trực tiếp khẽ động, hóa thành một đạo tia máu, cách mặt đất ước chừng hơn mười mét, bắn vọt về chỗ kia như một mũi tên.

La Á và Ám Minh tắc thì kinh hãi liếc nhìn nhau.

- Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Hảo lực lượng cường đại!

Chỉ nghe thanh âm ầm ầm không ngừng vang lên chugn quanh, hòn đá ở một bên cũng bị gợn sóng kích động kia đánh nát bấy, hắc mang trên người hai người lập tức nhấp nhoáng, đã phá vỡ Khai Môn.

- Trước tiên tìm một chỗ ẩn núp đi!

Ám Minh quyết định thật nhanh, hô lên, La Á lại có chút bận tâm nhìn bóng lưng Lâm Dịch rời đi, sau đó nhẹ gật đầu, thân hình hai người bạo lên, thối lui về phía sau.

Mà thân hình Lâm Dịch như điện, chỉ một lát sau đã chạy tới khu vực chiến đấu, chỉ thấy trên không trung, hai thân ảnh đang không ngừng giao phong, khí kình cường đại chính là bạo phát ra từ trên người hai người này.

- Lực lượng rất mạnh!

Sau khi tới gần, Lâm Dịch mói cảm giác được lực lượng cường đại đến từ không trung,

Chỉ thấy chung quanh sớm đã là một mảnh bừa bộn, có hơn trăm cổ thi thể sớm đã bị tàn phá không chịu nổi ngổn ngang, hoặc là bị chôn dưới bùn đất, hoặc là bị đè trong loạn thạch, toàn bộ tràng diện , thoạt nhìn khiến người khác nhìn mà giật mình.

Mà trên không trung, hai đạo thân ảnh hư vô đang không ngừng giao thoa với nhau, khí bạo kinh người theo hai người không ngừng di động bộc phát ra, như một đợt khí sóng ầm ầm khuếch tán, những nơi nó đi qua, bạo tạc bốn phía, hòn đá bay tán loạn, hai người trong lúc kịch chiến, căn bản không phát hiện được Lâm Dịch tới gần.

Ánh mắt Lâm Dịch hơi quét, sau khi tìm một tảng đá lớn, thân hình nhoáng một cái liền nấp sau cự thạch, từ góc độ này, chỉ cần bọn hắn không bay đến sau lưng Lâm Dịch thì không cách nào phát hiện ra Lâm Dịch cả.

Lâm Dịch sau khi giấu kĩ thân hình, lập tức thu liễm khí tức của mình lại, cường giả đã ngoài tinh vị cảnh, cũng đã có thể nương theo khí tức để cảm ứng, mà công phu thu liễm khí tức này, cũng là học được từ chỗ Lâm Cường trong hai năm qua.

- Trương Chửng Phàm! Ngươi không nên khinh người quá đáng!

Một thanh âm tức giận ầm ầm vang lên, Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn lên, giữa đó lại giao thoa một cái, sau đó một thân ảnh đón lấy khí sóng chi lực thoát ly vòng chiến, bay đến không trung.

Chiến đấu đình chỉ lại, hai thân ảnh lập tức hiện lộ ra chân diện mục, Lâm Dịch ở sau cự thạch lập tức ngẩng đầu lên nhìn

314. Chương 422: Kịch Chiến Trên Lưu Ngân Quáng Mạch.

Chương 422: Kịch chiến trên Lưu Ngân quáng mạch.

Người thoát ly vòng chiến, thoạt nhìn là một gã trung niên đầu trọc, dáng người trung niên đầu trọc cực kỳ khôi ngô, cơ bắp như do sắt thép đúc thành, có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng mang tính bạo tạc trong đó. Khí thế như thực chất quanh chung quanh hắn, đầu của hắn lại là bộ dáng như sói nhưng không phải sói, bộ lông màu xanh bao trùm trên cơ thịt như đúc bằng sắt theo của hắn, khuôn mặt vặn vẹo, trong con mắt u lam sắc mang theo một tia tức giận, xem ra, hắn đã dùng đến chiến văn.

Mà ở đối diện hắn, là một thanh niên tuấn mỹ thoạt nhìn rất nhỏ tuổi, một đầu tóc dài bạc trắng chạm vào mông, khuôn mặt lạnh lùng, mà ở trên đầu hắn, lại đột ngột mọc lên một lỗ tài màu trắng, trên khuôn mặt trái, càng có thêm một đạo đường vân huyết sắc thoạt nhìn rất phức tạp, xem ra, hắn cũng đã gia trì chiến văn.

Hai con ngươi của thanh niên được xưng là Trương Chủng Phàm trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau khi nghe được đối phương tức giận kêu to liền nhàn nhạt mở miệng"

- Ép người thì thế nào?

Ngữ khí lạnh nhạt, nhưng trong lời nói lại rất cuồng ngạo.

Trong hai mắt người đầu trọc kia lập tức trừng trừng, nổi lên lửa giận, nhưng tựa hồ như có kiêng kị gì đó với thanh niên này vậy, cuối cùng khuôn mặt hắn vặn vẹo nói:

- Ngươi có biết đối nghịch với Thiên Sát có hậu quả gì không?

Thiên Sát?

Lâm Dịch nghe vậy lập tức ngạc nhiên, chợt ánh mắt ngưng lại, nhìn về phía người đầu trọc kia, hắn nhớ rất rõ, ngày đó năm tên có số từ 1061 đến 1065 chính là bát cấp sát thủ, cũng may lúc ấy mình nhận được chiến văn sau khi Lâm Cường phá vỡ phong ấn của bông tai, nếu không chỉ sợ thật sự đã bị bọn hắn giết rồi? Mặc dù đã qua lâu như vậy, nhưng Lâm Dịch vẫn không hề quên.

Cũng bởi vì vậy, khiến hắn nhìn người của Thiên Sát cũng không có hảo cảm gì cả, chỉ nghe thấy câu này, Lâm Dịch đã xếp tên đầu trọc kia vào danh sách đen rồi.

Hai mắt Trương Chủng Phàm bình tĩnh như nước, không chút vì tên tuổi Thiên Sát của đối phương mà kinh nghi, vẫn lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó chậm rãi nói:

- Thiên Sát thì sao chứ?

Trung niên đầu trọc thần sắc dữ tợn, uy hiếp nói:

- Sinh linh quả là vật Thiên Sát ta bắt buộc phải có, nếu ngươi muốn đoạt lấy, chính là thế bất lưỡng tập với Thiên Sát ta. Ta cam đoan, chân trời góc biển, người cũng không thể nào tránh khỏi sự đuổi giết của Thiên Sát.

Biểu tình của Trương Chủng Phàm cũng không vì trung niên đầu trọc uy hiếp mà biến hóa, vẫn biểu trì biểu tình lạnh nhạt nói:

- Nếu như giết ngươi, ai sẽ biết Sinh linh quả là do ta đoạt chứ?

Mi tâm trung niên đầu trọc nhảy dựng, nhưng chợt híp mắt lại, thần sắc dự tợn nói:

- Ta thừa nhận ngươi mạnh hơn ta, nhưng nếu như ta buông tha cho Sinh linh quả một lòng muốn chạy trốn thì ngươi có thể giết ta sao? Chỉ cần ta nói tin tức ngươi đã đoạt Vãng sinh châu cho tổ chức, chân trời góc biển, không có chỗ nào ngươi có thể dung thân nữa, cho nên, ngươi hãy nghĩ lại đi…

Lông mày Trương Chủng Phàm không khỏi chúi xuống, ánh mắt nhìn về phía trung niên đầu trọc, lãnh ý trong đôi mắt khiến lòng trung niên đầu trọc lập tức nhảy dựng, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ nghe oanh một tiếng, tiếng khí bạo vang lên. Chợt, chỉ thấy một mảnh tia sáng trắng chói mắt đến cực điểm ầm ầm từ trên người Trương Chủng Phàm bạo phát ra!

- Ngươi dám…!

Trong hai tròng mắt trung niên đầu trọc lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, lời còn chưa dứt, thân thể hắn đã động, muốn bỏ chạy! Nhưng mà, chỉ thấy tia sáng trắng kia giống như vật có sinh mệnh vậy, ầm ầm bạo phát ra từ trên người Trương Chủng Phàm, sau khi tứ tán ra, lại vượt qua trung niên đầu trọc, sau đó ầm ầm tụ tập phía trước.

Tốc độ của trung niên đầu trọc có mau hơn nữa, nhưng sao có thể so được với tốc độ của năng lượng chứ? Nhìn về phía mặt đất, trên người Trương Chủng Phàm bộc phát ra năng lượng giống như một dải lụa trắng, trong khoảng khắc liền hoàn toàn bao trung niên đầu trọc vào trong, tốc độ cực nhanh, bất quá chỉ trong nháy mắt.

- Ah!!!

Nhưng mà, xu thế vây quanh vừa mới hình thành, một tiếng hét to liền vang lên. Lập tức, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh vang lên, năng lượng màu trăng bao quanh trung niên đầu trọc lập tức nổ tung lên, một cổ khí sóng cường đại ầm ầm lan về bốn phía, những nơi đi qua, tất cả hòn đá đều biến thành bột mịn.

Trên mặt đất nổi lên màn bụi, mà hai người trên không cũng không nghĩ đến dưới đất có người đanh rình xem, cho nên không lập tức phát hiện ra Lâm Dịch, nhưng Lâm Dịch biết rõ, hắn phải nhanh chóng tìm một chỗ ẩn thân khác, nếu không, nói không chừng thật sự sẽ bị phát hiện mất. Từ năng lượng chấn động của hai người này nhìn lại, có lẽ trình độ đều đã chừng hạ tinh vị thượng giai rồi.

Lâm Dịch cũng không cho rằng sau khi hai người bọn họ phát hiện ra mình, còn có thể coi như không phát hiện gì.

Lập tức ánh mắt quét khắp mọi nơi, lúc đảo qua chủ thể lưu ngân quáng mạch, lại đột nhiên phát hiện ra một vòng ánh sáng.

- Đó là?

Lâm Dịch nghi hoặc, chợt lập tức nhớ tới thứ hai người tranh luận trước đó,

- Sinh Linh Quả?

Con mắt Lâm Dịch sáng ngời, chợt, thân thể lập tức bắn đi, bắn về nơi hiện ra ánh sáng. Sau khi đến gần, mới phát hiện ra nơi này là một cái động được người đào ra, vừa rồi nơi này tựa hồ có một tảng đá lớn chống đỡ, cho nên Lâm Dịch cũng không lập tức phát hiện, nhưng khối cự thạch kia đã bị năng lượng màu trắng làm nổ tung, thế nên mới thấy rõ bên trong.

Cái động này thoạt nhìn rất sâu, một mực kéo dài về phía dưới, nhưng một vòng quanh mang màu xanh lại lập lòe từ sâu bên dưới lên, chỉ nhìn thôi, Lâm Dịch đã biết rõ đây nhất định là vật bất phàm, lập tức không hề nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng chui vào trong…

Mà trên không trung, năng lượng màu trắng sau khi nổ tung, thân thể trung niên đầu trọc lại lần nữa hiện ra.

Chỉ thấy trạng thái của hắn hiện giờ cực kỳ chật vật, trên khuôn mặt dữ tợn có một tia run rẩy, trên thân thể loang lổ vết máu, hiển nhiên đã bị thương rồi.

- Ah!!! Ngươi khinh người quá đáng!

Trong hai tròng mắt trung niên đầu trọc kia lóe lên lửa giận điên cuồng, vừa rồi một kích của Trương Chủng Phàm, đã khiến hắn hoàn toàn phẫn nộ, lúc này, hắn hoàn toàn đã không quan tâm đến cái gì là chênh lệch thực lực, hắn muốn làm, chỉ là giết chết tên thanh niên vẫn mang theo vẻ lạnh nhạt ở trước mặt này thôi.

Sắc mặt Trương Chủng Phàm không thay đổi, nhìn trung niên đầu trọc nổi giận lôi đình, thản nhiên nói:

- Vẫn còn chưa có chết...

Nghe được lời này của Trương Chủng Phàm, trung niên đầu trọc càng phẫn nộ không chịu nổi.

- Đi chết đi!

Trên tay trung niên đầu mang lóe lên ngân mang, một thanh trường thương màu đen xuất hiện trong tay hắn, chỉ thấy hắn bỗng nhiên xoay trường thương, từ trên đầu trường thương, lập tức huyễn hóa ra thương ảnh đầy trời, bao phủ về phía Trương Chủng Phàm.

Thương ảnh đầy trời kia cơ hồi bao phủ trọn không gian chỗ Trương Chủng Phàm.

Nhưng sắc mặt Trương Chủng Phàm lại không chút thay đổi, vẻ lạnh băng trong mắt không chút cải biến.

- Chỉ có loại trình độ này thôi sao?

Thanh âm lạnh nhạt vang lên.

315. Chương 423: Thế Giới Dưới Lòng Đất Thần Bí. (p1)

Chương 423: Thế giới dưới lòng đất thần bí. (P1)

- Cái gì?!

Sắc mặt trung niên đầu trọc bỗng nhiên đại biến, chợt, trong mắt hắn sáng ngời, chỉ thấy một đạo bạch mang bỗng nhiên sáng lên.

Là kiếm ảnh.

Trong hai mắt trung niên đầu trọc lập tức lộ ra kinh hãi, quét ngang trường thương, thương ảnh đầy trời lập tức biến mất, không trung chỉ có một đạo kiếm ảnh kinh diễm, chợt lóe lên.

Bồng một tiếng vang thật lớn, trung niên đầu trọc căn bản không thấy rõ động tác của đối phương, kiếm ảnh kia đã đánh tới trên người hắn, cũng may cuối cùng trường thương cũng kịp thời bảo vệ, mới không bị một kiếm này giết chết.

Tuy rằng đẳng cấp giống nhau, nhưng năng lượng chênh nhau thật sự quá lớn, cộng thêm tinh vị thể thuật của đối phương mạnh hơn mình không biết bao nhiêu lần, bất quá lập tức đã thảm bại!

- Trốn!

Trung niên đầu trọc phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lui về sau, trong đầu lập tức lóe lên chữ này. Chỉ thấy thân hình hắn mãnh liệt nhanh chóng lùi lại, bỗng nhiên gia tốc!

- Muốn chạy trốn?

Thanh niên tuấn mỹ lạnh nhạt nhìn bóng lưng nhanh chóng bỏ trốn của hắn, chợt ánh mắt nhìn về phía lỗ nhỏ trên vách núi đá.

- Cách lúc Sinh linh quả thành thục vẫn còn một thời gian ngắn, trước tiên đi giết hắn, sau đó trở về lấy Sinh linh quả cũng không muộn.

Trương Chủng Phàm lập tức quyết định. Một thanh kiếm mảnh trong tay có chút run lên, một đạo bạch sắc kiếm ảnh lập tức bay về phía vách núi. Trong tiếng ầm vang, toàn bộ sơn mạch cũng không khỏi chấn động, cái lỗ nhỏ kia, cũng trong khoảnh khắc bị cự thạch hoàn toàn chôn vùi.

Làm xong biện pháp bảo hiểm, thanh niên tuấn mỹ nhìn về phía trung niên đầu trọc chỉ còn chút bóng dáng, thần sắc trong trẻo những lạnh lùng không chút biến hóa.

- Nếu so tốc độ? Ngươi vẫn còn kém xa.

Thân thể nhoáng một cái, hoàn toàn biến mất.

Lâm Dịch đang trong động đột nhiên cảm nhận được một hồi chấn động kịch liệt, kinh hãi trong lòng, lập tức quay đầu nhìn lại về phía lối vào trên đỉnh đâu, chỉ thấy cửa động đã hoàn toàn bị cự thạch rớt xuống che lại cực kỳ chặt chẽ, ánh mặt trời bên ngoài, lập tức bị ngăn cản, mà hào quang lục sắc kia lại càng thêm rõ ràng.

Chỉ hơi sững sờ, sau đó Lâm Dịch liền không hề đề ý đến nữa, lấy lực lượng của hắn, nếu như muốn đi ra ngoài, tùy thời có thể phá đi những cự thạch kia, lập tức, thân thể lóe ra huyết sắc quang mang, tiếp tục đi xuống dưới.

Khi xuống trọn vẹn gần ngàn mét, Lâm Dịch mới bắt đầu nghi ngờ, vùng núi này thoạt nhìn chỉ chừng ngàn mét, nhưng cái động mình xuống ban nãy là từ sườn núi, sao giờ đã xuống trọn vẹn cả ngàn mét rồi còn chưa thấy đáy chứ?

Lâm Dịch không khỏi kinh ngạc đánh giá bốn phía, trên thực tế, ngoại trừ chừng năm sáu trăm thước ngay từ đầu còn có dấu vết công nhân ra, sau đó không còn một tia dấu vết nào nữa, tựa hồ tất cả đều là do tự nhiên hình thành cả.

- Chẳng lẽ, tại đây một mực kéo dài xuống lòng đất luôn sao?

Lâm Dịch không khỏi có phỏng đoán, sau đó thân hình bỗng nhiên gia tốc rơi xuống dưới, đồng thời cũng không khỏi kinh ngạc, cho tới bây giờ còn chưa phát hiện ra ngọn nguồn hào quang lục sắc kia, phải biết rằng, nơi này cách nơi hắn nhìn thấy hào quang đã chừng ngoài ngàn mét rồi ah!

Lâm Dịch gia tốc rơi xuống, khi xuống chừng 3000m, trước mặt rộng mở trong sáng.

- Quả nhiên là thế giới dưới lòng đất!

Con mắt Lâm Dịch lập tức sáng ngời, nhìn xuống phía dưới.

Đây là một thế giới dưới lòng đất rất kỳ diệu, hình dạng toàn bộ giống như một cái bình hoa vậy, gần 4000m trước là cổ chai, mà vị trí của Lâm Dịch hiện giờ, có thể coi là bụng của cái bình hoa này rồi, một mảnh hào quang lục sắc, đúng là từ chỗ này truyền tới.

Lâm Dịch lập tức hiểu rõ ra, chiếm cứ lưu ngân khoáng mạch vừa rồi, tất nhiên là một trong hai cường giả tinh vị gặp được ở trên, vô cùng có khả năng chính là tên trung niên đầu trọc, mà mục tiêu của bọn hắn cũng giống như Lâm Dịch phỏng đoán, cũng không phải vì bản thân lưu ngân, mà là vì Sinh linh quả trong miệng bọn hắn.

- Sinh linh quả này nhất định là một kiện thứ thần khí cực kỳ cường đại hoặc là đồ vật gì đó, mà vị trí của nó, có thể chính là trong lòng đất này, mục đích của cường giả tinh vị kia chiếm cứ lưu ngân quáng mạch, chỉ sợ là vì lối đi này a?

Lâm Dịch thế nhưng nhớ rõ, từ trên xuống dưới chừng hơn 4000m còn dấu vết nhân công mở ra chân chính cũng chỉ chừng 6 700m thôi, còn lại đều là tự nhiên hình thành cả, nói cách khác, lưu ngân quáng mạch này vừa vặn ở vào cửa vào phía trên thế giới dưới lòng đất này, nếu như từ lưu ngân sơn mạch tiến ra, thì chỉ cần mở 6 700m, mà nếu muốn vào từ nơi khác, thì phải mở trên 3 4000m rồi.

Phải biết rằng, lúc tiến vào trong bụng thế giới dưới lòng đất giống như cái bình hoa này, đường kính cổ chai, một mực chỉ chừng 2m, mà hắn một mực rơi xuống chừng 4000~5000m mới rộng mở trong sáng.

- Nếu như muốn từ mặt đất đánh ra một cái động sâu đường kính 3 4000m, chỉ sợ cho dù là đại tinh vị thượng giai cũng phải hao phí một phen khí lực a?

Lâm Dịch rất rõ ràng, đào động từ mặt đất, 1 200m có lẽ rất đơn giản, nhưng về sau, địa chất sẽ ngày càng cứng rắn, nếu muốn mở tự nhiên vô cùng cố sức rồi.

- Bất quá, cái chỗ này ngược lại rất kỳ lạ.

Nghĩ đến, Lâm Dịch ngẩng đầu lên, dò xét bốn phía.

Thế giới dưới lòng đất này cực kỳ rộng lớn, tầm mắt đạt tới, lộ ra một mảnh hào quang lục sắc,thạch đầu trên mặt đất cũng là một loại sự vật như tinh thể lục sắc, lên đỉnh đầu, từng đạo tinh thể lục sắc bén nhọn cao mấy trăm thước giống như nham thạch rủ xuống, màu sắc chủ đạo là lục sắc khiến nhìn rất có sinh cơ, nhưng mà khiến người cảm giác quái dị hơn là, nơi mang đến cho người cảm giác sinh cơ dạt dào này ngay cả một con côn trùng nhỏ cũng không có.

Một địa phương quái dị nhìn như tràn ngập sinh cơ, nhưng kì thực không có bất kỳ tánh mạng nào!

Lâm Dịch tò mò rơi trên mặt đất, nơi này phạm vi cực lớn, tầm mắt đạt tới căn bản nhìn không hết giới hạn bốn phía, Lâm Dịch cúi thân thể xuống, nhặt lên một khỏa tinh thể lục sắc, con mắt khép hờ cảm ứng một phen, lại phát hiện thứ này mặc dù sẽ sáng lên, nhưng bên trong không ẩn chứa năng lượng gì cả, quả thực quái dị vô cùng.

Chỉ xem trong chốc lát, sau đó Lâm Dịch liền lơ lửng lên không trung, bắt đầu suy tư.

- Nơi này phạm vi thật lớn, cũng không biết Sinh linh quả trong miệng bọn hắn lớn lên có bộ dạng gì, làm sao mà tìm đây?

Lâm Dịch có chút buồn khổ.

Sinh linh quả này, cũng mới hôm nay nghe được từ miệng hai người, hơn nữa nhìn bộ dạng thế giới dưới lòng đất này, Lâm Dịch cũng có thể mơ hồ cảm giác được đây nhất định là thứ rất tốt nhưng lại không biết lớn lên có bộ dáng gì, cái này thật sự khiến Lâm Dịch không thể không cảm thấy có chút phiền muộn.

Suy tư cả buổi, cũng không có nghĩ ra phương pháp xử lý gì tốt, Lâm Dịch không khỏi có chút thúc thủ vô sách.

Lâm Dịch đột nhiên sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía trên.

- Hai người kia, có lẽ cũng nên phân ra thắng bại rồi chứ? Sao chưa có người nào đi xuống thế?

316. Chương 424: Thế Giới Dưới Lòng Đất Thần Bí. (p2)

Chương 424: Thế giới dưới lòng đất thần bí. (P2)

Kỳ thật Lâm Dịch biết rõ, trung niên đầu trọc kia nhất định biết rõ mình không phải đối thủ của thanh niên gọi là Trương Chủng Phàm, nếu như xuống thì, nhất định là tên thanh niên kia.

- Bất quá cũng nói không chính xác, ân, chỗ này phạm vi thật lớn, xem ra ta là người đầu tiên tới trước, ta chỉ cần ở chỗ này đợi, chờ thêm có người khác đi xuống, tự nhiên cũng sẽ dẫn đường cho ta rồi... đến lúc đó...

Nghĩ tới đây, trong mắt Lâm Dịch hiện lên một vòng sát ý!

Kể từ sau khi biết chuyện về mẫu thân và bông tai, tâm tính của Lâm Dịch cũng bắt đầu sinh ra một ít biến hóa. Trước kia hắn đối với mấy cái chí bảo này không có cảm giác gì, là vì tu hành với hắn mà nói chỉ là một loại niềm vui thú thôi, nhưng hiện tại, thực lực tăng lên với hắn mà nói, đã là chuyện lửa sém lông mày rồi, bởi vì cái này quan hệ đến tánh mạng của hắn và mẫu thân, nếu quả thật cần thiết phải lựa chọn giữa một bảo vật và tánh mạng của một người không chút liên hệ, Lâm Dịch sẽ không chút do dự lựa chọn bảo vật!

Mọi người đều ích kỉ cả, Lâm Dịch không phải thánh nhân, cho nên, hắn cũng không ngoại lệ.

- Không biết ở đây còn cửa vào khác không?

Lâm Dịch không khỏi nghĩ đến, sau khi nhìn bốn phía, vẫn quyết định đi mọi nơi một chút, chỉ cần khoảng cách không phải quá xa, lúc người tới, chính mình ở một nơi bí mật gần đó, hắn ở ngoài sáng, mình cũng có thể đơn giản phát hiện ra.

Lập tức, thân hình khẽ nhúc nhích, liền lựa chọn một phương hướng, bay về phía trước.

Bên ngoài lưu ngân quáng mạch, La Á và Ám Dạ ở chỗ này chờ đợi đã hơn ba giờ rồi, nhưng Lâm Dịch lại không có chút bộ dạng nào muốn trở về.

- Vừa rồi bay qua hai gã thánh giai, Lâm Dịch không có việc gì chứ?

Ám Dạ nhịn không được lại lần nữa nói.

La Á cũng có chút bận tâm nhìn Lưu ngân quáng mạch, sau khi suy nghĩ một chút nói:

- Chúng ta đi qua xem!

- Tốt!

Ám Dạ lập tức đáp ứng, hai người lập tức triển khai tốc độ cao nhất bay về phía lưu ngân quáng mạch.

Hai người đều là bát cấp Chiến Sĩ, rất nhanh đã chạy đến nơi, khi thấy đống bừa bộn của lưu ngân quáng mạch, hai người đều sợ hãi kêu lên một cái.

- Lâm Dịch! Lâm Dịch! ..

La Á lập tức lo lắng hô lớn lên, Ám Dạ cũng ngay sau đó cao giọng hô lên, nhưng thanh âm một lần lại một lần quanh quẩn quanh lưu ngân quáng mạch, lại không có người trả lời.

- Lâm Dịch, không phải xảy ra chuyện rồi chứ?

Trong mắt Ám Dạ có chút lo lắng. Dù sao, Lâm Dịch là vì chuyện của gia tộc bọn họ mới chạy đến nơi này, nếu như nói bởi vậy mà Lâm Dịch xảy ra chuyện gì, Ám Dạ tuyệt đối sẽ cảm thấy rất áy náy.

Thần sắc La Á cũng hơi có chút lo lắng, lại lần nữa nhìn mọi nơi một lân, sau đó, lại không có phát hiện ra bóng dáng của Lâm Dịch. Chẳng lẽ… Lâm Dịch thật sự gặp bất trắc?

Nhưng ý nghĩ này mới vừa vặn thoáng hiện trong đầu , lại lập tức bị La Á vứt ra ngoài!

- Không, nhất định không có việc gì đâu. Hắn là cường giả thánh giai! Lúc trước gặp phải sự kiện con Chuột kia, tất cả mọi người đều cho là hắn hẳn phải chết, vài năm sau không phải lại lần nữa xuất hiện sao? Ân, nhất định không có việc gì đâu.

La Á an ủi chính mình, lại lần nữa chưa từ bỏ ý định quét mắt một lần, sau đó mới nói với Ám Dạ:

- Chúng ta trước tiên rời khỏi nơi này đã rồi nói sau, Lâm Dịch không có việc gì đâu.

Ám Dạ do dự một chút, cuối cùng nhẹ gật đầu, trên thực tế, hai người trong nội tâm đều có chút bất an. vừa rồi trong hai gã thánh gia bay qua, tên thánh giai đầu tiên Ám Dạ nhìn rất rõ, đúng là tên thánh giai đầu trọc chiếm cứ lưu ngân quáng mạch, mà người ở phía sau hắn đến cùng là ai, Ám Dạ cũng không rõ lắm.

Nhưng những thánh giai bình thường ngay cả một người cũng khó nhìn thấy này, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì xuất hiện tại lưu ngân quáng mạch này chứ?

- Chẳng lẽ là cừu địch của thánh giai đầu trọc kia đến báo thù sao?

Ám Dạ không khỏi nghi hoặc nghĩ, bất quá tựa hồ cũng chỉ có nguyên nhân này là tương đối hợp lý thôi.

Sau khi lại nhìn chung quanh, Ám Dạ mở miệng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Không biết vì cái gì, Ám Dạ luôn có cảm giác chỗ này tùy thời sẽ phát sinh nguy hiểm. Cho nên, sau khi La Á nói rời đi, liền phụ họa nói. Lập tức hai người rời khỏi lưu ngân quáng mạch.

- Đại nhân, khoảng cách Sinh Linh Cung mở ra, chỉ còn thời gian ba tháng nữa thôi.

Một thanh âm lạnh lùng mà cung kính vang lên.

Trước cửa sổ sát đất cực lớn, trên một dây xích đu đang ngồi một thanh niên tuấn mỹ, mà ở bên cạnh hắn, thì có một gã nam tử cao lớn đứng đấy, nói chuyện, đúng là tên nam tử kia.

- Ah? Số 43 có tin tức không?

Con mắt thanh niên tuấn mỹ khép hờ, sau khi nghe vậy nhàn nhạt hỏi, thanh âm thong dong mà ưu nhã.

- Tạm thời còn không có , bất quá, toàn lưu ngân quáng mạch cửa vào sinh linh cung kia, chủ nhân hiện giờ, chỉ là một cái gia tộc nhỏ yếu thôi, dùng thực lực số 43, chắc có lẽ không có vấn đề gì.

Nam tử cung kính hồi đáp.

Hắn rất rõ ràng gia hỏa đang đu trên xích đu nhìn như thanh niên kia biến thái đến cỡ nào, một trong tám Thiên Sát Cô Tinh, Khẳng Tư Đặc, có danh xưng Diêu Quang Tinh , nếu như ngươi bởi vì bề ngoài của hắn mà cho hắn là một con người thuộc loại thiện lương mà ưu nhã, như vậy ngươi đã sai mười phần rồi. Trên thực tế, Khẳng Tư Đặc này, đúng là tồn tại cay độc nhất trong tám gã Thiên Sát Cô Tinh, thủ đoạn tàn nhẫn, tâm trí chi độc ác, khiến nhân tâm kinh hãi. Có lẽ hắn cũng không phải là tồn tại lợi hại nhất trong Thiên Sát Cô Tinh, nhưng tuyệt đối là tồn tại khiến người khác sợ hãi nhất.

Cho nên, nam tử ở trước mặt của hắn phải bảo trì cung kính và khiêm tốn, nếu không, chính mình chết như thế nào cũng không biết ấy chứ.

- Có phải không?

Khẳng Tư Đặc có chút mở mắt, chợt khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ:

- Được rồi, dựa theo môn quy, nên trừng phạt sự thất trách của hắn như thế nào đây?

Nghĩ đến môn quy, nam tử cũng nhịn không được toàn thân run rẩy thoáng một chút, chợt cúi đầu không nói. Dáng cười nhìn như ôn nhu vô cùng, ưu nhã vô cùng của Khẳng Tư Đặc, lại làm cho linh hồn nam tử run rẩy.

- Được rồi, ngày mai sẽ lên đường đi.

Khẳng Tư Đặc nhẹ nhẹ cười cười, sau đó, lại nhắm mắt lại.

- Vâng…

****

- Ahhhhhhhhh!

Sau một đạo quang ảnh màu trắng khiến thiên địa không khỏi thất sắc, một tiếng hét thảm vang lên, chợt, hết thảy quy về bình tĩnh.

Hai con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn cái đầu đã bị phân thành hai rơi xuống từ không trung, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

- Dưới uy hiếp của từ vong, nhân loại quả nhiên có thể bộc phát ra một ít tiềm lực ah…

Trong hai tròng mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiện lên một vòng thán ý. Vào lúc bình thường, mình đuổi giết trung niên đầu trọc này, nhiều nhất không cần nửa giờ, nhưng hôm nay, dưới uy hiếp của tử vong, hắn rõ ràng kéo lấy thân thể bị trọng thương trọn vẹn chạy thoát hơn ba giờ, thật sự khiến người kinh ngạc.

317. Chương 425: Ẩn Nấp.

Chương 425: Ẩn nấp.

Bất quá, giữa bộc phát tiềm lực và thực lực chân chính, vẫn có hào rộng không cách nào vượt qua được!

Lại lần nữa nhìn thoáng qua thi thể thảm trạng trên mặt đất, thân thể nhoáng một cái, biến mất tại trong không khí…

Khi hắn lại lần nữa xuất hiện lại ở lưu ngân quáng mạch, lông mày lại hơi hơi nhíu một cái.

- Có người đã đến.

Dấu chất mất trật tự trên mặt đất khiến Trương Chủng Phàm lập tức minh bạch vừa rồi có người đã đến, nhưng sau khi nhìn kỹ một chút , lại thở dài một hơi.

- Xem ra, hẳn là hai người bình thường, cũng không phát hiện Sinh linh cung.

Sau khi dấu chân vòng vo một hồi, liền rời đi, lấy kinh nghiệm của Trương Chủng Phàm, hắn tự nhiên có thể nhìn ra giữa những dấu chân này không có vết đứt nào, nói cách khác, hai người này chỉ vòng vo thoáng một chút rồi rời đi.

- Chỉ còn ba ngày nữa Sinh linh cung sẽ mở ra, sinh linh quả sẽ thành thục, vẫn nên đi vào trước thì hơn, người của Thiên Sát đại khái cũng sắp đến rồi a?

Nghĩ đến đây, cổ tay Trương Chủng Phàm hơi run, một vòng kiếm ảnh màu trắng lập tức ầm ầm bay về phía lối vào thế giới dưới lòng đất.

Bồng mà một tiếng vang thật lớn, sau đó sơn mạch cũng theo đó chấn động một cái! Hào quang lục sắc, lập tức xuất hiện trong mắt Trương Chửng Phàm, chỉ thấy cổ tay của hắn lại lần nữa run lên, lại là một đạo kiếm ảnh bắn ra, chỉ là, lúc này, lại bắn về phía không trung.

Thân thể Trương Chửng Phàm lại lập tức lóe lên, trong khoảnh khắc liền lao vào trong động, mà kiếm ảnh màu trắng kia, đã trong nháy mắt khi Trương Chửng Phàm tiến vào động, từ trên không trung xoay quanh một cái, sau đó lại lần nữa đã rơi vào phía trên sơn mạch, lại là một tiếng vang thật lớn, cửa động, hoàn toàn biến mất…

Nhìn thoáng qua tràng cảnh trong động, thân thể Trương Chửng Phàm tìm tòi, rơi xuống từ trên.

- Xem ra không có cửa vào khác nữa rồi.

Lâm Dịch từ không trung rơi trên mặt đất.

Không gian này quả nhiên rất lớn, đoán chừng toàn bộ đường kính của không gian cũng chừng trăm dặm. Lâm Dịch bỏ ra hơn ba giờ, mới tính toán đi khắp cái không gian này, tràn đầy không gian, vẫn là loại tinh thể lục sắc này, chỉ là, cũng không tìm được cửa vào nào khác.

Vừa mới rơi xuống đất, một hồi tiếng ầm vang xa xa từ trên đỉnh đầu truyền xuống, con mắt Lâm Dịch lập tức sáng ngời:

- Rốt cuộc đã tới.

Lập tức ánh mắt hơi quét, tìm một nơi không người chú ý nấp vào, toàn thân khí tức hoàn toàn thu liễm, ánh mắt nhìn về phía lối vào, sau đó chờ đợi.

Ước chừng đợi vài phút sau, một đạo bạch mang tiến đến. Lâm Dịch tập trung nhìn vào, đúng là tên thanh niên tuấn mỹ kia!

- Quả nhiên là hắn…

Lâm Dịch thầm nghĩ trong lòng, sau đó liền chú ý hành động của tên thanh niên kia, hắn lúc này đang trốn đằng sau một khối cự thạch lục sắc, xuyên thấu qua khe hở của cự thạch có thể đơn giản nhìn thấy cửa vào, nhưng lại không dễ dàng bị phát hiện.

Trương Chửng Phàm ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn kĩ bốn phía, sau đó nhắm mắt cảm ứng một phen, mới mở mắt.

- Xem ra, ta là người thứ nhất đến đấy.

Hắn cũng không có cảm ứng được Lâm Dịch nấp ở cách đó không xa.

Lâm Dịch đương nhiên biết rõ, công phu che dấu khí tức này cũng là Lâm Cường năm đó giết chết người của cổ thuật sau đó tìm được trong không gian giới chỉ, tự nhiên không phải là phàm phẩm. Trên thực tế nó còn có một danh tự, gọi là ẩn tức, một cái tên rất phù hợp.

Sử dụng môn công pháp này, thì có thể làm cho ngoại hô hấp biến thành nội hô hấp, từ biểu hiện mà xem, đặc thù tánh mạng sẽ hoàn toàn biến mất. Thậm chí ngay cả nhiệt năng của thân thể cũng hoàn toàn được ẩn nấp mất. Có thể nói như vậy, chỉ cần có ẩn tức, cho dù cách đối phương chưa đầy một mét, chỉ cần không phải con mắt đối phương thấy được ngươi, liền hoàn toàn không thể cảm nhận được sự tồn tại của ngươi. Quả nhiên vô cùng biến thái.

Trương Chửng Phàm tuy rằng lợi hại, nhưng lại làm sao có thể cảm ứng được ẩn tức chứ? Lập tức tự nhiên cho rằng mình là người đến đầu tiên.

- Trong vòng 3 ngày, những người kia nhất định sẽ cả đám đều đến, ta trước ẩn núp trong bóng tối, chờ các ngươi đấu đến khi lưỡng bại câu thương, Sinh linh quả chính là của ta.

Trương Chửng Phàm nghĩ đến, lập tức nhìn quanh bốn phía, muốn tìm một nơi phù hợp để ẩn thân, cuối cùng con mắt sáng ngời, chạy về một phương hướng.

- Bị hắn phát hiện? !

Lâm Dịch lập tức càng hoảng sợ, bởi vì phương hương hắn bay tới, đúng là phương hướng của mình.

- Không có khả năng! Ẩn tức không có khả năng bị phát hiện đượcy!

Lâm Dịch vừa mới chuẩn bị động lại đột nhiên sinh sinh ngừng lại thân thể muốn động, chợt một bên vận chuyển ẩn tức, một bên nhìn chằm chằm Trương Chửng Phàm, đã làm xong chuẩn bị tùy thời có thể phát động công kích. Từ trong chiến đấu vừa rồi của hắn với tên kia, Lâm Dịch có thể cảm giác được hắn ít nhất cũng là cường giả hạ tinh vị thượng giai, thậm chí trung tinh vị hạ giai! Cường giả như vậy, đối với Lâm Dịch hôm nay mà nói, thức sự quá mức cường đại!

- Xem nét mặt của hắn hẳn là không phát hiện mình.

Lâm Dịch quan sát biểu lộ của Trương Chửng Phàm, sau đó suy đoán. Bởi vì ánh mắt của Trương Chửng Phàm, cũng không có đặt lên người mình.

Nhưng không hề nghi ngờ, nếu như mình thật sự bị phát hiện, đối phương tuyệt đối sẽ lập tức giết chết mình!

Khí trong cơ thể Lâm Dịch bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

- Bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng năng lượng màu vàng thôi.

Lâm Dịch thầm nghĩ trong lòng. Năng lượng màu vàng, đến bây giờ cũng mới ngưng tụ được một chút thôi.Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng lực công kích của nó lại không thể nghi ngờ.

Cộng thêm công năng tăng phúc của Băng Sương Vinh Ngậm Chi Tàn Khuyết trong tay trái Lâm Dịch, cộng thêm lực công kích của tụ lực cùng với điểm phá, dù không có thời gian gia trì chiến văn, Lâm Dịch cũng có mấy thành nắm chắc một kích giết chết Trương Chửng Phàm.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tại đối phương không kịp phản ứng.

Theo Trương Chửng Phàm không ngừng tới gần, thân thể Lâm Dịch cũng bắt đầu căng thẳng, tùy thời đều có thể phát ra một kích trí mạng với hắn.

Trương Chửng Phàm không hề phát giác tiếp tục đi tới, khi hắn tới gần trên không Lâm Dịch, lại đột nhiên ngừng lại, tim Lâm Dịch đã trào lên cổ họng, hắn chỉ cần cúi đầu, Lâm Dịch sẽ không còn chỗ ẩn thân!

Lâm Dịch khẩn trương, trong lòng bàn tay đổ mồ hôi. Hắn rất rõ ràng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương. Mặc dù là đánh lén, cũng chỉ có ba thành nắm chắc! Năng lượng trong cơ thể kích động không ngừng, một tầng huyết kim quang mang ẩn ẩn bao trùm Băng Sương Vịnh Ngâm Chi Tàn Khuyết bên tay trái Lâm Dịch, nếu như đối phương thật sự cúi đầu xuống, Lâm Dịch cũng chỉ có thể phát động công kích với hắn thôi.

Tuy rằng hi vọng xa vời.

Lâm Dịch hiện giờ, cũng không có tin tưởng ngạnh kháng của cường giả trung tinh vị hạ giai. Cho nên, không đến một khắc cuối cùng, Lâm Dịch không thể ra tay…

Cũng may,Trương Chửng Phàm không cúi đầu, ngược lại nhẹ nhàng bay về một hướng khác, Lâm Dịch không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhỏm. Trầm tĩnh lại mới phát hiện, lòng bàn tay của hắn đã đổ đầy mồ hôi rồi.

318. Chương 426: Sinh Linh Cung. (p1)

Chương 426: Sinh Linh Cung. (P1)

Mà Trương Chửng Phàm, thì bay đến một góc khác, sau đó cũng từ không trung rơi xuống. Xem ra hắn cũng có phương pháp che dấu khí tức nào đó, cho nên, khí tức trở nên rất yếu ớt. Nếu như không phải Lâm Dịch biết rõ hắn ở chổ đó, dùng cảm giác của Lâm Dịch, căn bản ngay cả một chút cảm giác cũng không thấy.

- Hắn cũng ẩn nấp? Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?

Nhưng hành vi của Trương Chửng Phàm lại khiến Lâm Dịch cảm thấy có chút không hiểu thấu. Hắn cũng không biết, chuyện có liên quan đến Sinh linh quả, cũng không phải đơn giản như vậy, mà ngươi tranh đoạt nó, cũng tuyệt đối không chỉ có chỉ có hai người hắn và Trương Chửng Phàm không thôi.

Trong lúc nhất thời, bởi vì sự tồn tại của Trương Chửng Phàm, khiến Lâm Dịch không dám hành động thiếu suy nghĩ. Toàn bộ thế giới dưới lòng đất hoàn toàn yên tĩnh, tựa hồ, đây thật sự là một tử địa bề ngoài giống như sinh cơ bừng bừng, lại không có bất kỳ tánh mạng nào vậy.

Ba ngày sau, bên ngoài lưu ngân quáng mạch.

Chỉ thấy trên bầu trời từ phương xa, bá bá bá xoát, sau mấy tiếng xé gió, hơn mười đạo thân ảnh vững vàng đứng ở không trung.

- Ân? Đây là có chuyện gì? Số 43 đâu?

Thanh niên tuấn mỹ quần áo đẹp đẽ quý giá không khỏi nhăn mày lại, thanh âm không vui từ trong miệng hắn truyền ra. Hắc ý nam tử hư lập ở bên cạnh hắn sắc mặt cũng trở nên khó coi, hai mắt quét một đống bừa bộn, cửa vào lưu ngân quáng mạch đã bị phong bế, sau đó mới trầm giọng nói:

- Đại nhân, số 43 có lẽ đã bị giết.

- Bị giết?

Thanh niên hoa quý Khẳng Tư Đặc con mắt có chút nhíu lại:

- Không biết là ai giết?

Hắc y nam tử chậm rãi lắc đầu, ánh mắt quét một đống bừa bộn trên mặt đất. Bởi vì đã qua ba ngày, thi thể trên mặt đất đã sớm tỏa ra mùi hôi tanh tưởi.

- Được rồi, chết thì đã chết a. Trước tìm được cửa vào rồi nói sau.

Khẳng Tư Đặc không thèm để ý nói.

- Vâng!

Hơn mười tên thánh giai chung quanh lập tức khom người lĩnh mệnh, chợt bay về phía lưu ngân quáng mạch. Không trung, chỉ còn lại có Khẳng Tư Đặc cùng với thanh niên mặc hắc y bên cạnh hắn.

- Đại nhân, xem ra thời gian số 43 gặp nạn, sẽ không vượt qua ba ngày.

Hắc y nam tử nhìn thi thể trên mặt đất suy đoán nói.

Khẳng Tư Đặc cười khẽ một tiếng nói:

- Sẽ không phải vì Sinh Linh Cung mà đến chứ?

Hắc y nam tử nhíu mày, sau đó gật đầu nói:

- Rất có thể. . . . Người nọ hoặc là tổ chức nọ, hiện giờ đã tiến vào rồi.

Khóe miệng Khẳng Tư Đặc tràn ra một tia cười lạnh, thản nhiên nói:

- Hi vọng bọn hắn tiến vào a, số 43 dù nói thế nào, cũng là người của Thiên Sát ta a.

Hắc y nam tử trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

Đợi một lát, một tiếng ầm vang nổ mạnh, khiến Khẳng Tư Đặc và hắc y nam tử đồng thời nhìn về nơi phát ra âm thành. Chỉ thấy một gã thánh giai đi theo bọn họ đến đã mở ra cửa vào lưu ngân quáng mạch bịTrương Chửng Phàm dùng cự thạch che lại.

- Đại nhân, đã tìm được rồi!

Một vòng hào quang lục sắc từ miệng động tràn ra ngoài, nếu như Lâm Dịch lúc này có thể rất thấy rõ ràng, hào quang lục sắc này, so với ba ngày trước, đã đậm hơn nhiều lắm, có lẽ đã hoàn toàn phủ đầy cửa động rồi.

Khẳng Tư Đặc khẽ cười một tiếng, muốn mở miệng, lại đột nhiên thần sắc hơi động, quay đầu nhìn về phía không trung, hắc y nam tử tựa hồ cũng cảm ứng được cái gì, đồng thời quay đầu nhìn lại.

Chỉ nghe một hồi âm thanh khí bạo cùng với tiếng xé gió vang lên, lại có hơn mười đạo thân ảnh từ đằng xa bắn tới, bất quá một lát, bộ dáng người tới đã rõ ràng.

- Người của hoàng tộc Đế quốc?

Con mắt Khẳng Tư Đặc nhắm lại, nhìn ra người tới.

Xoát, xoát, xoát, xoát. . .

Sau hơn mười đạo âm thanh, người tới đồng thời hư lập trên không trung, rất hiển nhiên, bọn hắn cũng sớm đã phát hiện bọn người Khẳng Tư Đặc trên không trung quáng mạch.

- Ah, ta tưởng là ai, nguyên lai là Bạch Ngạn Thanh đại nhân ah.

Khẳng Tư Đặc bật cười.

Người tới một bộ áo bào trắng, hình dạng tuấn mỹ, một đầu tóc dài vàng tới eo, đúng là Bạch Ngạn Thành ngày đó tại Vô Song đảo chậm chễ cứu chữa Lâm Dịch!

Bạch Ngạn Thanh nhàn nhạt quét mắt liếc qua, sau đó ánh mắt nhìn về phía Khẳng Tư Đặc, lạnh nhạt nói:

- Các ngươi rất sớm ah.

Khẳng Tư Đặc cũng khẽ cười nói:

- Sinh Linh Cung 5000 năm mới mở ra một lần, tự nhiên phải sớm một chút rồi, Bạch đại nhân cũng không muộn ah.

Bạch Ngạn Thanh lạnh nhạt nhìn hắn một cái, liền không để ý tới nữa, quay đầu nhìn về phía người tới cùng hắn nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, liền muốn đi vào lưu ngân quáng mạch.

- Chờ một chút.

Khẳng Tư Đặc lại lạnh nhạt mở miệng. Khóe miệng mang theo mỉm cười. Bạch Ngạn Thanh lạnh nhạt nhìn hắn một cái:

- Sao hả? Ngươi muốn chiến đấu sao?

Khẳng Tư Đặc khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói:

- Chiến đấu thì không cần, dù sao Sinh Linh Cung mở ra, đạt được Sinh Linh Quả hay không cũng phải xem vận khí, ta cũng không cần phải chiến đấu hoặc thế nào với ngươi cả, chỉ muốn hỏi đại nhân một chút, ba ngày trước, đại nhân có phái người đến lưu ngân quáng mạch này, giết người của Thiên Sát ta không?

Bạch Ngạn Thanh nghe vậy nhướng mày, chợt cười nhạt nói:

- Như thế nào? Người của Thiên Sát bị giết?

Thoạt nhìn có phần có vài phần ngoài ý muốn, đồng thời bộ dạng cũng có chút hả hê.

Biểu lộ của Khẳng Tư Đặc lập tức trầm xuống, biểu lộ mới vừa rồi còn vui vẻ dạt dào, lập tức trở nên vô cùng âm trầm nói:

- Bạch đại nhân, Khẳng Tư Đặc dùng lễ đối đãi, kính xin đại nhân không nên quá mức.

Tốc độ trở mặt cực nhanh, khiến người khác cảm thán.

Bạch Ngạn Thanh đã sớm nghe nói qua Diêu Quang Tinh, một trong Thiên Sát Cô Tinh là một người biến thái có tính cách hỉ nộ vô thường. Hôm nay vừa thấy, mới biết được quả nhiên danh bất hư truyền. Sau khi có chút kinh ngạc, lại lắc đầu bật cười nói:

- Được rồi, không phải do người của chúng ta giết.

Bây giờ cách Sinh Linh Cung mở ra cũng còn cả buổi, nếu vì xảy ra mâu thuẫn với tên điên này mà làm bỏ qua thời gian tiến vào, quả thật là được không bù mất.

- Tính cách biến thái này tuy rằng khiến nhân sinh chán ghét, nhưng thực lực ngược lại không kém, không cần phải dây dưa với hắn làm gì.

Trong nội tâm Bạch Ngạn Thanh cũng có so đo.

Khẳng Tư Đặc nghe vậy, biểu lộ âm trầm lại lần nữa biến thành cười khẽ, chỉ luận tốc độ trở mặt, thật sự hiếm thấy.

Chỉ thấy Khẳng Tư Đặc cười cười, sau đó nói:

- Lấy thân phận của đại nhân, nghĩ đến cũng không có khả năng lừa gạt ta, đã như vậy…Đại nhân, mời.

Bạch Ngạn Thanh nhàn nhạt nhìn hắn một cái, sau đó nói:

- Chúng ta đi thôi.

Sau đó, hơn mười tên cường giả thánh giai đi theo sau lưng Bạch Ngạn Thanh đồng thời bắn vào trong động.

- Đại nhân, chúng ta cứ như vậy thả bọn họ đi vào sao?

Thanh âm của hắc y thanh niên bên người Khẳng Tư Đặc xuất hiện trong đầu Khẳng Tư Đặc, đúng là thần thức truyền âm!

Thần thức truyền âm này, ít nhất cũng cần đạt tới trung tinh vị hạ giai mới có thể làm được. Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của hắc y nhân này, cũng không kém

319. Chương 427: Sinh Linh Cung. (p2)

Chương 427: Sinh Linh Cung. (P2)

- Không cần phải dây dưa với hắn làm gì, những người này thực lực cũng không yếu, cho dù đấu với bọn chúng thì chúng ta cũng không thắng dễ dàng, Đến lúc đó bởi vì bọn hắn mà bỏ qua thời gian tiến vào, đó mới là được không bù mất.

Khẳng Tư Đặc cũng dùng thần thức trả lời.

Tính cách của Khẳng Tư Đặc quả thật hỉ nộ vô thường, nhưng đây tuyệt đối không có nghĩa là hắn là một người ngu ngốc. Bằng không thì hắn sao có thể làm một trongThiên Sát Cô Tinh được?

Thanh niên hắc y nhíu mày nói:

- Động khẩu này nhỏ như thế, vạn nhất chúng ta đi vào, bọn hắn lại đột nhiên phát động công kích thì làm sao đây?

Khẳng Tư Đặc nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía cửa động, cười nhạt nói:

- Yên tâm đi, không có người nào dám động thủ ở bên trong đâu, cho dù là đệ nhất cao thủ trên đại lục trong truyền thuyết, Bạch Tiếu Thiên cũng không dám.

Thanh niên hắc y nghi hoặc, còn muốn đặt câu hỏi. Khẳng Tư Đặc đã mở miệng nói:

- Tốt rồi, chúng ta cũng vào thôi.

Nói xong, lập tức bay vào trong động.

Thanh niên hắc y tuy rằng vẫn còn nghi hoặc, nhưng thấy Khẳng Tư Đặc đã đi vào, lập tức không dám chần chờ, cũng phi thân tiến vào. Mà phía thánh giai cường giả sau lưng bọn họ thì đi theo sau, nguyên một đám phi thân tiến vào. Sau một lát, toàn bộ bên ngoài lưu ngân quáng mạch, đã không có người nữa.

Lúc nghe được tiếng nổ mạnh, Lâm Dịch đã ba ngày ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám rốt cục ánh mắt khẽ nhúc nhích, đã ra động tác tinh thần. Hắn thậm chí có thể cảm giác được Trương Chửng Phàm cách hắn không xa cũng trong nháy mắt run rẩy.

Tâm lý của Lâm Dịch không ngừng nghi hoặc, ba ngày trước, từ sau khi Trương Chửng Phàm đi vào, Lâm Dịch liền không dám lộn xộn nữa. Lúc ấy hắn đã nghi ngờ, nhưng cũng không dám lên tiếng. Mà hôm nay, đã chờ đợi ba ngày, lần nữa có người đi vào, tâm lý nghi hoặc của Lâm Dịch càng lớn.

- Sao lại có người đi xuống? Chẳng lẽ, cũng là vì Sinh Linh Quả kia sao?

Lâm Dịch không khỏi suy đoán.

Đến lúc này, Lâm Dịch mới chăm chú xem xét, Sinh Linh Quả này tuyệt đối không phải là thứ đơn giản.

Lập tức ngưng thần nhìn lại, ẩn tức công pháp vận chuyển không thôi, không dám có chút thư giãn.

Quả nhiên, qua sau một lát, chỉ nghe vèo, vèo, vèo, vèo hơn mười âm thanh, sau đó từ lối vào xuất hiện hơn mười đạo nhân ảnh màu trắng.

Toàn bộ đều là tinh vị cảnh cường giả!

- Bạch Ngạn Thanh đại nhân?

Sau khi nhìn rõ bộ dáng người dẫn đầu, Lâm Dịch lại lắp bắp kinh hãi. Hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới, Bạch Ngạn Thanh ở cách xa cả tỉ dặm, rõ ràng lại xuất hiện ở nơi này.

- Sinh Linh Quả này đến cùng là vật gì? Rõ ràng ngay cả Bạch Ngạn Thanh đại nhân cũng không quản xa xôi chạy đến?

Trong nội tâm Lâm Dịch lập tức nhận thức được Sinh Linh Quả tuyệt đối không phải là đồ vật bình thường.

Chỉ thấy bọn người Bạch Ngạn Thanh sau khi tiến vào rõ ràng đều có chút ngạc nhiên đánh giá bốn phía, sau đó mới lơ lửng trên không trung im im lặng lặng đã chờ đợi. Xem ra, bọn hắn đều không phát hiện ra Lâm Dịch và Trương Chửng Phàm.

Có người tiến đến, Lâm Dịch càng không dám tùy tiện lộn xộn. Bất quá ẩn tức chi pháp cũng đích thật lợi hại, mặc dù là Bạch Ngạn Thanh trên không trung, cũng hoàn toàn không có cách nào cảm ứng được hắn.

Sau một lúc lâu, lại có vài chục đạo thân ảnh từ cửa động từ từ bay ra. Người tới toàn bộ hắc y, chỉ có một gã thanh niên tuấn mỹ cầm đầu mặc một bộ quần áo hoa lệ, đúng là bọn người Khẳng Tư Đặc.

Lâm Dịch chưa từng gặp qua Khẳng Tư Đặc, cho nên cũng không rõ ràng lắm những người này đều là người của Thiên Sát. Nhưng mà sau khi thấy bộ dạng Khẳng Tư Đặc sau khi xuống, trực tiếp cười nhẹ bay tới bên người Bạch Ngạn Thanh trò chuyện, Lâm Dịch liền ý thức được thanh niên tuấn mỹ mặc quần áo hoa lệ này, tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng sau khi bọn hắn xuống, cũng bắt đầu lơ lửng trên không trung, cũng không có như tưởng tượng của Lâm Dịch bay khắp nơi tìm Sinh Linh Quả. Cái này khiến Lâm Dịch cảm thấy phi thường nghi hoặc.

Mà vào lúc này, thanh âm của Khẳng Tư Đặc tiến nhập vào trong tai Lâm Dịch.

- Bạch đại nhân đã tham gia Sinh Linh Cung mở ra lần trước sao? Có biết về Sinh Linh Quả không?

Bạch Ngạn Thanh nhàn nhạt nhìn hắn một cái sau nói:

- Không biết.

Khẳng Tư Đặc có chút kinh ngạc nhíu mày sau nói:

- Vậy là ai đã nhận được?

Bạch Ngạn Thanh lắc đầu nói:

- Không ai đạt được cả.

Câu trả lời của Bạch Ngạn Thanh, lại khiến Khẳng Tư Đặc cũng không khỏi kinh ngạc một chút, chợt cười nói:

- Xem ra, cũng không phải mỗi lần mở ra đều có người đạt được Sinh Linh Quả ah. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Sinh Linh Quả này biến thái như thế, nếu nhiều người lấy được, ngược lại mới khiến cho người kinh ngạc đấy, tựa hồ trong sáu vạn năm qua, cũng chỉ có ba người đạt được Sinh Linh Quả thôi phải không?

Bạch Ngạn Thanh nhẹ gật đầu, chợt lại không nói thêm gì nữa. Chỉ có Khẳng Tư Đặc vẫn đang nói không ngừng.

Mà thông qua lời của Khẳng Tư Đặc, Lâm Dịch cũng đại khái nghe ra một ít.

- Sinh Linh Cung... Sinh Linh Quả... Suy đoán như vậy thì chẳng lẽ nơi này còn có cung điện gì đó sao? Lúc bình thường ẩn dấu, thường cách một đoạn thời gian sẽ mở ra một lần? Nghe qua lời của người này thì sáu vạn năm qua, cũng chỉ có ba người đạt được Sinh Linh Quả? Đến cùng Sinh Linh Quả này có bao nhiêu đặc thù? Có nói quá không đây?

Lâm Dịch hoàn toàn kinh nghi, lập tức, càng nghiêm túc nghe đối thoại của Khẳng Tư Đặc và Bạch Ngạn Thanh. Thời gian dần trôi qua đối với Sinh Linh Cung cũng đã có chút hiểu rõ đại khái.

Khóe miệng Khẳng Tư Đặc mang theo biểu lộ cười nhạt không ngừng nói, mà Bạch Ngạn Thanh cũng chỉ ứng phó vài câu, mà Lâm Dịch, cũng nghe ra được rất nhiều chuyện hắn quan tâm.

Chính vào lúc này, một đạo bạch sắc hào quang từ đỉnh đầu bắn ra, tất cả mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh từ lối vào tiến đến.

- Lại có người đến...

Từ góc độ của Lâm Dịch thấy rất rõ ràng, người tới là một thanh niên cực kỳ tuấn mỹ, một thân áo đen.

Thanh niên áo đen hiển nhiên cũng đã ngờ bên trong có người, cũng không lộ ra chút biểu lộ kinh ngạc nào cả, chỉ nhàn nhạt quét mắt liếc toàn trường, sau đó bay thẳng tới một bên, cũng không nói chuyện, phối hợp nhắm mắt dưỡng thần.

Mà Bạch Ngạn Thanh và Khẳng Tư Đặc kia cũng không chút để ý, chỉ là nhìn hắn một cái khi hắn đi vào, sau đó, liền không để ý tới hắn nữa.

Theo thời gian trôi qua, không ngừng có người từ lối vào đi xuống.

- Người đến thật nhiều.

Lâm Dịch kinh ngạc nhìn lên không trung, bất quá trong chốc lát ngắn ngủi, đã tới chừng sáu bảy chục cường giả thánh giai.

Phải biết rằng, lúc trước đi quan sát Vô Song hội, số thánh giai có mặt cũng chỉ chừng ba mươi người thôi.

Chỉ là, ngoại trừ bọn người Bạch Ngạn Thanh cùng với Khẳng Tư Đặc lúc đến nơi này là có hơn mười người ra, còn lại phần lớn đều là một hoặc hai ba người cùng đi cả.

Bạch Đế đại lục rộng lớn như thế, sáu bảy mươi tên thánh giai cường giả, thật sự không tính là gì. Trong trăm vạn người xuất ra một người, cũng tuyệt đối xa xa nhiều hơn sáu bảy mươi tên. Cho nên, Lâm Dịch kinh ngạc cũng chỉ là về phần mị lực của Sinh Linh Quả có thể hấp dẫn nhiều thánh giai như vậy, cũng không phải là vì số lượng thánh giai nhiều.

320. Chương 428: Cung Điện Cực Lớn.

Chương 428: Cung điện cực lớn.

Đang chờ đợt, đột nhiên mặt đất bắt đầu run rẩy kịch liệt run.

Tất cả mọi người lập tức ngẩng đầu nhìn lại, con mắt Khẳng Tư Đặc sáng ngời, khóe miệng tràn ra một vòng vui vẻ nói:

- Mở ra rồi.

Lâm Dịch kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy tinh thể lục sắc chung quanh bắt đầu tản mát ra lục sắc quang mang càng thêm kinh người. Mà lối vào, chỉ nghe một hồi động tĩnh trầm thấp ầm ầm không ngừng, sau đó rõ ràng bắt đầu chậm rãi khép lại. Tinh thạch lục sắc thẳng đứng chừng trăm mét trên đầu bắt đầu chậm rãi tan biến.

Bất quá sau một lát, lục sắc quang mang càng ngày càng thịnh, lối vào đã hoàn toàn biến thành một mặc kinh lục sắc, thời gian dần qua, lục sắc quang mang bắt đầu xoay tròn, tạo thành một vòng xoáy cự đại trên đỉnh đầu.

Lâm Dịch kinh dị nhìn biến hóa của tinh thể trên đỉnh đầu, hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

- Ha ha. Bạch đại nhân, cẩn thận một chút ah, còn sống đi ra nhé! Ha ha…

Khẳng Tư Đặc đột nhiên cười lớn hô. Chợt, chỉ thấy hắn mãnh liệt vọt vào vòng xoáy.

Bạch Ngạn Thanh đôi mắt lạnh lẽo, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Vậy sao? Bảo trọng bản thân đi.

Nói xong, thân hình khẽ nhúc nhích, cũng đi theo.

- Đi thôi!

Toàn bộ thành động trên đỉnh đầu đã hoàn toàn biến thành vòng xoáy, bất quá trong nháy mắt, tất cả thánh giai lơ lửng trên không trung đều vọt vào bên trong, bất quá một lát công phu, ngoại trừ Lâm Dịch và Trương Chửng Phàm cũng ẩn nấp ở một bên vẫn còn trong động ra, tất cả mọi người đều tiến nhập vòng xoáy.

Ước chừng đợi sau chốc lát nữa, một đạo thân ảnh lại lần nữa vọt lên đi vào… Đúng là Trương Chửng Phàm.

Đến lúc này, Lâm Dịch mới dám đứng dậy.

- Bên trong là cái gì?

Lâm Dịch có chút không dám xác định, do dự. Nhưng sau khi nhìn thật lâu, mới cắn răng:

- Bọn hắn đều tiến vào, hiển nhiên không có nguy hiểm gì! Vậy thì vào đi thôi!

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch cũng lắc mình một cái, trực tiếp bắn đi vào.

Vừa tiến vào vòng xoáy kia, chung quanh trong nháy mắt toàn bộ biến thành lục sắc! Lâm Dịch trợn tròn mắt, không trông thấy gì cả, nhưng loại cảm giác này chỉ giằng co trong giây lát, sau đó, rộng mở trong sáng.

Lọt vào trong tầm mắt chính là một không gian rộng lớn vô hạn, trong đầu Lâm Dịch lơ lửng trên không trung trong lúc nhất thời có chút không rõ, ở trước mặt của hắn, là một tòa cung điện màu vàng cao hơn vạn, nguy nga hùng vĩ, khí thế hùng hậu. Chỉ nhìn thôi, đã khiến người sinh ra một loại cảm giác áp bách không gì sánh kịp!

Toàn bộ cung điện có hình Kim Tự Tháp, từ dưới lên trên, càng ngày càng nhỏ, vàng chói, cực kỳ huy hoàng.

- Tốt, một chỗ thật thần kỳ.

Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn, nhìn cung điện cực lớn kia.

- Cái này, đại khái chính là Sinh Linh Cung a?

Lâm Dịch kinh ngạc nghĩ đến. Sau khi kích động, mới đột nhiên phát hiện, ở chung quanh của hắn, căn bản ngay cả một người cũng không có, người vừa rồi tiến vào, toàn bộ đều biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Dịch nhìn quanh mọi nơi, lọt vào trong tầm mắt chính là một mảnh tinh lục quang mang.

Không gian này gần như rộng lớn vô hạn, mà trong này tựa hồ cũng chỉ có tòa cung điện cực lớn nguy nga đến cực điểm này thôi.

Lâm Dịch bồi hồi nguyên tại chỗ, sau đó vẫn quyết định đi vào cung điện. Lập tức, khống chế lấy thân thể, bay về phía trước.

Khi đi đến trước cửa cung điện, Lâm Dịch mới có thể xác thực cảm giác được đây là một loại cực lớn cỡ nào! Hai cánh cửa đại môn màu vàng cao dư hơn ba trăm mét. Trên đại môn màu vàng, điêu khắc lấy đường vân cổ xưa phồn áo đến cực điểm. Dưới lòng bàn chân đứng trước đại môn, Lâm Dịch tựa như một con kiến nhỏ bé vậy.

Nhưng trọn vẹn cách một tầng đại môn, Lâm Dịch lại hoàn toàn không thấy rõ sự vật bên trong, một tầng lục sắc quang mang nhu hòa lại dày đặc ngăn cản trước người hắn.

- Bọn hắn, không biết là đã tới chỗ nào rồi a?

Lâm Dịch không xác định thầm nghĩ, sau khi lại do dự một lần nữa, Lâm Dịch vẫn một cước bước vào.

Tràng cảnh chung quanh lập tức biến ảo! Lục sắc quang mang trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, đầu óc Lâm Dịch cũng không khỏi bị biến hóa không có chút dấu hiệu nào khiến hơi chút kinh hãi, sau đó mới hồi phục tinh thần lại.

Hiện giờ vị trí của Lâm Dịch tựa hồ là ở một nơi hẻo lánh trong cung điện, toàn bộ không gian đường kính ước chừng ngàn mét, trống trơn, không ai. Mà ở ở bên trái phía trước Lâm Dịch, có một chỗ dư rộng ra 2m, đây là chỗ duy nhất không biết đến trong không gian này, Lâm Dịch theo thói quen liền cảnh giác. Lực lượng lập tức vận chuyển, Lâm Dịch hướng phía lối ra kia, chậm rãi đi đến.

Tiến vào lối ra, là một đầu hành lang. Từ vách tường hành lang ngẩng đầu nhìn lại, căn bản nhìn không tới đỉnh. Tựa hồ mỗi một đạo vách tường hành lang đều trực tiếp tiếp thiên vậy, khiến người khiếp sợ.

Lâm Dịch hiện giờ không còn do dự nữa, bởi vì hắn đã không còn đường lui để đi nữa. Phía sau của hắn, chính là đại môn vừa tiến vào kia, đã hoàn toàn biến mất. Lâm Dịch, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước thôi.

Vừa mới đi vào hành lang, đầu Lâm Dịch lập tức mơ hồ thoáng một phát. Bất quá lập tức, vừa quay đầu lại, cửa vào, lại lần nữa biến mất không thấy gì nữa.

Lâm Dịch không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt, lẩm bẩm nói:

- Địa phương này thật là quỷ dị.

Sau khi nhìn chung quanh một chút, sãi bước mà đi.

Thông đạo kéo dài này, như một mê cung không có cuối vậy, quanh co. Lâm Dịch quẹo trái quẹo phải, đi loạn như con ruồi không đầu, nhưng càng chạy đầu càng choáng váng, căn bản tìm không thấy đường chính xác.

- Địa phương chết tiệt này, rốt cuộc làm thế nào mới ra ngoài được? !

Lâm Dịch hoàn toàn mơ hồ, rốt cục nhịn không được mở miệng mắng. Thanh âm rất xa truyền bá đi, quanh quẩn trong hành lang.

- Không được, Lâm Dịch Lâm Dịch, ngươi phải tỉnh táo, phải tỉnh táo!

Sau khi mắng một hồi, phát tiết cảm xúc bực bội trong lòng, Lâm Dịch thở sâu hút vài hơi khí, trấn an lấy mình.

Lại lần nữa chậm rãi thở ra một hơi, sau đó Lâm Dịch mới hơi bình tính một chút.

Mà đầu óc của hắn, bắt đầu không ngừng chuyển động, hắn muốn ý nghĩ của mình thanh tỉnh. Trên thực tế, cho tới bây giờ Lâm Dịch còn không quá rõ ràng vị trí của mình, cứ đần độn, u mê tiến nhập vào cung điện này.

Mục đích ban đầu của hắn chỉ là muốn giúp Ám gia đoạt lại lưu ngân quáng mạch thôi, lại vừa hay đụng phải Trương Chửng Phàm đại chiến với tên trung niên đầu trọc kia. Vì phòng ngừa bị hai gã cao thủ đang giao chiến phát hiện, Lâm Dịch trốn ở cửa vào, sau đó bị hào quang hấp dẫn xuống thế giới dưới lòng đất, sau đó Trương Chửng Phàm xuống, Lâm Dịch bị ép không dám nhúc nhích ở thế giới dưới lòng đất chờ đợi ba ngày, sau đó Bạch Ngạn Thanh, Khẳng Tư Đặc cùng với một đám thánh giai tiến vào. Sau đó, biết được Sinh Linh Cung mở ra, sau đó tiến vào Sinh Linh Cung… Mà trong cả quá trình này, Lâm Dịch vẫn không rõ ràng lắm, thậm chí hắn ngay cả Sinh Linh Quả đến tột cùng có công hiệu gì, lớn lên có bộ dáng gì cũng không biết nữa.

321. Chương 429: Rời Khỏi Mê Cung. (p1)

Chương 429: Rời khỏi mê cung. (P1)

- Thật đúng là phiền muộn.

Lâm Dịch dở khóc dở cười, hiện giờ bị nhốt tại hành lang này, căn bản không có chút phương pháp xử lý nào.

Sau khi nghĩ ngợi một lát, Lâm Dịch đột nhiên đánh ra một quyền về phía vách tường bên cạnh. Chỉ thấy lúc quả đấm của hắn còn cách vách tường một phân, một cỗ lực lượng nhu hòa khổng lồ lập tức ngăn trở quả đấm của hắn. Một lớp gợn sóng nhộn nhạo như vẩn nước xuất hiện chung quanh vách tường.

- Quả nhiên như mình suy đoán, vách tường này có vòng bảo hộ.

Lâm dịch có thể cảm giác được rõ ràng cỗ lực lượng nhu hòa này rất lớn. Ít nhất, dùng lực lượng của hắn, không có cách nào phá vỡ.

- Nên làm gì bây giờ?

Lâm Dịch không khỏi suy tư, sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch đột nhiên lấy ra một bộ y phục từ trong không gian giới chỉ, kéo một đầu vải xuống, sau đó đặt ở bên chân.

- Cũng chỉ có thể dùng biện pháp thô kệch này thôi.

Lâm Dịch nghĩ đến, lập tức đi về phía trước.

Mỗi khi gặp ngã ba đường hoặc ngã tư đường, Lâm Dịch liền từ kéo một đầu vải từ y phục trên tay xuống, sau đó đi thẳng về phía trước, Lâm Dịch thầm nghĩ, chỉ cần một mực tiến về phía trước, một ngày nào đó mình có thể thoát ly.

Thời gian chậm chạp trôi qua, thoáng cái, ba giờ đã trôi qua.

Lúc Lâm Dịch nhìn thấy vải màu đen phía trước không xa, ngạc nhiên ngây ngẩn cả người.

- Quả nhiên là ta đã đi vòng quanh a.

Lâm Dịch cười khổ, nhặt miếng vải trên mặt đất lên.

Cái hành lang này cực kỳ quái dị, quang mang màu vang phát ra từ trên vách tường chung quanh. Chỗ trong vòng cực kỳ sáng ngời, vô cùng khúc chiết, đi tới đi lui đều là vòng quanh tại chỗ.

Do chưa từ bỏ ý định, Lâm Dịch buông vải, tiếp tục đi về phía trước. Quả nhiên, không lâu sau, lại thấy được một ngã ba đường, trên mặt đất chính là miếng vải hắn buông vừa rồi.

- Vừa rồi đi chính là đường này, hiện giờ ta trở lại. Ta không tin ta không ra được!

Lâm Dịch nghĩ đến, vẫn không phục, lập tức, bay thẳng về đường bên trái, trên đường đi, Lâm Dịch vẫn y nguyên dựa theo phương pháp vừa rồi, mỗi khi đến một ngã ba đường hoặc là ngã tư đường, lại để lại một tấm vải.

Ba giờ sau.

Trên đường phía trước, mảnh vải của mình lại xuất hiện.

Lâm Dịch vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tái diễn động tác vừa rồi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, mà Lâm Dịch, tại không gian này, đã bị nhốt trọn vẹn hơn một tháng rồi. Hiện giờ cơ hồ chỉ cần đi vài bước, Lâm Dịch lại nhìn thấy mảnh vải của chính mình, cũng may vì nguyên nhân chiến văn biến thân sẽ làm hư y phục của hắn, cho nên trong không gian giới chỉ của hắn có không ít quần áo.

- Phốc!

Lâm Dịch hoàn toàn tuyệt vọng, đặt mông ngồi xuống mặt đất, ánh mắt ngốc trệ.

- Chẳng lẽ mình bị vây vĩnh viễn chỗ này sao?

Lâm Dịch thầm nghĩ, không cam lòng, ai có thể tưởng tượng, chỉ vì một điều thỉnh cầu của La Á mà mình lại lâm vào mê cảnh như vậy.

Nơi này rất khúc chiết, khiến người hoàn toàn không thể phân biệt được phương vị, vô luận đi vào lối rẽ trên đường đi như thế nào, ba canh giờ sau, nhất định sẽ khiến ngươi trở lại đường ngươi đi lúc đầu. Hơn nữa đường kính nga bã đường thật dài, đi bên trong, quả thật như khắp nơi đều giống nhau. Căn bản không có biện pháp tìm được đường chính xác.

Mà trong gần một tháng bị hãm trong này, Lâm Dịch không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào, tựa hồ bọn người Bạch Ngạn Thanh tiến vào không gian này trước hắn, đều hoàn toàn biến mất.

- A!

Lâm Dịch mãnh liệt phát tiết, hô lớn một tiếng để giải tỏa cảm xúc phiền muộn của mình, từng đợt hồi âm, không ngừng kích động vang vọng hai bên vách tường, mà sau khi quát to một tiếng, Lâm Dịch lại nhụt chí lần nữa, ngồi trên mặt đất.

Lần này, tiếng hô to của Lâm Dịch không tự giác dấy lên một tia năng lượng, thanh âm này rất lớn, không ngừng quanh quẩn bốn phía.

Đột nhiên, biểu lộ một mực nhụt chí của Lâm Dịch mãnh iiệt sững sờ, trong đôi mắt hắn lập tức lộ ra thần sắc cuồng hỉ, nhắm mắt nghiêng tai lắng nghe, một lát sau, Lâm Dịch mãnh liệt đứng lên, bay nhanh về phía trước.

Bất quá, chỉ một lát sau đã tới một ngã ba, tâm tình Lâm Dịch kích động, đứng ở nga ba kia. Sau đó hít sâu một hơi, đồng thời năng lượng trong thân thể lập tức tụ tập tại lồng ngực, đột nhiên phát ra một tiếng hét to.

Lần này, Lâm Dịch có thể hoàn toàn tự chủ điều khiển năng lượng của mình, sau đó mới phát ra. So sánh với lúc vô tình vừa rồi, lúc này cường đại hơn rất nhiều, chỉ nghe một hồi sóng âm run nhè nhẹ trong không

khí bộc phát ra từ trong miệng Lâm Dịch, chạy ra khỏi ngã ba, Lâm Dịch lập tức nhắm mắt lại, im im lặng lặng bắt đầu lắng tai nghe.

Một lát sau, hơn mười âm thanh hét to lớn nhỏ không đều, tầng tầng lớp lớp chui vào tai hắn, tất cả đều từ một chỗ rẽ tiến vào, lập tức không chút do dự, Lâm Dịch liền nhanh chóng bay về hướng chỗ rẽ kia.

Ngã tư đường thứ nhất, Lâm Dịch không dừng lại chút nào, trực tiếp bay thẳng, lúc đến ngã tư đường thứ hai, Lâm Dịch ngừng lại, tùy tiện lựa chọn một giao lộ, sau đó hét to một tiếng.

Lúc này, thanh âm lớn nhỏ cơ hồ giống nhau tiến vào trong tai hắn, lập tức, thay đổi một giao lộ, đồng dạng hét to một tiếng, tìm được đạo thanh âm nhỏ nhất kia, xác định chỗ rẽ của nó, sau đó, Lâm Dịch lại bay ra ngoài lần nữa.

Cách của Lâm Dịch rất đơn giản, vô luận như thế nào, hắn vẫn tin tưởng tầng tầng lớp lớp thanh âm giao thoa này sẽ không rẽ, luôn có con đường chính xác, như vậy, con đường chính xác, chỉ cần một đầu sai, có lẽ sẽ trở lại nguyên điểm. Nếu như vậy, từ nơi này bạo phát ra một thanh âm, lúc thanh âm trên đường chính xác trở lại trong tai hắn, thanh âm nhỏ nhất chính là con đường phải đi.

Nói cách khác, biến âm lượng thành nước sông, biến hành lang này trở thành một dòng sông. Vô luận là đi một đường sông nào đều có thể trở về nguyên điểm dòng sông, như vậy, lượng nước chảy tự nhiên không có bao nhiêu khác biệt, mặc dù có nhưng cũng không sai biệt bao nhiêu.

Mà nếu như nói đường sông này có thông với một lối rẽ đường sông khác. Lượng nước chảy, có phải là nhỏ nhất hay không?

Ánh mắt Lâm Dịch mang theo tự tin, không ngừng kiểm chứng thực tế, trong lúc nhất thời, toàn bộ hành lang đều là thanh âm hô to Lâm Dịch thỉnh thoảng bạo khởi.

Thời gian trôi qua, tiếng hô Lâm Dịch không ngừng chậm chạp xói mòn. Một ngày sau.

Lâm Dịch lại hét lớn lần nữa, nghiêng tai lắng nghe, một lát sau, một thanh âm lớn nhất ầm ầm truyền trở về. Lâm Dịch hơi sững sờ, chợt nghĩ tới một khả năng, hai mắt lập tức tỏa ánh sáng, trực tiếp bay về phía trước.

Lúc vượt qua một chỗ ngoặt cuối cùng, một cửa lục sắc năng lượng xuất hiện trước người Lâm Dịch.

- Ha ha, rốt cuộc đã tìm được rồi!

Lâm Dịch cao hứng, bật cười lớn. Một tháng thời gian thất bại liên tục, khiến Lâm Dịch gần như lâm vào tuyệt vọng, thành công lần này, tự nhiên khiến hắn cuồng hỉ không thôi.

Lập tức không chút do dự, Lâm Dịch bước vào.

Thời không chuyển đổi!

Đại não Lâm Dịch khôi phục lại, tiếng hét to tiếng rống tiếng đánh nhau chung quanh, lập tức đánh thức hắn.

322. Chương 430: Rời Khỏi Mê Cung. (p2)

Chương 430: Rời khỏi mê cung. (P2)

Trợn mắt xem xét, chỉ thấy một mảnh năng lượng màu sắc không ngừng ầm ầm tạc khỏi, thanh âm bạo khí, tiếng năng lượng va chạm vang lên liên tiếp.

Đây là một gian phòng cực kỳ to lớn! Ngẩng đầu nhìn lại, căn bản không nhìn tới đỉnh, chung quanh không gian cũng chừng ngàn mét. Mà lúc này, từng đợt năng lượng màu vàng ầm ầm không ngừng đánh vào vách tường, bộc phát ra từng đợt ánh sáng.

Vị trí lúc này của Lâm Dịch chính là trong góc vách bên cạnh vách tường, mà ở giữa sân, hơn mười người đang không ngừng kích đấu, cao thủ đánh nhau, có lẽ một người cũng đủ để mình lâm vào tử địa, ở đó còn có người chú ý tới có một người xuất hiện trên mặt đất hay không.

Lâm Dịch phản ứng cực nhanh, cơ hồ trước khi mình có thể biến mất, liền vọt đến một nơi hẻo lánh bên cạnh, ngưng thần nhìn lại.

Lạc đường ở nơi này gần một tháng, Lâm Dịch đều không phát hiện một người nào, còn tưởng rằng thời gian dài như vậy, bọn hắn cũng đã rời đi. Không nghĩ tới còn kịch chiến ở nơi này.

Trên mặt đất có mấy chục cỗ thi thể ngổn ngang lộn xộn, Lâm Dịch thoáng tính toán qua, cơ hồ tất cả thánh giai đều đã đến đây rồi.

- Vì cái gì mà bọn hắn công kích lẫn nhau?

Lâm Dịch nghi hoặc nhìn về bốn phía.

Chỉ thấy trên vách tường gian phòng kia, tám hướng đông, đông nam, đông bắc, nam, tây nam, tây, tây bắc, bắc, tất cả đều có cửa lục sắc huỳnh quang năng lượng, mà sau lưng mình, đúng là cửa năng lượng hướng đông bắc.

- Chẳng lẽ, tiến vào cung điện kia, là tùy cơ hội tiến vào một mê cung, sau khi đi qua mê cung lại bị truyền tống đến nơi này?

Lâm Dịch nhíu mày nghĩ đến.

Lâm Dịch phỏng đoán như vậy lại hoàn toàn đúng. Mỗi người sau khi tiến vào cung điện, tùy cơ hội đều tiến vào một trong những mê cung ở tám hướng, sau đó, chỉ có rời khỏi mê cung mới có thể tiến nhập chỗ này. Chỉ là, tại sao bọn hắn phải công kích lẫn nhau như vậy?

Trên không trung, Khẳng Tư Đặc và tên thanh niên mặc áo đen kia đang đánh nhau kịch liệt, rất hiển nhiên, thanh niên mặc áo điên kia cũng không phải đối thủ Khẳng Tư Đặc, bất quá vẫn có thể miễn cưỡng ứng phó, hai người ngươi tới ta đi, mãnh liệt dâng lên năng lượng, không ngừng đánh tới đối phương, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên.

Nhưng Lâm Dịch lại nhớ rất rõ ràng, lúc ở thế giới dưới lòng đất kia, Khẳng Tư Đặc và tên thanh niên áo đen kia đồng thời xuống. Hơn nữa, lúc ấy, biểu hiện của thanh niên áo đen đối với hắn là cực kỳ cung kính. Như thế nào bây giờ lại như vậy?

Lâm Dịch nghi hoặc, đồng thời di động ánh mắt, nhìn lại những người không ngừng kịch chiến chung quanh.

Lực lượng những người này đều cực kỳ cường đại. Năng lượng gào thét, cơ hồ mỗi một đạo đều có thể khiến tim Lâm Dịch đập nhanh hơn hơn!

- Bạch đại nhân?

Lúc ánh mắt Lâm Dịch di động đến chỗ hẻo lánh gian phòng, lại phát hiện thân ảnh Bạch Ngạn Thanh. Lúc này Bạch Ngạn Thanh đang ngồi xếp bằng dưới đất, năng lượng màu trắng phức tạp trên người hắn, lộ ra biểu lộ có chút thống khổ, tựa hồ như đang liều mạng kháng cự cái gì đó.

- Hắn làm sao vậy?

Lâm Dịch nhìn mà tràn đầy khó hiểu. Xem trong chốc lát nhưng vẫn không nhìn ra đáp án gì, Lâm Dịch lại di động ánh mắt lần nữa, nhìn lại không trung.

- Ân?

Đột nhiên thần sắc Lâm Dịch khẽ động, ánh mắt ngưng lại nhìn lại. Đột nhiên hắn phát hiện, con mắt những người này đều biến thành màu đỏ như máu, giống như đã mất đi lý trí, chỉ có điên cuồng cùng thị sát khát máu.

- Đã mất đi lý trí?

Lâm Dịch nhíu mày.

- Khó trách những người này lại công kích lẫn nhau, vừa rồi lại không gia trì chiến văn.

Lâm Dịch phát hiện, những người này rõ ràng đang sinh tử chiến, nhưng lại không có gia trì chiến văn. Bởi vì gia trì chiến văn, là cần dùng tinh thần lực để phát động chiến văn dưới phần bụng. Lý trí bọn hắn đều đã mất đi, tuy rằng cũng có tinh thần lực, nhưng như thế nào có thể phát động chiến văn?

Lâm Dịch có thể không tin nhiều người như vậy, nhưng lại không người nào có được chiến văn.

Năng lượng không ngừng kích động, sân bãi chiến đấu của bọn hắn là trên không trung cách mặt đất một trăm mét, tuy rằng thỉnh thoảng cũng có một đạo năng lượng giáng xuống mặt đất, nhưng đều là đạn lạc, Lâm Dịch trốn ở góc phòng, cũng không có nện vào người hắn.

- Là cái gì khiến bọn hắn mất đi lý trí?

Lâm Dịch nhíu mày, không khỏi nhìn về bốn phía tìm tòi.

Lúc Bạch Ngạn Thanh bài trừ một vòng huyết quang ra khỏi đầu mình, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

- Lại chịu qua một lần, đây đã là lần thứ tám rồi, chỉ còn một lần cuối cùng, Sinh Linh Quả sẽ hoàn toàn thành thục. Lần cuối cùng này, nhất định phải vượt qua!

Âm thanh Bạch Ngạn Thanh âm thầm cổ vũ mình. Chợt, mở mắt.

Nhưng sau khi hắn mở to hai mắt, lại nhìn thấy một bóng người đang đứng đối diện với hắn trong góc tường, sau một lúc ngẩn người, hắn ngưng thần xem xét, lại lập tức ngạc nhiên.

- Lâm Dịch?

Bạch Ngạn Thanh không khỏi kinh ngạc, chợt nhướng mày:

- Hắn vào lúc nào?

Sau khi suy nghĩ một chút, Bạch Ngạn Thanh vẫn mở miệng hô:

- Lâm Dịch.

Đang lúc chưa từ bỏ ý định tìm kiếm nguyên nhân khiến mọi người mất đi lý trí, Lâm Dịch nghe vậy, lập tức nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy Bạch Ngạn Thanh không biết đã tỉnh lại lúc nào.

- Bạch đại nhân.

Lâm Dịch lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, chợt ngẩng đầu nhìn mọi người công kích, lúc xác định không có năng lượng đột nhiên bay ra, thân hình Lâm Dịch khẽ động, rất nhanh chạy tới hướng Bạch Ngạn Thanh. Khoảng cách mấy ngàn thước, bất quá chỉ ba bốn hơi thở là đã đến bên người Bạch Ngạn Thanh.

Năm đó ở trên đảo Vô song, Bạch ngạn THanh đã từng cứu tính mạng hắn. Đối với bạch Ngạn Thanh, lâm Dịch phi thường có hảo cảm.

- Lâm Dịch, ngươi vào lúc nào?

Thấy thân hình Lâm Dịch hạ xuống bên mình, Bạch ngạn Thanh nghi hoặc hỏi.

Hắn rất ngạc nhiên, tại cửa vào Sinh Linh Cung, hắn cũng không nhìn thấy Lâm Dịch.

Lâm Dịch sửng sốt một chút, chợt gãi gãi đầu nói:

- Ta cũng có chút không hiểu thấu.

Lập tức, liền nói về quá trình hắn tiến vào Sinh Linh Cung cho Bạch Ngạn Thanh nghe.

- Thì ra là thế.

Lúc này Bạch Ngạn Thanh mới hiểu rõ.

- Bạch đại nhân, bọn hắn như thế nào đều mất đi lý trí?

Lâm Dịch quay đầu nhìn về phía không trung, nghi hoặc dò hỏi.

Bạch Ngạn Thanh cũng ngẩng đầu lên, sau đó mới bất đắc dĩ nói:

- Bọn hắn mất đi lý trí, nguyên nhân đều là vì Sinh Linh Quả.

- Vì Sinh Linh Quả?

Lâm Dịch quay đầu nhíu mày.

Bạch Ngạn Thanh nhẹ gật đầu, nói:

- Sinh Linh Quả, ý nghĩa như tên, đó là một loại trái cây có được sinh khí vô hạn. Công hiệu của nó chỉ có một, chính là chữa trị thân thể. Vô luận là tổn thương như thế nào, chỉ cần đầu không bị vỡ, trong thời gian nhất định, Sinh Linh Quả có thể phục hồi hoàn toàn thương thế của người ăn như cũ, thậm chí đứt tay đứt chân, sau khi phục dựng Sinh Linh Quả, cũng có thể mọc dài ra.

- Đứt tay đứt chân, còn thừa đầu cũng có thể chữa trị?

Con mắt Lâm Dịch lập tức trợn trừng, đây là dạng khái niệm gì? Nói như vậy? Sau khi phục dựng Sinh Linh Quả, chẳng phải là bất tử sao?

323. Chương 431: Sinh Linh Quả Hiện.

Chương 431: Sinh Linh Quả hiện.

Sững sờ trong chốc lát, sau đó Lâm Dịch mới lấy lại tinh thần, hỏi:

- Vậy tại sao bọn họ lại mất đi lý trí?

Bạch Ngạn THanh thở dài:

- Trước khi Sinh Linh Quả thành thục, nó sẽ xuất hiện chín lần tại địa phương này, mà lúc ấy, trên người Sinh Linh Quả tràn ngập một loại độc tố siêu cường hung hãn. Loại độc tố này, có thể che kín trọn không gian trong khoảnh khắc, sau đó chui vào cơ thể, khiến người trúng độc lâm vào trong ảo cảnh cực kỳ chân thật, mà bên trong ảo cảnh kia, chỉ có giết chóc.

Lâm Dịch lại kinh hãi lần nữa, lâm vào ảo cảnh chỉ có giết chóc? Hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn về mọi người vẫn y nguyên đang chiến đấu trên không trung, chợt quay đầu nghi hoặc nói:

- Khẳng định trong bọn họ có không ít người tiến vào đây lần thứ hai, như thế nào không rõ ràng? Đã biết rõ Sinh Linh Quả sẽ xuất hiện chín lần, vì cái gì mà không đợi một thời gian ngắn tại mê cung rồi mới tiến vào đây?

Bạch Ngạn Thanh nghe vậy, cười khổ nói:

- Kỳ thật, lúc chính thức tiến nhập gian phòng ta mới biết được địa phương này, trước kia, ta chỉ nhớ rõ ta từng tiến vào Sinh Linh Cung, nhưng tất cả chuyện phát sinh tại Sinh Linh Cung, cũng đã quên lãng, mà khi ta bước vào gian phòng này, mới đột nhiên khôi phục lại trí nhớ lần thứ nhất trước đó, trên thực tế, lúc ở mê cung kia, ta cũng dùng gần sáu bảy ngày mới tiến vào đây đấy.

- Quên đi?

Lâm Dịch không khỏi có chút ngạc nhiên.

Bạch Ngạn Thanh khẽ thở dài một tiếng, gật đầu nói:

- Không ai biết không gian này hình thành như thế nào. Trên thực tế, lúc nào nó mở ra, mở ra ở địa điểm nào, đều không ai có thể tinh tường đến tột cùng nó truyền đến từ chỗ nào. Chỗ thần bí này, phát sinh chuyện quên lãng đi, cũng có thể lý giải được.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nghĩ lại lúc tiến vào nhìn thấy không gian cực lớn gần như vô hạn này, chỉ điểm này, có thể biết rõ ràng, đây tuyệt đối không phải đồ vật nhân loại có thể sáng tạo ra.

- Đến tột cùng là người nào sáng tạo không gian này, hay do thiên địa hình thành tự nhiên?

Lâm Dịch không khỏi có chút tò mò, bất quá rất hiển nhiên giả thuyết đầu có khả năng lớn hơn, mặc kệ là xem từ chỗ nào, cung điện này không thể nào do thiên địa tự mình hình thành.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch hỏi:

- Vậy bọn họ cứ một mực chém giết như vậy, đến khi tử vong toàn bộ sao?

Bạch Ngạn Thanh lắc đầu nói:

- Nếu là như vậy, hiện giờ ta cũng không có khả năng còn sống.

Lâm Dịch vừa nghe Bạch Ngạn Thanh nói như vậy, mới nghĩ đến lần trước hắn cũng tham dự, mà năm ngàn năm trước đây, tuyệt đối không có lực lượng cường đại như vậy, cái kia đến tột cùng là như thế nào?

Thấy ánh mắt mê man nghi hoặc của Lâm Dịch, Bạch Ngạn Thanh mở miệng nói:

- Chỉ có sau khi Sinh Linh Quả xuất hiện lần thứ chín, bị người hái xuống, hoặc là rơi xuống đất, những người kia sẽ tỉnh táo lại.

Lúc này Lâm Dịch lộ ra biểu lộ giật mình, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn những người vẫn đang kịch chiến trên không trung. Mà trong lúc Lâm Dịch và Bạch Ngạn Thanh đối thoại một chút như thế, trên không trung đã mất đi vài thân ảnh.

Những người này đều là thánh giai! Bọn hắn đều có được tính mạng gần như vô hạn. Nhưng ở chỗ này, hơn bốn mươi người đã vẫn lạc rồi.

- Cuối cùng có thể có mấy người đi ra được?

Lâm Dịch không khỏi có chút cảm thán.

Cũng chỉ sự vật biến thái như Sinh Linh Quả mới có thể khơi mào nhiều thánh giai chiến đấu như vậy a.

Sắc mặt Bạch Ngạn Thanh đột nhiên biến đổi, đột nhiên quát gấp:

- Lâm Dịch, nhanh rời khỏi! Sinh Linh Quả sắp xuất hiện lần thứ chín rồi!

Lâm Dịch nghe vậy, sắc mặt cũng biến đổi, không suy nghĩ nhiều, bay thẳng đến một góc phòng!

Sinh Linh Quả xuất hiện, độc tố sẽ xuất hiện, đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ mất đi lý trí, kể cả chính hắn. Hắn cũng không có tin tưởng có thể đánh thắng Bạch Ngạn Thanh, nhất là dưới tình huống không có gia trì chiến văn.

Lâm Dịch không suy nghĩ nhiều, vọt đến nơi hẻo lánh, sau khi thân hình dừng lại, trên người hắn lập tức xuất hiện một tầng huyết sắc, chỉ thấy thân thể hắn bắt đầu biến hóa kinh người. Vằn da lông hắc bạch giao nhau, hằn lên trên người, trên mặt hắn, tục tằng đến cực điểm, đường vân bá đạo đến cực điểm.

Gia trì chiến văn trước, đến lúc đó, dù thực sự mất đi lý trí, ít nhất cũng có thể đối kháng được với đám người kia rồi.

Ngay lúc Lâm Dịch gia trì chiến văn hoàn tất, chỉ thấy trên trần nhà cao ngàn mét đột nhiên lóe ra quang mang vô cùng hoa mỹ. Một lát sau, một vòng xoáy năng lượng hình thành, thời gian dần trôi qua, một quả trái cây xanh biếc ướt át, theo vòng xoáy đó dần hiển lộ ra.

Trên mặt đất, Bạch Ngạn Thanh và Lâm Dịch đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, biểu lộ Bạch ngạn Thanh càng là một mảnh nghiêm túc và trang trọng!

Chỉ thấy một mảnh sương mù màu hồng phấn đột nhiên từ trên trái cây xanh biếc ướt át kia phát tán ra, thời gian trôi qua, tràn ngập toàn bộ không gian.

- Lâm Dịch, độc tố lần cuối cùng là lần mạnh nhất, tác dụng lên linh hồn đấy! Tinh thần lực của ngươi rất mạnh, còn có lĩnh vực với tư cách bình chướng, nói không chừng có thể chống cự!

Bạch Ngạn Thanh tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, lớn tiếng hô lên. Sau khi hô, mặt ngoài thân thể hắn lập tức xuất hiện một tầng hào quang, mà mắt hắn cũng nhắm lại, toàn lực ứng phó với màn độc tố này.

Lâm Dịch hơi sững sờ, chợt lập tức phản ứng lại. Chỉ thấy chiến văn trên người hắn lập tức biến mất, bất quá lập tức biến ảo thành lam sắc tinh thể.

Linh văn, hiện!

Đồng tử màu lam sắc tinh thể không mang theo chút tình cảm nhân loại nào chăm chú nhìn lên phía trên, một mảnh tinh lam xuất hiện chung quanh Lâm Dịch, hoàn toàn bao phủ hắn lại.

Hôm nay dị năng Lâm Dịch còn không tiến vào tinh vị cảnh, cho nên hôm nay Lâm Dịch cũng chỉ gia trì Linh Vân lên gấp chín lần mà thôi.

Tiến nhập vào trạng trái gia trì Linh Vân, Lâm Dịch tuyệt đối vẫn còn duy trì được lý trí. Hắn có thể cảm giác rõ ràng một cỗ lực lượng cường đại giống như thực chất từ bốn phương tám hướng đè ép tới, tựa hồ muốn xuyên qua lĩnh vực hắn.

Lâm Dịch phát ra toàn bộ tinh thần lực, toàn lực chống cự!

- Không được, lực lượng này quá mạnh mẽ!

Lâm Dịch hơi khẽ chấn động trong lòng, nhưng cảm xúc biểu hiện ra lại không chấn động chút nào, hắn cảm giác được, khí thể màu hồng phấn đã tiến vào trong lĩnh vực hắn rồi.

Tuy rằng lĩnh vực khó khăn lắm mới ngăn cản được, nhưng tuyệt đối không có cách nào kiên trì quá lâu.

- Làm sao bây giờ? Đại não Lâm Dịch phi tốc vận chuyển, mục quang u lãnh quét nhìn xuống, đột nhiên dừng lại một hồi, con mắt nhìn chăm chú vào quả trái cây xanh biếc ướt át trên không trung kia.

Chỉ thấy thân thể Lâm Dịch đột nhiên phóng lên trời, bay thẳng tới phiến trái cây kia.

- Chỉ cần có người hái nó, độc tố này sẽ biến mất!

Lâm Dịch nghĩ đến, không hề nghi ngờ gì, điều hắn muốn làm hiện giờ, chính là hái nó.

Lúc này, tất cả mọi người đang công kích lẫn nhau, tạo thành một mảnh hỗn loạn, người duy nhất có uy thức ngoài hắn cũng chỉ có Bạch Ngạn Thanh mà thôi. Nhưng lúc này hắn cũng đang toàn lực chống cự khí vụ màu hồng nhạt kia trên mặt đất, nói cách khác, căn bản không có người có thể gây trở ngại Lâm Dịch hái trái cây kia.

324. Chương 432: Lần Thứ Chín.

Chương 432: Lần thứ chín.

Nhưng mà, lúc Lâm Dịch lao lên không trung trăm mét, bay thẳng đến trái cây kia, tiếng nổ mạnh của năng lượng va đập nhau, đột nhiên hoàn toàn đình chỉ trong khoảnh khắc.

Lâm Dịch đột nhiên cảm giác được một cỗ dự cảm bất hảo, không khỏi nhìn lại. Lọt vào tầm mắt hắn, chính là hơn mười cặp mắt màu đỏ như máu!

- Cái gì?

Lâm Dịch còn không kịp phản ứng, công kích phô thiên cái địa liền kích tới hắn.

- Đáng chết!

Sắc mặt Lâm Dịch bỗng nhiên đại biến. Những người này, thực lực yếu nhất cũng là tinh vị hạ giai, mặc dù dùng năng lực tinh vị cảnh và chiến văn của Lâm Dịch, cũng không nhất định có thể đánh thắng được một trong số đó. Mà lúc này, toàn bộ những người này đều phát động ra công kích, đối với Lâm Dịch mà nói, có thể nghĩ hung hiểm như thế nào.

Không suy nghĩ gì nhiều, Lâm Dịch lập tức bộc phát ra toàn bộ lĩnh vực, trong phạm vi năm trăm mét, toàn bộ đều được lĩnh vực bao bọc. Trải qua thời gian dài như vậy, Lâm Dịch đã minh bạch, công kích của ngoại giới không cần lĩnh vực ngăn cản, nhưng đợi lát nữa, sau khi nó tiến nhập lĩnh vực, lại dùng lực lượng lĩnh vực suy yếu chúng. Nói cách khác, ngay từ đầu, Lâm Dịch cho rằng linh vực chỉ có thể đối phó với kẻ yếu hơn mình, hoàn toàn không chính xác. Vận dụng tốt, lực lượng lĩnh vực, không cách nào cân nhắc.

Lĩnh vực là năng lượng, nhưng cũng không hoàn toàn là năng lượng, bởi vì trong lĩnh vực còn ẩn chứa một loại đồ vật đặc thù, chính là không gian!

Loại trừ tất cả năng lượng bên trong lĩnh vực, có thể tồn tại người sống sao? Đáp án hiển nhiên là không. Nhưng mà lĩnh vực có thể, nói cách khác, lĩnh vực có sắc màu, nhưng kỳ thật là vô hình. Công kích năng lượng, hoàn toàn có thể xuyên qua lĩnh vực, nhưng không thể tạo thành bất luận tổn thương gì với lĩnh vực, trong hai năm tu hành, Lâm Dịch đã lĩnh ngộ ra điều này.

Lĩnh vực trước kia của Lâm Dịch, bị Lâm Dịch sử dụng thành vòng phòng hộ năng lượng, vô luận công kích gì, Lâm Dịch đều dựa vào lĩnh vực của hắn mà tiếp nhận được, nhưng mà cái gì, thật có thể xem như lực lượng lĩnh vực sao? Nếu như lĩnh vực thật sự chỉ là một loại năng lượng mà nói, như vậy nó có tư cách gì khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi?

Chỉ thấy hơn mười đạo công kích năng lượng, hoặc xoay tròn, hoặc đâm thẳng, hoặc quét ngang tiến nhập vào lĩnh vực Lâm Dịch, ầm ầm đánh thẳng tới Lâm Dịch.

Lâm Dịch triển khai toàn bộ lĩnh vực lực lượng, sau khi tiến vào trong đó, Lâm Dịch dùng tinh thần lực bóp méo không gian chung quanh thoáng một phát, chỉ thấy những công kích kia bỗng nhiên đồng thời trì trệ. Mặc dù chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng đó chính là thời gian cực kỳ quý giá của Lâm Dịch.

Thân hình Lâm Dịch, lập tức rơi xuống hướng mặt đất ba, bốn mét. Mà những năng lượng kia, sau khi trì trệ liền ầm ầm bay tới, cơ hồ là xoẹt ngang qua đầu Lâm Dịch, sau đó va chạm lẫn nhau trên không trung, bộc phát ra lực lượng cường đại.

Thân hình Lâm Dịch lập tức bị lực lượng cường đại quẳng ra ngoài. Ầm ầm đánh lên vách tường!

- Phốc!

Lâm Dịch lập tức phun ra một ngụm máu tươi, té ngã trên mặt đất.

Lúc rơi xuống đất, Lâm Dịch lập tức bắn người lên, nhìn lại hướng không trung, nhưng lúc này, tiếng ầm vang lại nổi lên bốn phía trên không tủng, những tiểu tử mất đi ý thức kia, lại lâm vào một mảnh hỗn loạn lần nữa.

Lâm Dịch hơi sững sờ, chợt lại thở phào nhẹ nhõm một lần nữa.

- Nguy hiểm thật, nếu lại chậm một giây, chỉ sợ mình đã bị truy sát thành cặn bã rồi.

Lâm Dịch rất rõ ràng, nếu quả thực những năng lượng kia đánh trúng hắn, hắn căn bản không có khả năng còn sống!

Ngực hắn truyền đến một hồi đau nhức, Lâm Dịch nhịn không được bưng kín ngực, mặc dù không có bị trực tiếp đánh trúng, nhưng vụ bạo tạc nổ tung sau đó, vẫn khiến hắn bị tổn thương.

Nhưng lúc này hắn không có thời gian bận tâm thương thế, bởi vì khí vụ màu hồng nhạt còn đang không ngừng ăn mòn lĩnh vực hắn. Lâm Dịch biết rõ, không thể kéo dài quá lâu. Nếu không, hắn cũng mất đi lý trí.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Bạch Ngạn Thanh vẫn đang đau khổ chống cự lại khí vụ màu hồng nhạt, Lâm Dịch có chút thở dài một hơi, đoán chừng chỉ cần một người Bạch Ngạn Thanh ra tay, mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Ban đầu, lúc ở Vô song hội, Lâm Dịch hỏi thăm qua Lạp Cổ Kỳ về đẳng cấp của Bạch Ngạn Thanh, đáp án dĩ nhiên là trung tinh vị thượng giai.

Hơn nữa, hắn là dị năng giả!

Lực công kích dị năng giả và phương thức công kích, so với võ giả thì hoa lệ và quỷ dị hơn nhiều.

- Không thể kéo dài được nữa!

Lâm Dịch chuyển động trong đầu rất nhanh, theo công kích vừa rồi, tựa hồ chỉ cần mình vượt qua độ cao hai trăm mét, nhưng người kia sẽ phát động công kích với chính mình, mà thấp hơn độ cao này, bọn hắn liền sẽ không để ý tới mình.

- Đến tột cùng nên làm gì bây giờ?

Lâm Dịch suy tư rất nhanh, đôi u lãnh đồng tử không ngừng quét nhìn chung quanh, hy vọng có thể tìm được đồ vật cho mình lợi dụng.

Khi ánh mắt quét nhìn đến những thi thể lộn xộn ngổn ngang trên mặt đất, ánh mắt Lâm Dịch đột nhiên dừng lại một chút, chợt chỉ thấy hắn đột nhiên đi tới, nắm một cỗ thi thể lên, sau đó ra sức ném vào không trung.

Vèo!

Lực cánh tay Lâm Dịch là một loại cường đại như thế nào? Dù sao lúc này hắn sử dụng chính là Linh Vân, nhưng thực lực vẫn là của võ giả thánh giai. Đừng nói là thi thể nhân loại, dù là Ước Ba Long hắn cũng có thể vung lên, tuyệt đối ném ra vài trăm mét.

Chỉ thấy khoảnh khắc thi thể kia xuyên qua độ cao hai trăm mét trên không trung. Hai mắt Lâm Dịch ngưng lại, lộ vẻ chờ mong.

Những mà lũ tiểu tử mất đi ý thức kia vẫn không ngừng công kích đối phương, căn bản không liếc nhìn thi thể kia lấy một cái.

Thi thể kia hung hăng đánh tới vòng xoáy năng lượng không ngừng xoay tròn kia, chợt bị bắn ngược trở về. Một tiếng giòn tan vang lên, đầu thi thể kia chạm đất trước tiên, lập tức biến thành một quả dưa hấu vỡ nát, óc vỡ văng tung tóe.

Điều này khiến Lâm Dịch thật sự phiền não, xem ra tựa hồ chỉ có vật sống bay lên, bọn hắn mới phát động công kích. Như vậy, đến tột cùng, cảm ứng của bọn hắn như thế nào? Phải biết rằng, bọn hắn ngay cả chút ý thức đều không có a.

Mà lúc này, khí vụ màu hồng nhạt đã sắp đột phá hoàn toàn lĩnh vực ngoài thân Lâm Dịch rồi. Thời gian, đã không cho phép Lâm Dịch suy nghĩ nhiều.

Lâm Dịch cắn răng một cái, sau đó hít sâu một hơi, chỉ thấy hắn đột nhiên cực tốc chuyển động, thân thể cực tốc di động, để lại phía sau vô số tàn ảnh của hắn, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy cả gian phòng, khắp nơi đều là tầng tầng lớp lớp thân ảnh của hắn.

Chỉ thấy hắn đột nhiên nắm một cỗ thi thể trên mặt đất, ném vọt lên không trung. Trong lúc nhất thời, chỉ nghe từng tiếng xé gió sưu sưu sưu không ngừng vang lên, từng đạo bóng đen từ mặt đất không ngừng tiến lên không trung.

Sau khi ném tất cả thi thể trên mặt đất lên không trung, Lâm Dịch nhìn đúng thời cơ, thân thể ầm ầm vọt lên không trung, lập tức đến độ cao hai trăm mét.

325. Chương 433: Hoàn Toàn Rách Nát. (p1)

Chương 433: Hoàn toàn rách nát. (P1)

Lúc này, tốc độ của hắn so với lần thứ nhất trước đó thì nhanh hơn nhiều, lần thứ nhất trước đó, hắn căn bản không biết sau khi tiến lên sẽ bị công kích, còn lần này lại có chuẩn bị, tốc độ tự nhiên nhanh hơn.

Lúc hắn lên tới độ cao hai trăm mét, thân hình lũ tiểu tử mất đi ý thức kia lập tức dừng lại, chợt hơn mười đạo năng lượng ầm ầm đánh về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch cảm giác được rõ ràng cỗ lực lượng áp bách vô cùng cường đại sau lưng mình, nhưng lúc này khí vụ màu hồng nhạt đã sắp thẩm thấu hoàn toàn lĩnh vực hắn, hắn không còn thời gian để so đo nữa, lập tức cắn răng một cái, bày kín năng lượng toàn thân trong khoảnh khắc, sau đó không để ý tới công kích khủng bố sau lưng, y nguyên phóng về phía trái cây xanh biếc ướt át kia.

- XÍU!!

Một đạo năng lượng nhanh nhất lập tức xuyên thủng phần bụng Lâm Dịch, huyết hoa lập tức rơi lả tả, Lâm Dịch chỉ cảm thấy phần bụng nóng rực một hồi.

Nhưng lúc này, khí vụ màu hồng nhạt đã hoàn toàn đột phá lĩnh vực của hắn, hắn dùng tốc độ cực bay xuyên qua những trùng kích, hắn căn bản không có thời gian quan tâm thương thế của mình.

- Chỉ cần hái nó xuống!

Lâm Dịch biết rõ, chỉ cần hái Sinh Linh Quả xuống, tất cả công kích đều đình chỉ.

- Bồng! Bồng Bồng!

Một đạo năng lượng lại ầm ầm lại đánh trúng thân thể Lâm Dịch, Lâm Dịch lập tức cuồng phun máu tươi, toàn bộ tay của hắn đều bị nổ nát bấy hoàn toàn! Mà thân hình hắn cũng không khỏi dừng lại một chút trên không trung, năng lượng đằng sau càng ngày càng tới gần hắn.

- Còn kém một chút xíu!

Trong mắt Lâm Dịch lóe lên vẻ quyết tuyệt, cắn chặt hàm răng. Lúc này, khoảng cách giữa hắn và trái cây xanh biếc ướt át, chỉ còn trăm mét.

- Oanh!

Thanh âm khí bạo ầm ầm vang lên, tốc độ Lâm Dịch đột nhiên tăng thêm.

Khoảng cách trăm mét, trong khoảnh khắc đã đạt tới, không kịp ngẫm nghĩ những mặt khác, Lâm Dịch mở rộng miệng ra, cắn lấy Sinh Linh Quả. Mà cùng lúc đó, những năng lượng ầm ầm kia cũng đánh trúng thân thể hắn, huyết nhục sụp đổ.

- Lâm Dịch!

Trên mặt đất, Bạch Ngạn Thanh đang cố gắng kháng cự khí vụ màu hồng nhạt xâm nhập, rốt cục mở mắt. Nhưng lọt vào tầm mắt hắn, lại là Lâm Dịch vừa bị năng lượng đánh trúng, huyết nhục văng tung tóe, rơi xuống từ giữa không trung. Hắn lập tức kinh hãi hô lên.

Huyết Hoa Mãn Thiên.

Lục sắc vòng xoáy trên đỉnh dầu một mực xoay tròn không ngớt, tốc độ đột nhiên nhanh hơn. Thời gian dần trôi qua, kéo ra một mảnh tử điện xà dài hẹp, rất nhỏ.

Bạch Ngạn Thanh nhìn thân thể Lâm Dịch đã biến thành một cỗ tàn phá không chịu nổi, vô cùng rách rưới từ không trung hung hăng rơi xuống mặt đất, vang lên một tiếng nhỏ, sau khi ngã xuống mặt đất cũng không nhúc nhích rồi.

Bạch Ngạn Thanh sửng sốt thật lâu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, thân thể Lâm Dịch đã hoàn toàn không hoàn chỉnh rồi. Dù là Bạch Ngạn THanh cũng không có cách nào cứu hắn trở về, Bạch Ngạn Thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, vòng xoáy màu xanh lá kia càng ngày càng xoay tròn.

- Lúc này, vừa rồi không có người đạt được sao?

Bạch Ngạn Thanh thầm thở dài một tiếng, lại có chút tiếc hận nhìn Lâm Dịch té trên mặt đất, thân thể tàn phá không chịu nổi, lẩm bẩm nói:

- Đáng tiếc cho một thiên tài…

Trong khoảnh khắc Lâm DIịch cắn Sinh Linh Quả, Bạch Ngạn Thanh vẫn còn đang nhắm mắt chống cự khí vụ màu hồng nhạt, cho nên cũng không chứng kiến, vòng xoáy trên đỉnh đầu, Bạch Ngạn Thanh còn cho rằng đây là Sinh Linh Quả sau khi rơi xuống sinh ra.

Phải biết rằng, Sinh Linh Quả rơi xuống đất, cũng có nghĩa là biến mất hoàn toàn. Bạch Ngạn Thanh cũng thật không ngờ Lâm Dịch đã ăn Sinh Linh Quả, lúc này nhìn thấy Lâm Dịch nằm im trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, tự nhiên cho rằng Sinh Linh Quả đã rơi xuống đất.

Mà lúc này, chút ít người còn sống mất đi lý trí kia, thần sắc hơi khẽ chấn động, sau đó lộ ra biểu lộ nghi hoặc, Như là mới vừa thanh tỉnh lại từ trong mộng, mê hoặc không thôi.

- Mới vừa rồi là làm sao vậy?

Thần sắc Khẳng Tư Đặc chấn động, sau đó mới khôi phục thanh minh.

Hắn tựa hồ như nằm mơ một đoạn rất dài, trong mộng hắn không ngừng chiến đấu. Nhưng lúc này tỉnh táo lại, lại hoàn toàn không cách nào nhớ chuyện gĩ đã phát sinh trong mộng.

- Đại nhân, cái này..

Thanh âm hơi sợ hãi của hắc y nam tử vang lên bên tai hắn, Khẳng Tư Đặc tự nhiên quay đầu lại, theo ánh mắt sợ hãi của hắc y nam tử. Chỉ thấy trên mặt đất có mấy chục cỗ thi thể rách nát không chịu nổi, tử trạng cực thảm!

- Đây là chuyện gì?

Lông mày Khẳng Tư Đặc xiết chặt, lúc hắn mất đi lý trí, ý thức của hắn cũng đần độn, căn bản không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì.

- Vừa rồi giống như là một cơn ác mộng!

- Ta cũng vậy!

- Ảo cảnh thật là lợi hại!

Tiếng nghị luận của mọi người truyền ra bên ngoài, Khẳng Tư Đặc nhíu mày, đột nhiên tựa hồ cảm ứng được cái gì, lập tức ngẩng đầu lên nhìn lại, thấy được vòng xoáy năng lượng màu xanh lá đang xoay tròn không ngớt.

- Đây là?

Thần sắc Khẳng Tư Đặc lập tức nghiêm chỉnh, đột nhiên một cỗ hấp lực cực lớn từ trong vòng xoáy màu xanh lá trên đỉnh đầu truyền đến. Thi thể trên mặt đất, lập tức bay về phía không trung, bất quá, một lát sau, vô số cỗ thi thể hoàn toàn bị vòng xoáy kia thôn phệ.

- Cái gì?

Khẳng Tư Đặc kinh hãi phát hiện, dù là mình cũng hoàn toàn không có cách nào chống cự được cỗ lực lượng này.

Phải biết rằng, hắn là cường giả trung tinh vị thượng giai a. Nhưng dùng lực lượng của hắn, trong cỗ hấp lực này, ngay cả một chút dừng lại cũng không làm được.

Thân thể không tự chủ được bay lên trên, lúc hắn vừa tiến vào vòng xoáy năng lượng kia, đầu hắn lập tức lâm vào một mảng mông lung, ý thứ lập tức mơ hồ, lâm vào một phiến hắc ám.

Chỉ một lát sau, kể tất cả người còn sống hoặc là đã chết, kể cả Bạch Ngạn Thanh, đều biến mất khỏi không gian này, lúc người cuối cùng xuyên qua vòng xoáy năng lượng màu xanh lá kia, vòng xoáy quy về bình tĩnh trong khoảnh khắc, trước khi biến thành bộ dáng trần nhà.

Thân thể Lâm Dịch cũng bị vòng xoáy kia hút vào, ý thức của hắn đã hoàn toàn lâm vào hôn mê, cho nên hắn không cách nào nhìn thấy, cái không gian màu xanh lá gần như vô hạn này, đúng là sinh ling cung mà ngày đó tiến vào.

Thời gian dần qua, cung điện vàng son lộng lẫy xa xa dần trở nên mơ hồ. Thời gian dần qua, hoàn toàn biến mất. Ngoại trừ Lâm Dịch, tất cả những người mất đi ý thức đều chậm chạp tiến về hướng vòng xoáy năng lượng kia, tại vị trí hạ phương vòng xoáy, sau đó nguyên một đám biến mất trong đó, không thấy gì nữa. Bất quá, chỉ một lát sau, toàn bộ không gian chỉ còn lại một người Lâm Dịch mà thôi.

Trạng thái Lâm Dịch hiện giờ cũng không quá tốt. Toàn bộ thân thể của hắn đã bị cỗ năng lượng cực lớn kia bạo tạc thành nát bấy.

Những năng lượng kia, đều là lực lượng đã ngoài tinh vị, trong lúc bình thường, dù chỉ là một đạo trong đó, cũng đủ để khiến Lâm Dịch gặp hung hiểm rồi. Lại càng không cần phải nói tiếp cần trăm đạo công kích năng lượng như vậy, thân thể hắn không hoàn toàn nổ thành thịt nát, cũng đã là vạn hạnh rồi.

326. Chương 434: Hoàn Toàn Rách Nát. (p2)

Chương 434: Hoàn toàn rách nát. (P2)

Lúc này, thân thể Lâm Dịch đã biến thành một đầu kết nối với nửa thân trên, bộ vị từ bụng trở xuống đã hoàn toàn biến mất, chi trên, ngực cũng đã hoàn toàn biến mất, thậm chí cổ cũng bị tạc đi một nửa, con mắt hắn trừng lớn, sớm đã là một mảnh tro tàn.

Mặc dù là ai, đây đều là cái chết không thể chết hơn nữa rồi.

Nhưng mà, nếu như nhìn kỹ mà nói, có thể phát hiện, theo miệng vết thương của hắn, hào quang màu xanh lá đang chậm rãi tản mát ra. Hào quang kia, không ngừng lập lòe tại nửa thân trên còn lại của hắn, thời gian dần trôi qua, càng ngày càng thịnh. Một cỗ sinh cơ vô cùng cường đại, tràn ngập toàn bộ không gian!

Sinh Linh Quả, chỉ cần đầu không bị phá, chỉ cần ăn vào Sinh Linh Quả, người sẽ không chết.

Một lát sau, lục sắc quang mang kia chậm chạp biến thành một loại quang cầu thực chất. Từ bên ngoài nhìn vào, Lâm Dịch đã hoàn toàn biến thành một cái kén lớn màu xanh lá. Lúc cái kén màu xanh lá kia bay lên tới độ cao năm mét, thời gian dần qua, nó cứ trôi lơ lửng như vậy. Sau đó, quang mang trên thượng diện bắt đầu trở nên vững vàng.

Nếu như nhìn kỹ mà nói, có thể phát hiện. Quang cầu màu xanh lá này, đang xoay tròn vô cùng chậm rãi, một tia ánh sáng màu xanh lá, chia lìa theo không gian chung quanh, sau đó bị đại kén hấp thu, thời gian, chậm chạp trôi qua..

Bên này, lúc bọn người Bạch Ngạn Thanh khôi phục lại ý thức, thì vị trí của bọn hắn lại là một mảnh đen kịt.

- Nơi này là chỗ nào?

Đầu Bạch Ngạn Thanh có chút ngất đi, không khỏi dùng sức lắc đầu, sau đó thân thể của hắn hiện ra một tầng kim sắc quang mang, tràng cảnh chung quanh lập tức xuất hiện trước tầm mắt hắn, hắn ngẩng đầu nhìn lại mọi nơi.

- Nơi này là cửa vào sinh linh cung?

Bạch Ngạn Thanh đột nhiên nhớ tới, chính mình tựa hồ nhận lệnh Bạch Tiếu Thiên, tới nơi này tranh cướp Sinh Linh Quả. Nhưng chuyện trước khi tiến vào sinh linh cung, hắn có thể nhớ, nhưng sau khi tiến vào, cũng đã hoàn toàn mơ hồ. Căn bản không có biện pháp nhớ lại, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì tại sinh linh cung.

Trước khi tiến vào Sinh linh cung, khắp không gian này đều là lục sắc tinh thể. Mà lúc này, những lục sắc tinh thể kia đều đã hoàn toàn biến mất, biến thành từng khối hắc sắc nham thạch cứng rắn.

- Chuyện gì xảy ra? Bọn hắn chết như thế nào?

- Nơi này chính là Sinh linh cung sao?

Nhiều đạo quang mang đột nhiên xuất hiện chung quanh, Bạch Ngạn Thanh hoàn thủ xem xét, chính là những người cùng nhau tiến vào sinh linh cung lúc ấy, chỉ là có rất nhiều người đã chết đi.

Những người này, có một bộ phận rất lớn là tiến vào sinh linh cung lần đầu tiên, cộng với trí nhớ đã bị tiêu trừ trong sinh linh cung, cho nên căn bản không biết bọn hắn đã từng tiến vào sinh linh cung, trí nhớ đã bị đứt gãy, bây giờ dĩ nhiên là do rằng bọn hắn đã tiến vào sinh linh cung trước kia.

- Chúng ta đã đi ra.

Bạch Ngạn Thanh khẽ thở dài một tiếng, nói ra. Dù sao hắn cũng đã tới đây một lần, tự nhiên biết rõ trí nhớ của mình bị tiêu trừ một đoạn ở giữa, cho nên mở miệng nói ra.

Những người khác không khỏi nhìn lại hướng hắn, Khẳng Tư Đặc nhíu mày nói:

- Bạch đại nhân, ý của ngươi là..

Bạch Ngạn Thanh nhìn cái một cái, thản nhiên nói:

- Sau khi tiến vào sinh linh cung, nếu như không có được Sinh Linh Quả, trí nhớ trong sinh linh sẽ bị tiêu trừ. Cho nên, bây giờ chúng ta đã đi ra từ trong sinh linh cung. Không biết là ai đạt được Sinh Linh Quả lần này.

Nói xong, ánh mắt nhìn kỹ những người còn sống chung quanh.

Thấy tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn hắn, Bạch Ngạn Thanh liền biết rõ, lần này không ai đạt được Sinh Linh Quả.

Khi ánh mắt hắn quét nhìn đến trên người Trương Chửng Phàm, Bạch Ngạn Thanh đột nhiên ngẩn người.

- Trước khi tiến vào, tựa hồ chưa từng gặp qua người này.

Bạch Ngạn Thanh là người nào? Trì nhớ của hắn tự nhiên hung hãn siêu cường, ngày đó trước khi tiến vào, nhìn dáng vẻ hắn tựa hồ không thèm để ý những người tiến vào, nhưng trên thực tế hắn đều ở trong tối quan sát. nhưng Trương Chửng Phàm lại đến trước hắn, hắn dĩ nhiên không thấy được.

Bất quá hắn cũng không nói ra, mà là liếc nhìn bốn phía chung quanh, thản nhiên nói:

- Xem ra lúc này không có người nào đạt được, ta đi trước.

Nói xong, ra lệnh cho những thủ hạ đi theo hắn lơ lửng lên, tìm kiếm lối ra.

Tuy những người còn lại nghi hoặc, nhưng thấy Bạch Ngạn Thanh tựa hồ như thực sự rời đi, lập tức không hề suy nghĩ gì nhiều, đi theo phía sau hắn, cùng nhau bay ra khỏi thế giới dưới lòng đất này.

Lúc này, Sinh Linh Quả, vẫn không có người đạt được.

- Ở bên trong, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đây là điều tất cả mọi người nghi hoặc trong lòng.

Thời gian chậm chạp trôi qua, từ lúc Sinh Linh cung mở ra, đến nay đã hơn một năm.

Trong không gian năng lượng màu xanh lá, một cái đại kén màu xanh lá siêu đại đang lẳng lặng lơ lửng trong đó, đây tuyệt đối không thẹn với danh xưng siêu lớn, đường kính ước chừng gần một trăm mét, như có thực chất!

Đột nhiên, đại kén một mực xoay tròn vững vàng, bỗng nhiên chấn động. Chợt, run rẩy lên kịch liệt!

Toàn bộ năng lượng trong không gian màu xanh lá tựa hồ cũng theo đại kén này run rẩy mà bắt đầu chuyển động, sinh ra từng đợt vặn vẹo trong không gian!

Theo thời gian trôi qua, toàn bộ khong gian càng thêm run rẩy kịch liệt. Đột nhiên đại kén cực lớn kia xuất hiện ánh sáng chói mắt, giống như phá vỡ một cái khe trên đại kén.

Thân thể thon dài, mái tóc đen nhánh dài tới eo, da thịt như tuyết, hai mắt khép hờ, một tầng lục sắc quang mang quanh quẩn quanh thân hắn.

Người này, đúng là Lâm Dịch!

Chỉ thấy thân thể Lâm Dịch hoàn toàn lơ lửng trên không trung, thân thể rách nát một năm trước, lúc này đã được Sinh Linh chi khí cường đại từ sinh linh quả kia chữa trị hoàn toàn. Một năm này, cả người hắn đều chìm trong sinh linh chi khí, cho nên thân thể hắn đều đang không ngừng phát triển. Lúc này, thân thể hắn cao chừng hơn một mét tám, gần một mét chín, mà mái tóc nhỏ vụn lúc đầu, bây giờ đã dài đến eo.

Hai mắt hắn nhắm nghiền, cứ như vậy im im lặng lặng lơ lửng trên không trung, lục sắc quang mang quanh quẩn quanh thân hắn. Mà không gian vẫn y nguyên đang kích động không chịu nổi kia, tựa hồ căn bản không có biện pháp ảnh hưởng tới hắn.

Đột nhiên, hắn chậm rãi mở hai mắt ra. Hôn mê một năm, rốt cuộc bây giờ đã thanh tỉnh.

- Nơi này là..

Hai mắt Lâm Dịch vừa mở ra, lập tức lộ ra nghi hoặc, hắn vừa mới thanh tỉnh, căn bản còn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Trí nhớ như thủy triều ầm ầm nổ tung trong đầu hắn! Hắn nhịn không được nhắm mắt lại, có chút nhíu mày, thật lâu sau mới lại mở mắt.

- Sinh linh quả, quả nhiên cường đại!

Lâm Dịch tự nhiên tinh tường chỗ cuối cùng hắn bị công kích, lực lượng ẩn chứa trong những năng lượng kia là một loại cường đại như thế nào. Trí nhớ của hắn, đến lúc mình cắn sinh linh quả, sau đó thì hoàn toàn đoạn tuyệt. Nhưng hắn có vẫn có thể nhớ lại rõ ràng, lúc năng lượng kia oanh kích lên người mình, cái cảm giác nóng rực mà chết lặng đau đớn.

327. Chương 435: Công Hiệu Của Sinh Linh Quả!

Chương 435: Công hiệu của Sinh Linh Quả!

- Dùng lực lượng năng lượng lúc ấy, chỉ sợ thân thể của ta cũng chia năm xẻ bảy a.

Lâm Dịch nói rất đúng, lúc ấy hắn đã hoàn toàn bị nổ tan tác, thân thể chia năm xẻ bảy! Nếu như không phải sinh linh chi khí của Sinh linh quả thần kỳ, hắn đã sớm chết không thể chết hơn nữa rồi!

- Đợi một chút, đây là..

Lâm Dịch đột nhiên chấn động, chợt nhắm mắt lại, một lát sau, trong mắt hắn lộ ra biểu tình cuồng hỉ!

- Trung Tinh vị trung giai!

Lâm Dịch hoàn toàn chấn kinh, từ tinh vị hạ cấp, trực tiếp tăng lên Trung tinh vị trung giai! Cái này là một loại tốc độ tăng lên như thế nào? Phải bết rằng, sau khi trở thành hạ tinh vị hạ giai, qua hai năm hắn căn bản không có chút tiến bộ nào a! Nhưng lúc này, tỉnh lại từ hôn mê, rõ ràng trực tiếp tăng lên bốn cấp?

Loại tốc độ này, chỉ có thể nói là khủng bố!

Lâm Dịch kinh hỉ, không thể chờ đợi được nhắm hai mắt lại, sau đó bắt đầu nghiên cứu thân thể mình.

Lập tức tinh thần lực hắn bắt đầu tiến nhập vào ý thức hải của mình, khi thấy ý thức hải rộng lớn vô biên màu xanh da trời của mình, Lâm Dịch lại mở to hai mắt ra nhìn.

- Linh hồn Kim Châu, không, không thấy rồi hả?

Lâm Dịch ngạc nhiên mở to hai mắt ra nhìn, nhưng tìm khắp nơi vẫn không cách nào tìm được Linh hồn kim châu của mình.

Trong ý thức hải rộng lớn vô biên, một đoàn tinh vân giống như chất lỏng màu xanh da trời lượn lờ trong đó. Số lượng rất nhiều, so sánh với trước khi hắn hôn mê, căn bản chính là biển cả và dòng suối nhỏ. Lâm Dịch cảm ứng được điều này, không khỏi đắng lưỡi khô miệng một trận.

- Tinh thần lực, lại là tinh thần lực!

Lâm Dịch hoàn toàn chấn kinh rồi!

Phải biết rằng, căn bản dị năng chính là tinh thần lực! Mà trước khi hôn mê, tinh thần lực của Lâm Dịch là bát cấp dị năng giả, so với tinh thần lực của võ giả Trung tinh vị thượng giai bình thường thì cường đại hơn một tia. Nhưng lúc này, hắn vốn có tinh thần lực, rõ ràng so với bát cấp dị năng giả, càng cường đại hơn vô số lần!

Đây là một loại khái niệm gì? Lâm Dịch hoàn toàn không cách nào tưởng tượng. Có được tinh thần lực như thế, sẽ cường hãn đến một loại trình độ như thế nào?

Lâm Dịch hô hấp dồn dập, trong lúc nhất thời căn bản không cách nào tin rằng mình đã biến thành cường đại như thế.

- Dị năng cũng tiến vào tinh vị cảnh rồi, a, không, nếu so với tinh vị cảnh thì cường đại hơn nhiều lắm! Tiến vào tinh vị cảnh, so với bát cấp dị năng giả cũng không quá đáng cường đại gấp mười lần mà thôi. Dựa theo trình độ võ giả tinh vị cảnh tăng lên mà tính toán, đoán chừng hôm nay mình cũng đã đạt tới hạ tinh vị thượng giai rồi a?

Hạ tinh vị hạ giai, so với bát cấp dị năng giả mạnh hơn gấp mười lần, hạ tinh vị trung giai, so với hạ tinh vị hạ giai mạnh hơn gấp mười lần, hạ tinh vị thượng giai, so với hạ tinh vị trung giai mạnh hơn gấp mười lần. Tính toán theo dạng này mà nói, hạ tinh vị thượng giai, so với bát cấp dị năng giả đã mạnh hơn một nghìn lần!

Cái kia là một loại tồn tại khủng bố như thế nào? Lâm Dịch hoàn toàn không cách nào lý giải, vì cái gì mà tinh thần lực của mình đột nhiên bạo tăng như vậy.

Đương nhiên, Lâm Dịch vẫn có thể mơ hồ ý thức được, lực lượng này tăng lên, chính là có quan hệ mật thiết tới sinh linh quả.

Lâm Dịch cũng không biết, mỗi năm ngàn năm sinh linh quả mới thành thục một lần, vị trí không gian đó, khắp nơi đều là sinh linh chi khí, mà căn bản sinh linh chi khí chính là tinh thần lực. Tuy rằng đặc điểm lớn nhất của sinh chi khí của sinh linh quả là chữa trị, nhưng bản thân lại ẩn chứa tinh thần lực cực kỳ cường hoành. Mà Lâm Dịch khẽ cắn nó, về sau thân thể hắn lập tức nhận lấy đả kích mang tính hủy diệt. Hấp thu dược lực sinh linh quả, là có được chỗ tốt phi thường lớn, bởi vì thân thể của hắn đã rách nát, khiến dược tính sinh linh quả trước bạo phát ra trước tiên, không trải qua thời gian lưu thệ, sinh linh chi khí của sinh linh quả và tinh thần lực căn bản không có xói mòn, vì vậy mà khiến hắn nhận được nhiều chỗ tốt như vậy.

Lâm Dịch cuồng hỉ, ngay cả thân thể cũng run rẩy, kiểm tra hết ý thức hải của mình, Lâm Dịch mở mắt, trong mắt lóe ra kích động.

- Mẫu thân, khoảng cách Dịch nhi với người, càng ngày càng gần rồi.

Lâm Dịch nắm thật chặt nắm đấm, thần sắc kích động.

Nếu là trước kia, mặc dù thực lực tăng lên lớn như vậy, Lâm Dịch quả quyết cũng sẽ không biểu hiện hưng phấn và cuồng hỉ như thế. Thế nhưng khi biết mẹ của mình vẫn còn đang lâm vào hiểm cảnh, đợi chờ mình đến cứu viện, Lâm Dịch mới có chấp nhất lớn như vậy đối với lực lượng tăng lên.

Từ nhỏ, tràng cảnh Lâm Dịch hâm mộ nhìn những đồng bọn vui sường trong lòng mẫu thân, mà mình thì ôm lấy muội muội ngồi ở trước cửa nhà…

Tràng cảnh nhìn những người khác một nhà vui vẻ hòa thuận, mà ba người mình và muội muội cùng với phụ thân ở chung một chỗ, trong mắt phụ thân ảm đạm, vẻ hâm mộ trong mắt muội muội…

Lúc ngồi trong ngực phụ thân, hỏi thăm tin tức mẫu thân, phụ thân lộ vẻ ảm đạm, nhưng rồi chỉ cười lớn và xoa đầu hắn…

Từng tràng cảnh như vậy, nhẹ nhàng lướt qua trong đầu hắn, khiến tâm tình hắn kích động thoáng một phát. Lúc hắn ngẩng đầu lên nhìn lại chung quanh.

Phiến không gian màu xanh lá này, đã sớm khôi phục lại bình tĩnh.

Bốn phía, đều là một mảnh yên lặng, dõi mắt nhìn lại, không có chút chấn động nào. Đồng thời, cũng không có biên cảnh.

- Không gian màu xanh lá này, tựa hồ là lúc mới tiến nhập sinh linh cung a.

Đối với lúc gia nhập sinh linh cung, nhìn thấy không gian màu xanh lá này, Lâm Dịch phi thường khắc sâu trong trí nhớ, lúc này lập tức nhận ra được.

Sau đó hắn nhìn quanh bốn phía một vòng, lộ ra biểu lộ nghi hoặc:

- Cái cung điện cực lớn kia, không biết là địa phương nào? Hay là vị trí mình bây giờ, không giống với vị trí mình tiến vào ngày trước?

Lâm Dịch nghi hoặc, cái không gian này to lớn như thế, nếu thật là như thế, cũng không cần phải quá kinh ngạc.

- Bất quá, làm thế nào để ra ngoài bây giờ?

Lâm Dịch nhớ rõ ràng, ngày đó lúc tiến vào, là trải qua một mảnh vòng xoáy năng lượng. Mà lúc này, chung quanh là một mảnh yên lặng, ở đó có vòng xoáy năng lượng?

Lâm Dịch không khỏi tùy ý tìm một phương hướng, nhưng vẫn không thấy gì, bay lên lên không trung, con mắt lại không ngừng tìm kiếm bốn phía.

- Cũng không biết là lúc sinh linh cung mở ra, vòng xoáy kia mới xuất hiện hay là cố định tại một chỗ nào đó?

Lâm Dịch không khỏi phỏng đoán, tìm kiếm khắp nơi bên cạnh.

Thời gian lại chậm chạp trôi qua, mà Lâm Dịch đã du đãng chẳng có mục đích gì ở không gian này gần ba tháng thời gian.

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Lúc này Lâm Dịch không khỏi có chút sốt ruột rồi, cái không gian này rộng thùng thình gần như vô hạn, ba tháng này Lâm Dịch cực tốc phi hành về một hướng, nhưng vẫn không tìm được địa phương nào có vòng xoáy cùng loại, chung quanh là một mảnh yên lặng, làm thế nào để ra ngoài bây giờ?

Phải biết rằng, thời gian năm năm đã tiến đến gần, tuy rằng không biết đã qua cụ thể bao lâu, nhưng Lâm dịch mơ hồ cảm giác được, thời gian chữa thương tựa hồ rất dài.

328. Chương 436: Đối Thoại Thần Bí Trong Không Gian Thần Bí. (1)

Chương 436: Đối thoại thần bí trong không gian thần bí. (1)

- Nếu như không có cách nào thoát khỏi địa phương này trong thời hạn năm năm mà nói…

Lâm Dịch nghĩ đến, lập tức càng sốt ruột tìm kiếm.

Không gian màu xanh lá gần như rộng lớn vô hạn, Lâm Dịch một đường bay gấp, nhưng mà, nơi tầm mắt đạt tới, tất cả đều giống nhau cả.

Dưới đất hoàn toàn là năng lượng màu xanh lá ngưng tụ thành thực chất, Lâm Dịch thử qua muốn đánh tan nó, nhưng lại thất bại.

Phải biết rằng, lực lượng của Lâm Dịch hôm nay đã đạt đến thực lực trung tinh vị trung giai, mà thân thể hắn, sau khi trải qua sự chữa trị của Sinh Linh Quả, càng cường hãn hơn gấp mấy lần. Hiện giờ sau khi hắn gia trì chiến văn, trọn vẹn có thể tăng lực lượng lên 73 lần. Nói cách khác, trọn vẹn có được thực lực tiếp cận đại tinh vị hạ giai. Mà hơn nữa, Băng Sương Vịnh Thán Chi Tàn Khuyết bên tay trái hắn lại tăng phúc lực công kích lên gấp đôi, đã trọn vẹn tiếp cận thực lực đại tinh vị trung giai rồi!

Tụ lực công kích điểm phá hôm nay đã ngưng tụ thành chất lỏng màu vàng, không chút nào khoa trương mà nói, thực lực Lâm Dịch hôm nay mặc dù chỉ là trung tinh vị trung giai, nhưng lực công kích của hắn, khách quan mà nói so với cường giả đại tinh vị không sử dụng chiến vân, cũng không yếu hơn chút nào.

Đương nhiên, lực công kích như vậy bạo phát ra, nhiều nhất cũng chỉ có thể ba lượt thôi. Dù sao, số lượng chất lỏng màu vàng cũng cực kì ít, ba lượt lực công kích đạt tới đại tinh vị thượng giai, đã là cực hạn rồi.

Nhưng mà, dùng lực công kích như vậy để công kích lên mặt đất năng lượng của không gian màu xanh lá này, lại nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến không gian chung quanh kích động, nhưng căn bản không có biện pháp đánh xuyên được, thậm chí ngay cả một tia vết rạn cũng không sinh ra.

Cái này khiến Lâm Dịch ngoài lo lắng ra, không thể không cảm thán tính rắn chắc của không gian này

- Chẳng lẽ, phải ngây ngốc ở chỗ này 5000 năm mới ra được sao?

Lâm Dịch loạn không chịu nổi thầm nghĩ, mắt lộ ra lo lắng, tìm hiểu khắp nơi.

Hắn nhớ rõ rất rõ ràng, ngày đó bọn người Bạch Ngạn Thanh đã có nói, Sinh Linh Cung mỗi 5000 năm mới mở ra một lần.

Chẳng lẽ, phải chờ đợi Sinh Linh Cung lại mở ra lần nữa, Lâm Dịch mới có cơ hội đi ra từ không gian này sao?

Lâm Dịch không cam lòng, vì vậy, hắn vẫn đang không ngừng bay gấp, tìm kiếm lấy.

Thời gian chậm chạp trôi qua, bất tri bất giác, lại một năm trôi qua…

Kỳ thật, ở trong không gian này, không có cái gì gọi là ngày đêm cả, Lâm Dịch cũng chỉ có thể căn cứ vào cảm giác của mình để phán đoán đến cùng thời gian đã qua bao nhiêu thôi.

Lấy tinh thần lực của Lâm Dịch hôm nay, kết quả đoán được căn bản cũng không xảy ra sai lầm gì, Lâm Dịch rất là tin tưởng

Cho nên hắn biết rõ, hôm nay, cách thời hạn năm năm, chỉ còn hơn ba năm một chút thôi, đây đã là không kể đến thời gian vượt qua trong hôn mê rồi, dù sao lúc ấy hắn cũng đang hôn mê, tự nhiên không thể tính toán được đã qua bao lâu. Trên thực tế, hôm nay cách thời hạn năm năm, chỉ còn lại hơn hai năm thôi.

Trải qua thời gian một năm này, Lâm Dịch trên cơ bản đã hoàn toàn tuyệt vọng. Mỗi ngày tìm kiếm, trên cơ bản đều là một loại quán tính và không cam lòng trong lòng đang chèo chống. Hôm nay hắn chỉ cần nghĩ tới thời hạn năm năm, trong lòng đều lo sợ, buồn bực khiến hắn hít thở không thông. Nhưng mà, hắn còn cách nào đây chứ? Tất cả nhưng phương pháp hắn cho rằng có khả năng, hắn đều đã thí nghiệm qua, không gian màu xanh lá cơ hồ qua một thời gian ngắn sẽ run rẩy kịch liệt một lần, đó chính là Lâm Dịch vì rời khỏi mà cố gắng.

Mà hôm nay, hắn đã tuyệt vọng.

- Thể thuật đã đạt tới trung tinh vị thượng giai rồi, dị năng cũng đã đạt đến trung tinh vị hạ cấp, năng lượng trong không gian này so với thế giới hiện thực, còn nồng hậu hơn nhiều lắm, nhưng mà, có làm được gì đâu chứ?

Lâm Dịch cảm thụ thân thể mình, như tự diễu nghĩ đến.

Sau đó khẽ ngẩng đầu, ánh mắt không có chút tiêu cự nào cả.

- Mẫu thân… Thực xin lỗi…

Trong lòng Lâm Dịch lặng lẽ nói, ánh mắt trống rỗng.

Ngay từ đầu lúc tăng lên lực lượng, Lâm Dịch còn vì thế mà cuồng hỉ không thôi. Bởi vì lực lượng tăng lên, ý nghĩa là khi đến cái hẹn năm năm, vốn đánh bạc của hắn sẽ hùng hậu hơn một chút. Nhưng mà lúc này, hắn về cơ bản đã không vì lực lượng tăng lên mà mừng rỡ gì nữa, trái lại, lực lượng tăng lên càng nhiều, tâm hắn càng loạn, cũng lại càng tự trách mình.

- Nếu lúc trước không phải vì lòng tham nhất thời muốn đoạt bảo, hôm nay, mình cũng sẽ không bị vây ở chỗ này rồi a?

Lâm Dịch nghĩ đến, nắm tay nắm thật chặt, nếu lúc ấy mình không sinh ra ý niệm muốn đoạt Sinh Linh Quả, có lẽ thực lực sẽ không tăng nhiều như vậy, nhưng ít ra, còn có thể nhìn thấy mẫu thân một lần, còn bây giờ…

- Năm năm vừa đến, mẫu thân sẽ…

Lâm Dịch rất rõ ràng, kỳ hạn vừa đến, nếu như mình thật sự không đến Cổ năng, mẫu thân nhất định sẽ gặp bất trắc. Hơn nữa, người của Cổ năng, cũng sẽ không bỏ qua cho phụ thân.

- Đáng chết đáng chết đáng chết ah! ! ! ! !

Lâm Dịch đột nhiên ngẩng đầu lớn tiếng mắng, thần thái điên cuồng, hai mắt đỏ thẫm, năng lượng chung quanh lập tức bị tiếng vang cực lớn bất thình làm chấn động không thôi, truyền đi rất xa.

Trong một không gian không biết, tại một chỗ Lâm Dịch không biết, hai ánh mắt, đang nhìn Lâm Dịch điên cuồng hét lớn lên.

- Ồ, xem ra hắn có việc gì gấp phải rời đi, cho nên mới như vậy a?

Một thanh âm giật mình vang lên.

- Ta cũng thấy thế… Aiz, đáng tiếc, lấy thiên tư của hắn, nếu như dụng tâm tu hành một năm trong này thì có lẽ cũng không sai biệt lắm có thể đột phá Tinh Vị Cảnh đạt tới Thiên Vị Cảnh a?

Một thanh âm khác vang lên.

- Đúng vậy a, đáng tiếc… Ân, bất quá dùng thiên tư của hắn, hơn nữa với bông tai Hổ văn của Huyết Hổ, đạt tới Thiên Vị Cảnh, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi?

- Ha ha, thật sự không ngờ, lần này mở ra Sinh Linh Cung, lại có thể đưa đến một thiên tài như vậy, chỉ có điều…

Thanh âm này hơi chút dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Bông tai Hổ văn của Huyết Hổ cũng không phải dễ khống chế như vậy, xem bộ dáng hiện giờ của Bông tai Hổ văn, tựa hồ đang bị phong ấn. Nhưng theo ta thấy, nhiều nhất sáu năm, sáu năm sau nếu hắn còn chưa đột phát Tinh Vị Cảnh tiến vào Thiên Vị Cảnh thì hắn sẽ bị Bông tai Hổ văn biến thành Khí Sử.

- Đúng vậy a, nếu như hắn có thể ở trong này hảo hảo tu hành trong vòng một năm, nào còn nguy hiểm như vậy? Bất quá, xem tình huống hắn hiện giờ, nếu như tiếp tục cưỡng lưu hắn ở chỗ này tựa hồ cũng không cần thiết nữa. Được rồi, phúc này họa này, đều là do bản thân hắn lựa chọn, chúng ta cũng không cần làm gì quá phận cả, để hắn đi ra ngoài đi? Hi vọng trong vòng sáu năm, hắn có thể đạt tới Thiên Vị Cảnh a.

329. Chương 437: Đối Thoại Thần Bí Trong Không Gian Thần Bí. (2)

Chương 437: Đối thoại thần bí trong không gian thần bí. (2)

- Ha ha, yên tâm đi, hắn đã ăn hết Sinh Linh Quả đấy, lấy thiên tư của hắn, chỉ cần lực lượng đủ, thì nhất định có thể đột phá Thiên Vị Cảnh. Tính toán, Gia Nhĩ Ba Tư đại lục này, từ hơn năm vạn năm trước, sau khi Bạch Đế tiến nhập Thiên Vị Cảnh, liền không có người nào tiến vào Thiên Vị Cảnh nữa a? Hôm nay trên đại lục, mấy người tiếp cận Thiên Vị Cảnh nhất, không biết sao ngộ tính lại quá bình thường… Đoán chừng nhanh nhất, cũng cần ngàn năm đến vạn năm nay? Thiên tư của tiểu gia hỏa này, đích thật tốt đến khiến người hâm mộ ah.

- Ngày trở về gần rồi, bọn hắn đều sẽ tới. Ta chỉ hi vọng tiểu tử này đến lúc đó sẽ dùng thân phận người mà tới, mà không phải là thân phận khí sử.

- Ân, tốt rồi, thả hắn ra ngoài đi.

- Ân…

Đối thoại của hai nhân vật thần bí trong không gian thần bí kết thúc, mà Lâm Dịch, vẫn đang không ngừng phát tiết gầm thét, trong đó mang theo tự trách và cuồng bạo.

Đôi mắt hắn đã biến thành huyết hồng, hắn điên cuồng gào thét khàn cả giọng, một tiếng gầm lớn, khiến trọn cả không gian đều run rẩy.

Cơn phát tiết của hắn một mực giằng co một lúc lâu, sau đó, hắn uể oải co quắp ngồi trên mặt đất. Một hàng thanh lệ từ trong mắt tràn ra.

- Mẫu thân… Thực xin lỗi… Thực xin lỗi…

Lâm Dịch lần lượt tự trách lẩm bẩm, thất hồn lạc phách.

Đúng vào lúc này, trên mặt đất cách hắn chừng trăm mét, lặng yên không một tiếng động xuất hiện một vòng xoáy, vòng xoáy từ chậm đến nhanh, phạm vi càng ngày càng lớn, cuối cùng, kinh động đến Lâm Dịch.

Lâm Dịch theo bản năng, không mang theo chút tức giận nhìn về phía phát ra từng đợt âm thanh rất nhỏ, bỗng nhiên sững sờ!

Cặp mắt của hắn, sau khi sững sờ, bỗng nhiên bắn ra ra tinh mang và cuồng hỉ.

- Vòng xoáy, vòng xoáy! Là vòng xoáy!

Trong lòng Lâm Dịch điên cuồng hò hét. Chỉ thấy hắn không chút do dự, thân thể chấn động, liền đứng lên. Chợt, thân hình khẽ động, vọt thẳng vào trong vòng xoáy.

Đến lúc này, hắn căn bản cũng không cần lo lắng đến việc vòng xoáy này có nối đến thế giới hiện thực không. Hắn chỉ biết là… Hắn muốn nhanh chóng rời khỏi cái không gian ngoại trừ màu xanh lá chính là màu xanh lá, toàn bộ đều là sinh khí, nhưng không có chút tánh mạng, hơn nữa, khiến hắn vất vả cả một năm này, càng nhanh càng tốt!

Lâm Dịch một đầu đâm vào trong vòng xoáy năng lượng, chợt, đầu của hắn một hồi hoảng hốt, mơ mơ màng màng, cứ như vậy đã mất đi ý thức…

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Dịch mới sâu kín khôi phục lại ý thức từ trong hôn mê.

Hắn mờ mịt mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt, là một mảnh đen tối.

Một cổ u lãnh khiến Lâm Dịch không khỏi lạnh run, nhưng thân thể khẽ chấn động, sau đó, khí tức u mát mà trong trẻo nhưng lạnh lùng, lập tức biến mất không thấy gì nữa. Lâm Dịch ngồi dậy từ mặt đất.

Sau khi hai tay có chút sờ lên mặt đất, trên mặt Lâm Dịch lập tức lộ ra thần sắc cuồng hỉ.

- Đá, là đá! Ta đi ra, ta thật sự đi ra… Ha ha ha…

Lâm Dịch có chút điên cuồng cười lớn, trong lúc vô tình, trong tiếng cười của hắn ẩn chứa một ít năng lượng, chỉ nghe chung quanh vang lên một hồi đá va chạm với nhau, tiếng gầm cực lớn, quanh quẩn trong không gian tối đen.

Nhưng mà, lúc này Lâm Dịch căn bản không có thời gian đi để ý những vật này. Hôm nay, hắn chỉ muốn phát tiết cảm giác khi bị nhốt suốt cả năm ra, bất luận kẻ nào, bị nhốt lâu trong một không gian không có bất kỳ táng mạng nào như thế, ta nghĩ, biểu hiện cũng không kém hắn hiện giờ bao nhiêu a?

Cười to giằng co thời gian rất lâu, sau đó mới dần lắn xuống, mà cảm xúc của Lâm Dịch cũng dần hồi phục lại.

Hít sâu vài hơi, cảm xúc hưng phấn rốt cục đã bị hắn hoàn toàn khống chế.

- Đây là chỗ nào?

Lúc này, Lâm Dịch mới có tâm tư suy nghĩ vấn đề này.

Chỉ thấy thân thể của hắn, đột nhiên toát ra một hồi hào quang trong huyết hồng mang theo một tia xanh lá, mà không gian chung quanh, cũng ánh vào tầm mắt của hắn.

Xem ra, đây hẳn là một cái động, ngẩng đầu chung quanh, Lâm Dịch lại cảm giác được cái sơn động thần kỳ này khiến hắn thấy quen thuộc..

- Những nham thạch này…

Trên đỉnh động quật, rủ xuống vô số thạch nhỏ dài chừng trăm mét, nén nhọn chỉ thẳng xuống mặt đất, nhưng Lâm Dịch lại cảm giác được rất rõ.

Nghi hoặc nhíu mày suy tư thật lâu, đột nhiên trong đầu hiện lên một vòng thanh minh:

- Chẳng lẽ… Nơi này chính là cửa vào tiến vào Sinh Linh Cung sao?

Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn, sau đó nhìn về bốn phía, lại phát hiện càng nhìn càng giống, nếu như biến toàn bộ thạch nhũ này thành màu xanh lá, hoàn cảnh nơi này, cùng với cửa vào Sinh Linh Cung ở thế giới dưới lòng đất, không có chút khác biệt nào cả.

- Xem ra, tinh thể màu xanh lá kia, hẳn là trước khi Sinh Linh Cung mở ra , do năng lượng trong không gian kia tiết ra mới biến hóa như thế a?

Lâm Dịch suy đoán nói.

Nhưng mà chợt, thân thể của hắn lơ lửng lên, bay chung quanh.

Bất kể nói thế nào, trước tiên tìm được lối ra đã nói sau.

Lập tức, Lâm Dịch bắt đầu tìm quanh một vòng.

Tại đây, chính là cửa vào thế giới dưới lòng đất năm đó khi Lâm Dịch tiến vào Sinh Linh Cung. Không gian tuy rằng rất lớn, nhưng lấy tốc độ phi hành hôm nay của Lâm Dịch, cũng chỉ sau chừng nửa canh giờ, đã tìm được lối ra.

Nhìn từ dưới lên, không có chút ánh sáng nào cả.

- Xem ra, cửa động này tựa hồ đã bị che chắn rồi.

Lâm Dịch nghĩ đến, chợt không chút do dự, thân hình vọt lên, bay thẳng lên phía trên.

Quả nhiên, ngoại trừ thiếu đi hào quang màu xanh lá kia, còn lại không khác chút nào với khi hắn tiến vào cả.

Khi lên đến chừng ba bốn ngàn mét, cửa ra phía trước đã bị chặn lai.

Đến đây, Lâm Dịch đã hoàn toàn có thể xác định nơi này chính là lối ra rồi. Lập tức không chút do dự, chỉ thấy thân thể hắn lập tức tản ra huyết sắc quang mang, một cổ khí thế như thực chất quấn quanh thân hình hắn. Chợt, hắn tay trái kéo một phát, Băng Sương Vịnh Thán Chi Tàn Khuyết tinh lam sắc lập tức tản mát ra quang mang tinh lam sắc.

Hai mắt Lâm Dịch ngưng tụ, chợt, tay trái hướng đỉnh đầu, ầm ầm đâm thẳng mà đi…

Lưu ngân quáng mạch, Ám Minh đang dò xét, đi theo sau lưng Ám Minh, là vợ của hắn, chính là mẫu thân của Ám Tương.

Thê tử Ám Minh kéo kéo cánh tay hắn, trên mặt vui vẻ dạt dào dò xét những thợ đào mỏ đang ăn cơm. Lúc này đang là giữa trưa, tất cả công nhân đều đang nghỉ ngơi.

- Không nghĩ tới, mạch khoáng này rõ ràng đã mất rồi còn được lại a. Lúc trước, ta còn tưởng rằng rốt cục không chiếm được nữa chứ.

Thê tử Ám Minh dựa sát vào hắn, sâu kín nói.

Ám Minh có chút cảm khái nhẹ gật đầu, đưa mắt nhìn về những thợ mỏ đang nghỉ ngơi. Hắn cũng không khỏi lộ ra cảm thán nói:

- Đúng vậy a, cường giả thánh giai thực sự quá cường đại. Nếu như bọn hắn lúc trước thật muốn thu mạch khoáng này, chúng ta thật cũng không có phương pháp xử lý nào a. Bất quá cũng không biết nhiều cường giả thánh giai như vậy đến lưu ngân quáng mạch làm gì? Đáng tiếc ta không phải là thánh giai, nếu không ta nhất định sẽ đi thế giới dưới lòng đất thần bí kia nhìn một chút.

Nói xong, trong mắt Ám Minh toát ra một tia khát vọng.

330. Chương 438

331. Chương 439

332. Chương 440

333. Chương 441

334. Chương 442

335. Chương 443

336. Chương 444

337. Chương 445

338. Chương 446

339. Chương 447

340. Chương 448

341. Chương 449

342. Chương 450

343. Chương 451

344. Chương 452

345. Chương 453

346. Chương 454

347. Chương 455

348. Chương 456

349. Chương 457

350. Chương 458

351. Chương 459

352. Chương 460

353. Chương 461

354. Chương 462

355. Chương 463

356. Chương 464

357. Chương 465

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 878: Bi tráng.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Vì vậy, Lâm Dịch không hề động đậy, tuy rằng là cường giả Lục giai tự bạo, lực lượng khổng lồ, thế nhưng đối với cường giả Hư thần cảnh mà nói, loại công kích trình độ này, căn bản không có bất luận hiệu quả gì. Huống chi, thân thể Lâm Dịch so với cường giả Hư Thần cảnh bình thường cường hãn hơn rất nhiều.

Từng tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, mỗi một thanh âm vang lên, là một sinh mệnh lại ngã xuống. Trong thiên địa lúc này đột nhiên nổi lên một cỗ bi thương. Lâm Dịch cảm giác được, tin tưởng rằng, người Bạch Vân bảo và Bạch Vân thành cũng như vậy.

Cuối cùng còn một người, hắn nhìn thấy nhiều người tự bạo mà nhìn Lâm Dịch vẫn không chút sứt mẻ như cũ, thế nhưng hắn không có dừng lại mà lựa chọn tự bạo. Toàn bộ thiên địa sau đó, chân chính lâm vào yên tĩnh.

Bạch Vân thành im lặng, mọi người trong Bạch Vân thành đều dùng ánh mắt kính nể nhìn lên không trung. Trong ánh mắt mơ hồ đang cố gắng áp chế sự kích động. Lúc này da đầu cũng đang tê dại. Giờ phút này, tất cả mọi người bị cảnh tượng ba mươi mốt người kia dùng sinh mệnh để hoàn thành lời thề chinh phục.

Lâm Dịch trầm mặc một lúc, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, chậm rãi nói:

- Ta sẽ nhớ kỹ các ngươi.

Sau đó, ánh mặt chậm rãi chuyển về phía Bạch Vân bảo.

Giống như bị bọn người Quỷ Linh kích thích, khi Lâm Dịch liếc mắt nhìn lại, không ngờ lại không có bao nhiêu người sợ hãi, tuy rằng không ai có ý định tự sát như đám người Quỷ Linh, thế nhưng ánh mắt bất thiện lại vô cùng rõ ràng.

Đương nhiên, những kẽ này không dọa được Lâm Dịch, hắn vẫn chậm rãi nhẹ nhàng đi tới. Cấm chế tử sắc trong suốt, đối với Lâm Dịch mà nói căn bản chỉ là không khí, hắn dễ dàng đi vào bên trong.

Tất cả mọi người ngẩng đầu lên nhìn Lâm Dịch, nắm chặt tay, tựa hồ nếu như có kẻ cầm đầu, bọn hắn sẽ cùng xông lên.

Chỉ là lần này Lâm Dịch cũng không có hòa nhã đối với bọn hắn, khí thế của hắn trong nháy mắt tăng vọt! Một cỗ áp lực khổng lồ như ngọn núi, ầm ầm hướng về phía Bạch Vân bảo mà đi! Sắc mặt mọi người đều biến đổi… Cỗ tâm tình không sợ hãi kia, nhất thời bị đánh tan.

Lâm Dịch từ trên cao nhìn xuống, vừa rồi mọi người còn có bộ dáng hung hãn không sợ chết, thế nhưng trong nháy mắt lại bắt đầu sợ hãi. Trong lòng hắn hiện tại phẫn nộ, cố nén sự phẫn nộ trong lòng mình, lạnh lùng mở miệng:

- Truyền tống trận ở nơi nào?

Trầm mặc, không có muốn trả lời vấn đề này của Lâm Dịch.

Oanh!

A!

Một tiếng nổ lớn vang lên, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Chỉ thấy một đạo năng lượng huyết sắc từ trong tay Lâm Dịch bắn thẳng ra, bay tới phạm vi có nhiều người tập trung nhất. Đạo năng lượng huyết sắc này, bao trùm phạm vi bao mươi thước. Trong nháy mắt, những người trong phạm vi kia, toàn bộ đều biến thành tro tàn. (.

- Truyền tống trận ở nơi nào?

Lâm Dịch lần thứ hai lạnh lùng mở miệng.

Đoàn người nhất thời kinh hoảng! Bọn họ đã bị thủ đoạn của Lâm Dịch làm chấn kinh.

Vì vậy, không có ai trả lời.

Oanh!!

Lại một đạo năng lượng huyết sắc được bắn ra, mấy trăm mạng người liền biến mất!

Lâm Dịch vẫn lạnh lùng như cũ nói:

- Ta hỏi một lần cuối, nếu như không có ai trả lời. Ta sẽ đem toàn bộ những người có mặt ở đây một lần giết chết. Truyền tống trận ở nơi nào?

Lời Lâm Dịch nói khiến ọi người sợ hãi. Lại trầm mặc, lúc này trên tay Lâm Dịch lại xuất hiện một luồng quang mang nhỏ như máu.

- Ta biết! Ta biết! Đừng giết ta! Đừng giết ta!

Lúc này, một giọng nói sợ hãi vang lên. Lâm Dịch nhìn về phía hắn, ánh mắt lóe lên, một đạo năng lượng huyết sắc xuyên qua ngực hắn

Người nọ ngạc nhiên há to miệng, nghi hoặc nhìn Lâm Dịch.

- Biết sớm còn không đi ra? Muốn cố ý khiêu chiến sự nhẫn nại của ta sao?

Lâm Dịch lạnh lùng nói. Cuối cùng, người nọ mang theo vẻ mặt không cam lòng chết đi.

- Ta biết nó ở nơi nào, để ta mang ngươi đi!

Ở phía sau, lại có một giọng nói vang lên, Lâm Dịch quay đầu lại, là một thành viên đội hộ vệ.

Hắn cũng biết, hắn không có tư cách mặc cả với Lâm Dịch, vì vậy lúc đó không có nói gì, chỉ là trong ánh mắt lại không sợ hãi.

Lâm Dịch quan sát hắn vài lần, sau đó chậm rãi gật đầu.

- Xin theo ta đến đây.

Thành viên kia cũng không nói nhiều, chỉ khom người một cái, sau đó liền xoay người rời đi. Lâm Dịch lạnh lùng, đi theo phía sau hắn.

Bạch Vân bảo này cực kỳ lớn, Lâm Dịch đi theo tên thành viên kia, tiến vào bên trong tòa thành, từ lúc bước lên bậc thang, một tầng lại một tầng qua đi, cuối cùng mới đi tới trước một cái cửa đá.

- Nó ở bên trong này.

Hộ vệ kia quay đầu lại, nói với Lâm Dịch.

Trên đường đi, lửa giận trong lòng Lâm Dịch cơ bản đã tiêu hao sạch sẽ, hắn hít sâu một hơi, gật đầu nói:

- Ngươi xuống phía dưới đi.

Tên hộ vệ kia không nghĩ tới đối phương lại sảng khoái tha ình, hắn sửng sốt, sau đó mới khom người nói:

- Cảm ơn.

Mặc kệ như thế nào, chung quy cũng không chết là tốt rồi. Vì vậy tên hộ vệ kia mới nói lời cảm tạ.

Lâm Dịch phất phất tay, ý bảo đối phương rời đi. Tên hộ vệ khom người lần nữa rồi rời đi.

Đợi sau khi tên hộ vệ rời khỏi, Lâm Dịch mới nhìn lên mặt cửa đá.

Trên tầng cao nhất của cửa đá, mơ hồ có một tầng cấm chế tử sắc.

Đương nhiên, cấm chế này đối với Lâm Dịch mà nói cũng không tính là gì. Hắn vươn tay ra, huyết sắc năng lượng kia tức thì xuất hiện, chiến đấu với tử sắc cấm chế. Nhất thời lúc đó trong không khí xuất hiện mũi nhọn của tử sắc cấm chế và huyết sắc năng lượng. Một lát sau, toàn bộ cấm chế biến mất.

Lâm Dịch lúc này mới đẩy cửa ra. Vừa bước qua một bước, cửa đá không ngờ lại ầm ầm sụp xuống.

Lâm Dịch sửng sốt, nhưng lại nhìn từng viên đá rơi xuống phía dưới… Dưới cửa đá không ngờ lại không phải là một căn phòng.

Lâm Dịch chỉ thất thần trong nháy mắt, sắc mặt đột nhiên biến đổi, thân hình lóe lên, đuổi theo cửa đá.

Huyết sắc năng lượng xuất hiện bên ngoài thân người hắn, một lát sau, Lâm Dịch liền đuổi kịp viên đá kia.

Tay phải chộp thành một trảo, huyết sắc năng lượng nhất thời ngưng tụ lại thành một móng vuốt hắc sắc, cầm lấy viên đá trong tay.

Lâm Dịch đứng ở không trung, sau đó cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hắn mang theo viên đá này, chậm rãi hạ xuống phía dưới.

Phía dưới tối đen, cũng không biết rộng bao nhiêu… Tuy rằng nói, bóng tối không tạo thành ảnh hưởng gì đối với Lâm Dịch, thế nhưng cũng ít nhiều ảnh hưởng tới tầm nhìn.

Lại rơi xuống một lúc, mắt lâm Dịch sáng lên, bởi vì hắn đã nhìn được thấy đáy.

Một lát sau, Lâm Dịch ném viên đá kia ra ngoài. Ngay lập tức, một đạo huyết sắc năng lượng mạnh mẽ ầm ầm phun ra ngoài, vây quanh viên đá. Trong khoảnh khắc này, viên đá lớn này biến thành bột mịn.

Sau đó, Lâm Dịch rơi vào bên trong truyền tống trận.

- Chỉ sợ chỗ này cũng phong bế mấy nghìn năm rồi. Diệp Khô này quả nhiên xảo trá!

Nhìn những đường vân nhỏ mà phức tạp bên trong truyền tống trận, Lâm Dịch không khỏi oán giận.

Hiển nhiên, khối đá này chính là phương thức mở ra. Phương thức bắt đầu chính xác, hẳn sẽ không rơi xuống. Nếu như có người mạnh mẽ phá cấm chế này, khối đá kia sẽ rơi xuống.

771. Chương 879 : Truyền Tống Trận.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 879: Truyền tống trận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hậu quả không cần nói cũng biết. Truyền tống trận này, những hoa văn bên trong vô cùng phức tạp, những đường vân này muốn vận chuyển suôn sẻ cần phải có một luồng năng lượng khổng lồ, thì có thể xuyên qua không gian. Nếu như những đường vân này bị phá hủy… Đương nhiên cũng không thể vượt qua.

Diệp Khô kia biết, nếu như là lão hữu muốn sử dụng không gian truyền tống trận này, thì đã có chính bản thân hắn mở ra, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì. Nếu như mạnh mẽ mở ra, vô luận như thế nào, chí ít đối phương cũng không có quan hệ tốt đẹp với hắn. Hắn đương nhiên là không muốn đối phương thực hiện được.

Kỳ thực Lâm Dịch cũng không biết, sở dĩ Diệp Khôn an bài chiếc cửa đá này một phần là do bản thân hắn.

Ba mươi năm trước, hắn cùng với Diệp Khôn đánh một trận, chiến bại mà trốn đi. Diệp Khô vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng âm thầm lo lắng… Sợ hãi cuối cùng Lâm Dịch sẽ đánh bại chính mình… Đương nhiên, điều này hiện tại đã xảy ra… Vào lúc hắn còn ở Lục giai, còn có thể đại chiến với Diệp Khô nhiều hiệp như vậy, tuy rằng cuối cùng thất bại thoát đi. Hơn nữa tu vi tinh thần lực đã tiến nhập cảnh giới Hư Thần cảnh, điều này sao lại không làm Diệp KHô lo lắng. xem tại

Sau đó hắn lại nghĩ tới Quỷ Linh từng nói… Lâm Dich phải đi Tây Bắc Thiên, như vậy tất sẽ phải dùng tới Truyền Tống trận.

Diệp Khô cho rằng hắn không có khả năng trực tiếp rời đi… Dù sao, lúc đó cũng có rất nhiều người đến cầu hắn mở ra truyền tống trận. Mỗi một lần, hắn đều nhận được số lộ phí không nhỏ. Ví dụ như linh tinh. Vì vậy hắn liền làm một cánh cửa như vậy, thả một khối đá, chỉ cần mở rộng cửa, khối đá sẽ rơi xuống. Ban đầu một số người không rõ lắm, hoặc giả cẩn thận, chờ khối đá rơi xuống mặt đất, vậy liền xong… Viễn Trình truyền tống trận tuy rằng thần kỳ thế nhưng so với những truyền tống trận bình thường cũng giống nhau.

Hoàn hảo, phản ứng của Lâm Dịch tương đối nhanh, liền nhanh chóng đuổi theo khối đá, bằng không, không tránh được sự tình phải ở lại nơi này…

Suy nghĩ một hồi, Lâm Dịch lấy lại tinh thần, ánh mắt quét về bốn phía.

Đây là một đồ án ngũ giác tinh, ở giữa ngũ giác tinh có một lỗ tròn.

Bên trong hình tròn có đồ án chồng lên nhau, còn có một đường tròn giống như trăm rằm, lộ ra một nửa, mà ở sát biên giới hình tròn lại có rất nhiều ký hiệu kỳ quái. Nhìn qua vô cùng phức tạp, trừ những thứ đó ra, còn có năm ký hiệu cổ quái vô cùng lớn ở năm đỉnh của ngũ giác tinh.

Toàn bộ đồ án mang theo một cỗ khí tức thần bí, mỗi một đường vân đều vô cùng tinh vi, liên tiếp cùng một chỗ.

Hắn nhớ lại phương thức năm đó người nọ ở bên trong Tụ Bảo các nói cho hắn, tay Lâm Dịch lóe lên, năm khỏa linh tinh xuất hiện ở trong tay hắn.

Sau đó hắn phân biệt tại mỗi một đồ án kỳ quái ở năm đỉnh của ngũ giác tinh, mỗi đỉnh đặt một khối. Tức thì, toàn bộ không gian tràn ngập linh lực, Lâm Dịch hít sâu một hơi, đột nhiên phát hiên linh lực bên trong linh tinh kia không ngờ lại rục rịch muốn chui vào bên trong thân thể của hắn. Lâm Dịch lúc này mới nhớ ra, bản thân hắn lúc này đã là cường giả Hư Thần cảnh, đã có thể tự do hấp thu linh lực bên trong linh tinh.

Có chút kinh hỉ, thế nhưng lúc này cũng không phải là thời gian thích hợp. Hắn hít sâu một hơi, huyết sắc năng lượng bên trong người tỏa ra.

Sau đó, lấy khí thế sét đánh, nhanh chóng điểm năm chỉ. Năm đạo năng lượng, nhất thời cùng đánh vào trên mặt năm khỏa linh tinh, quang mang trong không gian nhất thời đại thịnh.

Chỉ thấy năm đạo ngân sắc quang mang từ năm viên linh tinh theo đồ án bên dưới tỏa ra, dọc theo từng đường vân, nhất thời khiến cho những đồ án kia sáng lên.

Không dám đình chỉ, Lâm Dịch nhắm mắt, thần thức tức thì nhập vào cơ thể.

Một lát sau, một tọa độ xuất hiện ở bên trong đầu hắn, bắt đầu khởi động.

Lâm Dịch chỉ cảm thấy toàn bộ thiên địa đột nhiên xoay tròn! Thân thể hắn, nhất thời cảm giác sự đau đớn kịch liệt nhất từ trước tới nay. Giống như một lực lượng vô địch không thể địch nổi đang điên cuồng chà đạp thân thể hắn.

Chỉ là may mắn, thân thể hắn trải qua sự rèn luyện của Hổ Thần quyết, loại đau đớn này hoàn toàn có thể chịu được. Hơn nữa, chỉ là đơn thuần đau đớn mà thôi, cũng không có tạo thành sự uy hiếp gì đối với thân thể của hắn.

Lâm Dịch cảm giác dường như không thể mở mắt ra được, dưới cơn đau đớn kịch liệt này, Lâm Dịch cố gắng chịu đựng. Từng cơn choáng váng truyền tới đại não, chính là do tinh thần lực tiêu hao nhanh chóng.

Loại đau đớn này giằng co đủ mười phút, lại một trận thiên địa rung chuyển. Thân thể Lâm Dịch mạnh mẽ co rút, lập tức có một tiếng bộp, hắn đã rơi xuống nước.

Tức thì Lâm Dịch hồi phục tinh thần, chui ra khỏi mặt nước. Trong mắt hiện lên sự kinh hỉ.

- Thành công!

Đây rõ ràng là một hải vực, hiện nay hắn đang ở ngoài khơi, trên đỉnh đầu hắn hiện tại không có chút mây mù nào, ánh dương tỏa khắp mặt biển. Thật là một buổi trưa mỹ lệ a.

- Cự ly quá xa, chỉ là trong không gian đó, tốn mất mười phần chung thời gian.

Lâm Dịch xoa thân thể có chút đau đớn, năng lượng Hổ Thần quyết vận chuyển, sau một lát liền khôi phục.

Hắn bay ra ngoài khơi, dừng lại trên không trung.

Thần thức khổng lồ không gì sánh được tức thì từ cơ thế phóng ra, phương viên chung quanh một vạn km toàn bộ rơi vào bên trong đầu hắn.

- Ồ?

Lâm Dịch ngạc nhiên, trong phương viên một vạn km này, không ngờ lại không có người ở. Thậm chí ngay cả yêu thú cũng chỉ có một hai giai.

Chỉ là điều này cũng không kỳ quái, phạm vi Thiên Giới lớn như vậy, có một ít khu vực không người cũng có thể lý giải. Trên thực tế, có địa phương đi từ đầu tới cuối cũng không tìm ra được một người cũng là việc rất bình thường. Dù sao, Thiên Giới cũng rất lớn, lớn đến mức không thể tượng tượng được.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, thân hình chợt lóe, một lát sau ,thân hình của hắn xuất hiện bên trong Hổ Thần Cư.

- Dịch ca!

Vừa thấy Lâm Dịch xuất hiện, Lâm Phỉ đang ngồi trên cổ vội vã tới đón. Thần sắc có chút lo lắng, quan sát trên dưới Lâm Dịch một phen, xác định hắn không có thụ thương, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, lộ ra bộ dáng tươi cười hài lòng.

Thấy đối phương quan tâm tới mình như vậy, trong lòng Lâm Dịch không khỏi cảm thấy ấm áp, đưa tay kéo Lâm Phỉ vào lòng. Khuôn mặt Lâm Phỉ tức thì đỏ lên, e thẹn cúi đầu. Dùng sao mới cùng Lâm Dịch trải qua một lần, nàng vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Lâm Dịch hắc hắc cười nói:

- Có nghĩ tới ta không?

Hai má Lâm Phỉ đỏ bừng, nhu thuận gật đầu nói:

- Có nghĩ…

Lâm Dịch tức thì hôn lên hai má Lâm Phỉ, lập tức cảm giác được sự mềm mại không gì sánh được, thấy tai của nàng run lên. Lâm Phỉ ở trong lòng Lâm Dịch dãy dụa.

Thế nhưng nàng dãy dụa, thì cái mông bất tri bất giác lại dán sát vào bộ vị mẫn cảm nào đó của hắn, khiến cho bộ phận này thẳng lên.

- A…

Mông Lâm Phỉ tức thì cảm giác được thứ gì đó, nàng khẽ sửng sốt một chút, tức thì phát hiện ra thứ gì đang chọc chọc vào mông nàng. Nhất thời khiến tai nàng nóng càng thêm nóng, thân thể mềm yếu vô lực, toàn thân nóng nực, run lên, lại không dám lộn xộn….

772. Chương 88 0: Ôn Nhu.(1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 880: Ôn nhu.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cơm có thể nhịn, nhưng sắc thì không, thấy Lâm Phỉ động lòng người như vậy, Lâm Dịch đâu còn có thể kiên nhẫn được nữa.

Việc nam nữ, luôn là chất có hại khiến cho kẻ khác si mê… Ban đầu Lâm Dịch đi tới Thiên Giới không có điều kiện, mà khi ở trong Luyện Yên sơn có cơ hội mà không thể giải quyết, phải cần sự kiên trì tới mức nào. Nhưng mà nha đầu Lâm Phi này thực là dụ nhân, nói hắn không động tâm là giả, thế nhưng sự mê hoặc của nàng quá lớn, giãy dụa một phen, cư nhiên lại châm ngòi dục hỏa trong lòng hắn.

- Chúng ta hoạt động đi a.

Lâm Dịch khẽ thì thầm bên tai Lâm Phỉ, Lâm Phỉ a một tiếng, còn chưa nghe rõ đối phương nói cái gì thì Lâm Dịch đã ôm nàng, dưới tiếng kinh hô của Lâm Phỉ, đi vào căn nhà tranh bên cạnh.

Xuân phong mấy độ, thích ý và ôn nhu không nói lên lời.

Qua mấy bận, lúc này khuôn mặt Lâm Phỉ đỏ ửng, nàng lười nhác cuộn mình bên trong lòng Lâm Dịch, không có lớp quần áo, nàng cảm thụ sự yên bình khi tựa vào ngực Lâm Dịch, khuôn mặt hạnh phúc.

Mà Lâm Dịch lúc này ôm thân hình kiều diễm của đối phương, ngón tay vân vê sợi tóc gáy của nàng, trong mắt mang theo một chút ôn nhu mỉm cười.

- Kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?

Lâm Phỉ nhẹ giọng hỏi, ngón tay lại vẽ vẽ trên ngực Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhìn mái tóc có chút toán loạn của nàng, thấy nàng hỏi, nhíu mày một chút rồi nói:

- Hiện tại chúng ta đã rời khỏi Vân Hải vực, cụ thể ở địa phương nào ta cũng không rõ ràng lắm. Vừa rồi ta tìm hiểu một phen, trong vòng một vạn km không có người ở.

Lâm Phỉ chớp chớp mắt:

- Vậy chúng ta hiện tại nên làm gì?

Lâm Dịch trầm ngâm một chút, sau đó mới cười nói:

- Không có việc gì, xe đến núi ắt có đường. Dù sau chúng ta chỉ cần đi tới phía Đông Nam là được, gặp người thì hỏi một phen, hẳn là sẽ không có vấn đề gf.

Lâm Phỉ nghe vậy gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một chút, sau đó Lâm Dịch vỗ kiều đồn của đối phương, cười nói:

- Được rồi, mặc quần áo xong, chúng ta cùng nhau đi.

Mặt Lâm Phỉ tức thì đỏ lên, hờn dỗi trắng mắt nhìn Lâm Dịch. Sau đó mới mặc y phục của mình vào… Mà trong quá trình mặc vào, da thịt trắng muốt như ẩn hiện, khiến cho người nào đó không nhịn được mà thầm nuốt nước bọt. Trong lòng không ngừng thầm nói, nha đầu kia càng lúc càng mê người.

Đích xác, trải qua sự tưới tắm của Lâm Dịch, Lâm Phỉ ngày càng động nhân. Vốn ban đầu làn da trắng nõn không tì vết thì hiện tại ngày càng trong suốt, giống như một khối ngọc hoàn mỹ. Tìm không thấy một chút tỳ vết nào. Cảm giác như làn da vô cùng mịn màng nàng, chỉ cần ấn vào một chút là có thể ra nước. Mà mái tóc dài đen nhánh lại càng tôn lên làn da của nàng. Một đôi mắt ngập nước, đôi lông mi dài run nhè nhẹ, đặc biệt động lòng người. Mà song phong ngạo nhân cùng với tiểu phúc bằng phẳng kia, lại thêm chiếc eo thon nhỏ nhắn, cộng thêm kiều đồn vểnh cao. Đôi chân thon dài… Chính là đặc điểm của những thiếu nữ thanh thuần, phong vận thành thục. Những thứ hoàn mỹ đều tập trung trên người của nàng, khó trách, ngay cả Lâm Dịch cũng có chút không cầm lòng được.

Lâm Phỉ mặc lại y phục, tự nhiên hất mái tóc của mình lên. Lại phát hiện vẻ mặt Lâm Dịch đang ngây ngốc nhìn mình. Trong lòng không khỏi vui vẻ, nàng cười khúc khích, ngay lập tức có chút xấu hổ sẵng giọng nói:

- Nhìn cái gì? Đại phôi đản…

Lâm Dịch nghe vậy, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, biết mình thất thố, xấu hổ cười cười. Hắn vội vã mặc lại y phục của chính mình, sau đó điều chỉnh tâm trạng của bản thân mới ngẩng đầu lên. Lâm Phỉ lúc này mặt ửng đỏ, cười cười, Lâm Dịch rất nhanh liền rơi vào tay giặc.

Thành thật mà nói, người trong lòng mê luyến thân thể của mình như vậy, khiến cho Lâm Phỉ cảm thấy hài lòng, rồi lại có chút lo lắng… Dù sao thân phận hiện nay của nàng chưa rõ ràng, mặt khác còn có hai thê tử chân chính của Lâm Dịch nữa. Nếu như sau này Lâm Dịch quá mức mê luyến nàng, ngược lại không quan tâm tới hai nữ tử kia, tuy rằng nàng hài lòng, thế nhưng trong lòng lại có chút áy náy. Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Phỉ khẽ cắn môi, đi tới trước người Lâm Dịch, giống như một người vợ nhỏ chỉnh những chỗ lộn xộn trên quần áo của tướng công. Nhẹ giọng nói:

- Dịch ca, Phỉ nhi là địa nhân, vĩnh viễn là vậy. Chàng muốn gì, Phỉ nhi đều có thể cho chàng. Thế nhưng, sau này gặp hai tỷ tỷ, chàng cũng không thể như vậy, các nàng đã không gặp chàng nhiều năm như vậy, nhất định vô cùng nhớ thương chàng….

Nói xong câu đó, nàng rốt cuộc cũng không nói được nữa, vội vàng cúi đầu.

Ngẫm lại cũng đúng, thân phận của Lâm Phỉ nói lớn là lớn, nói nhỏ là nhỏ. Chí ít Lâm Dịch trong lòng của nàng chính là trời… Nữ nhân trước mặt người trong lòng của mình nói như vậy, khuyên nhủ bản thân không nên quá mức say đắm bản thân… đó chính là chua xót cỡ nào.

Vì vậy, sau khi Lâm Phỉ nói xong câu đó, tay đang chỉnh quần áo của Lâm Dịch cũng run lên nhè nhẹ, hốc mắt đỏ hồng, vội vã cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Lâm Dịch.

Lâm Dịch thấy nàng nói như vậy, nhất thời cảm thấy sửng sốt… Cảm động đến tột đỉnh.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, nói:

- Ngốc, nàng lo lắng Mộng nhi và Linh Lung sẽ khi dễ nàng sao? Yên tâm đi, Mộng nhi tỷ tỷ và Linh Lung tỷ tỷ của nàng đều là người tốt. Phỉ nhi lại khả ái như vậy, các nàng thích còn không kịp, sao lại còn khi dễ nàng?

Nói xong, Lâm Dịch đặt tay vào bờ vai của Lâm Phỉ, nâng cằm nàng lên, nhìn thấy con mắt đỏ hồng của nàng, nhẹ nhàng lau nước mắt ở khóe, cười nói:

- Ba người các nàng, đều là bảo bối tâm can của ta. Bất luận một người nào ta cũng đều thương yêu như nhau, vì vậy, sau này, không nên nói những lời ngốc nghếch như vậy biết không?

Hai mắt Lâm Phỉ đỏ hồng, si ngốc nhìn Lâm Dịch, đột nhiên nhào vào trong lòng Lâm Dịch, khóc thành tiếng:

- Dịch ca ca, Phỉ nhi cảm tháy rất hạnh phúc…

Trong mắt Lâm Dịch tràn đầy nhu tình, tùy ý để cho nàng khóc trong lòng mình, nhẹ giọng nói:

- Ngốc nghếch…

Cảnh ấm áp này duy trì hơn mười chung, Lâm Phỉ mới đỏ mặt, cúi đầu thoát khỏi lòng Lâm Dịch.

Nước mắt trên khuôn mặt, khiến cho người ta không khỏi sinh ra thương tiếc.

- Đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ không đẹp.

Lâm Dịch cười, lau nước mắt trên mặt nàng. Lâm Phỉ ngẩng đầu, nở nụ cười hạnh phúc, gật đầu.

- Chúng ta đi ra ngoài.

Lâm Dịch cười, dắt đôi tay nhỏ bé của đối phương. Lúc này, đôi tay nhỏ bé của Lâm Phỉ không còn lạnh lẽo nữa.

Quang mang chợt lóe, hai người biến mất tại Hổ Thần cư. Một lần nữa xuất hiện, là trên không trung, nơi mà Lâm Dịch biến mất trước khi tiến vào Hổ Thần cư.

Ánh nắng ngập tràn, gió biển thổi ấm áp, mang theo mùi biển nhàn nhạt, khiến cho người ta có cảm giác yêu thích không nói lên lời. Lâm Phỉ mở to hai mắt, tươi cười hài lòng, đã rất lâu nàng chưa có hài lòng như vậy.

Quang cảnh trước mặt như bức tranh, cảm giác như mình đang ở trong mộng. Bầu trời trong sáng, chỉ có Lâm Dịch kéo bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, đi trên không trung. Tay áo lất phất, nữ tươi cười xinh đẹp như hoa, nam thì khóe miệng mang theo nụ cười, vô cùng tuấn lãng. Hoàn mỹ như một bức tranh.

773. Chương 881 : Ôn Nhu.(2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 881: Ôn nhu.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Phong cảnh ở đây thật đẹp.

Lâm Phỉ cười duyên hoan hô.

Lâm Dịch thấy biểu hiện của nàng trẻ con như vậy không khỏi buồn cười. Nghĩ lại dáng vẻ lạnh như băng ở khách sạn lúc đó, lại thêm bộ dáng đầy sát khí tại Thiết Sa Đạo, thực sự rất khó tưởng tượng ra đây là cùng một người.

Lúc này Lâm Dịch trong lòng có chút cảm giác tự hào, bởi vì, Phỉ nhi như vậy, chỉ thuộc về mình hắn.

- Ân, chúng ta đi về phía Đông Nam thôi.

Thần thức Lâm Dịch lại đảo qua một lần, trong phạm vi một vạn km vẫn như cũ không có lấy một bóng người. Sau khi tìm rõ phương hướng, hắn vừa cười vừa nói.

Lâm Phỉ đương nhiên là cười gật đầu, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt tay của Lâm Dịch. Đối với nàng mà nói, chỉ cần được ở cùng một chỗ với Lâm Dịch, bất luận là địa phương nào cũng không thành vấn đề. Hiện nay, vấn đề nàng quan tâm nhất cũng chỉ có Lâm Dịch.

Hai người bay về phía Đông Nam, dắt tay nhau bay đi, tốc độ đương nhiên cũng vô cùng nhanh.

Một đường này liền bay hơn mười ngày. Tốc độ mặc dù nhanh, thế nhưng mỗi ngay cũng chỉ có thể bay trái phải mấy nghìn km. Dù sao, Lâm Phỉ cũng chỉ là Ngũ giai cường giả, mặc dù không cần dùng toàn lực, tốc độ phi hành cũng không nhanh cho lắm.

Ban ngày phi hành, buổi tối thì trở lại Hổ Thần cư ân ân ái ái. Đoạn đường này, không giống như là đang phi hành mà lại giống như tuần trang mật. Cảnh sắc Thiên Giới vô cùng ưu mỹ, nhất là loại địa phương có ít người vãng lai như thế này, phong cảnh lại càng giống như một bức họa. Đủ loại thực vật muôn hình vạn trạng, đều khiến cho Lâm Dịch mở rộng tầm mắt.

Hai người, nhất là Lâm Dịch, từ khi lên Thiên Giới cũng rất ít có thời gian đi lại bên ngoài. Những hiểu biết về Thiên Giới đều là từ trong thư tịch Thanh Nguyên Kiếm Tông mà ra. Mà Lâm Phỉ tuy rằng sinh ra tại Thiên Giới, thế nhưng lại không có bối cảnh gì, hơn nữa thân lại là nữ nhân, trước khi mẫu thân thụ thương, căn bản chưa từng rời khỏi cái đảo nhỏ kia. Cho dù là lúc mẫu thân thụ thương, cũng chỉ khi cần nội đan yêu thú tam giai hệ thủy thì mới đi ra ngoài. Lúc lâm vào tay Thiết Sa đạo rồi Anh Hùng trủng, lại được Lâm Dịch cứu, ngây ngốc trong Hổ Thần cư ba mươi năm, cho nên đối với chuyện của Thiên Giới cũng vô cùng hiếu kỳ. Đi một chút lại dừng một chút, giống như du sơn ngoạn thủy.

Ngày hôm nay, trên không trung chợt lóe, tức thì xuất hiện thân ảnh Lâm Dịch và Lâm Phỉ.

Hai người nhìn nhau cười, lại tiếp tục chạy đi.

Phạm vi Thiên Giới vô cùng lớn, có địa phương phi hành hơn một ức km mà không thấy bóng người cũng là chuyện vô cùng bình thường. Vì vậy, tuy rằng đã qua mười ngày phi hành không thấy người nào, nhưng Lâm Dịch cũng không sốt ruột.

Phi hành một lát, Lâm Phỉ đột nhiên ngừng lại.

Lâm Dịch sửng sốt, nghi hoặc bay đến bên người Lâm Phỉ, quan tâm hỏi:

- Sao vậy?

Lâm Phỉ khẽ cắn môi, thần sắc có chút buồn bã. Một lát sau, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Dịch ca, cảm ơn chàng.

Lâm Dịch sửng sốt nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi:

- Nàng sao vậy? Đột nhiên lại nói những lời kỳ quái.

Lâm Phỉ lắc đầu. Cúi đầu buồn bã nói:

- Muội biết Dịch ca luôn tìm cách… Mấy ngày này đi chậm như vậy, hoàn toàn là do lỗi của muội. Xin lỗi. Phỉ nhi quá ích kỷ.

Lâm Dịch nhìn Lâm Phỉ, đột nhiên khẽ thở dài một hơi, sau đó nhéo cái mũi nhỏ của Lâm Phỉ nói:

- Ngốc, nàng thì biết cái gì? Không phải như nàng nghĩ đâu.

- Không. Dịch ca ca, muội biết.

Lâm Phỉ cắt ngang lời Lâm Dịch, hắn sửng sốt một chút, sau đó nhìn Lâm Phỉ đang cúi đầu.

- Muội biết Dịch ca ca luôn duy trì tốc độ này là nghĩ tới cảm thụ của muội. Dịch ca ca không muốn khiến cho Phỉ nhi có cảm giác lạnh nhạt, Phỉ nhi biết… Phỉ nhi rất vui. Bởi vì Dịch ca ca có thể nghĩ tới cảm thụ của Phỉ nhi, Phỉ nhi rất muốn cùng ca ca đi mọi ngõ ngách trên khắp thế giới này. Có Dịch ca ca ở bên cạnh, đối với Phỉ nhi là điều tốt đẹp nhất… Thế nhưng, Phỉ nhi lại không thể, Phỉ nhi quá ích kỷ, còn có tỷ tỷ các nàng…

Nói xong những lời này, biểu tình trên mặt Lâm Phỉ có chút buồn bã. Lâm Dịch nhìn bộ dáng của nàng, lại không biết nên nói những gì, chỉ có thể ngốc ngếch nói:

- Phỉ nhi…

Quả thực, mấy ngày này Lâm Dịch tận lực giảm bớt tốc độ. Biểu hiện bộ dáng cực kỳ si mê nàng, nhưng trên thực tế đều là vì suy nghĩ cho Lâm Phỉ… Hắn vừa mới đoạt được thân thể của nàng, mặc dù nàng không nói, thế nhưng Lâm Dịch cũng không thể giả như không biết. Thử nghĩ xem, nếu như ngươi là một nữ nhân, vừa mới giao thân thể của mình ột người nam nhân, mà nam tử kia lại gấp gáp muốn gặp mặt nữ nhân của mình, thậm chí lại không để ý tới cảm thụ của ngươi, như vậy, trong lòng ngươi sẽ nghĩ như thế nào?

Cho dù nhắm mắt cũng có thể nghĩ ra, là một nữ nhân không thể chấp nhận được chuyện như vậy a?

Vì vậy, Lâm Dịch tận lực giảm bớt tốc độ, quả thực hoàn toàn là do cố kỵ cảm thụ của Lâm Phỉ.

Mà Lâm Phỉ cũng không ngốc, tâm tư của nữ nhân vô cùng tinh tế, thi thoảng nhìn thấy một chút xuất thần trên mắt Lâm Dịch, nhưng nàng lại giả như không biết, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi. Không có nữ nhân nào nguyện ý cùng người khác sẻ chia trượng phu của mình… Mà Lâm Phỉ rất hiểu rõ phân lượng của mình, nàng chỉ là người đến sau mà thôi.

Chỉ là liên tiếp trải qua nhiều ngày như vậy, Lâm Phỉ do dự thật lâu cuối cùng cũng dự định đẩy nhanh tốc độ. Dù sao, Lâm Phỉ cũng không phải là một người có dã tâm, cho dù đặt trước mặt nàng là thứ mà nàng thích nhất, cũng không thể làm như vậy. Nàng là một người thiện lương, cho nên nàng có thể đặt mình vào vị trí Mộng nhi và Linh Lung suy nghĩ cảm giác của họ, sau khi chia cách cùng Lâm Dịch ba trăm năm.

Lâm Phỉ lại nghĩ đến tình cảnh của mình là Lâm Dịch, chỉ có hơn ba mươi năm, lại có thể tưởng niệm hắn đến mức độ như thế này. Như vậy ba trăm năm thì sao? Thời gian ba trăm năm, vậy không biết hai người con gái kia phải nhận bao nhiêu sự thống khổ, tưởng niệm a?

Lâm Phỉ không thể ích kỷ như vậy, vì thế nàng mới nói ra.

Con mắt đỏ hồng tràn đầy nhu tình. Nàng biết, bởi vì Lâm Dịch thực sự yêu nàng, mới có thể quan tâm tới cảm nhận của nàng như vậy… Tại loại địa phương như Thiên Giới này, nữ nhân chính là tồn tại phụ thuộc vào nam nhân. Những cường giả có thể quan tâm tới nữ nhân của mình như Lâm Dịch vô cùng ít, Lâm Phỉ cảm thấy bản thân mình rất may mắn, may mắn bởi vì nàng gặp được Lâm Dịch.

Trong lòng Lâm Dịch hiện giờ đã vô cùng cảm động, hắn đối với sự lựa chọn của mình cảm thấy vô cùng may mắn, một người con gái nhu thuận, thiện lương như vậy, nếu như bản thân hắn bỏ qua, đến khi nghĩa lại, thực sự là đau lòng muốn chết.

Nghĩ tới đó, vẻ mặt Lâm Dịch tươi cười, nhẹ nhàng ôm Lâm Phỉ vào trong lòng, chậm rãi nói:

- Ta biết rồi, cảm ơn nàng, Phỉ nhi.

Lâm Phỉ ở trong lòng Lâm Dịch lắc đầu, một lát sau mới ngẩng đầu lên, nở nụ cười với Lâm Dịch:

774. Chương 882 : Tích Dương Hải Vực.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 882: Tích Dương hải vực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Dịch ca, chúng ta đẩy nhanh tốc độ đi a. Tỷ tỷ các nàng nhất định đã chờ rất lâu rồi, chúng ta nhanh chóng trở lại Đông Nam Thiên, rồi trở lại Đại Lục Bạch Đế. Sau đó, chàng có thể đoàn tụ cùng các nàng.

Lâm Dịch nhìn Lâm Phỉ đang tươi cười, thùy mị như vậy, hắn gật đầu, nở nụ cười.

Tốc độ, đột nhiên được đẩy nhanh hẳn lên.

Rốt cục, sau khi hai người đề thăng tốc độ, chỉ cần dùng thời gian ba ngày, Lâm Dịch phóng thần thức ra, lập tức nở nụ cười. Trong thần thức của hắn, lúc này đã xuất hiện con người.

Cứ như vậy lại bay mất một ngày.

Lâm Phỉ đột nhiên kinh hỉ nói:

- Dịch ca, thấy con người rồi!

Nói xong, nàng quay đầu lại, muốn chia sẻ niềm vui của mình với Lâm Dịch.

Thấy biểu tình trên mặt Lâm Dịch, Lâm Phỉ không khỏi sửng sốt, cái môi chu lên, tức giận nói:

- Đáng ghét. Dịch ca, chắc chắn chàng đã sớm biết rồi…

Lâm Dịch cười ha hả. Vò đầu nàng nói:

- Được rồi, đừng giận nữa, chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ đương nhiên không thực sự giận dỗi hắn.

Nàng cũng biết, Lâm Dịch so với nàng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Phạm vi thần thức lại càng lớn hơn. Nàng nói như vậy, kỳ thực cũng chỉ là làm nũng mà thôi, làm nũng cũng phải có mức độ. Trong mức độ đó nếu làm nũng thì sẽ làm người ta thương tiếc mình. Thế nhưng nếu như vượt quá mức độ đó, thì sẽ làm cho đối phương phản cảm.

Lâm Phỉ cũng không ngốc. Sau khi nghe lời Lâm Dịch nói, liền gật đầu, hai người lại bay về phía phát hiện con người bay đi.

Kỳ thực trong phạm vi thần thức của Lâm Dịch, trong phương viên một vạn km này, con người đã bắt đầu nhiều lên. Mà chỗ hiện nay bọn họ muốn đi tới chính là muốn tiếp cận một đám người. Lâm Dịch đã phát hiện ra, đó chính là một phù phong di động, người ở bên trong chỉ có tu vi tam giai mà thôi, chính là tu vi trung đẳng ở Thiên Giới.

Không mất bao lâu, một cái phù phong đơn lẻ xuất hiện trước mặt hai người Lâm Dịch và Lâm Phỉ.

Phù phong này cũng không lớn, toàn bộ phù phong này giống như một vòng tròn, trên thô, dưới tinh tế, trên mặt là hình tròn, có một ít thực vật, đường kính khoảng ba bốn km. Trong số những phù phong Thiên Giới, đây cũng là một loại không tệ.

Chủ nhân của phù phong này, thực lực bất quá cũng chỉ có tam giai mà thôi, đương nhiên không có năng lực xây dựng những thứ cấm chế lợi hại, chỉ là một thủ thuật che mắt đơn giản. Đối với loại cường giả tới trình độ này như Lâm Dịch và Lâm Phỉ mà nói, căn bản không có một tí tác dụng nào.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ bay thẳng vào bên trong Phù phong, bởi vì đã tập trung thần thức vào đối phương, vì vậy rất dễ dàng liền xuất hiện trước mặt đối phương:

- A? Ngươi. Các ngươi là ai?

Tu sĩ đó dường như cảm giác được cái gì đó liền mở mắt, liền thấy hai người Lâm Dịch và Lâm Phỉ trước mặt hắn, trong lòng lại càng hoảng sợ, thốt lên nói.

Đây là một thiếu niên nhìn qua niên kỷ cũng không lớn. Đương nhiên, sinh mệnh của người trên Thiên Giới đều là vô hạn, ai cũng không thể khẳng định tên thiếu niên trước mặt này đến tột cùng là mấy trăm tuổi. Hơn một nghìn, hay một vạn năm… Trước kia đã từng nói qua, người tu hành Thiên Giới rất coi trọng, Linh Dược và nội đan, có hai thứ đó, thiên tư chỉ cần hơi tốt một chút cũng không là gì. Điển hình là Lâm Phỉ, thiên tư cũng không tính là cao, nhưng dựa vào nội đan mà Lâm Dịch cấp cho nàng, lại có thể từ trình độ ban đầu là Tam giai, trong vòng ba mươi năm thăng tới ngũ giai, tốc độ đề thăng đâu chỉ là trăm lần? Bởi vậy có thể thấy được, tầm quan trọng của linh dược và nội đan.

Mà Khương Phàm, tu hành ở Thanh Nguyên Kiếm Tông ba vạn năm, bởi vì thiên tư không tốt, không có linh dược và nội đan trợ giúp hắn đề thăng thực lực, vì vậy vẫn chỉ có thể dừng lại ở trình độ tam giai… VÌ vậy, ở Thiên Giới cũng không phải người có thực lực càng mạnh thì niên kỷ càng lớn. Những người thực lực rất yếu, không chừng cũng là kẻ có niên kỷ rất lớn.

Vì vậy, không thể đánh giá tuổi một người qua bộ dáng hiện tại.

Người tu sĩ kia nhìn qua giống như một thiếu niên, mặc một bộ quần áo bằng vải thô, tướng mạo thanh tú, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch và Lâm Phỉ cảnh giác… Chỉ là hắn đương nhiên không thể nhìn ra nông cạn của hai người bọn họ.

Điều khiến cho hảo cảm của Lâm Dịch đối với hắn tăng lên chính là… Vào lúc hắn nhìn thấy Lâm Phỉ, trong mắt chỉ hiện lên một chút kinh diễm mà thôi, hắn cũng không nhìn thêm lần nào nữa… Nói cách khác, thiếu niên này tâm chí nếu không kiên định thì không thể nào có hành động như vậy, người như vậy hẳn cũng không phải là hạng người đại gian đại ác.

Phải biết rằng, bộ dáng hiện tại của Lâm Phỉ vô cùng động lòng người, trải qua nhiều lần tưới tắm của Lâm Dịch, càng khiến cho nàng trở nên xinh đẹp. Ngay cả Lâm Dịch tự ình là kẻ có tâm chí cực kỳ kiên định cũng không nhịn được mà trầm mê dưới mỹ sắc của nàng, vậy thì không cần phải nói tới những kẻ khác. Mỹ sắc của nàng có một lực sát thương vô cùng lớn.

Lâm Phỉ hiện tại đã khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng, ánh mắt trong trẻo nhưng pha vào đó là sự lạnh lùng, có một loại khí chất phiêu diêu phóng khoáng. Giống như là Lăng Ba Tiên Tử, làm cho người khác gặp nàng không thể xóa nhòa ấn tượng ban đầu, vẻ tươi cười của nàng chỉ dành ột mình Lâm Dịch. Người khác, không có tư cách để nhìn bộ dáng lúc nàng tươi cười, đương nhiên, Lâm Dịch và người nhà của nàng là một ngoại lệ.

- Không cần sợ hãi, chúng ta cũng không có ác ý.

Lâm Dịch nở nụ cười nhàn nhạt trấn an đối phương.

Tên thiếu niên kia nghe vậy hơi nhíu mày một chút, nhưng chính bản thân hắn cũng biết bản thân không phải đối thủ của người trước mặt, trong mắt hiện lên sự tôn kính đối với một cường giả, nói:

- Không biết hai vị đại nhân tới nơi này là có chuyện gì?

- Ta muốn hỏi thăm một chút, nơi này là nơi nào?

Lâm Dịch trực tiếp hỏi.

Thiếu niên này cũng sửng sốt một chút, thế nhưng ngay lập tức hồi đáp:

- Nơi này được gọi là "Tích Dương hải vực".

Thiếu niên này coi như là gặp một kẻ hỏi đường, vì vậy trực tiếp trả lời vấn đề, cũng không có hỏi nhiều. Vì vậy Lâm Dịch cũng vô cùng thưởng thức thái độ của đối phương. Hắn thỏa mãn gật đầu nói:

- Như vậy thì Phường thị gần nhất cách đây là ở hướng nào? Có còn xa lắm không?

- Phường thị?

Thiếu niên nhíu lông mày, ngay lập tức trả lời:

- Ở đây thuộc về biên giới sát "Tích Dương Hải vực". Vì vậy nhân số cũng không tính là đông. Muốn tới phường thị thì phải đi về phía Đông mấy vạn km nữa mới có.

Lâm Dịch như bừng tỉnh gật đầu… Thảo nào trong phạm vi thần thức của hắn, những địa phương đó cũng không có gặp nhiều người.

Lúc này hắn mới gặp đầu, sau đó nhìn thiếu niên vài lần, đột nhiên cười nói:

- Ngươi là hệ mộc sao?

- A?

Thiếu niên sửng sốt, nhưng hành động tiếp theo của Lâm Dịch lại khiến cho hắn không kịp phản ứng. Lâm Dịch lấy ra một khỏa nội đan yêu thú hệ mộc, cười nói:

- Cảm ơn ngươi đã cho ta biết, khỏa nội đan này coi như là thù lao.

Nói xong, hắn vứt khỏa nội đan cho tên thiếu niên, sau đó nhìn Lâm Phỉ mỉm cười.

775. Chương 883 : Phường Thị Kỳ Quái.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 883: Phường thị kỳ quái.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Phỉ cũng nhìn Lâm Dịch cười cười, nụ cười này trong nháy mắt khiến cho băng tuyết tan chảy, giống như muôn hoa nở rộ. Tên thiếu niên sau khi vung tay bắt lấy khỏa nội đan vừa vặn thấy một màn này, trong mắt nhất thời lộ ra thần sắc kinh diễm, quả nhiên có chút ngây dại. Mà Lâm Dịch cùng Lâm Phỉ, lúc này đã phóng người lên, hướng về phía Đông bay thẳng đi.

Mãi đến khi hai người rời đi, thiếu niên kia mới phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn về phía khỏa nội đan yêu thú trong tay.

- Nội đan Lục giai?

Thiếu niên thất thanh kinh hô. Thế nhưng ngay lập tức lại mạnh mẽ bịt miệng mình lại, nhìn trái nhìn phải một chút. Lại cúi đầu nhìn về phía nội đan, ánh mắt toát lên thần sắc kinh hỉ. Thần thức khẽ động một chút, tức thì khỏa nội đan yên thú xuất hiện ở bên trong không gian giới chỉ. Lại xoay người, hướng về phía tiểu ốc của mình chạy đi. Hắn dự định dọn nhà. Một khỏa lục giai nội đan, cũng đủ khiến cho kẻ khác mơ ước, vạn nhất bị kẻ khác biết được, hắn chỉ có thể đi tới kết cục táng thân mà thôi…

Hai ngày sau, Tích Dương Hải Vực.

Phường Thị này so với Bạch Vân thành cũng không lớn hơn chút nào. Cả tòa thành đều ở bên trên tầng mây, đoàn người như thủy triều, từng đạo lưu quang gào thét qua lại, có vẻ như rất có nhân khí.

- Chúng ta vào thôi.

Lâm Dịch vừa cười vừa nói, Lâm Phỉ nhu thuận gật đầu, hai người trực tiếp bay đến cửa Phường Thị.

Người trông cửa chính là hai gã hộ vệ mặc hắc sắc vi giáp. Khi thấy dung mạo khuynh quốc của Lâm Phỉ nhất thời bọn hắn đều lộ vẻ si mê, mãi đến khi hai hàng lông mi Lâm Phỉ cau lại, cực kỳ tức giận, bọn hắn mới hồi phục tinh thần. Chỉ là Lâm Phỉ là một nữ nhân hiểu chuyện, nàng biết Lâm Dịch ở Phường Thị này còn có việc phải làm, cũng không tạo thêm cho Lâm Dịch phiền toái. Vì vậy hai hàng lông mi chỉ cau lại một chút, cũng không có nói thêm gì nữa.

Hai người Lâm Dịch trực tiếp đi qua hai tên hộ vệ. Mãi một lúc lâu sau, hai tên hộ vệ này mới phục hồi tinh thần, trong mắt đều hiện lên vẻ si mê.

Lâm Dịch không khỏi buồn cười, đám thịt mềm bên hông hắn nhất thời lại được Lâm Phỉ tận tình chăm sóc.

- Đáng ghét, chàng còn cười?

Lâm Phỉ chu miệng, tức giận nói.

Lâm Dịch nhe răng cười, hít một ngụm lương khí, bất đắc dĩ nói:

- Ta làm sao?

- Chàng…

Lâm Phỉ tức giận, cuối cùng lại chỉ có thể hừ một tiếng, quay đầu sang phía khác, biểu đạt bản thân mình không thèm để ý tới hắn.

Lâm Dịch cười ha hả nói:

- Được rồi, được rồi. Lại còn tức cái gì nữa? Con mắt ở trên người bọn họ, chẳng lẽ lại không cho bọn họ xem? Hơn nữa, Phỉ nhi nhà chúng ta trời sinh ra đã xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ còn không cho người khác xem sao? Cho bọn họ thèm chết.

Lâm Phỉ vừa nghe thấy những lời này, tức thì a lên một tiếng, khuôn mặt đỏ ửng, vô cùng xấu hổ, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Dịch. Mỗi khi nữ nhân tức giận lại có một loại tư vị khác, khiến cho kẻ nào đó ngây dại. Lại thêm có hai tên tâm chí không quá kiên định, gặp ở dọc đường, cứ như vậy, cho dù là Lâm Phỉ cũng không nhịn được mà bật cười. Như muôn hoa nở rộ, sự kiều my, ôn nhu không nói lên lời.

- Đi mau!

Nhưng da mặt Lâm Phỉ vẫn còn mỏng, bị nhiều người nhìn như vậy, cũng không thể không xấu hổ, lôi kéo Lâm Dịch đi về phía trước, đẩy những kẻ ngáng đường. Nơi nào nàng đi qua, chu vi chung quanh cũng có không ít tên mơ tưởng được chiếm chút tiện nghi. Thế nhưng bọn họ lại bị một thứ lực lượng kỳ bí đẩy lui về phia sau, lúc này Lâm Dịch đang hớn hở nhìn dáng vẻ e thẹn của Lâm Phỉ.

Loại chuyện như thế này, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải, người mặt mỏng như Lâm Phỉ đương nhiên là vô cùng e thẹn.

Trên thực tế, bộ dáng ban đầu của Lâm Phỉ cũng không được như vậy, bộ dáng lúc này của nàng đã có chuyển biến rất lớn, cũng không phải là nói về ngũ quan, mà là khí chất.

Lâm Phỉ trước đây làm cho người ta có cảm giác là một tiểu mỹ nhân thuần khiết động lòng người, mà hiện tại Lâm Phỉ tạo cho người ta cảm giác là một đại mỹ nữ thành thục mê người.

Loại thiếu phụ phong vận thành thục này, tuyệt đối không phải là thứ mà một thiếu nữ chưa từng trải qua tình yêu say đắm có được. Đương nhiên lại càng động lòng người.

Rốt cục cùng tìm được một khách điếm, Lâm Phỉ và Lâm Dịch thuê một cái phòng. Thậm chí ngay cả lúc thuê phòng, lão bản kia cũng không khỏi làm ra biểu tình si mê. Trong quá trình ở trong lên lầu, hầu như toàn bộ mọi người trong cửa hàng đều có bộ dạng như vậy, mãi cho đến khi tiến vào căn phòng, Lâm Phỉ mới thở ra một hơi, cho tới bây giờ nàng mới biết, hóa ra con mắt của con người cũng khiến cho người ta khó chịu như vậy.

Nhưng mà Lâm Dịch hiện tại lại đang đăm chiêu suy nghĩ, đứng yên một chỗ, đầu lông mày nhíu lại.

- Chàng làm sao vậy?

Lâm Phỉ vốn đang muốn làm nũng một phen, thế nhưng thấy thần sắc Lâm Dịch như vậy, không khỏi thu hồi tâm lý vui đùa, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Dịch lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn Lâm Phỉ, trầm ngâm hỏi:

- Loại địa phương này có chỗ không thích hợp.

- Sao?

Lâm Phỉ nghi hoặc nhìn Lâm Dịch nói:

- Chỗ nào không thích hợp?

Lâm Dịch hỏi ngược lại:

- Lẽ nào nàng không phát hiện ra, một đường tới đây, ngay cả một nữ nhân chúng ta cũng không có gặp qua?

- A?

Lâm Phỉ cười, khuôn mặt đỏ bừng, một đường đi tới đây, hầu như lúc nào nàng cũng cúi đầu. Những ánh mắt đó khiến cho nàng cực kỳ khó chịu, nào có còn tâm tư để ý tới giới tính kẻ khác.

Mà Lâm Dịch lại tiếp tục nói:

- Không chỉ riêng phường thị, hiện tại nghĩ tới… Tựa hồ, một đường chúng ta tới đây, những thần thức chúng ta gặp phải không có lấy một nữ nhân.

Lâm Phỉ sửng sốt, không tồi, tại Thiên Giới này, nữ nhân không ngờ lại là loại động vật rất thưa thớt. Nhưng cũng không phải là không có. Đương cử như Bạch Vân thành, không phải là chỗ có nhiều nữ nhân sao?

Thần thức Lâm Phỉ phóng xuất ra bên ngoài, dò xét toàn bộ phường thị một lần, lập tức lộ ra vẻ trầm tư.

Quá khác thường rồi!

Loại địa phương như phường thị này, những nhân vật ở Thiên Giới này đều là tán tu, những người này bình thường hay đối mặt với yêu thú, thường xuyên đối mặt với sinh tử. Đối với những người như vậy, thỉnh thoảng chết vài người là phi thường bình thường. Vì vậy trong phường thị cũng có những hội giống như "Anh hùng trủng". Nhưng mà thần thức Lâm Phỉ vừa dò xét qua một lần… Không chỉ không có nơi phong trần như vậy, thậm chí ngay cả một nữ nhân cũng không có.

Thảo nào những nam nhân này khi phát hiện ra Lâm Phỉ, đều lộ ra thần sắc si mê, rất ít người có thể bảo trì vẻ thanh tỉnh… Tuy rằng thân là người Thiên Giới, thực lực siêu cường. Nhưng việc nam nữ, thì bọn người kia, chỉ sợ phải nghẹn khuất rồi.

- Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Lâm Phỉ không khỏi nghi hoặc nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch suy nghĩ một hồi, lại cười nói:

- Mặc kệ là chuyện gì. Chúng ta dù sao cũng chỉ là kẻ qua đường, chuyện xảy ra ở đây đối với chúng ta cũng không có quan hệ.

776. Chương 884 : Tức Giận.(1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 884: Tức giận.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Phỉ suy nghĩ một lát, cũng hiểu được đạo lý trong đó, nàng gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Hiện nay Lâm Dịch đã là cường giả cảnh giới Hư Thần cảnh, chính là tồn tại đối cao trên Thiên Giới, hắn không đi tìm người khác gây phiền phức là tốt rồi, người khác sao lại giám đi tìm hắn gây phiền phức? Đó chỉ là đơn thuần đi tìm chết mà thôi, đương nhiên hắn không có gì phải sợ hãi.

- Đi ra ngoài dạo phố không?

Lâm Dịch đột nhiên cười hỏi.

Lâm Phỉ chu cái miệng nhỏ nhắn định đáp ứng, lập tức lại nghĩ tới gì đó, thở dài một hơi nói:

- Muội cũng không muốn bị bọn họ nhìn như vậy, không đi.

Nói xong, có chút buồn bã.

Đi dạo phố chính là ham muốn của nữ nhân, vô luận là ở không gian, triều đại nào, nhất là bồi tiếp nữ nhân của mình đi dạo phố, càng làm cho nữ nhân đi không biết mệt. Nhưng hiện nay, Lâm Phỉ cũng chỉ có thể tiếc nuối.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, cũng hơi gật đầu nói:

- Không đi cũng tốt, lão bà của ta cũng không để cho những tên đã không biết bao năm chưa được nhìn thấy một nữ nhân nhìn được. Hắc hắc.

- Đáng ghét!

Lâm Phỉ đánh nhẹ vào vai Lâm Dịch, thế nhưng trên khuôn mặt lại hiện lên vẻ e thẹn và vui sướng.

Lâm Dịch cười hớn hở:

- Ta phải đi hỏi thăm một chút...

Nói chưa xong, ánh mắt hắn nhìn về phía ngoài cửa. Lâm Phỉ hiếu kỳ nhìn theo hắn, nghi hoặc vì sao hắn nói một nửa lại không nói nữa. Nàng nhìn về phía ngoài cửa, lập tức cũng không có phản ứng.

Khuôn mặt Lâm Dịch hiện lên vẻ bất đắc dĩ:

- Chúng ta không muốn tìm kẻ khác gây phiền phức, thế nhưng lại có kẻ không có mắt tìm chúng ta gây phiền phức rồi.

Lâm Phỉ sửng sốt, thế nhưng còn chưa kịp phản ứng, cửa cũng bị kẻ khác đẩy ra.

Cửa mở toang, thoáng cái có mười người xuất hiện. Những người này đều mặc hắc sắc vi giáp, mà vi giáp này chính là thứ mà những thủ vệ trông cửa thành lúc Lâm Dịch và Lâm Phỉ đi vào từng nhìn thấy. Không cần phải nói, bọn người kia, tự nhiên chính là thủ vệ phường thị.

Hơn mười người chặn ở cửa, một tên dường như là đầu lĩnh đi lên. Ánh mắt quét qua một lượt, ánh mắt nhìn Lâm Phỉ có chút kỳ quái. Trong mắt hắn hiện lên một chút kinh diễm, lập tức chỉ một ngón tay về phía Lâm Phỉ, lạnh lùng nói:

- Ngươi, đi theo chúng ta một chuyến.

Lâm Phỉ vốn đang không hiểu tại sao, người này vừa tiến đến không chút che dấu ánh mắt như sói nhìn vào nàng, giọng nói lại còn lạnh lùng như vậy, khiến cho dáng vẻ tươi cười của nàng trầm xuống. Nàng hiện giờ cũng không phải là người con gái yếu nhược, bất cứ ai cũng có thể khi dễ như trước kia. Không nói trượng phu của nàng là cường giả Hư Thần Cảnh, bản thân nàng chính là cường giả ngũ giai, những tên trước mặt này chỉ là tứ giai sơ cấp, lại dám đối xử với nàng như vậy?

- Ngươi là ai?

Nàng mạnh mẽ áp chế lửa giận trong lòng, lạnh lùng hỏi tên đầu lĩnh.

Tên hộ vệ kia cười hắc hắc, không chút che dấu ánh mắt càn rỡ của mình, nhìn một lượt, từ trên xuống dưới người Lâm Phỉ, ngạo nghễ nói:

- Ta chính là hộ vệ đội của phường thị. Mời ngươi đi theo chúng ta một chuyến.

Lâm Phỉ nắm chặt tay, lạnh lùng nhìn hắn:

- Vì sao ta lại phải đi theo ngươi một chuyến?

Tên hộ vệ kia cười nhạt nói:

- Bảo ngươi đi thì ngươi đi, nói nhiều như vậy làm gì? Bắt lại cho ta!

Ra lệnh một tiếng, mười gã hộ vệ phía sau lập tức tiến lên bắt người.

- Cút!

Một thanh âm vang lên, tên hộ vệ đầu lĩnh kia tức thì trợn mắt, máu tươi từ trong miệng tràn ra, thân thể khom lại một cái, không ngờ lại quỳ xuống.

Những hộ vệ bên cạnh hiển nhiên không kịp phản ứng, cũng không biết đã phát sinh chuyện gì. Thân thể muốn tiến lên cũng ngừng lại, nhìn nhau.

Lâm Dịch híp mắt, trong mắt bắn ra quang mang nguy hiểm. Áp lực khổng lồ khiến cho những hộ vệ xung quanh giống như bị người ta bóp cổ, mặt đỏ tía tai, hô hấp khó khăn, lại không thể làm gì được. Trong mắt mọi người đều hiện lên thần sắc kinh khủng.

Lâm Dịch nheo mắt nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Ta không biết chủ tử của ngươi là ai, ta cũng không muốn biết. Các ngươi ở chỗ này muốn làm gì ta cũng lười quản. Thế nhưng ngươi trở về nói với hắn một tiếng, lão tử không trêu chọc hắn, hắn cũng không nên tới gây sự với lão tử. Bằng không, lão tử sẽ làm cho hắn ngay cả một cơ hội hối hận cũng không có.

Tiếng nói của Lâm Dịch giống như tiếng sấm. Làm trò trước mặt hắn, yêu cầu nữ nhân của hắn đi một chuyến. Hừ. Không để hắn vào trong mắt nữa sao? Nói như thế nào đi chăng nữa, hiện tại Lâm Dịch cũng là cường giả Hư Thần cảnh Bát kinh hàng thật giá thật a! Những tên này lại dám làm trò trước mặt hắn.

Tên hộ vệ lĩnh đội kia lúc này mới biết bản thân đã đụng phải thiết bản rồi. Thế nhưng tình thế hiện giờ không cho hắn cơ hội hối hận, đối với khí thế cường đại của đối phương, ngay cả hô hấp của hắn cũng khó khăn. Bên người hắn, dường như đã bị niêm phong với không khí bên ngoài, không phải là không thể hô hấp, mà là thân thể không thể thừa nhận Thiên Địa linh lực. Thậm chí, ngay cả năng lượng của bản thân, trong nháy mắt cũng bị khối không khí kia hút ra, nếu còn tiếp tục như vậy, hắn không dám chắc mình có thể trở thành cường giả tứ giai thứ nhất trên Thiên Giới vì không hít thở được mà chết hay không.

Những hộ vệ này sắc mặt đều biến thành đỏ như máu, gân xanh trên trán nổi lên, dường như tùy lúc cũng có khả năng nổ tung. Cả đám lăn lộn ở mặt đất, tay ôm yết hầu của mình, mở cái miệng lớn không ngừng hút lấy không khí. Cái loại cảm giác hít thở không thông này, rõ ràng bên người có đủ không khí thế nhưng bản thân lại không thể nào hút tới phế phủ của mình, đủ để cho làm kẻ khác điên cuồng.

Nhìn một lát, Lâm Dịch mới hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lần này ta sẽ không giết các ngươi, trở về báo tin cho chủ tử các ngươi. Ta chỉ đi ngang qua, không có thời gian để ý tới hắn. Nếu như hắn thông minh, thì không trêu chọc tới ta, bằng không… Hừ. Nhớ kỹ, đây không phải là uy hiếp. Cút!

Sau khi chữ cút vừa rời miệng, khí thế hoàn toàn biến mất. Nhất thời những tiếng thở dốc, cùng ho khan vang lên trong căn phòng. Tên hộ vệ tiếp nhận công kích kia bị thương nặng nhất, thế nhưng hắn lập tức đứng lên, máu tươi từ trong miệng ứa ra, ngay cả nói cũng không dám nhiều lời, xoay người, sắc mặt xám xịt rời đi. Những hộ vệ chung quanh, thấy đầu lĩnh rời đi, nào còn dám ngưu bức ở lại? Một lát sau, những hộ về này đều rời đi hết.

Lúc đến thì hùng hổ, lúc rời đi thì chật vật. Tiếng đàm luận bên trong tửu điếm không ngớt.

- Một nam một nữ lần này rốt cục có thân phận gì a? Thoạt nhìn dường như cũng không phải là người tốt.

- Ta vừa nhìn lén phía sau một chút… Nữ tử kia thì không cần phải nói nhiều, đẹp như chim sa cá lặn, đích xác là mê người… Chỉ là nam tử kia cũng không dễ chọc. Tên đội trưởng kia còn chưa kịp nói mấy câu, cũng không biết nam nhân kia vì sao xuất thủ, tên hộ vệ đó trực tiếp ngã xuống mặt đất, sau đó còn nói một câu…

- Nói cái gì?

777. Chương 885 : Tức Giận.(2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 885: Tức giận.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Hắn nói, ta không biết chủ tử của ngươi là ai. Ta cũng không muốn biết. Các ngươi ở đây làm những chuyện gì, ta cũng lười đi quản. Nhưng ngươi trở về nói với hắn một câu, lão tử không trêu chọc hắn, hắn cũng đừng động tới ta, bằng không, lão tử sẽ làm cho hắn ngay cả cơ hội hối hận cũng không có.

- Cái gì? Hắn thực sự nói như vậy sao?

- Còn giả sao? Ta nghe vô cùng chính xác, tuyệt đối không có chút sai lầm, những lời hắn nói chính là như vậy.

- Hắn là người ngoài… Sợ rằng không biết, đứng sau phường thị này chính là siêu cấp cường giả Hư Thần Cảnh a?

- Ta xem không hẳn là như vậy. Nhìn bộ dáng nam nhân kia không giống như là dạng người tùy tiện. Chỉ sợ, hắn thực không để ý tới sự cường đại của đối phương a?

- Ài, ta nghĩ rằng trước mặt nữ nhân cho nên mới biểu hiện bản thân mình, mới có thể làm ra hành động vĩ đại như vậy. Chỉ sợ bản thân hắn hiện tại cũng rất sợ hãi a.

- Sẽ không. Nữ nhân kia rõ ràng đã là người của hắn, hắn còn phải biểu hiện cái rắm a.

- Vị tất đã là như vậy, nam nhân luôn luôn thích khoe khoang trước mặt nữ nhân một phen…

- Thế nhưng …

Nghe tiếng nghị luận trong tửu lâu, Lâm Dịch dở khóc dở cười. Hắn quay đầu nhìn lại, thì thấy nha đầu Lâm Phỉ kia cũng đang che miệng cười trộm, hiển nhiên cũng nghe được những lời bọn người kia đang nói.

Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ:

- Để lấy lòng nàng, hiện tại ngay cả cường giả Hư Thần cảnh ta cũng đã đắc tội rồi, mỹ nữ, nàng hẳn phải nên bồi thường cho ta một chút chứ?

- Đáng ghét!

Lâm Phỉ khẽ kêu lên một tiếng, khuôn mặt ửng đỏ, đẹp không sao tả xiết.

Lâm Dịch cười hắc hắc:

- Thời gian cũng không còn sớm nữa, theo ta đi thăm thú chung quanh một chút đi a. Dù sao nếu như đối phương muốn tìm chúng ta gây phiền phức thì cũng không thể trốn tránh được a.

Lâm Phỉ vừa nói không muốn đi, kỳ thực là muốn loại bỏ những phiền toái không đáng có... Thế nhưng, sự việc bất thường như thế này. Một Phường thị lớn như vậy, ngay cả một nữ nhân cũng không có, cực kỳ không bình thường. Lâm Phỉ xuất hiện sẽ mang đến cho Lâm Dịch những phiền phức không đáng có. Vì vậy nàng mới nói, không muốn cùng Lâm Dịch đi ra ngoài.

Nhưng hiện nay đối phương đã đánh tới cửa, Lâm Dịch cũng không phải là kẻ sợ phiền phức. Vào thời điểm hắn còn là cường giả Lục giai đã đại chiến với một tên Hư Thần cảnh. Hiện tại hắn đã là siêu cấp cường giả Hư Thần cảnh, đã không còn thứ gì có thể trói buộc hắn nữa, cho nên mới có màn vừa rồi.

Lâm Phỉ suy nghĩ một chút, cũng gật đầu, nở nụ cười rạng rỡ.

Hai người lúc này cùng nhau đi xuống lầu.

Những thanh âm đàm luận bên trong tửu điếm trong nháy mắt biến mất không còn tung tích. Tất cả mọi người đều hướng con mắt về phía Lâm Dịch và Lâm Phỉ. Những ánh mắt nhìn về phía Lâm phỉ vẫn như cũ không nhịn được có một chút si mê. Nhưng lúc này, lại có chút mờ mịt hơn. Xem ra, biểu hiện vừa rồi của Lâm Dịch khiến cho những người này kiêng kỵ.

Lâm Dịch không chút phật lòng, vẫn mang theo bộ dáng mỉm cười như cũ. Mà Lâm Phỉ thì vô cùng thân thiết kéo tay Lâm Dịch, cũng không thèm để ý tới những ánh mắt chung quanh, đi thẳng xuống dưới.

Lão bản đang ngồi trước quầy hàng cũng không dám ho he, rất sợ chọc phải hai người này. Dù sao, vừa rồi hộ vệ lên lầu tìm được phòng là do hắn nói vị trí của hai người. Tuy rằng bản thân hắn là có chút bất đắc dĩ... Thế nhưng không ngờ ngay cả những hộ vệ này hắn cũng dám uy hiếp, nếu như hắn mất hứng liệu hắn có thể giết chết mình hay không?

Ngay cả đám hộ vệ kia cũng bị đánh, giết lão bản tửu lâu này căn bản chỉ là giống như thái rau.

Thế nhưng lại khiến cho lão bản thất vọng chính là, hai người này không ngờ lại đi về phía hắn.

- Ông chủ...

Lâm Dịch mở miệng.

- Đại nhân, ta sai rồi! Ta sai rồi! Thế nhưng không có biện pháp a. Là bọn hắn bức ta, bức ta dẫn bọn hắn tới! Xin ngươi tha cho ta lần này, tha cho ta a...

Không đợi Lâm Dịch nói hết câu, lão bản đã quỳ rạp xuống đất, khóc lóc cầu xin.

Lâm Dịch ngạc nhiên, lập tức dở khóc dở cười. Thấy lão bản đang quỳ lạy trước mặt mình, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, được rồi. Ngươi đứng lên đi. Ta biết đây không phải là lỗi của ngươi, ta cũng không trách ngươi.

Lão bản kia nghe vậy có chút ngạc nhiên, không tin vào lỗ tai của mình nữa, ngạc nhiên nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch bất đắc dĩ nói:

- Mau đứng lên đi, ta thực sự không có trách ngươi.

Lão bản này vẫn không tin, lắp bắp nói:

- Thực sao? Thực sao?

Lâm Dịch gật đầu, lão bản nhất thời cảm động tới rơi nước mắt, dập đầu cảm tạ.

Đây cũng là chuyện bình thường, tại thế giới cường giả vi tôn như Thiên Giới này, gặp phải tình huống như vậy, gặp kẻ mạnh hơn ngươi, ngươi cũng chỉ có thể khúm núm, bằng không chỉ có con đường chết mà thôi.

Lão bản nơm nớp lo sợ đứng lên, khúm núm, không dám nói lời nào.

Lâm Dịch thấy biểu tình của hắn như vậy, bất đắc dĩ nói:

- Đừng sợ, ta không có ác ý, chỉ muốn hỏi ngươi một vấn đề mà thôi.

- Xin đại nhân cứ hỏi, tiểu nhân nhất định biết bao nhiêu sẽ nói bấy nhiêu, không có chút dám lừa dối!

Lão bảo vội vã trả lời.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó hỏi: xem tại

- Địa phương đấu giá ở nơi nào?

Lão bản vừa nghe thấy hắn hỏi, vội vàng nói:

- Từ đây đi ra ngoài, rẽ phải, đi khoảng vài nghìn mét là tới trung tâm phường thị. Ở phía Đông Nam trung tâm phường thị, có một khối kiến trúc lớn nhất, chính là cửa hàng lớn nhất của phường thị. Bên trong đó có bán đấu giá!

Lâm Dịch nghe vậy gật đầu, nhìn ra ngoài một chút mời cười nói:

- Cảm ơn ngươi.

Lão bản vội vàng nói:

- Không cần a. Nên vậy, nên vậy…

Lâm Dịch cười ha hả, sau đó mang theo Lâm Phỉ xoay người đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi, hai người bảy thẳng về phương hướng mà lão bản kia nói. Quả nhiên sau vài chung, hai người đã đi tới khu trung tâm.

Phía Đông Nam, quả nhiên có một khối kiến trúc to lớn, sừng sững đứng đó. Đại môn người đến kẻ đi, vô cùng náo nhiệt.

Lâm Dịch nhìn Lâm Phỉ mỉm cười, mang nàng đi tới.

Chiếc cửa lớn này chiều rộng khoảng bảy đến tám thước, cao tới năm sáu thước, cũng coi như là khổng lồ. Có đến bảy tám tầng canh gác. Ở trước cửa hội đấu giá có hai gã thủ vệ đứng đó, những kẻ tiến vào, đều phải nộp một số lượng linh thạch nhất định.

Lâm Dịch trước đây đã từng tham gia hội đấu giá, vì vậy có chút hiểu biết về quy củ. Hắn mang theo Lâm Phỉ, tiến tới trước mặt tên thủ vệ cười nói:

- Bao nhiêu linh thạch?

Một gã thủ vệ đang quay mặt về phía sau nói chuyện cùng tên còn lại, vì vậ cũng không nhìn thấy hai người Lâm Dịch. Nghe thấy có người hỏi, tên thủ vệ này trả lời theo phản xạ tự nhiên:

- Một nghìn năm trăm linh thạch…

Mà khi nói xong câu này, hắn quay đầu lại, thấy Lâm Phỉ bên người Lâm Dịch.

Sắc mặt tên thủ vệ nhất thời đại biến, lập tức lạnh lùng nói:

- Xin lỗi, bản các không tiếp đãi nữ nhân.

Lâm Dịch vốn đang định nộp linh thạch, nghe xong những lời này, sắc mặt tức thì trầm xuống. Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn hắn nói:

- Ai quy định là không được vào?

778. Chương 886 : Muốn Chết!(1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 886: Muốn chết!(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Sắc mặt thủ vệ hơi đổi, nhìn thoáng qua Lâm DIch một cái, sau đó lạnh lùng nói:

- Bản các quy định.

- Bản các?

Lâm Dịch cười dài một tiếng, gật đầu nói:

- Nếu như ta vẫn muốn đi vào thì như thế nào?

Tên hộ vệ còn lại phía sau nghe vậy tức thì tiến lên, đứng song song với tên hộ vệ kia, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Dịch. Mà gã hộ vệ còn lại thì nghiêm mặt nói:

- Nếu như các hạ là một người thông minh, hiện tại đi còn kịp. Bản các cũng không phải là nơi mà ngươi có thể giương oai.

Lâm Dịch vừa nghe những lời này nhất thời vui vẻ... Hai hộ vệ này bất quá chỉ là tam giai mà thôi, mà một cường giả Hư Thần cảnh như hắn không ngờ lại bị uy hiếp nói "Bản các cũng không phải là nơi mà ngươi có thể giương oai".

Lâm Dịch cười nhạo nói:

- Ta thực sự muốn nhìn xem, nơi này có phải là nơi mà ta có thể giương oai hay không.

Nói xong, hắn nắm tay Lâm Phỉ, cười nói:

- Chúng ta đi!

Lâm Phỉ hiểu được Lâm Dịch có bao nhiêu lợi hại, tự nhiên cũng không để cái nơi này vào mắt. Nghe thấy Lâm Dịch nói như vậy, thản nhiên gật đầu cười, kéo cánh tay Lâm Dịch đi vào bên trong.

Sắc mặt hai gã hộ vệ tức thì đại biến, thẹn quá hóa giận, nói:

- Các ngươi muốn chết.

Nói xong, hai người đồng thời phát ra quang mang chói mắt, đánh về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch khẽ cười một tiếng:

- Ánh sáng của hạt gạo cũng dám tranh phong với ánh sáng của trăng sao?

Nói xong, cũng không thấy hắn có động tác gì, một trận quang mang lóe, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, những hộ vệ này bị đánh bay về phía sau, đập vào cánh cửa. Mà những người khác, từ lúc Lâm Dịch mang theo Lâm Phỉ đi tới cửa đã biết sẽ phát sinh xung đột... Những người ở phường thị này đều biết, phường thị không phải là cấm nữ nhân, mặc dù xuất hiện cũng rất nhanh bị vệ đội bắt lấy. Có người nói đây chính là mệnh lệnh của chủ nhân phía sau phường thị. Vì thế, trong phương viên mấy vạn km này, nữ nhân đều biến mất.

Một phần là bị bắt đi, một phần là nghe tiếng gió mà chạy mất.

Tin tức bên trong phường thị cực kỳ linh thông, chuyện Lâm Dịch ở bên trong tửu điếm đánh bại đội vệ đội kia mọi người đều biết rõ. Hiện tại Lâm Dịch vừa xuất hiện, những người xung quanh vừa nhìn thấy một nam nhân còn trẻ tuổi mang theo một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành đi dạo phố, rất dễ khiến người ta liên tưởng tới người nọ.

Người nam nhân này ngay cả trước mặt vệ đội cũng không sợ, hắn sẽ sợ hãi một tên hộ vệ trông cửa sao? Vì vậy, ngoại trừ hộ vệ kia không rõ tình huống ở ngoài, những người khác đã sớm tránh xa quan sát. Hiện tại lại lấy hai gã hộ vệ phun máu bay ngược trở lại về phía sau, đại bộ phận mọi người trên mặt có chút hả hê.

Những hộ vệ này thực lực bản thân cũng không cường đại. Chỉ là bọn hắn thuộc về thế lực của hội đấu giá này, cho nên đối với ai cũng không ôn hòa, đều có bộ dáng cáo mượn oai hùm. Thực lực của bọn hắn cách xa mọi người, thế nhưng mọi người không có nắm chắc đối phó với kẻ đứng ở phía sau được không, cho nên chỉ có thể nhường nhịn. Hiện tại vừa thấy có kẻ giáo huấn những tên hộ vệ này, tự nhiên là mừng rỡ rồi.

Hai tên hộ vệ này tuy rằng nhìn qua không nặng, thế nhưng thực tại lại không nhẹ, một ngụm máu phun ra. Biểu tình trên mặt đều vô cùng thống khổ… Lâm Dịch lại phản công, khiến cho nội tạng của bọn hắn hoàn toàn bị nghiền nát. Trừ phi có người tự thân trị liệu cho bọn hắn, bằng không bằng vào năng lực của bọn hắn, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì một giờ, tuyệt đối sẽ chết vô cùng khó coi.

Lâm Dịch chưa bao giờ là một người tốt, tuy rằng hắn luôn cười hì hì, thế nhưng trên thực tế hiện tại trong đầu hắn lửa giận ngút trời. Thế giới này cường giả vi tôn, thế nhưng bọn họ lại tùy ý vũ nhục hắn? Không có bất kỳ ly luận nào. Phải biết rằng, cho dù yếu cũng là người, tuy rằng thực lực đối lập, thế nhưng đối với Lâm Dịch mà nói, bọn họ và kiến hôi không giống nhau. Bởi vì bọn họ bản chất vẫn là con người, đây là sự thực không có cách nào thay đổi.

Địa chấn ngoài cửa quả thực không nhỏ, phải biết rằng trong phường thị đã có nghiêm lệnh, tuyệt đối cấm tranh đấu. Thế nhưng mọi người lại cảm thấy một cỗ lực lượng ba động, tất cả mọi người đều không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía cửa, muốn xem đến tột cùng là kẻ nào có gan đến như vậy.

Ở cửa, lúc này Lâm Dịch đang thoải mái tươi cười, Lâm Phỉ thì thản nhiên dựa sát vào người hắn, từ từ đi tới phía trước. Những kẻ thấy Lâm Phỉ thì sững sờ, kinh ngạc há hốc mồm nhìn.

Lâm Dịch hiếu kỳ nhìn vào những kẻ ở bên trong… Quả nhiên đúng như hắn tưởng tượng. Bên trong Phường thị này quả thực so với Tụ Bảo các của Vân Phường thị giống nhau, tất cả mọi người bên trong đều mang mặt nạ. Toàn thân bao phủ trong một tấm vải đen, nhìn không ra là ai. Lâm Dịch dùng thần thức dò xét một phen… Quả nhiên đúng như hắn dự liệu, những người ở mặt đất nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được thần thức của người dưới ngũ giai. Đối với đám cường giả Lục giai mà nói, không có một chút hiệu quả nào. Lâm Dịch có thể thông qua thần thức mà thấy được dáng dấp và biểu tình của bọn họ.

Biểu tình của bọn họ hiện tại đều dại ra, ngây ngốc nhìn Lâm Phỉ. Xem ra ở Phường thị này đã lâu rồi không có xuất hiện nữ nhân a? Hiện giờ có sự xuất hiện của Lâm Phỉ, lại là một tuyệt thế mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, cũng khó trách bọn họ lại có biểu tình như vậy. Nam nhân Thiên Giới cũng là nam nhân, chỉ cần là nam nhân, liền không thể chống đỡ được sức hút của mỹ nữ. Đây là thiên tính, cũng không bởi vì tu luyện mà mất đi.

- Bọn họ ăn mặc thật là kỳ quái a…

Lâm Phỉ lần đầu tiên thấy loại trang phục này, có vẻ hiếu kỳ nói.

Lâm Dịch cười nói:

- Đây là một loại thủ đoạn bảo hộ, bên trong hội đấu giá hoặc cửa hàng bên trong Phường Thị, mọi người đều chọn loại thủ đoạn này để bảo hộ khách nhân của bọn họ… Nàng thử dùng thần thức xem, có thể nhìn thấy dáng dấp của bọn họ không?

Lâm Phỉ gật đầu, sau một lát nàng kinh ngạc nói:

- Mặt nạ và hắc bào trên mặt bọn họ đều có một tầng cấm chế, thần thức không thể tiến vào được

Lâm Dịch cười gật đầu nói:

- Như thế này chính là bảo hộ bọn họ.

Lâm Phỉ suy tư một chút, lập tức bừng tỉnh…. Nàng cũng là một người được sinh ra từ cảnh khốn khó, trải qua nhiều đau khổ như vậy, thế nào lại không rõ tầng ý nghĩa bảo hộ này như thế nào? Nàng suy tư một chút, liền minh bạch.

Thấp đối phương hiểu rõ, Lâm Dịch cười cười, tiếp tục bước vào bên trong.

- Các ngươi là ai? Thật to gan! Dám dương oai ở bản các.

Ở phía sau, những hộ vệ này cảm thụ được sự ba động lúc này mới chạy ra. Vừa thấy hai người Lâm Dịch tức thì quát lên.

Nhân số lúc này có hơn mười người, vừa xuất hiện đã vây lấy hai người Lâm Dịch, giống như là phòng ngừa bọn họ chạy trốn.

Lâm Dịch cười cười vỗ bàn tay Lâm Phỉ, cười nói:

- Giao cho ta xử lý đi a.

Lâm Phỉ lúc này mới bình tĩnh.

779. Chương 887 : Muốn Chết!(2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 887: Muốn chết!(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch ngẩng đầu lên, nhín về phía những tên hộ vệ này nói:

- Gọi quản sự của các ngươi đi ra gặp ta.

Các hộ vệ nghe vậy sửng sốt, ngay lập tức sau đó truyền đến một tràng cười to.

- Ha ha, ngươi nghe thấy không? Hắn nói hắn muốn gặp quản sự của chúng ta? Ha ha….

- Tiểu tử này óc vào nước sao? Hắn cho rằng hắn là ai? Cho rằng có chút thực lực liền có thể kiêu ngạo sao? Thực là không biết sống chết.

- Hừ, còn muốn gặp đại nhân, ta xem hắn căn bản chỉ là đi tìm chết.

- Đúng vậy…

Tiếng cười ha hả tràn ngập chung quanh. Đại bộ phận mọi người vẫn duy trì tâm tình bàng quan, mà có một số người lại dùng ánh mắt si mê dán trên thân thể Lâm Phỉ. Đại bộ phận mọi người đều cho rằng tên nam nhân có bộ mặt không tồi này thực sự điên rồi.

Trên mặt Lâm Dịch vẫn mang theo nụ cười nhạt như cũ, không chút nào kinh hoảng, cười nói:

- Cảm giác cười có sảng khoái không?

Tên hộ vệ quát hắn sau khi được một trận cười tới mức đau tới bao tử, lúc này mới đứng thẳng lên cười nói:

- Tiểu tử, lão tử không có thời gian nói giỡn với ngươi. Người dám đến bản các gây rối, chưa từng có kết cục tốt.

Theo lời hắn nói, những hộ vệ bên người cũng đứng thẳng lên, thu hồi dáng vẻ tươi cười, quả thực là có vài phần khí thế.

Thế nhưng Lâm Dịch tựa hồ lại không cảm giác được gì, vẫn lạnh nhạt cười như cũ:

- Nếu như ngươi là người thông minh, hiện tại thu tay lại còn kịp. Đi gọi quản sự các ngươi tới đây. Bằng không, sau đó phát sinh chuyện gì, ta cũng không dám khẳng định. Chỉ có thể khẳng định một câu… Các ngươi sẽ chết rất thảm.

Không biết vì sao, sau khi nhìn thấy biểu tình híp mắt cười của Lâm Dịch, tên hộ vệ vốn đang còn kiêu ngạo trong lòng lập tức cảm thấy một sự lạnh lẽo… Hắn nhìn bốn phía một chút, lập tức nhớ tới công việc của mình, nhìn về phía Lâm Dịch, lông mày nhăn lại, quát lên:

- Bắt!

- Rõ!

Đông đảo hộ vệ lĩnh mệnh, lập tức đánh về phía Lâm Dịch.

Năng lượng trên người mạnh mẽ chớp động, quang mang chói mắt.

Con mắt Lâm Dịch híp lại, có chút bất đắc dĩ nói:

- Chính là các ngươi muốn chết.

Tên hộ vệ đội trưởng kia còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy hắc sắc quang mang chung quanh đại thịnh, còn chưa kịp phục hồi tinh thần, chỉ thấy một trận sóng nhiệt kéo tới, ngay lập tức ý thức của hắn hoàn toàn biến mất.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, không dám tin tưởng một màn trước mắt này… Vừa nãy, mười người nhào tới, sau khi thấy quang mang năng lượng cường đại toát ra từ những kẻ đó, ít nhất cũng là chiến sĩ tứ giai. Nhưng mà… Chỉ trong nháy mắt, thậm chí không ai trong số bọn họ thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì… Hắc mang chợt lóe, tất cả mọi người đều biến mất sạch sẽ, tiếp theo đó là tro tàn bay xuống.

Trong lòng mọi người cứng lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch mang theo một chút kính nể… Hóa ra, đối phương cũng không phải là kẻ điên, mà chân chính là một cường giả. Hắn có tư cách nói ra như vậy, có thực lực làm chuyện như vậy.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Dịch khẽ cười với Lâm Phỉ một cái, dường như mọi chuyện khi nãy chưa từng phát ính.

Lâm Phỉ thản nhiên cười, kéo cánh tay Lâm Dịch đi lên tầng thứ hai. Dọc đường, những kẻ phía trước đều cuống quít tránh né, dường như sợ chọc phải hắn… Một nam một nữ này, nam tiêu sái, nữ xinh đẹp, nhưng mà tính tình lại không giống nhau. Giết hơn mười người, không ngờ lại coi như không có việc gì, thậm chí còn có thể cười ngọt ngào như vậy. Loại người coi thường tính mạng như thế này, tốt nhất là nên kính nhi viễn chi a.

- Đại nhân, đại nhân! Không, Không tốt.

Cánh cửa bị đẩy ra. Trong phòng, lúc này có một gã thanh niên đnag nhắm mắt dưỡng thần. Nghe thấy thanh âm tức thì nhíu mày:

- Có chuyện gì? Hoang mang rối loạn như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

Người đẩy cửa chính là một gã thanh niên mặc hắc bào. Nghe thấy tiếng răn dạy từ thanh niên trong phòng, ngay cả xấu hổ cũng không quản tới, vội la lên:

- Đại nhân, không tốt rồi!

Người thanh niên kia lại nhíu mày nói:

- Có chuyện gì?

Thanh niên mặc hắc bào nói:

- Đại nhân. Có người tới bổn các gây rối.

Hàng lông mày của thanh niên nhướng lên, ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên mặc hắc bào hỏi:

- Không đỡ được sao?

Thanh niên mặc hắc bào vội vã gật đầu, nói:

- Thực lực của đối phương rất mạnh, phỏng chừng là Lục giai hậu kỳ.

Hai hàng lông mày của tên thanh niên lần thứ hai nhướng lên:

- Nguyên nhân gì khiến cho hắn tới nơi này gây rối?

Thanh niên mặc hắc bào nói:

- Hắn dẫn theo một nữ nhân.

- Nữ nhân?

Thần sắc người thanh niên ngưng trọng, lập tức nhắm hai mắt lại. Một lát sau mở mắt, lộ ra thần sắc không dám tin.

- Đại nhân? Vì sao?

Tên thanh niên mặc hắc bào kia vẫn nhìn thần sắc của người thanh niên, lúc này lại thấy thần sắc kinh hãi của vị thanh niên kia, không khỏi có chút thấm thỏm.

Trên mặt người thanh niên hiện lên một nụ cười khổ, lẩm bẩm nói:

- Đại họa tới rồi…

- Đại họa?

Tên thanh niên mặc hắc bào phản ứng chậm chạm, nghi hoặc nhìn người thanh niên kia.

Người thanh niên kia ngẩng đầu, quay về phía tên thanh niên mặc hắc bào cười khổ nói:

- Đối phương… chỉ sợ là đại nhân vật Hư Thần cảnh.

- Hư thần cảnh sao?

Con mắt của tên thanh niên mặc hắc bào hầu như muốn rớt ra.

Phải biết rằng, đối với Thiên Giới mà nói. Cường giả Hư Thần cảnh chính là cường giả đứng đầu. Hơn nữa, tuyệt đối không thể dễ dàng xuất hiện như vậy.

Cường giả Hư Thần cảnh nào mà lại không phải là bá chủ một phương?

Lục giai hậu kỳ gặp Hư Thần cảnh, giống như gặp sư phụ. Người trước ở một thế lực không biết có bao nhiêu người. Thế nhưng người sau… cũng chính là kẻ mạnh nhất trong những thế lực đó. Sự khác biết có thể thấy được rõ ràng.

- Vậy. vậy làm sao bây giờ?

Tên thanh niên mặc hắc bào lắp bắp nói, lúc này đã hoàn toàn chấn kinh rồi.

Trực tiếp đắc tội một cường giả Hư Thần cảnh? Có trời mới biết hậu quả cuối cùng là gì?

Người thanh niên khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ đứng lên:

- Thảo nào đối phương dám quang minh chính đại mang theo nữ nhân tới Tích Dương hải vực như thế. Hư Thần cảnh a… Toàn bộ Tích Dương hải vực, bất quá cũng chỉ có hai người mà thôi. Cũng không biết vị cường giả này là người của thế lực nào.

Nói xong, hắn lại khẽ thở dài một hơi, nói:

- Để ta đi xem… Chỉ hi vọng, vị đại nhân này có thể tha thứ cho sự vô lễ của chúng ta.

Tên thanh niên mặc hắc bào lúc này sắc mặt trắng bệch. Chỉ có thể đờ đỡn gật đầu, đi theo phía sau người thanh niên kia… Hiện tại hắn đã không còn cách nào khác.

Tầng thứ sáu, một đám những người mặc y phục của hộ vệ đang vây quanh hai người. nhưng lại liên tục lui về phía sau. Nhìn qua, quả thực không giống như là đang vây quanh đối phương. Quả thực lúc này bọn hắn giống như là kẻ đang bị người ta bức lui.

Hai người kia, tự nhiên chính là hai người Lâm Phỉ và Lâm Dịch. Khóe miệng Lâm Dịch vẫn mang theo vẻ tươi cười như cũ. Ánh mắt quét qua đám người. Mà Lâm Phỉ lúc này lại đang nhẹ nhàng mỉm cười, ỷ ôi trong lòng Lâm Dịch. truyện từ

780. Chương 888 : Gây Rối.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 888: Gây rối.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Đại nhân, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Nếu đi lên nữa, chỉ có phòng của tổng quản đại nhân a.

Trong đám hộ vệ có một tên thanh niên mặc hắc bào, vừa lui về phía sau vừa nhẹ giọng nói. Khuôn mặt có chút lo lắng.

Mà người bên cạnh hắn tâm tình lúc này cũng không tốt hơn kẻ khác bao nhiêu. Nghĩ tới cảnh Lâm Phỉ và Lâm Dịch đi được vào bên trong, trên trán hắn lúc này đã đầy mồ hôi.

- Còn có thể làm sao bây giờ?

Người bị hỏi kia tức giận trả lời, lại cắn răng nói một câu:

- Liều mạng.

Kẻ bên cạnh hắn hơi sửng sốt một chút, lập tức cũng hung hăng gật đầu. chỉ thấy trên thân hai người bắn ra quang mang năng lượng kinh người. Những ván gỗ dưới chân tuy rằng được ra trì cấm chế, thế nhưng làm sao là đối thủ của năng lượng cường giả Lục giai cơ chứ? Trong nháy mắt, rắc rắc, liền xuất hiện một cái động lớn tiến về phía hai người Lâm Dịch. Những khách nhân phía dưới cũng đã bị trận đấu này làm kinh hãi cho nên đã sớm rời đi hết. Vì vậy lúc này phía dưới cũng không có người.

- Đi tìm chết!

Hai người đồng thời quát lên, thân hình bắn về phía Lâm Dịch, thanh âm năng lượng phá không cực kỳ chói tai.

Nhưng mà Lâm Dịch lại không thèm để ý tới luồng năng lượng mà cường giả Lục giai bạo phát. Hắn lạnh nhạt cười, khẽ hừ một tiếng.

Bọn hắn vừa mới chuẩn bị động thủ, thì một tiếng quát chợt vang lên.

- Lớn mật! Dừng tay!

Sau đó, một đạo thanh sắc quang mang hiện lên, vừa vặn chắn trước mặt hai người kia.

Oanh!

Một tiếng bạo tạc vang lên. Hai đạo thân ảnh bị đánh bay ra ngoài. Nhìn qua hẳn là thương tích không nặng, chỉ bị đánh bay mà thôi. Sau khi bị đánh bay ra ngoài, sắc mặt hai người trắng bệch, nghi hoặc hô lên:

- Tổng quản đại nhân!

Thanh sắc quang mang kia lúc này đã lộ ra bản thể, chính là người thanh niên vừa nãy ở trong phòng kia. Người này giận dữ trừng mắt nhìn hai người nói:

- Câm miệng!

Hai người kia tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, thế nhưng lập tức ngậm miệng lại. Thế nhưng đôi mắt lại mang theo nghi hoặc… Đồng thời cũng có một chút may mắn.

Thủ đoạn của Lâm Dịch bọn họ đã từng thấy, nếu như dám tiến lên không chết thì bị thương. Hơn nữa, người chết còn nhiều hơn người bị thương. Vừa rồi tổng quản cản bọn họ, khiến cho bọn họ chỉ có khí huyết không thông một chút mà thôi.

So với mất đi tính mạng thì hơn rất nhiều. Hiện nay tổng quản đã tới, cũng không tới phiên bọn hắn ra mặt.

Những người khác cũng bình tĩnh lại. Biểu tình của cả đám thả lỏng… Tổng quản đã tới, đương nhiên không có chuyện của bọn họ nữa. Lúc này cả đám dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía Lâm Dịch… Thực lực của tổng quản đại nhân chính là Lục giai hậu kỳ. Khoảng cách cho tới Hư Thần cảnh cũng chỉ là một đường chỉ mà thôi. Bọn họ cũng không cảm thấy một nam một nữ này sẽ là đối thủ của tổng quản. Cả đám đều chờ mong Tổng quản hảo hảo giáo huấn tên kiêu ngạo này.

Mà Lâm Dịch có chút hứng thú nhìn về phía tên tổng quan kia. Lâm Phỉ đang dựa sát vào người hắn đồng dạng cùng dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía tên Tổng quản. Không chút nào để ý tới ánh mắt như muốn nói " các ngươi chết chắc rồi" của đám người chung quanh.

Mà tên tổng quản kia sau khi quát hai tên hộ vệ, lập tức quay đầu lại, không chút chậm trễ, cung kính chắp tay nói:

- Tiểu nhân Mạnh Lương ra mắt đại nhân.

Ách?

Hầu như trong nháy mắt ánh mắt mọi người đều dại ra. Bọn họ có chút không tin nhìn người gọi là Tổng quản Mạnh Lương kia. Hầu như mọi người đều cho rằng lỗ tai mình có phải là giả hay không.

Tổng quản đại nhân không ngờ lại xưng hô với người thanh niên kia là đại nhân? Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Mọi người còn chưa có phục hồi tinh thần. Mạnh Lương có chút áy náy nói:

- Đại nhân, thủ hạ không hiểu chuyện đã mạo phạm đại nhân. Thỉnh đại nhân bao dung, tha lỗi cho bọn hắn. Mạnh Lương ở chỗ này trịnh trọng xin lỗi đại nhân.

Nói xong, hắn khom người thật sâu, thần sắc chân thành.

Lần này tất cả mọi người không tin cũng phải tin. Những kẻ có phản ứng nhanh đại khái đã biết chuyện gì đang xảy ra. Lập tức một tầng mồ hôi lạnh xuất hiện sau đầu bọn họ. Tổng quản của bọn họ chính là một cường giả Lục giai hậu kỳ đỉnh phong cũng phải xưng hô một tiếng đại nhân. Vừa rồi bọn hắn lại còn mắng…

Mà hai người vừa rồi bị tổng quản ngăn lại, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt không còn chút máu. Hiện tại bọn họ đã biết, vì sao tổng quản lại muốn ngăn bọn họ lại. Đó không phải là ngăn cản mà là cứu a. Chỉ là hiện tại ngẫm lại, khiến cho da đầu tê dại từng đợt… Bọn họ không ngờ lại dám xuất thủ với một cường giả Hư Thần cảnh.

Tất cả mọi người đều lâm vào hoảng sợ, thế nhưng cả đám hết lần này tới lần khác lại không có can đảm tạo ra một tiếng động nào. Nhất thời trong lúc đó, bầu không khí trong lầu sáu áp lực nặng nề.

Mà Lâm Dịch cũng không không có tâm lý tức giận với đám người kia. Ánh mắt nhìn thoáng qua người gọi là Mạnh Lương vẫn đang cung kính duy trì khom người kia. Lấy ánh mắt của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra thực lực của hắn đã gần đạt tới Hư Thần cảnh.

Đương nhiên, chỉ là một bước ngắn, thế nhưng quá trình trong đó lại dài dằng dặc. Có người tổn hao vô số năm, cũng không nhất định có thể tấn thăng từ Lục giai lên Hư Thần cảnh. Như vậy, thực lực của hắn vĩnh viễn cũng chỉ có thể đứng ở hàng Lục giai.

Điều này cũng lý giải tại sao thời gian hắn ở Bạch Vân thành cường giả Hư Thần cảnh lại không có một người. Nhưng cường giả Lục giai hậu kỳ bao vây Lâm Dịch lại có sáu người… Hơn nữa, sáu Lục giai cường

giả này chỉ là mới tấn thăng mà thôi. Như thế, có thể tưởng tượng được có bao nhiêu Lục giai cường giả, mà cường giả Hư Thần cảnh thiếu thốn như thế nào.

Mỗi một cường giả Hư Thần cảnh, có thể nói là nhân vật bá chủ hùng cứ một phương.

Lâm Dịch nhìn đối phương vài lần, cười nói:

- Ngươi là quản sự nơi này? Chính là ngươi quy định không tiếp nữ nhân?

Sắc mặt Mạnh Lương có chút xấu hổ, ngẩng đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Đại nhân có hỏi, tiểu nhân không dám giấu diếm… Chỉ là trong này còn có một chút nguyên nhân. Thỉnh xin đại nhân đi theo tiểu nhân, để tiểu nhân giải thích cho người hiểu. nguồn

Lâm Dịch nhíu mày, liếc mắt nhìn chung quanh rồi cười nói:

- Tốt, dẫn đường đi.

Mạnh Lương không dám chậm trễ, vội khom người nói:

- Đại nhân, mời đi bên này.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn đường của Mạnh Lương, Lâm Phỉ và Lâm Dịch đi lên tầng thứ bảy. Mà những người khác thì bị phân phó, giải quyết tốt hậu quả… Dù sao đây cũng là cửa hàng, bị Lâm Dịch quậy một hồi như vậy, khách nhân đều đã đi hết. Vì vậy phải giải quyết hậu quả cho tốt, những thứ khác không đáng nhắc tới.

- Đại nhân. Mời dùng trà… Phu nhân, mời dùng trà.

Tầng thứ bảy, trong một căn phòng được bố trí tao nhã. Mạnh Lương ân cần rót nước trà cho Lâm Dịch và Lâm Phỉ. Lâm Phỉ lại bị Mạnh Lương coi thành phu nhân. Khuôn mặt Lâm Phỉ tức thì đỏ lên. Len lén quan sát vẻ mặt của Lâm Dịch. Trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác hạnh phúc. Hảo cảm đối với Mạnh Lương cũng tăng lên.

781. Chương 889 : Nguyên Do.(1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 889: Nguyên do.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch nhấp một ngụm trà. Trà thơm ưu nhã. Mùi hương thơm nồng, vô cùng dễ uống. Thế nhưng có điều khó hiểu chính là, bên trong lại ẩn chứa linh lực cường liệt. Xem như là trà cực phẩm Thiên Giới khó gặp. Hắn không khỏi tán dương một tiếng nói:

- Trà ngon.

Mạnh Lương cười nói:

- Nếu như đại nhân thích, bên người tiểu nhân còn có một chút. Lúc đại nhân đi, thì mang theo một chút a.

Lâm Dịch nhíu mày, lập tức cười nói:

- Được rồi, ngươi cũng đừng đứng nữa, ngồi đi.

Mạnh Lương nghe vậy cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, liên tục cảm tạ. Lúc này mới dám ngồi ở vị trí đối diện với Lâm Dịch. Nhưng ít nhiều vẫn còn có chút câu thúc.

Cũng khó trách hắn lại làm như vậy… Dù sao thực lực của cường giả Hư Thần cảnh, người ta muốn giết hắn thì đơn giản giống như giết một con kiến.

Lâm Dịch lại rất thản nhiên, buông chén trà, tùy ý ngả lưng vào ghế, cười nói:

- Được rồi, cho ta một lời giải thích đi.

Mạnh Lương nghe vậy tức thì khuôn mặt có chút áy náy nói:

- Đầu tiên tiểu nhân xin chân thành xin lỗi đại nhân… Nếu như biết đại nhân cùng phu nhân tới, dù tiểu nhân có một trăm lá gan cũng không dám làm như vậy a.

Những lời này của hắn quả thật không giả… Nếu như hắn biết cường giả Hư Thần cảnh tới đây, hắn đã sớm tự mình đi nghênh tiếp, không có bất luận một tổ chức nào lại muốn đi đắc tội với một cường giả Hư Thần cảnh.

Lâm Dịch thật ra cũng đã tin tưởng những lời này của hắn, gật đầu nói:

- Chuyện này ta biết, người không biết không có tội. Ta chỉ muốn biết, vì sao nơi này lại không có lấy một nữ nhân? Những nữ nhân trước kia ở đâu?

Hắn vốn không định quản nhiều như vậy, thế nhưng bản thân lại có chút hiếu kỳ, vì vậy mới hỏi tới.

Mạnh Lương nghe vậy, không khỏi thở dài một tiếng, nói:

- Lại nói, nguyên do là từ vài chục năm trước…

Nghe Mạnh Lương nói, Lâm Dịch mới hiểu được nguyên nhân.

Hóa ra trước đây, Tích Dương hải vực này so với những địa phương khác trong Thiên Giới cũng không có gì khác nhau. Tỉ lệ nữ nhân tuy rằng rất ít, thế nhưng vẫn phải có. Bá chủ lớn nhất của Tích Dương hải vực được xưng là "Tích Dương đế quân". Hắn chính là một gã cường giả Hư Thần cảnh. Từ vạn năm trước đã trở thành cường giả Hư Thần cảnh, thực lực chỉ có thể dùng câu thâm bất khả trắc để hình dung.

Vốn tất cả đều bình thường. Đại đa số bên trong những Phường thị trong Thiên Giới đều có nơi phong hoa tuyết nguyệt. Bên người cường giả cũng có nữ nhân. Tất cả thay đổi là từ một biến cố mười bảy năm trước.

Tích Dương đế quân là một cường giả Hư Thần cảnh. Mà phu nhân của hắn cũng là một cường giả Hư Thần cảnh. Vốn tất cả đều tốt đẹp, thế nhưng vào mười bảy năm trước. Tích Dương đế quân bế quan trùng kích cảnh giới Thần cấp. Lại đúng lúc "Bà La vương giả" của Bà La hải vực tới chơi.

Bà La vương giả này và Tích Dương đế quân thực lực tương đương. Tuy rằng có yếu một chút, thế nhưng cũng kém bao nhiêu.

Hơn nữa trời sinh dung nhan tuyệt mỹ. Cũng chính là một nữ nhân có thủ đoạn. Tích Dương đế quân bế quan, người chiêu đãi Bà La vương giả chính là phu nhân của hắn - Hoa Quân Tích.

Hoa Quân Tích này chính là một vưu vật hiếm thấy. Xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, dùng tám chữ này hình dung nàng không có chút nào quá đáng. Có thể nói nàng là một mỹ nhân gây tai họa. Năm đó Tích Dương đế quân vì theo đuổi nàng, cũng mất một phen trắc trở. Thậm chí không tiếc tính mệnh mà chống đỡ người Phương tộc. Có thể nói là vô cùng hao tổn tâm huyết. Thực lực Hoa Quân Tích cường đại không kém Tích Dương đế quân. Dưới sự uy hiếp bằng tính mệnh của phụ mẫu, tộc nhân của nàng, nàng cũng chỉ có thể theo Tích Dương đế quân. Mà sau này, Tích Dương đế quân vì cảm thấy có lỗi với Hoa Quân Tích mà đối với nàng sủng ái có thừa. Có thể nói là mọi chuyện thuận theo, chỉ hy vọng giai nhân có thể đối đãi với mình tốt hơn.

Cứ như vậy qua thời gian trăm nghìn năm. Hai người tuy rằng không thể nói là sống chết có nhau, cũng coi như là tôn trọng lẫn nhau. Tích Dương đế quân cho rằng tình cảm của mình đã đánh động phương tâm của nàng. Sự cảnh giác đối với Hoa Quân Tích cũng dần dần biến mất.

Thế nhưng, Hoa Quân Tích chưa có bao giờ chân chính yêu Tích Dương đế quân.

Nàng một mực tìm cơ hội. Tìm một cơ hội… có thể giết chết đối phương. Nàng không có cách nào có thể tha thứ cho đối phương. Dù sao, phương pháp lấy nàng cũng không tính là quang minh chính đại.

Mà sau khi Bà La vương giả đến, tạo cho Hoa Quân Tích một cơ hội.

Nàng ra sức câu dẫn Bà La vương giả... Một nữ nhân gây tai họa như vậy. Nhất là nữ nhân cảnh giới Hư Thần cảnh, có bao nhiêu lực hấp dẫn đối với Bà La vương giả? Vì vậy, chàng có tình, thiếp có ý. Hai người trong thời gian vài ngày ngắn ngủi liền đi lại với nhau.

Có thứ gì khiến cho người nam nhân phẫn nộ hơn khi bị nữ nhân của mình cho đội một chiếc nón xanh? Nhất là khi nam nhân này là chủ nhân của một hải vực rộng lớn?

Hoa Quân Tích lúc này biểu hiện ra vô cùng sợ hãi. Nàng nói nàng sợ lúc Tích Dương đế quân xuất quan phát hiện ra chuyện này... Sự cường đại của cường giả Hư Thần cảnh là thứ không thể nghi ngờ. Đợi đến khi Tích Dương đế quân xuất quan, chỉ cần vừa xuất hiện, hắn tuyệt đối có thể cảm giác được sự khác thường của thân thể Hoa Quân Tích.

Ý tứ của Bà La vương giả chính là muốn Hoa Quân Tích trực tiếp theo mình về Bà La hải vực. Tích Dương đế quân kia tuy rằng cường đại, thế nhưng cũng không dám tùy ý tới Bà La hải vực gây sự... Dù sao. Bà La vương giả tuy rằng kém đối phương một bậc, thế nhưng cũng chỉ là trên lý thuyết mà thôi.

Nhưng mà Hoa Quân Tích lại không cho rằng như vậy... Nàng nói cho Bà La vương giả biết, Tích Dương đế quân lúc này đã là cường giả Hư Thần cảnh đỉnh phong. Khoảng cách tới ngày xuất thần đã tới gần. Một khi hắn ngưng tụ được thần cách...

Tới lúc này, Bà La vương giả cũng có chút lo lắng.

Cường giả Hư Thần cảnh quả thực cường đại, thế nhưng đối với cường giả Thần cấp mà nói, cũng không tính là cái gì. Nếu như Tích Dương đế quân thực sự ngưng tụ ra thần cách, như vậy ngày diệt vong của Bà La vương giả và Hoa Tích Quân cũng đã đến.

Càng là vương giả càng không muốn chết. Vì vậy, hắn nghĩ tới một biện pháp tốt nhất lúc đó, diệt trừ đối phương.

Nhưng mà Tích Dương đế quân thực sự cường đại. Tuy rằng thực lực của hắn được xưng là không kém bao nhiêu với đối phương, nhưng hắn cũng biết, cho dù là bản thân mình liên thủ với Hoa Quân Tích cũng không nhất định đã là đối thủ của đối phương. Muốn diệt trừ hắn, dễ như vậy sao?

Mà sau khi Hoa Quân Tích trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp, đó là dùng độc.

Nàng lấy ra "Tử Liên Nhị" được nàng chuẩn bị nhiều năm, đây chính là một loại linh dược cực kỳ hiếm thấy trong Tiên Giới.

Năm đó Tích Dương đế quân mất lực lượng rất lớn mới có thể tìm về giúp nàng. Tử Liên Nhị sở hữu linh lực rất mạnh. Hiệu quả của nó có thể so với một viên Linh Tinh bằng nắm tay.

782. Chương 89 0: Nguyên Do.(2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 890: Nguyên do.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Tất cả mọi người trong Thiên Giới đều biết Tử Liên Nhị này chính là một loại linh dược Thiên phẩm thượng gia vô cùng trân quý. Mà lại không biết tâm của Tử Liên Nhị này ở trên Thiên Giới cũng chính là một loại thực vật vô cùng hiếm thấy - Thực Tâm căn. Có thể nhanh chóng chuyển thành một loại độc vật vô sắc vô vị kịch độc.

Loại độc vật này tuy rằng không thể giết chết cường giả Hư Thần cảnh. Thế nhưng chỗ đáng sợ nhất của nó không phải là lấy tính mệnh của kẻ khác… Mà là phá hư kết cấu năng lượng. Cả đời cũng không thể tiến thêm.

Quả thực không thể nói thủ đoạn của Hoa Tích Quân vô cùng độc ác. Mọi người trên Thiên Giới truy cầu cái gì? Không phải là mong muốn một ngày nào đó bản thân trở thành cường giả Thần cấp chân chính sao? Nhất là đối với Tích Dương đế quân mà nói, trở thành Thần cấp chính là một chuyện dùng xúc tu có thể đụng tới. Có thể tưởng tượng ra, một ngày nào đó hắn đột nhiên phát hiện ra, những xúc tu có thể động tới cảnh giới này đột nhiên trong nháy mắt biến mất, vô cùng xa xôi. Không bao giờ có thể với tới…. Đối với hắn mà nói, đây chính là một loại đả kích như thế nào?

Mà trong khi đó, loại đả kích này lại đến từ nữ nhân hắn từng có thời gian âu yếm.

Hoa Tích Quân gọi Tích Dương đế quân từ nhập quan ra. Mượn cớ là Bà La vương giả tới chơi.

Tích Dương đế quân quá mức tín nhiệm nàng, đương nhiên không có chút hoài nghi. Vẻ mặt tươi cười tiếp đón Bà La vương giả. Trong quá trình tiếp đón, hắn không hề phòng bị, uống phải nước trà bị Hoa Quân Tích dùng Tử Liên Nhị điều chế mà ra…

Sự tình sau đó có thể tưởng tượng ra. Độc tố phát tác, lúc này Tích Dương đế quân mới ý thức được sự tình có chút không thích hợp. Bà La vương giả và Hoa Quân Tích liên thủ ra tay với hắn, dưới cơn thịnh nộ, Tích Dương đế quân đã bị một đòn nghiêm trọng.

Nhưng mà Tích Dương đế quân dù sao cũng là cường giả sắp tới có thể ngưng tụ thần cách, thực lực cường đại, không phải thứ mà Bà La vương giả có thể tưởng tượng được. Cuối cùng Bà La vương giả cùng Hoa Quân Tích bị đánh đến mức phải chạy trốn. Mà bản thân Tích Dương đế quân lại bị trúng độc, lại là kịch độc.

Có thể tưởng tượng ra, sau khi phát hiện tác dụng của loại kịch động trong cơ thể mình, Tích Dương đế quân điên cuồng ra sao. Hắn thậm chí muốn đến Bà La hải vực tìm Bà La vương giả và Hoa Quân Tích báo thù. Thế nhưng thực lực của hắn lúc này bởi vì Hoa Quân Tích và Bà La Vương giả liên thủ đánh cho bị trọng thương, thực lực đã giảm xuống rất nhiều, lúc này hắn đã không còn là Tích Dương đế quân trước đây nữa.

Cứ như thế, Tích Dương đế quân liền thay đổi. Trở thành người không biết nói lý, biến thành kẻ điên cuồng tàn bạo. Sự phẫn nộ của hắn đối với Hoa Quân Tích chuyển tới trên người những nữ nhân khác. Cứ như thế, vô số nữ tử vô tội ở Tích Dương hải vực bị gánh thay…

Mạnh Lương nói xong, khẽ thở dài một tiếng. Hắn nói:

- Đế quân nói, trong vòng Tích Dương hải vực, không thể có nữ nhân… Vì vậy, những hộ vệ của bản các đều không dám tiếp đón khách nhân là nữ giới.

Lâm Dịch nghe xong, không khỏi cảm khái nói:

- Tích Dương đế quân này cũng là kẻ đáng thương a.

Hai hàng lông mày Lâm Phỉ nhăn lại, lại hừ lạnh nói:

- Đáng đời! Đối với một nữ nhân mà nói, còn có thứ gì quan trọng hơn trinh tiết? Hắn lại dùng loại thủ đoạn đê tiện như vậy mà đoạt được thân thể Hoa Quân Tích. Không biết trong thời gian đó Hoa Quân Tích đã chịu bao nhiêu sự thống khổ. Thời gian trăm nghìn năm, không biết Hoa Quân Tích phải chịu bao nhiêu sự giày vò về thân thể và tâm lý? Tuy rằng cuối cùng lựa chọn phương thức bán mình để báo thù có chút ngốc nghếch, thế nhưng cũng có thể lý giải được. Tích Dương đế quân kia bị Hoa Quân Tích hại cũng đúng. Tàn sát nhiều nữ tử như vậy, có thể thấy bản thân hắn cũng không phải là kẻ tốt lành gì. Hiện nay biến thành người như vậy cũng coi như là báo ứng.

Lâm Dịch nghe vậy sửng sốt, lại thở dài một tiếng… Tại Bạch Vân phường thị, Lâm Phỉ cũng từng trải qua những ngày như Hoa Quân Tích, vì vậy có cảm giác đồng bệnh tương liên cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ này trong chuyện này không thể nói ai đúng ai sai. Tích Dương đế quân tuy rằng dùng thủ đoạn đê tiện để đoạt được thân thể Hoa Quân Tích, thế nhưng sau đó cuộc sống của nàng vô cùng tốt. Biểu hiện

cho thấy sự chân thành của hắn. Chỉ là phương thức không được tốt mà thôi. Mà Hoa Quân Tích này, bởi vì trinh tiết bị Tích Dương đế quân dùng thủ đoạn đê tiện đoạt lấy, do đó ghi hận trong lòng. Tìm được cơ hội trả đũa Tích Dương đế quân. Coi như cũng là hợp tình hợp lý. Dù sao, còn có thứ gì quan trọng hơn trinh tiết của nữ nhân, làm cho nữ nhân thống hận nhất a?

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng nói:

- Những chuyện trên đời, thị thị phi phi, ai có thể nói rõ ràng đây? Lập trường khác nhau, suy nghĩ cũng khác nhau. Phương thức xử lý vấn đề cũng khác nhau. Cái đích cũng khác nhau… Làm người đứng xem, ai có tư các đàm luận ai thị ai phi đây?….

Mạnh Lương nghe vậy cũng gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Trầm mặc một lát, Lâm Dịch mới nói:

- Vì vậy, các ngươi mới đề ra quy định này?

Mạnh Lương áy náy gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu như mạo phạm đại nhân, xin đại nhân thứ lỗi.

Lâm Dịch cũng không phải là người hẹp hòi, sau khi nhận được một lời giả thích, tự nhiên cũng sẽ không trách tội.

Vì vậy hắn gật đầu nói:

- Ta đã biết. Chuyện này coi như là xong.

Mạnh Lương nghe vậy tức thì đứng lên, cảm kích nói:

- Cảm ơn đại nhân.

Lâm Dịch gật đầu, lại có chút hiếu kỳ hỏi:

- Được rồi, ngươi chính là chủ nhân của cửa hàng này sao?

Mạnh Lương sửng sốt, lập tức lắc đầu nói:

- Kỳ thực ta cũng chỉ là tổng quản ở đây mà thôi. Chủ nhân đóng ở tổng bộ.

- Tổng bộ? Nói như vậy cửa hàng này chỉ là một chi nhánh?

Lâm Dịch hiếu kỳ hỏi.

Mạnh Lương gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy, toàn bộ Tích Dương hải vực có hơn hai mươi ba Phường Thi, đây chỉ là một phân bộ trong số đó mà thôi.

Lâm Dịch có chút kinh ngạc, sau đó cười nói:

- Sinh ý của các ngươi cũng thật lớn a.

Mạnh Lương nghe vậy cười ha hả, nhưng không có nói gì thêm.

Lâm Dịch lại cười cười, lại mở miệng hỏi:

- Kỳ thực lần này ta tới chỗ các ngươi, là có một vấn đề muốn hỏi các ngươi một chút. Chỗ các ngươi chính là cửa hàng lớn nhất ở Phường thị này, thế lực không nhỏ, hẳn là tương đối rõ ràng.

Mạnh Lương vội vàng nói:

- Xin mời đại nhân hỏi.

Lâm Dịch gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ta muốn biết một chút, ngươi có biết Viễn Trình truyền tống trận không?

- Viễn trình truyền tống trận?

Mạnh Lương sửng sốt, sau đó nói:

- Đại nhân muốn nói… Là truyền tống trận cự ly xa sao?

Lâm Dịch nghe vậy vui vẻ, gật đầu nói:

- Ngươi biết sao?

Mạnh Lương thản nhiên gật đầu nói:

- Đã từng nghe nói qua… Chỉ là…

Nói đến đó, hai hàng lông mày của hắn nhíu lại.

Lâm Dịch nhíu mày hỏi:

- Sao? Có vấn đề gì?

Mạnh Lương chần chờ một chút, lại than thở nói:

- Thực không dám dấu giếm đại nhân, Truyền tống trận này không có vấn đề gì, chỉ là vị trí của nó hiện tại…

783. Chương 891 : Đồng Cấp.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 891: Đồng cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nói xong, hắn không khỏi nhìn về phía Lâm Phỉ.

Lâm Dịch cũng nhìn sang Lâm Phỉ, lập tức hiểu được mấu chốt trong đó.

- Ý ngươi nói là, vị trí của Truyền tống trận chính là địa phương mà Tích Dương đế quân ở sao?

Mạnh Lương nghe vậy gật đầu, không biết nói như thế nào nữa.

Chung quy hắn cũng không thể nói, một mình đại nhân đi thì không quan hệ, thế nhưng đến khi mang theo phu nhân… Vậy Lâm Dịch còn không bị áp chết mới lạ… Làm thương nhân, hắn tự nhiên có chút hiểu biết, có thể lĩnh hội, nhưng không thể giải thích. Nếu như giải thích, sợ rằng cho dù có ý tốt cũng đắc tội với người khác. Nhất là đối mặt với cường giả Hư Thần cảnh.

Tuy rằng cho tới bây giờ, Lâm Dịch đều biểu hiện vô cùng hòa nhã, thế nhưng ai biết sau khi nói ra có đắc tội với hắn hay không?

Cường giả đều coi trọng danh tiếng. Mạnh Lương cũng không muốn tạo cho Lâm Dịch cảm giác hắn dùng ngôn ngữ kích động đối phương.

Mạnh Lương lo lắng không sai, dù sao Tích Dương đế quân đã thành danh nhiều năm, thực lực mạnh mẽ không thể tưởng tượng được. Lâm Dịch tuy rằng cũng là cường giả Hư Thần Cảnh, thế nhưng Mạnh Lương cũng không cho rằng hắn có thể đánh thắng Tích Dương đế quân. Hiện tại Tích Dương đế quân không nói lý như vậy, nếu như Lâm Dịch mang theo nữ nhân tới, chỉ sợ không chắc sẽ không xảy ra xung đột.

Chỉ là vấn đề này đối với Lâm Dịch cũng không tính là gì. Bởi vì… Hắn có Hổ Thần cư.

Chỉ cần Lâm Phỉ tạm thời trở lại Hổ Thần cư, Lâm Dịch một mình đi tới đó, đương nhiên không sợ sẽ phát sinh xung đột cùng với Tích Dương đế quân.

Mạnh Lương suy nghĩ một chút, trấn tĩnh lại nói:

- Chỉ là đại nhân cũng không cần lo lắng quá mức. Tích Dương hải vực cũng không chỉ có mình Tích Dương đế quân là cường giả Hư Thần cảnh. Những đại nhân vật Hư Thần cảnh còn lại cũng đều có phu nhân, thế nhưng Tích Dương đế quân lại không có. Đại nhân chính là cường giả Hư Thần cảnh, Tích Dương đế quân hẳn sẽ không làm khó đại nhân.

Lâm Dịch cười cười:

- Thật vậy sao? Ha ha. Vậy nơi ở của Tích Dương đế quân ở hướng nào? Có xa lắm không?

Mạnh Lương nói:

- Từ đây đi về phía nam, đại khái khoảng sáu mươi vạn km chính là nơi ở của Tích Dương đế quân. Mà Viễn Trình truyền tống trận chính là ở nơi đó.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu nói:

- Phía nam sao?

- Đúng vậy!

Lâm Dịch lại gật đầu, nhìn Lâm Phỉ cười nói:

- Phỉ nhi, chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ nghe vậy nhu thuận gật đầu, đứng lên. Lâm Dịch cười nói với Mạnh Lương:

- Cảm ơn, hẹn ngày gặp lại.

Mạnh Lương vội vã cung kính nói:

- Đại nhân, tạm biệt, chúc đại nhân thuận buồm xuôi gió.

Lâm Dịch cười gật đầu, mang theo Lâm Phỉ đi ra ngoài. Mạnh Lương đưa bọn họ ra tới cửa, Lâm Dịch quay lại cười nói:

- Được rồi, ngươi trở về đi, không cần tiễn nữa.

Mạnh Lương nghe vậy cũng gật đầu nói:

- Đại nhân đi thong thả.

Lâm Dịch gật đầu cười, lúc này mới rời đi.

Hiện tại Lâm Dịch và Lâm Phỉ chính là đại nhân vật người người đều biết ở Phường thị này. Đi trên đường, mọi người chỉ trỏ, nghị luận, thế nhưng cũng không có ai dám có can đảm tiếp cận hắn.

Cơ bản mọi người đang nghị luận là làm sao hai người này lại bình an đi ra ngoài. Chuyện Lâm Dịch mang theo Lâm Phỉ đánh vào trong cửa hàng kia, toàn bộ mọi người trong phường thị đều đã biết.

Chỉ là Lâm Dịch và Lâm Phỉ không thèm để ý tới những lời nghị luận kia. Lâm Phỉ ỷ ôi dựa vào người Lâm Dịch, cười nói:

- Thái độ của tên Mạnh Lương kia cũng không tệ lắm.

Lâm Dịch nghe vậy ngạc nhiên, lập tức bật cười nói:

- Không tồi… Thế nhưng chỉ giới hạn đối với cường giả.

Lâm Phỉ ngạc nhiên, sau đó đỏ mặt.

Quả thực, một nơi như Thiên Giới này, tất cả đều dựa vào thực lực nói chuyện. Thử nghĩ xem, nếu như người hôm nay đánh vào cửa hàng là kẻ có thực lực hơi yếu một chút, vậy Mạnh Lương kia có khả năng tiếp đón bọn hắn, dùng trà ngon cung kính mời sao?

Đáp án hiển nhiên là không. Cũng vì thực lực của Lâm Dịch đạt tới Hư Thần cảnh, cho nên Mạnh Lương mới sợ hãi hắn, gọi dạ bảo vâng, lại chiêu đãi cho tốt. Tất cả là bởi vì thực lực của Lâm Dịch khiến cho hắn sợ hãi.

Phía trước truyền đến âm thanh ồn ào, Lâm Dịch ngẩng đầu lên nhìn, lập tức cười nói:

- Lại có người tới.

Lâm Phỉ cũng nhìn lại, chỉ là bộ dáng cũng không có chút lo lắng nào... Nhìn đám bị cơm đang tới này, cho dù là Lâm Phỉ đơn giản cũng có thể đuổi đi, chứ không nói gì tới là Lâm Dịch.

- Đứng lại!

Một tiếng quát chợt vang lên, phía trước có hơn một trăm tên hộ vệ Phường thị xuất hiện, bao vây Lâm Dịch và Lâm Phỉ vào bên trong. Đứng đầu là một gã chiến sĩ Ngũ giai sơ cấp, khuôn mặt ngăm đen, có vài phần sát khí.

Lâm Dịch vẫn ung dung liếc mắt nhìn bốn phía, lập tức cười nói:

- Vị đại nhân này, có chuyện gì sao?

Sắc mặt tên hộ vệ kia trầm xuống, hừ lạnh nói:

- Kẻ đả thương hộ vệ bản phường chính là các ngươi sao?

Lâm Dịch nhíu mày, lập tức cười nói:

-Nếu như có người quấy rầy thê tử của các ngươi thì các ngươi sẽ làm thế nào? Đúng vậy, chính là ta đả thương. Vị đại nhân này có gì chỉ giáo?

Tên hộ vệ mặt đen tức giận nói:

- Toàn bộ Tích Dương hải vực đã có ý chỉ của bệ hạ, phàm là nữ nhân sẽ bị bắt, lẽ nào ngươi còn dám kháng chỉ?

Tên hộ vệ mặt đen này dường như cũng nhìn ra Lâm Dịch là kẻ bất thiện, liền xuất ra chiêu bài Tích Dương đế quân.

Lâm Dịch cười ha hả nói:

- Bệ hạ mà ngươi nói chính là Tích Dương đế quân sao? Vậy ý chỉ này cũng giận cá chém thớt a? Như vậy ta nói cho các ngươi biết, ý chỉ mà các ngươi nói, đối với ta chỉ là rắm thối. Cho dù là Tích Dương đế quân tự mình tới đây, lão tử vẫn như cũ khinh thường hắn.

Những lời này vừa nói ra, chung quanh nhất thời ồn ào, tiếng nghị luận nổi lên.

Hành vi của Tích Dương đế quân toàn bộ người trong Tích Dương hải vực đều biết, thế nhưng dám công khai nói như vậy lại không có mấy người. Người thanh niên vẻ mặt lúc nào cũng tươi cười này, không ngờ lại dám nói như vậy? Không biết là đầu hắn vào nước, hay là dựa vào bản lĩnh của bản thân?

Tên hộ vệ mặt đen nhất thời phẫn nộ quát:

- Lớn mật, cư nhiên dám bất kính với bệ hạ. Bắt lấy cho ta!

Nghe tiếng quát của hộ vệ mặt đen, những tên hộ vệ chung quanh tức thì trên người lóe lên quang mang. Mà những kẻ ban đầu muốn xem náo nhiệt chung quanh nhất thời hoảng loạn, nhanh chóng lùi về phía sau, sợ bị liên lụy.

- Ha ha..

Lâm Dịch cười lớn, chỉ thấy hắc sắc quang mang từ trên người hắn ầm ầm phát ra. Giống như một đám mây máu, trong khoảnh khắc, bao phủ toàn bộ Phường thị. Một cỗ khí thế khổng lồ, nhất thời từ trên người hắn tràn ra. Mọi người tức thì cảm thấy lồng ngực khó chịu, không ngờ ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

- Khí thế thật mạnh.

Toàn bộ mọi người bên trong Phường thị dưới áp lực khổng lồ này, không ngờ ngay cả tâm lý phản kháng cũng không có.

Những hộ vệ này sợ hãi. Hiện tại bọn họ mới biết được, bản thân mình đã đắc tội với một tồn tại cường đại ra sao. Ánh mắt của cả đám đều toát lên vẻ sợ hãi cùng cực, nhìn về phía Lâm Dịch.

784. Chương 892 : Ta Là Nam Nhân Của Nàng.(1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 892: Ta là nam nhân của nàng.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Giờ khắc này, thân ảnh của Lâm Dịch giống như bị phóng đại lên, giống như một pho tượng Ma Thần, ngạo nghễ đứng đó, những thứ trước mặt hắn chỉ là những con kiến hôi mà thôi.

- Hiện tại các ngươi đã biết, ta nói cũng không chỉ là nói xuông a? Ta lặp lại một lần nữa... Cái gọi là ý chỉ đối với các ngươi mà nói, đối với ta chỉ là rắm thối. Cho dù là Tích Dương đế quân đích thân tới, ta vẫn như cũ nói những lời này.

Thanh âm của Lâm Dịch trong nháy mắt chuyển thành lạnh lẽo.

Những mà, cùng một câu nói, cùng một người nói ra, hiện tại thêm sự tô đậm của cỗ khí thế khổng lồ này, lại không có bất luận kẻ nào cho rằng đầu của Lâm Dịch vào nước nữa.

Trời ạ, không ngờ lại là một gã cường giả Hư Thần cảnh. Khó trách hắn không để vào mắt ý chỉ của Tích Dương đế quân... Đơn giản là hắn vốn là một tồn tại cường đại giống như Tích Dương đế quân. Buồn cười thay, bản thân mình lại dùng ý chỉ của Tích Dương đế quân tới uy hiếp người ta? Sợ rằng, đúng như lời đối phương nói, cho dù là Tích Dương đế quân tới, hắn cũng cho rằng cái ý chỉ này là rắm thối a.

Tên hộ vệ mặt đen sắc mặt tái nhợt nghĩ... Tích Dương hải vực cũng không chỉ có một người, trên thực tế Tích Dương đế quân sở dĩ được xưng là đế quân là bởi vì hắn là tồn tại cường đại nhất trong những cường giả Hư Thần cảnh. Vì vậy bị chụp mũ là đế quân.

Cho dù hắn là tồn tại cường đại nhất, thế nhưng cũng chỉ là cường giả Hư Thần cảnh mà thôi. Những cường giả Hư Thần cảnh khác, đều có nữ nhân của riêng mình a? Cũng không có ra đạo ý chỉ như Tích Dương đế quân.

Bọn họ căn bản chính là tồn tại cùng cấp bậc, trong đó có yếu có mạnh, thế nhưng muốn một người phải làm theo mệnh lệnh của kẻ kia, là chuyện không có khả năng. Dù sao, nói như thế nào đi chăng nữa, trình độ của bọn họ cũng như nhau. Giống như là bản thân Tích Dương đế quân, đối với việc những cường giả Hư Thần cảnh khác có nữ nhân chỉ có cam chịu coi như không nhìn thấy, không cần tuân thủ ý chỉ này.

Hoặc là nói, bản thân Tích Dương đế quân cũng biết, chuyện của hắn chính là của riêng bản thân hắn. Thế nhưng nếu như không hiểu tại sao lại cố tình muốn giết thê tử của người khác, những cường giả đồng cấp với hắn sẽ không đáp ứng.

Dù sao, đẳng cấp của bọn họ là bằng nhau.

Thiên Giới cường giả vi tôn, những cường giả cùng cấp bậc, cho dù có mạnh có yếu, thế nhưng nếu như nhất định muốn cưỡng chế đối phương thì đó là chuyện không có khả năng.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh khủng nhìn về phía Lâm Dịch, không biết Lâm Dịch sẽ xử trí bọn họ như thế nào.

Trên mặt Lâm Dịch mang theo nụ cười ngạo nghễ mà khinh miệt nói:

- Hiện tại, các ngươi còn muốn bắt ta không?

Không ai trả lời, không ai dám trả lời.

Thời gian thong thả trôi đi, áp lực của Lâm Dịch gây ra ọi người càng lúc càng lớn, cả đám sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng.

Vô cùng sợ hãi, thế nhưng lại không có bất luận kẻ nào can đảm đứng ra cầu xin.

Lâm Phỉ lúc này đang đứng cạnh bên người Lâm Dịch đương nhiên là không bị ảnh hưởng. Nhìn những khuôn mặt sợ hãi tới cực điểm, Lâm Phỉ khẽ thở dài một tiếng. Đột nhiên ghé vào tai Lâm Dịch nói:

- Dịch ca, chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ dù sao cũng không phải hạng người hiếu sát. Tuy rằng cách làm của những người này khiến cho nàng tức giận, chết vẫn không hết tội. Thế nhưng thấy bộ dáng sợ hãi của bọn họ, trong lòng Lâm Phỉ ít nhiều có chút không đành lòng.

Lâm Dịch quay đầu lại nhìn về phía Lâm Phỉ, một tia không đành lòng trong mắt Lâm Phỉ, tự nhiên hắn cũng thấy được. Hắn ngẩn người ra, sau đó nở nụ cười.

Nụ cười này khiến cho Lâm Phỉ có cảm giác như bị người ta xem thấu, tâm tư hoảng loạn. Mặt nhất thời ửng đỏ, vội la lên:

- Cười, cười cái gì?

Lâm Dịch tức thì nghiêm trang ho lên một tiếng, lập tức gật đầu nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Nói xong, cũng không để ý những tên hộ vệ đang quỳ trên mặt đất, đi thẳng ra ngoài.

Mây đen khắp bầu trời, chậm rãi tiêu tán đi. Mãi một lúc lâu sau khi Lâm Dịch rời đi, cỗ áp lực khổng lồ khiến cho thân thể không thể cử động mới dần dần biến mất…

Trên không trung, khuôn mặt Lâm Phỉ vẫn còn ửng đỏ, đi theo phía sau Lâm Dịch, nàng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Nàng luôn luôn cảm giác được, nụ cười của Lâm Dịch có chút thâm ý, thế nhưng cụ thể là gì, nàng lại không đoán được.

- Phỉ nhi!

Lâm Dịch đột nhiên hô lên một tiếng, Lâm Phỉ mới khôi phục lại tinh thần, nói:

- A. Sao vậy?

Lâm Dịch nghi hoặc nhìn nàng, nói:

- Nàng đang suy nghĩ gì vậy? Sao lại xuất thần như thế?

Khuôn mặt Lâm Phỉ tức thì lại ửng đỏ, nói:

- Không, không có gì.

Lâm Dịch không tin, nói:

- Không có sao? Ta vừa rồi kêu nàng mấy lần, vì sao lại không có phản ứng a?

Lâm Phỉ không biết trả lời như thế nào, chỉ biết trầm mặc cúi đầu.

Lâm Dịch nghi hoặc nhìn đối phương, không biết nàng bị làm sao. Một lát sau, Lâm Dịch nhíu mày, tiến lên đỡ lấy Lâm Phỉ. Lâm Phỉ ngẩng đầu lên nhìn Lâm Dịch, Lâm Dịch nhẹ nhàng nói:

- Có phải là có chuyện gì không?

Đôi mắt Lâm Phỉ lóe lên, lắc đầu nói:

- Không, không có gì.

Lâm Dịch nhíu mày:

- Không thích hợp, khẳng định là có chuyện gì đó… Phỉ nhi, ta là phu quân của nàng, đúng không? Có chuyện gì mà lại không thể nói cho chúng ta?

Lâm Phỉ vô thức phủ nhận, nhưng ngập ngừng, rồi lại trầm mặc. Một lát sau, nàng cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi…

Lâm Dịch nghe vậy ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi:

- Nàng làm sao vậy?

Lâm Phỉ cúi đầu, con mắt đỏ hồng nói:

- Ta, ta vừa rồi không nên mềm lòng. Không nên làm ảnh hưởng tới quyết định của chàng.. Xin lỗi, Dịch ca, ta biết sai rồi…

Lâm Dịch lại ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lâm Phỉ khẽ cắn môi, giọt nước mắt chảy ra, nói:

- Còn nữa, ở bên trong cửa hàng, chàng nói Tích Dương đế quân là người đáng thương, thế nhưng ta lại phản bác ý của chàng… Xin lỗi.

Lâm Dịch hoàn toàn ngây ngốc, một lát sau mới cười hi hi.

Lâm Phỉ nghe thấy tiếng cười, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn về phía Lâm Dịch.

Con mắt Lâm Dịch tràn ngập tiếu ý nói:

- Chính là vì chuyện này mà nàng vẫn không yên sao?

Nhắc tới chuyện này, đôi mắt Lâm Phỉ tức thì có chút buồn bã nói:

- Mẫu thân đã từng nói, xuất giá tòng phu… Thế nhưng ta lại luôn phản bác ý của chàng. Bên trong cửa hàng đã như vậy, sau đó đi ra ngoài cũng thế. Ta biết chàng thương ta, cho nên mới không nói gì. Ta biết sai rồi, Dịch ca… Sau này Phỉ nhi sẽ không dám nữa. Chàng, chàng tha thứ cho Phỉ nhi nhé.

Nói xong, Lâm Phỉ ngẩng đầu lên, có chút khẩn trương nhìn Lâm Dịch, rất sợ hắn không tha thứ cho bản thân.

Thấy biểu tình của Lâm Dịch, Lâm Dịch trong nháy mắt bị thứ nhu tình này kéo vào, không khỏi yêu thương đối phương, cười mắng:

- Cô bé ngốc, nàng lại làm sao vậy? Phu quân nàng chẳng lẽ lại là người nhỏ mọn vậy sao? Sẽ bởi vì chuyện này mà giận nàng hay sao?

Lâm Phỉ ngây ngốc nhìn Lâm Dich, lẩm bẩm:

- Không, sẽ không thật sao?

785. Chương 893 : Ta Là Nam Nhân Của Nàng.(2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 893: Ta là nam nhân của nàng.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch xoa xoa đầu nàng, lắc đầu cười khẽ, nhẹ nhàng nói:

- Phỉ nhi, nàng là nữ nhân của ta, đúng không?

Lâm Phỉ lần này lại kiên đinh gật đầu nói:

- Ân, Phỉ nhi chính là nữ nhân của chàng, vĩnh viễn là như vậy!

Trong lòng Lâm Dịch lúc này vô cùng cảm động, cảm khái nói:

- Vậy ta cũng là nam nhân của nàng… Làm nam nhân của nàng, nếu như đã có đại mỹ nữ như vậy, lại còn muốn gạt bỏ tính cách của nàng, thì không phải là vô cùng quá quắt sao? Nam nhân như vậy, có đáng giá cho Phỉ nhi yêu sao?

Lâm Phỉ trong nháy mắt ngây dại ra, ngây ngốc nhìn Lâm Dịch.

Mà Lâm Dịch thì nhẹ nhàng vuốt tóc đối phương, nhẹ nhàng nói:

- Phỉ nhi, ta yêu chính là con người nàng. Tất cả mọi thứ của nàng… Không nên vì ta mà thay đổi thứ gì đó. Vẫn như cũ là một cô gái thiện lương, một Phỉ nhi thuần khiết. Hiểu không? Ta vĩnh viễn đều là hậu thuẫn kiên cố nhất cho nàng.

Nước mắt Lâm Phỉ trong nháy mắt tràn ra như vỡ đê, tràn ngập hai con mắt. Nàng động tình hô lên một tiếng "Dịch ca" sa vào lòng hắn, khóc, đương nhiên, lúc này những giọt nước mắt này chính là giọt nước mắt hạnh phúc.

Lâm Dịch yêu thương vuốt ve mái tóc dài của Lâm Phỉ, lập tức cười hắc hắc, ngân quang trên người lóe lên, người đã biến mất ở trên không trung.

Khi Lâm Phỉ từ trong lòng Lâm Dịch ngẩng đầu lên, thì thứ lọt vào trong tầm mắt của nàng chính là một căn phòng quen thuộc.

Nàng a một tiếng, khuôn mặt tức thì ửng đỏ.

Khuôn mặt trắng noãn giống như ngọc, làm cho người ta sinh ra sự thương tiếc.

- Phỉ nhi…

Lâm Dịch thâm tình nhìn Lâm Phỉ.

- Ân…

Lâm Phỉ e thẹn cúi đầu, không dám trực tiếp đối diện với hắn.

Quần áo mở ra, thân hình trắng toát hoàn mỹ không tỳ vết xuất hiện trước mắt Lâm Dịch. Lâm Dịch cúi đầu, hút mật ngọt trong đôi môi anh đào thơm ngát của nàng.

Lâm Phỉ ngượng ngùng đáp lại, cảm giác khô nóng, chậm rãi lan ra toàn thân.

- Dịch cha… Phỉ nhi yêu chàng…

Lâm Phỉ cắn môi, khuôn mặt đỏ ửng, nhẹ giọng nói bên tai Lâm Dịch.

- Ân…

Sau đó, một tiếng yêu kiều vang lên, xuân sắc khắp phòng.

Bên trong Hổ Thần cư, cảnh vật tuyệt đẹp.

Vừa trải qua một phen ôn tồn, dư vị trên mặt Lâm Phỉ vẫn còn chưa tan. Lơ đãng biểu hiện ra vẻ kiều mỵ, làm cho người khác thương tiếc không ngớt.

Cánh tay trắng như bạch ngọc quấn vào người Lâm Dịch, hai má dán vào ngực hắn, mà Lâm Dịch thì lấy tay chải chuốt những sợi tóc dài có chút tán loạn của nàng.

Hai người đều không nói gì, hưởng thụ giờ phúc ôn tồn này.

Qua một lúc lâu sau, Lâm Dịch mới vỗ vỗ kiều đồn của nàng, cười nói:

- Được rồi, trước tiên tắm rửa một chút. Sau đó chúng ta rời đi.

Lâm Phỉ có chút không nỡ rời khỏi bộ ngực của Lâm Dịch, sau khi cọ cọ vài cái, mới luyến tiếc đứng lên. Hai vú ngạo nghễ đứng thẳng, mái tóc dài đen nhánh, khuôn mặt đỏ ửng mang theo một ý nghĩ nào đó khiến cho Lâm Dịch không nhịn được mà véo véo hai má nàng.

- Được rồi, đứng lên đi.

Lâm Dịch cười nói.

Lâm Phỉ khịt mũi, sau đó nhu thuận gật đầu.

Lâm Dịch xuống giường, nhân lúc Lâm Phỉ không chú ý, ôm lấy nàng. Lâm Phỉ a một tiếng, khuôn mặt ửng đỏ, vẻ mặt ngượng ngùng, cứ như vậy bị Lâm Dịch ôm ra khỏi căn phòng.

Bên trong bãi đất trống ngoài Hổ Thần cư, ngoại trừ bãi cỏ còn có một hồ nước nho nhỏ. Lâm Dịch ôm Lâm Phỉ, trực tiếp đi tới hồ nước.

Hồ nước này không lớn, đường kính chỉ hơn mười thước, thế nhưng lại trong vắt, nhìn thấy đáy.

- Tắm nào!

Lâm Dịch cười to một tiếng, sau đó dưới tiếng kinh hô của Lâm Phỉ, ào một cái, nhảy vào bên trong hồ nước.

Nước ở trong hồ vô cùng ấm áp, Lâm Dịch sung sướng thở ra một hơi.

Lâm Phỉ lúc này để lộ ra một cái đầu trên mặt nước, sẵng giọng nói:

- Đáng ghét, đại phôi đản!

Mỹ nhân dục đồ, đó là một bức họa mỹ lệ ra sao a.

Mái tóc đen nhánh ướt đẫm. Khuôn mặt như bức tranh, môi như anh đào, hai vú ngạo nghễ, như ẩn như hiện trên mặt nước, mà ở trên mặt nước cũng lộ ra một mảnh xuân sắc, một mùi thơm của nữ nhân từ trên người Lâm Phỉ truyền ra.

Lâm Dịch say sưa hít lấy, mỉm cười đầy ý vị nhìn Lâm Phỉ.

Dung nhan hoàn mỹ, hiện tại lại hiện ra vẻ ướt át, vẻ phong tình này khiến cho Lâm Dịch nóng người.

- Phỉ nhi, qua đây kỳ lưng cho ta một chút.

Lâm Dịch cười cười nói.

Lâm Phỉ hờn dỗi hừ một tiếng, nhưng vẫn đi tới phía sau Lâm Dịch, ngón tay ngọc ngà xoa xoa cái lưng không tính là rộng của hắn. Cảm giác nhu nhuyễn khiến cho Lâm Dịch thỏa mái không kìm nổi mà rên rỉ một tiếng, thuận thế ngã vào trong lòng nàng. Một đôi ngọc nhũ mềm mại dán vào lưng hắn.

- Đáng ghét, sao lại sát như vậy a?

Khuôn mặt Lâm Phỉ ửng đỏ, thấp giọng nói. Thế nhưng Lâm Phỉ lại càng thoải mái ngả lưng ra phía sau, dường như muốn cảm thụ thêm một chút cái cảm giác mềm mại kia. Lâm Phỉ càng thêm ngượng ngùng, sau đó khẽ dời thân mình để cho Lâm Dịch cảm thấy thoải mái, cũng không nói thêm gì nữa.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sương trắng của Hổ Thần cư, dòng nước ấm áp, phía sau lưng truyền đến cảm giác mềm mại, khiến cho hắn cảm thấy thư sướng. Ánh mắt nhìn lên bầu trời thế nhưng lại không biết tiêu điểm ở đâu. Mà Lâm Phỉ khẽ cười, khuôn mặt mang theo vẻ ngượng ngùng, một nửa mang theo sự hạnh phúc, lẳng lặng ôm lấy Lâm Dịch, cảnh tượng vô cùng ấm áp.

Một lúc lâu sau. Lâm Dịch đột nhiên nhẹ giọng nói giống như đang nói mớ:

- Nếu như Mộng nhi và Linh Lung ở đây, thì thật tốt biết bao.

Thân thể Lâm Phỉ tức thì run lên nhè nhẹ. ánh mắt nhìn về phía sắc mặt bình tĩnh của Lâm Dịch, nghe giọng nói giống như mê man của hắn, Lâm Phỉ không nhịn được mà miết ngón tay, làm ái tóc đang rối của Lâm Dịch gọn gàng. Nàng nhẹ giọng nói:

- Sẽ có một ngày như vậy… Chỉ cần chúng ta đẩy nhanh tốc độ, rất nhanh liền có thể tới Đông Nam Thiên. Đến lúc đó, Phỉ nhi cùng chàng đi tới Bạch Đế đại lục. Nơi đó nhất định là một địa phương vô cùng mỹ lệ.

Lâm Phỉ nói khiến cho Lâm Dịch như bừng tỉnh, mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, nơi đó chính là một địa phương vô cùng mỹ kệ… Ta lớn lên ở một trấn nhỏ gọi là trấn Hi Mạn. Phía tây trấn có một sơn cốc nho nhỏ, phong cảnh trong đó thực sự vô cùng tốt, bên trong đó còn có một hồ nước nho nhỏ. À, giống như hồ nước này. Khi còn bé, cứ tới mùa hè, những đứa trẻ trong trấn đều chạy tới bên cạnh hồ chơi đùa, té nước…

Lâm Dịch dần dần lâm vào hồi ức, trên mặt mang theo một chút vui vẻ. Lâm Phỉ lẳng lặng lắng nghe, ngón tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lâm Dịch, trong lòng có chút cảm giác chua xót, hồi ức chính là thứ mâu thuẫn nhất. Vô luận chuyện gì biến thành hồi ức, vô luận là ngọt ngào hay thống khổ, hài lòng, vui vẻ.. Cũng biến thành hồi ức. Sau này khi nhớ lại, sẽ luôn luôn tạo cho người ta có cảm giác chua xót.

Cảm giác cảnh còn người mất, thực sự khiến cho người ta chua xót tới tận xương tủy. Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại mang theo một chút ngọt ngào như vậy, thực sự khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.

786. Chương 894 : Tới.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 894: Tới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch ở trước mặt Lâm Phỉ nhắc lại chuyện ngày bé của mình. Lâm Phỉ ở bên cạnh lẳng lặng lắng nghe, nhưng cũng không khỏi vì những nhấp nhô trong cuộc đời của hắn mà lo lắng. Mà trong lúc đó cũng bởi vì những thành tích của hắn mà kinh hãi.

Một người ở sinh ra ở Bạch Đế đại lục lại dùng thời gian ngắn ngủi không đến bốn trăm năm, liền trở thành cường giả Hư Thần cảnh. Chỉ sợ toàn bộ Thiên Giới hiện tại cũng không có người thứ hai.

Hai từ kinh hãi không đủ để hình dung ra. Chỉ có thể nói là kỳ tích! Không, cho dù là kỳ tích, cũng không thể biểu hiện hết được… Cái đó căn bản không có từ ngữ nào có thể hình dung được.

Lâm Phỉ sợ hãi than. Đồng thời cũng vì ánh mắt của mình mà tự hào… Trong chúng sinh Thiên Giới, bản thân mình lại gặp kẻ kiệt xuất nhất chính là hắn. Chẳng lẽ không đáng để tự hào sao?

Hồi ức xong, Lâm Dịch mới hồi phục tinh thần. Hít sâu một hơi, thở ra một hơi thật dài, trên mặt hiện lên sự kiên định:

- Không được. Tốt nhất là về tới Đông Nam Thiên.

Sau khi mặc quần áo và lấy vật dụng hàng ngày. Lâm Dịch nắm tay Lâm Phỉ, quang mang lóe lên, biến mất ở giữa không trung Hổ Thần cung.

Chỗ xuất hiện chính là địa phương trước khi hai người tiến vào Hổ Thần cư, Lâm Dịch định rõ phương hướng, sau đó cười nói với Lâm Phỉ:

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ nhu thuận cười, gật đầu. Hai người hướng về phía nam nhanh chóng bay đi.

Sáu mươi vạn dặm, cho dù là Lâm Phỉ và Lâm Dịch cũng không tính là gần. Dùng thời gian ba ngày mới bay được hết.

Lâm Dịch ngừng lại, cười nói với Lâm Phỉ:

- Ta nhìn xem một chút.

Lâm Phỉ gật đầu.

Thần thức khổng lồ từ trong cơ thể Lâm Dịch phát tán ra.

Thần thức hiện tại của Lâm Dịch đã bao trùm trong phạm vi bán kính một vạn dặm. Đây chính là hạn chế lớn nhất, nói cách khác, nếu như Lâm Dịch muốn sử dụng, dò xét vị trí xa như vậy, vô luận là ai, cũng không cũng không thể đem từng ngóc ngách nhét vào trong đầu mình… Đó là việc cực kỳ tiêu hao tinh thần lực. Dù sao, sự mạnh yếu của thần thức có mối quan hệ chặt chẽ với tinh thần lực.

Hiện tại Lâm Dịch không tận lực sử dụng thần thức, cảm nhận được phạm vi đại khái hơn mười lý.

Nói rõ hơn một chút, nhận biết và thần thức ở đây khác nhau. Nói đơn giản một chút, cái trước tương đối mông lung, cái sau thì rõ hơn một chút.

Chính xác hơn một chút, dưới tình huống bình thường, nếu trong phạm vi có biến cố, Lâm Dịch có thể mơ hồ cảm ứng được. Nếu như sử dụng thần thức, hắn có thể nhìn rõ chuyện xảy ra.

Vì vậy hiện tại tính ra đã bay sáu mươi vạn dặm. Thế nhưng Lâm Dịch lại còn muốn dò xét một phen, xác định có phải thực sự đã tới rồi không.

Ước chừng khoảng nửa giờ, Lâm Dịch đột nhiên mở mắt, Lâm Phỉ nhìn hắn hỏi:

- Thế nào? Đã tìm được rồi sao?

Lâm Dịch cười gật đầu nói:

- Đúng vậy. Chúng ta đã bay được sáu mươi vạn dặm. Ở bên kia có một Phù phong rất lớn, năng lượng ba động trên đó rất mạnh, phỏng chừng chính là chỗ này.

Lâm Phỉ gật đầu nói, lập tức nói:

- Vậy chàng để ta tiến vào bên trong Hổ Thần cư đi.

Lâm Dịch nhíu mày, suy nghĩ một lát. Hắn hít sâu một hơi, nhìn Lâm Phỉ nói:

- Ủy khuất cho nàng rồi.

Lâm Phỉ lắc đầu nói:

- Ta biết thực lực của bản thân mình cũng không trợ giúp được gì cho chàng. Điều duy nhất có thể làm chính là không gây thêm phiền phức cho chàng. Ở Phường thị nếu không vì ta, cũng không có nhiều chuyện phiền toái như vậy. Xin lỗi…

Lâm Dịch bật cười, theo thói quen xoa đầu nàng, nói:

- Cô bé ngốc, đã quên những lời ta nói ngày đó rồi sao? Ta chính là nam nhân của nàng, còn phải nói như vậy sao?

Lâm Phỉ nghe vậy nhất thời hạnh phúc cười, thè lưỡi nói:

- Xin lỗi, trong lòng Phỉ nhi có chút khó chịu mà thôi.

Lâm Dịch lắc đầu cười nói:

- Được rồi, ta đưa nàng tiến vào Hổ Thần cư.

Sắc mặt Lâm Phỉ ngưng trọng ,nói:

- Bản thân chàng cũng phải cẩn thận… Tích Dương đế quân kia hiện tại chính là một kẻ biến thái, hỉ nộ vô thường…

Lâm Dịch cười gật đầu nói:

- Yên tâm đi. Ta sẽ để ý tới…

Lâm Phỉ lúc này mới gật đầu, Lâm Dịch dắt tay nàng, ngân quang chợt lóe. Lâm Phỉ đã biến mất trên không trung.

Lâm Dịch lúc này hít sâu một hơi, thu liễm dáng vẻ tươi cười trên mặt. Cảm nhận phương hướng, hóa thành một đạo lưu quanh. Sưu một cái bay đi, khí thế ầm ầm bạo phát.

Ước chừng khoảng nửa giờ. Trước mặt Lâm Dịch xuất hiện một tòa Phù phong khổng lồ, mây mù lượn lờ.

Bốn phía đều có cấm chế rất mạnh. Nếu không có tu vi Hư Thần cảnh thì không nên mạnh mẽ phá vỡ. Từng đạo lưu quang đi tới đi lui, cực kỳ náo nhiệt và phồn vinh. Ngoài cửa có mười mấy tên thị vệ, chia ra đứng hai bên vửa.

Lối vào có độ rộng khoảng vài trăm thước. Dòng người di chuyển như thủy triều, tiếng xôn xao không ngừng, Lâm Dịch hòa vào dòng người, đi tới.

Tòa Phù phong này chính là đô thành của Tính Dương hải vực. Cực kỳ phồn vinh, vừa mới vào thành, bên tai đã truyền đến tiếng ồn ào. Chỉ là trên đường cái không nhìn thấy nữ nhân. Quả thực có chút kỳ quái.

Lâm Dịch không khỏi lắc đầu… Tích Dương đế quân này không ngờ vì sai lầm của bản thân mà trút giận lên người những nữ nhân khác. Không biết ngần ấy năm không biết đã có bao nhiêu nữ tử bị nạn?

Nghĩ tới đó, Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng. Lại lập tức ngẩng đầu lên nhìn một chút. Dưới sự bao phủ của thần thức tức thì tìm được vị trí, hắn liền đi về phía đó.

Nơi này chính là nơi ở của Tích Dương đế quân, là khu vực trung tâm của tòa Phù phong này. Chính là một khu vực độc lập có đường kính khoảng hai mươi lý. Chung quanh bị cấm chế ngăn cách, không nhìn rõ tình huống bên trong. Duy chỉ có một cửa có thể đi vào. Mà trình độ của loại cấm chế cường đại kia, cho dù là bằng vào thực lực hiện tại của Lâm Dịch muốn phá nó, phỏng chừng cũng là chuyện không dễ.

Bởi vậy có thể thấy được, Tích Dương đế quân thành danh vạn năm tuyệt đối không phải là hư danh.

Lâm Dịch bay lên trời. Đi theo những kẻ phi hành trên không trung, hướng về phía trung tâm khu vực bay đi.

Diện tích của tòa Phù phong này ước chừng khoảng một trăm lý. Quả thực là vô cùng lớn. Dòng người trên không trung càng lúc càng thưa thớt. Càng là tiếp cận khu vực trung tâm thì người càng thưa thớt. Lại bay một đoạn, cũng chỉ còn một mình Lâm Dịch.

Một lát sau, lối vào rốt cuộc xuất hiện ở trước mặt hắn. Con mắt Lâm Dịch sáng ngời. Lập tức bay tới.

- Người tới dừng lại.

Một gã hộ vệ phát hiện Lâm Dịch từ trên không trung bay tới, tức thì mở miệng quát.

Trông coi cửa này có hai người, Lâm Dịch quét mắt qua một cái liền phát hiện ra hai người bọn họ không ngờ lại đều là Lục giai. Một người trong đó thậm chí còn đạt tới trình độ Lục giai hậu kỳ.

Lâm Dịch có chút kinh ngạc. Thế nhưng hắn lại bay thẳng tới trước mặt bọn họ mới ngừng lại. Lập tức cảm giác được hai cỗ thần thức không kém dò xét thực lực của bản thân. Lâm Dịch mỉm cười, cũng không để ý tới.

Sắc mặt hai gã hộ vệ nhất thời căng thẳng liền biến thành cung kính.

- Xin hỏi đại nhân tới đây có chuyện gì.

787. Chương 895 : Thương Thế.(1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 895: Thương thế.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Một gã hộ vệ cung kính hỏi Lâm Dịch.

Lâm Dịch nở nụ cười nói:

- Ta đến tìm đế quân, muốn mượn Viễn Trình truyền tống trận dùng một chút.

Tên hộ vệ dường như có chú hiểu ra... Viễn trình truyền tống trận này tuy rằng có rất ít người sử dụng. Thế nhưng những người sử dụng đại bộ phận là Lục giai hậu kỳ cùng với cường giả Hư Thần cảnh. Vừa nghe những lời này của Lâm Dịch, hai người tự nhiên không hỏi thêm gì nữa. Một gã hộ vệ cười cười nói:

- Xin đại nhân chờ một chút, để tiểu nhân đi thông báo một tiếng.

Lâm Dịch cười gật đầu, hộ vệ kia xoay người đi vào, Lâm Dịch liền đứng ở bên ngoài đợi.

Đợi chừng nửa tiếng đồng hồ, tên hộ vệ kia mới từ bên trong đi ra. Lâm Dịch nhìn về phía hắn, mỉm cười.

Nhưng sắc mặt tên hộ vệ kia lại có chút xấu hổ, sự tình dường như cũng không có thuận lợi.

Lâm Dịch nhíu mày, hỏi:

- Chuyện gì?

Tên hộ vệ kia chần chừ một chút, sắp xếp ngôn ngữ, sau đó mới nói:

- Đại nhân, ngươi xem có thể để lúc khác trở lại hay không? Hôm nay... Tâm trạng của đế quân dường như không được tốt lắm, tiểu nhân vừa mới cho người tới thông báo một tiếng, đã bị đế quân đuổi ra... Đại nhân, hay là người để khi khác trở lại?

Sắc mặt Lâm Dịch trầm xuống, lập tức trầm giọng hỏi:

- Vì sao tâm tình của hắn lại không tốt?

- Chuyện này...

Sắc mặt tên hộ vệ này có chút khó xử, chần chờ. Lâm Dịch hắn không thể đắc tội, dù sao, đối phương chính là cường giả Hư Thần cảnh, muốn giết chết hắn quả thực vô cùng dễ dàng, giống như là giết chết một con kiến vậy. Mà ý tứ của đế quân hắn lại càng không dám vi phạm... Thế nhưng cường giả Hư Thần cảnh chính là một tồn tại cường đại a. Tính cách của đế quân ngày càng hỉ nộ vô thường, nếu như bản thân mình vi phạm ý tứ của hắn, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì sau này?

Mà làm hộ vệ, những chuyện tình của đế quân, vô luận như thế nào hắn cũng không dám xen vào... Sự cường đại của đế quân hắn vô cùng rõ ràng, bản thân mình vừa mới nói xong, chỉ sợ đối phương sẽ động thủ giết hắn.

Thần sắc của tên hộ vệ mang theo ý tứ cầu xin, nói:

- Đại nhân, tiểu nhân thực sự không biết nguyên nhân tại sao, xin người không nên làm khó tiểu nhân. Xin người...

Lâm Dịch cau mày, đưa tay vung ra một mảnh huyết quang, bao phủ hai tên hộ vệ vào bên trong. Sắc mặt hai tên hộ vệ nhất thời đại biến, hầu như cùng lúc có phản xạ, điều động năng lượng của bản thân... Tuy

rằng không phải là đối thủ của đối phương, thế nhưng chung quy bọn hắn cũng không thể nào ngồi chờ chết a.

- Đừng khẩn trương.

Lâm Dịch thản nhiên mở miệng nói:

- Ta cũng không có ác ý. Cấm chế này chỉ là để ngăn ngừa sự dò xét của đế quân mà thôi.

Sắc mặt hai gã hộ vệ hòa hoãn, đại khái đã đoán được ý tứ của Lâm Dịch.

Quả nhiên sau đó Lâm Dịch mở miệng nói:

- Hiện tại đã có thể nói cho ta biết vì sao tâm tình của đế quân lại không tốt chưa?

Hai gã hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Trong lòng chỉ than bản thân không may, vị đại nhân này sớm không đến muộn không đến, hết lần này tới lần khác lại đến đúng lúc bọn hắn trực. Thật đúng là không may a.

Hiển nhiên, nếu như không nói, vị đại nhân trước mặt này sẽ không bỏ qua cho bọn họ… Tuy rằng có khả năng bị đế quân nghe được. Thế nhưng chung quy so với trực tiếp bị vị đại nhân này tiêu diệt vẫn hơn a.

Tên hộ vệ kia cắn răng một cái, lại thở dài một tiếng nói:

- Tâm tình đế quân không tốt, đại khái chính là vì thương thế trên người hắn.

- Thương thế sao?

Lâm Dịch nhướng mày nói: xem tại

- Chính là thương thế vài chục năm trước? Tại sao vẫn chưa khỏi?

Một tên hộ vệ khác bất đắc dĩ nói:

- Nào có dễ dàng khỏi như vậy? Thương thế kia chính là do Bà La vương giả, thực lực kém đế quân một chút tạo ra. Mà người có công pháp chữa trị ở Thiên giới này cũng không có bao nhiêu. Chỉ có dị năng giả Thủy hệ ít nhiều còn có thể giúp đỡ, chiếu cố một chút… Thế nhưng thực lực bản thân đế quân cực kỳ kinh người, thân thể lại càng cường hãn. Muốn chữa trị tới mức bình thường, cần một năng lượng vô cùng kinh người. Bình thường mấy dị năng giả Thủy hệ giúp hắn chữa thương căn bản chỉ là muối bỏ biển mà thôi. Nhiều nhất chỉ có thể ổn định thương thế, không để nói chuyển biến xấu hơn mà thôi… Nếu muốn trị hết, cũng không hề dễ dàng như vậy.

Một gã hộ vệ khác gật đầu nói tiếp:

- Từ vài chục năm trước đã bắt đầu, đế quân ngay ở toàn bộ Tích Dương hải vực này, thậm chí liền tới mấy hải vực lân cận khác tìm kiếm dị năng giả Thủy hệ cùng với tu hành giả tu luyện công pháp chữa thương. Chỉ là, gần đây Dị năng giả Thủy hệ cường giả Hư Thần cảnh chính là Bà La vương giả, hắn đương nhiên không thể tương trợ đế quân. Vì vậy thương thế của đế quân vẫn kéo dài cho tới tận bây giờ còn chưa có khỏi hẳn… Hơn nữa, cừu hận đối với Bà La vương giả và phu nhân càng khiến cho hắn dễ dàng xao động, tức giận. Vừa rồi, một gã dị năng giả Thủy hệ lục giai chữa thương cho đế quân, hiệu quả cực ít mới dẫn đến sự phẫn nộ của đế quân.

Lâm Dịch cau mày, nghe xong những lời bọn hắn nói liền lâm vào trầm tư.

Tên hộ vệ kia thấy Lâm Dịch trầm tư, khẽ thở dài một tiếng, chân thành nói:

- Đại nhân, không bằng người trở về trước đi. Đế quân tức giận sẽ không dễ dàng hạ hỏa như vậy. Sau này người trở lại đi a.

Lâm Dịch trầm tư, hắn tuyệt đối không thể lần sau trở lại. Mà hiện tại hắn đang suy nghĩ, rốt cuộc có nên hỗ trợ Tích Dương đế quân kia hay không.

Đối với người khác mà nói, chuyện này vô cùng phức tạp, thế nhưng đối với hắn mà nói, chuyện này cũng cực kỳ đơn giản.

Phải biết rằng, công pháp Lâm Dịch tu hành chính là Hổ Thần quyết. Chỗ cường đại của công pháp này chính là năng lực trị thương, không biết bao nhiêu lần nó kéo Lâm Dịch đang cận kề cái chết kéo lại. Huống hồ, Lâm Dịch cũng chính là một dị năng giả Thủy hệ cường giả Hư Thần cảnh. Quang hệ và thủy hệ, toàn bộ Thiên Giới này chỉ sợ cũng không có kẻ nào như hắn a? Nếu như hắn nguyện ý xuất thủ, thì những thương thế kia của Tích Dương đế quân tuyệt đối là thuốc đến bệnh trừ.

Giúp hay không giúp? Đây chính là một vấn đề.

Xét về nội tâm mà nói, Lâm Dịch không muốn giúp. Đùa sao, Tích Dương đế quân này đã hại bao nhiêu nữ tử, khiến cho Lâm Dịch chướng mắt. Lâm Dịch hắn tuy rằng không phải là người tốt, thế nhưng hắn biết đạo lý oan có đầu, nợ có chủ. Không như Tích Dương đế quân này, không cần biết cái gì xanh, cái gì đỏ, giết lung tung, thực sự là có chút biến thái.

Nhưng nếu như không giúp? Vậy cũng chỉ có thể mạnh mẽ tới.

Viễn Trình truyền tống trận kia, Lâm Dịch nhất định phải dùng. Hắn cũng không có thời gian ở chỗ này chờ đợi Tích Dương đế quân hạ hỏa. Ai biết lúc nào tâm tình của hắn mới tốt? Nếu như không tốt, vậy thì không biết tới bao giờ Lâm Dịch mới rời đi được.

788. Chương 896 : Thương Thế.(2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 896: Thương thế.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Căn cứ vào điểm này, Lâm Dịch cũng chỉ có thể lựa chọn khả năng cứng đối cứng. Chỉ là Tích Dương đế quân kia tuy rằng bản thân bị trọng thương, thế nhưng Lâm Dịch cũng không nắm chắc phần thắng... Dù sao, đối phương cũng chính là cường giả đã thành danh vạn năm. Cự ly cách thần cấp không xa... Tuy rằng bởi vì quan hệ với độc dược kia khiến cho hắn không có duyên đạt tới thần cấp, thế nhưng dù sao thực lực của hắn cũng chính là cường giả Hư Thần cảnh cũng không vì thế mà giảm sút. Mà Lâm Dịch chỉ là một Hư Thần cảnh vừa mới tấn cấp, mặc dù có chiến văn giúp năng lượng tăng trưởng gấp bội, thế nhưng Lâm Dịch cũng không có lòng tin chiến thắng. Nếu như có thể tránh khỏi phải chiến đấu, đương nhiên là lựa chọn hay nhất.

Suy nghĩ một lúc lâu, Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, hạ quyết định, Lâm Dịch không cho bản thân mình là người trọng nghĩa, thái độ làm người của Tích Dương đế quân ra sao, mặc kệ chuyện của hắn như thế nào. Sau khi trị tốt hắn sẽ làm những gì, càng không có một chút quan hệ với Lâm Dịch.

Lâm Dịch phải về Đông Nam Thiên, tất cả những thứ ở đây hắn chỉ là khách qua đường mà thôi. Nếu như vậy, Lâm Dịch có lý do gì phải đại chiến một hồi với đối phương a.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch đột nhiên mỉm cười nói:

- Hóa ra là chuyện này, sao không nói sớm.

Hai gã hộ vệ ngây ngốc nhìn Lâm Dịch, không rõ hắn vì sao lại cười.

- Được rồi, phiền ngươi đi một chuyến nữa, nói là, ta có thể trị thương thế cho hắn.

Lâm Dịch cười phất tay một cái, thu hồi tầng cấm chế huyết sắc.

- A?

Hai gã hộ vệ còn không kịp phản ứng. Sau đó một gã hộ vệ phản ứng cực kỳ nhanh đột nhiên mở to mắt nhìn về phía Lâm Dịch, kinh hỉ nói:

- Đại nhân, người, người là Dị năng giả Thủy hệ?

Lâm Dịch cười không nói, hộ vệ kia nhất thời kích động. Đây chính là một công lao to lớn a... Một Dị năng giả Thủy hệ cấp bậc Hư Thần cảnh.

- Đại nhân, người, người chờ một chút.

Tên hộ vệ kia tức thì hưng phấn hô lên, lập tức xoay người chạy đi. Khiến cho tên hộ vệ còn lại chỉ có thể giậm chân, hối hận tại sao mình lại chậm như vậy, công lao to lớn như thế lại bị đối phương đoạt lấy. Loại công lao này, chí ít cũng phải được lĩnh trên vạn linh thạch a... Còn có thể nhiều hơn nữa.

Lâm Dịch vẫn cười cười, không có nói thêm gì.

Sau đó, không quá bao lâu, tên hộ vệ kia vẻ mặt hưng phấn chạy ra nói:

- Đại nhân, đại nhân... Đê quân mời đại nhân vào! Mời đại nhân vào bên trong!

Nói xong làm một động tác mời đi..

Lâm Dịch khẽ cười gật đầu, đi vào bên trong, mà tên hộ vệ kia thì đi theo phía sau.

Vừa mới vào cửa, lọt vào trong tầm hắn Lâm Dịch là một màu xanh. Bãi cỏ xanh mơn mởn tràn lan, ước chừng có đường kính một lý. Mà phía sau bãi có là một tòa thành bằng đá cao tới vài trăm thước. Toàn bộ tòa thành là màu đen, giống như một pho tượng cự thú viễn cổ khổng lồ đang ngồi xuống, vô cùng hùng vĩ.

Đi qua bãi cỏ xanh mượt, liền tiến vào bên trong tòa thanh. Một đường đi tới, hộ vệ kia vẫn còn đang hưng phấn tươi cười, không ngừng giới thiệu chung quanh cho Lâm Dịch.

- Tài liệu tạo nên tòa tành này chính là Hắc nham thạch hiếm thấy trong Thiên Giới. Hắc nham thạch này kiên cố, cho dù là Lục giai chiến sĩ, cũng không dễ dàng phá hư, thông thường nó được dùng làm tài liệu khí cụ phòng hộ không tồi... Toàn bộ tòa thành có ba tầng, đế quân hiện tại đang ở tầng thứ ba chờ đại nhân.

Hộ vệ cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch gật đầu, hai người đã tiến vào bên trong tòa thành.

Một cỗ khí tức nhu hòa tràn ngập trong tòa thành, Hắc Nham thạch kia ngoại trừ tính chất kiên cố bên ngoài ra, còn có một đặc điểm là lạnh lẽo. Ngay cả Lâm Dịch cũng cảm thấy mát mẻ... Có thể tưởng tượng ra nhiệt độ hiện tại ở nơi này..

Xem ra công pháp tu hành của đế quân kia, hẳn là là có tính công kích mạnh. Bằng không cũng không thể dùng Hắc nham thạch tạo nên tòa thành này. Lâm Dịch âm thầm nghĩ.

Mà bên trong tòa thành này, cũng có số lượng không ít những hộ vệ. Nhìn không chớp mắt về phía trước, cho dù Lâm Dịch và tên hộ vệ kia đi qua, bọn họ cũng không có nhúc nhích đầu một tí nào. Nhìn bộ dáng thì có thể biết được bọn họ đã được huấn luyện vô cùng tốt.

Một lát sau, hai người tới lầu ba. Toàn bộ tầng thứ ba, cũng chỉ có một cánh của, cửa cũng được làm từ Hắc nham thạch. truyện từ

- Đại nhân, người chờ một chút, ta đi vào thông báo một tiếng.

Hộ vệ áy náy nói một câu, sau đó khom người với Lâm Dịch một cái, tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi!

Một giọng nói trầm thấp vang lên.

- Đế quân, vị đại nhân kia đã tới rồi.

Trong đại sảnh lầu ba, toàn bộ phòng khách lấy màu đen làm chủ đạo, ước chừng dài khoảng trăm mét, độ rộng khoảng ba mươi mét, có vẻ cực kỳ trống trải. Tên hộ vệ đi tới bên trong đại sảnh, quay người về một phía, khom lưng bẩm báo.

- Để hắn vào đi.

Một giọng nói lạnh nhạt từ trong miệng người nọ truyền ra. Tên hộ vệ cung kính nói:

- Dạ, đế quân.

Nói xong hắn rời khỏi.

- Đại nhân, đế quân mời ngài vào trong.

Tên hộ vệ này dường như cũng nhìn ra Lâm Dịch tương đối dễ tính, vì vậy vừa cười vừa nói. Chỉ là ngữ khí vẫn phi thường cung kính. Dù sao, Lâm Dịch chính là cường giả cấp bậc Hư Thần cảnh, tên hộ vệ này dù sao cũng không quá mức tùy ý.

Lâm Dịch cười gật đầu nói:

- Làm phiền ngươi rồi.

Nói xong, hắn đi thẳng vào trong phòng khách.

Vừa vào trong phòng khách, Lâm Dịch liền nhìn thấy người nọ, lúc này hắn vô cùng kinh ngạc.

- Đây là Tích dương đế quân?

Trong lòng Lâm Dịch ít nhiều có chút giật mình.

Hắn nghĩ, làm một kẻ mạnh nhất trong hải vực, vậy tuyệt đối là long phượng. THế nhưng dáng dấp vị đế quân trước mặt này, so với nhân trung chi long, phượng trong loài người kém rất xa.

Kẻ này quả thực giống như một nho sĩ, mặc dù có trường bào màu vàng hoa trương ở bên ngoài, đầu đội kim quan. Thế nhưng thân tuyệt đối không cao quá một thước, tứ chi thô lại ngắn. Da ngăm đen, con ngươi nhỏ, mũi to. Trên môi còn có hàm râu cá trê… Vô luận là nhìn thế nào cũng khiến cho người ta có cảm giác buồn cười.

Chỉ là Lâm Dịch sẽ không vì tướng mạo của đối phương mà coi thường hắn… Từ sự thâm túy trong ánh mắt, Lâm Dịch có thể nhìn thấy sự bất phàm của đối phương.

- Khó trách hắn đối với Hoa Quân Tích vô cùng tốt mà Hoa Quân Tích lại lựa chọn phản bội hắn….

Lâm Dịch có chút độc ác thầm nghĩ trong lòng.

Kỳ thực tới loại trình độ Hư Thần cảnh, biến ảo tướng mạo là chuyện rất dễ dàng. Bất quá, cái loại biến hóa này chỉ có tác dụng với người yếu hơn mình rất nhiều. Hoa Quân Tích kia cũng là cường giả Hư Thần cảnh, tuy rằng so với Tích Dương đế quân này yếu hơn, thế nhưng sự biến hóa thân thể, dù là nhỏ xíu, không thể gạt được con mắt của nàng. Vì vậy, cho dù Tích Dương đế quân muốn trước mặt nàng biến thành anh tuấn tiêu sái cùng không có cách nào.

Trong lòng Lâm Dịch độc ác thầm nghĩ, thế nhưng lại giấu diếm cảm xúc của bản thân. Đi tới giữa phòng khách, hơi khom người, mỉm cười nói.

789. Chương 897 : Tích Dương Đế Quân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 897: Tích Dương đế quân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Tại hạ Lâm Dịch, ra mắt đế quân.

Tích Dương đế quân kia đã quan sát Lâm Dịch được một lát. Hắn đã có đánh giá về Lâm Dịch, thế nhưng bởi vì Lâm Dịch ẩn dấu tốt, những thứ trong lòng đều không biểu lộ lên mặt, vì vậy Tích Dương đế quân cũng không gây khó dễ cho hắn. Hoặc giả, bản thân Tích Dương đế quân cũng biết, tướng mạo của mình bị người ta cười nhạo rất nhiều, chỉ cần mọi người ở trước mặt hắn không có biểu hiện khiến hắn không thoải mái thì hắn sẽ giả bộ như không biết.

Người kia nhẹ nhàng gật đầu, con mắt thâm thúy nhìn Lâm Dịch, lạnh nhạt nói:

- Ngươi là dị năng giả Thủy hệ Hư Thần cảnh?

Đừng xem dáng dấp không bằng người của Tích Dương đế quân, thế nhưng âm thanh vô cùng có lực, trầm thấp, khiến cho người ta có cảm giác uy nghiêm.

Chỉ là câu nói này, ngữ điệu hoàn toàn là kẻ bề trên, điều này khiến cho Lâm Dịch nhíu mày một chút, trong lòng mơ hồ có chút tức giận. Thành thật mà nói, hắn chỉ không muốn lựa chọn biện pháp cứng đối cứng mà thôi, chứ không phải thực sự e ngại Tích Dương đế quân này. Chiến văn Lâm Dịch sở hữu, không nói là đỉnh phong trong những cường giả Hư Thần cảnh, chí ít coi như là trung cảnh, chống lại Tích Dương đế quân hiện tại đang bị thương nặng, cũng có lực để liều mạng.

Thế nhưng hắn lại suy nghĩ mục đích của bản thân, Lâm Dịch hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén một tia tức giận trong lòng mình, tiếp tục cười nói:

- Đúng vậy.

Tích Dương dế quân lạnh nhạt gật đầu, nói:

- Vậy thì chữa thương cho ta đi.

Ngữ khí tùy ý quả thực giống như là ra lệnh.

Xem ra Tích Dương đê quân này là một kẻ kém thông minh, thảo nào ngay cả nữ nhân của mình cũng không lưu lại được.

Người tính tình tốt cũng bị loại ngữ khí này của hắn làm cho tức giận. Vì vậy Lâm Dịch khẽ cười nói:

- Chữa thương không nên vội vã, kỳ thực ta đến đây chính là muốn giao dịch cùng đế quân. Sau khi ta trị thương cho ngươi, ngươi cho ta dùng Viễn Trình truyền tống trận. Thế nào?

Hai hàng lông mày Tích Dương đế quân nhíu lại, quang mang kinh người bắn ra từ đôi mắt nhỏ xíu, thản nhiên nói:

- Ngươi dám ra điều kiện với ta?

Lâm Dịch bật cười nói:

- Đế quân dường như không biết tình trạng hiện tại của mình… Trước tiên, Lâm mỗ không phải thủ hạ của ngươi, xưng ngươi một tiếng đế quân đã là cho ngươi mặt mũi rồi. Bằng không… Vì vậy, mời ngươi thu hồi cái tư thái ra lệnh đó đi. Lâm mỗ tuy rằng bất tài, thế nhưng cũng không chịu làm kẻ dưới ngươi. Thứ hai… Lâm mỗ chữa thương cho ngươi, ngươi để cho Lâm mỗ sử dụng Viễn Trình truyền tống trận, đây chính là giao dịch rất công bằng, nào có tính là điều kiện gì?

Tích Dương đế quân nghe vậy tức thì trừng mắt, trên khuôn mặt hiện lên vẻ tức giận, một cỗ áp lực khổng lồ không gì sánh được từ trong cơ thể ầm ầm hướng về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch cảm một cỗ áp lực khổng lồ như là nước biển, từ trên người đối phương ầm ầm bạo phát, trong lòng nhất thời cả kinh. Nhưng mà huyết quang trên người chợt lóe, biến thành chiến văn gia trì, giằng co cùng Tích Dương đế quân.

Khí thế hai người hầu như trong nhay mắt biến thành thực chất, không gian tức thì xuất hiện vết nứt, trong không gian hai người đang đứng, thậm chí xuất hiện hồ quang hắc sắc, không ngừng đánh vào những vách tường chung quanh. Thanh thế quả thực kinh người.

Một cỗ năng lượng hắc sắc từ trên người Tích Dương đế quân xuất hiện, khuôn mặt của hắn cũng ngưng trọng trở lại, khí thế không ngừng dâng cao.

Huyết sắc năng lượng từ trên người Lâm Dịch tràn ra, cũng không kém chút nào kéo khí thế của bản thân mình lên. Thân thể hai người, đều không tự chủ được mà bay lên không trung.

Loại giằng co này trải qua rất lâu, Lâm Dịch cảm giác như khí thế của Tích Dương đế quân đã bắt đầu chậm rãi yếu bớt. Hiểu được ý tứ của hắn, Lâm Dịch cũng hạ bớt khí thế của mình. Một lát sau, tràng diện mới khôi phục lại như cũ. Thế nhưng chung quanh lúc này đã sớm biến thành một mảnh hỗn độn, những bức tường chung quanh, nơi nơi đều bị khí thế năng lượng của hai người tạo thành những vết nứt.

Lực lượng ngang nhau.

Tích Dương đế quân đột nhiên đứng lên, khuôn mặt hiện lên vẻ tươi cười nói:

- Hậu sinh khả úy a...

Lúc này, ngữ khí không hề còn vẻ từ trên cao nhìn xuống. Chỉ là nhìn thân thể thấp bé của hắn như vậy, lại khiến cho người ta có một loại cảm khái không nói lên lời, một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Lâm Dịch cũng cười nói:

- Lâm mỗ thắng bất quá coi như không đẹp. Nếu như thân thể đế quân còn ở trạng thái đỉnh phong, vừa rồi Lâm mỗ, chỉ sợ đã sớm thất bại.

Tích Dương đế quân nghe vậy cười ha hả, có vẻ rất là sảng khoái, không còn dáng dấp của kẻ bề trên, cao cao tại thượng nữa, hắn cười nói:

- Thắng chính là thắng, bại chính là bại, nào có nhiều nguyên nhân như vậy.

Lâm Dịch có chút kỳ quái, Tích Dương đế quân này cũng trở mặt vô cùng nhanh a? Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng trên mặt vẫn không có biến hóa gì, mang theo nụ cười thường trực, không nói gì thêm.

Tích Dương đế quân gật đầu nói:

- Hảo, cứ dựa theo ý tứ của Lâm huynh đệ, ngươi giúp ta chữa thương, ta sẽ để ngươi dùng Viễn trình truyền tống trận.

Tích Dương đế quân này chính là điển hình của người trên Thiên Giới, tất cả lấy thực lực nói chuyện. Thực lực không đủ, sẽ không nói cái gì mà công bình, khách khí. Chỉ khi thực lực của ngươi nhận được sự tán thành của hắn, hắn mới có thể đem ngươi trở thành người cùng cấp bậc.

Dù sao, sự khác biệt trong Hư Thần cảnh cũng quá lớn.

Nếu như bất luận người nào trong Hư Thần cảnh cũng có thể đàm luận với Tích Dương đế quân cái gọi là công bình, khách khí. Mà hiện tại, Lâm Dịch đã nhận được sự tán thành của hắn.

Tuy rằng hắn đối với việc Tích Dương đế quân trở mặt có chút nghi hoặc, thế nhưng nghe đối phương nói như vậy, Lâm Dịch cũng gật đầu cười nói:

- Tốt.

Mục đích của hắn chỉ là sử dụng Viễn trình truyền tống trận mà thôi, những thứ khác, Lâm Dịch cũng sẽ không quản nhiều.

- Khi nào chúng ta bắt đầu?

Trong mắt Tích Dương đế quân hiện lên vẻ hưng phấn... Hắn chờ đợi ngày này đã vài chục năm rồi. Vốn bản thân rất nhanh sẽ trở thành thần cấp, lại bị nữ nhân ti tiện kia cấu kết với kẻ khác mưu hại, dẫn đến bản thân hắn mất cơ hội tiến thần, Tích Dương đế quân làm sao không hận? Nhưng bởi vì thương thế, Tích Dương đế quân cũng chỉ có thể đợi hơn mười năm... Một một ngày trôi qua, thương thế không khôi phục khiến cho cừa hận của hắn đối với Bà La vương giả và Hoa Quân Tích càng tăng lên. Cừu hận không thể phát tiết, khiến cho hắn chỉ có thể phát tiết lên kẻ khác.

Bởi vì bị chính nữ nhân của mình phản bội, mới khiến cho hắn đối với những nữ nhân khác đều cừu thị. Vì vậy, vô số nữ tử vô tội bên trong Tích Dương hải vực đã bị hại.

- Chờ sau khi thương thế ta khỏi, tiện nhân và tên Bà La kia, các ngươi cứ ở đó chờ chết đi!

Khuôn mặt xấu xí của Tích Dương đế quân lóe lên huyết quang, nhìn qua vô cùng dữ tợn.

- Hiện tại bắt đầu luôn.

Lâm Dịch nói.

Lâm Dịch đương nhiên muốn rời khỏi đây nhanh một chút, mà như vậy cũng hợp ý của Tích Dương đế quân.Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 897: Tích Dương đế quân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Tại hạ Lâm Dịch, ra mắt đế quân.

Tích Dương đế quân kia đã quan sát Lâm Dịch được một lát. Hắn đã có đánh giá về Lâm Dịch, thế nhưng bởi vì Lâm Dịch ẩn dấu tốt, những thứ trong lòng đều không biểu lộ lên mặt, vì vậy Tích Dương đế quân cũng không gây khó dễ cho hắn. Hoặc giả, bản thân Tích Dương đế quân cũng biết, tướng mạo của mình bị người ta cười nhạo rất nhiều, chỉ cần mọi người ở trước mặt hắn không có biểu hiện khiến hắn không thoải mái thì hắn sẽ giả bộ như không biết.

Người kia nhẹ nhàng gật đầu, con mắt thâm thúy nhìn Lâm Dịch, lạnh nhạt nói:

- Ngươi là dị năng giả Thủy hệ Hư Thần cảnh?

Đừng xem dáng dấp không bằng người của Tích Dương đế quân, thế nhưng âm thanh vô cùng có lực, trầm thấp, khiến cho người ta có cảm giác uy nghiêm.

Chỉ là câu nói này, ngữ điệu hoàn toàn là kẻ bề trên, điều này khiến cho Lâm Dịch nhíu mày một chút, trong lòng mơ hồ có chút tức giận. Thành thật mà nói, hắn chỉ không muốn lựa chọn biện pháp cứng đối cứng mà thôi, chứ không phải thực sự e ngại Tích Dương đế quân này. Chiến văn Lâm Dịch sở hữu, không nói là đỉnh phong trong những cường giả Hư Thần cảnh, chí ít coi như là trung cảnh, chống lại Tích Dương đế quân hiện tại đang bị thương nặng, cũng có lực để liều mạng.

Thế nhưng hắn lại suy nghĩ mục đích của bản thân, Lâm Dịch hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén một tia tức giận trong lòng mình, tiếp tục cười nói:

- Đúng vậy.

Tích Dương dế quân lạnh nhạt gật đầu, nói:

- Vậy thì chữa thương cho ta đi.

Ngữ khí tùy ý quả thực giống như là ra lệnh.

Xem ra Tích Dương đê quân này là một kẻ kém thông minh, thảo nào ngay cả nữ nhân của mình cũng không lưu lại được.

Người tính tình tốt cũng bị loại ngữ khí này của hắn làm cho tức giận. Vì vậy Lâm Dịch khẽ cười nói:

- Chữa thương không nên vội vã, kỳ thực ta đến đây chính là muốn giao dịch cùng đế quân. Sau khi ta trị thương cho ngươi, ngươi cho ta dùng Viễn Trình truyền tống trận. Thế nào?

Hai hàng lông mày Tích Dương đế quân nhíu lại, quang mang kinh người bắn ra từ đôi mắt nhỏ xíu, thản nhiên nói:

- Ngươi dám ra điều kiện với ta?

Lâm Dịch bật cười nói:

- Đế quân dường như không biết tình trạng hiện tại của mình… Trước tiên, Lâm mỗ không phải thủ hạ của ngươi, xưng ngươi một tiếng đế quân đã là cho ngươi mặt mũi rồi. Bằng không… Vì vậy, mời ngươi thu hồi cái tư thái ra lệnh đó đi. Lâm mỗ tuy rằng bất tài, thế nhưng cũng không chịu làm kẻ dưới ngươi. Thứ hai… Lâm mỗ chữa thương cho ngươi, ngươi để cho Lâm mỗ sử dụng Viễn Trình truyền tống trận, đây chính là giao dịch rất công bằng, nào có tính là điều kiện gì?

Tích Dương đế quân nghe vậy tức thì trừng mắt, trên khuôn mặt hiện lên vẻ tức giận, một cỗ áp lực khổng lồ không gì sánh được từ trong cơ thể ầm ầm hướng về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch cảm một cỗ áp lực khổng lồ như là nước biển, từ trên người đối phương ầm ầm bạo phát, trong lòng nhất thời cả kinh. Nhưng mà huyết quang trên người chợt lóe, biến thành chiến văn gia trì, giằng co cùng Tích Dương đế quân.

Khí thế hai người hầu như trong nhay mắt biến thành thực chất, không gian tức thì xuất hiện vết nứt, trong không gian hai người đang đứng, thậm chí xuất hiện hồ quang hắc sắc, không ngừng đánh vào những vách tường chung quanh. Thanh thế quả thực kinh người.

Một cỗ năng lượng hắc sắc từ trên người Tích Dương đế quân xuất hiện, khuôn mặt của hắn cũng ngưng trọng trở lại, khí thế không ngừng dâng cao.

Huyết sắc năng lượng từ trên người Lâm Dịch tràn ra, cũng không kém chút nào kéo khí thế của bản thân mình lên. Thân thể hai người, đều không tự chủ được mà bay lên không trung.

Loại giằng co này trải qua rất lâu, Lâm Dịch cảm giác như khí thế của Tích Dương đế quân đã bắt đầu chậm rãi yếu bớt. Hiểu được ý tứ của hắn, Lâm Dịch cũng hạ bớt khí thế của mình. Một lát sau, tràng diện mới khôi phục lại như cũ. Thế nhưng chung quanh lúc này đã sớm biến thành một mảnh hỗn độn, những bức tường chung quanh, nơi nơi đều bị khí thế năng lượng của hai người tạo thành những vết nứt.

Lực lượng ngang nhau.

Tích Dương đế quân đột nhiên đứng lên, khuôn mặt hiện lên vẻ tươi cười nói:

- Hậu sinh khả úy a…

Lúc này, ngữ khí không hề còn vẻ từ trên cao nhìn xuống. Chỉ là nhìn thân thể thấp bé của hắn như vậy, lại khiến cho người ta có một loại cảm khái không nói lên lời, một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Lâm Dịch cũng cười nói:

- Lâm mỗ thắng bất quá coi như không đẹp. Nếu như thân thể đế quân còn ở trạng thái đỉnh phong, vừa rồi Lâm mỗ, chỉ sợ đã sớm thất bại.

Tích Dương đế quân nghe vậy cười ha hả, có vẻ rất là sảng khoái, không còn dáng dấp của kẻ bề trên, cao cao tại thượng nữa, hắn cười nói:

- Thắng chính là thắng, bại chính là bại, nào có nhiều nguyên nhân như vậy.

Lâm Dịch có chút kỳ quái, Tích Dương đế quân này cũng trở mặt vô cùng nhanh a? Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, thế nhưng trên mặt vẫn không có biến hóa gì, mang theo nụ cười thường trực, không nói gì thêm.

Tích Dương đế quân gật đầu nói:

- Hảo, cứ dựa theo ý tứ của Lâm huynh đệ, ngươi giúp ta chữa thương, ta sẽ để ngươi dùng Viễn trình truyền tống trận.

Tích Dương đế quân này chính là điển hình của người trên Thiên Giới, tất cả lấy thực lực nói chuyện. Thực lực không đủ, sẽ không nói cái gì mà công bình, khách khí. Chỉ khi thực lực của ngươi nhận được sự tán thành của hắn, hắn mới có thể đem ngươi trở thành người cùng cấp bậc.

Dù sao, sự khác biệt trong Hư Thần cảnh cũng quá lớn.

Nếu như bất luận người nào trong Hư Thần cảnh cũng có thể đàm luận với Tích Dương đế quân cái gọi là công bình, khách khí. Mà hiện tại, Lâm Dịch đã nhận được sự tán thành của hắn.

Tuy rằng hắn đối với việc Tích Dương đế quân trở mặt có chút nghi hoặc, thế nhưng nghe đối phương nói như vậy, Lâm Dịch cũng gật đầu cười nói:

- Tốt.

Mục đích của hắn chỉ là sử dụng Viễn trình truyền tống trận mà thôi, những thứ khác, Lâm Dịch cũng sẽ không quản nhiều.

- Khi nào chúng ta bắt đầu?

Trong mắt Tích Dương đế quân hiện lên vẻ hưng phấn… Hắn chờ đợi ngày này đã vài chục năm rồi. Vốn bản thân rất nhanh sẽ trở thành thần cấp, lại bị nữ nhân ti tiện kia cấu kết với kẻ khác mưu hại, dẫn đến bản thân hắn mất cơ hội tiến thần, Tích Dương đế quân làm sao không hận? Nhưng bởi vì thương thế, Tích Dương đế quân cũng chỉ có thể đợi hơn mười năm… Một một ngày trôi qua, thương thế không khôi phục khiến cho cừa hận của hắn đối với Bà La vương giả và Hoa Quân Tích càng tăng lên. Cừu hận không thể phát tiết, khiến cho hắn chỉ có thể phát tiết lên kẻ khác.

Bởi vì bị chính nữ nhân của mình phản bội, mới khiến cho hắn đối với những nữ nhân khác đều cừu thị. Vì vậy, vô số nữ tử vô tội bên trong Tích Dương hải vực đã bị hại.

- Chờ sau khi thương thế ta khỏi, tiện nhân và tên Bà La kia, các ngươi cứ ở đó chờ chết đi!

Khuôn mặt xấu xí của Tích Dương đế quân lóe lên huyết quang, nhìn qua vô cùng dữ tợn.

- Hiện tại bắt đầu luôn.

Lâm Dịch nói.

Lâm Dịch đương nhiên muốn rời khỏi đây nhanh một chút, mà như vậy cũng hợp ý của Tích Dương đế quân.

790. Chương 898 : Chữa Thương.(1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 898: Chữa thương.(1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Tích Dương đế quân lấy lại tinh thần, khôi phục lại vẻ lãnh đạm như thường ngày, hắn cười gật đầu nói:

- Vậy làm phiền Lâm huynh đệ rồi.

Lâm Dịch lắc đầu cười, đi tới trước mặt Tích Dương đế quân.

- Đế quân ngồi xuống, trước tiên để ta nhìn thương thế của ngươi, ngươi không nên phản kháng.

Lâm Dịch nói.

Tích Dương đế quân gật đầu, ngồi xuống vị trí khi nãy, nhắm hai mắt lại.

Lại nói, Tích Dương đế quân đối với Lâm Dịch không hề có sự phòng bị là giả. Chỉ là hiện tại Lâm Dịch chữa thương cho hắn phải cần sự phối hợp của hắn. Hắn cũng chỉ có thể mạo hiểm để cho năng lượng của Lâm Dịch tiến vào thân thể của chính mình.

Huyết sắc năng lượng từ trên người Lâm Dịch lóe lên, bao phủ lấy Tích Dương đế quân. Lâm Dịch nhắm mắt lại, cảm thụ.

Một lúc lâu sau, Lâm Dịch đột nhiên mở mắt, thầm giật mình nói:

- Năng lượng thật là bá đạo!

Tích Dương đế quân biết hắn đã cảm nhận được cỗ năng lượng thuộc về Ba La vương giả đã ở trong thân thể hắn hơn mười năm kia. Hắn gật đầu, khuôn mặt không chút biểu cảm:

- Đó là năng lượng của Bà La vương.

Sắc mặt có chút ngưng trọng không nói gì, liền trị liệu cho Tích Dương đế quân.

Tích Dương đến quân quả nhiên cường đại, nếu như năng lượng tiến vào bên trong cơ thể của hắn yếu hơn một chút, không chừng cũng sẽ bị chấn động.

Nhưng mà, tầng năng lượng hôi sắc này không ngờ lại hoàn toàn bao vây lấy năng lượng của hắn lại. Lâm Dịch cảm thụ một chút, năng lượng hôi sắc này vô cùng dẻo dải và kết sinh, nhưng lại không có lực phá hoại gì. Dường như nó có hạn chế gì đó, suy nghĩ một lát Lâm Dịch đại khái đoán được tầng hôi sắc năng lượng này hẳn là độc của Tử Liên Nhị kia.

- Khó trách cắt đứt duyên thần cấp của hắn. Loại độc vật này cũng thật là quỷ dị.

Lâm Dịch âm thầm giật mình, một tầng năng lượng hôi sắc mỏng như vậy, không ngờ lại hoàn toàn có thể trói buộc năng lượng bên trong cơ thể Tích Dương đế quân, hơn nữa lại vô cùng dẻo dai và đàn hồi. Năng lượng bình thường căn bản không thể luyện hóa hoặc bài trừ nó ra ngoài cơ thể. Mà điểm quan trọng nhất có thể ngưng tụ được thần cách chính là năng lượng phải tinh thuần.

Dù ột tia tạp chất, cũng vô pháp ngưng tụ thần cách. Lại không cần nói tới tình huống năng lượng toàn thân bị một tầng hôi sắc năng lượng bao vây lại… Dưới loại tình huống này cũng không có cách nào ngưng tụ thần cách. Trừ phi, bài trừ được tầng năng lượng hôi sắc này ra khỏi cơ thể mới có thể có khả năng ngưng tụ được.

Cũng may, mục đích của Lâm Dịch chỉ là chữa thương, không phải khu độc cho hắn. Vì vậy tầng hôi sắc năng lượng này tuy rằng làm cho hắn kinh hãi, thế nhưng hắn cũng chỉ nhìn có vài lần. Năng lượng liền chạy một vòng bên trong cơ thể Tích Dương đế quân, lập tức tìm đến vết thương.

Thương thế của Tích Dương đế quân chủ yếu là ở ngực. THương thế ngoài thân toàn bộ đã được trị gần hết. Nhưng mà thứ chân chính duy trì vết thương hắn chính là năng lượng bám vào bên trong cơ thể kia.

Cỗ năng lượng này cực kỳ bá đạo, có tính ăn mòn rất mạnh. Cho dù là Tích Dương đế quân yếu hơn Lâm Dịch một chút cũng không thể hoàn toàn chống lại loại năng lượng này. (.

- Thứ năng lượng này quả nhiên vô cùng bá đạo.

Lâm Dịch giật mình nghĩ, thảo nào những Dị năng giả thủy hệ Lục giai bình thường không thể nào chữa tốt cho hắn. Chữa trị thân thể không được, về một phương diện nào đó nguyên nhân rất lớn cũng chính là vì loại năng lượng này a? Thành thật mà nói, Lâm Dịch cũng không cho rằng Dị năng giả Thủy hệ thuần túy có thể trợ giúp Tích Dương đế quân bài trừ luồng năng lượng này. Sau khi kiểm tra, hắn thở dài một tiếng.

Hiện tại Tích Dương đế quân đối với hắn có sự phòng bị, thế nhưng dù sao năng lượng của lâm Dịch đã tiến vào bên trong cơ thể của hắn. Chỉ cần Lâm Dịch có một ý nghi, tuyệt đối trong nháy mắt có thể khiến cho đối phương bị thương nặng… Tuy rằng không thể giết chết hắn, thế nhưng chí ít cũng có thể khiến cho hắn bị thương nặng. Thế nhưng Lâm Dịch suy nghĩ một chút rồi quyết định buông tha.

Thứ nhất, hắn và Tích Dương đế quân không có cừu hận, thứ để cho Lâm Dịch suy nghĩ cũng chỉ có hành vi cố chấp và dáng dấp cao ngạo mà thôi. Lâm Dịch cũng không cho rằng bản thân vì vậy mà phải giết chết hắn. Thứ hai, bản thân hắn…. Tuy rằng nắm chắc có thể khiến cho hắn bị thương nặng, thế nhưng dù sao cũng không nắm chắc trong nháy mắt giết chết hắn. Đến lúc đó, hắn chắc chắn sẽ phải đối mặt với lửa giận của Tích Dương đế quân… Tuy rằng không thể khiến hắn sợ hãi, thế nhưng phiền phức này Lâm Dịch không muốn có.

Căn cứ vào hai điểm trên, Lâm Dịch quyết định dựa theo ước định. Chí ít trước khi Tích Dương đế quân đổi ý, Lâm Dịch sẽ không đổi ý.

Nghĩ là làm, Lâm Dịch hít sâu một hơi, mở mắt ra, trịnh trọng nói:

- Đế quân, lát nữa khả năng sẽ phải chịu đau đớn. Ngươi nên chuẩn bị sẵn sàng, thế nhưng vô luận thế nào cũng không được phản kháng.

Tích Dương nghe vậy tức thì sửng sốt, sau đó sắc mặt âm trầm suy nghĩ. Lâm Dịch cũng không nóng nảy mà đợi câu trả lời của đối phương.

Một lát sau, Tích Dương đế quân hít sâu một hơi, cắn răng nói:

- Động thủ đi.

Lâm Dịch biết hắn đã chuẩn bị sẵn sàng liền gật đầu. Thần sắc ngưng trọng lần thứ hai đưa năng lượng vào bên trong cơ thể hắn, trực tiếp chữa trị vết thương.

Hừ!

Sắc mặt Tích Dương đế quân trắng bệch, khẽ rên một tiếng. Thân thể hắn run rẩy một chút, sau đó khôi phục lại như bình thường. Tay trong nháy mắt nắm lại, run run. Một cảm giác đau đớn không gì sánh được từ trong ngực hắn truyền ra. Sự đau đớn kịch liệt này khiến cho hắn có cảm giác hít thở không thông.

Huyết sắc năng lượng của Lâm Dịch và năng lượng của Hổ Thần quyết. Sự cường hãn của Hổ Thần quyết hắn hiểu rõ hơn ai hết, bất luận là loại năng lượng gì, chỉ cần hắn có ý tiếp xúc, thì trong thời gian ngắn đều có thể trong nháy mắt thôn phệ đối phương. Đồng hóa!

Loại năng lượng kia có tính ăn mòn rất mạnh, một khi gặp phải huyết sắc năng lượng, nhất thời kịch liệt tranh đấu. Hai cỗ năng lượng tranh đấu bên trong cơ thể Tích Dương đế quân. Một loại năng lượng có tính ăn mòn rất mạnh… Loại còn lại có tính thôn phệ rất mạnh. Cả hai đều là loại năgn lượng vô cùng khó chơi. Trong nháy mắt tranh đấu ở bên trong thân thể… Cái loại đau đớn này có thể tượng tượng ra… Cho dù Tích Dương đế quân là một cường giả thế nhưng cũng không nhịn được mà phải hừ một tiếng.

Cỗ năng lượng này đích xác rất mạnh. Từ mặt chất mà nói, so với giai đoạn Lâm Dịch tu luyện Hổ Thần quyết còn thuần khiết hơn nhiều. Chỉ là hiện tại năng lượng trên người Lâm Dịch không còn giống như trước nữa. Thế nhưng hiện tại đang ở trong thân thể Tích Dương đế quân, Lâm Dịch cũng không dám tùy tiện rót huyết sắc năng lượng vào, bằng không trong nháy mắt năng lượng bên trong thân thể Tích Dương đế quân sẽ bạo phát, thương tổn đối với Tích Dương đế quân vô cùng lớn. Nếu Lâm Dịch đã quyết định phải cứu hắn thì nhất định phải cứu. Lâm Dịch không phải là kẻ lật lọng.

791. Chương 899 : Chữa Thương.(2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 899: Chữa thương.(2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thân thể Tích Dương đế quân quả thực vô cùng cường hãn. Tuy rằng so với Lâm Dịch tu luyện Hổ Thần quyết chuyên môn luyện thể thì kém hơn một ít. Thế nhưng đối với cường giả cấp bậc Hư Thần cảnh mà nói, quả thực vô cùng cường đại.

Thân thể càng mạnh, năng lực chịu đựng càng mạnh. Vô luận là năng lực đả kích, phản kháng, hay những năng lực khác đều cường đại hơn so với người khác rất nhiều. Tích Dương đế quân này không hổ là nhân vật thành danh vạn năm trước.

Chỉ là thân thể cường đại cũng vô pháp thừa nhận năng lượng huyết sắc của Lâm Dịch nhiều hơn nữa. Vì vậy Lâm Dịch chỉ có thể cẩn trọng đưa từng tia vào, không ngừng đồng hóa loại năng lượng có tính ăn mòn kia.

Thời gian thong thả trôi qua. Thân thể Tích Dương đế quân hiện tại đã bị bao trùm trong một tầng mồ hôi. Sắc mặt hắn trắng bệch. Thế nhưng hai mắt vẫn kiên quyết như cũ, cắn chặt răng cố gắng chống đỡ.

Mà Lâm Dịch ở bên cạnh hắn lại nhàn nhã, chỉ là hai mắt lúc này đang nhắm chặt, biểu tình vẫn nghiêm túc.

Hiện tại Tích Dương đế quân đã biết, Lâm Dịch quả thực muốn chữa thương cho hắn, mà không phải cố ý chỉnh hắn. Bởi vì hắn có cảm giác, cỗ năng lượng từ người Lâm Dịch này đang dây dưa với thứ năng lượng đã bám theo hắn hơn mười năm kia. Từng chút, từng chút một kéo ra, khiến cho hắn có cảm giác thoải mái đã lâu không cảm nhận được. Hơn mười năm qua, rốt cuộc hiện tại hắn đã thấy được hi vọng.

Không chừng hôm nay có thể chữa khỏi hoàn toàn thương thế. Nghĩ tới đây ánh mắt Tích Dương đế quân nóng rực. Hiển nhiên, hắn đang nghĩ tới cừu hận của bản thân.

Mà Lâm Dịch bên kia, công đoạn chữa thương đã tới giai đoạn cuối cùng.

Sau khi đồng hóa một tia năng lượng cuối cùng Lâm Dịch mới thở dài một hơi. Cấp tốc thu hồi năng lượng huyết sắc của mình.

Con mắt Tích Dương đế quân trong nháy mắt mở to… Thương thế trong cơ thể vẫn như cũ không có tốt lên, thế nhưng điều quan trọng là, loại năng lượng áp chế hắn, đã tiêu thất. Khiến cho hắn không khỏi hưng phấn.

- Lâm huynh đệ, được rồi sao?

Sắc mặt của Tích Dương đế quân có chút tiều tụy. Vừa rồi thân thể hắn phải thừa nhận sự thống khổ trong một thời gian dài như vậy khiến cho hắn có chút ăn không tiêu. Lúc này, ba chữ Lâm huynh đệ mang theo tình cảm thân thiết.

Lâm Dịch thở ra một hơi, bật cười nói:

- Năng lượng kia thật là bá đạo.

Tích Dương đế quân gật đầu nói:

- Năng lượng của Bà La vương giả quả thực bá đạo… Nó tồn tại ở bên trong cơ thể của ta mười bảy năm. Ta làm mọi biện pháp cũng không thể đẩy nó ra khỏi cơ thể. Lúc này nếu không phải là Lâm huynh đệ ra tay cứu giúp, không biết ta phải chịu sự thống khổ bao lâu nữa. Thực sự phải cảm ơn huynh đệ rồi!

Lâm Dịch cũng cười nói:

- Đế quân nói quá lời rồi, đây vốn chính là giao dịch. Ta chữa thương cho đế quân, đổi lại đế quân để cho ta sử dụng Viễn Trình truyền tống trận. Chỉ là giao dịch thì cần gì phải cảm ơn ta?

Lâm Dịch đương nhiên lúc này nói những lời như thế là nhắc nhở giao dịch giữa bọn họ.

Tích Dương đế quân cũng là người thẳng thắn, gật đầu nói:

- Tốt. Bây giờ ta dẫn Lâm huynh đệ tới đó.

Nói xong, hắn đứng lên.

Thế nhưng thương thế của hắn chưa hoàn toàn được trị khỏi, chỉ là bài trừ cỗ năng lượng kia mà thôi. Bằng vào cường độ thân thể của Tích Dương đế quân mà nói, muốn khôi phục lại chí ít cũng phải mất thời gian một hai năm. Vì vậy hắn đứng lên, tức thì động tới vết thương. Hắn nhíu lông mày lại, thân thể hơi khom một chút rồi đứng thẳng lên, cố gắng chịu đựng.

Lâm Dịch không ngờ đối phương lại thống khoái như vậy.

Vốn Lâm Dịch dự định ngay sau đó chữa trị thương thế trên người hắn, thế nhưng thấy đối phương không nói gì, lại thống khoái muốn dẫn hắn đi tới vị trí của Viễn Trình truyền tống trận. Hắn tự nhiên cũng vui

vẻ... Thành thật mà nói, thương thế của Tích Dương đế quân hoàn toàn có thể trị khỏi. Chỉ là Lâm Dịch có chút lo lắng, bởi vì nhìn vào những lời nói cử chỉ của đối phương, không hề có quy luật. Một giây trước vô cùng ngạo nghễ, một giây sau lại tươi cười với ngươi. Hơn nữa đối phương lại là kẻ quen tay giận chó đánh mèo, trút giận lên người những nữ nhân khác, hoàn toàn khiến cho Lâm Dịch có thể nhận ra, đây là một kẻ buồn vui bất thường.

Mà loại người như thế này, những lời ước hẹn thật khó có thể khiến cho người khác yên lòng.

Vì vậy Lâm Dịch chắp tay cười nói:

- Vậy làm phiền đế quân rồi.

Tích Dương đế quân cười ha hả, khuôn mặt hiện lên vẻ hài lòng. Hắn cũng không thèm để ý tới vết thương đang đau đớn, mang theo Lâm Dịch, đi ra khỏi lầu ba.

Phòng khách lầu ba. Sau khi đi theo Tích Dương đế quân xuống lầu. hai tên hộ vệ thấy Tích Dương đế quân xuống tới nơi, nhất thời cung kính hành lễ. Mà Tích Dương đế quân vẫn duy bì bộ dáng tươi cười, không ngừng nói chuyện cùng Lâm Dịch. Điều này làm cho hai tên hộ vệ không khỏi kinh ngạc nhìn hai người. Trong lòng thầm nghĩ, kẻ kia là ai? Vô cùng lạ mặt a. Không ngờ lại có thể nói chuyện ngang hành cùng đế quân.

Trên mặt Lâm Dịch vẫn mang theo nụ cười, nói chuyện cùng với Tích Dương đế quân. Chỉ là Tích Dương đế quân thân ột thước, mà Lâm Dịch lại ột thước tám có thừa, nhìn qua gần gấp đôi so với hắn. Cúi đầu nói chuyện cùng với đối phương, quả thực có cảm giác không được tự nhiên. Đương nhiên, bản thân Lâm Dịch vẫn không biểu hiện ra thứ gì.

- Đế quân. Truyền tống trận này rốt cuộc ở nơi nào?

Sau khi đi ra khỏi tòa thành, Lâm Dịch mới có chút nghi hoặc hỏi.

- À. Truyền tống trận này cũng không ở trong tòa Phù phong này. Ngươi theo ta đến đây, không xa lắm đâu. Còn nữa, tên của ta gọi là Hoàng Kỳ, sau này đừng gọi ta là đế quân nữa. Nếu ngươi không chê thì gọi một tiếng đại ca đi a?

Tích Dương đế quân này vừa cười vừa nói.

Lâm Dịch sửng sốt, trong lòng không khỏi buồn cười. Tích Dương đế quân này biểu hiện cũng vô cùng kỳ quái a? Lúc mới gặp mặt, hoàn toàn là một kẻ kiêu ngạo, hiện tại lại tùy ý như vậy. Thậm chí còn có ý tứ thân cận với bản thân mình.

Nếu nhưng không phải thủ đoạn của đối phương thực sự có chút tàn nhẫn, Lâm Dịch không ngại làm bằng hữu của hắn. Thế nhưng thủ đoạn của hắn quá mức tàn nhẫn. Lâm Dịch có chút không quen nhìn hành vi của hắn, vì vậy đương nhiên không thể có mối quan hệ gì đó với hắn.

Chỉ là bây giờ bản thân hắn còn phải cầu kẻ khác, Lâm Dịch cũng không biểu hiện ra ý tứ cự tuyệt, lập tức cười ha hả, rốt cuộc cũng trả lời.

Tích Dương đế quân này không nhìn ra được tâm tư của Lâm Dịch. Hắn vô cùng hào hứng bắt chuyện cùng Lâm Dịch, Lâm Dịch cũng đáp lại hắn, nhìn qua cả khách và chủ vô cùng vui vẻ.

- không biết Lâm huynh đệ lần này rời khỏi Vân Hải vực là muốn đi phương nào?

Hoàng Kỳ thuận miệng hỏi một câu.

Lâm Dịch cười nói:

- Ta muốn đi Loạn Tinh Hải nhìn một chút.

- Loạn Tinh hải?

Hoàng Kỳ kinh hãi, lập tức nhíu mày. Hắn suy nghĩ một lát, mới gật đầu lẩm bẩm nói: truyện từ

- Ân, bằng vào thực lực hiện tại của ngươi, chỉ có chút phiền phức nhỏ mà thôi. Loạn Tinh hải này đối với ngươi cũng không có gì nguy hiểm.

792. Chương 9 00: Hoàng Kỳ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 900: Hoàng kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Tâm tư Lâm Dịch khẽ động, hiếu kỳ hỏi:

- Hoàng đại ca, trước đây huynh đã từng đi qua Loạn Tinh hải sao?

Hoàng Kỳ nghe vậy do dự một chút, sau đó mới gật đầu nói:

- Một vạn năm trước, trước khi ta chính thức ở lại Vân Hải vực, quả thực ta đã từng đi qua Loạn Tinh hải.

Lâm Dịch hiện tại hiện tại đã là cường giả Hư Thần cảnh, cũng không quá lo lắng gì nữa. Cái lo lắng duy nhất của hắn chính là khi đến Loạn Tinh hải vẫn không biết Loạn Tinh hải kia đến tột cùng là có bộ dáng gì. Nghe Hoàng Kỳ nói như vậy, trong lòng khẽ động, hiếu kỳ hỏi:

- Hoàng đại ca. Ngươi có thể nói một chút tình huống về Loạn Tinh hải được không?

Hoàng Kỳ suy nghĩ một chút, cuối cùng nhíu mày nói:

- Tình thế tại Loạn Tinh hải vô cùng phức tạp. Các thế lực lớn đan xen lẫn nhau. Ngươi muốn đại ca nói, quả thực ta cái gì cũng không rõ ràng cho lắm.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút rồi mới hỏi:

- Hoàng đại ca, vừa rồi huynh nói, ở bên trong Loạn TInh hải cũng có những thế lực khác nhau?

- Đúng vậy, ở đó, cường giả Hư Thần cảnh ở một thế lực cũng chỉ là chuyện bình thường. Thậm chí còn có cường giả Thần Cấp chân chính.

- Cường giả Thần Cấp?

Lâm Dịch tức thì kinh hãi nhìn Hoàng Kỳ.

Nhắc tới cường giả Thần cấp, biểu tình của Hoàng Kỳ trở nên vặn vẹo. Thế hắn lại điều chỉnh lại tâm trạng, gật đầu nói:

- Đúng vậy, cường giả Thần Cấp.

- Thế nhưng cường giả Thần Cấp ở đó làm gì?

Lâm Dịch có chút nghi hoặc không giải thích được. Cường giả Thần Cấp, chính là sự tồn tại đỉnh phong chân chính trong Thiên Giới, một nhân vật như bọn họ không hiểu vì sao lại ở lại Loạn Tinh Hải a?

Khuôn mặt Hoàng Kỳ có chút chần chờ, một lát sau mới thở dài một tiếng, khẽ nói:

- Nói rõ đệ cũng không biết. Ta chỉ có thể cho nhắc nhở đệ phải cẩn thận một chút… Cẩn thận, cẩn thận, vô cùng cẩn thận! Bằng không bằng vào thực lực hiện tại của đệ. Khả năng nằm lại Loạn Tinh hải cũng không phải là không có.

Nói xong câu đó, Hoàng Kỳ liền ngừng lại, dường như không muốn nói thêm gì nữa. Lâm Dịch nhíu mày, nhưng thấy đối phương không nói thêm gì, cũng không tiếp tục truy vấn. Hắn gật đầu nói:

- Đệ sẽ ghi nhớ.

Khi nhắc tới chuyện của Loạn Tinh hải, biểu tình trên mặt Hoàng Kỳ khiến cho Lâm Dịch có chút nghi hoặc. Dường như lúc nhắc tới Loạn Tinh hải, hắn mất đi sự hăng hái khi nãy của mình.

Hai người phi hành trên không trung, một đường đi tới trầm mặc.

Gió gào thét bên tai, ước chừng qua nửa tiếng, ánh mắt Lâm Dịch đột nhiên nhìn về phía trước. Có một tòa Phù phong nhỏ đang xuất hiện trước mặt hắn.

Lâm Dịch gật đầu quan sát tòa Phù phong kia.

Tòa Phù phong này chỉ là một tòa Phù phong nhỏ, đường kính cũng chỉ có một dặm mà thôi. Bên ngoài không có cấm chế gì, không có linh lực. Giống như là một tòa Phù phong vô cùng bình thường, nếu như không phải Hoàng Kỳ dẫn Lâm Dịch đến. Lâm Dịch tuyệt đối không thể ngờ tới Viễn Trình truyền tống trận không ngờ lại ở bên trong một tòa Phù phong nhỏ này.

Hai người nhìn nhau gật đầu, bay vào tòa Phù phong.

Sau khi vào bên trong, Lâm Dịch kinh ngạc. Bởi vì hắn phát hiện ra có sự ba động của năng lượng, nếu không phải hiện tại đã vào trong, chỉ sợ hắn cũng không nhận thấy được.

- Một thủ thuật che mắt người mà thôi.

Hoàng Kỳ dường như nhận ra sự kinh ngạc của Lâm Dịch, cười giải thích. Sau đó, ngón tay hắn bắn ra một chỉ, vào đạo năng lượng hắc sắc nhất thời đánh vào trên mặt, lưu quang bên trên chuyển động, chung quanh nhất thời thay đổi.

- Truyền tống trận?

Lâm Dịch trừng mắt.

Những đồ án này so với những đồ án bên trong truyền tống trận ở Bạch Vân thành giống nhau như đúc. đều là đồ án có năm cạnh nhô ra, ở giữa có một hình tròn. Bên trong hình tròn này những đồ án chồng chất lên nhau. Giống như là trăng rằm. Trăng rằm xuyên thấu hiện ra một nửa. Mà hình tròn ở sát biên giới thì lại được điêu khắc rất nhiều ký hiệu kỳ quái. Vô cùng phức tạp. Trừ những thứ đó ra, thì còn những ký hiệu cổ quái thật lớn ở năm cạnh.

Toàn bộ đồ án tỏa ra khí tức thần bí. Những đường văn tinh vi, kết nối lại với nhau, tạo thành một Viễn Trình truyền tống trận.

Hoàng Kỳ nhìn Viễn Trình truyền tống trận đột nhiên khẽ thở dài một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, nói:

- Ta biết Lâm huynh đệ đối với hành vi của ta có chút phản cảm. Chuyện này ta cũng không trách ngươi. Dù sao ngươi cũng là người cứu ta khỏi sự thống khổ mười mấy năm. Hoàng Kỳ ta không tính là người tốt, thế nhưng cũng hiểu chịu ân tất báo. Vì vậy, ta khuyên ngươi một câu… Nếu như mục tiêu của ngươi thực sự là Loạn Tinh hải, nếu như không có việc gì quan trọng thì tốt nhất là không nên đi.

Lâm Dịch có chút ngạc nhiên nhìn Hoàng Kỳ, lúc này đối phương nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía mình cũng cực kỳ chân thành. Điều này không khỏi làm cho Lâm Dịch cảm thấy kỳ quái. Ấn tượng thứ nhất của hắn về Tích Dương đế quân là một người đáng thương, bị nữ nhân của mình phản bội. Ấn tượng thứ hai chính là giết người theo tâm tình. Tuyệt đối là một kẻ tàn nhẫn, độc tài. Ấn tượng thứ ba về hắn chính là một kẻ cao ngạo. Ấn tượng thứ tư chính là một kẻ tùy ý, có thể kết giao… Thế nhưng, hiện tại hình tượng người này trong đầu Lâm Dịch lại là kẻ hào sảng.

Điều này làm cho Lâm Dịch không khỏi nghi hoặc… Hoàng Kỳ này đến tột cùng là dạng người gì?

Vấn đề này, quả thực khó trả lời.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, hắn lắc đầu, cũng không nói gì mà nhìn Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ than nhẹ, biết hắn đã quyết định cũng không nói thêm gì nữa. Ngân quang xuất hiện trong tay bắn thẳng về phía trận pháp.

Ánh mắt sắc bén của hắn đương nhiên có thể nhìn ra đó chính là năm khỏa Tinh thạch. Không ngờ lại là năm khỏa Linh Tinh! Điều này làm cho Lâm Dịch ngây người ra. Lập tức tiến lên ngăn cản nói:

- Hoàng đại ca. Đây là…

Hoàng Kỳ cũng không có quay đầu lại, giọng nói có chút vui vẻ:

- Những Linh Tinh này, trước đây là do ta cô động ra. Vốn dự định dùng để ngưng tụ Thần cách. Thế nhưng hiện tại… Ha hả. Cũng không dùng được nữa. Để ở chỗ ta cũng lãng phí. Dù sao khởi động pháp trận này cũng cần Linh Tinh, thì dùng luôn. Coi như là đây chính là phí cảm ơn vì đệ đã trị liệu thương thế cho ta.

Lâm Dịch vội vã cự tuyệt nói:

- Không được, không được. Như thế này quá mức trân quý rồi.

Nói xong, hắn nhanh chóng tiến lên, ngăn cản Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Dịch, đột nhiên bật cười, chậm rãi nói:

- Ta không có bằng hữu. Bởi vì bọn họ đều cho rằng ta là một kẻ độc ác. Vì thế cho nên cả đám đều biểu hiện thuận theo ta, thế nhưng thâm tâm lại vô cùng chán ghét ta. Đâu cũng là sự thực, ta quả thực là một kẻ độc ác. Nhưng có làm sao? Ta có thực lực. Ta muốn làm gì thì làm cái đó. Không ai có tư cách quản. Cũng không ai có năng lực quản.

Lâm Dịch nhíu mày, nhìn vóc người thấp bé trước mặt, toàn thân lại tỏa ra một cỗ ngạo khí không gì sánh được. Hắn không nói gì, chờ câu cuối cùng của đối phương.

Quả nhiên, Hoàng Kỳ dừng lại một chút. Khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt có chút mê man: đọc truyện mới nhất tại .

- Cho tới nay, ta đều nghĩ như vậy, cũng vẫn luôn làm như thế. Ta cho rằng bản thân rất hài lòng khi nhfin thấy sự kính nể phát ra từ nội tâm của bọn họ. Nó cho ta hưởng thụ lại cảm giác này.

- Nhưng không ai biết… Khi thấy vẻ mặt tươi cười giả tạo, mỗi khi gặp ta trên mặt chúng. Đồng thời là vẻ sợ hãi… Ta đột nhiên cảm thấy ta cô đơn.

Sự mê man trong mắt Hoàng Kỳ đột nhiên lại tăng lên.

- Ta tự hỏi bản thân mình. Ta nỗ lực tu hành, vượt qua mọi gian khổ chỉ để nhận những ánh mắt khinh miệt của kẻ khác sao? Chẳng lẽ không đúng khi để những kẻ kia đứng trước mặt ta phải khúm núm? Ta hài lòng, có thể tươi cười một chút với bọn họ. Ta không vui có thể giết chết bọn họ.

793. Chương 9 01: Khách Qua Đường. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 901: Khách qua đường. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 901: Khách qua đường. (1)

Lâm Dịch dường như có chút hiểu ra, hắn nhìn Hoàng Kỳ, giờ phút này toàn thân Hoàn Kỳ tràn đầy cỗ ý niệm giết chóc.

Nhưng mà cỗ ý niệm giết chóc chỉ xuất hiện một lát, trong nháy mắt khí thế của hắn lại hạ thấp xuống. Dường như so với khi trước là hai kẻ khác nhau.

- Thế nhưng…Dường như ta thực sự sai rồi…Đúng vậy. Ta đã làm được thứ ta muốn. Mọi người, khi nhìn thấy ta thần sắc của bọn họ đều là kính nể từ đáy lòng. Nhưng đồng thời, ta lại cảm thấy cô độc…Thực sự cô độc…

Thần sắc của Hoàng Kỳ biến ảo, nói:

- Ta nỗ lực truy cầu, ta muốn trở thành Thần Cấp. Chân chính trường sinh bất tử. Nhiều năm như vậy, hơn mười vạn năm, đều vì truy cầu lực lượng mà vượt qua sự cô độc đó.

Tuy rằng khô khan, tuy rằng tịch mịch, nhưng ta đều có thể kiên trì. Nhưng mà lúc lúc Quân Tích tự tay nghiền nát giấc mộng của ta. Ta đột nhiên không có việc gì làm, những người đó kính nể ta, sợ hãi ta. Vốn ta cho rằng mình không thèm để ý, thế nhưng…Thực sự cô độc.

Lâm Dịch trầm mặc nhìn Hoàng Kỳ. Một lúc lâu sau, hắn khẽ thở dài một tiếng. Lúc hắn còn niên thiếu, phụ thân hắn từng nói một câu:

- Hi vọng khi con đứng trên đỉnh phong, bên cạnh con còn có một người có thể nói chuyện với con.

Từ xưa cường giả đã tịch mịch. Hoàng Kỳ không thể nghi ngờ cũng là một gã cường giả. Cho dù ở tại Thiên Giới này, hắn cũng chính là một cường giả. Thế nhưng đồng thời hắn cũng tịch mịch. Đứng trên cao không tránh khỏi giá rét. Đó chính là một đạo lý đã có từ xưa tới nay. Nhân loại chính là một sinh vật có tính quần cư. Cho dù cường đại hơn đi chăng nữa, chung quy cũng không thể chạy thoát khỏi thiên tính của nhân loại. Vô luận ngươi mạnh tới đâu đều cần bằng hữu. Chia sẽ thống khổ của bản thân mình. Hưởng thụ sự vui vẻ cũng cần phải có bằng hữu. Như thế mới gọi là thế giới của Nhân loại.

Hoàng Kỳ lần thứ hai đi ra ngoài, lặng lẽ cầm Linh Thạch trong tay đặt ở năm góc cạnh ở trong truyền tống trận. Lúc này, Lâm Dịch cũng không có ngăn cản hắn nữa. Một lát sau khi thả hoàn tất, Hoàng Kỳ quay đầu lại nhìn về phía Lâm DIch.

Hoàng Kỳ và Lâm Chỉ chỉ gặp một lần rồi thôi. Hơn nữa khi gặp mặt song phương còn giao phong. Thế nhưng trên đoạn đường ngắn này không ngờ lại khiến cho Hoàng Kỳ nảy sinh cảm giác muốn Lâm Dịch làm bằng hữu của mình. Không thể không nói, lần trò chuyện này thật khiến cho kẻ khác sảng khoái.

Chỉ là Lâm Dịch cũng biết, Hoàng Kỳ vẫn là Hoàng Kỳ kiêu ngạo như cũ. Hắn vẫn là Tích Dương đế quân cao cao tại thượng. Chỉ khi đối mặt với Lâm Dịch, hắn mới có thể để lộ ra thần sắc mê man kia. Vừa rồi nói chuyện một phen, Lâm Dịch đã nghe được những lời xuất phát từ đáy lòng của hắn.

Lâm Dịch khẽ thở dài một hơi, gật đầu nói:

- Như vậy, nếu như tiểu đệ từ chối thì bất kính. Lần này tiểu đệ tạ ơn Hoàng đại ca rồi.

Con mắt Hoàng Kỳ sáng lên, lập tức bật cừoi gật đầu. Sau đó rời khỏi phạm vi của Truyền tống trận, cười cười nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút. Đột nhiên lại đi tới trước người Hoàng Kỳ, Hoàng Kỳ nghi hoặc nhìn hắn.

- Hoàng đại ca còn nhớ giao dịch giữa chúng ta không? Sau khi trị khỏi thương thế của Hoàng đại ca, ta mới có thể sử dụng Truyền tống trận. Hiện giờ Hoàng đại ca lại cho ta sử dụng Viễn Trình truyền tống trận, nhưng ta còn chưa có trị khỏi thương thế cho đại ca. Vì vậy, bây giờ để cho ta hoàn thành nốt giao dịch của chúng ta a.

Lâm Dịch vừa cười vừa nói.

Hoàng Kỳ sửng sốt, con mắt sáng ngời, nói:

- Có thể trị khỏi ngay lập tức?

Lâm Dịch cười gật đầu nói:

- Hoàng đại ca, không nên phản kháng.

Hoàng Kỳ gật đầu…Xem ra, hiện tại hắn thực sự không còn hoài nghi Lâm Dịch có tâm tư khác nữa.

Năng lượng của Lâm Dịch lần thứ hai tràn ra, hoàn toàn bao phủ lấy Hoàng Kỳ. Huyết sắc năng lượng nhất thời nhắm vào vết thương mà chạy tới. Sắc mặt Hoàng Kỳ trắng bệch, sau đó mặt lại đỏ bừng. Tuy rằng hiện tại khuôn mặt đang chuyển màu kỳ dị, cùng với thân thể đang run rẩy chứng minh sự thống khổ. Thế nhưng trong ánh mắt hắn hiện giờ tràn đầy sự hưng phấn.

Một cỗ cảm giác khó chịu lan khắp toàn thân hắn, Hoàng Kỳ cố cắn răng nén chịu.

Từng đạo huyết sắc năng lượng từ trên người Lâm Dịch không ngừng tuôn ra, tiến vào bên trong cơ thể Hoàng Kỳ. Chữ trị cho thân thể của hắn.

Thân thể Hoàng Kỳ tuy rằng cường đại, thế nhưng lại kém Lâm Dịch không ít. Mà năng lượng huyết sắc kia ngay cả thân thể Lâm Dịch cũng có thể hoàn toàn chữa trị những thương thế năng, cũng hoàng toàn có thể chữa trị cho thân thể của Hoàng Kỳ.

Quá trình chữa trị mất hơn nửa giờ. Hồng sắc quang mang dần dần biến mất, Lâm Dịch thở ra một hơi. Lau mồ hôi trên trán, cười nói:

- Được rồi.

Hoàng Kỳ không dám tin tưởng hai tay của mình. Cảm giác đã mất hơn mười năm này, không ngờ lại dễ dàng đoạt lại được. Một lát sau, ánh mắt của hắn hiện lên thần sắc hưng phấn.

- Được rồi. Thực sự được rồi…

Hoàng Kỳ thì thào tự nói.

Lâm Dịch cũng không quấy rầy hắn, điều chỉnh trạng thái của bản thân. Sau khi chữa trị cho Hoàng Kỳ, tiêu hao khá nhiều năng lượng. Chỉ là loại tiêu hao này đối với Lâm Dịch cũng không tính là gì.

Qua một lúc lâu sau, Hoàng Kỳ lấy lại tinh thần. Nhìn về phía Lâm DIch hưng phấn nói:

- Đa ta ngươi. Lâm huynh đệ.

Lâm Dịch cười lắc đầu nói:

- Giao dịch mà thôi.

Hoàng Kỳ kinh ngạc, lập tức gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lâm Dịch xoay người đi về phía Viễn Trình truyền tống trận. Đột nhiên hắn nói:

- Hoàng đại ca, ngươi muốn đi báo thù sao?

Nhắc tới báo thù, Hoàng Kỳ vốn còn đang tươi cười trong nháy mắt trầm xuống. Trong đôi mắt bắn ra sát ý lành lạnh nói:

- Tiện nhân kia và Bà La vương giả phải chết. Bằng không khó mà tiêu tan mối hận trong lòng ta!

Biểu tình lành lạnh kia lộ ra sát ý vô hạn! Cho dù là Lâm Dịch, cũng chỉ cảm thấy một chỗ khí tức băng lãnh tới cực điểm tràn ra từ thân thể đối phương. Không có chiến văn gia trì, khí thế trên người Lâm Dịch hoàn toàn không phải là đối thủ của Hoàng Kỳ. Huống hồ, hiện tại Hoàng Kỳ rốt cuộc đã là Hoàng Kỳ của trước kia. Tuy rằng năng lượng hôi sắc kỳ quái kia còn tồn tại ở bên trong cơ thể của hắn. Thế nhưng nó cũng không ảnh hưởng tới việc sử dụng năng lượng của hắn. Chỉ khiến cho hắn không thể ngưng tụ được Thần cách mà thôi.

Lâm Dịch nhìn thấy sự cừu hận trong mắt đối phương. Liền biết đối phương đã quyết tâm. Hắn đoạt đi trinh tiết của Hoa Quân Tích, mà nàng lại đoạt đi hi vọng của hắn. Trong chuyện này, ai đúng ai sai, người ngoài cuộc nhìn vào cũng có thể nhìn ra.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng nói:

- Vậy mong Hoàng đại ca mã đến công thành.

Đối với Lâm Dịch mà nói, mọi chuyện ở đây đối với hắn không có quan hệ, hắn chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Hoàng Kỳ thu liễm khí thế lại, nhìn về phía Lâm Dịch gật đầu, cuối cùng thở dài một cái:

- Ta cũng chúc Lâm huynh đệ đi đường thuận lợi, bình an a. Nếu như có thời gian, không ngại trở lại Minh Vân hải vực làm khách. Cửa lớn của ta vĩnh viễn mở ra đón chờ Lâm huynh đệ.

794. Chương 9 02: Khách Qua Đường. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 902: Khách qua đường. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 902: Khách qua đường. (2)

Lâm Dịch nghe vậy cười gật đầu, cũng không nói thêm. Dưới chân tức thì xuất hiện một đạo huyết sắc năng lượng, bắn thẳng tới năm khỏa Linh Tinh. Linh Tinh khởi động, bạch sắc tinh quang tức thì bao trùm toàn bộ Truyền tống trận. Bóng người biến mất trước mặt hắn.

Sau khi cười với Hoàng Kỳ một tiếng cuối cùng, một đạo ngân sắc lóe lên, Lâm Dịch đã biến mất không còn tung tích.

Lâm Dịch cảm thấy thân thể run lên. Lập tức tinh thần lực bị tiêu hao kịch liệt, dẫn tới cảm giác thống khổ. Trong khoảnh khắc đánh úp về phía đại não của hắn. Tuy rằng hắn đã có kinh nghiệm, thế nhưng loại thống khổ này cũng khiến cho Lâm Dịch choáng váng. xem tại

Cắn răng chống đỡ hơn mười chung, phía trước sáng ngờ. Ngay lập tức cảm giác thống khổ này mới giảm bớt, Lâm Dịch không khỏi thở ra một hơi.

Rống!

Ngay lúc hắn thở ra một hơi, bên tai đột nhiên vang lên tiếng thú rống. Lâm Dịch tức thì mở mắt! Lọt vào trong tầm mắt của hắn chính là một cái miệng đầy máu khổng lồ, đang hướng về phía mình mà ngoạm tới.

Lâm Dịch kinh ngạc, nhưng mà tinh thần lực tiêu hao quá lớn, khiến cho thân thể của hắn cũng phản ứng chậm đi. Mà cái miệng khổng lồ kia lại tới cực nhanh, Lâm Dịch chỉ cảm thấy người hơi đau nhức, cái miệng khổng lồ kia đã cắn tới vai hắn.

Nhưng mà, thân thể Lâm Dịch lại dễ dàng bị thương đến thế sao? Trải qua sự rèn luyện của Hổ Thần quyết khiến cho thân thể hắn ngày càng cường đại, căn bản không theo lẽ thường có thể tưởng tượng ra. Cho dù là cường giả Hư Thần cảnh đồng cấp muốn tạo thành thương tổn đối với thân thể của Lâm Dịch cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lại không nói tới một đầu ma thú. Lâm Dịch nhận ra, đây chính là sinh vật giống như dã cẩu. Là một đầu ma thú ngũ giai, năng lực công kích tương đương ma thú tứ giai. Hai mắt đỏ hồng, trong đó ẩn chứa sự bạo ngược, giết chóc vô hạn. Mà ngoại trừ hai loại tâm tình biểu hiện ra bên ngoài, còn những thứ khác nữa.

Khi nó cắn một cái vào đầu vai Lâm Dịch, lại giống như cắn phải một khối thép vô cùng cứng rắn. Khiến cho hàm răng của nó mơ hồ cũng sinh ra đau nhức. Nhưng mà thiên tính bạo ngược khiến cho nó không chút nào cảm thấy sợ hãi, ngược lại lại càng kích thích hung tính của nó. Nó lại mở cái miệng lớn ra, liền muốn cắn lần nữa.

Tuy rằng không tạo thành thương tổn đối với thân thể của hắn. Thế nhưng Lâm Dịch cũng không muốn cái miệng buồn nôn kia cắn phải mình, hắn nhíu mày, trong mắt bắt ra quang mang.

Oanh!

Ô Oẳng!

Một tiếng rên rỉ vang lên, máu chảy lênh láng, cái đầu của con dã cẩu đã bị rơi xuống.

Bị thực lực của cường giả Hư Thần cảnh bắn trúng, kết quả cũng có thể nghĩ ra.

Ma hạch của ngũ giai ma thú, đối với Lâm Dịch mà nói, một điểm giá trị cũng không có. Vì vậy hắn không thèm liếc mắt lấy một cái, liền quay đầu nhìn về bốn phía.

Bốn phía vô cùng âm u, mỗi một chỗ đều có điện xà không ngừng thoáng hiện. Một tiếng nổ thật lớn vang lên bên tai. Một cái dây xuất hiện như thiểm điệm, vô cùng to lớn, khiến cho kẻ khác run sợ.

Dưới chân còn không ngừng bốc lên nước biển màu đen, Một cỗ khí tức âm lãnh đến tận xương cốt tự nhiên nảy sinh.

Trừ lần đó ra, thỉnh thoảng có vô số đạo năng lượng xuất hiện. Đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ đều là do ma thú điên cuồng giết chóc mà tạo thành. Lâm Dịch không khỏi mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Bản thân hắn dường như trong lúc vô ý đi tới địa phận của ma thú.

Từng cơn choáng váng truyền đến đại não. Lâm Dịch biết đây chính là di chứng sử dụng truyền tống trận. Hắn nhíu lông mày một cái, quyết định trước tiên về Hổ Thần cư, nghỉ ngơi một lát rồi mới đi tiếp. Ngân quang trên người chợt lóe, thân ảnh của hắn đã biến mất.

Sau khi tiến vào Hổ Thần cư, Lâm Phỉ lúc này đang tu hành. Lâm Dịch nhìn thoáng qua, cười cười, cũng không có quấy rầy nàng.

Hổ Thần cư này thực sự là một địa phương tốt để tu hành, linh lực vô cùng sung túc, lại không cần lo lắng bị kẻ khác quấy rối. Lâm Phỉ lúc này hai mắt đang khép hờ, thân thể được bao bọc bởi một tầng thanh sắc quang vụ. Hiện nay Nguyên Kiếm quyết của nàng đã đạt tới tầng thứ chín, ngay lập tức sẽ tằng đến tầng thứ mười. Thế nhưng Lâm Dịch cũng chỉ có tâm pháp tới tầng thứ mười, những tầng sau đó, hắn cũng không biết ở đâu.

Sau khi trở về Thanh Nguyên tông thì lấy mấy tầng nữa a. Lâm Dịch nghĩ ngợi, cho tới bây giờ hắn còn không biết, trên địa bàn Đông Nam Thiên đã không còn môn phái nào tên là Thanh Nguyên kiếm tông nữa.

Một trận choáng váng truyền đến đại não, ngân quang trên người hắn lóe lên, tiến vào Hổ Thần cư.

Tìm một khỏa nội đan yêu thú thủy hệ Thất giai. Lâm Dịch gia trì thêm chiến văn, dễ dàng lấy được viên nội đan này.

Đây là lần thứ hai hắn lấy nội đan ở đây. Số lượng nội đan bên trong phi thường kinh người.

Hắn ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Sau khi đạt được Hư Thần cảnh, tu hành chủ yếu là ngưng tụ năng lượng của bản thân mình. Hiện tại tu vi tinh thần lực của Lâm Dịch trong Hư Thần cảnh coi như là kẻ yếu đuối. Nhưng năng lượng cấp bậc Hư Thần cảnh cũng không bởi vì tu vi của tinh thần lực mà thay đổi chất lượng. Vì vậy khi chiến đấu, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì cả. Nhiều nhất chỉ khi đụng phải cường giả Thần cấp, đối với sự công kích bằng tinh thần yếu hơn một chút.

Nhưng Lâm Dịch có linh văn…Nếu như lúc nào cần sử dụng thần thức, sau khi sử dụng linh văn. Tinh thần lực của hắn sẽ lập tức đề thăng gấp trăm lần, tự tiến vào Hư Thần cảnh. Linh văn và chiến văn của hắn hiện tại đã đạt tới cường độ tương đương với một người.

Chỉ là Lâm Dịch cũng cảm thấy kỳ quái…Vì sao thời gian ở Bạch Đế đại lục, chiến văn lại phổ biến như vậy. Mà tới Thiên Giới, số lượng người biết lại vô cùng thưa thớt? Chí ít, căn cứ vào tình hình hiện này mà nói. Lâm Dịch còn chưa thấy bất luận kẻ nào sở hữu Chiến văn trên Thiên Giới.

Lâm Dịch cũng không biết, kỳ thực chiến văn này chỉ là một vật phụ trợ. Bởi vì vị diện của Bạch Đế dại lục so với Thiên Giới thấp hơn, độ cường đại lại không thể đánh đồng với Thiên Giới. Vì vậy, tùy tiện tìm ra một kẻ có thể lấy máu của thần thú một hai giai cũng đã rất cường đại rồi. Sau khi dung hợp máu huyết của chúng nó, lực lượng so với người bình thường tự nhiên lớn hơn rất nhiều. Vì vậy chiến văn cũng vô cùng phổ biến. Mà ở Thiên Giới, kẻ bình thường nhất cũng là tam giai, mà những người này, nào lại để ý tới

chiến văn? Thế nhưng cho dù để ý tới, nhưng yêu cầu của nó đối với cường độ thân thể cực cao. Chỉ khi có lực lượng thân thể cường đại mới có thể xuất ra Chiến văn.

Hơn nữa, chiến văn cũng có đẳng cấp. Thế nhưng đề thăng gấp ba gấp bốn lần năng lượng của bản thân, đối với người ở Thiên Giới cũng không có sự trợ giúp gì lớn. Dù sao, gấp trăm lần đã được rồi, thì cần gấp ba gấp bốn làm gì nữa? Mà chiến văn cao cấp thì không thể dễ dàng kiếm được như thế. Cường giả cấp bậc Hư Thần cảnh, thần thú cấp bậc Hư Thần cảnh. Tại Thiên Giới này cũng vô cùng thưa thớt. Giống như là hoa lan trong sách, kim trong vòng…

795. Chương 9 03: Địa Phương Máu Tanh.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 903: Địa phương máu tanh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 903: Địa phương máu tanh.

Cho dù có người có thể dễ dàng giết chết chúng nó, thế nhưng cũng tuyệt đối không có cách nào lấy máu huyết trong thân thể nó ra. Đối với thú mà nói, mất đi máu huyết chính là chuyện vô cùng mất mặt. Vì vậy chúng nó thông thường lựa chọn tự bạo.

Thần thú Hư Thần cảnh tự bạo, cho dù là cường giả hư Thần cảnh đỉnh phong cũng không có cách nào ngăn cản. Hoặc giả cường giả Thần cấp có thể, nhưng ngươi muốn một cường giả Thần cấp giết một đầu Thần thú Hư Thần cảnh sau đó giao máu huyết cho ngươi ư?

Đương nhiên, loại tình huống này cũng không phải là không có. Cường giả Thần cấp cũng là người tu hành, cũng không phải là do trời sinh ra. Một ít cường giả Thần cấp ở Thiên Giới này cũng có người nhà của mình. Cấp cho bọn họ một ít máu huyết Thần thú Hư Thần cảnh cũng là chuyện không phải không có khả năng xảy ra. Chỉ là hiện tại Lâm Dịch chưa gặp mà thôi.

Một trận choáng váng lần thứ hai truyền đến đại não, khiến cho hắn không còn suy nghĩ được gì nữa. Đành phải tĩnh tâm tu hành, chỉ là tình huống hiện tại khiến cho hắn giật mình, Viễn Trình truyền tống trận này quả thực vô cùng tiêu hao tinh thần lực. May mà sau khi đạt tới Hư Thần cảnh mới sử dụng, nếu như chưa đạt tới mà sử dụng, không biết hắn có vì cạn kiệt tinh thần lực mà chết hay không?

Loại khả năng như vậy không hẳn là không có. Lâm Dịch không khỏi thầm nghĩ may mắn.

Một lần nhập định này đúng một ngày một đêm.

Một ngày một đêm này, Lâm Dịch mở mắt ra, một đạo huyết quang từ trong mắt hắn bắn ra, con mắt hiện tại của hắn đỏ lòm. Cho dù bình thường không sử dụng năng lượng cũng mang theo một tia huyết sắc vô cùng rõ ràng. Tuy rằng huyết sắc này so với lúc sử dụng Chiến văn gia trì có chênh lệch, thế nhưng nó đang có xu thế dần phát triển.

Đương nhiên, Lâm Dịch tự hiểu rõ.

Ngân quang trên người lóe lên, Lâm Dịch biến mất trong thần điện ở Hổ Thần cư. Đi tới bên ngoài Hổ Thần cư, Lâm Phỉ lúc này vẫn còn đang trong trạng thái nhập định. Dường như đã tới thời khắc mấu chốt. Thanh sắc khí vụ không ngừng lượn lờ, một cỗ linh lực nồng đậm đang vờn quanh người nàng.

Lâm Dịch nhìn vài lần, ánh mắt lóe lên, một cỗ khí tức nhu hòa tiến về phía Lâm Phỉ, thần sắc Lâm Phỉ chấn động, lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, nỗ lực hấp thu nó.

Quá trình giằng co này hơn một tiếng đồng hồ. Một đạo quang mang thanh sắc tức thì phóng lên cao, linh lực thanh sắc không ngừng chui vào thân thể của nàng. Một khắc sau, nàng mở mắt.

- Dịch ca.

Vừa nhìn thấy Lâm Dịch, Lâm Phỉ tức thì vui mừng.

Lâm Dịch mỉm cười gật đầu, Lâm Phỉ từ không trung hạ xuống. Vừa rồi trong quá trình hấp thu linh lực, trên mặt nàng còn lưu chuyển một tầng quang mang thanh sắc, hiện lên vẻ động lòng người. Bản thân nàng đã là một mỹ nhân tuyệt sắc, hiện tại lại càng tô điểm thêm vẻ đẹp của nàng.

- Đã rời khỏi Tích Dương hải vực rồi sao?

Lâm Phỉ đi tới bên cạnh Lâm Dịch, cười hỏi.

- Ừ.

Lâm Dịch gật đầu, theo thói quen vuốt mái tóc của nàng, cười nói:

- Đã rời khỏi đó rồi.

Lâm Phỉ hiếu kỳ hỏi:

- Chàng có nhìn thấy Tích Dương đế quân không? Tướng mạo của hắn có phải là rất hung ác không?

Tướng mạo của Tích Dương đế quân hung ác sao? Lâm Phỉ lẩm bẩm, sau đó lại lắc đầu cười, tướng mạo của hắn đâu chỉ hung ác, mà còn có chút khôi hài.

Chỉ là trong nội tâm Lâm Dịch lúc này đã có sự hiểu biết về hắn, vì thế Lâm Dịch lập tức bật cười, nói:

- Cũng không tính là hung ác. Kỳ thực hắn là một người đáng thương.

Quả thực, ở trên cao cũng không tránh khỏi lạnh lẽo. Cường đại như hắn, cao ngạo như hắn. Hiện tại thứ duy nhất hắn truy cầu chính là Thần đạo, bản thân thì cô độc. Không có người nào cảm nhận được. Loại cảm giác này, vô cùng tịch mịch.

Lâm Phỉ kỳ quái nhìn Lâm Dịch, nàng có chút nghi hoặc, không hiểu tại sao Lâm Dịch lại không muốn nói nhiều tới vấn đề này. Thế nhưng nàng cũng không hỏi gì thêm, mà hiếu kỳ hỏi:

- Vậy hiện tại chúng ta ở nơi nào?

Nói tới vấn đề này, Lâm Dịch mới nhớ tới…Bên ngoài quả thực có chút giống chiến trường của ma thú. Đầu lông mày hắn không khỏi nhíu lại, lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ lắm.

Lâm Phỉ tức thì hăng hái nói:

- Vậy hiện tại chúng ta ra ngoài đi a?

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, lại nói:

- Hoàn cảnh ngoài kia dường như có chút máu tanh…Nếu như nàng nhất định muốn đi ra ngoài, phải chuẩn bị tốt tư tưởng.

- Máu tanh?

Lâm Phỉ nghi hoặc, có chút không giải thích được.

Lập tức, Lâm Dịch nói cho nàng những gì mà hắn nhìn thấy.

- Ồ?

Lâm Phỉ kinh ngạc há to miệng ra, một lát sau mới bất đắc dĩ nói:

- Nếu như vậy, tốt nhất muội ở chỗ này chờ chàng. Chờ sau khi rời khỏi cái địa phương kia, chàng lại mang ta ra ngoài.

Dù sao cũng là nữ nhân, đối với sự máu tanh như vậy cũng không quá thích ứng. Lâm Dịch vui vẻ, vì vậy nói cho Lâm Phỉ cảnh tượng bên ngoài, nguyên nhân rất lớn chính là bởi vì không muốn nàng tiếp xúc với hoàn cảnh như thế này. Sau khi nghe được ý muốn của nàng. Hắn gật đầu cười nói:

- Được rồi, chờ sau khi ta rời khỏi địa phương này, ta mang nàng đi.

Lâm Phỉ gật đầu.

Lâm Dịch theo thói quen nhìn trái nhìn phải một chút. Lúc này mới nói:

- Nếu đã như vậy, nàng nghỉ ngơi một chút đi. Ta thấy Thanh Nguyên Kiếm Quyết của nàng đã tới tầng thứ mười, hiện tại cần phải củng cố một chút.

Lâm Dịch nghe vậy mỉm cười, Lâm Dịch cười cười nhìn nàng. Sau đó ngân quang lóe lên, rời khỏi Hổ Thần cư.

Giết chóc, vẫn liên tục được duy trì.

Toàn bộ bầu trời âm u giống như ngày tận thế. Không trung đen kịt, thỉnh thoảng có điện xà lam sắc lóe lên trên bầu trời. Từng đợt tiếng sấm nổ bên tai. Khiến cho da đầu tê dại.

Lâm Dịch vừa mới xuất hiện, tức thì hấp dẫn hơn mười đầu ma thú xung quanh. Những ma thú này hình dạng khác nhau, có con giống như phi điểu, có con lại giống như chiếc xe, thậm chí còn có hình người…Hai mắt chúng đều đỏ bừng, nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhíu mày, lập tức bắn một chỉ, một màn chắn huyết sắc xuất hiện quanh thân hắn. Ngăn cách những ma thú kia ở ngoài, không thể tới gần. Chúng nó điên cuồng công kích màn chắn huyết sắc kia, một đạo năng lượng giống như là lửa đánh vào màn chắn huyết sắc, tạo ra gợn sóng, vô cùng đẹp mắt.

Lâm Dịch cũng không dự định để ý tới những ma thú này. Những ma thú này nhiều nhất chỉ là nhất giai mà thôi. Cho dù hắn đứng bất động chúng nó cũng không thể làm hại tới hắn. Huống chi còn có màn chắn huyết sắc, tuyệt đối là thứ chúng nó không có khả năng đột phá.

Lâm Dịch phi hành thẳng về phía trước. Đồng thời cũng nhìn chung quanh. Xung quanh chính là một khu vực trống trải, nước biển dưới chân không ngừng bốc lên, căn bản không có bất luận một tiêu chí nào có thể nói cho Lâm Dịch biết phương hướng nào.

Mà những ma thú trước người hắn, cũng không bị màn chắn huyết sắc này đuổi đi. Chúng nó vô cùng hung ác, thế nhưng dưới tình huống như vậy chúng nó vẫn như cũ không ngừng tiến lên, như tre già măng mọc công kích Lâm Dịch.

796. Chương 9 04: Giám Thị. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 904: Giám thị. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 904: Giám thị. (1)

Đàn thú tụ tập ngày càng nhiều, đầu lông mày Lâm Dịch nhíu lại. Tuy rằng có màn chắn ngăn trở thế nhưng những ma thú này vẫn không ngừng tụ tập về phía này, phía trước hắn hiện tại hình thành một núi ma thú thật lớn.

- Thực sự là muốn chết.

Lâm Dịch nhíu mày thì thầm một tiếng, bộc phát huyết sắc toàn thân, bắn ra bốn phương tám hướng.

Rầm rầm, oanh oanh!

Từng tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên. Những ma thú bên cạnh Lâm Dịch tức thì bị năng lượng huyết sắc xuyên qua thân thể, từ không trung rơi xuống. Mùi máu tanh trong nháy mắt đậm thêm.

Trận máu tươi này, nhất thời hấp dẫn những ma thú chung quanh. Tức thì, những ma thú vọt tới phía hắn, giống như là phô thiên cái địa.

Lâm Dịch chỉ nhìn thoáng qua, nhất thời cười khổ. Cuối cùng thân thể nhoáng lên, hóa thành một đạo lưu quanh, phi độn ra xa.

Nhìn những ma thú không ngừng chém giết bên người. Lâm Dịch không khỏi nghi hoặc nói:

- Rốt cuộc đây là chỗ nào?

Thiên địa xung quanh là một mảnh hắc ám, nơi nơi đều là tử điện, căn bản không thể không thể nhận ra phương hướng. Rơi vào đường cùng, Lâm Dịch chỉ có thể cảm ứng một phen, tìm kiếm một phương hướng rồi bay ra ngoài…Thần thức của hắn hiện tại đã khuếch tán hơn vạn dặm, thế nhưng khiến hắn bất đắc dĩ chính là một vạn dặm này, dường như đều giống nhau, điều này làm cho Lâm Dịch không khỏi nhíu mày. Nhưng nhất thời trong lòng cũng không có cách nào…Chỉ cần một khi hắn dừng lại, những ma thú này giống như những con thiêu thân, điên cuồng lao về phía hắn. Tuy rằng đối với hắn không tạo thành thương tổn gì, thế nhưng chung quy cũng không phải chuyện tốt.

Lâm Dịch khuếch tán phạm vi của màn chắn lên tới vài trăm thước. Giống như một quang cầu huyết sắc, bất luận là ma thú gì cũng không thể tiến tới nửa bước. Cứ như vậy, hắn chọn đại một phương hướng rồi rời đi…

Mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, khiến cho tâm người ta phát lạnh. Mà ở sâu bên trong những đám mây đen này có một cổ bảo thật lớn, lại giống như một pho tượng mãnh thú từ thời viễn cổ, lẳng lặng ngủ đông ở nơi này, lựa chọn người có duyên.

Bên trong cổ bảo, có một gian phòng hắc ám, giống như là đỉnh tháp, một người đang mở năm ngón tay cầm lấy quang cầu không ngừng lóe ra hắc quang. Chỉ thấy bên trong quang cầu kia, không ngừng lóe ra từng đợt quang mang.

Khặc khặc…

Một tiếng cười sắc bén đột nhiên quanh quẩn ở bên trong phòng, đôi mắt huyết sắc lóe ra quang mang hưng phấn. Giống như một đứa trẻ tìm thấy đồ chơi yêu thích của mình. Đôi mắt chăm chú nhìn vào quang cầu kia, chỉ thấy lưu quang trên quang cầu chuyển động, mơ hồ nhìn thấy một người đang không ngừng phi hành. Màn chắn huyết sắc chiếu rọi vào căn phòng.

Dưới đối mắt huyết sắc, lộ ra một cái miệng, phát ra tiếng cười vô cùng chói tai. Lại lập tức lẩm bẩm nói:

- Máu của Hư Thần cảnh…

Huyết sắc trong máu không ngừng tăng lên, hưng phấn liếm môi:

- Đây chính là thứ đại bổ a…Khặc khặc…

Sau đó, một đạo ngân quang lóe lên, tòa bộ gian phòng lại khôi phục vẻ vắng vẻ như trước. Ngoại trừ tiếng sấm bên ngoài cổ bảo ra, bóng đen kia đã biến mất không còn tung tích.

Lâm Dịch lúc này vẫn đang không ngừng phi hành, tốc độ của hắn không ngừng tăng lên. Ước chừng lúc này đã bay được gần nghìn thước. Những ma thú chung quanh lúc này đã không thể đuổi kịp hắn, mà tốc độ của hắn lại không ngừng được đề thăng.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng Lâm Dịch lại có cảm giác bị kẻ khác giám thị. Ánh mắt của hắn trong trẻo mà lạnh lùng, không nhịn được mà phải quan sát bốn phía. Năng lực cảm nhận của cường giả

Hư Thần cảnh vô cùng cường đại, chỉ cần bị kẻ khác giám thị, cho dù là tinh thần lực yếu ớt hắn cũng có thể cảm giác được.

- Lẽ nào chỗ này chính là do một cường giả cố ý làm ra? Mà bản thân mình trong lúc vô tình đã tiến vào? Gây ra sự chú ý cho hắn sao?

Lâm Dịch không khỏi phỏng đoán.

Tiếng gió thổi hoàn toàn đã bị màn chắn huyết sắc ngăn cách, chỉ nghe thấy tiếng rống bạo ngược từ bốn phía truyền đến. Thứ đập vào mắt của hắn, chính là cảnh thảm liệt, các ma thú không ngừng cắn xé lẫn nhau, giống như là kẻ thù không đội trời chung. Nhưng mà loại tình huống này bình thường rất ít thất. Tuy rằng ma thú không có linh thức, thế nhưng thiên tính chỉ biết có giết chóng. Nhưng mà thông thường loại giết chóc này cũng chỉ nhằm vào những sinh vật ngoài ma thú. Như nhân loại, yêu thú, các loại thần thú…Ma hạch trong cơ thể chúng nó không cùng một loại.

Sự khác thường tất có gian ác, loại tình huống này quá mức khác thường, Lâm Dịch cũng chỉ có thể suy đoán như vậy. Nhưng mà hiện tại lại không có bất luận những kẻ khác loại, thần thú, khí tức của các loại yêu thú, hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào có thể biết được.

Bởi vì trong tia tinh thần lực mà hắn nhận biết kia, rõ ràng không phải là ma thú. Vừa giống như nhân loại, vừa giống như yêu thú, cũng mang theo một cỗ khí tức tà ác không nói lên lời. Cho dù là Lâm Dịch trong lòng cũng không khỏi chấn kinh, điều này càng làm cho sự đề phòng của hắn tăng lên.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tốc độ của Lâm Dịch ngày càng nhanh. Hiện tại hắn đã bay được vài vặn thước. Thế nhưng trong phạm vi bao phủ của thần thức vẫn là khí tức giết chóc.

Lâm Dịch nhíu mày, cái cảm giác bị kẻ khác giám thị ngày càng mạnh mẽ, thế nhưng trong thần thức lại không phát hiện ra điều gì dị thường, loại tình huống này càng khiến cho hắn gia tăng sự đề phòng.

Không nhìn thấy địch nhân, vĩnh viễn là chuyện đáng sợ nhất.

Ở phía sau hắn, một đạo năng lượng ầm ầm từ phía sau hắn vọt về phía trước. Thần thức của Lâm Dịch trong nháy mắt bắt được cỗ khí tức tà ác kia, thân thể tức thì chớp động, thứ năng lượng bàng bàng kia không ngờ lại dễ dàng xuyên thấu màn chắn của Lâm Dịch, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn. Một cỗ khí tức tà ác trong nháy mắt chui vào bên trong cơ thể Lâm Dịch! Điều này làm cho sắc mặt lâm Dịch biến đổi, năng lượng của Hổ Thần quyết trong nháy mắt bùng nổ, hướng về cỗ khí tức âm hàn kia, đánh tới, muốn đập chết nó.

Năng lượng âm hàn không có tạo ra thương thế gì với Lâm Dịch, nhưng mà khiến cho Lâm Dịch cảm thấy một cỗ hàn ý vô cùng. Chính là từ người bên cạnh hắn, thậm chí hắn còn không có va chạm vào thân thể của mình, thế nhưng không ngờ cỗ khí tức hàn ác kia lại bá đạo như vậy? Lâm Dịch âm thầm kinh hãi, hầu như thần thức đồng thời xuất động, năng lượng toàn lực hướng về cỗ khí tức âm hàn kia! Nhưng mà thứ cảm nhận được, vẫn như cũ chỉ là một cỗ khí tức bạo ngược của ma thú…Một tia khí tức tà ác kia, dường như trong nháy mắt cũng biến mất sạch sẽ, không để lại chút nào. Lâm Dịch chau mày, cảm thấy dự tình có chút kỳ quái. Cái cảm giác bị kẻ khác giám thị vẫn như cũ quấn lấy thân thể hắn, nhưng hắn lại không thể phát hiện ra.

- Đối phương chí ít cũng là cường giả Hư Thần cảnh.

Thông qua đạo năng lượng vừa công kích kia, Lâm Dịch thôi dò xét. Ánh mắt lạnh lùng quét về bốn phía, thần thức tập trung cự ly hơn mười ba thước xung quanh người, chỉ cần có một chút dị động, hắn cũng có thể biết được.

797. Chương 9 05: Giám Thị. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 905: Giám thị. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 905: Giám thị. (2)

Ma thú vẫn như cũ điên cuồng công kích, vừa rồi thứ năng lượng tà ác kia đâm xuyên qua thân thể của hơn mười đầu ma thú, thế nhưng lúc này các ma thú lại không bị ảnh hưởng một chút nào, chúng nó vẫn cố gắng lao vào.

Thân hình của Lâm Dịch đột nhiên tăng tốc. Khí thế ầm vang, thân hình hoàn toàn hóa thành một đạo huyết quang, bắn nhanh về phía trước, không biết đối phương ở chỗ nào, thế nhưng nếu chậm chạp chỉ cấp cho địch nhân cơ hội đánh lén bản thân mình mà thôi. So với ngồi chờ chết, không bằng tăng tốc. Thứ nhất, có thể mau chóng vượt qua địa phương quỷ dị này, thứ hai cũng có thể khiến cho đối phương lộ mặt ra. Đây cũng chính là lựa chọn bất đắc dĩ mà thôi.

Nhưng mà khi Lâm Dịch ầm ầm tăng tốc, một đoàn khí vụ hắc sắc lại cực kỳ quỷ dị xuất hiện ở một vị trí cách Lâm Dịch không xa. Hắc vụ nồng đậm, căn bản không thể nhìn thấy những thứ bên trong. Chỉ có một đôi mắt đỏ như máu, vô cùng quỷ dị và lạnh lẽo.

Khặc khặc…

Tiếng cười chói tai vang lên, những ma thú này vẫn làm công việc mà đồng loại của nó trước khi chết vừa làm, dường như căn bản không phát hiện ra điều quỷ dị. Vô cùng chậm rãi, hắc vụ dần dần tiêu tán, biến mất không còn tung tích.

Lâm Dịch chạy gấp, cảnh sắc hai bên nhanh chóng rút lui. Đương nhiên nói là rút lui, thế nhưng trên thực tế những địa phươgn hắn đi qua, toàn bộ đều giống nhau. Máu tanh, bạo ngược, giết chóc, đầy rẫy không gian.

Tốc độ của Lâm Dịch hiện tại đã sớm vượt qua tốc độ của âm thanh, giống như một đạo huyết sắc quang mang, xẹt qua phía chân trời.

Trong tính toán, đây là lần thứ hai hắn bay được mấy nghìn dặm, nhưng mà trong phạm vi thần thức, vẫn như cũ chỉ thấy khí tức giết chóc. Giống như màn giết chóc này không có giới hạn.

Nhưng khiến cho Lâm Dịch kinh hãi chính là, cái cảm giác bị kẻ khác giám thị kia không ngờ vẫn như cũ quấn lấy người hắn, không có chút ý tứ sẽ buông lỏng.

- Đối phương chắc chắc là ở phía sau, thế nhưng hắn ở chỗ nào a?

Trong lúc bay nhanh, Lâm Dịch vẫn duy trì vẻ bình tĩnh tự hỏi mình. Từ khi tiến nhập vào hàng ngũ Hư Thần cảnh, hắn còn chưa có lần nào cảm nhận qua cảm giác vô lực như lúc này. Thế nhưng Lâm Dịch là kẻ từ yếu đi tới cường giả, những chuyện tình hắn trải qua rất nhiều, đã sớm rèn luyện tố chất tâm lý của hắn. Hắn biết, nếu như hiện tại càng hoảng loạn, càng dễ lộ ra sơ hở. Bảo trì vẻ bình tĩnh, đó là con đường duy nhất lúc này.

- Dùng phương pháp gì có thể khiến cho đối phương tự động hiện ra đây?

Lâm Dịch nhíu mày thầm nghĩ, thế nhưng dường như cũng không có phương pháp nào khả thi.

Đại não Lâm Dịch nhanh chóng vận chuyển, bản thân mình không phát hiện ra đối phương, chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, công pháp đối phương tu hành chính là một loại công pháp ẩn dấu đứng đầu, có thể lẩn trốn khỏi sự dò xét của thần thức. Thứ hai, tu vi tinh thần lực của hắn so với bản thân mình cao hơn nhiều, dẫn đến việc hắn không thể phát hiện ra.

Nhưng mà hai loại tình huống này, đối với Lâm Dịch đều như nhau cả, đều không có cách nào phát hiện ra đối phương.

Đối phương giám thị lâu như vậy lại không bị mình phát hiện, nói rõ đối phương là một kẻ cực kỳ kiên nhẫn. Muốn đối phương lộ ra sơ hở, dường như không có khả năng.

Như vậy cũng chỉ có tự mình phát hiện ra mà thôi. Thế nhưng hắn phải làm thế nào đây?

Lâm Dịch chau mày, thân hình vẫn duy trì tốc độ như cũ. Cường độ thân thể của Lâm Dịch đã đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi. Đối với chuyện liên tục phi hành vô cùng dễ dàng. Nhưng mà khi đẩy tốc độ tới mức cao nhất, thì cũng vô cùng tiêu tốn năng lượng trong cơ thể. Mặc dù Chiến văn có thể bù đắp, nó chính là một dấu nhân đối với thực lực của bản thân. Thế nhưng thực lực cũng chỉ là số có thể đếm được, nếu như số quá thấp, lực lượng đề thăng cũng giảm xuống trên diện rộng.

Nhìn vào năng lượng công kích vừa rồi thực lực của đối phương chí ít cũng là hậu kỳ. Bản thân mình toàn lực di chuyển, đối phương cũng toàn lực di chuyển. Nhưng mà bản thân mình lại tiêu hao rất nhiều so với đối phương, dù sao thực lực của đối phương mạnh hơn mình rất nhiều.

Nếu như cứ cố chấp, bảo trì tốc độ như thế này, tình huống cuối cùng đối với bản thân mình vô cùng bất lợi.

Đương nhiên, hắn hiện tại có thể dùng chiến văn gia trì. Cứ như thế, sự tiêu hao của hắn sẽ giảm xuống, đại khái sẽ ngang hàng với đối phương.

Chỉ là hiện tại Lâm Dịch cũng không muốn làm như vậy…Hiện tại ngay cả vị trí địch nhân còn chưa thể xác định. Nếu như tùy tiện dùng con bài tẩy của bản thân mình, rõ ràng không phải cách làm của một kẻ thông minh.

Trước tiên dùng lĩnh vực thử một chút. Để xem có thể phát hiện ra đối phương hay không.

Lâm Dịch âm thầm suy nghĩ. Tinh thần lực tức thì từ trán tuôn ra, nhất thời tràn ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt bao phủ tất cả những vật chung quanh, tất cả mọi thứ đều rõ ràng như ban ngày trong mắt Lâm Dịch. Nếu như dùng để quan sát mà nói, lĩnh vực so với thần thức thì rõ ràng hơn rất nhiều.

Trong khoảnh khắc lĩnh vực bao trùm phạm vi nghìn trượng. Điều này đã nằm trong cực hạn của Lâm Dịch…Nhưng mà Lâm Dịch cũng không tránh khỏi phải thất vọng, cho dù là lĩnh vực cũng không thể phát hiện ra đối phương. Lĩnh vực chính là nhằm vào sự biến hóa trong không gian, chỉ cần trong phạm vi lĩnh vực, bất luận một sự biến hóa nhỏ nào cũng không thể thoát khỏi sự dò xét của nó.

Nhưng mà hiện tai lại không phát hiện ra đối phương…Nơi nơi đều là ma thú chiến đấu. Năng lượng khác nhau không ngừng xuất hiện rồi tan vỡ. Lượng tin tức khổng lồ như vậy, cho dù là Lâm Dịch cũng tuyệt đối không có cách nào phán đoán được. Quả thực vô cùng rối loạn.

Lâm Dịch hiểu rõ, dưới lượng tin tức khổng lồ đó, cho dù có một cử động khác thường, dưới lĩnh vực cũng vô pháp phân chia khí tức. Giống như giết chóc, giống như khí tức của tà ác…Nó chỉ có thể cảm ứng được rõ ràng năng lượng và sự ba động của không gian. Đây chính là nhược điểm của lĩnh vực.

Rơi vào đường cùng, Lâm Dịch cũng chỉ có thể thu hồi lĩnh vực, dù sao trong lúc duy trì lĩnh vực đối với Lâm Dịch mà nói cũng vô cùng tiêu hao. Hiện tại dưới tình huống này, mỗi một phần chiến lực đều vô cùng quý giá.

- Sử dụng Thú văn chi nguyên sao?

Trong đầu hắn chợt hiện lên một cách, nhưng ngay lập tức bị Lâm Dịch gạt bỏ. Trước tiên không nói đến Thú văn chi nguyên khi bạo phát có đủ làm đối phương thương nặng hay không. Hiện tại Lâm Dịch ngay cả thân ảnh của đối phương cũng không xác định được, nếu như dám sử dụng Thú văn chi nguyên vạn nhất thân thể của hắn vẫn không thể thừa nhận cỗ lực lượng khổng lồ kia mà bị thương nặng, chẳng phải là tự cắt đứt đường sống của mình sao? Cho dù có Hổ Thần cư làm chỗ dựa cuối cùng, thế nhưng mặc kệ nói như thế nào, không đến thời khắc cuối cùng, Lâm Dịch cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Lâm Dịch bắt đầu tìm xem bản thân mình còn cách nào có thể phát hiện ra đối phương hay không.

798. Chương 9 06: Hắc Vụ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 906: Hắc vụ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 906: Hắc vụ.

- Thần thức vô hiệu, Lĩnh vực không có tác dụng…Vậy còn cách nào có thể phát hiện ra đối phương a…

Lâm Dịch có chút đau đầu thầm nghĩ.

Lâm Dịch đột nhiên sửng sốt, sau đó lẩm bẩm nói:

- Thần thứ vô hiệu, thần thức vô hiệu, được rồi! Còn có Tham trắc chi giới a.

Con mắt Lâm Dịch tức thì sáng lên.

Ngày trước ở Luyện Yên Sơn, thần thức ngay cả ly thể cũng không thể làm được. Tham trắc chi giới thậm chí có thể phát hiện ra hơn một ngàn trượng. Có thể thấy được sự cường đại của nó. Tuy rằng không dám xác định hiện tại dưới tình huống này Tham trắc chi giới có tác dụng hay không, thế nhưng cuối cùng chỉ cần có một cơ hội cũng vẫn phải thử a.

Nghĩ tới đây, thần thức Lâm Dịch tức thì rót vào Tham trắc chi giới, một lát sau những thứ chung quanh xuất hiện trong đầu Lâm Dịch.

Loại cảm giác này cực kỳ quái dị, cũng không giống nhưng thần thức có thể cảm nhận được sự ba động của năng lượng và không gian. Thế nhưng nó cũng biểu hiện ra những thứ trong phạm vi của nó. Những điểm sáng hoặc tối, dường như trong nháy mắt Lâm Dịch đã bị một cái điểm sáng màu đen hấp dẫn. Một cỗ khí tức tà ác tức thì truyền vào trong đầu Lâm Dịch.

Con mắt Lâm Dịch híp lại, hắn hầu như hoàn toàn có thể xác định, điểm sáng này chính là kẻ đã đi theo hắn hơn hai nghìn dặm.

Lâm Dịch thu hồi thần thức bên trong Tham trắc chi giới. Thử dùng thần thức trực tiếp đi thăm dò. Cỗ khí tức tà ác kia nhất thời biến mất không còn tung tích. Cũng không thể nào do thám được nữa.

Năng lực ẩn dấu quả thực kinh người.

Trong lòng Lâm Dịch thất kinh. Đồng thời lại âm thầm cảm thấy may mắn.

Tham trắc chi giới, nếu như không có nó, sợ rằng khi hắn tới gần bản thân mình cũng không biết.

Bị một địch nhân cường đại bám theo không dứt, nguy hiểm trong đó, có thể tưởng tượng ra.

Lâm Dịch giấu diếm cảm xúc của bản thân, thần thức lần thứ hai rót vào bên trong Tham trắc chi giới, vẫn uy trì tốc độ như cũ, phạm vi của Tham trắc chi giới cũng được mở rộng ra.

Có chút ngoài ý muốn chính là, khi phạm vi của tham Trắc chi giới vượt quá một nghìn dặm lại bị dừng lại. Điều này không khỏi làm cho Lâm Dịch ngạc nhiên. Hắn biết, Tham trắc chi giới này cũng chỉ là Hư Thần cảnh, năng lực lớn nhất chính là dò xét. Vô luận là cấp nào sử dụng cũng không thể dò xét quá phạm vi một nghìn dặm. Chỉ cần có thần thức, liền có thể sử dụng.

- Quả thực là một loại bảo bối khó hiểu a…

Trong lòng Lâm Dịch âm thầm tán thưởng.

Phải biết rằng, thông thường năng lực của bảo vật cũng không phải là cố định. Mà quyết định bởi năng lực của người sử dụng nó. Năng lực của người sử dụng càng cao, càng có thể phát huy ra năng lực lớn nhất của bảo vật. Mà Tham trắc chi giới này, năng lực của nó dù cao hay thấp đều trong phạm vi một ngàn trượng, chính là thứ phi thường hiếm thấy.

Lâm Dịch không ngừng rót thần thức vào, chỉ dùng để xác định vị trí cỗ khí tức tà ác kia. Tốc độ lại dần dần chậm lại.

Quả nhiên, sau khi tốc độ của hắn chậm lại một chút, cỗ năng lượng kia không chút tiếng động tiếp cận hắn. Lâm Dịch vẫn bình tĩnh, yên lặng đợi hắn tới gần.

Hai mươi trượng, mười lăm trượng, mười trượng…

Cỗ năng lượng hắc sắc kia sau khi tới cách hắn năm trượng, bên trong Tham trắc chi giới, rõ ràng có thể cảm giác được sự ba động rất nhỏ. Hầu như trong nháy mắt Lâm Dịch phát động công kích ngay lập tức. Huyết quang trong tay tức thì xuất hiện, một đạo năng lượng huyết sắc, mang theo sự sụp đổ của không gian, ầm ầm đánh về phía của cỗ năng lượng tà ác kia.

Cỗ năng lượng tà ác kia dường như không nghĩ tới Lâm Dịch lại có thể phát hiện ra mình, vì vậy có chút chần chờ, nhưng mà chần chờ trong nháy mắt, năng lượng huyết sắc của Lâm Dịch đã đánh vào nó.

A Ô.

Một tiếng thét vang lên giống như thú rống. Trong mắt Lâm Dịch, vốn ban đầu vật này không rõ ràng, trong nháy mắt hiện lên một đạo thân ảnh giãy dụa bên trong khí vụ. Hai con mắt giống như giống như hai cục máu tỏa ra khí tức yêu dị.

Lâm Dịch đương nhiên có thể cảm ứng được, một kích này tuy rằng bắn trúng đối phương, nhưng thương tổn đối với đối phương cũng không phải rất lớn. Nhưng mà trong lòng không chút dao động nào vẫn ầm ầm bay tới. Huyết sắc trong tay ầm ầm phun ra.

Ầm ầm ầm.

Vô số đạo năng lượng huyết sắc giống như mưa rào bắn vào bên trong hắc vụ kia. Huyết vũ bay khắp bầu trời, giống như mũi tên đâm xuyên qua hắc vụ. Một tiếng khóc thét từ hắc vụ vang ra, thanh âm vô cùng chói tai. Nhưng mà toàn bộ quá trình, Lâm Dịch ngay cả thân thể đối phương cũng không thấy được. Cảnh tượng vô cùng quái dị.

Quang mang trong hắc vụ đột nhiên nổ tung, một vật giống như con người trong nháy mắt muốn vọt đi, bỏ chạy.

Nhưng mà Lâm Dịch nào có thể để cho hắn toại nguyện? Lĩnh vực trong nháy mắt khuếch tán ra, lam sắc quang mang từ trong mắt bắn ra, hắn quát lên:

- Chết đi!

Bầu không khí vô cùng quỷ dị, khiến cho người ta có cảm giác hít thở không thông. Toàn bộ không gian xung quang, những ma thú hoàn toàn im lặng, giống như một bức tranh điêu khắc.

Hắc vụ vô cùng quỷ dị giống như một vật sống, trong nháy mắt dường như cũng không chịu sự ảnh hưởng tử nó, trên không trung ngưng tụ thành một vật rắn, chỉ là trong nháy mắt, hắc vụ kia liền giãy khỏi sự trói buộc của lĩnh vực, muốn chạy trốn.

Nhưng mà Lâm Dịch đương nhiên có thể tính ra năng lượng của đối phương so với mình hơn rất nhiều. Nhiều nhất cũng chỉ có thể trói buộc đối phương một chút mà thôi, trong tay Lâm Dịch lúc này đã cầm sẵn ”Lôi đình chi linh.

ngay khi đối phương thoát khỏi sự trói buộc muốn rời đi, Lâm Dịch ném “Lôi đình chi linh” ra bên ngoài.

Ầm ần.

Lôi đình chi linh màu vàng sau khi xoay quanh trên không trung, hóa thành lớn. Lấy tốc độ không gì sánh kịp ầm ầm hướng về phía hắc vụ kia bay tới. Từng đạo tử sắc lôi điện lượn lờ ở bên ngoài.

A Ô.

Một tia tử sắc lôi điện đánh trúng hắc vụ. Đám huyết vụ này cho dù bị năng lượng huyết sắc đánh trúng nhưng cũng không có tiêu tán mà chỉ phân tán ra mà thôi. Không ngờ lúc này trong nháy mắt tiêu thất

một chút. Một tiếng kêu thê lương chói tay vang lên. Tốc độ nó thoát đi không ngờ trong nháy mắt tăng lên mấy chục lần, hầu như trong chớp mắt đã biến mất không còn tung tích.

Lâm Dịch nhất thời ý thức được Lôi Đình chi linh này ẩn chứa lôi điện lực, chính là khắc tinh của khí vụ. Lúc này Tham trắc chi giới lại được khởi động, huyết quang trên người lóe lên, hắn đã sử dụng chiến văn gia trì.

Môi đôi mắt đỏ như máu hiện lên sát ý, khuôn mặt hắn lạnh lùng mà nghiêm nghị. Lôi Đình chi linh xuất hiện trong tay, thân hình nhoáng lên,đuổi theo hắc vụ kia.

Mới bị người thăm dò, bị người đánh trộm đã đủ khiến Lâm Dịch tức giận. Lâm Dịch không cho rằng gia hỏa khí tức tà ác này sẽ dễ dàng buông tha hắn.

Vừa rồi có thể khiến đối phương bị động chịu đòn như vậy, hoàn toàn là vì Lâm Dịch xuất kỳ bất ý công kích hắn. Kế tiếp vốn là không hề cho hắn bất kỳ cơ hội nào để thở dốc. Công kích liên tục không ngừng khiến đối phương không có thời gian để phản kích.

799. Chương 9 07: Truy Kích.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 907: Truy kích.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 907: Truy kích.

Lại thêm Hổ Thần Quyết năng lượng bá đạo, lĩnh vực quỷ dị, cùng với uy lực lôi điện của Lôi Đình Chi Linh, mới khiến đối phương chật vật bất kham. Bằng không dựa theo năng lượng của đối phương mạnh hơn mình nhiều lần như vậy, bản thân muốn dưới tình huống không gia trì chiến văn đánh cho hắn không có lực hoàn thủ là vô cùng khó khăn.

Lúc này đối phương đã lộ rõ vẻ thất bại, Lâm Dịch đương nhiên không có khả năng đem đối phương buông tha. Xem ra một đạo công kích Lôi Đình Chi Linh cuối cùng kia, khiến đối phương ít nhiều cũng đã bị tổn thương nguyên khí. Khó trách tiếng gào thét thê lương như vậy.

Trong cảm nhận, cổ năng lượng tà ác kia đang ở phía trước liên tục phi hành, tốc độ cực nhanh. Cho dù là lấy tốc độ của Lâm Dịch cũng càng lúc càng xa. Hiện tại đã bỏ qua Lâm Dịch vài chục dặm.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày lại một cái, lập tức cắn răn, thân hình mạnh mẽ hơi nghiêng, lấy nhanh hơn trăm lần, ầm ầm lao về phía trước.

- Mê độn!

Mê độn là một loại thân pháp thiêu đốt chân nguyên của bản thân để đề thăng tốc độ. Đối với thân thể của mình thương tổn là phi thường lớn. Nhưng mà hắc vụ kia quá mức ghê tởm, Lâm Dịch ghét nhất là gia hỏa lén lút hạ thủ sau lưng, huống chi người này còn hạ thủ với mình? Hôm nay hắn đã chẳng còn để ý nhiều nữa chỉ một lòng muốn đem đối phương giết chết rồi nói sau.

Về phần phương pháp quỷ dị này có phải còn có nguy hiểm khác hay không, lúc này đã bị Lâm Dịch ném tới sau đầu. Nếu có gặp nguy hiểm gì, thì hắn tiến nhập Hổ Thần Cư là được. Vả lại Lâm Dịch là nhất quyết phải giết chết gia hỏa trong hắc vụ này.

Hai người chỉ thấy cự ly trong nháy mắt liền bắt đầu co lại gần. Bất quá công phu chớp mắt đã chỉ còn cách vài dặm! Lại một lúc nữa nói không chừng có thể vượt qua đối phương.

Hắc vụ kia tựa hồ cũng cảm ứng được Lâm Dịch truy kích, trong nháy mắt có chút hoảng loạn, từ năng lượng ba động có thể cảm ứng ra được.

Khuôn mặt Lâm Dịch lãnh tuấn, bình thản vô cùng, chỉ là trong huyết mâu lại lộ ra sát ý vô hạn!

- Hô!

Mắt thấy liền sắp đuổi kịp, hắc vụ kia đột nhiên lay động, trong nháy mắt ầm ầm mở rộng vô số lần! Tựa hồ đem cả bầu trời hoàn toàn che phủ. Sắc mặt Lâm Dịch nhất thời hơi đổi nhưng tốc độ quá nhanh, căn bản đã không có thời gian để tránh né. Cứ như vậy lao đầu vào trong hắc vụ kia.

Lập tức, một cổ áp lực khổng lồ, ầm ầm từ bốn phương tám hướng kéo tới!

- Khặc khặc…Hư Thần Cảnh tinh huyết…Khặc khặc…

Một tiếng cười chói tai giống như từ bốn phương tám hướng đồng thời vang lên, quảnh quẩn trong cả không gian. Lâm Dịch cũng không có dừng lại, mà vẫn thiêu đốt huyết độn lao về phía trước - suy nghĩ của hắn rất đơn giản, hắc vụ này thế nào cũng có tận cùng, chỉ cần mình ra khỏi hắc vụ quỷ dị này là được.

Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, bên trong hắc vụ tuyệt đối sẽ là một loại quỷ dị nào đó.

Nhưng mà thanh âm chói tai tựa hồ vẫn ở bên tai Lâm Dịch, cũng không để ý tới hành động của hắn. Dù có nhanh thế nào, thanh âm vẫn ở bên tai, tựa hồ đang cười nhạo Lâm Dịch vô tri.

Bay thẳng vài phút, sau đó, Lâm Dịch xác định nếu như là ở bên ngoài đã bay được gần nghìn dặm. Nhưng hắn tựa hồ vẫn còn chưa có bay ra khỏi phạm vi của hắc vụ này. Tiếng cười chói tai kia vẫn vang lên bên tai. Lâm Dịch không chút nào chần chờ dừng lại, huyết sắc ầm bạo phát sáng, mở ra không gian trăm thước quanh người hắn. Không còn chút hắc vụ nào, hai mắt Lâm Dịch lãnh lệ nhìn quét bốn phía, cũng không nói gì.

- Khặc khặc…rất giỏi sao? Vì sao không chạy? Khặc khặc…

Thanh âm chói tai kia lại mang theo hưng phú hỏi ra.

Lâm Dịch không có trả lời hắn. Bởi vì hắn đã phát hiện, tầng hắc vụ kia đang thôn phệ huyết sắc năng lượng của mình! Tuy rằng rất chậm rãi, nhưng xác thực đã có chút thôn phệ.

Đây là một phát hiện kinh hãi! Phải biết rằng, từ lúc tu hành Hổ Thần Quyết tới nay, Lâm Dịch còn chưa từng có đụng tới năng lượng có thể thôn phệ năng lượng của Hổ Thần Quyết! Nhưng mà hôm nay, hắc sắc vụ khí mạc danh kỳ diệu này cư nhiên đang thông phệ?

Đây đến tột cùng là đồ vật quỷ gì? Trong mắt Lâm Dịch rốt cục lộ ra một tia ngưng trọng.

- A? Năng lượng thật quỷ dị a?

Ngay lúc này, thanh âm chói tai kia đột nhiên phát ra một tiếng kinh nghi…Bởi vì hắn đồng dạng cũng phát hiện chỗ bất phàm của huyết sắc năng lượng Hổ Thần Quyết. Mặc dù Hắc sát năng lượng có thể thôn phệ đối phương nhưng là cực kỳ tốn công. Nếu như cái khác có thể, thì một hồi công phu như vậy hắn là đã hoàn toàn thôn phệ mới đúng.

Đầu tiên là kinh nghi, lập tức thanh âm chói tai lại trở nên hưng phấn:

- Khặc khặc…Đồ tốt…đồ tốt a…Năng lượng này của ngươi không ngờ có thể thúc đẩy Hắc sát năng lượng của ta lại tiến hóa một lần nữa! Khặc khặc…Khặc khặc…Quá tốt…quá tốt…

Trong thanh âm chói tai có vui mừng.

Lâm Dịch nghe được, khẽ nhíu mày nhăn mặt lại. Khi lật tay Lôi Đình Chi Linh xuất hiện ở trong tay hắn. Sau đó mạnh mẽ ném ra!

Bất quá hắn cũng không dám nói Lôi Đình Chi Linh ném đến trong hắc vụ kia…Hắc vụ này ngay cả Hổ Thần Quyết cũng có thể thôn phệ. Lâm Dịch cũng không dám bảo chứng có thể tạo thành uy hiếp gì đối với Lôi Đình Chi Linh hay không. Do đó Lôi Đình Chi Linh vẫn chỉ ở trong phạm vi bình chướng huyết sắc.

- Ầm ầm!

Một tiếng sấm sét nổ vang, mấy đạo tử sắc kinh lôi hướng phía không trung lan ra!

Bên ngoài là một tầng hắc vụ nồng hậu đến cực điểm, không biết sâu đậm cỡ nào. Chỗ Lôi Điện đi qua, tàn bộ hắc vụ đều không tự giác mà phân ra. Không ngờ sinh sôi làm ra một thông đạo để tử sắc điện mang kia lao qua! Hắc vụ này phảng phất như một vật sống có sinh mệnh!

- Đáng chết! Năng lượng Lôi Điện!

Thanh âm chói tai tức giận mắng.

Thấy hắc sắc năng lượng này tựa hồ cực kỳ sợ hãi năng lượng Lôi Điện, trong lòng Lâm Dịch không khỏi hơi vui vẻ. Sau khi ngẫm lại, triệu hồi Lôi Đình Chi Linh. Lôi Đình Chi Linh nhất thời giống như một cự chung bao phủ trên đầu Lâm Dịch. Toàn thân hắn đều bị tử sắc điện xà bao bọc, nhìn lại giống như một vị Lôi Điện chi thần!

Huyết sắc năng lượng bị Lâm Dịch thu hồi vào trong cơ thể...Bất quá vì an toàn, vẫn bố trí một tầng quanh thân thể.

Phải biết rằng Lôi Đình Chi Linh này là một hư thần khí công phòng nhất thể. Công kích lấy Lôi Điện công kích. Phòng ngự cũng là dùng Lôi Điện phòng ngự.

Bất quá Lâm Dịch vẫn giữ một tâm nhãn. Tuy rằng toàn thân đều lấy Lôi Đình Chi Linh bao bọc xuất hiện trong hắc vụ. Nhưng một tia thần thức vẫn vững vàng chưởng khống ở trên Lôi Đình Chi Linh. Vạn nhất người ẩn dấu trong hắc vụ quỷ dị kia cố ý tỏ ra yếu nhược, đến lúc đó cũng không tới mức lúng túng.

Lâm Dịch từ lúc bắt đầu công kích hắc vụ cũng chưa từng nói một câu. Lần này cũng không ngoại lệ, vừa hoàn thành xong công tác chuyển đổi, hắn liền hướng phía hắc vụ phóng đi!

- Hỗn đản đáng chết!

Thanh âm chói tai tức giận mắng lại vang lên. Chỉ thấy hắc vụ bên người Lâm Dịch nhất thời giống như sống lại, nhanh chóng bay sang hai bên. Tựa hồ rất sợ dính vào Lôi Điện năng lượng trên Lôi Đình Chi Linh.

800. Chương 9 08: Ma Thú Hư Thần Cảnh! (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 908: Ma thú Hư Thần Cảnh! (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 908: Ma thú Hư Thần Cảnh! (1)

Nhưng Lâm Dịch không phải người tốt gì cả. Thấy hắc vụ tựa hồ rất sợ dính phải Lôi Điện, hắn càng muốn cho bọn nó một chút lôi điện. Lúc này năng lượng rót vào Lôi Đình Chi Linh, nhất thời Lâm Dịch giống như một điện cầu thật lớn, điên cuồng bán ra năng lượng lôi điện!

Những hắc vụ kia tốc độ tiêu tán sao có thể sánh với tốc độ bạo phát của Lôi Điện?

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết bén nhọn đến cực điểm nổ vang bên tai Lâm Dịch. Từng tiếng mắng chửi, không ngừng phát ra.

Nhưng đối phương càng là thống khổ, trong lòng Lâm Dịch càng là thư sướng, tự nhiên liên tục bạo phát.

Sau một lát, một tiếng hét phẫn nộ vang lên:

- Hỗn đản! Cho rằng lão tử thực sự sợ năng lượng Lôi Điện của ngươi sao? Được. Là ngươi bức lão tử! Ta dù hao tổn một chút nguyên khí, tinh huyết của ngươi cũng đủ cho lão tử bồi bổ.

Thanh âm bén nhọn nghe qua không còn y chơi đùa như trước, ngược lại thành thẹn quá hóa giận. Lâm Dịch nhất thời để ý, mà năng lượng Lôi Điện càng phóng đến nhanh hơn. Nhưng thần thức đã vững vàng chế trụ Lôi Đình Chi Linh...Hắn có cảm giác đối phương tựa hồ muốn lao về phía Lôi Đình Chi Linh.

Quả nhiên, một cỗ năng lượng âm lãnh đến mức tận cùng lặng yên không chút tiếng động di động tới. Nếu không phải Lâm Dịch dò xét một mực chú ý xunh quanh, e rằng còn không phát hiện được. Bất quá lúc này có mấy chục đạo năng lượng đang bay thẳng đến năng lượng âm lãnh kia.

Năng lượng âm lãnh kia tựa hồ nhất thời khẽ run lên một cái, nhưng cư nhiên không hề nhúc nhích, gắng gượng chịu lần này. Bất quá năng lượng kia hiển nhiên đối với năng lượng âm lãnh cũng không tạo thành quá nhiều thương tổn. Năng lượng âm lãnh hơi dừng lại một chút, liền tiếp tục hướng phía Lôi Đình Chi Linh chạy qua.

Lâm Dịch hầu như có thể khẳng định vừa rồi đã khiến đối phương chịu chút quả đắng. Trong lòng nhất thời mơ hồ có chút buồn cười. Năng lượng Lôi Điện tích súc bạo phát, tựa hồ không hề phát giác ra, chỉ là mỗi lần bạo phát đều là hơn mười đạo năng lượng không cùng vị trí, công kích tới năng lượng âm lãnh kia.

Nhưng năng lượng âm lãnh cũng không dám lộn xộn chút nào, chỉ sợ đối phương chú ý, dĩ nhiên gắng gượng chịu đựng.

Dưới năm sáu lần công kích, năng lượng âm lãnh cũng không nhịn được có chút u ám...Dù sao năng lượng Lôi Điện này là khắc tinh của Hắc Sát Năng Lượng. Cho dù là bản thể của hắn cũng vô pháp thừa thụ bao nhiêu năng lượng Lôi Điện. (.

Bất quá hắn lại cảm giác được lại một chút nữa, hắn có thể xuất thủ đem Lôi Đình Chi Linh này khống chế trong tay mình. Hắc Sát Năng Lượng ngoài năng lực thôn phệ rất mạnh ra. Còn có một năng lực khác chính là ngay cả thần thức năng lượng cũng có thể thôn phệ - nói cách khác chỉ cần là bảo bối, bị Hắc Sát Năng Lượng của hắn chạm trúng dù cho còn chủ nhân, hắn cũng có thể dễ dàng chiếm lấy.

- Chính là lúc này!

Năng lượng âm lãnh ánh mắt sáng lên, liền muốn động thủ!

Nhưng mà đột nhiên, chỉ cảm thấy hoa mắt lên, Lôi Đình Chi Linh kia cư nhiên hoàn toàn biến mất?

Chuyện gì xảy ra?

Năng lượng âm lãnh có chút nghi hoặc quay đầu lại, mới vừa nhìn đã thấy Lâm Dịch lại khởi động huyết sắc năng lượng. Đứng đứng đối mặt với hắn lộ ra dáng tươi cười đáng sợ và trào phúng.

Năng lượng âm lãnh hơi thất thần một chút, lập tức một cỗ cảm giác tức giận rốt cuộc từ đáy lòng hắn bạo phát.

Cảm tình mấy lần vừa rồi tựa như vô ý, nhưng căn bản là đối phương cố ý công kích mình?

Bị người đùa bỡn như vậy, năng lượng âm lãnh quyết định sẽ không tiếc tất cả đại giới, cũng phải đem đối phương thôn phệ. Vốn hắn có dự định bằng cái giá nhỏ nhất để đổi lấy. Nhưng hiện tại vừa nhìn tựa hồ không quá có khả năng.

Bất quá đối phương cũng thật sự đủ tư cách để hắn không tiếc tất cả đại giới - thôn phệ hắn. Bản thân chí ít có thể bớt đi thời gian mấy trăm vạn năm nỗ lực. Nhất là năng lượng huyết sắc của hắn còn có thể đem Hắc Sát Năng Lượng của mình tiến hóa.

Nghĩ đến Hắc Sát Năng Lượng tiến hóa. Trong đôi mắt hồng sắc kỳ dị của hắn liền nhịn không được lộ ra thần sắc vui mừng và mong chờ...Hắc Sát Năng Lượng là hắn tiêu hao mấy trăm vạn năm tâm huyết, mô phỏng theo năng lượng của tối đỉnh tiêm ma thú - Sát Mộng Yểm Đẳng mà bắt chước làm ra. Hắn cũng không hổ là Thiên Tung kỳ tài. Hắc Sát Năng Lượng này mức độ cường hãn vượt xa bản thân hắn tưởng tượng!

Vô luận là năng lượng gì, Hắc Sát Năng Lượng đều có thể dễ dàng thôn phệ. Nó thậm chí có thể dựa vào hấp thu tinh huyết của cường giả khác để ình dùng!

Ngay từ đầu chỉ là nhằm vào năng lượng, sau này ngay cả thần thức cũng có thể dễ dàng thôn phệ. Trong đó năng lực đề thăng đâu chỉ trăm nghìn lần?

Chỉ là Hắc Sát Năng Lượng này có một nhược điểm trí mạng nhất - đó chính là rất sợ lôi điện. Chỉ cần một chút năng lượng Lôi Điện liền dễ dàng phá giải "Hắc Sát" năng lượng của hắn.

Điều này làm cho hắn đau đầu không ngớt, nhưng không có biện pháp nào khác.

Năng lượng Lôi Điện chính là năng lượng chính khí nhiều nhất trong bầu trời này. Mà Hắc Sát Năng Lượng của hắn lại chỉ là một trong phân chi của năng lượng Hắc Ám Hệ cũng đoạt lấy máu của kẻ khác, vô cùng nguy hiểm, tự nhiên là sợ hãi năng lượng Lôi Điện rồi.

Nhưng mà vừa rồi, khi hắn thôn phệ một chút huyết sắc năng lượng kia lại phát hiện Hắc Sát Năng Lượng của mình không ngờ sản sinh biến hóa.

Loại biến hóa này là hắn căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ. Từ khi nào thôn phệ cư nhiên cũng biến thành một loại năng lượng cực kỳ chính nghĩa? Nhưng là Hắc Sát Năng Lượng của hắn khó khăn thôn phệ một chút huyết sắc năng lượng không ngờ lại xuất hiện một tia chính khí.

Điều này có nghĩa gì? Đây ý nghĩa chỉ cần thôn phệ đối phương như vậy Hắc Sát Năng Lượng của mình sẽ chân chính bước vào đại thành! Đến lúc đó sẽ không cần phải e ngại năng lượng Lôi Điện nữa!

Vừa nghĩ tới người trong hắc vụ này liền tâm thần không ngừng rung động. Hắn tửa như thì thào tự nói:

- Bảy mươi vạn năm để ngươi đến xem bảo bối của ta đi sao…khặc khặc…

Một tiếng cười chói tai lại vang lên từ bốn phương tám hướng. Lâm Dịch vẫn duy trì thần sắc lãnh tuấn, vẻ mặt trầm tĩnh. Lúc này Tham Trắc Chi Giới cũng không có cách nào phát hiện vị trí của đối phương. Năng lượng âm lãnh vừa rồi đã biến mất vô tung vô ảnh. Bất quá hiện tại Lâm Dịch cũng không quá vội vã. Dù sau lúc này hắn đang ở trong hắc vụ do đối phương tạo ra. Nên tự nhiên là không cần lo ngại đối phương chạy thoát. Hơn nữa, hiện tại hắn đã hoàn toàn tiến nhập trong trạng thái chiến đấu. Lúc này đối phương đánh lén đã không thể có hiệu quả nữa. Hắn tin tưởng đối phương sẽ không lại làm sự tình vô nghĩ này.

Quả nhiên đối phương vừa cười ra, trong lòng Lâm Dịch ngưng thần đề phòng. Vẻ mặt cũng là bất động thanh sắc.

- Khặc khặc…Quả nhiên lợi hại. Ngươi cũng đủ tư cách để ta cùng người hảo hảo chơi đùa. Hiện tại, ta muốn cho ngươi xem đám bảo bối của ta trước…

- Gia hỏa này chỉ dùng lời nói cũng có thể dọa người ta sợ chết.

Lâm Dịch thầm nghĩ trong lòng.

801. Chương 9 09: Ma Thú Hư Thần Cảnh! (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 909: Ma thú Hư Thần Cảnh! (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 909: Ma thú Hư Thần Cảnh! (2)

Một tiếng rống tràn ngập khí tức chết chóc đột nhiên bạo nổ vang bên tai của Lâm Dịch! Hắn không khỏi quay đầu lại nhìn. Một con trâu, cơ nhục toàn thân giống như quái vật khổng lồ chợt xuất hiện trong hắc vụ!

Gia hỏa này thở phì phò như trâu, một đôi huyết sắc đồng mâu tràn đầy khí tức giết chóc. Chỉ vừa nhìn liền đủ để người ta tâm sinh sợ hãi.

- Ma thú?

Lâm Dịch không dám chắc suy đoán.

Khí tức giết chóc của đối phương quá nặng, điều này rất dễ khiến người ta liên tưởng đến ma. Nhưng mà năng lượng ba động trên người đối phương lại rõ ràng là cấp bậc Hư Thần Cảnh.

Ma thú cấp bậc Hư Thần Cảnh không phải không có, nhưng trong đó không có loại đầu trâu thân người này.

Cái này không khỏi làm trong lòng Lâm Dịch sản sinh nghi hoặc.

- Tê!

Một tiếng kêu quái dị chói tai vang lên bên người, Lâm Dịch quay đầu nhìn lại. Một tiếng kêu này liền có mấy trăm con ma thú loại côn trùng, thân hình mập mạp hiện ra! Sáu đôi mắt đều là huyết sắc, một cổ huyết tinh lan tràn ra.

Lại là một đầu ma thú Hư Thần Cảnh chưa từng thấy qua!

Trong lòng Lâm Dịch hơi u ám, nhưng vẫn giữ vững thần sắc. Hai đầu ma thú này đều có thực lực Hư Thần Cảnh trung kỳ, tuyệt đối không thể coi thường.

- Ngang!

Lại một tiếng chim hót vang lên. Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở trong hắc vụ, hiện ra một đầu ma thú loài chim. Nó giương cánh chừng mấy trăm trượng. Bộ lông đều là màu xám đen. Đôi mắt cũng là huyết hồng sắc, tràn ngập một cổ tinh huyết.

Dưới bụng, mọc ra móng vuốt sắc bén giống như cái móc thật dài.

Lại là một đầu nữa…Thần sắc Lâm Dịch hơi chút ngưng trọng. (.

Ba đầu này đều là Hư Thần Cảnh ma thú chưa từng thấy qua.

Vào lúc này, thanh âm bén nhọn kia lại vang lên:

- Rất kinh ngạc sao? Ba đầu ma thú này chính là do ta dùng thời gian hơn bảy mươi vạn năm chế tạo ra. Bọn chúng đều là bảo bối của ta. Ngươi có thể chết dưới sự liên thủ công kích của bọn chúng, coi như là có phúc khí.

Lâm Dịch trầm mặc một hồi, lầu đầu mở miệng, mang theo vẻ nghi hoặc hỏi:

- Ta nhớ trong ma thú cấp bậc Hư Thần Cảnh tuyệt đối không có ba loại này. Sao ngươi đem chúng làm Hư Thần Cảnh đây?

Để trong ma thú bình thường xuất hiện Thần Cảnh ma thú là sự tình đắc ý nhất của chủ nhân hắc vụ này. Hiện tại có người hỏi, nhất thời khặc khặc cười lớn.

- Trong thời gian bảy mươi vạn năm này, ta đã đi khắp nơi, đem toàn bộ ma thú ngoài Tứ Giai gặp phải đều bắt tới đây. Bố trí cấm chế ở xung quanh, người không có tu vi vượt hơn ta, đừng hòng có thể phá vỡ. Sau đó lại ở bên trong thả ra Đấu Hồn Thảo…rồi đợi…

Chủ nhân thanh âm chói tai kia có ý nói.

Lâm Dịch vừa nghe, nhất thời khẽ nhíu mày lại, chậm rãi nói:

- Thì ra là Đấu Hồn Thảo…Ta nói những ma thú này sao có thể không ngừng công kích, thì ra là có chuyện như vậy.

Đấu Hồn Thảo tại Thiên Giới cũng là thực vật hiếm thấy. Hầu hết đều sinh trưởng trong khu vực yêu thú tụ tập. Đấu Hồn Thảo này đối với yêu thú mà nói là một loại vật bổ. Có thể tạm thời đề thăng năng lượng của chúng. Nhưng đối với ma thú mà nói lại chính là một đồ vật đủ để chúng mất mạng. Bởi vì Đấu Hồn Thảo phát ra một loại mùi chỉ ma thú có ma hạch có thể ngửi thấy được. Mà ma thú ngửi được loại mùi này nhất thời sẽ mất ý chí, chỉ có giết chóc. Chúng sẽ công kích toàn bộ sinh vât trong phạm vi nhận biết. Cho dù là đồng loại cũng không có ngoại lệ.

Chủ nhân thanh âm chói tai lại cười khặc khặc nói:

- Không sai. Trong thời gian bảy mươi vạn năm, ta đã bắt mấy triệu ma thú. Ba con trước mặt này chính là Thú vương trong đó. Không ai biết, trong giết chóc không ngừng, ngoài bản năng giết chóc, còn có một năng lực tiến hóa nữa sao? Hơn triệu con ma thú ở trong cấm chế do ta chế tạo không ngừng giết chóc, cuối cùng chỉ còn một con. Tuyệt đối chính là một con mạnh nhất. Khặc khặc. Hảo tâm nhắc nhở ngươi một câu. Đừng thấy ba bối này của ta chỉ là trình độ Hư Thần Cảnh trung kỳ, nhưng chúng có năng lực đặc thù, dù là Hư Thần Cảnh hậu kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của chúng. Do đó…ngươi phải cẩn thận…Khặc khặc…

Lâm Dịch trầm mặc xuống, loại phương pháp tốt thắng kém loại này, ai cũng biết. Nhưng đem nó dùng trên mình hơn triệu đầu ma thú đã ngoài Tứ Giai, gia hỏa này có thể làm ra danh tác như vậy, xác thực cũng là một nhân tài.

Ánh mắt Lâm Dịch nhìn về phía ba đầu má thú bạo ngược kia, chúng bạo ngược bất kham. Một đôi đồng mâu huyết hồng sắc đều chăm chú nhìn về phía Lâm Dịch, tựa hồ tùy thời đều có thể phát động tấn công hắn.

Từ trong hơn triệu đầu ma thú chém giết lẫn nhau bộc lộ tài năng, là ma thú sống sót duy nhất, sao có thể là loại dễ đối phó? Khí tức giết chóc trên người chúng e là ngoài mười dặm cũng có thể cảm ứng được rõ ràng đi sao?

- Khặc khặc…bảo bối…giết hắn!

Mệnh lệnh công kích nhất thời được truyền xuống.

Ba đầu ma thú cũng đã vội vàng hướng khí Lâm Dịch điên cuồng công kích!

Ma thú đầu trâu mình người ngẩng đầu lên gầm giận dữ. Bàn chân to đạp về phía đỉnh đầu Lâm Dịch. Chỉ là công kích đơn thuần không ngờ kéo không gian xung quanh tầng tầng tan vỡ. Sự cường hãn có thể nghĩ!

Dù là Lâm Dịch tự nhận cường đại, nhưng cũng không muốn bị quái vật này dẫm nát dưới chân. Lúc này thân hình chợt lóe, mang theo huyết sắc năng lượng ầm ầm công kích đối phương! Chỉ thấy một tầng không gian sóng gợn nhất hời từ dưới chân nó mở ra, quấy đảo hắc vụ xung quanh.

Quái vật đầu trâu kia vừa mới công kích, ma thú loài côn trùng cũng công kích đến.

Chỉ thấy tốc độ của nó không ngờ cũng không hề chậm. Một đôi kìm thật lớn, trực tiếp kẹp về phía Lâm Dịch. Tốc độ của nó nhanh cỡ nào? Cho dù là con trùng bình thường nhất tốc độ khi săn mồi cũng không phải là nhân loại có thể thấy được. Con nổi bật nhất trong chúng dù cho tốc độ chậm hơn trăm lần, cũng vẫn có thể không thấy được chút dấu vết nào.

Như vậy tốc độ của ma thú loài côn trùng mạnh nhất có thể nhanh đến mức nào?

Lâm Dịch không biết, hắn chỉ biết, hầu như chỉ trong nháy mắt, thậm chí còn chưa có phục hồi tinh thần lại, cái kìm sâu kia đã kẹp lấy hắn!

Tấm bình chướng này trong nhát mắt hình thành hình dạng vặn vẹo quái dị. Thoạt nhìn như một cái phễu, huyết sắc năng lượng ở thắt lưng của Lâm Dịch thậm chí đã dính sát vào trên người hắn! Một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ từ bên hông hắn lướt đến, tựa hồ muốn đem hắn cắt thành hai nửa!

Hai mắt Lâm Dịch mạnh mẽ hiện lên những tia máu, hai tay chế trụ cái kìm thật lớn kia, hung bạo quát một tiếng, đồng thời song chưởng ầm ầm phát lực!

Cường độ thân thể của Lâm Dịch cường hãn cỡ nào? Dưới một chưởng toàn lực này, cho dù là con côn trùng kia cũng không phải là đối thủ của hắn. Cái kìm nhất thời bẻ ra một chút. Lâm Dịch nhân cơ hội mạnh mẽ nhảy lên một cái, tránh thoát! Chỉ nghe "phanh" một tiếng nổ lớn. Hai cái kìm của con côn trùng kia hợp lại với nhau. Lâm Dịch không khỏi kinh hãi đổ mồ hôi lạnh. Dù là bản thân thân thể cường hãn, nếu mà trúng phải cũng chỉ có kết cục thủng bụng!

802. Chương 91 0: Trí Sát.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 910: Trí sát.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 910: Trí sát.

- Ma thú từ trong giết chóc đạt tới Hư Thần Cảnh quả nhiện là mạnh tới mức đáng sợ!

Lâm Dịch lần đầu tiên cảm thụ được sự đáng sợ của ma thú kia!

Không đợi Lâm Dịch cảm khái xong, một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ, không chút dấu hiệu ầm ầm đánh lên người hắn.

Thân thể Lâm Dịch không khỏi bị đánh bay ra ngoài! Tấm chắn huyết sắc bên người vẫn cách xa trăm thước, trong nháy mắt lại vặn vẹo quái dị.

Trong lúc bay đi, Lâm Dịch nhất thời biết được bản thân bị cái gì công kích. Nhưng mà bị công kích, hắn cũng có chút không rõ ràng lắm!

Không đợi lấy lại tinh thần, thân thể hắn lại bị một cỗ lực lượng thật lớn đánh tới. Trên ngực nhất thời cảm thấy hơi đau, thân thể đổi hướng, lại bay đi.

Tấm chắn huyết sắc lại vặn vẹo, biến thành một hình dạng quái dị.

Tham Trắc Chi Giới nhất thời cảm ứng ra, trong nháy mắt cảm nhận được một đạo lưu quang xuất hiện.

- Ầm...!

Lại một đạo lực lượng đánh lên. Tại Tham Trắc Chi Giới, Lâm Dịch nhất thời phát hiện là vật gì công kích hắn - chính là con ma thú loài chim kia!

- Tốc độ của ma thú loài chim này không ngờ nhanh đến mức đó?

Lâm Dịch cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Ngày đó tại Luyện Yêu Sơn, Kim Bằng cũng là ma thú loài chim! Nhưng tốc độ của nó cũng chỉ tương đương với tốc độ của Lâm Dịch khi sử dụng mê độn. Lúc này một đầu ma thú loài chim không biết tên, chỉ là Hư Thần Cảnh trung kỳ, so với Kim Bằng còn mạnh hơn một chút, tốc độ không ngờ nhanh đến mức này?

Lưu quang trong cảm nhận lại kéo tới. Lâm Dịch quát một tiếng.

Mê độn" lại được sử dụng! Tốc độ của hắn trong nháy mắt nhanh hơn gấp trăm lần!

- Bá" một tiếng vang lên, cả không gian xuất hiện vùng chân không thẳng tắp, sau đó mới tán đi. Mà Lâm Dịch tránh thoát khỏi công kích của đối phương.

Xa xa, một cái bóng mơ hồ không rõ, xuất hiện thân ảnh của đầu ma thú loài chim kia.

Thật mạnh!

Lâm Dịch liếc mắt nhìn ba đầu ma thú đang vây quanh hắn!

Ba đầu ma thú này tuyệt đối không thể dùng trình độ Hư Thần Cảnh trung kỳ bình thường để hình dung. Ma thú đầu trâu thân người kia cường độ thân thể không hề yếu hơn Lâm Dịch chút nào. Hơn nữa thân cao hơn mười trượng, giống như một cự sơn.

Ma thú loài công trùng kia chỉ xuất thủ một lần, Lâm Dịch cũng nhìn không ra nó lợi hại nhất ở chỗ nào. Cho dù đôi kìm kia tuyệt đối là vô cùng lợi hại! Nếu như còn tuyệt chiêu lợi hại hơn chưa có sử dụng, e là còn có thể mạnh hơn nhiều.

Con ma thú loài chim kia vừa thể hiện lại là tốc độ cực kỳ nhanh! Lấy tốc độ của Lâm Dịch gia trì mê độn, cũng chỉ có thể khó khăn tránh né công kích của nó, căn bản chưa nói gì tới tấn công.

Dù là đối mặt với một trong bọn chúng, cũng đã khiến Lâm Dịch đau đầu nửa ngày. Nhưng mà hiện tại hắn đang phải đối mặt…với cả ba con!

Ba đầu ma thú này đều có chỗ cường hãn riêng biệt!

Tứ phương giằng co. Ba đầu ma thú cũng ngừng công kích, nhìn Lâm Dịch, cho hắn cơ hội thở dốc.

- Thế nào? Khặc khặc…

Tiếng cười chói tai vang lên. Thần sắc Lâm Dịch khẽ đổi, lại vẫn duy trì trầm mặc. Còn tiếng cười chói tai kia tiếp tục nói:

- Ba bảo bối nhi này cũng không lắm chứ?

Lâm Dịch hơi gật đầu trực tiếp nói:

- Xác thực không tệ. Một con thân thể cường hãn. Một con tốc độ siêu nhanh. Con côn trùng kia ta tạm thời không có nhìn ra công kích mạnh nhất của nó. Nhưng chỉ là một đôi gọng kìm ở trong Hư Thần Cảnh có thể giết chết nó e rằng đã rất ít…

Đôi con ngươi huyết sắc của Lâm Dịch nhìn quét ba đầu ma thú. Trong miệng lại nói như thế.

Chủ nhân tiếng cười kia hiển nhiên thất thần một chút, lập tức lại nói:

- Khặc khặc…ngươi cũng thật thẳng thắn. Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết. Con côn trùng kia lợi hại nhất không phải là đôi kìm kia, mà là thể dịch của nó…Đây chính là so với Hắc Sát Năng Lượng càng có tính ăn mòn hơn gấp trăm lần. Mà nó là kẻ mạnh nhất trong ba bảo bối nhi của ta.

Lâm Dịch nghe vậy nhất thời nhìn về phía con côn trùng kia. Vỏ cứng của nó lóe ra quang mang đen bóng. Sáu con mắt kép lóe ra huyết sắc quang mang. Một cái kìm lóe ra hàn mang. Dưới bụng mấy trăm cái chân như những lưỡi câu nhỏ, thoạt nhìn vô cùng sắc bén.

Bất quá Lâm Dịch sớm đã có dự cảm. Ma thú đầu trâu thân người tuy rằng rất lợi hại, nhưng chỉ giới hạn trong thân thể. Tốc độ của con chim kia rất nhanh, nhưng lực công kích có chút không đủ. Chỉ có con côn trùng này một lần công kích, lại thiếu chút khiến hắn rơi vào nguy cơ. Do đó Lâm Dịch lúc đó liền cảm thấy con này khó đối phó nhất. Không nghĩ tới, quả nhiên là như thế!

- So với Hắc Sát Năng Lượng tính ăn mòn càng mạnh hơn…

Lâm Dịch không khỏi có chút đau đầu. Hắc Sát Năng Lượng kia ngay cả năng lượng Hổ Thần Quyết cũng có thể thôn phệ. Nếu như người nọ không nói khoa trương, xác thực dùng huyết sắc năng lượng để đối phó với con côn trùng này căn bản là vô tác dụng!

Tuy rằng cường độ xác thực rất kinh người. Nhưng Lâm Dịch cũng không có hứng thú nếm thử một chút dịch thể của nó có mùi vị ra sao.

Hơn nữa, lúc này còn có gia hỏa bên trong hắc vụ đang nhìn chằm chằm…Ba đầu ma thú này đã đủ để chứng tỏ một vấn đề chính là - gia hoả bên trong hắc vụ so với bọn chúng còn cường đại hơn.

Lâm Dịch thở dài một hơi thật sâu, đè nén cảm giác lo lắng trong lòng, khôi phục lãnh tĩnh.

- Điều tức xong chưa? Nếu như tốt rồi, vậy chuẩn bị bắt đầu một đợt tấn công mới a…Khặc khặc…

Gia hỏa trong hắc vụ lại cười ra.

Nhìn qua hắn tựa hồ rất thích loại cảm giác chơi đùa này.

Lâm Dịch nhíu mày, Tham Trắc Chi Giới dò xét đến dò xét đi, cũng không có cách nào phát hiện hắc vụ kia đến tột cùng đang ở đâu. Điều này làm cho hắn cũng có loại cảm giác vô lực.

- Xem ra, cũng chỉ có thể đánh bại lần lượt.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch thở dài một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía con chim kia.

Con chim này tốc độ quá nhanh, sẽ tạo thành phiền toái rất lớn cho hắn.

Nghĩ tới đây, lĩnh vực bất giác lan tràn ra.

- Hắc hắc…các bảo bối…!

Người trong hắc vụ lại ra lệnh!

Ma thú đầu trâu thân hình tựa hồ bởi vì lần đầu tiên hai con kia đều công kích tới người đối phương. Chỉ có nó không có công kích được đến người mà lộ vẻ cực kỳ phẫn nộ. Vừa bắt đầu đã trực tiếp đập tới một quyền.

Quyền đầu đi qua, một đạo không gian sụp xuống nghiền nát. Từng phiến không gian xuất hiện rạn nứt!

Ngoài dự liệu là Lâm Dịch cư nhiên không tránh không né. Hừ lạnh một tiếng, quát lên, cư nhiên lại tung quyền đón đỡ.

Ma thú đầu trâu thân người cao hơn mười trượng, chỉ là một quyền đã không kém chiều cao thân thể Lâm Dịch bao xa. Nhưng hắn cư nhiên cùng nó đấu quyền, tràng cảnh này nhìn qua ít nhiều có chút cảm giác quái dị.

- Ầm!

Một tiếng bạo hưởng, lập tức một cổ không gian nổ tung từ chỗ quyền đầu của hai người giao nhau ầm ầm bộc phát ra. Hắc vụ xung quanh nhất thời giống như vật sống không ngừng đứt gãy, tránh né không gian ba động lan tràn tới! truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Nhưng mà, lần đấu quyền này, ma thú đầu trâu thân người toàn thắng! Thân thể Lâm Dịch bị đánh bay ra ngoài. Phương hướng chính là phía ma thú loài chim kia.

803. Chương 911 : Hắc Y Nhân. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 911: Hắc y nhân. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 911: Hắc y nhân. (1)

- Khặc khặc…Ngưu đầu lực lượng…Không đúng! Điểu đầu mau tránh!

Người trong hắc vụ vừa mới vui vẻ chuẩn bị nói vài câu, lại đột nhiên phát hiện thân thể Lâm Dịch đang bay ra, cư nhiên trong nháy mắt hóa thành một giọt nước.

Người trong hắc vụ tâm chí không thể nói là không mạnh. Trong nháy mắt cảm giác được không đúng, cũng trong nháy mắt nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Dịch.

Đáng tiếc, hắn có thể nghĩ đến, nhưng ma thú loài chim không chút linh trí lại không nghĩ ra. Tuy rằng nghe được tiếng của người trong hắc vụ, nó đã bay đi, nhưng chung quy vẫn chậm.

- Đứng lại cho ta!

Một tiếng quát vang lên tại bên người ma thú loài chim kia. Lập tức không gian xung quanh trong nháy mắt ngưng kết. Nó hoảng sợ kêu một tiếng dài. Xuất lực lượng toàn thân điên cuồng giãy dụa. Không gian xung quanh mới coi như bị phá vỡ, vừa mới kinh hỉ muốn giương cánh bay.

Nhưng trong nháy mắt dừng lại này cũng đã đủ.

Một đạo huyết sắc năng lượng không chút trở ngại, từ trong một mắt của nó chui vào. Từ trong một mắt khác bắn ra, xuyên quan đại não của nó!

Động tác của ma thú loài chim kia dừng lại. Lâm Dịch không chút do dự, trong tay hiện lên tia máu. Trong nháy mắt phá vỡ hộ thể của đối phương. Thân thể lóe ra huyết sắc năng lượng liền tiến vào.

Tiên huyết văng ra. Con chim kia từ không trung hạ xuống. Chỉ bất quá sau một lát, trên lưng nó đột nhiên một tia quang mang, ầm ầm mở ra. Một đạo thân ảnh huyết sắc từ đó chui ra. Trên tay hắn cầm một quả thanh sắc tinh thể - chính là ma hạch của nó!

Một đấu một. Một đầu ma thú Hư Thần Cảnh ngã xuống.

Lâm Dịch ung dung cầm trong tay ma hạch ném vào không gian giới chỉ. Sau đó lại ngẩng đầu, nhìn về phía ma thú đầu trâu thân người và con côn trùng kia.

Nhưng mà kỳ thực bản thân Lâm Dịch cũng thầm kêu may mắn. Ma thú vẫn là ma thú, chúng chỉ có bản năng chiến đấu, vĩnh viễn không biết dùng óc để chiến đấu. Nếu như Lâm Dịch đôi mặt với nhân giả yêu thú, thần thú có lực lượng cùng tri thức, vậy hắn trăm phần trăm sẽ phải chạy thục mạng ra vào Hổ Thần Cư, không còn biện pháp nào khác.

Chỉ luận năng lượng, hiện tại Lâm Dịch tiếp cận Hư Thần Cảnh hậu kỳ. Mà ba đầu ma thú đều là trung kỳ, có thể nói chỉ cần công kích của Lâm Dịch trúng đích. Ma thú bị công kích không thể không chết.

Ba đầu ma thú này năng lực cũng thật là kinh người. Vô luận là cường độ thân thể của ma thú đầu trâu thân người, hay tốc độ của con chim kia, và ma thú côn trùng, hắn cho tới giờ còn chưa từng gặp qua. Nhưng nghe người trong hắc vụ nói dịch thể lợi hại vô cùng…Đối với cường giả Hư Thần Cảnh bình thường mà nói, chỉ cần dính một chút e là cũng đủ để bọn họ ngã xuống.

Lâm Dịch hơi xoa xoa cánh tay có chút tê dại - tuy rằng ngạnh đấu một quyền, hắn cũng không có sử dụng toàn lực. Cánh tay này vẫn có chút tê dại. Có thể tưởng tượng trình độ cường hãn của ma thú đầu trâu thân người kia.

- Hỗn đản!

Hắc vụ xung quanh chợt sôi trào, biểu hiện tâm tình phẫn nộ của người nọ. Cũng khó trách hắn lại phẫn nộ. Tâm huyết hơn bảy mươi vạn năm hiện tại không ngờ ngã xuống một con, làm sao không khiến hắn đau lòng cho được? Tâm tình phẫn nộ tràn ngập.

Trong đôi huyết sắc đồng mâu lóe ra sát ý ngập trời. Hắn quát một tiếng nói:

- Giết hắn. Giết hắn! Giết hắn cho ta!

Con mắt của hai đầu ma thú nhất thời đỏ hồng rực lên. Ma thú đầu trâu thân người chợt quát một tiếng, lao đầu về phía Lâm Dịch.

Tuy rằng cùng đối phương cứng đối cứng. Lâm Dịch cũng không hề sợ hãi. Nhưng hiện tại hắn cũng không muốn làm như vậy. Ánh mắt của hắn lại tập trung trên người con côn trùng phía sau ma thú đầu trâu thân người kia, muốn làm lại trò cũ, đem con côn trùng này giết chết.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch cong người lao tới. Hướng phía ma thú đầu trâu thân người nghênh đón!

- Ngang!

Ma thú đầu trâu thân người kia chợt quát một tiếng. Quyền đầu nhất thời huy vũ tới, không gian xunh quanh theo đó sụp đổ từng tảng lớn.

Lâm Dịch không để ý chút nào. Thân hình hơi thấp xuống, chỉ cảm thấy bên người bị một cổ kình lực bén nhọn đến cực điểm xẹt qua…Hắn biết đó là quyền phong và năng lượng mang theo.

Quyền phong này ngay cả không gian cũng có thể phá. Có thể tưởng tượng trình độ cường hãn của nó. Nhưng thân thể của Lâm Dịch là cường đại cỡ nào? Có hắn, dẫn đến không gian bên người được năng lượng của hắn ổn định, không có dấu hiệu tan vỡ. Lúc chui qua, quyền đầu của Lâm Dịch ầm ầm chém ra đánh tới bụng dưới của ma thú đầu trâu thân người kia.

Ngưu đầu cũng cảm ứng được cổ áp lực khổng lồ kia, nhất thời thóp bụng, cư nhiên tránh né một cách kỳ tích!

Điều này làm cho Lâm Dịch ít nhiều có thể không thể tưởng tượng…Ngưu đầu này thân thể cao hơn mười trượng. Nó công kích mình, mình có thể dễ dàng tránh né còn có thể lý giải. Nhưng đối phương thân thể khổng lồ như vậy, cư nhiên cũng có thể tránh thoát chính mình công kích? Đây ít nhiều làm người ta cảm thấy quỷ dị.

- Quả nhiên không hổ là từ trong hơn triệu ma thú khác giết chóc đi ra. Năng lực thực sự kinh người!

Trong lòng Lâm Dịch thầm khen, đồng thời cũng có chút thầm nghĩ may mắn…Xem ra chính mình vừa rồi nhất cử đánh chết con chim kia thật sự là quá may mắn.

Đương nhiên, những suy nghĩ này cũng chỉ hiện lên trong đầu của Lâm Dịch trong nháy mắt mà thôi. Bởi vì trước người hắn đã xuất hiện con côn trùng kia!

Quả thực cùng vừa rồi không có gì khác nhau, con côn trùng kia chỉ duỗi cái kìm ra, Lâm Dịch căn bản là chưa kịp hồi phục tinh thần, huyết sắc năng lượng lại biến thành một cái phễu.

Con côn trùng tốc độ xuất kìm quá nhanh, nhanh đến mức dù là Lâm Dịch cũng hoàn toàn không có thời gian để kịp phản ứng!

Lúc này, con côn trùng tựa hồ đã ý thức được cái kìm của mình không dễ để đem đối phương cắt thành hai mảnh. Vì vậy khi dùng kìm đánh tới, một đôi răng giống như hai cái kìm khác đột nhiên động.

Lâm Dịch nhất thời ý thức được đối với suy nghĩ của nó. Tuy rằng không rõ ràng lắm người trong hắc vụ có lừa hắn hay không. Nhưng hắn cũng tuyệt đối không muốn để dịch thể của con côn trùng này lên đầu mình.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, Lâm Dịch đang bị kìm trực tiếp hóa thành giọt nước, con côn trùng kia tựa hồ hơi chút ngạc nhiên.

- Ầm!

Cái đầu bóng loáng của con côn trùng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ thật lớn! Tiếng nổ cường liệt này đem nó còn đang chìm trong trạng thái hoang mang, trong nháy mắt cái đầu liền bị rơi xuống.

- Trùng đầu!

Từ trong thanh âm của người trong hắc vụ có thể thấy được mức độ đau thương của hắn.

Thân hình Lâm Dịch chợt gia tốc, đuổi theo con con trùng kia, một tay hóa thành đao nhất thời mạnh mẽ đánh tới.

Một đao cự đại cỡ vài trăm thước từ không trung đánh xuống!

- Ầm!

Tấm lưng dài mười trượng của con côn trùng nhất thời bị một đao này trảm kín! Vỏ cứng của nó bị nện lõm xuống.

Nhưng Lâm Dịch không khỏi trợn trừng mắt. Một kích cường lực như vậy cư nhiên chỉ để lớp vỏ của nó hõm xuống dưới?

- Trùng đầu!

Lại một thanh âm đau đớn từ xung quanh truyền ra. Thanh âm bén nhọn kia lộ vẻ bất lực.

804. Chương 912 : Hắc Y Nhân. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 912: Hắc y nhân. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 912: Hắc y nhân. (2)

Lâm Dịch hơi lặng người một chút, hơi bất đắc dĩ. Người trong hắc vụ này tiêu chuẩn đặt tệ thực sự quá kém. Ma thú đầu trâu thân người kia gọi là Ngưu Đầu. Con chim kia là Điểu Đầu. Con côn trùng này lại là Trùng Đầu. Không biết sau khi sinh con có phải sẽ gọi là "Nhân đầu" không?

Lâm Dịch có chút miên man suy nghĩ.

- Ngang!

Con côn trùng phía dưới không có đáp lại, nhưng con đầu trâu thân người ở trên lại điên cuồng.

Hai lỗ mũi thật lớn phun ra trận trận sương trắng, hướng phía Lâm Dịch dương trảo đánh tới.

Lâm Dịch chỉnh lý tâm tình một chút. Ánh mắt khôi phục lãnh tĩnh. Lúc này hắn cũng không định lại trốn tiếp.

Thân hình bạo động, đón một trảo của đối phương đánh tới.

- Ầm!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Không gian xung quanh trong nháy mắt bạo động. Nhưng hắc vụ xung quanh vẫn như vật có sinh mệnh tự động vặn vẹo tránh né những năng lượng dư ba này lan tràn đến.

Một đạo thân thể cự đại vô bì bay ra! Chính là thân thể của ma thú đầu trâu thân người kia.

Lâm Dịch vẫy cánh tay một cái, thầm nói:

- Thật đúng là một đầu đại man ngưu.

Nói xong, thân hình bắn ra, đuổi theo.

Cường độ thân thể của Lâm Dịch quả nhiên vẫn so với đầu trâu thân người này cường hãn hơn nhiều. Lúc này đối chọi, Ngưu Đầu kia bị đánh bay ra, Lâm Dịch lại không chút lay động.

Cứ như vậy, hắn còn có ý nói nhân gia là một "đại man ngưu.

Nếu thật là vậy thì chính hắn là loại quái vật gì.

Hắn không dự đinh buông tha Ngưu Đầu này. Bất kể người trong hắc vụ có dùng nó để đối phó với mình hay không. Cho dù sai sử, ma thú giống như vậy cũng có thể tiến vào Thiên Giới.

Nó quá mạnh mẽ, hơn nữa ý thức bản thân nó chỉ có giết chóc! Nếu thả vào Thiên Giới, không chừng gặp phải vấn đề lớn gì đó.

Lâm Dịch không phải người tốt, nhưng loại chuyện như thương thiên hại lý, hắn cũng không muốn làm.

Cả cánh tay của Ngưu đầu đã hoàn toàn bị một quyền vừa rồi của Lâm Dịch đánh cho nát bấy. Trong lúc bay ngược ra còn không ngừng rống giận, tựa hồ cực kỳ không phục.

Mà khi Lâm Dịch xuất hiện trước mặt, thấy đôi đồng mâu huyết sắc của nó, điên cuồng kêu gào không khỏi cười nói:

- Ngươi không phục sao?

- Rống!

Ngưu Đầu tự nhiên là nghe không hiểu Lâm Dịch đang nói cái gì, vẫn điên cuồng kêu gào.

Quyền đầu của Lâm Dịch đột nhiên phụ lên một tầng huyết sắc năng lượng lập tức trực tiếp ầm ầm đánh xuống mũi của nó!

- Đùng!

Một trận tiếng xương cốt vỡ tan chói tai đến cực điểm vang lên. Lực lượng khổng lồ trực tiếp đem cả khuôn mặt của Ngưu Đầu hoàn toàn đánh vào trong đầu nó. Lực lượng thật lớn nhất thời kéo thân thể khổng lồ của nó ầm ầm bay xuống!

Nhưng mà, khi chân của nó sượt qua người Lâm Dịch, thì bị một tay của hắn nắm lấy. Thân thể dừng lại, cư nhiên đem thân thể khổng lồ của nó hoàn toàn kéo cho đứng im một lát - thân thể của ma thú Ngưu Đầu quả nhiên không kém, quán tính lớn như vậy lại không có nghe thấy tiếng xương cốt nghiền nát phát ra.

Nắm được chân của đối phương, Lâm Dịch cứ như vậy nhấc ngược nó lên, một quyền đối đầu vừa rồi, hắn đã dùng huyết sắc năng lượng đem đại não của nó hoàn toàn phá hỏng. Lúc này trên tay hắn đang nhấc lên thân thể cao hơn mười trượng của Ngưu Đầu quái lộn ngược sớm đã chết đi.

Ánh mắt Lâm Dịch đi qua tầng tầng hắc vụ. Giữa thần sắc lộ ra một tia ngưng trọng.

Trong hắc vụ, một thân ảnh chậm rãi đi ra. Hắc sắc trường bào, con ngươi huyết sắc cùng với con côn trùng dưới thân của hắn thoạt nhìn đã hoàn toàn khôi phục.

- Ngươi rốt cục vẫn lựa chọn đi ra?

Khuôn mặt Lâm Dịch trầm tĩnh mở miệng.

Huyết sắc đồng mâu của đối phương chăm chú nhìn trong tay Lâm Dịch đang nhấc cái chân lớn. Hắn tự nhiên biết đối phương đang cầm cái gì.

- Ngươi thực đáng chết!

Thanh âm của đối phương vẫn sắc bén chói tai, nếu như ánh mắt có thể giết người. Lâm Dịch tuyệt đối đã bị lửa giận trong mắt hắn đốt thành tro tàn.

Cũng khó trách, kết tinh tâm huyết hơn bảy mươi vạn năm, ngày hôm nay đã bị hủy mất hai. Còn một cũng là trọng thương. Đây làm sao không khiến Hắc y nhân phẫn nộ? Đổi là ai cũng đều tức giận đi sao?

Lâm Dịch cũng cười khẽ nói:

- Rất nhiều người đều nói như vậy. Nhưng bọn họ đều đã chết. Chỉ còn lại mình ta sống.

Huyết sắc đồng mâu của Hắc y nhân co rút lại một cái, lộ ra sát ý lẫm nhiên:

- Lần này, người chết sẽ là ngươi.

- Thật sao?

Lâm Dịch không có phủ nhận, nhún vai nói. Bộ dáng này của hắn nhất thời chọc Hắc y nhân lại phẫn nộ một trận. Trong mắt lửa giận nổi lên không ngớt.

Hai người giằng co. Tầng tầng hắc vụ xung quanh giống như vật còn sống không ngừng giãy dụa. Sáu con mắt kép của con côn trùng dưới thân hắn cũng đang hung hăng nhìn Lâm Dịch - nó là ma thú từ trong giết chóc đi ra. Tâm tình e ngại căn bản không có tồn tại trong đầu nó.

Thương tổn càng lớn càng có thể kích khởi hung lớn nhất của nó.

Hiển nhiên, công kích vừa rồi của Lâm Dịch đã khiến nó hoàn toàn phẫn nộ.

Hắc y nhân không nói được một lời hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Dịch tựa hồ chỉ như thể liền có thể giết chết đối phương.

Nhưng mà Lâm Dịch cũng không định cùng hắn tiếp tục đọ mặt, hơi cau mày nói:

- Ngươi không động thủ. Ta liền không thể làm gì khác hơn là động thủ trước vậy.

Mới nói xong. Không đợi Hắc y nhân kịp phản ứng, tay phải cầm theo thi thể của Ngưu Đầu quái mạnh mẽ ném đi, giống như ném một con ruồi. Sau đó hung hăng lao tới!

Một phát ném này tốc độ cực nhanh. Tiếng xé gió bén nhọn, chói tai, dùng mắt thường có thể thấy cả thân thể của Ngưu Đầu quái đều hoàn toàn không rõ.

- Hỗn đản!

Đôi đồng mâu của Hắc y nhân vốn đã đỏ tươi thấy một màn như vậy càng trở nên đỏ rực khiến người ta kinh hãi. Trong phẫn nộ mang theo đau thương vô tận.

Hơn bảy mươi vạn năm tâm huyết a. Cứ như vậy bị hủy đi còn chưa tính, cư nhiên lại bị đối phương cầm làm vũ khí sử dụng? Điều này làm cho hắn sao có thể chịu nổi?

Bất quá đau thương thì đau thương, tránh né thì vẫn phải tránh né. Chỉ thấy Hắc y nhân cùng ma thú côn trùng dưới người hắn ngồi xuống. Trên thân một trận ngân sắc quang mang lóe ra dựng lên. Thi thể Ngưu Đầu ma thú bị Lâm Dịch ném tới nhất thời từ vị trí lúc trước của bọn họ vụt qua. Nhưng mà Hắc y nhân và côn trùng kia đã biến mất vô tung vô ảnh. Lại xuất hiện ở phía sau Lâm Dịch.

Lần đầu tiên công kích, không được gì mà trở lại.

Lâm Dịch có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới đối phương cư nhiên là Không Gian Hệ dị năng.

- Giết hắn!

Thanh âm sắc bén, chói tai từ phía sau Lâm Dịch vang lên. Một trận thanh âm ông ông đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Lâm Dịch nhất thời quay đầu lại. Một tràng cảnh không khỏi khiến da đầu người ta có chút tê dại hiện ra.

Từng con côn trùng nhỏ như châu chấu đang từ trong cái miệng của ma thú côn trùng kia không ngừng bay ra, lao về phía Lâm Dịch!

Lâm Dịch cũng không cho rằng chúng là côn trùng bình thường - kiến thức thủ đoạn của mình. Còn lấy loại côn trùng này công kích, ít nhiều đã có thể đoán ra chỗ bất phàm của những côn trùng này.

805. Chương 913 : Trùng Đầu.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 913: Trùng Đầu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 913: Trùng Đầu.

Con côn trùng kia có thể tự chủ tấn công. Lâm Dịch rơi vào đường cùng chỉ có thể đem huyết sắc năng lượng mở rộng! Đem phạm vị vài trăm thước bên người hắn hoàn toàn bao phủ!

...

Từng đợt âm thanh nghiền nát rất nhỏ đột nhiên vang lên, ánh mắt Lâm Dịch nhất thời hơi ngưng lại, lộ ra vẻ hoảng sợ!

Chỉ thấy những con côn trùng kia khi bay lên tấm chắn huyết sắc, cư nhiên trong nháy mắt tự bạo ra! Uy lực không lớn, nhưng cũng không phải do nó tự bạo. Mà là sau khi chúng tự bạo, thể dịch bắn ra đầy trời! Huyết sắc năng lượng không ngờ chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ vài giây, rồi bị những dịch thể này ăn mòn xuyên qua! Con côn trùng nhỏ từ lỗ nhỏ chui vào bên trong hầu như không có chút trở ngại, bay về phía Lâm Dịch!

- Tính ăn mòn thật kinh người! Gia hoả này quả nhiên không có gạt ta.

Tâm trạng Lâm Dịch thất kinh nghĩ, nhưng mà lúc này không phải thời gian để suy nghĩ. Làm sao phá giải công kích của những con côn trùng kia mới là vấn đề.

Lâm Dịch mang theo thi thể của Ngưu Đầu ma thú đột nhiên lạnh mạnh mẽ đem nó đánh ra.

- Tê!

Tiếng xé gió sắc bén đến cực điểm. Lâm Dịch tay cầm chân của Ngưu Đầu ma thú, cả thân thể bắt đầu xoay tròn! Phong áp cường đại hầu như trong nháy mắt liền hình thành, dẫn đến côn trùng phía trước không có chú ý nhất thời bị lực hút xung quanh hút vào.

Từng đợt thanh âm vang lên. Lâm Dịch chỉ cảm thấy thi thể ma thú trong tay đang trở nên nhẹ đi. Vừa lén nhìn đã thấy có một tầng dịch thể bám vào. Thi thể ma thú Ngưu Đầu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bị ăn mòn.

Thân thể của Ngưu Đầu ma thú tuy rằng không có cường hãn như Lâm Dịch, những cũng có thể nói là cực kỳ hiếm có. Nhưng không ngờ cũng vô pháp chống đỡ thể dịch của những con côn trùng kia? Có thể tưởng tượng thể dịch cường hãn cỡ nào?

- Khặc khặc! Ngươi chết đi! Chưa từng có ai có thể từ trong công kích côn trùng của Trùng Đầu sống sót!

Hắc y nhân trên người Trùng Đầu điên cuồng kêu gào. Tiếng cười chói tai theo đó vang lên, cùng với tiếng ông ông của côn trùng bay lượn đầy trời lộ vẻ quỷ dị không nói nên lời. Mà trong miệng ma thú côn trùng kia vẫn đang không ngừng thổ ra côn trùng nhỏ. Tựa hồ bản thân nó chính là một trùng huyệt thật lớn!

Lâm Dịch nhíu mày, côn trùng rất nhanh đi qua bức tường gió, đang hướng phía Lâm Dịch bay đến. Tuy rằng bởi vì Lâm Dịch ở giữa, muốn xuyên qua tường gió kia tới chỗ hắn cũng không dễ dàng. Nhưng một số côn trùng tự bạo, những dịch thể lục sắc kia chỉ cần dính vào một chút sẽ khiến người ta bị ăn mòn rất mạnh a.

- Làm sao bây giờ?

Lâm Dịch có chút đau đầu. Nếu như thực sự không được, hắn cũng chỉ có thể tiến nhập Hổ Thần Cư - thành thật mà nói đây cũng không phải hắn nguyện ý.

Ánh mắt tập trung hướng ma thú côn trùng kia sau khi tự bạo hoàn toàn biến thành lục sắc, Lâm Dịch không khỏi bất đắc dĩ - trong bụng của chúng tựa hồ hoàn toàn đều là dịch thể. Hơn nữa dịch thể còn lợi hại như vậy, thực sự khiến người ta đau đầu a.

- Di?

Lâm Dịch đột nhiên thất thần một chút, khẽ nhíu mày. Hắn tựa hồ bắt được cái gì, nhưng lại có chút mơ mơ hồ hồ.

- Dịch thể côn trùng...dịch thể...?

Con mắt Lâm Dịch nhất thời sáng lên, lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Thi thể ma thú Ngưu Đầu trong tay lại ném thẳng về phía Hắc y nhân và Trùng Đầu - lúc này tấm thi thể của Ngưu Đầu kia đã sớm thủng lỗ chỗ. Hắc y nhân đứng trên đầu côn trùng thấy từ trong đám con trùng nhỏ bay ra thi thể của Ngưu Đầu, hận đến nghiến răng nghiến lợi, vô cùng đau lòng.

- Giết hắn. Nhất định phải giết hắn!

Hắc y nhân hung hăng lẩm bẩm, nắm tay đã nắm chặt lại.

Mất đi thi thể của Ngưu Đầu ma thú, xung quanh không còn bức tường gió ngăn trở, đám côn trùng nhỏ liền ào ào lao tới.

Trên mặt Lâm Dịch mang theo dáng tươi cười thản nhiên.

Khi con trùng thứ nhất cách hắn chưa tới một thước, hắn đột nhiên khẽ phun ra một chữ - Định!

Chuyện thần kỳ nhất thời phát sinh! Nhưng con sâu kia giống như mây đen cư nhiên cứ như vậy bị định giữa không trung! Nhìn kỹ thậm chí có thể phát hiện, chúng đang không ngừng vỗ cánh vẫn hoàn toàn cố định tại không trung.

Con mắt của Hắc y nhân hầu như hoàn toàn lồi ra. Không thể tin được nhìn đám côn trùng bị cố định tại không trung - thậm chí những côn trùng mới từ trong miệng Trùng Đầu dũng mãnh tiến ra. Trong nháy mắt rời khỏi miệng của Trùng Đầu cũng hoàn toàn bị định tại không trung.

Hắc y nhân đột nhiên có chút dự cảm không tốt, vội vã hô lên:

- Dừng lại.

Trùng Đầu nghe lệnh liền ngậm miệng lại. Vì đề phòng ngoài ý muốn, hắc y nhân điều khiển nó lui về phía sau rất xa. Ánh mắt của hắn lại khẩn trương nhìn đàn côn trùng dày đặc này này, căn bản không rõ tình huống. Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?

Cả tràng diện lộ vẻ cực kỳ quỷ dị. Côn trùng huyền phù đầy trời. Nhưng đã không còn tiếng bay lượn "ông ông" khiến người da đầu người ta tê dại nữa. Xung quanh chỉ có một trận tiếng gió thổi cực kỳ âm u, không chút âm hưởng nào.

- Bạo!

Một tiếng khẽ vang lên. Con ngươi của hắc y nhân trong nháy mắt co rút lại, bởi vì hắn nghe được thanh âm này. Chính là hắn hận không thể uống máu ăn thịt đối phương - tâm huyết hơn bảy mươi vạn năm của hắn!

Kế tiếp sự tình khiến Hắc y nhân càng không thể tin tưởng lại phát sinh - một thanh âm thật lớn vang lên. Chỉ thấy đàn côn trùng ngập trời cư nhiên trong nháy mắt đồng thời bạo tạc! Lục sắc dịch thể văng ra khắp nơi.

Nếu như chỉ như vậy đã khiến Hắc y nhân thống khổ vô cùng. Như vậy một màn kế tiếp liền thiếu chút nữa khiến hắn phát điên.

Chỉ thấy lục sắc dịch thể văng ra sau khi tản đi, cư nhiên từng giọt giống như vật thể rắn ngưng đọng tại không trung.

Hắc y nhân trợn trừng mắt, thất thần nhìn lục sắc dịch thể đầy trời.

Chợt những dịch thể kia từ trong nháy mắt bị lực hấp dẫn cực lớn thu hút, ầm ầm hướng phía trung tâm bay tới.

Nhưng tình huống vốn khiến Hắc y nhân vui vẻ lại khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo! Hắn có lý do để tin tưởng, những lục sắc dịch thể này tuyệt đối sẽ không tới công kích người tại trung tâm kia!

Quả nhiên những lục sắc dịch thể này hoàn toàn tụ tập với nhau. Đó là một quả cầu dịch thể thật lớn đường kính mấy chục thước. Tại không trung chậm rãi chuyển động khiến người ta kinh hãi.

Ánh mắt Hắc y nhân lại hoàn toàn tập trung vào trên người Lâm Dịch không có chút biến hóa! Hắn vô luận thế nào cũng nghĩ không rõ, đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!

Lâm Dịch quay về phía hắn cười cười, đột nhiên chậm rãi mở miệng nói:

- Ở trong lĩnh vực của ta, ngươi cư nhiên còn dám dùng dịch thể để công kích ta. Thực khiến người ta kinh ngạc. Không thể không nói ngươi là một kẻ ngu ngốc.

Sắc mặt Hắc y nhân trong nháy mắt biến thành tím đen, Lâm Dịch nói để trên trán hắn nổi đầy gân xanh. Trong đôi mắt hồng sắc tựa hồ như bùng phát hỏa diễm, điên cuồng nhảy lên.

Hắn vô luận như thế nào cũng không có nghĩ được cư nhiên sẽ là như vậy.

806. Chương 914 : Lĩnh Vực. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 914: Lĩnh vực. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 914: Lĩnh vực. (1)

- Thủy hệ lĩnh vực dị năng giả…Thực sự là không nghĩ tới, ngươi lại là lĩnh vực dị năng giả hiếm thấy!

Lĩnh vực dị năng giả dù là tại Thiên Giới cũng cực kỳ hiếm thấy. Mà lĩnh vực dị năng giả đạt được Hư Thần Cảnh lại càng ít hơn. Tại Hư Thần Cảnh trước mặt lĩnh vực dị năng giả bất kỳ công kích thuộc tính đồng nhất nào cũng hoàn toàn vô hiệu. Nên nhớ là hoàn toàn vô hiệu.

Dịch thể của Trùng Đầu tuy rằng lợi hại. Nhưng có nói thể nào, nó cũng vẫn là dịch thể. Chỉ cần là dịch thể tựa hồ không có cái nào không nằm trong khống chế của thủy hệ lĩnh vực dị năng giả! Lâm Dịch thậm chí có thể trực tiếp từ trên người chúng đem những dịch thể kia lấy ra sạch sẽ.

Đương nhiên, đây cũng là nhìn thực lực của đối phương mà nói. Chính như những con côn trùng này, quần công, có thể là thủy hệ lĩnh vực dị năng giả không phải Hư Thần Cảnh cũng sẽ bị chúng giết chết. Trên thực tế dịch thể công kích của nó năng lực lại vô cùng yếu. Vì thuận tiện cho tự bạo thân thể chúng càng yếu hơn.

Tuy rằng không có thử nghiệm qua, nhưng Lâm Dịch dùng đại hỏa bình thường là tuyệt đối không nướng được những con côn trùng này.

Nhưng mà lực công kích yếu, năng lượng yếu, liền dẫn đến chúng căn bản không có năng lực giãy thoát khỏi trói buộc của Lâm Dịch. Cũng có thể dễ dàng đem lục sắc dịch thể trong người chúng lấy ra.

Nếu như đổi thành ma thú Trùng Đầu Hư Thần Cảnh kia, Lâm Dịch sẽ không có nắm chắc như vậy. Dù sao cường độ thân thể của đối phương ở đó - chính mình toàn lực công kích cư nhiên chỉ khiến vỏ cứng của nó hơi hõm xuống. Muốn từ trên người nó trực tiếp lấy ra dịch thể vẫn không quá có khả năng.

Đương nhiên, nếu trên mình nó có một vết thương mà nói, lại là trường hợp khác - dù sao Lâm Dịch khi ở trên Bạch Đế đại lục đã sử dụng qua phương pháp cùng loại giết chết ma thú cường đại hơn so với hắn.

Lâm Dịch ngẩng đầu liếc mắt nhìn lục sắc dịch thể đang chậm rãi xoay tròn, hơi cảm khái nói:

- Thực sự là không nghĩ tới tính ăn mòn của dịch thể này lại mạnh như vậy. Ta thật sự không thể không bội phục ngươi. Chẳng những chế tạo ra loại ma thú Hư Thần Cảnh mới. Một loại trong đó càng có dịch thể lợi hại như vậy, thật khiến người ta kinh thán.

Hắc y nhân nghiến răng nghiến lợi nhìn Lâm Dịch, thản nhiên nói:

- Kế tiếp ngươi còn có thể càng bội phục ta hơn. Ngày hôm nay, ngươi hẳn phải chết!

Lâm Dịch cười không nói, quay đầu nhìn về phía Hắc y nhân nói:

- Có thể đổi lại câu khác được không? Những lời này, ngươi đã nói hai ba lần rồi.

Sắc mặt hắc y nhân lại trở nên tím đen. Trong mắt hồng mang tưởng như là biến thành một cỗ tử sắc hỏa diễm. Sắc mặt âm trâm hừ lạnh một tiếng.

Lâm Dịch đột nhiên cười nói:

- Thứ đó là ngươi làm ra. Không biết, chính ngươi sẽ đối phó với nó ra sao? Ta thật hiếu kỳ a!

Sắc mặt Hắc y nhân nhất thời hơi đổi. Trong mắt toát ra huyết sắc hỏa diễm nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch.

Chỉ thấy đỉnh đầu Lâm Dịch lục sắc dịch thể cầu thật lớn đang chậm rãi chuyển động, đột nhiên xuất hiện biến hóa. Chỉ thấy mặt trên xuất hiện một chỗ lồi. Lâm Dịch, mỉm cười, khẽ nói:

- Đi!

Chỉ một thoáng, đã thấy trong dịch thể cầu trên đỉnh đầu hắn nhất thời phát ra vô số mũi tên lục sắc, giống như vạn tiễn cùng bắn ra ầm ầm bay về phía Hắc y nhân!

Sắc mặt Hắc y nhân nhất thời xanh lại. Chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên tan rã, hóa thành một đoàn hắc vụ. Một cổ khí tức nhất thời không chút che đậy từ trên đoàn hắc vụ này tràn ngập ra!

Lâm Dịch nhíu chặt mày lại. Thần sắc hơi lộ ra một tia kinh ngạc - đối với đem cả thân thể hoàn toàn hóa thành một đoàn hắc vụ!

Loại tự biến hình Lâm Dịch không phải không có gặp qua. Trên thực tế khi ở Bạch Đế đại lục, hắn đã thấy rồi. Hỏa hệ dị năng giả có thể nói thân thể của họ công kích hỏa diễm không có hiệu quả. Để Lâm Dịch kinh ngạc là cổ khí tức tà ác này tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Đó quả thực là một loại cảm giác tà ác ở sâu trong linh hồn khiến người ta cũng nhịn không được nổi lên hàn ý.

Nhưng mà trong lòng Lâm Dịch cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Tựa hồ năng lượng của Hổ Thần Quyết có thể dễ dàng chế trụ cổ khí tức cổ tà ác đó, không đến mức khiến hắn bởi vì cỗ khí tức tà ác này ảnh hưởng mà thực lực giảm xuống.

Lục sắc vũ tiễn đầy trời hóa thành từng đạo lục sắc quang mang. Phô Thiên Cái hướng phía hắc vụ do Hắc y nhân biến hóa thành cùng với Trùng Đầu dưới thân hắn bay đến.

Chỉ thấy hắc vụ kia giống như vật còn sống. Không ngừng biến đổi tại không trung. Lục sắc vũ tiễn phá không mang theo tiếng xé gió khiến nó không ngừng vặn vẹo, luận phiên công kích tới. Cư nhiên là không có trúng một chiếc nào.

Nhưng mà đối với Trùng Đầu dưới thân hắn mà nói, loại công kích này đối với nó càng không có hiệu quả gì. Nó vốn là cơ thể mẹ của lục sắc dịch thể này, sao có thể sợ hãi nó? Chỉ thấy nó mạnh mẽ đứng thẳng dậy. Mấy trặm cái chân rết không ngừng vũ động. Những vũ tiễn lục sắc kia trực tiếp bắn lên người nó. Sau đó cư nhiên liền dung nhập thân thể nó. Thoạt nhìn tựa hồ bị nó hoàn toàn hấp thu. Lớp vỏ vốn có chút biến dạng cũng bắt đầu lóe ra quang mang.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày lại, rồi lập tức khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt ẩn dấu - hắn vốn đang vì không biết làm sao để thân thể Trùng Đầu này xuất hiện lỗ hổng mà lo lắng, không nghĩ tới đối phương liền cho hắn cơ hội như vậy.

Không biết, sau khi xuất hiện lỗ hổng, lĩnh vực chi lực của Lâm Dịch có thể đem dịch thể trong thân thể nó hoàn toàn lấy ra hay không?

Lâm Dịch mỏi mắt mong chờ.

Hắn âm thầm ngưng tụ ra một mũi tên huyết sắc...Ngay phía sau hắn, mũi tên huyết sắc kia giống như một đạo hồng sắc tinh thể trong suốt đến cực điểm.

Lớp vỏ cứng của con côn trùng này hắn đã lĩnh giáo qua. Một kích toàn lực chỉ có thể khiến nó hơi lõm xuống. Chứ không có xuất hiện bất cứ thương tích gì. Có thể thấy được trình độ kiên cố của nó.

Mà lúc này, Lâm Dịch lại sử dụng năng lượng sau khi áp súc để công kích.

Năng lượng áp súc và chưa áp súc, công kích là hơn kém nhau cả vạn dặm. Chỉ là năng lượng áp súc sử dụng phi thường chậm. Cần thời gian ngưng tụ rất lâu. Do đó thông thường mà nói Lâm Dịch rất ít sử dụng đến. Nhưng hôm nay, con con trùng này rõ ràng muốn làm bia ngắm cho hắn. Hắn tự nhiên là sẽ không bỏ qua.

Trên đỉnh đầu lục sắc dịch thể không ngừng bắn ra mũi tên. Một hồi công phu đã tiêu hao một phần năm.

Hắc y nhân biến thành hắc vụ đột nhiên có chút cảm giác kinh hãi. Hắn cảm giác được có chút không quá thích hợp.

Từ lúc cùng kẻ này giao thủ đến giờ. Hành vi của hắn mỗi lần đều vượt qua dự liệu của mình. Nhưng mỗi một lần đều khiến bản thân bị tổn thất cực lớn! Hôm nay hắn rõ ràng phát hiện mũi tên lục sắc không có hiệu quả đối với mình và Trùng Đầu. Thậm chí còn tẩm bổ cho Trùng Đầu cư nhiên vẫn không ngừng công kích? Loại tình huống này quá khác thường. Hắc y nhân không tin đối phương là ngu ngốc như thế.

807. Chương 915 : Lĩnh Vực. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 915: Lĩnh vực. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 915: Lĩnh vực. (2)

Chuyện khác thường tất có gian trá!

- Trùng Đầu. Tránh xa một chút!

Hắc y nhân đột nhiên mở miệng nói.

Nói cũng kỳ quái, con côn trùng không có chút linh trí, sau khi nghe Hắc y nhân nói, cư nhiên không chút chần chờ liền bay đi. Thật không biết nó làm thế nào nghe hiểu được.

Mà ở lúc này, Lâm Dịch vừa mới chuẩn bị xong mũi tên huyết sắc. Vừa thấy đối phương cư nhiên bay ra xa, không khỏi bất đắc dĩ cười khổ - người này không hổ là kẻ sáng tạo ra ba loại Hư Thần Cảnh ma thú mới, xác thực khó đối phó. Trừ có chút kiêu ngạo ra, cũng không có nhược điểm rõ ràng. Xem ra, trận chiến này cũng không dễ đánh a.

Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ. Trận chiến này có thể đánh. Bản thân vô tình tiến nhập nơi này. Đối phương không hỏi trắng đen đã thăm dò và đánh lén. Đánh đến bây giờ cũng đã là không đánh không được. Không nói Lâm Dịch không định buông tha đối phương. Dù là Hắc y nhân cũng tuyệt đối không buông tha cho Lâm Dịch đã hủy đi tâm huyết hơn bảy mươi vạn năm của hắn.

Lâm Dịch biết vũ tiễn lục sắc này có tiếp tục công kích nữa cũng không còn chút ý nghĩa. Lập tức đình chỉ công kích. Quả cầu dịch thể trên đỉnh đầu đã tiêu hao rất nhiều. Ban đầu đường kính hơn mười thước, nhưng hiện tại chỉ còn chưa đến hai thước.

Hắc vụ không ngừng vặn vẹo, thấy đối phương đình chỉ công kích. Đôi huyết sắc đồng mâu xuất hiện trong hắc vụ nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch. Mà Lâm Dịch cũng không có biện pháp có thể đem đối phương giết chết, tự nhiên cũng cùng đối phương giằng co.

Hắc vụ vốn có tu vi Hư Thần Cảnh hậu kỳ. Còn Lâm Dịch sau khi gia trì chiến văn cũng không hề kém đối phương. Chỉ là trên thần thức hơi kém so với đối phương mà thôi. Khí thế của hai người không ngừng tăng lên, cư nhiên là đang so đấu khí thế.

Âm thanh điện lưu vang lên đì đùng, Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến ma sát cũng có thể tạo ra điện. Lúc này khí thế càng thêm gia tăng - hắn chợt nhớ đối phương sợ hãi lôi điện.

Hắc y nhân tựa hồ là nhìn ra tâm tư của đối phương. Sau hơi chút do dự, hóa thành một đạo hắc vụ lại tiêu tán không thấy đâu. Cư nhiên không cùng Lâm Dịch giằng co nữa. Khí thế của Lâm Dịch không còn địch thủ, nhất thời dùng hết khí lực toàn thân mạnh mẽ đánh một quyền cũng không còn cảm giác. Nhất thời để trong lòng hắn có chút phiền toái.

Bất quá một tia phiền toái này trong nháy mắt đã bị hắn khống chế được. Đến cấp bậc này của bọn họ, năng lực khống chế tâm thần là vô cùng mạnh.

Trong lúc nhất thời chiến đấu tựa hồ rơi vào cục diện bế tắc. Đối phương không có thực thể, Lâm Dịch cũng không biết nên dùng cái gì công kích. Toàn thân Lâm Dịch bị huyết sắc năng lượng bao vây. Ngay cả Hắc y nhân cũng hoàn toàn không rõ lộ số, lĩnh vực cường đại, hắc y nhân này cũng không biết nên tấn công ra sao.

Trùng Đầu tựa hồ đã ly khai chiến trường. Ở xa xa nhìn - Hắc y nhân hiện tại cũng biết lúc này nó đã không còn chút uy hiếp đối với Lâm Dịch. Dù sao, công kích chủ yếu của nó là dịch thể. Nhưng đối với thủy hệ lĩnh vực dị năng giả mà nói liền hoàn toàn vô dụng.

Tâm huyết hơn bảy mươi vạn năm hiện tại chỉ còn một mình Trùng Đầu. Hắc y nhân rất đau lòng, đồng thời sao có thể không cố bảo vệ cho tốt? Lúc này định tự mình đối phó gia hỏa kia.

Nhưng mà trên thân kẻ này quá nhiều chỗ cổ quái. Ngay từ đầu có thể đơn giản phát hiện thân hình của mình. Kế tiếp là chiến văn cường đại của hắn. Sau đó hắn còn có một kiện hư thần khí có thể phóng xuất năng lượng Lôi Điện. Sau đó phát hiện năng lượng của hắn cư nhiên có thể khiến năng lượng của mình đề thăng đẳng cấp. Sau đó là phân thân thuật thần kỳ. Thân thể cường hãn hơn cả Ngưu Đầu. Đến cuối cùng hắn còn là một gã lĩnh vực dị năng giả...Có quỷ mới biết trên người hắn còn cái gì nữa không? Vạn nhất có chuyện nên làm sao bây giờ?

Hắc y nhân tính toán cẩn thận trong lòng một phen, mới phát hiện địch nhân của hắn cư nhiên đã cường đại vượt quá tưởng tượng.

Hắc y nhân không nói lời nào, nhìn Lâm Dịch ở giữa sân, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh, không chút hoảng loạn, nhất thời đối với hắn có chút đố kị - đây là một người thế nào? Cư nhiên có nhiều năng lực khiến tất cả mọi người trong Thiên Giới không khỏi đỏ mắt như vậy?

Thậm chí trong đầu Hắc y nhân cũng sản sinh một loại ý niệm có phải cứ như vậy bỏ qua, nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng mà vừa nghĩ đến huyết sắc năng lượng và thân thể cường hãn của đối phương, hắn lại bỏ không được. Đối phương càng cường đại, lực hấp dẫn đối với hắn lại càng lớn a. Chỉ cần mình hút lấy tinh huyết của hắn. E là có thể bỏ đi mấy trăm vạn năm khổ tu. Thậm chí có thể một bước đến đỉnh phong. Còn cách ngưng tụ thần cách chỉ còn một bước.

Thường nói: Kỳ ngộ luôn luôn đi cùng với nguy hiểm. Không có tư tưởng mạo hiểm sao có thể thành tựu làm cường nhân?

Hắc y nhân cắn răng một cái, lẩm bẩm nói:

- Xem ra, cũng chỉ có thể liều mang đại tổn nguyên khí cũng phải đem hắn thôn phệ!

Nghĩ tới đây, Hắc y nhân hít sâu một hơi. Đôi huyết sắc đồng mậu lạnh lùng nhìn về phía Lâm Dịch. truyện từ

Hắc vụ đầy trời đem Lâm Dịch bao vây. Con côn trùng đã hoàn toàn ẩn thân bên trong hắc vụ. Nhìn không rõ ràng, còn Lâm Dịch sử dụng Tham Trắc Chi Giới quan sát, phát hiện cũng là cả xung quanh, hoàn toàn đều bao trùm một tầng hắc sắc năng lượng tà ác đến cực điểm. Thoạt nhìn, Lâm Dịch tựa hồ đạt mình tại trung tâm hắc sắc năng lượng.

Bốn phía hắc vụ đột nhiên điên cuồng khởi động về phía Lâm Dịch. Hắn nhíu mày lại, huyết sắc năng lượng ầm ầm đêm phạm vi trăm thước quanh người hoàn toàn ngăn chặn. Lập tức liền cảm ứng được huyết sắc năng lượng đang bị hắc sắc yên vụ bên ngoài chậm rãi thôn phệ.

Điều này làm cho Lâm Dịch không khỏi nhíu mày nhăn mặt lại. Nháo một vòng tựa hồ lại trở về như ban đầu.

Nhưng Lâm Dịch biết, hiện tại gia hỏa kia e là đã hạ quyết tâm dùng loại phương pháp này. Cuối cùng đem toàn bộ năng lượng của mình thôn phệ.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Dịch còn không có tu hành Hổ Thần Quyết đến tầng thứ bảy. Năng lượng còn chưa tiến hóa tới trạng thái cuối cùng. Một khi Hổ Thần Quyết của hắn thành công tấn cấp đến tầng thứ bảy, sẽ nghênh đón năng lượng biến chất lớn. Đến lúc đó e rằng bị thôn phệ sẽ là Hắc Sát Năng Lượng kia.

Cũng chính vì thế, năng lượng Hổ Thần Quyết chưa tấn cấp mới có thể thành chất dinh dưỡng của Hắc Sát Năng Lượng. Hai loại năng lượng này đều có một điểm giống nhau chính là "Đồng hóa" và "Thôn phệ.

Nhưng trong Hổ Thần Quyết của Lâm Dịch lại có thêm một loại ý vị cuồng bá. Hắc Sát Năng Lượng lại là một loại ý vị âm trầm. Cũng chính vì thế, thôn phệ năng lượng Hổ Thần Quyết có thể khiến Hắc Sát Năng Lượng vừa mới chậm rãi tiến hóa. Cổ chính khí cuồng phách kia là đồ vật âm trầm tà ác nhất trong Hắc Sát Năng Lượng.

Lâm Dịch chau mày lại, tay phải vừa đảo, ngân mang hiện lên. Sau đó Lôi Đình Chi Linh nhất thời xuất hiện trên tay hắn.

- Muốn vây khốn ta như vậy sao? Ha ha xin lỗi. Ta sẽ không để ngươi được như ý.

Lâm Dịch khẽ cười một tiếng. Bộ dáng thoạt nhìn cực kỳ ung dung, giơ tay lên, Lôi Đình Chi Linh nhất thời bị tế ra.

808. Chương 916 : Hắc Viêm.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 916: Hắc Viêm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 916: Hắc Viêm.

Tử sắc Lôi Điện quang mang đại thịnh. Lôi Đình Chi Linh này trong nháy mắt mở rộng. Hầu như hoàn toàn tràn ngập cả tấm chắn huyết sắc. Sau đó, tử sắc hồ quang giống như mũi tên ầm ầm bắn phá lá chắn huyết sắc. Hướng phía hắc vụ bên ngoài lao tới!

Hắc y nhân nhất thời hét lên! Tuy rằng đã nghĩ phải đại tổn thương nguyên khí để thôn phệ đối phương. Nhưng chung quy còn có chút do dự không dứt. vẫn muốn trả giá nhỏ nhất đạt được thu hoạch lớn nhất. Nhưng hiện tại Lâm Dịch như vậy lại khiến kế hoạch của hắn thất bại.

Chỉ thấy Lâm Dịch lúc này cả người bao phủ bên trong một tầng lá chắn huyết sắc và tử sắc điện mang giao nhau. Lôi Đình Chi Linh đang từ tấm chắn huyết sắc tản mát ra hồ quang. Những hắc vụ kia chỉ cần bị Lôi Điện quét đến, nhất thời hóa thành từng đợt khói xanh. Hắc y nhân thì phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lôi Điện chính là năng lượng chính khí cường thịnh nhất trong thiên địa. Hắc vụ tà ác sao là đối thủ của nó? Mà loại thống khổ bị tịnh hóa này, càng khiến Hắc y nhân khổ không nói nổi.

Trong nháy mắt những hắc vụ kia tự nhiên phân ra khỏi tấm chắn huyết sắc và tử sắc điện mang giao nhau. Nhất thời cư nhiên không dám tiến lên.

Lâm Dịch vẫn bị động chịu đòn thấy loại phương pháp này có hiệu nghiệm. Hắn liền cười hắc hắc nói:

- Sao không đến đây?

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy huyết sắc năng lượng trên người hắn nhất thời đại thịnh. Tấm chắn huyết sắc trong nháy mắt mở rộng hơn gấp đôi! Mà Lôi Đình Chi Linh cũng theo đó mở rộng ra. Tử sắc hồ quang truy kích những hắc vụ kia, dẫn đến hắc vụ giống như vật sống điên cuồng giãy dụa. Nhưng mà làm sao giãy thoát được. Chung quy là có hắc vụ bị tử sắc hồ quang bắn trúng! Hắc y nhân hầu như thổ huyết!

- Là ngươi ép ta!

Lâm Dịch truy kích rốt cuộc bức Hắc y nhân hạ quyết tâm! Trong đôi mắt huyết sắc đại thịnh. Một tiếng quát bén nhọn đến cực điểm, sau đó, Lâm Dịch chỉ thấy hắc vụ xung quanh đột nhiên trong nháy mắt trở nên nặng hơn. Lập tức điên cuồng lao về phía này.

Tuy rằng tử sắc hồ quang vẫn có thể khiến những hắc vụ kia bị đả kích rất lớn, liên tục kêu thảm, nhưng hắc vị lại cực nhanh, điên cuồng ép đến.

Huyết sắc năng lượng phía trước tấm chắn tử sắc quang điện. Lâm Dịch hầu như trong nháy mắt liền cảm ứng được sự lợi hại của cổ hắc vụ kia! Huyết sắc năng lượng trước mặt cổ hắc vụ nồng hậu đến cực điểm này cư nhiên hoàn toàn không có chút tác dụng chống đỡ. Trong khoảnh khắc muốn hoàn toàn bị thôn phệ sạch.

Lâm Dịch thất kinh, huyết sắc năng lượng nhất thời điên cuồng rót vào. Cùng lúc đó tử sắc điện mang cũng lóe ra lợi hại hơn, không ngừng tấn công hắc vụ kia!

- A!

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết, hắc vụ càng điên cuồng khởi động. Lâm Dịch nhất thời cảm giác được tấm chắn huyết sắc của mình đã sắp không thể chống đỡ.

Lâm Dịch không dám chậm trễ. Vẫy tay một cái, Lôi Đình Chi Linh nhất thời thu nhỏ lại, trở về trong tay hắn. Mà cùng lúc đó Hắc sắc năng lượng nhất thời điên cuồng đột phá tấm chắn huyết sắc. Bốn phương tám hướng điên cuồng bao vây lấy Lâm Dịch.

- Khặc khặc…Làm chất dinh dưỡng cho ta đi!

Một tiếng kêu gào khàn khàn mang theo một tia điên cuồng từ xung quanh truyền đến. Khuôn mặt Lâm Dịch vẫn trầm tĩnh. Trong tay ngân mang chợt lóe. Lôi Đình Chi Linh nhất thời bị nhét vào không gian giới chỉ. Nhìn hắc sắc vụ khí trong nháy mắt tịch quyển mà đến. Lâm Dịch cắn răng một cái. Chỉ thấy cánh tay trái của hắn nhất thời bốc lên một đạo hắc sắc hỏa diễm như vụ khí!

Trong bầu trời tràn ngập hắc vụ, ai có thể chú ý tới điểm này? Huống chi một phen chiến đầu vừa rồi, Hắc y nhân có một phần ba năng lượng bị tử sắc hồ quang hoàn toàn bài trừ sạch. Hiện tại đối với Lâm Dịch càng hận thấu xương, thầm nghĩ phải nhanh chóng đem hắn thôn phệ. Sao còn có thể lưu ý đến hắc sắc hỏa diễm trên cánh tay của Lâm Dịch.

- Hắc Viêm. Ngươi cũng đừng làm cho ta thất vọng a…

Lâm Dịch lầm bẩm nói một tiếng. Nếu như hắc viêm cũng không có biện pháp đối với hắc vụ, hắn chỉ còn lựa chọn là tiến vào Hổ Thần Cư.

Vì đề phòng vạn nhất, hắn vẫn ở bên ngoài thân thể phủ một tầng huyết sắc năng lượng nồng hậu. Để bảo chứng nếu như năng lượng Hắc Viêm Long cũng vô pháp tạo thành uy hiếp đối với hắn. Bản thân chí ít có thời gian chui vào trong Hổ Thần Cư.

- A!

Hắc vụ kia mạnh mẽ tràn qua!

Lâm Dịch cũng hét lớn một tiếng:

- A!

Cùng với một tiếng quát, trước tay trái của Lâm Dịch xuất hiện một hắc động thật lớn.

- Cái gì?

Hắc y nhân hóa thân làm hắc vụ nhất thời kinh hãi khó hiểu. Chỉ cảm thấy một cổ áp lực khổng lồ thâm trầm khiến người ta sợ hãi, đang từ trong hắc động kia điên cuồng tiến ra.

- Ngang!

Một tiếng long ngâm nhất thời bị phá vỡ sự yên lặng xung quanh. Một cái đầu rồng cực lớn với một đôi đồng mâu hồng sắc điên cuồng kêu gào lao ra từ trong hắc động.

- Hắc Viêm Long?

Hắc y nhân kinh hãi, khuôn mặt cũng biến dạng. Lâm Dịch cảm giác được hắc vụ xung quanh hầu như trong nháy mắt liền tránh ra.

Thấy loại tình huống này, Lâm Dịch sao còn không rõ đối phương e sợ năng lượng của Hắc Viêm Long? Lĩnh vực liền bao trùm lên, nhất thời quát:

- Định!

Toàn bộ hắc vụ, đều dừng lại! Nhưng Hắc Viêm Long kia đã xoay nhanh, lấy khí thế không gì sánh kịp ầm ầm chui vào trong hắc vụ. Hắc sắc hỏa diễm trong nháy mắt cuốn bay tất cả.

- A!

Tiếng kêu thê lương đến cực điểm nhất thời từ trong hắc vụ xung quanh truyền ra.

Lâm Dịch rõ ràng cảm ứng được, một phương vị nào đó trong hắc vụ, năng lượng không gian nhất thời bị người dẫn động.

Lâm Dịch liền biết đó là vị trí chân chính của Hắc y nhân kia. Lúc này năng lượng lĩnh vực nhất thời khai hỏa toàn bộ. Năng lượng không gian bị dẫn động trong nháy mắt trói buộc. Tinh thần của Lâm Dịch càng khó khăn thao túng Hắc Viêm Long kia, hướng phía đối phương lao đến.

- Đừng a!

Tiếng kêu kinh khủng vô cùng truyền ra. Từ một chỗ trong hắc vụ đột nhiên hiện ra một con côn trùng. Trong miệng nó giống như mũi tên điên cuồng phun ra lục sắc dịch thể có tính ăn mòn rất mạnh kia!

Nhưng mà đối mặt với huyết sắc năng lượng của Lâm Dịch lại chẳng có tác dụng gì. Đối với năng lượng của Hắc Viêm Long mà nói căn bản không đáng để ý. Hầu như chỉ là trong nháy mắt nhất thời bị thiêu đốt.

Lớp vỏ cứng màu xám đen của Trùng Đầu cũng bị thiêu đốt. Trong nháy mắt hóa thành tro bụi! Thậm chí ngay cả ma hạch trong cơ thể cũng không có lưu lại.

Quá trình này nghe thì rất dài, nhưng trên thực tế lại chỉ trong nháy mắt cũng không có trở ngại Hắc Viêm Long đi tới!

- A!

Hét thảm một tiếng. Lâm Dịch rõ ràng thấy một đoàn hắc vụ điên cuồng nhảy lên, giãy dụa. Giống như thân thể một người! Nhưng dưới hắc viêm của Hắc Viêm Long tất cả mọi vật đều bị tiêu tán.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm tiêu tan. Hắc vụ xung quanh trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Hắc vụ biến mất, bên ngoài truyền ra tiếng nổ vang. Đưa mắt nhìn lại đều là ma thú đang tàn sát lẫn nhau. Chúng còn đang điên cuồng chém giết!

Lâm Dịch lúc này mới bừng tỉnh. Thì ra vừa rồi hắn căn bản là ở trong không gian ngăn cách của hắc vụ.

809. Chương 917 : Kinh Khủng Sau Khi Gia Trì Linh Văn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 917: Kinh khủng sau khi gia trì linh văn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 917: Kinh khủng sau khi gia trì linh văn.

Ánh mắt Lâm Dịch nhìn về phía Hắc Viêm Long mơ hồ có chút không nghe kêu gọi.

Thân thể khổng lồ của Hắc Viêm Long đang ở không trung không ngừng bay lượn. Tiếng long ngâm to rõ không ngừng từ trong miệng nó phát ra. Mà đám ma thú đã có thể gặp họa. Nơi Hắc Viêm Long đi qua, phạm vi một dặm bên người nó, ma thú căn bản ngay cả giãy dụa cũng không kịp, đã bị trực tiếp hóa khí.

Hắc Viêm của Hắc Viêm Long quả nhiên là vô cùng cường hãn.

Lâm Dịch hít sâu một hơi. Sau đó mạnh mẽ hướng Hắc Viêm Long mở ra năm ngón tay trái. Một hắc động thật lớn nhất thời xuất hiện trước người hắn.

- Ngang!

Một tiếng long ngâm to rõ. Hắc Viêm Long kia co lại, sau đó, không cam lòng hướng phía hắc động kia chui vào. Thân thể vặn vẹo kịch liệt.

Lâm Dịch cắn chặt hàm răng - theo thực lực của bản thân hắn càng ngày càng cường đại. Năng lực của Hắc Viêm Long cũng càng ngày càng mạnh, mơ hồ đã có chút vị đạo không thể khống chế. Nếu không phải lúc này thực sự không có biện pháp khác, Lâm Dịch cũng sẽ không đem Hắc Viêm Long này phóng xuất.

Chỉ thấy cơ nhục toàn thân nó đều nổi lên. Một trận gân xanh xuất hiện trên thân thể và trên trán hắn. Hắc Viêm Long đang điên cuồng giãy dụa kia cũng dần dần chui vào trong hắc động.

Dùng hơn mười phút, mới coi như hoàn toàn tiến vào.

Vừa tiến vào hắc động, Lâm Dịch mạnh mẽ nắm chặt tay trái, huyết sắc năng lượng trên người điên cuồng nhảy lên.

Mồ hôi nhất thời toát ra. Trên trán Lâm Dịch sớm đã xuất hiện gân xanh, hiển nhiên đã dùng hết toàn lực!

Quá trình này duy trì liên tục gần nửa tiếng đồng hồ mới hoàn toàn dừng lại. Lâm Dịch thở một hơi thật dài, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã có chút hư thoát.

- Xem ra. Lần sau không thể tùy tiện dùng đến Hắc Viêm Long…

Lâm Dịch trong lòng suy nghĩ. Cánh tay trái đã hoàn toàn không có một tia lực lượng. Sau khi khôi phục trạng thái bình thường trên đó rõ ràng hình xăm Hắc Viêm Long đã lộ ra. Trong đôi đồng mâu huyết sắc yêu dị tựa hồ lộ ra một tầng sát khí. Trong lòng Lâm Dịch kinh hoàng nhìn vào.

Không biết có phải là ảo giác, Hắc Viêm Long này tựa hồ đã có ý thức của nó.

Ma thú xung quanh ầm ầm bao vây. Điều này làm cho Lâm Dịch lại nhíu mày. Nhưng mà lập tức lại bất đắc dĩ liếc mắt nhìn xung quanh. Vừa rồi Hắc Viêm Long tranh đấu để lực lượng toàn thân của hắn đã tiêu

hao bảy tám phần. Tuy rằng đối phó một số ma thú còn không có vấn đề gì. Nhưng Lâm Dịch hiển nhiên đã không muốn.

Hiện tại hắn thầm nghĩ nghỉ ngơi cho tốt một chút.

- Vả lại người nọ đã chết. Phải nghỉ ngơi một chút. Lần sau đi ra lại tiếp tục hành trình vậy.

Lâm Dịch nghĩ ngân mang lóe ra dựng lên, biến mất trong bóng tối.

Lần thứ hai mở mắt, hắn đã đến trong Hổ Thần Cư.

Bất quá là ở trong Hổ Thần Điện - lúc này toàn thân hắn đều là mồ hôi. Sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Tuy rằng không có gì trở ngại trở ngại. Nhưng Lâm Dịch cũng sợ Lâm Phỉ nhìn thấy tình trạng của hắn lúc này mà lo lắng. Nỗ lực gia trì chiến văn, mở một cấm chế, lấy ra một viên nội đan Thất Giai Thủy Thuộc Tính. Lâm Dịch liền một ngụm nuốt vào, bắt đầu khôi phục.

Thời gian ba ngày, thoáng cái trôi qua.

Lâm Dịch từ trong nhập định mở mắt ra. Trong mắt tia huyết sắc chợt lóe mà qua. Khóe miệng nhếch lên một tia tiếu ý. Lần chiến đấu này khiến thực lực của hắn lại đề thăng nhất định. Tuy rằng không phải rất lớn, nhưng thật là một chuyện hài lòng.

Cảm thụ một hồi sau đó, Lâm Dịch đứng lên. Trên người ngân mang chợt lóe dựng lên. Đi tới bên ngoài Hổ Thần Cư.

Ngoài dự liệu là Lâm Phỉ cư nhiên còn đang trong tu hành - nàng hiện tại vẫn là chiến sĩ. Mà Lục Giai yêu thú nội đan trên người Lâm Dịch là phi thường nhiều. Cho nên tốc độ tiến bộ của nàng phi thường nhanh.

Kỳ thực hiện tại Lâm Dịch cũng hoàn toàn có thể bế quan điên cuồng hấp thu nội đan Thất Giai yêu thú. Bất quá tu vi tinh thần của hắn hiện tại cũng chỉ là trình độ Hư Thần Cảnh sơ kỳ mà thôi. Có hấp thu nhiều năng lượng, với hắn mà nói cũng không có nhiều tác dụng.

Toàn thân Lâm Phỉ bị vây trong hắc sắc vụ khí. Hai tròng mắt khép hờ, cực kỳ yên tĩnh.

Nhìn Lâm Phỉ huyền phù tại không trung, khóe miệng Lâm Dịch lộ ra tia mỉm cười. Sau đó cũng không dự định quấy rối nàng. Trên người ngân mang chợt lóe, nhất thời biến mất trong Hổ Thần Cư.

Lần thứ hai xuất hiện vẫn ở trong không gian hắc ám kia.

Cảnh tượng giết chóc xung quanh không có vì Hắc y nhân tử vong mà đình chỉ. Lâm Dịch nhíu mày, nhìn về phía hai con ma thú không ngừng giết chóc. Trong lúc nhất thời lại cảm thấy có chút khó làm.

Những ma thú này chịu ảnh hưởng của "Đấu Hồn.

đều là điên cuồng giết chóc, không chết không ngừng. Dựa theo loại tình huống này tiếp tục phát triển. Một ngày nào đó vẫn là sẽ hình thành một đời "thú vương" mới.

Thú vương lợi hại, Lâm Dịch đã lĩnh giáo qua. Cũng không biết lần này sẽ gặp phải Thú vương nào? Nếu lại xuất hiện một Thú vương như Trùng Đầu kia, e là khối không vực này sẽ không may.

Đừng xem Trùng Đầu rất nhẹ nhàng đã bị Hắc Viêm Long giết chết, liền nghĩ nó không hề lợi hại?

Ngay cả huyết sắc năng lượng của Lâm Dịch tại trước mặt dịch thể của nó cũng bị áp chế.

Càng không nói tới năng lượng khác. Hơn nữa đôi kìm cường hãn kia, Hư Thần Cảnh bình thường gặp phải, thật đúng là rất khó có cơ hội giữ mạng. Nếu không phải Hắc Viêm thực sự quá mức bá đạo, Lâm Dịch cũng rất khó đem nó giết chết!

Tuy rằng Lâm Dịch không phải người tốt gì cả. Nhưng nếu đã gặp được, Lâm Dịch cũng muốn bản thân nỗ lực. Không để cho loại Hư Thần Cảnh ma thú chỉ biết giết chóc này xuất hiện.

Bất quá nhìn qua tựa hồ cũng không đơn giản. Bởi vì Lâm Dịch căn bản không biết "Đấu Hồn Thảo" bị an trí ở đâu. Huống hồ tâm huyết hơn bảy mươi vạn năm của Hắc y nhân kia, có thể tưởng tượng khối không gian này là khổng lồ cỡ nào. Nếu như Lâm Dịch muốn trừ bỏ Đấu Hồn Thảo trong phạm vi này, e là cần thời gian rất lâu.

Lâm Dịch cũng không có nhiều thời gian như để đi làm những cái này.

Lâm Dịch nghĩ một hồi. Sau đó, đột nhiên than nhẹ một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Nói không chừng chỉ có thể đem hầu hết chúng đều giết đi. Số lượng giảm bớt, sau đó, e là xác suất thú vương kia xuất hiện cũng sẽ giảm lớn đi?

Nghĩ tới đây Lâm Dịch hít sâu một hơi.

Không phải tộc loài của ta, tất có lòng khác. Tuy rằng Lâm Dịch cũng chỉ là một khách qua đường. Nhưng nói như thế nào cũng là nhân loại. Để hắn trợn trừng mắt nhìn ma vật tàn sát nhân loại này xuất hiện mà chẳng quan tâm, Lâm Dịch tự vấn cũng không làm được.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch hít sâu một hơi. Cơ nhục trên người nhất thời phát động. Sau một lát bộ lông hắc bạch giao nhau xuất hiện. Một đôi mắt mang theo hồng sắc nhàn nhạt. Trong nháy mắt biến thành tinh lam sắc! Nguyên bản khí tức yêu dị nhất thời biến thành một loại đạm mạc và lãnh lệ.

Linh văn. Hiện!

Sau khi gia trì linh văn, Lâm Dịch tiến nhập trạng thái tuyệt đối lý trí. nguồn

Hai mắt khép hờ, lĩnh vực nhất thời khuếch tán ra!

810. Chương 918 : Đoạt Bảo. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 918: Đoạt bảo. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 918: Đoạt bảo. (1)

Thần thức của hắn sau khi gia trì linh văn cư nhiên đã vững vàng khuếch tán đến mấy vạn dặm bên ngoài. Mà lĩnh vực trong nháy mắt đem tốc độ lớn nhất đề thăng phương viên hơn năm dặm.

Lâm Dịch quan sát một trận, mặt không biểu tình. Nhưng mà trong lòng lại thầm thở ra một hơi. Những ma thú này thật ra giúp hắn không nhỏ. Bởi vì ma thú chỉ thấy không ngừng chiến đấu. Trên người chúng hoặc lớn hoặc nhỏ đều có vài vết thương. Những vết thương này bình thường hoặc không phải trí mạng, nhưng khi Lâm Dịch muốn dùng lĩnh vực giết chết chúng. Những vết thương này đều biến thành bùa đòi mạng.

- Định!

Một tiếng khẽ vang lên. Một màn khiến người ta kinh hãi xuất hiện...tựa hồ trong nháy mắt tĩnh lại. Không trung năng lượng gào thét, ma thú đang điên cuồng giết lẫn nhau, thậm chí động cũng không kịp trong nháy mắt ngừng lại. Đình chỉ tại không trung. Ngoại trừ bầu trời không ngừng vang lên sấm sét. Trong phương năm nghìn dặm hoàn toàn tĩnh lại.

- Bạo!

Lại một tiếng khẽ vang lên.

Một màn kinh khủng xuất hiện cùng với một tiếng "bạo" của Lâm Dịch. Chỉ nghe xung quanh đột nhiên vang lên tiếng "phốc" liên tiếp. Chỉ thấy vết thương của những ma thú kia giống như biến thành một suối phun, điên cuồng bắn ra tiên huyết.

Một phút đồng hồ. Chỉ một phút ngắn ngủi!

Lấy Lâm Dịch làm trung tâm, phương viên năm nghìn dặm, chí ít hơn mười vạn ma thú, ngã xuống trong khoảnh khắc!

Đây chính là điểm cường hãn của Hư Thần Cảnh lĩnh vực dị năng giả - đương nhiên, tiền đề là tinh thần lực đủ cường đại.

Thi thể đầy trời từ không trung rơi xuống. Lâm Dịch biết trong đó còn có cá lọt lưới. Nhưng với hắn mà nói đã không quan trọng. Phạm vi lớn như vậy đủ để cả triệu ma thú bị giết! Lâm Dịch chỉ cần giết đại bộ phận là có thể để tỷ lệ hình thành Thú vương giảm đi rất nhiều.

Dù sao, hơn bảy mươi vạn năm chỉ xuất hiện ba Thú vương. Đâu phải dễ dàng xuất hiện như vậy? Không có triệu đầu ma thú bên trong, một phen chém giết cũng sẽ không xuất hiện được một.

Thần sắc Lâm Dịch không có chút biến hóa - linh văn vốn là hắn đem toàn bộ tâm tình ẩn dấu. Chí có đại não tối lý trí đang vận chuyển.

Thân thể hắn không một tiếng động biến mất không thấy. Lần thứ hai xuất hiện đã ở ngoài năm nghìn dặm.

Loại phương pháp này, ngày đó tại Luyện Yêu Sơn, hắn cũng đã sử dụng qua. Đương sơ phạm vi lĩnh vực có thể đụng tới, Lâm Dịch là có thể đơn giản xuất hiện ở bất cứ nơi nào. Thậm chí so với không gian khác còn cường hãn hơn. Dù sao không gian dị năng phạm vi lớn nhất cũng chỉ là trăm dặm đến năm nghìn dặm. Mà Lâm Dịch sau khi gia trì Linh văn, phạm vi có đủ năm nghìn dặm.

Năm nghìn dặm ngay lập tức liền đến. Có thể tưởng tượng được trình độ lợi hại của nó.

Nhưng mà đại não Lâm Dịch lúc này truyền đến một trận choáng váng. Biểu tình tuy rằng vẫn yên tĩnh vô cùng. Trong lòng cũng minh bạch phạm vi như vậy sử dụng lĩnh vực đối với tinh thần tiêu hao rất nhiều. Mặc dù có linh văn làm hậu thuẫn, nhưng là khó có thể tiêu tán.

Hít sâu một hơi, lĩnh vực của Lâm Dịch lại khuếch tán ra ngoài.

Từ "Bạo" như vậy xuất hiện, không chỉ một lần.

Khi đến lần thứ tư cũng chính là đã giết chết đại bộ phận ma thú trong phạm vi hai vạn dặm. Sau đó, Lâm Dịch cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu. Bốn lần là cực hạn.

Nghĩ tới đây, trên người ngân mang chợt lóe dựng lên. Biến mất vô tung vô ảnh - hắn lại cần nghỉ ngơi một phen.

Tinh quang rực rỡ, sáng sủa trên đỉnh đầu. Từng ngôi sao như bảo thạch làm đẹp trên một tấm vải thật lớn.

- Cuối cùng cũng đi ra.

Một đạo thân ảnh đang lẳng lặng đứng trên bầu trời đầy sao, thở một hơi thật dài.

Lâm Dịch tỉ mỉ quan sát tinh tượng một chút. Sau một lát mới thở ra một hơi - còn may là phía đông nam.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn khu vực sương mù dày đặc cách đó không xa.

Phương hướng này thật đúng là thần kỳ. Khoảng cách gần năm sáu triệu km. Lâm Dịch tốn gần một tháng, mới coi như đi ra khỏi chỗ kia.

Sương mù dày đặc cuộn trào chỉ là một tầng cấm chế. Vốn chỉ là thuật che mắt. Bất quá Lâm Dịch vừa mới tăng thêm một tầng cấm chế - cái này hầu như khiến lực lượng của hắn hoàn toàn tiêu hao sạch. Hôm nay, đã hoàn toàn bị phong bế. Trừ phi là bản thân vượt qua năng lượng gia trì chiến văn. Hoặc sử dụng linh tinh một chút, bằng không đừng nói muốn tiến nhập bên trong.

- Ta cũng chỉ có thể làm được một bước này...phải xem thiên ý.

Lâm Dịch thầm nghĩ.

Thời gian một tháng này, hắn sợ rằng giết không dưới cả triệu ma thú. Nơi này số lượng ma thú thật sự nhiều kinh người.

Dù là Hắc y nhân rất độc ác. Bất quá Lâm Dịch thật sự không thể không bội phục hắn…Tốn nhiều thời gian như vậy. Bắt được nhiều ma thú như thế. Làm ra phạm vi lớn như vậy. Không thể không nói đúng là một danh tác.

Hơi cảm khái một trận, thần thức của Lâm Dịch tỏa ra - xem ra ngày đó khi tìm kiếm, gia hỏa kia cũng chuyên môn tìm trong phạm vi một vạn dặm. Cư nhiên là không có một ai ở đây.

Hiện tại Lâm Dịch muốn làm chính là tìm được truyền tống trận thứ ba, sau đó rời khỏi đây.

Thu hồi thần thức, sau đó, thân hình Lâm Dịch nhất thời hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía đông nam lao vụt đi.

Bay được khoảng ba bốn tiếng đồng hồ, sau đó đã bay ra khỏi năm sáu nghìn dặm - hiện tại hắn cũng không cần phải toàn lực đi tới.

Một trận năng lượng ba động đột nhiên truyền đến từ xa.

- Ân?

Lâm Dịch hơi sửng sốt, không khỏi dừng lại tại không trung. Cổ ba động này có chút cường liệt, hẳn là của Lục Giai chiến sĩ toàn lực bộc phát ra.

- Có người đánh nhau?

Lâm Dịch có chút hứng thú quay đầu. Lập tức hai mắt khép hờ, thần thức nhất thời "sưu" một tiếng tỏa ra. Bất quá trong nháy mắt đã qua tám nghìn dặm. Nhất thời cảm ứng được hơn mười cỗ năng lượng ba động khổng lồ đang hướng phía này gào thét mà đến.

Tổng cộng mười ba người. Thoạt nhìn là mười hai người phía sau đang truy sát người phía trước.

Trong thần thức của Lâm Dịch, hắn có thể thấy được rõ ràng hình dáng và trang phục của những người này.

Kẻ bị truy sát là một gã trung niên nhân tướng mạo có chút thô lỗ. Hắn tựa hồ thụ thương không nhẹ. Khóe môi chảy ra một tia tiên huyết. Sắc mặt hơi nhợt nhạt, biểu tình có vẻ thống khổ. Xem ra loại tốc độ này đã đến cực hạn của hắn. Từng đợt khí bạo ở bên cạnh hắn vang lên. Hắn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Người này mặc một kiện trường sam màu vàng. Trường sam đã có nhiều chỗ hư hao, nhìn qua vô cùng chật vật.

Mà hơn mười người phía sau hắn cũng mặc giáp màu xanh, nhìn không rõ hình dáng. Tiếng khí bạo đồng dạng không ngừng vang lên. Đám người thanh niên thanh tú đuổi theo gắt gao phía sau. Từ trên tay bọn họ thỉnh thoảng phóng xuất một đạo năng lượng cường đại, công kích thẳng tới người nọ.

Thực lực người bị truy sát không kém. Đại khái cỡ Lục Giai hậu kỳ. Trong đám người truy sát chỉ có một người là trung kỳ, vốn cũng so với người bị truy sát yếu hơn rất nhiều. Bất quá người bị truy sát kia đang bị trọng thương. Dẫn đến sức chiến đấu của hai người hầu như tương đương. Mà những kẻ khác chỉ yếu hơn một ít, đều là trình độ Lục Giai sơ kỳ.

811. Chương 919 : Đoạt Bảo. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 919: Đoạt bảo. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 919: Đoạt bảo. (2)

Lâm Dịch không khỏi nhíu mày một cái, âm thầm nói - từ khi nào Lục Giai chiến sĩ cư nhiên không đáng giá như vậy?

Bất quá hắn thật không có ý nghĩ cứu người - loại chuyện này, mỗi một nơi trên Thiên Giới thật sự là quá bình thường. Bất quá cứu hay không phải xem tâm tình thế nào.

Mà hôm nay tâm tình Lâm Dịch không xấu, nhưng cũng không tốt, do đó lựa chọn bỏ mặc.

- Hỗn đản!

Đúng lúc đó, trung niên nhân thô lỗ đang bị truy sát kia cực kỳ tức giận rít gào một tiếng, lại mạnh mẽ xoay người vung kích lên!

Năng lượng ba động ầm ầm đại thịnh. Chỉ thấy một mảnh không gian sụp đổ - Lục Giai hậu kỳ, tuy rằng bị trọng thương, nhưng một kích toàn lực này vẫn mạnh khiến người ta kinh hãi.

Nhưng mà, chỉ thấy tên thanh niên trung kỳ mặc giáp kia tại trước mặt đám người truy sát, giơ tay lấy ra một đạo đạo kim sắc quang hoa. Mảnh không gian kia sụp xuống, vừa tiếp xúc với quang hoa nhất thời biến mất vô tung vô ảnh.

Người bị truy sát phẫn nộ rít gào một trận, nhưng lại không dừng lại chút nào, tiếp tục bỏ chạy.

Nhưng vì thân bị trọng thương, dù là hắn muốn bộc phát ra toàn lực cũng lực bất tòng tâm. Căn bản không có biện pháp chạy trốn những người truy sát này.

Khi hắn gập người lại, phía sau nhưng tên truy sát kia lại tiếp tục công kích. Khiến người bị truy sát rít gào một trận, lại không có biện pháp nào.

Nhưng mà mắt Lâm Dịch lại sáng ngời...Lấy thị lực của hắn, tự nhiên không khó nhìn ra, quang hoa kia hẳn là từ một hư thần khí!

- Không nghĩ tới gia hỏa Lục Giai trung hậu kỳ này cư nhiên còn có hư thần khí.

Lâm Dịch không khỏi nhíu mày, lập tức cũng lao ra.

Hư thần khí, thành thật mà nói, đối với Lâm Dịch vẫn rất có lực hấp dẫn. Tuy rằng hiện tại hắn có Lôi Đình Chi Linh. Nhưng có nhiều chút vẫn tốt hơn. Ai biết lúc nào có thể dùng được?

Lâm Dịch còn muốn đi gặp quỷ Bạo Loạn Tinh Hải. Nơi đó trình độ nguy hiểm tương đối kinh người. Do đó, Lâm Dịch phải vì bản thân chuẩn bị mấy đồ vật bảo mệnh.

Chân thần kỳ, các loại thần khí khác căn bản là chỉ ngộ mà không thể cầu. Mà đồ vật như hư thần khí, chỉ cần phát hiện. Nào có lý để hắn trốn thoát.

Về phần nói, sự tình như "giết người đoạt bảo.

đối với Lâm Dịch mà nói căn bản chưa phải tội ác gì - Thiên Giới này chính là như vậy. Ngày đó Lâm Dịch không phải bị người truy sát một lần hay sao?

Nghĩ tới đây, thân hình Lâm Dịch nhất thời hóa thành một lưu quang, bay thẳng đến chỗ mười mấy người kia, ẩn giấu khí tức của mình.

Cường giả cấp bậc Hư Thần Cảnh muốn che giấu khí tức của mình. Lục Giai chiến sĩ kia tuyệt đối không có khả năng phát hiện. Do đó Lâm Dịch căn bản không lo lắng bị phát hiện.

Tên đại hán kia còn đang đau khổ kiên trì. Trong thời gian ngắn, trên người hắn lại dính thêm vài vết thương. Hắn tựa hồ cũng có chút cường tráng, bị năng lượng bắn trúng, cũng không có tạo thành nhiều thương tổn.

- Hỗn đản a!

Trung niên đại hán có khi nào phải chịu loại cảm giác uất ức này? Hắn là Lục Giai đỉnh phong a. Ngoại trừ cường giả Hư Thần Cảnh ra, hắn chính là mạnh nhất. Nhưng lúc này, bởi vì một hư thần khí tính phòng ngự đáng chết, cư nhiên khiến hắn rơi vào cảnh này! Khiến hắn làm sao không uất ức?

Càng đáng trách là, những kẻ này cư nhiên còn có một hư thần khí công kích bản thân…Đây quả thực chính là một pháo đài di động. Đây có cách nào đánh tiếp?

Đâu chỉ không có cách nào đánh lại, tránh né không tốt, tính mệnh của mình sẽ bị mất ở đây.

Nghĩ tới đây, trong lòng đại hán hơi phát lên vẻ buồn bã.

Tay hắn không khỏi nắm lấy giới chỉ, thầm nghĩ:

- Đế Quân. Ngưu Kháng khiến người thất vọng rồi…

- Ầm!

- Phốc!

Trong chiến đấu thất thần hiển nhiên là sai lầm phi thường nghiêm trọng. Phía sau lưng đại hán bị một cỗ năng lượng thật lớn bắn trúng, trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể bắn ra ngoài.

Xuất thủ chính là tên thanh niên nhân trung kỳ so với hắn yếu hơn một chút kia. Con mắt trong mũ giáp nhất thời hơi phát sáng, lộ vẻ vui mừng.

- Đại nhân…

Những người khác nhất thời cũng là lộ ra sắc mặt vui mừng.

- Thành chủ đại nhân nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành…

Nghĩ đến đây, đám người kia không khỏi con mắt đều phát sáng.

- Các huynh đệ, giết chết đầu man ngưu này…Chúng ta có thể kiếm được hơn vạn linh thạch a!

Tên xuất thủ kia lớn tiếng hô lên.

- Sát a!

- Ha ha. Giết hắn!

- Ha ha…

Mấy tên mặc áo giáp xanh khác nhất thời hưng phấn hô to. Trong tay năng lượng phun ra bắn về phía thân thể đại hán.

Nhưng mà đại hán tuy rằng bản thân bị trọng thương. Nhưng sao lại dễ dàng tha thứ đối phương công kích mình không kiêng nể gì cả như vậy?

Gầm lên giận dữ, đại hán kia mặc kệ tất cả, căn bản không để ý tới năng lượng công kích qua, điên cuồng hét lớn một tiếng. Sau đó, năng lượng toàn thân tập trung lại, kim sắc năng lượng giống như một tiểu thái dương, ầm ầm phát sáng trước người hắn. lập tức phun ra một đạo năng lượng quang trụ thô tráng vô cùng, hướng phía đám giống hỏa kia xuyên qua.

- Ha ha. Ở trước mặt Kim Linh Thuẫn, ngươi muốn công kích chúng ta? Thực sự là không biết tự lượng sức mình a. Ha ha…

Tên thanh niên nhân trung kỳ mặc áo giáp màu xanh kia cười lớn. Tùy ý đối phương công kích, chỉ giơ tay lên, không tránh không né, trước người hắn nhất thời xuất hiện một tầng kim sắc quang mang.

- Ầm!

Tiếng nổ lớn vang lên. Gia hoả kia còn muốn kêu to vài tiếng, lại đột nhiên biến sắc. Lập tức chỉ nghe "phốc" một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết lớn. Trên mặt tràn ngập biểu tình không thể tin tưởng.

- Không. Không có khả năng…Sao có thể? Sao có thể như vậy?

Cường độ công kích của đối phương vượt quá tưởng tượng của hắn. Kim Linh Thuẫn kim quang cư nhiên dưới một kích vừa rồi, hoàn toàn ảm đạm xuống, hắn đã bị trọng thương.

- Thực sự lợi hại!

Lâm Dịch có chút kinh ngạc. Một kích vừa rồi tuy rằng không phải toàn lực. Nhưng là dùng ba phần lực. Nhưng mà ba phần lực của Lâm Dịch cư nhiên cũng không thể xuyên qua một tầng kim sắc quang hoa kia! Lực phòng ngự thật khiến người ta kinh ngạc.

Phải biết rằng, hầu hết hư thần khí đều là dựa theo năng lực mạnh yếu của người sử dụng để quyết định năng lực lớn nhỏ của nó.

Người này chỉ là Lục Giai trung kỳ mà thôi, cư nhiên có thể chống đỡ ba phần lực của Hư Thần Cảnh. Chỉ có thể nói hư thần khí này e là một bảo vật phòng ngự hiếm có.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch không khỏi vui vẻ, xem ra quyết định của mình quả nhiên không sai.

Bất quá Lâm Dịch không dự định lập tức hiện thân, bởi vì hắn vừa mới nghe được một câu nói "vật phẩm nhiệm vụ của thành chủ đại nhân.

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, kẻ được Lục Giai trung kỳ gọi là Thành chủ đại nhân vô luận thế nào cũng là một Hư Thần Cảnh đi? Mà đồ vật có thể bị Hư Thần Cảnh nhìn trúng, sao có thể là đồ bỏ đi cho được?

Do đó, Lâm Dịch dự định chờ đối phương đem đồ vật trong tay đại hán kia đoạt lấy, lại động thủ lần nữa.

Lâm Dịch ẩn thân một bên, không ai phát hiện, những người truy sát kia còn tưởng rằng lực công kích của đại hạn đột nhiên trở nên cường đại.

812. Chương 92 0: Xuất Thủ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 920: Xuất thủ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 920: Xuất thủ.

Đại hán kia cũng có chút sững sờ. Bất quá bản thân hắn sẽ không đặc biệt suy nghĩ, thấy đối phương sợ hãi kinh ngạc, nhất thời điên cuồng cười ha hả nói:

- Đến a! Xem lão tử lúc này có thể bắn thủng cái mai rùa này không!

Đại hán kêu gào thấy những tên kia hoài nghi. Công kích lần trước thật sự là của đại hán này, cư nhiên không ai dám nói tiếp.

Thanh niên nhân bên trong áp giáp hiển nhiên là vô cùng tức giận, nhưng cũng không có lộ ra biểu tình.

Tên Lục Giai trung kỳ kia nghiến răng nghiến lợi, hai mắt đỏ rực nói:

- Được. Ta liền xem ngươi làm sao bắn thủng?

Nói rồi, trong tay tụ tập năng lượng hướng phía đại hán kia lao tới!

Đại hán vốn là trọng thương, cho dù là hắn thời kỳ mạnh nhất cũng kiên quyết không cách nào bộc phát ra công kích sắc bén như vậy, huống hồ là lúc trọng thương?

Nhưng không ai phát hiện Lâm Dịch tồn tại. Do đó đại hán cư nhiên cũng mơ hồ cho rằng một lần công kích kia chính là hiệu quả công kích của mình. Đối với đối phương công kích cư nhiên không chút sợ hãi, cười ha ha nói:

- Đi tìm chết cho lão tử đi sao!

Nói xong toàn thân lại phát ra một trận kim sắc năng lượng, ầm ầm bắn ra.

Tên Lục Giai trung kỳ kia toàn thân đều phát ra quang mang rực rỡ. Rót vào một đồ vật nào đó trong tay hắn. Tấm chắn kim sắc càng trở nên xán lạn.

- Ầm!

Tiếng nổ mạnh vang lên. Từng tần không gian sụp xuống, sóng gợn lan ra xa xa! Cư nhiên là cục diện lực lượng tương đương nhau!

Đại hán thất thần một chút. Tên trung kỳ kia cũng lặng người đi. Theo đó hắn liền điên cuồng cười lớn nói:

- Ha ha. Đây là công kích của ngươi sao? Công kích của ngươi ngay cả công kích của ta cũng không có phá giải được. Còn muốn phá hủy Kim Linh Thuẫn? Thực không biết lượng sức!

Tên Lục Giai trung kỳ có Kim Linh Thuẫn bảo hộ. Do đó dư ba không có tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn. Nhưng mà đại hán kia lại bị đánh bay ra cự ly vài trăm thước, khó khăn lắm mới ổn định được thân hình.

Máu tươi từ trong mũi miệng của hắn tràn ra, thần sắc thống khổ mang theo một tia nghi hoặc…Công kích vừa rồi của hắn rõ ràng giống như lần trước, vì sao hiệu quả lại khác biệt như vậy? Nếu như là dựa theo cường độ công kích lần trước, công kích của đối phương căn bản ngay cả tư cách cùng nó chống cự cũng không có, sẽ tan vỡ. Tuy rằng không nhất định có thể phá hủy cái mai rùa kia, chí ít cũng có thể chấn thương tên kia.

Nhưng mà lần này lại yếu đến như vậy? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

Đại hán ngây ngốc. Nhưng tên Lục Giai trung kỳ lại hắc hắc cười nói:

- Ngưu Kháng, ta khuyên ngươi vẫn là đem đồ vật đó giao ra đi sao! Ta cho ngươi chết thống khoái.

- Thả cho ngươi cái rắm!

Đại hán vốn đang ngây ngốc, nhất thời phẫn nộ chửi ầm lên. Ngay cả vết thương trên người tựa hồ cũng trở nên tốt hơn. Hai mắt hắn phún hỏa nói:

- Các ngươi thật lớn mật. Ngay cả đồ vật của Đế Quân cũng dám cướp? Lẽ nào ngươi không sợ bị ngài truy sát sao?

- Đế Quân?

Tên Lục Giai trung kỳ kia hơi nhíu mày, lập tức khinh thường nói:

- Thời đại của Đế Quân đã qua. Bây là thiên hạ của thành chủ chúng ta. Ta mặc kệ hắn có là ai đi nữa.

Con mắt của đại hán trợt mở lớn, giận dữ hét:

- Thối lắm!

Tên Lục Giai trung kỳ kia khinh thường, bĩu môi nói:

Mặc kệ ngươi phóng rắm gì, ta chỉ hỏi một câu, đồ vật đó ngươi có đưa ra hay không?

Đại hán tức giận hừ một tiếng nói:

- Đừng nằm mơ! Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi!

Tên Lục Giai trung kỳ kia bất đắc dĩ nói:

- Nếu như vậy ta cũng chỉ có thể tự mình động thủ.

Nói xong, cũng không chờ đại hán kia mở miệng. Một đạo năng lượng lớn vô cùng, nhất thời ầm ầm phóng ra, hướng phía đại hán kia!

Đại hán biến sắc, cắn răng một cái, cố nén lồng ngực đau đớn, thân thể mạnh mẽ lướt sang bên phải.

- Đi tìm chết đi!

Ngay khi đại hán vừa mới tránh né khỏi đạo năng lượng kia công kích. Trong mười hai người kia nhất thời lại có một người đột nhiên bạo phát.

Chỉ là một đạo kim sắc lợi kiếm giống như thủy tinh, hướng phía đại hán điên cuồng đâm tới.

Đại hán vốn đã là nỏ mạnh hết đà. Sao có thể chống được loại công kích năng lượng áp súc này?

Chỉ thấy đại hán trợn trừng mắt, không dám tin tưởng. Nhưng mà đạo năng lượng kia, lại giống như mũi tên, hắn căn bản không có biện pháp nào xuyên thủng!

Đại hán trợn lớn mắt, sắc mặt hoàn toàn dại ra. Không dám tin tưởng, sau đó xoay mình đi, rồi ngã xuống.

- Đã chết! Cầm không gian giới chỉ của hắn, chúng ta đi!

Tên Lục Giai trung hậu kỳ kia nhất thời cười to ra lệnh.

Trong mười hai người nhất thời có ba người hướng phía thi thể đại hán bay tới, tìm kiếm.

Nhưng mà đúng lúc này, một thân ảnh không chút dấu hiệu xuất hiện trước người đại hán kia. Phía sau, thân thể đại hán tự nhiên lơ lửng bay lên.

Ba người nhất thời kinh hãi, ngừng bước, nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

- Ngươi là ai?

Tên Lục Giai trung kỳ hai mắt hơi ngưng lại, nhất thời mở miệng hỏi ra.

Thân ảnh nọ cũng không trả lời hắn. Ngược lại xoay người, ung dung nhìn thân thể đại hán vài lần. Hơi đưa tay, thân thể đại hán nhất thời hướng phía hắn bay qua. Không gian giới chỉ trên ngón tay tự động rời ra, nói cách khác, chủ nhân duy nhất của nó đã chết.

Thân ảnh nọ trực tiếp đem không gian giới chỉ của đại hán đeo lên tay. Sau đó mới ngẩng đầu nhìn tên Lục Giai trung kỳ kia, đột nhiên, nhe răng cười ra.

- Hiện tại có hai con đường cho ngươi lựa chọn. Thứ nhất nói cho ta biết vật các ngươi muốn tìm là gì. Có công năng ra sao? Sau đó nói cho ta biết viễn trình truyền tống trận đang ở đâu? Lại đem kiện hư thần khí phòng ngự kia đưa cho ta. Sau đó các ngươi có thể an toàn rởi khỏi. Con đường thứ hai là chết! Hiện tại, bắt đầu lựa chọn!

Thân ảnh nọ cười mở miệng nói.

Một cổ uy áp vô cùng khổng lồ từ trên thân ảnh nó trực tiếp tràn ngập ra. Mười hai người nhất thời đều biến sắc. Bọn họ rất rõ ràng cổ áp lực này đại biểu cho cái gì.

- Đại đại nhân…

Tên Lục Giai trung kỳ kia có chút nói lắp.

Bóng người hơi sững lại một chút, lập tức tùy ý cười nói:

- Đừng nhiều lời khác, ta chỉ muốn biết điều ta vừa hỏi.

Sắc mặt tên Lục Giai trung kỳ kia nhất thời khổ sở, mở miệng nói:

- Vốn đại nhân mở miệng, tiêu nhân cũng nên nói cho ngài. Chỉ là đồ vật cũng không phải của tiểu nhân. Đây là vật phẩm thành chủ đại nhân tìm kiếm a. Kim Linh Thuẫn này càng là thành chủ đại nhân tạm thời để tiểu nhân sử dụng. Tiểu nhân thực sự không có cách nào lựa chọn a.

Thân ảnh kia mỉm cười nói:

- Xem ra ngươi là lựa chọn con đường thứ hai. Ta đây cũng chỉ có thể giết sạch các ngươi vậy!

Thân ảnh vừa nói ra, nhất thời có kẻ kinh ngạc đến ngây ngốc, ai nấy đều sắc mặt đại biến, giống như màu đất.

Hư Thần Cảnh không phải như Lục Giai đỉnh phong. Dựa vào kim thuẫn còn có thể chống đỡ một chút. Nhưng mà đối mặt Hư Thần Cảnh cường giả, Kim Linh Thuẫn căn bản là giấy.

Trên tay thân ảnh kia, ngưng tụ ra huyết sắc năng lượng. Tên Lục Giai trung kỳ kia nhất thời bị dọa sợ, liên tục hô lên:

- Đại nhân chờ đã…Đại nhân chờ đã…

813. Chương 921 : Hồng Trần Luyện Tâm Hoàn. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 921: Hồng Trần luyện tâm hoàn. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 921: Hồng Trần luyện tâm hoàn. (1)

Hắc ảnh kia hơi dừng lại, cười nói:

- Thế nào? Thay đổi chủ ý?

Tên Lục Giai trung kỳ kia cũng là một nhân tài. Nhất thời bay qua như một làn khói, hay tay mở ra. xuất hiện một tấm thuẫn vô cùng tinh xảo. Cả tấm thuẫn chỉ cỡ bàn tay, hình nửa cung tròn. Trên đó hiện ra kim sắc, thoạt nhìn tinh xảo động lòng người.

- Đại nhân. Ngài…xin ngài vui lòng nhận cho!

Tên Lục Giai trung kỳ kia cung kính đưa cho Lâm Dịch.

Con mắt Lâm Dịch sáng lên, tiếp nhận, sau đó nhìn một lúc rồi cười nói:

- Đây là "Kim Linh Thuẫn?

Tên Lục Giai trung kỳ kia hắc hắc cười gật đầu, trông vô cùng quỷ dị.

Lâm Dịch thoả mãn gật đầu, cười nói:

- Không tệ, ngươi tên là gì?

Hắn nhất thời cười nói:

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân tên là Đông Chí.

- Đông Chí? Ừm, tên không tệ.

Lâm Dịch nói một câu.

- Cảm ơn. Cảm tạ đại nhân khích lệ!

Nhưng Đông Chí lại là thụ sủng nhược kinh liên tục nói cảm ơn.

Lâm Dịch hơi sững người một chút, lại lắc đầu, cười nói:

- Đông Chí, ta hỏi ngươi, mục tiêu của thành chủ các ngươi là cái gì?

- Cái này…

Đông Chí do dự một chút, sau đó nói:

- Thực không dám đấu diếm, tiểu nhân cũng không biết rõ lắm. Thành chủ chỉ bảo chúng ta giết chết Ngưu Kháng, lấy không gian giới chỉ của hắn, sau đó trực tiếp trở lại là được.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày nhăn mặt lại, sau một lát gật đầu nói:

- Vậy ngươi biết viễn trình truyền tống trận đang ở đâu không?

- Viễn trình truyền tống trận?

Đông Chí lặng người một cái.

Lâm Dịch nhíu mày hỏi:

- Không biết sao?

Đông Chí vội vã lắc đầu, nói:

- Biết biết…ở trong phủ đệ của Đế Quân, cách nơi này khoảng năm sáu triệu dặm.

- Năm sáu vạn km…Thật sự là không gần.

Lâm Dịch nói lẩm bẩm một chút rồi nhìn sang thi thể của Ngưu Kháng bị hắn dùng năng lượng giữ trên không trung. Tò mò hỏi:

- Người kia là ai? Bởi vì mệnh lệnh của chủ nhân mà các ngươi đuổi giết hắn sao?

- Cái này…

Đông Chí do dự một chút. Lâm Dịch cũng chẳng quan tâm tới hắn làm gì. Một lát sau, Đông Chí cũng hiểu rõ được tình huống bây giờ đến tột cùng ra sao. Hắn lúc này mới trả lời:

- Đại nhân, thực không giấu gì người, Ngưu Kháng thật ra là quân nhân, chúng ta đuổi giết hắn là vì mệnh lệnh của chủ nhân.

Hỏi. (?) thiếu txt câu này

- Cái này…Tiểu nhân cũng không biết.

Đông Chí cười khổ nói.

Lâm Dịch kì thật chỉ thuận miệng hỏi. Đối phương không biết hắn cũng không hỏi gì thêm. Nhìn thoáng qua Kim Linh Thuẫn trong tay, Lâm Dịch khẽ cười nói:

- Phủ Đế Quân đi theo hướng nào?

Đông Chí vội vàng chỉ hướng đông nói:

- Theo hướng đông khoảng năm sáu vạn km là đến.

Lâm Dịch nghe vậy khẽ gật đầu. Sau đó ánh mắt lướt qua 12 người kia.

Trông thấy ánh mắt Lâm Dịch,tim của 12 người kia vọt lên đến cổ. Trơ mắt nhìn, bọn hắn cũng đoán được Lâm Dịch đang phân vân có giết bọn hắn hay không.

Cảm giác tính mạng bị người khác khống chế khó mà chịu đựng được. Sắc mặt bọn hắn tái nhợt, ánh mắt sợ hãi không còn chút ý chí chiến đấu.

Đối phương đích thật là cường giả Hư Thần Cảnh a. Tùy tiện một chút có thể làm bon hắn chết không có chỗ chôn. Do đó bọn hắn không thể không sợ.

Suy nghĩ một lát, Lâm Dịch thở dài nói:

- Được rồi các người đi đi. Bất quá ta không muốn người khác biết chuyện này. Tin ta đi, nếu quả thực ta muốn giết các ngươi thì dù ngươi ở nơi nào ta cũng có thể tới giết. Ta hi vọng các ngươi đều là người thông minh.

Sắc mặt 12 người kia lập tức vui mừng, liên lục gật đầu. Đông Chí thì khom người không ngừng cảm tạ. Chính mình bị cướp lại còn không ngừng cảm tạ bọn cướp không giết mình. Sự việc này là lần đầu tiên gặp.

Lâm Dịch cười cười, thân hình nhoáng một cái hóa thành một đạo lưu quang nhằm thẳng hướng đông bay tới.

Cho đến khi Lâm Dịch đi được nửa đường bọn hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Cái mạng nhỏ này xem như được bảo toàn rồi.

- Chúng ta làm thế nào bây giờ? Mười một người khác lo lắng nhìn Đông Chí hỏi. Dù sao hắn cũng là người phụ trách.

Đông Chí vẻ mặt đau khổ cũng không biết phải làm gì. Bây giờ trách nhiệm lớn nhất của hắn là dẫn dắt cả đội, thế nhưng hắn lại để đối phương cướp mất Ngưu Kháng,thậm chí còn làm mất cả Kim Linh Thuẫn mà chủ nhân ượn. Nếu trở về,những người khác còn có thể lập công chuộc tội nhưng hắn thì chỉ có con đường chết. Thế nên phải nói gì khiến bọn hắn không thể trở về.

Nghĩ tới đây, Đông Chí miễn cưỡng lắc đầu khổ sở nói:

- Có thể làm thế nào nữa? Nhất định chúng ta không thể về thành nếu không sẽ bị thành chủ trách tội, đến lúc đó chỉ có con đường chết. Bây giờ chúng ta lập tức trốn xa nơi này nếu không chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết.

- Thế nhưng…nếu quá lâu không trở về thành chủ nhất định sẽ nghi ngờ. Đến lúc đó phái người đi truy sát chúng ta. Vậy chúng ta…

Một người sợ hãi nói.

- Đúng vậy. Lần này chúng ta đụng phải cường giả Hư Thần Cảnh. Thành chủ không phải là người không biết phải trái. Chỉ cần thành thực bẩm báo, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ bị trừng phạt, nhất định sẽ không chết.

Một người khác nói.

Đông Chí sợ nhất là có người nói như vậy. Hắn là người chịu trách nhiệm. Hết thảy trách nhiệm đều do hắn gánh chịu. Đến lúc đó có lẽ những người khác nhiêu nhất cũng chỉ bị phạt. Mà chính mình nhất định khó thoát khỏi cái chết.

Nghĩ tới đây trong mắt Đông Chí không khỏi hiện lên một đạo sát khí, do dự nên hay không giết toàn bộ bọn hắn sau đó một mình lên đường?

Đông Chí muốn giết hết bọn hắn cũng đơn giản thôi. Dù sao đám người này mới chỉ là lục giai sơ đoạn mà thôi, Đông Chí là lục giai trung đoạn, so với bọn hắn cường đại hơn nhiều.

Nhưng muốn trong nháy mắt giết chết 11 lục giai sơ kỳ không phải chuyện đơn giản. Đông Chí nghĩ biện pháp đánh lén để tiêu diệt nguyên một đám.

Đông Chí nhíu mày. Dường như đang trầm tư gì đó. Bọn người xung quanh nhìn bộ dạng Đông Chí cũng không ngừng trao đổi. Một lát sau Đông chí thở dài nói:

- Nếu như sự việc khác thì thành chủ quả thật không phải là người không biết đạo lý, hắn sẽ bỏ qua cho chúng ta. Nhưng bây giờ thì…các ngươi không biết Ngưu Kháng rốt cuộc là gì sao?

Mười một người khác không khỏi sửng sờ. Nghi ngờ nhìn Đông Chí. Bọn hắn chỉ phụng mệnh đến truy sát Ngưu Kháng. Nhưng đối phương rốt cuộc là gì thì không rõ. Bây giờ nghe Đông Chí nói, tâm tư bọn hắn bị dao động không ít. Nếu là đồ vật bình thường thì không nói, nhưng nếu là đồ vật quá quan trọng thì chỉ sợ thành chủ sẽ trút giận lên bọn hắn. Thật khó mà nói.

Tâm tư của cương giả bọn hắn không thể đoán được.

- Trong đó là ba miếng thất giai Hồng trần luyện tâm hoàn!

Đông Chí nói từng chữ một.

- Hồng Trần Luyện Tâm Hoàn! Đan dược chí cường tăng lên tu vi tinh thần lực!

Những người khác đều sợ ngây người.

Đến Hư Thần Cảnh, cái gì khó nâng cấp nhất? Năng lượng?

Không. Chỉ cần có linh thạch, bon họ có thể tinh luyện được linh tinh. Năng lượng tăng lên không chậm.

Đến Hư Thần Cảnh, khó nâng cấp nhất phải là tu vi tinh thần lực.

Cường giả Thần cấp chính là tu vi tinh thần lực cường đại đến mức không từ nào diễn tả được. Không có năng lượng nào mà không cần tu vi tinh thần lực, có nhiều năng lượng hơn nữa cũng không thể ngưng tụ ra được thần cách.

814. Chương 922 : Hồng Trần Luyện Tâm Hoàn. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 922: Hồng Trần luyện tâm hoàn. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 922: Hồng Trần luyện tâm hoàn. (2)

Chưa nói đến tu vi tinh thần lực càng mạnh, năng lượng càng tinh khiết. Chỉ nói đến loại khống chế tuyệt đối với năng lượng khi ngưng tụ thần cách, phải có tu vi tinh thần lực cường đại mới có thể thành công.

Nhưng sau khi đạt đến Hư Thần Cảnh, tu vi tinh thần lực sẽ chậm hơn đáng kể. Nhiều cường giả Hư Thần Cảnh dừng lại ở Hư Thần Cảnh chẳng lẽ vì thiên tư của họ không đủ?

Không. Có thể đạt tới Hư Thần Cảnh, có người nào không phải là rồng phượng trong hàng tỉ người, sao có thể vì thiên tư không đủ mà vô duyên với thần cấp được.

Trên thực tế, đa số dừng lại ở Hư Thần Cảnh hoàn toàn là vì tu vị tinh thần không đủ. Nhưng tu vị tinh thần phải trải qua tôi luyện mới có thể tăng lên. Nhưng khi đạt đến trình độ Hư Thần Cảnh, có chuyện gì có thể để lại ma chướng trong lòng chứ? Chỗ nào để bọn hắn đi tôi luyện đây?

Cũng chính vì thế nên tốc độ tăng trưởng tu vị của bọn hắn mới giảm trên diện rộng. Mượn Lâm Dịch mà nói, từ sau khi đến Hư Thần Cảnh, mọi chuyện đều trở nên rất dễ dàng. Nếu không phải vì mỗi ngày đều nhớ tới Thư Mộng và Linh Lung, khiến tinh thần hắn được tôi luyện thì chỉ sợ tu vị tinh thần của hắn cũng sẽ tăng lên rất chậm.

Nhưng giờ loại ma luyện này cũng đã dần trở nên không quá rõ ràng nữa. Bởi vì giờ hắn đã là Hư Thần Cảnh, hắn có thực lực để làm chuyện trong lòng muốn làm, vậy nên tự nhiên sẽ không thời khắc đều lo lắng nữa. Rèn luyện tinh thần cũng bị vậy mà bị buông lỏng hơn nhiều.

Có thể tưởng tượng được, một viên đan dược chuyên môn dùng để tăng lên tinh thần lực, đối với cường giả Hư Thần Cảnh quan trọng thế nào rồi.

Phải biết rằng, ba viên đan dược này, rất có thể sẽ khiến một Hư Thần Cảnh tấn cấp lên Thần cấp a.

Tất cả mọi người đều ngốc trệ nhìn Đông Chí, nguyên một đám mắt dại đi, hiển nhiên đã bị tin tức này dọa cho hoảng sợ.

Giống như Đông Chí nói, nếu như là thứ khác, vậy còn dễ nói. Nhưng đây chính là Hồng trần luyện tâm hoàn a. Là thứ rất có thể sẽ khiến thành chủ trực tiếp tiến vào Thần Cấp. Vậy mà lại bị đám người mình làm mất.

Trong lòng tất cả mọi người đều phát lạnh. Rất hiển nhiên, cái này nếu đổi lại là mình, chỉ sợ cũng không dễ chịu gì rồi. Dù biết rõ bọn người kia là bất đắc dĩ, nhưng chỉ sợ cũng chỉ có giết chúng đi mới xả được mối phẫn hận trong lòng a?

Đông Chí rất hài lòng với hiệu quả hiện giờ, hắn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Xem ra, hắn sẽ không còn người nào muốn quay lại nội thành nữa rồi.

Người ở Thiên giới, càng cường đại lại càng sợ chết.

Cố gắng tu hành vô số năm, chính là vì trở thành người đứng trên người khác. Vì để sinh tồn tốt hơn. Chết đi như vậy, dù là ai cũng không thể cam lòng được.

Như đám Quỷ Linh ở Minh Vân hải vực, ở toàn bộ Thiên Giới cũng là một dị số.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Thật sự phải chạy trốn sao? Phải chạy chỗ nào đây?

Một người thì thào hỏi. Tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía Đông Chí. Hiện giờ, Đông Chí chính là chỗ dựa của bọn họ.

Trong khoảng thời gian rất ngắn này, Đông Chí đã nghĩ ra rất nhiều, sau khi trầm ngâm một chút liền nói:

- Phía đông nhất định không được. Ngưu Kháng chết rồi, Đế Quân tuyệt đối sẽ cảm ứng được đầu tiên, giờ chúng ta qua đó rất có thể sẽ tự chui đầu vào lưới. Tuyệt đối không thể sống khá giả được. Phía tây lại càng không phải nói. Thành chủ vẫn đang đợi chúng ta trở về đấy. Chỉ cần cách thành một khoảng cách nhất định thì hắn sẽ lập tức cảm ứng được chúng ta. Đế Quân Hắc Sa hải vực ở phía nam là hảo hữu của thành chủ. Chúng ta vừa trốn không được bao lâu, thành chủ sẽ lùng bắt chúng ta bốn phía, bên kia tuyệt đối cũng sẽ hỗ trợ. Đến lúc đó cũng sẽ lâm vào nguy hiểm. Giờ phương hướng duy nhất chúng ta có thể đi chỉ có phía tây thôi.

Đông Chí này cũng là một nhân tài. Tuy rằng chuyện đột nhiên phát sinh, nhưng đã đến nước này, hắn có thể nghĩ ra lộ tuyến ngay lập tức, người bình thường tuyệt đối không thể làm được vậy.

- Giờ cũng chỉ có thể như thế thôi…

Mười một người khác nghe xong, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể nghe theo lời Đồng Chí nói thôi. Nhưng trong nội tâm bọn hắn vẫn có chút ảm đạm. Từ một kẻ đuổi giết, biết thành bị đuổi giết. Tốc độ biến đổi thân phận quá nhanh, thật là châm chọc người.

- Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta lên đường đi.

Nói xong, bọn người Đông Chí hóa thành từng đạo lưu quang bay về phía tây. Đúng là phương hướng mà Lâm Dịch đã đến.

Bên ngoài một ngàn km, Lâm Dịch có chút vui vẻ cười cười, ánh mắt nhìn về phía tây.

- Hồng Trần Luyện Tâm Hoàn…Thứ tốt ah…

Có chút cảm khái một tiếng, Lâm Dịch mới nhận thức phương hướng, sau đó hóa thành một đạo lưu quang ầm ầm vọt đi.

Mặc dù muốn thả đối phương, nhưng Lâm Dịch cũng không thể cứ rời đi như vậy a? Ít nhất, cũng phải xác định xem thử đối phương có giữ bí mật này không đã.

Tuy rằng cũng không e ngại người gọi là thành chủ kia đến gây phiền toái, nhưng giảm bớt vẫn hơn a

Cho nên hắn dùng thần thức nghe lén, hoàn toàn nghe lén hết lời của bọn người Đông Chí, sau khi xác định đối phương sẽ không quay về mới rời đi.

Phía tây bọn hắn đi, chính là không gian Ma Thú kia, bất quá Lâm Dịch đã bố trí một tầng cầm chế ở bên ngoài, nếu bọn hắn nhất định tiến đi, về phần sau này thế nào, đã không còn quan hệ gì đến Lâm Dịch nữa.

Trước kia đã từng nói qua, Lâm Dịch cũng không phải người tốt lành gì. Cứu người xem tâm tình, giết người cũng phải xem tâm tình, tùy tâm mà là, đây mới là tính cách của Lâm Dịch. Hắn có thể thờ ơ trước cái chết của Ngưu Kháng, lại có thể vì cướp lấy bảo bối mà buông tha cho bọn người Đông Chí. Hết thảy, đều là tùy tâm mà làm. Hắn chỉ là muốn, chỉ là muốn thôi.

Nếu đã đến cấp độ Hư Thần Cảnh, làm chuyện gì còn phải nghĩ kĩ, thật sự có chút quá mệt mỏi. Đôi khi cũng nên thư giãn một tí.

- Hơn một tháng rồi, Phỉ nhi có lẽ đã xong rồi a?

Lâm Dịch nghĩ đến, trên người lập lòe ngân mang, trực tiếp tiến nhập Hổ Thần Cư.

- Dịch ca.

Mới vừa vào Hổ Thần Cư, một giọng nói ngọt ngào đã vang lên, Lâm Dịch quay đầu, Lâm Phỉ đã cười chạy tới.

Gặp lại Lâm Phỉ, Lâm Dịch không khỏi mừng rỡ một phen…Không thể không nói, Lâm Phỉ quả thật là một tiểu mỹ nhân hiếm thấy. Bế quan hơn một tháng, tu vị lại tăng lên một bước, cả người đều có một loại cảm giác dung quang hiện phát. Trên làn dan tuyết trắng vô cùng mịn màng óng ánh lưu chuyển một tầng lưu quang hết sức dụ người.

- Tu hành xong rồi sao?

Lâm Dịch cười nói, Lâm Phỉ đã khoát lên cánh tay Lâm Dịch, vui vẻ nhẹ gật đầu.

- Đi ra ngoài đi, giờ ra khỏi Huyết Tinh Chi rồi.

Lâm Dịch cười nói. đọc truyện mới nhất tại .

- Ân.

Lâm Phỉ lại lần nữa vui vẻ gật đầu.

Trên người lại lần nữa lập lòe ngân mang, Lâm Dịch và Lâm Phỉ song song biến mất trong Hổ Thần Cư.

Bầu trời từng đóa mây trắng, dưới sự điểm tô của mây xanh càng lộ ra màu xanh biếc. Ánh mặt trời trốn bên trong tầng mây, thỉnh thoảng lại nhô đầu ra, gió khẽ vuốt qua người, tạo cảm giác rất thoải mái.

815. Chương 923 : Đế Quân Phù Phong.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 923: Đế Quân phù phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 923: Đế Quân phù phong.

Lâm Phỉ lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, thể hiện ra tư thái vô cùng xinh đẹp của nàng.

- Đã rất lâu rồi chưa được nhìn thấy mặt trời nha.

Lâm Phỉ vừa cười vừa nói.

Hổ Thần Cư tuy rằng lúc nào cũng sáng ngời, nhưng trên thực tế lại không có ánh mặt trời.

Lâm Dịch nghe vậy vẫn không khỏi dâng lên một cổ cảm giác áy náy…Lâm Phỉ từ khi theo hắn phảng phất đã biến thành đồ chơi của hắn. Lúc không có chuyện gì lại để trong Hổ Thần Cư, khi nghĩ tới, lại tiến vào gặp mặt nàng. Dù thế nào cũng giống như một công cụ phát tiết cả.

Nhưng bản thân Lâm Dịch cũng chỉ muốn bảo vệ nàng cho tốt thôi…Không hơn.

Khẽ thở dài một tiếng, giờ Lâm Dịch cũng không có biện pháp nào cả. Tuy rằng hắn đã là cường giả Hư Thần Cảnh, nhưng dù sao cũng không phải vô địch. Cường giả ở Thiên Giới rất nhiều, hung hiểm cũng rất nhiều, đôi khi bảo vệ được mình đã là vấn đề rồi chứ đừng nói đến bảo vệ Lâm Phỉ.

Hổ Thần Cư, mới là chỗ an toàn nhất.

- Đợi trở lại Đông Nam Thiên, sau khi tiếp cả Mộng nhi và Linh Lung lên Thiên Giới, chúng ta liền cùng nhau đi bốn phía Thiên Giới, lãnh hội phong thổ ở Thiên Giới một chút.

Lâm Dịch nhẹ nhàng ôm eo thon của Lâm Phỉ, cười nhẹ nói.

Con mắt Lâm Phỉ cười tạo thành hình trăng lưỡi liềm. Khẽ gật đầu, tùy ý Lâm Dịch ôm eo mình, đầu rất tự nhiên dán bên bờ vai Lâm Dịch, nhất thời lại không nói gì cả.

Đối với Lâm Phỉ mà nói, chỉ cần có Lâm Dịch là đủ rồi. Cho dù là ở chỗ nào, chỉ cần có Lâm Dịch, đó chính là Thiên Đường của nàng.

Nữ nhân là động vật dễ dàng thỏa mãn nhất trên đời này, chỉ cần có người âu yếm, các nàng sẽ không quan tâm đến thứ gì khác nữa. Có người nói, nữ nhân, trời sinh chính là vì yêu mà sinh.

Lâm Dịch không biết những lời này có đúng không, nhưng ít nhất Lâm Phỉ chính là nữ nhân như vậy.

Hai tình cảm một lát, Lâm Dịch mới cười nói:

- Đi thôi, đoạn đường sau này còn 5 6 ức km nữa đấy.

Lâm Phỉ tò mò hỏi:

- Chàng đã biết rõ đến nơi nào sao?

Lâm Dịch gật đầu cười, mang theo Lâm Phỉ hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Đông.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, trong nháy mắt, hai mươi ngày đã qua.

Trong thời gian hai mươi ngày này, Lâm Dịch và Lâm Phỉ có thể nói là như hình với bóng. Ban ngày thì phi hành, buổi tối lại ở chung trong Hổ Thần Cư. Trên mặt Lâm Phỉ luôn treo một nụ cười vui vẻ xinh đẹp đến cực điểm. Vậy nên tốc độ đi đường của hai người cũng không được nhanh lắm.

Ngày hôm nay, Lâm Dịch dùng thần thức dò xét, sau đó mỉm cười nói:

- Đã đến rồi.

Lâm Phỉ có chút sửng sốt một chút, nói:

- Đã tới rồi sao?

Lâm Dịch gật đầu cười với Lâm Phỉ, nói:

- Ân, còn chừng 300 km nữa.

Lâm Phỉ nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ân, muội biết rồi. Đưa muội trở về đi, chàng phải cẩn thận một chút đấy.

Lâm Dịc lại cười lắc đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ nói:

- Lần này, ta muốn nàng theo giúp ta.

Thân thể Lâm Phỉ run một cái, trong hai mắt lập tức toát ra vẻ vui mừng không thể nào ức chế:

- Thật, thật vậy chăng Dịch ca?

Lâm Phỉ hưng phấn mà kích động nhỏ giọng hỏi. Nàng muốn điều chỉnh tâm tình của mình, nhưng căn bản không thể nào ức chế thân thể run rẩy. Nàng đang quá hưng phấn.

Nhưng thấy một mànnhư vậy, Lâm Dịch lại dâng lên một cổ áy náy. Chỉ đơn giản một câu "Ta muốn nàng theo giúp ta.

Rõ ràng lại khiến Lâm Phỉ kích động thành như vậy, quả thật vượt ngoài dự kiến của Lâm Dịch. Bất quá nhìn theo phương diện khác thì Lâm Phỉ quả thật yêu mình đến tận xương tủy.

Lâm Dịch nhu hòa nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, cười nói:

- Thật, ta muốn nàng đi cùng ta.

Khuôn mặt Lâm Phỉ lập tức dâng lên một cổ đỏ ửng, khẽ cắn môi dưới, dũng cảm đối mặt với Lâm Dịch. Trong mắt to, rõ ràng bất tri bất giác ứa ra chút lệ quang.

Lâm Dịch thương tiếc sờ sờ mặt nàng, cười nói:

- Cô bé ngốc, cái này có gì mà phải khóc chứ?

Lâm Phỉ lập tức lắc đầu, vui vẻ cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, hóa thành hai đạo lưu quang bay tới phía trước.

Một giờ sau, trước mặt hai người, xuất hiện một tòa phù phong khí thế rộng lớn.

Nói phù phong này khí thế rộng lớn, chính là vì tòa phù phong này hoàn toàn giống một tòa sơn mạch cự đại, sơn lĩnh giống như sống lưng rồng không ngừng phập phồng cao thấp, một mực kéo dài ra ngoài.

Lâm Dịch dùng thần thức nhìn một chút, mặt bằng đường kính của phù phong này, rõ ràng vượt qua 100 km! Tuyệt đối là một phù phong khổng lồ hiếm thấy.

Chung quanh Phù Phong theo thường lệ có một tầng cấm chế cường đại, chỉ có bốn lối ra.

Bất quá chỗ này thoạt nhìn rất hiu quạnh, cũng không có người nào tới đây cả. Trên thực tế trong thần thức của Lâm Dịch phát hiện ra trong phạm vi ngàn km không có người nào ở cả. Về phần bên trong phù phong có bao nhiêu người, vì có cấm chế nên Lâm Dịch cũng không rõ lắm.

- Đi thôi.

Lâm Dịch cười nói với Lâm Phỉ nói ra, sau đó hai người bay đi.

- Người đến dừng lại!

Khi hắn đi đến trước một cửa vào, còn chưa kịp đi vào đã có người hô.

Hai người Lâm Dịch rất tự nhiên ngừng lại, bao quát phía dưới, đúng là một trong hai người hộ vệ mở miệng hô lên.

- Người đến là người phương nào?

Hộ vệ kia cao giọng hỏi

Lâm Dịch cười nói:

- Tại hạ Lâm Dịch, cầu kiến Đế Quân. Thỉnh cầu hai vị thông báo một tiếng.

Lâm Dịch? Hai người có chút sững sờ một chút. Chỉ cảm thấy khẩu khí đối phương thật lớn đến dọa người. Tới nơi này, dám can đảm nói thẳng cầu kiến Đế Quân, đều là đại nhân vật cả.

Ít nhất cũng có chiến lực đã ngoài lục giai, thần thức của hai gã vệ lập tức dò xét tới Lâm Dịch và Lâm Phỉ.

Hành vi như vậy tự nhiên không qua được mắt Lâm Dịch, Lâm Dịch mỉm cười, cũng không ngăn cản. Lập tức, thần thức hai người chạm vào thân thể Lâm Dịch, lập tức giống như tiến nhập vào một thế giới yên vân mênh mông vậy. Khí thế như vậy, khiến sắc mặt hai người lập tức đại biến!

- Bái kiến đại nhân!

Hai gã hộ vệ cũng cực kỳ có ánh mắt, vội vàng cung kính kêu.

Lâm Dịch cười cười nói:

- Không cần đa lễ. Kính xin hai vị vào thông báo một tiếng.

Giờ hai gã hộ vệ này nào dám lãnh đạm nữa, lập tức cung kính khom người. Một người lóe lên lưu quang bay vào trong, mà một người khác thì cung kính đứng lại. Lâm Dịch và Lâm Phỉ thì cười nói với nhau, chỉ chỉ trỏ trỏ cảnh vật chung quanh.

Ước chừng sau hơn mười phút đồng hồ, tên hộ vệ đi vào thông báo cung kính nói:

- Vị đại nhân này, Đế Quân ời!

Lâm Dịch và Lâm Phỉ đình chỉ nói chuyện với nhau, cười nói:

- Làm phiền rồi.

- Đại nhân nói quá lời, mời.

Lúc này, dưới sự dẫn dắt của tên hộ vệ kia, Lâm Dịch và Lâm Phỉ bay vào trong phù phong.

Tiến vào phù phong, chỉ cảm thấy như tiến nhập vào một sơn mạch khổng lồ vậy, trên đó bao trùm một tầng xanh biếc, không khí rất tươi mát. Thỉnh thoảng còn có vài tiểu động vật đáng yêu đột nhiên chạy ra từ trong rừng, lộ ra cực kỳ có sinh khí.

Lâm Dịch cũng không dám tùy tiện thả thần thức ra. Dù sao cũng đang ở trên đầu người khác, chung quy vẫn phải cấp cho ít mặt mũi, có việc cầu người mà.

816. Chương 924 : Đế Quân Tuyệt Mỹ. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 924: Đế Quân tuyệt mỹ. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 924: Đế Quân tuyệt mỹ. (1)

Bay thêm chừng vài phút nữa, mấy người tiến nhập vào một bồn địa.

Vừa tiến vào bồn địa này, con mắt Lâm Phỉ lập tức phát sáng.

- Thật xinh đẹp ah!

Chỉ thấy bên trong bồn địa, bên trên có rất nhiều hoa cỏ tử yên hồng xinh đẹp. Một vũng thanh tuyền chảy róc rách. Mà ở trên mặt từ yên hồng lót đường, một tòa tinh xá đang lẳng lặng đứng vững ở đó, một cổ cảm giác tươi mát đến cực điểm đánh tới trước mặt.

Con mắt Lâm Dịch cũng không khỏi hơi sáng. Trong nội tâm đối với Đế Quân Tố Vị che mặt này đã có hảo cảm nhất định.

- Khởi bẩm Đế Quân, Lâm Dịch đại nhân đến rồi.

Hộ vệ cung kính truyền tin trên không trung.

- Nha, đưa bọn hắn xuống đây đi.

Một thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên.

- Nữ tử?

Lâm Dịch có chút sửng sốt.

Nữ cường giả Hư Thần Cảnh, Lâm Dịch quả thật chưa từng gặp qua. Tuy rằng hắn cũng đã nghe nói Đế quân phu nhân Hoa Quân Tích cũng là một nữ cường giả Hư Thần Cảnh tại Tích Dương Hải Vực, nhưng dù sao cũng chưa từng gặp qua. Mà bây giờ, tiếng trả lời rõ ràng là một giọng nữ.

- Vâng Đế Quân.

Hộ vệ lên tiếng, sau đó quay đầu, cung kính nói với Lâm Dịch:

- Đại nhân, Đế Quân ời.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cười nói:

- Làm phiền rồi.

- Đại nhân nói quá lời. Đại nhân vào đi, tiểu nhân lui ra trước.

Lâm Dịch gật đầu, hộ vệ kia cung kính lui xuống.

Lúc này, trên không trung chỉ còn lại hai người Lâm Dịch và Lâm Phỉ.

- Hạ xuống đi.

Lâm Dịch cười nói.

- Ân.

Lâm Phỉ nhẹ gật đầu, cùng Lâm Dịch hạ xuống.

Một cỗ mùi thơm ngát mà tĩnh mịch lan tới trước mặt, cùng với hương hoa tươi mát mà sâu thẳm ngưng tụ lại thành một hương vị đặc biệt. Đậm đặc mà không ngán, cực kỳ dễ ngửi.

Lâm Phỉ hít sâu một hơi, hưng phấn nói:

- Thơm quá a!

Lâm Dịch cũng không khỏi hít sâu một hơi, gật đầu cười, mang theo Lâm Dịch bước về phía Bồn địa.

Nước suối róc rách thanh tịnh, có thể nhìn thấy được rất nhiều loài cá xinh đẹp lộng lẫy đang nhẹ nhàng bơi dưới đáy con suối này. Một trận gió thổi tới, mang theo một mảnh khí tức ướt át, mang lại cho bọn hắn một cảm giác phi thường thoải mái dễ chịu.

Một hồi tiếng bước chân nhu hòa vang lên, Lâm dịch và Lâm Phỉ không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong tinh xá kia, có một bóng hình xinh đẹp đi ra.

Một bộ quần áo trắng như tuyết, toát lên vẻ nhu lệ ưu nhã không nói nên lời, mái tóc dài màu đen óng mượt như mây xõa xuống áo choàng, da thịt trắng như tuyết, vô cùng mịn màng. Gương mặt tinh xảo như trăng rằm, đôi mắt sáng ngời như những vì sao sáng nhất, lóe ra hòa quang động lòng người. Môi đỏ như máu, lộ vẻ ôn nhu khiến người nhịn không được muốn che chở. Cái cổ trắng cao ưu nhã như thiên ngã, lộ ra vẻ động lòng người, bên dưới là đôi gò bồng đảo nhô ãnh liệt tạo thành một đường cong cơ hồ khiến người khác hít thở không thông. Phía dưới đôi gò bồng đảo tuyệt đẹp ấy lại là một đường cong hoàn mỹ của cái eo thon tinh tế. Dù có váy dài trắng tinh che chắn, nhưng ai cũng đều có thể tưởng tượng ra, bên trong lớp quần áo ấy, tuyệt đối là một thân thể hoàn mỹ mượt mà không chút tỳ vết.

Bộ dáng quá đẹp!

Dù là Lâm Dịch cũng không khỏi lộ ra một tia thần sắc kinh diễm, mỹ nhân này so sánh với Lâm Phỉ, không thể nghi ngờ gì càng nhiều hơn một phần thành thục của nữ nhân, bộ dạng rất thùy mị.

- Đẹp quá a…

Lâm Phỉ si ngốc nhì nữ nhân kia, nhịn không được cất giọng tán thưởng.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, đôi mắt thanh tịnh cảm khái, cười nói:

- Đã nghe danh tiếng Đế Quân từ lâu, không thể tưởng được Đế Quân lại là một giai nhân tuyệt mỹ như vậy. Lâm Dịch tùy tiện tới chơi, ngược lại có chút đường đột rồi.

Nói xong, Lâm Dịch có chút khom người, tỏ vẻ áy náy.

Mà lúc Lâm Dịch đánh giá vị Đế Quân này, vị Đế quân này cũng đồng dạng đánh giá hắn và Lâm Phỉ. Nghe Lâm Dịch tán thưởng, nhưng vẫn thấy hai mắt Lâm Dịch thanh tịnh như cũ, Đế Quân không khỏi hé miệng cười cười, khẽ khom người nói:

- Lâm tiên sinh quá khen, có muội muội ngươi bên cạnh, Tố Vân liễu yếu đào tơ, chỉ sợ cũng khó có thể khiến ngươi để vào mắt.

Lâm Dịch nghe vậy hơi sững sờ, lại lập tức lắc đầu bật cười, không nói gì thêm về vấn đề này, chỉ cười nói:

- Đế Quân khách khí rồi, Lâm Dịch không đảm đương nổi hai tiếng "tiên sinh" này của Đế Quân, cứ gọi Lâm Dịch là được.

Đế Quân này cũng không cố ý, nghe vậy nhẹ gật đầu cười. Mỹ nhân mỉm cười, nụ cười này tựa hồ như khiến bách hoa đang ganh đua vẻ đẹp với nhau trong thung lũng này liền ảm đạm đi trong nháy mắt.

- Phỉ nhi, còn không mau bái kiến Đế Quân?

Lâm Dịch thấy Lâm Phỉ vẫn còn có chút si ngốc nhìn Đế Quân tuyệt mỹ này, không khỏi lắc đầu cười cười, nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này Lâm Dịch mới phục hồi lại tinh thần, trên khuôn mặt đẹp của nàng lập tức hiện lên một vòng đỏ ửng, vội vàng hành lễ nói:

- Lâm Phỉ bái kiến Đế Quân tỷ tỷ.

- Đế Quân tỷ tỷ?

Lâm Dịch không khỏi bị tiếng xưng hô này của Lâm Phỉ làm dở khóc dở cười một phen.

- Muội muội khách khí rồi.

Đế Quân này cũng không khách khí, nghe vậy liền nhẹ nhàng cười cười, thanh âm nhu hòa dễ nghe giống như là châu rơi xuống khay ngọc.

Thấy Đế Quân tựa hồ không có ý tứ trách tội, Lâm Phỉ không khỏi nói ra:

- Đế Quân tỷ tỷ, tỷ thật sự rất đẹp!

Được người cùng giới tán dương luôn khiến người vui vẻ, Đế Quân tuyệt mỹ này cũng không ngoại lệ, khẽ mỉm cười, nói:

- Muội muội cũng rất đẹp a.

Khuôn mặt Lâm Phỉ lập tức hơi đỏ lên, không có ý tứ nói:

- Sao mà so được với Đế Quân tỷ tỷ a.

Nói xong, có chút cúi đầu, không khỏi trộm nhìn về phía Lâm Dịch. Nhìn thấy đối phương mỉm cười nhìn mình, trong nội tâm không khỏi dâng lên một hồi điềm mật ngọt ngào, khuôn mặt lại càng đỏ hơn.

Đế Quân tuyệt mỹ nghe vậy, khẽ cười nói:

- Cứ gọi ta là tỷ tỷ, không cần thêm cái gì Đế Quân a. Ta tên là Tố Vân.

- Vâng, Tố Vân tỷ tỷ.

Lâm Phỉ ngọt ngào gọi một tiếng.

Không thể không nói Lâm Phỉ đích thật là một nữ hài nhi khiến người ưa thích, không nói hình dáng xinh đẹp của nàng, tính tình cũng ngây thơ. Khuôn mặt đẹp của Tố Vân lập tức hiện lên một dáng tươi cười, khẽ gật đầu.

Trong lúc bắt chuyện lẫn nhau, Đế Quân Tố Vân cười hỏi:

- Không biết Lâm tiên sinh cùng muội muội đến chỗ ta có việc gì không?

Tố Vân này cũng không vòng vo, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

Hảo cảm với Tố Vân trong nội tâm Lâm Dịch càng tăng lên, nghe thế, hắn liền nói:

- Đế Quân đã nói như thế, Lâm Dịch cũng không dài dòng nữa. Trên thực tế đích thật là có một chuyện muốn nhờ vả Đế Quân.

Đế Quân Tố Vân khẽ gật đầu, con mắt đẹp nhìn Lâm Dịch, đợi hắn nói. Nàng không có chút giật mình. Không có chuyện gì, người xa lạ kia đột nhiên tới cửa làm gì?

Lâm Dịch trực tiếp mở miệng nói ra:

- Lâm Dịch muốn mượn Viễn trình Truyền Tống Trận để dùng một lát, kính xinh Đế Quân chấp thuận cho.

- Viễn trình Truyền Tống Trận?

Tố Vân hơi có chút kinh ngạc, nhưng lại lập tức cười nói:

- Không có vấn đề. Khi nào thì cần dùng?

817. Chương 925 : Đế Quân Tuyệt Mỹ. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 925: Đế Quân tuyệt mỹ. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 925: Đế Quân tuyệt mỹ. (2)

Lâm Dịch ngược lại thật không ngờ lại thuận lợi như vậy, có chút sửng sốt, sau đó liền vui vẻ nói:

- Nếu như bây giờ có thể dùng, tự nhiên là cầu còn không được rồi.

Tố Vân gật đầu, cười nói:

- Bình thường ta cũng không thường xuyên sử dụng Viễn trình Truyền Tống Trận, bây giờ cứ tự nhiên. Nhưng các ngươi là khách, không bằng trước tiên nếm thử Bách hoa tửu do ta chế thử xem sao, sau đó lại rời đi, như thế nào?

Lâm Dịch hơi sững sờ, không nghĩ tới Đế Quân này lại hiếu khách như vậy. Trực tiếp từ chối thì cũng không nên, chỉ có thể cười, không có ý tứ nói:

- Đã như vậy thì làm phiền Đế Quân một phen rồi. Đã sớm nghe nói Bách hoa tửu Thiên Giới là cực phẩm trong các loại rượu. Nhưng tiếc là vẫn một mực vô duyên. Hiện giờ phải hảo hảo nhấm nháp a.

Lâm Dịch nói lời này cũng không phải là lời khách sáo thuần túy. Bách hoa tửu Thiên Giới đích thật là cực phẩm trong các loại rượu. Phải biết rằng thực vật trên Thiên Giới cũng đều hấp thu linh khí Thiên địa mà hình thành. Vô luận là phẩm chất hay là hương thơm, so với vị diện bình thường thì không chỉ cao hơn một bậc. Lấy trăm chủng danh hoa tại Thiên Giới, trải qua quá trình bào chế tỉ mỉ, có thể nghĩ hương vị tuyệt mỹ như thế nào rồi.

Tố Vân mỉm cười, chỉ thấy đầu ngón tay của nàng có chút vung lên, một hồi thanh sắc quang mang liền lập tức lập lòe. Mà trên đất trống, có vài đạo dây leo chậm rãi chui lên. Dây leo xoắn xuýt, một lát sau đã tạo thành một cái bàn cùng ba chiếc ghế dựa. Dây leo này kết nối chặt chẽ với nhau, nhìn bên ngoài căn bản không thể nhìn ra dây leo xoắn xuýt mà thành.

Chiêu thức ấy của Tố Vân, lập tức khiến Lâm Dịch biết rõ đối phương thuộc thuộc tính Mộc rồi.

- Thỉnh Lâm tiên sinh và muội muội chờ một chút.

Tố Vân mỉm cười với hai người, làm một động tác nhẹ nhàng. Lâm Dịch và Lâm Phỉ cũng vui vẻ, phân biệt ngồi xuống. Mà bản thân Tố Vân thì quay đầu đi vào trong Tinh Xá.

Bóng lưng nàng thướt tha, thật là động lòng người.

Đế Quân Tố Vân này, đích thật là một mỹ nhân gây họa.

Thấy đối phương tiến nhập vào Tinh Xá, Lâm Phỉ liền nhỏ giọng, nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Dịch:

- Dịch ca, Tố Vân tỷ tỷ này thật sự rất xinh đẹp a.

Lâm Dịch nhẹ nhàng cười, khẽ nhéo cái mũi xinh xắn đáng yêu của nàng, cười nói:

- Phỉ nhi cũng không kém a.

- Đâu có…

Khuôn mặt Phỉ nhi đỏ bừng, thần sắc mang theo vẻ vui mừng, nhưng lại nói:

- Người ta đâu có xinh đẹp như Tố Vân tỷ tỷ. Tố Vân tỷ tỷ chẳng những xinh đẹp mà thực lực lại còn mạnh như vậy.

Lâm Phỉ tự nhiên biết rõ, có thể được gọi là Đế Quân thì đều là cường giả Hư Thần Cảnh siêu cấp. Luận tư sắc, Lâm Phỉ tự nhận quả thật không thua nàng, nhưng so sánh thực lực thì lại kém quá xa.

Lâm Dịch tự nhiên biết rõ Lâm Phỉ đang suy nghĩ cái gì, không khỏi nhéo cái mũi xinh xắn của nàng lần nữa, cười nói:

- Cô bé ngốc, lại nghĩ lung tung cái gì đó? Thực lực Đế Quân Tố Vân quả thực rất mạnh, nhưng như vậy thì sao? Ta thích chính là nàng a.

Khuôn mặt Lâm Phỉ lại lập tức đỏ ửng lên, làm một cái mặt quỷ với Lâm Dịch. Sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới hắn nữa. Nhưng trong lòng lại điềm mật ngọt ngào không thôi.

Lâm Dịch buồn cười lắc đầu, cũng không nói gì thêm.

Chỉ một lát sau, bóng hình xinh đẹp của Tố Vân lại đi ra. Dáng đi nàng thướt tha, bước đi nhẹ nhàng đi đến trước bàn. Trên đầu ngón tay nàng là một mâm ngọc, trên mâm có một cái chai và mấy cái ly điêu khắc từ bạch ngọc.

Tố Vân cười nói:

- Bách hoa được chế từ tinh hoa của bách hoa, trải qua quá trình lắng động tích lũy tinh túy tinh hoa vạn năm mà tạo thành.

Vừa nói, nàng vừa ngồi xuống.

Sau khi mở nắp bình ngọc kia ra, một cỗ mùi thơm nồng đậm cực kỳ dễ chịu thoải mái từ trong đó tràn ngập ra. Trong đó, còn có linh lực cực kỳ nồng hậu dày đặc.

- Thơm quá a.

Con mắt Lâm Phỉ phát sáng lên.

Lâm Dịch cũng không khỏi hít sâu một hơi, khen:

- Không nghĩ tới trên đời này còn có rượu ngon như vậy. Không hổ là Thiên Giới đệ nhất mỹ tửu a!

Tố Vân khẽ cười, động tác nhẹ nhàng, mang theo vẻ phong tình không nói nên lời, rót vào ly của Lâm Dịch và Lâm Phỉ, cười nói:

- Mau nếm thử, rượu ngon bình thường không thể so với Bách Hoa tửu này, rượu khác là càng tinh khiết, càng thơm ngọt. Bách Hoa tửu này lại trái lại, càng nhấm nháp càng có thể cảm nhận được vẻ ngọt ngào của bách hoa trong đó.

Lâm Dịch gật đầu, cười nói:

- Đã như vậy, Lâm Dịch không khách khí.

Nói xong, bưng chén rượu lên.

Chỉ thấy Bách Hoa tửu này hiện ra màu xanh đen đẹp mắt, nhìn chén rượu được tinh chế từ ôn ngọc vạn năm này, càng có một loại xinh đẹp không nói nên lời. Chỉ nhìn thôi cũng khiến người không nhịn được mà muốn nếm liên tục. Một cỗ mùi thơm nồng đậm tràn ngập ra bốn phía.

- Hảo hảo uống a!

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh cảm thán của Lâm Phỉ, Lâm Dịch quay đầu lại, mới phát hiện không biết từ lúc nào Lâm Phỉ đã nhịn không được một hơi uống hết chén Bách hoa tửu kia. Đế Quân Tố Vân thấy vậy mỉm cười, lộ ra vẻ phong tình động lòng người.

Lâm Dịch cũng không chần chừ nữa, đưa chén rượu lên miệng uống một hơi cạn sạch.

Một loại cảm giác mỹ diệu không nói nên lời lập tức theo bựa lưỡi hắn nổ tung, mùi thơm không ngán này kéo dài rất lâu, rồi lại nồng đậm lên, từng cảm xúc ngọt ngào bất đồng không ngừng biến ảo. Lâm Dịch chưa bao giờ nghĩ tới, nguyên lai là còn có nhiều chủng loại ngọt ngào như vậy!

Mà trừ cái đó ra, một dòng nước ấm từ cổ họng một mực lan tràn xuống bụng hắn, từ từ triển khai ra, khiến hắn dễ chịu thoải mái không nói nên lời. Lâm Dịch không khỏi có chút nhắm mắt lại, cảm thụ vẻ mỹ hảo do Bách Hoa Tửu mang lại này.

Thật lâu sau Lâm Dịch mới mở mắt, cảm khái nói:

- Ta chưa từng nghĩ tới một chén rượu mà lại có thể đạt đến trình độ mỹ diệu như thế. Đa tạ Đế Quân khoản đãi.

Tố Vân mỉm cười, lắc đầu nói:

- Bách Hoa tửu làm ra chẳng phải là để thưởng thức sao? Lâm tiên sinh nói quá lời rồi.

Lâm Dịch mỉm cười, không nói gì thêm.

Đế Quân Tố Vân mỉm cười, thỉnh thoảng rót thêm Bách hoa tửu cho hai người. Lâm Dịch và Lâm Phỉ tự nhiên cười cười cảm ơn. Trong lúc nhất thời, trong khung cảnh ưu mỹ tại thung lũng này, khách và chủ đều hân hoan.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Bách Hoa tửu này không hổ là rượu ngon tại Thiên Giới, uống mãi không ngán, chỉ cần uống một ly liền muốn ly thứ hai. Cũng không biết Đế Quân Tố Vân tồn trữ bao nhiêu, trong một giờ bọn hắn đã uống ba bình ngọc rồi.

Lâm Dịch buông ly rượu xuống, cười nói:

- Được Đế Quân khoản đãi như thế, Lâm Dịch lần nữa cảm ơn.

Nói chuyện với nhau một giờ, ba người đã trở nên quen thuộc lẫn nhau. Đế Quân Tố Vân khẽ mỉm cười, nói:

- Lâm Dịch khách khí rồi, bình thường Tố Vân là một người cô đơn. Hôm nay Tố Vân có thể được uống với Lâm Dịch và quý muội muội một thời gian dài như vậy, Tố Vân phải nên cảm kích mới phải.

818. Chương 926 : Có Khách Tới Chơi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 926: Có khách tới chơi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 926: Có khách tới chơi.

Từ xưa đến nay, cao thủ đều tịch mịch. Nam nhân như thế, nữ nhân cũng không ngoại lệ. Tuyệt thế cao thủ mỹ nữ như Đế Quân Tố Vân cũng như vậy. Đối với Lâm Dịch Lâm Phỉ mà nói, Tố Vân chỉ là một người thoáng qua cuộc đời bọn hắn. Còn đối với Tố Vân mà nói, có thể được chia sẻ, khoái hoạt với bọn hắn, dù bọn hắn là người xa lạ, cũng là một chuyện khiến nàng rất vui vẻ rồi.

Lâm Dịch khẽ cười cười, sau đó mới khẽ thở dài:

- Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, có thể quen biết được Đế Quân, thật sự là một điều thú vị lớn. Nhưng Lâm Dịch còn tục sự quấn thân, không thể không rời đi. Hiện tại nếu thuận tiện, Đế Quân có thể mang Lâm Dịch và nội tử tới Truyền Tống trận hay không?

Lâm Dịch chưa bao giờ là một người quanh co, mà tính tình Tố Vân cũng như thế. Nghe Lâm Dịch nói như vậy, Tố Vân hơi gật đầu, cười nói:

- Ân, chúng ta đi thôi.

Nói xong, ba người đứng lên. Cũng không để tới bình ngọc và chén ngọc trên bàn dây leo kia, liền phóng người lên.

Chợt, đôi lông mày đẹp đẽ của Tố Vân có chút nhíu lại thoáng một phát, thân hình dừng lại.

Lâm Dịch hơi dừng lại, phát hiện ra Tố Vân có chút nhíu mày, nhưng cũng không mở miệng, đột nhiên Tố Vân khẽ cười, nói:

- Hôm nay thật đúng là náo nhiệt. Lâm Dịch, lại có vài bằng hữu của ta tới. Có thể tới không gian Truyền Tống Trận muộn một chút hay không?

Lâm Dịch sửng sốt một chút, lập tức khuếch tán thần thức ra. Ngay sau đó liền phát hiện tình huống dị thường, lông mày không khỏi nhíu một cái. Sau đó cười nói:

- Nếu Đế Quân đã nói vậy, Lâm Dịch và nội tử nguyện ý cùng Đế Quân đi tiếp đãi bằng hữu.

Tố Vân chớp chớp lông mày, lập tức cười nói:

- Tự nhiên không thể tốt hơn rồi.

- Ha ha, mời Đế Quân.

- Mời.

Lâm Dịch quay đầu, cười nói với Lâm Phỉ:

- Phỉ nhi, nàng nghỉ ngơi ở chỗ này một lát, ta với Đế Quân đi một chút sẽ trở lại.

Tuy rằng thực lực Lâm Phỉ kém hai người, nhưng phạm vi thần trí của nàng cũng đạt tới trăm kilomet, tự nhiên không khỏi cảm ứng được dị thường. Nghe được lời Lâm Dịch nói, Lâm Phỉ nhu thuận nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ân, vậy muội ở chỗ này chờ chàng và Tố Vân tỷ tỷ.

Lâm Dịch gật đầu cười, ngay sau đó liền cùng Tố Vân bay lên trời, hóa thành hai đạo lưu quang, bay thẳng về hướng lối vào.

Lối vào Cấm chế.

Trên mặt đất, trên bầu trời, hiện tại đã tụ tập rất nhiều người.

Người hai bên, một phương thì mặc vây giáp màu trắng, còn bên kia thì mặc vây giáp màu xanh. Nhưng có thể phân biệt rõ ràng, chỉ thấy trên người những người này đều ẩn ẩn có năng lượng không ngừng bốc lên, không khí cũng khẩn trương lên, tựa hồ rất gấp gáp.

- Thành Nham Sư các ngươi cũng không khỏi quá làm càn a.

Bên mặc vây giáp màu trắng, một người thần sắc đanh lại, nói với ngữ khí trầm thấp.

- Hừ, làm càn? Ta xem chính ngươi mới làm càn a? Lúc này hai vị đại nhân lại rõ ràng dám ngăn cản đường đi của chúng ta, thật to gan!

Một người mặc vây giáp màu xanh cũng mở miệng cười lạnh, không kém chút nào, đối chọi gay gắt với đối phương.

- Nơi này chính là chỗ Đế Quân tu hành, không được Đế Quân cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào. Đây là quy định đã một mực lưu truyền mấy ngàn năm qua. Mặc dù là hai vị đại nhân cũng không nên vi phạm a?

Một người mặc vây giáp màu trắng không chút sợ hãi, mở miệng nói ra.

- Hừ hừ, Đế Quân có quan hệ như thế nào với hai vị đại nhân, chẳng lẽ ngươi còn không rõ ràng? Quy củ là vật chết, người là vật sống. Hai vị đại nhân tới bái phỏng Đế Quân, vậy thì không tuân thủ quy định này cũng không sao a?

Một người mặc vây giáp màu xanh cười lạnh, nói ra.

Thủ lĩnh bên mặc vây giáp màu trắng lạnh lùng nói:

- Quan hệ là quan hệ, quy củ là quy củ. Không thể vì quan hệ mà phá vỡ quy củ. Dù là hai vị đại nhân, nhưng tốt hơn cũng nên tuân theo quy định thì hơn.

- Ngươi thật to gan!

Một người mặc vây giáp màu xanh lập tức nói ra.

Thủ lĩnh bên mặc vây giáp màu trắng nghe vậy, cũng không sợ nói:

- Ta xem ngươi mới là thật to gan! Hai vị đại nhân còn chưa nói chuyện, ngươi lại chạy tới la lối om sòm, ta nghĩ các ngươi còn không để Đế Quân vào mắt a?

- Ngươi!...

Người mặc vây giáp màu xanh lập tức biến sắc, quay đầu lại trộm nhìn về Loan giá đang lơ lửng trên không trung. Chỉ thấy chung quanh hai cỗ Loan giá kia có tám gã thanh niên mặc hắc y vây quanh, khí chất lạnh lùng, lộ ra khí thế cực kỳ kinh người, chỉ nhìn khí thế, không khó có thể suy đoán ra thực lực những hán tử áo đen này ít nhất cũng là Chiến sĩ Lục giai.

Thấy Loan giá tựa hồ không có động tĩnh gì, người mặc vây giap màu xanh kia mới thở dài một hơi, lại hừ lạnh một cái, nói:

- Nhanh mồm nhanh miệng lắm. Hừ, ta cũng không nhiều lời với ngươi. Ta chỉ hỏi ngươi, đến cùng có nhường đường hay không?

Người mặc vây giáp màu trắng kia chỉ cười lạnh một tiếng, nói:

- Như thế nào? Ngươi muốn xông vào sao? Ta nhắc nhở các ngươi trước. Tính tình Đế Quân nhu hòa, đích thật là không tệ, nhưng nếu thật sự chọc giận Đế Quân, chỉ sợ không chỉ ngươi mà thậm chí chủ tử sau lưng ngươi còn không chịu đựng được!

Sắc mặt người mặc vây giáp màu xanh lập tức đại biến, bắt đầu trở nên cực kỳ khó coi. Những lời này của đối phương, cũng là trực tiếp mắng hai vị đại nhân.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh không có chút dấu hiệu nào vang lên, sắc mặt người mặc vây giáp màu trắng lập tức biến đổi, chỉ thấy hắn giống như là bị một cỗ lực lượng cường đại bắn trúng, thân thể lập tức bạo lui, phun ra một ngụm máu tươi!

Con mắt người mặc vây giáp màu xanh sáng ngời, vẻ giận dữ trên mặt lập tức biến mất vô tung vô ảnh, vội vàng quay người lại, nịnh bợ nói:

- Đại nhân, hảo thủ đoạn!

Chỉ thấy hai cỗ Loan giá đằng sau kia, màn xe trước cửa chậm rãi hạ xuống, phảng phất như có một đạo khí lưu từ bên trong mãnh liệt bắn ra, thời gian trôi qua, sau đó dần khôi phục lại vẽ yên tĩnh.

- Dù là Đế Quân đích thân đến đây, nàng cũng tuyệt đối không nói với ta bằng những lời như vậy. Trước tiên trừng phạt ngươi một chút, ngày sau trước khi nói chuyện thì suy nghĩ hẵng nói.

Một thanh âm đạm mạc chậm rãi vang lên, thanh âm này không lớn, nhưng lại khiến hai đội ngũ đang giằng co trên không trung có thể nghe rõ ràng.

Nghe được thanh âm này, song phương đều lộ ra biểu lộ bất đồng.

Bên mặc vây giáp màu trắng, sắc mặt biến thành tái nhợt, hơi chút phẫn nộ. Mà bên mặc vây giáp màu xanh thì lại lộ ra vẻ vui mừng, ẩn ẩn có một cỗ ngạo khí.

Hôm nay, có lẽ là một ngày cải biến lịch sử. Tham ngộ sự kiện này, thật sự là đáng giá tự ngạo.

- Như thế nào? Các ngươi vẫn còn muốn chặn đường?

Một người mặc vây giáp màu xanh lộ ra biểu lộ đắc ý, cười lớn ha ha. Mà bên vây giáp màu trắng thì biến sắc, lộ vẻ cực kỳ khó chịu nổi, nhưng lại không có người nào dám nói tiếp.

- Nhanh đi thông tri Đế Quân!

Đằng sau đội ngũ mặc vây giáp màu trắng, có người lập tức thấp giọng la lên. Một thanh âm trả lời vừa vang lên, trên trận lại đột nhiên nổi lên biến hóa.

819. Chương 927 : Cầu Ái? Bức Cung? (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 927: Cầu ái? Bức cung? (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 927: Cầu ái? Bức cung? (1)

- Hừ.

Một tiếng hừ lạnh đạm mạc đến cực điểm của một nữ nhân đột nhiên vang lên. Sắc mặt cười đắc ý của một người mặc vây giáp màu xanh lập tức cứng lại, sắc mặt biến thành trắng bệch, bạo phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể từ không trung lập tức rơi xuống.

Hết thảy đều phát sinh quá nhanh, căn bản không có người nào phục hồi lại tinh thần, tên kia đã rơi thẳng xuống đất. Độ cao hiện giờ cách mặt đất mấy trăm mét, nếu quả thật rơi xuống đất. Mà thực lực đối phương chỉ là Chiến sĩ Lục giai, chỉ sợ cũng ngã đến thất điên bát đảo a.

Mà vừa lúc này, một đạo hồng mang từ trong một cỗ Loan giá đột nhiên bắn ra, vững vàng tiếp được tên mặc vây giáp màu xanh đang ngã xuống kia. Dưới sự trợ giúp của đạo hồng mang kia, tên này miễn cưỡng lơ lửng xuống, suy yếu cực kỳ, cảm kích nói:

- Đa tạ đại nhân!

Không có người nào lên tiếng, bởi vì ánh mắt của mọi người đều bị hai người hạ xuống không trung kia hấp dẫn.

Một trong số đó, bọn hắn tự nhiên biết rõ Đế Quân đã tới rồi.

Một bộ váy dài màu trắng, dài như thác nước, dung nhan yêu kiều như vẽ, da thịt như tuyết, thần thái như ánh trăng. Nàng vĩnh viễn luôn xuất trần như vậy, toát ra vẻ đẹp khiến người hít thở không thông. Chỉ cần là nam nhân, sẽ đều si mê nàng. Mà nàng lại chính là Đế Quân đã hùng bá tại phiến Hải Vực này gần ba ngàn năm, Đế Quân Tố Vân!

Mà lúc này, trên gương mặt vốn ôn nhu bình tĩnh của nàng, lại mang theo một tầng đạm mạc. Trong đôi mắt trong trẻo của nàng lộ vẻ lạnh lùng đến cực điểm, phảng phất như linh hồn của người khác cũng có thể bị nàng nhìn thấu. Người bị nàng quét qua, đều tự động cúi đầu, tựa hồ không dám đối mặt với nàng.

Mà bên người Đế Quân Tố Vân bọn hắn biết rõ này, lại là một nam tử lạ lẫm.

Đây là một thanh niên vận một bộ áo dài màu xanh, hai hàng lông mày kéo dài đến tóc mai, bộ dáng tuấn tú anh tuấn. Bộ dáng người này lạ lẫm, trên người lộ ra một cỗ khí tức khiến người khác nhịn không được muốn thân cận. Nhưng trong hơi thở hắn lại ẩn ẩn lộ ra một tia khí phách. Càng kỳ lạ hơn chính là, hai con ngươi của người ày, rõ ràng mang theo một tia màu đỏ yêu dị, tuy rằng là khẽ mỉm cười, nhưng lại mang đến cho nươời khác một cảm giác quỷ dị không nói nên lời. Một cỗ mị lực kỳ dị, mâu thuẫn đến cực điểm, hoàn mỹ hỗn hợp trên người hắn.

Hai người cứ như vậy dắt tay nhau bay đến, mãnh liệt trùng kích thị lực người khác. Một người trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng, một người thì quỷ dị giống như yêu tà. Lúc hai chủng khí chất hoàn toàn mâu thuẫn này đứng chung lại một chỗ, lại đem lại cho người khác một loại cảm giác hoàn mỹ hài hòa không nói nên lời.

- Đế Quân!

Sau khi có chút sững sờ, đám người mặc vây giáp màu trắng lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, có người lập tức hô lên.

Mà bên mặc vây giáp màu xanh đang vẫn y nguyên có chút ngốc trệ, lúc này cũng phục hồi lại tinh thần. Thế nhưng hiện giờ lại không có người nào dám nói chuyện.

Hai cỗ Loan giá chậm rãi tiến lên, khi đến gần Đế Quân khoảng trăm mét mới ngừng lại trên không trung. Màn xe vung lên, hai đạo thân ảnh từ trong đó hiện ra.

- Tố Vân, đã lâu không gặp.

Một người trong đó bật cười, nói ra.

Người mở miệng nói chuyện, chính là người đi ra từ cỗ Loan giá đầu tiên.

Người này vận một bộ trường bào màu bạc có đính những dây tơ vàng nhỏ, mặt như quan ngọc, cực kỳ tuấn lãng. Vẻ mặt mỉm cười, lộ ra biểu lộ khiến người khác dễ dàng sinh ra hảo cảm.

Mà người đi xuống từ cỗ Loan giá thứ hai, lại là một gã thanh niên có hình dạng bình thường. Khuôn mặt người này lộ vẻ có chút âm trầm, thần sắc đạm mạc.

Hai người đứng sóng vai nhau, tương đối với Lâm Dịch và Tố Vân.

- Nguyên lai là các ngươi.

Thần sắc Tố Vân không có chút chấn động nào. Hai con ngươi trong trẻo mà đạm mạc liếc nhìn hai người.

- Ha ha, không mời mà tới, thật sự có chút đường đột rồi. Thật sự có chút không đúng, mong Tố Vân tha thứ.

Người mở miệng nói chuyện là thanh niên tuấn lãng, hắn khẽ khom người nói.

- Có việc gì?

Tố Vân nhàn nhạt nhìn hắn một cái, thần sắc không có chút chấn động nào, mở miệng nói ra.

Thế nhưng thanh niên này chỉ cười khẽ, quăng ánh mắt về phía Lâm Dịch, không trực tiếp trả lời câu hỏi Tố Vân mà cười nói:

- Nguyên lai là Tố Vân mời một bằng hữu đến a, không giới thiệu cho chúng ta thoáng một chút sao?

Lông mày Tố Vân lại hơi nhíu lần nữa, thần sắc hờ hững, nói:

- Cái này tựa hồ không tất yếu.

Biểu lộ đối phương lập tức hơi ngưng trọng lại. Lâm Dịch một mực quan sát đến hắn, lập tức phát hiện trong lời hắn nói ẩn ẩn có một tia tức giận, bất quá hắn che dấu vô cùng tốt. Ngoại trừ khi Lâm Dịch quan sát hắn thì vừa vặn bắt gặp, còn Tố Vân thì tựa hồ không nhìn ra chút gì, tự nhiên không phát hiện.

- Ha ha, tính cách Tố Vân vẫn như vậy a. Tốt, tại hạ Chu Khắc thành Nham Sư rất hân hạnh được biết các hạ. nguồn

Cười khan một cái, sau đó người này trực tiếp làm ra động tác chào với Lâm Dịch.

Lâm Dịch tự nhiên có thể nhìn ra hắn lai giả bất thiện rồi, thấy đối phương chào hỏi mình như thế, hắn cũng không có ý nhiều lời, chỉ mỉm cười, nói:

- Lâm Dịch.

- Nguyên lai là Lâm Dịch, rất cao hứng khi biết ngươi.

Chu Khắc chào hỏi, lộ ra vẻ rất nhiệt tình.

Lâm Dịch chỉ cười khẽ, không nói gì.

Hắn cũng không phải là chủ nhân nơi này, tự nhiên không muốn nói thêm cái gì.

Thần sắc Tố Vân vẫn đạm mạc, ngữ khí ẩn ẩn có chút không vui, nói:

- Chào hỏi đã xong, hiện giờ cho ta một lời giải thích. Chu Khắc, còn có Nguyên An, hai người các ngươi mang nhiều người tới như vậy, còn bỏ qua quy củ của ta, rốt cục làm muốn làm gì?

Ngữ khí nàng có chút bất thiện, sẵng giọng nói ra, trong con ngươi lóe ra hàn ý nhàn nhạt, tựa hồ nếu có một lời không hợp thì sẽ ra tay giáo huấn hai thằng này một chút ngay lập tức.

Lúc Lâm Dịch nhìn thấy vị Đế Quân Tố Vân này, biểu hiện của nàng vô cùng lịch sự, ôn nhu nhã nhặn. Lâm Dịch thật đúng không nghĩ tới Tố Vân còn có vẻ mặt lạnh lùng khác như vậy.

Hắn có chút tò mò nhìn Tố Vân sẵng giọng bên cạnh. Trong nội tâm Lâm Dịch không hiểu thấu mà hiện ra một bóng hình xinh đẹp, trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chút ngạc nhiên sững sờ. Nhưng lại lập tức lắc đầu, lập tức chú ý tình thế đang phát triển.

Chỉ thấy Chu Khắc kia tựa hồ cũng không thèm để ý tới Tố Vân đang phẫn nộ, cười ha ha, nói:

- Mạo muội đến thăm, đích thật là có việc lớn.

Tố Vân lạnh lùng nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Việc lớn gì?

Chu Khắc hít sâu một hơi, thu liễm lại tia vui vẻ, trịnh trọng nhìn nàng, nói:

- Chu Khắc tùy tiện tới thăm chơi, kỳ thật là tới cầu thân với nàng.

Tố Vân lập tức nhíu mày, nói:

- Cầu thân? Cầu thân ai?

Chu Khắc nhìn Tố Vân một cái thật sâu, nói:

- Ta hướng tới Tố Vân cầu thân. Tố Vân, thỉnh nàng gả cho ta, làm thê tử của ta a.

Bất thình lình thổ lộ ra muốn cầu thân với Tố Vân. Tất cả mọi người chung quanh đều ngạc nhiên, ngây ngẩn cả người.

Cầu thân? Cầu thân Đế Quân?

820. Chương 928 : Cầu Ái? Bức Cung? (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 928: Cầu ái? Bức cung? (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 928: Cầu ái? Bức cung? (2)

Trong nháy mắt, không khí trên không trung như ngưng đọng lại, kể cả bên mặc vây giáp màu xanh hay bên vây giáp màu trắng. Bọn hắn đều không nghĩ tới, Chu Khắc lại nói như vậy.

Chỉ thấy hai mắt Chu Khắc nhiệt tình nhìn khuôn mặt hơi có chút kinh ngạc của Tố Vân, thanh âm chân thành mà nói:

- Lần đầu nhìn thấy nàng, ta liền không cách nào kiềm chế được, biết là đã yêu nàng rồi. Nhưng nàng cao cao tại thượng như vậy, thánh khiết như nữ thần. Đứng trước mặt nàng, dù là ta cũng không khỏi tự thẹn. Ta căn bản không có tư cách theo đuổi nàng, càng chưa nói tới việc bảo hộ nàng. Vì thực hiện mục tiêu trong lòng, ta điên cuồng tu hành, ngày qua ngày, năm qua năm chỉ là vì muốn đứng bên nàng mà không hổ thẹn mà thôi. Hôm nay, ba ngàn năm đã trôi qua. Ta rốt cuộc cũng đã có thể đứng được chỗ này. Cho nên, ta mời Nguyên An huynh đệ đến, muốn tuyên bố trước mặt tất cả mọi người…Ta yêu nàng!

Phen thổ lộ này, nói rất chân tình ý thiết, tình ý nồng đậm. Tuy rằng khiến Lâm Dịch nổi da gà khắp người. Nhưng Lâm Dịch không chút nào nghĩ đối phương thật sự có tình ý với Tố Vân. Trong mắt hắn lóe ra nhiệt quang, nhìn tình thế chung quanh.

Cái này khiến Lâm Dịch không khỏi có chút buồn cười, vốn tưởng rằng là có địch nhân đến xâm phạm, cho nên muốn trợ giúp nàng một phen. Không nghĩ tới tại trình diễn một màn Phượng cầu hoàng như vậy, khiến Lâm Dịch không khỏi âm thầm oán trách, ngươi muốn cầu ái thì cầu ái a, còn khiến không khí chung quanh tràn đầy mùi thuốc súng như vậy làm gì? Đây không phải là tự tìm phiền phức sao?

Tố Vân hơi nhíu này, sau khi nghe hết những lời này, thần sắc nàng lại không có chút chấn động nào. Nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình như lửa đang nhìn mình của Chu Khắc, lông mày nàng có chút nhíu một cái, lập tức nói ra, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng.

- Nói xong rồi hả?

Chu Khắc có chút cứng lại, hắn nhìn thấy biểu lộ Tố Vân có chút hão huyền. Bất quá vẫn gật đầu:

- Tố Vân, nàng gả cho ta được không?

Tố Vân không trả lời vấn đề này. Chỉ hờ hững nói:

- Nói xong rồi thì cho ta một lời giải thích, vì cái gì mà ngươi mang nhiều người đến như vậy, còn bỏ qua quy định của ta.

Hai con ngươi của Tố Vân trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước. Một phen thổ lộ này của Chu Khắc tựa hồ không đánh động được nàng mảy may nào. Cái này khiến sắc mặt Chu Khắc có chút cứng lại, ánh mắt của hắn lập tức bắt đầu nhấp nháy. Nhưng hắn thổ lộ trước mặt nhiều người như vậy, mà biểu hiện của Tố Vân căn bản là không lưu lại cho hắn chút mặt mũi nào. Quả thực giống như tát cho hắn một cái vang dội trước mặt mọi người.

- Hừ, ta đã sớm nói không được. Ngươi còn không tin, hiện giờ đã tin chưa?

Thanh niên tên là Nguyên An trầm mặc kia chậm rãi mở miệng nói, hắn nhíu mày, lộ ra có chút không kiên nhẫn.

Nghe xong lời này, ánh mắt lạnh lùng của Tố Vân quăng về phía hắn, hờ hững nói:

- Nguyên An, lời này của ngươi là có ý gì?

Nguyên An hừ lạnh một tiếng, không có chút sợ hãi nào, nói:

- Lời của ta rất đơn giản. Ngươi đã ngồi trên vị trí Đế Quân nhiều năm như vậy, hiện tại cũng là lúc đổi ngôi rồi.

Tố Vân lại nhíu mày một lần nữa, nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Ý của ngươi là ngươi muốn ngồi lên vị trí này?

Nguyên An hừ nhẹ một tiếng, nhưng không có lên tiếng, chỉ nhìn về phía Chu Khắc ở một bên.

- Là ngươi?

Tố Vân cũng nhìn về phía hắn.

Thần sắc Chu Khắc hơi biến, có chút trầm thấp xuống. Hắn khẽ thở dài một tiếng, lập tức chậm rãi gật đầu, nói:

- Ta thật lòng với nàng, nếu nàng nguyện ý gả cho ta, làm Đế Quân phu nhân của ta. Nàng vẫn được hưởng thụ quyền lực của nàng, không phải chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

Thần sắc Tố Vân không nhìn ra hỉ nộ, đánh giá Chu Khắc cao thấp vài lần. Trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng tinh mang, lập tức thản nhiên nói:

- Thì ra là thế, nguyên lai ngươi cũng đã đạt đến Ngưng Thần kỳ. Khó trách.

Ngưng Thần Kỳ này chính là giai đoạn cuối cùng của Hư Thần Cảnh, cũng có thể nói là giai đoạn đỉnh phong. Ba giai đoạn hạ trung thượng của Hư Thần Cảnh, theo thứ tự là Thần Hư, Luyện Cách và cuối cùng là Ngưng Thần. Đế Quân Tích Dương mà Lâm Dịch đã từng gặp chính là cường giả Ngưng Thần kỳ. Chỉ thiếu chút nữa là có thể ngưng tụ ra Thần cách, thực lực so với cường giả Hư Thần Cảnh Thần Hư và Luyện Cách thì cường đại hơn nhiều.

Mà Lâm Dịch hiện giờ, không có gia trì Chiến văn thì đại khái chỉ là Thần Hư, nhưng một khi gia trì Chiến văn, có thể đạt đến trình độ Luyện Cách, gần với Ngưng Thần.

Lại phối hợp thêm Lĩnh vực của hắn, cùng với năng lượng của Hắc Viêm Long không nghe lời hắn kia. Một thân thực lực cũng không dưới cường giả Ngưng Thần kỳ.

Lâm Dịch ngạc nhiên nhìn sự tình phát triển. Hắn thật sự không ngờ, từ đầu là cầu ái lãng mạn, trong nháy mắt đã biến thành một tiết mục bức vua thoái vị mà đoạt quyền. Tốc độ chuyển biến này, cũng không khỏi quá nhanh a.

Chu Khắc thấy biểu lộ của Tố Vân, khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Tin tưởng ta, làm phu nhân của Đế Quân ta, được không nào?

Tố Vân lạnh nhạt nhìn hắn, trì ooãn nói:

- Ta không có hứng thú với ngươi.

Lại cự tuyệt lần nữa, Chu Khắc không khỏi khẽ thở dài một hơi. Lập tức hít sâu một hơi, thần sắc lạnh lùng đi, chậm rãi nói:

- Đã như vậy, nàng cũng đừng trách ta.

Thần sắc Tố Vân vẫn lạnh nhạt, quần áo màu trắng của nàng nhẹ nhàng phất động trên không trung. Trên mặt không có chút bối rồi nào, lạnh nhạt nói:

- Muốn động thủ, còn phải xem ngươi có thực lực hay không.

Chu Khắc hừ lạnh một tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch ở một bên, thần sắc lành lạnh, nói:

- Lâm Dịch các hạ, tin tưởng có lẽ ngươi không nhúng tay vào chuyện này a? Không thể dễ dàng mà tu hành đến trình độ này, đừng vì đầu óc xốc nổi nhất thời mà làm trễ nãi chính mình.

Giọng nói của hắn hờ hững, ngữ điệu phảng phất như là chúa tể cao cao tại thượng nói với kẻ dưới. Nhưng chỉ làm Lâm Dịch nghe mà vui vẻ.

Mà lúc này, Tố Vân cũng cười áy náy với Lâm Dịch, nói:

- Thật sự có lỗi, xuất hiện loại chuyện này. Trước tiên ngươi trở lại Tinh xá, cùng muội muội chờ ta trong chốc lát, xử lý xong chuyện này ta sẽ trở lại ngay.

Ngụ ý của nàng, tự nhiên là không muốn Lâm Dịch dính vào rắc rối này.

Đối phương là hai cường giả Hư Thần Cảnh, trong đó có một gã Ngưng Thần kỳ, tên kia thì là Luyện Cách kỳ. Vô luận là tên nào, so với Lâm Dịch thì đều cường đại hơn rất nhiều. Nếu như Lâm Dịch chỉ thật sự là một gia hỏa Thần Hư kỳ, nói không chừng không thể giúp nàng mà ngược lại còn có thể bỏ mạng.

Nhưng mà, Lâm Dịch cũng không phải là cường giả Hư Thần Cảnh Thần Hư kỳ bình thường.

Lâm Dịch cười hắc hắc với Tố Vân. Nụ cười này phối hợp với đôi huyết sắc đồng tử tản ra khí chất yêu dị của hắn, khiến tà ý trên người hắn càng nồng đậm, cười nói:

- Miệng mềm cắn người, tay ngắn bắt người. Hôm nay Đế Quân đã dùng Bách hoa tửu chiêu đãi ta. Hiện giờ gặp phải loại chuyện này, Lâm Dịch có thể quay đầu đi sao? Huống chi…

821. Chương 929 : Chiến Đấu Của Ngưng Thần Kỳ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 929: Chiến đấu của Ngưng Thần Kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 929: Chiến đấu của Ngưng Thần Kỳ.

Nói tới đây, hắn cười ngọt ngào. Nhìn về phía Chu Khắc kia, cười hì hì, nói:

- Gần đây đầu óc của ta có chút mở mang, cho tới bây giờ đều không chậm trễ việc của mình. Chu huynh tựa hồ rất tự tin, ta ngược lại muốn nhìn xem ta chậm trễ như thế nào đấy.

Câu trả lời của Lâm Dịch nằm ngoài ý định mọi người. Tố Vân có chút sửng sốt một chút, sau đó lông mày liền nhíu lại. Thực lực Lâm Dịch nàng có thể nhìn ra, trong lòng nàng rất cảm kích Lâm Dịch không sợ cường địch mà nguyện ý giúp đỡ mình, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn có chút bận tâm…Nàng dù sao cũng chỉ mới quen Lâm Dịch thôi, cũng không biết được thực lực chân chính của Lâm Dịch.

Đối phương có một cường giả Ngưng Thần Kỳ, một khi chiến đấu, bản thân nàng cũng không cách nào phân thần đi chú ý Lâm Dịch, chỉ sợ đến lúc đó ngược lại sẽ vướng chân vướng tay

Nhưng thấy dáng cười tự tin và vẻ tà ý của Lâm Dịch, không hiểu sao ngoài ẩn ẩn lo lắng, nàng tựa hồ còn có một cảm giác khác. Tựa hồ, Lâm Dịch sẽ mang đến kinh ngạc cho nàng. Cho nên sau khi chau mày suy nghĩ một lát, nàng chỉ có thể than nhẹ một tiếng nói:

- Đã như vậy thì xin cảm ơn Lâm Dịch. Chẳng qua nếu như thật sự không địch lại, cũng không cần phải dây dưa với bọn họ làm gì.

Ngụ ý đã rất rõ ràng, khi làm không được, chạy trốn là được, nàng sẽ không trách hắn.

Mà Chu Khắc nghe được câu trả lời của Lâm Dịch, sắc mặt liền ầm trầm, lành lạnh nhìn Lâm Dịch. Một cổ khí thế nhàn nhạt tỏa ra xoay chung quanh người hắn, điềm nhiên nói:

- Ta sẽ để ngươi thấy.

Lâm Dịch cười hắc hắc với Chu Khắc, hai con ngươi huyết sắc nhìn qua chung quanh, cười nói:

- Đổi nơi khác chứ?

Chu Khắc và Nguyên An liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Lâm Dịch và Tố Vân, thần sắc lành lạnh khẽ gật đầu:

- Thỉnh.

Đại chiến của Hư Thần Cảnh, người bình thường không cách nào đến gần được. Những người ở chung quanh không chỉ có người bên phía Tố Vân, Chu Khắc và Nguyên An tự nhiên cũng không muốn nhân mã phe mình vì chiến đấu mà bị tổn thất.

Về phần sao lại phải mang theo một đám người đến đây đoạt quyền thì nếu chỉ có hai người, dù vũ lực thế nào nhưng ít nhất về mặt thanh thế cũng có chút thế đơn lực cô.

Nghe thấy đối thoại của hai người, Tố Vân cũng hơi chút bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi theo bọn hắn. Chỉ hi vọng Lâm Dịch thật sự có thể cho nàng một kinh hỉ.

Bốn đạo lưu quang, lập tức xông lên, phá không mà đi! Mà ở lối vào, đoàn người vây giáp màu xanh và màu trắng lại giằng co lẫn nhau. Vây giáp màu trắng thì vẻ mặt thận còn màu xanh lại nhìn chằm chằm…

Gió đang gào thét bên tai, bốn đạo lưu quang không phân trước sau, vọt thẳng lên phía đỉnh đầu. Tuy rằng thực lực của Lâm Dịch yếu hơn một hắn một chút, nhưng về mặt tốc độ lại không chậm hơn chút nào. Toàn lực phi hành, không đầy mấy phút đã bay được cả ngàn km, bốn người không hẹn mà cùng dừng lại

- Chỗ này đi.

Lâm Dịch vẫn cười ha hả nói. Từ trong đồng tử của hắn lộ ra thần sắc nhẹ nhõm, phảng phất không có chút giác ngộ nào của người yếu nhất cả.

Cương phong trên không trung một ngàn km cực kỳ mãnh liệt, đã đến trình độ như bọn hắn, bên người đều sẽ tự nhiên xuất hiện một tầng năng lượng có tính phòng hộ, cương phong chung quanh, căn bản ngay cả tư cách khiến bọn hắn chấn động góc áo cũng không có.

- Tố Vân, nàng suy nghĩ lại lần nữa đi, ta thực sự không muốn đao binh tương kiến với nàng.

Chu Khắc làm ra nỗ lực cuối cùng.

Chuyện đoạt quyền thường xuyên xảy ra ở Thiên Giới, mà sau khi đoạt quyền, bên thất bại đều lấy tử vong mà chấm dứt.

Danh tiếng Đế Quân không phải chỉ là một danh xưng, mà còn là một loại quyền lực. Tất cả thế lực ở hải vực, mỗi trăm năm đều phải dẫng lễ một lần. Nhiều thì có mười tên cường giả Hư Thần Cảnh, ít thì cũng có năm sáu tên. Thứ những cường giả Hư Thần Cảnh này dâng lễ, cũng không phải là thứ phổ thông. Dù ở Thiên Giới cũng là thứ phi thường trân quý. Thông thường đối với Hư Thần Cảnh Ngưng Thần Kỳ cũng có được tác dụng cực lớn.

Người ở Thiên Giới, đều lấy ngưng tụ thần cách là cái đích cuối cùng để truy cầu, những vật này đối với cường giả Hư Thần Cảnh Ngưng Thần Kỳ có hấp dẫn rất lớn.

Trong một hải vực rất ít khí xuất hiện hai gã cường giả Hư Thần Cảnh Ngưng Thần Kỳ. Bởi vì cường giả Hư Thần Cảnh Ngưng Thần Kỳ thứ hai sinh ra, cũng có nghĩa là một trong hai người sẽ vẫn lạc. Hấp dẫn của Đế Quân quá lớn, người có thể chống đỡ được quyền lực của Đế Quân, thật sự quá ít.

Ngoại trừ vợ chồng cường giả Ngưng Thần Kỳ nguyện ý quỳ dưới trướng cường giả ngang cấp, ai sẽ cam tâm dâng lễ vật mà dù đối với mình cũng phi thường trân quý? Lại có ai nguyện ý buông tha cho những cống phẩm của Hư Thần Cảnh?

Bọn hắn cũng không phải Lâm Dịch, đồ vật siêu thất giai trong Hổ Thần Điện của Lâm Dịch có rất nhiều. Nhưng đối với Hư Thần Cảnh bình thường mà nói. Xuất hiện mấy miếng nội đan yêu thú thất giai cũng đủ để khiến bọn hắn liều chết liều sống. Người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Dù là cường giả Hư Thần Cảnh cũng không hề ngoại lệ.

Chu Khắc nhận được chỉ là ánh mắt đạm mạc của Tố Vân. Hắn biết rõ nàng không thể nào đáp ứng yêu cầu của mình được.

Tố Vân quả thật là một mỹ nhân. Mặt mày như vẽ, băng cơ ngọc cốt...Những từ ngữ này quả thật là vì nàng mà sinh. Dù là cường giả như Chu Khắc cũng không nhịn được nổi lòng ham muốn với nàng. Nhưng hiển nhiên, hắn phải thất vọng rồi. (.

Khuôn mặt Chu Khắc dần lạnh lại, đôi mắt như ưng nhìn về phía Tố Vân, chậm rãi nói:

- Đây là ngươi bức ta đấy!

Thần sắc Tố Vân vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước.

Con mắt lạnh lùng nhìn Chu Khắc, nhưng không nói lời nào.

- Nguyên An, tiểu tử bên cạnh giao cho ngươi đấy.

Chu Khắc hít sâu một hơi. Đè xuống tức giận trong lòng, nói với Nguyên An.

Nguyên An âm lãnh nhìn Lâm Dịch. Khóe miệng tràn ra một vòng khinh thường cười lạnh nói:

- Thứ không biết sống chết này, cứ yên tâm giao cho ta đi.

Chu Khắc khẽ gật đầu, nhìn về phía Tố Vân:

- Hôm nay để ta lĩnh giáo một chút Huyền Mộc Điển của Tố Vân có thật lợi hại như vậy không.

Nói xong, thân hình ầm ầm động!

Hắn lập tức thất sắc, tựa hồ nương theo thân hình Chu Khắc, khí thế liền bạo tăng.

Hai mắt Lâm Dịch có chút sáng ngời:

- Đây là thực lực của Ngưng Thần Kỳ sao? Quả nhiên cường hãn!

Lâm Dịch quả thật chưa thấy qua cường giả Ngưng Thần Kỳ ra tay. Chỉ thấy thân thể của đối phương xẹt qua một đạo quỹ tích ẩn hàm thiên địa chi lý đánh tới Tố Vân. Quỹ tích kia, phiêu miểu mịt mù. Nhìn qua tựa hồ không nhúc nhích, lại tựa hồ rất nhanh, khiến đầu óc trong nháy mắt liền xuất hiện ảo giác. Loại hư hư thật thật này, chỉ là một cảm giác lắc thân liền khiến người không cảm thấy được hư thật của đối phương. Quả thực không thấu!

- Bản thân cẩn thận một chút.

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Tố Vân. Lâm Dịch lập tức nhìn về phía Tố Vân. Chỉ thấy Tố Vân quần trắng bồng bềnh, thần sắc im lặng, bộ dạng hết sức chăm chú. Lâm Dịch từ trong giọng nói của nàng cũng nghe ra được một phần cẩn thận.

822. Chương 93 0: Thiên Đạo. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 930: Thiên Đạo. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 930: Thiên Đạo. (1)

Bỗng, Tố Vân cũng động!

Thân hình vốn nhẹ nhàng của nàng bỗng nhiên lại trầm trọng không nói nên lời! Nhìn động tác của nàng, ngốc mà chậm chạp. Nhưng trên thực tế thân thể nàng lại vặn vẹo rất nhỏ, mỗi một bước chân đều ẩn chưa thiên địa chi lý.

Ngưng Thần đấu Ngưng Thần. Một phiêu miểu mịt mù, quỷ dị như gió. Một lồng lộng nga nga, trầm ổn như núi! Quỷ dị hơn chính là, người quỷ dị như gió kia, lại một nam nhân khí thế trầm ổn. Mà người trầm ổn như núi, lại là một nữ nhân thân hình rất nhẹ nhàng.

Lần đầu ra tay, hai người không hẹn mà cùng sử dụng phương thức công kích không phải bản tính của mình. Nhưng lại là hai chủng khí tức hoàn toàn trái ngược.

Rốt cục, thân pháp quỷ dị của hai người chạm vào nhau? sắc quang mang và hồng sắc quang mang ầm ầm đại thịnh! Không gian chung quanh ầm ầm bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ! Mặc dù là không gian bên người Lâm Dịch cũng bị một cổ lực lượng cường đại xé rách ra. Chỉ thấy trên người Lâm Dịch lóe lên huyết mang, lập tức biến thành bộ dạng gia trì chiến văn. Không gian bên cạnh hắn mới bình ổn lại được.

Tầng tầng không gian chấn động như từng đợt gợn sóng lan tràn ra chung quanh. Hai đạo thân ảnh, sau khi tiếp xúc một cái liền tách ra.

Lần thứ nhất tiếp xúc, bất phân thắng bại!

Chu Khắc cười ha ha nói:

- Tố Vân không hổ danh xưng Đế Quân, thực lực quả nhiên mạnh mẽ ah! Ha ha, thống khoái! Lại đến!

Chu Khắc lộ ra tư thái hào phòng khiến Lâm Dịch nhịn không được xoa trán, có chút không vừa mắt. Bởi vì hắn rõ ràng từ trong mắt Chu Khắc thấy được một tia kinh dị và tức giận. Lại nói tiếp, nếu là loại người hào phong, dưới loại tình huống này, không phải sẽ lộ ra thần sắc hưng phấn sao?

Mà so với vẻ kinh dị và tức giận của Chu Khắc, Tố Vân không thể nghi ngờ càng thêm xuất sắc hơn. Con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng đầu đến cuối đều lộ ra bộ dạng hết sức chăm chú, giống như một cái giếng cổ vậy, không chút rung động.

Chu Khắc sau khi cười to liền, thân hình lại quỷ dị bay ra ngoài.

Tố Vân không chút yếu thế, dùng thân hình trầm ổn nghênh tiếp hắn.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thiên địa lâm vào một mảnh? mang và hồng mang luân chuyển, lộ ra sáng lạn dị thường.

Phạm vi hai mươi km chỗ hai người giao chiến, ngoại trừ chung quanh 10m chỗ Lâm Dịch và Nguyên An dừng chân ra, không gian đã hoàn toàn bị bọn hắn chấn vỡ. Bên trong lộ ra không gian loạn lưu như bâu trời đen kịt đầy sao. Hiện giờ bên người bọn hắn, tầng tầng lớp lớp, không biết đã có bao nhiêu tầng bị rách rồi.

Xem ra trận chiến đấu này không thể phân ra thắng bại trong chốc lát được, Lâm Dịch thu hồi ánh mắt có chút lưu luyến. Tâm thần tu vị của hai người này đều cực cao, nắm giữ đối với thiên địa chi lý cũng rất mạnh. Tuy rằng còn chưa nói tới khống chết tuyệt đối, nhưng cũng phi thường mạnh, so với Lâm Dịch cao hơn không ít.

Quan sát chiến đấu như vậy, đối với loại trình độ như Lâm Dịch có chỗ tốt rất lớn. Bất quá hiện giờ, Lâm Dịch lại không thể tiếp tục xem được nữa, ánh mắt của hắn nhìn về phía Nguyên An cũng đang quan sát chiến trường hết sức chăm chú. Đã đáp ứng sẽ giúp đỡ, cũng không thể cứ đứng nhìn được?

- Tốc chiến tốc thắng, sau đó lại quan sát tiếp.

Lâm Dịch lại lần nữa lưu luyến nhìn thoáng Tố Vân và Chu Khắc đang kịch chiến. Thân hình trắng noãn của Tố Vân dù là trong chiến đấu, cũng bình tĩnh như vậy.

Lâm Dịch hít sâu một hơi nhìn Nguyên An đang tập trung toàn bộ tinh thần vào chiến cuộc, khóe miệng lộ ra một nụ cường đầy tà ý. Con ngươi huyết sắc hơi tỏa sáng. Lập tức, thân hình mãnh liệt lắc lư một cái.

Nghiêm An hai mắt tỏa sáng nhìn vào chiến đấu, sợ sẽ bỏ lỡ gì đó.

Phải biết rằng, chiến đấu cấp bậc Ngưng Thần Kỳ cũng không phải có thể thấy được thường xuyên. Đạt tới trình độ như bọn hắn, lý giải đối với Thiên Địa chi lý, đã đạt đến một trình độ vô cùng cường hãn. Dù sao, bọn hắn cũng là người đã sắp ngưng tụ ra thần cách rồi.

Mà muốn ngưng tụ ra thần cách, ngoại trừ "Năng lượng.

"Tinh thần" tu vị ra, còn có một điều kiện rất trọng yếu, đó chính là lý giải với Thiên Đạo.

Chỉ có chính thức lý giải được Thiên Đạo, mới có thể ngưng tụ năng lượng trong thân thể thành thần cách, từ đó có được năng lực khống chế tuyệt đối! Mới có thể chính thức đạt tới trình độ Bất Tử Bất Diệt. truyện từ

Cho nên, có thể thấy được quan sát cường giả Ngưng Thần Kỳ chiến đấu một hồi như vậy, có trợ giúp lớn như thế nào với cường giả Hư Thần Cảnh bình thường.

Cái gọi là chiêu thức tinh diệu, tương đối thấp các loại, chính là nói khắc địch chế thắng. Tương đối trung đẳng chính là hóa phồn vi giản. Một loạt động tác, tạo thành một động tác, lại có thể dễ dàng đánh trúng đối phương. Còn chiêu thức tinh diệu lại xuất hiện một loại thế.

Đơn giản mà nói, cho dù đánh ra một quyền vô cùng đơn giản, lai mang đến cho người khác cảm giác phảng phất cả người đều bị bao phủ dưới nắm tay kia, tránh cũng không thể tránh, ngăn cản không thể ngăn cản. Đạt đến cảnh giới như vậy, mới xem như miễn cưỡng tiếp xúc đến một tia quỹ tích của Thiên Đạo.

Bình thường mà nói, khi chưa đến Hư Thần Cảnh, không có người nào hiểu được cái gì là "Thiên Đạo" cả. Thậm chí Lâm Dịch cũng sau khi đạt đến Hư Thần Cảnh mới ngẫu nhiên cảm ngộ được. Mới dần dần lần theo chút đầu mối biết được sự tồn tại của "Thiên Đạo.

Mà Nguyên An trở thành Hư Thần Cảnh nhiều năm, đã đạt đến Luyện Cách Kỳ. Mặc dù không có danh sư, nhưng đối với Thiên Đạo cũng có ít nhiều cảm ngộ. Hôm nay vừa thấy hai gã cường giả Ngưng Thần Kỳ chiến đấu, nhất thời hai mắt sáng lên, không nhớ ra mình còn có chuyện cần phải làm nữa.

Bởi vậy cũng có thể thấy được giờ Lâm Dịch và cường giả Hư Thần Cảnh thực sự chênh lệch lớn như thế nào.

Trong khi Nguyên An đang hưng phấn quan sát thì một hồi cảm giác đau đơn như kim châm đâm vào đầu óc hắn.

Hắn mãnh liệt quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Dịch đã bí mật mang theo một cỗ huyết sắc năng lượng vọt đến trước người hắn.

Không rảnh bận tâm đến bộ dáng hiện giờ của Lâm Dịch đã thay đổi, Nguyên An hai mắt trừng trừng, chợt quát lên:

- Hèn hạ!

Tránh né đã không còn kịp nữa, tốc độ Lâm Dịch cực nhanh, thậm chí trong không gian đã rách nát cũng cũng mang theo tiếng kêu gào vô cùng bén nhọn, có thể thấy tốc độ nhanh đến thến nào rồi. Nguyên An chỉ có thể vội vàng tụ tập năng lượng, muốn đỡ lấy lần tiến công này của Lâm Dịch.

- Oanh!

Nguyên An chỉ cảm thấy một cổ năng lượng vô cùng cuồng bạo ầm ầm theo hai tay của hắn dũng mãnh chấn xuyên qua thân thể. Một ngụm máu tươi PHỐC phun ra. Hắn lập tức cắn chặt hàm răng, thân thể nhanh chóng lùi lại, muốn dựa vào cổ lực lượng này để kéo dãn khoảng cách hòng thở dốc một chút.

Trong hai trong mắt hắn hiện lên vẻ bối rối, hắn không nghĩ tới gia hỏa vừa rồi chỉ là Thần Hư Kỳ, sao trong nháy mắt cường độ năng lượng đã đạt đến Luyện Cách Kỳ đỉnh phong, thậm chí ẩn ẩn muốn đạt tới Ngưng Thần Kỳ rồi

- Chiến văn?

Thân hình nhanh lùi lại trong. Nguyên An thấy được hôm nay đã gia trì chiến văn Lâm Dịch. Trong đầu như thiểm điện xẹt qua một từ ngữ. Nhưng mà lại càng làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

823. Chương 931 : Thiên Đạo. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 931: Thiên Đạo. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 931: Thiên Đạo. (2)

Nhưng hắn là Hư Thần Cảnh cường *! Cái gì cấp thần thú. Mới có thể khiến một gia hỏa "Thần hư" kỳ. Lập tức tăng lên tới "Luyện cách" đỉnh phong. Ẩn ẩn đạt tới trình độ "Ngưng thần?

Hắn không tưởng tưởng nổi, cũng không có thời gian tưởng tượng.

Cổ lực lượng cuồng bạo đến cực điểm kia đã tiến nhập thân thể hắn. Cỗ lực lượng này cực kỳ khó chơi, dù là Nguyên An cũng không thể không tụ tập lực lượng toàn thân mới miễn cưỡng chống đỡ được. Nhưng bởi như vậy, hắn không thể nào phân thần đi khống chế thân thể mình nữa.

Thân thể Nguyên An bị đánh bay, Lâm Dịch sao có thể buông tha cho đối phương được? Theo phản ứng của đối phương, Lâm Dịch biết rõ tuy rằng đã đả thương nặng đối phương, nhưng lại chưa tạo thành tổn thương trí mạng. Đã quyết định động thủ thì sẽ không lưu thủ, đây là phong cách chiến đấu của Lâm Dịch. Từ khi bắt đầu trong Cấm Kị sâm lâm ở Bạch Đế đại lục, hắn đã dưỡng thành thói quen này rồi.

Cho nên, đánh xong một kích, hắn căn bản không dừng lại chút nào, trên người bắn ra huyết quang, giống như một mũi tên huyết sắc mang theo cương phong nhanh chóng đuổi tới!

- Ah!

Nguyên An thấy đối phương rõ ràng lại đuổi theo, hai mắt lập tức trừng trừng. Khi ý thức được không thể nào khống chế được năng lượng trong thân thể, toàn thân hắn mãnh liệt tuôn ra một hồi khí tức nóng rực, muốn khống chế lấy thân thể mình.

Nhưng mà khóe miệngLâm Dịch lại lộ ra dáng cười đầy tà ý. Nhẹ quát khẽ:

- Định!

Không gian trong nháy mắt trở nên vô cùng sền sệt. Cơ hồ trong nháy mắt, thân thể Nguyên An đã bị định trụ lại.

Trong mắt Nguyên An trên không trung lập tức lộ ra thần sắc kinh hãi hô:

- Lĩnh vực?

Lập tức hồng mang trên người không chút giữ lại điên cuồng bộc phát ra. Nhưng động tác này, lại khiến cho huyết sắc năng lượng trong thân thể hắn trong nháy mắt hoàn toàn mất đi áp chết. PHỐC một tiếng, Nguyên An lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi

Nhưng Nguyên An lại không có thời gian để ý đến tổn thương của thân thể. Giờ hắn chỉ muốn nghĩ cách thoát khỏi lĩnh vực chết tiệt này thôi.

Nhưng lấy năng lượng hiện giờ của Lâm Dịch, lĩnh vực mà hắn phát ra, người khác há có thể dễ dàng thoát khỏi như vậy? Dù năng lượng của Nguyên An cũng không thua kém hắn.

Trong nháy mắt đã giãy giụa khỏi lĩnh vực mà Lâm Dịch toàn lực bố trí, nhưng vẫn không đủ.

- Đi chết đi.

Dáng cười tràn ngập tà ý của Lâm Dịch xuất hiện trước mặt Nguyên An, giống như âm hồn ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Hai mắt Nguyên An cơ hồ trừng ra khỏi vành mắt, vô cùng hoảng sợ, nhãn châu của hắn cơ hồ vô ý thức nhìn về phía Chu Khắc và Tố Vân vẫn đang chiến đấu.

PHỐC!

Động tác trừng mắt của Nguyên An lập tức dừng lại. Một cánh tay, không chút lưu tình xuyên qua ngực hắn, đánh nát bấy tim hắn.

Khinh địch ngay từ đầu đã khiến Nguyên An căn bản không lường trước được Lâm Dịch lại đột nhiên bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy. Bởi vì quá mức nhập tâm quan sát hai gã cường giả Ngưng Thần Kỳ chiến đấu nên khiến Nguyên An vừa mới bắt đầu đã rơi xuống hạ phong. Một loạt nguyên nhân khiến Lâm Dịch đánh chết hắn một cách hoàn mỹ.

Toàn bộ quá trình, không quá một phút đồng hồ.

Lâm Dịch thuận tay tháokhông gian giới chỉ trên tay hắn, để vào trong không gian giới chỉ của mình. Sau đó trong tay lóe lên lam mang, chỉ nghe một hồi răng rắc nhẹ vàng lên, thi thể Nguyên An trong tay hắn lập tức bị đóng thành một băng điêu. Năng lượng hơi khẽ chấn động, băng tuyết bay đầy trời. Một phút đồng hồ, cường giả Hư Thần Cảnh Luyện Cách Kỳ Nguyên An. Vẫn! Hài cốt không còn!

Khóe miệng Lâm Dịch lại lần nữa lộ ra một tia cười đầy tà ý. Nhiệm vụ của hắn, đã hoàn thành.

Động tĩnh bên này, căn bản không khiến cho hai người đang chiến đấu chú ý chút nào. Chiến đấu ở cấp độ như bọn hắn, hơi phân thần một chút, tiếp theo chính là kết cục vẫn lạc. Vừa rồi khi Lâm Dịch tiến công Nguyên An thanh thế nhìn như kinh người, nhưng so với hai người đang chiến đấu hiện giờ, lại không chỉ kém hơn một hay nửa lần.

Lâm Dịch muốn vẫn động thiên địa dị biến, phải bộc phát toàn bộ năng lượng toàn thân, sau khi khí thế hoàn toàn tăng lên mới có thể đạt tới. Mà hai người đang giao chiến hiện giờ, một lần hành động nhấc tay nhấc chân cũng đủ để long trời lở đất, chênh lệch trong đó có thể nghĩ được.

Cái gì gọi là "Thiên Đạo?

Đó là mượn Thiên chi uy! Tuy rằng bình thường khi cường giả Hư Thần Cảnh tiến công cũng mượn thiên uy. Nhưng lại khác biệt rất lớn.

Cái trước là dẫn linh lực giữa thiên địa vào cơ thể mình, sau đó trải qua tinh luyện, tu hành, tích lũy, chậm rãi lớn lên. Cuối cùng có được lực lượng cường đại.

Nhưng cái thứ hai, lại trực tiếp dẫn động năng lượng giữa thiên địa.

Thiên Đạo quỷ bí, vạn vật đều do Thiên sinh ra, năng lượng của Thiên mạnh thế nào, thường nhân há có thể tưởng tượng? xem tại

Mà cái gọi là Nghịch Thiên, căn bản chưa từng tồn tại. Trừ phi Thiên thầm đồng ý, nếu không sao lại có nhiều người có tánh mạng vô hạn như vậy? Nhưng buồn cười thế nhân đều cho rằng đây là Nghịch Thiên nhưng lại không biết cái này căn bản vẫn nằm trong Thiên Đạo. Tất cả mọi thứ tồn tại trên đời, đều là do Thiên Đạo thầm đồng ý. Người Nghịch Thiên chưa từng có. Chuyện Nghịch Thiên cũng chưa từng có. Vật Nghịch Thiên cũng chưa từng có!

Thiên Đạo, há có thể cho phép xuất hiện thứ nghịch mình chứ.

Thiên Đạo chính là như thế, nói không rõ, nhưng lại thực sự tồn tại. Loại chuyện chỉ hiểu nhưng không thể diễn đạt bằng lời như thế, chính là cảm ngộ. Cảm ngộ Thiên Đạo, có thể sử dụng một tia lực lượng của Thiên Đạo.

Mặc dù chỉ một tia, nhưng đối với người bình thường mà nói, cũng rất mạnh rồi.

Mà Chu Khắc và Tố Vân hiện giờ, đúng là người có thể điều động một tia lực lượng Thiên Đạo. Chỉ thấy mỗi động tác của bọn họ, đều có thể đưa tới sấm sét cuồn cuộn. Không có năng lượng lóe sáng hoa lệ, không có âm thanh kình bạo đến cực điểm. Cứ như vậy, toàn bộ bầu trời đều thay đổi bất ngời. Bên dưới sấm sét, lặng yên không một tiếng động, không gian bị nghiên nát thành từng mảnh.

Sau đó, từng tầng từng tầng như sóng lan ra.

Dù năng lượng hiện giờ của Lâm Dịch đã không sai biệt lắm đạt đến Ngưng Thần Kỳ, nhưng cũng không khỏi vì lực lượng giơ tay nhấc chân của hai người mà cảm thấy kinh hãi không hiểu.

Quá mạnh mẽ! Căn bản không cùng cấp độ! Chỉ sợ đến bao nhiêu cường giả Hư Thần Cảnh, chỉ cần không hiểu Thiên Đạo, đều sẽ bị vẫn lạc ở đây hết.

Lâm Dịch âm thầm kinh hãi. Đôi con ngươi huyết sắc lóe ra tinh mang, nhìn chằm chằm động tác của bọn hắn.

Một động tác, Lâm Dịch đều muốn khắc thật sâu vào trong đầu, không tự chủ được phân tích lần nữa. Giống như được quán đỉnh, Lâm Dịch càng xem con mắt càng sáng. Càng xem càng nhịn không được nhớ lấy, phân tích…Cứ như vậy, hai người Chu Khắc cứ công kích lẫn nhau, mà Lâm Dịch thì ở một bên điên cuồng hấp thu lấy tất cả cảm ngộ.

Lâm Dịch cũng không hiểu biết, trong khi hắn trầm mê trong cảm giác thoải mái khi hấp thu phân tích giống như thể hồ quán đính này, tinh thần tu vị của hắn, rõ ràng cũng theo đó mà càng thêm tinh thần.

Có thể đoán được, trải qua một trận chiến này, thứ Lâm Dịch học được, đối với phát triển sau này của hắn rất quan trọng.

824. Chương 932 : Xác Minh. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 932: Xác minh. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 932: Xác minh. (1)

Giữa không trung vang dội tiếng sét, hai đạo nhân ảnh khó phân biệt mỗi một lần giao thoa với nhau, đều khiến năng lượng thiên địa ở chung quanh ầm ầm bạo liệt, che khuất bầu trời, giống như tận thế vậy.

Mà trong một mảnh hắc ám đã, có một ít không gian vẫn yên lành như cũ, đây là kết qua do Lâm Dịch toàn lực chèo chống. Dùng lực lượng của hắn, cũng chỉ có thể nổ lực duy trì một không gian ổn định không đến trăm mét bên ngoài vòng chiến của cường giả Ngưng Thần Kỳ thôi.

Lâm Dịch hai mắt tỏa sáng, không hề chớp mắt nhìn hai người đang kịch chiến trong tràng, thỉnh thoảng trong mắt lại hiện lên một vòng hiểu ra. Tựa hồ đã hiểu được điều gì đó, hoa chân múa tay vui sướng một phen. Nhìn trảng cảnh kia, dĩ nhiên có một loại xúc động nhịn không đến muốn lao lên đại chiến một phen để xác minh xem cảm ngộ của mình đến cùng là đúng hay sai.

Chỉ thấy hai người Chu Khắc và Tố Vân cơ hồ hồ cả người đều vùi đầu vào cảm giác xác minh Thiên Đạo. Mỗi lần hành động nhấc tay nhấc chân đều thể hiện rõ ràng Thiên Đạo chi uy. Năng lượng cuồng bạo khe khuất cả bầu trời kia giống như không hề ảnh hưởng đến bọn hắn vậy.

Giờ bọn hắn đã hoàn toàn vùi vào trong chiến đấu, phát huy cảm ngộ đối với Thiên Đạo của mỗi người một cách vô cùng tinh tế.

Loại tình huống này chỉ sợ là dù bọn hắn cũng không nghĩ đến. Hiện giờ, trong nội tâm bọn hắn đã không còn thắng bại, không quan tâm đến sinh tử nữa, chỉ muốn phát huy cảm ngộ đối với Thiên Đạo của mình một cách vô cùng thỏa thích.

Kỳ phùng địch thủ, rượu gặp tri kỷ. Khí tức của Chu Khắc bàng bạc mà ổn trọng dày đặc, giống như một tòa cự sơn nguy nga. Khí thế kinh người cơ hồ ép cho người khác không thở nổi. Khí tức của Tố Vân mênh mông mà nhẹ nhàng phiêu miểu, thao thao bất tuyệt như nước biển. Khiến người chỉ nhìn thôi đã không nhịn được cảm giác vô lực, thấy bản thân cực kỳ nhỏ bé.

Khí tức của hai người hiện giờ đã hoàn toàn trái ngược với lúc giao thủ, nhưng loại cảm giác phù hợp với bản thân này mới là Thiên Đạo chính thức mà bọn hắn lĩnh ngộ.

Thiên Đạo bách biến. Người khác nhau, Thiên Đạo ngộ ra cũng hoàn toàn khác nhau. Như Chu Khắc trầm ổn, như Tố Vân nhẹ nhàng, tính chất không giống nhau, nhưng lại cùng là Thiên Đạo.

Nhiều khi, chiến đấu chính là thời cơ tốt nhất để tăng lên, nhất là loại lực lượng ngang nhau, hơn nữa dứt bỏ tất cả để chiến đấu lại càng như vậy. Không ngừng xác minh, không ngừng cảm ngộ, tăng lên cảm ngộ đối với Thiên Đạo của mình.

Hai người chiến đấu như si mê như say sưa, Lâm Dịch cũng xem như si mê như say sưa.

Ngẫu nhiên lại hoa chân múa tay vui sướng, ngẫu nhiên hai mắt lại hơi nhíu lại, một lát lại hiện lên một tia hiểu ra. Cường giả Ngưng Thần Kỳ dốc sức mà chiến không hề giữ lại như vậy có tác dụng tiến bộ rất mạnh đối với bản thân bọn hắn. Đối với cường giả Hư Thần Cảnh đứng ngoài xem có cảm ngộ Thiên Đạo yếu nhược hơn bọn hắn thì đó càng là một cơ hội.

Đương nhiên, Thiên Đạo quỷ bí, Thiên Đạo của mỗi người đều vô cùng giống nhau. Nếu muốn chính thức cảm ngộ Thiên Đạo, từ đó ngưng tụ ra thần cách thì bắt chước theo Thiên Đạo của người khác sẽ không thể thành công được.

Mỗi người đều có Thiên Đạo thuộc về mình. Hoặc bàng bạc, hoặc quỷ lệ, hoặc đại khí, hoặc mênh mông, hoặc trầm ổn, hoặc khinh linh…Nhiều vô số. Không phải trường hợp cá biệt. Dù ngươi có bắt chước Thiên Đạo của một gã cường giả Thần cấp cũng đừng mơ có thành tựu. Dù sao bản thân người bắt chước cũng đã trở nên tầm thường rồi.

Thiên Giới có vài cường giả Hư Thần Cảnh vì ngưng tụ thần cách nên không tiếc hao tổn đại lượng thời gian cùng với khổ tâm bái nhập môn hạ một vài cường giả Thần cấp, học tập Thiên Đạo của đối phương. Như vậy tuy rằng cũng có thể ngưng tụ ra Thần cách, nhưng sau này muốn phát triển cao hơn lại khó như lên trời.

Thiên Đạo chỉ có do mình chính thức hiểu ra, mới là Thiên Đạo thuộc về mình. Phát triển sau này mới được rộng lớn không cách nào hạn chế. Bắt chước người khác, cũng chỉ được nhất thời thôi. Học tập thì có thể, nhưng nếu chỉ tập trung tinh thần để bắt chước người khác lại quên đi truy cầu Thiên Đạo của mình lại là được không bù mất.

Lâm Dịch hiểu rõ đạo lý này, nhưng hiện giờ hắn lý giải với Thiên Đạo còn dừng ở ngoài cửa, thậm chí còn chưa tính là nhập môn. Hôm nay Chu Khắc và Tố Vân chiến đấu, lại như tiếp hắn vào đại môn Thiên Đạo vậy. Nhất thời hấp thu nhiều, lĩnh ngộ nhiều cũng có thể hiểu được.

Lâm Dịch chưa bao giờ biết rõ, nguyên lai ngoại trừ năng lượng mạnh yếu ra, còn có một quái vật khổng lồ không thể nói rõ như Thiên Đạo có thể quyết định đến sự mạnh yếu của bản thân.

Nếu như nói trước kia Lâm Dịch cho rằng dựa vào tất cả bài tẩy của mình là có thể đánh một trận với cường giả Ngưng Thần Kỳ thì giờ Lâm Dịch rất rõ ràng, dù năng lượng của mình có tăng lên gấp trăm lần, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của cường giả Ngưng Thần Kỳ.

Thiên Đạo chính là mượn xu thế của thiên địa để ngăn địch a! Năng lượng dù cường thịnh trở lại, đó cũng là năng lượng của bản thân. Người sinh giữa trời, lực lượng của người sao có thể là đối thủ của Thiên được? Dù sao, người chính là được nó thai nghén ra a.

Mặt trời lên mặt trời lặn, vòng đi vòng lại.

Chu Khắc và Tố Vân đã kịch chiến được một khoảng thời gian.

Năng lượng trong mảnh không gian này đã sớm tàn phá không chịu nổi, cương phong lạnh thấu xương, tiếng lôi minh bạo tạc, tia chớp chói mắt.

Nhưng hai người này vẫn không để ý mà tiếp tục chiến đấu, không hề có ý muốn dừng lại.

Lâm Dịch hiện giờ đã không còn giữ bộ dáng kích động như trước nữa, song vẫn nhìn vào giao chiến trước mắt.

Thời gian một tháng, hai người điên cuồng kịch chiến, mà Lâm Dịch cũng hấp thu như đói. Mà sau một tháng, Lâm Dịch đối với Đạo cũng đã hiểu được nhất định, thậm chi đã có thể hơi vận dụng được một chút nữa.

Tuy rằng Thiên Đạo này vẫn không phải là Thiên Đạo chính thức thuộc về hắn, nhưng cũng có thể khiến hắn duy trì được không gian ổn định chừng ngàn mét rồi.

Khí chất của hắn cũng đã phát sinh một chút biến hóa.

Sự trầm ổn của Chu Khắc, nhẹ nhàng của Tố Vân tựa hồ hỗn hợp tiến vào trong khí thất quái dị vốn mang theo chút tà ý và thân hòa của Lâm Dịch, một đôi mắt nhìn như ảm đạm, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra, hai con ngươi ảm đạm này, kỳ thật lại sáng chói thâm thúy như thần vậy! Ngay linh hồn người cũng bị hấp thu vào trong.

Hắn lẳng lặng nhìn. Đột nhiên có chút phát lên một cảm khái.

Chiến đấu quả nhiên là phương pháp tăng lên tốt nhất. Trước đó tuy rằng Chu Khắc và Tố Vân giơ tay nhấc chân đều không bàn mà hợp với quỹ tích Thiên Đạo, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn có vài phần không lưu loát và mất tự nhiên. Mà hôm nay, bọn hắn giơ tay nhấc chân, đã dần dần gần như mượt mà, cảm giác tự nhiên kia, khiến người cơ hồ sinh ra một loại cảm giác hư ảo không chân thực.

Đây chính là kết quả của hai người giao chiến lẫn nhau, song song xác minh.

Lâm Dịch thậm chí có thể ngắt lời. Trải qua trận chiến này, người thắng muốn ngừng tụ thần cách chỉ là chuyện trong tầm tay thôi.

825. Chương 933 : Xác Minh. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 933: Xác minh. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 933: Xác minh. (2)

Phương thức lấy chiến tranh nuôi chiến tranh chính là phương thức nhanh nhất để tăng lên. Mà toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trạng thái chiến đấu như Chu Khắc và Tố Vân lại cực kỳ khó có được.

Cũng may Thiên Đạo của hai người này hoàn toàn hợp nhau. Chợt nhẹ nhàng linh hoạt, chợt trầm ổn, nếu không muốn đi vào loại trạng thái này rất khó.

Cứng rất dễ gãy, nhu cực lại thiếu khuyết vài phần cường ngạnh. Trước khi chiến đấu, Thiên Đạo mà hai người cảm ứng đã tiến nhập vào giai đoạn bình cảnh.

Tố Vân tất nhiên không cần nhiều lời, tiến vào Ngưng Thần Kỳ hơn ba nghìn năm, đã sớm gặp phải bình cảnh, một mực không thể đột phá. Thời gian ba nghìn năm này, vẫn chỉ một mực tích lũy về lượng.

Mà Chu Khắc lại tiến vào Ngưng Thần Kỳ chưa được bao lâu, về mặt lĩnh ngộ Thiên Đạo, cũng đã lâm vào trong bình cảnh. Cũng như Tố Vân ba nghìn năm trước, tuy rằng về mặt tích lũy lượng hắn thật sự không bằng Tố Vân, nhưng về mặt cảm ngộ đối với Thiên Đạo lại kém không xa.

Hơn nữa hắn là hỏa thuộc tính. Tố Vân là mộc thuộc tính. Mộc sợ hỏa. Tuy rằng thực sự không hoàn toàn tương khắc, nhưng vẫn có tác dụng kiềm chế. Vậy nên Chu Khắc và Tố Vân mới đánh ngang tay nhau. Huống chi, càng về sau, hai người đều không tự giác tiến nhập vào trong cảnh giới xác minh Thiên Đạo, lại càng không tự giác xác minh lẫn nhau, vậy nên mới khiến cuộc chiến một mực kéo dài hơn một tháng.

Thắng bại hiện giờ, chính là Thiên Đạo của ai sẽ hoàn thiện trước.

Ít nhất theo Lâm Dịch thấy thì Thiên Đạo của Tố Vân đã trở nên càng hoàn thiện hơn. Nhìn động tác tự nhiên, nhẹ nhàng như một đầu Bạch Hạc khinh vũ ưu nhã, lại càng phù hợp với Thiên Đạo, mị lực tỏa ra càng kinh người.

Xem ra trận chiến này nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ lấy thắng lợi của Tố Vân mà kết thúc.

Lâm Dịch lẳng lặng nhìn, bộ dạng hết sức chăm chú.

Giờ tuy rằng hắn đã tiến vào cánh cửa Thiên Đạo, nhưng nếu so với hai người Chu Khắc và Tố Vân lại vẫn lộ ra không được lưu loát. Ít nhất. Hai người kia đã đã có được Thiên Đạo của mình, mà Lâm Dịch vẫn còn trong cấp độ bắt chước. Chênh lệch trong đó, không cần nói cũng hiểu. Vậy cho nên trong mắt hắn, ngẫu nhiên vẫn lóe ra một tia hào quang hiểu ra, càng xem càng chăm chú.

Thời gian thấm thoát trôi qua…

Ba tháng!

Từ khi bắt đầu chiến đấu đến giờ, đã trọn vẹn ba tháng. Mà hai người kia, lại vẫn đang chiến đấu không biết mỏi mệt.

Năng lượng chung quanh đã hỗn loạn đến không chịu nổi, nếu loại chiến đấu này vẫn tiếp tục…Không cần phải nói, năng lượng không gian trong mảnh không gian này sẽ bị tổn thương vĩnh viễn. Đến lúc đó, dù hình thành một không gian loạn lưu cỡ nhỏ, Lâm Dịch cũng nghĩ không phải không thể được.

Chỉ thấy động tác của hai người hiện giờ đã như hoàn mỹ, rất tự nhiên, cảm xúc chợt nhẹ nhàng linh hoạt, chợt trầm ổn như núi, tạo nên một loại thẩm mỹ không nói nên lời.

Lâm Dịch im im lặng lặng nhìn trong chốc lát, sau đó con mắt sáng ngời. Lập tức mang chút cảm khái lẩm bẩm nói:

- Trận chiến đấu này, cuối cùng cũng đã xong.

Quả nhiên, sau khi Lâm Dịch nói xong câu đó, chiến cuộc lập tức đã có biến hóa.

Chỉ thấy cả người Tố Vân đột nhiên thay đổi, vẻ nhẹ nhàng phiêu miễu trước kia, đột nhiên biến thành trầm tĩnh.

Trong nháy mắt liền yên tĩnh lại. Mặc dù nàng tấn công nhưng vẫn trầm tĩnh.

Cả người nàng phảng phất, trong nháy mắt như dung hợp vào thiên địa. Dung hợp, đúng vậy, dung hợp!

Dường như thiên địa không có nàng, lại như nàng chính là thiên địa! Thiên địa chính là nàng, nàng như là thiên địa!

Việc này khiến Chu Khắc vốn đang cùng nàng chiến đấu đột nhiên phục hồi tinh thần. Ánh mắt vốn trầm lãnh trong nháy mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, liền có chút tiếc nuối.

Oanh!…

Sau tiếng nổ kịnh liệt, hai thân ảnh liền tách ra. Không gian tan vỡ, liền ổn định lại.

Không người nào nhìn về phía Lâm Dịch, dường như đã quên xung quanh còn có những người khác. Hai người xa xa nhìn nhau.

- Chúc mừng ngươi.

Chu Khắc phá vỡ im lặng, thanh âm khô khốc, khàn khàn của hắn lộ ra. Trong mắt lóe ra một tia thèm muốn, một tia vui mừng.

- Cảm ơn.

Tố Vân trầm im lặng một lúc lâu, sau đó nhẹ nhàng nói. Đây là lần đầu tiên Tố Vân dùng thanh âm nhu hòa như vậy để nói chuyện với Chu Khắc.

Chu Khắc ngửa mặt lên trời, nhẹ nhàng thở dài. Lập tức trên mặt lộ ra một tia thanh thản, như tươi cười nói:

- Trận chiến này tuy rằng ta thua, nhưng ta thấy vô cùng hài lòng. Trước khi chết có thể hiểu được tia quỷ bí của Thiên đạo. Đối với ta như vậy là đủ rồi.

Tố Vân trầm mặc, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài nói:

- Thiên đạo xa xôi. Dù cho là ta cũng chỉ mò tới một tia lối đi thôi.

Chu Khắc vốn im lặng đột nhiên nở nụ cười:

- Đúng vậy a. Lối đi mà thôi, lối đi mà thôi…

Thanh âm dần dần nhỏ lại. Đôi mắt mới vừa rồi còn hết sức sáng ngời, trong nháy mắt đã ảm đạm mất đi màu sắc. Thân thể lập tức từ không trung chậm rãi té xuống.

Tố Vân khẽ thở dài một tiếng, yên lặng nhìn thân thể hắn bị tầng mây dưới thân thôn phệ cũng không có động tác gì. Kết quả như vậy đối với người truy cầu Thiên đạo có lẽ là tốt nhất rồi.

Lâm Dịch yên lặng nhìn, cũng không có can thiệp. Quan sát một hồi cường giả Ngưng Thần Kỳ đại chiến, tâm cảnh Lâm Dịch dường như tăng lên rất nhiều. Tâm thần tu vi của hắn dưới sự thay đổi liên tiếp của Thiên đạo đã tiến vào trình độ luyện cách rồi.

Còn muốn đi vào Ngưng Thần Kỳ, Lâm Dịch biết rõ bây giờ là không thể. Trừ khi hắn bế quan, chuyên tâm diễn luyện Thiên đạo thuộc về mình. Ngày hắn ngộ ra Thiên đạo của bản thân, là lúc đạt đến Ngưng Thần Kỳ.

Đương nhiên điều kiện đầu tiên là phải có thời gian. Nhưng bây giờ Lâm Dịch không còn thời gian nữa rồi.

Hắn một mực lo lắng ọi người ở đại lục Bạch Đế. Thanh Nguyên Kiếm Tông lúc hắn rời khỏi tuy rằng đã chiếm ưu thế rất lớn, nhưng loại chiến đấu lập tức sẽ thay đổi, ai cũng không chắc đến cuối cũng sẽ không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu như Thanh nguyên Kiếm Tông thật sự đã xảy ra chuyện gì thì vị diện Gia Nhĩ Ba Tư thuộc về Thanh Nguyên Kiếm Tông, có thể thay đổi gì hay không?

Hết thảy hắn đều không biết, điều này càng làm cho Lâm Dịch muốn quay trở lại.

Tuy nhiên, trong lòng lo lắng về tình hình như vậy, hắn làm sao có thể bình tĩnh quyết tâm diễn luyện Thiên đạo thuộc về mình?

Chẳng qua lâu nay hắn học tập Thiên đạo của Tố Vân và Chu Khắc.

Tuy rằng còn chưa đạt tới nguyên thần kỳ, nhưng phối hợp với Hắc Viêm Long và Lĩnh Vực, đối mặt với Ngưng Thần Kỳ cường giả, hắn cũng không đến mức một chút năng lực phản khán cũng không có.

Năng lượng chung quanh vẫn hỗn loạn không chịu nổi. Hai cường giả sử dụng Thiên đạo kịch chiến ở nơi này 3 tháng, nếu mảng không gian này muốn khôi phục ít nhất cũng phải trăm năm sau rồi.

Tố Vân lẳng lặng nhìn Chu Khắc rơi xuống, lúc lâu sau mới khẽ thở dài một tiếng, ngẩn đầu nhìn vè phía Lâm Dịch xa xa. Chân nhẹ nhàng một bước, khoảng cách tiếp cận khoảng 20km, bất quá lập tức đã đến. Tốc độ cực nhanh, cơ hồ không thua thuấn di.

826. Chương 934 : Căn Cứ Chính Xác.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 934: Căn cứ chính xác.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 934: Căn cứ chính xác.

Loại vận dụng Thiên đạo này, khiến trong mắt Lâm Dịch lập tức hiện lên một tia kinh hãi, liền cảm khái cười nói:

- Chúc mừng Đế Quân, Thiên đạo thành công.

Tố Vân nghe vậy khe cười nói:

- May mắn tìm ra một tia lối đi, thật khiến Lâm Dịch chê cười.

Lâm Dịch tất nhiên minh bạch, bất quá là tìm ra một tia lối đi, cho nên hắn nói là “thành công” mà không phải là ”đại thành.

Loại tính cách ấy đối với Tố Vân, chỉ sợ nàng ghét nhất là tâng bốc không hiểu thấu rồi. Nếu Lâm Dịch nói ”đại thành.

chỉ sợ khiến cho đối phương không vui đấy. Lâm Dịch tất nhiên sẽ không phạm phải sai lầm này.

Lâm Dịch lắc đầu cảm khái, cười nói:

- Xem trận chiến của đế quân cùng Chu huynh, thật sự khiến Lâm Dịch được lợi không nhỏ. Tại đây xin tạ ơn.

Nói xong hắn chắp tay, khom người hướng về Tố Vân thi lễ. Thi lễ này mà lại cực kỳ chân thành.

Tố Vân khẽ lắc đầu, đôi mắt đẹp không khỏi hướng về phía thân thể Chu Khắc rơi xuống, nhẹ thở dài một cái nói:

- Chu Khắc quả thật rất có thiên tư. Nhưng tiếc là…

Tiến vào Ngưng Thần Kỳ muộn hơn Tố Vân ba ngàn năm, lại có thể cùng nàng chiến đấu ba tháng bất bại, quả thật coi như là một đối thủ.

Tố Vân có thể nói là được sự trợ giúp của hắn mà nhận ra một tia Thiên đạo, đối với hắn cũng cảm thấy tiếc hận. Ân oán trước kia ở trước mặt Thiên đạo có tính là gì chứ?

Lâm Dịch khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Sinh tử câu diệt, cái này vốn là Thiên đạo, đế quân cần gì phải tiếc hận?

Tố Vân nghe vậy thân thể khẽ run lên, liền gật đầu nhìn về phía Lâm Dịch khom người chân thành nói:

- Cảm ơn Lâm Dịch điểm tỉnh, là Tố Vân nghĩ nhiều rồi.

Lâm Dịch khẽ lắc đầu cười nói:

- Người trong cuộc mê mang, ngoài cuộc sáng suốt. Đế quân thực sự không phải suy nghĩ nhiều, chỉ là nhất thời có chút trầm mê mà thôi. Không coi là điểm tỉnh gì, nói quá lời rồi.

Tố Vân mỉm cười, cũng không nói gì.

Bây giờ Thiên đạo của Tố Vân dĩ nhiên có chút thành tựu, sau khi bế quan ít ngày liền có thể ngưng tụ ra thần cách, chính thức trở thành thần cấp cường giả.

Mà chỉ có thần cấp cường giả mới có thể xem như đỉnh cao cường giả của Thiên Giới.

Lâm Dịch nhìn xung quanh, cười nói:

- Trận chiến của người cùng Chu Khắc đã qua hơn ba tháng, không biết phía dưới hiện giờ đã trở thành cái bộ dáng gì rồi, chúng ta đi xuống đi.

Tố Vân khẽ gật đầu, hai người theo đám mây thẳng tắp hướng phía dưới bay đi.

Giống như suy nghĩ của Lâm Dịch, hai thế lực cường giả Hư Thần Cảnh vừa rời khỏi hơn ba tháng, phía dưới đã sớm có phần loạn lên.

Giằng co vẫn tiếp tục. Cường giả Thiên Giới không cần ăn uống, thời gian ba tháng đối với bọn họ mà nói xem như không bao lâu, giằng co thời gian dài như vậy cũng coi như bình thường.

Song phương đều không nói gì mà ngẩn đầu nhìn lên không trung, bề ngoài đều mang một tia lo nghĩ. Dù sao lão đại nhà mình ở phía trên chiến đấu sinh tử, không biết kết quả như thế nào, bọn hắn sao lại không nóng vội được?

Bất quá vì không có mệnh lệnh cho nên người Chu Khắc mang tới không dám tùy tiện phát động tiến công, mà người bên phía Tố Vân cũng không dễ dàng phát lệnh chiến đấu.

Nguyên một đám nóng nảy bất an nhìn lên không trung, đội ngũ song phương ngẫu nhiên đối mặt, thậm chí một cỗ hỏa hoa ở trong mắt hơi chớp động, tình cảnh căng thẳng cực kỳ.

- Ah! Có người ra rồi!

Đột nhiên có người cao giọng kinh hô một tiếng, tinh thần mọi người lập tức chấn động, hồi hộp nhìn lại. Quả nhiên ở phía chân trời, một đạo thân ảnh từ trên trời rơi xuống.

Tất cả mọi người hơi sững sờ. Rơi xuống?

Nhìn kĩ lại, đúng vậy! Là rơi xuống! Vì thân thể ở trên không, gió mạnh làm thân thể dao động bất quy tắc, tuyệt đối là rơi xuống!

Là ai?

Tất cả mọi người nín thở, khẩn trương nhìn thân thể càng ngày càng tới gần.

- À? Thành chủ?

Có người kinh hô lên, Lập tức hơn mười đạo lưu quang bắn ra ngoài, thẳng phía bóng người kia mà hướng tới!

Đoàn người mặc thanh sắc vi giáp, nguyên một đám sắc mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc, thần sắc sợ hãi, khinh hoảng vô cùng.

Tuy rằng chưa xác định chuyện gì xảy ra, nhưng xem bộ dáng Chu Khắc rơi xuống, đã biết rõ tuyệt đối không hoàn toàn không tổn thương gì.

Cái này chứng tỏ điều gì? Tất cả mọi người cũng không dám tưởng tượng.

Mà bạch sắc vi giáp thần sắc lại xoắn xuýt. Đã hài lòng lại ẩn ẩn chút bận tâm. Dù sao đế quân còn chưa xuống. Ai biết được chuyện gì xảy ra?

- Thành chủ!

Thân thể Chu Khắc được đỡ lấy. Thân thể của hắn rơi thẳng xuống hơn một ngàn km, bên ngoài thân thể đã sớm ngưng tụ một tầng băng sương. Cao giữa không trung, nhiệt độ vô cùng thấp. Cũng may có năng lượng hộ thân, nếu không chắc chắn bị đông thành tượng băng rồi.

Cũng do thân thể Chu Khắc tương đối dũng mãnh, nếu không đoạn đường này rớt xuống, chỉ sợ không thể không biến thành một đống băng, mà bây giờ bên trên thân thể chỉ bị bao trùm một tầng băng sương thôi.

Khí tức hoàn toàn không có, tinh thần lại không ổn định chút nào!

Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người hoàn toàn trắng bệch nhìn nhau, thậm chí thấy được trong mắt nỗi kinh hãi cùng sợ hãi.

- Thành, thành chủ hắn…

Không ai dám tin kết quả này. Nhưng sự thật lại bày ra ở đây.

Bây giờ không phải bọn hắn lo lắng vấn đề của cái chết, mà là lo lắng bọn hắn làm thế nào để sống sót!

- Trốn!

Có người trảm đinh tiệt thiết, hét ra một chữ.

- Không được!

Không đợi người khác mở miệng, một gã thanh niên mặc áo đen nói. Người này chính là người canh gác bên cạnh loan giá.

- Vì cái gì?

Người mặc thanh sắc vi giáp có chút không phục nói. Thanh niên áo đen quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ thở dài:

- Ngươi cho rằng tốc độ của chúng ta nhanh hơn thần thức của cường giả Hư Thần Cảnh sao? Không trốn cũng được, vạn nhất nếu chạy thoát, làm đế quân nổi giận lên, ngươi trốn được không?

Thanh niên mặc áo đen nói xong, lập tức khiến người chung quanh hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

- Vậy làm sao bây giờ?

Sau một lát, một gã thanh niên mặc thanh sắc vi giáp thanh âm sợ hãi, trong mắt lóe ra từng đợt kinh sợ nhìn thanh niên áo đen la lên:

- Chẳng lẽ ở chỗ này chờ chết sao?

Hiện giờ thanh niên mặc áo đen lại không có tâm tư đi khinh bỉ người này nhát gan, trầm ngâm khẽ nói:

- Khá tốt, chúng ta cũng không phát động công kích, tin tưởng Đế Quân sẽ lý giải mệnh lệnh Thành chủ, chúng ta cũng không cách nào cự tuyệt được.

- Chẳng lẽ ký thác tất cả hy vọng lên Đế Quân sao?

Người nọ bắt đầu có chút kích động, lớn tiếng hô với thanh niên mặc áo đen.

Sắc mặt thanh niên mặc áo đen lập tức hơi đổi, sắc mặt hắn trầm xuống, điềm nhiên nói:

- Ngươi tin hay không, ta có thể khiến ngươi không còn hi vọng ký thác gì.

Người nọ lập tức á khẩu, trong nháy mắt, sát khí lạnh như băng khiến hắn có chút rét lạnh, đầu hắn thanh tỉnh lại. Hắc y nhân này là cường giả Lục giai a! Một tiểu trùng Tứ giai như hắn mà dám rống to với đối phương? Thật sự là không muốn sống rồi.

- Đúng vậy, thực…thực xin lỗi đại nhân…

Trong chốc mắt, yết hầu hắn tựa hồ như khô khốc cả đi, lắp bắp nói ra câu nói, liền không dám nói thêm gì nữa.

827. Chương 935 : Buông Tha.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 935: Buông tha.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 935: Buông tha.

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, cũng không có tâm tư đi quản hắn nữa. Ánh mắt nhìn về Tinh xá nơi Đế Quân tu hành, khẽ thở dài một tiếng. Chỉ có thể hi vọng, Đế Quân không thị sát khát máu như trước kia a.

Nghĩ tới đây, thanh niên mặc áo đen hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Đi thôi.

Cúi đầu nhìn thoáng qua thi thể Thành chủ, sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn quyết định mang hắn đi. Dù sao thì gần đây Thành chủ đối với hắn cũng không tệ. Dù có thể như thế sẽ chọc giận Đế Quân, nhưng hắn vẫn không đành lòng nhìn hắn phây thơi nơi hoang dã này.

Tin tử Thành chủ Chu Khắc tử vong, trong nháy mắt khiến đoàn người mặc vây giáp màu xanh bối rối cả lên.

Ý niệm đầu tiên của ít người chính là chạy trốn. Nhưng vừa nghĩ tới thần thức cường đại của Cường giả Hư Thần Cảnh, lại khiến rất nhiều người do dự. Đến tột cùng là đào tẩu, sau đó đợi đối phương bắt trở lại giết chết, hay là ở lại chờ đợi xử lý?

- Thành chủ chết rồi, chúng ta đi nhanh đi. Nếu rời đi, vô luận như thế nào thì so với lưu lại nơi này thì hi vọng sinh tồn lớn hơn nhiều. Dù sao thì nếu như Đế Quân thật sự muốn giết, ở lại chính là chờ chết. Mà nếu như đào tẩu, dù là Đế Quân, có lẽ cũng chẳng muốn phí công mà bỏ qua cho chúng ta a!

Có người hô lên. Nghe xong lời này, đám người vốn đang do dự cũng lập tức hiểu rõ ra.

Thân thể Đế Quân tôn quý như thế nào? Nhóm người bọn hắn bất quá chỉ là tiểu lâu la mà thôi. Nàng như thế nào bỏ phí thời gian truy sát bọn hắn? Lúc này, có người lập tức muốn độn quang rời đi.

- Hừ! Muốn rời đi dễ dàng vậy sao? Các ngươi cho rằng đây là nơi nào? Muốn tới thì tới mà muốn đi là đi sao?

Thủ lĩnh đoàn mặc vây giáp màu trắng trước kia giằng co với bên mặc vây giáp màu xanh hừ lạnh lên tiếng. Hiện giờ Thành chủ kia đã chết. Mà vẫn không nhìn thấy Đế Quân. Như vậy Đế Quân tuyệt đối không xảy ra chuyện gì.

Nhưng hắn bị Nguyên An kia đả thương nặng, trong nội tâm vốn có chút nóng nảy. Hiện giờ vừa thấy đại thế nghiêng về bên mình. Như thế nào có chuyện thả đối phương rời đi? Ra lệnh một tiếng. Đoàn người mặc vây giáp màu trắng lập tức kích bắn ra phần phật, phá hỏng hoàn toàn đường trốn chạy của bọn hắn. Nguyên một đám người mặc vây giáp màu trắng đang nhìn chằm chằm bọn hắn, vốn đã nhẫn nhịn một bụng nộ hỏa rồi. Trước kia thế cục còn không rõ ràng, không dám bạo động. Hiện giờ tình hình hiển nhiên đã nghiêng về phía mình. Như thế nào có thể để đối phương chạy đi ngay trước mắt?

Một người trong đoàn mặc vây giáp màu xanh tức giận quát lên:

- Các ngươi đừng khinh người quá đáng!

Thủ lĩnh mặc vây giáp màu trắng hừ lạnh một tiếng, lành lạnh nhìn hắn, nói:

- Chúng ta khinh người quá đáng? Các ngươi kéo đội ngũ đông đảo đến đây như vậy, mục đích không phải là bức bách Đế Quân thoái vị sao? Hôm nay Thành chủ của các ngươi đã bị Đế Quân giết chết, hiện giờ muốn rời đi? Hừ hừ, trên thế này không có chuyện dễ dàng như vậy a!

- Ngươi!

Người nọ nghe thế liền á khẩu, không nói nên lời.

Quả thật, chính mình kéo đại đội nhân mã đến cửa nhà người ta, còn muốn mạnh mẽ xông vào. Thậm chí người dẫn đầu bên mình còn muốn khiêu chiến với Đế Quân. Hiện giờ Thành chủ đã bị người ta giết, nhóm người mình lại muốn rời đi, dù nói thế nào thì cũng không dễ dàng a.

Trong lúc nhất thời, nguyên một đám mặc vây giáp màu xanh kia như kiến bò trên chảo lửa, thật sự hận không thể cùng nhau đánh chết, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Nhưng bọn hắn cũng biết, nếu quả thật động thủ với bọn họ, như vậy tính mạng của mình thật sự đã tận rồi. Ở chỗ này, nếu Đế Quân khoan hồng độ lượng mà nói, có lẽ còn có thể lao động chân tay. Nhưng nếu như vừa rồi động thủ với những người này, như vậy chính là chết không có chỗ chôn rồi. Chỉ cần Đế Quân hạ lệnh truy sát, như vậy bọn hắn không còn chỗ nào để dung thân tại Hải Vực to lớn này rồi.

Quyền thế Đế Quân là một loại cường đại như thế nào, tất cả bọn hắn đều biết rõ trong lòng. Nếu như nói vì địa vị của mình không à có khả năng lọt khỏi tầm để ý của Đế Quân, cái kia chính là chuyện hoang đường viễn vông rồi.

Trong lúc hai song phương đang giằng co, từ trên không trung, có hai đạo nhân ảnh phiêu nhiên hạ xuống.

- Đế Quân!

Đoàn người mặc vây giáp màu trắng lập tức kinh hỉ hô lên. Thần sắc nguyên một đám đều kích động, mắt sáng lên, trong mắt tràn đầy vẻ kính nể và tôn sùng.

Mà đoàn người mặc vây giáp màu xanh bên kia, sắc mặt nguyên một đám đều tái nhợt, không có chút huyết sắc nào. Vốn bọn hắn còn có chút bạo động, nhưng lập tức hoàn toàn yên lặng, không dám phát ra tiếng vang nào. xem tại

Hào khí hai đoàn thể này, lại hoàn toàn trái ngược nhau.

Hai người từ trên không trung hạ xuống, chính là Tố Vân và Lâm Dịch. Hiện giờ, khí tức trên người hai người này đều có cải biến nhất định.

Thiên Đạo của Tố Vân đã có chút thành tựu, ngưng tụ ra Thần Cách chỉ còn trong tầm tay. Hôm nay khí tức của nàng càng lộ ra vẻ phiêu miễu, phảng phất như cả người đã hoàn toàn dung nhập vào với đất trời chung quanh, khiến người khác không dám ngưỡng mộ.

Mà khí tức yêu dị gây thân thiết của Lâm Dịch cũng hiện lên một tia khí chất trầm ổn và kỳ ảo mâu thuẫn với nhau.

Khí tức vốn khiến hắn trở nên mâu thuẫn, hiện giờ lại càng trở nên mâu thuẫn, do đó mị lực quỷ dị của hắn đã tuyệt đối biến thành đặc biệt lên.

- Dịch ca!

Một tiếng gọi yêu kiều vang lên, Lâm Dịch quay đầu lại nhìn, chính là Lâm Phỉ đi ra.

Trong ba tháng này, Lâm Dịch dùng thần thức nói với Lâm Phỉ một tiếng, cho nên Lâm Phỉ cũng đi tới bên ngoài nơi này. Hiện giờ, thoáng một phát đã phát hiện ra Lâm Dịch.

Lâm Dịch mỉm cười, Lâm Phỉ đã đến bên cạnh của hắn. Trong mắt lộ ra một tia ân cần.

- Ta không sao.

Lâm Dịch cười nói, sau đó thân hình hắn ngừng lại, mà Tố Vân bên cạnh hắn vẫn bay về phía trước.

- Đế Quân!

Thủ lĩnh đoàn mặc vây giáp màu trắng kia lập tức nghênh đón, trong mắt mang theo một tia thần sắc tôn sùng cuồng nhiệt.

Tố Vân nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, cũng không nói lời nào, nhưng hai mắt thủ lĩnh kia vẫn y nguyên bắn ra hào quang kích động vô hạn, có một loại cảm giác thụ sủng mà kinh.

Hắn lập tức lùi qua một bên. Hiện giờ đã không tới phiên hắn mở miệng ở đây nữa rồi. Hắn rất hiểu chuyện, tự nhiên lui qua một bên.

Con mắt Tố Vân nhìn về phía Chu Khắc đang ở trong lòng ngực Hắc y nhân kia, trên mặt Chu Khắc đã không còn chút huyết sắc nào, hai mắt hắn nhắm lại, chỉ là khóe miệng còn đọng lại một dáng tươi cười, giống như là đã giải thoát.

Tố Vân cứ lẳng lặng nhìn như vậy, rất có cảm xúc, nhưng nàng cũng không nói lời nào.

Hắc y nhân kia bị ánh mắt của Tố Vân nhìn, bắt đầu không chút cực kỳ không được tự nhiên.

Không tệ, Tố Vân đích thật là một đại mỹ nữ khó gặp, mà bị đại mỹ nữ như vậy một mực nhìn, khiến người rất dễ dàng sinh ra một loại tâm lý quẫn bách, càng không cần phải nói tới thực lực nữ nhân này đã đạt tới một loại trình độ tuyệt vời.

828. Chương 936 : Rời Đi. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 936: Rời đi. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 936: Rời đi. (1)

- Bái kiến Đế Quân.

Hắc y nhân kia căn bản không dám nhìn thẳng Tố Vân, hơi cúi đầu, tôn kính kêu lên.

Con mắt Tố Vân hơi đổi, nhìn về phía hắn. Một lát sau, khẽ thở dài một tiếng, hỏi:

- Ngươi tên gì?

Hắc y nhân không nghĩ Tố Vân lại muốn hỏi vấn đề này, có chút sửng sốt, nhưng cũng lập tức cung kính trả lời:

- Hồi bẩm Đế Quân, tên tiểu nhân là Liên Ngọc.

Tố Vân khẽ gật đầu, sau đó liếc nhìn đoàn người mặc vây giáp màu xanh chung quanh. Trong nháy mắt, hô hấp của tất cả người mặc vây giáp màu xanh như có chút ngưng lại, không người nào dám hô hấp, đôi mắt bàng hoàng, tâm thần bất định nhìn Tố Vân. Bọn hắn biết rõ, hiện giờ là thời khắc quyết định sinh tử của bọn hắn rồi!

Tố Vân trầm mặc một lát, sau đó nàng nói với Liên Ngọc kia:

- Các ngươi rời đi đi, mai táng Chu Khắc cẩn thận.

Hô hấp của Liên Ngọc lập tức dừng lại một hồi, sau đó liền lập tức cuồng hỉ lên, cung kính nói:

- Tạ ơn Đế Quân không giết, tạ ơn Đế Quân không giết!

Lâm Dịch nhìn thoáng qua thủ lĩnh đoàn mặc vây giáp màu trắng kia, trước khi chuyện này phát sinh, hắn và Tố Vân cũng đã biết rõ. Dù sao thì thần thức của cường giả Hư Thần Cảnh cường đại, cũng không phải song phương có thể so sánh được. Cho nên Lâm Dịch vô ý thức nhìn thủ lĩnh đoàn mặc vây giáp màu trắng này sau khi nghe Tố Vân nói xong sẽ có biểu lộ gì.

Nhưng mà, chỉ thấy biểu lộ của tên thủ lĩnh kia không có chút biến hóa nào, thậm chí nhìn Tố Vân với ánh mắt nồng nhiệt, vô cùng tôn sùng, không có chút biến hóa nào. Cái này khiến Lâm Dịch hơi sững sờ, nhưng lại lập tức cảm khái.

Mị lực của Tố Vân này, đích thật là phi thường kinh người. Nhìn mỗi người trong đoàn mặc vây giáp màu trắng này, chỉ sợ Tố Vân là nữ thần trong suy nghĩ của bọn hắn a.

Đối với mọi người trên Thiên Giới mà nói, tôn kính một người thì có thể, nhưng nếu như tôn sùng đạt đến loại trình độ này, thậm chí có thể nói là sùng bái thì ảnh hưởng đối với tu vi cá nhân là cực kỳ to lớn.

Dù sao, mục tiêu cuối cùng bọn hắn truy cầu là Thiên Đạo. Mà truy cầu Thiên Đạo, tâm tình là cực kỳ trọng yếu. mà cảm xúc tôn sùng như vậy, sẽ hạn chế nghiêm trọng đến bộ pháp trên con đường tu hành sau này của bọn hắn.

Bọn hắn với tư cách là cường giả Ngũ giai, thậm chí Lục giai, như thế nào không hiểu loại chuyện này? Nhưng nguyên một đám bọn hắn vẫn nhịn không được sinh ra loại cảm xúc tôn sùng này với Tố Vân, đích thật là khiến người cảm thán không thôi.

Lâm Dịch nhìn thấy trong đôi mắt của bọn hắn nhìn Tố Vân với vẻ cuồng nhiệt, vô cùng tôn sùng, có chút cảm khái trong nội tâm. Nếu hiện giờ Tố Vân ra lệnh cho bọn hắn tự sát, chỉ sợ bọn hắn cũng tuyệt đối không nói câu thứ hai nào a.

Tạm thời không nhắc tới đoàn người vây giáp màu xanh đang cảm kích. Tố Vân nói xong lời này, khẽ thở dài một tiếng nữa, sau đó mang theo Lâm Dịch và Lâm Phỉ đi thẳng về Tinh xá.

Bộ dáng vẫn như ba tháng trước, chỉ có điều Bách hỏa tửu còn lại nửa bình trên bàn dây leo trên mặt đất kia, tự nhiên là bị nha đầu Lâm Phỉ uống sạch.

- Tỷ tỷ giống như là xinh đẹp hơn a.

Lúc Tố Vân bắt đầu đi vào, Lâm Phỉ vẫn nhìn theo nàng. Một mực tiến vào trong bồn địa, sau đó mới đột nhiên nhẹ nhàng nói một tiếng bên tai Lâm Dịch.

Lâm Dịch hơi sững sờ, lập tức mỉm cười, nhưng lại không nói gì.

Cấp độ Thiên Đạo này, còn không phải Lâm Phỉ có thể tiếp xúc. Nhưng không phải không cách nào tiếp xúc, cũng không có nghĩa là không cách nào cảm giác được.

Càng tiếp cận Thiên Đạo, mị lực biểu hiện ra ngoài càng tăng lên. Ví dụ như là Tố Vân hiện giờ, Thiên Đạo của nàng đã có chút thành tựu, mỗi một cái động tay nhấc chân lúc này của nàng, đều có một cỗ mị lực hồn nhiên tự tại. Hành vi của nàng đối với Thiên Đạo chính là không tự giác được, mà nàng cũng không ý thức được, nhưng trong tiềm thức, nàng đã là như vậy rồi.

Cái này, cũng chính là chút tiêu chí thành tựu của Thiên Đạo.

- Khi nào Đế Quân chuẩn bị bế quan?

Sau khi khách và chủ ngồi xuống, Lâm Dịch rất tự nhiên cười hỏi.

Tố Vân có chút lộ ra dáng tươi cười, suy nghĩ một chút, sau đó nói ra:

- Chắc có lẽ không lâu nữa.

Lâm Dịch cười nói:

- Đã như vậy, Lâm Dịch chúc Đế Quân một lần hành động liền ngưng tụ ra được Thần Cách.

Tố Vân mỉm cười, gật gật đầu thanh nhã, không nói gì.

Nhưng mà Lâm Phỉ nghe được Lâm Dịch nói như vậy, ngạc nhiên mở to hai mắt ra nhìn, thật lâu sau mới hô lên:

- Thần Cách? Tố Vân tỷ tỷ muốn ngưng tụ ra Thần Cách sao?

Đối với Thần Cách này, mọi người trên Thiên Giới cũng không có chút xa lạ nào. Dù là Lâm Phỉ cũng phi thường hiểu rõ muốn ngưng tụ Thần Cách khó khăn như thế nào. Mà hiện giờ nghe nữ tử ngồi trước mặt nàng muốn ngưng tụ ra Thần Cách. Hơn nữa nhìn ngữ khí và biểu tình của nàng khi nói chuyện với Lâm Dịch, tựa hồ như nàng chắc chắn có thể ngưng tụ ra Thần Cách. Cũng khó trách Lâm Phỉ lại ngạc nhiên như vậy.

Lâm Phỉ lộ ra biểu lộ đáng yêu, lập tức khiến Tố Vân lộ ra dáng tươi cười, nói:

- Cuối cùng cũng có một ngày ngươi đạt đến bước này.

Lâm Phỉ nghe xong lời ấy, liền biết rõ Tố Vân đích xác có thể ngưng tụ ra Thần Cách rồi. Lập tức nhìn Tố Vân với vẻ hâm mộ và sùng bái mà nói:

- Tỷ tỷ quả thực lợi hại a.

Tố Vân cười cười, ánh mắt không tự chủ quét qua Lâm Dịch, trong lòng hơi có chút cảm thán. Tuy rằng hiện giờ Thiên Đạo của nàng đã có chút thành tựu, nhưng nàng phát hiện mình hoàn toàn không nhìn ra Lâm Dịch nông sâu như thế nào. Luận thực lực, Lâm Dịch kia tuyệt đối không phải đối thủ của mình, về điểm này, Tố Vân không có điểm nghi ngờ nào. Nhưng mà, khiến người quỷ dị chính là. Ngoại trừ thực lực ra, trên người Lâm Dịch còn thứ đồ vật khác mà Tố Vân hoàn toàn không đoán ra. Thoạt nhìn, hắn tựa hồ không hề đơn giản như vậy.

Phải biết rằng, một người có chút thành tựu về Thiên Đạo, dù không ngưng tụ ra Thần Cách, nhưng căn cứ Thiên Đạo của mình mà suy diễn ra, cũng có thể nhìn thấu rất nhiều sự vật. Dù sao thì Thiên Đạo rất quỷ bí, nhìn như vô tích, nhưng mà đã có thể cảm giác, như vậy tự nhiên có được quỹ tích của chính hắn. Một ít cường giả Thần Cấp lợi hại, thậm chí có thể nhìn quỹ tích Thiên Đạo mà phỏng đoán ra được rất nhiều chuyện chưa phát sinh!

Đương nhiên, loại truyền thuyết này vô cùng phiêu miễu, lại cũng không có người nào biết. Dù sao thì chuyện chưa phát sinh, nếu có người có thể nói rõ, như vậy cũng có chút quá không có đạo lý. Dù sao thì mỗi một sự kiện phát sinh, đều là do vô số điều kiện không biết rõ tụ tập lại. Chỉ cần khác đi một chút, kết quả liền hoàn toàn bất đồng.

Cũng như tên Liên Ngọc hôm nay kia.

Tố Vân nhìn ra tâm chí Liên Ngọc này cực kỳ kiên cường, trên phương diện tu hành còn rất có thiên phú. Chỉ cần tối đa trăm năm nữa, hắn có thể trở thành cường giả Hư Thần Cảnh.

Nhưng mà, nếu như hôm nay Tố Vân giết hắn. Như vậy, trăm năm sau hắn có thể trở thành cường giả Hư Thần Cảnh sao?

829. Chương 937 : Rời Đi. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 937: Rời đi. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 937: Rời đi. (2)

Cái này là một loại Thiên Đạo quỷ bí, không phải người bình thường có thể nhìn ra. Có lẽ chỉ là một ý niệm trong đầu, khẽ vươn tay duỗi chân ra là có thể cải biến quỹ tích Thiên Đạo.

Cái gọi là chút thành tựu Thiên Đạo, cũng chỉ là xác minh được một tia Thiên Đạo mà thôi, không hơn không kém.

Nói chuyện một phen, lúc này ánh trắng đã treo lên giữa trời cao.

- Thời gian đã không còn sớm, lại chậm trễ ba tháng. Nếu như có thể, còn phiền toái Đế Quan mang bọn ta đến không gian Truyền Tống Trận a.

Lâm Dịch minh bạch tính cách Tố Vân, cho nên khi nói chuyện với nàng cũng không động tâm tư gì, mà là nói trắng ra.

Tố Vân khẽ gật đầu, nói:

- Như vậy, chúng ta đi thôi.

Lúc này, ba người đứng lên, thân hình có chút nhoáng một cái, hóa thành ba đạo cầu vồng, bay về hướng đông.

Chỉ một lát sau, liền bay ra khỏi trăm kilomet.

Tố Vân mang theo Lâm Dịch và Lâm Phỉ dừng lại trên một tòa núi nhỏ. Lâm Dịch cúi đầu xuống, liền nhìn thấy không gian Truyền Tống Trận giống như mặt trời và mặt trăng chồng lên nhau kia, hơi sững sờ, lập tức cười nói:

- Không nghĩ tới không gian Truyền Tống Trận lại ở trên đỉnh tòa núi này.

Tố Vân khẽ cười cười, nhẹ gật đầu, nhưng lại không nói gì.

Lâm Dịch cũng không nói chuyện, lấy Linh tinh từ trong lòng ra, bắt đầu bày đặt.

Một lát sau, năm khỏa Linh tinh đều đã đặt lên năm Pháp trận.

Lúc này, Lâm Dịch và Lâm Phỉ mới đứng lên không gian Pháp trận.

- Đế Quân, hữu duyên gặp lại.

Lâm Dịch cười nói với Đế Quân.

Tố Vân khẽ gật đầu, đỉnh đỉnh ngọc lập, phong tình động lòng người đến nói không nên lời.

Ngân bạch sắc quang mang bắt đầu có chút lập lòe. Một lát sau, Lâm Dịch khuếch tán thần thức của mình ra, lập tức bao trùm hoàn toàn pháp trận, một lát sau, một tọa độ xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn hơi có chút do dự, ngân mang lập tức lập lòe trong tay trái hắn.

- Hi vọng những vậy này có thể có chút trợ giúp Đế Quân khi ngưng tụ ra Thần Cách a.

Lâm Dịch đột nhiên cao giọng nói ra, chỉ thấy ba đạo thanh mang lập tức từ bên trong nhẹ bắn ra.

Tố Vân hơi sững sờ, bàn tay trắng nõn tiếp lấy, chính là ba khỏa châu thể tản ra thanh sắc quang mang.

Tố Vân còn chưa kịp có phản ứng, một hồi ngân mang lóe lên kịch liệt. Lâm Dịch và Lâm Phỉ đã biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này Tố Vân mới nhìn vật trong tay, lập tức lộ ra một tia kinh ngạc.

- Nội đan yêu thú Thất giai Ngưng Thần kỳ!

Sau khi có chút kinh ngạc, Tố Vân nở một nụ cười. Một lát sau, nhẹ nhàng nỉ non nói:

- Ba khỏa Hồng Trận Luyện Tâm Hoàn kia, xem như là vật trao đổi a.

Nói xong, ngân mang lóe lên trên tay nàng, ba khỏa Nội đan yêu thú Thất giai Ngưng Thần kỳ biến mất không thấy gì nữa, mà Tố Vân cũng hơi bước lên, liền biến mất vô ảnh vô tung.

Ở trong đường hầm không gian kia.

Lâm Dịch hơi có chút cảm khái nhìn năng lượng không gian ổn định ở bên cạnh, trong lòng sợ hãi thán phục.

Chỉ một tia cảm ngộ gần kề Thiên Đạo, liền khiến hắn lập tức đơn giản triệt tiêu bệnh trạng đau đầu của hắn trong đường hầm không gian này. Bởi vậy có thể tưởng tượng, Thiên Đạo này là một loại cường đại như thế nào rồi!

Trong đường hầm không gian này chỉ có một mình hắn, về phần Lâm Phỉ, trước khi tiến vào đường hầm không gian này một giây, nàng đã sớm được Lâm Dịch đưa vào bên trong Hổ Thần cư. Trong đường hầm không gian này, ngay cả Lâm Dịch cũng nhịn không được, đầu đau như muốn nứt, càng không cần phải nói tới Lâm Phỉ rồi. Hắn tự nhiên không muốn mạo hiểm mang nàng cùng tiến vào.

Ba khỏa Nội đan yêu thú Thất giai Ngưng Thần kỳ, có thể đủ để giúp nàng ngưng tụ ra Thần Cách a. Xem như là vật trao đổi Hồng Trần Luyện Tâm hoàn, tuy rằng nàng cũng không biết.

Lâm Dịch nghĩ đến trong nội tâm. Nhưng hắn lại không biết, nguyên lai Đế Quân sớm đã biết Hồng Trần Luyện Tâm hoàn đã ở trên người hắn!

Bởi vì, Ngưu Kháng kia là người của Đế Quân. Mà Đế Quân ở chỗ nào cũng có được Mệnh bài trọng yếu của tương đối của từng người. Mệnh bài này là vật phẩm cấp linh khí, không có tác dụng gì khác, chỉ có thể cảm ứng sinh tử của người cầm thẻ bài.

Tại chỗ Đế Quân có một khối Mẫu bài. Lúc Hồng Trần Luyện Tâm hoàn xuất hiện tại hội đấu giá. Tuy rằng bản thân Đế Quân không đi, nhưng nàng gọi Ngưu Kháng đi, tự nhiên cho hắn một khối Tử bài. Cho nên lúc Ngưu Kháng tử vong, Tố Vân có thể cảm ứng được. Sau khi Tử bài kia bị nghiền nát, tự động ghi chép lại chuyện phát sinh bên người chủ nhân trước và sau đó nửa canh giờ, sau đó truyền tống về Mẫu bài.

Cho nên Đế Quân đều rành mạch hết thảy mọi chuyện. Kể cả lời nói về sau của Lâm Dịch và hành động buông tha cho những người kia.

Mà vì cái gì mà lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Dịch, nàng cũng không phát động công kích với hắn. Vấn đề này chỉ bản thân nàng mới biết được a.

Bất kể nói như thế nào, Lâm Dịch cũng chỉ nghĩ một lát, liền không suy nghĩ gì nhiều hơn nữa.

Đối với hắn mà nói, vô luận và Chu Khắc hay là Tố Vân. Đối với hắn thì cũng chỉ là khách qua đường mà thôi. Có lẽ, tử này về sau cũng không có bất luận giao tế gì.

Thoáng một cái, nửa giờ đã trôi qua, Lâm Dịch đã ra khỏi đường hầm không gian.

Lúc tiến vào Truyền Tống Trận, sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Nhưng khi xuất hiện trở lại, thì lại vô cùng sáng ngời.

Thời gian dần qua, mây trắng lười biếng phiêu nhiên bay trên bầu trời, bầu trời màu xanh da trời giống như là mảnh tơ lụa ôn nhu nhất, khiến nhân tâm sinh ra cảm giác tường hòa.

Hiểu Thiên Đạo được một chút, Lâm Dịch bắt đầu ưa thích cảm giác tiếp tự nhiên này. Trà trộn vào núi vào cây vào rừng, ngao du trời xanh biển cả. Loại cảm giác này, khiến hắn có một loại thích ý và thoải mái nói không nên lời.

- Đợi sao khi gặp Mông nhi và Linh Lung, nhất định phải hảo hảo mang theo các nàng đi dạo Thiên Giới này. Nhất định như thế!

Lâm Dịch âm thầm nghĩ đến.

Sau đó, Lâm Dịch dẫn Lâm Phỉ ra, cùng nhau rời đi, tìm kiếm Truyền Tống Trận tại phiến Hải vực này.

Minh Vân Hải Vực, Tích Dương Hải Vực, còn một Hải Vực mà Đế Quân Tố Vân không biết tên, Hiện giờ, chính là cái thứ tư rồi.

- Còn hai cái nữa là có thể tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải rồi.

Trong lúc phi hành, Lâm Dịch lại hơi có chút lo lắng.

Sau khi đã biết được cường giả Ngưng Thần kỳ bưu hãn như thế nào. Lâm Dịch hết sức lo lắng đối với chuyến đế Bạo Loạn Tinh Hải lần này. Không chỉ hắn, ngay cả cường giả Ngưng Thần kỳ cũng cực kỳ cố kỵ Bạo Loạn Tinh Hải. Có thể tưởng tượng nơi hỗn loạn kia khủng bố như thế nào a.

Sau khi có chút nhíu mày suy nghĩ, Lâm Dịch lại mãnh liệt lắc đầu, quyết tâm không suy nghĩ gì nhiều nữa.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cũng chỉ có thể tiến tới từng bước một.

Vô luận như thế nào, muốn tới Bạo Loạn Tinh Hải, nhất định phải trở lại Đông Nam Thiên rồi!

Hỏi một người đi đường. Dò thăm phương hướng phủ đệ Đế Quân, Lâm Phỉ hướng về phía trước bay thẳng đi. Ước chừng sáu canh giờ, hai người đã bay được một khoảng cách mấy vạn kilomet. Rốt cuộc đã đi tới một tòa thành treo trên bầu trời mặt biển này.

830. Chương 938 : Đến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 938: Đến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 938: Đến.

- Chính là chỗ này.

Lâm Dịch ngừng thân hình lại, vừa cười vừa nói với Lâm Phỉ. Lâm Phỉ nhẹ gật đầu, tò mò nhìn bên kia.

Thành bảo này cực kỳ cao lớn, toàn thân trắng noãn, cứ như vậy lơ lửng trên mặt biển cuồn cuộn. Nhìn khí thế bên ngoài có vài phần bàng bạc.

Lâm Dịch khai triển cảm giác ra một phen, liền cảm giác được tòa lâu đài này có một tầng cấm chế không kém.

Chỉ có một khả năng, đó chính là có người.

Chung quanh nơi này cũng không có người nào ở. Nhìn bên ngoài có vẻ đồng dạng với sơn mạch của Đế Quân Tố Vân, không công khai với bên ngoài.

- Chúng ta đi qua đi.

Quan sát một hồi, Lâm Dịch cười, nói ra với Lâm Phỉ.

Lâm Phỉ nhẹ gật đầu. Hai người dắt tay nhau, phiêu nhiên bay đi.

- Người đến dừng lại!

Vừa đến lối vào, lập tức bị ngăn lại. Lâm Dịch và Lâm Phỉ tự nhiên ngừng lại.

Bất quá, hộ vệ trông coi chỉ là Chiến sĩ Ngũ giai. Nhưng với tư cách hộ vệ trông coi cửa vào phủ đệ Đế Quân. Hắn vẫn có chút nhãn lực.

Chỉ thấy một nam một nữ bay tới. Khí tức nữ nhân kia so với hắn còn cường đại hơn một phần. Có thể rõ ràng cảm giác được đối phương là Chiến sĩ Ngũ giai hậu kỳ. Mà nam nhân kia, lại căn bản không nhìn thấu hắn nông sâu như thế nào!

Hộ vệ Thiên Giới này cũng không phải những tên không biết suy nghĩ, cho rằng nhìn không ra nông sâu liền cho rằng thực lực đối phương không đủ. Xuất nhập nơi này, không có mấy người có thể khiến hắn nhìn không thấu thực lực. Cơ hồ ngay lập tức, hộ vệ kia liền minh bạch cấp bậc đối phương như thế nào rồi.

Sắc mặt lập tức biến thành cung kính, nói:

- Xin hỏi đại nhân muốn làm gì?

Lâm Dịch vừa cười, vừa trực tiếp nói ra:

- Ta là Lâm Dịch, đến đây thỉnh cầu Đế Quân giúp một chuyện nhỏ. Còn phiền toái các hạ thông báo một tiếng.

Nghe rõ ý đồ của hắn, hộ vệ kia càng không dám lãnh đạm, nói không ngớt:

- Không phiền toái, không phiền toái. Thỉnh Lâm đại nhân chờ một chút, tiểu nhân vào trong thông báo.

- Làm phiền ngươi rồi.

Lâm Dịch gật đầu cười.

Tên hộ vệ kia liền vội vàng khom người. Sau khi lui xuống liền vào trong thông báo.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ chỉ chờ đợi một chút ở bên ngoài. Tên hộ vệ kia đã bay trở về, cung kính nói:

- Lâm đại nhân, tiểu thư. Mời vào.

- Làm phiền rồi.

Lâm Dịch cười, nói ra. Sau đó liền cùng Lâm Phỉ bay theo sau lưng hộ vệ kia đi vào.

Mặc dù tòa thành này lớn. Nhưng trên thực tế, khoảng cách từ cửa ra vào đến vị trí của Đế Quân kia, cũng không tính là rất xa. Chỉ một lát sau, ba người đã đến nơi.

- Đế Quân lệnh cho tiểu nhân để Lâm đại nhân trực tiếp tiến vào, tiểu nhiên cáo lui trước.

Đã đến nơi, hộ vệ chỉ chỉ đại môn đúc bằng đã phía trước, cung kính nói.

- Ân.

Lâm Dịch mỉm cười gật đầu. Hộ vệ kia lại có chút khom người lần nữa, lúc này mới lui xuống.

Lúc này Lâm Dịch mới đi về hướng đại môn, đẩy cửa ra.

Lọt vào tầm mắt chính là một cung điện màu trắng cũng không tính là nhỏ. Tại trung ương cung điện, đang có một người ngồi ngay ngắn.

Chỉ thấy làn da người này ngăm đen, bộ dáng khôi ngô. Nhưng đôi mắt lại mang theo vẻ hờ hững không nói nên lời. Tướng mạo đường đường, có chút oai hùng bất phàm.

Chỉ là hắn ngồi ở vị trí chủ vị. Mình nên chào hỏi một phen.

- Lâm Dịch là người sơn dã, mang theo nội tử Lâm Phỉ đến bái kiến Đế Quân các hạ. Mạo muội tới quấy rầy, kính xin Đế Quân thứ lỗi.

Lâm Dịch đi tới phía trên cung điện, chắp tay cười nói.

Lúc này, Đế Quân kia mới ngẩng đầu lên, khẽ chau mày. Thần sắc lập tức có chút hờ hững liếc nhìn Lâm Dịch và Lâm Phỉ. Sau đó liền cúi đầu nhìn quyển sách trên tay, đạm mạc hỏi:

- Chuyện gì?

Lâm Dịch có chút sửng sốt. Hắn không ngờ Đế Quân này lại lạnh lùng như vậy.

Bất quá, hắn liền có phản ứng, cười nói:

- Lâm Dịch muốn mượn không gian Truyền Tống trận dùng một lát.

- Hai khỏa Linh tinh.

Đế Quân này cũng không ngẩng đầu lên, nói thẳng ra.

Lâm Dịch cũng không chậm trễ. Hắn đã đạt được bốn mươi khỏa Linh tinh từ Luyện yêu sơn. Vốn tưởng rằng từng phương đều cần lộ phí, ai biết rằng ba đường đầu tiên chẳng những không dùng lộ phí gì, thậm chí Tích Dương Đế Quân kia còn cho hắn năm khỏa Linh tinh. Cho nên hắn cũng có đủ Linh tinh để đến Đông Nam Thiên rồi.

Thấy Đế Quân này nói chuyện sảng khoái như vậy, Lâm Dịch cũng không chút hàm hồ, không nói hai lời, ngân sắc quang mang liền lóe lên trên tay hắn. Hai khỏa Linh tinh từ tay hắn lập tức nhẹ bắn ra ngoài.

Lúc này, Đế Quân này mới ngẩng đầu lên, nhanh chóng thu lấy, cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức quay đầu nói:

- Dẫn bọn hắn đến không gian Truyền Tống Trận.

- Vâng!

Từ gian phòng bên trong truyền đến một thanh âm lĩnh mệnh. Một hộ vệ ăn mặc như hộ vệ lúc trước đi ra.

Lâm Dịch cũng không nghĩ tới sự tình lại thuận lợi như vậy, có chút sửng sốt, cười nói:

- Đa tạ Đế Quân.

Đế Quân kia liếc nhìn Lâm Phỉ, lập tức hơi cau mày, nói:

- Ngươi có biện pháp chịu đựng áp lực đường hầm không gian.

Lâm Dịch lại hơi sững sờ, lập tức cười nói: xem tại

- Cái này, Lâm Dịch tự có biện pháp.

Đế Quân nghe xong những lời này, lúc này mới nhìn kỹ Lâm Dịch cao thấp vài lần, lập tức hờ hững nhẹ gật đầu, liền không hề để ý tới bọn họ nữa, cúi đầu nhìn về quyển sách trên tay. Tựa hồ như Lâm Dịch dùng biện pháp gì đó để ngăn cản áp lực đường hầm không gian không có một chút quan hệ nào với hắn.

Lâm Dịch hơi nhíu mày thoáng một phát. Đế Quân này quả thực có cá tính.

- Đại nhân, thỉnh qua bên này.

Hộ vệ bên cạnh cung kính nói ra. Lâm Dịch nhìn Đế Quân tựa hồ không có ý tứ nói thêm điều gì, khẽ gật đầu, ý bảo rời đi. Sau đó liền đi theo sau lưng hộ vệ kia đi ra ngoài. Lâm Phỉ tự nhiên đi theo sau lưng Lâm Dịch. Trong mắt của nàng cũng có vài phần đánh giá Đế Quân kia, lúc này mới quay đầu lại.

- Đế Quân này lãnh mạc quá.

Lúc ra cửa, Lâm Phỉ nhỏ giọng nói bên tai Lâm Dịch.

Lâm Dịch khẽ cười thoáng một phát, nói:

- Ta ngược lại ưa thích quan hệ với người như vậy.

Phải biết rằng, Lâm Dịch ghét nhất chính là dùng lễ nghi để giao tiếp. Năm đó, lúc ở Học viện Tông phạm, mối quan hệ của hắn rất ít. Hiện tại quan hệ với loại người lãnh đạm như Đế Quân này, ngược lại là một công việc ít dùng sức.

Lâm Phỉ kỳ quái liếc nhìn Lâm Dịch, lập tức không nói thêm gì nữa.

Hai người đi theo hộ vệ kia chỉ trong chốc lát, liền đi ra khỏi khu vực trung tâm lâu đài này.

Một Truyền Tống Trận cự đại, nằm ở trên không trung trung ương lâu đài này.

- Đại nhân, đã đến rồi.

Lúc này, hộ vệ mở miệng nói ra.

Lâm Dịch tự nhiên thấy được, gật đầu cười nói với hắn:

- Làm phiền ngươi rồi.

Hộ vệ khẽ cười, nói:

- Không có gì, tiểu nhân không quấy rầy nữa, cáo từ.

Lâm Dịch gật đầu, hộ vệ kia liền lui xuống.

Lâm Dịch lập tức đặt năm khỏa Linh tinh lên năm pháp trận, sau đó liền dẫn Lâm Phỉ đứng ở bên trong không gian Truyền Tống Trận.

Một hồi ngân sắc quang mang lóe lên, hai người liền lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Trong đường hầm không giaan, Lâm Phỉ hô to gọi nhỏ bên người Lâm Dịch, ngạc nhiên không thôi. Hôm nay Lâm Dịch đã có thể ổn định hoàn toàn không gian bên người. Triệt tiêu tối đa áp lực cực lớn kia. Cho nên Lâm Phỉ cũng được hấn dẫn tiến theo.

831. Chương 939 : Địa Phương Quỷ Dị. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 939: Địa phương quỷ dị. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 939: Địa phương quỷ dị. (1)

Vô số quang điểm sáng chói như tinh quang lóe sáng, gào thét bên tai hai người, vô cùng đẹp mắt. Đây là lần đầu tiên Lâm Phỉ nhìn thấy, tự nhiên vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Dịch ngược lại không ngờ lúc này lại phi thường thuận lợi như vậy, lúc này mới có chút thở dài một hơi.

Nửa canh giờ lại trôi qua...

- Đường hầm không gian kia thật xinh đẹp!

Lâm Dịch vẫn y nguyên không có phục hồi tinh thần lại từ trong cảnh đẹp kia, cảm thán nói.

Lâm Dịch khẽ cười cười, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

So với trước kia, tràng cảnh cũng không có gì cải biến. Vẫn là trời xanh mây trắng, ánh mặt trời và hải dương.

Tại Thiên Giới này, chín mươi chín phần trăm là Hải dương. Hơn nữa nhìn bề ngoài còn tương đối đặc biệt, đại bộ phận độ ấm đều không kém nhau quá xa. Cho nên cảnh sắc cơ bản cũng giống nhau.

- Chỉ còn một cánh cửa cuối cùng là đến Bạo Loạn Tinh Hải rồi.

Lâm Dịch nghĩ đến trong nội tâm. Khẽ mỉm cười với Lâm Phỉ, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ nhẹ gật đầu, hai người liền hóa thành hai đạo lưu quang, bay lên không trung.

Đồng dạng tìm một người, hỏi rõ phương hướng.

Lúc này, lộ trình xa xôi chỉ còn lại trọn vẹn bảy tám ức kilomet.

Bảy tám ức kilomet này, lấy tốc độ Lâm Dịch mà nói. Toàn lực phi hành, cũng cần hơn mười ngày để vượt qua. Huống chỉ bây giờ còn có Lâm Phỉ.

Bất quá cũng may, mấy ngày nay cũng không gấp. Mà đối với cảm ngộ Thiên Đạo, Lâm Dịch cũng cho rằng nên củng cố một chút, cho nên lúc này thả chậm tốc độ lại.

Thời gian ba tháng, từ chỗ này chạy tới phủ đệ Đế Quân tại Hải Vực này.

Dọc theo con đường này, Lâm Dịch và Lâm Phỉ ngày thì đi, tối thì trở về Hổ Thần cư, sau đó bắt đầu cảm ngộ Thiên Đạo.

Hôm nay, đối với lý giải Thiên Đạo, Lâm Dịch vẫn còn dừng lại ở mức độ bắt chước, nhưng muốn chính thức nhập môn cũng là một việc dễ dàng.

Lâm Dịch không ngừng nghĩ lại trận đại chiến giữa Tố Vân và Chu Khắc ngày đó, phân tích động tác hai người. Từ những cái lớn như quỹ tắc công kích của bọn hắn, quy củ động tĩnh cho đến những cái nhỏ như cơ thể bọn hắn run rẩy, biểu lộ khuôn mặt,...Sau đó không ngừng phân tích diễn biến trong đầu.

Không hề nghi ngờ gì, quá trình này rất buồn tẻ gian nan. Bất quá Lâm Dịch có thể bắt chước đối tượng. Cho nên hoặc nhiều hoặc ít đều có thể sử dụng một chút Thiên Đạo chi uy. Nhưng Thiên Đạo thuộc về hắn, lại không phải dễ dàng tìm được như vậy.

Rất nhiều cường giả Hư Thần Cảnh ngừng lại tại Luyện Cách kỳ, nguyên nhân chủ yếu chính là không tìm kiếm được Thiên Đạo của mình. Bởi vậy có thể tưởng tượng đây là một quá trình gian nan như thế nào rồi. Dù Lâm Dịch có thể bắt chước đối tượng, nhưng đây cũng không phải là một nhiệm vụ dễ dàng hoàn thành.

Mà về phần Hồng Trần Luyện Tâm hoàn kia. Hiện giờ Lâm Dịch không có tâm tư đi quản thứ này. Mặc dù nói thực lực càng mạnh, càng an toàn hơn tại Bạo Loạn Tinh Hải. Lâm Dịch cũng hiểu một ít đạo lý này. Nhưng hắn thật sự không có cách nào tĩnh tâm, chỉ có thể bất đắc dĩ trì hoãn.

Thời gian ba tháng, thoáng cái hai người cũng đã đi tới vị trí Truyền Tống Trận cuối cùng tại Tây Bắc Thiên này.

Đế Quân ở đây lại là một người hào sảng. Lâm Dịch đến, chỉ mấy câu hắn liền xưng huynh gọi đệ với Lâm Dịch. Khiến lúc dùng không gian Truyền Tống Trận cũng là cực kỳ dễ dàng.

Lâm Dịch nói đa tạ, sau đó liền dẫn Lâm Phỉ tiến nhập vào không gian Truyền Tống Trận.

Nửa giờ sau, hai người Lâm Dịch đã đi ra.

Vừa mới đi ra từ đường hầm không gian. Lâm Dịch lập tức cảm giác được một cỗ cảm giác nặng nề không nói nên lời, thẩm thấu toàn bộ bầu trời này!

Ánh mắt Lâm Dịch lập tức nhìn về phía đông, trong mắt hắn có chút lóe ra hàn mang nhàn nhạt.

- Rốt cục đã đến Bạo Loạn Tinh Hải rồi!

Lâm Dịch nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía đông.

Một cổ khí tức áp lực phô thiên cái địa như đã tồn tại trăm triệu năm từ bên kia thẩm thấu quá, lấy tu vị của Lâm Dịch cũng ẩn ẩn có cảm giác khó chịu. Mà Lâm Phỉ bên người Lâm Dịch lại lấy bàn tay nhỏ bé che ngực lại, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

- Dịch ca, nơi này...Thật quỷ dị...

Lâm Phỉ cố gắng điều chỉnh hô hấp một chút, sau đó mở miệng nói. Trong mắt, ẩn ẩn lộ ra một tia lo lắng.

Nàng tự nhiên biết rõ, Lâm Dịch từ xa như vậy cũng có thể cảm nhận được chỗ phát ra khí tức quỷ dị, tự nhiên lo lắng rồi.

Lâm Dịch thu hồi ánh mắt, quay đầu hơi cười với Lâm Phỉ, lập tức nói:

- Yên tâm đi. Không có chuyện gì đâu, nàng về Hổ Thần Cư trước đi.

Lâm Phỉ nhíu mày do dự một chút, cuối cũng cùng hiểu dù mình có ở bên người Lâm Dịch cũng chỉ tăng thêm gánh nặng cho hắn thôi. Sau khi suy nghĩ một chút liền khẽ gật đầu, lo lắng nói:

- Chàng cũng phải cẩn thận đấy.

Lâm Dịch gật đầu cười, cầm bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, sau khi một hồi ngân mang lóe lên, Lâm Phỉ liền biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi đưa Lâm Phỉ vào Hổ Thần Cư, dáng cười của Lâm Dịch mới thu lại, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía đông.

Tuy rằng đã sớm nghe nói Bạo Loạn Tinh Hải cực kỳ nguy hiểm, nhưng Lâm Dịch thật không ngờ, còn cách Bạo Loạn Tinh Hải xa như vậy rõ ràng đã cảm nhận được hào khí áp lực như thế, thoạt nhìn còn nguy hiểm hơn lời đồn nhiều a…

Bất quá mặc kệ nguy hiểm hay không, Lâm Dịch vẫn muốn đi một lần. Hít sâu một hơi, Lâm Dịch liền khuếch tán thần thức ra, hắn ít nhất phải xác định trước, chung quanh nơi này có người nào không.

Nhưng vượt ngoài dự liệu, trong phạm vi của thần thức, đừng nói là người, cho dù là động vật cũng không có! Phảng phất trong phạm vi một vạn km này cũng chỉ có mỗi mình hắn thôi vậy.

Lâm Dịch có chút nhíu mày, nhưng lập tức lại nghĩ đến, Bạo Loạn Tinh Hải này được xưng là nơi nguy hiểm hỗn loạn như Thiên Giới, ít người cũng rất bình thường a?

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch cũng không nghĩ nhiều nữa, sau khi hít sâu một hơi, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía đông tràn ngập khí tức quỷ dị kia…

Tầng mây dày đặc trên đỉnh đầu không phải toàn bộ đều hắc ám, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác buồn bực như cự thạch ngàn cân ép lên ngực vậy.

Nước biển tựa hồ cũng đã không còn gào thét như bình thường, giống như một vũng nước đọng vậy, ngẫu nhiên lại có tảng đá màu đen lao ra từ mặt biển mang đến cho người khác loại không khí trầm lặng.

Lâm Dịch vừa bay vừa cau mày, toàn bộ nơi này như một vùng đất chết vậy, toàn bộ thiên địa cũng chỉ có thanh ầm sàn sạt của đá va vào nước biển, ngoài ra chính là sự yên tĩnh đến quỷ dị, khiến nhân tâm sợ hãi.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó thở dài ra. Sau khi đẩy toàn bộ cảm giác buồn bực trong lồng ngực ra ngoài, lúc này hắn mới thấy dễ chịu một chút.

Động tác này hắn đã làm sáu lần rồi, nhưng có vẻ như vẫn còn phải tiến tục tiến hành thêm.

Tốc độ của hắn cũng không nhanh lắm, bảo trì tốc độ mỗi tiếng đồng hồ chừng ngàn km bay về phía đông. Thần thức một mực vây quanh bên người phạm vi ít nhất chục km để nếu có gì phát sinh thì hắn có thể chuẩn bị tốt.

832. Chương 94 0: Địa Phương Quỷ Dị. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 940: Địa phương quỷ dị. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 940: Địa phương quỷ dị. (2)

Cũng không trách được hắn cảnh giác như thế…Dù sao, nơi này chính là Bạo Loạn Tinh Hải, là nơi nguy hiểm nhất Thiên Giới trong truyền thuyết. Hơn nữa lời đồn ở Thiên Giới cũng chỉ nhắc đến Bạo Loạn Tinh Hải nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm. Nhưng đến cùng nguy hiểm ở chỗ nào, lại không nói tỉ mỉ. Vậy nên Lâm Dịch vừa mới đến nơi này ngoại trừ cảnh giác ra thì không biết phải làm gì nữa.

Dù sao, Lâm Dịch cũng không phải tồn tại vô địch, ở Thiên Giới có quá nhiều người có thể đánh chết hắn khi hắn còn chưa kịp lấy lại tình thần. Cường giả Ngưng Thần Kỳ như Chu Khắc như Tố Vân…nếu muốn đánh lén hắn, dù Lâm Dịch có Hổ Thần Cư bảo đảm, nhưng có thời gian để phản ứng hay không lại là chuyện khác.

Dù sao, công kích của đối phương cũng không thuần túy là công kích năng lượng, mà là sử dụng Thiên Đạo!

Tuy rằng là dựa thế, nhưng khi dùng Thiên Đạo, tuyệt đối sẽ không khiến ngươi sinh ra cảm ứng. Khi phản ứng được thì ngươi ngay cả cặn bã cũng không còn rồi.

Huống chi hiện giờ Lâm Dịch còn không dám lập tức tiến vào Hổ Thần Cư. Bởi vì trong Bạo Loạn Tinh Hải này còn có một đám người Lâm Dịch kiêng kị rất sâu, đó chính là Thần!

Những người kia chính là nhân vật ngưng tụ ra thần cách chân chính. Chỉ sợ toàn bộ Thiên Giới cũng không có bao nhiêu người. Nhưng mà từ chỗ Tích Dương Đế Quân Lâm Dịch lại biết được, ở nơi này có cường giả như vậy qua lại.

Thần và Hư Thần, đây chính là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Cho dù cường có cấp độ Ngưng Thần Kỳ vô hạn tiếp cận với Thần so sánh với Thần chính thức, cũng là một hào rộng không cách nào vượt qua được, hoặc có thể nói là rãnh trời!

Những thứ khác không nói, chỉ riêng Không gian Đại Na Di trong truyền thuyết mà chỉ có cường giả Thần cấp chân chính mới có thể sử dụng đã đủ để khiến tất cả cường giả Hư Thần Cảnh khó thấy được bóng lưng rồi.

Lâm Dịch từ Tây Bắc Thiên đi vào Bạo Loạn Tinh Hải, vẫn phải sử dụng Không Gian Truyền Tống Trận, thực sự rất phí phạm.

Những năm gần đây, hắn đã đạt đến Hư Thần Cảnh nhưng trên đường vẫn gặp phải nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, cũng may là vẫn còn sống.

Nhưng nếu là cường giả Thần cấp, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu, Tây Bắc Thiên, Đông Nam Thiên căn bản không có chút ý nghĩa nào cả. Chỉ cần một ý niệm trong đầu, bất luận nơi nào ở Thiên Giới, nói đến liền đến, nói đi liền đi.

- Đó là một loại thần thông như thế nào chứ?

Mà cái này, chỉ là một loại vận dụng đối với Thiên Đạo của bọn hắn thôi. Vì trong dòng thời gian dài dòng buồn chán cường giả Ngưng Thần Kỳ ngưng tụ thần cách, cảm ngộ đối với Thiên Đạo lại đường chậm rãi tăng cường từng chút một. Nếu như nói Ngưng Thần Kỳ cảm ngộ với Thiên Đạo tương đương 1, vậy thì cường giả Thần cấp cảm ngộ với Thiên Đạo chỉ có thể dùng ngàn, vạn thậm chí mười vạn, trăm vạn để nói.

Đó là một loại cường đại thế nào? Chỉ sợ nếu không chính thức đạt đến thì vĩnh viễn cũng không cách nào tưởng tượng được loại tuyệt thế thần thông lật tay làm mưa cường hãn đến mức nào a?

Thu hồi tâm tư trong lòng, Lâm Dịch lại lần nữa xâm nhập.

Hắn hiện giờ còn không cách nào biết được giờ mình đang ở chỗ nào nữa, đến cùng là đã gần Bạo Loạn Tinh Hải hay mới chỉ ở ngoại vi?

Bất quá khả năng ở ngoại vi vẫn lớn hơn một chút Dù sao, tương truyền Bạo Loạn Tinh Hải đã phân trọn Thiên Giới thành tám khối. Diện tích của nó, cơ hồ rộng lớn vô biên vô hạn. Hơn nữa trong truyền thuyế bên trong Bạo Loạn Tinh Hải đều tràn ngập thất giai yêu thú. Nhưng trước mắt Lâm Dịch lại không phát hiện ra yêu thú nào cả.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Lâm Dịch vừa mới chuẩn bị đẩy nhanh tốc độ thì trong lòng lại xiết chặt lại. Cơ hồ vô ý thức thân hình dừng lại một chút. Sau đó không chút do dự nhanh chóng lùi lại! Trong quá trình đó, tay phải bắn ra một đạo huyết sắc năng lượng, ầm ầm vọt về một phương hướng.

- Oanh!…

Tiếng nổ mạnh kịch liệt lập tức truyền đến, Lâm Dịch chỉ cảm thấy một cổ lực lượng cực kỳ cường đại đánh lên người, ngực có chút cứng lại, thân thể lại bị quăng ra ngoài.

Nhanh chóng điều chỉnh tốt thân hình trên không trung, Lâm Dịch mới mãnh liệt ngẩng đầu. Hai mắt như kiếm nhìn về phía trước bên trái.

Trên không trung vừa rồi còn trống không, giờ rõ ràng xuất hiện vài đạo thân ảnh!

- A, tốc độ phản ứng ngược lại không chậm nha.

Tiếng cười mang theo chút ý tức hàm xúc vang lên.

Xuất hiện chính là ba người đang cười nói. Mở miệng là một gã thanh niên bộ dáng âm trầm, người này da đầu trơn láng, thân cao hơn hai mét, rất có một cổ khí tức lỗ mãng.

Hai người khác, một người mặc áo dài xanh trắng giao nhau, khí chất phiêu miểu, bộ dáng tuấn mỹ. Một người khác mặc trường bào màu đen, tóc thật dài cắt ngang trán một mực rủ xuống treo trên môi. Nhưng đôi mắt âm lãnh lại khiến người ta phải chú mục. Từ trong ánh mắt hơi chút âm lãnh của hắn nhìn về phía Lâm Dịch, Lâm Dịch có thể nhìn ra người vừa rồi đánh lén mình, chỉ sợ chính là hắn.

Lấy thần thức Luyện Cách Kỳ hiện giờ của Lâm Dịch không khó để phát hiện, ba người này đều có trình độ Luyện Cách Kỳ.

Bất quá…Lâm Dịch vừa rồi đã hoàn toàn tản thần thức ra, nhưng vì sao lại không phát hiện ra ba người này chứ.

Lâm Dịch không khỏi có chút nghi hoặc.

- Các ngươi là ai? Vì sao muốn đánh lén ta?

Lâm Dịch dấu diếm thanh sắc mở miệng hỏi thăm. Giờ hắn đối với Bạo Loạn Tinh Hải hoàn toàn không biết gì cả, nhưng đối phó ba người, Lâm Dịch vẫn có 100% nắm chắc.

Dù sao, giờ hắn đã có thể bắt chước một tia Thiên Đạo rồi. Tuy chỉ là một tia, nhưng lấy Thiên Đạo đối phó với ba cường giả Hư Thần Cảnh Luyện Cách kỳ cũng không hề khó khăn. Cho nên, Lâm Dịch đình dò hỏi một chút tin tức mình muốn biết từ trong miệng bọn hắn.

Về phần cuối cùng xử lý ba người này thế nào, vậy phải xem bọn hắn có thông minh hay không rồi.

Lâm Dịch tuy rằng cũng không thị sát khát máu, nhưng nếu quyết định động thủ, hắn tuyệt đối sẽ không lưu lại người sống.

Gã đại hán đầu trọc kia có chút lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức buồn cười nói:

- A, tiểu tử, ngươi không sợ sao?

Ánh mắt Lâm Dịch chuyển về phía hắn, hỏi ngược lại:

- Tại sao phải sợ?

Gã đại hán đầu trọc kia ngạc nhiên, sau đó cười hắc hắc nói:

- Bởi vì chúng ta muốn giết chết ngươi ah.

- Sao ta phải sợ?

Lâm Dịch kỳ quái hỏi.

Gã đại hán đầu trọc ngạc nhiên, sau khi suy nghĩ một chút, tựa hồ đích thật có đạo lý như vậy…Sợ, ba huynh đệ mình cũng sẽ giết hắn, không sợ cũng phải giết hắn…Đã như vậy thì sợ hay không có khác gì nhau chứ?

Có lẽ khác biệt duy nhất chính là nếu sợ thì đối phương sẽ phảng kháng ít một chút. Mà không sợ thì mình sẽ có chút phiền toái nhỏ a?

Nghĩ thông suốt đạo lý này, đại hán đầu trọc cười ha ha nói:

- Có đạo lý, có đạo lý.

Lâm Dịch bất đắc dĩ trợn trắng mắt, sau đó mới nói:

- Ta trả lời câu hỏi của ngươi rồi, nhưng ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta. Các ngươi là ai, vì sao lại đánh lén ta?

833. Chương 941 : Lừa Đảo? Bọn Cướp? (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 941: Lừa đảo? Bọn cướp? (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 941: Lừa đảo? Bọn cướp? (1)

Đại hán đầu trọc vui tươi hớn hở nói:

- Ta gọi Viên Hồng, đây là đại ca ta Viên Khải Viên Tùng. Tiểu tử. Ta nhìn ngươi cũng không tệ lắm. Như vậy đi, ngươi giao ra không gian giới chỉ, chúng ta để ngươi rời đi, được không?

Gã đại hán đầu trọc trước chỉ thanh niên tuấn mỹ mặc quần áo xanh trắng giao nhau kia. Sau đó lại chỉ qua tên thanh niên âm lãnh thanh niên bên người tùy tiện giới thiệu.

Nói sau khi xong còn tự chủ trương khích lệ Lâm Dịch chủ động giao không gian giới chỉ cho bọn họ, sau đó sẽ để Lâm Dịch rời đi.

Lâm Dịch không khỏi hơi sững sờ. Ba người này nói là một đội đạo tặc Lâm Dịch còn có thể tin tưởng, nhưng nếu như nói là huynh đệ…

Lâm Dịch nhìn kĩ gã đầu trọc trước mắt, lại nhìn thanh niên tuấn mỹ khí chất có chút xuất chúng bên người, sau đó lại nhìn thanh niên âm lãnh vẫn đang dùng ánh mắt như độc xà nhìn chằm chằm mình…Nói thực ra ba người này vô luận là khuôn mặt hay khí chất, căn bản không có chút liên hệ nào với nhau cả.

Lâm Dịch không khỏi khỏi lại:

- Huynh đệ ruột thịt?

Gã đại hán đầu trọc trừng mắt, không vui nói:

- Đúng vậy, mấy tên loạn thất bát tao bên kia sao có thể gọi là huynh đệ chứ?

Lâm Dịch nghe vậy không khỏi âm thầm kỳ…Ở Thiên Giới này, cường giả Hư Thần Cảnh cũng đã cực kỳ hiếm thấy. Nhưng một nhà này thật tốt, thoáng cái đã xuất hiện ba người, lại đều là Luyện Cách Kỳ, thật sự không thể không khiến người sợ hãi thán phục.

- Sao hả? Giao không gian giới chỉ của ngươi ra đây, chúng ta sẽ bỏ qua ngươi.

Gã đại hán đầu trọc Viên Hồng thấy Lâm Dịch không trả lời lại hỏi lại lần nữa.

- Các ngươi muốn không gian giới chỉ của ta sao?

Viên Hồng rất trực tiếp. Đầu năm nay làm cường đạo còn có thể thẳng thắng thành khẩn như hắn thật không có mấy người.

- Chỉ cần ta đưa không gian giới chỉ cho các ngươi, các ngươi sẽ không giết ta sao?

Lâm Dịch lại hỏi lần nữa.

Viên Hồng tiếp tục gật đầu.

Thần sắc Lâm Dịch thu liễm lại, có chút không vui nói:

- Không gian giới chỉ chính là mạng của ta, các ngươi muốn chính là muốn mạng của ta, thực xin lỗi, ta cự tuyệt.

Viên Hồng hơi sững sờ, hơi nhíu mày nói:

- Tiểu tử, lão tử nhìn ngươi thuận mắt mới cho ngươi cơ hội sống sót, ngươi phải nên nắm chặt đấy.

Lâm Dịch lắc đầu, cũng không nói chuyện.

Viên Hồng nhướng mày lần nữa, muốn nói thêm gì đó. Đại ca của hắn, tên nam tử tuấn mỹ kia lại có chút thò tay, ngăn trở lời hắn muốn nói. Viên Hồng thấy động tác của đại ca cũng rất nghe lời im lặng nhìn về phía Lâm Dịch.

Một người thì nhìn như tùy tiện, như không có tâm cơ gì cả. Mà người khác thì cười khẽ lời nói nhỏ nhẹ, hơn nữa cách cư xử cũng chú ý hơn Viên Hồng nhiều, mang đến cho người khác một cảm giác rất lễ phép.

Lâm Dịch nhìn hắn một cái, lập tức nói:

- Lâm Dịch.

- Nguyên lai là Lâm huynh đệ…

Viên Khải có chút gật đầu một cái, lập tức cười nói:

- Xem ra đây là lần đầu các hạ đến Bạo Loạn Tinh Hải a?

Tâm tư Lâm Dịch khẽ nhúc nhích, lập tức nghi hoặc nhìn nói:

- Làm sao ngươi biết?

Viên khải mỉm cười nói:

- Không khó nhìn ra…Ở Bạo Loạn Tinh Hải, cũng chỉ có người mới đến như các hạ mới đi quang minh chính đại thế thôi.

Lâm Dịch nhíu mày, trong nội tâm nghi hoặc nhưng cũng không hỏi lại gì. Mà Viên Khải kia cũng đón lấy cười nói:

- Đề nghị của Tam đệ cũng không tồi, chỉ cần Lâm huynh đệ giao ra không gian giới chỉ, huynh đệ chúng ta sẽ lập tức rời khỏi. Nếu không…Ha ha. Kính xin Lâm Dịch huynh đệ suy nghĩ thật kỹ.

Viên Khải nói lời này bộ dáng rất nhẹ nhàng, tiêu sái thoải mái không nói nên lời. Tựa hồ là quả thực không muốn giết chết Lâm Dịch cho nên mới khuyên bảo vậy.

Nhưng trong lòng Lâm Dịch lại như một tấm gương sáng.

Có hảo cảm? Hừ nếu như có hảo cảm với mình còn có thể đoạt của mình sao?

Lâm Dịch không tin.

Chuyện dị thường tất có trá, bọn hắn nói vậy hẳn là có mục đích gì đó.

Nếu có mục đích, như vậy mục đích là gì đã rất rõ ràng rồi, đó chính là giết chết mình.

Viên Hồng kia bộ dạng nhìn như tùy tiện không chút tâm cơ, nhưng Lâm Dịch tuyệt tin tưởng người như vậy tuyệt không thể đạt tới cảnh giới như hôm nay được. Viên Hồng, tuyệt đối là một tên bề ngoài chất phác, nhưng trên thực tế lại là một nhân tinh. Cái này từ trong cách ăn nói của hắn cũng có thể nhìn ra được một chút. Nhìn bộ dáng của hắn là một người hồ đồ, nhưng nói chuyện lại rất trật tự không loạn chút nào. Thậm chí vừa rồi Lâm Dịch cố ý thử một câu "Ta sao phải sợ?

Biểu lộ ngạc nhiên sau lời này, cũng hoàn toàn là giả vờ. Tuy rằng che dấu vô cùng tốt, nhưng Lâm Dịch lại chú ý quan sát con mắt đối phương, trước khi ánh mắt hắn biến thành ngạc nhiên, ẩn ẩn có một cổ vui vẻ xuất hiện.

Đối phương hỏi câu "Tiểu tử, ngươi không sợ?

chính là để mình trả lời. Sau đó lại nói tiếp mấy câu nữa, biểu hiện ra hắn có hảo cảm với mình, cũng thuận lý thành chương nói các mấy câu đại loại như "Ta có hảo cảm với ngươi, cho nên giao không gian giới chỉ ra đây, ta sẽ không giết ngươi.

Hơn nữa…Lâm Dịch tin tưởng, vô luận ngươi nói kiểu gì, chỉ cần tiếp lời đầu của đối phương, đối phương sẽ theo ý mình mà đi. Bởi vì mục đích của bọn hắn chính là để mình thực sự tin tưởng bọn hắn có hảo cảm với mình nên mới không đành lòng giết chết.

Nếu tâm trí hơi yếu một chút, chỉ sợ sẽ thật sự giao cho bọn hắn a?

Sau đó, chỉ sợ tận thế của mình đã đến rồi.

Đối phương chính là bọn cướp chuyên nghiệp. Điểm ấy từ bộ dáng trò chuyện vui vẻ là có thể thấy được bọn hắn tuyệt đối đã lão luyện rồi. Bọn hắn sẽ tin tưởng một người đặt tất cả bảo vật trong không gian giới chỉ sao? Hơn nữa có vài bảo vật có thể thu nhập vào trong thân thể nữa.

Từ cường độ lần công kích vừa rồi mà xem, Lâm Dịch chắc chắn nếu mình phản ứng chậm lại một chút, kết cục tuyệt đối sẽ bị trọng thương. Đối với loại ngay từ đầu không nói lời nào đã ra tay hung ác, ngươi thực sự chờ mong đối phương sẽ thỏa mãn với vật trong không gian giới chỉ của ngươi sao? Nếu vật trong đó không quá trân quý, bọn hắn sẽ thấy không đủ. Nếu như đủ trân quý, bọn hắn càng sẽ không thỏa mãn…Bọn hắn sẽ tưởng trên người ngươi còn có vật trân quý.

Đây chính là thiên tính tham lam của nhân loại. Dù là cường giả Hư Thần Cảnh, chỉ sợ cũng không thoát khỏi loại thiên tính tham lam này a?

Mà mất đi không gian giới chỉ, những thứ không nói khác, các loại dùng để khôi phục năng lượng như linh tinh nội đan khẳng định sẽ thiếu đi a? Một ít bảo vật công thủ tuyệt đối sẽ ít đi a? Đợi đến đến khi chính thức động thủ, đối phương ba người cùng vây công tới, đến lúc đó không phải sẽ tận thế sao?

Về phần đào tẩu…Tất cả mọi người đều là cường giả Hư Thần Cảnh, ngươi có thể nhanh được bao nhiêu? Mặc dù thật sự có thân pháp tiêu hao nguyên khí phi thường mạnh, nhưng đối phương cũng đã đoạt được không gian giới chỉ của ngươi rồi.

Lâm Dịch không khỏi có chút cảm khái. Không thể không nói một câu, phương thức cướp bóc của ba người này quả thật rất inh.

834. Chương 942 : Lừa Đảo? Bọn Cướp? (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 942: Lừa đảo? Bọn cướp? (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 942: Lừa đảo? Bọn cướp? (2)

Ba cường giả Luyện Cách Kỳ đứng chung một chỗ đối mặt với một Luyện Cách Kỳ. Loại thực lực đối lập này, rõ ràng chính là ưu thế của bọn hắn. Cho nên vừa bắt đầu không có người nào sẽ nghĩ đến mình bị lừa gạt cả. Dù sao, Thiên Giới là nơi cường giả vi tôn, cường giả đều có thói quen dùng nắm đấm nói chuyện, đoán chừng không ai nghĩ đến có người sẽ lừa gạt. Cũng không phải nói đầu bọn hắn chỉ biết tư duy theo quán tính, mà là do bọn hắn không ngờ tới thôi.

- Giờ phương thức cướp bóc của bọn cướp cũng đã có học vấn như thế rồi…

Lâm Dịch bất đắc dĩ nghĩ đến.

Đương nhiên, cảm khái cũng chỉ là cảm khái. Lâm Dịch lại biểu hiện ra vẻ nhíu mày, lập tức nói:

- Các ngươi tuy rằng nói như vậy, nhưng sao ta có thể tin được lời các ngươi chứ? Vạn nhất ta giao không gian giới chỉ cho các ngươi, các ngươi trở mặt động thủ với ta, chẳng phải ta sẽ chịu thiệt sao?

Viên Khải tựa hồ hơi sững sờ, khuôn mặt lập tức trầm xuống, không vui nói:

- Chúng ta đã nói qua muốn thả Lâm huynh đệ, tự nhiên nói được sẽ làm được. Lâm huynh đệ nói như vậy chính là khinh thường chúng ta sao?

Trong nội tâm Lâm Dịch cười lạnh, xem ra những người này rất thấu triệt nhân tính. Thử nghĩ xem, đổi lại một người khác không hiểu rõ vấn đề trong này. Mà Viên Khải với khí chất cực kỳ phiêu dật tuấn lãng khiến người rất dễ sinh ra hảo cảm nói một câu không vui như vậy, chỉ sợ sẽ cảm thấy nếu mình cẩn thận quá lại có chút keo kiệt.

Mấy gia hỏa này chính là tập hợp của bọn cướp và lừa đảo ah…Lâm Dịch không khỏi lại lần nữa cảm khái.

Biểu lộ của Lâm Dịch hơi do dự một phen. Sau một lát hắn hít sâu một hơi nói:

- Ta có thể giao không gian giới chỉ cho các ngươi, nhưng các ngươi phải nói cho ta biết, sao trước kia ta lại không phát hiện ra các ngươi,

Những lời này mới chính là mục đích chu yếu Lâm Dịch nói chuyện với đối phương cả buổi như vậy.

Thần thức hiện giờ của hắn đã là Luyện Cách Kỳ. Tuy rằng dưới tình huống không gia trì chiến văn, năng lượng không đạt tới, nhưng thần thức đã đủ rồi. Ba người này đột nhiên lại nhảy ra bên cạnh hắn…Sao khiến hắn không kinh ngạc cho được?

Rất hiển nhiên, ba người này tuyệt đối chưa đạt đến cấp độ khiến mình không thể dò xét được.

Nhưng vậy tất nhiên có phương pháp gì đó, kết hợp với đặc điểm không có khí tức sinh mệnh ở chung quanh, Lâm Dịch tin tưởng, muốn áp dụng phương pháp này rất đơn giản. Chỉ là hắn không biết là do có bảo vật nào đó hoặc là nguyên nhân nào khác thôi.

Lâm Dịch phải biết rõ nguyên nhân này…Nếu không, ai biết tiếp theo còn người nào đột nhiên nhảy ra công kích hắn nữa không? Lâm Dịch cũng không muốn trên đường đi làm mục tiêu cho người ta.

Viên Khải ngược lại không nghĩ đến đối phương sẽ hỏi vấn đề này, lông mày hơi ép xuống, trong lòng ẩn ẩn có dự cảm không tốt lắm. Tựa hồ hành động lần này cũng không được nhẹ nhõm gì. đọc truyện mới nhất tại .

Nhìn thấy Lâm Dịch nghi hoặc nhìn nét mặt của mình, Viên Khải quyết định mạo hiểm một phen…Cùng lắm thì cứ đánh tới. Tuy rằng Viên Tùng nói thực lực của đối phương rất mạnh, hơn nữa năng lượng cực kỳ quái dị, nhưng nào lo được nhiều như vậy?

Viên Khải nghĩ đến, ngoài miệng lại cười nói:

- Nguyên lai là vấn đề này…Kỳ thật rất đơn giản, bởi vì phía trước mấy chục vạn km, có một thành thị, mà trong thành thị kia có bán ra loại Ẩn Tức Hoàn được cường giả Thần cấp làm ra.

Cường giả Thần cấp?

Lâm Dịch lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Viên Khải nhìn hắn một cái, lập tức nhẹ gật đầu, nói:

- Không tệ, đúng là xuất từ cường giả Thần cấp. Ẩn Tức Hoàn có thể sử dụng để khiến tinh thần lực và năng lượng của ngươi bị áp chế đến trạng thái gần như không. Bất quá cũng không có ảnh hưởng gì đến thực lực của ngươi cả. Chỉ cần khi sử dụng năng lượng áp chế đến 1% bản thân vẫn có thể che dấu. Nghe nói, dù là cường giả Thần cấp cũng là khó có thể phát hiện.

Lâm Dịch nghe vậy lập tức có chút giật mình…Ẩn Tức Hoàn được xưng là dù cường giả Thần cấp cũng khó có thể phát hiện? Vậy cũng không khỏi quá biến thái a? Không hổ là được xuất ra từ trong tay cường giả Thần cấp…

Lâm Dịch như lẩm bẩm nói:

- Thứ này xuất từ trong tay cường giả Thần cấp, chỉ sợ giá không rẻ a.

Viên Khải cũng cảm khái gật đầu nói:

- Không rẻ. Một ngàn tinh thạch một khỏa…

5000 vạn tinh thạch, tương đương nửa khỏa Linh tinh. Nói một cách khác, một khỏa linh tinh lớn chừng quả trứng gà, chỉ có thể mua được mười cái.

Đây quả thật là cái giá trên trời.

Thấy Lâm Dịch cả buổi cũng không nói gì. Viên Khải cũng suy nghĩ một chút, ho khan một tiếng rồi nói:

- Sao hả Lâm huynh đệ? Định xong chưa?

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó nhẹ gật đầu nói:

- Quyết định.

Viên Khải lộ ra dáng tươi cười. Theo hắn nghĩ thì ba Luyện Cách Kỳ đối phó một, mặc dù năng lượng đối phương có chút quỷ dị, nhưng tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao, ba cường giả ngang cấp liên thủ, cũng không phải dễ đối phó như vậy.

Mà chỉ cần Lâm Dịch giao không gian giới chỉ cho bọn hắn…

Nghĩ tới đây, trong mắt Viên Khải lóe lên một tia tàn nhẫn, hắn không tin Lâm Dịch lại bỏ tất cả bảo vật vào không gian giới chỉ.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu nói:

- Các ngươi giao không gian giới chỉ của mình cho ta, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng.

Yên lăng!

Ba huynh đệ đạo tặc này lập tức lộ ra thần sắc ngạc nhiên, sau một lát mới phục hồi tinh thần lại. Ngoại trừ Viên Tung vốn dùng khuôn mặt âm trầm nhìn Lâm Dịch thôi, Viên Khải và Viên Hồng vốn đang cười không ngừng cũng dần âm trầm lại.

- Lâm huynh đệ đang đùa bỡn ba huynh đệ chúng ta sao?

Ánh mắt Viên Khải lộ ra sát ý lành lạnh.

Vừa rồi còn cười không ngớt, trong nháy mắt lại sát khí trùng thiên…tốc độ trở mặt như vậy, thật đúng là khiến người sợ hãi thán phục.

Lâm Dịch cười khẽ một tiếng chậm rãi nói:

- Chỉ bằng vào việc ba người các ngươi vừa rồi đột nhiên công kích ta, lẽ ra ta sẽ không buông tha cho các ngươi, càng không nói đến các ngươi dám mưu đoạt không gian giới chỉ của ta, sau đó giết chết ta. Bất quá nể tình các ngươi cho ta biết tin tức về Ẩn Tức Hoàn, ta sẽ cho các ngươi một cơ hội. Giao không gian giới chỉ ra ta cho các ngươi rời đi, nếu không…Ha ha…

Một Luyện Cách Kỳ đối mặt với ba cường giả ngang cấp lại nói ngông cuồng như thế, không ai mà không phẫn nộ cả.

Khí tức của Viên Khải trong nháy mắt liền lạnh lại, chậm rãi nói:

- Đây là do ngươi muốn chết. Vốn định bỏ qua cho ngươi, nhưng ngươi đã không biết điều như thế, cũng không thể oán được chúng ta.

Cũng khá khen cho Viên Khải này diễn kịch thật tốt, đến lúc này rồi còn nói ra mấy lời này. Cũng may Lâm Dịch đã sớm nhìn thấu bọn hắn, nếu không quả thật phải xin lỗi bọn hắn rồi.

Lâm Dịch cười xùy một tiếng, khoanh tay nhìn ba người, tựa hồ đang đợi bọn hắn tiến công vậy.

Viên Tung vẫn một mực dùng ánh mắt ầm trầm nhìn Lâm Dịch nở nụ cười cổ quái, hai mắt lộ ra thần sắc ầm trầm độc ác.

Hắn hơi có chút tàn khốc duỗi đầu lưỡi đỏ tươi ra liếm môi dưới, bộ dạng tà ác và buồn nôn không nói nên lời. Ánh mắt kia, càng lộ ra hưng phấn quỷ dị không nói nên lời.

835. Chương 943 : Thiên Đạo Sơ Chiến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 943: Thiên Đạo sơ chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 943: Thiên Đạo sơ chiến.

Viên Hồng cũng thay đổi bộ dáng đĩnh đạc trước kia, thân thể khôi ngô nổi lên từng khối cơ bắp, biểu lộ hung ác cộng thêm thân thể khôi ngô của hắn, càng có một cổ khí thế không nói nên lời.

Ba người không tự chủ được tràn ra khí thế kinh người, phô thiên cái địa ập về phía Lâm Dịch.

Cường giả giao chiến, nếu phương nào khí thế kém hơn đối phương, vậy thì khi chiến đấu thực lực sẽ bị giảm nhiều. Ba người này rõ ràng đều muốn dùng khí thế của mình để ép ngược lại Lâm Dịch trước đã nói sau.

Lâm Dịch vẫn mỉm cười, nhưng cảm giác trong nháy mắt lại trở nên có chút phiêu miểu bất định. Trong khí thế cuồng bạo của ba người, Lâm Dịch tựa hồ trong nháy mắt biến thành một mảnh lá cây. Dù là khí thế của ba người có bàng bạc mãnh liệt thế nào, nhưng Lâm Dịch căn bản không ảnh hưởng chút nào cả.

Biểu lộ của ta người lập tức khẽ biến, nguyên một đám đều lộ ra có chút cẩn thận.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết được hay không.

Nếu như ngay tập kích ban đầu khiến bọn hắn biết được thực lực Lâm Dịch không kém thì phương pháp hiện giờ Lâm Dịch dùng để đối kháng khí thế lại khiến đáy lòng bọn hắn phải bắt đầu cẩn thận hơn.

Thực lực không kém nhưng cũng không có nghĩa là không cách nào đối phó hắn, chỉ là không muốn chịu tổn thương quá nặng thôi. Nhưng giờ phương pháp né tránh quỷ dị của đối phương lại khiến bọn hắn không thể nào hiểu được…Tuy rằng đã là Luyện Cách Kỳ, nhưng bọn hắn vẫn chưa tiếp xúc được với cấp độ Thiên Đạo.

Tuy rằng Thiên Đạo hiện giờ của Lâm Dịch là bắt chước, hơn nữa cũng chỉ có thể bắt chước một tia quỹ tích, nhưng chỉ một tia như vậy đã đủ để ba người Viên Khải phải cẩn thận thôi.

- Thiên Đạo quả nhiên rất mênh mông a…

Trong lòng Lâm Dịch thầm cảm khái, nếu là bình thường, đừng nói đối phó khí thế ba cường giả Luyện Cách Kỳ, dù chỉ một người thôi chỉ sợ hắn phải toàn lực mới có thể vững vàng ngăn chặn được đối phương a?

Nhưng hôm nay, dựa vào một tia Thiên Đạo bắt chước, Lâm Dịch lại có thể dùng trạng thái bình thường đối diện trực diện khí thế của ba cường giả Luyện Cách Kỳ, hơn nữa còn không rơi vào hạ phong, lại nắm giữ thế chủ động tuyệt đối. Bởi vậy có thể tưởng tượng Thiên Đạo là một loại tồn tại cường đại thế nào rồi.

- Các ngươi đã muốn chết, ta cũng chỉ có thể thõa mãn các ngươi thôi.

Lâm Dịch đột nhiên không thể chờ đợi được muốn biết rõ một chút dùng Thiên Đạo năng địch là một loại cảm giác thế nào. Bất thình lình tâm huyết dâng trào, trong mắt Lâm Dịch lộ ra chút thần sắc mong đợi. Sau khi cười ha ha một tiếng, thần hình lập tức bay về phía ba người.

Ba người không nghĩ tới đối phương lại phát động công kích trước, sau khi sắc mặt khẽ biến lại lộ ra vẻ giận dữ…Thực lực đối phương quả thật không kém, nhưng bọn hắn cũng không phải ăn chay.

Lăn lộn ở Bạo Loạn Tinh Hải hơn ngàn năm nhưng vẫn có thể sống đến giờ, có thể là người yếu sao?

- Muốn chết!

Viên Hồng hừ lạnh một tiếng, thân hình cực lớn lập tức chụp về phía Lâm Dịch. Viên Tùng và Viên Khải cũng theo sát phía sau!

Thiên Đạo hiện giờ của Lâm Dịch là bắt chước. Tự nhiên xa xa không đạt đến trình độ giơ tay nhấc chân sẽ dẫn phát thiên địa dị biến. Bất quá chỉ một tia Thiên Đạo bắt chước này thôi, cũng đủ để khiến thân pháp hắn càng thêm linh hoạt rồi.

Khí tức của hắn, tựa hồ trong nháy mắt liền thay đổi, một cổ cảm giác vô cùng phiêu miểu phát ra từ trên người hắn. Khí thế vốn chưa từng có từ trước đến nay, rõ ràng trong khoảnh khắc liền biến thành bồng bềnh đung đưa, như khắp nơi nơi nào cũng có vậy.

Viên Hồng đã làm xong chuẩn bị cứng đối cứng đối cứng đột nhiên lại bị tác phong biến đổi đột ngột của Lâm Dịch làm cho cực kỳ khó chịu. Một quyền này đã tụ tập xong năng lượng nhưng lại không thể phát tiết ra ngoài, loại cảm giác này khiến hai mắt Viên Hồng trừng lớn.

Cả tâm thần Lâm Dịch đều chìm vào trong Thiên Đạo bắt chước của Tố Vân, hắn phảng phất nhớ tới ngày đó khi Tố Vân đại chiến Chu Khắc. Trước mắt hắn lại xuất hiên thân ảnh vô cùng phiêu miểu của Tố Vân, mỗi lần nhấc tay nhấc chân đều hồn nhiên không nói nên lời, mang theo uy lực khổng lồ không nói nên lời.

Tay Lâm Dịch cơ hồ không tự chủ được có chút vung về phía trước.

Không có huyết sắc năng lượng khổng lồ bắn ra, nhưng nhìn như tùy ý như vậy, lại mang theo vẻ phiêu miểu không nói nên lời. Vung tay lên, không gian chung quanh lập tức "Bá" một tiếng, trong nháy mắt liền ầm ầm văng tung tóe! Viên Hồng ở cách hắn chưa đầy trăm mét sắc mặt lập tức đại biến, hai mắt trừng trừng, ầm ầm rót lực vào hai tay, vung về phía trước.

- Oanh!

Tiếng nổ mạnh kinh người lập tức vang lên, hai mắt Viên Hồng cơ hồ lồi cả ra!

PHỐC" một tiếng, hắn phun ra lượng lớn máu tươi, thân thể như bao tải rách bay ngược ra ngoài.

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Viên Khải và Viên Tùng đi sau lưng Viên Hồng còn chưa rõ chuyện gì xảy ra đã nghe một tiếng bạo tạc. Sau đó thân thể Viên Hồng lại bị đánh bay ra ngoài

Hơi sững sờ, lập tức…

- Tam đệ!

- Tam đệ!

Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên. Viên Khải và Viên Tùng cơ hồ đồng thời quay đầu, chỉ thấy thân thể Viên Hồng đã bị ném bay ra ngoài cả ngàn mét mới miễn cưỡng dừng lại trên không trung. Tay phải che ngực, không dám tin nhìn Lâm Dịch, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Chuyện gì xảy ra?

Trong mắt Viên Khải và Viên Tùng cũng lộ ra thần sắc không dám tin, xoay người nhìn về phía Lâm Dịch vẫn giữ thần sắc như ban đầu, không chút thay đổi. Vừa rồi xảy ra quá nhanh, bọn hắn căn bản còn không rõ đã xảy ra chuyện gì nữa.

Viên Khải và Viên Tùng rất rõ thực lực Viên Hồng. Tuy rằng Viên Hồng có thực lực yếu nhất trong ba người, nhưng chỉ mới giao thủ một lần, không, căn bản còn chưa giao thủ đã bị người không hiểu thấu đánh hộc máu bay đi, chuyện này quả thật quá mức quỷ dị rồi.

Thần sắc Viên Khải và Viên Tùng đột nhiên trở nên cẩn thận, thần sắc Viên Khải lành lạnh, mà Viên Tùng lại oán độc!

- Các hạ hảo thủ đoạn!

Viên Khải nghiến răng nghiến lợi nói. Hắn muốn muốn biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Lâm Dịch căn bản không tính nói thêm gì với bọn họ cả. Thân thể dừng lại chốc lát trên không trung, sau đó thân hình Lâm Dịch cũng lắc lư, nang theo một mảnh tàn ảnh đánh tới hai người.

Sắc mặt Viên Khải lập tức có chút xiết chặt, trên người bộc phát ra năng lượng màu xanh da trời. Không gian bên người trong nháy mắt sụp đổ, nắm tay phải nắm lại, ầm ầm chém ra!

Chỉ một thoáng, đầy trời đều là hào quang năng lượng màu xanh da trời, nhào tới Lâm Dịch như một đàn châu chấu.

Thần sắc của Lâm Dịch căn bản không chút biến hóa, cơ hồ như có điều kiện, trong đầu Lâm Dịch liền nghĩ đến cách làm của Tố Vân khi nàng chiến đấu với Chu Khắc, hắn cũng đã dùng loại công kích đầy trời này để tấn công.

Cảm thụ được tâm tính của Tố Vân lúc ấy, Lâm Dịch không chút nào để ý tới năng lượng màu xanh da trời phô thiên cái địa, bí mật mang theo thanh âm rít rào ghê người, hắn khoan thai vung tay lên.

836. Chương 944 : Thiên Đạo Bất Công.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 944: Thiên Đạo bất công.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ xem tại

Chương 944: Thiên Đạo bất công.

Không gian chung quanh, lập tức có chút vặn vẹo.

Sưu sưu!...

Thanh âm rít gào hiện lên bên tai, thần sắc Lâm Dịch không chút biến hóa, tay của hắn kích thích một cách chậm chạp và rất nhỏ. Nhưng quỷ dị chính là, mỗi một lần kích thích, đều có một đạo năng lượng màu xanh rõ ràng bắn về phía hắn lại bị đẩy sang một bên. Mà nhìn bộ dáng thích ý của hắn, lại không phí chút công phu nào cả.

Con mắt Viên Khải như muốn lồi cả ra ngoài.

Phải biết rằng, đây đều là năng lượng vô cùng cuồng bạo ah, chỉ tùy tiện đụng nhẹ vào một cái là có thể khiến năng lượng ma sát với nhau tạo ra bạo tạc rồi, nhưng, nhưng Lâm Dịch này giờ đang làm gì thế? Hắn rõ ràng dùng tay, đẩy những luồng năng lượng cơ hồ chỉ đụng vào sẽ nổ tung sang một bên?

Đầu óc của Viên Khải nhất thời sững sờ.

Nhưng mà, vừa lúc đó, trong đầu Lâm Dịch đột nhiên xuất hiện cảm xúc lạnh băng đến cực điểm, một cổ cảm giác nguy cơ mãnh liệt từ bên trái mà đến. Cơ hồ khiến màng nhĩ của hắn đau nhói! Mà một lớp công kích này của Viên Khải, cũng hoàn toàn qua đi.

Lâm Dịch quay đầu, chỉ thấy một đạo năng lượng màu đen đang ầm ầm ập đến từ phía bên trái của hắn.

Năng lượng màu đen này như một hình nón cự đại, một đôi mắt âm lãnh độc ác từ trong hình nón này xuyên ra. Lâm Dịch lập tức minh bạch, đây chính là công kích của Viên Tùng kia.

Hình nón do năng lượng màu đen tạo thành dài chừng mười trương, nơi to nhất chừng hai mươi phân. Nhìn qua giống một cây gai đen nhọn khổng lồ!

Công kích như vậy, lực công kích nhất định sẽ rất mạnh. Khi gai nhọn màu đen kia cách Lâm Dịch chỉ chừng trăm mét, Lâm Dịch mới nhìn thấy không gian ở trước nó, đã hoàn toàn vặn vẹo vỡ tan!

Gai nhọn này, lại đang xoay tròn lấy.

Không thể đón đỡ!

Lâm Dịch rất rõ ràng, lực công kích của chiêu này rất manh, hơn nữa lại xoay tròn mà đến, tuyệt đối không thể nào đón đỡ được.

Cũng may, Lâm Dịch cũng không có ý định đón đỡ.

Biểu lộ của Lâm Dịch vẫn không biến hóa chút nào, động tác của hắn thậm chí còn không nhanh hơn chút nào, chỉ hơi lắc lư bả vai một chút.

Trong nháy mắt mộng ảo này…thân thể Lâm Dịch, cơ hồ trong nháy mắt như vượt qua không gian vậy.

Đối với gai nhọn có tốc độ nhanh không thể tưởng kia mà nói, khoảng cách trăm mét, căn bản không mất đến một, thậm chí nửa giây. Nhưng mà, trong thời gian không đến nửa giây này, Lâm Dịch chỉ nhẹ nhàng lắc đầu vai một cái, thân thể hắn trong nháy mắt như lướt ngang nửa mét! Loại tình huống quỷ dị này, quả thực giống như Lâm Dịch từ ban đầu đã ở vị trí cách đó nửa mét, mà cái gai nhọn kia thì đã đâm sai vị trí vậy! Quả thật quỷ dị khiến nhân tâm kinh hãi!

Gai nhọn màu đen trọn vẹn đâm ra ngàn mét mới ầm ầm tiêu tán, thân thể Viên Tùng liền hiện ra.

Hai mắt vẫn một mực bình tĩnh lóe ra hàn mang kinh người, ở trong đó, còn lộ ra một tia kinh ngạc!

Sự cường đại của Lâm Dịch đã hoạt toàn vượt ngoài tưởng tượng của bọn hắn. Đợt công kích thứ nhất, dùng một tổn thương, hai không có hiệu quả mà chấm dứt!

- Thiên Đạo…

Cổ họng Viên Khải bỗng nhúc nhích, khô khốc không thể tin được phun ra hai chữ. Trong mắt mang theo vài phần ghen ghét, vài phần hâm mộ nhìn Lâm Dịch.

Viên Hồng và Viên Tùng cũng lộ ra vẻ mặt như thế nhìn Lâm Dịch.

Đối với Thiên Đạo, ba huynh đệ bọn hắn tự nhiên không xa lạ gì. Dù sao, bọn hắn đã ngây người ở Bạo Loạn Tinh Hải được hơn ngàn năm rồi. Tuy rằng vẫn luôn ở ngoại vi, chưa từng chính thức tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải, nhưng hoặc nhiều hoặc ít cũng đã từng tiếp xúc với cường giả Ngưng Thần Kỳ, đối với hai từ Thiên Đạo tự nhiên không xa lạ gì.

Đây chính là Thiên Đạo ah! Muốn ngưng tụ ra thần cách, ngoại trừ năng lượng, ngoại trừ thần thức, quan trọng nhất chính là sự cảm ngộ với Thiên Đạo.

Bọn hắn tiến vào Luyện Cách kỳ đã chừng hơn ba nghìn năm, sở dĩ một mực không tiến vào Ngưng Thần Kỳ, nguyên nhất rất lớn chính là bọn hắn căn bản không biết Thiên Đạo là gì cả. Vậy nên mới từ ngàn dặm xa xôi rời khỏi quê quán Bạo Loạn Tinh Hải, kỳ vọng có thể nhìn thấy mấy trận cường giả Ngưng Thần Kỳ đại chiến với nhau, từ đó lĩnh ngộ được một tia Thiên Đạo, tiến vào Ngưng Thần Kỳ.

Nhưng sự hỗn loạn của Bạo Loạn Tinh Hải lại vượt xa tưởng tượng của bọn hắn. Khi vừa tới đây, bọn hắn cũng giống Lâm Dịch, ban ngày ban mặt chạy đi, vậy nên cũng gặp đươc rất nhiêu mai phục. Cũng may ba người bọn họ đều là cường giả Luyện Cách Kỳ, mà người ở bên ngoài Bạo Loạn Tinh Hải săn giết người mới đến, phần lớn đều có cấp bậc như bọn hắn. Vậy nên bọn hắn khó khắn lắm mới đến được Bạo Loạn Tinh Thành, hao tốn đại lượng linh thạch, mua được Ẩn Tức Hoàn. Từ đó cuộc sống bọn hắn đi một đoạn lại tính một đoạn.

Sau đó, bọn hắn liền tiến vào trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Nhưng mà, bên trong Bạo Loạn Tinh Hải lại quá hỗn loạn, huyết tinh, tử vong, chiến đấu…mỗi nơi đều xảy a.

Ba người trốn trốn tránh tránh, có nhiều lúc đã kề cận cái chết.

Bất quá, gặp phải phong hiểm lớn như vậy, bọn hắn cuối cùng đã được như nguyện, được nhìn thấy cường Ngưng Thần Kỳ đại chiến.

Bọn hắn vốn vô cùng hưng phấn, cho rằng rốt cục cũng có thể biết được Thiên Đạo đến cùng là gì.

Nhưng mà, kết quả lại khiến bọn hắn hoàn toàn thất vọng…Hai gã cường giả Ngưng Thần Kỳ trọn vẹn giao chiến hơn ba ngày, sau đó lại rời đi. Nhưng mà, trong thời gian ba ngày này, ba người ngay cả một tia Thiên Đạo cũng không cảm nhận được.

Chưa từ bỏ ý định, bọn hắn đi tìm cường giả Ngưng Thần Kỳ khác, quan sát cường giả Ngưng Thần Kỳ khác chiến đấu.

Nhưng mà, một lần lại một lần không có kết quả, khiến bọn hắn trở nên hoàn toàn tuyệt vọng. Bọn hắn cuối cùng cũng rõ…Thiên Đạo, thực sự không phải dễ cảm ngộ như vậy.

Cái này cần cơ duyện. Mà cái gọi là cơ duyên, cũng không thể cố ý đi tìm được. Có lẽ chỉ chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, liền có thể lập tức tiến vào cảm ngộ Thiên Đạo. Nhưng có lẽ trải qua ngàn khó vạn hiểm, cũng khó có thể thấy được chút manh mối.

Sau khi biết rõ loại tình huống này, ba người cũng ngừng hi vọng, lui ra khỏi Bạo Loạn Tinh Hải khắp nơi tràn đầy hiểm ác. Nhưng bảo bọn hắn cứ như vậy trở về, bọn hắn không thể nào cam tâm được.

Quả thật Bạo Loạn Tinh Hải rất nguy hiểm, nhưng kèm theo nguy hiểm, lại có thể tìm được một loại cảm giác kích thích, mạo hiểm.

Huống hồ, bọn hắn đối với Thiên Đạo cũng chưa hoàn toàn tuyệt vọng, chỉ cho là cảm ngộ của bọn người mình còn chưa đủ, cơ duyên còn chưa tới mà thôi.

Cho nên, bọn hắn quyết định ở lại nơi này.

Một lần ngây người, đã hơn ngàn năm rồi.

Chuyện kế tiếp, cũng có thể tưởng tượng được…Ba huynh đệ bọn hắn đã trở thành đạo tặc chuyên nghiệp. Có nhân vật mới đi ngang qua, nếu thực lực quá mạnh mẽ thì bọn hắn tự nhiên sẽ không hiện thân. Nhưng chỉ cần là Luyện Cách Kỳ, bọn hắn sẽ giết chết đối phương, cướp lấy bảo vật.

Đương nhiên, bọn hắn cũng đã từng gặp qua tình huống tương tự với Lâm Dịch, những cường giả Luyện Cách kỳ thực lực tương đối cao. Bọn hắn vốn yêu quý bản thân nên cũng không đối cứng với cường giả như vậy, thế nên mới xuất hiện các loại bày âm mưu quỷ kế như khi đối phó với Lâm Dịch ban nãy…Khoan hãy nói, người ở Thiên Giới có thói quen cường giả vi tôn, quả thật có rất ít người có thể nhìn thấu kế hoạch của bọn hắn.

837. Chương 945 : Tỏa Thiên Trận. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 945: Tỏa Thiên trận. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 945: Tỏa Thiên trận. (1)

Bị lấy đi linh dược và bảo vật trong không gian giới chỉ, kết cục cuối cùng có thể nghĩ được.

Ba người Viên Khải dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Dịch…Rõ ràng cùng là Luyện Cách kỳ, vì sao đối phương đã có thể vận dụng Thiên Đạo, mà ba huynh đệ bọn mình trải qua nhiều gian khó như vậy, ngay cả một tia cánh cửa Thiên Đạo cũng chưa chạm đến?

Ba người bọn họ tự nhiên không biết, đây cũng là một loại Thiên Đạo!

Thiên Đạo bất công, đích thật rất bất công. Có người thông minh, có người ngu dốt, có người thiên tư cao tuyệt, có người thiên tư trì độn, có người sinh ra trong một gia đình tốt, nhưng có người vừa ra đời đã là một tên ăn mày...Dưới Thiên Đạo, có đủ loại người, luôn luôn một hai người là thiên chi sủng nhi, nhất định sẽ được vạn chúng chú mục. Nhưng càng có nhiều người tầm thường vô vi, bình thường qua đi cả đời.

Nhưng đó là Thiên Đạo! Không có cái gọi là công bình, cũng sẽ không xảy ra cái gọi là công bình! Công bình? Đây chẳng qua là một loại lấy cớ của kẻ ngu dùng để an ủi tâm linh của mình thôi, chỉ là một tưởng tượng tốt đẹp thôi.

Lâm Dịch nhìn ba huynh đệ thần sắc phức tạp nhìn mình, có chút lộ ra mỉm cười, nói:

- Ngươi cũng biết Thiên Đạo?

Lâm Dịch hỏi vấn đề này chỉ tùy ý, nhưng lại khiến ba huynh đệ kia đau nhói trong lòng.

Sắc mặt ba người Viên Khải trong nháy mắt có chút vặn vẹo, tuy rằng khí tức lành lạnh vẫn còn đó, nhưng lại thêm một cổ quyết tuyệt!

Lâm Dịch nhíu mày một chút, biết rõ trong lòng ba người kia quyết tâm muốn giết chết mình rồi.

Cái này khiến hắn có chút ngạc nhiên, không biết nguyên nhân vì sao lại xảy ra biến hóa như vậy.

- Chiến lâu như vậy, đoán chừng những người chung quanh đều đã cảm ứng được rồi, không bao lâu nữa sẽ đến đây, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng!

Ba huynh đệ lập tức dùng thần thức bắt đầu nói chuyện với nhau. Nhưng khí thế của ba người lại tập trung về phía Lâm Dịch, hào khí quỷ dị.

- Tam đệ, thương thế của ngươi không có chuyện gì chứ?

- Đại ca, không có chuyện gì.

- Vậy là tốt rồi.

Viên Khải có chút trầm ngâm một phen, lập tức trong đôi mắt lộ ra thần sắc oán độc nhìn Lâm Dịch, thần thức truyền âm cho hai huynh đệ nói:

- Thiên Đạo của tên này hắn chỉ vừa mới thành lập, nếu không uy lực sẽ không nhỏ như vậy. Nếu sử dụng trận pháp thì có thể đánh chết được hắn.

- Ân, không tệ. Tuy rằng Tỏa Thiên trận của chúng ta còn chưa luyện đến Đại thành, nhưng cũng có thể tạm thời hình thành nên một Thiên Địa mới trong không gian này.

- Hừ, Thiên Đạo của hắn bất quá chỉ có chút thành tựu, nếu chỉ là như thế, chúng ta liền phong tỏa Thiên của hắn lại. Xem hắn có bản lĩnh gì. Đến lúc đó...Hừ!

Viên Hồng âm hiểm nói. Công kích vừa rồi khiến hắn bị thương, tự nhiên cực kỳ không phục rồi.

- Cứ quyết định như vậy, đợi lát nữa ba người cùng tiến lên, lập tức dùng Tỏa Thiên trận phong tỏa Thiên bên cạnh hắn lại. Lúc ấy, ta xem hắn dùng Thiên Đạo như thế nào.

Viên Khải tổng kết nói.

- Ân!

Quá trình này nói thì rất chậm, nhưng trên thực tế dùng thần thức trao đổi thì nhanh như tốc độ ánh sáng. Ít nhất Lâm Dịch cũng không phát hiện chút vấn đề nào. Ba huynh đệ đã đạt thành nhận thức với nhau.

Ánh mắt của ba người nhìn chằm chằm Lâm Dịch, trên đỉnh đầu bọn hắn tản ra khí thế vô cùng bạo ngược, có chút xé ở. Nhìn bên ngoài hết sức căng thẳng.

- Lên!

Viên Khải dùng thần thức hét to lên một tiếng. Ba thân hình liền hóa thành ba đạo lưu quang, hình thành một hình tam giác, lập tức bay về hướng phía trước và hai bên thân hình Lâm Dịch!

Lông mày Lâm Dịch có chút ngưng tụ, không lộ chút thần sắc nào, nhìn bọn hắn.

Chỉ thấy lúc khoảng cách giữa ba người này và Lâm Dịch chỉ còn có trăm mét, thân hình lập tức ngưng lại!

Viên Khải đứng đối diện Lâm Dịch. mà Viên Tùng và Viên Hồng thì ở hai bên hắn. Nhìn ở bên ngoài có thể dễ dàng nhìn thấy, ba huynh đệ bọn hắn đã hoàn toàn vây Lâm Dịch vào trong một hình tam giác!

- Tỏa!

Ba tiếng hét to cơ hồ đồng thời vang lên. Chỉ thấy trong miệng ba người bọn hắn, lập tức phun ra một chữ "Tỏa" lóng lánh, chữ "Tỏa" kia lập tức mở rộng, mơ mơ hồ hồ, sau đó tiêu tán đi. Nhưng Lâm Dịch chỉ cảm thấy không gian chung quanh ngưng tụ lại mãnh liệt, thân hình như là hãm vào trong vũng bùn.

Loại liên hệ yếu ớt với Thiên Đạo trong lòng, trong nháy mắt liền biến mất vô ảnh vô tung!

- Trận pháp?

Lâm Dịch khẽ chấn động. Quả nhiên, chỉ thấy trên thân ba người bọn hắn ầm ầm bộc phát ra hào quang màu vàng kim óng ánh.

Hào quang kia như là một vòng dây thừng, bao vây Lâm Dịch vào chính giữa vòng.

- Ha ha…Thiên Đạo? Thiên Đạo thì như thế nào? Ta phong tỏa Thiên Đạo lại, xem ngươi sử dụng Thiên Đạo như thế nào. Ha ha ha…

Tiếng cười to của Viên Hồng vang lên bên tai.

Tỏa Thiên trận này là một trận pháp phong tỏa và công kích địch nhân. Trong phạm vi Tỏa Thiên trận, năng lượng không gian bị đè ép liên hợp lại, nếu thực lực hơi yếu, thậm chí cử động một ngón tay cũng đều cực kỳ khó khăn. Có thể nói là thành lập một cường độ không gian tạm thời trên cường độ không gian bình thường tại Thiên Giới. Lúc này, Lâm Dịch không có cách nào sử dụng một tia Thiên Đạo kia.

Nhưng Tỏa Thiên trận của ba huynh đệ bọn hắn bây giờ cũng chỉ có chút thành tựu mà thôi. Tỏa Thiên trận thật sự, chính à dùng lực lượng của ba người mà hoàn toàn phong tỏa phạm vi mấy vạn kilomet. Cái kia là một loại cường đại như thế nào? Mà hiện giờ ba người này sử dụng Tỏa Thiên trận, phạm vi cũng không quá đáng chỉ là một trăm mét. Hơn nữa Lâm Dịch cũng chỉ cảm thấy không gian bị đè ép có chút trầm trọng. Còn khoảng cách đến mức không nhúc nhích được một ngón tay thì còn cách rất xa.

Lâm Dịch cảm ứng cường độ không gian này một phen, liền nới lỏng thân thể ra. Loại cường độ không gian này, chỉ cần hắn gia trì Chiến văn, sau đó năng lượng liền lập tức tăng lên ba lần. Căn bản không trói được hắn.

Cho nên thần sắc hắn vẫn không có chút biến đổi, vẫn y nguyên lẳng lặng nhìn ba người chung quanh.

Lông mày Viên Khải hơi nhíu lại. Hắn ngược lại thật không ngờ Lâm Dịch thân hãm trong Tỏa Thiên trận mà vẫn có thể bảo trì được bộ dáng bình tĩnh như thế. Lập tức cảm giác được sự tình cũng không phải đơn giản như hắn tưởng tượng.

Trong lòng của hắn ẩn ẩn có chút bận tâm. Lúc nào trầm giọng quát lên:

- Tốc chiến tốc thắng!

Viên Hồng vốn đang có ý định châm chọc vài câu, nhưng vừa nghe đại ca nói như vậy, lập tức ứng tiếng nói:

- Vâng!

Sau đó, lại như cũ có chút không phục, cười lên dữ tợn, nói với Lâm Dịch:

- Thiên Đạo thì rất giỏi sao? Lĩnh ngộ được một tia Thiên Đạo liền cho rằng mình vô địch sao? Hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Biểu hiện này đương nhiên là một loại ghen ghét của Viên Hồng. Thiên Đạo đương nhiên không dễ dàng cảm ngộ được. Tuy rằng Lâm Dịch chỉ lĩnh ngộ được một tia Thiên Đạo, nhưng so với bất cứ ai trong ba người bọn hắn thì tự nhiên cường đại hơn rất nhiều. Nếu như không phải có Tỏa Thiên trận này phong tỏa Lâm Dịch lại, chỉ sợ hắn cũng chỉ còn cách trốn chạy để thoát chết rồi.

838. Chương 946 : Tỏa Thiên Trận. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 946: Tỏa Thiên trận. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 946: Tỏa Thiên trận. (2)

Bất quá, mọi người chính là như vậy, nhìn thấy người khác tốt hơn mình, dù mình cố gắng, trả giá cực độ nhưng vẫn không bằng người khác, tự nhiên sinh ra tâm lý đố kỵ nghiêm trọng. Thậm chí có thể nói là điên cuồng.

- Áp!

Viên Khải lại hét to ra một chữ nữa. Trước người ba người, ba chữ Áp đồng thời tung bay ra, thăng hoa khuếch tán lên, biến mất. Mà trong nháy mắt, Lâm Dịch tắc thì cảm thấy không gian chung quanh điên cuồng đè ép về phía hắn. Phải chịu đựng cỗ áp lực cường đại này, hắn không khỏi có chút buồn bực.

- Trận pháp Thiên Giới quả nhiên cường hãn!

Lâm Dịch hơi có chút sợ hãi thán phục.

Trận pháp này, Lâm Dịch không tính là quen thuộc, nhưng cũng không thể nói là lạ lẫm. Dù sao thì hắn cũng còn có kinh nghiệm hai lần xông vào bên trong Trận pháp. Lần đầu tiên là tiến nhập vào Hành tuyệt sát tại Thiên Giới, lần thứ hai là tiến vào Tuyệt Sát trận của cường giả Tinh vị Cảnh.

Lại nói, những thứ này cũng có thể xem như là một loại pháp trận mượn xu thế Thiên. Chỉ là, trước khi sáng tạo ra loại Thiên Đạo này, tiến vào sáng tạo ra Trận pháp cũng đã dung nhập vào bên trong trận pháp rồi. Cái này hoàn toàn là kết quả quỹ tích Thiên Đạo lưu lại, kẻ đến sau chỉ cần dựa theo trện pháp mà chấp hành, liền thành công rồi.

Cũng giống như là thao tác chế tác máy móc. Cái này cũng không yêu cầu người sử dụng biết rõ nguyên lý cấu tạo của nó, chỉ cần biết rõ phương pháp là đủ.

Đương nhiên, tuy rằng uy lực không nhỏ. Nhưng so với Thiên Đạo của cường giả đã ngoài Thần cấp mà mình lĩnh ngộ, vẫn xa xa không thể với tới. Một cái là vật chết, một cái là vật sống, so sánh hai cái, tự nhiên có thể liếc nhìn ra cao thấp.

Bất quá đó là đối với người đã có chút thành tựu Thiên Đạo. Nhưng "Chút thành tựu" này của Lâm Dịch chỉ là bắt chước quỹ tích Thiên Đạo, tựa như là ngụy Thiên Đạo. Ngược lại còn không phải đối thủ trận pháp này.

Áp lực cực lớn từ bốn phương tám hướng không ngừng kéo đến. Tựa hồ muốn cố tình đè ép Lâm Dịch thành đống thịt nát. Loại thủ đoạn công kích mượn uy lực của Thiên này. Dù là Lâm Dịch cũng cảm thấy có chút khó chịu.

Trong mắt Lâm Dịch lóe lên tia máu. Hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức, lam sắc quang mang trên người hắn bỗng nhiên đại thịnh.

Chỉ trong nháy mắt, đôi đồng tử đỏ như máu đã hoàn toàn biến thành màu xanh da trời. Quần áo bên ngoài đã nứt vỡ, trên lông da lập tức xuất hiện hai vằn hắc bạch giao nhau. Một cái đuôi xuất hiện phía sau hắn, trên trán hiện ra một chữ Vương màu xanh da trời, chiếu sáng vô cùng.

Chính là Linh Vân.

Vừa xuất ra Linh Vân, trong khoảnh khắc, lĩnh vực cơ hồ đều trải ra. Trong phạm vi mười dặm chung quanh, trong nhất mắt liền nằm trong tầm khống chế của hắn.

Loại cảm giác khống chế tuyệt đối này, lập tức hiện lên trong lòng Lâm Dịch.

- Là Chiến văn!

Viên Khải kinh hô lên. Cường giả đã ngoài Hư Thần Cảnh, Chiến văn đã là phi thường không tệ rồi. Mà Linh Vân kia so với Chiến văn còn hiếm hoi hơn. Mặc dù là tại đại lục Bạch Đế, người có được Linh Vân cũng rất ít. Huống chi Thiên Giới chỉ có Chiến văn này.

Cho nên cũng có thể lý giải vì sao Viên Khải cho rằng Linh Vân là Chiến văn.

- Toàn lực! Dùng toàn lực! Dùng toàn lực!

Hiện giờ Viên Khải đã có chút sợ hãi.

Một cường giả Hư Thần Cảnh sử dụng Chiến văn, vậy thì chủng Chiến văn này cũng không phải những cường giả cấp bậc thấp tại Thiên Giới có khả năng sử dụng rồi. Dù sao thì sau khi đạt đến Luyện Cách kỳ mà còn có thể sử dụng chiến văn. Đủ để đoán được cấp bậc thần thú kia cao như thế nào.

Hiện giờ Viên Khải đã có chút hối hận vì hành vi ra tay với Lâm Dịch ngay từ đầu.

Nhưng mà sau khi gia trì Linh Vân, đại não của Lâm Dịch liền tiến nhập vào một loại trạng thái lý trí nhưng hoàn toàn không có chút cảm xúc nào. Đôi u lam đồng tử thuần túy nhìn ba người bọn hắn, không có chút cảm xúc nhân loại nào, tản ra một loại quỷ dị nói không nên lời.

- Định.

Lâm Dịch nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Chỉ một thoáng, toàn bộ không gian đều cứng lại! Mà vẻ mặt Viên Khải cũng như ngừng lại. Trên người bọn hắn tản mát ra hào quang màu vàng kim óng ánh. Tựa hồ cũng đông cứng lại trên không trung trong nháy mắt. Hình thành nên một đám mây quái dị!

Giờ khắc này, tựa hồ như thời gian cũng ngừng lại!

Không có gió, không có năng lượng, thậm chí không có âm thanh nào. Một khối không gian này, tựa hồ trong nháy mắt thoát ly khỏi bản thân Thiên Giới. Độc lập với không gian bên ngoài!

Sau khi gia trì Linh Vân, cường độ Lĩnh vực của Lâm Dịch rõ ràng đã cường hãn đến loại trình độ này.

Lâm Dịch cũng có chút giật trong nội tâm. Nhưng mà biểu hiện bên ngoài lại không có mảy may chấn động nào.

- Các ngươi muốn bóp chết ta?

Thanh âm quỷ dị không có chút phập phồng nào của Lâm Dịch vang lên, vẫn bảo trì vẻ bình tĩnh. Nhưng loại ngữ điệu quái dị này lập tức khiến tròng mắt ba huynh đệ bọn hắn đều lộ ra một tia hoảng sợ.

Bọn hắn dốc sức liều mạng cổ động năng lượng trong cơ thể. Nhưng mà bên người lại bị cỗ áp lực khổng lồ cơ hồ không gì sánh kịp đè ép. Cho nên bọn hắn căn bản không có biện pháp nào xuất ra năng lượng ra.

Hiện giờ, tình thế song phương đã xảy ra biến hóa cực lớn. Một khắc trước, ba người bọn hắn còn tưởng rằng đối phương đã là cá nằm chờ chết trên thớt, tùy ý để bọn hắn giày vò. Không nghĩ tới trong nháy mắt.

- con cá" này lại biến thành đồ tể, mà bọn hắn vốn tự ình là "đồ tể" thì lại biến thành cá nằm trên thớt. Trong nháy mắt, loại hí kịch lập tức biến ảo nhân vật này khiến bọn hắn tràn đầy hoảng sợ trong nội tâm.

Đương nhiên, Lâm Dịch cũng không phát hiện ba người bọn hắn hoảng sợ. Hoặc là nói, dù có phát hiện hắn cũng làm bộ không phát hiện. Từ lúc bọn hắn mới bắt đầu đánh lén Lâm Dịch, bọn hắn đã đặt một chân vào Quỷ Môn Quan rồi. Dù Lâm Dịch không phải là một người thị sát khát máu, nhưng nếu có người dám cả gan mạo phạm hắn, như vậy người kia tuyệt đối bất hạnh rồi. Cho tới bây giờ Lâm Dịch cũng là một người nhân từ hay nương tay, nhưng chưa bao giờ bỏ qua cho người dám mạo phạm hắn.

Cho nên, sau khi nói xong câu với ngữ điệu quỷ dị đó, Lâm Dịch bình tĩnh nhìn bọn hắn với đôi u lam sắc đồng tử, một lát sau nhàn nhạt nói ra:

- Như vậy, trước tiên ta bóp chết hết các ngươi.

Con mắt ba người bọn hắn lập tức ầm ầm lồi ra. Từng đợt tiếng đùng đùng giống như rang đậu vang lên bên người bọn hắn.

Chỉ thấy thân thể ba người bọn hắn, rõ ràng bắt đầu cuộn rút một cách quỷ dị! Bọn hắn há to miệng, tất cả tròng mắt lồi ra đều là một mảnh huyết sắc màu đỏ tươi, nhưng lại không phát ra chút thanh âm nào!

Nương theo thanh âm đùng đùng như rang đậu chói tai kia, thân thể ba người càng ngày càng nhỏ, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào. Nhưng trong ánh mắt, trong lỗ tai, trong mũi miệng, thậm chí là trong các đốt ngón tay bọn hắn, một vài giọt giống như chất lỏng quỷ dị tràn ra, sau khi thoát ly thân thể bọn hắn, liền chậm rãi bay lên không trung! Tràng cảnh lộ ra một màn huyết tinh, đáng sợ không nói nên lời.

839. Chương 947 : Loạn Tinh Thành.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 947: Loạn Tinh Thành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 947: Loạn Tinh Thành.

Càng làm cho ba người cảm thấy sụp đổ chính là bọn hắn rõ ràng còn chưa chết! Từng đợt đau đớn kịch liệt đến mức tận cùng không ngừng kích thích đầu óc bọn hắn, khiến bọn hắn vô cùng thanh tỉnh. Nhìn huyết dịch trên người mình chậm rãi thoát ly thân thể, sau đó hình thành nên một mảnh mây máu quỷ dị loạng choạng trên đầu mình, loại kích thích này, đủ để bất luận kẻ nào đều điên cuồng, sụp đổ!

Nếu hiện giờ bọn hắn có thể nói được, chỉ sợ câu đầu tiên là "Giết ta đi!

a.

Nhưng mà tốc độ đè ép vẫn cố định. Tuy rằng tốc độ thật sự cũng coi như là nhanh, nhưng đối với ba người trong cuộc như bọn hắn, không thể nghi ngờ gì, loại tốc độ này quá chậm. Thanh âm cốt cách mình đứt gãy răng rắc quanh quẩn quanh bọn hắn trong cái không gian yên tĩnh như không có chút tính mạng này. Cổ của bọn hắn đã hoàn toàn không còn, hiện giờ bọn hắn quả thực giống như là một con rùa đen rút đầu vào trong ổ bụng, chỉ để lại một đôi mắt điên cuồng mà tuyệt vọng, nhìn đám mây máu trên đỉnh đầu.

Tứ chi phân ra không rõ ràng, tựa hồ biến thành một khỏa, bọn hắn đã thật sự biến thành con rùa đen, tứ chi và thân thể hoàn toàn dính lại với nhau. Dưới áp lực cực lớn như thế, dù là thân thể không tính là yếu cũng bắt đầu đứt gãy từng khúc, huyết nhục mơ hồ!

Mà lúc này, Lâm Dịch đang đứng giữa ba người bọn hắn vẫn lộ ra bộ dáng không mang theo chút cảm xúc nào, bình tĩnh nhìn bốn phía, phảng phất như căn bản không phát sinh sự tình thê thảm như vậy.

Trong không gian im ắng này, ngoại trừ thanh âm xương cốt đứt gãy, thân thể không ngừng biến thành hình cầu mà phát ra tiếng kêu thảm thiết mang theo một cỗ hàn ý thê thảm, còn lại không có bất kỳ thanh âm nào. Thậm chí, sau khi cốt cách toàn thân bọn hắn đã hoàn toàn nát bấy, toàn bộ không gian vẫn yên lặng như tờ!

Rốt cục, con mắt ba người hoàn toàn đọng lại, một tầng đục ngầu ảm đạm bao trùm lên con mắt tràn đầy tuyệt vọng của bọn hắn.

Bọn hắn cư như vậy nhìn thẳng vào Lâm Dịch, tựa hồ như thấy được ác ma kinh khủng nhất trên đời này.

Thẳng đến khi khí tức ba người bọn hắn đã hoàn toàn biến mất, không gian chung quanh mới bắt đầu chậm rãi lưu động trở lại. Trong nháy mắt, kim sắc quang mang đang cứng lại kia cũng nổ tung, tiêu tán giữa thiên địa trong khoảnh khắc. Tựa hồ như cũng không muốn phải nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh cùng thủ đoạn tàn nhẫn đến mức tận cùng của ác ma này.

Đột nhiên, thân thể nát bấy của ba người bọn hắn hoàn toàn xoắn xuýt lại cùng một chỗ, tạo thành một viên thịt đường kính ba mươi kilomet. Cùng lúc đó, ba chiếc nhẫn trôi nổi ra, chậm rãi phiêu đãng tới trước người Lâm Dịch.

(TG gõ nhầm hay sao đó: 3 người ép lại mà thịt đạt đường kính 30 KM: v)

Lâm Dịch mặt không biểu tình, tay nắm chặt ba chiếc nhẫn, đầu ngón tay khẽ điểm, nhỏ lên ba giọt máu tươi.

Ước chừng một lát sau, ngân mang lóe lên trong tay Lâm Dịch, một khỏa đan dược màu xám xuất hiện.

Nhìn bên ngoài, khỏa đan dược này chất phác tự nhiên, không có chút đặc thù nào. Nhưng vì sao sau khi gia trì Linh Vân thì tinh thần lực của Lâm Dịch trở nên cường đại? Sau khi dò xét tinh thần lực cường đại của Lâm Dịch, rốt cuộc đã phát hiện một tia năng lượng chấn động nhưng bị che dấu đi.

- Cái này, có lẽ là Ẩn tức hoàn a?

Lâm Dịch mặt không biểu tình, nghĩ đến.

Lại nói tiếp, tài phú của ba huynh đệ này cũng không phải là để trưng cho đẹp. Trong không gian giới chỉ của bọn hắn, có khoảng chừng hai mươi ba khỏa Linh tinh, hơn mười ức Linh thạch. Ngoại trừ số đó ra, còn có rất nhiều bảo vật phẩm chất tốt. Bất quá công năng cụ thể như thế nào, Lâm Dịch lại không được rõ ràng lắm.

Mà trong đó, lại có trường kiếm cấp bậc Hư thần khí!

Ngân mang hiện lên trong tay Lâm Dịch, trường kiếm xuất hiện trên tay hắn.

Đây là một thanh kiếm dài ba xích, rộng hai chỉ, hai mặt đều sắc bén. Mỏng như cánh ve, nhưng hàn quang lại vô cùng đầy đủ.

Lâm Dịch nhỏ một giọt máu lên, trường kiếm kia nhất thời vang lên một tiếng to rõ, lập tức run rẩy kịch liệt, lam mang đại thịnh toàn thân!

Ánh mắt Lâm Dịch có chút ngưng tụ lại, nhìn trường kiếm kia. Chỉ trong nháy mắt, trường kiếm kia như bị lực lượng nào đó giam cầm lại trong khoảnh khắc, không ngừng phát ra từng đợt tiếng vang, thân kiếm run rẩy, tựa hồ như muốn phá không bay đi, nhưng cuối cùng không cách nào thực hiện được.

Qua một lúc lâu, thời gian dần qua, trường kiếm kia mới dần an tĩnh lại. Thân kiếm cắm xuống, rõ ràng cắm thẳng về phía Lâm Dịch!

Nhưng Lâm Dịch lại không né không tránh, để trường kiếm này đâm thẳng tới.

Lam mang đại thịnh, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Tâm tư Lâm Dịch khẽ nhúc nhích, lam mang trong tay giống như độc xà, im lặng mà đâm ra mãnh liệt. Chỉ một cái đâm nhẹ nhàng, không gian chung quanh lập tức run rẩy một cái, phá vỡ mà ra!

- Kiếm tốt!

Lâm Dịch giơ kiếm lên nhìn thoáng qua, thầm khen trong nội tâm.

Tiến vào loại trạng thái quỷ dị này, thân thể và linh hồn Lâm Dịch tựa hồ có một loại cảm giác thoát ly quan hệ quỷ dị. Trong lòng của hắn dĩ nhiên có cảm xúc nhân loại, nhưng thân thể lại không biểu hiện ra chút nào.

Lam mang như núi, trường kiếm trong tay biến mất. Mà Lâm Dịch tắc thì quay đầu lại nhìn thoáng qua, lập tức không hề để ý tới nữa, nuốt Ẩn tức hoàn trong tay vào bụng.

Một khắc sau, Lâm Dịch cảm thấy một tầng năng lượng quỷ dị mà che dấu đến cực điểm bao phủ bên ngoài. Hắn không thể không giảm chấn động năng lượng bản thân xuống, ước chừng lúc đạt đến một phần mười, hắn mới cảm giác cỗ năng lượng che dấu kia hoàn toàn bao trùm hắn, vô luận là khí tức năng lượng hay là sóng tinh thần, đều không bỏ sót chút nào.

Da lông trên người Lâm Dịch thối lui dần, thời gian dần qua, đôi u lam đồng tử cũng dần trở lại thành màu đỏ. Ánh mắt của hắn có chút nhíu lại, khóe miệng tràn ra một vòng mỉm cười.

Bất quá, khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là, sau khi gia trì Linh Vân, hắn cũng chỉ có thể sử dụng một tầng năng lượng. Mà sau khi giải trừ Linh Vân, vẫn y nguyên cũng chỉ có thể sử dụng một tầng năng lượng. Phải biết rằng, sau khi gia trì Linh Vân, tinh thần lực của hắn đã tăng phúc lên gấp trăm lần. Nếu như nhìn năng lượng và cường độ tinh thần lực, sau khi Lâm Dịch giải trừ Linh Vân, cường độ chỉ bằng một phần trăm lúc gia trì Linh Vân mà thôi. Lẽ ra hẳn là hoàn toàn có thể bao trùm năng lượng che dấu này.

Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, lại cũng không cách nào bao trùm. Bất đắc dĩ, hắn phải đành điều chỉnh năng lượng bên trong thân thể mình thành một tầng, lúc này mới hoàn toàn che dấu đi.

Làm tốt những chuyện này, Lâm Dịch mới khống chế được một tầng năng lượng. Quay đầu lại nhìn thoáng qua sau lưng, lộ ra một tia mỉm cười quỷ dị, sau đó quay người đi về hướng Bạo Loạn Tinh Hải.

Đợi đến lúc thân ảnh Lâm Dịch hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, tại vị trí lúc trước của hắn, có năm sáu người xuất hiện.

Trên mặt những người này hoàn toàn không có chút huyết sắc nào, nhìn phương hướng Lâm Dịch rời đi, phảng phất như là nhìn thấy ác ma kinh thiên.

840. Chương 948 : Tinh Vân Bảo. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 948: Tinh Vân Bảo. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 948: Tinh Vân Bảo. (1)

Đã có Ẩn tức hoàn, tuy rằng năng lượng toàn thân Lâm Dịch đã hoàn toàn che dấu đi, không sợ bị người khác phát hiện, nhưng bởi vì năng lượng bị hắn áp chế mà tốc độ đi đường lại chậm đi rất nhiều.

Đương nhiên, loại chậm chạp này cũng là tốc độ cao nhất của cường giả Hư Thần Cảnh Luyện Cách kỳ. So với cường giả Thần Hư kỳ, dù là chậm nhưng cũng không đến nỗi nào. Phải biết rằng, cùng là Hư Thần Cảnh, nhưng khác biệt trong đó cũng như trời và đất a.

Hơn mười vạn kilomet, đối với người bình thường tại Thiên Giới thì có lẽ là dài dằng dặc, nhưng đối với cường giả Hư Thần Cảnh mà nói, cũng chỉ một hai ngày là đi hết lộ trình.

Hai ngày sau, một tòa thành to lớn cao ngạo trên không trung xuất hiện trước mặt Lâm Dịch!

Dùng từ to lớn cao ngạo để hình dung tòa thành này cũng không có chút quá đáng nào. Nhìn chung tòa thành thị này, lớn khoảng chừng trên dưới một trăm kilomet! Một rặng núi lớn, xem như khó coi tại Thiên Giới, từ mặt đất thẳng tắp lên cao, giống như một đạo Thiên Mạc!

Mà bên ngoài thành phố to lớn này, thỉnh thoảng có vài đạo lưu quang bắn vào hoặc bắn ra. Lâm Dịch nhìn xem, lập tức kinh ngạc. Những đạo lưu quang này, mỗi một đạo đều là cường giả Hư Thần Cảnh!

Bất quá, ngẫm lại cũng không thấy gì kỳ quái, dù sao thì Thiên Giới này cũng cực kỳ to lớn. Lâm Dịch ở tại Tây Bắc Thiên, nhưng toàn bộ Tây Bắc Thiên khổng lồ như thế nào? Lâm Dịch một đường đến tòa thành thị này, lại đụng phải nhiều cường giả Hư Thần Cảnh như thế. Vậy thì toàn bộ Thiên Giới vô biên này có bao nhiêu cường giả Hư Thần Cảnh đây?

Chính như lúc trước đã từng nói qua. Cường giả Hư Thần Cảnh, mới xem như là cường giả tuyệt đỉnh tại Thiên Giới. Về phần cường giả Thần Cấp, không phải người bình thường có thể nhìn thấy. Mà người nào có thể nhìn thấy cường giả Thần Cấp, đều xem như người đó có duyên.

Bởi vậy, có thể tưởng tượng cường giả Thần Cấp hiếm thấy như thế nào.

Thực ra, Lâm Dịch còn một mực không hiểu rõ lắm. Hắn đã thấy cường giả Hư Thần Cảnh, trong đó có ba Ngưng Thần kỳ, mà sau khi đạt đến Ngưng Thần kỳ, liền có thể ngưng tụ ra Thần Cách rồi.

Như vậy, vì cái gì mà toàn bộ Thiên Giới này nhiều người như vậy, nhiều cường giả Hư Thần Cảnh như vậy, nhiều cường giả Ngưng Thần kỳ như vậy, nhưng lại có rất ít cường giả Thần cấp?

Lâm Dịch nghĩ mãi mà không rõ, bởi vì hắn còn chưa đạt đến Ngưng Thần kỳ. Chưa đạt tới Ngưng Thần kỳ, chưa tự mình thử qua ngưng tụ Thần Cách, vĩnh viễn không cách nào minh bạch ngưng tụ Thần Cách khó khăn như thế nào. Có một vài cường giả Ngưng Thần kỳ lĩnh ngộ Thiên Đạo rất cao, nhưng vì các phương diện như năng lượng, tâm thần các loại mà vĩnh viễn vô duyên với Thần Cách.

Đương nhiên, nói tóm lại, trong ba yếu tố lớn nhất này, tối trọng yếu nhất vẫn là cảm ngộ Thiên Đạo. Cái này hoàn toàn dựa vào thiên tư rồi. Dù sao thì đối với cảm ngộ Thiên Đạo, không chỉ cố gắng, kiên trì là đủ. Giống như là Lâm Dịch giết chết ba huynh đệ Viên Khải. Không phải là bọn hắn không cố gắng, không kiên trì. Nhưng bọn hắn thật sự không có biện pháp lĩnh ngộ Thiên Đạo.

Mà loại Thiên Đạo này, tiến nhập sơ nhập có lẽ tương đối dễ dàng. Nhưng muốn chính thức hiểu được, đạt được một chút thành tựu, lại không phải là một chuyện dễ dàng.

Có thể nói, đến bước này, đều hoàn toàn dựa vào thiên tư rồi. Mà cái phía trước, không nói thiên tư, chỉ cần Linh dược và đầy đủ thời gian, cơ hồ đều có thể đạt tới.

Sau khi nhìn ra ngoài một hồi, Lâm Dịch cũng không che dấu mình nữa, hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng đến cửa thành.

Lúc đến cửa thành, Lâm Dịch lập tức cảm thấy một cỗ năng lượng vô cùng to lớn đập thẳng vào mặt. Thân hình của hắn lập tức đình chỉ, trên mặt lập tức lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

Dùng thực lực hắn hôm nay cũng còn phải dùng hai chữ to lớn. Có thể hình dung cỗ lực lượng kia khổng lồ như thế nào.

Cỗ năng lượng khổng lồ này mang theo một tia thánh khiết đạm mạc, khiến Lâm Dịch thật lâu sau cũng không thể phục hồi lại tinh thần. Một lát sau, mới thở mạnh ra một hơi, điều chỉnh lại thân thể sau khi bị cỗ năng lượng này bao phủ.

- Cái này, có lẽ là năng lượng Thần Cấp a.

Lâm Dịch nghĩ đến, sau đó ngẩng đầu lên, liền lập tức không khỏi sững sờ.

Vừa rồi, kinh ngạc vì cỗ năng lượng khổng lồ này, khiến hắn căn bản không chú ý tới tình huống trong nội thành. Hiện giờ mới phát hiện, thành thị to lớn này náo nhiệt đến không nói nên lời.

- Nơi này có cường giả dưới Hư Thần Cảnh?

Lâm Dịch ngạc nhiên.

Trên đường cái, khắp nơi đều là người đến người đi, nói cười rộn rã, vô cùng ồn ào. Phòng ốc cao lớn liên tiếp nhau, kết nối thành một mảnh cửa hàng. Người đi đường ra ra vào vào hoặc là cười cười nói nói, hoặc là vội vàng.

Những người này, thực lực cường đại thì có Hư Thần Cảnh, trong đó Thần Hư kỳ và Luyện Cách kỳ chiếm đa số. Mà thực lực yếu nhất, lại chính là Chiến sĩ Nhất giai!

- Không phải Bạo Loạn Tinh Hải trong truyền thuyết là nơi hỗn loạn nhất Thiên Giới sao? Như thế nào lại có người thực lực yếu như thế?

Lâm Dịch có chút hỗn loạn, không tự chủ bước về hướng nội thành.

Nhìn bên ngoài, Loạn Tinh Thành này và những thành thị khác tại Thiên Giới cũng không có gì bất đồng. Điểm bất đồng duy nhất, đại khái không có những hộ vệ đều ăn mặc thống nhất như những thành thị khác.

Nhìn dòng người đi trên đường cái, từ Chiến sĩ Nhất giai đến Luyện Cách kỳ, cơ hồ tất cả đẳng cấp trên Thiên Giới đều xuất hiện. Chỉ là cường giả Ngưng Thần kỳ rất ít.

Lâm Dịch đi theo dòng người, tò mò nhìn chung quanh.

Loạn Tinh Thành này thật lớn. Nếu như chỉ đi bộ không thôi thì chỉ sợ dùng một thời gian dài cũng không nhất định có thể từ đầu thành thị này đi tới đầu bên kia. Ngẩng đầu nhìn lên, trên không trung cũng có từng đoàn người phi hành. Mà phương hướng phi hành của những người này, tựa hồ đã được sắp xếp tinh tế, trong lúc giao thoa không hề có chút rối loạn. Có một loại hương vị ngựa xe như nước.

Tuy rằng Lâm Dịch vẫn còn kỳ quái vì cái gì mà Chiến sĩ Nhất giai cũng có ở đây. Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, cũng không có để ý quá mức nữa.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, sau đó liền quyết định trước tiên đi nghe ngóng tin tức bên trong Bạo Loạn Tinh Hải thoáng một phát, sau đó suy nghĩ biện pháp thông qua Bạo Loạn Tinh Hải, đi tới Đông Nam Thiên.

Sau khi nhìn chung quanh một chút, Lâm Dịch đi thẳng vào một quán rượu.

- Hoan nghênh khách quan đại giá quang lâm, mời vào bên trong!

Vừa đi vào, một tùy tùng liền chạy ra đón chào nhiệt tình. Lâm Dịch nhìn thoáng qua, tùy tùng này cũng đã đạt tới trình độ Chiến sĩ Nhất igai.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, tùy tùng kia nhiệt tình dò hỏi:

- Khách quan đi một mình sao? Dùng cơm trong đại sảnh hay là nghỉ ngơi?

Lâm Dịch mỉm cười, trả lời:

- Dùng cơm trong đại sảnh là tốt rồi.

Tùy tùng nhiệt tình đưa Lâm Dịch đến đại sảnh lầu một, vừa đi vừa nhiệt tình giới thiệu: truyện từ

- Tiểu điếm có rất nhiều loại đồ ăn, hương vị cực kỳ ngon miệng, chủ yếu là…

Tùy tùng kể ra rất nhiều tên món ăn một cách thuần thục, kể cả các loại nguyên liệu, ngoại trừ mỹ vị ra thì còn có chút trợ giúp đối với tu hành.

841. Chương 949 : Tinh Vân Bảo. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 949: Tinh Vân Bảo. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 949: Tinh Vân Bảo. (2)

Lâm Dịch bên cạnh vừa cười vừa nghe, theo hắn.

- Khách quan, ngài muốn dùng gì ạ?

Sau khi giới thiệu một hồi, tùy tùng cười hỏi.

- Ân, cho ta một hũ rượu tốt nhất, sau đó tùy tiện mang lên vài món ăn mà ngươi cho là ngon nhất là được rồi.

Lâm Dịch vừa cười vừa nói.

- Hảo! Xin khách quan chờ một chút, rượu và thức ăn liền lập tức tới ngay!

Tùy tùng cười rất vui vẻ, bởi vì tiền lương của bọn hắn chủ yếu phụ thuộc vào những vị khách như thế này.

Nếu khách nhân càng gọi nhiều món ăn hắn giới thiệu, thậm chí các loại món ăn đắt tiền nhất thì thù lao của hắn càng cao. Mà đồ ăn hắn giới thiệu vừa rồi, mỗi một món đều là đắt tiền nhất tại tửu điếm này. Gặp phải một khách nhân không hỏi giá cả mà trực tiếp chọn nhiều thức ăn ngon như vậy, hắn tự nhiên vô cùng vui vẻ rồi.

Lâm Dịch lại cười nói ra:

- Cũng không cần gấp đâu. Ta có một vấn đề, muốn hỏi qua ngươi một chút.

Tùy tùng kia nghe vậy, liền nhiệt tình cười nói:

- Khách quan cứ hỏi, tiểu nhân biết gì sẽ nói nấy, tuyệt không lừa gạt.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, lập tức khẽ cau mày, nói:

- Ngươi biết ở đây có chỗ nào có thể thu được tin tức về Bạo Loạn Tinh Hải không?

Lâm Dịch không phải ngu ngốc, Bạo Loạn Tinh Hải so với bên ngoài thì nguy hiểm hơn rất nhiều, đừng nói một gã Nhất giai nho nhỏ này, dù là cường giả Hư Thần Cảnh cũng có thể không tinh tường. Hắn tự nhiên không trông cậy gã tùy tùng này có thể nói cho hắn biết cái gì, cho nên mới phải hỏi như vậy.

Loại địa phương Bạo Loạn Tinh Hải này, tin tưởng hằng năm đều có nhiều người tới. Nếu tin tức bên trong không thể trở thành một loại tình báo có thể bán ra thì Lâm Dịch cũng chỉ có thể nói những người này thật sự không có đầu óc kinh tế.

Quả nhiên, vừa nghe Lâm Dịch hỏi như vậy, tùy tùng kia không lộ ra chút thần sắc kinh ngạc nào, vừa cười vừa nói:

- Nguyên lai là cái này, ngài cứ tới thương lâu Tinh Vân Bảo lớn nhất Loạn Tinh thành này là có thể có được tin tức về phương diện này. Có điều, khách quan ngài vừa nói tới Bạo Loạn Tinh Hải a? Tiểu nhân nhiều lời một câu, nếu như không chuẩn bị đầy đủ, vẫn không nên tùy ý tiến vào trong Bạo Loạn Tinh Hải thì tốt hơn.

Lâm Dịch nghe vậy chỉ cười cười, nói ra:

- Tinh Vân Bảo?

Tùy tùng nghe vậy, nhẹ gật đầu.

Lâm Dịch liền ghi nhớ, sau đó cười nói:

- Tốt rồi, ngươi cho người mang đồ ăn lên đi.

- Vâng, mong khách quan chờ một chút, đồ ăn sẽ lập tức dọn lên ngay.

Nói xong, hắn có chút khom người, tắc thì rời đi.

Tốc độ làm ăn tửu lâu này quả thật không chậm, chỉ một lát sau liền bưng đầy đủ rượu và thức ăn lên, tùy tùng kia sau khi nói một câu "mời khách quan thong thả dùng.

liền rời đi, tiếp tục mời các khách nhân khác.

Rượu này quả thực là rượu tốt, bất quá, đối với Lâm Dịch đã từng thưởng thức qua Bách Hoa tửu mà nói, cảm giác vẫn chênh lệch đi nhiều.

Lâm Dịch uống một hồi, mùi rượu trong miệng đã có chút đậm đặc, nhưng lại hơi có chút thở dài. Sớm biết như thế này, lúc trước đã mặt dày hướng Tố Vân cầu một bình Bách Hoa tửu rồi.

Rượu không có hương vị, nhưng hương vị những món ăn này đích thật không tệ. Nguyên liệu những món ăn này, đều thu mua từ bên trong Bạo Loạn Tinh Hải. Bên trong Bạo Loạn Tinh Hải nàêu thú cường đại sinh hoạt khắp nơi, rất nhiều nguyên liệu trân quý đã sớm gần như tuyệt chủng tại các nơi khác trên Thiên Giới này, ở chỗ này cũng không coi là trân quý nhiều lắm. Ngoại trừ hương vị thơm ngon, đối với phương diện tu hành cũng có tác dụng tăng lên rất lớn.

Đương nhiên, đó là đối với cường giả bình thường. Còn đối với cường giả có thể nói là biến thái như Lâm Dịch, năng lượng đã đạt đến Luyện Cách kỳ mà nói, lại không có bao nhiêu tác dụng.

Ăn cơm xong, Lâm Dịch liền gọi tùy tùng tính tiền. Mà lúc tính tiền lại khiến Lâm Dịch hoảng sợ một phen. Những món ăn này, rõ ràng hao tốn mấy chục vạn linh thạch!

Đương nhiên, mấy chục vạn này đối với Lâm Dịch thì cũng chỉ như chín trâu mất một cọng lông. Tuy rằng bị hoảng sợ một phen, nhưng Lâm Dịch cũng không có gì chần chừ, hắn cũng không tin tửu điếm này dám chặt chém cường giả Hư Thần Cảnh. Tuy rằng có thể thường xuyên nhìn thấy cường giả Hư Thần Cảnh ở nơi này, nhưng bất kể nói như thế nào, đối phương cũng là Hư Thần Cảnh, loại cảm giác kính sợ khi đối mặt người mạnh hơn, cũng không phải dễ dàng tiêu trừ như vậy.

Không nói gì thêm, Lâm Dịch móc tiền ra trả, tùy tùng kia tươi cười nhận lấy. Sau đó Lâm Dịch liền rời khỏi ngôi tửu lâu này.

Sau khi hỏi đường vài người, Lâm Dịch đi thẳng về cái gọi là Loạn Tinh Thành Đệ nhất lâu đài, Tinh Vân Bảo kia.

- Tinh Vân Bảo này quả nhiên không nhỏ a. nguồn

Lúc Lâm Dịch đứng trước một tòa thành giống như cự thú cổ xưa, không khỏi có chút cảm thán.

Tinh Vân Bảo này tọa lạc tại trung tâm Loạn Tinh Thành, diện tích toàn bộ tòa thành chỉ sợ không dưới mấy chục vạn mét vuông. Toàn bộ tòa thành tản ra một loại khí tức cổ xưa, giống như là cự thú viễn cổ đang há to miệng.

Bất quá, điểm bất đồng với những tòa thành ở nơi khác, chính là nhân khí tại Tinh Vân Bảo này cực kỳ sung túc, có rất nhiều người ra ra vào vào tòa thành này. Đồng dạng với trước kia, từ Nhất giai đến Luyện Cách kỳ, cái gì cũng có. Thậm chí còn ngẫu nhiên có một hai cường giả Ngưng Thần kỳ đạm mạc đi qua.

Những cường giả Hư Thần Cảnh này, tại nơi khác trên Thiên Giới, có người nào không phải là nhân vật cao cao tại thượng? Nhưng bên trong Loạn Tinh Thành này, lại không có gì bất đồng với những người cấp bậc thấp chung quanh. Nếu như nói có, đại khái chỉ là trong ánh mắt nhìn bọn hắn của những người cấp bậc thấp có vài phần ý tứ tôn kính thôi a.

Cảm khái một hồi, Lâm Dịch đi thẳng vào trong tòa lâu đài này.

Tòa lâu đài này hiển nhiên là do một thế lực lớn nào đó kiến tạo nên. Trong lâu đài này, từ quần áo giày vớ, đến linh dược binh khí các loại, hay các loại đan dược, nội đan,...Có thể nói cần gì tại Thiên Giới thì chỗ này đều có. Nơi này giống như là một Thương thành to lớn, vô số quầy hàng trưng bày nối tiếp nhau, cùng tiến hành mua bán.

Lâm Dịch cũng không biết vị trí bán tình báo, sau khi nhìn chung quanh một chút, Lâm Dịch đi thẳng về phía một quầy hàng.

- Khách nhân, ngài khỏe. Xin hỏi ngài cần gì ạ?

Chủ quầy tươi cười, tôn kính nói ra. Trước quầy đều có những nữ tử mặc váy dài màu trắng đồng dạng với nhau.

Lâm Dịch cười cười, hỏi ra:

- A, ta muốn hỏi một chút, nơi nào bán tình báo?

Nhìn những nữ tử mặc váy dài màu trắng đồng nhất với nhau này, Lâm Dịch có thể tưởng tượng đại khái những nữ hài nhi này, có lẽ đều là nhân viên công tác của Tinh Vân Bảo.

Quả nhiên, nữ hài nhi kia sau khi nghe vậy, khẽ cười nói:

- Khách nhân muốn mua tình báo sao? Ân, thỉnh khách nhân đi đến bậc thang lầu ba bên phải, ở chỗ đó có bán tình báo.

Xem ra có lẽ thường xuyên có người hỏi vấn đề như Lâm Dịch, cho nên cô gái này không có chút kinh ngạc nào.

842. Chương 95 0: Tư Liệu. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 950: Tư liệu. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 950: Tư liệu. (1)

Lâm Dịch quay đầu nhìn thoáng qua thang lầu không ngừng có người lui tới kia, sau đó quay đầu lại, khẽ mỉm cười, nói với nữ tử kia:

- Cám ơn.

Sau đó, Lâm Dịch quay người bước về hướng lầu hai.

Thang lầu trong lâu đài cổ này đều là thang lầu theo hình thức xoay tròn, đi thẳng lên trần nhà. Từ lầu một cũng có thể nghe được thanh âm ồn ào từ trên lầu hai truyền xuống, xem ra lầu hai cũng là vô cùng náo nhiệt.

Lâm Dịch lên lầu hai, không gian nơi này so với lầu một cũng không có gì khác nhau, vẫn bày đặt các loại quần áo giày vớ, linh dược binh khí và các loại đồ vật khác, bất quá nhìn phẩm giai, tựa hồ so với lầu một thì mạnh hơn rất nhiều. Mà trong những người xuất nhập, cường giả cấp bậc Hư Thần Cảnh rõ ràng nhiều hơn không ít.

Lâm Dịch chỉ hiểu kỳ nhìn trong chốc lát, sau đó đi thẳng về phía lầu ba.

Lên tới lầu ba, tiếng ồn ào dưới lầu trong nháy mắt đã có cảm giác như có cấp độ. Lầu ba này tuy rằng cũng có phân chia nhiều quầy hàng, nhưng nhân số rõ ràng lại ít hơn bên dưới rất nhiều, hơn nữa thực lực phần lớn đều là cường giả Hư Thần Cảnh, lộ ra phi thường yên tĩnh.

Lâm Dịch đi lên, những người này cũng nghe được tiếng bước chân, tự nhiên đều liếc nhìn Lâm Dịch, sau đó cũng không để ý gì nhiều nữa, nghiêng đầu qua chỗ khác.

Lâm Dịch rất nghi hoặc, nhiều quầy hàng như vậy, vậy đâu mới là quầy hàng bán ra tình báo?

Không biết, cũng chỉ có thể hỏi thăm. Tìm một quầy hàng không có khách nhân, đứng trước quầy hàng là một thanh niên mặc áo đen có thực lực lục giai.

- Thực xin lỗi, ta muốn hỏi một chút, nơi nào bán ra tình báo?

Lâm Dịch khách khí mở miệng.

Thanh niên lục giai kia mỉm cười, nói:

- Xin hỏi khách nhân muốn tình báo về phương diện nào.

Sau khi Lâm Dịch suy nghĩ một chút liền nói:

- Ta muốn tình báo trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Thanh niên kia nghe vậy nhíu mày, lập tức cười nói:

- Tình báo về bên trong Bạo Loạn Tinh Hải ở chỗ ta có, xin hỏi khách nhân ngài cần loại quy cách nào?

Lâm Dịch nghe thế có chút vui vẻ. Nhưng nghe đến quy cách gì đó, nhưng không khỏi hơi sững sờ, nói:

- Cái này còn có quy cách gì nữa?

Thanh niên giới thiệu rất cẩn thận:

- Có. Tình báo ở chỗ chúng ta đều có các loại quy cách thượng trung hạ. Trong đó quy cách hạ đẳng, đại khái giới thiệu cho ngài một chút bên trong Bạo Loạn Tinh Hải có nơi nào tương đối an toàn, nơi nào tương đối nguy hiểm v…v. Mà quy cách trung đẳng thì giới thiệu kỹ càng các nơi chủ yếu có ma thú qua lại trong Bạo Loạn Tinh Hải, bọn chúng có được năng lực gì. Nếu ngài muốn tiến vào Loạn Tinh nội thành, vậy con đường nào tương đối an toàn v…v. Quy cách thượng đẳng thì ngoại trừ những thứ quy cách trung đẳng có ra còn giới thiệu cho ngài các cường giả Ngưng Thần Kỳ thường xuyên ở trong Bạo Loạn Tinh Hải, phạm vi của mỗi người, cùng với tính tình của bọn hắn. Thậm chí kể cả phân bố thế lực trong Loạn Tinh nội thành…Bất quá trong ba loại quy cách này, đều không có tư liệu về cường giả thần cấp.

Lâm Dịch nghe thấy mà hơi sững sờ, lập tức dò hỏi:

- Cái gọi là Loạn Tinh nội thành chính là chỉ thành phố bên trong Bạo Loạn Tinh Hải sao?

Thanh niên nghe vậy nhẹ gật đầu, cười nói:

- Không sai, chính là thành phố kia.

Lâm Dịch lúc này nói:

- Ta muốn thượng đẳng.

Thanh niên có chút vui vẻ. Bất quá vẫn nhắc nhở một câu:

- Bất quá giá của tư liệu thượng đẳng lại không rẻ…

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Cần bao nhiêu linh thạch?

Thanh niên lắc đầu nói:

- Tư liệu thượng đẳng không thanh toán bằng linh thạch, chỉ tiếp thụ linh tinh.

Cái này khiến Lâm Dịch khẽ chau mày, lập tức gật đầu nói:

- Bao nhiêu linh tinh?

Thanh niên nói thẳng:

- Cần năm miếng linh tinh quy cách tiêu chuẩn.

- Năm miếng?

Cái này khiến Lâm Dịch có chút nhíu mày…Một khối linh tinh tương đương với một trăm triệu linh thạch.

Mà năm miếng linh tinh, chính là năm trăm triệu linh thạch, quả thật rất đắt.

Đương nhiên, cái này đối với Lâm Dịch cũng không coi vào đâu. Không nói hắn bản thân hắn còn 23 miếng linh tinh, sau khi đánh chết bốn người Nguyên An và bọn Viên Khải, tộng cộng lại cũng được 30 miếng linh tinh.

Mà về phần Bo Loạn Tinh Hải, Lâm Dịch căn bản không hiểu rõ chút nào cả. Bên trong thường xuyên có yêu thú gì xuất hiện, trong đó khu vực nào nguy hiểm, cường giả nào cường đại, tính cách thế nào, đi theo tuyến đường nào là an toàn nhất, làm sao để tiến vào Loạn Tinh nội thành, kể cả phân bố thế lực trong Loạn Tinh nội thành nữa…Những vật này đối với Lâm Dịch đều rất quan trọng.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch gật đầu nói:

- Được, cho ta một phần.

Thấy Lâm Dịch quyết định mua, thanh niên kia lập tức lộ ra dáng tươi cười, gật đầu nói:

- Tốt, khách nhân ngài chờ một lát.

Nói xong, đối phương liền quay người đi vào trong quầy, không được bao lâu, thanh niên đã trở về. Trong tay hắn cầm một tinh thể trắng noãn như quyển sách đưa cho Lâm Dịch cười nói:

- Khách nhân, đây là quy cách thượng đẳng ngài cần. Tư liệu về 'Bạo Loạn Tinh Hải bên trong chỉ cần đưa thần thức vào là ngài có thể nhìn thấy. Đại nhân Thần cấp đã gia trì trên tư liệu một chút cấm chế, thần trí của ngươi tiến vào bên trong nửa canh giờ, sau nửa giờ, tin tức bên trong sẽ tự động biến mất, sau đó kính xin ngài giữ bí mật cho.

Lâm Dịch nghe vậy trong lòng hơi khẽ chấn động…Cường giả Thần cấp? Sau lưng Tinh Vân Bảo, lại là một gã cường giả Thần cấp?

Lâm Dịch âm thầm kinh ngạc. Đồng thời cũng biết thanh niên này nói chuyện tuy rằng rất khách khí, nhưng trên thực tế lại đang nhắc nhở mình…Tốt nhất quản miệng của mình cho tốt, nếu không…Cường giả Thần cấp muốn giết ngươi, chỉ sợ ngươi sẽ không có chỗ nào để chạy cả.

Cường giả Thần cấp cường đại thế nào, Lâm Dịch cũng chỉ mới nghe thấy trong truyền thuyết thôi. Nhưng chỉ nhìn cường giả Ngưng Thần Kỳ đã lợi hại vậy rồi, vậy cường giả Thần cấp còn cường đại hơn Ngưng Thần Kỳ cả vạn lần sẽ cường hãn đến mức nào chứ?

Lâm Dịch không dám khẳng định thần thức của cường giả Thần cấp có thể do thám được Hổ Thần Cư hay không. Sau khi lòng khẽ nhúc nhích, Lâm Dịch gật đầu, trong tay lóe lên ngân mang, xuất hiện năm miếng linh tinh lớn chừng trứng gà đưa cho thanh niên kia.

Thanh niên nhìn nhìn, sau khi xác định đây là năm miếng linh tinh chưa từng qua sử dụng, gật đầu cười nói:

- Mời ngài lần sau quang lâm.

Lâm Dịch hơi gật đầu cười, thu hồi tư liệu về Bạo Loạn Tinh Hải lại, quay người bước xuống dưới lầu.

Lâm Dịch cũng không biết, khi hắn vừa rời khỏi không được bao lâu, hai gia hỏa vẫn ở quầy hàng bên cạnh hắn liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra thần sắc tham lam.

Đợi đến sau khi Lâm Dịch rời khỏi được một lát, hai người cũng lập tức đi theo.

- Năm khỏa linh tinh tiện tay đã lấy ra được, tên này nhất định giàu đến chảy mỡ! Chúng ta không thể để hắn rời đi thế được.

Khi đến đầu bậc thang lầu ba, một gã gia hỏa nhìn bóng lưng Lâm Dịch lộ ra một tia dáng cười tham lam mà huyết tinh.

Tên khác nhẹ gật đầu, lập tức cũng lộ ra dáng cười tàn khốc, sau khi có chút do dự một chút liền cắn răng nói:

843. Chương 951 : Tư Liệu. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 951: Tư liệu. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 951: Tư liệu. (2)

- Thông tri lão Ngũ, bảo hắn mua một khỏa Thám Trắc Hoàn…Chúng ta không thể buông tha tên này được.

Tên còn lại lên tiếng, thần thức lập tức thả ra ngoài, liên hệ với tên khác…

Tất cả chuyện này Lâm Dịch đều không biết gì cả.

Thần thức chỉ dò xét được nửa canh giờ, Lâm Dịch tự nhiên không dám sử dụng tùy tiện. Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch nhìn chung quanh, sau đó bước về một phía tương đối hẻo lánh. Khi đến một góc chết, trên người hắn lóe lên ngân mang, biến mất vô tung vô ảnh…

Bên trong Hổ Thần Cư, Lâm Phỉ đang tu hành.

Lâm Dịch chỉ nhìn thoáng qua, sau đó cũng không quấy rầy này. Đi đến bãi đất trống trước Hổ Thần Điện, Lâm Dịch lấy tập tư liệu kia ra, sau khi hít sâu một hơi, thần thức lập tức xâm nhập vào trong đó.

Lập tức, trong đầu hắn liền xuất hiện rất nhiều tư liệu, Lâm Dịch lập tức ngưng thần nhớ kĩ.

Thời gian trôi qua vô cùng nhanh, nửa giờ, thoáng cái đã qua rồi.

Một tiếng nổ thanh thúy vang lên, Lâm Dịch phục hồi tinh thần lại, tài liệu trong tay hắn, đã biến thành mảnh vỡ.

- Nửa giờ, vừa khớp…

Lâm Dịch thở dài một hơi, đồng thời cũng ầm thầm kinh hãi vì thực lực của cường giả Thần cấp kia.

Nói nửa giờ, chính là nửa giờ, căn bản không sai lầm chút nào cả.

Thời gian nửa giờ, Lâm Dịch đã đại khái đã rõ ràng tình huống bên trong Bạo Loạn Tinh Hải rồi.

Nói đại khái, đó là vì tư liệu dù sao cũng là vật chết, mà ở nơi như Bạo Loạn Tinh Hải, tình huống thời thời khắc khắc đều có biến hóa. Phần đáng giá nhất trong bộ tư liệu này, hẳn phân bố thế lực trong Loạn Tinh nội thành.

- Không nghĩ tới một Loạn Tinh nội thành nhỏ nhỏ mà thế lực lại hỗn loạn như thế…Nếu như không có phần tư liệu này, nói không chừng sẽ xông loạn như con ruồi không đầu a?

Lâm Dịch cười khổ lắc đầu, lập tức hít sâu một hơi.

Ngẩng đầu nhìn, Lâm Phỉ vẫn còn đang trong tu hành, khuôn mặt Lâm Dịch liên trở nên có chút ôn nhu.

Vô luận như thế nào, hắn nhất định phải trở lại Đông Nam Thiên! Không tại sao cả, chỉ vì một nhà đoàn tụ thôi.

Tuy rằng chuyện Lâm Phỉ hắn xử lý không quá thỏa đang nhưng bất kể thế nào cũng vì tốt cho nàng thôi.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng.

Đột nhiên có một cổ năng lượng vô cùng cường hãn ầm ầm bộc phát bên người, bất quá vừa mới bộc phát, Lâm Dịch liền giật mình, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Lâm Dịch không khỏi khẩn trương, nơi này chính là Hổ Thần Cư! Chẳng lẽ có người vào được sao?

Tinh hạch của Hổ Thần Cư lập tức bay ra từ trong cơ thể của Lâm Dịch, thần thức xâm nhập vào trong đó, lập tức tìm tòi.

Nhưng mà, tìm tòi một lúc, trong toàn bộ Hổ Thần Cư cũng chỉ có hai người là hắn và Lâm Phỉ thôi.

- Cái kia…Chẳng lẽ là ảo giác?

Lâm Dịch có chút thở dài một hơi, đầu lập tức đầy nghi vấn.

Hổ Thần Cư này rõ ràng được làm ra từ tay cường Thần cấp, từ những nội đan yêu thú Ngưng Thần Kỳ, các dược phẩm và đan dược là có thể nói rõ rồi. Cho nên hắn không cho rằng có người nào trong Hổ Thần Cư mà hắn không phát hiện được.

Nhưng năng lượng bưu hãn đến cực điểm vừa rồi lại rõ ràng như vậy…Đó tuyệt đối không phải là ảo giác.

- Chẳng lẽ…

Lâm Dịch dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Lâm Phỉ vẫn đang khép chặt mắt, tựa hồ không có chút cảm ứng nào cả.

Nhưng sau khi nhìn một hồi, Lâm Dịch lại khẽ lắc đầu…Không thể nào là Lâm Phỉ, vô luận thần trí của nàng lớn thế nào, cũng khó mà bộc phát ra năng lượng khổng lồ như thế được

Uy áp kia, thậm chí khiến Lâm Dịch cảm thấy giống như năng lượng Thần cấp hắn được tiếp xúc khi vừa vào Loạn Tinh Thành! Có thể thấy nó cường hãn thế nào rồi!

- Chẳng lẽ là cường giả Thần cấp?

Trong nội tâm Lâm Dịch ẩn ẩn có chút bận tâm.

Nhưng hôm nay không thu hoạch được gì, tìm cũng tìm không thấy, rơi vào đường cùng, Lâm Dịch cũng chỉ có thể để sang một bên…Cũng may, cổ năng lượng này tuy rằng khổng lồ, nhưng Lâm Dịch ngược lại không cảm thấy ác ý gì cả.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch mang theo một tia lo lắng, trên người lập lòe ngân mang, rời khỏi Hổ Thần Cư.

- Lão ngũ, còn chưa tìm được sao?

Ở đầu đường, năm cường giả Hư Thần Cảnh đang nhìn chung quanh, tựa hồ tìm kiếm gì đấy. Sau khi tìm một hồi, một người trong đó đột nhiên dùng giọng nói không thể áp chế được lửa giận hô lên. Mà người này, chính là một trong hai người trước kia thấy Lâm Dịch mua tình báo.

Lão ngũ là một người mặc trường bào màu trắng, hình dạng bình thường, nhưng hai mắt lại có chút ầm trầm, hắn là cường giả Luyện Cách kỳ. Nghe được câu hỏi, trên mặt lão ngũ lộ ra một tia bất đắc dĩ, nói:

- Tuy rằng mua Thám Trắc Hoàn, nhưng trước kia ta không tiếp xúc với hắn, căn bản không thể tìm ra hắn được…

Nghe lão ngũ nói, trong mắt người hỏi hiện lên một tia tức giận, hừ lạnh một tiếng, bộ dạng cực kỳ không cam lòng.

Phải biết rằng Thám Trắc Hoàn này không hề rẻ, nó cũng được cường giả Thần cấp chế tạo ra, chỉ là hiệu quả của nó chính là chuyên môn đối phó với Ẩn Tức Hoàn. Trong phạm vi dò xét của Thám Trắc Hoàn, cho dù là người nào cũng không có chỗ nào ẩn nấp, giá cả trọn vẹn cần một quả linh tinh!

Bình thường thì vật này cần phải nhắm vào mục tiêu đặc biệt nào đó để sử dụng. Dù sao, dù đối với cường giả Hư Thần Cảnh thì linh tinh cũng cực kỳ hiếm. Ngưng tụ một khắc linh tinh cũng cần hao phí đại lượng nguyên khí của bản thân. Trừ phi muốn tiêu, hoặc đã có mục tiêu sẵn, hơn nữa không động thủ quyết không bỏ qua mới có người nguyện ý dùng vật này.

Cũng khó trách tên này lại tức giận như vậy. Ai biết đối phương chân trước vừa rời khỏi, bọn hắn đã theo ngay ra ngoài lại mất đi thân ảnh của chứ? Nhưng mệnh lệnh đã hạ, lão Ngũ đã mua một khỏa Thám Trắc Hoàn rồi. Một khi bán ra thì không trả lui hàng, tiền mua xem như đã mất trắng.

Theo đó mà tính thì bọn hắn chẳng không thu được chút chỗ tốt nào từ đối phương, ngược lại vì đối phương đột nhiên mất tích mà lãng phí một miếng linh tinh! Cái này khiến hắn đau lòng đến đổ máu…Dưới sự cực kỳ không cam lòng, hắn mới dừng lại ở trước cửa hơn nửa canh giờ. Nhưng hôm nay xem ra, một miếng linh tinh này này xem như mất không trắng.

- Đáng chết, đừng để ta gặp lại ngươi.

Người mở miệng nói chuyện ban đầu rất oán độc. Rất hiển nhiên, hắn đã tính chuyện tự dưng mình lãng phí một linh tinh lên trên đầu Lâm Dịch rồi.

- Được rồi, nếu đã mua rồi thì chi bằng cúng ta cứ đi vào trong Tinh Vân Bảo xem có gặp phải một hai Luyện Cách Kỳ giàu có nào không, cũng xem như để đền bù lại.

Một người sau khi suy nghĩ một chút đề nghị nói.

Người mở miệng ngay từ đầu là lão đại trong năm người, bởi vậy những người khác sau khi nghe được đề nghị này, không khỏi nhìn về phía hắn.

Nhưng lão đại vừa nghe xong lời này vẫn không cam lòng nhìn thoáng qua bốn phía. Lập tức hít một hơi thật sâu, nhẹ gật đầu:

- Cũng chỉ có thể như vậy.

844. Chương 952 : Chuẩn Bị Rời Thành.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 952: Chuẩn bị rời thành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 952: Chuẩn bị rời thành.

Nhưng bọn hắn cũng biết, gia hỏa có thể vì một phần tình báo mà trả năm miếng linh tinh như Lâm Dịch cũng không nhiều. Mặc dù có đa số cũng đều là cường Ngưng Thần Kỳ. Mà năm người bọn hắn tuy rằng đều là cường giả Luyện Cách Kỳ, nhưng đối diện với cường giả Ngưng Thần Kỳ thì cũng chỉ có một con đường chết. Thật vất vả đụng phải một cường giả Luyện Cách Kỳ đại tài khí thô, cũng khó trách bọn hắn sẽ không cam lòng.

Dù sao dựa theo tình huống bình thường thì tài lực cá nhân luôn có quan hệ trực tiếp với thực lực. Chỉ có số ít đám đệ tử của đại tập đoàn, ra tay mới xa xỉ như vậy.

Cái gọi là đệ tử đại tập đoàn nói chung là chỉ thế lực có một hai cường giả Ngưng Thần Kỳ tọa trấn. Bất quá bình thường loại đệ tử Đại tập đoàn như vậy cũng sẽ không chạy đến Bạo Loạn Tinh Hải, dù sao nơi này thật sự quá loạn.

Bởi vì đại đa số đệ tử đại tập đoàn đến đây đều chết cả.

Dù sao ở nơi như Bạo Loạn Tinh Hải, muốn rời khỏi Loạn Tinh Thành, xác xuất tử vong thật sự quá lớn. Nơi hỗn loạn như thế, cường giả Luyện cách kỳ chết đi, quả thực bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa. Mặc dù đại tập đoàn kia có rất nhiều cường giả Ngưng Thần Kỳ tọa trấn thì sao chứ? Ở một nơi hỗn loạn thế này biết được là ai làm. Dù trên người đệ tử kia có chứa thứ như Mệnh bài nhưng muốn tìm kiếm hung thủ, lại như mò kím đáy biển vậy.

Rất hiển nhiên, năm người này đã coi Lâm Dịch như đệ tử của đại tập đoàn nào đó rồi.

Tuy rằng không cam tâm, nhưng đám người này vẫn đi vào Tinh Vân Bảo, xem xét mục tiêu kế tiếp.

Mà khi Lâm Dịch đi ra từ Hổ Thần Cư, chung quanh vẫn không có bất cứ kẻ nào, chỗ này vẫn là một góc chết.

Cổ năng lượng khổng lồ của cường giả Thần cấp cơ hồ ở đâu cũng có khiến Lâm Dịch không khỏi nhíu mày một chút, lộ ra cực kỳ bất đắc dĩ.

Dù sao, đây cũng không phải là thứ hắn muốn là có thể không cảm thụ. Thực lực là thứ thật nhất ở đây, khi ngươi còn chưa có thực lực để thay đổi, ngươi chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, đè xuống phần không được tự nhiên trong lòng, lập tức bước về phía Tinh Vân Bảo.

Sau khi đã rõ tình huống hỗn loạn trong Bạo Loạn Tinh Hải, Lâm Dịch cảm giác mình nên làm nhiều chuẩn bị một chút.

Không nói cái khác, Ẩn Tức Hoàn phải có, về phần Thám Trắc Hoàn…Nghĩ đến đây, Lâm Dịch không khỏi sờ lên trên tay.

Ngay từ đầu tiến vào nơi này, hắn không ngờ có Ẩn Tức Hoàn, cho nên chỉ sử dụng thần thức, không dùng Thám Trắc Chi Giới. Càng về sau, sau khi đánh chết ba gia hỏa kia, Lâm Dịch đã thử dùng một chút, lập tức liền phát hiện hơn mười đạo năng lượng che dấu cực tốt trong phạm vi ngàn km.

Cái này khiến hắn mừng rỡ không thôi.

Mặc chỉ là một Hư khí, nhưng hiệu quả của Thám Trắc Chi Giới lại quá tốt. Ngay cả đan dược mà cường giả Thần cấp luyện chế cũng không cách nào tránh né được nó dò xét. Việc này khiến Lâm Dịch nhịn không được lại lần nữa cảm tạ Không gian dị năng giả bị hắn giết ở Luyện Yêu Sơn kia.

Về phần nói sao lại biết sự tồn tại của Thám Trắc Hoàn…Chính là do trong phần tư liệu kia đã nói cho Lâm Dịch khu vực nguy hiểm và phân bố thực lực trong Bạo Loạn Tinh Hải. Còn cực kỳ nhân tính hóa đưa ra một ít ý kiến nên Lâm Dịch mới biết được. Nguyên lại ở chỗ này, rõ ràng có nhiều đan dược và dụng cụ có công năng thần kỳ như vậy.

Nhớ tới đan dược, Lâm Dịch không khỏi lại nghĩ tới điển tàng của lầu hai và lầu ba trong Hổ Thần Cư. Từ khi trở thành Hư Thần Cảnh, Lâm Dịch đã rất ít đến hai lầu đó, thật sự là vì hắn cũng không có thời gian gì nhiều.

Tâm nguyện lớn nhất hôm nay của hắn là trở về Đông Nam Thiên. Những chí bảo kia tuy rằng trông mà thèm, nhưng cũng không có nhiều thời gian để ý đến.

Lại lần nữa trở lại Tinh Vân Bảo, Lâm Dịch đi thẳng tới lầu hai.

Bởi vì đồ vật trong lầu một tuy rằng số lượng rất nhiều, nhưng cũng không thích hợp cho hắn dùng.

- Ẩn tức hoàn vẫn còn sáu khỏa. A…Bạo Loạn Tinh Hải này thật lớn, cũng không biết lúc nào mới rời đi được nữa, vẫn phải mua sắm một chút. Cứ mua một cái linh đi, sau đó là đạo cụ dùng một lần loại hình phòng ngự và công kích…

Ở bên trong Tinh Vân Bảo, cơ hồ chỉ cần ngươi có tiền, thứ mà ngươi có thể tưởng tượng được ở đây đều có! Thậm chí có vài đạo cụ dùng một lần duy nhất loại hình công kích còn có thể lập tức bộc phát lực công kích cường hãn không dưới một kích toàn lực của cường giả Ngưng Thần Kỳ. Bất quá giá cả của những thứ này cũng không phải đắt bình thường. Tiện nghi một chút cũng phải cần một linh tinh. Quý trọng thì ba khỏa, bốn khỏa thậm chí năm khỏa linh tinh.

Đạo cụ loại hình phòng ngự Lâm Dịch ngược lại cảm thấy không cần phải mua. Phòng ngự của hắn đã đủ mạnh rồi, chỉ cần không trắng trợn chịu công kích của cường giả ngoài Luyện cách kỳ thì đối với hắn cũng không ảnh hưởng gì nhiều…Huống hồ, khi hắn cần sử dụng đạo cụ phòng ngự dùng một lần, đoán chừng cũng chỉ có khi chạy trốn. Mà chạy trốn, sử dụng Hổ Thần Cư không phải an toàn hơn sao? Ngân mang lóe lên, hoàn toàn biến mất, đối phương đại khái chỉ cho rằng mình là Không gian dị năng giả a? Cho nên thứ đó không cần phải mua.

Bất quá đạo cụ công kích lại không mua không được…Thứ Lâm Dịch thiếu sót nhất hiện giờ chính là lực công kích. Hổ Thần Quyết còn chưa chính thức đạt tới tầng thứ bảy. Năng lượng cung cấp xa xa chưa đạt tới trình độ vô kiên bất tồi. Năng lượng của Hắc Viêm Long dù dùng tốt, nhưng Hắc Viêm Long ngày càng cắn trả nhiều lần, Lâm Dịch cũng không thế cứ sử dụng như vậy nữa. Ngược lại công kích và phòng ngự của lĩnh vực đều cũng không tệ lắm, lại có hiệu quả kiềm chế đối phương…Chỉ là, cái này dùng tốt với người

thực lực yếu hơn hắn, nhưng nếu thực lực đối phương vượt qua nhiều thì lĩnh vực cũng không nắm chắc có thể lưu đối phương lại.

Cho nên, đạo cụ tính công kích tương đối cần thiết.

Lâm Dịch mua một khỏa Ẩn tức hoàn mất trọn vẹn năm khỏa linh tinh. Sau đó lại mua hai kiện đạo cụ công kích dùng một lần tương đương với một kích toàn lực của Ngưng Thần Kỳ, cái đó hao tốn hắn gần mười khỏa linh tinh.

Tuy rằng trên người hắn còn hơn bốn mươi linh tinh, nhưng một lần đã hao phí một phần tư tài phú, thực sự khiến hắn đau lòng không thôi.

Bất quá, thứ này cũng không thể thiếu được. Vì sớm ngày trở lại Đông Nam Thiên, Lâm Dịch cũng không tiếc bất cứ giá nào nữa.

Sau khi hoàn thành tất cả, Lâm Dịch đi thẳng xuống lầu.

- Lão đại, phát hiện gia hỏa kia rồi.

Một thanh âm kinh hỉ trầm thấp vang lên.

Ngay khi Lâm Dịch vừa xuống cầu thang lầu hai đã có hai tên gia hỏa trong lúc vô tình thấy được hắn. Chính là hai tên lúc trước thấy được Lâm Dịch mua tình báo.

Lão đại kia ngẩng đầu liếc về phía Lâm Dịch ở cửa ra vào Tinh Vân Bảo, hai mắt liền sáng lên, vội vàng nói:

- Lập tức thông tri bọn lão Ngũ…Lần này, kiến quyết không thể để đối phương chạy mất được.

- Vâng!

845. Chương 953 : Tiến Về Trước. (1)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 953: Tiến về trước. (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 953: Tiến về trước. (1)

Người nọ nói xong, thần thức liền tản ra, thông tri đồng lõa của hắn. Mà hai người kia lại theo đuôi Lâm Dịch đi ra ngoài.

Lông mày Lâm Dịch không khỏi hơi nhăn lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ khác. Trong biển người đang qua lại có nhiều người đang tò mò nhìn Lâm Dịch đột nhiên dừng lại, nghi hoặc nháy mắt một cái.

Lâm Dịch bật cười…Ở nơi này nhiều người như vậy, có ai đó nhìn mình vài lần cũng bình thường…Xem ra chiến đấu đã khiến đầu óc hắn cũng không khỏi có chút nhạy cảm rồi.

Lắc đầu, Lâm Dịch bước về phía đường cái.

- Lão đại, vừa rồi hình như hắn đã phát hiện ra chúng ta.

Đợi Lâm Dịch rời đi lần nữa, hai người mới cuống quít quăng ánh mắt sáng một bên, thở dài một hơi. Nhưng một người trong đó ẩn ẩn có chút bận tâm nói.

Lão đại có chút nhíu mày một cái, lập tức gật đầu nói:

- Thần thức tên này quả thật cực kỳ mẫn cảm…

Do dự một chút, trong mắt hắn hiện lên một tia tàn nhẫn, cắn răng nói:

- Bất quá thần thức mẫn cảm cũng vô dụng, hắn chỉ là cường giả Luyện cách kỳ, năm người chúng ta đấu một, chẳng lẽ còn sợ hắn hay sao?

Người nọ sau khi suy nghĩ một chút cũng cảm thấy có lý, lúc này mới nhẹ gật đầu không nói gì nữa.

Bất quá biết rõ thần thức của đối phương cực kỳ mẫn cảm, bọn hắn cũng không dám đi quá gần nữa, chỉ đi theo từ rất xa. Thần thức cũng không dám tập trung vào đối phương, sợ hắn cảm ứng được…Nếu thực sự đối phương đã nhận ra, đến lúc đó không ra khỏi thành nữa, bọn hắn cũng không còn cách nào. Thám Trắc Hoàn, coi như chính thức lãng phí…Loạn Tinh Thành sở dĩ có nhiều Chiến Sĩ cấp thấp như vậy, hoàn toàn là vì cường giả Thần Cấp mệnh lệnh không được động thủ trong này.

Ai dám bỏ qua lời của cường giả Thần cấp chứ?

Ít nhất, lão đại này không dám.

Hai người thu liễm ánh mắt và thần thức lại, Lâm Dịch cũng không phát hiện gì dị thường, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lập tức có chút nhíu mày.

Sắc trời dĩ nhiên đã dần tối lại, dù đối với Lâm Dịch thì chênh lệch ngày đêm cũng không lớn, bất quá vì tư duy theo quán tính nên Lâm Dịch vẫn có ý định đợi sáng mai lại xuất phát.

Nhìn chung quanh một chút, vừa vặn đến một khách sạn, hắn bước vào đó.

Thuê một phòng, sau khi tùy tùng dẫn hắn vào phòng liền lui xuống. Lâm Dịch sau khi đóng cửa phòng cẩn thận, trên người liền lóe lên ngân mang, biến mất vô ảnh vô tung.

Trong lòng của hắn vẫn rất để ý đến chuyện trong Hổ Thần Cư đột nhiên xuất hiện một cổ uy năng khổng lồ không kém cường giả Thần cấp.

Lâm Phỉ vẫn còn trong tu hành, bình thường loại tu hành như vậy sẽ diễn ra cả mấy tháng, cho nên Lâm Dịch cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhìn Lâm Phỉ bị bao trong thanh mang, Lâm Dịch lộ ra dáng cười.

Lập tức, hắn hít sâu một hơi, lại gọi linh hạch ra. Lâm Dịch lại lần nữa dò xét cẩn thận mỗi một góc trong Hổ Thần Cư, muốn tìm ra nơi bộc phát ra năng lượng khổng lồ kia.

Về phần sau khi tìm được xử lý như thế nào, nói thực ra Lâm Dịch vẫn chưa nghĩ tới. Trên thực tế lấy uy năng khổng lồ kia, dù Lâm Dịch ở trước mặt nó vẫn không đáng nhắc tới. Bất quá loại sưu tầm này chỉ là một bản năng của con người đối với vật không biết thôi.

Trung thực mà nói, chỉ cần nghĩ đến trong Hổ Thần Cư rõ ràng có tồn tại cường đại như vậy, trong nội tâm Lâm Dịch liền không cách nào hoàn toàn yên tâm được.

Hổ Thần Cư này chính là chỗ dựa vào cuối cùng của Lâm Dịch, không thể tưởng được…Nếu ngay cả Hổ Thần Cư cũng xảy ra vấn đề, lấy thực lực trước mắt của Lâm Dịch, hắn còn có đủ can đảm để tiến vào trong Bạo Loạn Tinh Hải không nữa…Nơi đó quá mức hỗn loạn, dù là cường giả Ngưng Thần Kỳ cũng là không dám tùy ý xông loạn.

Mất đi sự che chở của Hổ Thần Cư, đối mặt với cường giả Ngưng Thần Kỳ, Lâm Dịch dù có mấy cái mạng cũng chỉ có con đường chết.

Nhưng tìn tòi một phen vẫn không có chút thu hoạch, Lâm Dịch không khỏi khẽ thở dài một tiếng, nhíu mày, cực kỳ bất đắc dĩ.

Tìm không thấy mục tiêu, cho dù muốn liều mạng, cũng không có chỗ để đi liều ah…

Lại lần nữa khẽ thở dài một tiếng, Lâm Dịch cũng chỉ có thể không tình nguyện đặt chuyện này ra sau. Nhìn Lâm Phỉ, trong nội tâm vẫn có chút bận tâm.

Bất quá Bạo Loạn Tinh Hải này hỗn loạn như thế, dù thực lực của Lâm Dịch cũng phải cẩn thận không dám có chút phân tâm. Hắn cũng không thể mang Lâm Phỉ ra ngoài được? Dù sao, tuy rằng cảm ứng được một cỗ uy năng cực kỳ cường đại trong Hổ Thần Cư, nhưng trong đó cũng không có ác ý gì cả.

Tổng thể thì Hổ Thần Cư vẫn an toàn hơn bên ngoài nhiều.

Nghĩ đến đây Lâm Dịch than nhẹ nhìn thoáng qua Lâm Phỉ, sau đó trên người lóe lên ngân mang, biến mất vô tung vô ảnh.

Cho nên Lâm Dịch cũng không phát hiện sau khi hắn rời khỏi, Lâm Phỉ vẫn một mực nhắm chặt hai mắt lại hơi hơi mở mắt. Tựa hồ cảnh thấy ánh mắt có chút bận tâm của Lâm Dịch lúc rời đi, khóe miệng của nàng tràn ra một vòng mỉm cười hành phúc.

- Dịch ca, không được bao lâu nữa, không được bao lâu…Phỉ Nhi có thể giúp đỡ chàng rồi.

Lâm Phỉ nhẹ nhàng lẩm bẩm, khóe miệng tràn ra dáng cười hạnh phúc, tựa hồ nghĩ tới biểu lộ của Lâm Dịch khi mình xuất hiện trước mặt hắn.

Sau một lát, nàng lại nhắm hai mắt lại…

Lâm Dịch đi ra từ trong Hổ Thần Cư, nhìn thoáng qua gian phòng, cũng không thấy có người nào đi vào, sau đó đi tới bên cạnh, huyết sắc năng lượng trên người có chút phập phòng, hắn đã bắt đầu lâm vào tu hành.

Đương nhiên, trạng thái tu hành này chỉ ở mức độ nông, tùy thời đều có thể kết thúc.

- Đại ca, hắn quay trở lại rồi.

Ở trong phòng bên cạnh Lâm Dịch, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

- Trở về rồi sao?

Gia hỏa được gọi là đại ca kia con mắt sáng ngời, thần thức có chút xuyên ra.

Bất quá hắn cũng không dám không chút kiêng nể như lão Ngũ vốn có Thám Trắc Hoàn, sau khi xác định gian phòng của đối phương liền trở lại. Lập tức, hắn thả lỏng một hơi, sau đó lại nhíu mày.

- Không nghĩ tới tên này lại là Không gian dị năng giả…

Lão đại kia chau mày, trong đó còn có vài phần bực bội.

Không gian dị năng giả, trong số cường giả Hư Thần Cảnh chính là tồn tại có khả năng chạy trốn mạnh nhất. Cũng khó trách lão đại này lại buồn bực như thế. Dù là ai khi biết được đối tượng mà mình muốn đối phó là một không gian dị năng giả đều sẽ không vui vẻ gì.

- Làm sao bây giờ?

Một trong năm người cũng nhíu chặc mày hỏi.

Lông mày lão đại càng nhíu chặt, cuối cùng cắn răng một cái, hung hăng nói:

- Lão Tứ, ngươi đến Tinh Vân Bảo, mua một khỏa Không ngưng đạn nữa.

- Không ngưng đạn?

Có người hô lên, cuối cùng có chút do dự nói:

- Không ngưng đạn cũng không rẻ a…Đại ca, chúng ta đã lãng phí một khỏa linh tinh rồi, ngươi xác định phải mua một khỏa Không ngưng đạn nữa sao?

Trong mắt lão đại cũng có vài phần do dự, nhưng sau một lát vẫn hung hăng gật đầu nói:

- Không bỏ con tép sao bắt được con tôm. Tên kia không nháy mắt một cái đã xuất ra năm khỏa linh tinh, chứng minh trên người hắn cũng có không ít linh tinh, chỉ cần giết chết hắn, chúng ta tuyệt đối có lời.

846. Chương 954 : Tiến Về Trước. (2)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 954: Tiến về trước. (2)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nghe lão đại nói như vậy, người mở miệng nói chuyện vẫn không khỏi có chút do dự, cuối cùng cũng cắn răng một cái, quay đầu đi ra ngoài. Nhìn bộ dáng chính là đi mua cái gọi là Không ngưng đạn rồi.

Nếu như Lâm Dịch biết rõ vì mình tiến vào Hổ Thần Cư mà khiến những người này cho rằng mình là không gian dị năng giả. Thậm chí không tiếc hao phí một khỏa linh tinh mua thứ xa xỉ Không ngưng đạn có hiệu quả với không gian dị năng giả thì sẽ có biểu lộ gì nữa?

Lão Tứ rời đi, trong phòng liền yên lặng lại.

- Lão Ngũ, nhất định phải trông đối phương cho tốt, không thể để cho hắn chạy thoát đấy.

Giờ năm người bọn hắn đã dùng một phần ba gia sản rồi, nếu như vẫn để đối phương chạy thoát chỉ sợ sẽ buồn bực đến chết mất.

Lão Ngũ nhẹ gật đầu, thần thức thông qua sự điều chỉnh của Thám Trắc Giới, chăm chú tập trung vào Lâm Dịch. Mà Lâm Dịch lại không phát giác ra được gì cả.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày mới đã đến.

- Đại ca, hắn phải đi rồi!

Lão Ngũ vẫn một mực trầm mặc con mắt có chút sáng ngời, lập tức quay đầu hô lên.

Bốn người ngồi ở một bên lập tức đình chỉ tu hành, ánh mắt lão đại lộ ra tham lam và sát ý kinh người, lếm liếm đầu lưỡi, cắn răng nói:

- Lần này chúng ta không thể thất thủ được.

Mọi người gật đầu, trong mắt đều lộ ra sát ý kinh người…

Lâm Dịch tỉnh lại từ trong nhập định, duỗi cái lưng mệt mỏi, nhìn sắc trời đã dần sáng lên bên ô cửa, biết đã đến lúc rời đi rồi.

Hắn rời giường, ngưng tụ ra một khỏa thủy cầu, sau khi tắm rửa sạch sẽ một phen, lúc này đi ra khỏi cửa.

Thanh toán sổ sách, đi thẳng ra khỏi khách sạn, bước về phía cửa thành.

Loạn Tinh Thành không có hộ vệ gì cả. Ở cửa thành thỉnh thoảng lại có người xuất nhập, bất quá Lâm Dịch phát hiện, xuất nhập thành ít nhất cũng cường giả Hư Thần Cảnh, về phần những người cấp bậc thấp, căn bản không dám tùy ý đi ra ngoài.

Ngược lại không biết những người này năm đó vào bằng cách nào.

Mặc dù có chút hiếu kỳ, nhưng Lâm Dịch cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng ra khỏi thành thị, xác nhận phương hướng một chút, liền hóa thành một đạo lưu quang, ầm ầm bắn ra.

- Tên kia đã đi ra, không sử dụng không gian dị năng!

Trong thành, lão Ngũ hô lên, trong mắt có chút hưng phấn.

Con mắt của lão đại cũng sáng ngời. Vốn bọn hắn đã làm tốt chuẩn bị từ đầu đối phương sẽ sử dụng không gian dị năng, nếu vậy thì bọn hắn chỉ có thể sử dụng thần thức của lão Ngũ để xác định vị trí của đối phương thôi…Dù sao, một lần di động không gian được hơn vạn mét phi thường khó khăn. Mà thần thức

của lão Ngũ lại có thể bao trùm phạm vi ba vạn, có năng lượng của Thám Trắc Hoàn ủng hộ, không sợ bị người phát hiện.

Nhưng đối phương rõ ràng lại không sử dụng Không gian dị năng khiến bọn hắn rất mừng rỡ…Trên thực tế bọn hắn nào biết, đối phương không phải không sử dụng, mà căn bản là không biết…

- Theo sau, lúc thích hợp sẽ động thủ.

Lão đại ra lệnh một tiếng, năm người lập tức hóa thành lưu quang theo đuổi từ rất xa…Đương nhiên, vì có Ẩn Tức Hoàn nên bọn hắn không thể dùng toàn lực được.

Lâm Dịch tự nhiên cũng như thế.

Sau khi phi hành một hồi, thần thức Lâm Dịch tiến vào trong Thám Trắc Chi Giới. Lập tức, tất cả tình huống trong vòng vạn dăm lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Nhưng lập tức, lông mày hắn có chút nhíu lại một cái…Bởi vì hắn cảm ứng được ở chỗ cách hắn trăm km, đang có năm đạo thân ảnh đi theo mình.

Đương nhiên, cũng không dám xác định có phải theo mình không. Dù sao, con đường hắn đang đi hiện giờ chính là con đường tốt nhất để đi vào trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch lại thay đổi hướng khác.

Trong Bạo Loạn Tinh Hải rất rộng lớn, thay đổi phương hướng tuy quãng đường sẽ dài một chút nhưng vẫn sẽ đến nơi. Mục đích của hắn, tự nhiên là muốn xem thử những người kia có phải là xông tới chỗ mình hay là chỉ tiện đường thôi.

Lâm Dịch đang quan sát đối phương, đối phương tự nhiên cũng đang quan sát Lâm Dịch.

- Đại ca, hắn đột nhiên thay đổi phương hướng, làm sao bây giờ?

Lão Ngũ vẫn một mực quan sát đột nhiên mở miệng nói.

Lão đại hơi sững sờ, lập tức nhíu mày nói:

- Đổi sang hướng nào?

Lão Ngũ quan sát nói:

- Hướng phía Đông.

- Phía Đông?

Lão đại lại nhíu mày, sau khi suy nghĩ một chút, cắn răng một cái nói:

- Xem ra đối phương cũng có Thám Trắc Hoàn, hẳn đã phát hiện ra chúng ta đuổi theo rồi. Giờ ở khoảng cách này nếu như hắn muốn dùng dị năng không gian thì chúng ta không thể nào ngăn cản được…Không cần thay đổi phương hướng nữa, chúng ta đi thẳng! Hắn nhất định đang thăm dò chúng ta.

Nghe lão đại phân tích, lão Ngũ khẽ gật đầu, không đổi sang hướng đông.

Nhưng thần thức vẫn tập trung vào Lâm Dịch.

Lâm Dịch tự nhiên vẫn đang quan sát đối phương, thấy đối phương không đuổi theo liền thở dài một hơi. Xem ra chỉ là cùng đường thôi.

Ước chừng thay đổi phương hướng bay được chừng trăm km, Lâm Dịch lại lần nữa thay đổi phương hướng, bay về phía Đông Nam.

- Quả nhiên, phương hướng của hắn lại quay lại như cũ rồi.

Lão Ngũ thở dài một hơi, lập tức cười nói.

Không chỉ hắn mà lão đại cũng thở dài một hơi, lập tức nói:

- Thần thức của tên này rất linh mẫn, hơn nữa bộ dạng cũng rất cẩn thận…Chúng ta cẩn thận một chút, đừng để hắn trốn mất.

Tất cả mọi người nhẹ gật đầu nhưng sau khi lão Ngũ kia suy nghĩ một chút liền có chút lo lắng nói:

- Hắn có thể đã phát hiện ra chúng ta…Chúng ta làm sao bây giờ?

Lão đại nghĩ nghĩ rói:

- Ở phía trước chính là nơi hỗn loạn nhất bên ngoài Bạo Loạn Tinh Hải, nơi đó có tương đối nhiều cường đạo mai phục. Chúng ta có thể phát hiện, tin rằng với thực lực của hắn đoán cũng sẽ không bỏ qua những cường đạo kia. Chỉ cần chúng tiếp cận hắn một cách xảo diệu…đợi đến khi đến gần mấy chục km đột nhiên bộc phát, dùng Không Ngưng Đạn khóa chặt hắn lại, sau đó tốc chiến tốc thắng. Tin rằng sẽ không có vấn đề gì đâu…Dù sao, Thám Trắc Hoàn cũng không phải mỗi người đều mua, hơn nữa thực lực của năm người chúng ta trong số đạo tặc cũng không yếu, chắc hắn bọn hắn sẽ không ngốc đến mức can thiệp vào đâu.

Mọi người nghe xong đều cảm giác có lý, sau khi nhẹ gật đầu liền trầm mặc lại. Đi sau lưng lão đại hướng về phía nơi tụ tập của đạo tặc ở phía trước.

Tuy rằng đã xác định đối phương chỉ là cùng đường thôi, nhưng Lâm Dịch cũng không muốn nhiều chuyện, cho nên vẫn bảo trì khoảng cách chừng trăm km với đối phương.

Đương nhiên, cũng không phải vì Lâm Dịch sợ bọn hắn mà là không xảy ra tranh đấu vô vị thôi. Hơn nữa Lâm Dịch cũng không dám xác định đối phương có Thám Trắc Hoàn hay không, có phải đã phát hiện ra vị trí của mình không cho nên không dám tự tiện đến gần.

Song sau khi bay được mấy ngàn km, lông mày Lâm Dịch lại hơi nhíu lại.

Trong phạm vi của Thám Trắc Chi Giới, trong vòng 1 ngàm km đã dần dần xuất hiện một ít khí tức che dấu. Theo trình độ mạnh yếu thì Lâm Dịch có thể đơn giản nhìn ra những người này đều sử dụng Ẩn Tức Hoàn cả.

847. Chương 955 : Đạo Tặc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 955: Đạo tặc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Suy nghĩ một chút về phần tài liệu đã mua, tính toán khoảng cách đã đi được hôm nay, Lâm Dịch biết rõ, ở phía trước chừng vạn km, có lẽ chính là cửa vào Bạo Loạn Tinh Hải rồi.

- Cường đạo ở đây quả nhiên rất nhiều.

Lâm Dịch không thể xác định đối phương có thể phát hiện ra mình không, lông mày có chút nhíu lại. Từ cường độ khí tức, Lâm Dịch cũng không cách nào đoán được trình độ mạnh yếu của bọn hắn. Dù sao, sau khi sử dụng Ẩn Tức Hoàn, cường độ năng lượng của tất cả mọi người hiện ra trong Thám Trắc Chi Giới, đều không có gì khác nhau.

Lâm Dịch cũng không có xung đột gì với bọn hắn, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể điều chỉnh phương hướng của mình, tận lực tránh né lũ cường đạo.

Cũng chẳng trách Lâm Dịch cẩn thận như thế. Dù sao số lượng cường giả trong Bạo Loạn Tinh Hải rất nhiều, thật sự có chút kinh người. Một bộ phận rất lớn cường giả Hư Thần Cảnh vì cảm ngộ Thiên Đạo

nên đều chạy đến Bạo Loạn Tinh Hải. Bởi vì chỉ có ở chỗ này, mới có số lượng yêu thú thất giai khổng lồ như thế, mà cũng chỉ có từ trong chiến đấu, cảm ngộ mới được đẩy nhanh lên thôi.

Hơn nữa cường giả Thần cấp cũng xuất hiện ở chỗ này càng khiến vô số cường giả Hư Thần Cảnh chen chúc tới…Dù sao, nếu có thể được cường giả Thần cấp chỉ điểm, đối với cường giả Hư Thần Cảnh mà nói, chính là chuyện có thể ngộ không thể cầu. Điều này khiến con đường cảm ngộ Thiên Đạo của bọn hắn có thể đi nhanh hơn một tí rồi.

Cũng chính vì hai nguyên nhân này, cho nên nơi này có thể nói là cường giả Hư Thần Cảnh đi đầy đường…Những cường giả này ở nơi khác là bá chủ một phương, ở chỗ này lại không khác gì với người đẳng cấp bình thường ở Thiên Giới cả.

Trong khi Lâm Dịch tránh né, lông mày không khỏi nhíu lại…Bởi vì hắn cảm giác được năm người cùng đường ở cách hắn ngoài trăm km tựa hồ đang hữu ý vô ý tiếp cận hắn.

Đương nhiên, loại ý nghĩ này cũng chỉ thoáng hiện rồi biến mất, sau khi cẩn thận quan sát lộ tuyến của bọn hắn, Lâm Dịch đại khái cũng đoán được, bọn hắn hẳn cũng là vì tránh không tiếp xúc với đám đạo tặc kia.

Cũng khó trách Lâm Dịch mẫn cảm như thế, gần đây công việc của hắn nhiều lắm, ngay cả hắn cũng cảm giác như mình bị thần kinh rồi.

Thở ra một hơi, ánh mắt Lâm Dịch hơi động một chút, nhìn về một phương hướng. truyện từ

Ba bốn cổ khí tức đang ẩn nấp bên kia tựa hồ đang đi về phía hắn.

Lâm Dịch nhíu mày, bất đắc dĩ khẽ thở dài nói thầm một tiếng:

- Các ngươi tốt nhất không nên đánh chủ ý vào ta, nếu không…Ta cũng chỉ có thể giết các ngươi thôi.

Trong mắt đã ẩn ẩn hiện lên một sát ý…

- Đại ca, có người động thủ trước rồi, làm sao bây giờ?

Năm người bên kia, lão Ngũ đột nhiên mở miệng nói.

- Cái gì?

Lão đại nhíu lông mày lại, vội la lên:

- Có mấy người?

- Bốn người.

Lão Ngũ nhanh chóng đáp lại, dò hỏi nói:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Lão đại chau mày, đột nhiên hỏi:

- Bọn hắn ở hướng nào? Cách gia hỏa kia có xa lắm không?

Lão Ngũ cảm ứng một phen sau đó trả lời:

- Bọn hắn ở phía Đông, cách đối phương chừng 10 km.

Lão đại nghĩ nghĩ một chút, sau đó quyết định thật nhanh nói:

- Chúng ta đi qua! Bất quá phải hướng về phía bốn cường đạo kia.

Lão Ngũ hơi sững sờ, lập tức con mắt sáng ngời nói:

- Đại ca, ngươi nói là…Để cho tiểu tử kia cảm thấy bốn người kia là vì chúng mà mà đến chứ không phải hắn?

Lão đại nhíu mày, biểu lộ âm trầm nói:

- Chúng ta vì mục tiêu đã lãng phí hai khỏa linh tinh rồi, không thể để người khác nhanh chân hơn được…

Sau đó hắn nhìn về phía Đông, trong mắt lóe ra hàn mang điềm nhiên nói:

- Hi vọng tên kia sẽ không sử dụng Không gian dị năng rời đi. Nếu không…Ta tuyệt đối sẽ không buông tha ấy tên kia đâu!

Một vòng sát ý lập lòe trong mắt hắn.

Sắc mặt lão Ngũ cũng trầm xuống, nhẹ gật đầu, lúc này năm người liền thay đổi phương hướng, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Đông.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, dừng bước…Hắn đã cảm giác được, bốn người kia, quả thật là hướng về phía hắn mà đến. Mà tiến lên xa hơn nữa thì cường đạo càng nhiều, cũng không phải là nơi tốt để chiến đấu.

- Có vẽ như không thể tránh được trận chiến đấu này rồi…

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói. Hắn cũng không lại vô duyên vô cớ đánh một trận với đối phương ở chỗ này. Bất quá nếu đối phương đã muốn gây khó dễ cho hắn…Vậy thì Lâm Dịch cũng không phải là người tốt lành gì.

- Ở chỗ này không nên đánh lâu, chỉ có thể dùng lĩnh vực một lần hành động tiêu diệt bọn chúng thôi.

Lâm Dịch âm thầm nghĩ đến.

Lập tức lại đột nhiên "Ồ?

một tiếng, hơi sững sờ.

Lâm Dịch nghi hoặc nhìn về phía đông nam, Thám Trắc Chi Giới cũng lập tức được năm tên gia hỏa vốn cùng đường kia không ngờ lại đột nhiên thay đổi phương hướng, hướng về phía bốn người mới đến kia.

Cái này khiến Lâm Dịch không khỏi kinh ngạc thầm nói:

- Đạo tặc không phải hướng về phía ta sao?

Hắn lại lần nữa cảm ứng bốn người đang phóng đến. Bất quá bởi vì Thám Trắc Chi Giới chỉ có thể dò xét mục tiêu nhưng lại không thể nhìn thấy, cho nên hắn cũng không biết hiện giờ mấy người kia đang có biểu lộ gì nữa.

Nhưng trong cảm giác của hắn, dù thế nào thì hắn cũng cảm thấy hai đám nhân mã này tựa hồ như đang lao về phía nhau.

Lâm Dịch nhíu mày nghĩ nghĩ. Lĩnh Vực sắp phát động cũng ngừng lại. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lại không động.

Hiện giờ tình huống cực kỳ quái dị, hai đám người này tựa hồ như đang tiến về phía đối phương, nhưng lại có chút giống như đang tiến về phía mình, Lâm Dịch nhất thời cũng không biết đến cùng là thế nào. Sau khi suy nghĩ một chút lại quyết định ở chỗ này yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nếu đội ngũ song phương thực sự giao thủ tự nhiên tốt nhất rồi. Hắn sẽ lập tức rời khỏi chỗ này. Nhưng nếu tư thế hiện giờ của đối phương là làm ra để mình nhìn thì…

Con mắt Lâm Dịch có chút híp lại, khuôn mặt thanh tú hiện lên một tia mỉm cười ôn nhu, nhưng trong mắt lại lóe ra một tia khí tức nguy hiểm. Tuy rằng không muốn đánh nhau vô vị, nhưng nếu vì vậy mà bọn hắn cảm giác mình dễ khi dễ thì…Như vậy Lâm Dịch sẽ dùng hành động thực tế khiến bọn hắn ngay cả cơ hội hối hận cũng không có.

- Năm gia hỏa kia có ý gì thế

Người ở chính giữa bốn người ở phía đông có chút nhíu mày lại. Trong mắt ẩn ẩn có một tia tức giận.

Hắn đã lăn lộn ở biên giới cửa vào Bạo Loạn Tinh Hải này hơn ngàn năm rồi, cực kỳ hiểu rõ đối với cường đạo ở chung quanh. Tuy rằng chưa nói tới giao tình gì, nhưng nói chung những người lăn lộn ở chỗ này đều yên lặng tuân thủ theo một ít ước định của bọn hắn.

Mỗi đám đạo tặc đều có “Vòng săn bắn” của mình, chiến đấu ở trong ”Vòng săn bắn.

đạo tặc ở bên ngoài không thể tham dự vào. Đây là một loại quy tắc ngầm dù không rõ ràng như ai cũng yên lặng tuân thủ.

848. Chương 956 -957: Hiển Lộ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 956-957: Hiển lộ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nhưng hiện giờ năm gia hỏa kia rõ ràng bỏ qua loại quy tắc này? Bọn họ muốn làm gì vậy?

- Ca, làm sao vậy?

Một người bên cạnh nhìn thấy người dẫn đầu khẽ nhíu mày, không khỏi sửng sốt, nghi ngờ hỏi lên.

- Bọn trộm đạo rất ít khi sử dụng hai khỏa Thám Trắc Hoàn cùng lúc, đây chính là Linh tinh a. Ai mà lại lãng phí như vậy.

Ngoại trừ người dẫn đầu ra, những người khác đều không biết chuyện gì xảy ra.

Người dẫn đầu nghĩ nghĩ, lập tức mở miệng, lạnh nhạt nói:

- Có người không để ý quy củ, xông vào Thú Liệp Quyển chúng ta rồi, tựa hồ cũng có chút hứng thú đối với mục tiêu.

Sắc mặt ba người khác đều hơi đổi, nguyên một đám đều lập tức trầm xuongs.

Mặc dù nói là Thú Liệp Quển, nhưng kỳ thật cũng đều nhìn thực lực mà đến. Loại hành vi này của đối phương, cơ hồ đã gây hấn bọn hắn rồi.

- Đối phương có bao nhiêu người? Thực lực như thế nào?

Tên còn lại trầm mặt hỏi.

Sắc mặt người dẫn đầu cũng không dễ nhìn cho lắm, chậm rãi nói:

- Năm người, không biểu hiện ra thực lực.

Cái gọi là biểu thực lực, chính là bộc phát hoàn toàn năng lượng của mình. Nhưng dưới tác dụng của Ẩn Tức Hoàn, thực lực của tất cả mọi người đều bị áp chế. Dù sử dụng Thám Trắc Hoàn cũng hoàn toàn không có cách nào dò xét ra thực lực chân thật.

- Năm người?

Sắc mặt người nọ khẽ biến, nhưng lại lập tức trầm ngâm xuống.

Tuy rằng ở tình huống bị áp chế, nhưng lấy tốc độ vốn có của bọn hắn, không lâu sau sẽ chạm mặt nhau rồi.

Thủ lĩnh liếc nhìn ba người còn lại, cũng khỏi khẽ nhíu mày. Bốn người bọn hắn, thực lực mạnh nhất là hắn, hắn là Luyện Cách kỳ đỉnh phong, mà ba người còn lại đều là Luyện Cách kỳ sơ kỳ.

Đều là Luyện Cách kỳ, nhưng cách biệt bên trong cũng rất lớn. Thông suốt mà nói, một gã Luyện Cách kỳ hậu kỳ đối phó với năm gã Luyện Cách kỳ sơ kỳ, đều không phải là nói chơi.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Nghênh đón? Hay là phải lưu mục tiêu lại cho đối phương?

Có thể ngông ngênh ra đường làm cường đại, trên cơ bản đều là cường giả Luyện Cách kỳ. Thần Hư kỳ quá yếu, căn bản thực lực không đủ. Mà làm cường đạo thì cực kỳ không có tiền đồ, thậm chí làm hắn dễ chết sớm hơn. Nhưng cường giả Ngưng Thần kỳ thì quá mạnh mẽ, căn bản khinh thường việc cướp đoạt. Chỗ bọn hắn truy cầu, chỉ có Thiên Đạo.

Vì vậy mà chỉ những tên gia hỏa Luyện Cách kỳ nói mạnh không mạnh, nhưng thực sự tuyệt đối không kém mới có thể làm cường đạo tại Bạo Loạn Tinh Hải. Dựa theo lẽ thường mà suy đoán, có lẽ năm người đối phương đều là cường giả Luyện Cách kỳ.

Chỉ cần bên trong có một gã Luyện Cách kỳ hậu kỳ thì bên mình cũng không có phần thắng rồi. Cho dù là thắng thì chỉ sợ cũng là thắng thảm. truyện từ

Tên đầu lĩnh suy nghĩ cả buổi, tuy rằng có chỗ không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể khẽ thở dài, nói:

- Được rồi, chúng ta chỉ cầu tài. Không cần phải tạo nên thế cục cá chết lưới rách với đối phương.

Ba người chung quanh thấy tên đầu lĩnh nói như thế, đều hơi sững sờ. Nhưng cũng lập tức nghiêm mặt, trầm mặc lại. Dù như thế nào, bọn hắn bị người khác khiêu khích như thế, cuối cùng vẫn cảm thấy có chút bị khi nhục.

Bất quá, chính như tên đầu lĩnh nói. Bọn hắn chỉ là cầu tài, tuy rằng không lưu lại những tên cường đạo, nhưng đó là đối với người khác. Hiện giờ thực lực đối phương hiển nhiên không dễ trêu chọc, hơn nữa cũng không xác định được đến tột cùng có đáng giá để bọn hắn dốc sức liều mạng hay không. Thay vì mạo hiểm liều mạng, tạo nên tràng diện ngươi chết ta sống với đối phương thì chẳng bằng thối lui còn hơn.

Mục tiêu này qua đi thì còn có mục tiêu khác. Nhưng tính mạng thì chỉ có một a.

Nghĩ như thế, gã đầu lĩnh lập tức dừng thân hình lại. Nhìn thoáng về hướng Đông Nam, lập tức nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lúc này, bốn đạo nhân ảnh trở về đường cũ.

Tên đầu lĩnh cũng không biết cũng chính là ý nghĩ này mà bọn hắn mới bảo toàn được tính mạng.

- Đại ca, đối phương thối lui rồi.

Lão ngũ một mực quan sát bốn người kia, bây giờ nhìn thấy bọn hắ thối lui, lập tức hưng phấn hô lên.

Lão đại nhíu mày, cũng biết mình đã phá hủy quy củ.

Bất quá, vừa nghĩ tới mục tiêu, dùng năm khỏa Linh tinh mua một phần tư liệu thượng đẳng về Bạo Loạn Tinh Hải mà không nháy mắt một cái nào. Trong mắt hắn lộ ra một tia tham lam và sát ý.

Đối phương còn mua một khỏa Thám Trắc Hoàn. Có thể thấy được trên người hắn tuyệt đối có không ít Linh thạch. Một khi đoạt lấy, tuyệt đối là thu hoạch lớn!

Nghĩ tới đây, hắn liền ném tia cảm giác phá hư quy củ kia ra khỏi đầu, hỏi:

- Mục tiêu ở đâu?

Lão ngũ lập tức quăng cảm giác lên người Lâm Dịch, nhưng lại hơi sững sờ, lập tức nói ra:

- Mục tiêu…Không có di động, vẫn ở nguyên vị trí kia.

- Không có di động?

Sắc mặt Lão đại không khỏi có chút trầm xuống, trong nội tâm ẩn ẩn bay lên một cỗ dự cảm không tốt.

Không hề nghi ngờ gì, cường giả Luyện Cách kỳ đều luôn nghiêm túc. Đột nhiên có hai tốp gồm chín siêu cường giả đi về hướng mình. Mặc dù nhìn bên ngoài, hai cỗ thế lực tựa hồ đi từ hai hướng khác nhau tới. Nhưng cũng nên lộ ra một chút phản ứng a? Ví dụ như là thối lui ra sau, hoặc là làm cái gì khác.

Nhưng lại không có chút phản ứng nào, lại không có di động đi. Thông minh như lão đại, rốt cục vẫn cảm giác được có chút không thích hợp.

- Chẳng lẽ đối phương là Dị năng giả có thể kiềm chế không gian, căn bản không sợ chúng ta đối phó hắn?

Một tên gia hỏa khác suy đoán, không xác định nói.

Lão đại đang cau mày cũng có chút sáng mắt lên, lập tức cảm giác đây là cách nghĩ có khả năng nhất rồi. Có lẽ đối phương đến Bạo Loạn Tinh Hải lần đầu tiên. Có thể hắn mua tư liệu tình báo bên trong Bạo Loạn Tinh Hải, sau đó ra tay.

Hiển nhiên là một tên đệ tử thế lực lớn nào đó tại Tây Bắc Thiên. Hắn nhất định không biết Ngưng Không Đạn là đạo cụ chuyên môn nhằm vào Dị năng giả Không gian a.

Nghĩ tới đây, Lão đại đã có thể khẳng định. Đối phương nhất định là dị năng giả có thể kiềm chế không gian. Cho rằng vô luận tình huống chuyển biến như thế nào, hắn đều có thể đào tẩu. Cho nên mới trấn định như thế a.

Trên miệng tên Lão đại tràn ra một vòng cười lạnh, lành lạnh nỉ non nói:

- Dị năng giả Không gian? Hừ, nếu không có Ngưng Không Đạn, ta vẫn còn sợ ngươi trốn thoát. Nhưng hiện giờ đã có Ngưng Không đạn, ngươi căn bản không còn đường nào để đi!

Nói xong, Lão đại lập tức cười âm hiểm, nói:

- Đối phương đã tự tin như thế, chúng ta liền trực tiếp đi tới. Tin tưởng hắn sẽ không bỏ trốn!

Lão ngũ cũng nhẹ gật đầu. Trong mắt lóe ra hào quang hưng phấn. Năm người bay thẳng về phía Lâm Dịch.

Mà Lâm Dịch chỉ đứng ngay tại chỗ, nhưng từng động tác của song phương đều lọt vào mắt hắn. Khi thấy thế lực gồm năm tên kia tùy tiện bay thẳng về phía mình. Khuôn mặt thanh tú của hắn lộ ra một tia cười tà.

- Quả nhiên là nhằm vào ta. Ta nói sao chạy đi như vậy, còn chưa đụng phải một tên nào.

849. Chương 956 -957: Hiển Lộ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 956-957: Hiển lộ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch thì thầm một tiếng, ung dung chờ đợi bọn hắn.

Nhìn hình dạng của hắn, căn bản không đặt năm tên gia hỏa kia vào mắt chút nào.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, năm đạo lưu quang xuất hiện trên bầu trời xa xa. Một lát sau, năm sáu đạo lưu quang hiện ra trước mắt Lâm Dịch khoảng năm sát kilomet. Quang mang tán đi, lộ ra thân hình năm người.

Ánh mắt Lâm Dịch quét qua từng người, cười nói:

- Năm vị thật sự đã vất vả rồi. Bám theo Lâm Dịch một đoạn đến đây, không biết có gì chỉ giáo?

Lão đại kia nhìn thấy bộ dáng tươi cười trấn tĩnh như thế của Lâm Dịch, khóe miệng lại tràn ra một vòng mỉa mai. Rất hiển nhiên, hắn cho rằng đối phương thân là Dị năng giả Không gian, cho nên nhóm người mình không thể tạo thành bất luận tổn thương gì với hắn.

Đáng tiếc…

Nghĩ tới đây, Lão đại khẽ mỉm cười với Lâm Dịch, nói:

- Các hạ nghĩ sao?

Con mắt Lâm Dịch có chút nhíu lại, lập tức nhún vai nói:

- Đừng nói là vì ngươi nhìn trúng Lâm mỗ ta, cho nên muốn đuổi theo Lâm mỗ, kết bằng hữu a.

Lão đại cười ha ha,nói:

- Các hạ thật sự là khôi hài a.

Tiếng nói vừa ra. Chợt, một khỏa quang cầu sau lưng Lão đại đột nhiên vọt thẳng lên không trung.

Lâm Dịch tự nhiên lập tức phát hiện, không khỏi hiếu kỳ ngẩng đầu lên nhìn. Quang cầu kia bay lên đỉnh đầu mọi người trăm mét, một hồi ngân mang liền lập lòe lên!

Ngân mang này, dù là Lâm Dịch cũng không khỏi kinh hãi, có chút nhắm mắt lại. Bất quá lại lập tức mở ra, nhanh chóng điều chỉnh con ngươi của mình thoáng một phát. Chỉ thấy một đạo lưu quang màu bạc, từ quang cầu kia bộc phát, lưu chuyển ra, lan tràn ra phạm vi mấy trăm kilomet.

- Đây là cái gì?

Lâm Dịch nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn. Đồng thời âm trầm đề phòng chung quanh.

Tuy rằng cũng mua một ít đạo cụ tại Tinh Vân lâu. Nhưng hiệu quả cụ thể sau khi sử dụng những đạo cụ này như thế nào, Lâm Dịch cũng không phải tinh tường. Ngoại trừ Ẩn Tức Hoàn ra, hắn còn không sử dụng qua bất luận loại đạo cụ nào.

Nhưng từ quang cầu màu bạc này, có thể đơn giản nhìn ra. Đây là một loại đạo cụ, nhưng cụ thể là loại đạo cụ gì, có công năng gì. Lâm Dịch lại không biết rồi.

Vì bảo hiểm, Lâm Dịch lập lức có chút phát tán Lĩnh vực ra, hoàn toàn bao trùm một phạm vi, kể cả năm người kia.

Nhưng Lâm Dịch lại lập tức sững sờ, ánh mắt lộ ra một tia kinh dị. Hắn đột nhiên phát hiện, chỗ không gian này rõ ràng đột nhiên biến thành cực kỳ ổn định! So với những nơi khác tại Thiên Giới, độ ổn định năng lượng không gian, chỉ sợ nhiều hơn không chỉ mấy vạn lần! Đoán chừng trong chiến đấu tại đây, căn bản không thể nghiền nát được không gian a.

- Đồ vật thật kinh người!

Lâm Dịch nghĩ đến, âm thầm kinh hãi.

- Ha ha. Thấy thế nào? Đúng vậy, cái vừa rồi là Ngưng Không, hiệu quả chính là phong tỏa hoàn toàn khối không gian này. Đương nhiên, ngươi yên tâm, thời gian tác dụng không phải rất dài, chỉ năm sáu ngày thôi. Trong phạm vi mấy ngàn kilomet, bất luận Dị năng giả Không gian có làm thế nào cũng không có cách nào phá vỡ không gian.

Lão đại cười vang, nhìn Lâm Dịch lộ ra biểu lộ có chút kinh dị kia. Mà bốn người phía sau hắn, nguyên một đám đều âm trầm cười lạnh, ánh mắt bọn hắn âm trầm, giống như là nhìn một con mồi đã chết.

Nhưng khi nghe được tên Lão đại kia nói, Lâm Dịch lại hơi sững sờ, kinh ngạc nói:

- Dị năng không gian?

Lão đại thấy biểu lộ này của Lâm Dịch, cười hắc hắc, nói ra:

- Đừng giả bộ, chúng ta đã biết ngươi là Dị năng giả không gian. Nhớ khách sạn kia không? Lúc ấy chúng ta ở bên cạnh nhau, ta ngược lại là hiếu kỳ, lúc ấy ngươi đi vào chỗ nào.

- Hổ Thần cư? Chẳng lẽ bọn hắn nghĩ mình tiến vào Hổ Thần cư là trở thành Dị năng giả Không gian?

Lâm Dịch có chút khóc cười không xong, đột nhiên giống như cười mà không phải cười, hỏi:

- Ngưng Không đạn này, nhất định phi thường đắt đỏ a?

Đạo cụ có thể phong tỏa không gian trong phạm vi lớn như vậy, đương nhiên không có khả năng tiện nghi.

Mà cái này, đúng là khiến Lão đại hắn đau lòng. Bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không cười, khẽ nói:

- Một khỏa Linh tinh mà thôi, tương đối có thể làm ngươi không cách nào đào thoát. Tuyệt không quý.

Lâm Dịch đương nhiên biết rõ một khối Linh tinh đối với cường giả Hư Thần Cảnh bình thường có giá trị như thế nào. Trong những người hắn gặp từ trước đến nay, ba huynh đệ đạo tặc kia là giàu nhất, có hai mươi ba khỏa Linh tinh. Mà những người khác, mỗi người có thể đưa ra ba bốn khối Linh tinh đã là phi thường không tệ rồi.

Hơn nữa, so với cường giả tại Bạo Loạn Tinh Hải này, cường giả bên ngoài rõ ràng giàu có hơn chút ít. Dù sao thì đối với người tu hành bình thường mà nói, đều ít dùng đến Linh tinh. Nhưng tại Bạo Loạn Tinh Hải này, chỉ tùy tiện mua vài đạo cụ bảo vệ tính mạng, cũng đủ để ngươi táng gia bại sản.

Giống như Lâm Dịch hiện giờ, số lượng Linh tinh của hắn chỉ còn một phần tư. Đó là minh chứng rõ ràng nhất rồi.

Lâm Dịch lắc đầu, lộ ra biểu lộ kỳ quái. Đột nhiên nói:

- Nếu như ta cho ngươi biết, ta không phải là Dị năng giả Không gian thì ngươi tin không?

Lão đại kia hơi sững sờ, sắc mặt lập tức chìm xuống, hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn nói chúng ta hoa mắt hay sao?

Lâm Dịch nhún vai bất đắc dĩ, bộ dạng như từ chối cho ý kiến.

Lão đại dĩ nhiên không tin hắn nói. Dù sao thì đối phương đã thật sự vận dụng năng lượng không gian trong tửu điếm kia, tiêu tốn gần hơn nửa canh giờ. Nói mình không phải là Dị năng giả Không gian? Ai mà tin được?

Cho nên Lão đại kia cười lạnh một cái, ánh mắt lành lạnh, cười quái dị nói:

- Bất kể ngươi có phải hay không, hôm nay ngươi vẫn phải chết.

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Dịch lộ ra một tia tươi cười sâu sắc, sờ sờ lên mũi, cười nói:

- Thật sao? Nhưng vì cái gì mà ta cảm giác được phải chết là các ngươi?

- Muốn chết!

Một tên ở chính giữa năm người bọn hắn lạnh lẽo quát lên. Thân hình lập tức nhoáng một cái, trên người lập tức lóe ra kim sắc quang mang. Ầm ầm tiến về phía Lâm Dịch!

Đối với cường giả Hư Thần Cảnh bộc phát toàn lực mà nói, khoảng cách năm sáu kilomet căn bản là trôi qua tức thì. Chỉ thấy kim quang lượn lờ toàn thân người này. Trong lúc phi hành, kim quang bốc lên không trung, ngưng tụ thành một thanh cự đao, dùng xu thế ầm ầm, đập về phía Lâm Dịch!

Vì có Ngưng Không Đạn, nên không gian này đã sớm cực kỳ vững chắc. Nhưng dù là như thế, dù không gian không bị văng tung tóe thành từng tầng, nhưng không gian vẫn có chút bóp méo. Có thể nghĩ lực công kích của hắn khủng bố như thế nào.

Một cỗ khí thế vô cùng khổng lồ tập trung hết về phía Lâm Dịch! Trong cảm ứng của Lâm Dịch, trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời như hoàn toàn biến mất. Chỉ còn lại một mình cự đao khổng lồ đang bổ xuống đầu mình kia!

Chỉ thấy ánh mắt Lâm Dịch hơi nhíu lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Trong nháy mắt, khí chất của hắn đã có cải biến. Biến thành vô cùng phiêu dật, khuôn mặt thanh tú lập tức lộ ra vẻ mỉm cười. Ánh mắt đột nhiên hoa lên, ngay tại lúc cự đao màu vàng chém xuống, thân thể hắn có chút nhoáng lên, ngay sau đó, thân ảnh hắn cũng liền biến mất, vô ảnh vô tung.

850. Chương 958 : Lĩnh Vực.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 958: Lĩnh vực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Cái gì?

Sắc mặt năm người kia liền thay đổi, không dám tin nhìn Lâm Dịch biến mất vô tung trên không trung! Bọn hắn cực kỳ tinh tường, trong bọn hắn, thực lực Lão tam không phải là mạnh nhất, nhưng Đao chiêu này của hắn lại cực kỳ nổi danh. Có thể nói chỉ cần hắn xuất đao thì không phải là lưỡng bại câu thương mà là một chiêu chế địch! Người bị công kích căn bản không có khả năng trốn thoát. Dù là mạnh nhất như Lão đại, đối mặt chiêu này cũng chỉ có thể dùng cứng đối cứng.

Thần sắc năm người đều bắt đầu có chút cẩn thận. Sặc mặt lão tam càng là tái nhợt, hai mắt như ưng, ánh mắt như điện, vọt tới hướng không xa trên không trung. Nộ khí ẩn chứa trong mắt hắn, đủ để đốt cháy người khác.

Không xa trên không trung, có một đạo thân ảnh đang phiêu nhiên đứng đấy.

- Thiên Đạo này quả nhiên dùng tốt a.

Lâm Dịch híp hai mắt lại, nghĩ đến.

Nếu lúc ấy hắn không dùng Thiên Đạo cảm ứng, cơ hồ toàn thân hắn đã tập trung vào công kích kia, ngạnh kháng lại. Nhưng sau khi bắt chước Thiên Đạo kia, hắn lại có thể mượn nhờ quỹ tích xảo diệu của Thiên Đạo để tránh thoát công kích của đối phương. Có thể thấy được Thiên Đạo thần kỳ như thế nào.

- Quả nhiên có vài phần thực lực, ta đã xem thường ngươi rồi.

Lão đại khẽ thở dài một hơi, hai mắt âm lãnh nheo lại.

Đây tuyệt đối không phải là dị năng Không gian. Lão đại phi thường tinh tường, nếu nói có người có thể sử dụng dị năng không gian trong phạm vi ảnh hưởng của Ngưng Không, dù đánh chết hắn, hắn cũng không tin tưởng.

Lâm Dịch híp hai mắt lại, nhẹ nói ra:

- Xuất đao với ta, lẽ ra ta phải giết chết các ngươi. Bất quá, ta thật sự không có hứng thú đánh một hồi với các ngươi. Cho nên các ngươi rời đi đi.

Thực ra, nếu chiến đấu tại nơi này, Lâm Dịch vẫn có chỗ cố kỵ. Dù sao thì chiến đấu với những tên cường đạo, chưa biết chừng Lâm Dịch còn có thể gặp nạn. Tuy rằng không sợ hãi, nhưng nếu có thể không đánh, tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ là trải qua chuyện này, đối phương xuất đao với mình, Lâm Dịch không có khả năng sẽ bỏ qua cho đối phương. Dù sao thì tính cách Lâm Dịch từ trước đến giờ đều là ngươi không phạm ta thì ta sẽ không phạm ngươi. Nhưng nếu ngươi dám phạm ta, vậy thì ngươi chỉ có chết.

Đó là suy nghĩ thứ hai của hắn.

Đây cũng không phải nói Lâm Dịch không khoan dung, thật sự là lúc ở trong Rừng rậm cấm kỵ, hắn đã bị giáo huấn nhiều lắm. Tha đối phương, sau đó đối phương lại tìm mình gây phiền toái, đây cũng không phải điều Lâm Dịch nguyện ý nhìn thấy.

Nhưng tên Lão đại này hiển nhiên không muốn buông tha iếng thịt đã dâng đến miệng hư vậy. Hắn nhìn thấy Lâm Dịch móc ra năm khỏa Linh tinh mua tư liệu mà không nhíu mày cái nào. Nếu nói trên người

hắn không còn Linh tinh, dù đánh hắn hắn cũng không tin, bỏ ra hai Linh tinh, một cái giá lớn như vậy để đuổi theo hắn. Hiện giờ miếng thịt thơm ngào ngạt đã dâng lên tận miệng rồi. Tuy nói có chút bị phỏng miệng, nhưng muốn hắn vứt bỏ khối thịt này, tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Lại nói, hôm nay Lâm Dịch chỉ biểu hiện ra thân pháp khiến người kinh diễm mà thôi. Còn bên bọn hắn thì có năm cường giả Luyện Cách kỳ. Muốn giết chết đối phương, hắn phi thường có lòng tin.

- Vậy sao? Vậy thì phải xem các hạ có thực lực hay không rồi.

Lão đại âm trầm lạnh nhạt nói. Lập tức, hào quang liền lóe ra trên người năm người bọn hắn! Trong đó, hỏa diễm bay lên trên người Lão đại này. Trong nháy mắt, không khí bốn phía liền biến thành khô nóng. Dù Lâm Dịch cách bọn hắn khá xa cũng có thể cảm giác được một cỗ sóng nhiệt đánh tới trước mặt. Thực lực bọn hắn hiển nhiên rất mạnh!

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Các ngươi đã một lòng tìm chết, như vậy ta cũng chỉ có thể thành toàn cho các ngươi thôi.

Vừa nói ra, trên người của hắn liền xuất hiện biến hóa. Đôi huyết sắc đồng tử chậm rãi chuyển hóa thành màu xanh da trời. Mà nét mặt của hắn cũng dần dần thu liễm lại, cuối cùng hoàn toàn không còn chút cảm xúc nhân loại nào, bình tĩnh giống như nước đọng ao tù.

Biến hóa trên người Lâm Dịch khiến đồng tử năm người bọn hắn lập tức co rút lại một hồi.

Tại Thiên Giới, nhất là đối với cường giả Hư Thần Cảnh mà nói, Chiến Văn là tồn tại cực kỳ biến thái. Dù sao thì đạt đến trình độ này, muốn tìm thần thú có thực lực mạnh hơn hắn, thì cũng chính là lấy máu huyết đối phương. Có thể tưởng tượng độ khó khăn lớn như thế nào.

Dù sao, đối với Thần thú mà nói, muốn máu tươi của nó thì chẳng khác thì muốn mạng của nó. Mà nếu như tính mạng cũng không có thì thần thú kia có khả năng để đối phương tinh luyện máu tươi của mình sao? Trừ phi…

Đối phương là cường giả Thần Cấp!

Nghĩ đến khả năng này. Ánh mắt Lão đại lộ ra thần sắc không dám tin. Trong đôi mắt lập tức bắn ra thần sắc sợ hãi!

- Ngươi…Ngươi đến tột cùng là ai?

Lão đại chỉ vào Lâm Dịch, thanh âm hơi có chút run rẩy. Trong đôi tròng mắt ẩn ẩn lộ ra một tia sợ hãi! Nhìn thấy Chiến văn trên người đối phương. Hắn không thể không hoài nghi phía sau đối phương có một gã cường giả Thần Cấp nào hay không. Nếu quả thực có mà nói. Như vậy hắn như thế nào cũng không dám lộn xộn coi thường! Thực lực cường giả Thần Cấp như thế nào, hắn đều phi thường tinh tường. Muốn giết chết hắn, căn bản chỉ cần một ý niệm!

Nhưng mà sau khi gia trì Linh Vân, Lâm Dịch cũng đã động sát tâm. Hắn căn bản không để ý tới câu hỏi của đối phương, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Nhưng mà, Lâm Dịch càng bình tĩnh thì nỗi sợ hãi trong nội tâm Lão đại càng sâu. Hắn lập tức hô lớn:

- Trốn!

Bốn người khác hiển nhiên không suy nghĩ như vậy. Vừa nghe Lão đại nói, bọn hắn còn có chút sửng sốt. Nghe Lão đại hô trốn, lúc nguyên một đám đều có chút chưa lấy lại tinh thần. Lão đại kia đã hóa thành một đạo lưu quang, ầm ầm bay ra ngoài! Tốc độ cực nhanh, chính là tốc độ cao nhất của hắn!

- Cho ngươi đi thì ngươi lại không đi, bây giờ có muốn thì cũng đã muộn rồi.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không mang theo chút cảm xúc nào vang lên. Mà trên người lão đại tuy có lửa cháy toàn thân, nhưng trong lòng hắn lại là một cỗ hàn ý đang tuôn trào.

- Định.

Một thanh âm đạm mạc vang lên, thân hình Lão đại đang cực tốc phi hành, cơ hồ ầm ầm bất động trong nháy mắt!

Trong mắt Lão đại kia lộ ra sợ hãi vô hạn, điên cuồng vận chuyển năng lượng trong người mình, muốn thoát ra, nhưng hắn căn bản không cách nào chống lại cỗ áp lực khổng lồ chung quanh! Dù hắn cố gắng như thế nào, năng lượng trong thân thể hắn vẫn bị áp chế gắt gao. Lúc bình thường, năng lượng vận chuyển với tốc độ cực nhanh, lúc này lại biến thành chậm như rùa!

Ngoại trừ lão đại ra, trong mắt bốn người còn lại cũng lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ. Thân thể của bọn hắn giống như bị một cỗ lực lượng bàng đại đột ngột xuất hiện, giam cầm lại, bọn hắn căn bản không thể giãy giụa một chút nào.

Hôm nay, sau khi Lâm Dịch gia trì Linh Vân, tuy rằng Lĩnh vực mở ra không dám nói có thể giam cầm cường giả Ngưng Thần kỳ, nhưng dưới Ngưng Thần kỳ, có thể nói là đến bao nhiêu thì giam cầm bấy nhiêu!

851. Chương 959 -960: Bạo Loạn Tinh Hải.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 959-960: Bạo Loạn Tinh Hải.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Sau khi tiến vào Thiên Vị Cảnh, Lĩnh vực của hắn đã thăng cấp. Vô luận năng lượng khổng lồ như thế nào cũng hoàn toàn không có cách nào phá hư Lĩnh vực của hắn. Chỉ có thực lực bản thân đủ mạnh mới có thể thoát khỏi cấm chế.

Nói cách khác, muốn dựa vào lực lượng liên hợp, đồng thời bộc phát năng lượng ra để phá vỡ Lĩnh vực của Lâm Dịch, chính là căn bản không thể làm được. Hiện giờ, Lĩnh vực của Lâm Dịch, dù là đối mặt với cường giả Ngưng Thần kỳ cũng có tác dụng kiềm chế nhất định. Không nói hoàn toàn giam cầm được bọn hắn. Nhưng ít nhất có thể ảnh hưởng đến bọn hắn!

Quang mang trên người năm tên đạo tặc này cũng như đông cứng lại, trên mặt bọn hắn lộ vẻ vạn phần hoảng sợ. Giờ khắc này, thời gian dường như cũng hoàn toàn ngưng đọng lại!

Lâm Dịch lạnh nhạt đứng đấy, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu xanh da trời lạnh nhạt nhìn một màn trước mặt. Đột nhiên có chút vươn tay.

- Bạo.

Khẽ thở dài một tiếng, mãnh liệt nắm chặt nắm đấm lại.

Con mắt năm tên đạo tặc đột nhiên mãnh liệt lồi ra, một cỗ áp lực cường đại khiến bọn hắn căn bản không cách nào chống cự từ bốn phương tám hướng ầm ầm đè ép tới.

- Bồng!

Năm đoàn huyết vụ ầm ầm nổ tung. Huyết vụ vừa tiếp xúc với không gian chung quanh, lập tức cứng lại thành chất lỏng, phiêu phù trong không trng.

Đối với thủ đoạn tàn nhẫn nhuốm mùi máu này, Lâm Dịch lại không có chút cảm giác nào.

Sau khi gia trì Linh Vân, biểu lộ của hắn không có chút chấn động nào, tựa hồ căn bản như không có chuyện gì phát sinh. Trong nhận thức của Lâm Dịch, giết người là giết người, bảo trì thi thể hoàn mỹ hay biến đổi phương thành một đống thịt, căn bản không có gì khác nhau. Đã như thế, cần gì phải so đo?

Quét mắt đạm mạc nhìn năm đoàn huyết vụ kia, chậm rãi thu hồi Lĩnh vực vào trong cơ thể. Chỉ một thoáng, năm đoàn huyết vụ đang đông cứng trên không trung kia liền tản ra, thi thể của năm tên đạo tặc từ không trung rơi xuống đất.

Đương nhiên, không gian giới chỉ trên tay năm người này, lại chậm rãi thoát ly khỏi tay bọn hắn, bay tới tay Lâm Dịch. Giết người thì sẽ bị người khác giết, cướp đoạt của người thì sẽ bị người khác cướp đoạt. Đạo lý này vĩnh viễn không thay đổi.

Làm xong hết thảy những cái này, tùy ý nhìn về năm người kia như bị một bàn tay cự đại nắn lại thành một bãi thịt nhão, chỉ có da thịt tương liên với nhau, thân thể rơi xuống đất. Lâm Dịch hít sâu một hơi, bộ lông trên người thối lui như thủy triều, cái đuôi cũng thu lại vào cơ thể. Đôi mắt màu xanh da trời cũng dần dần khôi phục lại màu đỏ máu như cũ.

Nhìn thoáng về hướng đông. Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch vẫn bay về hướng Đông Nam.

Mãi đến bốn ngày sau khi Lâm Dịch rời đi. Từ phía đông, có bốn đạo nhân ảnh yên lặng nhẹ nhàng hiện ra.

Nuốt từng ngụm nước bọt khô khốc. Lão đại bốn người cảm giác được sau lưng mình có chút ướt át.

- Là Lĩnh vực…Cường giả Lĩnh vực…

Cường giả Lĩnh vực, đây chính là loại cường giả cực kỳ hiếm thấy tại Thiên Giới a! Mà mỗi cường giả Lĩnh vực thành tựu đến cuối cùng, đều có thể đứng ở điểm cao nhất Lĩnh vực. Hiện giờ, trong lục đại cường giả Thần Cấp tại Tây Bắc Thiên, hai trong số đó là cường giả Lĩnh vực! Cân nhắc đến nền tảng bản thân cường giả Lĩnh vực, có thể tưởng tượng thiên tư của cường giả Lĩnh vực này là một loại kinh người như thế nào a.

- Lĩnh vực Thủy hệ, Chiến văn Hổ hệ…Chẳng lẽ hắn là…

Nghĩ đến khả năng này, từng đợt mồ hôi lạnh tuôn trào trên trán tên Lão đại. Hắn cũng không phải là tiểu mao mới tiến vào Thiên Giới, thời gian hắn trở thành Hư Thần Cảnh khoảng chừng cũng mấy vạn năm rồi. Thậm chí hắn còn tham gia hội tụ mỗi vạn năm có một kia. Cho nên, đối với cường giả đỉnh phong tại Thiên Giới, hắn cũng tương đối tinh tường. Nhất là cường giả tại Tây Bắc Thiên này.

Mà trong những cường giả đỉnh cao hắn nhận thức được, tựa hồ có một gã giống như người vừa rời đi kia. Là cường giả Lĩnh vực Thủy hệ đồng dạng, có hằng hà sa số liên quan với Thổ hệ…

- Phải báo cho đại nhân biết rõ tin tức này!

Nuốt từng ngụm nước bọt khô khốc lần nữa, Lão đại âm thầm nghĩ đến trong nội tâm. Đồng thời âm thầm cảm thấy thực sự may mắn. Nếu vừa rồi hắn không lựa chọn nhượng bộ, chỉ sợ biến thành thịt nát là mấy người bọn hắn a.

Lại nhìn về phía năm tên đạo tặc đã chết rơi xuống chân trời vừa rồi kia lần nữa, Lão đại tựa hồ lại thấy được huyết vụ ầm ầm nổ bung rồi đông cứng lại…

- Đi!

Thanh âm Lão đại vang lên, khiến ba người sau lưng hoàn toàn có chút mất hết hồn vía phục hồi lại tinh thần. Sắc mặt bọn hắn đều hơi có chút trắng bệch, bọn hắn không phải là chưa từng nhìn thấy người chết, giết người đối với bọn hắn thì lại là chuyện như bữa. Nhưng thủ pháp giết người quỷ dị như thế, bọn hắn vẫn là gặp lần đầu tiên!

- Về Loạn Tinh Thành trước!

Lão đại ra lệnh, bốn người liền biến thành bốn đạo lưu quang, ầm ầm tiến về hướng Loạn Tinh Thành.

Bên này, Lâm Dịch vẫn y nguyên bảo trì Ẩn Tức Hoàn có khả năng che dấu khí tức, đi về phía trước. Dùng Giới chỉ dò xét, phát hiện một ngàn kilomet phía trước, khắp nơi đều có khí tức che dấu. LÂm Dịch tận lực chọn lộ tuyến xa bọn họ mà đi.

- Nói nơi đây rất hỗn loạn, quả nhiên là vô cùng hỗn loạn.

Cứ như vậy chỉa xuống đất, lại rõ ràng có nhiều cường giả che dấu như vậy!

Lâm Dịch âm thầm nói trong nội tâm. Lúc nhớ đến phần tài liệu ghi lại kia, Lâm Dịch không khỏi khẽ nhíu mày.

Dùng thực lực hắn hiện giờ, không chút khoa trương mà nói, những tên gia hỏa dưới Luyện Cách kỳ, nếu như không có kỳ ngộ gì khác mà nói, hắn hoàn toàn có thể giết chết một cách dễ dàng. Nhưng cường giả đã ngoài Ngưng Thần kỳ chống lại hắn, chỉ có thể dùng từ miểu sát để hình dung.

Dù sao thì đối với một tia cảm ngộ Thiên Đạo kia, Lâm Dịch vẫn y nguyên chỉ là bắt chước một chút, xa xa không đạt tới trình độ tự mình lĩnh ngộ Thiên Đạo. Thậm chí không đụng chạm đến một đạo sơ cấp nào.

Nếu có thời gian mà nói, Lâm Dịch có thể theo Tố Vân để tìm hiểu nguồn gốc Thiên Đạo, tự mình cảm ngộ ra Thiên Đạo. Nhưng đáng tiếc, hiện giờ hắn chỉ có một mình.

Trở lại Đông Nam Thiên, dù muốn tăng trình độ lên nữa, nhưng hắn cũng không muốn phí nhiều thời gian để tăng thực lực lên như vậy.

Dù sao thì Thiên Đạo cũng rất hư vô mờ mịt. Mặc dù nói có khả năng tìm hiểu được nguồn gốc, nhưng vẫn có thể hao phí đại lượng thời gian mà vẫn không có chút tiến bộ. Mà đại lượng thời gian này, có thể là mười năm, trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm.

Khẽ thở dài một tiếng, Lâm Dịch thu hồi suy nghĩ, y nguyên bước về hướng cửa vào.

Căn cứ vào tư liệu ghi lại, Lâm Dịch lại tính toán một chút, ước chừng mấy vạn kilomet nữa là hắn có thể nhìn thấy cửa vào Bạo Loạn Tinh Hải rồi.

Chợt, tâm tư Lâm Dịch khẽ động, lông mày lập tức có chút nhíu lại.

- Gia hỏa đáng chết!

Trong mắt hắn hiện lên một tia lửa giận.

Mặc dù là ai đi nữa, trong thời gian ngắn không đến nửa giờ mà gặp phải hai đoàn cường đạo, chỉ sợ cũng không thể vui vẻ được a.

852. Chương 959 -960: Bạo Loạn Tinh Hải.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 959-960: Bạo Loạn Tinh Hải.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Các ngươi chết sớm, cũng không thể trách ta rồi.

Nghĩ như vậy, Lâm Dịch hít sâu một hơi, trong mắt ẩn ẩn lộ ra một tia sát ý.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Một tuần lễ sau.

Đây là một nơi rộng lớn khí thế.

Nhìn lên không trung, toàn bộ bầu trời tựa hồ như bị một cái lỗ đen vặn vẹo vô cùng cự đại chiếm cứ! Trên, dưới, trái phải…Hoàn toàn phong tỏa!

Hấp lực cực lớn tạo thành từng đợt gió mạnh vô cùng kịch liệt, chung quanh đều là một mảnh trụi lũi, bầu trời không có chút mây nào. Mà trên mặt biển, ngay cả sóng biển cũng bị gió mạnh kịch liệt này thổi lăn cuồng, lao nhanh không ngớt.

Chợt, một đạo lưu quang ầm ầm xẹt qua phía chân trời, khi tới cách lỗ đen này khoảng chừng một kilomet, liền ngừng lại!

Đối với hắn, gió mạnh kịch liệt tựa hồ không có chút tác dụng nào. Hào quang màu đỏ nhạt hoàn toàn bao trùm hắn, chỉ hơi lộ ra một đôi huyết sắc đồng tử.

Hắn có chút vung tay, hào quang lập tức tiêu tán, một đạo thân ảnh mạnh mẽ rắc rỏi cùng một khuôn mặt thanh tú lộ ra.

Hắn chính là Lâm Dịch.

Chỉ thấy hiện giờ, Lâm Dịch có chút chật vật, quần áo đang mặc cũng có chút dấu vết rách rưới. Bất quá sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường.

- Khoảng cách vạn kilomet, vậy mà phải mất hơn một tuần lễ! Những tên đạo tặc đáng chết kia quả thực phiền toái.

Lâm Dịch bất đắc dĩ nghĩ đến.

Trong một tuần lễ này, Lâm Dịch đơn giản tính toán qua một cái, phát hiện mình gặp phải ít nhất là hơn hai mươi đoàn cường đạo.

Lần hung hiểm nhất trong đó, lại chỉ có một tên cường đạo, nhưng hắn lại sử dụng đạo cụ công kích!

Lần đó, thiếu chút nữa Lâm Dịch đã bỏ mình lại rồi. Nếu không phải cuối cùng hắn trốn vào bên trong Hổ Thần cư, chỉ sợ đã táng mạng rồi.

Nhớ tới đạo cụ đáng sợ kia, Lâm Dịch cũng không khỏi run nhè nhẹ thoáng một phát. Cỗ lực lượng mênh mông khổng lồ, phô thiên cái địa kia, Lâm Dịch căn bản không có khả năng chống cự! Đạo cụ này có thể dẫn dắt lực lượng cường đại, khiến thiên địa thất sắc, trời đất đều như ảm đạm đi.

Cái này khiến Lâm Dịch nhớ lại Tố Vân và Chu Khắc chiến đấu ngày đó, đồng dạng hôn thiên ám địa. Điểm bất đồng là lúc ấy Lâm Dịch quan sát người khác chiến đấu, còn lần này là hắn tự mình đối mặt với cỗ lực lượng kia.

Lâm Dịch định sử dụng lực lượng của mình để chống lại. Nhưng lại vô lực phát hiện, dù là sử dụng năng lượng toàn thân, nhưng cảm giác vô lực vẫn hiển hiện như cũ! Uy năng mênh mông khổng lồ kia, Lâm Dịch căn bản không có khả năng chịu đựng!

Trong mắt Lâm Dịch không khỏi hiện lên một tia hoảng sợ. Dùng sức một người mà có thể khiến toàn bộ Thiên địa rung chuyển! Nói thì có vẻ không khó, nhưng lúc chính thức dùng sức một mình mình lay chuyển toàn bộ Thiên địa, Lâm Dịch mới biết cái kia là một loại vô lực như thế nào.

Trong mắt Thiên Đạo, con người căn bản chỉ là con kiến mà thôi! Dẫm một cước xuống, dù con kiến kia giãy giụa như thế nào, bộc phát tiềm lực của mình ra sao, rốt cục vẫn không có cách nào đình chỉ cỗ uy năng khổng lồ ép xuống chỉ, dù chỉ một phần!

Thân thể cường hãn như Lâm Dịch cũng không khỏi có chút run rẩy. Lúc bị vẻ uy năng này tập kích, Lâm Dịch chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn thối lui vào trong Hổ Thần cư.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch trốn vào Hổ Thần cư khi đối chiến.

Đến lúc này, Lâm Dịch cũng chính thức hiểu được cường giả Ngưng Thần kỳ là một loại đáng sợ như thế nào! Thiên Đạo kia là một loại đáng sợ ra sao!

- Cường giả Thần Cấp ra tay, quả nhiên bất phàm. Uy lực đạo cụ này, so với một gã cường giả Ngưng Thần kỳ đỉnh phong xuất toàn lực, uy lực căn bản không kém xa!

Lâm Dịch âm thầm nghĩ đến.

Thở ra một hơi thật dài, sau đó Lâm Dịch mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía lỗ đen trước mặt.

Lỗ đen kia vô cùng thâm thúy, dùng ánh mắt Lâm Dịch, cũng chỉ có thể nhìn thấy một màn tối đen thuần túy. Tựa hồ lỗ đen này cũng có thể dễ dàng hút đi ánh mắt người khác.

Mà chung quanh lỗ đen này, gió mạnh gào thét kịch liệt, điên cuồng. Lâm Dịch tin tưởng, nếu người bình thường đứng ở chỗ này, chỉ một giây liền bị cắt thành vô số mảnh nhỏ. Ngay cả chính bản thân hắn cũng phải sử dụng vòng phòng hộ, bao phủ hoàn toàn thân thể của hắn vào bên trong.

- Trong này có lẽ là Bạo Loạn Tinh Hải a.

Lâm Dịch âm thầm nghĩ đến, thở ra một hơi thật sâu. Trong mắt không có một tia tâm tình nào.

- Rốt cuộc đã tới rồi. Chỉ cần vượt qua Bạo Loạn Tinh Hải này là mình có thể đến Đông Nam Thiên rồi. Tính toán thì mình đã tới Thiên Giới này khoảng chừng gần ba trăm năm rồi a…

Kỳ thật, đối với loại người như Lâm Dịch mà nói. Thời gian ba năm căn bản không lâu lắm, thậm chí có thể nói là rất ngắn. Dù sao thì đối với người cơ hồ không có tánh mạng như bọn hắn, ba trăm năm có tính là gì? Nhưng mà, xa cách thê tử chừng ấy năm, chịu ba trăm năm giày vò, cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

Lâm Dịch còn tốt, ít nhất hắn còn có chỗ truy cầu, còn có mục tiêu. Nhưng Mộng nhi và Linh Lung thì sao? Các nàng cũng chỉ đạt tới Đại Tinh Vị là cao nhất, muốn cao hơn nữa thì nhất định phải đến Thiên Giới. Bằng không mà nói, tu hành đến Thiên Vị Cảnh tại đại lục Bạch Đế, sau đó trực tiếp phá vỡ Không Gian Cực Bích, phi thăng lên.

Nhưng Lâm Dịch cũng biết, cái kia quá khó khăn.

Cũng không biết suy nghĩ tới đâu rồi. Thật lâu sau, Lâm Dịch mới hít sâu một hơi, nhìn về phía hắc động kia. Thân hình hóa thành một đạo lưu quang, không chút chùn bước, bay vụt vào.

Lọt vào tầm mắt là một phiến hắc ám! Hắc ám thuần túy!

Trong nháy mắt, một cỗ lạnh lẽo đến thấu xương điên cuồng quấn quanh. Lâm Dịch chỉ cảm thấy trên người đau đớn kịch liệt một hồi. Cúi đầu xem xét, lập tức nhìn thấy gió lạnh thấu xương đã để lại vô số lỗ hổng trên người hắn!

Sắc mặt Lâm Dịch không khỏi kịch biến. Huyết sắc trên người ầm ầm bộc phát, hình thành một quả cầu năng lượng cực kỳ chặt chẽ, hoàn toàn bao khỏa hắn vào bên trong!

Nhưng mà, uy lực gió mạnh này lại vượt xa tưởng tượng của hắn. Dù là như thế, huyết sắc năng lượng quang cầu kia vẫn y nguyên điên cuồng giãy giụa, từng đợt thanh âm chói tai như kim loại va chạm với thủy tinh quanh quẩn bên tai hắn. Lâm Dịch thầm mắng trong nội tâm, trong tư liệu kia, lại không ghi chép lại tình báo quan trọng như thế này!

Nhưng lúc này căn bản không phải lúc oán tránh, sắc mặt khẽ biến, nhưng lúc này Lâm Dịch ổn định tâm thần lại. Có chút thu lại, diễn biến Thiên Đạo của Chu Khắc trong đầu. Trong nháy mắt, khí chất nguyên vốn có chút yêu dị lập tức biến thành một cỗ trầm ổn!

Một vòng năng lượng kỳ dị lập tức hiện ra bên cạnh hắn. Cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh của không gian chung quanh.

Sau khi sử dụng Thiên Đạo, quả nhiên là mạnh hơn rất nhiều. Tuy rằng gió mạnh y nguyên vẫn cuồng bạo, nhưng cũng đã ẩn ẩn có thể chống lại.

Nhưng hiện giờ Lâm Dịch lại không dám phân thần chút nào. Được huyết sắc năng lượng chữa trị, những vết thương rậm rạp trên người hắn đã dần dần khép lại, nhưng vẫn lưu lại một thân vết máu!

853. Chương 961 : Ý Thức Hải, Thiên Đạo Chi Biến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 961: Ý thức hải, Thiên Đạo chi biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch bảo trì khuôn mặt bình tĩnh có chút tái nhợt của mình. Hai mắt hắn khép mờ, dần dần khôi phục lại một tia thong dong.

Hiện giờ Thiên Đạo Lâm Dịch bắt chước còn xa xa mới đạt được trình độ tùy ý diễn biến. Nếu muốn bảo trì một tia quỹ tích Thiên Đạo kia, hắn phải toàn tâm toàn ý. Cũng may là tâm chí Lâm Dịch cực kỳ kiên cường, mặc dù tư liệu kia có sai lầm rất lớn. Nhưng hắn cũng lập tức loại ý nghĩ này ra khỏi đầu óc. Toàn tâm toàn ý diễn biến Thiên Đạo ngày đó Chu Khắc sử dụng.

Đến hôm nay, bắt chước Thiên Đạo và tự bản thân lĩnh ngộ Thiên Đạo, khác nhau như thế nào?

Bắt chước Thiên Đạo, dù sao thì cũng không phù hợp với bản tính của mình, cho nên phải toàn tâm toàn ý nắm chặt một tia quỹ tích Thiên Đạo mịt mờ kia. Nhưng mà tự mình lĩnh ngộ Thiên Đạo, lại hoàn toàn có thể thuận theo bản tâm. Ai mạnh ai yếu, chỉ cần một mắt là có thể nhìn thấu được!

Một cỗ gió mạnh tàn sát bừa bãi tung hoành chung quanh. Dù thân thể cường hãn phảng phất như đúc ra từ Thiên Đạo của Lâm Dịch cũng như cũ vẫn cảm giác được hàn ý kịch liệt đến thấu xương của cỗ gió mạnh kia!

Gió mạnh lạnh thấu xương gào thét bên tai, Lâm Dịch cắn chặt hàm răng, cố gắng bảo trì một tia hệ với Thiên Đạo! Cỗ gió mạnh này là gió mạnh nhất mà hắn thấy. Dù là Không Gian Loạn Lưu cũng không có lực phá hoại lớn như thế này. Phải biết rằng, thân thể Lâm Dịch hiện giờ cũng không phải cường giả Hư Thần Cảnh bình thường có thể so sánh. Nhưng dù là như thế, hôm nay, chỉ trong nháy mắt hắn đã bị thương. Tuy rằng phản ứng cực nhanh, nhưng nhìn cỗ gió mạnh phá hoại này, khe hở kỳ dị này tựa hồ tùy thời đều có thể sụp đổ.

Dù ở chính giữa đường hầm không gian, Lâm Dịch cũng không có cảm giác nguy hiểm đến như vậy!

Bạo Loạn Tinh Hải, đệ nhất hiểm địa tại Thiên Giới, rốt cục Lâm Dịch cũng lĩnh hội sơ qua rồi.

Hắc động này như không có điểm tận cùng. Lọt vào tầm mắt là một phiến hắc ám, kéo dài liên tục, tựa hồ không có điểm cuối. Lọt vào tai là từng đợt tiếng rít sắc bén khiến da đầu người run lên. Nhưng hiện giờ Lâm Dịch lại không thể phân tâm một chút nào. Một khi khe hở kỳ dị này biến mất, lựa chọn duy nhất của hắn chính là tiến vào bên trong Hổ Thần cư rồi.

Mà loại phương thức tiến nhập Hổ Thần cư này, đến tột cùng có thể xảy ra chuyện gì ay không, cũng có thể biết được rồi.

Rơi vào đường cùng, Lâm Dịch cũng chỉ có thể cắn chặt hàm răng, cố gắng chèo chống.

Thời gian trôi qua, Lâm Dịch vẫn kiên trì.

Trong tinh thần của hắn, một tia Thiên Đạo phảng phất như của Chu Khắc tồn tại. Một đám thần thức phù hợp với quỹ tích của hắn, không ngừng vận chuyển, bảo trì.

Khe hở kỳ dị này tràn đầy nguy cơ. Thời gian dần qua, Lâm Dịch tiến nhập vào một trạng thái chung cực.

Tiếng rít đã không còn bên tai, từng cỗ hàn ý không ngừng xâm nhập vào trong cơ thể cũng lập tức biến mất không còn một mảnh. Trong ý thức Lâm Dịch, hết thảy chung quanh đều đã biến mất không thấy gì nữa. Bên trong tâm thần cũng chỉ còn lại Thiên Đạo của Chu Khắc.

Lại diễn biến một lần nữa. Chợt, một đạo thân ảnh hư vô mờ mịt xuất hiện trong đầu hắn.

Hai đạo thân ảnh bắt đầu nhanh nhẹn nhảy múa trong Ý thức hải của hắn, đó chính là Thiên Đạo của Tố Vân!

Tố Vân và Chu Khắc tựa hồ xác minh lẫn nhau. Từng người không ngừng diễn biến Thiên Đạo của mình trong đầu Lâm Dịch.

Trầm vững xuống như núi, tầm đó, động tĩnh mang theo một cỗ nguy nga và trầm trọng. Khí thế kia bàng bạc khổng lồ, giống như núi cao khiến người không dám nhìn, phiêu miễu như mộng ảo. Cử chỉ tầm đó lộ ra tiêu sái và nhẹ nhàng đến không nói nên lời. Khí tức phiêu miễu mênh mông kia, giống như hải dương

khiến nhân tâm cảm giác nhỏ bé lại. Cái này trầm ổn xuống, hai đạo thân ảnh linh hoạt, một trầm trọng một phiêu miễu liên tiếp diễn biến Thiên Đạo từng người trong đầu Lâm Dịch.

Lâm Dịch đã sớm quên hoàn toàn hết thảy. Hiện giờ chỉ còn lại hai thân hình phiêu miễu và trầm trọng cùng với Thiên Đạo mênh mông bàng bạc kia!

Thời gian dần trôi qua, hai thân ảnh tựa hồ càng diễn biến càng kịch liệt. Thời gian dần qua, rõ rằng bắt đầu dung hợp vào nhau.

Thời gian dần trôi qua, một đạo thân ảnh mơ hồ xuất hiện. Một cỗ khí thế quỷ dị như yêu lập tức tràn ngập ra!

Động tĩnh tầm đó, một cỗ khí thức vô cùng quỷ dị, trầm trọng như núi, nhẹ như gió lan tràn ra. Lộ ra hương vị không nói nên lời.

Một tiếng ông thật lớn lập tức vang lên trong đầu Lâm Dịch. Một tia mê mang lập lòe trong hai con ngươi hắn. Nhưng lại lập tức ầm ầm phát sáng rực rỡ!

Thời gian dần trôi qua. Quang mang rực rỡ kia dần ngưng tụ lại thành một bóng người, chính là Lâm Dịch!

Hiện tại, trong ý thức của Lâm Dịch đã không còn Chu Khắc, không còn Tố Vân. Chỉ có một mình Lâm Dịch!

Hai mắt Lâm Dịch này khép hờ, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười quỷ dị không nói nên lời. Động tác của hắn khi thì phiêu nhiên như gió, khi thì trầm trọng như như núi, khi thì rộng lớn như biển…Từng động tác của hắn lộ ra một cỗ quỷ dị không nói nên lời. Nhưng mà bên trong loại quỷ dị này. Lại lộ ra một tia mị lực khiến người nhịn không được muốn trầm mê trong đó!

Núi dày đặc, gió nhẹ nhàng! Tầm đó, cử chỉ của hắn phát huy ra tinh tế vô cùng.

Nhưng trong cỗ tinh tế này, lại lộ ra một tia quỷ dị!

Loại quỷ dị này, chỉ là một loại cảm giác. Mặc dù nói không ra lời, nhưng vẫn thật sự cảm giác được quỷ dị!

Động tác của hắn giống như tự nhiên, từng đạo lưu tuyến hoàn mỹ tự nhiên. Dáng thuôn dài như một đầu tơ vàng kia khắc thật sâu trong óc Lâm Dịch.

Hết thảy những cái này, đều là ý thức bản thể Lâm Dịch hoàn toàn tiến vào cảnh giới Vật Ngã Lưỡng Vong mà phát sinh ra. Hắn căn bản không hề cảm ứng gì ở ngoại giới.

Tầm đó, ở ngoại giới, biểu lộ Lâm Dịch đột nhiên chậm rãi cải biến.

Thời gian dần qua, biểu lộ vốn trầm ổn nhưng không khỏi lộ ra một tia lo lắng của hắn biến thành một tia tươi cười quỷ dị. Mà trong lúc mỉm cười, lại để lộ ra một cỗ thong dong bình tĩnh.

Chậm rãi thu liễm khí thế bình ổn lại, khí chất của hắn cũng hoàn toàn phát sinh cải biến. Đây mới là khí chất của bản thân Lâm Dịch! Trong cỗ yêu dị này lại sinh ra một tia thân cận, trong cỗ trầm ổn lại mang theo một phần tiêu sái!

Mà vòng tròn năng lượng kỳ dị bên cạnh hắn lại chậm rãi tiêu tán. Tuy rằng khe hở biến mất, nhưng trong nháy mắt, gió chung quanh tựa hồ biến thành nhu hòa, tiếng rít chói tai cũng biến mất không thấy gì nữa. Mà cỗ hàn ý không ngừng xâm nhập thân thể Lâm Dịch, trong nháy mắt cũng biến mất vô ảnh vô tung!

Lâm Dịch cứ như vậy khép hờ hai mắt. Khóe miệng mang theo một tia mỉm cười yêu dị đến cực điểm. Trên người hắn không có huyết sắc quang mang, cũng không có khe hở kỳ dị nào. Nhưng chính là như vậy, khi thân thể hắn tới chỗ nào, gió mạnh trong phạm vi một kilomet chung quanh hắn đều biến thành gió nhẹ, nhẹ nhàng phất động. Hắn lộ ra bộ dáng tiêu sái thoải mái nói không nên lời, gió nhẹ mây nhẹ…

854. Chương 962 -963: Ngưng Thần Kỳ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 962-963: Ngưng Thần kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mà ý thức Lâm Dịch, vẫn như cũ còn chưa hồi phục lại.

Bên trong tinh thần hắn. Lâm Dịch kia vẫn còn đang không ngừng diễn biến.

Con ngươi Lâm Dịch càng ngày càng sáng ngời, ẩn ẩn tầm đó, càng lúc càng giống như bầu trời đầy sao!

Thời gian trôi qua, chung quanh vẫn lặng yên không một tiếng động.

Thời khắc này, một tiếng nhẹ nhàng đột nhiên vang lên bên trong đầu óc Lâm Dịch. Khiến hắn từ trong cảnh giới Vật Ngã Lưỡng Vong tỉnh lại, con ngươi có chút mở rộng ra.

Lọt vào tầm mắt, chính là một mảnh không gian màu xám!

Bầu trời màu xám, núi màu xám, biển màu xám, mây màu xám, hết thảy tựa hồ đều là màu xám.

Yên tĩnh khiến người quỷ dị!

Nhưng hiện giờ Lâm Dịch lại không có tâm tư để ý màu sắc trước mặt. Khóe miệng của hắn lộ ra một tia mỉm cười, hai mắt lập tức khép hờ. Kiểm tra một phen, hắn liền biết rõ. Hiện giờ hắn đã có bất đồng rất lớn với lúc trước!

- Không nghĩ tới tiến vào lối đi này, lại rõ ràng cảm ngộ được một tia Thiên Đạo.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra một tia tươi cười, có chút cảm khái nghĩ đến.

Tại Thiên Giới, có bao nhiêu người dừng lại tại Luyện Cách kỳ mà không thể tiến bộ thêm chút nào. Nguyên nhân là vì sao? Không phải là vì muốn tự mình lĩnh ngộ Thiên Đạo, thực sự quá khó khăn sao?

Như ba huynh đệ Viên gia bị Lâm Dịch giết chết, bọn hắn trở thành Luyện Cách kỳ đã bao nhiêu năm? Nhưng ngay cả một tia Thiên Đạo cũng không đạt được. Mặc dù là mạo hiểm tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải vô cùng nguy hiểm này, quan sát cường giả Hư Thần Cảnh đại chiến, nhưng vẫn như cũ không lĩnh ngộ được gì. Có thể nghĩ độ khó như thế nào.

Muốn cảm ngộ Thiên Đạo, thiên tư, cơ duyên, cái nào cũng không thể thiếu. Thiên tư Lâm Dịch đích thật kinh người, nếu không thì sau khi quan sát Tố Vân đại chiến với Chu Khắc, sau đó hắn cũng không thể bắt chước lĩnh ngộ ra mà động dụng một tia Thiên Đạo.

Nhưng mà, thiên tư đã khó, cơ duyên lại càng khó hơn.

Đơn giản nhất mà nói, thiên tư Lâm Dịch đích thật là không tệ, nhưng nếu như hắn không gặp được Tố Vân, không vì nhất thời quyết địch nghĩ cách giúp Tố Vân cự địch, không quan sát Tố Vân và Chu Khắc đại chiến. Hôm nay hắn có thể đốn ngộ sao? truyện từ

Kỳ thật, đây cũng là một loại Thiên Đạo. Thiên Đạo quỷ bí, bất luận là chút biến hóa nho nhỏ nào, đều có thể dẫn dắt Thiên Đạo rẽ theo một hướng khác, do đó hắn càng đưa ra nhiều diễn hóa hơn. Cũng chính vì thế mà mới Thiên Đạo mới có thể trở nên không thể cân nhắc như thế.

Lúc này, bởi vì gió mạnh cường hãn, một tia Thiên Đạo bắt chước kia của Lâm Dịch cơ hồ thiếu chút nữa không cách nào chống cự. Rơi vào đường cùng, Lâm Dịch chỉ có thể toàn lực diễn luyện Thiên Đạo của Chu Khắc ngày đó trong tâm thần mình.

Thiên Đạo là một loại bề bộn như thế nào? Tia Thiên Đạo bắt chước của Lâm Dịch, chẳng qua chỉ được một phần trăm của Chu Khắc, thậm chí còn thấp hơn.

Mà từ đó về sau, Lâm Dịch cũng một mực không có thời gian để hảo hảo cân nhắc Thiên Đạo này. Nhưng mà trong thông đạo này, Lâm Dịch chỉ có thể không ngừng cân nhắc, cố gắng để mình thoải mái hơn một ít.

Lần cân nhắc này, hắn ngộ ra rất nhiều chỗ tối nghĩa mà ngày đó hắn không hiểu được. Thời gian dần qua, bị Thiên Đạo bề bồn mà cường đại hấp dẫn. Hắn dĩ nhiên là không tự chủ được mà tiến nhập vào trạng thái Vật Ngã Lưỡng Vong.

Lại tính toán công thức biến hóa Thiên Đạo một lần nữa. Thời gian dần qua, Lâm Dịch cũng dần hiểu ra thêm nhiều điều.

Về sau, Thiên Đạo của Tố Vân không tự chủ được mà hiển hiện. So sánh với hai phía vừa rồi. Lâm Dịch càng dễ dàng tìm ra điểm chung và điểm khác nhau của Thiên Đạo song phương. Thậm chí là sở trường lĩnh ngộ của song phương. Cứ như vậy, Lâm Dịch không tự chủ được mà cũng dẫn mình vào trong đó. Tính toán công thức Thiên Đạo thuộc về mình.

Không chút khoa trương mà nói. Thiên Đạo của Lâm Dịch hiện giờ đã hoàn toàn thoát thai khỏi Thiên Đạo của Chu Khắc và Tố Vân. Đương nhiên, Thiên Đạo có thể chẳng phân biệt mạnh yếu. Chủ yếu vẫn là nhìn người lĩnh ngộ. Cho nên cũng không thể nói Thiên Đạo của Lâm Dịch là mạnh nhất, chỉ có thể nói Thiên Đạo tự hắn lĩnh ngộ ra chính là phù hợp với hắn nhất.

Bất quá, hôm nay Lâm Dịch cũng chỉ mới chân chính chạm tới một tia Thiên Đạo. Mà Thiên Đạo của hắn vừa vặn mới hình thành, còn có rất nhiều chỗ mà bản thân hắn cũng thấy có chút tối nghĩa. Muốn so sánh với Chu Khắc và Tố Vân ngày ấy, vẫn còn kém không ít. Đương nhiên, cũng không phải là rất nhiều.

Dù sao, sau khi chính thức có chút thành tựu Thiên Đạo thì đã có tư cách ngưng tụ Thần Cách rồi. Tuy rằng quá trình ngưng tụ cực kỳ nguy hiểm. Hơi không cẩn thận một tí là vạn kiếp bất phục.

Cho nên hiện giờ, thực lực Lâm Dịch cũng đã chính thức tiến vào trình độ đỉnh phong tại Thiên Giới. Chính là Ngưng Thần kỳ!

Lâm Dịch kiểm tra mình một phen, phát hiện năng lượng cũng không tăng lên nhiều. Dù sao thì sau khi đạt đến Ngưng Thần kỳ, năng lượng chỉ là tư cách để ngưng tụ Thần Cách mà thôi. Chính thức dùng để đối địch, phát huy ra lực lượng cường đại nhất, chính là công kích Thiên Đạo.

Mà tu vi tâm thần của Lâm Dịch cũng bay thẳng lên, dù khó khăn nhưng cũng đã đạt đến trình độ Ngưng Thần kỳ sơ kỳ. Hiện giờ phạm vi thần trí của hắn đã đạt tới hơn mười vạn kilomet! Cái này là một loại đáng sợ như thế nào? Dù sao, đối với cảm ngộ Thiên Đạo, cũng có thể nói là một kiểu rèn luyện tâm thần.

Năng lượng, tâm thần, Thiên Đạo là ba yếu tố lớn để ngưng tụ Thần Cách. Hiện giờ, Lâm Dịch cũng chỉ còn thiếu một đường.

Hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng, sau khi Thiên Đạo của mình có chút thành tựu, những điều kiện này sẽ là nước chảy thành sông.

Thở phào thật dài nhẹ nhõm, khóe miệng Lâm Dịch tràn ra một vòng tươi cười yêu dị. Thiên Đạo của Lâm Dịch chỉ mới thành lập, nhưng cỗ khí chất yêu dị trên người hắn lại càng rõ ràng hơn. Trong cỗ yêu dị này lại mang theo một tia thân cận, lại dẫn một phần nhẹ nhàng và tiêu sái.

Sau khi kiểm tra tốt thân thể của mình, lúc này Lâm Dịch mới ngẩng đầu lên nhìn, đưa mắt nhìn lại bốn phía.

Đây là một mảnh ngoại bộ Bạo Loạn Tinh Hải, tương đối hoan vu yên tĩnh! Toàn bộ không gian cũng chỉ có một loại sắc điệu, chính là màu xám!

Trên nền trời màu trám treo vài đám mây màu xám. Trên mặt biển màu xám lại là vài tòa Phong phù cũng màu xám. Toàn bộ không gian đều là màu xám, một loại nhan sắc khiến người cảm thấy áp lực!

Bất quá cái này đối với Lâm Dịch mà nói thì cũng không có gì ảnh hưởng. Dù sao thì Lâm Dịch cũng đã đi đến rất nhiều nơi rồi. Đừng nói là màu xám, dù là không gian màu đen hắn cũng đã từng đến qua!

Khiến Lâm Dịch ngạc nhiên chính là. Tính ổn định của không gian này, so với Thiên Giới thì hơn nhiều lắm! Chỉ sợ không có cường giả Hư Thần Cảnh bình thường ở chỗ này.

Khai mở a? Đương nhiên, đối với cường giả đẳng cấp như Lâm Dịch mà nói, muốn ở giữa nơi này, chỉ là chuyện nhấc tay thôi.

Phóng mắt nhìn lại, chung quanh là một mảnh yên lặng. Phía sau hắn, chỉ có một lỗ nhỏ màu đen, đang thôn phệ ánh sáng chung quanh không ngừng. Hắc ám khiến người khiếp đảm.

855. Chương 962 -963: Ngưng Thần Kỳ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 962-963: Ngưng Thần kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bất quá bên trong lại không tràn ngập ra khí tức gì.

Dùng cửa vào tiểu hắc động này làm vật xác định, Lâm Dịch nhìn chung quanh, xác định phương hướng thoáng một phát.

- Tới gần lối vào, cũng không có cường giả Ngưng Thần kỳ cố định nào tồn tại.

Lâm Dịch âm thầm nghĩ đến trong nội tâm. Cái này, tự nhiên là tin tức lấy được từ trong tư liệu kia.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Dịch xác nhận một phương hướng, rót thần thức vào bên trong Dò xét Giới chỉ. Những người tồn tại trong phạm vi một ngàn kilomet lập tức hiện lên trong đầu hắn.

- Không nghĩ tới bên trong Bạo Loạn Tinh Hải này lại có nhiều người như vậy.

Lâm Dịch âm thầm nghĩ đến. Bất quá hắn cũng biết, bên trong Bạo Loạn Tinh Hải, kỳ thật hắn vẫn có thể chịu thiệt thòi. Nguyên nhân rất đơn giản. Dò xét Giới chỉ của hắn chỉ dò xét được một phạm vi một ngàn kilomet. Nhưng gia hỏa sử dụng Thám Trắc Hoàn, lại có thể gia tăng phạm vi thần trí của mình lên cực hạn. Mà có thể đi vào trong này, hoặc nói là dám vào trong này, có người nào là đèn cạn dầu?

Thông đạo này là một hiểm địa, cũng đủ khiến rất nhiều người dừng lại rồi. Dù sao, dùng cường độ năng lượng và cường độ thân thể của Lâm Dịch cũng bị tổn thương. Nếu không phải hắn hiểu được một tia Thiên Đạo, chỉ sợ chỉ có thể phải vào trong Hổ Thần cư rồi. Người không có thực lực mạnh hơn Lâm Dịch, không thể nào tiến vào. xem tại

Đương nhiên, không có gì tuyệt đối. Cũng đừng bên, bên trong Tinh Vân lâu có bán bảo vật phòng ngự có thể nói là nghịch thiên. Bảo vật mà có thể ngăn cản được một kích toàn lực của cường giả Ngưng Thần kỳ, như vậy muốn ngăn cản một thông đạo nho nhỏ, vẫn là dễ như trở bàn tay.

Nhưng cũng có thể thấy được, người trong này, có thể không có người nào nghèo kiết xác.

Lâm Dịch tự biết mình không nên tiến vào tầm mắt của bọn hắn, dù sao Lâm Dịch cũng không có ý định để bọn hắn tiến vào tầm mắt mình. Cho nên có chút dừng lại trong chốt lát, sau đó Lâm Dịch bay thẳng về hướng đông. Mục tiêu của hắn chính là nội thành Bạo Loạn Tinh Hải.

Một đường bay đi, Lâm Dịch cũng một mực áp chế khí tức của mình. Tuy rằng biết rõ sử dụng Ẩn Tức Hoàn cũng không có hiệu quả gì, nhưng hắn vẫn sử dụng. Không nói người khác, những yêu thú kia, nếu không có Thám Trắc Hoàn thì vẫn không thể phát hiện sự hiện hữu của mình a.

Đang lúc nghĩ ngợi, chợt, một tiếng xé gió bén nhọn đến cực điểm ầm ầm bạo tạc bên tai.

- Cái gì?

Lâm Dịch hơi kĩnh hãi! Dò xét Giới chỉ của hắn không có một chút phản ứng nào, nhưng lúc này công kích đã tới gần!

Nhưng hiện giờ không phải lúc kinh hoảng, thoáng nhìn thấy kim quang đang gào thét bay đến gần, chỉ thấy thân hình của hắn nhoáng một cái, qua một hồi mơ hồ, Lâm Dịch đã biến mất ngay tại chỗ.

- XIU!

Một đạo kim mang bắn qua, mang theo tiếng ma sát không gian chói tai.

Bất quá, không gian nơi này cực kỳ ổn định, cho nên cũng không có bị sụp xuống.

Lúc xuất hiện trở lại, ánh mắt Lâm Dịch nhìn về hướng kim mang lập lòe kia bay đến.

Một quái vật khổng lồ xuất hiện trước mặt!

Thân hình cực lớn, giống như một tòa núi nhỏ, trên làn da thô ráp màu nâu đen có nguyên một đám thịt phiền phức khó chịu. Cái đầu như một con thằn lằn, trên đầu nó có một cái sừng, mà màu sắc cái sừng ấy và thân thể nó lại cực kỳ bất đồng, chính là màu vàng kim óng ánh. Chung quanh cái sừng này, còn có một tầng sương mù màu vàng tràn ngập. Xem ra, công kích vừa rồi là do cái sừng này phóng ra.

Tứ chi của nó thô mà ngắn, nhìn bên ngoài cực kỳ hữu lực. Đương nhiên, nói là ngắn nhưng cũng gần mười mét. Trên da thịt nó là một tầng vây giáp, nhìn bên ngoài giống như là thạch đầu. Cái mồm cực lớn phát ra từng đợt tiếng gầm gừ ầm ầm, răng nanh trắng nhởn có chút nhô lên.

- Yêu thú Thất giai!

Ánh mắt Lâm Dịch lóe lên một cái. Trong nội tâm lại ẩn ẩn có chút khó hiểu. Vì cái gì mà hắn có Dò xét Giới chỉ, nhưng lại không cách nào do thám được sự tồn tại của đối phương?

Lâm Dịch nghi hoặc nghĩ đến. Nhưng một lát sau, hắn liền vứt bỏ suy nghĩ này đi. Nhìn yêu thú Thất giai trước mặt, khóe miệng của hắn hiện ra một dáng tươi cười quỷ dị. Lẩm bẩm nói:

- Vừa vặn, ta còn đang định đi tìm yêu thú để thử Thiên Đạo một chút thì lại có yêu thú tự mình mò đến.

Khóe miệng Lâm Dịch lộ ra nét cười khiến nhân tâm có chút khiếp đảm. Mà trong mắt của hắn lại ẩn ẩn có vẻ chờ mong. Cấp bậc yêu thú này hiển nhiên là Hư Thần Cảnh Luyện Cách kỳ. Không biết sau khi sử dụng Thiên Đạo thì có giết chết được nó không…

Lâm Dịch rất chờ mong…

Lâm Dịch tránh né được công kích đầu tiên đã khiến yêu thú này cực kỳ phẫn nộ. Nó liền rống lên một tiếng chói tai như kim loại ma sát với đá vụn. Thân thể nó khổng lồ nhưng tốc độ của nó lại không hề chậm chút nào. Bạo tiến vào hướng Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhắm mắt lại, nhìn uy thế không gì sánh kịp đang điên cuồng đánh tới mình của yêu thú kia. Trên mặt hắn lại không có chút bối rối nào, thậm chí khóe miệng của hắn còn lộ ra một dáng tươi cười quỷ dị.

Đôi huyết sắc đồng tử hơi sáng lên, Lâm Dịch lập tức hành động.

Trên mặt của hắn vẫn y nguyên mang theo một vòng tươi cười quỷ dị. Thân thể bảo trì vẻ ngay ngắn, đồng thời dưới chân có chút tiến lên.

Chỉ một thoáng, một bước này của hắn giống như xuyên không. Một bước liền tiến ra ngoài ngàn mét. Mà cùng lúc đó, móng vuốt cực lớn của yêu thú cũng lập tức tát tới vị trí lúc nãy của hắn. Không gian vặn vẹo một hồi, tựa hồ tùy thời đều có thể bị cào nát!

Con mắt Lâm Dịch có chút lập lòe, khóe miệng vẫn lộ ra dáng tươi cười quỷ dị. Một bước vừa rồi, là một loại vận dụng Thiên Đạo, tuân theo quỹ tích Thiên Đạo mà bước ra một bước. Tạm thời dung hợp cùng một chỗ với Thiên Đạo.

Loại tránh né quỷ dị này, trước kia Lâm Dịch tuyệt đối không thể nào làm được.

Dưới Thiên Đạo, vạn vật đều thuộc Thiên Đạo! Bất kể là thời gian, không gian, năng lượng, vật thể,…Tất cả đều diễn sinh bên trong Thiên Đạo!

Chỉ có điều, dùng năng lượng Lâm Dịch hôm nay. Đối với tâm thần và cảm ngộ Thiên Đạo, vẫn còn xa xa không có khả năng khiến hắn tiến hành hợp nhất. Nếu không thì cường giả Thần Cấp bình thường muốn đảm nhiệm Thiên Giới, đó cũng không phải là vọng tưởng gì.

Một kích này lại thất bại, trong lòng con yêu thú hơi rùng mình. Đôi mắt như chuông đồng gắt gao nhìn Lâm Dịch, trong lòng sinh ra một tia cố kỵ.

Lâm Dịch nhíu mày, đột nhiên cười nói:

- Tiếp tục a.

Nhưng mà yêu thú kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao nó cũng có trí tuệ gần bằng nhân loại, đối phương né được một lần thì có thể nói là may mắn.

Nhưng lần thứ hai thì sao? Nó đã khai mở tốc độ tới mức tận cùng rồi. Nhưng đối với vẫn hời hợt, tránh khỏi công kích của nó như thế!

Yêu thú này cứ như vậy nhìn về Lâm Dịch bên ngoài ngàn mét, trong mắt hiện ra một tia vô cùng kiêng kỵ.

Lâm Dịch lại nhíu mày lần nữa, bất đắc dĩ nói:

- Ngươi đã không tới, như vậy thì ta tới a.

856. Chương 964 : Cấp Đống.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 964: Cấp đống.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nói xong, dưới chân có chút động, liền vượt qua khoảng cách ngàn mét, lập tức xuất hiện trước mặt yêu thú kia!

Đôi mắt cực lớn của yêu thú kia lập tức lóe lên quang mang hung ác, đồng thời gầm lên giận dữ. Kim giác trên đầu lập tức bộc phát ra kim sắc quang mang không gì sánh kịp, ầm ầm bắn ra!

Ánh mắt Lâm Dịch có chút biến đổi, nhưng biểu lộ vẫn không có cải biến chút nào. Hắn tựa hồ như không nhìn thấy kim sắc quang mang đang bắn tới trước ngực. Ngược lại hai mắt híp lại, vẫn mỉm cười quỷ dị. Lập tức có chút nhấc tay.

Biến sắc!

Trong khoảnh khắc, gió nổi mây phun trên bầu trời màu xám. Một màu đen lập tức phủ lên đám mây màu xám kia, giống như nhỏ một giọt mực vào trong nước trong. Trong nháy mắt khiến chậu nước lập tức biến thành màu đen với tốc độ vô cùng nhanh chóng!

Một cỗ uy áp cực lớn không thể tưởng tượng ầm ầm đánh tới!

Trong nháy mắt, yêu thú kia cảm thấy lồng ngực của mình như bị một khối cự thạch nặng hàng tỉ cân đập trúng! Trên da thịt màu nâu đen của nó bạo phun một hồi máu đỏ tươi!

Về phận đạo kim sắc quang mang bắn về phía Lâm Dịch kia, dưới sự ảnh hưởng của cỗ uy áp khổng lồ này, liền bị phá tan, trực tiếp hóa thành vô số điểm tinh quang!

- PHỐC!

Một ngụm máu tươi từ trong cái miệng lành lạnh của con yêu thú kia phun ra. Thậm chí trong đó còn mang theo mảnh vỡ nội tạng! Thân thể nó bị đánh bay đi!

Một chiêu! Chỉ một chiêu!

Nếu là lúc trước, Lâm Dịch muốn đối phó một con yêu thú như vậy, trừ phi là sử dụng Lĩnh vực thì đại khái có thể đơn giản thu thập được. Nhưng nếu không gia trì Chiến văn, lại không dùng Lĩnh vực thì dù đánh bại được đối phương, hắn cũng hao phí một phần lực lượng không nhỏ.

Mà hiện giờ…

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra một tia hỉ sắc. Uy lực Thiên Đạo này, vẫn vượt ngoài dự liệu của hắn!

Lúc trước không chính thức có được, tự nhiên không đoán được Thiên Đạo này mạnh yếu ra sao. Nhưng hiện giờ hắn đã chính thức có được, liền đối lập với trước kia, lập tức biết được Thiên Đạo chính thức cường hãn như thế nào!

- Nếu ngày đó giết tên Hắc y nhân quỷ dị kia mà cảm ngộ được Thiên Đạo, như thế nào tốn sức như vậy…

Lâm Dịch cảm khái nghĩ đến. Ngày đó, vì đánh chết tên Hắc y nhân Luyện Cách kỳ quỷ dị kia, hắn đã hao phí công phu rất lớn. Nếu lúc ấy hắn cảm ứng được Thiên Đạo, như thế nào phiền toái như vậy?

Chỉ cần phất tay một cái, không nói công kích của yêu thú tan rã trong khoảnh khắc mà bản thân nó cũng bị trọng thương. Có thể thấy được chênh lệch giữa Ngưng Thần kỳ và Luyện Cách kỳ như thế nào!

Thân thể yêu thú kia bị đánh bay ra ngoài. Lâm Dịch cũng không có truy kích, chỉ lẳng lặng nhìn. Sau khi Lâm Dịch phất tay, dị biến giữa thiên địa vẫn xoay quanh trên đỉnh đầu. Đấy là hiện giờ Lâm Dịch còn chưa đạt tới mức thông hiểu đạo lý Thiên Đạo, chỉ cần đợi sau khi hắn đạt được trình độ ấy, như vậy cơ hồ chỉ cần hắn động thủ, thiên địa sẽ sinh ra dị biến, nhưng sau khi công kích của hoàn thành thì trong khoảnh khắc, dị biến Thiên Địa sẽ biến mất không thấy gì nữa. Cái này gọi là thu phát như tâm.

Đương nhiên, khi mà chính thức đạt đến trình độ này. Cũng tương đương với khoảng cách Lâm Dịch ngưng tụ được Thần Cách đã không còn xa nữa.

Sau khi yêu thú kia bay ra ngoài, cảm thấy không cách gì để đạt được mục đích kích sát Lâm Dịch. Nó quay đầu lại, trong khoảnh khắc liền bay ra ngoài! Lâm Dịch cười cười lắc đầu, có chút kiêu mị. Nhưng cuối cùng vẫn không có đuổi tận giết tuyệt.

Thiên Đạo khiến Lĩnh vực bản thân tăng lên một tầng ới. Khiến tâm tình của hắn cực kỳ vui vẻ, cho nên hắn cho đối phương một con đường sống.

- Thiên Đạo quả nhiên là lợi hại a.

Lâm Dịch ngẩng đầu, nhìn về đám mây đen như bị mực nhuộm đang quay cuồng trên bầu trời kia, lộ ra có chút quỷ dị.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, chậm rãi khống chế thân thể của mình. Thuận theo Thiên Đạo thu hồi tâm thần kia vào trong cơ thể. Một lát sau, đám mây đen liền tiêu tán đi, lộ ra bầu trời màu xám!

Làm xong những chuyện này, thân hình Lâm Dịch tiếp tục tiến về phía trước.

Đối với tư liệu về Bạo Loạn Tinh Hải, Lâm Dịch ngược lại nhanh chóng tìm hiểu kỹ.

Nhưng mà, dù sao thì Lâm Dịch cũng chưa trải qua những điều này. Giới hạn cụ thể như thế nào, hắn có thể thanh trừ những chướng ngại ra sao…Muốn dựa vào tài liệu này mà yên ổn vượt qua Bạo Loạn Tinh Hải. Quả thật là nằm mơ nói mộng.

Nhiều nhất là chỉ khiến hắn chuẩn bị đối phó với nguy hiểm mà thôi. Quét sách cái này, cũng đáng với cái giá năm khỏa Linh tinh ngươi bỏ ra rồi.

Dù sao thì tư liệu này cũng có khả năng cứu ngươi một mạng!

Trên đường đi, hắn gặp không dưới mười ba yêu thú tập kích! Cơ bản đều là Luyện Cách kỳ, ngược lại không thấy một Thần Hư kỳ hay Ngưng Thần kỳ nào.

Nhưng yêu thú thiên kỳ bách quái này, có chim, có thú, rất nhiều loại…Quả thực cần cái gì thì có cái đó!

Bất quá, mấy ngày này trôi qua, Lâm Dịch cũng đã vượt qua lộ trình mấy vạn kilomet. Tận lực né tránh những người chung quanh, cũng thật sự không gặp được cái gì.

Lâm Dịch cảm giác nhân loại so với yêu thú thì khiến hắn ghét thêm một ít. Cho nên đối với yêu thú, nhiều lúc hắn vẫn hạ thủ lưu tình, đây chính là chuyện chưa từng có đối với nhân loại.

Bất quá, chiến đấu mấy ngày nay. Đối với vận dụng Thiên Đạo, cũng cũng hơi có chút quen thuộc rồi. Mặc dù tới mức thông hiểu đạo lý, tùy thời đều có thể sử dụng thì còn có chút quá xa. Nhưng so với lúc đầu thì thuần thục hơn nhiều rồi.

- Chỉ là có điều kỳ quái, chính là những yêu thú kia. Vì cái gì mà không dò xét được chúng nó?

Lâm Dịch kỳ quái nghĩ đến.

Chợt, một hồi đau đớn kịch liệt giống như kim châm hiện lên trong não Lâm Dịch. Lâm Dịch cơ hồ căn bản không nghĩ tới cái gì. Thậm chí so với đầu của hắn, thân thể hắn đã hành động trước một bước!

Cất bước một cái.

Cứng lại!

Mới vừa vặn giơ chân lên, thân hình Lâm Dịch lập tức cứng lại!

Chỉ thấy một đạo hào quang màu xanh da trời ầm ầm xuyên qua! Mà toàn bộ thân thể Lâm Dịch lập tức bị đóng kết lại trên không trung, ầm ầm rơi xuống dưới!

Mà ở trong Ý thức hải, Lâm Dịch chỉ cảm thấy một dòng nước lạnh đang quay điên cuồng, dũng mãnh lao tới Ý thức hải của hắn!

Ý thức hải, đây chính là Linh hồn châu. Có thể nói trước khi ngưng tụ ra Thần Cách thì nơi này là chỗ tối trọng yếu nhất. Dòng nước lạnh này rất hiển nhiên đang hướng về phía Linh hồn châu.

- Đáng chết! Chẳng lẽ Lĩnh vực Cấp đống đã đến?

Lâm Dịch thầm mắng một tiếng, lập tức dùng tâm thần để thao túng tinh thần lực vô cùng khổng lồ kia, tranh đấu với dòng nước lạnh này. Một lát sau, hắn tận lực xác định. Chỉ sợ là Quang tuyến Cấp đống trong Lĩnh vực Cấp đống rồi.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch không khỏi cười khổ không thôi.

Trong phần tài liệu kia, đều ghi chép lại các nguy hiểm. Dù sao thì đây cũng là Bạo Loạn Tinh Hải. Ở trong này, ngoại trừ yêu thú và con người ra thì còn có vô số nguy hiểm khác! Mà Lĩnh vực Cấp đống này chính là một nguy hiểm khi tới gần cửa vào!

857. Chương 965 -966: Kịch Biến Tại Ý Thức Hải.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 965-966: Kịch biến tại Ý thức hải.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nghe nói, Lĩnh vực Cấp đống này là một loại đồng dạng với một sơn cốc cự đại. Trong đó tràn ngập một thứ gọi là năng lượng Quang tuyến kích động! Chỉ cần trúng chiêu, cơ hồ lập tức sẽ chết đến mức không thể chết hơn được nữa! Bởi vì, Quang tuyến Cấp đống kia là hoàn toàn nhắm vào Ý Thức Hoàn bên trong Linh hồn châu!

Trước khi ngưng tụ ra Thần Cách thì linh hồn chính là vật tối trọng yếu nhất của nhân loại. Hơn nữa, vô luận là người nào, muốn tu hành linh hồn đều thật sự không có khả năng.

Bạo Loạn Tinh Hải này rất rộng rãi. Mặc dù là đã từng đi qua nhưng vẫn rất có thể quên mất vị trí nào đó. Lại càng không cần phải nói Lâm Dịch chỉ nhìn một phần tài liệu. Trong lúc nhất thời hắn không chú ý tới, cũng không thể hoàn toàn trách hắn.

Nghe nói, Lĩnh vực Cấp đống này, mặc dù là cường giả Thần cấp, một khi gặp phải cũng có thể sẽ vẫn lạc. Mặc dù chỉ là truyền thuyết, nhưng lúc này có thể nhìn ra dòng nước lạnh này lợi hại như thế nào.

Quả nhiên, tinh thần lực khổng lồ của Lâm Dịch căn bản không thể tạo thành một lực cản nào lớn! Khi đã tiêu hao một phần, Lâm Dịch định khiến thân thể mình tỉnh lại. Nhưng đáng tiếc là cả người đã hoàn toàn bị đông lại. Nếu có thể chống cự lại được đối phương, thì chỉ có thể là thần lực rồi.

- Đáng chết!

Lâm Dịch nhịn không được mắng một tiếng. Nhưng mà dòng nước lạnh kia vẫn như cũ không dừng lại, hướng về phía Linh hồn châu của hắn. Áp chế từng bước một. Những nơi đi qua, một màn tinh lam như băng tinh đều bao trùm lên tất cả năng lượng!

Một tiếng nhỏ vang lên, thân thể của hắn rơi xuống hải dương màu xám phía dưới. Chỉ nghe một tiếng răng rắc vang lên. Ngay sau đó, băng sương lập tức lan tràn ra! Chỉ trong nháy mắt liền mặt biển phạm vi vài trăm mét liền đông cứng lại! Một khối băng cực lớn nổi lên, chỉ xuất hiện một phần trên mặt biển. Hiện giờ chỉ sợ Linh hồn châu của hắn bị cỗ hàn khí từ Quang tuyến Cấp đống kia làm đông cứng lại thì thân thể của hắn sẽ bị yêu thú nuốt mất. Lâm Dịch đang cố gắng hết sức để chống cự lại dòng nước lạnh này, nhưng vẫn lộ ra có chút không thể.

- Không thể tiếp tục như vậy được. Làm sao bây giờ?

Lúc đó, đối mặt với nguy cơ như thế, trong lòng Lâm Dịch liền nóng nảy lên. Hắn đã trải qua nhiều nguy hiểm nhưng cuối cùng vẫn vượt qua bình an. Chẳng lẽ lần này chết vì Quang tuyến Cấp đống không hiểu thấu này?

Lâm Dịch tự nhiên không cam lòng. Buộc mình phải tỉnh táo lại. Trong đầu nghĩ đến tột cùng có phương pháp gì để có thể thoát ly khỏi hiểm cảnh này hay không.

- Hổ Thần cư thì cũng không cần rồi. Vô luận như thế nào, hiện giờ dòng nước lạnh này đang chảy trong thân thể mình, có chạy vào trong Hổ Thần cư cũng vô dụng. Dùng năng lượng Hổ Thần Quyết để chống cự thì cũng hoàn toàn không có hiệu quả. Mà các loại Hư Thần khí cũng không thể nhập vào cơ thể…Ồ, Hư Thần khí?

Trong đầu Lâm Dịch đang suy nghĩ những điều kiện bản thân có sẵn. Lúc nghĩ đến Thần Cảnh của mình, hắn lại hơi sững sờ. Bởi vì hắn nghĩ đến ngày đó, lúc đánh chết ba gã đạo tặc kia, đạt được một thanh kiếm Hư Thần Khí từ tay bọn hắn, sau đó sát nhập vào cơ thể hắn.

Tuy rằng không hi vọng lắm vào thanh kiếm này, nhưng hiện giờ hắn cũng chỉ có thể xem ngựa chết như ngựa sống rồi!

Nghĩ tới đây. Lâm Dịch cố gắng phân một tia tinh thần lực ra khi đang vất vả dùng tinh thần lực chống cự lại, lan tràn ra ngoài.

Chỉ một lát sau, một tiểu kiếm liền xuất hiện trong đan điền hắn.

Tinh lam tản ra tràn ngập toàn thân lạnh cả người. Đương nhiên, so với dòng nước lạnh kia, tinh lam này tự nhiên không đồng dạng.

Cũng chẳng quan tâm khác như thế nào, Lâm Dịch tận lực dẫn dắt, tiểu kiếm này liền lập tức có chút run rẩy, bắt đầu phi hành xoay quanh Tiểu Thiên trong đan điền hắn!

- XIU!

Một tiếng nhỏ vang lên, sau khi xoay quanh một cái. Dưới sự thao túng của tinh thần lực, tiểu kiếm này từ đan điền liền ầm ầm bắn thẳng vào trong Ý thức hải.

Chỉ một lát sau, tiểu kiếm đã ầm ầm tiến vào Ý thức hải.

Vừa mới tiến vào Ý thức hải, dòng nước lạnh kia cũng lập tức khiến tiểu kiếm kia run nhẹ lên một cái. Nhưng sau khi run rẩy một cái, tiểu kiếm lại gia tốc. Chỉ một lát sau liền đứng trên bầu trời, đối diện với dòng nước lạnh kia. Nhìn bên ngoài, giống như là lá chắn, thủ hộ cho Linh hồn châu khỏi dòng nước lạnh kia!

Ngựa chết coi như ngựa sống, Lâm Dịch khẽ cắn hàm răng, tận lực dẫn dắt tinh thần lực, thầm hô lên:

- Đi!

Cùng lúc đó, tinh lam quang trạch ầm ầm đại thịnh, cái rét lạnh đang tràn ngập toàn bộ ý thức hải cũng bạo thăng lên!

Dùng hàn chế hàn!

Hai cỗ tinh lam khí lưu đồng dạng ầm ầm va chạm nhau trong Ý thức hải Lâm Dịch.

- Oanh!

Lâm Dịch chỉ nghe một tiếng bạo nổ vang lên, lập tức cảm thấy đầu choáng váng từng đợt! Chỉ thấy toàn bộ ý thức hải, ngoại trừ tiểu kiếm đang chắn phía trước Linh hồn châu thì không có gì thay đổi bên ngoài, còn lại khắp nơi sớm đã hoàn toàn biến thành một mảnh tinh lam! Lĩnh vực thủy hệ không màu trong suốt cũng tựa hồ khôi phục lại màu xanh da trời lúc trước! Bao phủ trọn Linh hồn châu vào bên trong. Đây là đạo bình chướng cuối cùng của Lâm Dịch! Nếu ngay cả Lĩnh vực cũng không có cách nào chống cự thì hắn thật sự không còn biện pháp nào rồi.

Hai dòng nước lạnh bắt đầu va chạm ầm ầm lẫn nhau trong Ý thức hải của hắn.

Nhưng rất rõ ràng, tiểu kiếm kia liền lâm vào hạ phong!

Đây chính là dòng nước lạnh Quang tuyến Cấp đống! Và Quang tuyến Cấp đống này vẫn có khả năng khiến cường giả Ngưng Thần kỳ vẫn lạc!

Dù sao, trong Ý thức hải này, tiểu kiếm này cũng không tính là Thiên Đạo, cho nên không có một chút tác dụng nào.

Liên tiếp bại lui!

Dòng nước lạnh và tinh thần lực của Tiểu kiếm căn bản đồng dạng với nhau. Mà Tiểu kiếm lại không có chút phương pháp nào để xử lý, chống cự lại dòng nước lạnh Quang tuyến Cấp đống kia!

Thân thể Tiểu kiếm có chút rung động! Từng đạo năng lượng hàn băng mà mắt thường cũng có thể nhìn từ trong đó không ngừng tuôn ra. Nhưng đối với dòng nước lạnh Quang Tuyến Cấp đống này, lại lộ ra vẻ lực bất tòng tâm!

- Oanh!

Một tiếng oanh động lại nhẹ vang lên lần nữa. Tiểu kiếm đang lăng không liền cứng lại. Trên thân lóe ra tinh lam băng sương! Một thanh trường kiếm Hư Thần Cảnh thuộc tính hàn cường đại, cứ như vậy bị băng tinh phong bế lại!

Như vậy dòng nước lạnh kia mạnh tới cỡ nào?

Lâm Dịch không biết, hiện giờ Lâm Dịch chỉ có thể không ngừng nghĩ biện pháp. Hiện tại, dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không cách nào giữ được tỉnh táo rồi.

Một cỗ cảm giác đau đớn giống như bị lửa đốt lập tức tràn ngập thân thể hắn. Đó là Linh hồn châu đang bị dòng nước lạnh kích thích!

Đến tận cùng thì sẽ biến đổi, lúc dòng nước lạnh đạt đến giới hạn cuối cùng. Nó lại không mang đến cảm giác rét lạnh cho người chịu đựng mà là nóng rực! Vô cùng nóng rực!

Dù là Lĩnh vực, nhưng trước mặt dòng nước lạnh này cũng lộ ra có chút lực bất tòng tâm, không ngừng co rút lại. Tinh lam Quang mang ầm ầm nhảy lên chung quanh, nhìn bên ngoài cực kỳ không ổn định!

858. Chương 965 -966: Kịch Biến Tại Ý Thức Hải.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 965-966: Kịch biến tại Ý thức hải.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hiện giờ, toàn bộ Ý thức hải, cũng chỉ còn lại dòng nước lạnh màu xanh da trời kia rồi.

- Không có cách nào sao?

Đến nước cuối cùng này, Lâm Dịch lại vô cùng bình tĩnh, có chút đắng chát thốt lên.

Hồi tưởng lại cả cuộc đời mình.

Trải qua biết bao nguy hiểm gập ghềnh, nhưng hắn đều nhất nhất vượt qua được. Vô luận là Rừng rậm cấm kỵ hay là Ma Nguyên Động Quật, Vô song hội hay là Tam Niên ước, kể cả Cực Trú Hàn Viên sau này…Thậm chí sau khi đi vào Thiên Giới còn bị cường giả Hư Thần Cảnh truy sát. Hết thảy những cái này, Lâm Dịch đều dựa vào cố gắng, thêm một chút vận khí mà an toàn vượt qua từng cái. Chẳng lẽ lúc này vận khí của hắn đã hết rồi sao?

Hắn đắng chát nghĩ đến.

Lĩnh vực và dòng nước lạnh giao phong với nhau, hiển nhiên Lĩnh vực rơi vào thế hạ phong, hiện giờ đã bắt đầu run rẩy kịch liệt. Qua một thời gian không dài, dòng nước lạnh đã có thể chui vào trong. Sau đó khiến Linh hồn châu đông lại lần nữa. Lúc này, toàn bộ Thiên chỉ còn có một mình Lâm Dịch rồi.

Nếu như Hắc Viêm Long có thể dung nhập vào cơ thể thì thật là tốt biết bao a.

Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến trong đầu.

Năng lượng Hắc Viêm Long vô cùng cường hãn, nếu như cỗ năng lượng này có thể nhập vào cơ thể, như vậy dòng nước lạnh này căn bản không còn là vấn đề. Đáng tiếc, tuy rằng năng lượng Hắc Viêm Long ở ngay trên cánh trái hắn. Nhưng trên thực tế thì cánh tay trái hắn thông qua một bí kỹ mà mở ra một Không gian Thứ nguyên. Nếu không, dù Lâm Dịch tiếp xúc được với năng lượng Hắc Viêm Long, chỉ sợ cũng chỉ còn một đường bị đốt thành tro bụi!

- Nếu như huyết sắc năng lượng xuất hiện lần nữa thì tốt rồi…

Lâm Dịch lại nghĩ tới.

Bất quá, huyết sắc năng lượng kia căn bản không bị hắn khống chế, hắn cũng biết không thể điều động nó.

- Phụ thân, mẫu thân, Mộng nhi, Linh Lung, Yến nhi…Còn cả Phỉ nhi…

Trong đầu Lâm Dịch đột nhiên nhớ tới người thân, thê tử, bằng hữu của mình. Lúc nghĩ đến Lâm Phỉ, Lâm Dịch mới nhớ ra Lâm Phỉ vẫn còn ở bên trong Hổ Thần cư.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch vô ý thức muốn rời khỏi nơi này, ít nhất tiến vào Hổ Thần cư rồi nói sau. Thiếu đi linh hạch trong đầu hắn, Hổ Thần cư căn bản không cách nào liên hệ được với ngoại giới!

Nhưng lúc Lâm Dịch muốn điều động thì liền giật mình. Linh hạch trong ý thức hắn, hiện giờ đã bị Quang tuyến Cấp đống khống chế trong Lĩnh vực. Tinh thần lực của hắn căn bản không có biện pháp tiến vào. Bởi vì chỉ cần một tia động tĩnh, dù là tinh thần lực cũng sẽ lập tức bị dòng nước lạnh này làm đông cứng lại!

Lúc này, Lâm Dịch đã bắt đầu nóng nảy lên. Hắn chết thì cũng không sao, nhưng nếu như hắn chết, chẳng phải Lâm Phỉ sẽ trơ trọi một mình trong Hổ Thần cư vô số năm sao? Cho đến khi Linh hạch thuộc về người kế tiếp thì nàng mới có thể đi ra.

- Oanh!

Một tiếng oanh động nhỏ vang lên, khiến Lâm Dịch phục hồi lại tinh thần. Quay đầu lại, liền nhìn thấy Lĩnh vực của mình đã thất thủ!

Dòng nước lạnh giống như nước biển đang điên cuồng lao nhanh, trong khoảnh khắc đã tuôn về hướng Linh Hồn châu!

Lâm Dịch chỉ cảm thấy đầu óc mình giống như ầm ầm nổ tung. Sau đó, hắn lập tức hoàn toàn mất đi ý thức.

Toàn bộ Ý thức hải tựa hồ đột nhiên yên tĩnh trở lại. Linh hồn chi hỏa không ngừng toát ra từ Linh hồn châu cũng hoàn toàn bị đông cứng lại. Khắp Ý thức hải, bên trong một mảnh tinh lam này, thời gian tựa hồ như bị đình chỉ lại.

Có lẽ là một giây, nhưng cũng có lẽ là một giờ…

Một thanh âm răng rắc rất nhỏ vang lên, phá tan sự yên lặng đang ngự trị Ý thức hải này.

Chỉ thấy một ngọn lửa màu xanh da trời đột nhiên xuất hiện trên thượng diện Linh hồn châu.

Ngay sau đó, từng tiếng răng rắc vang lên liên tiếp. Chỉ thấy băng sương trên thượng diện Linh hồn châu lúc này đã vỡ tan hoàn toàn!

Sau đó, chỉ thấy một đóa hoa sen màu xanh da trời, tỏa ra ánh sáng long lanh hoa lệ mỹ diệu như mộng ảo xuất hiện trên Linh hồn châu!

Từng đợt thanh âm đùng đùng vang lên liên tiếp. Nương theo từng tiếng nổ đó là băng tinh đang vỡ dần, mà đóa hoa thì không ngừng vươn lên!

Thiên Liên Nhụy!

Cái này, chính là Thiên Liên Nhụy. Lúc Lâm Dịch còn ở Thanh Nguyên Kiếm Tông tại Đông Nam Thiên, dưới tình huống không biết rõ tình hình, đóa Thiên Liên Nhụy này đã tiến vào trong linh hồn hắn!

Ngay lúc ấy, Lâm Dịch còn lo lắng vì Liên Nhụy này một thời gian rất lâu. Dù sao thì thứ này cũng quá mức quỷ dị. Lại tiến vào Linh hồn châu của mình, như thế nào khiến Lâm Dịch không lo lắng cho được?

Nhưng sau khi qua một khoảng thời gian, nó lại biến mất một cách khó hiểu. Dù Lâm Dịch đã tìm kiếm nhiều lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng nó đâu. Lúc ấy mới dần yên tâm lại. Thời gian dần qua, Lâm Dịch cũng hoàn toàn quên nó đi.

Nhưng lúc này, Thiên Liên Nhụy này lại xuất hiện!

Thiên Liên Nhụy xuất hiện, thời gian dần trôi qua, toàn bộ Ý thức này đã bắt đầu chuyển động trở lại.

Dòng nước lạnh vốn đang yên tĩnh kia, lại lập tức bạo kích điên cuồng trở lại. Tinh lam băng sương càng ngày càng ngưng trọng hơn!

Nhưng mà Thiên Liên Nhụy lại không bị ảnh hưởng chút nào. Vẫn nở rộ từng chút một, cánh hoa lập tức nở rồi lại tàn, sau đó lại nở…Lặp đi lặp lại. Thanh âm đùng đùng vẫn vang lên không dứt, căn bản không để ý tới cỗ hàn ý cực độ kia.

Không. Không phải là bỏ qua! Mà phải nói là hút!

Dòng nước lạnh điên cuồng tuôn về phía Thiên Liên Nhụy! Mà Thiên Liên Nhụy cũng đang điên cuồng hút lấy dòng nước lạnh này! Tốc độ hoa nở cũng càng lúc càng nhanh hơn. Cuối cùng, một tầng băng lam sương mù dâng lên! Cánh hoa sáng lung linh vẫn nở rồi tàn, rồi lại nở…Rất có một cỗ hương vị luân hồi.

Luồng hàn lưu do Cấp Đống quang tuyến mang lại là thứ đơn giản sao? Phải biết rằng đây là vật mà cường giả Ngưng Thần kỳ cũng có thể dễ dàng đánh chết. Dù là có nhụy sen điên cuồng hấp thu, nhưng vẫn phải hao phí một thời gian ngắn.

. Ý thức của Lâm Dịch đã hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Trong ý thức hải luồng hàn lưu vẫn như cũ không ngừng dũng mãnh đổ vào Thiên liên nhị (nhụy sen). Thiên liên vốn thuần một sắc băng lam, càng ngày càng óng ánh trong suốt, trong đó mơ hồ có một đóa băng liên trắng noãn, phối với sương mù trắng băng, làm cho người ta có một cảm giác như mộng như ảo.

- R...ắ...c.

Một tiếng động nhỏ vang lên, nhưng tiếng vỡ vụn này lại rất rõ ràng. Chỉ thấy tiểu kiếm vốn là bị luồng hàn lưu bọc lại hoàn toàn, lúc này lại phá băng mà ra. Trong ý thức hải xoay vài vòng, thiếu đi sự khống chế của Lâm Dịch, tiểu kiếm nhưng là nhiều hơn vài phần linh tính.

Sau khi xoay vài vòng, tiểu kiếm kia đột nhiên đứng lại, ầm ầm bắn thẳng tới chỗ Linh hồn chi châu trên không. Song thời điểm khi sắp tiếp xúc Thiên liên nhị, tiểu kiếm lại đột nhiên ngừng lại.

Vì vậy, một màn kỳ quái diễn ra, linh hồn chi châu tản ra nhàn nhạt băng diễm, nhìn qua căn bản cũng không e ngại luồng hàn lưu. Mà ở trên Linh hồn chi châu là một đóa băng liên không ngừng nở hoa rồi tàn, chung quanh băng liên bốc lên một tầng sương mù dày đặc, càng lộ ra vẻ xuất trần và mộng ảo của băng liên.

859. Chương 967 :

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 967:

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Mà ở phía trên băng liên, là một thanh tiểu kiếm dài nhỏ, toàn thân nó lấp lóe ngân quang, một sợi tơ rất nhỏ, đem nó cùng băng liên dưới thân liên hệ cùng một chỗ, từng luồng hàn lưu màu trắng, thông qua Thiên liên nhị không ngừng chảy vào trong tiểu kiếm. xem tại

Tiểu kiếm bắt đầu có chút xoay tròn, toàn thân nó khi thì lấp lánh lam mang khi thì sáng ngời, nhưng mà những sợi tơ quấn lên băng lên, càng lúc càng nhiều.

Thời gian dần trôi, từ lúc bắt đầu đến giờ màu lam sắc quanh thân nó dần biến thành băng lam sắc. Sau đó lại từ băng lam sắc biến thành màu trắng, giờ nó đã biến thành trong suốt!

Ónh ánh sáng ngời giống như một thanh thủy tinh tiểu kiếm. Trên toàn thân tiểu kiếm lóe ra bạch quang nhàn nhạt, nhìn kỹ có thể phát hiện không khí chung quanh nó đều không ngừng cứng lại rồi rơi xuống...tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn vào tình hình này thì, cổ khí thế này, liền biết thanh tiểu kiếm vốn là Hư thần khí này đã không còn đơn giản như vậy nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, hàn lưu trong ý thức hải rốt cục bị băng liên và tiểu kiếm hấp thu sạch sẽ, băng liên vẫn như cũ trắng noãn như là thủy tinh tinh khiết nhất, chẳng qua là quá trình hoa nở hoa tàn đã chậm lại. Một thanh âm 'Đùng' vang lên bên người nó.

Mà thanh kiếm kia cũng trắng noãn như là thủy tinh, toàn thân tản ra một cổ mát lạnh khí tức, nhìn qua mơ hồ có chút hương vị trầm ổn. Nó treo trên bầu trời đứng ở bên cạnh băng liên. Bất kể xem thế nào, tổng đều có một loại hương vị như là hộ hoa sứ giả.

Lại qua một thời gian ngắn, Lâm Dịch chậm rãi tỉnh lại.

- Ta không chết?

Lâm Dịch mờ mịt mở mắt ra, lập tức, một cổ kinh hãi tràn ngập lồng ngực.

Hầu như trước tiên, hắn liền chạy vào trong ý thức hải, vừa nhìn thấy băng liên và tiểu kiếm treo giữa hư không.

- Đây là thập…

Lâm Dịch ngạc nhiên nhìn xem băng liên và tiểu kiếm sáng lóng lánh chậm rãi chuyển động quanh nó trên Linh hồn chi châu của mình, trong lúc nhất thời có chút thẫn thờ…từ lúc nào, ý thức hải của mình đã biến thành vườn chơi cho thứ đồ vật cổ quái này vậy hả?

Lâm Dịch không biết vì sao lại hình dung như vậy, tóm lại là giờ hắn cảm giác băng liên và thanh tiểu kiếm này đều như có tính mạng và linh tính của mình.

Bảo vật có linh tính, Thiên giới không phải là không có. Trên thực tế, có Chân Thần khí và Thần khí, đều có được linh tính của chính mình!

- Chẳng lẽ nói…hai thứ này đều là bảo vật cấp Chân Thần khí trở lên?

Lâm Dịch đột nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn xem tiểu kiếm vẫn như cũ quay quanh băng liên chậm rãi chuyển động, rõ ràng cho thấy nó có đầy đủ linh tính…Lâm Dịch thử phát ra một đạo mệnh lệnh với nó.

Một cổ khí tức thuần khiết và linh động như trẻ nhỏ lập tức xuất hiện trong đầu Lâm Dịch. Lập tức, chỉ thấy thanh tiểu kiếm đỉnh chỉ chuyển động ngược lại hóa thành một đạo cầu vồng, trong ý thức hải mạnh mẽ xoay chuyển.

Thời điểm khi tiếp thu cổ hơi thở linh động này, sắc mặt Lâm Dịch lập tức biến thành đỏ lên.

Đương nhiên, đây cũng không phải là thẹn thùng, mà là quá đỗi vui mừng.

Hạnh phúc đến quá đột nhiên, đột nhiên…làm cho hắn cảm giác có một chút không thực.

Đây chính là bảo vật cấp bậc Chân Thần khí trở lên a…toàn bộ Thiên giới, sợ là cũng không có đến trăm kiện. Điều này sao có thể không làm cho hắn cuồng hỉ được.

Tuy cổ linh tính này chỉ là vừa mới thành hình, nhưng cũng đủ để Lâm Dịch kinh hỉ rồi.

Tiểu kiếm lại để cho hắn vui mừng một phen, Lâm Dịch lại lần nữa thử phát ra một đạo mệnh lệnh đối với băng liên đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn kia.

Băng liên lập tức chậm rãi bay lên, phiêu đãng trên không trung. Hoa nở rồi tàn, quá trình kia cứ lập đi lập lại, càng làm tăng thêm khí tức tiêu sái phiêu dật của băng liên.

Lâm Dịch như nhận ra băng liên này rồi.

Dù sao thời điểm năm đó khi thiên liên vừa mới tiến vào cơ thể hắn, là một màu làm óng ánh đấy, mà hôm nay nó càng trở nên óng ánh sáng long lanh. Hơn nữa thiên liên biến mất nhiều năm như vậy, Lâm Dịch sao có thể hoàn toàn nhớ kỹ được?

Bất quá chứng kiến đóa băng liên này cử động, trên mặt Lâm Dịch càng lúc càng đỏ ửng lên.

- Hai kiện…hai kiện bảo vật cấp bậc Chân thần khí trở lên!

Lâm Dịch miễn cưỡng khắc chế tâm tình, nhưng mà căn bản là không cách nào làm ình không lộ ra thần sắc hưng phấn.

Lâm Dịch khắc chế chính mình, đóa băng liên và tiểu kiếm kia không có ai chỉ huy, liền về lại phía trên Linh hồn chi châu. Lĩnh vựa kia tuy vẫn tồn tại, nhưng tựa hồ đối với hai thứ này căn bản là làm như không thấy.

Lâm Dịch lại lần nữa nhìn thoáng qua hai kiện bảo vật ít nhất là Chân Thần khí trong ý thức hải, sau đó thối lui ra khỏi ý thức của mình.

- Lúc này đây, tuyệt đối có thể được gọi là trong cái họa có cái may rồi.

Lâm Dịch âm thầm suy nghĩ, rất cao hứng.

Song khi ý thức vừa mới trở lại thân thể, thì cảm giác như toàn thân mình đều bị bao bọc trong một vật chất cứng rắn kỳ lạ, xem sơ qua một chút, Lâm Dịch liền biết rõ, đây khẳng định là băng rồi.

Huyết sắc năng lượng ầm ầm bộc phát, chỉ nghe một tiếng "Oanh" thật lớn.

Băng bay tán loạn.

Bên trong Bạo Loạn Tinh Hải, trên hải dương màu xám, một tiếng bạo, lập tức có một đạo thân ảnh ầm ầm bắn thẳng đến trên không trung!

Một cổ khí tức cực kỳ lăng liệt, truyền ra từ trên thân ảnh này.

- Cuối cùng cũng ra được!

Lâm Dịch thở dài một hơi thoải mái, trên mặt lộ ra dáng tươi cười. Vốn cục diện lúc này đây là chết chắc rồi, không nghĩ tới đến cuối cùng vẫn không hề hấn gì, ngược lại còn không công có thêm hai kiện bảo vật Chân thần khí, muốn hắn mất hứng sợ là cũng không được.

Nhưng mà nụ cười vừa mới xuất hiện, lập tức liền cứng lại.

Xem ra lúc mình xuất hiện, hoặc là nói đột nhiên xuất hiện…hai bên trái phải đang có hai nhóm người giằng co. Mà vị trí mình xuất hiện, đúng là điểm trung tâm của cuộc giằng co.

- Ách…thật sự là thật có lỗi, thật có lỗi…

Lâm Dịch chẳng qua là quét mắt một hồi, liền biết đại khái thực lực của hai bên.

Phía bên tay trái của hắn lúc này, tổng cộng có sáu người, mà trên thân năm người trong đó đều đang chảy máu…mặc dù có năng lượng chữa thương, nhưng nếu công pháp tu hành của bản thân không phải là công pháp chữa thương thì, mặc dù là người Thiên giới vẫn sẽ bị thương.

Mà ở bên kia, thì lại có khoảng chừng hơn mười người, trong những người này cũng có người bị thương đấy, hơn nữa thực lực của hai đám người này, phần lớn đều là Luyện Cách kỳ. Có thể nói…sáu người ở phía bên trái hắn, tuyệt đối là đang ở vào thế bất lợi.

Bất quá Lâm Dịch nhưng là không định bon chen vào chuyện này, cho nên sau khi cười ha ha, liền định ly khai.

- Vị đại nhân này, xin ngài dừng bước.

Vừa định ly khai, sau người bên kia liền truyền đến một tiếng kêu, Lâm Dịch quay đầu nhìn lại, đúng là người không bị thương trong số sáu người kia.

Lâm Dịch đánh giá hắn một chút, người này mặc một bộ cẩm bào màu đen nạm vàng, khuôn mặt có chút thanh tú, dáng người cũng có chút thon dài, khuôn mặt vốn trắng noãn, giờ lại có thêm một ít vết máu, thực lực của bản thân đại khái là Luyện Cách kỳ đỉnh phong.

860. Chương 968 -969: Tam Đại Thế Lực.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 968-969: Tam đại thế lực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch nhìn thấy biểu lộ lo lắng của hắn, không khỏi chau lông mày cười nói:

- Ngươi kêu ta?

Thanh niên kia rất nhanh gật đầu, lo lắng nói:

- Kính xin đại nhân trợ giúp một chút…Qua khỏi chuyện này, tiểu nhân tất nhiên sẽ không bạc đãi đại nhân!

Lâm Dịch hơi sững sờ, lập tức lắc đầu cười nói:

- Loại chuyện này, ta không dính vào thì tốt hơn, các ngươi cứ tiếp tục a.

Nói xong, thân hình phiêu động, liền định ly khai.

- Ta là người của Phiêu Miểu Thiên trong Loạn Tinh nội thành! Chỉ cần ngài cứu chúng ta, trở lại Loạn Tinh nội thành nhất định sẽ có thâm tạ!

Thanh niên thấy Lâm Dịch muốn đi, lập tức nóng nảy hô lên.

Quả nhiên, Lâm Dịch liền dừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía người thanh niên, nhíu mày nói:

- Ngươi là người Phiêu Miểu Thiên?

Thanh niên kia thấy Lâm Dịch ngừng lại, lập tức liền gật đầu nói:

- Đúng vậy thưa đại nhân, ta là người Phiêu Miểu Thiên!

Lâm Dịch cau mày nói:

- Có chứng cớ gì có thể chứng minh?

Thanh niên kia nghe xong có hi vọng, vội vàng nói:

- Mời đại nhân xem, đây là tín vật của Phiêu Miểu Thiên!

Trong tay lóe lên một tia ngân quang, xuất hiện một kiện đồ vật.

Lâm Dịch đang muốn nhìn xem cho rõ ràng, lông mày nhưng là đột nhiên có chút nhíu một cái, hừ lạnh một tiếng.

Tay áo vung lên.

Chỉ một thoáng, thiên biến sắc. Bầu trời màu xám trong nháy mắt liền biến thành màu đen, một cổ uy áp khổng lồ mênh mông truyền ra, lập tức ầm ầm bắn thẳng tới!

- Phốc phốc.

Chính giữa phía bên mười người kia, lập tức có một người ngã quỵ xuống, rơi thẳng xuống hải dương.

- Cường giả Ngưng Thần kỳ!

Lập tức, đội ngũ hai bên liền biến sắc. Thanh niên bên kia, sắc mặt cổ quái vô cùng…vốn bọn hắn nhìn không ra nông sâu của Lâm Dịch, liền biết rõ đối phương rất mạnh. Rất có thể là đã đạt đến đỉnh phong cường giả Luyện Cách kỳ. Cho nên mới mở miệng nhờ vả, không nghĩ tới đối phương lại là cường giả Ngưng Thần kỳ.

Cường giả Ngưng Thần kỳ a…ở Bạo Loạn Tinh Hải này tuy không ít, nhưng tuyệt đối không phải là thứ mà tùy tùy tiện tiện có thể gặp được. Những người này bình thường đều ẩn thân ở Loạn Tinh Nội Hải. Muốn gặp được cường giả Ngưng Thần kỳ ở chỗ này, rất khó đấy.

Hơn mười người kia trong nháy mắt sắc mặt đã biến thành trắng bệch…trong lòng tựa như có tảng đá ngàn cân đè lên vậy! Cường giả Ngưng Thần kỳ muốn tiêu diệt bọn họ, chỉ cần một ý niệm trong đầu mà thôi!

Ánh mắt Lâm Dịch nhìn về hướng mười người kia. Híp mắt lại nói:

- Lúc ta nói chuyện, ghét nhất là bị người khác cướp lời.

Hơn mười người, nguyên một đám sắc mặt trắng xám, bộ dạng không biết phải làm sao cho đúng. Người ngã xuống dưới hồi nãy, hoàn toàn không có ai để ý tới nữa rồi.

- Đây là Phiêu Miểu thiên bài, mời đại nhân ngài xem qua!

Thanh niên kia cũng là người thông minh, lập tức bay tới bên người Lâm Dịch. Hai tay cung kính dâng lên cho Lâm Dịch, biểu lộ sùng kính nói không nên lời.

Lâm Dịch tiện tay tiếp lấy đưa lên nhìn.

Đây là một lệnh bài do thứ gì đó tạo thành. Ước chừng lớn cỡ lòng bàn tay, có màu trắng bạc. Trong đó một mặt điêu khắc mấy đóa mây trắng chồng lên nhau. Nhìn ra được, tay nghề người chế tạo lệnh bài này rất inh. Tầng tầng lớp lớp mây trắng, cảm giác này làm cho người xem thấy một loại cảm giác vô cùng phiêu dật. Mà ở mặt khác, điêu khắc hai chữ to "Phiêu Miểu.

cả tấm lệnh bài, nhìn qua vô cùng tinh xảo.

Lâm Dịch xem chăm chú. Nhưng trên thực tế hắn lại không biết cái gì gọi là Phiêu Miểu Thiên lệnh bài. Mà đối với Phiêu Miểu Thiên, quá lắm hắn cũng chỉ gọi là biết rõ mà thôi.

Trong ngọc giản chứa tin tức có ghi lại kỹ càng những chuyện trong Loạn Tinh nội thành. Phiêu Miểu Thiên là một trong ba thế lực cường thế nhất, nghe nói sau lưng là một cường giả Thần cấp, thực lực của nó có thể nghĩ được.

Mà ngoại trừ những tin tức này, bên trong còn có một tin tức cực kỳ trọng yếu đối với Lâm Dịch. Đó chính là siêu cấp viễn trình Truyền tống trận đang nằm trong tay Phiêu Miểu Thiên.

Có quan hệ tốt với Phiêu Miểu Thiên, là điều kiện tiên quyết để hắn ly khai. Tuy không biết năm người này trong Phiêu Miểu Thiên có thân phận như thế nào. Nhưng ít ra khi về đến Loạn Tinh nội thành, hắn cũng không đến nổi một con cò dẫn mối cũng không có.

Khẽ gật đầu, ánh mắt Lâm Dịch nhìn về hướng mười một người kia. Con mắt híp lại mà nói:

- Bọn người kia là người của thế lực nào? Vô Thượng Thiên? Hay là Phần Thiên?

Vô Thượng Thiên, Phần Thiên, Phiêu Miểu Thiên, ba thế lực này chính là ba thế lực lớn nhất trong Loạn Tinh nội thành. Tam phương tạo thành thế chân vạc đã mấy vạn năm. Sau lưng họ đều có cường giả Thần cấp làm chỗ dựa. Cho nên ở trong Loạn Tinh nội thành. Cũng chỉ có người ba thế lực đó mới dám đánh lén lẫn nhau.

Người của thế lực khác không có loại lá gan này.

Sắc mặt thanh niên kia có chút thay đổi. Bất quá hắn cũng không chần chờ, mà là cung kính trả lời:

- Đại nhân, bọn họ là người…

Lâm Dịch giật mình, ánh mắt nhìn lại hướng mười người kia.

Hơn mười người này sắc mặt đều tái nhợt, rất là khó coi. Một người trong đó hít sâu một hơi, xa xa chắp tay nói:

- Đại nhân này kính xin lưu lại chút ít mặt mũi, không nên nhúng tay vào chuyện này. Phần Thiên tất có tạ ơn.

Kỳ thật bọn người kia đều rất rõ ràng. Với tư cách là một cường giả Ngưng Thần kỳ. Cái gọi là Phiêu Miểu Thiên và Phần Thiên đối với bọn họ mà nói cũng không có bao nhiêu uy hiếp. Dù sao, cường giả Thần cấp là người có thân phận bực nào? Sao có thể tùy tiện động thủ với người khác được chứ?

Trừ phi tên cường giả Ngưng Thần kỳ này thật sự phát rồ, chạy tới tổng bộ Phiêu Miểu Thiên hay Phần Thiên gì đó ra tay đồ sát, thì vị cường giả Thần cấp đó mới ra tay. Nếu không, cường giả Thần cấp tự kiềm chế thân phận, sẽ không xuất thủ với cường giả cấp thấp hơn.

Nhưng mà, sẽ có người ngu như vậy sao?

Năm đó tam đại thế lực vừa mới thành lập. Trong đó có một ít tên không có não cho là thế lực mình ngưu nhất, cho là sau lưng mình có treo một tấm bài Thần cấp thì không người nào dám đắc tội. Do đó thực lực bản thân bất quá mới Luyện Cách kỳ, thậm chí cả Luyện Cách kỳ cũng chưa tới, liền khoa tay múa chân với cường giả Ngưng Thần kỳ, luôn miệng hét hò, kiêu ngạo không thôi.

Cuối cùng kết quả có thể nghĩ được…bọn hắn chết đến cặn bã cũng không thừa.

Nhưng mà cường giả Thần cấp lại chưa bao giờ vì bọn người ngu xuẩn này mà ra mặt.

Thiên giới xem trọng chính là thực lực vi tôn. Ngươi không có thực lực, lại muốn cáo mượn oai hùm. Phải có giác ngộ tử vong trước đi, tuy không có nói ra, nhưng thái độ của cường giả Thần cấp chính là minh chứng tốt nhất.

Cũng chính là vì vậy, mặc dù tam đại thế lực ngày càng mạnh mẽ, nhưng đối với cường giả Ngưng Thần kỳ, vẫn bảo trì thái độ kính trọng nên có như cũ.

Nghe xong lời nói của người Phần Thiên, con mắt Lâm Dịch híp lại nói:

- Ta ngược lại rất là hiếu kỳ, tại sao các ngươi phải giết bọn hắn? Tuy Phần Thiên và Phiêu Miểu Thiên đều là một trong tam đại thế lực. Nhưng tựa hồ tam đại thế lực vẫn chưa tới tình trạng thủy hỏa bất dung a?

861. Chương 968 -969: Tam Đại Thế Lực.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 968-969: Tam đại thế lực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lời nói của Lâm Dịch làm cho sắc mặt mọi người hai phe khẽ biến. Người vừa mở miệng kia có chút chần chờ, nhíu mày, tựa hồ như có điều gì khó nói.

Lâm Dịch nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ nguyên nhân này chắc có liên quan đến một số lợi ích. Cho nên bọn hắn mới không dám nói.

Nghĩ đến đây, Lâm Dịch cười nói:

- Nếu không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng...Bất quá nếu như người khác đã mở miệng, ta cũng không tiện lờ đi. Các ngươi hay vẫn là rời khỏi đây đi. Ta không muốn giết các người.

Lời nói của Lâm Dịch làm ười người kia trở nên lo lắng. Sau một lát, người vừa mới nói hít sâu một hơi, nói với Lâm Dịch:

- Nếu như đại nhân đã hỏi, tiểu nhân cũng không cũng không dám lừa gạt, thực không dám dấu diếm...Sở dĩ chúng ta đuổi giết năm người họ, là bởi vì nhóm bọn họ cướp đoạt đồ đạc của chúng ta.

- Nói hươu nói vượn!

Thanh niên kia lập tức cao giọng phản bác:

- Loại bảo vật này tự nhiên là dành cho người có duyên. Vốn là vật vô chủ, sao lại thành 'đoạt' trong miệng ngươi?

Người nọ cũng không yếu kém, hừ lạnh nói:

- Phần Thiên ta đã đợi ở đó hơn một tháng, phạm vi ngàn km xung quanh đều bị phong tỏa. Các ngươi gặp tình cảnh này, liền mượn cớ xông vào khu vực chúng ta phong tỏa. Nên mới đạt được bảo vật, ngươi nói việc này khác gì với việc đoạt chứ.

Thanh niên kia cũng hừ lạnh nói:

- Loạn Hải lớn như thế, ai quy định khu vực đó là của các ngươi? Bảo bối từ trước tới nay đều là duyên thì được. Đừng nói là các ngươi đã đợi một tháng, chính là có đợi một năm, mười năm, trăm năm...vậy thì như thế nào? Ta cũng không phải cướp đoạt từ trên tay các ngươi, sao có thể nói là đồ vật của các ngươi được chứ hả?

- Hừ! Cưỡng từ đoạt lý!

Người bên Phần Thiên cả giận nói.

Thanh niên kia khinh thường hừ lạnh, không chút nào nhượng bộ nói:

- Ta xem ngươi đó mới là cường đạo!

Mấy câu qua lại làm bầu không khí khẩn trương hẳn lên.

Mà Lâm Dịch lại đối với bảo bối này sinh ra hứng thú. Đương nhiên, hắn không thể nào mạnh mẽ giành lấy được. Tuy cường giả Thần cấp đại khái sẽ không ra tay với Ngưng Thần kỳ. Nhưng trong ba thế lực, đồng dạng cũng không thiếu cường giả Ngưng Thần kỳ. Nhưng nếu như nói là giúp thế lực khác đoạt bảo bối, vậy thì đó là chuyện khác.

Lâm Dịch mặc dù có tự tin có thể đối mặt với một gã cường giả Ngưng Thần kỳ. Nhưng lại không có lòng tin đối mặt với hai gã, thầm chí có khả năng còn cao hơn Ngưng Thần kỳ…đã đến cấp độ Ngưng Thần kỳ này, lẫn nhau tầm đó mặc dù cách phân biệt cũng không phải quá lớn. Dù sao, đều là có cảm ngộ với Thiên Đạo, tuy cảm ngộ cũng có nhiều có ít. Nhưng tổng thể mà nói, cấp độ Ngưng Thần kỳ này trong Thiên Đạo cũng sẽ không chênh lệch quá lớn.

Giống như Tố Vân và Chu Khắc ngày đó. Tố Vân trở thành Ngưng Thần kỳ đã ba vạn năm, nhưng mà Chu Khắc vừa vặn mới đột phá Ngưng Thần kỳ, hai người lại đại chiến trọn vẹn cả ba tháng. Có thể thấy được thực lực của hai bên không sê sích gì nhiều. Nếu như lúc đó có hai gã cường giả Ngưng Thần kỳ đồng thời ra tay với Tố Vân, chỉ sợ Tố Vân cũng chỉ có một chữ bại mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được sự chênh lệch trong Ngưng Thần kỳ cũng không phải quá lớn.

Nhíu mày nghĩ nghĩ, Lâm Dịch cũng cảm thấy chuyện này khó phân giải. Đứng trên lập trường của Phần Thiên mà xem, bọn họ đã đợi hơn một tháng, rốt cục cũng đợi được bảo vật xuất thế. Không nghĩ tới loại bị người khác đoạt mất, tự nhiên là không cam lòng. Nhưng đứng trên lập trường của Phiêu Miểu Thiên mà nói, chính mình lại chưa từng cướp đoạt thứ gì trong tay bọn họ, thật vất vả mới đạt được bảo bối. Làm sao có thể dễ dàng mà buông tha được chứ?

Là một người ở giữa, thật sự khó có thể nói cho công bằng chuyện này.

Đương nhiên, đó là làm một người 'người trung gian'. Một cường giả như Lâm Dịch, cũng tương đối dễ nói.

- Ta cũng mặc kệ bảo vật này là thứ đông tây gì, bất quá ta đã nhúng tay, các ngươi hay vẫn là nên rời đi đi.

Lâm Dịch mở miệng nói.

Người bên Phần Thiên khẽ biến sắc. Trên sắc mặt người bên Phần Thiên cũng hiện lên sự tức giận:

- Đại nhân, ý của người rõ ràng là người nhất quyết phải giúp cho người Phiêu Miểu Thiên sao?

Lâm Dịch bất đắc dĩ mở miệng nói:

- Haizzz, ai bảo bọn họ mở miệng trước chứ? Nếu như các ngươi mở miệng trước để ta giúp các ngươi. Ta cũng sẽ giúp các ngươi đấy.

Lâm Dịch biểu lộ sự bất đắc dĩ lại không nghĩ tới…rõ ràng hồi nãy người ta đang có ưu thế, cần gì người khác giúp đỡ chứ? Chính mình lại đột nhiên xuất hiện như vậy, người khác tự nhiên là có chút ít sững sờ.

Người bên Phiêu Miểu Thiên đang kề cận trong nguy hiểm, chỉ sợ cho dù người tới là người bình thường. Bọn họ cũng sẽ mở miệng cầu khẩn một tiếng…

Người bên Phần Thiên sắc mặt âm trầm nhìn xem Lâm Dịch. Thật lâu sau mới hít sâu một hơi. Chắp tay nói:

- Kính xin chỉ giáo tục danh. Cũng tốt cho tiểu nhân trở về thuận tiện bẩm báo.

Những lời này chứa đựng hàm xúc sự uy hiếp, ý tứ là được…nếu như ngươi đã quyết định nhúng tay. Phần Thiên ta đây cũng không dễ bắt nạt như vậy. Ta đánh không lại ngươi, có điều trên ta còn có người, ngươi cũng không phải là vô địch.

Lâm Dịch tự nhiên có thể nghe hiểu ý tứ trong đó. Bất quá hắn nếu như đã nhúng tay, tự nhiên cũng sẽ không sợ người khác tìm tới cửa. Lúc này mới khẽ nói:

- Lâm Dịch.

Người nọ nhẩm lại hai lần. Mới nhìn thật sâu vào Lâm Dịch, khom người nói:

- Nếu như đã như vậy, đám người tại hạ xin cáo lui…Lâm Dịch đại nhân, kính xin ngài bảo trọng nhiều hơn.

Nói xong, cũng không để ý tới phản ứng của Lâm Dịch. Vung tay lên, mang theo đoàn người rời khỏi nơi này.

Lâm Dịch hơi có chút bất đắc dĩ. Nếu không phải là đang thật sự cần một người dẫn cầu dắt mối, hắn thật sự là không muốn can hệ gì đến chuyện này. Đưa mắt nhìn đối phương ly khai, nhưng trong lòng cũng thầm nhớ kỹ lời nói của người nọ. Người này, bất kể là tâm cơ hay phản ứng, đều không phải là người bình thường. Rất hiểu đạo tiến thối.

- Cám ơn Lâm đại nhân.

Bốn người bên thanh niên kia đều đã bay lên. Cảm kích nhìn Lâm Dịch, cả đám đều lộ ra nụ cười chân thành.

Lâm Dịch bất đắc dĩ cười cười, gật đầu nói:

- Gặp tức là có duyên. Tiện tay mà thôi.

Thanh niên kia cảm kích nói:

- Đợi sau khi về tới Loạn Tinh nội thành. Tiểu nhân nhất định sẽ bẩm báo chi tiết cho đại nhân. Lâm đại nhân có ơn trợ giúp với Phiêu Miểu Thiên ta. Tuyệt đối không phải là không công.

Lâm Dịch gật đầu cười, cũng không có cự tuyệt.

- Hiện tại các ngươi muốn đi đâu? Quay về Loạn Tinh nội thành sao?

Lâm Dịch nhìn chung quanh một chút, bề ngoài như tùy ý hỏi một câu.

Thanh niên kia gật đầu nói:

- Đúng vậy. Vật này tuy đã vào tay, nhưng chỉ sợ người Phần Thiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Chậm thì có biến. Ý tiểu nhân là muốn nhanh chóng quay về. Không biết đại nhân ngài…

Nói tới chỗ này, hơi dừng lại một chút.

Lâm Dịch tự nhiên hiểu được tâm tư của hắn. Giả đò không có phát hiện, mà là thuận miệng nói:

xem tại

862. Chương 97 0-972: Lộng Viêm Thảo Hai Hợp Một.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 970-972: Lộng Viêm thảo hai hợp một.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Ta cũng trở về Loạn Tinh nội thành.

Thanh niên kia lập tức sáng ngời con mắt. Liền nói:

- Nếu đã như vậy, không bằng đại nhân ngài cứ đồng hành với chúng ta?

- Đồng hành?

Lâm Dịch cố ý nhíu lông mày một cái. Bộ dáng tựa hồ có chút chần chờ.

Thanh niên kia vội nói:

- Đại nhân yên tâm, tiểu nhân tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ để ngài bảo hộ chúng ta. Dọc theo con đường này, khó tránh khỏi gặp một ít chuyện phiền toái. Chỉ cần chuyện mà đại nhân có thể giải quyết được. Tuyệt đối sẽ không làm phiền đại nhân. Chỉ có gặp được nguy hiểm mà chúng ta không cách nào chống cự. Mới khẩn cầu xin đại nhân ra tay…bất quá loại nguy hiểm này rất ít khi xuất hiện. Tin rằng đại nhân ngài cũng biết. Trong Bạo Loạn Tinh Hải này có nhiều chỗ nguy hiểm. Hơi không cẩn thận sẽ dễ gặp chuyện, nghiêm trọng một chút thì thậm chí có thể mất mạng. Phiêu Miểu Thiên này trong Bạo Loạn Tinh Hải cũng đã nhiều năm thăm dò. Cũng thăm dò ra được một vài con đường an toàn đi thông Loạn Tinh nội thành. Tính nguy hiểm ít đi không ít.

Thanh niên này nói cũng đúng. Trong Bạo Loạn Tinh Hải này đại bộ phận là yêu thú, trình độ ngang ngang Luyện Cách kỳ. Ngẫu nhiên cũng xuất hiện yêu thú Ngưng Thần kỳ. Nhưng là cực kỳ thưa thớt. Cho nên Ngưng Thần kỳ cường giả ở chỗ này rất an toàn. Về phần nguy hiểm…Lâm Dịch đã tự mình thử qua rồi. Không hiểu thấu bị trúng Cấp Đống Quanh Tuyến, thiếu chút nữa là đã mất đi tính mạng. Nếu như khi quay về xuất hiện không phải là Cấp Đống Quang Tuyến, mà là tương truyền đủ để cùng Hắc Viêm của Hắc Viêm long đánh đồng - Lăng Loạn U Hỏa…Lâm Dịch cũng không dám cam đoan mình còn có thể có vận may tốt như vậy.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy, thì được rồi, chúng ta cùng nhau đi.

Năm người khác lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, có được cường giả "Ngưng Thần kỳ" hộ giá. Có thể nói là con đường này bọn hắn đi rất an toàn, đã không có vấn đề gì rồi.

Thanh niên kia hưng phấn cười nói:

- Nếu đã như vậy thì chúng ta xuất phát.

Cứ như vậy, Lâm Dịch cùng với năm người của "Phiêu Miểu Thiên" lên đường.

Trong Bạo Loạn Tinh Hải thật đúng là nguy cơ tứ phía. Một đường bước đi, số yêu thú gặp được, không dưới mười lần.

- Vì sao ta không cách gì phát hiện được những yêu thú này vậy?

Lâm Dịch nhịn không gặp được nói ra nghi vấn của mình

Thanh niên kia hơi có chút kinh ngạc nhìn Lâm Dịch, hiếu kỳ hỏi:

- Đây là lần đầu ngài đến Bạo Loạn Tinh Hải sao?

Điều này cũng không có gì phải dấu diếm làm gì. Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nhìn thanh niên kia tò mò nói:

- Đúng vậy, vì sao thần trí của ta không cách nào phát hiện ra những yêu thú này vậy? (.

Thanh niên thoải mái nói:

- Đại nhân có chỗ không biết. Bốn phía trong Bạo Loạn Tinh Hải này đều tràn ngập một loại vật chất kỳ dị. Thứ này không có nguy hại gì với thân thể. Nhưng có thể che lấp hoàn toàn thần thức của con người. Nếu như không có Tham Trắc Hoàn mà nói, nhận thức xung quanh hoàn toàn bằng không. Bất quá Tham Trắc Hoàn này cũng chỉ có tác dụng với nhân loại. Yêu thú không nằm trong phạm vi dò xét của nó. Cho nên, trong Bạo Loạn Tinh Hải, yêu thú không cách nào phát hiện nhân loại, nhân loại cũng chẳng có cách nào phát hiện yêu thú.

- Yêu thú cũng không có cách phát hiện nhân loại?

Lâm Dịch kinh dị hỏi.

Thanh niên kia gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu không dùng trí tuệ của mấy con yêu thú này. Quả quyết sẽ không trêu chọc những đoàn đội từ năm sáu người trở lên như chúng ta đấy.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu…Nếu thật như lời thanh niên này nói, thì số lượng yêu thú trong Bạo Loạn Tinh Hải đúng là rất kinh người.

Những người này đã chọn con đường an toàn nhất để mà đi nhưng vẫn còn gặp phải số lượng yêu thú kinh người như vậy, có thể tưởng tượng được yêu thú trong này dày đặc đến cỡ nào, nó đã đạt tới một tình trạng nhất định.

- Vì sao Loạn Tinh lại có nhiều yêu thú như vậy?

Lâm Dịch nghi hoặc hỏi.

Thanh niên kia tuy đã ở trong Loạn Tinh này lâu lắm rồi, nhưng thật đúng là chưa từng suy nghĩ qua về vấn đề này. Bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ nói:

- Cái này…tiểu nhân thật sự là chưa từng nghĩ qua.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, sợ vấn đề này đúng là không có ai biết.

Lắc đầu, nhìn thoáng qua không gian màu xám gần như là vô biên vô hạn, khẽ nhíu mày một cái rồi hỏi:

- Khoảng cách có còn xa lắm không?

Thanh niên cũng ngắm nhìn một chút, sau đó nhíu lông mày suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như tiểu nhân tính không sai, có lẽ còn khoảng gần mười vạn km nữa, dựa theo tốc độ phi hành trước mắt, đại khái cũng phải mười ngày nữa mới tới nơi.

Lâm Dịch lúc này mới nhẹ gật đầu không nói gì thêm.

Tiếp tục lên đường, trên đường đi thi thoảng cũng gặp phải một vài con yêu thú, bất quá đều bị nhóm thanh niên năm người này nhẹ nhàng giải quyết. Những người này hầu như đều đạt đến trình độ Luyện Cách kỳ đỉnh phong, chỉ cần không gặp phải yêu thú Ngưng Thần kỳ. Hầu như không có gì ngăn được.

Tuy rằng không cần mình ra ta. Nhưng dọc theo con đường này thật cũng không có nhàn rỗi.

Đầu tiên, hai thứ Chân Thần khí trong ý thức hải là Thủy Tinh Liên Hoa và Thủy Tinh Tiểu Kiếm, Lâm Dịch vẫn thường xuyên quan sát hai thứ này…tuy rằng không hiểu sao trong cơ thể tự dưng mọc ra thêm hai thứ đồ vật, nhưng bảo vật như Chân Thần khí đích thật là làm cho lòng người vui mừng. Nhưng Lâm Dịch cũng không biết hai thứ này hình thành như thế nào, có gây tổn thương gì tới cơ thể mình hay không?

Cũng khó trách hắn nghi thần nghi quỷ, Chân Thần khí a…Đây chính là bảo vật cực kỳ quý hiếm mà chỉ có một lượng cực nhỏ cường giả Ngưng Thần kỳ mới có được. Không chút nào khoa trương mà nói, loại bảo vật này nếu như bộc phát muốn giết Lâm Dịch, căn bản chỉ là một chuyện nhỏ như con thỏ, trên đầu có treo một thanh kiếm không rõ lai lịch có thể lấy tính mạng mình bất cứ lúc nào, cho dù là người có gan cỡ nào e là cũng phải đứng ngồi bất an. Huống chi, ngoại trừ thanh kiếm kia còn có một thứ 'hoa' còn nguy hiểm hơn nữa.

Bất quá khá tốt, trải qua khoảng thời gian quan sát này, Lâm Dịch cũng dần yên lòng. Tuy vẫn cảm thấy không rõ ràng lắm tại sao hai thứ này lại chạy đến trong cơ thể mình. Hoặc là nói mấy thứ này làm sao lại tiến hóa thành Chân Thần khí được. Nhưng nhìn qua hai thứ này cũng biết nghe theo lệnh của mình, có lẽ sẽ không xuất hiện tình trạng cắn trả đâu.

Mà ngoại trừ hai thứ Chân Thần khí này, Lâm Dịch đối với lĩnh ngộ về Thiên Đạo của mình, chưa từng lười nhác một ngày nào. Dùng tinh thần lực ngày nay của Lâm Dịch, nhất tâm nhị dụng hay thậm chí là đa dụng cũng không có vấn đề gì. Hắn chỉ cần lưu lại một tia thần thức để đi đường, còn tất cả tinh thần còn lại thì tiến vào trạng thái tu hành.

Cũng may là có năm người mở đường. Nếu không ở trong loại hoàn cảnh nguy hiểm như vậy còn dùng loại phương thức tu hành này, không thể nghi ngờ là cực kỳ nguy hiểm đấy. Chỉ lưu lại một tia thần thức, rất dễ bị người ám toán, phương diện ứng biến, tốc độ tự nhiên là chậm hơn rất nhiều.

863. Chương 97 0-972: Lộng Viêm Thảo Hai Hợp Một.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 970-972: Lộng Viêm thảo hai hợp một.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Năm người kia cũng là người thông minh, lúc thấy Lâm Dịch đi đường mà hai mắt lại có chút vô thần đều ngậm miệng lại, cẩn thận tra xét bốn phía. Cường giả Ngưng Thần kỳ là bùa hộ mệnh của bọn họ, bọn họ nhất quyết không thể để cho hắn xảy ra chuyện gì.

Cho nên ở trong loại tình huống này. Linh vực Thiên Đạo của Lâm Dịch cũng ngày càng thuần thục. Mặc dù để nói là có chút thành tựu thì vẫn còn cách xa mười vạn tám ngàn dặm, nhưng ít ra so với khi mới lĩnh ngộ thì hắn đã thuần thục hơn rất nhiều. Hôm nay trong những hoạt động giơ tay nhấc chân của hắn, đã dần dần có một tia hỗn nhược thiên thành. Tuy còn chênh lệch không nhỏ so với Tố Vân khi đó. Nhưng ít ra so với hắn khi vừa mới lĩnh ngộ, đã mạnh hơn rất nhiều,

Ít nhất, sẽ không xuất hiện tình trạng vừa ra tay là trời biến sắc như cũ nữa. Sau đó vẫn không thể đình chỉ tình huống kia theo ý muốn.

Cứ như vậy vội vàng lên đường. Lâm Dịch giờ đây nhìn qua tựa như một cái xác không hồn. Hai con người ảm đạm không có chút tiêu cự nào, bị năm người vây ở giữa. Cứ nhắm thẳng một đường mà đi.

- Lâm đại nhân quả nhiên rất chịu khó a...khó trách lại có được thực lực mạnh như vậy.

Trong năm người có tiếng tán thán, hâm mộ tôn kính...không ngừng vang lên khi nhìn thấy bộ dạng tu hành của Lâm Dịch.

Người thanh niên khẽ gật đầu, trong ánh mắt nhìn xem Lâm Dịch có kèm theo một tia hâm mộ cảm thán nói:

- Với tư cách là một cường giả Ngưng Thần kỳ. Ngoại trừ phải chăm chỉ chịu khó, quan trọng hơn là thiên tư. Thiên tư của Lâm đại nhân, đích thật là rất xuất sắc.

Bốn người khác tràn đầy đồng cảm mà gật đầu, đều có chút hâm mộ mà nhìn Lâm Dịch.

Với tư cách là cường giả Hư Thần cảnh. Con đường mà mọi người muốn đi nhất, không thể nghi ngờ chính là ngưng tụ Thần cách. Mà nếu như muốn ngưng tụ ra Thần cách, lại phải sờ đến Thiên đạo. Nhưng mà Thiên đạo bí hiểm, làm gì có chuyện ai cũng có thể lĩnh ngộ được? Bản thân phải có thực lực, ngộ tính, cơ duyên...có thể nói là không thể thiếu. Chỉ có thể ngộ mà không thể cầu được. Đó là chỗ thần kỳ của các cường giả Luyện Cách kỳ/

Luận năng lượng, cường giả Ngưng Thần kỳ cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với cường giả Luyện Cách kỳ. Nhưng mà bởi vì có liên quan tới Thiên đạo, chênh lệch giữa hai có thể nói là trời và đất. Có thể nghĩ ra được tầm quan trọng của Thiên đạo.

Lại cảm thán một hồi, mọi người mới thu hồi thu hồi tâm thần, tiếp tục đi.

Bất chợt, một người đi đầu biến đổi sắc mắt, hoảng sợ nói:

- Mọi người cẩn thận.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, một giây sau. Cũng cảm giác được một cỗ uy áp khổng lồ mà trầm lặng ầm ầm từ phía trước đè ép tới. Năm người liên tục biến sắc. Nguyên một đám đều phốc phốc phun ra mấy ngụm máu tươi.

- Ngưng Thần kỳ?

Tên thanh niên kia kinh hãi hô lên.

Trong uy áp, năm người cố gắng ngẩng đầu, rốt cục nhìn rõ ràng bộ dạng người đến.

- Đệ nhị hình thái thú?

Tên thanh niên lại lần nữa hô lên.

Thú bình thường có hai hình thái. Hình thái thứ nhất chính là hình thái chiến đấu của chúng, chính là bản thể. Nhưng mà hình thái thứ hai chính là hình người.

Bất quá, yêu thú dù sao cũng không phải là thần thú. Chúng không có biện pháp biến hoàn toàn thành người, mặc dù là biến thành hình người, cũng chỉ có thể nói là một bộ phận được nhân thể hóa. Nói thí dụ như thu nhỏ hình thể, biến thành bộ dạng như con người, nhưng đầu cùng một ít chỗ đặc điểm trên cơ thể nó lại không cách nào biến được. Vì thế mà người chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra được nó là loại yêu thú gì.

Bình thường thì hình thái thứ nhất, tự nhiên là cường đại hơn nhiều so với hình thái thứ hai. Mà ở trong Bạo Loạn Tinh Hải này, đại bộ phận yêu thú đều dùng hình thái thứ nhất xuất hiện. Có rất ít con biến thành hình thái thứ hai…dù sao, hoàn cảnh ở trong này rất ác liệt, không riêng gì con người, yêu thú cũng luôn phải bảo trì trạng thái chiến đấu.

Cho nên, đám người thanh niên này sau khi thấy bộ dạng con yêu thú, mới thất thố như vậy.

Một yêu thú ở hình thái thứ hai đã có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy. Vậy thì hình thái thứ nhất của nó, sẽ mạnh đến đâu chứ?

Không cách nào tưởng tượng. xem tại

Đang lúc mọi người nghĩ thì con yêu thú kia đã tiếp cận, giờ họ mới được nhìn thấy rõ ràng hình dạng con yêu thú.

Nhìn theo bề ngoài thì có vẻ nó là một đầu từ tính yêu thú (giống cái thì phải), tựa hồ là một loại hổ hay mèo gì đó. Một cái đuôi vẫy linh hoạt sau lưng, dáng người hết sức nhỏ lộ ra có lồi có lõm. So với nữ nhân bình thường càng có sức mê hoặc. Cánh tay và hai chân đều trắng nõn không tì vết như da nhân loại. Chỉ có bàn tay và chân, còn bảo trì móng vuốt không biết là của mèo hay hổ. Bao lấy nó là một tầng da lông màu vàng, một đôi tai tròn có lông mềm chung quanh, lấp ló trong mái tóc vàng kim, lộ ra vẻ cực kì đáng yêu. Một đôi mắt, màu đen thuần túy, nhìn qua cực kì có linh tính.

Hai tròng mắt của nàng ẩn chứa một tia lạnh lùng sâm lãnh, cùng dáng vẻ đáng yêu bề ngoài của nàng, mang lại cảm giác hoàn toàn trái ngược. Nàng cứ như vậy nhìn xem sáu người, một cổ uy áp vô cùng to lớn phát ra từ trên người nàng. Đám người thanh niên căn bản là dậy không nổi tâm tư đào tẩu, cả đám đều nhìn vào Lâm Dịch ở giữa.

Mà Lâm Dịch, sau khi bị công kích, thần thức lập tức từ trạng thái tu hành biến trở về bình thường. Một đôi con ngươi ảm đạm, lập tức tản mát ra quang mang. Cảm giác vốn chất phác ngốc trệ, lập tức biến thành linh động.

- Yêu thú Ngưng Thần kỳ?

Ngẩng đầu nhìn lên, khi thấy giống yêu thú không biết là hổ hay là mèo trước mặt. Trong mắt Lâm Dịch cũng lộ ra một tia kinh dị, nhưng trong tích tắc, hắn đã khống chế được tâm tình mình.

Nhưng cảm nhận được áp lực cuồn cuộn từ trên người đối phương, Lâm Dịch biết rõ thằng này là cường giả Ngưng Thần kỳ đấy. Hơn nữa xem trình độ Thiên đạo vững chắc cùng sự nhẹ nhàng khi đi đường của đối phương. Đã biết nàng tiến nhập Ngưng Thần kỳ còn dài hơn mình.

- Ai là Lâm Dịch?

Thanh âm dễ nghe vang lên. Sáu người Lâm Dịch lại ngây người, yêu thú này là đến tìm Lâm Dịch sao?

Năm người đem ánh mắt nghi hoặc quăng về phía Lâm Dịch. Mà Lâm Dịch cũng đem ánh mắt nghi hoặc ném về phía yêu thú kia. Bất quá hắn vẫn mở miệng nói:

- Ta chính là Lâm Dịch. Không biết…ách, ngươi là?

Cặp song mâu lạnh lùng của yêu thú kia ném thẳng về phía Lâm Dịch. Tựa hồ như đang đánh giá, sau một lúc mới hừ lạnh nói:

- Chính là ngươi dám can đảm nhúng tay vào chuyện giữa Phần Thiên ta và Phiêu Miểu Thiên?

- Phần Thiên?

Không chỉ Lâm Dịch, mà năm người phía sau hắn cũng có chút ngốc trệ. Sau một lúc, Lâm Dịch hỏi với vẻ không chắc lắm:

- Ngươi…không phải là yêu thú?

Người nữ tử tự xưng là người Phần Thiên kia hơi sững sờ. Lập tức cả giận nói:

- Ahh…ngươi mới là yêu thú đấy.

- Ách.

864. Chương 97 0-972: Lộng Viêm Thảo Hai Hợp Một.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 970-972: Lộng Viêm thảo hai hợp một.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch ngạc nhiên nhìn xem nữ tử có hình thái rõ ràng là yêu thú trước mặt này. Sau một lát chợt nói:

- Ah, là Chiến Văn?

Nàng kia hừ lạnh một tiếng. Xem như đã thừa nhận lời của Lâm Dịch.

Trong mắt Lâm Dịch lại lần nữa tràn đầy ngạc nhiên mà nhìn người nữ tử trước mặt. Nói thực ra, còn là lần đầu tiên ở Thiên giới thấy được người đồng dạng có Chiến Văn.

- Quả nhiên là Chiến Văn. Đã nói mà, làm sao mà hình thái thứ hai của yêu thú có thể mô phỏng ra da thịt như vậy được.

Ánh mắt Lâm Dịch không kiêng nể gì cả đánh giá da thịt tuyết trắng trên người cô gái, sau đó thấp giọng thầm thì.

Năm người phía sau hắn nghe xong có hơi chút xấu hổ.

Lỗ tai của nữ tử kia hiển nhiên cũng không tệ, trên khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng. Sau một lát, đột nhiên cả giận nói:

- Mắt ngươi nhìn chỗ nào đó.

Ánh mắt đang định dạng tại bộ ngực của đối phương, Lâm Dịch lập tức có chút xấu hổ ho khan một tiếng, dời đi ánh mắt của mình, nhìn lên mặt của đối phương, cười khan nói:

- Không có không có…khục khục. Không ngờ Phần Thiên các ngươi lại nhanh như vậy. Những ngày này một khắc chúng ta cũng không ngừng đi, nhưng cũng bị các ngươi bắt kịp.

Hai con ngươi nữ tử xinh đẹp mơ hồ có lửa giận phun ra. Nghe được câu nói của Lâm Dịch, nữ tử hừ lạnh một tiếng nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết có một đạo cụ gọi là Tham Tầm kính sao?

Thứ này tự nhiên cũng xuất từ tay của cường giả Thần cấp rồi. Bất quá giá cả nhưng là không rẻ, cần trọn vẹn sáu miếng Linh Tinh.

Bất quá Lâm Dịch cũng không quá rõ ràng về phương diện này. Nếu không hắn đại khái có thể biết biết được sự quý trọng của bảo vật mà đám người Phiêu Miểu Thiên cướp đoạt của Phần Thiên lần này. Sáu miếng Linh Tinh, đúng là không rẻ.

- Ngươi…ngươi là Thư Hổ Vương trong Phần Thiên Cơ Nghiên?

Ngay vào lúc này, tên thanh niên đột nhiên nghẹn ngào hô lên, kể cả Lâm Dịch ở trong đó, mấy người khác đều nhìn về phía hắn. Bất đồng chính là, trong mắt Lâm Dịch mang theo vẻ nghi hoặc, mà trong mắt bốn người kia lại tràn đầy kinh hãi.

Nàng kia nghe nói như thế không khỏi nhìn về phía tên thanh niên kia, hơi có chút ngoài ý muốn mà nói:

- Hả? Ngươi nghe nói qua ta?

Trong đôi mắt tên thanh niên mang theo vẻ hoảng sợ, ánh mắt nhìn nàng, gắng gượng nuốt nước miếng, sau một lát mới lộ ra một tia chua xót mà nói:

- Phần Thiên Lục Vương, chỉ cần là người trong Loạn Tinh nội thành, chỉ sợ không ai là không biết?

Lâm Dịch nhịn không được hỏi:

- Cái gì Phần Thiên Lục Vương? Rất lợi hại sao?

Ánh mắt thanh niên tràn đầy chua xót nhìn tới Lâm Dịch mà nói:

- Cái gọi là Phần Thiên Lục Vương kỳ thật là chỉ sáu cường giả Ngưng Thần kỳ trong Phần Thiên. Sáu người này đều có thực lực có thể lập tức ngưng tụ Thần cách, trở thành một tồn tại cường đại. Mà Hổ Vương này là người bài danh thứ sáu trong đó. Một thân thực lực, vượt quá xa, cường giả Ngưng Thần kỳ bình thường không thể so sánh được. Đại nhân, thật xin lỗi, bởi vì Phiêu Miểu Thiên ta, lại làm cho người chọc tới loại phiền toái này.

Nói xong lời cuối cùng, nhưng là nói không được nữa.

Lâm Dịch đem ánh mắt nhìn về hướng nữ tử Cơ Nghiên kia lần nữa, cao thấp dò xét.

Lâm Dịch rất rõ ràng xưng hô Phần Thiên Lục Vương này hàm chứa bao nhiêu ý tứ.

Bạo Loạn Tinh Hải là chỗ nào chứ? Đây chính là chỗ mà cường giả tụ tập, có thể ở chỗ này, được người ta xưng hô là 'Vương'. Có thể là người bình thường sao?

Không sai, chênh lệch giữa Ngưng Thần kỳ đích thật là không lớn. Nhưng đó là lúc chỉ dùng Thiên đạo thuần túy hơn thua.

Nếu như tính cả dùng bảo vật…những thứ khác để thành công thức thực lực thì chênh lệch vẫn là rất lớn đấy.

Dù sao, không đến cấp độ như Thần cấp. Nói cái gì mà thoát ly toàn bộ bảo vật và năng lượng công kích là rất không có khả năng. Dù sao, Ngưng Thần kỳ cường giả cũng chỉ có khả năng thao túng Thiên đạo được một chút như vậy mà thôi. Bảo vật Cường đại các loại như Chân Thần khí khi bộc phát ra năng lượng, vẫn quyết định rất lớn đến thắng bại.

Bây giờ trên người Lâm Dịch có chừng hai kiện bảo vật cấp bậc Thần khí. Tuy băng liên kia đến giờ hắn vẫn chưa rõ ràng lắm. Nhưng ít ra chuôi tiểu kiếm này hắn biết rất rõ, đó là chủ công kích. Cho nên, hắn

cũng không tính là sợ hãi gì khi đối mặt với một trong Phần Thiên Lục Vương - Thư Hổ Vương. Chính thức hợp lại, hắn cũng không sợ. Dù sao Chân Thần khí cũng là đồ hiếm, năng lực của nó rất lớn đấy.

Xem trong chốc lát, Lâm Dịch đột nhiên tò mò hỏi:

- Đúng rồi, vì sao ngươi lại được xưng là Thư Hổ Vương vậy? Bởi vì Chiến Văn của ngươi sao? Đây là Chiến Văn của Thần thú gì?

Cơ Nghiên tựa hồ cũng không vội, sau khi nghe đồng bạn đàm luận thân phận của mình vẫn biểu hiện bình tĩnh như cũ. Có chút sửng sốt một chút khi nghe Lâm Dịch hỏi, nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chiến Văn của Thần thú gì, cùng ngươi có quan hệ gì?

Không biết chuyện gì xảy ra, bình thường đối mặt với mọi người Cơ Nghiên đều cực kỳ đạm mạc. Ở thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Dịch đã cảm thấy trong lòng cực kỳ chán ghét. Tựa hồ trên người đối phương có thứ gì đó làm cho nàng cực kỳ phản cảm, dẫn đến nàng không cách nào khống chế tốt tâm tình của mình. Tựa như một câu này, nếu như dựa theo tính tình bình thường của nàng, nàng tuyệt đối là lười trả lời đấy. Nhưng lúc này đây lại lần đầu tiên nói ra những lời như vậy. Trong lúc vô thức, tựa hồ đều là muốn chọc giận tên Lâm Dịch này. Loại tình huống khác thường quỷ dị này. Thậm chí ngay cả chính cô ta tựa hồ cũng không có ý thức được.

Lâm Dịch đụng phải một cây đinh, hơi có chút xấu hổ sờ sờ cái mũi. Hắc hắc cười khan nói:

- Không nói thì đừng nói, hà tất phải dữ dằn như vậy?

- Hừ!

Cơ Nghiên hừ lạnh một tiếng trắng mắt nhìn hắn.

Làm xong động tác này, Cơ Nghiên mới giật mình cảm thấy mình khác thường, thầm nghĩ mình hôm nay làm sao vậy? Cố gắng điều chỉnh lại tâm tình của mình, Cơ Nghiên khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng nói:

- Đem bảo vật các ngươi đoạt được giao ra đây, ta liền tha cho các ngươi một mạng.

Rốt cục cũng nói chuyện chính. Năm người Phiêu Miểu Thiên hai mặt nhìn nhau, trong mắt có chút chần chờ. Dù sao bảo vật này đối với Phiêu Miểu Thiên cũng có sức hút rất lớn đấy.

Tên thanh niên lúc này lại ở sau, vốn tưởng rằng có một cường giả Ngưng Thần kỳ hộ tống. Hơn nữa con đường mà bọn hắn đi chỉ có người của Phiêu Miểu Thiên mới biết được, chắc có lẽ là không có vấn đề gì. Cho nên cũng không truyền tin gì về cho tông bộ, thật không ngờ người Phần Thiên rõ ràng lại sử dụng một vật phẩm mắc như Tham Tầm kính (kính tìm kiếm), càng phái ra một trong những Phần Thiên Lục Vương Thư Hổ Vương. Giờ có muốn truyền tin tức, cũng đã là quá muộn.

Thanh niên do dự một luc, cắn răng một cái, lúc này mới nhìn về phía Lâm Dịch:

- Ý của đại nhân ngài là…?

Lâm Dịch con mắt thoáng nhìn về phía tên thanh niên, đối với người này cũng gia tăng thêm một phần hảo cảm.

Thù oán giữa Lâm Dịch và đám người Phần Thiên bắt đầu cũng là vì bảo vật trong tay người thanh niên này.

865. Chương 973 -975: Cuộc Chiến Ngưng Thần Kỳ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 973-975: Cuộc chiến Ngưng Thần kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hôm nay Lâm Dịch đã đắc tội với Phần Thiên, nếu như lại bởi vì một câu của vị Thư Hổ Vương này, thanh niên liền đem bảo vật giao cho đối phương. Như vậy hắn xem Lâm Dịch thành cái gì?

Cho nên, một câu hỏi thăm này chính là nói cho Lâm Dịch biết - ta chưa từng quên đại nhân người là bởi vì chúng ta mới kết oán thù với Phần Thiên, cho nên mặc dù là có chết, chúng ta tuyệt đối cũng sẽ không để cho đại nhân người có cảm giác phản bội.

Cười một cái với tên thanh niên kia, Lâm Dịch mới nói:

- Trước tiên nói cho ta biết bảo vật này rốt cục là vật gì?

Thanh niên khẽ gật đầu nói:

- Bảo vật này tên là Lộng Viêm thảo. Danh tự tuy có chút ác tục, nhưng công hiệu của nó đúng là rất lớn, nếu như có người hấp thu được Lộng Viêm thảo này, lực lĩnh ngộ không những có thể tăng vọt gấp mấy lần. Ngay cả tinh thần lực cũng có đề cao rất lớn, quan trọng hơn là còn có thể luyện hóa ra Chân Hỏa thể chất.

Chân Hỏa thể chất? Lâm Dịch nghi hoặc nhìn thanh niên kia.

Tên thanh niên khẽ gật đầu nói:

- Không sai, Chân Hỏa thể chất, theo như truyền thuyết, người có được Chân Hỏa thể chất, vô luận là hỏa diễm gì đều có thể sử dụng được mà không hề suy giảm.

- Bất luận là hỏa diễm gì?

Lâm Dịch tâm tư khẽ động, hỏi:

- Ngay cả Hắc Viêm của Hắc Viêm Long cũng như vậy sao?

Thanh niên kia nao nao, nhíu mày suy nghĩ một chút mới nói:

- Nếu như truyền thuyết không sai, hẳn là cũng được.

Tâm tư Lâm Dịch lập tức lung lay dữ dội, dùng thực lực hôm nay của hắn. Hắc Viêm còn có chút ít, có cũng được mà không có cũng không sao. Dù sao hắn cũng có Chân Thần khí, lực công kích của nó, hẳn là không thua kém Hắc Viêm.

Nhưng mà, điều này cũng không có nghĩa là hắn không lo lắng đấy. Theo thực lực tăng lên, Lâm Dịch có thể rõ ràng cảm giác được lực cắn trả của Hắc Viêm cũng ngày càng mạnh. Tới một ngày khi lực lượng của Hắc Viêm vượt qua bản thân mình.

Lâm Dịch không dám tưởng tượng thêm nữa.

Có hai cách giải quyết vấn đề này.

Thứ nhất là tìm được Hắc Viêm, để nó hấp thu Hắc Viêm trên người mình đi.

Mà phương pháp thứ hai, chính là làm ình không hề sợ hãi loại Hắc Viêm này.

Tính nguy hiểm của phương pháp thứ nhất thì không cần phải nhiều lời. Mà phương pháp thứ hai, tựa hồ đang ở trước mặt rồi.

Lâm Dịch con mắt nhướng lên, lập tức có chút trầm ngâm.

Nhưng làm sao mới có được Lộng Viêm thảo này, cái này có chút đau đầu.

Đúng vậy, Lâm Dịch chỉ cần một tay, có thể làm cho năm tên gia hỏa này tan thành mây khói. Mà Cơ Nghiên kia, nói thực ra, Lâm Dịch thật đúng là không để nàng vào mắt. Nàng có Chiến Văn, Lâm Dịch cũng có. Nàng có bảo vật gì, nhưng có thể sánh được với hai Đại Chân Thần khí trên người Lâm Dịch sao?

Nhưng mà Lâm Dịch lại không thể làm ra loại chuyện này được.

Thà rằng thanh niên kia không hỏi:

- Đại nhân, ý của ngài?

, thì Lâm Dịch có thể làm ra đượci, nhưng tên thanh niên này lại hỏi, Lâm Dịch biết mình không có cách nào hạ thủ với họ rồi. Dù sao đối phương vẫn có lòng kính trọng mình, mình ở trong mắt họ cũng có phân lượng đấy.

Bình thường ở trong mắt người Thiên giới, không hề nghi ngờ Thư Hổ Vương một trong Phần Thiên Lục Vương càng có lực uy hiếp hơn so với mình. Đổi lại là một người khác, có thể sẽ chần chờ suy nghĩ một chút, liền đem bảo vật cho đối phương, để bảo toàn cho tính mạng của mình, sao còn có tâm tư nghĩ đến người khác? Nhưng thanh niên kia lại không có, hắn hỏi những lời này, chính là đem tính mạng hoàn toàn giao vào tay mình.

Lâm Dịch không phải là một người tốt nhưng cũng là người có tính cách. Người khác xấu với hắn, hắn có thể tìm về gấp trăm nghìn lần. Đồng dạng, người khác tốt với hắn, hắn cũng sẽ dùng gấp trăm nghìn lần mà đi trả lại. Vô luận thân phận thực lực vị trí cao thấp.

Cho nên, sau khi Lâm Dịch suy nghĩ một hồi, chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng. Cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi, Thiên giới này to lớn như thế. Bảo vật có được công năng đặc thù cũng là tầng tầng lớp lớp. Không nhất định chỉ có một cây Lộng Viêm thảo này.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch nhìn xem người thanh niên kia nói:

- Ngươi tin ta sao?

Thanh niên kia bị Lâm Dịch hỏi khẽ giật mình, lập tức liền vội vàng gật đầu nói:

- Đại nhân là ân nhân cứu mạng của tiểu nhân, tiểu nhân tự nhiên là tin tưởng đại nhân.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Nếu như ngươi đã có lòng tin với ta, thì đem Lộng Viêm thảo kia tạm thời giao cho ta bảo quản.

- Cái này…

Thanh niên trong nháy mắt có chút chần chờ, lập tức cắn răng một cái. Tay áo vung mạnh lên, một đạo ngân quang lập tức bắn về phía Lâm Dịch. Lâm Dịch trở tay chụp tới, cầm được một vật.

Cúi đầu xem, đây là một cây màu đỏ, nhưng mà bề ngoài của nó cực kì giống với Cẩu Vĩ Ba hoa mà trên đại lục Bạch Đế có thể tùy ý thấy được. Nhưng mà ở trên gốc cây này, ngậm lấy một cỗ Hỏa nguyên tố, mặc dù là Lâm Dịch cũng cảm thấy cực kỳ nồng hậu dày đặc. Bên trên có một tầng hồng mang dịu dàng lưu chuyển.

Động tác của hai người cực nhanh, Cơ Nghiên kia cơ bản là không có thời gian phản ứng. Sau khi Lộng Viêm thảo rơi vào trong tay Lâm Dịch, đôi con ngươi xinh đẹp của Cơ Nghiên mới trừng lên, lộ ra một tia tức giận.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, ngân quang lóe lên trong tay, thực vật kia đã bị hắn để vào trong không gian giới chỉ. Sau đó mới nhẹ gật đầu với năm tên thanh niên kia, nói:

- Năm người các ngươi rời đi trước, chờ tới sau khi về Loạn Tinh nội thành, ta sẽ đi tìm các ngươi sau.

- Đại nhân, vậy ngài…

Biểu lộ của thanh niên kia có chút lo lắng, vụng trộm liếc mắt nhìn về phía Cơ Nghiên.

Lâm Dịch cũng liếc mắt nhìn về phía Cơ Nghiên sắc mặt có chút tái nhợt, cười nói:

- Yên tâm, chỉ bằng vào con cọp cái như nàng vẫn chưa ngăn được ta.

- Ngươi…Hừ.

Nghe được Lâm Dịch ở trước mặt mọi người gọi mình là cọp cái. Trên mặt Cơ Nghiên lập tức dâng lên một cổ ửng hồng, trong đôi mắt lập tức lửa giận phun trào.

Mà năm người kia nhìn nhau, cuối cùng thanh niên kia hít sâu một hơi, cung kính nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Ân đức của đại nhân tiểu nhân sẽ nhớ kỹ. Kính xin đại nhân cẩn thận, thật sự không được, đại nhân ngài nhất định phải dùng bảo toàn tính mạng mình làm trọng.

Lâm Dịch gật đầy cười với năm người kia lần nữa. Thanh niên kia cắn răng một cái, nói:

- Đi!

Năm người lập tức quay người, hóa thành năm đạo lưu quang phá không mà đi.

- Các ngươi đi sao?

Thấy đối phương rõ ràng hoàn toàn không xem sự có mặt của nàng ra kí lô gì, Cơ Nghiên trong cơn giận dữ, kêu lên một tiếng, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé đầy lông xù của nàng có chút vung lên.

Thiên đạo công kích, trong nháy mắt trời biến sắc, một cổ uy áp cường đại không gì sánh kịp lan tỏa trên không trung. Năm người thoát đi lập tức sắc mặt đại biến, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bầu trời hoàn toàn biến thành màu đen, tựa hồ toàn bộ như tinh không đảo lộn. Dưới cổ uy áp này, bọn hắn chỉ cảm thấy lồng ngực mình tựa hồ lập tức bị cự thạch ngàn cân đè lấy. Thân hình đang bay nhanh không khỏi dao động cực lớn, tựa hồ muốn từ không trung trực tiếp bị áp xuống dưới đất.

866. Chương 973 -975: Cuộc Chiến Ngưng Thần Kỳ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 973-975: Cuộc chiến Ngưng Thần kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng mà vào lúc này, một cổ uy áp hoàn toàn khác ầm ầm xuất hiện, mạnh mẽ tiếp đón lấy Thiên đạo do Cơ Nghiên dẫn dắt.

- …

Dưới sự đối lập của hai cổ uy năng khổng lồ, sắc mặt năm người lập tức ửng đỏ, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bỗng nhiên đứng lại giữa không trung. Nguyên một đám sắc mặt đều tràn đầy hoảng sợ cố gắng quay đầu nhìn lại. Năm người tuy đã bị thương, nhưng cũng chính nhờ cổ uy áp này chống lại kịp thời, nên vẫn giữ được tính mạng.

- Oanh…

Giống như sấm sét nổ vang bên tại, biến cố đột ngột này làm cho cả năm người ngây ngốc, quên cả cử động.

- Còn không mau đi?

Một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai năm người, năm người nhất thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy toàn thân Lâm Dịch không gió mà bay, trên khuôn mặt tuấn tú, xuất hiện một tia ngưng trọng.

Thanh niên lại lần nữa liếc nhìn Lâm Dịch, sau đó cắn răng một cái hô:

- Đi!

Dưới sự trợ giúp của Lâm Dịch, năm người lần nữa hóa thành lưu quang, ầm ầm bắn tới, sau một lát đã biến mất trong tầm mắt của hai người.

Không trung, giữa tầng mây đen như mực, từng đạo điện xà màu tím không ngừng ẩn hiện giữa tầng mây, Lâm Dịch và Cơ Nghiên đứng đối diện nhau.

- Ngươi đến cùng có mục đích gì? Tại sao phải giúp đỡ Phiêu Miểu Thiên?

Cơ Nghiên lạnh lùng nhìn xem Lâm Dịch, mở miệng hỏi.

Năm người kia dù sao cũng chỉ là ruồi muỗi mà thôi, giết hay không giết cũng không khác nhau nhiều lắm. Mục tiêu của Cơ Nghiên chính là Lộng Viêm thảo, nếu như đã biết là nó ở trên người Lâm Dịch, nàng cũng không cần phải truy đuổi năm tên tiểu nhân vật đó làm gì. Cho nên, Lâm Dịch đã ra tay giúp đỡ thì nàng cũng không xuất thủ nữa.

Chẳng qua là, nàng thật sự không rõ Lâm Dịch đến tột cùng là vì cái gì.

Phiêu Miểu Thiên, dù sao Phiêu Miểu Thiên và Phần Thiên đều là một trong tam đại thế lực. Ai cũng không phân cao thấp. Đối phương có thực lực Ngưng Thần kỳ, thân phận cao quý. Thậm chí kể cả Vô Thượng Thiên cũng phải lấy lễ vật cực kỳ quý trọng mà mời gia nhập. Hắn căn bản không cần phải vì Phiêu Miểu Thiên mà đắc tội Phần Thiên.

Cơ Nghiên tự nhiên không rõ Lâm Dịch sở dĩ trợ giúp Phiêu Miểu Thiên, nguyên nhân rất lớn chính là vì viễn trình Truyền tống trận. Còn lần này sở dĩ ngăn lại nàng, hoàn toàn là vì một lời nói của thanh niên kia làm cho hắn sinh ra hảo cảm, cho nên mới quyết định giúp đỡ hắn.

Lâm Dịch nhún vai, nói:

- Chỉ là muốn mà thôi.

Thái độ không sao cả này của Lâm Dịch làm cho đồng tử Cơ Nghiên thu nhỏ lại, cơn giận vọt lên.

Cơ Nghiên cũng không hề đi quản mục đích của hắn làm gì, hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Dịch. Sát ý bạo phát:

- Tốt, xem ra các hạ cho là Phần Thiên ta không có người nào. Nếu như đã quyết định muốn đối nghịch với Phần Thiên ta. Vậy cũng đừng oán trách ta.

Khóe miệng Lâm Dịch nở một nụ cười tà dị, huyết sắc trong mắt dần dần sáng lên:

- Thư Hổ Vương một trong Phần Thiên Lục Vương đúng không? Hắc hắc, nói cho ngươi biết một bí mật, kỳ thật, ta cũng là hổ.

Cơ Nghiên chân mày hơi co lại, đồng tử co rút, lộ ra dáng vẻ không dám tin:

- Ngươi…ngươi đây là…

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Cơ Nghiên, toàn thân Lâm Dịch biến hóa.

Thân cao 1m8 chậm rãi bành trướng lên, tiếng xương cốt va chạm "Đùng đùng" không ngừng vang lên. Cơ bắp giống như tinh thiết trong khoảnh khắc làm nứt vỡ y phục của hắn. Lấy mắt thường cũng có thể thấy được da thịt bên ngoài của hắn dần dần mọc lên những cọng lông trắng đen đan xen nhau. Khuôn mặt vốn thanh tú trở thành thô kệch…Hai má hắn dài ra những sợi lông tơ trắng tuyết, một cái ấn ký màu đỏ hình chữ Vương hiện lên trên trán hắn, một cái đuôi dài được bao phủ bởi da lông màu đen trắng dần dần xuất hiện sau lưng hắn.

Lúc hắn mở ra hai con mắt, một đôi con ngươi đã hoàn toàn biến thành huyết sắc.

Bạch Hổ Chiến Văn…xuất hiện.

Huyết sắc năng lượng luân chuyển quanh thân Lâm Dịch, trên không trung, hai người một nam một nữ đều được gia trì hổ Chiến Văn, đứng đối diện nhau.

Cơ Nghiên nhìn Lâm Dịch sau khi biến thân, ngơ ngác sợ run, một đôi mắt tràn ngập sự hoảng sợ.

- Hổ Thần…Hổ Thần Chiến Văn…Không…không thể…không thể nào là Hổ Thần Chiến Văn…ngươi…đây là Chiến Văn gì?

Cơ Nghiên ngơ ngác lẩm bẩm vài tiếng. Đột nhiên lớn tiếng hô lên, trên khuôn mặt toát lên sự kinh hoàng, không dám tin, và khiếp sợ…

Lâm Dịch nhưng thật không ngờ Cơ Nghiên sau khi thấy mình biến thân lại có phản ứng to lớn đến như thế. Sau khi hơi sửng sốt, khóe miệng Lâm Dịch nở một nụ cười yêu dị:

- Sao? Sợ rồi hả? Nếu như sợ thì hiện tại đi còn kịp. Ah…nói thực, ta cũng là lần đầu đụng phải người có Chiến Văn loại hổ giống ta. Hơn nữa còn là một mỹ nữ, nói thật, phải giết ngươi, ta thật đúng là không thể hạ thủ được.

Cơ Nghiên phẳng phất như không nghe được câu nói trêu chọc của Lâm Dịch. Chẳng qua là mang theo biểu lộ kinh ngạc và không dám tin mà quan sát Lâm Dịch. Thật lâu về sau, ánh mắt của nàng hơi ngừng lại trên hai đồng tử huyết sắc của Lâm Dịch. Sau đó mới thở dài một hơi như trút được gánh nặng, nỉ non:

- Không phải, không phải, không phải là Hổ Thần Chiến Văn. Đôi mắt của hắn đều là màu đỏ, mà Hổ Thần Chiến Văn trong truyền thuyết, hẳn là một lam một hồng mới đúng. Ừ…Không phải là Hổ Thần Chiến Văn.

- Sao? Cái gì?

Khoảng cách quá xa, mà Cơ Nghiên lại nói thầm cho nên Lâm Dịch cũng nghe không rõ ràng cho lắm.

Cơ Nghiên phục hồi tinh thần lại, hung dữ nhìn xem Lâm Dịch nói:

- Nói cho ta biết, làm sao ngươi có được loại Chiến Văn này?

Vấn đề của Cơ Nghiên làm cho Lâm Dịch hơi sửng sốt, nói thật lòng thì đến Lâm Dịch hắn cũng chẳng biết tại sao. Chiến Văn này, nghe nói là mình sau khi sinh ra thì tự thức tỉnh. Về phần tại sao lại có, phụ thân Lâm Cường đến giờ cũng không giải thích cho hắn. Chính hắn tự nhiên cũng không biết phải nói sao.

- Trời sinh đấy.

Lâm Dịch nhún vai, trung thực trả lời.

- Trời sinh hay sao?

Con mắt Cơ Nghiên trợn tròn như muốn lồi ra ngoài.

Chiến Văn của đối phương tuy không phải là Hổ Thần Chiến Văn, nhưng chỉ xem cường độ, thì nó tuyệt đối là một trong những Chiến Văn mạnh mẽ nhất trên Thiên giới. Nhưng hiện tại thằng này lại nói là trời sinh ra là có?

Phải biết rằng, Cơ Nghiên vì có được Chiến Văn ngày hôm nay, thế nhưng là đã cọ xát rất lâu mới được như ý nguyện.

- Ngươi cho ta là con nít ba tuổi sao? Không nói thì thôi, sao phải dùng lý do ngây thơ này mà lấy cớ gạt ta?

Cơ Nghiên cả giận nói.

Lâm Dịch rất vô tội nói:

- Ta lừa nàng làm gì? Vốn chính là trời sinh mà.

- Hừ.

Cơ Nghiên tức giận hừ lạnh một tiếng, châm chọc:

- Ngươi không bằng cứ dứt khoát nói rằng ngươi có Chiến Văn Hổ Thần đi? Toàn bộ Thiên giới, ngoại trừ Chiến Văn của Thần. Ở đâu còn có trời sinh Chiến Văn?

Lâm Dịch rất là bất đắc dĩ nhún nhún vai, nói:

- Không tin cũng được…aiii, nàng đến cùng là có muốn đánh hay không? Không đánh thì đừng cản đường nữa, nàng là cọp cái, cũng không phải là gái đứng đường. Ách…khục khục…

Cơ Nghiên trong lúc nhất thời còn chưa kịp lấy lại tinh thần, sau một chốc mới hiểu được lời nói của đối phương, lập tức giận tím mặt nói:

- Ngươi muốn chết.

867. Chương 973 -975: Cuộc Chiến Ngưng Thần Kỳ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 973-975: Cuộc chiến Ngưng Thần kỳ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Thanh âm vừa dứt.

- …

Một thanh âm tựa sét nổ mạnh mẽ vang lên.

Bầu trời như phủ thêm một lớp mực, mang theo sấm chớp cuồn cuộn không ngớt, ầm ầm nện về hướng Lâm Dịch.

Lâm Dịch con mắt có chút sáng ngời, thần sắc lộ ra một tia hưng phấn hô lên:

- Tới tốt lắm.

Vung tay lên, một tia Thiên đạo hoàn mỹ không thể bắt bẻ tùy theo cảm ứng tâm thần mà động. Một cổ uy thế mạnh mẽ không chút nào thua kém đối phương, đúng thời cơ mà sinh, ngênh đón lấy.

- …

Âm thanh va chạm kịch liệt, lập tức bạo phát.

Dù không gian trong Bạo Loạn Tinh Hải này cực kỳ chắc chắn. Nhưng sự tiếp xúc giữa hai luồng năng lượng của hai người, vẫn sinh ra một tia không gian vết rách. Chỉ một thoáng, cuồng phong gào thét nhấp nhô thành gợn như những tầng sóng biển, tầng tầng lớp lớp, thanh thế ngập trời.

Lần đầu tiên chính thức giao thủ với cường giả Ngưng Thần kỳ. Lâm Dịch mới cảm nhận được sự cường đại của cường giả Ngưng Thần kỳ.

Uy năng khổng lồ này, dù là Lâm Dịch thiếu chút nữa cũng tiếp không nổi. Cơ Nghiên dù sao cũng đã là cường giả Ngưng Thần kỳ nhiều năm, lãnh ngộ Thiên đạo thành thục hơn Lâm Dịch nhiều.

Cái gọi là Thiên đạo vốn là bắt chước quỹ tích vận hành của Thiên. Do đó dẫn dắt uy năng khổng lồ vô hạn của Thiên để ình sử dụng. Quỹ tích càng phù hợp dấu vết càng hoàn mỹ, năng lượng mượn được càng mạnh mẽ. Tuy cùng là Ngưng Thần kỳ, nhưng độ thuần thục Thiên đạo cũng là cực kỳ trọng yếu.

Nếu không phải những ngày này Lâm Dịch cũng không có lười biếng, môt mực làm quen với năng lượng vận hành của Thiên đạo, chỉ sợ là bại dưới một chiêu này rồi.

- Quả nhiên là có chút năng lực.

Lâm Dịch âm thầm nghĩ đến.

Bất quá trong lòng hắn cũng không sợ hãi gì. Trái lại, mơ hồ còn có một tia hưng phấn.

Bản thân Lâm Dịch chính là một gã cuồng tu hành, lúc ở Bạch Đế đại lục đã truy cầu không biết mệt với đỉnh phong. Nếu như không phải là bởi vì ù ù cạc cạc mà đi nhầm vào Tây Bắc Thiên. Nếu như không phải là vì lo lắng Thanh Nguyên Kiếm Tông chiến bại mà dẫn đến người nhà và bằng hữu của mình ở Bạch Đế đại lục gặp phải biến cố gì. Hắn cũng sẽ không gấp gáp chạy đi như vậy.

Có trời mới biết hắn đã dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể đi dọc theo con đường tu hành này.

Song lần này, đối thủ của hắn chính là cường giả Ngưng Thần kỳ. Sau khi trở thành Ngưng Thần kỳ, hắn một mực luôn muốn cùng cường giả Ngưng Thần kỳ hảo hảo chiến đấu một hồi. Loại cả giác làm cho người ta phải nhiệt huyết sôi trào này, làm cho hắn cực kỳ sung sướng…

Cho nên, cuộc chiến này, sẽ chỉ càng làm cho hắn hưng phấn, chiến ý càng à thôi.

Một chiêu về sau, hai con ngươi Lâm Dịch cũng mang theo sự hưng phấn hô lên:

- Nàng cũng tiếp ta một chiêu!

Toàn thân uốn lượn, Lâm Dịch bổ nhào tới.

Cơ Nghiên cũng có chút oán hận đối với Lâm Dịch.

Đối với bất kỳ người nào cũng lạnh nhạt Cơ Nghiên, số lần tức giận của ngày hôm nay còn nhiều hơn mấy trăm năm trước gộp lại, giờ thấy đối phương rõ ràng không biết sống chết nhào tới, nàng sao còn nhẫn nhịn được nữa?

Lạnh lùng hừ một tiếng, Cơ Nghiên dùng thanh âm hung ác nói:

- Ánh sáng đom đóm cũng dám tranh huy với nhật nguyệt?

Sau đó, toàn thân cũng phát lực nhào tới.

Chỉ một thoáng, bầu trời bất ngờ thay đổi, tầng mây màu đen kia như có tính mạng vậy, trên không trung lần lượt biến đổi thành các hình thái.

Mà ở trong tầng mây đầy điện xà này, nổi bật hai đạo thân ảnh được bao bọc bởi huyết quang và lam quang, đang điên cuồng tấn công lẫn nhau.

Thiên đạo Lâm Dịch vừa mới lĩnh ngộ, nhưng trong lúc cử động đã mang theo một tia đặc chất của mình. Khi thì vững như núi, lúc lại quỷ dị như gió, khi thì mờ ảo như biển, uy năng dâng trào trong từng cái giơ tay nhấc chân của Lâm Dịch, bộc phát ra từng tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Mà Thiên đạo của Cơ Nghiên kia lại trái ngược hoàn toàn với vẻ yểu điệu đáng yêu vô cùng của nàng. Một cổ uy năng cuồng bạo không gì sánh được tỏa ra từ trên người nàng, quả thực làm cho người ta kinh ngạc vô cùng. Một mỹ nữ nũng nịu đáng yêu lại lĩnh ngộ Thiên đạo cuồng bạo vô song như vậy.

Tựa như đại hải phẫn nộ, uy năng khổng lồ bá đạo như muốn xé rách trời đất, bạo ngược điên cuồng vô song, làm cho Lâm Dịch cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Hai đạo thân ảnh cứ như vậy, qua lại giữa tầng mây và tử điện

Hai người không ngừng giao chiến với nhau. Mà ở một chỗ cách đó mấy ngàn km, cũng đang rất náo nhiệt.

- Nhanh, xem dị tượng thì tuyệt đối là hai gã cường giả Ngưng Thần kỳ đang chiến đấu với nhau. Đợi hơn hai nghìn năm rốt cục cũng thấy được cuộc chiến giữa những cường giả Ngưng Thần kỳ.

- Chuẩn bị Phòng ngự hoàn, đợi đến khi tiếp cận vài trăm km phải sử dụng đến nó. Dư âm của cuộc chiến giữa hai đại cường giả Ngưng Thần kỳ đủ để giết chết chúng ta từ ngoài vài trăm km.

- Nhanh…

Trong lúc nhất thời, tất cả cường giả Hư Thần cảnh đều hướng về phía cuộc chiến giữa hai người. Đương nhiên còn có nhiều cường giả ở xa hơn đang cố hết sức chạy tới.

Những người này đều là cường giả Luyện Cách kỳ, bọn hắn suốt ngày ở trong Bạo Loạn Tinh Hải này, ngoại trừ săn giết yêu thú và tìm kiếm những thảo dược, bảo vật quý hiếm. Còn có một nguyên nhân, đó chính là muốn tận mắt nhìn thấy cuộc quyết đấu giữa hai cường giả Ngưng Thần kỳ. Nếu như vận khí tốt có thể lĩnh ngộ được một tia Thiên đạo, thì thực lực của bọn hắn có thể tăng lên một mảng lớn.

Đương nhiên, có người may mắn, sau khi đi vào Bạo Loạn Tinh Hải không bao lâu liền có thể gặp được những cường giả Ngưng Thần kỳ giao chiến để xác minh Thiên đạo của mình. Nhưng có một chút người vận may không được tốt lắm, mặc dù đã chờ mấy ngàn năm, cũng không nhất định thấy được. Dù sao, cường giả Ngưng Thần kỳ cũng không phải là củ cải trắng, nói nhìn thấy thì liền nhìn thấy. Hơn nữa, mặc dù có gặp đượci, cũng không nhất định là đang ở trạng thái chiến đấu.

Cho nên dưới tình huống bình thường, khi nổ ra trận chiến giữa những cường giả Ngưng Thần kỳ, những người này đều bất chấp tất cả, mạo hiểm tiến tới quan sát.

Đương nhiên, bình thường mà nói thì những cường giả Ngưng Thần kỳ sẽ không đi để ý tới những người này. Chỉ cần bọn họ không tùy tiện đi vào khu vực giao chiến. Phần lớn những cường giả Ngưng Thần kỳ này đều mắt nhắm mắt mở. Dù sao những đại bộ phận cường giả Ngưng Thần kỳ trưởng thành từ việc quan sát những cường giả Ngưng Thần kỳ khác mà lĩnh ngộ ra Thiên đạo của bản thân. Cho nên bọn họ đều không quá để ý tới những người này, có thể là bởi vì mình cũng đã trải qua giai đoạn như vậy, cho nên sinh ra sự đồng tình, hoặc nhiều hoặc ít cũng có hảo cảm với những người kia.

Dù sao có thể chân chính hoàn toàn dựa vào bản thân mà đốn ngộ ra Thiên đạo, thực sự là quá ít.

Chỉ trong chốc lát, bên ngoài vòng chiến, đã bị những cường giả Luyện Cách kỳ vây kín.

Khoảng cách giữa họ và vòng giao chiến của hai người Lâm Dịch, khoảng chừng hai ba mươi km. Trên người bọn họ đều có một tầng năng lượng màu vàng che chắn, đem dư âm ảnh hưởng từ cuộc chiến ngăn lại bên ngoài.

868. Chương 976 -978: Đánh Cuộc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 976-978: Đánh cuộc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Vật này tên gọi là Phòng Ngự hoàn, tên gọi tuy có chút không hay lắm, nhưng công năng của nó đúng là không nhỏ. Nói chung, nó có thể ngăn trở được một lần công kích chính diện của cường giả Ngưng Thần kỳ mà không tan vỡ. Nếu như chỉ ngăn cản dư ba từ cuộc chiến thì nó có thể kiên trì trong một thời gian rất lâu.

Đương nhiên, Phòng Ngự hoàn này cũng rất đắt đỏ, cần một viên Linh Tinh.

Giá cả tuy có chút đắt, nhưng người mua vẫn rất nhiều. Chỉ khi có được vật này, cường giả Luyện Cách kỳ mới có thể chứng kiến cuộc chiến của cường giả Ngưng Thần kỳ. Nếu không, Luyện Cách kỳ tới gần 100 km trong vòng chiến của cường giả Ngưng Thần kỳ, kết cục chỉ có một, đó là chết.

- Là một trong Phần Thiên Lục Vương, Thư Hổ Vương Cơ Nghiên.

Có người nhận ra Cơ Nghiên, hưng phấn hô lên.

- Cơ Nghiên đại nhân, vậy vị đại nhân kia là ai?

Có người tò mò hỏi.

- Không biết, bất quá vị đại nhân này cũng rất mạnh…Cơ Nghiên đại nhân, không phải là người mà cường giả Ngưng Thần kỳ bình thường có thể chống lại.

- Đó chính là lực lượng của cường giả Ngưng Thần kỳ sao? Trong tinh không lại còn có thể chế tạo thanh thế lớn như thế? Thiên đạo đúng thật là cường đại.

- Thiên đạo.

Từng thanh âm hoặc thán phục hoặc sợ hãi vang lên, cũng có người hâm mộ, hưng phấn…tất cả đều được truyền ra từ đám cường giả Luyện Cách kỳ vây xem.

Chỉ có ở thời điểm quan sát trận chiến của những cường giả Ngưng Thần kỳ, những vị Luyện Cách kỳ này mới có thể giao lưu với nhau. Ví von này có lẽ có chút quá, nhưng trên thực tế chính là như thế. Loại tình hình này, giống như có hai vị lão sư đang lúc giảng bài, mà những vị cường giả Luyện Cách kỳ này chính là đệ tử.

Lúc bình thường, bọn người này đều tránh né lẫn nhau, hoặc là tính toán lẫn nhau, nhưng khi ở thời điểm quan sát trận chiến giữa những người cường giả Ngưng Thần kỳ, những người này sẽ rất có ăn ý mà tạm thời vứt bỏ địch ý giữa lẫn nhau.

Thời gian dần dần trôi qua, bọn người kia nguyên một đám đều chăm chú nhìn chằm chằm vào từng cử động của Lâm Dịch và Cơ Nghiên, sợ bỏ sót mất một hình ảnh gì trong đó.

Trong khi giao chiến, Lâm Dịch và Cơ Nghiên tự nhiên là phát hiện ra những người kia. Bất quá hai người đều không có công phu để ý tới, chiến đấu vẫn diễn ra gay cấn như cũ.

Trải qua thời gian giao chiến dài như vậy, Lâm Dịch ngày càng quen thuộc với Đạo của mình. Giơ tay nhấc chân đều là tự nhiên hình thành, mang theo uy năng vô cùng lớn. Chống lại sự cuồng bạo từ uy năng của đối phương, đồng thời âm thầm kinh hãi trước sự mạnh mẽ của nàng này.

- Cô nàng này nhìn qua dễ thương quá chừng, nhưng sao Thiên đạo của cô nàng này cuồng bạo như thế?

Lâm Dịch có chút im lặng nghĩ.

Đây là một loại cảm giác kỳ diệu, lẽ ra trong cuộc chiến này, phân thần hay những chuyện tương tự...không thể nghi ngờ là một loại cách làm tự tìm chết. Nhưng trách thì trách, tinh thần Lâm Dịch tựa hồ như hoàn toàn thoát khỏi trạng thái bình thường ở thời điểm này. Suy nghĩ của Lâm Dịch giống như đám người thứ ba đang quan sát trận chiến này, mà tất cả hành vi chiến đấu của hắn đều tự động hoàn thành.

Nói là hắn khống chế, thực sự là không thích hợp. Bởi vì hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, tất cả di chuyển đều được hoàn thành không cần suy nghĩ. Nhưng nói mình không khống chế, lại là cực kỳ quỷ dị. Không tự chủ được hắn chỉ có dùng đôi mắt để xem cuộc chiến này. Lâm Dịch cũng không rõ ràng lắm, tình huống bây giờ rốt cục là vì cái gì?

Trên thực tế, chỉ là bởi vì hắn đang dùng chính thân thể mình để lĩnh ngộ Thiên đạo, dùng chính thân thể để ghi nhớ lại quỹ tích Thiên đạo. Tất cả công thủ, hết thảy đều được hắn hoàn thành trong vô thức. Do đó mới dẫn đến tình trạng tinh thần trong nháy mắt tách biệt với thân thể này.

Trên thực tế, khi thực lực đạt tới một loại trình độ đều sẽ có loại cảm giác này. Nói thí dụ như, Cơ Nghiên ở trước mặt hắn.

Cơ Nghiên cau đôi mày liễu lại, thân hình nhỏ nhắn nhưng khi giơ chân nhấc chân đều mang theo uy năng cường bạo không gì sánh kịp. Cùng thân hình tiểu kiều khả ái của nàng chính là đánh tám cây gậy tre cũng đánh không đến. Lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

Nàng cũng không biết mình hiện giờ thế này là thế nào. Tổng cứ có cảm giác tên Lâm Dịch ở phía đối diện có một cảm giác rất quen thuộc. Nhưng nàng có thể khẳng định là từ khi hiểu biết đến giờ, đây mới là lần đầu tiên nàng gặp hắn, cảm giác quen thuộc này ở đâu ra?

Nhưng mà loại cảm giác quen thuộc quỷ dị này nhưng là cứ như là thật vậy. Cảm giác này rất kỳ quái, tựa hồ hư cảm hận, lại như hoài niệm. Giống như...tóm lại, tâm tình kỳ quái này làm cho nàng ở thời điểm gặp Lâm Dịch, không cách nào khống chế được tâm tình của mình. Tuy rằng sớm biết tính tình nóng nảy của mình rất dễ gây ra xung đột, nhưng loại chuyện như ngày hôm nay, vẫn là lần đầu nàng gặp phải.

- Chẳng lẽ là bởi vì Chiến Văn trên người hắn?

Nhìn bộ lông hắc bạch giao thoa của đối phương, Cơ Nghiên đột nhiên sinh ra ý nghĩ như vậy.

Chiến Văn chính là tinh huyết của Thần thú luyện chế mà thành. Sau khi đi vào trong cơ thể con người, tinh huyết của nó ngoại trừ mang theo lực lượng mạnh mẽ, còn bí mật mang theo một ít ý thức của Thần thú. Tựa như lúc bắt đầu Lâm Dịch yêu dị bạo ngược, đúng là do tiềm thức của Thần thú tương ứng với Bạch Hổ Chiến Văn quấy phá.

- Chẳng lẽ là Chiến Văn Thần thú trên người đối phương có quan hệ gì với mình?

Cơ Nghiên đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

Bất quá ý nghĩ này cũng chỉ là xuất hiện trong nháy mắt, liền bị nàng phủ nhận.

- Không có khả năng. Chiến Văn của đối phương rõ ràng không phải là Hổ Thần Chiến Văn. Hổ Thần Chiến Văn trong truyền thuyết phải có hai đồng từ một đỏ một lam mới đúng, nhưng đồng tử của hắn lại tràn ngập huyết sắc.

- Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Cơ Nghiên có chút phát điên, loại cảm giác đoán đi đoán lại trong vô vọng này, làm cho nàng rất là tức giận.

- Chiến Văn của ngươi rốt cục là vì sao mà có?

Trong chiến đấu, Cơ Nghiên đột nhiên lớn tiếng hỏi.

Lâm Dịch đang công kích cao hứng, nghe được đối phương đột nhiên lại hỏi vấn đền này, không khỏi nao nao. Trong miệng cũng đáp lại:

- Nói tất cả là trời sinh, nàng không tin còn hỏi cái gì?

Trên thực tế Lâm Dịch cũng cảm giác được có chút quái dị.

Hắn tự nhiên là không biết nữ nhân này. Nhưng ở trong đầu, lại tự nhiên xuất hiện một ít cảm giác kỳ quái, giống như lưu luyến giống như áy náy, tóm lại cũng là một cảm giác rất mâu thuẫn. Không tự giác, lời nói và việc làm của Lâm Dịch cũng lộ ra một chút quỷ dị, như là theo bản năng mà trêu chọc đối phương, cảm giác như là quen biết lâu lắm rồi vậy, lúc nói chuyện cũng không cảm thấy câu nệ chút nào.

Bất quá thần kinh Lâm Dịch cũng rất chắc chắn, cũng chỉ là mơ hồ cảm giác thấy có chút ít kỳ quái mà thôi, cũng không có miệt mài theo đuổi.

Nghe được câu trả lời của Lâm Dịch, Cơ Nghiên bên kia càng là tức đến phát điên.

- Nói hươu nói vượn, ngoại trừ Thần chi Chiến Văn, chưa bao giờ nghe nói có Chiến Văn gì là trời sinh cả?

Trong lòng Cơ Nghiên nghĩ nhất định là đối phương đang lừa gạt nàng.

869. Chương 976 -978: Đánh Cuộc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 976-978: Đánh cuộc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Dù sao, theo như đồn đãi thì Hổ Thần Chiến Văn phải có một cặp âm dương đồng tử, nhưng hai con mắt đối phương lại toàn là huyết sắc, rất khác so với Hổ Thần Chiến Văn. Nếu như không phải là Thần Chiến Văn, lại là Chiến Văn loại hổ, tự nhiên là không thể có những Thần Chiến Văn khác rồi. Vậy thì ngoại trừ là hắn đang gạt nàng, còn có thể khác sao?

- Tên đáng chết?

Trong cơn giận dữ, động tác của Cơ Nghiên cũng ngày càng mạnh bạo.

Từng quỹ tích Thiên đạo dưới diễn biến của Cơ Nghiên, hóa thành từng đợt công kích vô cùng cuồng bạo, thẳng tới Lâm Dịch. Nàng bỗng nhiên gia tăng thêm tốc độ, làm cho Lâm Dịch lập tức cảm thấy áp lực bạo tăng.

Hai con ngươi Lâm Dịch lập lòe một tia hưng phấn:

- Tới tốt lắm.

Đồng thời, tốc độ của Lâm Dịch cũng bỗng nhiên tăng thêm.

Hai người dùng nhanh đánh nhanh, thân hình không ngừng giao nhau, từng đạo uy năng khổng lồ làm rung động trời đất, dù không gian của Bạo Loạn Tinh Hải này có vững chắc cách mấy, cũng không khỏi có chút vặn vẹo, có chỗ còn sinh ra đứt gãy, thậm chí còn sinh ra một ít vết rách không gian cỡ nhỏ.

Người vây xem bên ngoài ngày càng hưng phấn, màn hào quang màu vàng bên ngoài cũng ngày càng chói mắt, xem ra cuộc chiến giữa những cường giả Ngưng Thần kỳ rất là đắt đỏ đấy, tùy tiện đếm những vầng hào quang này, cũng có khoảng chừng hơn năm mươi cái. Nói cách khác, đó chính là hơn năm mươi miếng Linh Tinh a…

Chỉ thấy nguyên một đám bọn họ đều giấu mình sau màn hào quang, xem như si như mê, hai mắt trừng lớn, bộ dáng như sợ bỏ qua động tác nào đó.

Giao chiến đến lúc này cũng đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

- Thời gian lâu như vậy, có lẽ bọn hắn đã chạy ra khỏi phạm vi cảm ứng thần thức của đối phương rồi?

Lâm Dịch âm thầm suy nghĩ.

Một trận chiến này, bất tri bất giác đã qua nửa ngày.

Trong mắt Lâm Dịch bỗng nhiên lóe lên tinh mang, tốc độ bỗng nhiên bạo tăng. Chỉ thấy hai tay của hắn nắm lại, dùng một loại công kích quỷ dị công về phía trước.

- Rống.

Một tiếng hổ gầm vang lên, lập tức thấy được năng lượng huyết sắc trên người hắn đại thịnh, trên không trung biến ảo ra một cái đầu hổ khổng lồ đỏ như máu. Cái miệng rộng như bồn máu bay thẳng về phía Cơ Nghiên.

Mà đầu huyết sắc hổ này thời điểm hình thành cư nhiên lại hỗn hợp với mây đen trên không trung, năng lượng công kích cộng thêm vào Thiên đạo hình thành một, rốt cục xuất hiện.

Cơ Nghiên bị bất ngờ bởi sự xuất hiện của đầu huyết sắc hổ, đến khi nó gào thét phá không mà đến mới hồi phục tinh thần lại. Sắc mặt lập tức có chút ngưng tụ, một đôi tay như miêu trảo hợp lại, lập tức cũng một tiếng thét phá không vang lên.

Ánh sáng màu lam bốc lên thành một đầu lam sắc hổ (hổ màu xanh da trời), từ trên người nàng gào thét mà ra, cũng hợp thành với mây đen trên không trung, biến thành sắc xanh đen, nhào tới con hổ của Lâm Dịch.

Xanh đen, đỏ đen, một nhỏ một lớn hai luồng năng lượng hình đầu hổ, va chạm kịch liệt trên không trung.

- Ầm ầm…

Giống như thiên lôi vang lên giữa trời không, chấn động đinh tai nhức óc.

Một đạo vết rách không gian cực lớn xuất hiện giữa chỗ va chạm của hai đầu hổ.

- A…

Tầng tầng lớp lớp năng lượng tựa như sóng cuộn không ngớt, dập dờn trong không trung. Những cường giả Luyện Cách kỳ chung quanh nguyên một đám sắc mặt đại biến, hầu như đồng thời đều rót thêm vào càng nhiều năng lượng àn hào quang màu vàng trên người.

- Ầm ầm…

Lung lay sắp đổ.

Trong dư âm, những màn hào quang kia nguyên một đám đều uốn éo lập lòe. Nhìn qua tùy thời đều có khả năng bị diệt, nguyên một đám cường giả Luyện Cách kỳ sắc mặt trắng xám, toàn thân gắng gượng chèo chống.

- Ha hah ha…ta đi trước, sau này còn gặp lại…

Lâm Dịch nương theo dư âm còn lại của lực lượng va chạm, hóa thành một đạo lưu quang ầm ầm vọt lại phía sau, chỉ để lại một tiếng cười to.

Cơ Nghiên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trừng mắt, cả giận nói:

- Mơ tưởng.

Tiếng quát vừa truyền đi, chỉ thấy trên người nàng lập tức lam mang đại thịnh. Một đảo lam ảnh giống như thoát thai từ trên người nàng mà ra, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu mang lao thẳng về hướng mà Lâm Dịch vừa chạy. Tốc độ cực nhanh, chỉ nghe được một tiếng "Viu…Viu…

đã biến mất không còn thấy tăm tích.

Phương hướng mà Lâm Dịch ly khai, đang có hơn mười tên cường giả Luyện Cách kỳ đứng đó, bọn hắn căn bản không lường trước được Lâm Dịch đột nhiên bay vụt về phía này, nguyên một đám trong nháy mắt sợ tới phát run.

Bất quá dù sao cũng là cường giả Luyện Cách kỳ, tốc độ phản ứng cũng không chậm, sắc mặt khẽ biến, cắn răng, thân hình lập tức bạo lui xuống.

Lâm Dịch không có chút trở ngại nào đã bay vụt đi, nhưng mà đạo lam mang kia, mang theo khí thế hung hãn đến cực điểm, dùng tốc độ còn nhanh gấp mười lần Lâm Dịch, đuổi theo sát sao.

- A…

Tiếng kêu thảm lập tức vang lên.

Lâm Dịch không khỏi quay đầu nhìn lại, da đầu lập tức tê dại.

Chỉ thấy đạo lam mang kia mạnh mẽ một đường bay thẳng đến, cuốn theo khí lưu, rõ ràng đem mấy tên cường giả Luyện Cách kỳ cách đó chừng mấy cây số sinh sôi xé rách.

- Chân Thần khí?

Lâm Dịch lập tức trừng lớn hai mắt.

Nhưng mà chỉ trong một nháy mắt như vậy, đạo lam mang kia đã gần trong gang tấc.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, huyết sắc quang mang trên người Lâm Dịch lập tức đại thịnh, một đạo bạch sắc quang ảnh lập tức thoát ra từ trên người, chỉ cảm thấy trước mắt mãnh liệt sáng ngời, ngay sau đó, chính là một hồi cuồng bạo vô cùng gió xoáy đánh mạnh tới.

- Oanh…

Lam ảnh, bạch ảnh, lập tức va chạm vào nhau.

Không gian lập tức bị xé rách, cấp độ của nó, so với do hai luồng năng lượng Thiên đạo va chạm còn mạnh hơn không chỉ mười lần, vết rách không gian còn muốn lớn hơn gấp mấy lần.

Lam ảnh, bạch ảnh, va chạm lẫn nhau rồi tách ra. Mà Cơ Nghiên, cũng nương theo cơ hội này mà đuổi theo kịp.

Cách xa nhau chừng hai cây số, Lâm Dịch cùng Cơ Nghiên bắt đầu giằng co nhau.

Lâm Dịch định thần nhìn kỹ lại đạo lam mang kia.

Đó là một đoạn tơ lụa màu lam, cuốn quanh người Cơ Nghiên, nhẹ nhàng đong đưa theo gió. Ai có thể tưởng tượng, một vật như vậy lại có thể bộc lộ ra tốc độ và sức mạnh kinh khủng như vậy?

Lâm Dịch nuốt từng ngụm nước bọt…quay đầu thoáng nhìn qua thi thể của những cường giả vẫn lạc đang rơi xuống trên không trung.

Tuy hắn tự tin cường độ thân thể của mình tuyệt đối mạnh mẽ hơn ba người kia, nhưng nếu như phải tiếp nó, chỉ sợ cũng phải đứt một cánh tay a?

Lâm Dịch đang quan sát Cơ Nghiên, Cơ Nghiên cũng có chút kinh dị nhìn lại trên đỉnh đầu Lâm Dịch?

Chuôi tiểu kiếm trong suốt như thủy tinh xuất hiện trên đỉnh đầu Lâm Dịch, chậm rãi luẩn quẩn. Nhưng Cơ Nghiên lại có thể dễ dàng cảm giác được năng lượng ẩn chứa trong nó, không chút nào thua kém Lam Linh Trù (sợi tơ màu lam) của mình.

Thậm chí, còn muốn càng mạnh hơn nữa.

- Không ngờ ngươi cũng có Chân Thần khí, ta coi thường ngươi rồi.

Cơ Nghiên hít sâu một hơi, lạnh lùng mở miệng nói.

Lâm Dịch cũng thở ra một hơi, lập tức cười hắc hắc nói:

- Cũng vậy.

870. Chương 976 -978: Đánh Cuộc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 976-978: Đánh cuộc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cơ Nghiên hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Khó trách ngươi dám mạnh miệng, thì ra là có chỗ dựa.

Lâm Dịch nhún vai, mỉm cười nhìn đối phương, khẽ thở dài nói:

- Ta xem việc này cứ như vậy là được rồi. Nàng là Ngưng Thần kỳ, ta cũng thế. Nàng có Chiến Văn, ta cũng có. Thậm chí nàng có Chân thần khí, ta cũng đồng dạng có nó. Tiếp tục chiến đấu đoán chừng cũng không có kết quả gì. Không bằng nàng để ta ly khai, tính là ta thiếu một phần nhân tình của nàng, sau này cũng tốt gặp mặt.

Cơ Nghiên sắc mặt hơi đỏ lên, tức giận nói:

- Ai cùng ngươi ngày sau tốt gặp mặt? Muốn đi? Có thể, chỉ cần lưu Lộng Viêm thảo lại, ngươi muốn đi chỗ nào thì đi, không ai ngăn ngươi lại làm gì. Nếu không, ngươi chỗ nào cũng đi không được.

Cơ Nghiên dứt khoát như thế, nhưng Lâm Dịch vẫn cười đùa tí tửng nói:

- Thiên giới rất khó có người có Chiến Văn loại hổ mạnh như chúng ta. Huống chi chúng ta vẫn là một trống một mái, khục khục, chúng ta phải làm bằng hữu đấy.

Khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Nghiên bỗng nhiên đỏ ửng, không biết là vì xấu hổ hay giận dữ, kiều nói:

- Làm càn.

Miêu trảo lại vung mạnh lên, Lam Linh Trù đong đưa bên người nàng lập tức hóa thân thành lam mang giống như hồi nãy, lao thẳng tới chỗ Lâm Dịch.

Tiếng gió gào thét mà tới.

Cũng may Lâm Dịch sớm đã có chuẩn bị, hô lên một tiếng:

- Giết người rồi.

Nhưng mà trong tay vẫn không chậm chút nào, tiểu kiếm vốn xoay quanh trên đỉnh đầu đồng dạng hóa thành một tia sáng trắng, nghênh tiếp lam mang.

Lại là một đạo vết rách không gian ầm ầm xuất hiện, vũ khí của hai người đồng thời bị phản xạ mà quay về.

Dư âm của nó lại ảnh hưởng đến chung quanh. Nhưng mà đám cường giả Luyện Cách kỳ từ khi thấy ba gã Luyện Cách kỳ bị Lam Linh Trù phân thây đã vô cùng sáng suốt mà đồng loạt lui về sau hơn mười dặm, cho nên cũng chỉ bị ảnh hưởng rất nhỏ.

Nguyên một đám sắc mặt đều mang theo sự tôn kính và sợ hãi.

Chân Thần khí quả nhiên là tồn tại cường đại. Trên Thiên giới này, cũng là thứ cực kỳ quý hiếm. Chỉ cần một kích tùy ý, nhưng uy lực còn lớn hơn so với khi hai cường giả Ngưng Thần kỳ sử dụng Thiên đạo.

Cũng là bởi vì cường giả Ngưng Thần kỳ chỉ có thể điều động được một ít Thiên đạo mà thôi. Nếu như đổi lại là cường giả Thần cấp, đừng nói là Chân Thần khí, e là cho dù là Thần khí thật sự. Cũng không nhất định sánh được với uy lực một cái phất tay của những người này a?

- Chuyện gì cũng từ từ nói. Nói cho rõ, đừng cứ hễ một chút lại động thủ nha.

Lâm Dịch hô.

Cơ Nghiên hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Dịch, trông cứ như là không bắt hắn ăn tươi nuốt sống thì sẽ không chịu đình chỉ công kích.

Lam Linh Trù và tinh thể tiểu kiếm, phân biệt về tới bên người chủ của mình.

Lâm Dịch nhẹ giọng thầm nói:

- Trong truyền thuyết hổ cái còn tàn bạo hơn so với hổ đực. Quả nhiên là sự thật.

- Ngươi nói cái gì?

Con mắt Cơ Nghiên lại bùng nổ lửa giận. Lam Linh Trù tựa hồ cảm ứng được cơn tức của chủ nhân, có chút run run tựa như sẵn sàng công kích bất cứ lúc nào.

- Đừng kích động, đừng kích động.

Lâm Dịch liên tục khoát tay.

Cơ Nghiên kiềm nén lửa giận, hung hăng nhìn hắn nói:

- Ngươi còn muốn nói điều gì? Hoặc là đưa Lộng Viêm thảo cho ta, ta lập tức đi ngay. Bằng không ta chỉ có thể giết ngươi.

- Thiệt là, nàng lớn lên trông cũng không tệ, nhưng sát khí cũng quá nặng đi.

Lâm Dịch thì thầm một tiếng. Trước khi đối phương kịp nổi bão sắc mặt đột nhiên nghiêm chỉnh, sau đó trịnh trọng nói:

- Ta nói, kỳ thật nàng cũng biết, chúng ta đấu nữa thì cũng chẳng có kết quả gì. Mọi người cứ lãng phí thể lực như thế chẳng bằng hòa khí thương lượng một chút, nàng nói có đúng không?

Cơ Nghiên mày liễu hơi nhíu, tuy cực hận đối phương, nhưng không thể không thừa nhận thực lực đối phương chính xác rất kinh người. Mình thực sự cũng không nắm chắc có thể thắng được hắn, nhiều nhất cũng chỉ có quấn lấy hắn mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một chút, Cơ Nghiên lạnh lùng nhìn xem Lâm Dịch, nói:

- Ngươi muốn nói cái gì?

Lâm Dịch trầm ngâm, sau một lát đột nhiên vỗ tay một cái nói:

- Đúng rồi. Nếu không chúng ta đánh cuộc, nếu như ta thua, ta sẽ cung kính hai tay dâng Lộng Viêm thảo. Còn có thể giúp nàng làm một chuyện vô điều kiện.

Cơ Nghiên nao nao, cau mày nói:

- Nếu như ta thua thì sao?

Lâm Dịch sau khi suy nghĩ một chút, nói:

- Ừ, nếu như nàng thua. Ngoại trừ đừng có quấn lấy ta nữa, còn phải trả lời ta một vấn đề, thế nào?

Lông mày Cơ Nghiên nhíu nhìu...bộ dạng hồ nghi nhìn Lâm Dịch. Thái độ tự tin của hắn là cho nàng có chút chần chờ.

Nhìn thấy sự hoài nghi trong mắt Cơ Nghiên, Lâm Dịch đột nhiên cười nói:

- Chậc chậc, Thư Hổ Vương trong Phần Thiên Lục Vương cơ đấy. Vậy mà dũng khí đánh cuộc cũng không có sao?

Loại phương pháp khích tướng đơn giản này tự nhiên là không thể nào qua mắt Cơ Nghiên. Chẳng qua là chứng kiến nụ cười khinh khỉnh của Lâm Dịch, Cơ Nghiên lập tức máu dâng lên não, khuôn mặt đỏ bừng nói:

- Có gì mà không dám chứ? Trước tiên nói một chút ngươi muốn đánh cuộc như thế nào đã.

Ánh mắt Lâm Dịch lộ ra một tia tươi cười, giả vờ giả vịt trầm ngâm một chút rồi nói:

- Như vậy đi, dùng nửa giờ làm thời gian, kể từ khi ta hô lên. Chỉ cần nàng trong vòng nửa giờ này có thể tìm được ta, coi như là nàng thắng.

- Tìm được ngươi?

Cơ Nghiên nao nao, một bộ dáng hoàn toàn không thể giải thích được vì sao.

Lâm Dịch bất đắc dĩ nói rõ chi tiết:

- Nói cách khác là kể từ khi ta hô bắt đầu. Ta sẽ bay đi, mà nàng, chỉ cần trong vòng nửa giờ bất kể là dùng phương pháp nào, chỉ cần tìm được ta. Đều coi là nàng thắng.

- Bất kỳ phương pháp nào?

Cơ Nghiên chân mày lá liễu hơi cau lại, không xác định hỏi lại.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu:

- Bất kỳ phương pháp nào, kể cả dùng thần thức.

- Sau khi ngươi bay đi bao lâu ta mới có thể đi tìm ngươi?

- Lập tức, chỉ cần thân thể ta khẽ động là nàng có thể bắt đầu tìm.

Lâm Dịch cười nói.

Cơ Nghiên sững sờ nhìn hắn, đột nhiên phá lên cười ha ha nói:

- Ý của ngươi là, ngươi có thể lập tức trốn thoát khỏi vòng vây của ta.

Trong giọng nói tràn đầy mỉa mai.

Cơ Nghiên thậm chí cảm giác đầu thằng này có phải là bị đụng hư mất rồi không. Lập tức trốn thoát khỏi sự khống chế của một cường giả Ngưng Thần kỳ?

Phải biết rằng thần thức của cường giả Ngưng Thần kỳ có thể bao trùm được một khoảng bán kính hơn mười vạn km a...mặc dù là không gian dị năng giả Ngưng Thần kỳ, cũng không thể trong nháy mắt đã truyền tống đi xa như vậy được. Huống chi, hôm nay hắn lại ở trước mắt của mình, ít nhất thần thức của mình đã tập trung vào hắn, phạm vi mấy chục vạn km xung quanh, hắn căn bản là không có chỗ nào để che dấu, ẩn trốn. Dù cho hắn có thu liễm khí tức bản thân cũng không ngoại lệ.

Cái này mà đánh cuộc gì? Cái này rõ ràng là tìm cớ để dâng tặng Lộng Viêm thảo cho ta nha.

Thấy được sự mỉa mai trong mắt đối phương. Lâm Dịch nhếch miệng cười nói:

- Có dám đánh cuộc hay không?

871. Chương 979 -981: Mê Đoàn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 979-981: Mê đoàn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Tốt, ta ngược lại thật rất muốn nhìn, ngươi làm thế nào để có thể thoát khỏi sự khống chế của ta. Không cần nửa giờ, chỉ cần một phút đồng hồ là được.

Cơ Nghiên cảm giác được thắng lợi đã nằm chắc trong tay mình. Nói thẳng.

Nói thực lòng, thấy dáng vẻ ngọt ngào bề ngoài của Cơ Nghiên, lại làm ra loại động tác hào sảng này, thật sự là vô cùng đáng yêu.

Lâm Dịch tròng mắt hơi híp:

- Nàng xác định chỉ cần một phút đồng hồ?

Cơ Nghiên cười lạnh nói:

- Có lẽ một phút cũng không tới.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, híp mắt nói:

- Vậy thì cứ theo ý nàng, trong vòng một phút đồng hồ, bắt đầu từ khi ta hô. chỉ cần thần thức của nàng bắt được ta, thì coi như ta thua, trái lại cũng thế. Có chơi có chịu, những người kia coi như là người làm chứng.

Lâm Dịch chỉ mấy cường giả đứng cách đó hàng chục km. Bọn họ vừa rồi nói chuyện cũng không có dùng biện pháp gì che dấu, dùng tai mắt của Luyện Cách kỳ cường giả, đương nhiên là nghe được rõ ràng.

- Đương nhiên.

Cơ Nghiên ngẩng đầu nói.

Hai bên cũng sẽ không hoài nghi đối phương không giữ lời. Dù sao, đạt tới trình độ như bọn hắn, dù thế nào cũng phải tự trọng thân phận một chút.

- Đã như vậy. Trận đấu…bắt đầu.

Chữ bắt vừa mới ra khỏi miệng, trên người Lâm Dịch đã lập loè ngân quang, biến mất vô tung vô ảnh.

Nụ cười trên môi Cơ Nghiên lập tức ngưng trệ lại, thần thức khổng lồ toàn diện bạo phát.

10 km, 100 km, 1000 km…mười vạn km…mãi cho đến khi đạt đến cực hạn của nàng.

Nhưng mà làm cho nàng ngốc trệ chính là, đối phương…thực biến mất rồi.

- Thực…thực biến mất rồi hả?

Cơ Nghiên mở to hai mắt nhìn, trên mặt hiện lên vẻ không tin nổi.

Bên trong Thần Cư, Lâm Dịch khoé miệng cười tươi, tay vân vê cằm.

Nếu như dám đánh cuộc, Lâm Dịch dĩ nhiên là đã nắm chắc phần thắng. Hổ Thần cư này rõ ràng là xuất từ tay cường giả Thần cấp. Lâm Dịch không tin một Ngưng Thần kỳ cường giả có thể dùng thần thức tìm ra được.

Nói thực lòng, tuy Cơ Nghiên kia một mực luôn tỏ vẻ tàn bạo, nhưng trong lòng Lâm Dịch lại như kỳ tích không sinh ra chút sát khí nào đối với nàng. Nếu không, dùng hai kiện Chân Thần khí và lực Lĩnh vực đột nhiên bộc phát. Tuyệt đối có bảy thành nắm chắc có thể giết được nàng.

Càng nghĩ kỹ, điều này đối với tính cách thường ngày của Lâm Dịch có sự đối lập rất lớn. Lâm Dịch bình thường tuy cũng rất bình thản. Nhưng nếu như đã động sát ý, thật đúng là hiếm có người có thể sống sót được.

Trên thực tế Lâm Dịch cũng không cảm giác được hành vi của mình có cái gì không đúng. Ít nhất lấy trước mắt mà nói, hắn rất ưa thích loại cảm giác này, đánh nàng, trêu chọc vài câu...thấy khuôn mặt phiếm hồng của đối phương, hoàn toàn chính xác rất tuyệt.

Sau khi suy tư một chút, bên miệng Lâm Dịch lộ ra một nụ cười:

- Chắc cũng đủ thời gian rồi?

Nghĩ tới đây, ngân quang lại loé lên, biến mất không thấy gì nữa.

Mà ở ngoài kia, Cơ Nghiên vẫn một mực không dám tin Lâm Dịch lại có thể biến mất không còn tung tích gì trước mặt mình, nàng điên cuồng sử dụng thần thức cố gắng truy tìm dấu vết của hắn. Nhưng rất tiếc, căn bản là không kết quả.

Xa xa, những cường giả Luyện Cách kỳ cũng chăm chú nhìn, thấy bộ dáng như núi lửa sắp bộc phát của Cơ Nghiên, cả đám không tự giác đều lui về sau một ít.

- Vị đại nhân kia vừa rồi hẳn là không gian dị năng giả a? Hắn thật sự có thể thuấn di một lần cả mấy chục vạn km sao?

Các cường giả Luyện Cách kỳ thấp giọng thảo luận.

- Nhìn biểu lộ của Cơ Nghiên đại nhân, tựa hồ thực là như vậy.

Có người không dám chắc chắn lắm nói, ít nhất, trong phạm vi thần thức của bọn hắn, hoàn toàn không có bóng dáng của đối phương, đối phương đã hoàn toàn biến mất không còn một dấu vết gì.

Bọn hắn không khỏi khô khốc nuốt một ngụm nước miếng. Trán có chút mồ hôi, trong nháy mắt thuấn di mấy chục vạn km? Đây là khái niệm gì?

Tuy so với cường giả Thần cấp chỉ cần một ý niệm là có thể tới bất kỳ một nơi hẻo lánh nào vẫn còn chênh lệch rất lớn. Nhưng thế là đủ lợi hại rồi, cường giả như vậy, không khoa trương mà nói, dưới Thần cấp, nếu như không có bảo vật đặc thù có thể phong toả không gian, căn bản là không có người nào có thể hại hắn được.

Các cường giả Luyện Cách kỳ vẫn đang thảo luận chuyện của Lâm Dịch, ánh mắt vẫn nhìn về bóng dáng có chút phát điên của Cơ Nghiên. Cùng đợi màn phía sau, cuộc nói chuyện vừa rồi của hai người, mấy người này đều không bỏ sót chữ nào.

- Sắp hết một phút rồi, vị đại nhân kia chắc là sắp trở lại rồi?

Một gã cường giả Luyện Cách kỳ canh thời gian nói ra.

Cơ Nghiên gần như nổi điên, biểu tình trên mặt rất phong phú, rõ ràng có thể thoát khỏi sự khống chế của nàng trong nháy mắt? Cái này nếu đổi lại là trước kia, nói cái gì nàng đều sẽ không tin.

Nói giỡn chứ, danh xưng Phần Thiên Lục Vương, không phải là để đặt cho vui. Không chút nào khoa trương mà nói, toàn bộ Bạo Loạn Tinh Hải này, số người mạnh hơn nàng còn không tới mười người. Ngoại trừ bốn vị đại nhân Thần cấp, mấy người kia, cũng chỉ là hơi mạnh hơn nàng một chút mà thôi. Nếu quả thật là liều mạng, tỉ lệ cũng là 5 - 5. Mặc dù nàng xếp hạng thứ 6, nhưng đó là bởi vì tuổi của nàng nhỏ hơn mấy người đó mà thôi.

Thực lực thực sự của nàng, trong Phần Thiên tuyệt đối có thể xếp hạng ba người trên.

Mặc dù là những gia hoả kia, muốn trong nháy mắt thoát khỏi phạm vi khống chế của nàng, không thể nghi ngờ là nằm mơ. Mặc dù là không gian dị năng giả mạnh nhất, chỉ cần vẫn là Hư Thần Cảnh. Dưới tình huống không sử dụng không gian Truyền tống trận, nhiều nhất chỉ có thể di động được một vạn km đã là cực hạn. Mà một vạn km, vẫn còn trong phạm vi bao trùm thần thức của nàng.

Nhưng mà gia hoả Lâm Dịch kia, rõ ràng thật sự làm được - trong nháy mắt, thoát ly sự khống chế của nàng.

- Chẳng lẽ hắn là cường giả Thần cấp? Cố ý đến trêu đùa hí lộng ta?

Trong đầu Cơ Nghiên không khỏi hiện lên một ý tưởng vớ vẩn đến cực điểm như vậy. Đương nhiên lập tức bị nàng đá ra ngoài. Thiên giới này có vô số cường giả Hư Thần Cảnh, nhưng mà vì sao số cường giả Thần cấp lại thưa thớt như vậy?

Có lẽ những cường giả Hư Thần Cảnh khác đều cho rằng chỉ cần có thể kiên trì tiến vào Ngưng Thần kỳ. Cuối cùng có một ngày cũng có thể dựa vào bản lãnh của mình mà ngưng tụ ra Thần Cách. Nhưng mà làm một người thường xuyên hầu hạ bên cạnh cường giả Thần cấp, nàng lại phi thường rõ ràng chuyện này khó khăn đến cỡ nào.

Không chút nào khoa trương mà nói, nếu muốn bằng vào bản lãnh của mình ngưng tụ ra Thần Cách, quả thực so với một người bình thường muốn trong vòng trăm năm trở thành một cường giả Ngưng Thần kỳ còn khó khăn hơn.

Đây là khái niệm gì? Trong chuyện này, bất kể là cảm ngộ đối với Thiên đạo, trình độ tinh thuần năng lượng của bản thân, cái tâm mạnh mẽ...chỉ có thể nói, nhất định đó phải là một tên biến thái tới cực điểm mới có thể.

Hơn nữa, trong chuyện này còn ẩn chứa vô số nguy cơ. Bất kể sự thống khổ mà thân thể phải chịu khi thừa nhận thiên tinh năng lượng tập kích. Trong quá trình ngưng tụ, chỉ cần ảnh hưởng do thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của Tâm Ma, đều có thể dẫn đến việc ngưng kết thất bại.

872. Chương 979 -981: Mê Đoàn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 979-981: Mê đoàn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cho nên người có thể ngưng tụ Thần Cách thành công, không người nào mà không phải là tinh anh trong tinh anh, thiên tài trong thiên tài, nhưng quan trọng nhất là người đó phải có vận may cực lớn chống lưng mới có thể thành công.

Đây cũng là lý do mà vì sao Thiên giới bao năm qua không biết đã xuất hiện bao nhiêu cường giả Ngưng Thần kỳ. Nhưng mà người thực sự trở thành Thần Cấp, qua nhiều năm như vậy cũng không đến một trăm người.

Muốn nói Lâm Dịch là một cường giả Thần cấp mạnh mẽ vô song, mười nàng đều không tin chuyện này.

Như vậy đến tột cùng là hắn đã làm như thế nào để thoát khỏi sự khống chế của mình đây? Hơn nữa, vì sao hắn có được loại năng lực này, còn hao phí thời gian, tinh lực đánh với mình lâu như thế?

Cơ Nghiên trăm bề không giải thích được.

Nhưng vào lúc này, cách chỗ nàng 1 km, ngân quang bỗng lập loè hiện lên, một đạo thân ảnh xuất hiên.

Cơ Nghiên lập tức ngẩng đầu nhìn lại...đúng là Lâm Dịch.

Lâm Dịch khoé miệng nhếch lên một nụ cười cần ăn đòn, nháy nháy mắt với Cơ Nghiên. Chọc cho nàng tức đến sắc mặt tái nhợt mới cười hắc hắc nói:

- Cô gái nhỏ à, nàng thua rồi.

Cơ Nghiên nghiến chặt hàm răng nhìn Lâm Dịch, nhịn không được hỏi:

- Đến tột cùng ngươi đã làm cái gì. Làm sao có thể trong nháy mắt thoát ly khỏi phạm vi khống chế của ta?

Lâm Dịch cười hắc hắc:

- Muốn biết sao?

Cơ Nghiên con mắt sáng ngời, xem bộ dáng của đối phương tựa hồ thật sự có ý định nói cho nàng biết. Bảo trì bộ dáng lạnh như băng, nhưng con mắt lại lấp lánh tia mong chờ, cho thấy sự mong chờ của nàng.

- Nguyên nhân là…

Lỗ tai Cơ Nghiên lập tức dựng đứng lên. Đương nhiên, kể cả đám người sau lưng nàng chục km.

Các cường giả, cũng đều trong nháy mắt dựng đứng lỗ tai lên.

Khóe miệng Lâm Dịch nở một nụ cười quỷ dị, sau đó nhẹ nhàng thổ ra hai từ:

- Bí mật!

- Ngươi!

Khuôn mặt Cơ Nghiên đỏ phừng, con mắt trừng lớn tràn đầy lửa giận.

Lâm Dịch ho khan một tiếng, lập tức cười nói:

- Rồi, trở lại chuyện chính. Nàng đã thua thì nên thực hiện lời hứa a? Ta có rất nhiều nhân chứng đấy.

Cơ Nghiên nắm chặt bàn tay lại, sau đó mới từ từ buông lỏng. Con mắt xinh đẹp hung hăng trừng Lâm Dịch. Nhìn nụ cười của hắn, nàng hận không thể nhào tới cắn vài cái cho hả giận.

Bất quá cũng may nàng thật không có làm loại chuyện tổn thương hình tượng như thế. Sắc mặt tái nhợt nói:

- Ngươi có thể rời đi.

Lâm Dịch nhưng là chậc chậc hai tiếng, duỗi ra một đầu ngón tay lắc lắc nói:

- Lúc trước tiền đặt cược của chúng ta là hai hạng a.

Ánh mắt Cơ Nghiên như muốn phún lửa, cắn chặt hàm răng nói:

- Có chuyện mau hỏi.

Lâm Dịch hài lòng nhẹ gật đầu, tay nâng cằm nói:

- A…để ta suy nghĩ nên hỏi vấn đề gì bây giờ?

Nhìn đối phương ngay cả lông tóc trên người đều dựng đứng, bộ dáng tức giận của nàng làm đáy lòng Lâm Dịch phi thường thoải mái. Không biết vì cái gì, lúc hắn đối mặt với Cơ Nghiên tổng luôn có một loại ảo giác như gặp phải Yến Nhi vậy. Đương nhiên, vị thế hai người là đổi lại, đối mặt với Yến Nhi người bị khi dễ là Lâm Dịch. Mà Cơ Nghiên bây giờ lại đang bị Lâm Dịch khi dễ.

Quá xem thường mình rồi, lửa giận trong lòng Cơ Nghiên đã tới một mức độ nhất định, thời điểm tựa hồ như muốn bộc phát, Lâm Dịch đột nhiên vỗ mạnh bàn tay một cái:

- Có rồi.

Cơ Nghiên lửa giận sinh sôi bị cắt đứt, khuôn mặt tái nhợt hỏi:

- Chuyện gì?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cười nói:

- Từ lúc mới bắt đầu, hình như nàng rất tò mò với Chiến Văn của ta. Như vậy ta cũng tò mò một lần…Chiến Văn của nàng là làm thế nào mà có được? Phải nói chi tiết một chút đó.

Vừa nói xong, con mắt Lâm Dịch có chút híp lại.

Những lời này, mới là mục đích mà Lâm Dịch muốn khi đánh bạc.

Không sai, hắn đối với Chiến Văn của đối phương rất tò mò, không chỉ bởi vì đối phương có Chiến Văn loại hổ. Quan trọng hơn là hắn cảm giác được Chiến Văn trên người đối phương, mơ hồ có liên quan gì đó với Chiến Văn trời sinh trên người mình. Biết được sự tồn tại Chiến Văn của đối phương, có khi hắn sẽ giải được bài toán vì sao trên người mình có được Bạch Hổ Chiến Văn. truyện từ

Chiến Văn này xác thực là thứ gì? Nhưng kỳ thật trong lòng Lâm Dịch luôn có một bí ẩn lớn lao, đó chính là, vì sao hắn có được Chiến Văn mà chẳng biết gì cả.

Căn cứ theo lời nói của Lâm Cường, Chiến Văn và lĩnh vực của hắn thức tỉnh vào lúc hắn ba tuổi. Như vậy tại sao hẳn lại cầm giữ Chiến Văn này? Nói là di truyền từ Lâm Cường? Nhưng sau đó chứng minh, Chiến Văn của Lâm Dịch rõ ràng là mạnh hơn nhiều so với Chiến Văn của Lâm Cường. Quan trọng hơn là, qua nhiều năm như vậy, Lâm Dịch hiểu rõ một vấn đề, đó chính là Hổ Văn Nhĩ Đinh trên tai và Chiến Văn của hắn, có một mối liên quan nào đó.

Điều này cũng có chút làm cho người ta phải suy nghĩ lại. Lâm Dịch ba tuổi thức tỉnh Chiến Văn, mà ở trước đó, hắn căn bản là không có sờ qua Hổ Văn Nhĩ Đinh này. Như vậy thì Chiến Văn sao lại có quan hệ tới Hổ Văn Nhĩ Đinh này?

Hơn nữa, Hổ Văn Nhĩ Đinh này cũng thần bí đến cực điểm. Ít nhất trước mắt, Lâm Dịch ngoại trừ biết rõ bên trong nó ẩn chứa huyết sắc năng lượng khổng lồ không gì sánh được. Còn lại thì hoàn toàn không biết cái gì cả, hắn thậm chí còn không có cách nào thao túng nó một cách tự nhiên.

Hổ Thần quyết, Hổ Thần cư, Hổ Văn Nhĩ Đinh, Bạch Hổ Chiến Văn, hết thảy đều có liên quan tới hổ. Trong chuyện này, có phải là có mối liên hệ nào đó hay không?

Còn có, đoạn Ngũ Thần từng xuất hiện thần bí trong ý thức hải của hắn.

Đây hết thảy đều là một bí ẩn, bí ẩn này một mực quay chung quanh người Lâm Dịch.

Mà hôm nay trong lòng lại đột nhiên có một loại cảm giác quái dị trước nữ tử tên là Cơ Nghiên cũng có được Chiến Văn loại hổ này. Điều này làm cho Lâm Dịch thấy được một tia hy vọng, từ nơi này, có lẽ hắn có thể tìm kiếm được chìa khóa xóa bỏ câu đố này.

Cơ Nghiên nhíu mày quan sát Lâm Dịch, mặt vẫn tái nhợt như cũ. Sau một lát mới buồn bực nói:

- Vì sao ngươi lại hỏi chuyện này?

Lâm Dịch nhún vai cười nói:

- Như thế nào? Chỉ cho phép nàng hiếu kỳ với Chiến Văn của ta, không cho phép ta tò mò với Chiến Văn của nàng sao?

Cơ Nghiên hừ lạnh một tiếng nói:

- Nhưng khi ta hỏi ngươi, ngươi lại không trả lời thành thật, dựa vào cái gì ta phải nói cho ngươi biết?

Lâm Dịch khóc cười không xong, Chiến Văn của hắn chính là trời sinh đó. Bất đắc dĩ nói:

- Bởi vì phụ thân ta cũng có Chiến Văn, cho nên Chiến Văn của ta là do di truyền từ phụ thân ta đấy. Trả lời như vậy đã được chưa?

Cơ Nghiên nao nao, nhíu mày một cái. Cái miệng nhỏ nhắn hé mở nhưng vẫn không nói gì.

- Đừng hỏi phụ thân ta có nó như thế nào, bởi vì ta cũng không biết.

Thấy bộ dáng tựa hồ còn muốn hỏi của đối phương, Lâm Dịch đoạt trước một bước mở miệng nói.

Quả nhiên Cơ Nghiên có chút phủi phủi miệng. Thầm nói:

- Gia hỏa này rất tinh khôn.

Bất quá vẫn nhịn không được nhìn kỹ Lâm Dịch vài lần, lộ ra vẻ cực kỳ quái dị.

Lâm Dịch cũng không biết, tại Thiên giới, loại chuyện như Chiến Văn có thể di truyền này, cực kỳ hiếm thấy.

873. Chương 979 -981: Mê Đoàn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 979-981: Mê đoàn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tại Bạch Đế đại lục, bởi vì tinh huyết Thần thú quá mức cường đại, người bình thường căn bản là không có biện pháp hấp thu hoàn toàn, nên một bộ phận tinh hoa mới lưu lại trong người, cứ thế di truyền đến trên người đời sau.

Nhưng bình thường mà nói loại di truyền này đều là càng lúc càng yếu. Nói thí dụ như Chiến Văn đời thứ nhất có thể là thượng đẳng hoặc trung đẳng. Nhưng di truyền đến đời sau lại trở thành hạ đẳng.

Nhưng mà ở Thiên giới này, loại chuyện này là vô cùng hiếm thấy. Những người đạt được Chiến Văn, ai mà không có thực lực mạnh mẽ chứ. Dung nhập hoàn toàn tinh huyết vào trong thân thể mình cũng không phải là công việc khó khăn gì. Mà nếu như đã hoàn toàn dung nhập vào trong cơ thể, sao còn thứ gì để lưu lại chứ? Cho nên loại chuyện di truyền này thật sự là rất hiếm thấy.

Nhất là đã đến trình độ Hư Thần cảnh, người có được Chiến Văn, đều là tự mình tìm kiếm, hoặc là mời người khác có năng lực trợ giúp mình cướp đoạt tinh huyết của Thần thú.

Đây cũng là lý do mà lúc đầu Lâm Dịch nói trời sinh, Cơ Nghiên lại nhớ tới Hổ Thần Chiến Văn, dù sao loại chuyện như di truyền ở Thiên giới quá ít gặp.

- Phụ thân ngươi là ai? Có thể di truyền được Chiến Văn có uy năng cường đại như vậy. Phụ thân ngươi có lẽ cũng không yếu a?

Cơ Nghiên lại đột nhiên tò mò hỏi.

Lâm Dịch hoàn toàn không nói gì, rõ ràng là mình hỏi mà, sao cô nàng này lại cứ hỏi mình vậy?

Sờ sờ mũi, khẽ cười nói:

- Hắc, không ngờ tiểu cô nương nàng còn rất thông minh, biết đánh lạc hướng nữa cơ đấy. Bất quá nên thành thật lại đi, đừng có đánh trống lảng, đánh cuộc người thua là nàng, mà vấn đề của ta nàng còn chưa trả lời đó. Đương nhiên, nếu như nàng muốn quỵt, thì cứ coi như là không có trận đánh cuộc này vậy.

- Ai ăn quỵt chứ?

Cơ Nghiên lập tức cả giận nói. Vừa rồi còn bởi vì thái độ hợp tác của Lâm Dịch mà giảm bớt cơn tức. Trong nháy mắt lại bị lấp đầy, con người tràn đầy hung hãn nhìn xem Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhún vai, cười hắc hắc nói:

- Vậy thì trả lời vấn đề của ta đi.

- Hừ, trả lời thì trả lời…

Cơ Nghiên hừ lạnh một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói mấy câu, Lâm Dịch còn không có nghe rõ, chợt nghe nàng nói:

- Chiến Văn là do ta cầu xin đại nhân giúp ta tìm thấy đấy.

- Đại nhân? Đại nhân nào?

Tâm Lâm Dịch xiết chặt lại.

Cơ Nghiên nhíu lông mày, nhìn xem Lâm Dịch tức giận nói:

- Đương nhiên là Phần Viêm đại nhân, bằng không còn có ai?

- Phần Viêm?

Lâm Dịch có chút chần chờ hỏi.

Phần Viêm, trong Loạn Tinh này, là người của Phần Thiên một trong tam đại thế lực. Đồng thời cũng là một trong Tứ đại Thần cường giả được miêu tả trong phần tài liệu mà Lâm Dịch nắm giữ.

Hắn, là một nhân vật trong truyền thuyết. Trong Bạo Loạn Tinh Hải này cường giả Hư Thần cảnh nhiều vô số kể. Nhưng mà tục truyền số người bái kiến 'hắn', cũng chỉ có một số ít người mà thôi. Người bình thường đều chỉ nghe qua tên của hắn, chưa từng có người nào được chính thức bái kiến 'hắn'.

Lâm Dịch không khỏi nhìn lại Cơ Nghiên đang trong cơn tức giận kia. Xem ra Cơ Nghiên này cũng có thân phận không thấp trong Phần Thiên. Nếu không cũng không có khả năng cầu Phần Viêm giúp nàng tìm Chiến Văn.

- Xem ra nàng ở trong Phần Thiên cũng có thân phận không thấp?

Lâm Dịch cười hắc hắc nói.

Cơ Nghiên hừ lạnh một tiếng, xem như là trả lời hắn.

Bất quá trong mắt nàng vẫn xẹt qua một tia đắc ý cho thấy rõ tâm tư của nàng.

Lâm Dịch cố ý cười hắc hắc nói:

- Nàng không phải là nữ tỳ chuyên môn bưng trà nước cho 'hắn' đấy chứ?

Vốn Lâm Dịch chẳng qua là thuận miệng nói đùa nàng một chút. Không nghĩ tới Cơ Nghiên lại như con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, nhảy cẫng lên kêu:

- Nữ tỳ thì sao chứ? Có thể hầu hạ đại nhân đó là vinh hạnh.

- Ách.

Lâm Dịch ngạc nhiên, không chắc lắm nói:

- Không phải chứ?

- Hừ!

Cơ Nghiên hung ác trợn mắt nhìn Lâm Dịch.

Nàng xem như đã lĩnh giáo, nói tiếp với thằng này chắc cũng phải hộc máu mất.

Giết lại không thể giết được đối phương, mặc dù có Lam Linh Trù mà đại nhân ban cho. Nhưng đối phương cũng có thanh tiểu kiếm cổ quái kia, vật kia rõ ràng cũng là Chân Thần khí. Mà đối phương còn có thể ngay lập tức thoát khỏi sự khống chế của mình. Không thể không nói, bằng vào điểm này, đối phương đã đứng ở thế bất bại rồi. Có đánh tiếp thì cũng không thu được hiệu quả nào.

Lúc này hừ lạnh một tiếng nói:

- Nguyện thua cuộc, lần này ta thua nên tha cho ngươi một mạng. Bất quá Phần Thiên chúng ta sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ đâu. Lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ giết ngươi.

Lâm Dịch nghe lời này thì biết đối phương muốn ly khai, nhưng hắn sao có thể để cho nàng được như ý. Lúc này mới nói:

- Muốn đi hả? Nàng bận rộn chuyện gì sao? Nhà đại nhân các ngươi ở chỗ nào vậy? Có rảnh ta cũng đến bái phỏng một lát. Nói không chừng hắn và cha ta còn là người quen cũ nữa đấy?

Lời này dĩ nhiên là vô nghĩa rồi, Lâm Dịch nếu như nhận thức Phần Viêm, đó mới thực sự là gặp quỷ.

Nhưng Cơ Nghiên lại nao nao, lập tức phục hồi tinh thần lại.

- Đúng vậy, Chiến Văn của hắn là do di truyền, như vậy phụ thân hắn khẳng định là còn mạnh hơn nhiều so với hắn. Dù sao, hắn cũng là cường giả Ngưng Thần kỳ rồi, Chiến Văn còn cường đại như vậy. Phụ thân hắn nói không chừng cũng là một vị cường giả Thần cấp a?

Nghĩ tới đây, Cơ Nghiên có chút không xác định. Nhíu mày nhìn đối phương nói:

- Phụ thân ngươi…đến tột cùng là ai?

Lâm Dịch lại cố ý cười thần bí nói:

- Cái này thì nàng đừng có hỏi nữa. Chỉ cần biết phụ thân ta và đại nhân nhà nàng có quen biết là được rôi. Có thời gian ta sẽ đi bái phỏng hắn.

Nhìn bộ dạng thần thần bí bí của đối phương, Cơ Nghiên cảm giác mình thật sự thất bại. Hỏi lai lịch Chiến Văn của đối phương, chẳng những không làm giảm sự hiếu kỳ của mình. Mà ngược lại càng làm ình thêm hiếu kỳ. Mà mình lại phải đem vấn đề của mình nói cho đối phương. Hơn nữa chỉ cần mỗi lần nhìn thấy nụ cười trên mặt đối phương, Cơ Nghiên liền hận đến nghiến răng, nhưng lại không thể không nhẫn nại.

Một trong Phần Thiên Lục Vương, Thư Hổ Vương. Tựa hồ như lúc đối mặt với thằng này, đều hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Cơ Nghiên lửa giận tràn đầy trong người, sau khi lại nghe thằng này nói, hừ lạnh một cái rồi lên tiếng:

- Ngươi đừng tưởng qua được cửa ải này của ta sẽ bình an vô sự đến được Loạn Tinh nội thành. Hừ, trừ phi ngươi giao Lộng Viêm thảo cho ta. Bằng không, chờ ngươi bình an đến được Loạn Tinh nội thành rồi nói.

Nói tới nói lui, lại lượn trở về khởi điểm.

Lâm Dịch khóc cười không xong, nhìn bộ dạng cứ như một tiểu nha đầu bị ủy khuất gì đó của đối phương. Nào có một phong phạm của Thư Hổ Vương, một cường giả Ngưng Thần kỳ chứ?

Bất đắc dĩ, bất quá Lâm Dịch cũng biết mình không thể quá bức nàng, nếu không chỉ sợ là không xong. Cô nàng tuy tính tình có chút nóng nảy, nhưng dù sao cũng là cao thủ đã thành danh nhiều năm. Tiếp tục nữa, làm cho nàng trở về tìm cách đối phó mình, chỉ sợ đến lúc đó mình sẽ gặp khó khăn.

874. Chương 982 -984: Loạn Tinh Nội Thành.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 982-984: Loạn Tinh nội thành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bất quá, cũng may đối phương ngay tại Loạn Tinh nội thành. Đã có một mục tiêu, tin rằng ngày nào đó bí mật trên người mình sẽ được phơi bày.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch nhún nhún vai, không sao cả nói:

- Muốn ta không cách nào bình an đến Loạn Tinh nội thành. Phải xem năng lực của các ngươi ra sao đã. xem tại

Cơ Nghiên nghe vậy hừ lạnh một tiếng, sau đó lại hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Dịch. Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn có chút rung động, khẽ nói:

- Vậy chúng ta cứ chờ xem.

Nói xong, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất phía cuối chân trời.

Cô nàng này tính ra cũng là người chính trực, nguyện thua cuộc, cũng không có gì khác để dây dưa quá nhiều.

Lâm Dịch buồn cười nhìn về phương hướng đối phương biến mất. Sờ lên cái cằm, sau đó quay đầu nhìn về phía các cường giả Luyện Cách kỳ vẫn đang vây xem, cười ha ha nói:

- Tốt rồi, tan cuộc tan cuộc rồi, còn gì để mà coi chứ.

Nói xong, thân hình đã hóa thành một đạo lưu quang, nhấp nháy vài cái rồi biến mất.

Một đám cường giả Luyện Cách kỳ lúc này mới hồi phục tinh thần lại. Nhìn về phương hướng Lâm Dịch vừa biến mất, sau đó đều tự hóa thành lưu quang mà tản đi.

Sau một lát, nơi đây lại lần nữa khôi phục bầu không khí trầm lắng. Ngoại trừ trên không trung vẫn còn mây đen chưa tiêu tan, không còn ai lưu lại nữa.

Bầu trời một màu xám, đến nỗi ngay cả tầng mây cũng một màu xám ngắt. Toàn bộ mảnh Bạo Loạn Tinh Hải này quả thực giống như tử vực, vắng ngắt, không có sinh mệnh khí tức nào.

Mà ở trong cái khu vực màu xám chết tiệt này, khắp nới đều cất dấu nguy cơ để cướp đi sinh mạng người lạc vào. Hung hãn bạo ngược yêu thú, hiểm ác đến cực điểm, so với yêu thú càng hung ác đó là nhân loại tham lam.

Mây đen cũng lúc đó nổi cuồn cuộn trên tầng không, phảng phất như thiên uy tức giận, uy áp cực lớn là cho nhân tâm phải kinh sợ.

- Ngưng…Cường giả Ngưng Thần kỳ!

Trên mặt không có chút huyết sắc nào, con mắt trừng lớn tràn đầy kinh hãi cùng hối hận. Uy năng khổng lồ tập kích trên người hắn, chỉ cần cổ uy thế khổng lồ này, cũng đủ để cho hắn ngay cả ý niệm phản kháng cũng không thể nổi lên. Trên thực tế, cổ uy thế này đã làm cho hắn ngay cả chân tay mình đều đã hoàn toàn không nằm trong tay mình nữa.

- Phốc.

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Không như tiếng ầm ầm khi cự thạch ngàn cân va chạm, âm thanh khiến người ta phải kinh sợ lặng yên vang lên. Chợt, trừng mắt thật to, theo gót ba người bạn.

Một tia sáng chợt hiện lên, kể cả hắn ở bên trong, tổng cộng có bốn người vốn định ăn cướp không gian giới chỉ của một đạo tặc, bị một bàn tay vô hình dẫn dắt.

Thanh niên có một khuôn mặt tuấn tú, một đôi con ngươi rõ ràng mang theo huyết sắc, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tà dị.

Không gian giới chỉ của mấy tên này đã rơi vào trong tay hắn, đầu ngón tay có tia máu chớp lên, đã hoàn thành quá trình nhận chủ. Thanh niên có chút nheo mắt lại, sau một lát lại có chút sáng lên, sau đó tùy ý đem bốn miếng mà nếu như đặt trên đại lục Bạch Đế thì e là nó sẽ được xem là Thần khí không gian giới chỉ ném xuống dưới. Nhập vào hải dương màu xám.

- Mười ba miếng Linh Tinh, mười chín viên Ẩn Tức hoàn, bốn Tham Trắc hoàn, còn có hai kiện Hư Thần khí. Bốn gã gia hỏa này coi như cũng không đến nỗi nghèo lắm.

Lâm Dịch lộ ra nụ cười thỏa mãn, sau khi nhìn chung quanh lại lần nữa hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng về phía trước.

- Nhớ không lầm, ước chừng ba vạn km phía trước là Luyện Hỏa cốc rồi. Đi qua chỗ này, còn mấy vạn km nữa là tới Loạn Tinh nội thành rồi?

Lâm Dịch vừa bay vừa nghĩ.

Hôm nay, cách ngày đại chiến với Cơ Nghiên cũng đã một tháng rồi. Không còn người dẫn đường, Lâm Dịch tự nhiên cũng không có cách nào đi theo cái thông đạo an toàn do Phiêu Miểu Thiên tìm ra. Cho nên, hắn chỉ có thể căn cứ vào phần tài liệu kia mà chạy đi.

Lộ tuyến trên phần tài liệu kia người biết tất nhiên không là ít, dù sao Tinh Vân bảo sẽ không bán mỗi một thứ, mà phân ra rất nhiều lộ đồ để bán. Cho nên, cường đạo nơi đây cũng so với tuyến đường lúc trước mà thanh niên kia dẫn đi nhiều hơn rất nhiều. Một đường đi tới, Lâm Dịch đã gặp không dưới hai mươi đám rồi, cơ hồ là mỗi ngày đều gặp được.

Mà ngoại trừ đạo tặc, số lượng yêu thú ngược lại ít đi rất nhiều. Lấy trước mặt mà nói cũng chỉ mới gặp được hai ba con mà thôi, yêu thú Ngưng Thần kỳ, một con cũng chưa gặp được.

Tuy hơi bị phiền phức, nhưng đối với Lâm Dịch mà nói thì cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt. Trước mắt, số Linh Tinh hắn thu nhập được đã đạt đến bảy mươi ba khối, Tham Trắc Hoàn hơn mười khối, các đạo cụ công kích hay phòng ngự cũng có ba bốn thứ tốt, bảy tám kiện Hư Thần khí, thu hoạch không thể nói là không phong phú.

Mình lúc trước tiêu hao vài năm thời gian cũng chỉ được hơn bốn mươi miếng Linh Tinh mà thôi. Nhưng hiện tại, chẳng qua là chỉ mới đi ngang qua, liền dễ dàng có được hơn bảy mươi miếng Linh Tinh, thật đúng là châm chọc.

Điều này làm cho Lâm Dịch không thể không cảm thán, hết thảy tất cả, đều được thành lập dựa trên thực lực đấy. Nếu như không có thực lực, thì không có gì phải nói, nhưng nếu như ngươi có, ngươi muốn cái gì, đều có thể dễ dàng có được.

- Thiên giới, quả nhiên là một nơi dùng thực lực vi tôn.

Lâm Dịch cảm thán.

Một tháng này cũng chẳng thấy người bên Phần Thiên tới tìm mình, bất quá Lâm Dịch cũng không quá để ý. Chỉ cần không phải Phần Viêm đích thân tới, Lâm Dịch đều nắm chắc có thể chống lại đối phương.

Mặc dù đối phương có Chân Thần khí cường đại, cảm ngộ Thiên đạo vô cùng thuần thục, tu vi lại rất cao, năng lượng công kích cũng vô cùng lợi hại. Dùng lĩnh vực cộng thêm hai kiện Chân Thần khí, hơn nữa công kích của Thiên đạo, Lâm Dịch vẫn không cách nào chống cự lại địch nhân. Nhưng Lâm Dịch lại có một lá bài tẩy cuối cùng là Hổ Thần cư, hắn tự nhiên sẽ không biết sợ là gì.

Huống hồ, thật sự có cường giả Ngưng Thần kỳ mạnh mẽ đến độ không sợ hai kiện Chân Thần khí cộng thêm lĩnh vực và tu vi của Lâm Dịch sao? Vấn đề này còn rất đáng bàn.

Phi hành cực nhanh, Lâm Dịch đánh giá chung quanh một chút, đại khái là chỉ cần hai tuần lễ nữa là có thể đến được Loạn Tinh nội thành rồi.

Cúi đầu chạy đi, nhưng trong tay Lâm Dịch lại bỗng có ngân quang hiện lên, xuất hiện một cọng cỏ như chiếc đuôi chó màu đỏ.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra một tia buồn rầu, gãi gãi đầu, lộ ra chút do dự.

- Lộng Viêm thảo này, rốt cục có nên cầm hay không?

Đây đúng thật là một vấn đề, nói thực ra, Lộng Viêm thảo này có sức hấp dẫn rất lớn đối với bản thân Lâm Dịch. Phải biết rằng, trong cơ thể hắn thế nhưng có Hắc Viêm tồn tại, theo tu vi của hắn ngày càng mạnh, Hắc Viêm này cắn trả cũng ngày càng nghiêm trọng. Cũng không biết đến lúc nào là nó thoát khỏi sự khống chế của Lâm Dịch, đem Lâm Dịch thiêu thành tro tàn. Hồi tưởng lại cảnh dùng Hắc Viêm đối địch lúc trước, những địch nhân kia nguyên một đám đều hóa thành không khí, da đầu Lâm Dịch liền có chút ngứa. Vừa nghĩ tới một ngày nào đó mình bị biến thành bộ dạng kia, càng là lo lắng không thôi.

875. Chương 982 -984: Loạn Tinh Nội Thành.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 982-984: Loạn Tinh nội thành. xem tại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bất quá, hấp dẫn thì hấp dẫn, Lâm Dịch lại vẫn còn có chút do dự.

Thứ nhất, Lâm Dịch là một người có tính cách, lúc trước mặc dù nói là đang trong tình cảnh nguy hiểm, nhưng tên thanh niên kia vẫn không do dự mà giao Lộng Viêm thảo cho hắn, huống hồ Lâm Dịch lúc trước cũng cam đoan sẽ đem Lộng Viêm thảo nguyên vẹn về. Chỉ riêng một điểm này, Lâm Dịch tựa hồ đã không cách nào sử dụng nó.

Thứ hai, Lộng Viêm thảo là đồ vật của Phiêu Miểu Thiên, mà Phiêu Miểu Thiên lại nắm viễn trình truyền tống trận trong tay. Sau lưng lại có một gã cường giả Thần cấp trấn giữ. Lâm Dịch tuy tự đại, nhưng cũng biết hậu quả khi chọc giận một Thần cấp, ngoại trừ chết thì không còn con đường thứ hai để đi. Mặc dù có Hổ Thần cư, đối mặt với cường giả Thần cấp, Lâm Dịch cũng không dám khinh thường.

Còn việc nói dối Lộng Viêm thảo đã bị người Phần Thiên đoạt đi. Căn bản đó chính là lừa người dối mình rồi. Phiêu Miểu Thiên là thế lực gì? Người Phần Thiên có đoạt được Lộng Viêm thảo hay không, bọn hắn chỉ cần tùy tiện nghe ngóng một chút là biết được rõ ràng.

- Xem ra chỉ có thể buông tha nó.

Lâm Dịch cuối cùng cũng bất đắc dĩ mà nghĩ như vậy, lại lần nữa nhìn thoáng qua Lộng Viêm thảo cứ như là cỏ đuôi chó kia, khẽ thở dài một hơi thả lại vào trong không gian giới chỉ.

- Xem ra chờ đến khi tới Loạn Tinh nội thành cũng không thể ra đi tay không được...ít nhất cũng phải kiếm được một cọng Lộng Viêm thảo khác hoặc là một ít linh dược có tác dụng tương đương. Bằng không đợi tới khi về Đông Nam Thiên, ở đó cũng không có tài nguyên phong phú như ở Bạo Loạn Tinh Hải này.

Lâm Dịch âm thầm suy tính, về điểm ấy Lâm Dịch tự nhiên là hiểu rất rõ. Loạn Hải sở dĩ tụ tập nhiều cường giả như vậy, một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là do ở đây có sản vật cực kỳ phong phú. Có rất nhiều linh dược quý hiếm đối với nhân loại, đều là do yêu thú cực kỳ mạnh mẽ trông coi, hoặc là ở trong một tình huống nguy hiểm nào đó. Cho nên nói nơi nào nguy hiểm nhất trên Thiên giới này? Không hề nghi ngờ đó chính là Bạo Loạn Tinh Hải.

Hôm nay Lâm Dịch không thể sử dụng gốc Lộng Viêm thảo. Nhưng hắn vẫn không thể không giải quyết vấn đề Hắc Viêm trên thân. Nếu không thời điểm lúc đoàn tụ với người thân, hắn đột nhiên lại bị Hắc Viêm cắn nuốt, hí kịch liền biến thành bi kịch rồi...

Lắc lắc đầu vài cái, Lâm Dịch bình phục lại tâm tình của mình.

Phiêu Miểu Thiên khẳng định là hiểu rất rõ Loạn Tinh này, xem ra trước nên tìm kiếm các thảo dược có cùng công dụng với Lộng Viêm thảo.

Lâm Dịch hoạch định trước những việc cần làm trước khi đến Loạn Tinh nội thành.

- Còn Phần Viêm nữa, có lẽ nên gặp người này một chút...

Mê đoàn kia vẫn một mực bao phủ Lâm Dịch, không tìm hiểu cho ra, Lâm Dịch vẫn luôn cảm thấy bức bối.

Bất quá nói thật lòng, có thể gặp gỡ một cường giả Thần cấp, thật sự là một chuyện làm cho người ta phải hãnh diện.

Nhưng muốn gặp, công việc đằng sau đó cũng làm cho người ta phải đau đầu đấy, Lâm Dịch không khỏi gãi gãi đầu, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

- Đi một bước tính một bước vậy.

Lâm Dịch tự an ủi lấy mình.

Đã quyết định, không có gì phải nghĩ nữa. Huyết sắc năng lượng trên người đại thịnh, tốc độ lập tức bạo tăng, lập tức liền biến mất không còn tăm tích.

Một tuần sau.

Ánh lửa ngút trời.

Đây là một vùng đất quỷ dị màu đỏ, vùng đất quỷ dị này vắt ngang cả Thiên giới, biên giới màu đỏ, giống như một vòng cung, đem Bạo Loạn Tinh Hải màu xám tách ra, có thể nói phân biệt rất rõ ràng.

Mà chỗ này, đúng là bị người Bạo Loạn Tinh Hải xưng là Luyện Hỏa cốc.

Tương truyền trong Luyện Hỏa cốc có một loại hỏa diễm rất lợi hại, tên là Lăng Loạn U hỏa. Tục truyền Lăng Loạn U hỏa này chính là một trong tam đại thần hỏa của Thần giới, không gì không đốt được, lợi hại vô cùng. Cho dù cường giả Thần cấp có gặp được, cũng cảm thấy cực kỳ khó giải quyết.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, cũng chưa có ai chính thức gặp được.

Luyện hỏa cốc này tuy gọi là cốc, trên thực tế lại là một vùng đất tồn tại vô cùng quỷ dị không giống như bình thường. Nó hầu như đem trọn con đường từ Loạn Tinh ngoại thành đến Loạn Tinh nội thành ngăn chặn. Bất luận kẻ nào muốn đi vào Loạn Tinh nội thành, đều phải đi qua Luyện Hỏa cốc này.

Phía chân trời màu xám, một thân ảnh ầm ầm lao tới.

Thời điểm vừa mới tiếp xúc với vòng cung màu đỏ, bỗng nhiên ngừng lại.

- Đây chính là Luyện Hỏa cốc trong truyền thuyết sao?

Một bộ hắc y, một khuôn mặt thanh đến cực điểm treo một tia biểu lộ mới lạ nhìn chung quanh, thanh niên này đúng là Lâm Dịch.

- Thật quỷ dị, vùng đất này rõ ràng giống hệt như lĩnh vực trước kia của mình.

Từ bên ngoài nhìn qua, Hỏa cốc này tựa hồ như một màn hào quang màu đỏ. Thật đúng là có điểm giống lĩnh vực của Lâm Dịch lúc ở Bạch Đế đại lục.

Giống nhau.

Đương nhiên, việc này chỉ là cảm giác mà thôi.

Lâm Dịch quay đầu nhìn lại, đường vòng cung màu đỏ cũng biến thành thẳng tắp, một mực lan tràn mở rộng ra xung quanh, cũng không biết nó kéo dài đến tận nơi nào.

Lâm Dịch thử duỗi một tay vào.

Không có chút cảm giác trở ngại nào, mọi thứ vẫn bình thường. Chẳng qua là, nhiệt độ trong này đúng là rất cao.

Độ ấm nơi bàn tay khá cao, chỗ cánh tay lại hơi lạnh. Hai loại nhiệt độ hoàn toàn khác biệt cùng xuất hiện một chỗ trên cánh tay, lộ ra chút kỳ dị.

Đương nhiên, nhiệt độ cao thì cao, nhưng đây đối với Lâm Dịch tự nhiên là không tính vào đâu.

Thân hình khẽ động, chui vào.

Ánh lửa.

Lọt vào trong tầm mắt Lâm Dịch, khắp nơi đều là biển lửa.

Quỷ dị là ngay cả hải dương màu xám phía dưới, cư nhiên cũng biến thành biển lửa. Nhìn qua cứ như là dung nham cuồn cuộn không ngừng phun trào, khói đen bốc lên mù mịt.

Một mùi hỏa vị cực kì gắt mũi, lập tức chui vào mũi Lâm Dịch.

Lâm Dịch trợn mắt há hốc mồm.

- Làm sao mà cảm giác cứ như là đi vào trong biển lửa vậy?

Lâm Dịch ngạc nhiên, nhưng không có sợ hãi thán, bên ngoài không có vật gì ngăn cách, quả thực chính là nối liền một mảnh, nhưng một bên là nước, một bên lại là lửa. Thiên nhiên quả nhiên là thần kỳ làm cho người ta phải thán phục.

Lắc đầu cảm khái một hồi, Lâm Dịch di động thân hình.

Mùi ka li ni trát gay mũi không ngừng chui vào mũi của hắn, khói đen hừng hực cùng với nhiệt độ siêu cao làm cho hắn không khỏi nhíu mày. Từng đợt âm thanh 'ừng ực' vang lên, đúng là truyền từ biển lửa cuộn

trào dung nham kia. Đưa mắt nhìn lại hoàn toàn là một biển lửa, thanh âm 'ừng ực' từ xa mà đến gần, tầng tầng lớp lớp, rậm rạp chằng chịt làm cho người ta không khỏi tê dại.

Vô sắc lĩnh vực, từ trên người Lâm Dịch tràn ra, lập tức một cổ cảm giác mát lạnh dâng lên, Lâm Dịch lúc này mới cảm giác thấy thư thái hơn nhiều. Sau khi thở phào một hơi nhẹ nhõm, Lâm Dịch liền gia tăng tốc độ, một đôi mắt, không ngừng nhìn quanh.

Dù sao nơi đây còn có một Lăng Loạn U hỏa trong truyền thuyết. Lâm Dịch không muốn Hắc Viêm còn chưa giải quyết, lại trêu chọc đến một gia hỏa hầu như là cùng cấp bậc với Hắc Viêm.

876. Chương 982 -984: Loạn Tinh Nội Thành.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 982-984: Loạn Tinh nội thành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Độ rộng Luyện Hỏa cốc cũng không tính là dài, ước chừng khoảng bảy tám nghìn km. Nếu như dùng tốc độ nhanh nhất của Lâm Dịch mà nói, mấy giờ là có thể bay ra ngoài. Nhưng bởi vì sợ tốc độ quá nhanh, vạn nhất đụng phải Lăng Loạn U hỏa kia thì chỉ có một con đường chết. Cho nên Lâm Dịch chỉ dùng sáu bảy phần tốc độ bay đi. Loại tốc độ này, hắn hoàn toàn có thể khống chế được thân hình dừng lại trong nháy mắt, có thể ứng phó được một ít sự kiện đột xuất.

Toàn bộ Luyện Hỏa cốc tạo hình tựa như là một miệng núi lửa, khói đen bên trong cuồn cuộn, thanh âm 'ừng ực' không ngừng vang lên. Thực lực hơi yếu một chút sợ là không cách nào thừa nhận nhiệt độ ở đây.

Bay được mười mấy giờ, kinh sợ vô hiểm.

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, con mắt theo thói quen toàn là màu đỏ trong lúc nhất thời không kịp thích ứng, không khỏi có chút híp lại, điều chỉnh tiêu cự lại một lúc, mới phát hiện rằng đã đi ra khỏi khu vực quỷ dị kia.

Phía dưới, vẫn là hải dương toàn màu xám, quay đầu lại xem, là một vùng đất màu đỏ tựa như vòng cung Luyện Hỏa cốc.

- Chỗ này thật sự là quỷ dị.

Lâm Dịch thì thầm một tiếng, quay đầu lại, hướng phía trước bay đi.

Con đường kế tiếp yên lặng hơn nhiều, đương nhiên, ngươi chung quanh cũng ngày càng nhiều. Thậm chí Lâm Dịch còn có thể chứng kiến lưu quang lóe lên bên người.

Xem ra, Loạn Tinh thành này cũng rất náo nhiệt.

Đến nơi này, đạo tặc tựa hồ như đã tuyệt tích hết rồi,.

Hay nói giỡn, nơi này chính là Loạn Tinh nội thành, ra vào đều là người mạnh nhiều vô số kể. Những tên đạo tặc kia cũng không phải người ngu ngốc. Ăn cướp ở chỗ này? Chỉ sợ sẽ chọc cho nhiều người tức giận.

Huống chi, bên trong Loạn Tinh thành còn có tồn tại càng mạnh mẽ - cường giả Thần cấp trấn thủ. Tuy nói cường giả Thần cấp bình thường sẽ không để ý tới trận chiến giữa những cường giả Hư Thần cảnh. Nhưng người của Thiên giới hay vẫn bảo trì một phần tôn kính với cường giả ở vị thứ này. Tại những nơi như thế này, sẽ tự động thu liễm đi nhiều.

Bảo trì tốc độ không nhanh không chậm, Lâm Dịch bỏ ra ước chừng bốn ngày, rốt cục thấy được Loạn Tinh nội thành.

- Đây chính là Loạn Tinh nội thành?

Lần đầu nhìn thấy Loạn Tinh nội thành, Lâm Dịch có chút ít kinh ngạc.

Chỉ thấy ở phía chân trời xa xa, mấy tòa phù phong cấu thành một phù phong quần, trong đó bốn tòa phù phong đem một tòa phù phong bên trong bao vây như chúng tinh củng nguyệt. Trên đỉnh phù phong, một cổ uy năng khủng bố bành trướng khắp bốn phương tám hướng, khí thế thật là kinh người.

Nhưng mà tòa phù phong kia, lại không quá lớn. So với vẻ đại khí của Tinh Ngoại thành, có chút quá nhỏ.

Bất quá ngẫm lại cũng thế, ở trong có thể ra vào đều là cường giả Hư Thần cảnh, muốn lớn đích xác cũng vô dụng.

Tuy đại khí không bằng Loạn Tinh thành, nhưng năm tòa phù phong như kiếm lại tỏa ra khí thế ác liệt lăng lệ, tràn đầy năng lượng, làm cho người ta không dám khinh thường một chút nào.

- Tòa phù phong ở giữa có lẽ là Loạn Tinh nội thành a? Bốn tòa khác là gì đây?

Lâm Dịch tò mò nhìn.

Khoảng cách giữa mấy tòa phù phong này cũng cỡ ba bốn km, nhưng cách vài chục km bên ngoài, chỉ thấy đó là những khe hở nho nhỏ, rất nhiều lưu quang màu sắc khác nhau giao thoa trong đó. Đột nhiên có một đạo lưu quang lóe lên bên cạnh Lâm Dịch, thẳng hướng năm tòa phù phong kia mà đi.

Lâm Dịch tò mò nhìn, thân hình lại theo chân đạo lưu quang đó, bay đi.

Càng tiếp cận năm tòa phù phong mới có cảm giác rõ ràng nhất, Lâm Dịch mơ hồ có cảm giác bị đè nén.

- Cái này, hẳn là uy áp của cường giả Thần cấp a?

Lâm Dịch nghĩ đến.

Không hề nghi ngờ uy áp của cường giả Thần cấp của Loạn Tinh nội thành này còn mạnh hơn nhiều so với Loạn Tinh ngoại thành. Hơn nữa những vòng năng lượng thủ hộ kia, lộ ra vẻ xuất từ tay Thần cấp, Ít nhất Lâm Dịch không có nắm chắc có thể đem tầng phòng hộ kia xé rách.

Hít sâu một hơi, bay đi.

Sau một lát, rốt cục cũng đi tới bên ngoài thành thị.

Giống với Loạn Tinh ngoại thành, có hộ vệ, trên vòng bảo hộ chỉ có một lỗ hổng nho nhỏ để đi vào.

Lâm Dịch bay thẳng đến chỗ đó, xải bước đi vào.

- Ô…ô…ô…n…g.

Một hồi tiếng ồn ào trong nháy mắt rót vào tai của hắn, cũng phải mấy tháng không được nghe những âm thanh này, làm cho Lâm Dịch trong lúc nhất thời đầu có chút mơ hồ.

Bất quá khá tốt, ngay sau đó hắn đã lập tức thích ứng.

Đường phố rộng rãi náo nhiệt, biển người như thủy triều, kiến trúc cao lớn, đây chính là Loạn Tinh nội thành, cũng không khác bao nhiêu so với các thành thị khác.

Nếu như nói thành thị này có gì khác, chỉ sợ cũng chỉ có những người đi đường này.

Thuần một sắc cường giả Hư Thần cảnh.

Nơi đây, người tới ta lui, từng người đều là cường giả Hư Thần cảnh. Lâm Dịch đại khái đếm một chút, chỉ cần trên con đường này, chỉ sợ cũng không dưới ngàn mấy.

- Cư nhiên lại có nhiều cường giả Hư Thần cảnh như vậy?

Lâm Dịch trợn mắt há hốc mồm.

Kỳ thật điều này cũng bình thường, thử nghĩ thoáng một chút. Thiên giới này rộng lớn như thế nào? Toàn bộ Tây Bắc Thiên đã rộng lớn đến cỡ nào? Phải biết rằng hầu như trên mỗi mảnh đất đều có cường giả Hư Thần cảnh, chẳng qua là Lâm Dịch kinh qua các chuyện, số người tiếp xúc cũng chỉ có một chút, làm cho hắn có ảo giác rằng cường giả Hư Thần cảnh rất thưa thớt.

Đương nhiên, cường giả Hư Thần cảnh đích thực là rất thưa thớt.

Nhưng phải biết rằng, dân số trên Thiên giới này phải dùng hàng tỉ để đếm đấy. Dù là trong 100 vạn, 1000 vạn người chỉ có một cường giả Hư Thần cảnh thì số cường giả Hư Thần cảnh trong 1 tỉ người cũng có hàng chục rồi, hơn nữa đây chỉ là Tây Bắc Thiên mà thôi.

Một con số khổng lồ như vậy, phân tán đến hàng tỉ người dân trên Thiên giới tự nhiên là rất thưa thớt, nhưng nếu như tập trung lại một chỗ thì sao.

Cho nên, mới có thể gây cho Lâm Dịch một cảm giác trùng kích mãnh liệt như thế.

- Bạo Loạn Tinh Hải này quả nhiên là nơi mà cường giả tụ tập...

Lâm Dịch không khỏi cảm khái.

Sau đó, xải bước bước về phía trước.

Những người này tuy đều là cường giả Hư Thần cảnh, tuyệt đại bộ phận trong đó đều là Luyện Cách kỳ, ngẫu nhiên có thể thấy được một hai cường giả Ngưng Thần kỳ trong đó, đã coi như là không tệ rồi. Có thể nghĩ được, muốn lĩnh ngộ ra Thiên đạo là một chuyện khó khăn cỡ nào.

Lâm Dịch vòng vo trên đường một hồi, chỉ là trong thành phố này, dân cư cũng khoảng trên ba vạn người rồi. Dựa theo loại tỉ lệ này, bốn tòa thành thị khác, Loạn Tinh nội thành này rõ ràng có được mười lăm vạn cường giả Hư Thần cảnh?

Mười lăm vạn, con số này cũng không tính là lớn, nhưng phải biết rằng, đây chính là cường giả Hư Thần cảnh a...một cường giả Hư Thần cảnh, ở chỗ nào cũng là cường giả bá chủ một phương. Mà ở chỗ này lại vượt qua mười lăm vạn?

- Nếu như ai có thể thao túng một đám người như vậy, đó là một loại hiệu quả gì?

Lâm Dịch không cách nào tưởng tượng.

Hít thở sâu một hơi, Lâm Dịch không suy nghĩ nhiều nữa.

877. Chương 985 -986: Phần Thiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 985-986: Phần Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Trước nên đi tìm năm tên gia hỏa kia.

Lâm Dịch suy nghĩ, thần thức lập tức khuếch tán ra ngoài

Nếu như đã quyết định không đụng vào, Lâm Dịch đương nhiên là muốn hoàn thành lời hứa của mình. Huống hồ, hắn còn cần một người dẫn mối đây này.

Thành phố này cũng không tính là lớn, cũng chỉ có 10 km đường kính mà thôi. Thần thức của Lâm Dịch trong nháy mắt đã khuếch tán tất cả mọi nơi của thành thị này. Nhưng mà, vẫn không tìm được tung tích của năm người kia.

Liền định khuếch tán thần thức ra ngoài, lại phát hiện không cách nào làm được. Cái lồng năng lượng xuất từ tay của Thần cấp kia, đem thần thức của hắn ngăn lại.

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một tia cảm thán, hắn nhận ra rằng căn bản là không biện pháp thẩm thấu một tia thần thức nào ra ngoài, quả nhiên không hổ là vật phẩm do Thần cấp cường giả tạo ra.

- Không biết là bọn hắn có ở mấy tòa phù phong khác không nữa? Hay là đám người bọn hắn chưa tới Loạn Tinh nội thành?

Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến, bất quá khả năng phía sau có lẽ phải lớn hơn một chút, dù sao Lâm Dịch cũng là ngựa không dừng vó chạy tới, tốc độ có lẽ nhanh hơn bọn hắn một ít mới đúng.

Nhưng Lâm Dịch cũng muốn đi bốn tòa phù phong khác nhìn một chút, nói không chừng bọn hắn cũng đã về rồi.

Vì vậy Lâm Dịch quay người nhắm hướng phù phong bên trái bay đi.

Tuy mấy tòa phù phong này đều chỉ cách nhau vài km, nhưng bởi vì lồng năng lượng, từ những nơi khác là không cách nào đi ra khỏi cửa thành, cho nên mới phải vòng lại bay về phía tòa phù phong khác.

Tòa phù phong này nhìn qua cũng không khác mấy tòa phù phong ở chính giữa, đồng dạng cũng có một cái lồng năng lượng mạnh mẽ do Thần cấp chế tác, cũng đồng dạng thuần một sắc là cường giả Hư Thần cảnh.

Lâm Dịch đem thần thức khuếch tán ra ngoài.

- Cũng không…

Sau một lát, Lâm Dịch mở mắt, cũng không tìm được người.

Không dừng lại, tiếp tục hướng tòa phù phong khác mà đi.

Năm tòa phù phong, Lâm Dịch dùng không đến 10 phút đã hoàn tất cuộc tìm kiếm. Nhưng vẫn không có tìm được thần thức của năm người kia.

Lâm Dịch nhíu mày.

Trong lòng có chút bận tâm.

- Chẳng lẽ là bị người Phần Thiên cản lại sao?

Lâm Dịch gãi gãi đầu, cũng rất bất đắc dĩ. Giờ ngoại trừ chờ đợi, tựa hồ như hắn cũng không còn cách nào nữa.

- Được rồi, trước cứ đợi một thời gian ngắn, cũng tốt để tìm hiểu về Loạn Tinh nội hải. Tin tức bên ngoài, chắc không rõ ràng bằng trong này a?

Đến nơi này, Lâm Dịch quay đầu nhìn chung quanh một chút, lại đột nhiên ngừng lại, liếc mắt nhìn về một phía.

Sau một lát, Lâm Dịch nở một nụ cười.

- Phần Thiên.

Nụ cười lóe lên rồi biến mất, Lâm Dịch quay người bước về phía đường phố.

- Nhanh đi thông báo đại nhân, đã phát hiện mục tiêu.

Tại một chỗ trong góc cách Lâm Dịch một khoảng chừng trăm mét, có hai người đang nhìn chằm chằm vào hắn, sau một lát, có một người trong đó mở miệng nói ra.

Thanh âm rất nhỏ, nhưng không thể giấu diếm được lỗ tai của Lâm Dịch.

Lâm Dịch bất động thanh sắc liếc liếc mắt lại, lập tức bắt đầu đi vòng trong thành, hắn muốn nhìn đối phương rốt cục là muốn chơi trò gì.

Tầng mây màu xám, dưới năm tòa phù phong khoảng chừng ngàn km có một tòa thành thật lớn đang ẩn thân trong tầng mây. Chung quanh mơ hồ lóe ra quang mang màu vàng, nhìn qua cũng giống như những vòng phòng hộ trên những tòa phù phong, cũng được xuất từ tay của Thần cấp cường giả. Ở bên ngoài, căn bản là không cách nào dùng thần thức xâm nhập vào được.

Trong một đại sảnh của cổ bảo nào đó đang có bốn người đàm tiếu với nhau, bầu không khí rất hòa hợp.

Một hồi tiếng bước chân vang lên.

- Mấy vị đại nhân, thuộc hạ có chuyện bẩm báo.

Thanh âm đàm tiếu kết thúc, ánh mắt của mọi người đều quăng về phía cửa ra vào, một người thị vệ đang cung kính đứng ở đó.

- Tiến đến.

Thanh âm một nữ nhân vang lên, thị vệ kia có chút khom người đi lên.

- Thuộc hạ tham kiến mấy vị đại nhân.

Thị vệ kia đi tới trong đại sảnh, khom người hành lễ.

- Ừ, có chuyện gì?

Một nữ tử ngồi ở ghế bên trái đại sảnh cất tiếng hỏi.

- Cơ Nghiên đại nhân, người ngài để cho chúng ta lưu ý đã xuất hiện.

Thị vệ kia khom người trả lời.

- Xuất hiện rồi?

Ánh mắt cô gái lập tức sáng ngời.

Cô gái này, đúng là người ngày đó đại chiến với Lâm Dịch, một trong Phần Thiên Lục Vương Thư Hổ Vương.

Mà Cơ Nghiên hôm nay đã hồi phục lại bộ dáng ngày thường, không còn bộ dáng nửa người nửa thú như ngày đó nữa.

Một đầu tóc đen dài choàng trên bờ vai nhỏ, bộ y phục màu vàng nhạt ngắn tay làm nổi bật tư thái nhanh nhẹn của nàng, phía dưới là một cái quần cụt làm lộ ra đôi chân trắng nõn thẳng tuột, làm cho người xem trong lòng phát hỏa, cả người tràn đầy một hương vị thanh xuân.

Ai có thể tưởng tượng, một thanh xuân nữ tử bộ dạng tuyệt mỹ lại chính là Thư Hổ Vương trong Phần Thiên Lục Vương chứ?

- Tiểu Nghiên, có mục tiêu gì à?

Lúc này có một thanh âm của nam nhân vang lên.

- Chính là người mà lần trước muội đã nói, chính là người đoạt đi Lộng Viêm thảo.

Cơ Nghiên nghiêng đầu sang chỗ khác hồi đáp.

Người nói chuyện, là một nam nhân đang ngồi bên người nàng.

Đây là một nam nhân cực kỳ có mị lực, dáng người thon dài, so với Cơ Nghiên còn cao hơn hai cái đầu, bộ dáng tuấn mỹ, trên trán có một dúm Lưu Hải (chắc là cái bớt), nhưng nó lại là màu vàng.

Nghe xong lời nói của Cơ Nghiên, nam nhân này có chút kinh ngạc, thần sắc có chút hứng thú hỏi:

- Hả? Chính là người trong nháy mắt có thể thoát khỏi thần thức của muội đó à?

Nói đến chuyện này, Cơ Nghiên lập tức có chút buồn bực, bất quá vẫn gật đầu nói:

- Ừ.

- Có thể lập tức thoát ly khỏi phạm vi thần thức của Tiểu Nghiên, người này không phải là cường giả bình thường…

Lại một thanh âm của nam nhân vang lên.

Người nói chuyện, là một nam nhân tuấn mỹ đến yêu dị.

Thân khoác một bộ quần áo đỏ rực, thậm chí ngay cả giày cũng màu đỏ nốt, một khuôn mặt tuấn tú đến nữ nhân cũng phải ghen tị.

Hàng mi có chút cong lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười mê người.

- Mạnh như vậy, thật đúng là phải đi xem một chút. Tiểu Nghiên, phụ thân hắn có thể là một cường giả Thần cấp? Muội chắc chứ?

Một nam tử khác trong đại sảnh cũng mở miệng nói.

Nam tử này cũng là một mỹ nam hiếm thấy, một đôi mắt xinh đẹp xếch lên, biểu lộ ôn nhu, nếu không nhìn kỹ, thậm chí còn có người cho rằng hắn là một nữ nhân.

Cơ Nghiên nhưng là trợn mắt nhìn người nọ, tức giận nói:

- Đã nói là có khả năng, đương nhiên là không chắc rồi. Còn hỏi…

Nam tử kia bị Cơ Nghiên trách móc như vậy, có chút ngơ ngác một chút, lập tức xấu hổ vò vò đầu cười, không nói thêm gì nữa.

Mà ba người này, đúng là những người được đồng xưng hô Phần Thiên Lục Vương với Cơ Nghiên.

Người nói đầu tiên, là Kim Tử Mâu Quân.

Nghe tên đã biết là người này tu hành Kim thuộc tính, hơn nữa hắn tu luyện còn là cực kỳ hiếm thấy lĩnh vực, cảm ngộ đối với Thiên đạo có thể nói là đệ nhất nhân dưới Thần cấp. Một thân thực lực cực kỳ mạnh mẽ, trong Bạo Loạn Tinh Hải này, có thể cùng hắn đánh đồng, cũng chỉ có Phiêu Miểu Thiên Lưu Phong và Vô Thượng Thiên Linh Nhiên hai người mà thôi. Tính cách hắn có chút hiền hòa, tuy thực lực rất mạnh, nhưng không có ngạo khí bình thường của cường giả.

878. Chương 985 -986: Phần Thiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 985-986: Phần Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Người nói chuyện thứ hai, là Viêm Long Vương Úc.

Người này tu hành Hỏa thuộc tính, có được Chân Thần khí Luyện Viêm đao do Phần Viêm ban tặng. Tục truyền chính là một trong những đệ tử thân truyền của Phần Viêm, thực lực tự nhiên là không cần phải nhiều lời.

Mà người nói chuyện thứ ba, là Huyền Mộc Vương Diệp Nhuận.

Nghe thấy danh xưng cũng biết là người này tu hành Mộc thuộc tính. Một thân thực lực cũng cực kỳ kinh người, tính cách sáng sủa, trong Phần Thiên cũng có nhân duyên thật tốt. Nghe nói là đang theo đuổi Cơ Nghiên, bất quá bề ngoài giống như Cơ Nghiên không có để tâm tới hắn.

Tính cả Cơ Nghiên ở bên trong, trong đại sảnh cũng có bốn Vương trong Lục Vương rồi, có thể nói Phần Thiên có được ngày hôm nay, chính là dựa vào mấy người bọn họ.

Cơ Nghiên trợn mắt nhìn Diệp Nhuận liền không để ý tới hắn nữa, mà là quay đầu nhìn về phía tên thị vệ kia nói:

- Hiện tại hắn đang ở chỗ nào?

Thị vệ cung kính trả lời:

- Bẩm đại nhân, giờ hắn đang ở trong Phiêu Miểu thành.

- Phiêu Miểu thành?

Cơ Nghiên hơi nhíu lông mày lại, phỏng đoán:

- Chẳng lẽ hắn đã đem Lộng Viêm thảo kia cho Phiêu Miểu Thiên rồi hả?

Nghe được câu hỏi của Cơ Nghiên, tên thị vệ kia cung kính nói:

- Đại nhân, chúng ta phát hiện hắn ở trong Phiêu Miểu thành, tựa hồ như hắn đang tìm người nào đó, thần thức lan tỏa toàn bộ khu vực này, tựa hồ là không tìm được, sau đó mới đi tới Phiêu Miểu thành. Trong quá trình này, không có tiếp xúc với bất luận người nào cả.

Cơ Nghiên nao nao, nói:

- Nếu như đã tới Loạn Tinh nội thành này, sao lại còn không đi tìm Phiêu Miểu Thiên vậy?

Mâu Quân có chút trầm ngâm, lập tức nói:

- Theo như lời nói của Tiểu Nghiên, thực lực người này khẳng định không phải là yếu. Nếu như hắn sớm đã ở Loạn Tinh này, thì không có lý do gì mà chúng ta không biết hắn. Như vậy chỉ có một khả năng, hắn là lần đầu tiên đến Bạo Loạn Tinh Hải này, hoặc là vừa mới tấn cấp.

Úc khẽ gật đầu một cái, tiếp lời nói:

- Khả năng trước có lẽ lớn hơn một ít. Dựa theo lời của Tào Trung, lúc ấy bọn hắn sắp đoạt được Lộng Viêm thảo thì người nọ đột nhiên xuất hiện. Hơn nữa căn cứ vào cuộc nói chuyện giữa hắn và năm người bên Phiêu Miểu Thiên thì có thể đoán ra hắn kỳ thật cũng không phải là người của Phiêu Miểu Thiên. Nếu như tìm người, ta nghĩ, chắc là hắn đang tìm năm tên gia hỏa Phiêu Miểu Thiên kia?

Diệp Nhuận cũng nhẹ gật đầu cười nói:

- Có lẽ là không sai, ha ha. Giúp Phiêu Miểu Thiên đoạt được Lộng Viêm thảo, nhưng hiện tại hắn lại không cách nào liên lạc với Phiêu Miểu Thiên. Thằng này cũng đủ xui xẻo.

Hai nam nhân khác nghe vậy đều bật cười.

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì đây?

Cơ Nghiên nhíu mày hỏi.

Mâu Quân mỉm cười, ánh mắt nhìn ra ngoài đại sảnh, cười nói:

- Lộng Viêm thảo này rất hữu dụng đối với Tiểu Vi, chúng ta tự nhiên là phải đoạt lại nó rồi. Chuẩn bị trong thời gian dài, cũng không thể vô duyên vô cớ làm mai cho người khác được.

Ba người khác đều nhìn về phía Mâu Quân.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Cũng không thể trực tiếp giết lên Phiêu Miểu thành được. Phiêu Miểu Thiên tạm thời không biết, nếu như đợi đến khi đám người Phiêu Miểu Thiên biết, đám người đó tuyệt đối sẽ phái người liên hệ với hắn đó.

Cơ Nghiên chân mày lá liễu hơi nhíu nói.

Mâu Quân nhẹ gật đầu, cười nói:

- Tự nhiên là không thể giết trực tiếp lên Phiêu Miểu thành rồi. Nhưng chúng ta có thể để cho hắn đi ra.

- Để cho hắn đi ra? Đi ra như thế nào?

Cơ Nghiên hơi sửng sốt một chút.

Mâu Quân nhìn nàng một cái cười nói:

- Không biết ai là người Phiêu Miểu Thiên, ai là người Phần Thiên. Không, trực tiếp để cho hắn tới tổng bộ Phần Thiên chúng ta là được rồi.

Cơ Nghiên lập tức khẽ giật mình, nhãn tình sáng lên nói:

- Ý của huynh là, làm cho người của chúng ta giả trang.

Mâu Quân mỉm cười, xoay sang tên thị vệ nói:

- Ngươi đi phân phó một tiếng, để cho bọn họ trực tiếp đem người tới tổng bộ Phần Thiên chúng ta. Ha ha ta ngược lại rất là hiếu kỳ. Người này đến tột cùng có thần thông gì, có thể lập tức thoát ly khỏi khống chế của Tiểu Nghiên.

- Nói là thực lực, hắn tuyệt đối không tin đấy, như vậy chỉ có một khả năng thôi.

Ba người khác nhìn nhau, lập tức có một người khiếp sợ nói:

- Chẳng lẽ là…Thần.

Quân khẽ cười, sau đó căn dặn tên thị vệ:

- Một lát nữa phái người tiếp tục theo dõi hắn là được. Không nên cùng người đang giám thị với hắn tiếp xúc. Dùng thực lực của hắn để mà giám thị không bị phát hiện, chỉ sợ là rất khó. Để cho bọn hắn hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.

Tên thị vệ thoáng sửng sốt một lát, lập tức cung kính:

- Vâng thưa đại nhân.

Nói xong liền khom người lui ra.

Cơ Nghiên lúc này mới nhìn Mâu Quân rồi cười nói:

- Đại ca quả thực chu đáo.

Mắt Mâu Quân có chút chớp chớp, cười nói về sau thì ánh mắt hướng ra bên ngoài cửa sổ.

- Nhi tử của cường giả thần cấp? Ha ha, thật là có ý tứ.

Còn ở Phiêu Miểu thành. Lâm Dịch vẫn như cũ chẳng hiểu rõ tình hình đang đi dạo trên phố. Nhưng mà thần trí thì luôn tập trung chú ý đến người theo dõi hắn đi phía sau.

- Bọn hắn có lẽ là người của Phần Thiên? Cái thế lực Phần Thiên này quả thực là rất lớn. Ta mới đến đây thì đã bị người phát hiện rồi.

Lâm Dịch có chút cảm khái, hắn đến thành thị này còn chưa được một giờ thì đã bị người theo dõi. Có lẽ phần lớn nguyên nhân là do mình dùng thần thức bao phủ toàn thành tạo nên động tĩnh có chút quá lớn nên bị người chú ý đến. Nhưng mà mặt khác cũng phát hiện ra được người của Phần Thiên bên trong Loạn Tinh nội thành.

- Như vậy mà nói thì có thể là năm người bọn họ đã bị đám người kia khống chế rồi?

Lâm Dịch suy đoán.

Vừa đi vừa suy nghĩ thì đột nhiên lòng sinh cảm giác, ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy có hai người thanh niên đang hướng mình đi tới.

Vì sao mà biết là hai người đó đang hướng mình đi tới? Bởi vì bọn hắn hoàn toàn là vừa nhìn Lâm Dịch vừa đi tới.

Lâm Dịch có chút sửng sốt, nhưng vẫn ung dung dừng bước, nhìn xem hai người đi tới.

Hai người thanh niên này có tướng mạo hoàn toàn bình thường, có tu vi Luyện Cách kỳ, gặp Lâm Dịch dừng lại. Một tên trong đó liền chắp tay khách khí nói:

- Xin hỏi đại nhân có phải là Lâm Dịch đại nhân?

Lâm Dịch liếc nhìn hai người, cười cười gật đầu nói:

- Ta chính là Lâm Dịch. Các ngươi là?

Hai người trong ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng:

- Đúng là đại nhân Lâm Dịch. Tiểu nhân là người của Phiêu Miểu Thiên. Lần này gặp thật sự là đa tạ Lâm Dịch đại nhân. Vì giúp Phiêu Miểu Thiên chúng ta bảo vệ linh dược mà cùng với Thư Hổ Vương trong Phần Thiên sáu vương đánh một trận. Tình này nghĩa này, Phiêu Miểu Thiên trên dưới vô cùng cảm kích.

Nói xong thì có chút khom người. Trong mắt nhấp nháy có chút tôn sùng nhìn Lâm Dịch, bộ dáng cực kỳ kích động.

Lâm Dịch không khỏi có chút kinh ngạc. Đang nghĩ làm sao để liên hệ với Phiêu Miểu Thiên, không nghĩ là đối phương đã tự động tìm tới.

Lâm Dịch tâm tư khẽ chuyển. Thần thức lập tức hướng về phía sau tập trung vào tên mà hắn hoài nghi trong lòng là người của Phần Thiên. Tức khắc phát hiện là trên khuôn mặt người này liền lộ ra một tia thần sắc ngạc nhiên, có chút âm trầm xuống.

879. Chương 987 -989: Mâu Quân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 987-989: Mâu Quân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch nghĩ một lát mà nói:

- Làm sao các ngươi biết được là ta?

Thanh niên kia cung kính nói:

- Lâm Dịch đại nhân có thể chưa biết là trên người mỗi đệ tử của Phiêu Miểu Thiên đều mang một vật đặc thù truyền tin, có thể dùng tốc độ cực nhanh truyền lại tin tức. Long Khải tại lúc đại nhân cùng với Hổ Vương chiến đấu đã phát ra tin tức cho tổng bộ. Đem tất cả diễn biến đều nói từ đầu tới cuối. Vì khoảng cách quá xa nên dù Phiêu Miểu Thiên có lòng tương trợ nhưng không đủ khả năng. Lúc sau có một vị đại nhân đến chỗ ngài cùng với Cơ Nghiên đại nhân chiến đấu thì đại nhân đã sớm đi rồi. Cũng không biết là đại nhân đi đường nào nên muốn tìm cũng tìm không được. Lại để cho đại nhân vì chuyện của Phiêu Miểu Thiên mà một mình đối mặt với Thư Hổ Vương. Thật là phi thường có lỗi, kính xin đại nhân tha thứ.

Nói qua thì cúi đầu thật sâu, nói mười phần áy náy.

Lâm Dịch lúc này mới khẽ gật đầu. Hắn biết khi nãy nói tới Long Khải, là tên thanh niên đứng giữa cầm đầu năm người, cũng là tên của người thanh niên đem Lộng Viêm thảo cho hắn.

Lâm Dịch khẽ cười cười nói:

- Ha ha không có gì, cái con cọp cái kia còn không làm gì được ta.

Nói tới đây thì Lâm Dịch không khỏi nghĩ đến khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận Cơ Nghiên ngày đó, nhịn không được mà có chút muốn cười.

Không biết vì sao mà khi đối mặt với Cơ Nghiên, dù là trong lúc chiến đấu thì hắn cũng cảm giác được cực kỳ thoải mái. Tuy rằng thực lực của đối phương quả thật là vô cùng mạnh mẽ.

Hai gã thanh niên thoáng nở nụ cười. Một tên trong đó mới lên tiếng nói:

- Kính xin Lâm Dịch đại nhân di giá tới tổng bộ của Phiêu Miểu Thiên chúng ta. Ở đó có Phong đại nhân đang đợi đại giá của đại nhân.

Phiêu Miểu Thiên Lưu Phong, một trong những cường giả Ngưng Thần kỳ mạnh nhất trong Bạo Loạn Tinh Hải này. So với Cơ Nghiên có lẽ còn mạnh hơn. Cấp bậc của hắn tại Phiêu Miểu Thiên tương đương với cấp bậc của Mâu Quân trong Phần Thiên.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Được, các ngươi dẫn đường.

Hai người cùng khom người nói:

- Đại nhân xin mời.

Cứ như vậy Lâm Dịch đi theo hai người kia. Hướng phía cửa lớn đi tới. Cũng có cảm giác hình như lúc nãy có gì không đúng.

Bên trong Phiêu Miểu thành, biểu lộ của tên giám thị vốn luôn âm trầm mà quan sát Lâm Dịch. Lúc mấy người ra khỏi cửa, lúc này mới hoàn toàn buông lỏng, lộ ra vẻ vui mừng.

- Biểu diễn không tệ a...

Một người từ sau lưng người nọ bước ra, vỗ vào vai của đối phương một chút rồi cười nói.

Người nọ quay đầu, khẽ mỉm cười nói:

- Mâu Quân đại nhân quả nhiên là thần cơ diệu toán. Chẳng qua là Lâm Dịch này cũng quả thật không hổ danh. Ta tự hỏi khi nãy cũng không có lộ ra bất kỳ sơ hở nào, cũng không biết vì sao mà hắn phát hiện được ta?

Trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Người mới đến lúc này nhìn vào cửa ra vào của thành thị, nói:

- Đến trình độ của bọn hắn, một chút tinh thần lực phát ra cũng có thể phát giác ra được có chút gì không đúng rồi. Ngươi tuy không có lộ ra sơ hở gì. Nhưng luôn chú ý đến hắn, thì tự nhiên sẽ làm hắn sinh ra cảm ứng.

Người nọ lúc này mới hiểu ra, thở nhẹ một hơi nói:

- Ngưng Thần kỳ. Cũng không biết khi nào ta mới có thể đạt đến trình độ này.

Nói xong thì trong mắt hiện ra một tia phiền muộn...

Vấn đề này chỉ sợ là tất cả cường giả Thần Cảnh của Thiên giới cũng muốn hỏi đến? Thiên Đạo cảm ngộ, thật sự là quá khó khăn.

- Đi thôi, quay về phục mệnh.

Tên còn lại cũng hơi cảm khái vỗ vỗ bả vai của đối phương. Hai người cùng bước đi.

Bên này thì Lâm Dịch đang theo sau lưng của hai người ra Phiêu Miểu thành. Lập tức liền ngự không bay đi.

Lâm Dịch đang theo sau lưng, rất hiếu kỳ là không biết tổng bộ của Bạo Loạn Tinh Hải tam đại thế lực sẽ như thế nào, sẽ ở đâu và nhiều vấn đề khác nữa?

Nghĩ như vậy nhưng không ngừng bay lên cao, gió càng lúc càng mạnh. Dần dần mãnh liệt lên. Tính toán độ cao thì lúc này chỉ sợ đã hơn một ngàn km rồi.

Trong thần thức trống rỗng. Điểm ấy làm Lâm Dịch cảm giác được kỳ quái. Dù sao thì Phiêu Miểu Thiên cũng có cường giả Thần cấp trấn giữ.

Mà tổng bộ của bọn họ. Không nói cái khác, tuy có cường giả Thần cấp mạnh mẽ tọa trấn nhưng vẫn phải có vòng phòng hộ a?

- Có còn xa lắm không?

Lâm Dịch mở miệng hỏi.

Một gã thanh niên quay đầu lại cười nói:

- Không xa, một lát nữa là tới rồi. Dịch đại nhân an tâm chờ một chút.

Lâm Dịch lông mày khẽ cau lại một chú, gật đầu bất đắc dĩ. Tiếp tục phi hành theo hai người.

Lại hơn mười phút về sau. Lâm Dịch con mắt có chút sáng ngời bởi vì hắn đã chứng kiến được một tòa thành cực kỳ rộng lớn.

- Đại nhân, đã đến rồi.

Một gã thanh niên vừa cười vừa nói.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, đánh giá một chút về tòa thành.

Đây là một tòa thành cực lớn hoàn toàn lơ lửng trên không nằm trên các tầng mây, quanh thân lóe ra quang mang màu vàng, giống hệt mấy toà thành thị có vòng phòng hộ phía dưới. Thần thức lập tức tỏa ra tiến đến tìm hiểu, dù là Lâm Dịch có Tham Trắc hoàn cũng không có hiệu quả chút nào.

Chỗ này kỳ thật là một Cổ bảo, cứ loáng thoáng ẩn hiện giữa tầng mây, khiến cho người có một loại mãnh liệt thị giác trùng kích.

- Không hổ là Phiêu Miểu Thiên.

Lâm Dịch trong nội tâm thầm khen.

- Đại nhân ở bên này, xin mời.

Một gã thanh niên tức thời mở lời.

Lâm Dịch gật đầu cười, đi theo hai người, hướng phía Cổ bảo bay tới.

Kết giới chỗ này giống với ở dưới thành, chỉ có một cửa ra vào. Chỗ cửa lớn, hai bên có bốn gã thị vệ đứng thẳng hàng, mặc một bộ vây giáp màu đen. Một bầu không khí trang nghiêm được tạo thành.

Bọn hắn nhìn như không chớp mắt, Lâm Dịch cùng với hai người tiến đến nhưng chỉ để bọn họ liếc nhìn thoáng qua sau đó lại nhìn thẳng về phía trước.

- Những người thị vệ này đều là cường giả Luyện Cách kỳ sao…Có thể để cho cường giả Hư Thần trấn giữ đại môn? Điều này nếu nói ra có thể làm cho vô số người của Thiên giới điên cuồng.

Lâm Dịch thầm cười nghĩ đến.

Bạo Loạn Tinh Hải tồn tại truyền lưu tuy cực kỳ rộng lớn. Nhưng chính thức đến được nơi đây cũng chỉ có một số nhỏ cường giả Hư Thần cảnh. Một người bình thường cũng biết là nơi tụ tập của cường giả Hư Thần cảnh thì cao thủ cũng nhiều như chó. Có nhiều loại thuyết pháp nhưng cụ thể là gì cũng chỉ có riêng mỗi người tự suy nghĩ.

Chỉ sợ không có ai nghĩ tới cường giả Hư Thần cảnh như vậy, cũng giống như người bình thường ở Thiên giới canh giữ cửa nhà a? Chính là ở trong không gian Bạch Đế đại lục, không có ai có thể tưởng tượng được có một người giữ cửa như thế này. Đều là cường giả thượng giai nhiều sao trở lên. Thậm chí còn muốn mạnh hơn nữa.

Tiến vào đại môn thì có một cái thao trường cực kỳ rộng lớn. Cái thao trường này toàn bằng khối đá hình vuông cực lớn, đánh bóng mượt mà. Rất nhiều người đang ở đây tu luyện, từng đợt năng lượng chấn động, có người thì ngồi xếp bằng trong hư không, có người thì đứng thẳng hai mắt khép hờ, dao động truyền tới có mạnh có yếu. Toàn bộ đều có tu vi Luyện Cách kỳ.

880. Chương 987 -989: Mâu Quân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 987-989: Mâu Quân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bạo Loạn Tinh Hải đúng là khắp nơi đều có Luyện Cách kỳ cường giả. Tất cả tập trung tại đây thì tất nhiên cũng phải có cao thủ đỉnh phong tồn tại.

- Đại nhân, bên trong, mời.

Một gã thanh niên vừa cười vừa nói.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, đi theo phía sau tên kia. Mặc thao trường rộng lớn, dù sao thì ta cũng sắp cư trú tại Cổ bảo này.

Xuyên qua mấy cái hành lang, qua nhiều chổ ngoặt. Một gian phòng có chút khí thế hiện ra trước mặt Lâm Dịch.

- Đại nhân, xin ngài chờ một chút để tiểu nhân vào bẩm báo.

Một gã thanh niên cung kính nói.

Lâm Dịch gật đầu cười, người nọ liền hướng căn phòng tiến đến. Mà Lâm Dịch thì tò mò liếc nhìn chung quanh.

Không được bao lâu thì người nọ đi tới, cung kính nói:

- Đại nhân, mời.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu đi theo sau lưng hai người tiến tới.

- Đại nhân. Lâm Dịch đã đến.

Một người mở miệng nói.

- Vào đi.

Thanh âm không nhanh không chậm mang theo một tia cảm giác bình thản vang lên. Lâm Dịch nghe được thanh âm liền có thể đại khái đoán được tính tình của đối phương.

- Đây là Lưu Phong?

Nghe thanh âm của hắn tựa hồ cũng không lạnh lùng giống như nghe đồn a...Lâm Dịch hơi có chút ngoài ý muốn.

- Đại nhân, xin mời.

Người nọ đẩy cửa xong rồi nói.

Lâm Dịch lúc này đè xuống trong lòng nghi ngờ, cất bước đi vào.

Lọt vào trong tầm mắt là một đại điện cực kỳ to lớn, toàn bộ đại điện đều được trang hoàng một màu vàng son lộng lẫy, dùng màu vàng làm chủ. Chính giữa là một hàng ghế dựa màu vàng, trên ghế cũng không có người ngồi, hai bên trái phải chia đều có ba cái ghế, tổng cộng là được sáu cái ghế dựa. Đã có bốn cái ghế là có người ngồi.

Lâm Dịch nhìn thấy được đầu tiên là người ngồi thứ nhất bên phải.

Người này khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ một thân trường bào màu bạc khảm giấy mạ vàng, thần sắc thong dong, mặt mỉm cười. Khiến người ta chú ý nhất chính là mái tóc của hắn. Trên đầu thì có một đám tóc cắt ngang trán nhưng là màu vàng lộ ra có chút đặc biệt, điều này làm Lâm Dịch có chút ít ngơ ngác. Thiên giới nghe đồn thì Lưu Phong đích thật là một mỹ nam tử.

Bất quá Lưu Phong đó lại là một mỹ nam tử lạnh lùng. Tục truyền thì người thấy qua hắn đều không tự chủ được nghĩ đến hai chữ "Lãnh".

- Khốc.

Nhưng hôm này người này lại không giống như vậy. Cùng là mỹ nam tử, nhưng làm cho người ta cảm giác được hoàn toàn là khác với trong truyền thuyết.

Nghĩ tới đây Lâm Dịch không khỏi có chút ít nghi hoặc, tự nhiên dời tầm nhìn về phía khác, nhìn về phía người ngồi bên cạnh Lưu Phong ở bên trái.

Thời điểm thấy được người nọ, Lâm Dịch trong mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Một hảo mỹ nam tử.

Lâm Dịch sợ hãi thán phục.

Đây là một nam tử tuấn mỹ đến yêu dị. Tóc dài màu đỏ, một thân quần áo cũng màu đỏ, giày cũng màu đỏ. Khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị lại mang theo một tia cười khẽ, cũng đang quan sát lấy Lâm Dịch.

- Người này có thể tuấn mỹ đến loại trình độ thật sự là làm cho người khác phải sợ hãi mà thán phục.

Lâm Dịch tò mò nhìn về phía hắn nhiều lần, không khỏi âm thầm cảm thán. Tuy Lâm Dịch đối với tướng mạo của mình cũng có vài phần tự tin nhưng gặp phải cái tên nam tử này, cũng không thể không thừa nhận là đối phương so với hắn còn anh tuấn gấp nhiều lần.

Khẽ lắc đầu, ánh mắt Lâm Dịch lại di động đã đến vị trí cuối của hàng ghế dựa bên phải.

- Lại thêm một mỹ nam tử nữa.

Một thân trường bào màu xanh nhạt, một đôi mắt thanh tú sáng ngời như mắt phượng. Ánh mắt ôn nhu, trên khóe miệng cũng khẽ nở nụ cười hòa nhã. Nếu không phải là nhìn chỗ yết hầu của hắn có chút nhô lên thì Lâm Dịch đã nghĩ người này là một nữ nhân?

Tuy là có thể không tuấn mỹ bằng nam tử mặc áo đỏ nhưng lại mang theo một vẻ đẹp điềm đạm, dịu dàng.

- Chẳng lẽ Phiêu Miểu Thiên này là nơi sản xuất ra mỹ nam tử sao?

Lâm Dịch không khỏi nghĩ vớ vẩn một hồi, nhưng mà trên tư liệu cũng không có ghi lại mấy cái này a?

Mang theo nghi hoặc ánh mắt Lâm Dịch lại di động sang phía khác.

Khi nhìn thấy người ngồi trên cái ghế kia thì Lâm Dịch không khỏi nao nao, lập tức trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

- Nói như vậy, chẳng lẽ bị lừa rồi à?

Lâm Dịch rất là bất đắc dĩ nói.

Mặc dù đối phương chưa có gia trì văn nhưng Lâm Dịch vẫn có thể liếc nhìn ra. Nàng đúng là Cơ Nghiên.

Trên mặt Cơ Nghiên đang mang theo một tia cười cợt khi nhìn thấy Lâm Dịch. Khi thấy đối phương lộ ra nụ cười đắng chát, lại cười ha ha:

- Không nghĩ tới phải không? Ngươi đổi lộ tuyến đi đường, làm cho người của chúng ta phải mai phục không bắt được. Hắc hắc, nhưng mà ngươi vẫn không thể trốn thoát được lòng bàn tay của chúng ta, bây giờ thì dù ngươi có chắp cánh cũng khó có thể bay thoát được.

Nói tới đây thì trên mặt cười càng thêm rạng rỡ.

Lâm Dịch có hơi chút bất đắc dĩ mà nhún vai, ánh mắt lại nhìn vào người ngồi ở bên bên phải đang mỉm cười.

- Vị này có phải là đại danh đỉnh đỉnh Mâu Quân không? Dùng chỉ số thông minh của con cọp cái này, đoán cũng có thể biết là không thể nghĩ ra mưu kế này. Hẳn là các hạ đã hạ thủ a?

Lâm Dịch vừa cười vừa nói, theo biểu lộ mà nhìn tựa hồ là hắn ngoài trừ có chút ngoài ý muốn nhưng không hề có cảm giác là đang sợ hãi.

Mâu Quân cũng là hứng thú nhìn xem Lâm Dịch, nghe được lời Lâm Dịch đang nói không khỏi nhịn được mà cười lớn. Mà nụ cười trên mặt Cơ Nghiên lập tức cứng lại, hung hăng trợn mắt mà nhìn Lâm Dịch. Cái mũi tinh xảo đẹp đẽ khẽ nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, nhưng nàng cũng không có biện pháp phản bác lại bởi vì đây đúng là thủ bút của Mâu Quân. Mà đích thật là nàng cũng không ngờ đến biện pháp này.

- Các hạ chính là Lâm Dịch? Mấy hôm nay Tiểu Nghiên lúc nào cũng nhắc tới ngươi a…Hôm nay thấy được quả nhiên là bất phàm. Chỉ riêng sự can đảm khi nãy cũng khiến cho người khác kính nể rồi.

Mâu Quân vừa cười vừa nói, trong giọng không giấu được sự khen ngợi.

Lâm Dịch cười hắc hắc, biểu lộ có chút tò mò hỏi:

- Quá khen, quá khen. Chẳng qua là Mâu đại nhân thiết kế ván này mời ta đến không biết để làm gì?

Một bên là Cơ Nghiên vốn bị Lâm Dịch làm cho tức giận lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Hừ. Để làm gì thì trong lòng ngươi phải hiểu rõ rồi chứ?

Lâm Dịch đương nhiên là hiểu rồi, còn gì ngoài Lộng Viêm thảo đang ở trên người hắn. Nhưng câu hỏi này hắn vốn là cố ý.

Nghe được lời của Cơ Nghiên Lâm Dịch lại cực kỳ kinh ngạc mà nói:

- Trong nội tâm của ta hiểu? Kính xin cọp cái đại nhân chỉ rõ.

- Hừ. Chính là vì…Ngươi…

Cơ Nghiên đang chuẩn bị trả lời nhưng lại đột nhiên phản ứng. Chính mình nếu trả lời thì chẳng phải đã thừa nhận mình là cọp cái rồi?

Mặc dù chiến văn của mình là hổ không sai, mình cũng cực kỳ ưa thích danh xưng Hổ Vương uy phong lẫm liệt này. Nhưng chắc chắn không có nữ nhân nào muốn đảm nhiệm danh xưng "Cọp cái" hai chữ này.

Cơ Nghiên lập tức tức giận, mặt đỏ bừng. Đôi mắt đẹp trừng lên như muốn ăn tươi cả người Lâm Dịch. Chỉ vào Lâm Dịch mà không nói ra lời. Vẻ mặt bình tỉnh lúc đầu khi gặp Lâm Dịch đã biến mất không còn.

881. Chương 987 -989: Mâu Quân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 987-989: Mâu Quân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mà ngồi một bên Diệp Nhuận thì lông mày bỗng dưng nhíu lại. Chứng kiến nữ nhân mà mình thích bị một người nam nhân khác trêu chọc. Làm một người đàn ông sao có thể nhẫn nhịn được?

Đôi mắt có chút nhíu lại, cười nói:

- Miệng lưỡi các hạ quả nhiên là bén nhọn. Nhưng đã đến đây mà các hạ còn có thể làm càn được nữa sao…

Nói xong thì hai con mắt có chút sáng ngời bắn ra một đạo tinh mang chỉ thẳng vào Lâm Dịch. Một cỗ uy áp khổng lồ lập tức hướng phía Lâm Dịch mà tới.

Lâm Dịch mắt có chút nhíu lại. Trên người cũng dâng lên một cỗ uy áp không thua kém xuất thể mà ra. Hai cỗ khí thế giao phong trong không trung, những tia tử sắc điện xà thoáng hiện ra, âm thanh đùng đùng vang lên.

Diệp Nhuận trong lòng hơi chấn động, ngược lại không ngờ là đối phương không biểu hiện ra một chút sợ sệt nào, mà ngay cả hành vi cũng đã ra ngoài dự đoán của hắn.

Nói thật là nếu đổi lại vị trí, chính mình bị bốn cường giả Ngưng Thần kỳ vây quanh như vậy. Hắn có lẽ cũng biểu hiện vẻ trấn tĩnh ở bên ngoài nhưng lời nói và hành vi cũng sẽ có một chút thu liễm lại. Dù sao thì không đến thời khắc mấu chốt cũng không có người nào lại dại dột đi khai chiến mà căn bản là không hề có phần thắng.

Nhưng nhìn lời nói và hành vi của đối phương lại không có một chút ý tứ thu liễm nào. Thậm chí còn công khai trêu chọc Cơ Nghiên, tựa hồ không để tâm đến nhóm người mình sẽ nảy sinh việc vây đánh mình hắn.

Hoặc có thể nói là bây giờ hắn tựa hồ hy vọng là đem sự tình làm càng náo nhiệt càng tốt?

Diệp Nhuận tâm tư thay đổi thật nhanh. Nghĩ thì nghĩ nhưng hành động lại không buông lỏng chút nào, trước mặt người mình thích thì hắn cũng không muốn yếu thế.

Khí thế không ngừng được kéo lên, tử sắc điện xà không ngừng hiện ra, phạm vi càng ngày càng mở rộng. Nhưng chung quanh mơ hồ có một tầng cấm chế, dù điện xà có hiện ra quấy phá như thế nào thì vách tường chung quanh cùng với nóc nhà có cảm giác là không bị điện thiêu cháy sém, vẫn màu vàng son lộng lẫy như cũ.

Nam tử tuấn mỹ đến yêu dị thì khoé miệng mang theo tia mỉm cười, nhìn hai người đang so đấu tựa hồ có chút hăng hái.

Cùng lúc đó thì đột ngột có một cỗ khí tức khổng lồ xuất hiện đâm thẳng vào khí thế nơi hai người tranh phong. Chỉ nghe vang tiếng "Oanh" thật lớn, không trung tử sắc điện xà đang vùng vẫy thì lập tức biến mất không còn. Lâm Dịch cùng Diệp Nhuận hai người thân thể khẽ run run, liền thu hồi khí thế.

Lâm Dịch trong lòng chấn động, liền nhìn về phía Mâu Quân vẫn đang nở nụ cười như cũ, trong mắt đã xuất hiện một tia cẩn trọng.

- Lâm Dịch các hạ là khách từ xa tới, Tiểu Diệp không nên làm mất cấp bậc lễ nghĩa.

Mâu Quân mỉm cười nói. nguồn

- Vâng.

Nghe Quân nói Diệp Nhuận khẽ gật đầu, nhìn qua thì không có chút nào là không phục. Cái tên Mâu Quân này uy vọng xem ra cũng rất cao đấy.

Lâm Dịch trong lòng lại âm thầm chấn động.

- Không hổ là một trong những cường giả Ngưng Thần kỳ mạnh nhất Bạo Loạn Tinh Hải. Chỉ là cỗ khí thế này thì ta cũng đã không có khả năng chống cự.

Lâm Dịch liền âm thầm cẩn thận. Đối với Mâu Quân này thì chỉ sợ tung hết át chủ bài của mình ra mới có thể tranh hùng với hắn.

Hơn nữa điều kiện tiên quyết là đối phương không có lá bài tẩy nào tung ra.

Lâm Dịch hít sâu một hơi. Tia cẩn trọng biến mất lại lần nữa hiện ra nét tươi cười nói:

- Quân đại nhân thực lực quả nhiên là kinh người. Có thể nổi danh dưới Vô Hư sĩ quả nhiên là không giả.

Quân mỉm cười:

- Danh xưng mà thôi. So ra thì vẫn còn kém các hạ. Trong nháy mắt thoát khỏi thần thức tập trung của Tiểu Nghiên. Dù là ta cũng không có biện pháp làm được việc này.

Ngữ khí cảm khái nhưng mà đôi mắt vẫn một mực mỉm cười, vẫn thẳng tắp nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch trong lòng khẽ run, tên Quân này tâm tư cực kỳ cẩn thận. Chỉ sợ là hắn đã đoán ra được điều gì rồi?

Lâm Dịch miệng cười ha ha nhưng không trả lời cấu hỏi của đối phương.

Quân ánh mắt có chút chớp động, lập tức cười nói:

- Bất quá bây giờ chúng ta cần nói một chút về vấn đề Lộng Viêm thảo. Thực không có điều giấu diếm. Phần Thiên của ta vì cần nó mà đã hao phí một lượng tài lực nhân lực không nhỏ, tuy sau này vì có một chút vấn đề mà thất bại dẫn đến người của Phiêu Miểu Thiên thừa dịp mà vào đoạt được bảo vật này. Nhưng dù nói gì thì đây cũng là vật của Phần Thiên ta. Kính xin các hạ đem Lộng Viêm thảo trả lại cho Phần Thiên. Trên dưới Phần Thiên sẽ vô cùng cảm kích.

Tuy đứng ở thế đối địch nhưng Lâm Dịch không thể không thừa nhận. Người được gọi đệ nhất dưới Thần cấp, đứng đầu Phần Thiên - một trong tam đại thế lực của Bạo Loạn Tinh Hải, là hoàn toàn chính xác chứ không phải ngẫu nhiên.

Những lời này đã nói rõ là quyết tâm của mình đối với Lộng Viêm thảo, trong lời nói không hề có chút nào doạ dẫm người lại ình có một bậc thang rất tốt để hạ đài.

Trung thực mà nói, trong tình hình này thì giao Lộng Viêm thảo cho bọn hắn là cách làm thông minh nhất. Nhưng hết lần này đến lần khác, đối phương đều hoài nghi thần khí của mình.

Thật ra thì Lâm Dịch cho rằng dù giải quyết thế nào, thì trận chiến ngày hôm nay là không thể tránh khỏi.

Bầu không khí vẫn như cũ tương đối hoà nhã. Nhưng Lâm Dịch biết rõ trên thực tế thì nơi đây nguy cơ bốn phía.

Thần sắc không đổi liếc nhìn bốn phía, Lâm Dịch không khỏi nhẹ thở dài một tiếng…Quả nhiên trong phòng này có kết giới, hơn nữa còn được thiết lập bởi cao thủ Thần cấp. Trừ phi mở ra được kết giới, nếu không chỉ sợ là không có cách nào ly khai nơi này.

- Vẫn là do mình khinh thường.

Trong lòng than nhẹ.

Lắc đầu, Lâm Dịch lộ ra vài phần khó xử mà nói:

- Kỳ thật thì dựa theo lời của Mâu Quân đại nhân nói Lâm mỗ nếu không đem Lộng Viêm thảo giao cho các hạ thì thật sự là không có đạo lý. Chẳng qua là…

Nói xong thì trên mặt lộ ra vài phần khó xử.

Quân vẫn mỉm cười nói:

- Có điều gì khó xử, xin các hạ cứ nói cho chúng ta biết.

Lâm Dịch bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng. Đôi con ngươi nhìn thẳng Mâu Quân mà nói:

- Lâm mỗ có thể hỏi trước Mâu Quân đại nhân một chuyện này được không.

Quân có chút sờ lông mi, cười nói:

- Mời.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nhìn thẳng đối phương hỏi:

- Nếu như bằng hữu của đại nhân vì thỉnh cầu đại nhân hỗ trợ để đảm bảo an toàn ột vật. Quân đại nhân lại vì thế lực người cướp đoạt quá mức cường đại mà không chú ý đến lới nhờ vả của bằng hữu và đem sự việc chuyển giao cho người khác?

Mâu Quân hơi có chút sửng sốt, lập tức lông mày hơi hơi nhăn lại. Sau một lúc thì nhẹ thở dài rồi nói:

- Ta hiểu được…Hoàn toàn là sẽ không.

Lâm Dịch lại lộ ra dáng tươi cười:

- Cho nên xin Mâu Quân đai nhân không nên làm khó Lâm mỗ, Lâm mỗ sẽ vô cùng cảm kích.

Mâu Quân là loại người nào? Nếu thật sự có bằng hữu phó thác cho hắn trông nom loại sự việc này thì khi hắn đã đáp ứng. Thì trừ phi là hắn chết đi nếu không người khác đừng mơ tưởng lấy được vật gì từ tay hắn.

882. Chương 99 0-992: Khai Chiến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 990-992: Khai chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nếu như mình cũng không làm được việc này…thì hắn sao có tư cách yêu cầu Lâm Dịch đi làm được?

Quân lại lần nữa khẽ thở dài một tiếng, nhìn xem Lâm Dịch nói:

- Lâm Dịch các hạ có thể đối với bạn bè nghĩa nặng như vậy, thật sự là làm người khác phải kính nể…Nhưng nếu các hạ đã kiên trì như vậy thì thật sự là làm cho Mâu Quân ta phải khó khăn. Để có được Lộng Viêm thảo thì Phần Thiên ta quả thật đã phải hao tốn người và vật lực vô cùng. Mặc dù Mâu Quân kính nể phần tình cảm của các hạ đối với bằng hữu không cùng các hạ đòi hỏi. Nhưng Quân không có cách nào giao phó với cả vạn huynh đệ của Phần Thiên.

Quân rất là khó khăn nói.

Quân nói như vậy thì gần như đàm phán đã gần tan vỡ, điều này phải xem Lâm Dịch trả lời như thế nào.

Lâm Dịch hơi có chút suy tư. Ánh mắt liếc nhìn ba người khác.

Lúc hai người nói chuyện. Cơ Nghiên và ba người khác ở bên cạnh vẫn không nói gì. Giờ Quân nói đến chỗ này thì ba người lại có biểu lộ khác nhau.

Vương Úc vẫn là một bộ dáng mỉm cười, vân đạm phong khinh. Tuy Lộng Viêm thảo có tác dụng lớn nhất đối với hắn, nhưng tựa hồ trong chuyện này hắn lại không hề lo lắng. Từ khi Lâm Dịch đi vào thì hắn vẫn dùng một loại ánh mắt tựa như là hứng thú mà nhìn xem, một câu cũng chưa hề nói qua.

Mà Diệp Nhuận thì ánh mắt híp lại. Không thể nghi ngờ là trong bốn người thì Diệp Nhuận là người có địch ý với hắn nhiều nhất. Tuy có chút thưởng thức đối với sự can đảm của Lâm Dịch nhưng bất luận nam nhân nào nhìn thấy nữ nhân mình yêu thích bị trêu chọc, chỉ sợ là đối với người nam nhân kia dù có bất kỳ hảo cảm nào cũng tan thành mây khói. Tuy vẫn bảo trì tư thế ngồi nhưng Lâm Dịch có thể thấy được đối phương đang chuẩn bị nếu hắn có bất kỳ hành động nào thì sẽ tấn công ngay.

Mà Cơ Nghiên thì mặt không biểu tình nhìn xem Lâm Dịch, một đôi mắt thanh tú lạnh lùng trừng xem hắn. Không hiểu vì sao mà rõ ràng hai bên ở vị trí đối địch nhưng trong tiềm thức của Cơ Nghiên, Lâm Dịch không phải là "địch nhân.

loại cảm giác này rất quái dị cũng rất nguy hiểm.

Chỉ có trên mặt Quân vẫn mang theo nét khó xử mà nhìn Lâm Dịch, thần sắc có chút chân thành. Nhưng Lâm Dịch lại biết rõ người này là người có lòng dạ sâu nhất trong bốn người.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, bộ dáng khó xử lắc đầu nói:

- Mâu Quân các hạ đây là đang ép Lâm mỗ làm điều không thể a…

Quân lại khẽ lắc đầu nói:

- Thực sự không phải là đang bức ép các hạ, mà là muốn các hạ hạ một quyết định, xin các hạ hãy suy nghĩ kĩ càng.

Không thể không nói công phu diễn kịch của cả hai đều là nhất lưu, rõ ràng trong nội tâm đều đang tính toán đối phương, hết lần này tới lần khác mỗi người biểu hiện ra bộ dáng đáng thương.

Lâm Dịch đột nhiên đứng thẳng người bất đắc dĩ nói:

- Điều này thực sự là không có biện pháp. Nếu như bằng hữu đã tin tưởng Lâm mỗ, đem vật này gửi gắm ỗ, như vậy cho dù phải liều mạng thì Lâm mỗ cũng quyết phải đem việc này chu toàn. Quân các hạ định xử lý như thế nào mời nói ra, Lâm mỗ tận lực bồi tiếp.

Mới vừa rồi còn một bộ dáng do dự lập tức liền biến thành lưu manh. Cái tốc độ thay đổi này cũng xem như là kinh người.

Lâm Dịch ngôn ngữ đột nhiên biến thành lưu manh làm cho Mâu Quân có chút bất ngờ. Lập tức biểu hiện nhu hòa khi nãy dần dần trầm đi, một cỗ khí thế hùng hậu uy nghiêm từ trên người tràn ngập toát ra. Lâm Dịch cũng không chút nào yếu thế, khí thế trên người cũng đồng dạng đề thăng.

Lúc này khí thế của hai người cũng không có tiếp xúc, chẳng qua là của mỗi người tự phát ra, cũng không có giao phong. Không giống khi nãy giao thủ với Diệp Nhuận làm tử xà hiện ra khắp nơi.

Nhưng Lâm Dịch biết rõ hôm nay hắn đã ở vào thế yếu, nếu khí thế bị đối phương ép xuống hạ phong thì càng không tốt cho hắn.

- Nếu đã như vậy thì Lâm Dịch các hạ đừng trách Phần Thiên chúng ta không biết lễ nghĩa rồi. Quân đã khuyên ngươi nhưng ngươi vẫn không lĩnh tình. Đành khiến cho Phần Thiên phải tới lĩnh giáo xem thử các hạ có bản lãnh gì, cả chuyện giữa Phần Thiên và Phiêu Miểu Thiên cũng nhúng tay vào.

Ngữ khí của Quân đã biến thành đạm mạc. Đôi đồng tử lóe lên tia sáng màu vàng. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Lâm Dịch.

Người hiểu rõ Mâu Quân thì biết lúc mắt hắn mang theo tia màu vàng chính là lúc hắn thực sự tức giận. Xem ra việc Lâm Dịch thay đổi thái độ đã làm cho đối phương nổi giận. Mà hắn hiện tại mới chính thức là người làm cho cả Bạo Loạn Tinh Hải kinh hồn táng đởm, Kim Từ Vương Quân!

Đối lập với khí thế phát ra từ Mâu Quân thì Lâm Dịch cũng không có chút nào yếu thế, mang theo đôi đồng tử hơi đỏ liếc nhìn cả bốn người, khóe miệng mang theo một tia cười tà dị:

- Cũng tốt là Lâm Dịch mới đến, mộ danh Phần Thiên đã lâu. Hôm nay tới lại có thể thấy cả sáu vương của Phần Thiên sừng sững đã lâu ở Bạo Loạn Tinh Hải, cũng muốn xem đến tột cùng là có chỗ nào hơn người?

Địch bốn, Lâm Dịch không lộ ra một chút e sợ nào, đôi đồng tử màu đỏ lóe lên vẻ yêu dị như đang hưng phấn, như hóa thành thực thể. Bên ngoài thì không khí quanh thân hắn đang xoay chuyển giống như một cơn gió lốc, trong ý thức hải cả tinh thể tiểu kiếm và băng liên đều mơ hồ rung lên, tựa hồ lúc nào cũng có thể phá thể mà ra!

Tình cảnh trong nháy mắt đã đến tình trạng nỏ bạt cung giương.

Cơ Nghiên trong mắt hiện lên tia kinh dị. Nàng thật sự không thể hiểu là đầu của hắn có phải bị lừa đá cho hư rồi không, tuy thực lực của hắn cũng không tệ lắm, nhưng đây chính là Phần Thiên! Hắn có thể đối phó với một người cũng đã là cố hết sức, nhưng ở đây bây giờ chính là có đến bốn người a!

Mặc dù là hắn có thần khí, nhưng đây là tổng bộ của Phần Thiên! Điều này chính là ở đây luôn có cường giả Thần cấp tọa trấn, thần khí sao có thể địch nổi được cường giả Thần cấp chân chính.

Không biết vì sao, có thể là do thần thú tinh huyết chảy trong người gây nên, thấy tình cảnh bị chuyển thành như vậy là do Lâm Dịch gây nên mà cảm thất có chút tức giận, trong nội tâm thầm mắng hắn một tiếng. Lúc này nàng đột nhiên giật mình, lập tức có chút sợ run. Chẳng lẻ là đầu của mình cũng bị hỏng, sao lại đi lo lắng cho cái tên vô lại này?

Ánh mắt Cơ Nghiên có chút ngơ ngác mà ngước nhìn người nam nhân giờ khắc này đang được một cỗ khí thế tà dị bao bọc, ngạo ngễ mà đứng. Ánh mắt tức thì biến thành có chút phức tạp.

Cơ Nghiên ánh mắt phức tạp tạm thời không nói, lúc này thì ánh mắt Diệp Nhuận lại nheo lại lên tiếng nói:

- Được. Chúng ta sẽ giúp ngươi lãnh giáo một phen.

Nói xong thân thể lập tức rung lên. Chỉ thấy hắn liền biến thành môt đạo hư ảnh tiến thẳng đến Lâm Dịch.

- Tới tốt lắm!

Lâm Dịch hơi híp tròng mắt, khóe miệng kéo theo một tia cười nói. Không chút do dự thân hình cũng chuyển biến tư thế tiếp đón.

Đại sảnh này bất quá cũng chỉ cỡ trăm thước, đối với cấp bậc cường giả như bọn hắn hầu như trong nháy mắt đã hết.

883. Chương 99 0-992: Khai Chiến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 990-992: Khai chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tốc độ cực nhanh, hai cỗ uy năng hầu như đồng thởi nổ tung ầm ầm.

- Oanh!

Tiếng nổ cực lớn vang lên, nhưng không gian quanh đây không hề bị kích thích chấn động, dư âm còn lại cũng không hề có chút nào ảnh hưởng đến ba cường giả Ngưng Thần kỳ kia.

Không khí nhộn nhạo, sóng khí ầm ầm va chạm vào kết giới xung quanh lại giống như một giọt nước rơi vào biển, kích thích tạo ra từng tầng sóng nước sau đó lại biến mất không còn.

- Không hổ là kết giới do cường giả Thần cấp tạo ra.

Trong lúc cấp bách, Lâm Dịch nhìn thoáng qua mà trong lòng lại âm thầm khiếp sợ.

Phạm vi chiến đấu của cường giả Ngưng Thần kỳ có thể ảnh hưởng đến cả ngàn thước xung quanh, nhưng tại gian phòng chỉ có trăm mét này thậm chí là vết rách không gian cũng không thể xuất hiện.

Hơn nữa không gian này tựa hồ cũng không phải quá ổn định, nhưng kết giới này lại có thể hấp thu Thiên đạo uy năng, đem lực công kích của hai người đều chế trụ.

Sau một lần va chạm thì hai thân mình bắn ra, lại trở về vị trí giằng co lúc ban đầu, giống như là chưa hề di chuyển.

Nhưng bất đồng chính là trên người Lâm Dịch đã xuất hiện Chiến Văn, dù sao thì hắn cũng chỉ mới tiến vào Ngưng Thần kỳ, so đấu năng lượng nếu không có chiến văn chỉ sợ là không có khả năng qua được Mâu Quân, Diệp Nhuận, mấy người này từ lâu đều đã là cường giả Ngưng Thần kỳ.

Cũng may Chiến Văn của hắn đã đạt đến trình độ di chuyển theo ý muốn, chỉ cần một ý niệm là có thể xuất hiện, hầu như không cần thời gian. Cho nên lúc tiếp xúc với Diệp Nhuận thì trong nháy mắt hắn đã gia trì Chiến Văn.

Một đôi đồng tử lóe lên màu đỏ tà dị. Ánh mắt của hắn đang nhìn xem bốn người, gia trì Chiến Văn về sau thì tính cách của hắn đã biến thành ngạo mạn.

Tuy đã sớm được Cơ Nghiên nói cho biết là Lâm Dịch có được Chiến Văn, nhưng khi chính thức nhìn thấy cả ba người đều lộ ra tia kinh dị.

- Quả nhiên là Chiến Văn loại hổ.

Ngưng Thần kỳ Chiến Văn đây cũng không phải là người bình thường có được, ánh mắt Mâu Quân đã lộ ra chút cẩn thận.

Đạt đến Ngưng Thần kỳ còn được Chiến Văn tăng mạnh sức chiến đấu, như vậy thì đầu Thần thú kia có lẽ có một cường giả khác thu phục.

Nói một cách khác, bất luận ra sao có lẽ sau lưng đối phương còn có một cường giả Thần cấp nữa.

Cường giả Thần cấp, nghĩ tới như vậy, Mâu Quân đã có chút phiền não. Hắn tu thành Ngưng Thần kỳ đã hơn mấy chục năm rồi. Nhưng cũng không thể đột phá được cửa khẩu cuối cùng, rõ ràng là cảm giác mình đạt tới Ngưng Thần cách, nhưng mấy lần bế quan lại luôn luôn chênh lệch một chút mà thất bại. Vì sao kết quả lại như vậy hay đã xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không biết.

Khẽ thở dài một hơi Mâu Quân lại khẽ lắc đầu, ánh mắt lần nữa tập trung nhìn Lâm Dịch…Mặc dù hắn rất kiêng kị cường giả Thần cấp nhưng không có nghĩa là hắn e sợ đối phương. Đằng sau hắn cũng đồng dạng có một cường giả Thần cấp.

Nếu quả thật là sợ hãi thì lúc nghe được Lâm Dịch có Chiến Văn, hắn đã quyết định buông tha kế hoạch này rồi?

- Mâu đại ca, tên Lâm Dịch này đã từng nói là phụ thân của hắn có lẽ có quen biết với đại nhân, người này không thể giết được.

Trong nội tâm của Cơ Nghiên giằng co cả nửa ngày trời, lúc này lại thở dài một hơi. Cảm tình trong tiềm thức đã chiếm được thượng phong.

Mâu Quân nghe được thần thức truyền âm của Cơ Nghiên thì quay đầu nhìn về phía nàng. Nhíu mày truyền âm nói:

- Tin tức này có thể tin được sao?

Cơ Nghiên lúc này đã gạt lương tâm khẽ gật đầu mà nói:

- Có thể tin được, đại nhân cũng uội Chiến Văn loại hổ. Hắn được di truyền từ phụ thân mình cũng là Chiến Văn loại hổ. Nói không chừng trong chuyện này còn có ẩn tình khác.

Quân lúc này có chút trầm ngâm.

Sau lưng đối phương tuy có cường giả Thần cấp nhưng cũng không đáng để sợ, nhưng nếu cường giả Thần cấp này là người quen biết cũ của đại nhân, vậy thì quả thật là có chút đau đầu. Cường giả Thần cấp phi thường coi trọng cảm tình của mình với những người cùng cấp. Nếu là phụ thân của hắn thật sự nhận thức đại nhân, như vậy vô luận là sao cũng không thể giết hắn được.

Nghĩ tới đây thì Quân lại khẽ nhíu mày, một lát sau mới đắc dĩ mà nói:

- Đành phải quấy rầy đại nhân rồi. Tiểu Nghiên lần này phiền ngươi đi một chuyến.

Cơ Nghiên hơi chột dạ, nhăn mày nói:

- Chuyện nhỏ này mà cũng đi quấy rầy người thì quả thật là không tốt? Chỉ cần giáo huấn hắn lần này, lại bắt hắn đem Lộng Viêm thảo nôn ra là được rồi. Còn cần phải kinh động đến đại nhân?

Cơ Nghiên nói mấy lời này nghe ra giống như là vì đại nhân mà suy nghĩ, nhưng chính cô ta rõ ràng lời của đối phương có thể tin hay không, mình cũng không hề biết rõ. Vạn nhất phụ thân của đối phương không nhận ra Phần Viêm đại nhân thì chỉ sợ lần này hắn có chắp cánh cũng không thể thoát được.

Cái cảm giác trong tiềm thức này vô cùng kỳ diệu, vừa kỳ vọng Lâm Dịch có thể bị giáo huấn một lần nhưng cũng không muốn hắn bị tổn thương một chút nào, Cơ Nghiên cứ như vậy quy kết.

Vừa nghe xong lời Cơ Nghiên nói thì hắn không khỏi chần chờ. Trung thực mà nói đoạt lại Lộng Viêm thảo là chuyện tất nhiên, nhưng đối với khả năng trên người đối phương có tồn tại Thần khí mới là hấp dẫn nhất đối với hắn.

Cho nên động thủ, sẽ không để đối phương còn sống ly khai.

Nhưng đoạt lại Lộng Viêm thảo còn dễ nói, mặc dù là cường giả Thần cấp đến hắn vẫn có thể nói lý trước mặt người đó, còn việc cường đoạt Thần khí của người ta…

Quân nhíu mày suy nghĩ, mà tình cảnh lúc này của Lâm Dịch và Diệp Nhuận, hai bên đã giao phong với nhau mấy lần!

Thiên đạo của Diệp Nhuận có một đặc tính là sinh sôi không ngừng, liên miên bất tuyệt. Một lớp rồi lại một lớp giống như sóng biển cuồn cuộn không ngớt, giơ tay nhấc chân đều tràn ngập uy năng.

Nhưng Lâm Dịch cũng không yếu một chút nào, Thiên đạo khi trầm trọng khi quỷ dị làm cho Diệp Nhuận có chút kinh nghi. Hai bên đều muốn đánh nhanh thắng nhanh. Tuy nhiên uy năng Thiên đạo đã bị kết giới xung quanh ảnh hưởng rất nhiều, xem ra rất khó phân thắng bại.

Úc ngược lại ở một bên, xem cuộc chiến giống như là xem diễn xiếc. Trong đôi mắt vẫn như cũ phong đạm vân khinh, bộ dáng có chút hăng hái.

Hôm nay Thiên đạo hai người đều giao phong với nhau, nếu như luận về Thiên đạo, Lâm Dịch tự nhiên là còn kém Diệp Nhuận. Dù sao Diệp Nhuận đã cảm ngộ rất nhiều năm đối với việc vận dụng Thiên đạo, Lâm Dịch khó có thể sánh bằng được.

Nhưng Thiên đạo của Lâm Dịch quỷ dị như vậy lại là lần đầu Diệp Nhuận chứng kiến.

Rất nhiều Thiên đạo đều có một loại tính chất đặc biệt. Hoặc là trầm trọng, linh mẫn, khéo léo, mờ ảo…Chỉ cần nắm chặt những lý giải tính chất đặc biệt này của Thiên đạo, đánh bại đối thủ chỉ là sớm muộn.

Nhưng mà Thiên đạo của Lâm Dịch lại vô cùng quỷ dị, khi thì trầm trọng như núi, khi thì bình tĩnh như nước, khi lại tới như sóng, lúc lại mờ ảo như gió…vô cùng kỳ quặc. Quả thật là không thấy không biết. Cho dù Diệp Nhuận cố tình tính toán đối phương, nhưng bởi vì sự quỷ dị khi công kích của Lâm Dịch mà không phải chỉ một lần kế hoạch đã bị bóp chết từ trong trứng.

884. Chương 99 0-992: Khai Chiến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 990-992: Khai chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Bất quá phương thức chiến đấu của Diệp Nhuận cũng là cực kỳ phong phú, tuy lần lượt đều bị Thiên đạo quỷ dị của Lâm Dịch phá giải, nhưng hắn lúc này không nóng không vội, dùng tâm thể ngộ đến Thiên đạo này.

Còn đối với Lâm Dịch mà nói thì Thiên đạo của đối phương cực kỳ triền miên. Từng đợt, từng đợt như là sóng biển làm cho tay chân của hắn có chút luống cuống

Chỉ so sự quen thuộc đối với Thiên đạo, hắn hoàn toàn thua kém Diệp Nhuận. Lúc sử dụng đến Thiên đạo Lâm Dịch cũng có cảm giác không lưu loát. Công kích của đối phương thao thao bất tuyệt, sau khi cứng đối cứng rõ ràng là đối phương phải có một đoạn thời gian hồi sức, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại có thể bộc phát ra một cổ năng lượng cường đại, làm cho hắn tay chân luống cuống.

Nếu không phải thân thể của hắn đã thông qua tẩy lễ của năng lượng Hổ Thần quyết, sớm đã biến thành cực kỳ mạnh mẽ, chỉ sợ hiện tại hắn đã thụ nội thương không nhỏ.

Diệp Nhuận đang phỏng đoán Thiên đạo của hắn, không phải là hắn lại cảm giác phỏng đoán Thiên đạo của đối phương? Giao phong một lát, đã làm cho hắn có lĩnh ngộ mới đối với Thiên đạo, cũng đang thử hỗn hợp Thiên đạo,

Hỗn hợp Thiên đạo và bắt chước Thiên đạo là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bắt chước là thuyết pháp khi chưa có được Thiên đạo của chính mình, hoàn toàn bắt chước quỹ tích vận hành của người khác, mặc kệ nó có phù hợp với đặc tính của mình hay không. Nhưng mục đích vốn có của Thiên đạo, chính là tìm kiếm điều mình thiếu hụt trong Thiên đạo, trong Thiên đạo của người khác tìm kiếm giải đáp, sau đó đền bù vào trong Thiên đạo của mình.

Mà cái này cũng gọi là xác minh.

Diệp Nhuận và Lâm Dịch chiến đấu, nhất là trong kết giới này năng lượng công kích bị hạ thấp này, sử dụng để chiến đấu chính là Thiên đạo. Nói thực ra, chiếm tiện nghi chính là Lâm Dịch.

Diệp Nhuận chìm trong Thiên đạo bao nhiêu năm nay? Mà Lâm Dịch trở thành Ngưng Thần kỳ mới bao nhiêu ngày? Lâm Dịch dù có là thiên tài cỡ nào, cũng không có khả năng là đối thủ ngang hàng với Diệp Nhuận.

Nhưng mà đối với Diệp Nhuận mà nói, hắn muốn từ cuộc chiến với Lâm Dịch để thăng hoa Thiên đạo của chính mình, điều này lại càng khó hơn rồi, dù sao Thiên đạo của hắn gần như đã hoàn mỹ, còn Lâm Dịch chỉ là một nhân vật mới mà thôi. Một lão dong binh kinh nghiệm phong phú muốn từ trên người một dong binh tay mơ học được kinh nghiệm gì đó? Dễ lắm sao.

Khóe miệng Lâm Dịch mang theo một nụ cười quỷ dị, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào việc xác minh Thiên đạo của chính mình. Diệp Nhuận tuy vẫn không nóng không vội như cũ, nhưng lông mày cũng đã có chút nhíu lại.

Bởi vì hắn cảm thấy, Thiên đạo của đối phương, càng phát càng hoàn mỹ.

- Ha ha, một tên thật thú vị…dưới tình huống này rõ ràng còn dám xác minh Thiên đạo?

Vương Úc ở ngoài đứng xem, đối với quan hệ trong đó xem cực kỳ thấu triệt. Không tới một lát, hắn đã phát hiện rồi.

Lâm Dịch dần quen thuộc với Thiên đạo của chính mình. Ít nhất, so với sự không lưu loát lúc trước đã không thể so sánh được rồi. Điều này làm cho trên khuôn mặt tuấn mỹ của Vương Úc hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức lại bật cười.

Từ trong mắt mắt của hắn, không chút nào nhìn ra được sự chán ghét gì đối với Lâm Dịch, dù Lộng Viêm thảo mà đối phương cướp lấy, trên thực tế vốn chính đồ đạc của hắn.

Trái lại, từ trong mắt cái tên vốn phải là rất ghét Lâm Dịch này, thậm chí lộ ra vẻ tán thưởng.

Đối mặt với bốn cường giả ngang cấp, vẫn có thể không đổi sắc mặt đĩnh đạc hiên ngang như cũ. Thậm chí trong lời nói và hành vi của đối phương càng không có một điểm thu liễm nào…Bằng vào điểm này, Vương Úc đã hơi sinh ra hảo cảm với Lâm Dịch.

Người tu hành Hỏa thuộc tính, bình thường mà nói đều là người cực kỳ nóng nảy. Vương Úc tuy có hơi nóng nảy nhưng cũng không phải là quá mức, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến cốt cách cao ngạo trong xương cốt hắn.

Đúng vậy, Vương Úc rất cao ngạo, hắn đối với bất kỳ người nào đều là một bộ dạng mỉm cười, cũng không phải nói là hắn vừa ý đến ngươi, chỉ là bởi vì hắn căn bản là chưa từng để ý tới ngươi mà thôi. Hắn nóng nảy hay không nóng nảy, đó là bởi vì không có ai trêu chọc hắn, hoặc là nói dù là có người tới trêu chọc hắn, hắn cũng cảm giác không cần phải tức giận với ngươi mà thôi.

Mâu Quân đã từng nói một câu:

- Ta tình nguyện đối mặt với Lưu Phong và Linh Nhiên, cũng không muốn đối mặt với Vương Úc.

Đương nhiên, những lời này chỉ là trong lúc Phần Thiên Lục Vương nói giỡn với nhau mà thôi, lúc ấy Vương Úc cũng chỉ hơi cười cười mà thôi, nhưng bốn người khác đều biết lời hắn nói là thật.

Vương Úc là thân truyền đệ tử của Phần Viêm, thực lực mà hắn biểu lộ là vào khoảng giữa sáu người. Nhưng mà năm người khác đều biết một điều…đó là kia không phải là thực lực chân chính của Vương Úc.

Dù là Mâu Quân, cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể thắng Vương Úc.

Đây là một người rất khó để có thể dành được hảo cảm của hắn.

Nhưng mà một gia hỏa khó ưa như vậy, lại bởi vì biểu hiện của Lâm Dịch, sinh ra một tia hứng thú. Hoặc là nói…hắn, bắt đầu nhìn thẳng vào Lâm Dịch.

Người đều là dùng nhanh đánh nhanh. Tầm đó, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều tuân theo một quỹ tích hoàn mỹ, mang theo vẻ không ai tưởng tượng được.

Bên này, rốt cục Mâu Quân cũng đã hạ quyết định.

Quả thật, đối với hắn thì Thần Khí có sức hấp dẫn rất lớn. Nhưng nơi này lại có một cường giả Thần Cấp thần bí tồn tại sau lưng đối phương, lại càng làm cho Mâu Quân để ý một ít.

Mấy ngàn năm trôi qua, từ một tên gia hỏa tầng dưới chót Thiên Giới mà hắn có thể vươn lên một Ngưng Thần Kỳ đỉnh phong, ngoại trừ thiên tư bản thân ra. Quan trọng hơn là hắn hiểu cái nào nên buông bỏ, cái nào không.

Nếu không, tại Thiên Giới nguy cơ tứ phía này. Chỉ hơi không cẩn thận liền mất đi tính mạng, đây cũng không phải là nói giỡn đấy. Trong một ngày, tại Thiên Giới đều có vô số người chết vì đủ loại nguyên nhân. Nhưng kỳ thực, tính mạng bọn hắn đều là vô hạn.

Trước khi không có cách nào xác định cường giả Thần Cấp sau lưng đối phương đến tột cùng là ai, vẫn nên cẩn thận một ít thì hơn.

Nghĩ tới đây, Mâu Quân nhẹ gật đầu. Mắt vẫn y nguyên nhìn về phía song phương đang giao chiến. Sau khi nhìn một hồi, lông mày lại hơi nhăn lại.

Thực lực Lâm Dịch, rõ ràng vượt quá ý liệu hắn.

Thiên Đạo vốn không lưu loát, nhưng chỉ sau khi căn cứ một hồi ngắn ngủi, đã càng phát ra thuần thục. Trước kia Diệp Nhuận còn có thể dựa vào đặc tính Thiên Đạo mà khiến Lâm Dịch chịu thiệt thòi không nhỏ. Nhưng hiện giờ thì cơ hội này đã cực nhỏ rồi.

- Thiên tư thật kinh người!

Nhãn lực Mâu Quân là hạng gì? Chỉ cần nhìn mấy lần, lập tức nhìn ra, trong lòng âm thầm khiếp sợ vì thiên tư của Lâm Dịch.

Chỉ một thời gian ngắn như vậy, Thiên Đạo của hắn đã càng thuần thục rồi.

Quá trình thuần thục Thiên Đạo này, cũng không phải dễ dàng như vậy. Rất nhiều cường giả Ngưng Thần Kỳ sơ kỳ, mặc dù lĩnh hội Thiên Đạo, nhưng muốn hoàn toàn phát ra lực công kích Thiên Đạo, lại cần một lần thể ngộ, tu luyện cho đến khi thân thể mình hoàn toàn nhớ kỹ quỹ tích kỳ diệu kia.

885. Chương 993 : Thỏa Hiệp.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 993: Thỏa hiệp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong lúc đối địch, tắc thì có thể hoàn toàn nương tựa bản thân mà phát huy ra thực lực Thiên Đạo. MÀ quá trình này cũng không phải có thể hoàn toàn thuần thục trong ngày một ngày hai.

Nhưng mà Lâm Dịch này, lúc vừa mới ra tay, Thiên Đạo của hắn rõ ràng còn chưa quá mức quen thuộc. Nhưng chỉ chiến đấu một lát ngắn ngủi thì đã hoàn toàn quen thuộc rồi. Không chút khoa trương mà nói, sau một phen chiến đấu ngắn ngủi này. Cảm ngộ Thiên Đạo của hắn ít nhất cũng tăng lên hai tầng!

Đây là một loại thiên tư gì?

Mâu Quân nhìn chằm chằm Lâm Dịch, thật lâu sau, trong đầu hiện ra một tia cảm thán. Thiên tư loại này, cũng không hổ là hậu nhân cường giả Thần Cấp.

Mâu Quân tự nhiên không biết, cái gọi là cường giả Thần Cấp căn bản không tồn tại. Sau lưng Lâm Dịch cũng căn bản chưa từng có cường giả Thần Cấp nào xuất hiện qua!

- Diệp Nhuận, ngươi lui xuống trước đi.

Mâu Quân đột nhiên mở miệng nói. Lập tức có chút phất tay.

Một cỗ uy năng vô cùng to lớn từ trên thân Mâu Quân lập tức truyền ra ngoài, trực chỉ về hướng Lâm Dịch.

Lâm Dịch đang giao phong với Diệp Nhuận, đột nhiên cảm thụ được một cỗ uy năng khổng lồ, trong lòng lập tức giật mình. Chỉ thấy lồng ngực của mình giống như bị cự thạch ngàn cân nện ầm ầm xuống, thần sắc khẽ biến, hắn cũng chẳng quan tâm thân hình Diệp Nhuận đang dừng lại một hồi trên không trung. Lập tức hóa thành một vũng nước. Mà tại vị trí khác Lâm Dịch xuất hiện, một bãi hơi nước màu xanh da trời ầm ầm cứng lại, lập tức hiện ra thân hình Lâm Dịch!

- Tu hành giả Thủy hệ?

Mâu Quân có chút nhíu mày. Mặc dù biết lần này tuyệt đối không có khả năng làm Lâm Dịch trọng thương. Nhưng thực sự không nghĩ tới hắn lại dùng thân thuật kỳ diệu như thế để né tránh.

Mà Diệp Nhuận kia nghe xong lời Mâu Quân nói. Cũng không có truy kích nữa, ổn định thân hình một cái, sau đó lui về. Đôi mắt xếch đẹp của hắn có chút nheo lại, nhìn về phía Lâm Dịch.

Tại tràng diện. Trước khi khôi phục lại bộ dáng, Lâm Dịch gia trì Chiến văn Bạch Hổ. Một đôi huyết sắc đồng tử nhìn về phía Mâu Quân. Một lát sau, khóe miệng tràn ra một dáng tươi cười tà dị.

- Kim Từ Vương Quân, thực lực quả nhiên kinh người.

Uy năng vẫn y nguyên tràn ngập trong không khí. Nhưng chỉ một lát sau cũng đã bị kết giới chung quanh hấp thu sạch sẽ.

Mâu Quân đồng dạng nhìn Lâm Dịch. Một lát sau, lộ ra dáng tươi cười, nói:

- Thực lực Lâm Dịch các hạ quả nhiên kinh người a.

- So sánh với Mâu Quân các hạ thì chênh lệch quá xa a.

Lâm Dịch tươi cười, nhìn Mâu Quân. Tuy rằng trên mặt tươi cười nhưng trên thực tế, thân thể hắn lại căng cứng. Cam đoan hắn có thể làm ra phản ứng với bất kỳ tình huống nào.

Biểu lộ Mâu Quân y nguyên vẫn có chút hăng hái nhìn về phía Lâm Dịch, vẫn không lên tiếng. Mà Diệp Nhuận bên cạnh hắn thì híp mắt. Trong nội tâm lại đánh giá về Lâm Dịch một phen. truyện từ

Chiến đấu vừa rồi, với tư cách là người trong cuộc. Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng Lâm Dịch tiến bộ thật lớn trong thời gian thật ngắn. Thiên tư thằng này, chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung!

Mà Cơ Nghiên, thần sắc nàng hơi có chút phức tạp nhìn Lâm Dịch. Hiện giờ nàng cũng có chút không rõ tâm tình của mình rồi. Dựa theo lập trường mà nói, nàng là người Phần Thiên, tự nhiên nên hướng về Phần Thiên. Nhưng mà máu huyết thần thú trong cơ thể nàng đã làm nàng sinh ra một loại cảm xúc lo lắng đối với Lâm Dịch. Cái này khiến nàng rất là mâu thuẫn, nhìn Lâm Dịch cũng không có nói gì.

Mâu Quân khẽ thở dài một hơi, nhìn về phía Lâm Dịch, nói:

- Lâm Dịch các hạ là người thông minh. Ta cũng không muốn nhiều lời nữa. Ngươi không muốn giao Lộng Viêm Thảo ra, đơn giản là vì lo lắng chúng ta ham muốn Thần Khí trên người ngươi a? Như vậy, hiện giờ ta cam đoan với ngươi, chỉ cần ngươi đưa Lộng Viêm Thảo ra thì ân oán giữa ngươi và Phần Thiên liền xóa bỏ, thậm chí còn có thể trở thành bằng hữu Phần Thiên, hoặc thậm chí còn có thể trở thành đệ thất Vương giả Phần Thiên.

Mâu Quân này không hổ là tồn tại đệ nhất dưới Thần Cấp, tâm tư cẩn thận, chỉ sợ không người nào có thể so với hắn. Trong thời gian thật ngắn, hắn không đưa ra lựa chọn nào, thậm chí còn ném củ khoai lang nóng bỏng tay cho Lâm Dịch.

Nhưng mà lời nói này của đối phương lại khiến Lâm Dịch hơi có chút ngạc nhiên. Hắn thật sự không rõ đối phương vì cái gì mà trở mặt nhanh như vậy.

Ngay vừa rồi, bộ dạng còn muốn đánh giết mình. Vì cái gì mà trong nháy mắt lại nói ra như vậy?

Lâm Dịch tự nhiên có thể nhìn ra. Lời nói này của Mâu Quân, trên thực tế đã biểu lộ điểm mấu chốt của mình. Hắn không muốn làm địch nhân với mình. Nhưng điều kiện tiên quyết là mình phải trả Lộng Viêm Thảo lại. Nhưng hắn có thể chống cự sức hấp dẫn của Thần Khí?

- Thần Khí, đây chính là bảo vật tuyệt đối mà Thiên Giới chỉ có rải rác mấy chục kiện a! Một Ngưng Thần Kỳ, dựa vào cái gì mà chống cự được lực hấp dẫn của nó?

Lâm Dịch nhíu mày nghĩ đến. Bốn người Phần Thiên cũng không nói gì, yên lặng chờ đợi. Cho nên đại sảnh này trong nháy mắt trở nên cực kỳ yên tĩnh.

- Biết được ta có Thần Khí, Mâu Quân đại khái phân tích lời nói mà đoán ra được. Có thể lập tức thoát ly khỏi sự khống chế của cường giả Ngưng Thần Kỳ, ngoại trừ Thần Khí ra thì cũng thật sự không có vật gì khác. Hắn có thể đoán được cũng không tính là kỳ quái. NHưng đến tột cùng vì nguyên nhân gì mà hắn lại lui một bước dài như thế?

Lâm Dịch thay đổi tâm tư thật nhanh, không ngừng suy nghĩ. Đặt mình vào hắn, xem xét sự vật trên người mình, sau đó tiến hành suy đoán. Một lát sau, Lâm Dịch đột nhiên nao nao. Nghĩ tới câu nói của mình ngày đó.

- Chẳng lẽ bọn họ hoài nghi mình là nhi tử của cường giả Thần Cấp nào đó?

Lâm Dịch ngạc nhiên nghĩ đến.

Nhưng lại lập tức nghĩ đến một điều.

Mình đã là Ngưng Thần Kỳ rồi, lại có được chiến văn Bạch Hổ cường đại. Mình còn có thể bộc phát ra chiến lực mạnh như thế. Hơn nữa đều là di truyền từ phụ thân. Như vậy chẳng phải phụ thân mình cường đại hơn sao? Mà người mạnh hơn Ngưng Thần Kỳ, ngoại trừ Thần Cấp ra thì còn cái gì khác ư?

Huống chi, lúc mình trêu chọc Cơ Ngiên, tựa hồ nói một câu "có khi cha ta là người quen của Phần Viêm đại nhân cũng nên…

Lúc ấy chỉ là thuận miệng nói, nhưng bọn hắn lại cho là thật.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch không khỏi có chút buồn cười. Không nghĩ tới, chỉ một câu nói tùy ý mà sau lưng của mình liền có một cường giả Thần Cấp không hiểu thấu tồn tại. Nếu thật là như vậy, như quân Mâu Quân không giám giết mình, không dám cưỡng đoạt Thần khí của mình tựa hồ đều là việc thuận lý thành chương rồi.

Nghĩ được như vậy, Lâm Dịch lộ ra vẻ mỉm cười. Thoạt nhìn, lúc này đã không còn nguy hiểm gì rồi.

Lại nói tiếp, tầm đó, ngoại trừ Lộng Viêm Thảo ra thì Lâm Dịch với Phần Thiên cũng không có bất kỳ ân oán nào. Chỉ cần Lâm Dịch giao Lộng Viêm Thảo ra, dùng thực lực Ngưng Thần kỳ của hắn, dù trở thành đệ thất Vương giả Phần Thiên cũng là chuyện hoàn toàn có thể đấy.

Trung thực mà nói, nếu như không phải bị bắt buộc, hắn cũng không muốn chiến đấu với những người này.

886. Chương 994 -996: Phiêu Miểu Thiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 994-996: Phiêu Miểu Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mâu Quân thì không cần nói, dù Diệp Nhuận và Cơ Nghiên này liên thủ lại, chỉ sợ hắn cũng không phải là đối thủ. Huống chi, bên cạnh còn có Mâu Quân còn mạnh hơn nữa. Nhưng trong cảm giác của hắn, tên nam tử tuấn mỹ áo đỏ kia mới là nguy hiểm nhất.

Mặc dù Lâm Dịch có Hổ Thần cư. Nhưng nơi này là tổng bộ Phần Thiên, ai biết lão yêu quái Phần Viêm kia có ở đây hay không. Lâm Dịch không dám khẳng định có thể giấu Hổ Thần cư được hay không. Nếu không thể gạt được thần thức cường giả Thần cấp, chỉ sợ hắn và Lâm Phỉ đều phải viết di chúc lại rồi.

Bất quá, đối phương suy đoán là một việc. Hắn có thừa nhận hay không thì lại là một chuyện khác.

Dù sao thì đối phương cũng chỉ là suy đoán. Mà mình không thừa nhận thì bọn hắn cũng vĩnh viễn chỉ là suy đoán mà thôi. Nhưng nếu như mình thừa nhận. Cái kia căn bản là không có cường giả Thần Cấp nào tồn tại, có thể không cách nào chính thức bảo hộ chu toàn cho hắn.

Nghĩ tới đây, trên mặt hắn lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói:

- Thần khí? Thần Khí gì? Như thế nào mà Lâm mỗ ta lại không hiểu Mâu Quân đại nhân nói gì vậy?

Nhìn thấy vẻ ngoài của Lâm Dịch, Mâu Quân cũng hơi nhíu mày lại.

Chính giống như suy nghĩ của Lâm Dịch. Hắn cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Tuy rằng có lẽ xác định được, nhưng cũng chỉ là cơ hồ mà thôi. Thấy biểu lộ nghi hoặc này của Lâm Dịch hiện giờ, Mâu Quân nhíu mày một cái. Một lát sau, Mâu Quân đạm mạc nói:

- Không tính các hạ có rõ ràng lời ta nói hay không. Nhưng các hạ phải hiểu, với tình huống hiện giờ, các hạ muốn giữ lời với bằng hữu các hạ thì thật sự khó khăn. Tuy rằng tinh thần các hạ rất đáng khen. Nhưng nói thật, Lâm Dịch các hạ có thật sự nắm chắc thoát khỏi vòng vây công của bốn người chúng ta không? Giết chết các hạ, chúng ta y nguyên vẫn có thể, đạt lại Lộng Viêm Thảo. Dù các hạ một mực thuận theo lời hứa với bằng hữu, nhưng các hạ tu hành không dễ. Tin tưởng bằng hữu các hạ cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy vì hắn phó thác mà các hạ mất đi tính mạng. Cho nên kính mong các hạ nghĩ lại.

Lâm Dịch có chút nhíu mày, lập tức khẽ thở dài một tiếng, lại đột nhiên cười nói:

- Các ngươi lấy cái gì cam đoan? Vạn nhất ta đưa Lộng Viêm Thảo ra, các ngươi lại đột nhiên đổi ý thì ta phải làm sao? Trong kết giới của cường giả Thần Cấp này, ta không thể phá vỡ, cũng chẳng thể chạy đi đâu. Ngươi có hiểu ta đang nói gì không?

Mâu Quân khẽ nhíu mày, sau đó gật đầu nói:

- Tốt, vì chứng minh thành ý của Phần Thiên. Chúng ta ra ngoài giao dịch. Sau khi các hạ đưa Lộng Viêm Thảo ra, chúng ta sẽ lập tức để các hạ rời đi. Đã mất đi kết giới Thần Cấp, tin tưởng dùng thực lực các hạ cũng sẽ không lo bị chúng ta bắt lại a.

Những lời nói này lại có phần thâm ý.

Lâm Dịch dấu diếm thanh sắc, giả vờ không nghe được thâm ý trong lời nói của đối phương. Gật đầu cười, lại đột nhiên quay đầu, nhìn nhìn bốn phía, cười nói:

- Bất quá, cũng không cần phải nhiều người như vậy để giao dịch a? Ta xem, chỉ cần một mình Cơ Nghiên tiểu thư tiễn đưa tại hạ một đoạn đường là đủ rồi. Mấy vị đại nhân khác thì chờ ở chỗ này một lát, đồng ý chứ?

Lâm Dịch vừa nói lời này ra, lại khiến Cơ Nghiên hơi ngơ ngác một chút, lập mày nàng lập tức trầm xuống, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng giống như nghĩ nghĩ gì đó, rồi lại không nói gì.

Khuôn mặt Vương Úc kia vẫn lộ ra biểu lộ mỉm cười lạnh nhạt. Trên thực tế, từ lúc Lâm Dịch tiến vào cửa này đến giờ, bộ dạng hắn vẫn luôn như mỉm cười. Trong đôi mắt là một mảnh mây nhẹ gió nhạt. Nghe được lời Lâm Dịch nói, hắn cũng không có chút kinh ngạc nào.

Chỉ có Diệp Nhuận hơi nhíu mày, không vui nói:

- Mâu Quân đại ca đã đáp ứng thả ngươi đi, tự nhiên nói được là làm được. Ngươi làm như vậy, không khỏi có chút quá mức không phóng khoáng a.

Nói giỡn, dù ba người vây hắn lại nhưng cũng không ngăn được cái mồm của hắn. Nếu một mình Cơ Nghiên đối mặt hắn, còn không phải khiến nàng tức chết sao? Tuy Diệp Nhuận là cường giả Ngưng Thần Kỳ. Nhưng ở phương diện tình cảm thì lại trống rỗng, không hiểu biết gì nhiều. Đối với nữ nhân hắn ưa thích, tự nhiên là nói gì nghe nói, nhưng cũng không muốn nàng bị bất luận ủy khuất gì.

Lâm Dịch lộ vẻ không để ý, đứng thẳng vai nói:

- Các ngươi đông hơn ta, còn sợ cái gì?

Diệp Nhuận hừ lạnh một tiếng, nhìn Lâm Dịch, nói:

- Từ bên trong đến lối ra, tối đa ba mươi kilomet, chính là chỗ này. Ngươi cho rằng ngươi không có biện pháp sao?

Lâm Dịch lại nhún vai lần nữa, nói:

- Ít nhất thì có thể nhẹ nhõm hơn một phần trong nội tâm.

Nói xong, cũng không để ý tới con mắt hơi trừng của Diệp Nhuận, quay đầu nhìn về phía Mâu Quân đang nhíu mày, nói:

- Mâu Quân các hạ nghĩ sao?

Mâu Quân nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu, nói:

- Vậy cứ theo như lời ngươi nói. Tiểu Nghiên, phiền toái ngươi một chuyến rồi.

Cơ Nghiên rầm rì cả buổi, lúc này không nghĩ lão đại lại gật đầu đồng ý. Nhìn về phía Lâm Dịch, trong mắt nàng hiện lên vẻ phức tạp.

- Như vậy các ngươi đi thôi.

Mâu Quân nói xong, vung bàn tay lớn lên.

Chỉ thấy một hồi kim quang lập lòe trong toàn bộ đại điện. Một lát sau, vầng sáng tán đi, khôi phục lại vẻ yên tĩnh. Lâm Dịch liền cảm giác được kết giới năng lượng của cường giả Thần Cấp vốn đang tràn ngập kia đã biến mất vô ảnh vô tung.

Khóe miệng tràn ra một dáng tươi cười đầy tà ý. Đôi huyết sắc đồng tử nhìn về phía Cơ Nghiên, cười nói:

- Làm phiền ngươi rồi, cọp cái tiểu thư.

- Ngươi…

Cơ Nghiên lập tức trừng mắt, tức giận nghiến răng. Nhưng nhìn biểu lộ cười đùa tí tởn của Lâm Dịch, nàng cũng biết mình không có cách nào. Chỉ đành thở phì một tiếng buồn bực, hừ một tiếng, không nói gì thêm, quay người bắn ra khỏi đại điện.

Lâm Dịch quay đầu, cười hắc hắc với ba người còn lại, nói:

- Các vị Vương giả đại nhân, hẹn gặp lại.

Nói xong câu đó, ánh mắt lộ ý cười của hắn một mực nhìn Vương Úc một hồi lâu. Vương Úc hơi có chút nhẹ gật đầu với hắn, lúc này Lâm Dịch mới cười ha ha. Quay người đi theo Cơ Nghiên.

Cơ Nghiên và Lâm Dịch, một trước một sau. Bắn thẳng ra khỏi cửa đại điện, đi về phía lối ra.

Diệp Nhuận hung hăng hừ lạnh một tiếng, lộ ra biểu lộ có chút không cam lòng, nói:

- Đại ca, cứ để hắn rời đi như vậy sao?

Ánh mắt Mâu Quân nhìn thân ảnh hai người rời đi, một lát sau mới thở nhẹ thở dài một cái, nói:

- Sau lưng đối phương có thể có cường giả Thần Cấp. Nếu không tất yếu, không nên đắc tội vẫn hơn.

- Cường giả Thần Cấp thì sao? Sau lưng chúng ta cũng có đại nhân a.

Diệp Nhuận lại không phục mà nói.

Trung thực mà nói, hắn đối với Lâm Dịch thì rất không vừa mắt. Vì mỗi câu nói của hắn đều làm Cơ Nghiên sinh ra phản ứng rất lớn.

Loại cảm giác rất khó miêu tả này lại làm hắn sinh ra một loại cảm giác nguy cơ với Lâm Dịch.

Lúc này, đôi mắt xếch của Diệp Nhuận lại lộ ra có chút âm trầm, hung hăng nhìn về cửa lớn. Chỉ thấy thân ảnh hai người đã biến mất. truyện từ

Mâu Quân nhìn Diệp Nhuận, khẽ nhíu mày, nói:

887. Chương 994 -996: Phiêu Miểu Thiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 994-996: Phiêu Miểu Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Chuyện tình cảm này không thể miễn cưỡng. Hơn nữa, mục tiêu cuối cùng của ngươi là ngưng tụ Thần Cách. Đừng vì chuyện tình cảm mà chậm trễ đại sự của ngươi.

Biểu lộ Diệp Nhuận vốn còn có chút không cam lòng. Nghe được lời nói này, thân thể lập tức hơi rung động, lộ ra biểu lộ sững sờ. Một lát sau, khẽ thở dài một tiếng, cung kính nói:

- Đa tạ đại ca điểm tỉnh.

Nói xong, hắn nhắm mắt hít sâu một hơi. Lúc mở to mắt ra lại thì đã khôi phục lại vẻ thong dong lúc trước.

Mâu Quân gật gật đầu thỏa mãn, lúc này mới nhìn về phía lối ra, nói:

- Không phải là vì sau lưng đối phương có cường giả Thần Cấp, mà là cường giả Thần Cấp kia có khả năng quan hệ với Đại nhân. Đợi mấy ngày nữa, lúc đại nhân thụ đạo đi ra, đến lúc đó chúng ta hỏi thoáng một chút.

Diệp Nhuận nghe xong lời này, lúc này mới khẽ gật đầu. Ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa lần nữa. Nhưng bên trong một mảnh bình tĩnh của hắn, lại ẩn chứa một tia lo lắng.

Bên này, Cơ Nghiên và Lâm Dịch đang bay trên không trung.

Thế nhưng bây giờ Cơ Nghiên đã hoàn toàn hối hận vì đáp ứng tiếp chuyện Lâm Dịch. Trên đoạn đường này, Lâm Dịch trái một câu Cọp cái tiểu thư, phải một câu Cọp cái tiểu thư. Chỉ khi Cơ Nghiên nhiều lần tức giận suýt chút nữa không nhìn được, phóng xuất Lam Linh định quất hắn. Nhất là khi nhìn thấy bộ dạng cười đùa tí tửng, khói dầu bất xâm kia của đối phương. Cơ hồ càng khiến nàng tức giận đến phát điên.

Cuối cùng, nàng cũng chỉ có thể vùi đầu chạy đi, căn bản không để ý tới Lâm Dịch nữa.

Kỳ thật, dựa theo tốc độ Hư Thần Cảnh. Trong vòng ba mươi kilomet, căn bản là trôi qua tức thì. Nhưng mà hết lần này tới lần khác Lâm Dịch đều lộ ra bộ dạng hiếu kỳ, hơn nữa mỗi một lần nói chuyện đều có thể thành công khiến Cơ Nghiên tức giận tiếp nhận câu chuyện. Mà hết lần này tới lần khác, sau khi nói chuyện xong, Lâm Dịch lại biểu hiện ra bộ dạng không có một tia hứng thú nào, cơ hồ khiến nàng thổ huyết. Cũng chỉ biết tăng tốc độ thêm một chút để không phải đối mặt với hắn nữa.

- Cọp cái, Phần Thiên các ngươi lớn như thế. Vậy các ngươi công tác ở đâu?

Nghe hắn lại gọi Cọp cái, Cơ Nghiên lại thiếu chút nữa phát điên, cố gắng kiềm chế tâm tình của mình một cách vất vả, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ âm trầm, cắn chặt hàm răng, lại tăng tốc độ thêm một tí.

- Ai, đừng đi như vậy chứ? Nàng nói một chút sẽ chết sao?

Lâm Dịch đuổi theo.

Cơ Nghiên vẫn không nói tiếng nào.

Cuối cùng, Lâm Dịch chỉ đành khẽ thở dài bất đắc dĩ, nói:

- Không nói thì thôi...Thật đúng là một con cọp cái keo kiệt mà...

Rốt cục Cơ Nghiên cũng không chịu đựng nổi nữa, bạo phát ra. Thân hình nàng bỗng nhiên dừng lại, khiến Lâm Dịch thiếu chút nữa đã đụng vào người nàng. Một cỗ sát khí kinh thiên từ trên người nàng bạo phát ra. Nàng quay đầu nhìn về vẻ mặt vô tội của Lâm Dịch, nghiến răng nghiến lợi, gằn từng tiếng:

- Còn nói ta cọp cái lần nữa, ta liền giết ngươi!

- Ách…

Lâm Dịch gãi gãi đầu, gượng cười:

- Chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút. Nàng đừng nóng giận nữa nha…

Cơ Nghiên trừng mắt liếc hắn một cái, lúc này mới tức giận quay người, chuẩn bị đi tiếp.

- Ai, đợi một chút…

Lâm Dịch vội vàng hô lên, đuổi theo.

Cơ Nghiên dừng lại, lộ vẻ cực độ không vui. Quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, nhịn không được nói:

- Cái gì nữa?

Lâm Dịch cười thầm, lơ đi vẻ mặt của nàng, tiến tới trước người nàng, nói:

- Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Nàng công tác ở nơi nào?

Cơ Nghiên không khỏi hơi ngẩn ra, cau mày nói:

- Công tác như thế nào?

Cơ Nghiên chính là một trong những Vương giả tại Phần Thiên này. Bình thường thì công tác cái gì? Cơ hồ là tu hành, hoặc là tùy ý du ngoạn, chỉ có lúc cần nàng ra tay thì sẽ thông báo cho nàng. Lâm Dịch hỏi vậy, nàng tự nhiên không hiểu thấu.

Nhưng mà Lâm Dịch lại nhảy lên, ngạc nhiên nói:

- Ồ? Lần trước không phải nàng nói nàng là tỳ nữ của đại nhân Phần Viêm sao? Tỳ nữ không cần công tác?

Vẻ nghi hoặc trên mặt Cơ Nghiên lập tức đông cứng lại, lửa giận từ mắt nàng bắn ra ngoài. Vung tay một phen, bầu trời liền ầm ầm biến sắc, uy năng khổng lồ lập tức dũng phún ra ngoài, đâm thẳng tới Lâm Dịch.

Nhưng mà Lâm Dịch sớm đã có chuẩn bị. Hơn nữa một chiêu Thiên Đạo này của đối phương cũng không phải toàn lực. Hắn cười lên ha ha, vọt thẳng tới cửa ra vào.

Một kích không có kết quả, trong đôi mắt Cơ Nghiên ngập tràn lửa giận. Nàng nhìn theo thân hình Lâm Dịch, nghiến răng nghiến lợi, gằn từng tiếng:

- Ta nhất định phải giết ngươi!

Nói xong, thân hình nàng lập tức bắn ra, đuổi theo hắn.

Lâm Dịch đương nhiên không biết. Trước kia, Cơ Nghiên này đích thật là tỳ nữ của Phần Viêm. Nhưng sau khi trở thành Ngưng Thần kỳ, được Phần Viêm ban thưởng Chiến văn, trở thành Thư Hổ Vương, một trong sáu Vương giả Phần Thiên.

Cái này vốn không có gì, nhưng hai thế lực lớn tương đương với Phần Thiên vốn nghe Phần Thiên chỉ có năm vương giả, giờ lại xuất hiện vương giả thứ sáu, tự nhiên khó trách khỏi nghe ngóng, sau khi biết đối phương là tỳ nữ Phần Viêm. Đương nhiên là bắt đầu báo nháo lên.

Kỳ thật, tất cả mọi người đều biết rõ, tỳ nữ cường giả Thần Cấp, cái này tuyệt đối không phải là chuyện sỉ nhục gì. Hoặc là nói, đích thật là một vinh hạnh. Nhưng những người kia lại từ tâm lý đố kỵ mà nói lời khó nghe, khiến Cơ Nghiên không chịu nổi.

Một hoàng hoa khuê nữ đáng thương, bị người khác nói là dâm phụ, dựa vào tư sắc mê hoặc cường giả Thần Cấp mới có thể leo lên tới vị trí hiện giờ. Thử nghĩ nàng như thế nào không phẫn nộ?

Thì ra, kể từ lúc nàng lên vị trí này, Cơ Nghiên rất hận những người nào nói nàng là tỳ nữ Phần Viêm. Đây là một loại rất mâu thuẫn trong nội tâm. Kỳ thực, trong nội tâm nàng biết rõ Phần Viêm đối đãi với nàng rất khác biệt, cực kỳ yêu thương nàng. Biết là không nên nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn không thể không nghĩ đến. nàng rất sợ. Mà người khác lại nói nàng như vậy, như thế nào có thể khiến một cô gái được chiều Phần Viêm chiều chuộng như nàng chịu đựng được?

Cho nên loại mâu thuẫn này vẫn tiếp tục tồn tại đến bây giờ.

Mà Lâm Dịch tự nhiên không biết rõ đầu đuôi trong đó, khó trách khiến Cơ Nghiên tức giận như thế rồi.

- TIểu Nghiên, nàng không sao chứ?

Đầu óc Cơ Nghiên lúc này ngập tràn lửa giận, đang chuẩn bị công kích lần nữa. Nhưng thanh âm lo lắng của Diệp Nhuận đột nhiên vang lên trong đầu nàng, thần trí nàng liền hồi phục trở lại.

Nàng hung hăng nguyền rủa Lâm Dịch trong nội tâm một phen. Lúc này mới hít sâu một hơi, bình phục tâm tình thoáng một phát. Tức giận truyền âm trở lại:

- Ta vẫn không chết!

Nghe được thanh âm rõ ràng tức giận này của Cơ Nghiên, sắc mặt Diệp Nhuận lập tức tái nhợt lên. Hắn không khó tưởng tượng, đây tuyệt đối là do tên Lâm Dịch chết tiệt kia.

- Tên khốn kia dám khi dễ nàng sao? Nàng đợi một chút, ta đến giết hắn!

Diệp Nhuận cực kỳ tức giận, lúc này đứng dậy, muốn ra khỏi điện.

Nhưng Cơ Nghiên lại nghe được như vậy, vội vàng truyền âm trở lại:

- Ngươi tới làm gì? Không cho phép đến.

Diệp Nhuận lập tức nao nao, bất đắc dĩ nói:

888. Chương 994 -996: Phiêu Miểu Thiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 994-996: Phiêu Miểu Thiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Đến cùng là nàng bị sao vậy?

Cảm nhận đối phương đã ngừng lại tại cửa điện, lúc này Cơ Nghiên mới thở dài một hơi, tức giận nói:

- Đã thành, không có chuyện gì. Ta sẽ lập tức trở lại, không cho phép ngươi đến.

Diệp Nhuận bất đắc dĩ. Chỉ là thần thức của mình vẫn luôn đi theo sau lưng hai người. Nhưng dù đều là cường giả Ngưng Thần Kỳ, hắn vẫn không hoàn toàn cảm ứng ra đối phương đang làm gì. Thẳng đến khi loáng thoáng cảm ứng được phương vị bọn hắn, trong nội tâm hắn vẫn đang suy nghĩ. Nếu như bộc phát năng lượng một lần, như vậy dù khiến Cơ Nghiên phẫn nộ, hắn vẫn liều mạng, quyết giết chết tên hỗn đản kia.

Diệp Nhuận nắm chặt nắm đấm lại, lông mày lộ ra một mảnh âm trầm.

Mà Mâu Quân ở một bên lại nhìn thấy hết thảy biểu lộ âm trầm của Diệp Nhuận. Cuối cùng khẽ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía cửa. Diệp Nhuận này cái gì cũng tốt, chỉ là đụng phải chuyện liên quan tới Cơ Nghiên thì hắn liền hoàn toàn rối loạn. Bây giờ thì như không có gì, nhưng sau này khi hắn ngưng tụ Thần Cách, đây tuyệt đối là một chướng ngại không nhỏ a.

Nghĩ tới đây, Mâu Quân cũng đành chịu.

Không phải người trong cuộc, hắn cũng không biết phải nói gì.

Lại lập tức chú ý tới hai người Lâm Dịch.

Chỉ trong một lát ngắn ngủi, hai người đã đi tới trước cửa vào.

- Bái kiến Cơ Nghiên đại nhân.

Vài tên thủ vệ vừa nhìn thấy người đi ra là Cơ Nghiên, một trong sáu Vương giả, lập tức không dám lãnh đạm, khom người cung kính kêu lên.

Sắc mặt Cơ Nghiên vẫn y nguyên tái nhợt một mảnh. Đạm mạc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn Lâm Dịch đến lối ra. Khi ra ngoài mấy kilomet mấy ngừng lại. Lâm Dịch tự nhiên cũng ngừng lại theo.

Cơ Nghiên hừ lạnh một tiếng, nói với Lâm Dịch:

- Tốt rồi, hiện giờ giao Lộng Viêm Thảo ra đây.

Khóe miệng Lâm Dịch tràn ra một nụ cười quỷ dị, vừa chuẩn bị nói chuyện. Một thanh âm đột ngột vang lên.

- Không có ý tứ, chỉ sợ không được.

Thanh âm này xuất hiện cực kỳ đột ngột. Sắc mặt Cơ Nghiên hơi đổi. Mãnh liệt quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trước người bọn hắn một kilomet, bốn đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện.

Đạo thân ảnh thứ nhất, vừa hiện ra, liền lọt vào tầm mắt Lâm Dịch.

Đây là một đạo thân ảnh mà bất luận cái gì, chỉ sợ cũng không thể bị người xem nhẹ.

Tóc dài như mực, dung nhân tuấn mỹ lạnh như băng, thân thể đứng thẳng, phát ra vẻ ngạo nghễ cùng lạnh lùng nói không nên lời. Ánh mắt của hắn tựa hồ không có chút tình cảm nào, cứ như vậy đạm mạc đứng trên không trung. Thực sự cho người một loại lạnh buốt không nói nên lời.

Sắc mặt Cơ Nghiên hơi đổi, lập tức lạnh lùng nói:

- Phiêu Miểu Thiên, Lưu Phong.

Con mắt Lâm Dịch cũng hơi sáng ngời, âm thầm nhìn Lưu Phong này, quả nhiên đồng dạng như trong truyền thuyết. Chỉ là nhìn thằng này, liền khiến người cảm thấy một cỗ lạnh buốt, thật đúng là lãnh khốc.

Nghe Cơ Nghiên nói, nhưng Lưu Phong cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái. Hắn vẫn bảo trì vẻ ngạo nghễ kia, lạnh nhạt đứng.

Mà đi theo sau lưng Lưu Phong là hai gã thanh niên.

Người bên trái mặt tròn, vóc dáng không cao, lại hơi mập, nhìn bên ngoài không giống một cao thủ, trên mặt của hắn mang theo biểu lộ vui cười, ánh mắt đã nhỏ, lúc này càng híp lại thành một đường nhỏ. Nhìn bộ dạng hắn bên ngoài thì cực kỳ hòa ái. Nhưng từ chấn động năng lượng trên người hắn, Lâm Dịch có thể nhìn ra, người này cũng là cường giả Ngưng Thần kỳ. Hơn nữa, thực lực cực kỳ không kém.

Mà người bên phải, chính là một gã nam tử mà tướng mạo cũng không có gì thần kỳ. Tuy rằng gã nam tử này không đáng sợ, nhưng từ chấn động năng lượng mờ mịt đến cực điểm trên người hắn, xem ra cũng không phải dễ trêu chọc. Trên mặt hắn, lại mang theo biểu lộ vui cười. Lúc Lâm Dịch nhìn về phía hắn, thậm chí hắn còn nháy mắt với Lâm Dịch, xem như bắt chuyện.

Mà người thứ tư ở phía sau, lại khiến Lâm Dịch hơi ngạc nhiên. Bởi vì người này chính là gã chính giữa năm người cùng ở với hắn một chỗ lúc ấy. Tên người này là gì thì Lâm Dịch cũng không rõ ràng lắm. Nhưng lúc Lâm Dịch nhìn về phía hắn, người nọ lập tức kích động hô lên:

- Lâm Dịch đại nhân, Lâm Dịch đại nhân.

Thần thái lộ vẻ kích động.

Bốn người này xuất hiện đường đột như thế, căn bản không có chút dấu hiệu nào.

Cơ Nghiên có chút thầm tưởng tượng, ánh mắt liền nhìn về phía tên mập mạp kia.

- Đại Thiên Thế Lạc Kỳ các hạ, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Cơ Nghiên chậm rãi nói.

Mập mạp híp mắt cười, đáp lại:

- Cơ Nghiên tiểu thư quá khen.

Cơ Nghiên đạm mạc nhìn thoáng qua, lập tức nhìn về phía Lưu Phong, lạnh nhạt nói:

- Lưu Phong các hạ. Không biết các hạ và Lạc Kỳ các hạ, cũng như các hạ khác tới Phần Thiên ta là có chuyện gì?

- Hắc hắc. Cơ Nghiên tiểu thư cần gì phải hỏi như vậy? Ta và ba người này đến đây chỉ để nghênh đón Lâm Dịch các hạ về Phiêu Miểu Thiên mà thôi.

Lưu Phong cũng không trả lời, người nói chính là tên thanh niên nam tử bộ dáng bình thường kia. Nhìn bộ dạng cười hì hì của hắn. So với Lưu Phong đạm mạc sẵng giọng bên người thì bộ dáng hoàn toàn khác nhau.

Cơ Nghiên khẽ gật đầu, nói:

- Thì ra là thế. Ân, Lâm Dịch các hạ, kính xin dựa theo hiệp nghị mà giao Lộng Viêm Thảo ra. Sau đó ngươi liền có thể rời đi cùng bọn người Lưu Phong các hạ.

Con mắt Lâm Dịch nháy một cái, nhìn bộ dáng Cơ Nghiên lúc này, lộ ra bộ dạng có chút ngạc nhiên. Vài câu vấn đáp này của Cơ Nghiên, vô luận là nói hay là hỏi, đều nắm chắc tiết tấu cực kỳ thỏa đáng. Trả lời lại càng thông minh, một câu liền dồn mình đến chỗ tuyệt. Đâu còn bộ dáng tức giận ra tay với mình lúc trước.

Lâm Dịch ngạc nhiên không thôi. Nhưng hắn cũng biết rõ, hiện giờ mới chính là bộ dáng chính thức lúc bình thường của Cơ Nghiên.

Cơ Nghiên nhìn thấy ánh mắt Lâm Dịch nhìn mình như nhìn quái vật. Trong mắt không khỏi phát lửa, lửa giận đằng đằng bốc lên. Nhưng bởi vì bên cạnh có bốn người Phiêu Miểu, nàng cũng chỉ có thể cố gắng áp chế, hai mắt nhìn Lâm Dịch chằm chằm.

Một lát sau, Lâm Dịch thở nhẹ một tiếng. Vừa định nói chuyện, lại đột nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía cửa ra vào Phần Thiên.

Một đám người đang ầm ầm đi ra.

Mà đứng đầu, chính là ba người Vương Úc, Mâu Quân và Diệp Nhuận.

Sau lưng ba người, có khoảng chừng mấy trăm tên cường giả Hư Thần Cảnh Luyện Cách Kỳ, đang phần phật bay tới, phô thiên cái địa, rất có một phần khí thế.

- Ha ha, ta lại cứ tưởng ai. Nguyên lai là Lưu Phong các hạ. Không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội.

Trên mặt Mâu Quân vẫn y nguyên mỉm cười lạnh nhạt. Lúc đến phía trước, có chút chắp tay, lộ ra bộ dạng chân thành.

Nhưng đáng tiếc, mấy trăm tên cường giả Luyện Cách kỳ đi theo phía sau hắn thì lộ ra vẻ đằng đằng sát khí, nhìn thế nào cũng không thấy một điểm hữu hảo nào.

Thẳng đến khi thấy Mâu Quân đi ra, Lưu Phong mới gật đầu một cái. Đối với hắn, mấy trăm tên cường giả Luyện Cách Kỳ kia không có lấy một chút tư cách nào để khiến hắn nhíu mày một cái.

- Mâu Quân.

Thanh âm Lưu Phong cực kỳ lạnh lùng, giống như là bản thân hắn. Chỉ nghe thanh âm này, người khác không khỏi cảm thấy lạnh cả người. truyện từ

889. Chương 997 -998: Lưu Phong.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 997-998: Lưu Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Mâu Quân có chút nhíu mày, lập tức quay đầu nhìn về phía Cơ Nghiên, cười nói:

- Tiểu Nghiên, mục đích bọn người Lưu Phong các hạ này tới đây là gì?

Thần sắc Cơ Nghiên hơi động, trả lời:

- Bọn người Lưu Phong các hạ, tựa hồ đến đây để đón Lâm Dịch các hạ về Phiêu Miểu Thiên.

Mâu Quân lộ ra thần sắc giật mình, nhìn về phía Lâm Dịch, cười nói:

- Thì ra là thế. Đã như vậy, kính xin Lâm Dịch các hạ dựa theo ước định mà giao Lộng Viêm Thảo ra, sau đó thì các hạ có thể tự nhiên theo bọn người Lưu Phong các hạ trở về Phiêu Miểu Thiên.

Lâm Dịch có chút nhíu mày, con mắt thay đổi một cái, cười nói:

- Là như vậy a, được rồi.

Nói xong, chỉ thấy ngân mang lóe lên trên tay hắn. Một loại thực vật giống như cỏ đuôi chó bình thường lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Gốc thực vật này vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn lại. Trong mắt đều lộ ra một tia tinh mang, phảng phất như cây cỏ đuôi chó toàn thân màu đỏ này tràn ngập một loại mị lực thần bí nào đó.

- Cho ngươi.

Lâm Dịch cười, trực tiếp đưa gốc thực vật giống như cỏ đuôi chó kia cho Cơ Nghiên.

Chỉ thấy Cơ Nghiên có chút giật mình thoáng một phát. Nàng thật sự không ngờ hắn lại giao cho Lộng Viêm Thảo ình một cách đơn giản như thế. Bất quá, liền lập tức phản ứng, lộ ra vẻ tươi cười, đưa tay ra tiếp nhận.

- Không.

Một thanh âm nôn nóng đột nhiên vang lên.

- A?

Lâm Dịch đột nhiên kinh hãi thét lên một tiếng. Tất cả mọi người cũng đều kêu lên một tiếng sợ hãi. Chỉ thấy Lộng Viêm Thảo trong tay hắn lập tức mãnh liệt bắn về phía một người trong đám người Phiêu Miểu Thiên.

Tốc độ quá nhanh, quả thực như là một đạo huyết sắc hồ quang điện. Lúc bọn người Mâu Quân căn bản còn chưa phục hồi lại tinh thần từ tiếng thét của Lâm Dịch thì Lưu Phong đã vươn tay ra, nắm Lộng Viêm Thảo vào trong tay.

Sự tĩnh lặng ngự trị.

Tất cả mọi người đều bị biến hóa bất ngờ này làm cho ngây người.

Mâu Quân hơi có chút run sợ, nhưng lập tức lộ ra biểu lộ âm trầm. Đây là lần đầu tiên hắn giận đến tái mặt. Ánh mắt đạm mạc nhìn về phía Lâm Dịch.

- Các hạ, đây là ý gì?

Ngữ khí của Mâu Quân bình tĩnh nói không nên lời.

Nhưng mà càng bình tĩnh, Lâm Dịch lại càng có thể cảm nhận được áp lực bức nhân kia của hắn.

Trong nội tâm liền cảnh giác, sau đó lại biểu hiện ra vẻ mặt áy náy, bất đắc dĩ nói:

- Các hạ cũng thấy đấy, ta muốn giao Lộng Viêm Thảo này cho Cơ Nghiên tiểu thư. Nhưng không ngờ…

Nói tới đây, hắn nhìn về phía Lưu Phong, trong mắt mang theo vẻ u oán không nói nên lời.

Lưu Phong lạnh nhạt nhìn hắn một cái, nhưng Lâm Dịch lại có thể cảm thấy thâm ý trong mắt hắn.

Lưu Phong thu hồi ánh mắt, trực tiếp để Lộng Viêm Thảo vào trong Không gian giới chỉ của mình, quay người nói:

- Đi thôi.

Lúc này, Lạc Kỳ và lên gia hỏa Luyện Cách Kỳ kia lập tức phục hồi lại tinh thần. Trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, cũng lập tức xoay người lại, muốn rời đi.

- Chờ một chút.

Thanh âm Mâu Quân vang lên, nương theo lời hắn nói, mấy trăm tên cường giả Luyện Cách kỳ phía sau hắn lập tức hóa thành mấy trăm đạo lưu quang.

Bá bá bá" vài tiếng, xẹt qua phía chân trời. Hình thành từng đạo đường cong quang mang, chắn hết đường rút của bọn người Lưu Phong.

Lưu Phong dừng bước, có chút nghiêng đầu.

Ánh mắt lành lạnh của Mâu Quân nhìn vẻ mặt vô tội của Lâm Dịch một cái, sau đó mới nhìn về phía Lưu Phong.

Hắn rất rõ ràng Lâm Dịch cố ý giao Lộng Viêm Thảo cho đối phương. Nhưng với thực lực của đối phương, muốn đoạt sự vật trong tay hắn hay muốn đả bại hắn trong một chiêu thì cũng không có khác biệt quá lớn.

Nhưng lúc này, hắn không thể không nói ra.

Dù sao, tất cả mọi người cũng đều nhìn thấy Lưu Phong đã ra tay cướp lấy Lộng Viêm Thảo. Mà nhìn biểu hiện của Lâm Dịch khi hắn giao Lộng Viêm Thảo cho Cơ Nghiên, dù nói thế nào cũng không thể trách hắn được. Dù hắn thật sự cố ý.

- Lưu Lộng Viêm Thảo lại.

Mâu Quân hít sâu một hơi, trì hoãn nói ra.

Lưu Phong nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Ngươi muốn cưỡng đoạt?

Mâu Quân khẽ lắc đầu, nói:

- Vật này vốn thuộc về Phần Thiên, không phải là cưỡng đoạt.

- Bây giờ là của ta.

Lưu Phong chậm rãi lắc đầu.

Mâu Quân lạnh nhạt nhìn Lưu Phong cũng lạnh nhạt đồng dạng, chậm rãi lắc đầu.

- Ta nói không phải.

Lưu Phong liếc nhìn Mâu Quân, sau đó khẽ gật đầu, nói:

- Rất tốt.

Lời vừa nói ra, chợt, chỉ thấy thân hình của hắn có chút vặn vẹo.

- Oanh!

Một tiếng sét ầm ầm bạo tạc, trong nháy mắt biến thành màu đen, lăn mình quay cuồng không ngớt.

Một đạo vầng sáng có thể nói là kinh diễm nhấp nhoáng lên từ phía chân trời, trong nháy mắt cắt tấm màn đen trên bầu trời, chuyển thành sáng lòa.

Trong mắt Lâm Dịch lập tức thấp thoáng một tia kinh dị.

- Thật nhanh!

Tốc độ cực nhanh, ngay cả Lâm Dịch cũng chỉ miễn cưỡng bắt được một tia mơ hồ. Có thể tưởng tượng tốc độ kia nhanh như thế nào.

Nghe đồn người tu hành Phiêu Miểu Thiên tại Bạo Loạn Tinh Hải không thuộc về bất luận thuộc tính gì. Nhưng không phải vì vậy mà năng lượng không có thuộc tính nào. Mà hắn đã tu hành tốc độ năng lượng đến cực hạn, không gì sánh kịp. Dù là cường giả Ngưng Thần Kỳ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng so sánh với hắn.

Chỉ bằng một chữ này, cũng đủ để khiến vô số cường giả Ngưng Thần kỳ thuộc đủ loại thuộc tình nuốt hận dưới thân kiếm hắn.

- Phốc phốc phốc phốc.

Hơn mười thanh âm rạn nứt liên tục vang lên. Chỉ thấy trong mấy trăm tên cường giả Luyện Cách kỳ kia, lập tức có hơn mười người bạo phun ra máu tươi, từ không trung rơi xuống đất. Mà lúc này các cường giả Luyện Cách Kỳ cũng chỉ hồi phục lại tinh thần thoáng một chút. Từng đợt chấn động năng lượng ầm ầm nổ tung trên không trung, hóa thành từng đạo cột sáng năng lượng thanh thế kinh người, điên cuồng truy kích về cái bóng mơ hồ kia.

Lưu Phong nói động thủ liền động thủ ngay, căn bản không có một tia dấu hiệu nào. Đối phương còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Giết. Mà Lạc Kỳ và tên cường giả Luyện Cách kỳ bên người Lưu Phong kia, lúc Lưu Phong vừa động, bọn hắn cũng liền bắn ra hai hướng. Trước khi công kích của mấy trăm tên cường giả Luyện Cách kỳ kia bay đến, bọn hắn đã rời khỏi vị trí của mình. Cho nên đợt công kích này căn bản không có hiệu quả.

Sắc mặt Mâu Quân lập tức biến đổi, hừ lạnh một tiếng. Chỉ thấy hai con mắt hắn mãnh liệt biến thành màu vàng, mà trên người hắn cũng ầm ầm bắn ra một hồi kim sắc quang mang. Ngay sau đó, Lâm Dịch chỉ cảm thấy một hồi năng lượng vô cùng không lồ mà lạ lẫm, lại dẫn theo một tia năng lượng quen thuộc bạo liệt ra.

Lâm Dịch có chút cảm ứng, ánh mắt lập tức lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

- Lĩnh vực chi lực?

Ngay tại lúc Lâm Dịch suy nghĩ, cỗ năng lượng này đã dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, hoàn toàn khuếch trương ra ngoài. Một lát sau, trên không trung đằng kia rõ ràng sinh ra một tòa kiến trúc bằng kim loại, vàng son lộng lẫy.

Toàn thân công trình kiến trúc này đều làm từ kim loại, hoàn toàn vứt bỏ trọn bầu trời ra ngoài.

890. Chương 997 -998: Lưu Phong.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 997-998: Lưu Phong.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong nháy mắt, vật này đã công nhiên bao phủ phạm vi mấy trăm kilomet. Không chỉ bao phủ cả Lâm Dịch mà tất cả mọi người đều tiến nhập vào trong tòa kiến trúc vàng son lộng lẫy này.

Lưu Phong, hắn cũng ở trong đó.

- Tê.

Mâu Quân đạm mạc nói ra một chữ. Chỉ thấy bọn bốn người Lưu Phong, Lạc Kỳ đã đi ra mấy chục kilomet, thân hình bọn hắn lập tức hơi dừng lại trên không trung.

Chỉ thấy trên người Lưu Phong đột nhiên bay lên một cỗ kiếm ý lăng lệ ác liệt đến cực điểm.

- Đùng!

Một tiếng nổ mạnh rung trời vang lên, sau đó Lưu Phong giống như một thanh hảo kiếm tuyệt thế, lăng không kích tới. Dùng uy năng không gì sánh kịp cưỡng ép, phá vỡ không gian định dạng của Mâu Quân. Bất quá, thân hình hắn lại dừng lại trên không trung. Một thanh Ngân kiếm màu trắng dài nhỏ lượn lờ bên người hắn. Những nơi đi qua, tất cả đều bị nghiền nát.

Lưu Phong vươn người đứng thẳng. Nhìn Mâu Quân, lạnh nhạt nói:

- Ta muốn đi thì không có kẻ nào có thể có thể ngăn trở. Kể cả ngươi.

Con mắt Mâu Quân lập tức híp lại, gắt gao nhìn Lưu Phong, một lát sau mới thở ra một hơi, nói:

- Tàng Kiếm. Khó trách ngươi dám vào Phần Thiên của ta. Nguyên lai là Long Lân đại nhân đã truyền Phá Tàng Kiếm cho ngươi.

Lưu Phong vẫn y nguyên lạnh nhạt nhìn ắn, đôi mắt vô kinh vô hỉ. Mà thanh trường kiếm vẫn y nguyên lượn lờ bên cạnh hắn, không ngừng xoay quanh. Những nơi thanh kiếm kia đi qua, tất cả không gian đều bị nghiền nát. Nhìn bên ngoài, hắn phảng phất như ở trong một không gian độc lập khác. Vô cùng quỷ dị.

- Hư Thần Khí?

Tuy Lâm Dịch không nhìn ra Phá Tàng Kiếm này có gì kinh người. Nhưng hắn có thể nhìn ra kiếm này là Hư Thần Khí.

Mà Cơ Nghiên bên người Lâm Dịch cũng lộ ra một tia biểu lộ cẩn thận. Khẩn trương nhìn trường kiếm Hư Thần Khí kia. Bộ dạng tựa hồ cực kỳ băn khoăn.

Lâm Dịch không khỏi hiếu kỳ, hỏi nàng:

- Ai, Tàng Kiếm này là cái gì a?

Cơ Nghiên nghe được câu hỏi của Lâm Dịch, không khỏi có chút sửng sốt, nhìn hắn một cái, vô ý thức không muốn cho hắn biết. Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Cơ Nghiên vẫn lạnh lùng mở miệng nói ra:

- Phá Tàng Kiếm được xưng là Hư Thần Khí gần với Thần Khí nhất. Tuy là Hư Thần Khí, nhưng nếu dùng hợp lý thì lực công kích có thể đạt được cấp bậc như Thần Khí. Đây vốn là vật Long Lân đại nhân sử dụng trước khi trở thành thần. Không nghĩ tới lại rõ ràng truyền cho Lưu Phong.

Nói xong, lông mày nàng cũng không khỏi cau lại.

Lâm Dịch không khỏi cau mày, kinh ngạc nói:

- Lực công kích gần bằng?

Cơ Nghiên khẽ gật đầu, lông mày nhíu chặt. Nhưng lại có chút để ý tới Lâm Dịch.

Hiện giờ, tình huống này cực kỳ quái dị. Lâm Dịch rõ ràng có ân oán với Phần Thiên, nhưng vì Lộng Viêm Thảo bị Lưu Phong đoạt đi cho nên hắn phải liên thủ với Phần Thiên để chống lại Phiêu Miểu Thiên rồi. Mà hiện tại Lâm Dịch và Cơ Nghiên đang đứng chính giữa đội ngũ song phương, nhưng hắn cũng có chút không rõ ràng mình nên đứng về bên nào.

Bất quá cũng may, đó cũng không phải là vấn đề gì. Tọa sơn quan hổ đấu, không thể nghi ngờ gì là một chuyện vô cùng thích ý.

- Nhìn về bên ngoài tựa hồ có gì kinh người sao?

Lâm Dịch nhìn kỹ Tàng Kiếm vài lần, sau đó nghi ngờ hỏi ra.

Cơ Nghiên không khỏi trợn trắng mắt với hắn, cả giận nói:

- Nhìn kỹ xuống dưới thì biết, đừng hỏi.

Lâm Dịch nao nao, lập tức thì thầm một tiếng:

- Thật đúng là một con cọp cái mà…

- Ngươi…

Đôi mắt đẹp của Cơ Nghiên lập tức phóng hỏa, trừng trừng nhìn Lâm Dịch.

- Ách. Hắc hắc…Xem cuộc vui, xem cuộc vui…

Lâm Dịch vội vàng gãi gãi đầu, cười gượng.

Cơ Nghiên trừng mắt liếc hắn một cái, hừ lạnh một tiếng. Lúc này mới quay đầu lại nhìn về trong trận. Hiện giờ không phải lúc so đo với hắn, muốn so đo, phải đợi thời cơ thỏa đáng mới được.

Mà bên kia, Mâu Quân nhẹ nhàng chậm rãi ra ngoài, bắt đầu giằng co với Lưu Phong kia. Mà bọn Lạc Kỳ bên kia, lúc này đang ra sức giãy giụa, cố thoát khỏi Lĩnh vực trói buộc. Chỉ thấy trên người bọn hắn nổi lên quang mang màu đỏ và màu vàng, bao phủ hoàn toàn thân thể bọn hắn lại. Tuy rằng loại năng lượng này không thể ngăn cách năng lượng Lĩnh vực hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt sức ảnh hưởng.

Mà tên cường giả Luyện Cách kỳ kia, lại không có thực lực giãy giụa khỏi loại trói buộc này rồi. Mà trong lúc hắn đang cố gắng giãy giụa, Mâu Quân vẫn không hạ lệnh cho người Phần Thiên phát động công kích. Nếu không, chỉ sợ hắn sẽ biến thành một bãi thịt nhão trong chớp mắt.

Tổng thể mà nói, Phiêu Miểu Thiên đã hoàn toàn rơi vào hạ phong.

- Lưu lại Lông Viêm Thảo, sau đó các ngươi có thể tự nhiên rời đi.

Mâu Quân nói ra với Lưu Phong.

Lưu Phong đạm mạc nhìn hắn một cái, lập tức quét mắt liếc nhìn chung quanh, lông mày có chút nhíu lại thoáng một phát.

Hắn có Phá Tàng Kiếm, mức độ trói buộc của Lĩnh vực đối với hắn có thể nói là hạ xuống tới mức thấp nhất. Nếu như hắn muốn chạy trốn mà nói, chỉ sợ Mâu Quân cũng không có cách nào kiềm giữ hắn lại. Nhưng Lạc Kỳ và hai tên kia lại không có Hư Thần Khí cường đại như hắn.

Trên thực tế, Hư Thần Khí cũng chính là bảo vật cực kỳ trân quý tại Thiên Giới này, cũng không phải ai cũng có được. Ví dụ như Phần Thiên cũng chỉ Vương Úc và Cơ Nghiên mới có. Hai người bọn họ, một người là đồ đệ Phần Viêm, một người trước kia là tỳ nữ của Phần Viêm nên mới có được. Ngay cả Mâu Quân cũng không có Hư Thần Khí.

Hiện giờ Lạc Kỳ và hai tên kia đã bị Lĩnh vực của Mâu Quân bao phủ lại. Chỉ có thể phát huy ra một phần thực lực. Mà chung quanh chỉ có ba gã Ngưng Thần Kỳ, có thể nói bọn hắn đã lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Mà muốn bảo trụ bọn hắn, chỉ có một cách xử lý duy nhất.

Đó chính là giết chết Mâu Quân.

Trong nội tâm Lưu Phong dậy lên sát ý, nhưng biểu lộ hắn vẫn không có chút biến hóa nào.

Chợt, hắn liền hành động.

Hắn căn bản không có trả lời Mâu Quân, mà là dùng hành động để trả lời.

Hào quang tươi đẹp nhưng kinh người kia, lại nhấp nhoáng lên một lần nữa.

Lúc này, Phá Tàng Kiếm hoạch xuất. Chỉ nghe "đùng" một tiếng, một vết rách không gian khoảng chừng vạn mét lập lòe, ầm ầm kích đến Lĩnh vực Mâu Quân, bay thẳng về phía hắn.

Tốc độ cực nhanh, giống như cầu vồng tối thượng nhất.

Bất quá, Mâu Quân sớm đã có chuẩn bị. Đạo công kích này tới, hắn vẫn không có chút bối rối. Hừ lạnh nói:

- Xem ra các hạ không từ bỏ ý định rồi. Như vậy ta cũng đành phải ta tay thôi.

Nói xong, chỉ thấy kim quang trên người hắn ầm ầm đại thịnh. Một hồi tiếng kim loại ma sát chói tai vang lên. Ngay sau đó, một đạo kim vạn trượng bạo xuất ra, công kích đến.

Tuy Mâu Quân nói như vậy, nhưng hắn cũng biết Phá Tàng Kiếm này lợi hại. Kim mang vạn trượng hóa thành vạn đạo tấm lụa, đột nhiên vặn vẹo. Hoàn toàn vượt qua vết rách không gian kinh người này, bay thẳng về hướng Lưu Phong.

- Xoẹt.

Thanh âm giống như xé rách vải bông ầm ầm vang lên. Toàn bộ không gian sụp đổ hoàn toàn. Mà vết rách không gian kinh người kia chợt lóe lên, đánh tới Mâu Quân. Cùng lúc đó, vạn đạo kim mang của Mâu Quân cũng đánh về hướng Lưu Phong.

891. Chương 999 -1001: Tức Giận.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 999-1001: Tức giận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng tốc độ Lưu Phong lại quá nhanh, tuy rằng tốc độ vạn đạo kim mang này cũng nhanh nhưng vẫn chênh lệch một khoảng. Cho nên hắn cũng đã tránh được.

Đây là lần đầu tiên hai người giao phong từ xa. Và đều tránh được công kích của nhau.

Nhưng lông mày Mâu Quân lập tức nhíu lại. Phá Tàng Kiếm này sở dĩ được gọi là gần với Thần Khí nhất, nên không thể có lực công kích đơn giản như vậy. Lần công kích vừa rồi, ít nhất cũng có mấy trăm đạo kình. Nhưng vừa rồi lại không có một tia ám kình nào.

Đến tột cùng chuyện quan trọng như thế nào?

Mâu Quân nghi hoặc, tâm tư xoay chuyển thật nhanh.

Quan sát một hồi, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Không tốt, mục tiêu của hắn là…

Chỉ thấy vết rách không gian cực lớn sau lưng Mâu Quân kia, chỉ không lâu sau liền ầm ầm bắn về hai bên phân biệt với thế sét đánh không kịp bưng tai. Mà hai phương hướng kia, chính là hướng Lạc Kỳ và Việt Nhược.

- Mục tiêu của hắn là cứu người!

Lâm Quân mở to hai mắt ra nhìn, lập tức trầm giọng quát:

- Đáng chết!

Lập tức, không gian liền chấn động một hồi. Cả không gian đều ngưng tụ lại.

Nhưng mà, súc tích một thời gian dài như vậy, uy năng Phá Tàng Kiếm bộc phát ra là một loại khổng lồ như thế nào? Tuy rằng Lĩnh vực của Mâu Quân cường đại, nhưng thực sự hoàn toàn không có cách nào đông cứng lại.

Nhưng nơi cỗ năng lượng kia đi qua, không gian đều vì rung động mà lắc lư bóp méo. Lạc Kỳ và Việt Nhược gặp cơ hội như thế này. Như thế nào còn không rời đi?

Thực lực Lạc Kỳ và Việt Nhược tự nhiên cũng không kém, nếu không thì lần này cũng không được Lưu Phong gọi theo. Chỉ là không nghĩ tới Lĩnh vực của Mâu Quân đã cường hãn đến trình độ này. Hơn nữa cũng không ngờ bốn trong sáu vương giả Phần Thiên lại có mặt tại tổng bộ. Chỉ cần hai người bọn hắn rời xa khỏi Mâu Quân một chút, liền có thể bộc phát ra thực lực bản thân.

Hiện giờ, gặp phải cơ hội như thế này, thân hình bọn hắn lập tức phụ thuộc theo cỗ năng lượng kia, vọt ra hướng xa xa.

- Ngăn bọn hắn lại!

Mâu Quân hô lên.

Vương Úc và Diệp Nhuận một mực ở bên ngoài xem cuộc vui liếc nhìn nhau, Vương Úc Vi nhún vai, bất đắc dĩ nói:

- Ngươi chọn bên nào?

Diệp Nhuận cười ói:

- Lạc Kỳ là thuộc tính Thổ, ta vừa vặn khắc chế hắn. Nhưng Việt Nhược kia lại là thuộc tính Hỏa, lại vừa vặn khắc chế ta. Cho nên ta đuổi theo Lạc Kỳ, ngươi đuổi theo Việt Nhược a.

Vương Úc nhẹ gật đầu, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, lập lòe mà đi. Mà Diệp Nhuận cũng hành động, hai người bọn hắn truy kích về hai phía. Về phần tên cường giả Luyện Cách Kỳ, hiện giờ đã không có thời gian chú ý hắn rồi.

- A, tại đây có vẻ như không còn chuyện của ta rồi. Vậy ta đi trước đây, không cần tiễn đâu.

Lâm Dịch nhìn chung quanh một chút, đột nhiên cười hì hì, mở miệng nói ra. Nói xong, thân hình liền muốn bay đi.

Nhưng mà Cơ Nghiên lại lắc người một cái, chắn trước người hắn, khuôn mặt âm trầm nói:

- Ngươi không thể đi.

Lâm Dịch ngạc nhiên, nói ra:

- Vì cái gì mà ta không thể đi, hiện giờ trên người ta cũng không có Lộng Viêm Thảo. Ta cũng không phải là người Phần Thiên ngươi, cũng chả phải người Phiêu Miểu Thiên. Ta ở lại chỗ này cũng chả có ý nghĩa gì, đúng không?

Một hồi lam sắc quang mang đột nhiên xuất hiện trên người Cơ Nghiên. Một lát sau, lam linh lụa liền xuất hiện bên người của nàng, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Dịch, nói:

- Ước định của chúng ta là ngươi giao Lộng Viêm Thảo ra, sau đó ngươi có thể rời đi. Nhưng ngươi lại giao Lộng Viêm Thảo cho Phiêu Miểu Thiên, hiện giờ còn muốn rời đi sao? Hừ, đừng có nằm mơ!

Lâm Dịch không vui nói:

- Cho ta xin, dù ngươi là cọp cái nhưng cũng nói đạo lý một chút được không? Vừa rồi rõ ràng ta đã đưa cho ngươi, nhưng tay chân ngươi lại vụng về, phản ứng còn chậm trễ như vậy. Ta nghĩ ngươi nhất định có thể thu lấy, cho nên cũng không chú ý như thế. Nào ngờ bị Lưu Phong đoạt lấy từ khoảng cách xa như thế. Cái này cũng có thể trách ta sao?

Cơ Nghiên giận dữ nói:

- Ý của ngươi, cái này hoàn toàn là lỗi của ta sao?

Lâm Dịch nhún vai nói:

- Là ngươi nói như vậy a.

Cơ Nghiên nghe vậy, tức đến mức toàn thân không ngừng run rẩy, duỗi ngọc thủ trắng nõn ra, chỉ vào Lâm Dịch, nhưng nửa ngày sau cũng không nói ra lời. Thật lâu sau, nàng hừ một tiếng, cả giận nói:

- Hừ, ngươi khua môi múa mép giỏi lắm. Nhưng trước khi chưa đạt lại Lộng Viêm Thảo, ngươi không được đi.

Nói xong, chỉ thấy thân thể nàng bỗng nhiên bắn ra lam sắc quang mang. Một lát sau, sau khi gia trì Chiến văn, thân thể nàng liền biến đổi.

Đôi tai màu đen của nàng như một con mèo nhỏ, cùng với bàn tay nhỏ bé như tay mèo cào. Nàng thở phì phì, trừng mắt nhìn Lâm Dịch, nhưng lại lộ ra tư thái lung linh hấp dẫn người khác, xinh đẹp khả ái nói không nên lời.

Nhìn thấy bộ dáng này của đối phương, Lâm Dịch âm thầm cảm thấy tốt, trộm nhìn một chút. Chỉ thấy Mâu Quân và Lưu Phong đã chiến đấu lại cùng một chỗ, mà lực lượng Lĩnh vực kia cũng tụ tập về một hướng, cưỡng chế, giảm bớt tốc độ của Lưu Phong rất nhiều, lúc ấy Mâu Quân mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp. Bất quá cũng không phải là rơi vào thế hạ phong. Hoàng sắc quang mang giống như lưỡi dao kia lúc ẩn lúc hiện. Thực sự tạo thành phức tạp rất lớn cho Lưu Phong. Hai người lao vào nhau, nhưng một lát sau liền đều không có biện pháp gì.

Lại cảm ứng thoáng một chút. Tại hai nơi khác cách nhau khoảng trăm kilomet, cũng có năng lượng đang chấn động cực kỳ mãnh liệt. Trong hai đạo năng lượng bên trong kia, Lâm Dịch rất tinh tường một đạo, chính là Diệp Nhuận kia. Mà bên kia, không cần nhiều lời, tự nhiên là Vương Úc và một cường giả Ngưng Thần Kỳ Phiêu Miểu Thiên khác.

Nhìn năng lượng, tựa hồ lực lượng bọn hắn cũng ngang nhau.

Mà tại tràng diện, mấy trăm tên cường giả Luyện Cách kỳ tựa hồ không có chuyện gì để làm, đều mở to hai mắt ra nhìn Mâu Quân và Lưu Phong đang chiến đấu. Bởi vì trong Lĩnh vực, lực công kích của song phương đều bị hạ thấp rất nhiều. Khoảng cách cũng không tính là quá xa, cho nên trong lúc nhất thời, những người kia cũng không xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Lâm Dịch quét một vòng. Một lát sau lại khẽ thở dài một tiếng. Trong Lĩnh vực, tên thanh niên chính giữa năm người kia đã bỏ mạng. Nhìn bên ngoài, tử trạng của hắn cực thảm. Hoàn toàn bị chia năm xẻ bảy. Nếu không có tác dụng của Lĩnh vực, chỉ sợ hắn sớm đã rơi xuống.

Sau khi khẽ thở dài một tiếng, Lâm Dịch lắc lắc đầu. Thiên Giới này là như thế, thời thời khắc khắc đều có người vì nguyên nhân này hay là nguyên nhân kia mà tử vong. Lâm Dịch cũng chỉ là có chút cảm khái mà thôi, cũng không phải là bi thương gì.

Sau đó hắn nhìn về phía Cơ Nghiên, cười thầm.

- Lần thứ nhất trước đó ta có thể thoát ly khỏi sự khống chế của ngươi. Lần này cũng có thể đấy. Cho nên ngươi căn bản không thể ngăn trở được ta. Để ta đi a.

Không nhắc tới thì thôi, nhưng khi nhắc tới, Cơ Nghiên lại cảm thấy tức giận, hừ nói:

- Hừ, ngươi dùng Thần Khí ăn gian thì có tính toán là bản sự gì? Có giỏi thì dựa vào bản sự chính thức của mình để thoát ly sự khống chế của ta a.

892. Chương 999 -1001: Tức Giận.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 999-1001: Tức giận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch liền nói:

- Ai nói là Thần Khí, ngươi có chứng cớ không?

Cơ Nghiên bị hỏi đến á khẩu, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, nhưng cũng không nói được gì. Sau đó khẽ nói:

- Mâu đại ca nói ngươi dùng Thần Khí, như vậy thì chính là dùng Thần Khí. Nếu không thì ngươi dựa vào cái gì mà thoát khỏi thần trí của ta?

Lâm Dịch nhún vai, khinh thường nói:

- Trên thế giới này có rất nhiều người lợi hại hơn ngươi. Dựa vào cái gì mà không thể lập tức thoát ly khống chế của ngươi?

- Ngươi…

Cơ Nghiên tức giận.

Lâm Dịch cũng cảm thấy có chút xấu hổ trong nội tâm. Trung thực mà nói, nếu như không phải có hai kiện Hư Thần Khí mà nói, hắn thật đúng là không có biện pháp gì để đánh bại nữ hài nhi xinh đẹp này. Luận Thiên Đạo, hắn không phải là đối thủ của nàng. Luận năng lượng, đối phương cũng không yếu hơn hắn. Luận kỹ xảo công kích. Vì mình không tu hành chiêu thức nguyên bộ bên trong Hổ Thần Quyết. Nói không chừng còn không có chiêu thức tinh vi nào khác.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch vô cùng xấu hổ.

Ho khan hai cái, Lâm Dịch nói:

- Tốt rồi, không nói nhiều với ngươi nữa. Cọp cái tiểu thư, hẹn gặp lại.

Cũng không đợi nói xong. Thân hình hắn lập tức ầm ầm vọt về hướng bên trái.

Cơ Nghiên có chút ngơ nác, nhưng lập tức phục hồi lại tinh thần, hô lên:

- Đừng hòng chạy.

Thân hình nàng kích bắn ra, Lam linh lụa cũng bắn theo.

Lam linh lụa mang theo uy năng vô cùng cường đại, bay thẳng về phía Lâm Dịch. Lâm Dịch quay đầu nhìn thoáng qua, tâm niệm khẽ động. Lập tức lấy Tiểu kiếm óng ánh từ trong Ý Thức Hải ra, nghênh đón tiếp lấy.

Dù không phải là Hư thần khí đệ nhất giao phong, nhưng dư âm ảnh hưởng của hai kiện Hư Thần Khí sau khi giao phong còn lại cũng y nguyên khiến Lâm Dịch có chút run sợ. Điều này có thể sao? So với công kích toàn lực của mình thì không yếu hơn bao nhiêu a.

Khó trách, ngay cả cường giả Ngưng Thần Kỳ cũng cực kỳ động tâm với Hư Thần Khí. Tiện tay huy động, đều có thể bộc phát ra lực công kích mạnh nhất, nói không động tâm mới là lạ.

Lâm Dịch lắc đầu, lại kích bắn ra ngoài lần nữa. Mà Tiểu kiếm kia tức thì bắt đầu xoắn xuýt với Lam linh lụa. Thoạt nhìn cấp bậc Tiểu kiếm so với Lam linh lụa thì cao hơn một chút. Lam linh lụa đang nỗ lực chống cự lại công kích của Tiểu kiếm, mà Tiểu kiếm thì lộ ra vẻ thành thạo.

- Hỗn đản.

Nhìn khoảng cách càng ngày càng xa. Cơ Nghiên vung tay lên, một đạo công kích Thiên Đạo lập tức cuồng áp về phía Lâm Dịch, đồng thời lớn tiếng hô lên:

- Mâu đại ca, mau ngăn Lâm Dịch lại.

Trong lúc kịch chiến, Mâu Quân nghe được tiếng la của Cơ Nghiên, trộm mắt nhìn lại, chỉ thấy Lâm Dịch đã chạy ra ngoài khoảng chừng mười dặm rồi.

Con mắt hắn liền nhảy dựng lên, lập tức nói nhỏ:

- Định.

Lâm Dịch chỉ cảm thấy một cỗ chấn động không gian lập tức chớp động bên người. Lập tức cảm thấy toàn bộ không gian đều hoàn toàn đọng lại. Không thể lưu chuyển một chút nào. Mà một hồi chấn động năng lượng vô cùng bàng đại ở sau lưng đang ầm ầm cuồng áp đến.

Quay đầu lại nhìn, hắn lập tức mở to hai mắt ra. Chỉ thấy công kích Thiên Đạo của Cơ Nghiên đã tới người rồi.

- A.

- Oanh!

Một tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên. Thân thể rách rưới của Lâm Dịch bay ra xa vài kilomet, sau đó mới miễn cưỡng ngừng lại trên không trung.

Chỉ thấy khóe miệng của hắn mang theo một tia máu tươi. Da lông trên người cũng đã biến thành một đống, cực kỳ chật vật, nhìn bên ngoài chật vật không thôi.

Lâm Dịch cũng dựa theo Hổ Thần Quyết mà rèn thân thể cực kỳ cường hoành. Hơn nữa một chiêu công kích Thiên Đạo của Cơ Nghiên vừa rồi, cũng chỉ dùng năm sáu phần lực lượng mà thôi. Căn bản không có biện pháp khiến hắn trọng thương, cho nên hiện giờ hắn chỉ có có chút bị thương nhẹ.

Nhưng mà, hiện giờ Lâm Dịch mở to hai mắt ra nhìn, trong mắt ngập tràn lửa giận.

Bị Lĩnh vực của Mâu Quân giam cầm lại mà ra nông nỗi này. Lúc này hắn đã nổi giận.

Hồi tưởng lại chính mình không hiểu thấu bị người khác lừa gạt đến Phần Thiên này, sau đó bị người uy hiếp một hồi, lại không hiểu thấu đánh một trận với người khác. Chính là vì cầm trong tay đồ vật của Phần Thiên?

Càng nghĩ càng giận, Lâm Dịch mắng to:

- Tốt, lão tử đều không có âm mưu gì với ngươi. Ngươi lại rõ ràng dám xâm phạm ta? Mẹ kiếp, lão tử sẽ khiến ngươi phải trả giá.

Nói xong, chỉ thấy đôi huyết sắc đồng tử của hắn lập tức biến thành màu xanh da trời. Chữ Vương màu đỏ như máu trên trán của hắn cũng hoàn toàn biến thành màu xanh trong nháy mắt.

- Chiến văn ẩn, Linh Vân hiện!

- Cái gì?

Cơ Nghiên chính đang bay về hướng Lâm Dịch, cho nên nhìn thấy tận mắt một màn này. Khi thấy con mắt màu đỏ của đối phương chuyển thành màu xanh, thân thể nàng run rẩy kịch iiệt một cái. Lần đầu tiên trong mắt lộ ra thần sắc kinh khủng, sau đó lại giật mình.

Mà Lâm Dịch căn bản không có chú ý đến Cơ Nghiên, hiện giờ hắn vô cùng tức giận Mâu Quân. Mà đôi mắt sau khi biến thành màu xanh da trời, trong mắt vốn không có chút cảm xúc nào cũng lộ ra vẻ cười tà, giống như muốn trả thù.

- Hắc hắc, ngươi dám chơi lão tử, lão tử sẽ khiến ngươi phải hối hận.

Nhìn đúng thời cơ, Lâm Dịch quát nhẹ một tiếng.

Lĩnh vực lập tức bao khỏa hoàn toàn chung quanh vào bên trong.

Định" một tiếng, Lâm Dịch gia trì Linh Vân, tâm thần bạo tăng hơn trăm lần. Năng lượng không gian lập tức chấn động.

- Định" lúc này của Lâm Dịch đều hoàn toàn hướng về phía Mâu Quân. Mà Mâu Quân đang chuyên tâm đánh với Lưu Phong, căn bản không có chú ý.

Phá Tàng Kiếm của Lưu Phong ầm ầm bắn về phía Mâu Quân, nhưng Lĩnh vực của đối phương đã giảm mạnh tốc độ của nó. Sau đó hắn liền muốn né tránh.

Chợt, một tiếng định ẩn ẩn vang lên. Trong lúc hắn còn chưa biết rõ ràng xảy ra chuyện gì thì liền cảm thấy không gian chung quanh biến thành thể rắn trong nháy mắt, không có biện pháp động đậy nào, dù chỉ là một đầu ngón tay.

Nhìn Phá Tàng Kiếm đang bay đến trước mặt. Trong nháy mắt, Mâu Quân hoảng sợ đến mức hồn vía đều bay lên mây.

- Đáng chết, sao lại thế này?

Quá sợ hãi, hắn cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy. Trong nháy mắt bộc phát ra năng lượng toàn thân. Giống như mặt trời ầm ầm bộc phát. Nhưng Phá Tàng Kiếm của Lưu Phong vẫn đập lên người hắn.

- Hự!

Máu tươi bắn ra điên cuồng. Một Mâu Quân chưa từng bị thương trong chiến đấu, lúc này cứ như vậy rõ ràng bị thương?

Mà những cường giả Luyện Cách Kỳ ở chung quanh đang nhìn xem cũng giật mình, ngay cả Lưu Phong cũng có chút sửng sốt. Hắn căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, vô thức ngừng công kích lại.

Mà lúc này, Mâu Quân đã bay ra ngoài mấy ngàn thước mới có thể miễn cưỡng ngừng lại. Sắc mặt hắn trắng như tờ giấy. Bị Lĩnh vực của Lâm Dịch giam cầm, hắn đã lĩnh trọn một kích của Hư Thần Khí gần với Thần Khí nhất, Phá Tàng Kiếm. Dù là hắn cũng bị nội thương rất nặng.

Nhưng mà, ánh mắt của hắn lại không nhìn về phía Lưu Phong, mà là nhìn về Lâm Dịch đang ở ngoài mấy cây số. Trong mắt lộ ra thần sắc kinh hãi.

- Ngươi cũng là Lĩnh vực Dị năng giả?

893. Chương 999 -1001: Tức Giận.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 999-1001: Tức giận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn hắn, nhổ một bãi nước bọt. Trong khi gia trì Linh Vân, hắn lộ ra dáng tươi cười đầy tà ý, nói:

- Con mẹ ngươi, không phải ngươi ưa thích chơi lén sao? Vậy chúng ta hảo hảo chơi a.

Nói xong, Lâm Dịch chậm rãi bay đến bên cạnh Lưu Phong. Nếu như có người chú ý mà nói, có thể mơ hồ phát hiện, mắt trái Lâm Dịch đã ẩn ẩn có chút đỏ lên. Đương nhiên hắn che dấu chút đỏ lên này rất tỹ, không cẩn thận thì không thể nhìn ra.

Sắc mạt Mâu Quân liền trở nên khó coi.

Hắn nghìn tính vạn tính, nhưng lại không thể ngờ Lâm Dịch cũng là Dị năng giả.

Trong lúc đối mặt với Lưu Phong, hắn đều sử dụng Lĩnh vực. Chỉ cần có Lĩnh vực, như vậy hắn có thể giảm tốc độ đối phương một cách không hạn chế, khiến đối phương không thể bộc phát ra công lực mạnh nhất.

Nhưng hiện giờ, đối phương lại có một Lĩnh vực Dị năng giả đồng dạng giúp đỡ.

Lĩnh vực có thể sử dụng chồng chất lên nhau. Cũng có nghĩa là, bên trong một Thiên, có thể dùng hai lĩnh vực. Mà hiệu quả lĩnh vực cũng không thể triệt tiêu lẫn nhau. Nói cách khác, nếu Mâu Quân giảm tốc độ của Lưu Phong đi, Lâm Dịch lại có thể tăng tốc độ của Lưu Phong trở lại.

Nhưng mà, hắn cũng có thể giảm tốc độ của Mâu Quân.

Lưu Phong có được Phá Tàng Kiếm. Nhưng lúc không có Dị Năng giả lĩnh vực hỗ trợ, hắn với Mâu Quân đánh cũng khó phân thắng bại. Nhưng hiện giờ đã có Dị năng giả Lĩnh vực hỗ trợ. Như vậy Mâu Quân đã cầm chắc thất bại rồi.

Sắc mặt Mâu Quân bất định. Hắn biết rõ, hôm nay đã không thể nào giữ đối phương lại nữa.

Có Dị năng giả Lĩnh vực hộ tống, lại có được Phá Tàng Kiếm. Lưu Phong hoàn toàn xứng đáng là người mạnh nhất tại chỗ này. Mặc dù hắn tự tin Thiên Đạo của mình so với đối phương thì mạnh hơn một phần. Nhưng không có Hư Thần Khí, hắn căn bản không có biện pháp dùng cứng đối cứng với đối phương.

Cơ Nghiên đích thật có Hư Thần Khí. Nhưng mà…

Ánh mắt Mâu Quân nhìn về phía Lam linh lụa đang không ngừng dây dưa tới Tiểu Kiếm kia. Mi mắt không khỏi nhẹ rung động.

Hiện giờ, trong nội tâm hắn không khỏi bay lên một tia đố kỵ với Lâm Dịch.

Dù là vận khí, Chiến văn, Lĩnh vực, Thần Khí, Hư Thần khí. Cơ hồ tất cả đồ vật khiến toàn bộ cường giả Thiên Giới đều điên cuồng đều nằm trong tay hắn.

Ổn định cảm xúc bản thân thoáng một phát. Vẻ mặt âm trầm của Mâu Quân nhìn Lâm Dịch và Lưu Phong. Chậm rãi nói:

- Lưu Phong, Lâm Dịch. Ta sẽ nhớ kỹ lần này.

Sau đó, hắn quay đầu nới với người Phần Thiên:

- Rút lui.

Nói xong, liền quay người lại, dẫn đầu trở về tổng bộ Phần Thiên.

Những cường giả Luyện Cách Kỳ khác cũng đều lập tức hóa thành vô số đạo lưu quang, ầm ầm rút về.

Chỉ còn lại Cơ Nghiên đang ngốc ngốc nhìn đôi mắt đã biến thành màu xanh da trời của Lâm Dịch.

- Này cọp cái, ngươi còn không bỏ đi sao?

Lâm Dịch nhìn Cơ Nghiên này tựa hồ không có ý tứ rời đi, hung dữ quát lên.

Lúc này Cơ Nghiên mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Lâm Dịch, không khỏi tiến lên một bước, nói:

- Chiến văn của ngươi, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Lâm Dịch khẽ nhíu mày, lập tức phục hồi lại tinh thần. Biết rõ đối phương đang nói tới Linh Vân. Bất quá hắn chỉ sờ sờ cằm, nói:

- Có vẻ như ngươi rất hứng thú đối với bề ngoài Chiến văn của ta?

Trong mắt Cơ Nghiên hiện lên vẻ bối rối, nhưng lập tức trấn định lại, nói:

- Ta chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Lâm Dịch nhíu mày, nhưng lại cười hắc hắc, nói:

- Ta không nói cho ngươi. Hiện giờ Mâu Quân đại ca của ngươi đi đã đi rồi, sao ngươi còn không đi?

Lúc này Cơ Nghiên mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía bên kia. Chỉ thấy thành viên Luyện Cách kỳ Phần Thiên cũng đã bay về tổng bộ.

Nàng do dự một chút, nhưng lại liếc nhìn Lâm Dịch một cái đầy phức tạp.

Khẽ cắn răng, cuối cùng nàng cũng khẽ đạp một cước. Hóa thành một đạo lưu quang, bay về tổng bộ.

Lâm Dịch nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng lại lộ ra vẻ mỉm cười.

Không biết vì cái gì. Thương thế của hắn rõ ràng là do Cơ Nghiên gây ra, nhưng hắn lại không hề có chút hận ý nào với nàng. Ngược lại vì cảm giác lực công kích Thiên Đạo của nàng đã hạ xuống mà sinh ra nhiều hảo cảm hơn nữa với nàng.

- Chẳng lẽ mình thích nàng sao?

Lâm Dịch đột nhiên nghĩ đến, nhưng lại lập tức lắc đầu liên tục. Quẳng ý niệm vớ vẩn đến cực điểm này ra ngoài.

Mà lúc này, hai đạo lưu quang từ hai hướng ầm ầm phóng tới.

Tập trung nhìn lại, chính là Vương Úc là Diệp Nhuận kia.

Hai người đều có chút dừng lại tại cửa ra vào tổng bộ. Ánh mắt hai người đều nhìn thoáng về Lâm Dịch.

Vương Úc hơi gật đầu cười, Lâm Dịch tự nhiên cũng mỉm cười đáp trả. Nếu nói Phần Thiên này có người nào hắn có nhiều hảo cảm, đầu tiên chính là Cơ Nghiên, thứ hai thì không thể nghi ngờ gì, chính là Vương Úc mà chưa từng nói qua một câu nào với hắn này.

Mà ánh mắt Diệp Nhuận nhìn hắn lại có chút lành lạnh, Lâm Dịch có chút nhíu mày, nhưng vẫn cười vui vẻ.

Diệp Nhuận hừ lạnh một tiếng, vung tay một cái, tiến nhập vào tổng bộ kia. Vương Úc lại nhẹ gật đầu với Lâm Dịch và Lưu Phong, sau đó cũng quay người đi vào.

Một hồi đại chiến đã chấm dứt vì Lâm Dịch đã xác định lập trường. Khoa trương mà nói, Phiêu Miểu Thiên đã đại thắng.

- Chúng ta đi.

Lưu Phong lần đầu tiên nói với Lâm Dịch. Duùng trí thông minh của hắn, tự nhiên hiểu được vì sao Lâm Dịch làm như vậy. Nếu như không gia nhập Phiêu Miểu Thiên mà nói. Chỉ sợ hắn không có chỗ đứng tại Phiêu Miểu Thiên này rồi. Mà Phần Thiên thì luôn nghĩ cách giết hết hắn a.

Mà Lâm Dịch cũng gật đầu cười, đi theo sau lưng Lưu Phong. Bắn đi ra ngoài. Trước khi đi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua thân thể tên cường giả Luyện Cách kỳ đã rơi vào biển mây vô biên kia. Lại khẽ thở dài một tiếng lần nữa.

Ở cái thế giới này, không có đủ thực lực, sẽ không có người nào nhìn thẳng vào ngươi. Không người nào.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu, bộ lông trên người liền thối lui. Trở lại bộ dáng cũ.

Lưu Phong dùng thần thức thông tri cho hai người khác. Chỉ chốc lát sau, hai người đã chạy tới.

Trải qua một phen giới thiệu. Lâm Dịch biết rõ tên gia hỏa mập mạp như gian thương kia tên là Lạc Kỳ, là một gã tu hành hệ Thổ, đã đạt đến Ngưng Thần Kỳ, thực lực rất mạnh. Mà tên gia hỏa bộ dáng thanh niên bình thường kia tên là Việt Nhược, là một gã hệ Hỏa, thực lực cũng là Ngưng Thần Kỳ. Hai người này, chính là hai trong năm cường giả Ngưng Thần Kỳ của Phiêu Miểu Thiên.

Dưới sự dẫn dắt của Lưu Phong, bốn người hướng về phía đông, phá không mà đi.

Bên trong Phần Thiên.

Mâu Quân đang âm trầm ngồi tại vị trí của mình, không biết đang nghĩ gì.

- Đại ca.

Diệp Nhuận đi vào đại điện. Mâu Quân nhìn về phía hắn, khẽ gật đầu, nhưng lại không nói gì.

Hắn không khỏi nhíu mày nói:

- Đại ca, để bọn hắn rời đi như vậy sao?

Mâu Quân cắn răng, điềm nhiên nói:

- Nghìn tính vạn tính, nhưng lại không nghĩ đến tên Lâm Dịch kia lại là một gã cường giả Lĩnh vực. Hơn nữa Lĩnh vực của hắn lại thuộc hệ làm ta mệt mỏi nhất, nên ta hơi có chút thiệt thòi.

894. Chương 1 002-1004: Phiêu Miểu Vân Cung

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1002-1004: Phiêu Miểu Vân Cung

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Cái gì?

Lúc này Diệp Nhuận mới kinh ngạc, trừng to mắt, nói ra:

- Hắn là cường giả Lĩnh vực?

Mâu Quân khẽ gật đầu, lập tức hít sâu một hơi, đè nén cơn tức giận trong lòng, nói:

- Thật sự không ngờ. Chiến văn, Thần khí, Lĩnh vực, thậm chí còn có một kiện hư Thần khí không kém. Bối cảnh người này, chỉ sợ không phải hùng hậu bình thường thôi a.

Trước kia Diệp Nhuận căn bản không biết Lâm Dịch có được Lĩnh vực và chân Thần Khí. Vừa nghe Mâu Quân nói, ngược lại lập tức hít một hơi khí lạnh. Toàn bộ những vật này đều là tồn tại cực kỳ trân quý a. Nếu như sau lưng đối phương có cường giả Thần Cấp, như vậy không cần phải nói. Cường giả Thần Cấp kia chính là phụ thân của hắn rồi.

Nếu không, ai lại có thể ột người nhiều chỗ tốt như vậy?

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Cứ như vậy sao?

Diệp Nhuận nhíu mày hỏi.

Mâu Quân lắc đầu, ánh mắt lộ ra một tia lành lạnh, nói:

- Mấy vạn năm qua, ta chưa từng nếm qua thiệt thòi như vậy. Mấy ngày nữa đại nhân thụ đạo, chỉ cần xác định cường giả Thần Cấp sau lưng đối phương không có quan hệ gì với Đại nhân, nhất định ta sẽ khiến đối phương sống không bằng chết.

Mâu Quân thành danh đã nhiều năm, làm sao không có một át chủ bài nào? Chỉ là lúc này không có lấy ra mà thôi. Chủ yếu là hắn lo ngại cường giả Thần Cấp sau lưng đối phương có quan hệ với Phần Viêm.

Diệp Nhuận có chút gật đầu, lông mày trầm tư lại.

Mâu Quan quay đầu, hướng về phía Úc Vi kia, nói lời xin lỗi:

- Tiểu Úc, thật sự có lỗi, Lộng Viêm Thảo kia…

Úc Khi chỉ khẽ cười cười, nói:

- Không sao cả, không cần để trong lòng.

Mâu Quân nhìn dáng tươi cười của Vương Úc, khẽ thở dài một hơi, nhẹ gật đầu, nhưng cũng không nói gì. Trong lúc vô tình ánh mắt liếc nhìn về phía Cơ Nghiên, lại phát hiện nàng đang run sợ, không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng lại có chút ngơ ngác. Mâu Quân lắc đầu, cũng không biết nàng đang nghĩ cái gì.

Bên kia, Lâm Dịch và ba người Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược đang bay về hướng Tây Bắc.

- Còn bao lâu nữa thì tới Phiêu Miểu Thiên?

Bay cả buổi, ít nhất cũng mấy vạn kilomet nhưng vẫn chưa tới. Lâm Dịch không khỏi hiếu kỳ hỏi lên.

Lạc Kỳ cười nói:

- Không nên gấp gáp, sẽ tới ngay thôi.

Lâm Dịch nhẹ nhíu mày, nhín hắn một cái. Nghe đối phương nói như vậy, liền cũng không hề hỏi gì thêm, yên tâm đi theo sau lưng ba người, phá không bay đi.

Trong Loạn Tinh Thành tại Bạo Loạn Tinh Hải này, không khí tất cả không gian đều là một mảnh trầm lặng. Dưới bầu trời màu xám, từng đám mây màu xám đang phiêu đãng, lộ ra vẻ hữu khí vô lực.

Lại bay được một khoảng cách ước chừng vài ngàn kilomet. Lạc Kỳ đột nhiên cười nói:

- Đến nơi rồi.

Lâm Dịch lập tức dò xét mọi nơi, phát hiện căn bản không có cái gì bất đồng. Trong lúc nghi hoặc, chỉ thấy ba người Lưu Phong từ không trung đột nhiên hạ xuống đất.

Lâm Dịch nao nao, lập tức phục hồi lại tinh thần, đuổi theo, nói:

- Phiêu Miểu Thiên ở dưới đáy biển sao?

Lạc Kỳ quay đầu lại, cười nói với Lâm Dịch:

- Đúng vậy, tổng bộ Phiêu Miểu Thiên chính là dưới đáy biển này.

Đang lúc nói chuyện, mấy người đã xuyên qua một tầng mây mỏng manh. Đâm thẳng vào hải dương màu xám giống như biển chết.

Trong nước tự nhiên là nơi tốt nhất để Lâm Dịch phát tán Lĩnh vực ra. Nước biển chung quanh liền tách ra ngoài, tạo thành một vòng tròng luẩn quẩn đường kính hơn mười mét, bao phủ hắn ở bên trong. Mà trên người ba người kia cũng đại phóng hào quang, gắt gao chống đỡ lại nước biển bên ngoài.

Đã đạt đến Ngưng Thần Kỳ, có lẽ không còn mấy nơi trên thiên hạ không thể đi rồi.

Dưới đáy biển là một mảnh tối tăm mờ mịt. Lâm Dịch theo sát ba người, cực kỳ nghi hoặc. Đáy biển này không thể so với bầu trời, vì trên bầu trời còn có thể dùng nhãn lực mà tìm được. Nhưng ở dưới đáy biển này, thậm chí một vật tiêu chí cũng không có. Bọn họ dựa vào cái gì mà xác định vị trí Hải Vực này? Phải biết rằng, từng hải dương đều đồng dạng với nhau.

Trên đường tiềm nhập xuống, chiều sâu phiến Hải vực này ước chừng mấy ngàn kilomet. Đổi lại những nơi khác tại Thiên Giới, cái này có thể xem như một biển sâu siêu cấp rồi. Nhưng mà bên trong Bạo Loạn Tinh Hải, lại cũng chỉ có thể xem là bình thường. Sau khi tiềm nhập sâu hơn hai mươi kilomet, đã biến thành một phiến hắc ám. Trừ hào quang trên người mấy người ra, căn bản không có một tia ánh sáng nào nữa.

Lúc lặn xuống thêm mấy ngàn kilomet nữa, Lâm Dịch đã nhịn không được muốn mở miệng hỏi, chợt, một hồi kim sắc quang mang từ đáy biển đâm thẳng lên, tinh thần Lâm Dịch liền lập tức chấn động.

- Đã đến.

Lạc Kỳ cười nói.

Bốn người lập tức bơi về phía phát ra kim mang kia.

Đây là một tòa cung điện có chút rộng lớn, cao vài trăm mét. Vật đầu tiên lọt vào mắt chính là một cầu thang dài hơn vạn bậc, sau cầu thang là một đại môn cự đại màu vàng. Phía trên biển treo trên đại môn viết bốn chữ to Phiêu Miểu Vân Cung như rồng bay phượng múa. Từng đợt kim sắc quang mang nhu hòa từ mỗi một chỗ trong cung điện lập lòe ra, từ đó có vô số đạo bọt khí nho nhỏ bốc lên, nhìn bên ngoài cực kỳ xinh đẹp như thế giới mộng ảo, vô cùng sáng lạn.

Trong mắt Lâm Dịch cũng không khỏi sợ hãi thán phục.

Một tòa cung điện vàng son lộng lẫy như vậy, lại được kiến tạo sâu mấy ngàn kilomet dưới đáy biển. Toàn bộ Thiên Giới này, chỉ sợ cũng chỉ có cường giả đã ngoài Hư Thần Cảnh mới có thực lực bực này a.

Đổi lại là người khác, chỉ sợ vừa lặn xuống sâu mấy ngàn kilomet dưới Hải Vực, liền bị áp lực nước biển nghiền thành thịt nát a.

Sợ hãi thán phục một hồi, bốn người lại bay thẳng về phía cung điện kia.

Nhìn ra, cung điện này cũng có kết giới của cường giả Thần Cấp thủ hộ. Lúc bốn người tới trước cung điện vài trăm mét. Chỉ nghe một thanh âm vang lên, kim quang kia giống như mở ra một cái gương, lộ ra một lối đi. Bốn người liền bay vào.

- Đại nhân.

Vừa tiến vào trong đó, lập tức nghe được có người cung kính hành lễ. Lâm Dịch quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở đại môn trước đỉnh cao nhất cầu thang kia có hai hộ vệ hai bên, thấy bốn người đi đến, lập tức khom người, cung kính hô lên.

Lưu Phong liếc nhìn bọn hắn, lập tức có chút gật gật đầu. Từ đại môn liền bay vào trong, Lâm Dịch cũng to mò đánh giá những thị vệ này, những thị vệ này cúi đầu, bảo trì vẻ kính cẩn. Lộ vẻ khiêm tốn mà hữu lễ.

- Cung điện thật là đẹp a.

Sau khi tiến vào đại môn, Lâm Dịch mới cảm khái.

Việt Nhược nghe được thanh âm than thở của Lâm Dịch, hơi có ý cười, nói:

- Hắc hắc, không phải ta khoác lác. Trong tam đại thế lực, so về độ lớn, có lẽ Vô Thượng Cung Khuyết của Vô Thượng Thiên thì to lớn hơn một chút. Nhưng nếu so về dáng vẻ, tuyệt đối là Phiêu Miểu Vân Cung chúng ta. Lúc trước, khi ta mới đến Phiêu Miểu Vân Cung cũng bị chấn động thoáng một phát. Ha ha.

Lâm Dịch nghe được cái tên Vô Thượng Cung Khuyết này, liền cảm thấy nao nao. Trên đường đi, trong tam đại thế lực thì hắn chỉ gặp người Phiêu Miểu Thiên và Phần Thiên, chưa từng tiếp xúc người Vô Thượng Thiên nào.

895. Chương 895

Mà Phiêu Miểu Thiên và Phần Thiên này, một ở dưới đáy biển sâu, một trên không trung. Như vậy thì Vô Thượng Thiên ở nơi nào?

Lâm Dịch hiếu kỳ nghĩ đến, nhưng đồng thời ánh mắt lại không nhàn rỗi.

Xuyên qua đại môn màu vàng kia, tức thì xuất hiện một tòa thành tứ phương to lớn. Bên trong tòa lâu đài này không có chút dấu vết nào. Giống như là hoàn toàn đứng đơn độc trong không gian. Mà chung quanh tứ phương tòa thành này là vô số cường giả Luyện Cách Kỳ đang tu hành. xem tại

Người tu hành tại đây cực kỳ nồng hậu, dày đặc.

- Đi.

Lưu Phong nhìn mọi người tu hành trong chốc lát, sau đó mở miệng nói ra.

Bốn người lại bay lên trời lần nữa.

Nguyên lai là sau cung điện này, chính là một khu kiến trúc cự đại. Những kiến trúc này có đủ loại kiểu dáng, hoặc là mái vòm, hoặc là đỉnh nhọn, hoặc là đỉnh bằng. Nhưng đều vàng song lộng lẫy, tuyệt mỹ như nhau.

Bên trong khu kiến trúc này cũng có người ở. Tầm đó, bọn hắn đang đi một chút liền ngừng lại, đàm tiếu một chút với nhau, lộ ra bộ dáng vui vẻ hòa thuận. So với bộ dáng vội vàng của những thành thị khác tại Bạo Loạn Tinh Hải thì có chút khác nhau.

- Nhóm người Lưu Phong đại nhân đã đến.

Có người đột nhiên phát hiện bọn người Lâm Dịch, lập tức kêu lên. Những người đang đi trên đường phố huy hoàng cũng lập tức ngẩng đầu lên nhìn bọn người Lâm Dịch, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc tôn sùng, hành lễ nói:

- Bái kiến đại nhân.

Nhìn bộ dáng hành lễ của bọn hắn, có thể nhìn ra vẻ tôn sùng của bọn hắn xuất phát từ nội tâm. Mặc dù không nhiều người nhìn về Lưu Phong lắm, nhưng lại lộ ra nhân tâm.

Lưu Phong vẫn y nguyên bảo trì biểu lộ lạnh lùng, chỉ hơi gật đầu, xem như đáp lại.

Tuy rằng đáp lại không nhiều, nhưng vẫn khiến những cư dân trong thành thị này đều tươi cười cởi mở.

Bọn người cũng không ngừng lại, trực tiếp bay đi.

Trên đường đi lộng lẫy này, Long Khải và ba huynh đệ hắn đang ngao du không có mục đích trên đường phố này. Hắn chau mày, lộ ra bộ dáng có tâm sự.

Ngày hôm qua, bọn hắn vừa mới trở lại Phiêu Miểu Thiên, sau đó liền lập tức được Lưu Phong đại nhân giao nhiệm vụ, cũng thông qua thần thức mà mô phỏng qua hình tượng Lâm Dịch. Sau khi Lưu Phong đại nhân ra lệnh, liền phái bọn hắn đến Phiêu Miểu thành, tiếp nhận mệnh lệnh.

Nào biết được, mệnh lệnh vừa vặn được đưa ra. Đã có người báo cáo, nói tận mắt nhìn thấy người Phần Thiên mang theo một gã Lâm Dịch đại nhân hư hư thực thực ra khỏi Phiêu Miểu Thiên, không rõ đi đâu.

Đây chính là điều khiến Long Khải lo lắng nhất. Lâm Dịch vì bảo hộ Lộng Viêm Thảo mà mới phát sinh phiền toái với người Phần Thiên. Lúc này lại bị người Phần Thiên mang đi, như vậy khẳng định lành ít dữ nhiều a.

Cũng may Lưu Phong đại nhân cũng đã quyết định thật nhanh. Dẫn theo hai gã đại nhân từ hai Diện vị khác tại Phiêu Miểu Thiên, chính là Lạc Kỳ đại nhân và Việt Nhược đại nhân tới Phần Thiên. Hắn vốn cũng có ý định đi theo, nhưng không biết Lưu Phong đại nhân xuất phát vì mục đích gì mà lại cự tuyệt đề nghị của hắn, gọi một gã huynh đệ đã từng nhìn thấy Lâm Dịch đi theo. Hiện giờ cũng đã gần một ngày trôi qua rồi, cũng không biết đến tột cùng có xảy ra chuyện gì hay không. Bọn hắn rõ ràng còn chưa trở về.

Long Khải cau mày, một lát sau mới ngẩng đầu nói:

- Ai, cũng không biết nhóm nươời đại nhân có tìm được Lâm Dịch đại nhân không nữa…

Ba người khác cũng đều nhẹ gật đầu, lộ ra có chút bận tâm.

Không chút khoa trương mà nói, tính mạng bốn người bọn họ là do Lâm Dịch cứu. Đầu tiên là cứu bọn hắn trong tay vài cường giả Phần Thiên Luyện Cách Kỳ. Lần thứ hai, chính là trong tay Hổ Vương Cơ Nghiên. Cho nên cũng có thể lý giải vì sao bọn hắn lo lắng cho Lâm Dịch rồi.

- Ồ?

Sau khi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, Long Khải đột nhiên hơi ngẩng ra. Lập tức lộ vẻ mừng như điên, nói:

- Lưu Phong đại nhân, đám người Lưu Phong đại nhân trở về rồi.

Chỉ thấy trên không trung, bọn người Lưu Phong đã đi tới.

- Còn có Lạc Kỳ đại nhân, Việt Nhược đại nhân, Lâm Dịch đại nhân. Là Lâm Dịch đại nhân!

Một thanh niên khác cũng ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lộ ra thần sắc mừng rỡ, hô lớn lên.

Bọn người Long Khải cũng tự nhiên lập tức phát hiện Lâm Dịch. Nhìn thấy hắn vẫn bình an không có chuyện gì. Bốn người đều mừng rỡ không thôi, khua tay hô hào:

- Lâm Dịch đại nhân, Lâm Dịch đại nhân.

Lâm Dịch dàng tò mò đánh giá bốn phía. Đột nhiên nghe được tựa hồ có người đang gọi Lâm Dịch đại nhân, không khỏi nao nao lên. Hình như mình không quen biết người nào tại Phiêu Miểu Thiên này a.

Trong lúc nghi hoặc, hắn quay đầu nhìn quanh, lập tức giật nảy mình khi thấy bọn người Long Khải.

Con mắt Lâm Dịch cũng sáng ngời, lập tức mỉm mỉm cười phất tay với bọn hắn. Nhìn thấy sắc mặt vui mừng dào dạt và biểu lộ nhẹ nhõm trên mặt bốn người, Lâm Dịch không khỏi cảm thấy có chút ấm áp trong lòng. Như thế này cũng không uổng phí mình cố gắng bảo trụ Lộng Viêm Thảo trong vô vàn nguy hiểm tại Phần Thiên rồi.

Ách. Tuy rằng nguyên nhân một phần là do muốn mượn Không gian Truyền Tống Trận của Phiêu Miểu Thiên.

Bọn bốn người Lưu Phong cũng không dừng lại, từ không trung bay đi. Trong mắt bọn người Long Khải ẩn chứa kinh hỉ, nhìn bốn người hoàn toàn biến mất, lúc này mới thu hồi ánh mắt.

- Cuối cùng không có chuyện gì.

Bốn người nhìn nhau, đều thả lỏng tinh thần ra.

- Ồ? Đợt một chút. Tiểu ngũ đâu rồi?

Long Khải ngơ ngác một chút, đột nhiên nghi ngờ hỏi.

Ba người khác cũng đều hơi ngẩn ra, lập tức phục hồi lại tinh thần. Vừa rồi nhìn thấy Lâm Dịch không có chuyện gì nên bọn hắn đều không nhớ đến. Hiện giờ nghe Long Khải nhắc lại, bọn hắn liền nhớ ra Tiểu ngũ. Hẳn là ở cùng một chỗ với bọn họ. Chẳng lẽ…

Bốn người Long Khải liếc nhìn nhau. Sắc mặt bọn họ lập tức biến thành ảm đạm. Bình thường cái gì cũng xuất hiện cùng nhau, nhiệm vụ lần này, năm người cũng coi như cùng chung hoạn noạn rồi. Hiện giờ đối phương đi với Lưu Phong đại nhân nhưng chưa thấy trở về. Có lẽ đã lành ít dữ nhiều rồi.

Nhưng tại Thiên Giới, nhất là tại Bạo Loạn Tinh Hải này. Trước khi có được lực lượng tuyệt đối, sớm sống chiều chết đều là chuyện rất bình thường. Mọi ngươi ảm đạm một hồi. Sau đó cũng chỉ đành khẽ thở dài một tiếng, cũng không nói gì thêm.

- Ai, vị đại nhân đi theo sau lưng nhóm Lưu Phong đại nhân là ai? Các ngươi biết sao?

Lúc này, có người bên cạnh hiếu kỳ hỏi lên.

Long Khải thu thập tâm tình thoáng một phát, liếc nhìn người nọ, gật đầu cười nói:

- Ân, chúng ta biết chứ. Đó là đại nhân Ngưng Thần Kỳ vừa mới tới Bạo Loạn Tinh Hải. Tên là Lâm Dịch, nếu như không được đại nhân đó cứu, chúng ta đã không thể trở về nơi này rồi.

Những người khác chung quanh vừa nghe vậy, lập tức hiếu kỳ vây lại hỏi:

- Ngươi nói rõ ràng một chút a.

Long Khải nhẹ gật đầu, lúc này cười cười, nói qua một lần về nhiệm vụ mình trải qua.

Tài ăn nói của Long Khải không tệ. Lúc nói về nhiệm vụ đang trải qua êm đẹp thì gặp nguy hiểm, những người khác đều không khỏi trợn mắt, cả người đầy mồ hôi lạnh. Lúc nói đến thời gian an toàn, khiến tất cả mọi người không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng.

896. Chương 1 002-1004: Phiêu Miểu Vân Cung

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1002-1004: Phiêu Miểu Vân Cung

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Tình thế lúc ấy cực kỳ nguy hiểm. Đối phương có hơn hai mươi người, mà chúng ta vừa trải qua một phen đại chiến, cũng chỉ còn lại năm người còn sống. Hơn nữa từng người đều bị thương, sau khi truy đuổi, rốt cục vẫn bị bọn hắn đuổi theo.

Long Khải than nhẹ, nói.

Lúc nhận nhiệm vụ, bọn hắn có khoảng chừng ba mươi người. Nhưng cuối cùng chỉ còn năm người, có thể nghĩ chiến sự lúc đó kịch liệt như thế nào.

- Về sau thì sao?

Có người khẩn trương hỏi.

Ánh mắt hắn nhìn về hướng bọn người Lâm Dịch vừa bay qua, chậm rãi nói:

- Lâm Dịch đại nhân xuất hiện.

Kế tiếp, Long Khải thêm mắm dặm muối thuật lại một lần chuyện ngày đó. Lúc nói đến Lâm Dịch chỉ phất tay một cái, liền khiến một gã cường giả Luyện Cách kỳ bên đối phương chết ngay tại chỗ. Nguyên một đám cường giả Luyện Cách kỳ đều lộ ra thần sắc hâm mộ. Cường giả Ngưng Thần kỳ, đây chính là mục tiêu của bọn hắn a.

Về sau, khi nói đến khoảnh khắc bị Hổ Vương Cơ Nghiên chặn lại, thanh âm hít khí lạnh lập tức vang lên dày đặc.

Thư Hổ Vương Cơ Nghiên là cường giả thành danh đã lâu. Mặc dù là cường giả Ngưng Thần Kỳ, nhưng cũng không có mấy người có thể chống đỡ được nàng. Nhìn bên ngoài, tựa hồ cả Phiêu Miểu Thiên này, cũng chỉ có Lưu Phong đại nhân là có thể nắm chắc kháng cự lại nàng. Còn những đại nhân khác đều hoàn toàn không nắm chắc.

Vừa nghe nói Lâm Dịch rõ ràng có thể thoát khỏi tay Thư Hổ Vương Cơ Nghiên mà không tổn hao một sợi lông tóc nào. Cảm giác của nguyên một đám đối với Lâm Dịch liền không giống với lúc trước nữa.

Nếu như trước kia nói phất tay liền giết được cường giả Luyện Cách kỳ, khiến những người này cực kỳ hâm mộ. Như vậy hiện giờ chính là chân chính sùng kính rồi. Có thể chống lại Cơ Nghiên, chỉ có thể là cường giả chân chính a.

- Lâm Dịch đại nhân lợi hại như vậy sao? Xem ra, Phiêu Miểu Thiên chúng ta lại có thêm một gã đại nhân rồi. Hổ Vương Cơ Nghiên a. Nghe nói nàng không những có thực lực cường hoành mà còn là một trang tuyệt sắc giai nhân, có phải như vậy không?

- Đó cũng không phải là lời đồn đãi. Lúc nhìn thấy nàng, ta quả thực không dám tin đó là Thư Hổ Vương như người ta đồn đãi, đích thực là một trang tuyệt sắc giai nhân.

Một gã huynh đệ bên người Long Khải nói ra.

- Chậc chậc…Vị Lâm đại nhân này…

Trong lúc nhất thời, phong phanh về vị Lâm Dịch đại nhân này lại truyền bá ra khắp tứ phương trong thành.

Đương nhiên, Lâm Dịch vẫn không biết bọn hắn truyền bá về mình như thế nào. Hắn vẫn y nguyên theo sau lưng ba người Lưu Phong, hướng về phía trước bay đi.

Ước chừng mấy canh giờ sau, một tòa cung điện có chút to lớn hiện ra trước mặt bọn hắn.

Đương nhiên, so với tòa cung điện ở lối vào kia thì tòa cung điện này không bằng. Bất quá cũng tán ra kim mang, nhìn bên ngoài có chút bất phàm.

- Đây là nơi chúng ta nghị sự.

Lạc Kỳ cười giới thiệu cho Lâm Dịch.

Lâm Dịch hiếu kỳ đánh giá, tức thì âm trầm. Trong này có một tầng kết giới Thần Cấp vô cùng cường hoành, không hề nghi ngờ gì, nơi này hẳn đồng dạng với đại sảnh của Phần Thiên kia a.

- Chúng ta đi vào thôi.

Cung điện này cũng có chút trống trải, có mười hai cây trụ trọn vẹn ba bốn người mới ôm hết, chống đỡ trần nhà bên ngoài không trung trăm mét. Trong đại điện cực kỳ khổng lồ, mà trên điện có một bảo tọa,

lộ ra kim quang chói mắt. Phía dưới bảo tọa, bài trí đồng dạng như đại sảnh Phần Thiên, chính là sáu cái ghế dựa.

- Ha ha. Trước khi sáu ghế này luôn thừa ra một cái. Hiện giờ vừa vặn đủ rồi.

Việt Nhược cười ha ha, nói ra.

Lâm Dịch nao nao, liền minh bạch ý nghĩ đối phương, nhưng lại không nói gì.

Mà Lưu Phong đã ngồi lên vị trí đệ nhất bên tay phải bảo tọa ở chính vị kia. sau đó lấy Lộng Viêm Thảo từ trong không gian giới chỉ của mình ra.

Một cỗ khí tức thuộc tính Hỏa nồng đạm lập tức tràn ngập ra ngoài.

Lạc Kỳ và Việt Nhược lập tức vây lại, nhìn Lộng Viêm Thảo kia, tấm tắc kêu kỳ lạ.

- Cái này là Lộng Viêm Thảo có thể khiến người có được Chân hỏa thể chất trong truyền thuyết sao? Bề ngoài không có gì đặc biệt nhưng lại có vô số người thèm muốn a.

Việt Nhược là tu hành giả thuộc tính Hỏa, tự nhiên cực kỳ thèm thuồng Lộng Viêm Thảo này. Sau khi nhìn một hồi, hai mắt hắn liền tỏa sáng, tấm tắc khen.

Lạc Kỳ buồn cười nhìn hắn, cười nói:

- Ngươi muốn à? Vậy đợi vài ngày nữa, sau khi đại nhân thụ đạo hoàn tất liền khiến đại nhân phân phối. Hiện giờ có thèm cũng vô dụng.

Lạc Kỳ là tu hành giả thuộc tính Thổ, hơn nữa trên người tự nhiên không có vật gì có thể uy hiếp tính mạng thuộc tính Hỏa. Cho nên thái độ đối với Lộng Viêm Thảo này tự nhiên là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Việt Nhược thoáng nháy miệng một phát. Cuối cùng ngượng ngùng cười cười. Hắn cũng biết đối phương nói rất đúng tình hình thực tế.

- Lâm Dịch các hạ, cái này phải thật sự cảm tạ ngươi rồi.

Lạc Kỳ trở lại vị trí của mình, chính là ghế dựa thứ ba bên tay trái, cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch cười cười, nhưng cũng không nói gì.

Lạc Kỳ gật đầu, cười nói:

- Ngươi có đại ân với Phiêu Miểu Thiên chúng ta. Phiêu Miểu Thiên chúng ta tự nhiên cũng không thể bạc đãi ngươi. Nơi này có Tinh Linh và một kiện vòng tay Hư Thần Khí, xem như là một chút thành tâm, kính xin Lâm Dịch các hạ nhận lấy.

Nói xong, một đạo ngân mang lóe lên trên tay hắn. Hai mươi khỏa Tinh linh và một vòng tay mang phong cách cổ xưa xuất hiện. Hắn cười nói:

- Vòng tay này tên là Thần Thủ Hộ. Lúc ngăn địch có thể chống cự được năng lượng bên ngoài ở một trình độ nhất định. Chỗ lợi hại lớn nhất là có thể ngăn được một phần công kích tinh thần lực. Lúc tu hành cũng có thể hỗ trợ nắm chặt tinh thần lực, hạn chế tối đa tâm ma sinh ra.

Lâm Dịch có chút nhíu mày, vòng tay này chế tác từ một loại gỗ kỳ quái, dùng viên bi hình trụ lục giác xâu chuỗi lại mà thành. Trên thượng diện ẩn ẩn có một vầng sáng mượt mà, tán ra từng đợt mùi thơm ngát mê người.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dịch nhìn thấy Hư Thần Khí loại này. Sau khi cẩn thận nhìn một chút, mới phát hiện trên viên bi kia đều khắc phù chú phức tạp, ẩn ẩn có một hồi lực lượng từ trường.

Sau khi nhìn một hồi, Lâm Dịch lại hơi khoát tay nói:

- Lễ vật như vậy, tại hạ cũng không dám nhận. Bất quá Lâm Dịch đích thật muốn nhờ một chuyện, kính xin các vị đại nhân đáp ứng. Nếu như có thể, liền coi như là tạ lễ a.

Bọn người Lạc Kỳ đều khẽ giật mình, sau khi nhìn nhau, Lạc Kỳ gật đầu nói:

- Lâm Dịch các hạ đừng ngại, cứ nói ra.

Lâm Dịch cũng không khách sáo, nói thẳng:

- Thực không dám dấu diếm, ta đến Bạo Loạn Tinh Hải này, mục đích duy nhất là vì muốn đến Tây Bắc Thiên.

Bọn người Lạc Kỳ đều nao nao, Lạc Kỳ không xác định mà nói:

- Ý các hạ là muốn dùng Truyền Tống Trận?

Lâm Dịch khẽ gật đầu, chắp tay nói:

- Kính xin các vị đại nhân đáp ứng.

Lạc Kỳ và Việt Nhược liếc nhìn nhau, lộ vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Nếu ngươi đến sớm hơn hai tháng, cái kia tự nhiên có thể rồi, trực tiếp sử dụng là được. Nhưng hiện giờ lại...

897. Chương 1 005-1007: Ngũ Thần Biến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1005-1007: Ngũ Thần biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch giật mình một cái trong nội tâm. Lập tức biết rõ đã có biến rồi. Sắc mặt hắn khẽ biến, nói:

- Đã xảy ra biến cố gì sao?

Lạc Kỳ gật đầu, bất đắc dĩ nói:

- Cũng không phải là biến cố gì. Chỉ là hiện giờ, Truyền Tống Trận cũng không nằm trong tầm khống chế của Phiêu Miểu Thiên rồi.

- Không có ở đây?

Lâm Dịch hỏi.

Lạc Kỳ nhẹ gật đầu, nói:

- Ngươi mới đến nên đại khái còn không biết rõ tình huống trong Bạo Loạn Tinh Hải. Tòa viễn trình truyền tống trận này lúc bình thường người sử dụng cũng rất nhiều, hơn nữa phí tổn sử dụng mỗi lần cũng cao đến kinh người, từ bỏ bản thân pháp trận cần có bốn mươi chín miếng Linh Tinh, lúc quản lý cũng đã tiêu phí bốn mươi chín miếng Linh Tinh rồi, có thể nói là mỗi lần sử dụng đều là thuần túy kiếm được bốn mươi chín miếng Linh Tinh, hơn nữa nhân số sử dụng hàng năm cũng ước chừng mấy trăm người. Nói cách khác, mỗi một ngày đều có người sử dụng.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nghe Lạc Kỳ nói.

Điều này cũng không có gì quái lạ, có thể đi vào Bạo Loạn Tinh Hải, nói chung đều là cường giả Hư Thần cảnh, ngẫu nhiên trong lúc mệt mỏi muốn đi những Thiên khác nhìn một cái cũng là bình thường.

Hơn nữa, chỗ kết nối viễn trình truyền tống trận này cũng là Bạo Loạn Tinh Hải. Chẳng qua là đó là Bạo Loạn Tinh Hải của mấy Thiên khác mà thôi, mục đích của mọi người vốn là khác nhau. Có ít người cần một chủng linh dược đặc hiệu nào đó, nói thí dụ như Lộng Viêm thảo vậy, ở Bạo Loạn Tinh Hải của Tây Bắc Thiên tìm không thấy, thì phải đi Bạo Loạn Tinh Hải của mấy Thiên khác tìm kiếm, tuy giá cả đích thật là không rẻ. Nhưng nơi này chính là Bạo Loạn Tinh Hải, cường đạo và thợ săn săn giết cường đạo đều không ít, đây là một khoản thu nhập rất lớn. Lâm Dịch từ ngoại bộ Bạo Loạn Tinh Hải tiến vào nội thành,

chỉ có mấy tháng ngắn ngủi liền từ việc săn giết đạo tặc mà kiếm được mấy chục miếng Linh tinh, tốc độ cũng không chậm.

Đương nhiên, đây hết thảy đều thành lập dựa trên thực lực. Nếu không, không nói cái gì mà săn giết cường đạo đoạt Linh Tinh, chỉ sợ ngay cả tính mệnh cũng không có mà ở chỗ này.

Đây chính là kỳ ngộ ở Loạn Tinh này, tuy đích thật rất nguy hiểm, nhưng ở chỗ này, chỉ cần ngươi có đầy đủ thực lực, ngươi muốn cái gì thì sẽ có cái đó. Đồng dạng, không có đủ thực lực, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Lạc Kỳ nhìn Lâm Dịch bất đắc dĩ nói:

- Tòa truyền tống trận này mỗi ngày đều có thể kiếm được mấy trăm miếng Linh Tinh, thu nhập đích thật không nhỏ, tam đại thế lực tự nhiên đều mơ tưởng đến nó. Vì vậy có thể nói là trong Loạn Tinh nội thành này cũng rất loạn đấy, mặc dù là ở chỗ này cũng cực kỳ không an toàn. Phạm vi ảnh hưởng từ cuộc chiến của các cường giả Ngưng Thần kỳ rất rộng.

Lâm Dịch kinh ngạc nói:

- Chính là vì để tranh đoạt quyền khống chế Truyền tống trận sao?

Lạc Kỳ gật đầu nói:

- Không nên xem thường thu nhập mấy chục miếng Linh tinh này. Cái này là hơn mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm, đó chính là một tài sản tương đối phong phú rồi. Hơn nữa, nó căn bản là một cuộc mua bán không cần vốn, một ngày có thể kiếm được nhiều Linh Tinh như vậy, hoàn toàn không cần bỏ ra thứ gì. Không giống với khi mua đồ vật trong Tinh Vân Bảo, mặc dù là cường giả Thần cấp, cũng không có khả năng không bột mà gột nên hồ (ý nói là không thể làm gì mà không có tài liệu). Tinh Vân Bảo này tuy sinh ý thịnh vượng, nhưng trên thực tế phí thành phẩm của những vật kia cũng rất cao. Qua mỗi ngày, tiền lời chính thức, quá lắm cũng chỉ có mấy trăm Linh Tinh mà thôi.

Lâm Dịch gật đầu, đạo lý này đương nhiên là hắn hiểu.

Lấy đạo cụ có tính công kích giống nhau mà nói, thế nhưng đều là một loại vật, đều có thể thừa nhận năng lượng của cường giả Ngưng Thần kỳ. Muốn chế tác thứ này không nói cần hao phí năng lượng của Thần cấp cường giả, chỉ là tài liệu đã là không rẻ rồi.

Mà mỗi ngày đều có thể lãi ròng nhiều Linh Tinh, đích thật là làm mọi người phải động tâm, có thể tưởng tượng được lúc trước vì tranh đoạt quyền khống chế Truyền tống trận này mà chỗ này đã hỗn loạn như thế nào.

Lâm Dịch nói:

- Nói điểm chính.

Lạc Kỳ có chút ngơ ngác một chút, tức thì có chút xin lỗi gãi gãi đầu:

- Ừ, trọng điểm chính là vì phòng ngừa Tây Bắc Thiên vì nó mà tự giết lẫn nhau, các cường giả Thần cấp đã có một ước định, đó chính là 'Ước chiến'

- Ước chiến?

Nói tới chỗ này, Lâm Dịch đại khái đã hiểu rõ tình huống như thế nào.

- Không sai, dùng một trăm năm làm hạn định, tam đại thế lực riêng phần mình chọn ra sáu gã cường giả, tiến hành ước chiến. Thế lực nào thắng lợi cuối cùng, tức thì có quyền khống chế truyền tống trận trong một trăm năm đó. Nếu ai có dị tâm gì thì đích thân cường giả Thần cấp sẽ ra tay trừng phạt.

Lạc Kỳ nói.

- Cường giả Thần cấp tự mình trừng phạt?

Lâm Dịch tâm thất kinh.

Cường giả Thần cấp, đó chính là cường giả chân chính trong truyền thuyết, nghe đồn cường giả Ngưng Thần kỳ cũng chỉ bằng một cái phất tay của cường giả Thần cấp. Cường giả Thần cấp tự mình ra tay, đó chính là án tử hình đã được định sẵn cho ngươi rồi.

- Cho nên hiện đã đến kỳ hạn sao?

Lâm Dịch hỏi.

Lạc Kỳ khẽ gật đầu nói:

- Mấy ngày trước, đã đến kỳ hạn.

Lâm Dịch lập tức hỏi:

- Vậy hiện tại truyền tống trận đang nằm trong khống chế của thế lực nào?

Lạc Kỳ nhún vai nói:

- Hiện tại Truyền tống trận được tam đại thế lực liên hợp khống chế.

Lâm Dịch nghe vậy ánh mắt hơi híp lại nói:

- Vậy tại sao không thể được sử dụng chứ?

Lạc Kỳ bất đắc dĩ nói:

- Thật ra cũng không phải là không thể sử dụng, chẳng qua là giờ Truyền tống trận đang được tam đại thế lực liên hợp khống chế. Muốn sử dụng thì phải nhận được sự đồng thuận và nhất trí của tam đại thế lực. Mà các hạ lại vừa mới cùng Phần Thiên…

Nói tới chỗ này, ánh mắt hiện lên một chút áy náy.

Lâm Dịch hoàn toàn ngây người, sau một lát bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, cái này có tính là đem đá nện vào chân mình không? Vốn định dùng Lộng Viêm thảo để khơi thông quan hệ với Phiêu Miểu Thiên, hòng dễ dàng dùng Truyền tống trận, cho nên căn bản là không để ý đến việc đắc tội với Phần Thiên sẽ có hậu quả gì hay không.

Dù sao hắn cũng sẽ lập tức ly khai Tây Bắc Thiên này, Phần Thiên có phản ứng gì cũng chẳng liên can gì tới hắn.

Nào biết xảy ra cớ sự này chứ!

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch có cảm giác miệng đắng chát.

- Không cần để ý tới Phần Thiên, ngươi định lúc nào rời khỏi đây?

Ngay vào lúc này, một mực không nói gì Lưu Phong bỗng mở miệng lạnh nhạt hỏi.

Lâm Dịch không khỏi nao nao, nhìn về phía Lưu Phong. Hắn ngồi tại vị trí của mình, trong tay bưng lấy một ly trà, cúi đầu nhẹ nhàng thưởng thức trà trong đó, thần sắc lạnh nhạt.

Lạc Kỳ cũng hơi ngẩn ra, lập tức lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Lâm Dịch khẽ giật mình sau đó liền hồi phục tinh thần lại, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Nếu như có thể, tự nhiên là càng nhiên là càng nhanh càng tốt.

Lưu Phong đạm mạc nhẹ gật đầu:

898. Chương 1 005-1007: Ngũ Thần Biến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1005-1007: Ngũ Thần biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Vậy thì ngày mai đi, ngày mai sẽ đi Truyền tống trận.

Lâm Dịch hơi ngẩn ra, nói:

- Thế nhưng mà Phần Thiên.

Lưu Phong lãnh đạm nói:

- Việc của Phiêu Miểu Thiên, còn chưa tới phiên Phần Thiên đến vung tay múa chân.

Ánh mắt Lâm Dịch có chút sáng ngời, lập tức khóe miệng liền nở một nụ cười.

Nếu như là tam đại thế lực khống chế, như vậy tự nhiên là không cần phải nghe lời của Phần Thiên, Lâm Dịch đến nay cũng không thù oán gì với Vô Thượng Thiên, nghĩ đến Vô Thượng Thiên cũng không đáng cùng Lâm Dịch khó xử, mà có Phiêu Miểu Thiên ủng hộ, người bên Phần Thiên sợ là nói không nên lời a?

- Uh, vậy phải đa tạ Lưu Phong đại nhân rồi.

Lâm Dịch cũng không khách sáo, vừa cười vừa nói.

Lưu Phong khẽ gật đầu, nhìn ra bên ngoài:

- Ngươi cứ nghỉ ngơi trước đi, ngày mai đi Truyền tống trận.

Nói xong liền đứng lên, quay người muốn đi ra đại điện.

Lâm Dịch có chút chần chờ, nhưng vẫn là mở miệng hỏi:

- Đại nhân xin chờ một chút.

Lưu Phong hơi dừng bước quay người nhìn xem Lâm Dịch.

- Lâm Dịch còn có một chuyện muốn nhờ, chẳng biết có được không.

Lâm Dịch mở miệng nói.

Lưu Phong nhẹ gật đầu nhìn xem Lâm Dịch, thần sắc tuy lạnh lùng, nhưng lại không có chút bộ dáng thiếu kiên nhẫn gì. Trên thực tế lúc trước Lâm Dịch xuất thủ tương trợ, đã làm cho Lưu Phong rất có hảo cảm với hắn. Lưu Phong thực sự không phải là lãnh khốc, chẳng qua là bất thiện ngôn từ mà thôi.

- Chuyện này là về Lộng Viêm thảo.

Lâm Dịch mở miệng nói.

Lưu Phong có chút nhăn lại lông mày, sau khi quan sát Lâm Dịch một chút mới nói:

- Ngươi là người tu hành Thủy thuộc tính, muốn Lộng Viêm thảo làm gì?

Biểu lộ Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ:

- Bởi vì có chút nguyên nhân, Lộng Viêm thảo có tác dụng rất lớn đối với ta, nếu như có thể, không biết đại nhân người có thể nhường lại cho ta không?

Lưu Phong lông mày hơi nhíu, có phần thâm ý nhìn xem Lâm Dịch nói:

- Lộng Viêm thảo ở trên người ngươi dài như vậy, vì sao lại không sử dụng?

Lâm Dịch bất đắc dĩ cười nói:

- Lâm Dịch ta mặc dù cũng không phải chính nhân quân tử gì nhưng vẫn biết đạo làm người.

Lưu Phong khẽ gật đầu, nhíu nhíu mày có chút suy nghĩ.

Lộng Viêm thảo này cũng không phải là vật bình thường, nếu như là mấy loại vật như Linh Tinh, Lưu Phong có thể trực tiếp gật đầu cho Lâm Dịch, nhưng Lộng Viêm thảo này lại bất đồng. Nói một cách khác,

ai có thể có được Lộng Viêm thảo liền dễ dàng trở thành một tồn tại đỉnh phong trong tu hành Hỏa thuộc tính. Tuy không nhất định có thể lãnh ngộ Thiên đạo, nhưng chỉ cần năng lượng chứa trong nó, chỉ sợ là không có mấy người có thể chống lại được sự hấp dẫn của nó.

Về phần lúc này vì Lộng Viêm thảo mà chết mất mấy người, việc này cũng không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lưu Phong...có thể làm cho Phần Thiên chịu thiệt thòi, riêng một điểm này cũng đủ để cho Lưu Phong vui vẻ.

Sau khi suy nghĩ cả nửa ngày, Lưu Phong đem ánh mắt có chút dò hỏi Việt Nhược:

- Người ở đây cũng chỉ có mình ngươi là tu hành Hỏa thuộc tính, Lộng Viêm thảo này cho ngươi xử lý, ý của ngươi thế nào?

Việt Nhược sau khi nghe được yêu cầu của Lâm Dịch sắc mặt có chút tái đi, rất hiển nhiên, hắn cũng muốn thứ này. Nhưng bị Lưu Phong hỏi một câu như vậy, hắn cũng có chút do dự,

Trung thực mà nói, Lộng Viêm thảo này có sức hấp dẫn rất lớn đối với Việt Nhược, tuy đã là Ngưng Thần kỳ, nhưng ai mà không muốn mình càng mạnh hơn chứ. Huống gì còn Chân Hỏa thể chất trong truyền thuyết, nếu như hắn có được, sau này tu hành Hỏa thuộc tính sẽ là làm chơi ăn thật rồi. Nhưng Lâm Dịch lại mở lời làm cho hắn không thể không suy nghĩ lại.

Sau khi chần chờ thật lâu, Việt Nhược cắn răng nhìn Lâm Dịch nói:

- Cho ta một lý do để ta tin phục.

Lâm Dịch có chút do dự, lập tức nhẹ gật đầu, cũng không có nói gì mà là trực tiếp đem tay áo nơi tay trái kéo lên, lộ ra hình xăm Hắc Viêm Long.

Một tầng khói màu đen đang phiêu đãng ở trên. Hắc Viêm Long một đôi huyết sắc đồng tử, tựa hồ càng lúc càng có thần.

- Hắc Viêm Long?

Việt Nhược nhìn thoáng qua, lập tức trừng mắt âm thanh có chút kinh sợ hô lên.

Mà Lạc Kỳ và Lưu Phong ở một bên, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh hãi.

Hắc Viêm Long, chỉ cần là người ở Thiên giới này, chỉ sợ không ai là không biết cái tên này. Thần thú gần với Ngũ thần trong truyền thuyết, danh tiếng của nó là cực kỳ vang dội.

Cùng nổi danh với nó, còn có vật được xưng là "Vô vật bất phần" (không gì là không đốt được) Hắc Viêm.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, nhìn xem Hắc Long trên tay, không khỏi nghĩ đến đại lục Bạch Đế, từng chuyện cũ sảng khoái khi đoạt được Hắc Viêm này, ánh mắt dần biến thành nhu hòa, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay.

- Đây là Hắc Viêm sao? Làm sao ngươi có được nó?

Việt Nhược lập tức hỏi, ánh mắt không chuyển nhìn vào cánh tay Lâm Dịch còn lẩm bẩm nói:

- Đây là Hắc Viêm Long từ sự kiện Ngũ Thần Biến hơn sáu vạn năm về trước, thân thể của nó đã hoàn toàn vỡ nát, còn năng lượng của nó đã bị dị không gian hấp thu mất, tại Thiên giới này đã hoàn toàn biến mất không để lại vết tích gì.

Lâm Dịch trong lòng hơi động một chút, nắm chắc một từ mấu chốt trong câu của đối phương "Ngũ Thần Biến.

Hắn không khỏi liên tưởng đến mình ở trong ảo cảnh nhìn thấy những cảnh tượng kia...Có thể hay không có liên quan gì đến Ngũ Thần biến này?

Nghĩ đến đây, Lâm Dịch nhưng là không có hỏi cái gì, mà là gật đầu nói:

- Ừ, ta cũng là tại trong lúc vô tình mới có được Hắc Viêm này, vậy ngươi cũng đã biết mục đích khi ta cần Lộng Viêm thảo rồi chứ?

Việt Nhược nhìn xem cánh tay Lâm Dịch, thật lâu về sau mới thở dài một hơi:

- Thì ra ngươi là vì cái này, như vậy ta rất tiếc khi phải nói rằng, dù ngươi có thật sự sử dụng Lộng Viêm thảo cũng sẽ không có hiệu quả. Hắc Viêm của Hắc Viêm long cũng không thuộc về bất kỳ Hỏa thuộc tính nào, nó là một loại Minh hỏa, gọi cho dễ hiểu thì nó là một loại Hồn hỏa. Lộng Viêm thảo căn bản là không có cách nào có thể áp chế nó được, nói gì đến loại bỏ nó.

Lâm Dịch không khỏi ngẩn ra, nói:

- Linh hồn chi hỏa?

Việt Nhược nhìn chằm chằm vào hình xăm trên cánh tay Lâm Dịch, khẽ gật đầu nói:

- Không sai, Linh hồn chi hỏa. Hắc Viêm chính là nương theo Hắc Viêm long mà sinh ra, là một thứ vật kỳ dị. Tuy biểu hiện của nó như một loại hỏa diễm độc nhất vô nhị, thậm chí nó còn cuồng bạo đến không gì không đốt được như Hỏa thuộc tính, nhưng trên thực tế nó không phải là hỏa, cụ thể là cái gì, ta cũng không biết rõ lắm. Tin rằng có lẽ ngươi cũng cảm thấy, Hắc Viêm này có một loại cảm giác rất âm lãnh đúng không?

Lâm Dịch lông mày lập tức có chút nhăn lại, nhìn xem cánh tay của mình, hoàn toàn chính xác như Việt Nhược nói. So với sự nóng bức của những hỏa diễm khác, Hắc Viêm này đích thật là chút quá mức âm lãnh rồi.

Sự thật làm cho Lâm Dịch bắt đầu đau đầu trở lại, đến Lộng Viêm thảo cũng không thể khắc chế Hắc Viêm này hay sao? Như vậy chẳng phải nói, cuối cùng cũng sẽ có một ngày mình không cách nào khống chế nó, vậy thì mình không phải là người đầu tiên bị nó thôn phệ sao?

899. Chương 1 005-1007: Ngũ Thần Biến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1005-1007: Ngũ Thần biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hồi tưởng đến tình cảnh Hắc Viêm thôn phệ hư không, lưng Lâm Dịch bất giác xuất hiện mồ hôi lạnh.

Hắn ngẩng đầu ôm một tia hy vọng nhìn về phía Việt Nhược:

- Vậy...ngươi có biết thứ gì có thể khắc chế được Hắc Viêm này hay không?

Lông mày Việt Nhược có chút nhíu lại, chậm rãi nói:

- Trời sinh một vật, tự nhiên là có tương sinh tương khắc. Mà Hắc Viêm này nương theo Hắc Viêm long mà xuất hiện, vật có thể khắc chế được nó trên Thiên giới này, theo ta được biết chỉ có một dạng.

Nhãn tình Lâm Dịch liền sáng lên hỏi:

- Là vật gì?

Việt Nhược nhìn Lâm Dịch chậm rãi nói:

- Tinh huyết của Bạch Hổ thần.

- Bạch Hổ thần?

Lâm Dịch há to miệng.

Việt Nhược khẽ gật đầu:

- Tương truyền Hắc Viêm long là thần thú tuyệt cường sinh ra sau Ngũ thần thú. Mà ở trong Thần thú này, mỗi con đều sợ Hắc Viêm của nó mà không dám tới gần. Chỉ có Bạch Hổ thần là không chút nào sợ Hắc

Viêm của nó, cũng chính là vì vậy mà nó có quan hệ tốt nhất với Bạch Hổ thần. Năm đó lúc Ngũ Thần biến, cũng bởi vì nó đứng bên Bạch Hổ nên mới bị tứ thần khác liên thủ giết chết.

Nhắc đến Ngũ thần biến, Lâm Dịch không khỏi mở miệng hỏi:

- Ngươi một mực nói Ngũ Thần biến, đến tột cùng Ngũ Thần biến này là cái gì?

Việt Nhược ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngươi không biết Ngũ Thần biến?

Lâm Dịch cũng là khẽ giật mình nói:

- Ngũ Thần biến! Nó rất nổi danh sao?

Việt Nhược không khỏi kỳ quái nhìn từ đầu tới chân của Lâm Dịch, sau đó hỏi:

- Ngươi bây giờ bao nhiêu tuổi?

Lâm Dịch bị vấn đề này làm cho sững sờ, sau khi nhíu mày suy nghĩ một chút lại đột nhiên kinh ngạc phát hiện, chính mình rõ ràng lại không biết mình bao nhiêu tuổi.

Có chút không quá chắc chắn nói:

- Đại khái cũng cỡ 400 tuổi.

- 400 tuổi?

Lúc này đây không chỉ có Việt Nhược, mà Lạc Kỳ ở một bên, thậm chí là cả Lưu Phong đều lộ ra thần sắc bất khả tư nghị nhìn xem Lâm Dịch. Biểu lộ kia, thật không khác gì là đang xem một con quái vật.

Lâm Dịch nao nao, phục hồi tinh thần lại, lộ ra một nụ cười khổ...Không cần phải nói, bọn họ nhất định là bị tốc độ tu hành của mình hù cho sợ rồi.

Nếu như không phải bọn hắn mở miệng, chỉ sợ mình cũng sẽ không nhớ lại, thời gian tu hành của mình rõ ràng ngắn ngủn như vậy sao?

- 400...Ngưng Thần kỳ, ngươi là quái vật sao?

Thanh âm lẩm bẩm của Lạc Kỳ không khỏi làm cho Lâm Dịch cười khổ.

Việt Nhược cũng không dám tin nhìn Lâm Dịch, một lúc sau mới hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch đã hoàn toàn bất đồng.

Tại Thiên giới, tuy rằng không có người nào được trên ngàn tuổi, nhưng mà một gia hỏa mới vẻn vẹn 400 tuổi thì đã đạt đến Ngưng Thần kỳ, điều này đủ để bất kỳ người nào cũng phải ghé mắt.

Phải biết rằng, đại đa số lúc ở 400 tuổi, ngay cả Thiên Vị cảnh cũng chưa đạt tới a.

Thật lâu về sau, Việt Nhược mới cảm khái nói:

- Té ra hôm nay ta quen biết với một con quái vật a...

Lâm Dịch không khỏi im lặng, sau đó hỏi:

- Trước nói một chút, Ngũ Thần biến là chuyện gì vậy?

Việt Nhược khẽ gật đầu nhưng vẫn không nhịn được dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Dịch, lắc lắc đầu nói:

- Tuyệt đại bộ phận người trên Thiên giới đều biết Ngũ Thần biến nhưng cũng đều biết không rõ ràng lắm.

- Đều biết, nhưng lại không rõ ràng lắm? Vì sao lại như vậy?

Lâm Dịch kỳ quái hỏi.

Việt Nhược nói:

- Đều biết sự kiện Ngũ Thần biến này là do quan hệ giữa Ngũ thần vô cùng tốt, không biết là vì sao mà quan hệ đã xảy ra xung đột, bạo phát đại chiến. Cuối cùng Thanh Long thần, Chu Tước thần, Huyền Vũ

thần, Hoàng Long thần bốn thần bản thân bị trọng thương. Bạch Hổ thần lại hình thần câu diệt mà kết thúc. Đây là chuyện mà mọi người đều biết, nhưng mà đến tột cùng là vì cái gì mà năm thần lại trở mặt với nhau, cái này lại không có bất cứ người nào có thể nói cho rõ ràng được. Cho nên, ai cũng biết nhưng lại không biết rõ ràng lắm.

Lâm Dịch lúc này mới ngạc nhiên:

- Bạch Hổ thần hình thần câu diệt?

Việt Nhược khẽ gật đầu, trong giọng nói mang theo một tia tôn sùng:

- Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng Bạch Hổ thần một mình chống đỡ công kích của bốn thần kia, lại có thể làm cho bốn thần kia đều bị trọng thương. Một thân thực lực cùng quyết đoán này, tuyệt đối là hoàn toàn xứng với danh xưng thần mạnh nhất. Mà Hắc Viêm long kia sau khi nghe tin Bạch Hổ thần vẫn lạc, dứt khoát đối địch với bốn thần còn lại. Tuy vẫn không thể thoát khỏi kết cục hình thần câu diệt nhưng mà có thể làm cho bốn thần khác đều rơi vào trong tình cảnh hôn mê không biết bao giờ mới tỉnh, cũng đã làm cho người khác bội phục không thôi.

Không biết vì cái gì, khi Việt Nhược nói tới chỗ 'Bạch Hổ thần hình thần câu diệt' hắn còn không có cảm giác gì. Nhưng nói tới chỗ 'Hắc Viêm long nghe tin Bạch Hổ thần vẫn lạc, không để ý đến sinh tử mà đi ứng chiến' đáy lòng hắn đột nhiên dâng lên một cổ bị phẫn không nói ra được. Vẻ bi phẫn mãnh liệt này, thiếu chút nữa đã làm cho hắn phải kêu lên.

Vội vàng lấy lại tinh thần áp chế cổ bi phẫn không hiểu thấu trong lòng, làm cho Lâm Dịch toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

- Đây là có chuyện gì?

Lâm Dịch không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng mà cổ bi phẫn kia cũng đã biến mất vô tung, quả thực là quá quái dị.

Đám người Việt Nhược cũng không phát hiện điều dị thường của Lâm Dịch, ngược lại tựa hồ đều lâm vào trong sự tôn sùng của Bạch Hổ và Hắc Viêm long, nguyên một đám mặt ngửa lên trời, sắc mặt mang theo vẻ tôn kính.

Thiên giới này chính là như vậy, bọn hắn lấy thực lực vi tôn. Một phần tâm huyết, một phần quyết đoán kia, mới chính thức là thứ để cho bọn họ tín phục.

Thật lâu về sau, Lâm Dịch mới khẽ gật đầu nói:

- Nói như vậy, Lộng Viêm thảo kia đích thật là không có tác dụng gì với ta rồi. Thật cám ơn.

Việt Nhược khẽ lắc đầu, nhìn xem cánh tay của Lâm Dịch, khẽ thở dài một tiếng. Lâm Dịch này thiên tư cực cao, không nói là người tu luyện nhanh nhất từ trước đến nay, nhưng cũng có thể nói là đếm trên đầu ngón tay. Chỉ tiếc, nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn xem cánh tay của Lâm Dịch, lộ ra một chút tiếc nuối.

Hắc Viêm long Hắc Viêm, đó không phải là vật tầm thường, mà muốn tìm được tinh huyết của Bạch Hổ, cái này không thể nghi ngờ là khó càng thêm khó rồi.

Dù sao Bạch Hổ thần cũng đã qua đời nhiều năm.

Khẽ lắc đầu, liền không suy nghĩ chuyện này nữa.

Lưu Phong một mực không nói gì lúc này mới lạnh nhạt mở miệng nói:

- Nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai chúng ta sẽ đi Truyền tống trận.

Nói xong,quay người đi ra ngoài đại điện. Lúc này đây, Lâm Dịch cũng không có gọi hắn lại nữa.

Thời gian kế tiếp, Lâm Dịch cùng đi với Lạc Kỳ và Việt Nhược, đi thăm thoáng một chút Phiêu Miểu Vân Cung này.

Không thể không nói, Vân cung này đích thật là một kiến trúc tuyệt mỹ. Từ bố cục đến cách xây dựng, thậm chí ngay cả nhan sắc của kết giới, nhìn qua đều cũng có sự nghiên cứu nhất định. Làm cho người ta tưởng như lạc vào trong mơ, thích ý không nói ra được.

900. Chương 1 008-1010: Tinh Vân Bảo.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1008-1010: Tinh Vân bảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Phiêu Miểu Thiên cũng không hổ là một trong tam đại thế lực, thành viên trong đó cũng có rất nhiều, chỉ sợ không dưới vạn mấy. Cả đám đều có thực lực Luyện Cách kỳ, thật là kinh người.

Lâm Dịch cũng không có đi tìm đám người Long Khải. Dù sao cấp bậc của hai người cũng hoàn toàn bất đồng. Hơn nữa, ngày mai Lâm Dịch có lẽ đã đi khỏi Tây Bắc Thiên này. Sau này có đến, cũng không biết phải đợi bao nhiêu năm sau. Long Khải, đối với Lâm Dịch mà nói, cũng chỉ một người khách qua đường mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, trên đại điện Phiêu Miểu Vân cung.

Lưu Phong, Việt Nhược, Lạc Kỳ và Lâm Dịch bốn người, gặp mặt ở đây.

Ngày hôm qua thông qua sự giới thiệu của Lạc Kỳ và Việt Nhược, Lâm Dịch biết được Phiêu Miểu Thiên này cũng có sáu gã cường giả Ngưng Thần kỳ, chẳng qua là mấy người này đều ở lại trong Bạo Loạn Tinh Hải, rất ít khi trở lại tổng bộ. đọc truyện mới nhất tại .

Trên thực tế Lưu Phong, Việt Nhược, Lạc Kỳ bọn người này đều có phủ đệ trong Bạo Loạn Tinh Hải, chỉ có điều mấy ngày nữa sẽ là thời gian truyền thụ của Thần cấp, bọn hắn chỉ là sớm tới đây mà thôi.

Cũng chính là bởi vì như vậy, Phiêu Miểu Thiên mới có người đi Phần Thiên tiếp ứng Lâm Dịch. Nếu không, Lộng Viêm thảo này thật đúng là phải đưa cho Phần Thiên rồi.

- Đi thôi.

Đợi đến lúc Lâm Dịch tiến vào đại điện, Lưu Phong liền đứng lên.

Hắn cho tới bây giờ tác phonh hành động đều nhanh chóng. Nói hành động, tất nhiên là muốn hành động rồi.

Nhẹ gật đầu, bốn người đi ra khỏi đại điện, hướng lối ra bay đi.,

Phiêu Miểu Vân cung mở ra, có mấy đạo lưu quang bắn ra bay về phía đông.

Hải dương màu xám bao la mờ mịt, mặt biển gợn sóng, không thể không nói, bầu không khí Bạo Loạn Tinh Hải này đúng là rất trầm lặng.

- Truyền tống trận ở chỗ nào?

Trên đường, Lâm Dịch tò mò hỏi thăm Lạc Kỳ ở bên cạnh.

Lạc Kỳ nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Dịch cười nói:

- Truyền tống trận cũng không được đặt trong Loạn Tinh nội thành. Năng lượng cần thiết để truyền tống đều cực kỳ to lớn. Mặc dù có bốn mươi chín miếng Linh Tinh cung cấp năng lượng, nhưng thổ địa bình thường đều không thể chịu được năng lượng cường đại như vậy được. Ngươi đi theo chúng ta rồi sẽ biết.

Lâm Dịch khẽ gật đầu.

Lúc này đây sử dụng truyền tống trận, khoảng cách truyền tống còn xa hơn năm truyền tống trận lần trước gộp lại, chỉ cần theo số lượng Linh Tinh cần có để truyền tống là có thể thấy được.

Truyền tống trận bình thường, đa số đều có thể dựa vào pháp trận của bản thân để chuyển hóa năng lượng cần thiết thúc dục không gian, cũng không lãng phí bao nhiêu, đất bình thường đều có thể chịu tải được.

Dù sao đây chẳng qua chỉ là năng lượng, mà không phải là lực công kích.

Nhưng bốn mươi chín miếng Linh Tinh có khả năng bộc phát ra một loại năng lượng to lớn đến cỡ nào chứ? Chỉ sợ là không cách nào có thể tưởng tượng ra được. Chỉ cần một tia sót lại, e là cũng đủ để phá hủy trận cơ rồi, mà trận cơ đều bị phá hư thì pháp trận còn có thể sử dụng được sao?

Chẳng qua là pháp trận này thành lập ở chỗ nào vậy? Đích thật là làm cho người ta hiếu kỳ.

Một đường bay đi.

Ước chừng bay được cỡ ngàn km, một hòn đảo nhỏ trên hải dương màu xám xuất hiện ở trước mặt đám người Lâm Dịch.

- Đã đến nơi rồi.

Lạc Kỳ nhãn tình sáng lên, cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch cũng là nhãn tình sáng lên, ngẩng đầu nhìn lại.

Đó là một hòn đảo nhỏ trên mặt biển, hòn đảo này cũng không tính là quá lớn, đại khái chỉ có hơn mười dặm, toàn thân đều là màu xám, nhìn từ đàng xa toàn bộ đều là loạn thạch, một bộ dạng rất hoang vu.

- Ách, chỗ này là chỗ thành lập Truyền tống trận sao?

Lâm Dịch có chút ngơ ngác, bộ dạng chỗ này, đúng là vượt ngoài dự liệu của hắn.

Việt Nhược ở bên cạnh cười hắc hắc nói:

- Không nên xem thường chỗ này a. Tuy nhìn qua có chút rách rưới, nhưng trên thực tế chỗ này có một linh mạch.

- Linh mạch?

Lâm Dịch kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía Việt Nhược.

Việt Nhược nhẹ gật đầu nhìn hòn đảo nhỏ nói:

- Không sai, Linh mạch, hơn nữa Linh thạch được sản xuất trong đó cũng rất tinh khiết, kém nhất cũng là trung phẩm linh thạch.

Lâm Dịch nghe vậy không khỏi kinh dị, nói:

- Một hải đảo nho nhỏ như vậy mà có được Linh mạch tinh khiết đến như vậy sao?

Lạc Kỳ cười nói:

- Kỳ thật cái hải đảo này, có liên kết với một tòa linh mạch cực lớn dưới đáy biển, cả tòa linh mạch này nếu mở ra chỉ sợ cũng có mấy vạn dặm, chẳng qua là không biết có phải là bị mấy người Thần cấp động tay chân vào hay không, nhưng mà khúc lồi lên này là đoạn có linh lực sung túc nhất của linh mạch. Ngươi bây giờ cảm giác không được linh lực, đó là bởi vì đại nhân Thần cấp đã phong ấn toàn bộ linh lực của linh mạch vào trong. Chỉ có người nào đi vào hòn đảo này mới có thể cảm nhận được sự thuần túy của linh lực trong này.

Con mắt Lâm Dịch có chút sáng lên, cảm thấy rất muốn xem.

- Đi thôi.

Lưu Phong ở một bên nói, ba người khác nhìn nhau đều gia tăng thêm tốc độ.

- Người đến là người phương nào?

Vừa tới hòn đảo nhỏ, bên trong lập tức có một thanh âm hùng hậu truyền ra quát hỏi.

Lâm Dịch nao nao không có trả lời, mà Lưu Phong đã cong ngón tay búng ra, một đạo ngân quang lập tức bay thẳng vào đảo nhỏ, thân hình không có dừng lại, bốn người trực tiếp bay đến trên đảo.

- Bái kiến Lưu Phong đại nhân, Lạc Kỳ đại nhân và Việt Nhược đại nhân.

Vừa mới chạm đến mặt đất đã có hơn mười đạo thân ảnh lăng không xuất hiện. Lâm Dịch nhìn thoáng qua, những người này đều ăn mặc một kiểu quần áo thống nhất, nhìn qua là thủ vệ, trong đó có một gã đại hán trọc đầu.

Đại hán thân cao hơn 2m, đầu trọc, thân hình cường tráng, một thân quần áo chiến giáp màu đen làm nổi bật vẻ lãnh khốc của y, cả người làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác ổn trọng. Nhìn thoáng qua Lâm Dịch liền giật mình, người này là cường giả Ngưng Thần kỳ.

Trên tay đại hán nắm một lệnh bài màu trắng, cùng một kiểu dáng với lệnh bài mà Lâm Dịch đã nhìn thấy trên tay Long Khải. Nhưng chế thức lại hoàn toàn bất đồng, tầng mây tầng tầng lớp lớp phía trên càng được điêu khắc tinh xảo tỉ mỉ. Hơn nữa, trên mặt lệnh bài còn có một luồng năng lượng mịt mờ chấn động, nhìn qua có thể thấy được thân phận quan trọng của người có tấm lệnh bài này.

Đại hán cung kính đem lệnh bài trong tay trả lại cho Lưu Phong, Lưu Phong tiếp lấy sau đó mới khẽ gật đầu nói với người này:

- Mang bọn ta đi Truyền tống trận.

Đại hán kia nghe vậy có chút ngẩn ra, ánh mắt không khỏi chuyển đến trên người Lâm Dịch, Lâm Dịch cũng nở một nụ cười với hắn.

- Đại nhân. Ngài là muốn…

Đại hán có chút không quá chắc chắn ý tứ của Lưu Phong.

Lưu Phong nhẹ gật đầu cho thấy ý đồ khi tới đây:

- Ta muốn sử dụng Truyền tống trận.

Lưu Phong đã biểu lộ nhưng đại hán kia lại có chút chần chờ mà nói: L

- Đại nhân, điều này…chỉ sợ không tốt lắm.

Lưu Phong lạnh nhạt nhìn hắn nói:

- Có cái gì không tốt?

Đại hán hiển nhiên đối Lưu Phong có điều kiêng kị. Chứng kiến biểu lộ lạnh nhạt của đối phương, trên mặt lộ ra thần sắc khó xử nói:

901. Chương 1 008-1010: Tinh Vân Bảo.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1008-1010: Tinh Vân bảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Đại nhân, ngài cũng biết, hôm nay Truyền tống trận đã giao cho tam phương cùng quản lý. Mà ta, cũng chỉ là một quản lý thay mặt cho Tinh Vân bảo. Nếu như ngài muốn sử dụng Truyền tống trận nhất định cần phải có sự đồng ý của tam phương. Kính xin đại nhân không nên làm khó Tinh Vân bảo chúng ta.

Nói xong, có chút khom người.

Lâm Dịch nghe mà có chút ngẩn ra, thần sắc lộ ra vẻ nghi vấn.

Lạc Kỳ ở một bên thấy Lâm Dịch nghi hoặc, dùng thần thức truyền âm nói:

- Tinh Vân bảo chính là thế lực dưới trướng của một Thần cấp cường giả khác. Khác với ba đại thế lực, Tinh Vân bảo một mực duy trì trung lập, xem như là một nhân vật trung gian điều tiết tam phương. Sau khi trải qua một kỳ hạn, người của ba đại thế lực đều không phục người của các thế lực khác quản lý, cho nên mới mời người của Tinh Vân bảo quản lý. Đợi đến lúc quyết định được ai sẽ là người quản lý Truyền tống trận một trăm năm sau thì sẽ lấy lại quyền quản lý. Thế lực của Tinh Vân bảo cũng không yếu hơn bất kỳ ba đại thế lực nào. Chỉ luận nhân mạch, cũng đã mạnh hơn ba đại thế lực rất nhiều. Bất quá Tinh Vân bảo này tựa hồ cũng không ý định tranh vào vũng nước đục này, cho nên tam phương đều có chút tin phục hắn.

Lúc này Lâm Dịch mới hiểu được, gật đầu. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, có thể ở Bạo Loạn Tinh Hải hỗn loạn này thành lập một tổ chức buôn bán khổng lồ như vậy. Không có hậu trường mạnh mẽ làm cơ sở, thì không thể nào thành được. Tương truyền Bạo Loạn Tinh Hải ở Tây Bắc Thiên có sáu gã cường giả Thần cấp, nhưng có hai người trong đó đã không rõ tung tích, đã rất lâu rồi không có nghe nói tin gì về bọn hắn nữa rồi. Mà bốn gã cường giả Thần cấp còn dư lại, đều phân biệt thành lập nên bốn thế lực lớn là Phiêu Miểu Thiên, Phần Thiên, Vô Thượng Thiên và Tinh Vân bảo.

Nghiêm khắc mà nói thì Bạo Loạn Tinh Hải này có bốn đại thế lực.

Tinh Vân bảo luôn có vẻ bình thản hơn so với thế nước lửa của ba đại thế lực kia, cho nên bình thường mọi người đều nói là ba đại thế lực, chỉ là không có đem Tinh Vân bảo, thế lực trung lập này nói vào trong mà thôi.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, chú ý lại cuộc trò chuyện, hắn là người trong cuộc, không có khả năng không quan tâm.

Nghe xong lời nói của đại hán kia, Lưu Phong có chút nhăn lại lông mày mà nói:

- Vậy ngươi cứ thông báo cho họ biết đi, cứ nói ta dẫn người tới đây muốn sử dụng Truyền tống trận, để cho hai thế lực khác phái người tới đây một chút.

Đại hán nghe được lời nói của Lưu Phong khẽ gật đầu nói:

- Tốt, mời mấy vị đại nhân vào bên trong nghỉ ngơi một chút, ta lập tức phái người đi thông báo.

Nói xong liền quay người ra lệnh cho hai người đứng ở phía sau:

- Đi thông báo cho Phần Thiên và Vô Thượng Thiên rằng Lưu Phong đại nhân dẫn người đến muốn sử dụng Truyền tống trận, nếu như không có dị nghị thì cứ truyền lời là được, nếu có dị nghị gì thì cứ phái người tới đây.

Hai người nghe vậy khom người lĩnh mệnh, quay người bay đi. Sau đó đại hán mới quay người cười nói với bốn người Lưu Phong:

- Các vị đại nhân, mời.

Tuy đều là cường giả cấp Ngưng Thần kỳ, nhưng lẫn nhau vẫn có chênh lệch cực lớn, Lưu Phong thế nhưng là một trong ba người mạnh nhất dưới Thần cấp của Bạo Loạn Tinh Hải này, đại hán này tự nhiên là không dám chậm trễ.

Lưu Phong gật đầu lúc này mới đi về phía bên trong, đám người Lâm Dịch cũng bước theo sau.

Vừa đi về phía trước hơn một trăm thước, Lâm Dịch nhưng cảm thấy người có chút mát lạnh, tựa hồ như là chui vào trong một kết giới gì đó, còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, thì đã cảm thấy một luồng linh lực nồng đậm đến mức khủng bố đập vào mặt.

- Đây là...

Lâm Dịch lập tức sợ hãi thán phục, trừng to hai mắt.

Lạc Kỳ và Việt Nhược đứng ở một bên thấy biểu tình của Lạc Kỳ lập tức lộ ra dáng vẻ tươi cười:

- Sao hả? Linh lực rất nồng đậm phải không?

Lâm Dịch hít sâu một hơi bình phục sự kinh ngạc trong lòng, linh lực nơi đây đã đậm đặc đến mức gần như hóa thành chất lỏng, có thể nghĩ được sự nồng đậm của linh lực nơi đây.

Không chút nào khoa trương mà nói, linh lực nơi đây tuyệt không kém gì thượng cổ linh mạch bên trong đáy biển dưới Luyện Yêu sơn kia.

- Quả nhiên là rất sung túc a...

Lâm Dịch sợ hãi thán phục, linh lực ở Bạo Loạn Tinh Hải này vốn đã là cực kỳ sung túc, nhưng trên hòn đảo nhỏ này lại càng thêm nồng đậm, nếu như có thể tu hành ở đây một trăm năm thì e là có thể bằng được với một ngàn năm tu hành ở ngoại giới.

Lạc Kỳ cười nói:

- Khi ta đến đây lần đầu, lúc đi vào kết giới này cũng rất kinh ngạc. Tu hành ở chỗ này nhanh hơn ở bên ngoài nhiều.

Lâm Dịch tán đồng nhẹ gật đầu, tò mò dò xét chung quanh.

Nơi đây vẫn là một mảnh nham thạch màu xám, nhìn qua vẫn là rách nát không chịu nổi. Nhưng mà bởi vì có liên hệ với linh lực nồng đậm, nơi này nhưng là làm cho người ta cảm thấy một mỹ cảm không hiểu thấu.

Chẳng qua để cho Lâm Dịch nghi hoặc chính là, linh lực nơi đây nồng đậm như thế nhưng lại chẳng có bất kỳ linh thảo nào tồn tại, thật sự là không thể làm cho người ta tưởng tượng.

Không kịp suy nghĩ nhiều, đại hán đã mang theo bọn họ đi được ba bốn km.

Nếu như phi hành thì ba bốn km chỉ là một thoáng trôi qua, nhưng mà hành tẩu thì lại chậm hơn rất nhiều. Khi vượt qua khối nham thạch cực lớn thì phía trước xuất hiện một loạt công trình kiến trúc.

Công trình kiến trúc đều là đỉnh bằng (chính là kiểu nhà mái bằng), có một tầng, không có chút nào gọi là mỹ thuật. Ở trong đống loạn thạch này, nhìn qua càng có vài phần giống như một bộ lạc nguyên thủy.

Nhưng người nơi này cũng không ít, khoảng chừng cỡ trên trăm người, có ít người ăn mặc áp giáp chế thức màu đen, giống như đại hán dẫn đường. Nhưng đại bộ phận người, thân đều mặc trường bào màu đen có khảm đường viền màu bạc. Những người ăn mặc áo giáp màu đen này đứng ở vị trí cố định, nhìn qua là biết đang trực. Nhưng những người mặc trường bào màu đen đấy, cứ như là không có việc gì, hoặc là nói chuyện phiếm hoặc là tu hành.

- Đại nhân.

Vừa đi vào tới trong sân nhà trệt, những người khác đều để ý tới đám người đại hán, mà lúc này lại có người chạy ra chào đón, hô lên.

Lâm Dịch vừa nhìn, đúng là hai người mà lúc này đại hán sai đi thông báo cho hai thế lực kia. Hắn không khỏi nhìn xem hai người kia, đợi tin tình báo của bọn hắn, có bảo vật chuyên môn thông tin, chắc là giờ này đã có tin tức.

Đại hán quay đầu nhìn về phía hai người họ, gật đầu cười nói:

- Người hai thế lực kia trả lời thế nào?

Một người trong đó cung kính nói:

- Vô Thượng Thiên thì không có dị nghị gì, tỏ vẻ đồng ý Lưu Phong đại nhân sử dụng Truyền tống trận. Chẳng qua là Phần Thiên...

Nói đến đây, hắn trộm nhìn về phía Lưu Phong.

Lưu Phong thần sắc không đổi, khẽ gật đầu nói:

- Vô Thượng Thiên không có dị nghị gì là được rồi, ba nhà bây giờ còn chưa tới phiên một mình Phần Thiên hắn quyết định, mang bọn ta đi Truyền tống trận.

902. Chương 1 008-1010: Tinh Vân Bảo.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1008-1010: Tinh Vân bảo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch cũng có chút thở dài một hơi, đã lường trước được Vô Thượng Thiên không có dị nghị gì, nhưng Phần Thiên chắc là sẽ không đồng ý.

Bất luận người Phần Thiên có biết rõ hay không người cần sử dụng Truyền tống trận là mình, chỉ sợ bọn hắn cũng sẽ không cho Phần Thiên phần mặt mũi này. Dù sao ngày hôm qua, Phần Thiên xem như đã bị Phiêu Miểu Thiên ột cái tát đau điếng. Tên Mâu Quân kia nhìn như bình thản, nhưng nghĩ đến hắn cũng không phải là một người cam tâm chịu thua thiệt.

- Cái này.

Đại hán nghe được lời nói của Lưu Phong lại có chút chần chờ, sau nghĩ suy nghĩ một hồi mới lắc đầu nói:

- Đại nhân, Phần Thiên đã phái người tới, hai bên các người có mâu thuẫn gì ta cũng không rõ lắm. Nhưng kính xin đại nhân đừng làm khó Tinh Vân bảo chúng ta. Ít nhất cũng phải đợi người Phần Thiên tới rồi nói sau.

Đại hán này ngược lại cũng không giống bộ dạng thoạt nhìn có chút chất phác bên ngoài, phần tâm cơ này ít nhất vẫn phải có.

Hôm nay nếu như để cho đối phương sử dụng Truyền tống trận. Không cần phải nói người Phần Thiên tuyệt đối cũng sẽ đem Tinh Vân bảo hận lây. Nhưng nếu như người của Phần Thiên đến, Phong đại nhân này muốn xử trí như thế nào, đó là việc giữa hai người bọn họ. Tinh Vân bảo cũng không có quan hệ nhiều lắm.

Tinh Vân bảo có thể xây dựng được tình thế ngày hôm nay cũng không phải là điều dễ dàng, hắn không muốn bố cục này lại bị chính mình phá vỡ.

Lông mày Lưu Phong có chút nhăn lại, sau khi suy nghĩ một chút vẫn gật đầu, quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Chờ một chút vậy.

Lâm Dịch nói:

- Đại nhân làm chủ là được.

Lưu Phong nhẹ gật đầu, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Lưu Phong, với tư cách là nhân vật số hai của Phiêu Miểu Thiên, điểm ấy lí lẽ cũng hiểu rõ, nếu như cứ làm căng, chỉ sợ sẽ cùng Tinh Vân bảo trở mặt. Mà sau khi đối phương tới đây, cũng chỉ là trong chốc lát thời gian mà thôi, không bằng bán cho đối phương một cái nhân tình.

Quả nhiên, đại hán kia lập tức cảm kích nói:

- Cám ơn cám ơn.

Một đoàn người đi vào bên trong.

Tổng bộ Phần Thiên bên kia.

Mâu Quân khẽ chau mày, ngón tay vô ý thức đập vào bàn trà bên cạnh, thần sắc hơi có chút suy nghĩ. Bên cạnh hắn ngồi đấy Úc và Diệp Nhuận cũng đồng dạng nhăn lông mày suy nghĩ.

- Đông.

Suy nghĩ chốc lát, Mâu Quân mới ngẩng đầu lên nói:

- Rất hiển nhiên, ly khai rõ ràng là tên Lâm Dịch kia.

Diệp Nhuận cũng khẽ gật đầu:

- Có thể để cho Lưu Phong tự thân xuất mã, thân phận đối phương tuyệt đối không thấp, mà hôm nay đúng là thời gian mà đại nhân Thần cấp truyền đạo. Chắc hẳn cao tầng Phiêu Miểu Thiên sẽ không muốn bỏ qua loại cơ hội này. Mà người bình thường nếu muốn sử dụng Truyền tống trận, căn bản là không cần Lưu Phong phải tự thân đi qua, khả năng duy nhất chỉ có Lâm Dịch mà thôi.

Mâu Quân thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa. Cảm thán nói:

- Lâm Dịch a…Lâm Dịch. Mâu Quân ta vài vạn năm đã không thua thiệt gì rồi, lúc này lại bị ngươi chơi một chiêu, cứ như vậy đã muốn đi? Dưới đời này không có chuyện tiện nghi như vậy đâu.

Nghe được lời ca thán của Mâu Quân, đại sảnh nhất thời trầm mặc, hai con mắt của Vương Úc híp lại, bộ dạng cười mỉm trước sau như một của hắn làm cho không người nào biết được hắn đang suy nghĩ cái gì. Diệp Nhuận thì hàn mang lấp lóe trong mắt, hiển nhiên cũng không muốn để cho Lâm Dịch ly khai dễ dàng như vậy.

- Việc này…

Cơ Nghiên sau khi suy nghĩ một chút, đột nhiên mở miệng nói.

Mâu Quân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Cơ Nghiên nói:

- Tiểu Nghiên có ý tưởng gì sao?

Cơ Nghiên cau mày, sau một lát khẽ thở dài nói:

- Để cho hắn rời đi, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

Mâu Quân lông mày xiết chặt, lập tức khẽ gật đầu:

- Muội nói nghe một chút, có gì tốt?

Cơ Nghiên quay đầu nhìn về phía Mâu Quân nói:

- Sau lưng Lâm Dịch là một cường giả Thần cấp là điều không hề nghi ngờ rồi. Bất kể là Chiến Văn, Chân Thần khí, lĩnh vực đều là thần khí, mấy thứ này đều không phải là thứ tầm thường. Nếu nói sau lưng hắn không có Thần cấp cường giả, chỉ sợ rằng không có ai tin a?

Mâu Quân sắc mặt có chút trầm xuống, trong mắt chớp hiện hàn mang, nếu như không phải bởi vì lo lắng sau lưng hắn có Thần cấp cường giả thì hôm qua lúc hắn ở Phần Thiên, hắn làm gì có thể dễ dàng rời đi như vậy?

Cơ Nghiên tiếp tục nói:

- Hơn nữa, quan hệ giữa vị Thần cấp kia với hắn, khẳng định là không tệ, thậm chí là cực kỳ thân mật. Thậm chí rất có thể là phụ thân của hắn…Nếu như chúng ta thực sự đối phó hắn, không thể nghi ngờ là đang đối phó với một cường giả Thần cấp.

- Không sai, chúng ta tuy có đại nhân Phần Viêm làm chỗ dựa. Thế nhưng mà chỉ vì một cây Lộng Viêm thảo lại đi đắc tội với một cường giả Thần cấp. Đại ca, cuộc mua bán này chẳng có chút lợi nhuận nào.

Cơ Nghiên nhìn xem Mâu Quân nói.

Mâu Quân hơi xiết chặt nắm tay lại.

Cơ Nghiên có thể nghĩ ra được, hắn sao có thể không nghĩ được? Vì một cây Lộng Viêm thảo mà đắc tội với một cường giả Thần cấp. Ai cũng biết khoản mua bán này không có lời. Thậm chí có thể nói là ngu ngốc, nhưng, Mâu Quân thực sự có thể buông tay sao?

Không nói đến Thần khí hắn một mực thèm khát, chỉ cần ngày đó lúc Lâm Dịch sử dụng lĩnh vực đối phó hắn, cũng đủ để Mâu Quân sinh ra sát ý với Lâm Dịch rồi.

Mâu Quân là người nào? Nhân vật số hai của Phần Thiên, bị một tên gia hỏa không có tên tuổi gì như thế đánh vào mặt, nếu còn có thể buông tha cho đối phương, không nói mặt khác, chính bản thân hắn đều xem thường mình?

Cường giả Ngưng Thần kỳ, có được tôn nghiêm thuộc về mình. Nếu như không phải là bởi vì quá kiêng kị cường giả Thần cấp sau lưng đối phương có liên quan với Phần Viêm đại nhân. Ngày hôm qua hắn sẽ vận dụng lá bài tẩy của mình, cho dù có triệt để đắc tội với vị Thần cấp kia đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ giết chết đối phương. xem tại

Nghe được lời nói của Cơ Nghiên, Mâu Quân có chút gật đầu nói:

- Đúng vậy, để cho hắn rời đi đích thật là một phương pháp tốt…

Trong mắt Cơ Nghiên hiện lên vẻ vui mừng, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, đã thấy Mâu Quân kia sắc mặt chìm xuống nói rằng:

- Nhưng chuyện này đã không còn liên quan gì tới Lộng Viêm thảo nữa rồi.

Cơ Nghiên trong lòng lập tức cả kinh, nhìn biểu lộ âm trầm của đối phương tâm không khỏi trầm xuống…đã nhiều năm nàng chưa thấy qua loại vẻ mặt này của đại ca rồi.

Thật lâu về sau, Cơ Nghiên nhẹ nhàng thở dài, trong lòng thầm nói:

- Tên trứng thối, chuyện ta có thể làm cũng chỉ có thể tới đó thôi.

Không biết sao, bộ dạng cười tà của Lâm Dịch bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Lâm Dịch, làm cho nàng có chút ngây dại.

Bất tri bất giác, chỉ tiếp xúc ngắn ngủn mấy lần. Ấn tượng mà Lâm Dịch để lại cho nàng, đã khắc sâu vào lòng nàng a…

- Ha ha, bây giờ hỏi chỉ sợ không phải là chúng ta có đồng ý làm cho hắn lưu lại hay không. Mà là có thể làm cho hắn lưu lại hay không?

903. Chương 1 011-1013: Chân Tiểu Nhân Thật Sự.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1011-1013: Chân tiểu nhân thật sự.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chưa từng mở miệng Vương Úc, đột nhiên nhẹ bật cười.

Mâu Quân khẽ chấn động, nhìn về phía Vương Úc hơi cau mày nói:

- Tiểu Úc, ý của đệ là?

Úc hơn khẩy động ngón tay còn đẹp hơn so với nữ nhân của mình, nhẹ nhàng sờ cằm của mình nói:

- Bây giờ quyền khống chế Truyền tống trận không ở trong tay chúng ta a…

Lông mày Mâu Quân nhanh chóng cau lại.

- Đúng vậy, dùng tính cách của Lưu Phong. Nếu như chỉ có một phương chúng ta phản đối thì sợ là sẽ không hiệu nghiệm.

Diệp Nhuận cũng có chút băn khoăn nói.

Tam đại thế lực, nếu như chỉ có một bên đối phương phản đối, sợ là thực không có hiệu quả gì.

Đổi lại góc độ mà nói, nếu như lúc này người của Phần Thiên muốn sử dụng Truyền tống trận. Mà người phản đối chỉ có một mình Phiêu Miểu Thiên, chỉ sợ Mâu Quân cũng sẽ không để ý tới a? Dù sao, trong tam phương, đã có hai phương đồng ý a.

Mâu Quân nhíu mày, vấn đề này, đích thật là có chút để người ta nhức đầu.

Thuyết phục Vô Thượng Thiên? Đây là một chuyện tương đối khó khăn.

Vô Thượng Thiên Linh Nhiên, cũng không phải là người dễ đối phó gì. Nếu như hắn không có hứng thú, chỉ sợ là cho dù có Thiên Vương lão tử đến, hắn cũng sẽ không để ý tới.

Muốn làm cho hắn cảm thấy hứng thú? Cũng không phải là không có cách, dù sao đối với cường giả Ngưng Thần kỳ như ý mà nói. Sức hấp dẫn của Thần khí là không thể chối từ…,

Nhưng Mâu Quân sẽ nói việc Lâm Dịch có Thần khí cho y sao? Dù sao hắn cũng không phải là tên lạnh lùng như trâu Lưu Phong kia, chỉ sợ sẽ không dễ đối phó như vậy.

- Có cách gì khác để hắn cảm thấy hứng thú không?

Mâu Quân thầm nói.

Vương Úc nhìn biểu lộ của đối phương, thật lâu về sau, đột nhiên nhẹ nhàng bật cười, ngón tay sờ lên chiếc cằm thon.

- Chiến Văn Hổ thần thì như thế nào?

- Chiến Văn Hổ Thần?

Mâu Quân, Diệp Nhuận kể một mực lo lắng Cơ Nghiên ở một bên, đều lộ ra thần sắc kinh hãi, Trong mắt Cơ Nghiên, càng là hiện lên vẻ bối rối.

- Truyền tống trận đặt ở trên đỉnh núi kia.

Trên đảo nhỏ, Lạc Kỳ chỉ vào một đỉnh núi nhỏ cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhìn qua thấy tòa núi nhỏ này không khác gì đống loạn thạch chồng chất lên nhau, chẳng qua là nó cao hơn một tí mà thôi. Trong đó mơ hồ truyền ra từng đợt chấn động do linh lực dao động.

- Cả hòn đảo nhỏ này đều là linh mạch, nhất là tòa núi kia, cường giả Thần cấp đem tất cả linh lực tập trung vào chỗ đó. Chỗ đất để Truyền tống trận đó chính là Phôi thổ trong truyền thuyết.

Việt Nhược gật đầu cười giới thiệu.

- Phôi thổ?

Lâm Dịch khẽ giật mình, không rõ vật kia là cái gì,

Lâm Dịch ở một bên gật gật đầu cười nói:

- Cái gọi là Phôi thổ chính là đất thai nghén ra linh mạch, đây là thứ đồ vật trân quý hình thành trước cả linh thạch, cần năng lượng cực kỳ khổng lồ mới có thể thai nghén. Tuy không thể làm vật trực tiếp chứa đựng năng lượng, nhưng lại là tài liệu hấp thu linh lực tốt nhất. Dùng Phôi thổ làm pháp trận, hầu như sẽ không phát sinh sự cố tiết lộ năng lượng. Mặc dù là bị hấp thu cũng có thể thông qua sự hấp thu vận chuyển của Phôi thổ, lại lần nữa được thu vào pháp trận. Một tòa linh mạch cả vạn dặm, nhưng chỉ có thể có hơn một lập phương Phôi thổ mà thôi. Hơn nữa, chất lọc ra còn khó khăn hơn. Từ bên ngoài nhìn vào, hầu như cùng đất bình thường không có chút sai biệt nào…e là cũng chỉ có thần thức khổng lồ của cường giả Thần cấp mới có thể phân biệt rõ ràng được.

- Hả?

Lâm Dịch nghe vậy kinh dị vô cùng, lập tức tán thán:

- Vật này…đúng là rất thần kỳ a.

Bọn hắn chờ ở chỗ này đã gần một canh giờ rồi, người của Phần Thiên còn chưa tới. Lưu Phong cũng không tiện yêu cầu Tinh Vân bảo trực tiếp mở ra cửa Truyền tống trận, cho nên chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Bất quá Lâm Dịch ngược lại là rõ ràng đám người sinh sống như bộ lạc ở chỗ này, đám người này là người trông coi nơi này, bọn hắn thay nhau canh gác nơi này. Người chưa tới phiên trực, thì ở chỗ này tu hành...không thể không nói, đây là một phần công tác rất thoải mái. Dù sao nơi đây hầu như không có người tới phạm, không có bất kỳ tổ chức hay cá nhân nào nguyện ý mạo hiểm đắc tội bốn thế lực lớn ở Loạn Tinh thành mà tấn công vào nơi này. Mà linh lực trong này lại đậm đặc hơn không biết bao nhiêu lần so với ở ngoài, tu hành ở chỗ này nhanh hơn ở bên ngoài rất nhiều.

Tuy rằng khi đã đạt đến Hư Thần cảnh thì cũng không có yêu cầu quá lớn đối với năng lượng, nhưng nếu như muốn ngưng tụ ra Thần cách thì số lượng vẫn tương đối trọng yếu đấy...nhất là năng lượng thuần túy.

Đi chung quanh thôn xóm một vòng, Lâm Dịch tính toán lại thời gian nói:

- Cũng khá lâu rồi, chắc người Phần Thiên cũng đã gần đến rồi, chúng ta trở về đi.

Lạc Kỳ và Việt Nhược cũng gật đầu cười đi ra ngoài, vừa mới bước không được ba bước hầu như cùng lúc ngẩng mặt lên trời, sau một lát nhìn nhau cười.

Lạc Kỳ cười nói:

- Quả nhiên là đúng giờ, đi thôi.

Ba người đi về hướng trong thôn.

Lúc đi về đến trong thôn, Lưu Phong và đại hán kia cũng đi ra từ căn phòng nghỉ, chứng kiến ba người Lâm Dịch thì khẽ gật đầu. Sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời, ba người Lâm Dịch tự động đi đến cạnh người Lưu Phong, cùng đứng đợi.

Sau một lát, mấy đạo lưu quang, từ phía chân trời bắn thẳng đến, chỉ một lát sau đã hóa thành bốn đạo thân ảnh đứng ở trước mặt mọi người.

Đúng là bốn người Mâu Quân, Vương Úc, Diệp Nhuận và Cơ Nghiên!

Đại hán kia khi thấy được bốn người tới, không khỏi ngẩn ra, bất quá lập tức phục hồi lại tinh thần, bước nhanh tới nghênh đón, cười mỉm nói:

- Bái kiến Mâu Quân đại nhân, Vương Úc đại nhân, Diệp Nhuận đại nhân, Cơ Nghiên đại nhân.

Đám người Mâu Quân từ không trung phiêu lãng xuống, vừa vặn tạo thành thế giằng co với đám người Lưu Phong.

Mà Mâu Quân vẫn một bộ dạng tươi cười hiền lành, cười nói:

- Đã lâu không gặp, La Bác.

Đại hán kia con mắt có chút sáng ngời, hơi có chút được sủng ái mà lo sợ nói:

- Đã lâu không gặp...sao mà lần này đại nhân lại tự mình tới đây?

Cũng khó trách La Bác nghi hoặc, dù sao đối phương cũng là nhân vật số hai của Phần Thiên...hôm nay nhân vật số hai của Phiêu Miểu Thiên Lưu Phong xuất hiện đã đủ làm cho La Bác kinh ngạc, hiện tại Mâu Quân cũng xuất hiện...

Nguyên nhân Mâu Quân xuất hiện tự nhiên là không nói cũng biết, xem ra tên Lâm Dịch này, đúng là một đại nhân vật.

Nghĩ như vậy, La Bác không khỏi quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, có cảm giác đối phương bỗng nhiên trở nên sâu không lường được.

Mà Mâu Quân nghe được lời nói của La Bác, cũng nheo mắt nhìn Lâm Dịch cười. Trong miệng nhưng là nhẹ nhàng vừa cười vừa nói:

- Một bằng hữu cũ không muốn từ giã mà đi, ta dù sao cũng phải ra xem hắn một chút...Đúng không? Lâm Dịch các hạ?

Lâm Dịch nghe vậy khẽ ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú hơi co lại, khẽ híp mắt, khóe miệng mang theo nụ cười nói:

- Tạ Mâu Quân đại nhân coi trọng.

- Nên phải đấy, nên phải vậy...Lâm Dịch các hạ tuyệt đối đáng để mỗ coi trọng...

Mâu Quân cũng lộ ra dáng tươi cười, mở miệng nói.

904. Chương 1 011-1013: Chân Tiểu Nhân Thật Sự.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1011-1013: Chân tiểu nhân thật sự.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Biểu hiện của Lâm Dịch cho đến nay, bất kể là nội tình, thực lực của bản thân, thậm chí tâm chí. Đều đủ để cho Mâu Quân phải nhìn nhận gã như một cường giả ngang hàng rồi.

Ngắn ngủn mấy câu, nhưng lại làm cho bầu không khí có chút quái dị, rõ ràng đều là cười nói nhưng lại lộ ra một tia sát ý.

Lâm Dịch là người nào? Nhìn thấy hai người này tuy đều cười nói, nhưng hàn ý lại bộc lộ ra, điều này lại làm cho La Bác cảm thấy kinh dị...tên Lâm Dịch này đến tột cùng là người nào? Lại dám ăn nói như vậy với nhân vật số hai của Phần Thiên?

Nghĩ tới đây, La Bác âm thầm lưu tâm tới Lâm Dịch, nhưng trên mặt vẫn cười ha ha nói:

- Hai vị muốn ôn chuyện để lát nữa nói sau, đi vào trong ngồi nghỉ một chút đi.,

Nói xong, muốn dẫn mọi người vào lại căn phòng lúc trước.

- Không cần.

Không đợi La Bác quay người, một thanh âm lạnh buốt đã vang lên. La Bác nao nao, ánh mắt nhìn về hướng Lưu Phong.

Vẫn biểu hiện cực kỳ lạnh lùng như cũ, lạnh nhạt nói:

- Người đã đến, mang bọn ta đi Truyền tống trận a.

La Bác trong nháy mắt có chút xấu hổ, biểu hiện của Lưu Phong này, hiển nhiên là không xem Mâu Quân ra gì. Với tư cách là người trung gian, hắn tự nhiên cũng lộ ra chút làm khó.

Không khỏi đem ánh mắt ném về phía Mâu Quân.

Dù Mâu Quân có tu dưỡng như thế nào nhưng bị Lưu Phong nói móc trước mặt mọi người như thế, sắc mặt vẫn run run lên, nhưng chỉ một thoáng đã hồi phục lại vẻ tươi cười:

- Lưu Phong các hạ muốn đi chỗ nào?

Lưu Phong nhìn cũng không nhìn Mâu Quân, lạnh nhạt nói:

- Tựa hồ như không cần phải báo cáo với các hạ.

Mâu Quân nói:

- Đương nhiên đương nhiên...Lưu Phong các hạ muốn đi đâu tự nhiên là không cần phải báo cáo ỗ, nhưng nếu như là muốn sử dụng Truyền tống trận, nhắc nhở các hạ một câu, Truyền tống trận hiện tại tựa hồ đã không thuộc quyền khống chế của Phiêu Miểu Thiên nữa rồi a?

Nghe xong lời nói của Mâu Quân, Lưu Phong tựa hồ có chút không vui, thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, nhíu mày nói:

- Nói chuyện thì cứ nói cho rõ, đừng có âm dương quái khí như vậy.

- Phốc phốc…

Nghe Lưu Phong nói như thế, Lâm Dịch lập tức bật cười, chẳng những Lâm Dịch mà ngay cả Lạc Kỳ và Việt Nhược đứng bên cạnh cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười, biểu lộ nghiền ngẫm nhìn xem Mâu Quân.

Đây chính là trắng trợn nhục mạ, dù là Mâu Quân, sắc mặt cũng không khỏi có chút biến đổi.

Mà trán La Bác đã chảy đầy mồ hôi, nhìn biểu lộ có chút không vui của Lưu Phong…tuy nói Phiêu Miểu Thiên và Phần Thiên bất hòa không phải là ngày một ngày hai rồi. Nhưng với tư cách là nhân vật số hai Mâu Quân và Lưu Phong rất ít khi nói ra những lời châm chọc nhau như thế.

Xem ra, đã xảy ra một chuyện gì đấy mà mình không biết, kích phát mâu thuẫn giữa bọn họ. Lâm Dịch âm thầm suy nghĩ, trong nội tâm có chút khẩn trương.

Sắc mặt Mâu Quân có chút biến đổi, sau đó lại hồi phục bộ dáng tươi cười, nói:

- Ha ha, đây không phải là âm dương quái khí gì, nếu như Lâm Dịch các hạ đã không thích cách nói uyển chuyển, thì ta sẽ đổi sang cách nói khác vậy - Lưu Phong, hiện tại Truyền tống trận đã không thuộc quyền khống chế của Phiêu Miểu Thiên các ngươi nữa rồi, nếu muốn sử dụng, chờ tới khi thắng ước chiến rồi hãy nói.

Nói ra, sắc mặt cũng hắn cũng trở thành lạnh lùng…Mâu Quân hắn cũng không phải là người dễ chịu thua thiệt. Nếu như nói mềm với ngươi không được, như vậy thì chúng ta dùng cứng ngắc đến nói chuyện vậy.

Nghĩ đến đây, trong mắt Mâu Quân hiện lên một tia hàn ý.

Lưu Phong nhíu mày nhìn xem Mâu Quân, một lát sau mới nói:

- Hôm nay tam gia khống chế, Phiêu Miểu Thiên ta và Vô Thượng Thiên đều đã đồng ý. Phần Thiên ngươi không đồng ý thì kệ ngươi. Đây không phải là chỗ để Mâu Quân ngươi mặc cả.

Mâu Quân cười lạnh nói:

- Hoàn toàn chính xác nơi đây không phải là chỗ để mặc cả…bất quá những lời này nên nói với ngươi a?

Lâm Dịch nghe vậy, trong lòng lập tức có chút bất ổn, chứng kiến biểu lộ nắm chắc của đối phương. Dùng thân phận của Mâu Quân, quả quyết sẽ không làm ra loại chuyện phô trương thanh thế này.

Nhìn qua…tựa hồ có chút biến cố a…

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch không khỏi có chút cau mày lại.

- Có ý tứ gì?

Lưu Phong khẽ cau mày hỏi.

Mâu Quân khẽ cười một cái, đầu nhìn về phía La Bác cười nói:

- Có thể còn phải chờ một chút, Linh Nhiên đang chạy tới đây.

Lời vừa nói ra, không chỉ đám người Lâm Dịch mà kể cả Lưu Phong cũng sắc mặt đại biến, liếc mắt nhìn nhau.

Quả nhiên có biến!

La Bác có chút ngơ ngác, lập tức quay đầu thì thầm với người bên cạnh một hồi. Người nọ khẽ gật đầu, quay người chạy vào một góc trong phòng, chỉ một lát sau đã chạy trở ra, thì thầm bên tai La Bác. Lâm Dịch khẽ gật đầu, nhìn về phía Lưu Phong áy náy nói:

- Lưu Phong đại nhân, người của Vô Thượng Thiên đúng là đang chạy tới đây…Xem ra, các người chỉ còn cách chờ một lát nữa thôi.

Nói xong, khẽ khom người.

Khoảng cách gần như vậy, dùng nhĩ lực của những người khác, làm sao có thể không nghe được những lời La Bác nói. Lưu Phong chau mày tựa hồ đang lo lắng điều gì.

Sắc mặt Lâm Dịch có chút tái nhợt, nhìn khuôn mặt khẽ đăm chiêu nhưng nụ cười vẫn nở trên môi của Mâu Quân…không cần phải nói, tuyệt đối là hắn giở trò quỷ rồi.

Nhưng đến tột cùng là hắn làm gì? Có thể làm cho đối phương đột nhiên đổi ý?

Tuy chưa từng gặp qua nhưng Lâm Dịch tuyệt đối tin tưởng, có thể ngồi vào vị trí đệ nhị của Vô Thượng Thiên, nói như thế nào Lâm Dịch cũng không tin là hắn chịu sự khống chế của Mâu Quân.

Tên Mâu Quân nhìn như bình thản vô cùng, trên thực tế lại là một gia hỏa hẹp hòi, trải qua mấy lần tiếp xúc, Lâm Dịch sớm đã có chỗ nhìn thấu con người này.

Người như vậy, nếu như muốn khống chế được một nhân vật ngang hàng với hắn? E là nói chuyện hoang đường viễn vông a?

Như vậy chỉ có một giải thích duy nhất…Linh Nhiên hắn sinh ra hứng ra hứng thú với Lâm Dịch!

Có điều, hứng thú này là từ đâu tới?

Lâm Dịch nghĩ lại, sắc mặt liền có chút thay đổi…không hề nghi ngờ, vậy hẳn là Thần khí rồi.

- Xem ra Mâu Quân này muốn hủy chính mình…Ai, sớm biết vậy thì ngày hôm qua đã không ra tay rồi…

Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ.

Nếu như chỉ là vì Lộng Viêm thảo, thì hắn cũng sẽ không như chó cắn vào mà không chịu buông ra như thế. Hắn hôm nay làm như vậy nguyên nhân rất lớn có thể là vì ngày hôm qua mình đánh vào mặt mũi của hắn, làm cho hắn tức giận a?

- Quả nhiên là một chân tiểu nhân…

Lâm Dịch không khỏi thầm than.

Người chung quanh là hạng người gì, với lại Lâm Dịch cũng căn bản không có ý định che giấu. Tự nhiên là nghe được rất rõ.

Nếu như chuyện đã đến nước này, Lâm Dịch cũng không có ý định kiêng kị gì nữa, Ngưng Thần kỳ mạnh mẽ không cần phải nói, Lâm Dịch căn bản không để vào mắt. Về phần vị cường giả Thần cấp kia…hiện tại không quản được nhiều như vậy.

Sắc mặt Mâu Quân trong nháy mắt biến thành có chút khó coi, nắm tay khẽ siết chặt lại, ánh mắt nhìn Lâm Dịch mang theo nhàn nhạt hàn ý…dám trước mặt mọi người nói hắn như vậy.

905. Chương 905

Từ sau khi trở thành nhân vật số hai của Phần Thiên, cũng chỉ có một mình Lâm Dịch hắn mà thôi.

Vương Úc lại hơi nhíu mày, một đôi tú mục xinh đẹp cũng có chút mang theo ý cười. Hắn tựa hồ như đang dùng thân phận người thứ ba là đối đãi chuyện này…Ánh mắt nhìn Lâm Dịch, cảm giác hứng thú càng lúc càng đậm đặc…

Mà Diệp Nhuận thì lại tựa như Mâu Quân, có chút cảm giác như cùng chung mối thù vậy, sắc mặt lạnh lùng nhìn xem Lâm Dịch, hận không thể tại chỗ giết chết đối phương.

Cơ Nghiên tức thì lộ ra có chút giật mình, bưng kín cái miệng nhỏ kinh ngạc nhìn Lâm Dịch. Nàng đúng là không nghĩ tới, thằng này không phải là chỉ ba hoa miệng lưỡi với mình. Thậm chí là khi đối mặt với Mâu Quân cũng là như thế. Một đôi mắt thanh tú ngoại trừ kinh ngạc, còn có một tia lo lắng…lấy sự hiểu biết của nàng đối với Mâu Quân, chỉ sợ hiện tại Mâu Quân đã xem hắn là tử địch rồi.

Về phần Phiêu Miểu Thiên bên này, Lưu Phong thì là mặt không biểu tình, còn Lạc Kỳ và Việt Nhược thì lại mang theo biểu tình sùng bái mà nhìn xem Lâm Dịch…Lâm Dịch này bản thân không chỉ thiên tư cao tuyệt, mà phần tâm tính này bọn hắn cũng không cách nào bằng được. Mặc dù bọn hắn ở thế đối lập, nhưng cũng không dám nói trắng ra như thế trước mặt đối phương, dù sao Mâu Quân cũng đã là cường giả đỉnh cao vài vạn năm này rồi, chỉ cần tên tuổi của hắn, cũng đủ để cho người ta sinh ra một loại áp lực tâm lý. Mặc dù là đối thủ, chỉ sợ cũng rất ít người mới có đảm lượng nói như vậy.

La Bác thì là miệng giương thật to hầu như có thể đút một quả trứng gà vào đó.

Lâm Dịch này quá trâu rồi…chẳng lẽ không biết người trước mặt mình là ai sao? Đây chính là Mâu Quân a…! Nhân vật số hai của Phần Thiên! Nói trắng ra là, đối mặt Mâu Quân kỳ thật chính là đối mặt với một Thần cấp.

Thế lực thật lớn…! Mà hắn rõ ràng lại…

La Bác nhìn xem Lâm Dịch, khẽ lắc đầu…hắn thật sự không hiểu được trong đầu đối phương nghĩ cái gì. Dám liều mạng nói như thế, chán sống hả?

Đang lúc mọi người vì một câu nói của Lâm Dịch mà xúc động thật lâu, Mâu Quân lạnh lùng nhìn xem Lâm Dịch, chậm rãi nói:

- Tốt, rất tốt…

Mâu Quân vốn chính là một người vô cùng sĩ diện, lúc này lại bị Lâm Dịch vũ nhục trước mặt nhiều người như thế, sao hắn có thể chịu được. Nếu như không phải là không có nắm chắc có thể một chiêu tiêu diệt đối phương, chỉ sợ là bây giờ hắn đã xuất thủ rồi.

Lâm Dịch nghe được lời nói của Mâu Quân, lộ ra một thần sắc ngạc nhiên giật mình, nhìn chung quanh một chút sau đó ngạc nhiên chỉ vào mình nói:

- Mâu Quân các hạ là đang nói ta sao?

Mâu Quân lạnh lùng nhìn xem Lâm Dịch giả vờ câm điếc, trong mặt lập lòe quang mang màu vàng, chậm rãi nói:

- Mấy vạn năm rồi…ngươi là người thứ nhất dám nói chuyện với ta như vậy. Tốt, rất tốt…

Bầu không khí trong nháy mắt khẩn trương lên, trên người Mâu Quân, bốc lên một cổ khí thế khủng bố…hiển nhiên y đã tức giận đến giới hạn rồi.

Trung thực mà nói, khí thế kia cũng làm cho Lâm Dịch phải âm thầm kinh hãi, mặc dù có giao thủ qua một lần, nhưng đó là đánh lén, làm cho đối phương chịu một thiệt thòi nhỏ. Nếu như chính thức đối mặt chiến đấu với đối phương„ Lâm Dịch thật đúng là không tin hắn có thể là đối thủ của Mâu Quân này.

Tâm tuy kinh hãi nhưng mặt ngoài Lâm Dịch lại lộ ra vẻ cực kì ngạc nhiên, quay đầu hỏi Lạc Kỳ bên cạnh:

- Lạc đại ca, ta vừa mới nói cái gì?

Lạc Kỳ và Lâm Dịch tuy chỉ mới tiếp xúc với nhau một ngày, nhưng đã phối hợp cực kỳ ăn ý. Nghe được câu hỏi của Lâm Dịch, Lạc Kỳ cũng lộ ra một bộ dạng nghi hoặc, không xác định nói:

- Hình như đệ nói một câu gì mà 'Quả nhiên là chân tiểu nhân' thì phải?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, sau đó lại hỏi:

- Đệ có ở trước lời nói đó có nói ra tên ai không?

Lạc Kỳ nhíu nhíu mày suy nghĩ, sau đó lắc đầu nói:

- Hình như không có.

Lâm Dịch lúc này mới kỳ quái hỏi:

- Vậy thật là kỳ quái…Nếu như phía trước không có nói thêm cái gì. Vì sao Mâu Quân các hạ lại nói ta như vậy?

Nói xong, nghi hoặc nhìn về phía Mâu Quân sắc mặt đã tái nhợt.

Hai người này một hát một xướng, làm cho những người chung quanh đều sợ run cả người, lúc Lâm Dịch nói ra câu cuối cùng kia, bọn người kia mới hồi phục tinh thần lại. Thậm chí kể cả Cơ Nghiên ở bên trong, khóe miệng đều nhịn không được có chút cong lên.

Đúng vậy, rõ ràng phía trước không có nói cái gì. Vì sao Mâu Quân lại tự nhiên giơ mặt chịu tát như vậy?

Mặc dù trong lòng mọi người đều rất rõ ràng...ngay từ đầu Vô Thượng Thiên còn tỏ thái độ không sao, nhưng lúc Mâu Quân đến thì Linh Nhiên lại cũng đi theo sau, đây không phải rõ ràng là Mâu Quân giở trò sao?

Nhưng biết là một chuyện, nói ra lại là một chuyện khác. Lâm Dịch một câu 'Quả nhiên là chân tiểu nhân' này, mọi người tự nhiên đều minh bạch là Mâu Quân. Thậm chí ngay cả Mâu Quân mình cũng biết là đang nói hắn...nhưng mà, cái này lại không có nói rõ.

Hôm nay Mâu Quân tự nhiên lại nhảy ra tiếp một câu rõ ràng là tự nhận. Có thể nói...tự rước lấy nhục!

Nắm tay Mâu Quân đã siết chặt đến mức phát ra tiếng 'răng rắc...' hiển nhiên đã phẫn nộ tới cực điểm rồi. Một đôi mắt mang theo sát ý nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch...Tính sai rồi, đối mặt với tên tiểu tử này, hắn không cách nào làm được chuyện bảo trì tâm tính lạnh nhạt thản nhiên được.

Đơn giản bị người chọc giận như vậy đã là chuyện không có trong vài vạn năm nay...

Chăm chú nhìn thật lâu, Mâu Quân hít sâu một hơi, lại lần nữa mang theo thâm ý nhìn Lâm Dịch, quay người nói:

- Bất kể nói thế nào, chờ lúc Linh Nhiên đến rồi nói sau.

Nói xong, cũng không để ý tới những người khác, bước thẳng về phía căn phòng trong thôn.

Cùng đi với hắn Diệp Nhuận, Vương Úc và Cơ Nghiên mỗi người đều mang theo một loại biểu lộ bất đồng liếc mặt nhìn Lâm Dịch lúc rời khỏi.

Nhất là ánh mắt phức tạp của Cơ Nghiên, làm cho Lâm Dịch có chút nao nao, lập tức nở một nụ cười thật tươi với nàng.

Lòng Cơ Nghiên có chút nhảy dựng, lập tức muốn cúi đầu, thì thấy bờ môi của tên Lâm Dịch có chút nhúc nhích...tim vốn đang đập liền có chút dừng lại, thần sắc phức tạp trong mắt lập tức biến thành tức giận.

Nàng rõ ràng nhìn ra được đối phương nói rất đúng hai chữ - cọp cái...

- Khốn kiếp! Ngươi đi chết đi! Thiệt thòi lão nương còn vì ngươi mà lo lắng? Khốn kiếp, bại hoại, khốn kiếp!...

Trong lòng Cơ Nghiên đã chửi bới Lâm Dịch đến thương tích đầy mình, nhưng bởi vì giới hạn từ ngữ của mình, tới tới lui lui cũng chỉ có mấy chữ "Khốn kiếp".

- Bại hoại.

..

- Đại nhân, làm sao bây giờ? Người Vô Thượng Thiên cũng tới.

Lâm Dịch lúc này mới có chút nhíu mày, nhìn về phía Lưu Phong nói.

Lưu Phong nhíu mày, nhưng là không nói gì.

- Tên Linh Nhiên kia là hạng người gì?

Lâm Dịch đột nhiên nghiêm mặt hỏi.

Lạc Kỳ ngẩn ra, sau khi trầm ngâm một chút mới nói:

- Chúng ta cùng Linh Nhiên cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc, cho nên cũng không được rõ ràng cho lắm. Ít nhất lấy trước mặt mà nói thì Linh Nhiên này hẳn là thuộc hạng người khẩu phật tâm xà. Bề ngoài nhìn như rất hòa khí, nhưng trong lòng, lại là một gia hỏa ác độc đến tận xương tủy.

906. Chương 1 014-1015: Linh Nhiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1014-1015: Linh Nhiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch nghe xong lời này, trong lòng nhất thời đã có chút ít so đo.

Trung thực mà nói, hắn không lo lắng mấy tên gia hỏa khẩu phật tâm xà, mấy tên như thế khó chơi là khó chơi, nhưng chỉ cần nắm chặt tâm tình của đối phương, cũng không khó đối phó mấy…Nếu như đối phương là một người thẳng tính, toàn cơ bắp, đầu óc nói mấy cũng không chuyển, gia hỏa như vậy mới làm cho người ta đau đầu.

Khẩu phật tâm xà, người thông minh…loại người này, rất không thích bị người đùa bỡn. Cho nên, bọn hắn đều duy trì sự cảnh giác nhất định với bất cứ cái gì, cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng một người.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lâm Dịch tràn ra một nụ cười lạnh.

- Ha ha, ngươi muốn tìm người đối phó ta? Chi bằng để hắn chơi với ngươi a.

Trong mắt Lâm Dịch lóe ra hàn quang.

Cục diện bây giờ, chính là như một hồi trò chơi. Một hồi…trò chơi làm cho Lâm Dịch hưng phấn!

- Vậy thì cứ chờ Linh Nhiên tới đi. Hắc, tam đại nhân vật gần với Thần nhất ở Bạo Loạn Tinh Hải, Lưu Phong đại nhân, Mâu Quân tiểu nhân…hiện tại lại thêm một Linh Nhiên, sẽ là một nhân vật như thế nào đây?

Lâm Dịch đột nhiên duỗi cái lưng mệt mỏi, hắc hắc bật cười.

Lạc Kỳ, Việt Nhược không khỏi có chút ngẩn ra, nhìn Lâm Dịch có chút không thể hiểu được…Tên Linh Nhiên kia tới đây, chính là để đối phó với hắn a. Nhưng nhìn thần sắc trong mắt hắn, tựa hồ như không có nửa phần lo lắng. Chẳng lẽ hắn có lòng tin đối với mình như vậy? Hai người nghi hoặc không thôi.

Chỉ có Lưu Phong lẳng lặng nhìn Lâm Dịch, sau một lát, dời đi ánh mắt…

Trên bầu trời hải dương màu xám, có ba đạo lưu quang từ đàng xa phóng tới, nhắm thẳng hướng đông mà đi.

Ba đạo lưu quang này, theo thứ tự là ba đạo thân ảnh, hai bên trái phải là hai người nam nữ.

Bên trái là một người nam, tóc dài như mực, bộ dáng tuấn mỹ, toàn thân bao bọc thanh sắc quang mang, thần thái nhìn qua có vài phần lười biếng, một đôi con ngươi thanh tú để lộ vài phần lười biếng cùng sự không kiên nhẫn, đánh giá bốn phía chung quanh.

Còn bên phải là một nữ nhân, nữ nhân này thì là một đầu tóc dài bích sắc kết ở sau lưng, nhìn qua có vài phần hương vị dí dỏm. Tóc mái thật dài đem mắt trái che lại, lộ ra mắt phải màu vàng, ngũ quan tinh xảo, một mỹ nữ cực phẩm.

Mà ở giữa hai người này, là một nam nhân.

Thon dài thân thể, người mặc một bộ trường bào màu tuyết trắng khảm viền vàng bó sát người, một đôi mắt lộ ra vài phần cười nhạt, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì.

- Ta nói đại nhân ngài, chỉ là có người muốn sử dụng Truyền tống trận mà thôi, có tất yếu để cho chúng ta phải tự thân xuất mã sao?

Đã bay được một đoạn đường, nam nhân bên trái có chút ít không kiên nhẫn mở miệng nói, vốn y định hôm nay Vô Thượng thành chơi đùa một chút, hiện tại chỉ có thể đi ra hòn đảo khỉ ho cò gáy này.

Chẳng qua là có người muốn sử dụng Truyền tống trận mà thôi, có tất yếu phải để cho hắn chạy một quãng đường xa như vậy sao? Điều này làm cho hắn hết sức khó chịu. Có người muốn dùng thì cứ để cho hắn dùng, chẳng phải xong rồi sao? Thật lâu rồi mới đến Vô Thượng thành mà.

Nghe được lời nam nhân nói, nữ nhân kia cũng có chút ít nghi hoặc nhìn về nam nhân ở giữa, mở miệng nói:

- Đúng vậy...có người muốn dùng, cứ để cho hắn dùng, lão đại hà tất phải tự mình chạy xa như vậy?

Thanh âm nữ nhân hết sức dễ nghe, có chút động lòng người. Chẳng qua là trong giọng nói cũng mang theo vài phần bất mãn.

- Nếu như đã gọi các ngươi, dĩ nhiên là có chuyện rồi. Hắc hắc, tên Mâu Quân kia cho người truyền tin tới. Một thứ đồ vật rất giá trị, tuy còn không rõ hắn gọi ta đến làm gì nhưng nghĩ lại chắc hẳn có liên quan gì tới người muốn sử dụng người Truyền tống trận.

Nam nhân ở giữa con mắt có chút híp lại, tựa hồ đang suy nghĩ về công việc gì.

- Tin tức gì?

Nam nhân bên trái cũng cau mày, lộ ra chút tò mò.

Nam nhân ở giữa quay đầu nhìn hắn một cái, híp mắt cười, nhưng lại không nói.

Nữ nhân kia cũng rất hiểu kì, thấy vẻ mặt này của đối phương, không khỏi thúc giục nói:

- Đại nhân, người nói đi chứ.

Trong giọng nói mang theo một tia hồn nhiên.

Nam nhân ở giữa liếc mắt nhìn người nữ, lập tức híp mắt cười nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, hắn nói cho ta biết - Chiến Văn Hổ Thần đã hiện thế rồi.

- Chiến Văn Hổ thần?

Một nam một nữ đồng thời lộ ra vẻ chấn động, nữ nhân kia mở to hai mắt nói:

- Chính là tinh huyết của Bạch Hổ thần trong truyền thuyết sao?

Nam nhân ở giữa không nói thêm gì mà là híp mắt, trong mắt lóe lên vẻ nghiền ngẫm - Mâu Quân lão tiểu tử kia mặc dù không thể hoàn toàn tin cậy được nhưng hắn không thể bắn tên không mục đích a.

Một nam một nữ chứng kiến biểu lộ của nam nhân ở giữa, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Nam tử kia đột nhiên nhớ ra điều gì đó nói:

- Đúng rồi, nói tới Chiến Văn Hổ Thần này, ta ngược lại có nhận được tin tình báo ở bên ngoài Loạn Tinh ngoại thành rằng, xuất hiện người sử dụng Chiến Văn hệ hổ ở hải ngoại. Hắn đúng là đi về phía này, sẽ không phải là cùng một người chứ?

Nói xong lời cuối cùng, lộ ra vẻ không quá chắc chắn.

- Hả?

Nam nhân ở giữa nghe xong có chút hào hứng, nhìn xem nam tử kia cười nói:

- Nói nghe một chút.

Nam tử kia nhíu mày nhớ lại nói:

- Là tin tức bên ngoài thành truyền đến, nói là có một đám đạo tặc bên ngoài biển đụng phải một người. Vốn người kia không có ý định động thủ, nhưng năm tên này lại xông tới. Kết quả hai bên xảy ra đại chiến,

bất quá chỉ ngắn ngủn vài phút, năm tên kia đã toàn diệt, hơn nữa cách chết cũng rất quỷ dị, nhìn qua hẳn là Lĩnh vực chi lực của Thủy hệ. Bọn hắn vụng trộm ở bên ngoài nhìn thoáng qua, phát hiện đối phương gia trì Chiến Văn hệ hổ. Tựa hồ cũng đã phát hiện ra bọn hắn, chẳng qua là cũng không có tới tìm bọn hắn gây chyện, liền rời đi. Vốn định sớm nói cho đại nhân biết, trùng hợp lúc đó người lại đi tìm Tần Nộ cho nên không kịp nói với người. Bây giờ nghe người nói những lời này mới nhớ ra.

- Hả?

Nam tử ở giữa có chút nhíu mày lại, con mắt híp lại xoay tròn vài vòng bỗng lộ ra dáng vẻ tươi cười:

- Xem ra lần này Mâu Quân chịu thiệt thòi lớn.

Nam tử bên trái ngẩn ra, hỏi lại:

- Cái gì chịu thiệt thòi lớn?

Nam tử ở giữa mắt hí cười nói:

- Hắc hắc, đều là cường giả lĩnh vực, đối phương lại đi lại rất gần với Phiêu Miểu Thiên. Nghe nói lúc trước giữa Phiêu Miểu Thiên và Phần Thiên một mực tranh chấp Lộng Viêm thảo. Mà Lộng Viêm thảo lại bị một tên gia hỏa tên là Lâm Dịch cầm lấy. Xem ra lần này người cần sử dụng Truyền tống trận, chắc là tên Lâm Dịch kia? Hắn nếu đã đi cùng Lưu Phong, chứng minh hắn có quan hệ không tệ với Phiêu Miểu Thiên. Tên Lưu Phong này tuy hơi lạnh lùng một chút, nhưng cũng không phải người không hiểu quy củ. Lần này lại vội vã muốn sử dụng Truyền tống trận như vậy, chắc là muốn trả nhân tình cho đối phương? Như vậy thì những chuyện còn lại đều dễ đoán.

907. Chương 1 014-1015: Linh Nhiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1014-1015: Linh Nhiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nam tử bên trái khẽ nghĩ nghĩ, lập tức cười nói:

- Nói như vậy, thì Lộng Viêm thảo đã lọt vào tay Phiêu Miểu Thiên rồi sao?

Nam nhân ở giữa khẽ gật đầu, cười nói:

- Chỉ sợ không chỉ là vì một cây Lộng Viêm thảo đơn giản như vậy. Hai bên đã giao thủ qua một lần, hơn nữa Mâu Quân còn chịu thiệt thòi. Nếu không, dùng tính cách của Mâu Quân, e là sẽ không tùy tiện mà kéo ta đi vào. Lộng Viêm thảo tuy trân quý, nhưng còn chưa đủ để cho Mâu Quân phải chơi một chiêu này? Hắc hắc, Mâu Quân lão tiểu tử đó là muốn lấy ta làm thương để đánh a...

Nữ tử nghe xong có chút mơ hồ, lộ ra chút nghi ngờ nói:

- Các người đang nói cái gì vậy?

Nam tử ở giữa và nam tử ở bên trái nhìn nhau cười cười. Nam nhân ở giữa có chút nghiền ngẫm nói:

- Có chút ý tứ, Mâu Quân chịu thiệt thòi lớn, đến mức muốn lấy ta làm thương đánh tiên phong, bất quá lời hắn nói cũng không phải là không đáng tin, xem ra trước lúc ứng chiến, sẽ không quá nhàm chán...

Nếu như lúc này Lâm Dịch ở đây, chỉ sợ lông tóc cả người đều muốn dựng đứng lên? Vẻn vẹn chút ít dấu vết như vậy để lại, đối phương rõ ràng đem tất cả đều phân tích ra. Chỉ có một điều duy nhất bỏ qua, chẳng qua là do không có manh mối nào liên quan đến Thần khí mà thôi.

Mà hắn, đúng là một trong tam đại nhân vật của Bạo Loạn Tinh Hải - Vô Thượng Thiên Linh Nhiên, cũng là người khó đối phó nhất.

- Hắc hắc, ta có chút không chịu nổi nữa rồi, có thể làm cho lão gia hỏa Mâu Quân kia chịu thiệt thòi, Lâm Dịch, ta đúng là tò mò về ngươi…

Linh Nhiên cười càng lúc càng vui vẻ, tốc độ của ba người, cũng lập tức nhanh hơn một chút.

Trên đảo nhỏ, người Phần Thiên và Phiêu Miểu Thiên đều ngẩng mặt nhìn lên trời phía xa xa, đều riêng phần mình chờ đợi.

Toàn bộ tình cảnh lộ ra chút hậm hực, trán La Bác có chút đổ mồ hôi rồi, hắn bị kẹp giữa hai đại thế lực, có vẻ lực bất tòng tâm, mặc dù mình đại biểu cho Tinh Vân bảo, nhưng dù sao trên thực lực, cùng với thân phận mà nói, đều kém hơn rất nhiều so với Lưu Phong và Mâu Quân. Sau lưng hắn tuy có Tinh Vân bảo chống lưng, tuy nhiên nó lại ở quá xa, cũng không thể làm liều như Lâm Dịch.

Đôi khi, lúc mà hai bên giằng co, nhân vật đứng ở giữa điều hòa, mới là những người thống khổ nhất a.

Lâm Dịch một bộ dạng cực kỳ tiêu dao, cùng Việt Nhược và Lạc Kỳ đàm tiếu, tựa hồ bầu không khí trầm trọng xung quanh không chút nào có liên quan tới hắn. Khóe miệng Mâu Quân lộ ra một nụ cười lạnh. Nhàn nhạt nhìn xem Lâm Dịch đàm tiếu thản nhiên, trong lòng nhưng là áp chế cơn giận của mình. Hôm nay xem như hắn đã chân chính kết thù với Lâm Dịch, đã nhiều năm như vậy, đã thật lâu rồi không có ai, dám nói như vậy với mình. Tên Lâm Dịch này, xem như là người thứ nhất.

- Cho ngươi đắc ý một chút, chỉ cần lần này ngươi không thể rời khỏi đây, đợi đến lúc xác định được cường giả sau lưng ngươi có quan hệ gì với Phần Viêm đại nhân hay không. Sẽ là ngày tận thế của ngươi, dù ngươi có thần khí cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Trong mắt Mâu Quân hiện lên sát ý nồng đậm.

Cơ Nghiên ở một bên nhìn xem bộ dạng cười nói tự nhiên của Lâm Dịch, lại có chút bực mình, thằng này không biết cái gì gọi là hiểm cảnh sao? Hắn còn nhìn không ra loại cục diện này rất bất lợi với hắn sao? Chỉ là vì trên người mình có Thần khí mà không kiêng nể ai như thế, chẳng lẽ ngươi không biết thần khí, dù là cường giả Thần cấp cũng sức hấp dẫn rất lớn sao?

- Khốn kiếp…

Cơ Nghiên nhịn không được lại thầm mắng hắn lần nữa, nhưng ánh mắt vẫn như cũ, vẫn mang theo một tia lo lắng.

Cho tới bây giờ, chính cô ta đều có chút không rõ ràng lắm lập trường của mình nữa…rõ ràng là phải chán ghét đến chết đối với tên Lâm Dịch kia, nhưng trong lòng lại nhịn không được vì hắn mà lo lắng, thật sự là rất mâu thuẫn…

Lại chờ trong chốc lát, trong lúc nói cười Lâm Dịch đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia tinh mang.

- Đã đến.

Nơi đây đại bộ phận người đều là Ngưng Thần kỳ cường giả, tuy thực lực có mạnh có yếu, nhưng trên phương diện thần thức mà nói thì cũng không quá chênh lệch. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đã cảm giác được ba cổ khí tức đang cấp tốc bay tới đây.

Quả nhiên, sau một lát, ba đạo lưu quang từ phía chân trời phá không mà đến.

- Hả? Ha ha, xin lỗi xin lỗi. Lại để ọi người phải đợi lâu.

Người chưa đến nhưng thanh âm đã đến trước.

Đợi đến lúc thanh âm vừa kết thúc, ba đạo thân ảnh đồng thời xuất hiện giữa không trung.

Ánh mắt Lâm Dịch trong nháy mắt liền nhìn về nam tử tuấn mỹ mắt hí ở trung tâm.

- Đúng là một gia hỏa khó dây dưa…

Lâm Dịch chỉ liếc mắt một cái đã có cái nhìn về hắn.

Thằng này chẳng qua là hí mắt cười, từ trong ánh mắt của hắn không nhìn ra chút mánh khóe nào, là một gia hỏa tâm cơ cực sâu, cũng khó đối phó a…

Bất quá cũng chỉ là suy nghĩ như vậy, Lâm Dịch bề ngoài vẫn bình thường nở một nụ cười. Như vậy rất tốt, điều này nói rõ lòng nghi ngờ của đối phương vô cùng nặng, chỉ cần mình không để cho hắn sinh ra hứng thú gì, thì tất cả đều dễ làm.

Nghĩ tới đây, ba người kia đã hạ xuống từ không trung.

- Ha ha…Hôm nay thế nào mà cả Lưu Phong đại nhân lẫn Mâu Quân đều đến đây? Làm cho ta không kịp nghênh tiếp.

Linh Nhiên ngắm nhìn bốn phía, cười híp hai mắt lại

Mâu Quân mỉm cười tiến tới, chắp tay nói:

- Đã lâu không gặp Linh Nhiên đại nhân, sau lần ước chiến lần trước đã gần trăm năm rồi nhỉ? Ha ha.

- Không phải vậy sao? Ai…Thời gian trôi qua thật nhanh. Trăm năm, cũng đã trải qua cả đời con người bình thường rồi.

Linh Nhiên cười cười nghênh đón, tay hơi chắp lại trêu ghẹo nói. Từ biểu hiện của gã có thể thấy quan hệ của hai người dường như cũng không tệ. Mâu Quân cũng ha ha cười. Ánh mắt hai người đều đảo qua phía Lưu Phong.

Lưu Phong vẫn lạnh nhạt đứng nguyên một chỗ, cũng không có chút ý tứ chào hỏi gì. Linh Nhiên tựa hồ cũng đã quen vẻ lạnh lùng đó của đối phương, chắp tay cười nói:

- Trăm năm không gặp, Lưu Phong đại nhân vẫn tốt chứ?

Lưu Phong vẫn lạnh lùng đối với Linh Nhiên như vậy, khẽ gật đầu coi như trả lời.

Nhiên cười cười, không thèm để ý đến, ánh mắt lúc này mới nhìn sang Lâm Dịch, dò xét trên dưới một lần, hơi chút kinh ngạc nói:

- Ồ, vị đại nhân này rất lạ mặt, không biết các hạ là…?

Nghe lời nói của đối phương, Lâm Dịch tất nhiên hiểu được gã đang giả ngu, híp mắt lại cười nói:

- Tại hạ Lâm Dịch, bái kiến Linh Nhiên đại nhân.

Hắn hơi chắp tay lại, coi như chào hỏi.

Nhiên hơi nhíu mày, chợt nói:

- Hóa ra là Lâm đại nhân, ha ha.

Nói xong gã cũng hơi chắp tay lại, coi như đáp lễ.

Chào hỏi xong mọi người, Linh Nhiên mới nhìn về phía Mâu Quân nói:

- Mâu đại nhân vô cùng lo lắng bảo ta tới lần này, không biết lý do tại sao?

Mâu Quân lập tức mắng thầm lão hồ ly, nhưng bên ngoài thì vẫn cười nói:

- Vấn đề này đợi lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Nói xong, Quân quay đầu nhìn về phía La Bác, cười nói:

908. Chương 1 016: Phương Pháp Của Linh Nhiên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1016: Phương pháp của Linh Nhiên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Chúng ta nói chuyện khác được không?

La Bác hơi gật đầu, nói:

- Mời các vị đại nhân sang bên này.

Vừa nói, hắn vừa làm động tác mời. Mọi người của ba phương thế lực lập tức đi theo sau hắn tới một gian phòng lớn. Theo sau La Bác là một nam một nữ, lúc nhìn qua Lâm Dịch đều lộ ra thần sắc hiếu kỳ, Lâm Dịch cũng chỉ mỉm cười với bọn họ, gật đầu chào hỏi.

Đây là một gian phòng Bất Toán, giữa phòng chỉ có duy nhất một chiếc bàn tròn rất lớn, xung quanh bàn sắp đặt trọn vẹn mười hai chiếc ghế dựa.

- Các vị đại nhân, mời ngồi.

Có thể đi vào gian phòng này đều là cường giả Ngưng Thần kỳ, đều thuộc cao tầng của ba đại thế lực. La Bác miễn cưỡng cũng có thể coi như thuộc cao tầng của Tinh Vân bảo, nhưng nếu đem so sánh với những người này thì thân phận kém đi một chút, một tiếng đại nhân này cũng không phải là quá phận.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Nhiên ra vẻ nghiền ngẫm, cười nói:

- Tốt, hiện tại đã có thể nói được chưa? Đến tột cùng vì sao phải tới đây vậy?

Quân thầm mắng trong lòng không thôi, rõ ràng đã từng nói qua với gã nhưng hôm nay gã lại vẫn cứ cố ý hỏi như vậy, rõ ràng muốn làm ình bị mất mặt.

Bất quá mất mặt thì mất mặt rồi, Mâu Quân cũng không có ý gì khác, chỉ gật đầu nói:

- Chuyện là thế này, Lâm Dịch các hạ muốn sử dụng truyền tống trận, cho nên mới gọi ngươi đến thương nghị một chút.

- Lâm Dịch các hạ?

Linh Nhiên ra vẻ như vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía Lâm Dịch, ha ha cười nói:

- Nếu là Lâm Dịch các hạ muốn sử dụng, chuyện này không thành vấn đề, cần gì phải thương nghị nữa?

Mâu Quân khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn Lâm Dịch chăm chú, chậm rãi nói:

- Linh Nhiên đại nhân có chỗ không biết, Lâm Dịch cùng Phần Thiên ta có chút ân oán, cho nên không thể để hắn ly khai.

Nhiên khẽ nhíu mày, khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười rồi lại che giấu ngay. Tuy nhiên sắc mặt cũng hơi trầm xuống nói:

- Lâm Dịch các hạ, chuyện này là sao?

Linh Nhiên đột nhiên trở mặt ngoài ý liệu của Lâm Dịch, chẳng qua hắn cũng không sợ, cười nhạt một tiếng, gật đầu nói:

- Nếu như cái đó gọi là ân oán thì Thiên lừa gạt ta tới tổng bộ Phần Thiên, sau đó muốn cướp đoạt bảo vật của ta phải không?

Diệp Nhuận lập tức nhíu mày:

- Các hạ nói vậy là sao? Lộng Viêm Thảo chính là do Phần Thiên hao phí sức lực mới đoạt được từ trên tay Phiêu Miễu Thiên. Các hạ lại làm ngư ông đắc lợi, tính toán muốn cướp đoạt bảo vật? Thật là buồn cười.

Lâm Dịch khẽ cười một tiếng:

- Vậy ta hỏi ngươi, ta cướp đoạt bảo vật trên tay của Phần Thiên ngươi?

Diệp Nhuận khẽ nhíu mày, cũng không biết nói lời nào cho phải:

- Tuy rằng không phải cướp được trực tiếp từ trong tay Phần Thiên, nhưng Lộng Viêm Thảo là do người của Phần Thiên ta phát hiện ra trước, hao phí sức lực chín trâu hai hổ mới bao vây được nó vào bên trong. Đến lúc chuẩn bị hái thì người Phiêu Miễu mới đột nhiên xông vào, như vậy bảo vật mới đến được tay ngươi, chả lẽ như vậy còn không tính là cướp đoạt?

Lâm Dịch phát ra thanh âm chậc chậc trong miệng, lắc đầu không ngừng, thể hiện sự thất vọng vô cùng, nói:

- Thật sự là quá thất vọng.

- Diệp Nhuận các hạ dù sao cũng là người của Phần Thiên, chẳng lẽ lại có thể nói ra những lời như vậy? Quả thật đã khiến cho người khác thất vọng.

Diệp Nhuận hơi nhíu mày nói:

- Ta nói có gì không đúng?

- Quá không đúng.

Lâm Dịch nói:

- Các hạ là một trong Lục Vương, chẳng lẽ lại không biết đến đạo lý "Bảo vật trong thiên hạ, người hữu duyên mới có thể có được?

Có lẽ các ngươi hao phí khí lực rất lớn mới bức ra được Lộng Viêm Thảo, nhưng dù sao vẫn chưa rơi vào trong tay các ngươi, làm sao lại biến thành vật của Phần Thiên? Dựa theo cách nói này của các hạ thì tất cả bảo vật trong Bạo Loạn Tinh Hải cũng đều do các ngươi hao phí sức lực "chín trâu hai hổ" phát hiện ra à?

Diệp Nhuận biến sắc, lời nói loại này cũng không thể nói lung tung. Ngồi đây đều là người của bốn thế lực lớn, không thể để cho người khác dùng lời nói này làm cớ.

Lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Hừ, chỉ nói ngụy biện, cướp đoạt thì nói là cướp đoạt. Các vị đại nhân đang ngồi đây cũng không ngu ngốc để ngươi lừa gạt đâu.

Lâm Dịch lúc này tràn đầy đồng cảm, gật đầu nói:

- Nói không sai, các vị đại nhân ngồi đây không ngu ngốc để bị lừa gạt đâu.

Diệp Nhuận nghe được lời nói của đối phương, hừ lạnh một tiếng, nhưng không phản bác lại được chút nào.

Diệp Nhuận trừng mắt nhìn Lâm Dịch, miệng lưỡi Lâm Dịch bén nhọn, rõ ràng là màu đen nhưng hắn lại nói thành màu trắng, tranh luận cùng hắn căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Mâu Quân sắc mặt âm trầm nhìn hai người tranh luận. Nhiên lúc này mới lạnh nhạt nói:

- Cướp đoạt cũng tốt, mà không cướp đoạt cũng thế. Chuyện đó là việc của Phần Thiên và Phiêu Miễu, không đến lượt ngoại nhân như ngươi nhúng tay vào. Ngươi tiến tới như vậy phải chăng muốn khinh thường Phần Thiên ta không có người?

Lâm Dịch hơi nhíu mày, thật ra chuyện này hắn cũng đuối lý. Ân oán của Phiêu Miễu và Phần Thiên thì quan hệ rắm gì tới hắn? Đổi lại góc độ khác, nếu hôm nay hắn ngồi ở vị trí của Mâu Quân, sợ rằng cũng sẽ không cho đối phương sắc mặt tốt.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy thôi nhưng Lâm Dịch cũng không có thói quen hối hận, cười cười nhẹ nhàng rồi mặc kệ không nói năng gì.

Linh Nhiên vẫn đang chăm chú xem xét Lâm Dịch, thấy lông mày hắn hơi nhăn lại, ánh mắt trở nên âm lãnh, biểu lộ sát ý nhàn nhạt đối với Mâu Quân, lông mày gã càng nhíu chặt lại.

Đối với lão tiểu tử đó, nếu như Lâm Phong và mình đối chọi gay gắt với lão, lão cũng chưa chắc đã ra tay. Nhưng nếu đổi lại người khác chỉ sợ lão đã trực tiếp bộc phát ra rồi. Chẳng lẽ thực lực Lâm Dịch đã cường hoành đến độ làm cho lão sinh ra một tia kiêng kị?

Gã vẫn miên man suy nghĩ về biểu hiện quỷ dị của Mâu Quân ngày hôm nay, rõ ràng căm hận Lâm Dịch nhưng vì sao lại không ra tay? Nếu nói nguyên nhân là có Lưu Phong bên cạnh, Linh Nhiên tuyệt đối không tin tưởng, chỉ có thể là đối phương có đồ vật làm cho lão kiêng kị, chẳng lẽ là "Hổ chiến văn?

Linh Nhiên không khỏi xẹt qua một tia nghi hoặc trong mắt.

- Chiến văn Hổ thần.

cái này có thể là đồ tốt ah.

Nếu đối phương thật sự là "Chiến văn Hổ thần.

như vậy nếu có thể hấp thu được máu huyết trong cơ thể của đối phương, thời điểm ngưng tụ thần cách trong tương lai sẽ rất có lợi, rất có thể trực tiếp vượt qua thần cách của thần cấp cường giả thông thường. Đây chính là cường giả "Bạch Hổ thần" ah.

Bạch Hổ thần dũng mãnh phi thường thế nào? Năm xưa một mình đấu với tứ thần, trước khi chết y còn có thể đánh trọng thương tứ thần, không phải việc mà cường giả thần cấp phổ thông có thể làm được. Nghĩ tới đây, Linh Nhiên đột nhiên mỉm cười, nhìn Lâm Dịch nói:

- Lâm Dịch đại nhân, nghe nói ngươi có một loại hổ chiến văn, không biết có phải là sự thực không?

Chính là đang bàn luận công việc giữa Phần Thiên và Phiêu Miễu, gã tự nhiên nói một câu như vậy khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, không rõ ý tứ của gã là gì.

909. Chương 1 017-1018: Ước Chiến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1017-1018: Ước chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chỉ có sắc mặt Mâu Quân hơi đổi, nhưng lại lập tức phục hồi lại như cũ. Mà Cơ Nghiên ngồi bên cạnh hắn thì khẽ biến sắc mặt, lộ ra bộ dáng quan tâm.

Ngồi đây mà suy đoán lung tung, không bằng hỏi thẳng hắn.

Linh Nhiên cũng không phải là đồ đần, nếu đối phương thực sự là Chiến văn Hổ thần thì chắc chắn sẽ không thừa nhận, đến lúc đó gã sẽ không thể dễ dàng buông tha cơ hội như vậy. Nhưng nếu chiến văn của đối phương chỉ là loại bình thường thì cũng không cần thiết phải dây dưa với đối phương làm gì.

Lập tức phải tiến hành thăm dò xem đối phương thế nào mà làm cho cả Phiêu Miễu Thiên cũng phải làm thân, thực lực thế nào mà làm ọi người đều cực kỳ kiêng kị. Nếu hiện giờ gia nhập Phiêu Miễu, trong lúc xảy ra tranh đấu chỉ sợ cũng không phải là việc tốt.

Lâm Dịch nghe gã hỏi vậy, tâm tư bắt đầu suy tính. Hắn cũng không rõ đối phương hỏi vậy là có ý gì, nếu như hắn biết rõ Chiến văn Hổ thần đối với Ngưng Thần kỳ vô cùng có giá trị. Mọi người đều có thể suy đoán ra, đáng tiếc là hắn lại không biết.

Đương nhiên, mặc dù biết rõ nhưng Lâm Dịch cũng không tính toán dấu diếm làm gì, bởi vì chiến văn này cũng không phải là Chiến văn Hổ thần. Nơi này nhiều người như vậy đều nhìn thấy chiến văn của hắn, nếu lừa gạt thì ngược lại không tốt chút nào.

Hiện nay chính mình có thể sử dụng truyền tống trận để ly khai được hay không cũng còn chưa biết, người này quả thật có ý tứ.

Nghĩ vậy, Lâm Dịch gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, không biết Linh Nhiên các hạ từ đâu mà biết?

Linh Nhiên cười nói:

- Các hạ còn nhớ tại Loạn Tinh Hải đã từng gặp một trăm tám mươi lăm tên đạo tặc không? Nói như vậy đó chính là các hạ sao?

Tâm tư Lâm Dịch khẽ động, nhất thời hiểu được đối phương ám chỉ năm người. Chỉ có điều hắn vô cùng nghi hoặc - không hiểu vì sao đối phương lại có thể biết được mình có chiến văn. Số người tại Loạn Tinh Hải cũng không ít, vì sao hắn lại có thể xác định được người kia chính là mình?

- Chẳng lẽ là Mâu Quân?

Trong lòng Lâm Dịch hiện lên một tia nghi hoặc, không rõ mình sở hữu hổ chiến văn kia có gì không thích hợp.

Tuy vậy hắn vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Có thể cho ta kiến thức một chút được không?

Linh Nhiên hiếu kỳ nhướn lông mày lên, nói.

Vừa nói ra lời này, sắc mặt Mâu Quân và Diệp Nhuận nhất thời hơi đổi, Vương Úc cũng nhíu mày. Hơi có chút bất đắc dĩ, mặc dù kế hoạch này hắn cũng nghĩ đến nhưng hắn cũng biết Linh Nhiên sẽ không rút lui dễ dàng. Chỉ là không ngờ hắn lại cứ thể hiện trắng trợn ra như vậy mà thôi.

Hắn hiểu được hóa ra chuyện Hổ chiến văn chỉ là chuyện giả dối, hư ảo mà thôi.

Theo truyền thuyết, thời gian Chiến văn Hổ thần xuất hiện là lúc Bạch hổ thần vẽ tranh, tàn hồn của Bạch hổ sẽ ký sinh lại trong máu huyết. Mà lúc đối phương sử dụng Hổ chiến văn rõ ràng không xuất hiện mười huyễn ảnh, thậm chí ngay cả Hổ chiến văn của hắn cũng không giống với lời đồn đại, lấy nhãn lực của Linh Nhiên tất nhiên nhìn ra không khó.

Hai mắt Vương Úc híp lại, hắn có hứng thú không nhỏ với Lâm Dịch nhưng mà "Cứ để đối phương dẫn dắt vấn đề một cách đơn giản như vậy, xem ra hắn cũng chỉ có thế mà thôi" - Nghĩ tới đây, một bên hắn hắng giọng, một bên truyền âm với Mâu Quân.

Đối với vấn đề Linh Nhiên hỏi, Lâm Dịch cũng hơi sửng sốt. Hắn thực sự không rõ vì sao đối phương lại nảy sinh hứng thú với chiến văn của mình, chỉ có điều suy nghĩ một chút, Lâm Dịch cũng gật đầu nói:

- Được.

Vừa nói xong, thân thể Lâm Dịch nhất thời xuất hiện biến hóa kinh người. Nguyên bản thân thể hắn chỉ cao hơn một thước tám, trong nháy mắt đã đề thăng lên tới hơn một thước chín, cơ thể như bị trương ra, giống như một ngọn núi đang trồi lên. Gân xanh nổi lên chằng chịt khắp mặt, màu sắc ngoài da thịt bắt đầu thay đổi bằng những đường đen trắng đan xen. Một chữ Vương nổi lên trên trán của hắn tỏa ra huyết quang dao động, đôi mắt đỏ như máu, nhìn qua không có tiêu cự, càng lộ ra vẻ yêu dị không nói nên lời.

Ánh mắt Linh Nhiên lộ ra vẻ kinh dị, lập tức quay đầu liếc mắt, hắng giọng với Mâu Quân. Tuy rằng chiến văn của Lâm Dịch quả thực vô cùng kinh người nhưng so với Chiến văn Hổ thần trong truyền thuyết thì vẫn còn kém quá xa.

Tuy rằng lời đồn đại chưa chắc đã đáng tin nhưng chỉ cần tưởng tượng là có thể biết, chắc chắn máu huyết Bạch hổ thần không chỉ có một chút lực lượng như vậy. Xem ra quả nhiên Mâu Quân muốn bắt mình ra đứng mũi chịu sào.

Linh Nhiên lộ ra một tia mỉm cười.

- Ba" vỗ tay lên một tiếng. Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người hắn.

Chỉ thấy Linh Nhiên vừa vỗ tay hoan nghênh vừa cảm thán nói:

- Chiến văn này chỉ sợ đã hấp thu được thần thú thần cấp rồi, nói như vậy không phải sở hữu được toàn bộ máu huyết của Hổ thần sao?

Chiến văn trên người Lâm Dịch thối lui, khôi phục lại dáng dấp ban đầu, hắn chỉ mỉm cười, cũng không nói gì.

Linh Nhiên cười cười gật đầu, sau đó đứng lên nhìn Lưu Phong và Mâu Quân cười nói:

- Đột nhiên nhớ ra còn có chút việc, ta cần phải ly khai gấp. Về phần chuyện của Lâm Dịch các hạ thì…

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút.

Tất cả mọi người đều nhìn tới hắn, chờ đợi hắn nói tiếp.

Linh Nhiên đành buông tay, bất đắc dĩ thở dài nói:

- Nếu đồng ý sợ rằng Mâu Quân đại nhân sẽ bất mãn với tiểu đệ. Nếu không đồng ý lại sợ rằng Lưu Phong đại nhân cũng bất mãn với tiểu đệ. Rơi vào đường cùng, tiểu đệ chỉ có thể không nói gì. Việc này có lẽ để các vị tự mình thương nghị thôi. Bất luận thế nào, tiểu đệ cũng không phản đối.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nao nao, chỉ có khóe miệng Vương Úc nổi lên một tia mỉm cười, cách làm này cũng không ngoài dự liệu của hắn.

Lâm Dịch cũng không biết rằng sự tình then chốt ở chỗ chiến văn của hắn không phải là Chiến văn Hổ thần. Hắn nghĩ mãi vẫn không hiểu được, tại sao đối phương lại làm ra hành vi như vậy. Nếu Linh Nhiên đã cố ý khơi mào ra chuyện này, trực tiếp nói ra ý tứ chuyện này trong truyền tấn linh thạch là được, cần gì phải tự mình đích thân đi một chuyến tới đây? Mà khi đã đến đây rồi, lại chỉ liếc mắt nhìn chiến văn của mình một cái, rồi nói ra những lời như vậy?

Lâm Dịch nghi hoặc, mà sắc mặt Mâu Quân cũng trở nên sa sầm lại. Linh Nhiên hiển nhiên là đang phản kích lại hắn.

Linh Nhiên nói xong, khóe miệng mang theo một tia tiếu ý, thu hết thần sắc trên mặt mọi người vào trong tầm mắt. Hắn biết mọi người cũng không phải là ngu ngốc, có lẽ đã biết được mục đích của mình là gì.

Nhưng biết rồi thì làm sao? Làm cho bọn họ tức giận thì Linh Nhiên cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Nếu vẫn còn tiếp tục ngang ngạnh thì càng tốt…Ước chiến sẽ không thể tránh khỏi. Tốt nhất là cao tầng song phương sống mái với nhau, hắn sẽ được "ngư ông đắc lợi.

Nghĩ đến đó, khóe miệng Linh Nhiên càng mở rộng vẻ tiếu ý, hắn chắp tay lại nói:

- Cứ như vậy đi, hai vị đại nhân chậm rãi thảo luận, tiểu đệ phải đi trước một bước.

Nói xong, hơi khom người, mang theo nữ nhân đi theo mình, ly khai khỏi gian phòng.

910. Chương 1 017-1018: Ước Chiến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1017-1018: Ước chiến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nhìn đối phương ly khai như vậy nhưng nhân mã song phương cũng không có biện pháp nào để giữ đối phương lại.

Tình cảnh trong phòng bởi vì việc Linh Nhiên ly khai mà có chút trầm mặc. Lưu Phong hơi cau mày, Mâu Quân thì hắng giọng, sắc mặt xám xịt, không có một ai nói chuyện.

Một lúc lâu sau, Mâu Quân mới đột nhiên mở miệng nói:

- Nếu sự tình đã làm rõ thì ta cũng nói thẳng. Lâm Dịch, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu, ngươi nghĩ muốn ly khai khỏi Tây Bắc Thiên? Rất đơn giản, ngoại trừ trả lại vật mà Phiêu Miễu Thiên đoạt được thì ngươi đừng nghĩ ra cách gì khác.

Mâu Quân không hề che giấu chút sát ý nào - Vững vàng tập trung nhìn Lâm Dịch, hành động của hắn nhất thời làm cho nhiệt độ trong phòng nháy mắt hạ xuống. Cảm thấy một cỗ sát ý mãnh liệt cuộn trào đến mình khiến cho lỗ chân lông toàn thân Lâm Dịch đều dựng đứng lên, thực lực của đối phương cũng vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ có điều loại sát ý này cũng không có khả năng làm Lâm Dịch e ngại.

Lâm Dịch hơi híp mắt lại, cười nói:

- Thật không? Vậy cũng được, chờ đến ngày ước chiến rồi ngươi sẽ thấy.

Lưu Phong quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Lâm Dịch.

- Ý tốt của đại nhân, tiểu đệ tâm lĩnh. Chỉ có điều ngày hôm nay xem ra không đi được. Ước chiến cũng không thể tránh khỏi. Linh Nhiên đột nhiên ly khai là muốn cho Phiêu Miễu Thiên và Phần Thiên xảy ra tranh đấu, không thể vì chuyện của tiểu đệ mà làm ảnh hưởng đến toàn bộ Phiêu Miễu Thiên. Cùng lắm thì tiểu đệ lưu lại thêm mấy ngày, Mâu Quân muốn giết ta cũng không phải là chuyện đơn giản.

Lâm Dịch nhẹ nhàng truyền âm cho Lưu Phong nói.

Biết trước rằng sự tình sẽ không thuận lợi dễ dàng, quả nhiên là gặp rắc rối. Ahh…

Lâm Dịch lộ vẻ bất đắc dĩ, không biết khi nào mới có thể trở về Đông Nam Thiên. Nghe xong lời Lâm Dịch, Lưu Phong khẽ nhíu mày, một lát sau đứng lên nói:

- Đi.

Ba người Lạc Kỳ, Việt Nhược, Lâm Dịch đều đứng lên, mặc kệ Mâu Quân vẫn đứng đó mà đi ra ngoài phòng.

Một trường phong ba bởi vì Lâm Dịch lui bước, cứ như vậy mà tan thành mây khói.

- Lão tiểu nhi Mâu Quân đúng là đê tiện.

Lạc Kỳ lộ vẻ tức giận, tuy rằng tiếp xúc không lâu nhưng mối quan hệ giữa hắn và Lâm Dịch cũng tương đối tốt. Lần này Mâu Quân làm khó Lâm Dịch, tất nhiên khiến cho hắn vô cùng tức giận.

Việt Nhược ở một bên cũng gật đầu liên tục, nói:

- Lâm Dịch ngươi yên tâm, lần ước chiến này chúng ta có thể cầm chắc thắng lợi, hắc hắc…Lưu Phong đại nhân được ban thưởng một thanh thần khí Phá Tàng Kiếm, lấy thực lực của đại nhân thì chức quán quân không ai giành được.

Lâm Dịch thấy thực lực của Lưu Phong quả thật vô cùng mạnh mẽ, nhưng nói hắn có thể giành được quán quân thì thực sự Lâm Dịch cũng không có chút lòng tin nào. Lưu Phong và Mâu Quân trước giờ đều ngang tài ngang sức, tuy rằng hiện giờ Lưu Phong đã có thêm thanh Phá Tàng Kiếm nhưng hắn cũng không phát huy được hết thực lực chân chính của nó. Chẳng những vậy, Mâu Quân chắc chắn cũng sẽ có thủ đoạn khác để giành thắng lợi. Vì thế sự thắng bại của hai người không ai có thể biết trước được.

Mà hiện giờ lại có thêm Linh Nhiên thực lực cũng không kém. Tuy rằng không rõ ràng lắm con bài chưa lật của đối phương, nhưng có lẽ so với Lưu Phong và Mâu Quân cũng không thua sút chút nào.

Dù sao đi chăng nữa, ba người cũng được mệnh danh là gần với thần cấp nhất tại Loạn Tinh Hải. Chuyện thắng hay bại còn phải nhìn vào tình hình thực tế trên chiến trường, thiên thời, địa lợi, cùng với vận khí…Chỉ cần có một chút sai lầm sẽ làm cho toàn bộ cuộc chiến khó có thể dự liệu.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch có chút đau đầu.

Ngoại trừ phải thắng, bằng không hắn cũng không có hy vọng ly khai khỏi đây.

Nếu Phần Thiên chiến thắng thì không cần phải nói, bọn họ tuyệt đối sẽ không ình sử dụng truyền tống trận. Mà nếu Vô Thượng Thiên thắng, chỉ bởi vì mình tương đối gần gũi với Phiêu Miễu Thiên mà thái độ của Linh Nhiên vẫn như ngày hôm nay sao? Hắn nhất định sẽ vô cùng thích thú xem Phần Thiên và Phiêu Miễu Thiên nổ ra đại chiến. Tuy rằng Phiêu Miễu Thiên giúp đỡ là do nợ mình một cái ân tình, nhưng loại chuyện này liên quan đến toàn bộ môn phái, chắc rằng Lưu Phong cũng sẽ phải suy nghĩ một chút, có thể vì mình mà khai chiến toàn diện với Phần Thiên hay không?

Suy nghĩ kỹ càng tới đó, Lâm Dịch càng cảm thấy tình cảnh của mình vô cùng khó xử, điều này làm cho hắn có chút đau đầu.

Sau một lát, Lâm Dịch đột nhiên nhìn Lưu Phong hỏi:

- Đại nhân, tham gia ước chiến cần bao nhiêu người?

Lưu Phong bị hỏi cũng hơi sửng sốt một chút, sau đó trả lời: truyện từ

- Sáu người.

- Hiện nay Phiêu Miễu Thiên xác định tham chiến bao nhiêu người rồi?

- Sáu người.

Lâm Dịch nhíu mày nói:

- Nếu như ta muốn tham chiến, nói vậy cũng không được?

Lưu Phong quay đầu nhìn Lâm Dịch, một lát sau lắc đầu nói:

- Chuyện này phải hỏi đại nhân.

Lâm Dịch hơi gật đầu, không nói nữa

- Cường giả thần cấp. Ahh…

Lâm Dịch than nhẹ, nếu như hắn có thực lực thần cấp thì còn cần gì phải suy nghĩ như vậy nữa? Chỉ cần chớp mắt là thành công, có khi hiện nay hắn đã đang ở cửa Thanh Nguyên Kiếm Tông rồi. Chớp mắt cái nữa khả năng hắn đang ở cửa nhà mình ở trấn Hi Mạn không chừng.

- Thực lực…

Lắc đầu, hắn theo sau mấy người, phá không mà đi.

Sau khi tới Phiêu Miễu Vân Cung, Lưu Phong phân phó để Lạc Kỳ an bài chỗ ở cho Lâm Dịch.

Là một cường giả Ngưng Thần kỳ, quy cách chiêu đãi Lâm dịch tất nhiên sẽ không thấp, hắn được an bài chỗ nghỉ cũng không cách xa đại điện lắm.

- Lưu ly phi diêm, ngọc điêu kim phấn.

thể hiện sự xa hoa không gì sánh được.

Lạc Kỳ và Việt Nhược nói chuyện với Lâm Dịch một lúc rồi mới ly khai, sau đó Lâm Dịch cũng tiến nhập vào trạng thái tu hành.

Từ trong miệng Lạc Kỳ mà hắn biết được tin tức, khoảng chừng ngày mười ba tháng này là ngày mà trăm năm một lần, cường giả Thần cấp giảng đạo. Trong vòng một ngày đêm, cường giả đã đạt Ngưng Thần kỳ đều có thể đi vào nghe. Điều này làm cho Lâm Dịch rất động tâm.

Cường giả Thần cấp trong truyền thuyết…Cường giả Thần cấp giảng Thiên đạo, làm sao không phải là một sự kiện kinh nhân?

Hiện nay, thực lực của hắn tất nhiên có thể so sánh được với đám người Mâu Quân, nhưng trên thực tế đẳng cấp của hắn lại chỉ là Ngưng Thần sơ kỳ. Tâm thần và năng lượng vẫn còn cần hắn rèn luyện rất nhiều. Cũng không biết năm nào, tháng nào mới đạt được trình độ ngưng tụ thần cách.

Hoàn tất việc thu công, Lâm Dịch suy nghĩ một chút, tính toán phương pháp che giấu việc hắn tiến nhập "Hổ thần cư.

Sau khi tiến vào phạm vi Phiêu Miễu vân cung, có khả năng tồn tại cường giả Thần cấp. Khi tiến nhập Hổ thần cư sẽ có năng lượng ba động cùng loại với không gian dị năng. Lâm Dịch cũng không dám khẳng định cường giả thần cấp có phương pháp nhận ra hay không. Nếu như thực sự bị cường giả thần cấp phát hiện ra thần khí...Lâm Dịch cũng không cho rằng mình có thực lực nắm giữ được "Hổ thần cư.

Đối với cường giả thần cấp thì Thần khí cũng có lực hấp dẫn vô cùng lớn.

911. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1019-1023: Lâm Phỉ thành thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ xem tại

Không thể vào "Hổ thần cư.

đám người Lạc Kỳ lại không có ở đây để nói chuyện, nếu cứ chờ đợi như vậy thì quá mức buồn chán, Lâm Dịch đứng lên định đi dạo xung quanh một chút.

Phiêu Miễu vân cung chính là tổng bộ của Phiêu Miễu Thiên. Phong cách kiến trúc hùng vĩ, mỹ lệ bên ngoài của nó làm cho Lâm Dịch rất tán thưởng. Lần trước vội vàng mà đến làm cho hắn chưa thể nhìn được kỹ, lần này ít nhất còn phải đợi thêm vài ngày nữa, Lâm Dịch dự định đi dạo xung quanh, thăm quan phong cảnh một chút.

Mỗi một tòa kiến trúc ở đây đều có phong cách khác nhau nhưng tổng thể cả Phiêu Miễu vân cung lại vô cùng hài hòa, hiển nhiên đã được nhân vật cấp đại sư cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu thiết kế. Lâm Dịch đi dạo khắp nơi, nhìn trái nhìn phải, lộ ra vẻ nhàn nhã.

Không biết đã bao lâu rồi không nhàn nhã như vậy? Lâm Dịch nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng cười khổ lắc đầu...Dường như từ khi rời khỏi trấn Hi Mạn, Lâm Dịch lúc nào cũng lâm vào hoàn cảnh khẩn trương hay sao? Loại cảm giác thảnh thơi này hình như đã bị hắn sớm quên lãng từ lâu.

Điều này làm cho Lâm Dịch không khỏi có chút nghi hoặc...Con người ta tu hành đến cuối cùng là vì cái gì? Mỗi lần đều phải cố gắng vượt qua người khác, rồi lại phải lâm vào trong tình thế khẩn trương?

Vấn đề này làm cho trong mắt Lâm Dịch hiện lên một tia mê man, nhưng ngay lập tức đã bị hắn lắc đầu xua tan.

- Chỉ là để chính mình có đủ khả năng bảo vệ một thứ gì đó mà thôi...không hơn.

Lâm Dịch hít một hơi, ổn định lại tâm trí.

Sự mê man này trong quá trình tu hành ngày sau bình thường sẽ hay xuất hiên, nếu như không có tâm trí kiên định, Lâm Dịch sẽ không thể đi tới đỉnh phong được.

Xua đi vấn đề có chút kỳ lạ trong đầu, Lâm Dịch lại tiếp tục thảnh thơi đứng lên, đi dạo xung quanh Phiêu Miễu vân cung. Mọi người xung quanh đi tới đi lui, hầu như đều có trình độ Luyện Cách kỳ, lộ ra vẻ đặc biệt nhiệt náo.

- Mọi người đã tập trung đầy đủ chưa?

Xa xa truyền tới thanh âm lớn giọng của một người, Lâm Dịch cảm thấy có chút quen tai, không khỏi hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn tới. Hắn phát hiện cách đó vài trăm thước đang tập trung một nhóm người, thanh âm lúc nãy chính là của Long Khải, trước đây đã ở chung với hắn một đoạn thời gian.

- Không biết là muốn đi làm nhiệm vụ gì?

Lâm Dịch ngạc nhiên nhìn tới.

Ngày hôm nay Long Khải mặc một thân hắc sắc nhuyễn giáp, lộ ra tư thế oai hùng, dáng vẻ phấn chấn bừng bừng. So với thời gian chật vật trước kia thì đúng là cách biệt một trời một vực. Bên cạnh hắn có hơn mười người cũng mặc nhuyễn giáp, trước mặt thì tụ tập hơn mười người y phục có vẻ hơi tùy tiện, nam nữ đều có. Long Khải hiển nhiên là đầu lĩnh của đám người này. Trong lần cướp đoạt Lộng Viêm thảo, hắn hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xuất sắc…Tuy rằng cuối cùng Lộng Viêm thảo là do Lâm Dịch mang tới, nhưng dù sao thì công lao hoàn thành nhiệm vụ cũng được tính lên người hắn. Hắn được thăng chức từ một gã tiểu đội trưởng lên thành trung đội trưởng.

Cũng không nên xem thường mấy chức danh tiểu đội trưởng, trung đội trưởng…Phải biết rằng thành viên trong đội ngũ ở đây đều là cường giả Luyện Cách kỳ, có thể soái lĩnh tiểu đội mười người hay trung đội trăm người thì đó đều là những người có thực lực.

Long Khải lớn tiếng hô to, xung quanh vẫn không ngừng có người tụ tập đến, hơn nữa đều là một nam, một nữ song song kết bạn đồng hành. Chỉ một lát sau xung quanh đã có tới hơn một trăm người.

Long Khải kiểm tra lại nhân số, sau đó mới gật gật đầu…Lúc này số người đi ra ngoài Loạn Tinh Hải đã hoàn toàn đến đông đủ.

Trong lúc vô tình nhìn ra bên ngoài, hắn lại bắt gặp được nhãn thần của Lâm Dịch. Long Khải không khỏi nao nao, lập tức hai mắt sáng ngời, vội vã rời khỏi đoàn người.

Đã đến giờ xuất phát nhưng mọi người lại thấy Long Khải lại đột nhiên ly khai, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn hắn. Long Khải đi nhanh tới trước người Lâm Dịch, sau đó cung kính khom người chào hỏi:

- Đại nhân!

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra nụ cười, gật đầu, sau đó mới hỏi:

- Đang chuẩn bị xuất phát đi làm nhiệm vụ sao?

Long Khải gật đầu cười nói:

- Vâng, nhưng người này đều là phu thê trong Phiêu Miễu Thiên, thê tử đều đã mang thai. Chúng ta đang chuẩn bị đưa bọn họ tới Loạn Tinh Ngoại Hải, chờ cho đến lúc hài tử trưởng thành thì mới có thể quay lại.

Lâm Dịch nhất thời lộ ra thần sắc ngạc nhiên, nghĩ tới việc ở trong các thành thị của Loạn Tinh Ngoại Hải quả thật cũng có không ít người chưa đạt đến Hư Thần Cảnh, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ tất cả mọi người ở Loạn Tinh Ngoại Hải đều là nữ tử bên trong Loạn Tinh Hải đi ra sao?

Long Khải mỉm cười gật đầu nói:

- Đại bộ phận đều là như vậy, còn có một ít nữ nhân hoặc là thân nhân của cường giả Hư Thần Cảnh.

Lúc này Lâm Dịch mới kinh ngạc chuyển ánh mắt về phía nhóm người cả trai lẫn gái kia, không khỏi lộ ra một tia mỉm cười…Nội hải của Loạn Tinh Hải vô cùng hỗn loạn, mặc dù bên trong Phiêu Miễu Vân Cung cũng cực kỳ nguy hiểm, còn có khi bị đối phương chém giết tới cửa. Mà Loạn Tinh Ngoại Hải thì lại cực kỳ an toàn…Chí ít tại các thành thị của Loạn Tinh Ngoại Hải cũng không cho phép có hành vi chém giết, chỉ cần không ra khỏi thành thì sẽ bảo đảm được tính mạng.

Mệnh lệnh của cường giả Thần cấp, bất kỳ kẻ nào cũng không dám vi phạm.

- Thì ra là thế, được rồi, ngươi đi làm nhiệm vụ đi

Lâm Dịch gật đầu, vừa cười vừa nói.

Long Khải lúc này mới gật đầu, sau đó khom người nói:

- Đại nhân, chuyện lúc trước ta phải cảm tạ người một lần nữa.

Lâm Dịch không thèm để ý, phất phất tay, ý bảo đối phương nhanh chóng đi đi.

Long Khải liếc mắt nhìn Lâm Dịch, xoay người gia nhập vào trong đội ngũ, nói:

- Xuất phát.

Long Khải ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều bay lên trời, hướng về cửa ra bay tới!

Bên trong Loạn Tinh Hải cũng không bình yên, nếu để các nhóm phu thê tự rời đi rất có thể sẽ đụng độ phải đạo tặc. Vì vậy mới phải tập hợp các các cặp phu thê có thai lại với nhau, sau đó tổ chức ly khai tập thể…Ngoại trừ các thế lực lớn khác, còn không thì đạo tặc ngay cả tới gần cũng không dám, nói gì tới chuyện chém giết.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn đám người kia đang ly khai, sau đó mỉm cười lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Ở trên không trung, Long Khải vẫn nhìn Lâm Dịch như cũ.

- Đại nhân, hắn là ai vậy?

Một người bên cạnh Long Khải hiếu kỳ hỏi. Long Khải xưng hô với Lâm Dịch thế nào hắn cũng đã nghe được.

Long Khải cười cười, nói nhỏ:

- Lâm Dịch.

- Lâm Dịch đại nhân?

Người nọ ngẩn ra, lập tức nói:

- Chính là người lần trước ngươi nhắc tới, có thể đối chiến cùng với Thư Hổ Vương, một trong Lục Vương của Phần Thiên?

Long Khải gật đầu.

Người nọ nhìn bóng lưng của Lâm Dịch, không khỏi ước ao nói:

- Thật là lợi hại…

Tại Thiên giới, mọi người luôn luôn tôn sùng cường giả, Lục Vương Phần Thiên được đại bộ phận mọi người nói đến, đều là tồn tại như cường giả tối đỉnh phong. Như vậy mọi người đối với Lâm Dịch sản sinh sự sùng bái cũng không có gì là lạ.

912. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1019-1023: Lâm Phỉ thành thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch vẫn tiếp tục thảnh thơi đi dạo…Loại cảm giác thưởng thức phong cảnh ưu mỹ, không cần có mục tiêu này phi thường không tồi, khiến cho thần kinh Lâm Dịch vốn lúc nào cũng căng thẳng được thư giãn rất nhiều.

- Oanh…!

Một thanh âm nặng nề vang lên làm cho Lâm Dịch đang trong tâm sự tỉnh lại. Hắn không khỏi hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn về phương hướng phát ra thanh âm. Một trận năng lượng ba động truyền đến từ phía đó.

Hiếu kỳ đi tới đó, một lát sau một người trong quang tráo hiện lên trong tầm mắt Lâm Dịch.

Nhìn qua hiểu ra ở đây đang có chiến đấu, trong phạm vi một dặm vuông đang có hai đạo nhân ảnh đan xen lại với nhau, lấy mắt thường khó thể phân biệt được tốc độ của bọn họ. Hiển nhiên là họ đang giao thủ, mà ở bên ngoài quang tráo có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm chằm trận đấu, hoặc là bộ dáng có chút suy nghĩ, có một số người thậm chí nhìn một lúc rồi lập tức xếp bằng tu luyện ngay tại đó.

Lâm Dịch liếc mắt nhìn, quang tráo này hẳn là do cường giả Thần cấp ra tay, cực kỳ kiên cố. Sợ rằng cho dù cường giả Ngưng Thần Kỳ muốn phá vỡ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ánh mắt đi qua quang tráo, hắn thấy được bên trong đang có hai người giao thủ với nhau.

Hai người đều đạt đến trình độ Luyện Cách kỳ, hơn nữa lại chưa cảm ngộ được Thiên đạo, bọn họ thuần túy sử dụng năng lượng và chiêu thức để giao thủ với nhau. Hai người cứ đánh theo kiểu ngươi tới, ta đi, không hề nóng vội, thỉnh thoảng từ bên ngoài quang tráo còn truyền tới thanh âm ủng hổ của người đang xem cuộc chiến.

- Tần lão đại và Mộc lão đại phát ra năng lượng thật là tinh thuần, có người nói họ chỉ cần hoàn thành thêm một nhiệm vụ nữa là có thể lên làm đại đội trưởng rồi…Trở thành đại đội trưởng bình thường sẽ được tiếp xúc với các đại nhân, chỉ cần được các đại nhân chỉ điểm một chút thì con đường trở thành cường giả Ngưng Thần kỳ rộng mở rồi!

- Thực sự ao ước được như bọn họ…Ta hiện tại ngay cả tiểu đội trưởng cũng còn không tới, trở thành đại đội trưởng…Hắc, cũng không biết phải chờ tới năm tháng nào nữa.

- Ahh…Người ta có thiên tư tốt, có mơ ước cũng không có cách nào đạt được. Chúng ta chỉ có thể lấy cần cù bù khiếm khuyết thôi.

- Đúng vậy…Không nói đến chuyện này nữa, các ngươi xem Mộc lão đại và Tần lão đại luận bàn thì ai sẽ thắng?

- Ahh…Đúng vậy, hai người đều là Luyện Cách kỳ. Tần lão đại có hư thần khí "Tật Phong trường mâu.

Mộc lão đại cũng có hư thần khí "Huyền Mộc trượng.

Thắng bại hẳn là rất khó phân định.

- Ừ, có lẽ vậy…

Nghe được thanh âm của mọi người đang xem cuộc chiến, Lâm Dịch cũng lắc đầu cười cười, ánh mắt nhìn vào trong vòng quang tráo…Loại trình độ chiến đấu này đối với hắn mà nói đã không có chút ý nghĩa nào. Tần lão đại kia có vẻ là người tu luyện phong hệ, Tật Phong trường mâu cũng là hư thần khí phong thuộc tính. Mà Mộc lão đại kia thuộc tính tu luyện cũng là mộc, Huyền Mộc trượng cũng là hư thần khí mộc thuộc tính. Lấy tốc độ của Tần lão đại, lại được phụ trợ thêm của hư thần khí, chỉ cần phát huy hết tốc độ thì Mộc lão đại căn bản không có chút hy vọng thắng lợi nào. Nhìn cục diện hiện tại, có lẽ chỉ vài chiêu nữa là Mộc lão đại sẽ bị thua!

Quả nhiên khi hai người tới chiêu thứ chín, Mộc lão đại dưới tốc độ siêu nhanh của Tần lão đại, lộ ra kẽ hở nhỏ trên trán. Tần lão đại nắm lấy thời cơ, trường mâu đâm ra. Mộc lão đại sắc mặt kịch biến, cuối cùng cũng bị trúng chiêu, bại trận thổ huyết rơi xuống mặt đất.

Lâm Dịch lắc đầu cười cười lần thứ hai, sau đó xoay người định rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên tâm thần hắn cảm thấy hơi chấn động, trong mắt nhất thời lộ ra một tia kinh hãi!

Một cỗ uy áp khổng lồ như có như không đột nhiên từ Hổ thần cư bên trong ý thức hải của Lâm Dịch truyền ra mơ hồ. Xung quanh đột nhiên kịch liệt phát ra run rẩy.

- Ba…!

Chỗ kết giới phía trên đỉnh đầu hắn không biết đã duy trì bao nhiêu năm, đột nhiên truyền ra tiếng vang răng rắc! Mọi người sắc mặt kịch biến ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài…Chỉ thấy nước biển bên ngoài trong nháy mắt trở nên hung hãn, cuộn trào lên, tạo ra áp lực lớn vô cùng. Nước biển không ngừng điên cuồng đánh lên tầng kết giới mỏng manh, giống như nếu không đánh vỡ sẽ không bỏ qua. Mà tầng kết giới kia đã bắt đầu xuất hiện một vài vết nứt, lúc nào cũng có khả năng bị vỡ nát!

- Đây là…

Có người kinh hãi hô to:

- Đây là kết giới do cường giả Thần cấp thi triển ra, không thể nào…

Không đợi hắn tiếp tục nói xong, một luồng uy áp khổng lồ không gì sánh được, trong nháy mắt bạo phát ra! Chỉ một thoáng sau tưởng chừng như bao phủ hoàn toàn lấy Phiêu Miễu Vân Cung ở bên trong!

Uy áp này xuất hiện quá mức đột ngột, tốc độ đến quá nhanh làm ọi người không có chút phản ứng nào. Tất cả mọi người đều có cảm giác giống như ngực mình bị một khối cự thạch nặng hàng ngàn cân mạnh mẽ chặn lại!

Phốc xuy…

Tiên huyết phun ra, sắc mặt kịch biến, không dám ngẩng đầu nhìn tới.

Trong hai mắt Lâm Dịch hiện ra thần sắc kinh hãi, đột nhiên nhớ tới tại "Loạn Tinh ngoại thành" đã từng cảm thụ được một tia uy áp của cường giả Thần cấp. Tâm thần nhất thời kịch chấn! Cũng không biết trong phạm vi này có phải có cường giả Thần cấp nào đó đang chĩa mũi nhọn vào mình hay không. Thân hình hắn lóe lên, biến mất vô tung vô ảnh!

- Hưu…!

Ngay khi thân hình Lâm Dịch vừa biến mất, liên tục có ba tiếng xé gió đột nhiên xuất hiện. Chính là ba người Lạc Kỳ, Việt Nhược và Lưu Phong.

Chỉ thấy ba người trực tiếp bay tới chỗ sát biên giới của kết giới, lấy ra một khối tinh thể màu vàng từ trong lòng. Ba khối tinh thể tạo thành một tam giác trận, tự mình bộc phát ra cảm ngộ thiên đạo, nhất thời làm cho nước biển bên ngoài càng thêm điên cuồng, cuồn cuộn nổi lên.

Ba đạo kim sắc quang trụ từ khối tinh thể màu vàng trong tay ba người cũng oanh kích ra, rót vào trong kết giới. Mặc dù vậy nhưng cũng chỉ có thể làm chậm lại quá trình kết giới bị nghiền nát! Lần đầu tiên mọi người thấy nước biển nổi giận, điên cuồng công kích như vậy…Cho dù kết giới của cường giả Thần cấp cũng không chịu được, mọi người đều lộ vẻ lực bất tòng tâm!

Tất cả mọi người đều trở nên ngơ ngẩn, căn bản không hề có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có thể kinh ngạc đứng nhìn ba người trên đỉnh đầu chống đỡ…Bọn họ thực sự không biết nên làm gì bây giờ.

- Không tốt, uy áp quá lớn, không thể giữ được lâu nữa!

Lạc Kỳ vừa lo lắng nói dứt lời thì lại một tiếng "Ba…

rất nhỏ vang lên.

Sắc mặt Lưu Phong lộ vẻ nghiêm túc không gì sánh được, hai mắt đảo qua vết nứt, nhướng mày, lập tức gào to nói:

- Mọi người nghe lệnh! Toàn lực rót hết năng lượng của mình vào trong kết giới!

Thanh âm gào to của Lưu Phong vang khắp Phiêu Miễu Vân Cung. Nghe được lời hắn nói, mọi người mới phục hồi lại tinh thần, nhất thời đủ loại năng lượng ầm ầm bạo phát ra hướng về phía kết giới phóng đến.

Thanh âm phát ra rất lớn giống như kim loại ma sát với nhau vang lên, quanh quẩn xung quanh Phiêu Miễu Vân Cung.

913. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1019-1023: Lâm Phỉ thành thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chỉ cần là người của Phiêu Miễu Vân Cung, tất cả đều liều mạng bắt đầu rót năng lượng của mình vào trong kết giới. Lúc này kết giới mới có thể miễn cưỡng chống lại được uy áp cuồng bạo không gì sánh được kia. Luồng uy áp kia cũng đột nhiên tăng cao chống đối lại.

Cùng lúc đó, tại địa phương khác trong Loạn Tinh Hải mà mọi người vẫn thường lui tới, bầu trời hôi sắc đột nhiên chuyển sang màu đen như mực, sau đó bầu trời giống như từ không trung sụp đổ, đè ép xuống dưới. Cùng lúc với mây đen kéo đến trên bầu trời, một cỗ uy năng khổng lồ không gì sánh được đè ép lên mọi người bên dưới.

Vô Thượng thành, Phiêu Miễu thành, Loạn Tinh thành, Tinh Vân thành cùng với Phần Thiên thành, năm tòa thành thị lớn cùng có kết giới của cường giả Thần cấp, hầu như đồng thời đều bộc phát ra quang mang trước nay chưa từng có! Mọi người kinh hãi không gì sánh được, ngẩng đầu nhìn mây đen nồng đậm cuồn cuộn không ngừng trên đầu. Họ chỉ cảm thấy một cỗ uy năng như coi thường thiên hạ phát tán ra từ trên không trung. Trong lòng mọi người đều có cảm giác nghi hoặc, không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Phong vân biến sắc, mây đen cuồn cuộn một hồi. Ngay sau đó đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng sấm "Ù ù.

sấm sét nổ ra, uy áp không ngừng, khiến cho da đầu mọi người đều trở nên tê dại, kinh khủng vạn phần.

Trong Phần Thiên, sắc mặt Mâu Quân nhăn nhúm lại, ngẩng đầu nhìn mây đen cuồn cuộn không ngừng…Tuy rằng uy áp nơi đây không thể so được với chỗ Phiêu Miễu Thiên nhưng kết giới do Đốt Viêm đại nhân kiến tạo cũng kịch liệt run lên không ngừng.

Vẻ mặt Mâu Quân xanh mét lẹt, bầu trời phương xa trông giống như một con Hắc Long đang gào thét, chỗ đó chính là Phiêu Miễu Thiên!

- Chính là thần cách…là ai?

Hai môi Mâu Quân cắn chặt, bàn tay đã nắm chặt lại từ lâu cũng hơi run run.

Từ trước đến giờ Vương Úc luôn biểu hiện cực kỳ trấn định, nhưng lần này cũng phải lộ ra thần sắc cẩn thận, ánh mắt của hắn cũng đang chăm chú nhìn về phía Phiêu Miễu Thiên…Bình thường hắn vẫn hay tiếp xúc cùng cường giả Thần cấp, vì vậy hắn vô cùng rõ ràng loại tình huống hiện tại này do cái gì dẫn phát ra

- Thần cách! Có người đang ngưng tụ thần cách!

Cả Thiên giới, cường giả Thần cấp chẳng qua chỉ có mấy trăm người mà thôi. Không biết đã trải qua bao nhiêu năm như vậy mà cũng chỉ xuất hiện vài trăm cường giả Thần cấp…Có thể tưởng tượng được cường giả Thần cấp thưa thớt đến mức nào. Một người lúc ngưng tụ thành công được thần cách, trở thành cường giả Thần cấp, sẽ giống như lễ hội của cả Thiên giới, nhưng đồng thời cũng là một hồi bầu trời phong vân biến sắc.

Vương Úc thậm chí còn có thể chắc chắn…Không chỉ ở Loạn Tinh Hải mà cả mấy thiên giới khác cũng xảy ra loại hiện tượng giống như vậy!

- Chẳng lẽ là Lưu Phong?

Những người hiểu rõ nguyên nhân bầu trời phong vân biến sắc lần này đều âm thầm suy đoán.

Đương nhiên, trong đó bao gồm cả Vô Thượng Thiên!

Tính cách Linh Nhiên vốn trầm tĩnh, giờ đây cũng biến mất vô ảnh vô tung, sắc mặt hắn cũng giống như Mâu Quân, hắng giọng, lạnh lùng nhìn lên bầu trời Phiêu Miễu Vân Cung…Đều là một trong ba tối cường giả gần Thần cấp nhất, Linh Nhiên và Mâu Quân cũng như nhau, không hề mong muốn trong ba người sẽ có người ngưng tụ thần cách trước mình. Tuy rằng đây chỉ là suy đoán nhưng hầu như có thể khẳng định…Phiêu Miễu Thiên có người đang ngưng tụ thần cách. Nếu nói như vậy thì không thể nghi ngờ đó chính là Lưu Phong, người mạnh nhất trong ba người.

Linh Nhiên cắn chặt răng, chăm chú nhìn bầu trời, một tia máu tươi từ bên môi tràn ra ngoài mép hắn.

Nhưng không ai ngờ người đang bị suy đoán là ngưng tụ thần cách - Lưu Phong, lại đang lộ ra vẻ chật vật. Mồ hôi trên mặt hắn chảy xuống, viên tinh thể năng lượng trong tay hắn lúc này đã tiêu hao gần hết. Bên dưới hắn, mọi người đều đang điên cuồng dùng năng lượng của bản thân mình rót vào trong kết giới, chống lại cỗ lực lượng uy áp của thiên nhiên.

Hiện nay hắn không có thời gian mà suy nghĩ xem ai đang ngưng tụ thần cách…Phiêu Miễu Vân Cung đã tồn tại mấy trăm vạn năm, không thể bị hủy diệt trong tay hắn. Bất luận thế nào đi chăng nữa hắn cũng phải cố gắng chống đỡ cho đến khi đại nhân tới!

Tất cả mọi người trong Loạn Tinh Hải đều đang nghi hoặc tại sao phong vân biến sắc, nhưng chỉ có một người hiểu rõ. Bởi vì bên trong Hổ thần cư lúc này cũng đang xảy ra sự tình giống như vậy.

Lúc này Lâm Dịch chỉ có thể ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên bầu trời…Tư duy của hắn tại thời khắc này đã hoàn toàn bị tràng cảnh hỗn loạn làm cho sợ ngây người. Hoặc là có thể nói…Linh hồn của hắn đã bị khiếp sợ tới mức quên cả phản ứng!

Tại bầu trời nho nhỏ bên trong Hổ thần cư cũng đang biến ảo giống như bên ngoài. Một cỗ linh lực thuần túy đến mức không thể tưởng tượng xuất hiện tràn đầy bên trong không gian, từng tầng mây giống hệt như bên ngoài cũng đang điên cuồng cuộn trào lên, hình thành một dòng xoáy trên không trung thật lớn, bao phủ hoàn toàn Thần cư ở bên trong.

Mà ở trong bầu trời đó, một đạo thân ảnh đang lẳng lặng huyền phù giữa không trung…Chính là Lâm Phỉ!

Thân thể mềm mại của Lâm Phỉ vẫn thoải mái đứng trong cuồng phong kịch liệt, bộ quần áo lục sắc nhẹ nhàng phiêu động, mái tóc dài đen

huyền xõa ra bay lên trong gió.

Thần sắc của nàng cực kỳ an tường, nhìn qua giống như đang suy nghĩ điều gì đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng hơi ngẩng lên…Dung nhan xinh đẹp tuyệt mỹ không gì sánh được vốn đã quen thuộc từ lâu, nhưng giờ phút này lại phát ra một loại khí tức không thể nói rõ…Giống như một vị nữ thần cao cao tại thượng. Nhìn thấy nàng như vậy, Lâm Dịch không khỏi sinh ra tâm tình tự thẹn, hèn mọn, mặc cảm trong lòng. Trước mặt nàng, cách khoảng ba mươi phân, một viên châu tỏa ra quang mang tinh khiết màu vàng đang chậm rãi xoay tròn một chỗ. Cỗ linh lực tinh thuần đến cực điểm kia chính là từ trong hạt châu này phát ra.

Lúc này toàn thân Lâm Phỉ bị một cỗ quang mang bao vây lấy, nhìn qua giống như nữ thần hạ phàm, thần thánh không thể xâm phạm!

Bên ngoài quang mang màu vàng, còn có một tầng ánh sáng lam quang lập lòe lóe ra không ngừng. Ánh sáng lam quang sáng ngời đang không ngừng khuếch trương, dường như bao phủ hoàn toàn Hổ thần cư trong đó.

Toàn bộ bầu trời trên Hổ thần cư chia thành bốn màu sắc khác nhau…Trên đỉnh đầu Lâm Phỉ là bầu trời màu đen xám xịt, thân thể của nàng lại tỏa ra màu vàng rực rỡ, bên cạnh đó là ánh sáng màu lam…Phía sau không xa nàng lắm, Hổ thần điện đã bị kích phát trở thành một màu đỏ tươi như máu!

Lâm Dịch đứng phía dưới, ngơ ngác nhìn, Lâm Phỉ giờ khắc này giống như một nữ thần. Trong lòng Lâm Dịch nổi lên trăm loại tư vị khác nhau…Hắn không thể lý giải được đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Biến hóa trên đỉnh đầu vẫn còn đang duy trì liên tục.

Hạt châu màu vàng ban đầu cách ba mươi phân trên đỉnh đầu Lâm Phỉ, đang từ từ chậm rãi rơi xuống, rốt cuộc cuối cùng nó cũng rơi lên cái trán bằng phẳng sáng bóng của nàng.

914. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1019-1023: Lâm Phỉ thành thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Trong chốc lát khi hạt châu màu vàng chạm vào trán Lâm Phỉ, quang mang màu vàng đột nhiên ầm ầm đại thịnh! Kim quang vô cùng cường liệt, ngay cả Lâm Dịch cũng không thể không nhắm hai mắt lại. Hắn cố gắng điều tiết lại con ngươi của mình…nhưng cho dù có cố gắng thế nào cũng không có cách nào nhìn thẳng vào kim quang sáng chói như vầng thái dương đó.

Hắn chỉ có thể nhắm hai mắt lại, trong lòng lo lắng, chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Luồng kim quang xuất hiện bất chợt mà vụt tắt cũng rất nhanh. Sau khi kim quang biến mất, Lâm Dịch chậm rãi mở mắt ra, phải mất một lát hắn mới điều chỉnh lại được hai tròng mắt của mình, rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời…

Dáng dấp Lâm Phỉ lúc này đã thay đổi trở về như cũ!

Lâm Phỉ có thể nói là một tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng chung quy so sánh với tuyệt sắc mỹ nữ chân chính thì như thiếu đi một ít cái gì đó. Nhưng bây giờ sau khi nhìn lại nàng, Lâm Dịch đã hiểu nàng thiếu đi cái gì…đó chính là khí chất!

Trước đây tuy rằng Lâm Phỉ là một tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng mà nhìn chung về mặt khí chất thì nàng không được tính là đặc biệt xuất chúng, hoặc có thể nói khí chất của nàng không có gì đặc biệt.

Nhưng hiện tại Lâm Phỉ đích xác đã thay đổi…Vẫn là dung nhan tuyệt mỹ như xưa nhưng giờ đây nàng lại lộ ra một cỗ khí tức kỳ ảo, biến đổi khôn lường giống như u cốc, làm cho người khác nhìn nàng có cảm giác giống như một nữ thần không thể khinh nhờn, một đạo hoa văn phức tạp không gì sánh được xuất hiện trên trán của nàng…Điều này không hề phá đi khí tức trên người nàng, mà ngược lại làm cho nàng có thêm vài phần thần bí, càng trở nên thần thánh hơn! Bộ quần áo lục sắc trên người nàng lúc này đã bị chấn nát thành từng hạt bụi nhỏ, bồng bềnh rơi xuống, làm cho càng thêm có cảm giác xuất trần.

Lâm Dịch há to miệng, đại não hắn không có cách nào làm ra bất kỳ phản ứng gì.

Rốt cuộc hai tròng mắt vẫn đang nhắm chặt của Lâm Phỉ cũng chậm rãi mở ra.

Khi hai tròng mắt của nàng mở ra, trong nháy mắt Lâm Dịch cảm giác như hô hấp của chính mình dường như ngừng lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, linh khí trong thiên địa dường như đều bị hấp thụ vào trong cơ thể của nàng. Ánh sáng rực rỡ trên bầu trời dường như cũng tối lại, giống như tô điểm thêm cho dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Toàn bộ trong thiên địa phảng phất như chỉ còn lại ánh mắt của nàng.

Đôi mắt nàng hiện lên một chút mê man, sau đó nhìn về phía người tồn tại duy nhất trong không gian này - Lâm Dịch.

Khi bị ánh mắt của nàng nhìn tới, hô hấp của Lâm Dịch trong nháy mắt trở lại bình thường. Tuy rằng hắn biết đối mặt với mình chính là Lâm Phỉ…là người con gái vẫn hay làm nũng bên người mình, nhưng hiện giờ Lâm Dịch lại có cảm giác vô lực, giống như đang bị nàng liếc mắt nhìn thấu tất cả.

Thần cấp!

Mặc dù chưa bao giờ chân chính đối mặt với cường giả Thần cấp nhưng Lâm Dịch có thể trăm phần trăm khẳng định…Hiện nay Lâm Phỉ đích thực là một cường giả Thần cấp.

Lâm Dịch hoàn toàn như phát mộng rồi…Tháng trước, Lâm Phỉ ngay cả Hư Thần cảnh cũng chưa đến mà sao hiện giờ đột nhiên lại trở thành cường giả Thần cấp? Đến tột cùng là vì sao chỉ trong mấy tháng thời gian ngắn ngủi mà nàng hoàn toàn chuyển biến được từ Hư Thần cảnh đến ngưng tụ Thần cách?

Phải biết rằng số lượng cường giả Ngưng Thần kỳ trên Thiên giới đông như vậy, nhưng mà cường giả Thần cấp lại chỉ có vài người như vậy mà thôi, không thể không có chút nguyên nhân nào như vậy…Nếu có thể ngưng tụ Thần cách một cách đơn giản thì sợ rằng trên Thiên giới, cường giả Thần cấp đã bay đầy trời. Như vậy đến tột cùng Lâm Phỉ là…

Lâm Dịch vẫn còn đang khó hiểu thì Lâm Phỉ đã mở miệng nói:

- Là…

Hai tròng mắt Lâm Phỉ hiện lên một tia mê man, nàng chợt nhận ra mình có cảm giác như cái gì cũng không nhớ đến…Nàng đang suy nghĩ xem mình là ai, tên mình là gì? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?…Nàng hoàn toàn không thể nhớ ra được đã phát sinh chuyện gì.

Nhưng mà người nam nhân đang có vẻ mặt dại ra kia lại làm cho trong lòng nàng có một chút cảm giác quen thuộc, mơ hồ có một loại cảm xúc thân cận được sinh ra.

Điều này khiến cho nàng có chút hoảng loạn. Mà nói đối với nàng đúng là như vậy, trong lòng nàng luôn khắc sâu cảm xúc cũng chỉ có một người nam nhân mới có thể làm nàng có chút hoảng loạn như vậy.

Thanh âm của Lâm Phỉ không hề thay đổi, vẫn dịu dàng như cũ, nhưng khi nghe được lời nói của Lâm Phỉ, Lâm Phỉ cũng mở to hai mắt ra nhìn nàng…Mất trí nhớ?

- Phỉ nhi…Nàng không có việc gì chứ?

Lâm Dịch không kìm được hỏi một câu dò xét.

Lâm Phỉ hơi nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc…Phỉ nhi? Đó là tên của mình sao?

Dưới khí chất hiện này của nàng, mặc dù chỉ là một động tác nhíu mày đơn giản như vậy nhưng cũng làm cho người khác hít thở không thông.

Nhận thấy trong mắt Lâm Phỉ hiện lên vẻ nghi hoặc, Lâm Dịch không khỏi lộ ra một tia cười khổ…Quả nhiên là bị mất trí nhớ rồi.

- Phỉ nhi…là tên của ta sao?

Lâm Phỉ nghi hoặc nhìn Lâm Dịch hỏi. Nàng hy vọng đối phương có thể cho nàng một câu trả lời.

Lâm Dịch khổ sáp gật đầu…Thành thật mà nói thì đối mặt với Lâm Phỉ hiện nay, Lâm Dịch cũng không biết nàng có phải là Lâm Phỉ lúc trước không…Dù sao, từ dáng dấp cho đến khí chất, căn bản không có một chút tương đồng nào so với Lâm Phỉ trước đây mà Lâm Dịch hiểu rõ. Nếu như không phải Lâm Dịch chứng kiến được toàn bộ quá trình biến hóa của nàng, sau này mới tiến vào Hổ thần cư thì sợ rằng khi đối mặt với nàng, hắn không cách nào hình dung ra được mỹ nhân trước mặt mình lại chính là Lâm Phỉ. Đôi mày liễu của nàng lại nhíu vào lần thứ hai, tỏa ra vẻ phong tình vô hạn, làm cho người ta không khỏi thương tiếc.

Thân thể nàng từ không trung chậm rãi hạ xuống, nét mặt đã hơi nhẹ nhàng lại. Sự dị thường trên bầu trời giờ đây đã tiêu tan thành mây khói.

- Ngươi có thể nói cho ta nghe một chút đi. Ta là người thế nào? Hình như là ta bị mất trí nhớ…Ngươi là ai? Ngươi có quan hệ gì với ta?

Biểu tình của Lâm Phỉ có chút thống khổ, lại có một chút nghi hoặc, tựa hồ nàng muốn nỗ lực nhớ lại nhưng mà nghĩ mãi vẫn không được.

Lâm Dịch gật đầu…Trước loại tình huống này, chỉ có thể giải thích nghi hoặc cho nàng.

Hắn cũng không dám tùy tiện lại gần an ủi nàng…Dù sao nàng như vậy nhưng vẫn là cường giả Thần cấp…Nếu như để nàng cho rằng hắn có ý đồ gây rối, trực tiếp tát ột cái thì mạng cũng chả còn…Lúc đó sợ rằng hắn là người đầu tiên trong Thiên giới mang danh kỳ diệu là cường giả Ngưng Thần kỳ chết trong tay thể tử của chính mình.

- Ta là Lâm Dịch…Ta là trượng phu của nàng…

Cứ như vậy Lâm Dịch bắt đầu kể lại. Từ lần đầu tiên gặp được Lâm Phỉ ở ngoại vi "Luyện yêu sơn.

rồi cứu nàng ở trong phường thị, sau đó một đường đi tới kể lại tỉ mỉ quá trình cho nàng một lần.

Lâm Phỉ nhíu mày nghe. Nàng nghe rất chăm chú, tựa hồ muốn từ trong lời nói của đối phương tìm lại một chút trí nhớ, nhưng dường như đều gặp phải thất bại.

915. Chương 1 019-1023: Lâm Phỉ Thành Thần.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1019-1023: Lâm Phỉ thành thần.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Sau đó nàng tiến nhập "Thần cư.

cũng chính là nơi này để tu hành. Còn ta một đường từ ngoại vi Loạn Tinh Hải tiến nhập tới đây…ở đây đã là Loạn Tinh Nội Hải rồi. Chuyện sau đó thì nàng đã biết.

Lâm Dịch kết thúc lời kể.

Lâm Phỉ chậm rãi gật gật đầu, hơi nhíu mày suy nghĩ lại lời kể của đối phương. Lâm Dịch nhìn nàng, không biết sao lại có chút khẩn trương, cẩn thận hỏi nàng:

- Còn nghi hoặc cái gì nữa không?

Lâm Phỉ ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt nàng vẫn hiện lên một tia nghi hoặc…

- Ngươi là…trượng phu của ta?

Đó vốn là sự thực nhưng đối mặt với Lâm Phỉ lúc này giống như nữ thần, lần đầu tiên sắc mặt Lâm Dịch hơi đỏ lên…Tuy rằng chưa có bái đường thành thân nhưng hắn và Lâm Phỉ chính xác là quan hệ phu thê, cũng chân chính có quan hệ phu thê rồi. Hắn hơi gật đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Phỉ.

Lâm Phỉ hơi trầm mặc xuống, nàng nhìn Lâm Dịch, muốn từ trong trí nhớ trống rỗng tỉ mỉ tìm lại một chút ký ức về hắn, nhưng hoàn toàn thất bại. Cũng may vẻ mặt quan tâm của nam nhân này làm cho tiềm thức của nàng có một phần hảo cảm, thân cận. Một lúc lâu sau, Lâm Phỉ chậm rãi gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Ta tin tưởng ngươi.

Lâm Dịch thở phào nhẹ nhõm, lập tức lộ ra vẻ tươi cười…Thành thật mà nói, đối với việc Lâm Phỉ đột nhiên xảy ra biến hóa, làm cho hắn cũng có chút không tin tưởng lời nói của chính mình.

Nhưng mà còn không chờ bộ dạng tươi cười của Lâm Dịch thu lại, Lâm Phỉ chợt hơi cúi đầu, mở miệng nói:

- Tuy rằng ta tin tưởng lời nói của ngươi…nhưng ta vẫn thực sự không nhớ ra được chút nào. Ta nghĩ ta cần phải đi xem nhưng nơi mà ngươi đã kể…Có lẽ sẽ nhớ ra được cái gì đó. Đến lúc đó ta sẽ quay lại tìm ngươi được không?…Bằng không thì tâm lý của ta chung quy khó có thể tiếp nhận được. Ta đối với ngươi như vậy…có lẽ là không công bằng rồi. xem tại

Lâm Dịch nao nao trong lòng, lập tức thở dài một tiếng, hơi gật đầu nói:

- Ừ.

Còn có thể làm sao nữa, đừng nói hiện tại Lâm Phỉ phải đi, lấy thực lực của Lâm Dịch căn bản không có biện pháp giữ nàng lại. Mặc dù thật ra thì thực lực của Lâm Phỉ cũng không đề thăng nhiều lắm, Lâm Dịch vẫn có thể đánh bại nàng…Khi Lâm Phỉ đưa ra yêu cầu như vậy, Lâm Dịch cũng chỉ có thể lựa chọn đồng ý để nàng ly khai. Cũng may hiện giờ thực lực của nàng đã đạt tới Thần cấp, toàn bộ Thiên giới đã không còn nơi nào nàng không thể tới, điều này làm cho Lâm Dịch hơi yên tâm lại.

Thành thật mà nói tỉnh cảm đối với Lâm Phỉ đều được thành lập từ nhục dục, có lẽ song phương đều phải an tĩnh lại một chút để xem kỹ lại tình cảm của chính mình. Như vậy có khả năng chân chính một lần đứng lên đi? Bằng không…Để đối phương cứ như vậy một lần an tĩnh mà ly khai, có lẽ đó là sự lựa chọn tốt nhất.

- Chúng ta đi ra ngoài thôi.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra vẻ tươi cười.

Lâm Phỉ cũng hơi gật đầu, Lâm Dịch đi tới gần, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Lâm Phỉ theo bản năng hơi run lên nhè nhẹ một chút, trong mắt hiện lên một tia do dự nhưng không có giãy dụa.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé xinh xắn của đối phương, Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, trên người lóe lên ngân mang, ngay lập tức hai người Lâm Dịch và Lâm Phỉ biến mất bên trong Hổ thần cư.

Sau khi ly khai Hổ Thần Cư trở lại Phiêu Miễu Vân Cung, cũng không có bao nhiêu người nhận ra được Lâm Phỉ, mặc dù cũng có vài người thần sắc kinh ngạc nhìn nàng nhưng rồi lại ngẩng đầu, lo lắng nhìn lên trên đỉnh đầu.

Lúc này uy áp bên ngoài đã biến mất, nhưng kết giới của cường giả Thần cấp vẫn chưa được chữa trị hoàn toàn. Ba người Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược vẫn đang phải duy trì trận hình tam giác liên tục, rót năng lượng màu vàng trong tay vào trong kết trận. cường giả Thần cấp bây giờ vẫn chưa xuất hiên.

Lâm Dịch ngẩng đầu lên nhìn một chút, lập tức hít vào một hơi thật sâu. Lâm Phỉ cũng đang nghiêng đầu hiếu kỳ nhìn mọi người bận rộn xung quanh, cười nói:

- Nàng đi đi.

Nếu đã quyết định phải đi, Lâm Dịch cũng không phải loại người lề mề.

Lâm Phỉ quay đầu nhìn Lâm Dịch, một lát sau hơi gật đầu, do dự một chút rồi nói:

- Hiện giờ ngươi sẽ đi đâu?

- Đông Nam Thiên.

Lâm Phỉ lại gật đầu, vừa mới chuẩn bị nói thì thần sắc khẽ động, ánh mắt chuyển dời lên phía trên đỉnh đầu, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó mở miệng nói:

- Đi.

Âm thanh di chuyển vang lên, cũng không có ngân mang phát ra, phảng phất một bước này của nàng như bước vào hư không, biến mất không để lại dấu tích. Một vài tên trong lúc vô tình thấy một màn như vậy đều nhất thời há to miệng ngạc nhiên.

Lâm Dịch nhìn vậy hơi nhíu mày, lập tức lộ ra một tia cười khổ, lắc lắc đầu. Thực lực của cường giả Thần cấp, hiện nay hắn cũng không có khả năng lý giải được. Sau khi Lâm Phỉ ly khai, Lâm Dịch điều chỉnh lại một chút tâm tình, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Đám người Lưu Phong vẫn còn đang bận rộn như trước. Lâm Dịch khẽ nhún người một chút bay lên.

Mức độ bị tàn phá của kết giới có chút vượt qua sự tưởng tượng của đám người Lưu Phong. Uy áp thuộc về cường giả Thần cấp vượt xa khả năng chống lại của kết giới do cường giả Thần cấp tiện tay thi triển. Kết giới hiện giờ lúc nào cũng có khả năng bị nghiền nát.

Tuy rằng hiện nay uy áp của cường giả Thần cấp đã biến mất nhưng nước biển vẫn cuộn lên cuồng bạo như cũ. Nếu kết giới bị nghiền nát thì không cần phải nói, nơi Phiêu Miễu Vân Cung phong cảnh tuyệt mỹ này sẽ bị mạnh mẽ tàn phá. Có lẽ chỉ còn một vài kiến trúc ở ngoài do cường giả Thần cấp tự mình gia trì, còn lại các kiến trúc khác trong phạm vi khổng lồ vài ngàn km sẽ bị biến thành phế tích trong nháy mắt.

Lạc Kỳ vừa thấy Lâm Dịch bay đến, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng, nói to:

- Lâm huynh đệ, mau nhanh lên một chút hỗ trợ giúp chúng ta.

Lâm Dịch cũng gật đầu, thân hình khẽ động, nhất thời thân thể chuyển sang trạng thái gia trì chiến văn, cảm ngộ thiên đạo gia nhập vào trong năng lượng của hắn. Hai tay Lâm Dịch hợp nhất trước ngực, tạo ra một quang cầu năng lượng huyết sắc thật lớn ầm ầm rót vào trong kết giới.

Cường độ năng lượng của một cường giả Ngưng Thần kỳ lớn hơn rất nhiều cường độ năng lượng của cường giả Luyện Cách kỳ, nhất thời khiến cho tốc độ nghiền nát của kết giới giảm mạnh.

- Đại nhân vì sao vẫn chưa tới?

Ba người Lưu Phong đều đã cố gắng đến cực hạn, tinh thể màu vàng trong tay cũng đã gần tiêu hao hết, nhìn qua dường như lúc nào cũng có khả năng bị nát vụn. Trong lòng Việt Nhược không khỏi lo lắng, nói:

- Cố gắng kiên trì thêm một thời gian, đại nhân chắc là sẽ đến rất nhanh.

Lạc Kỳ cũng nghiến chặt răng. Trên mặt ba người đều đã trở nên trắng bệch. Kết giới này còn không chống lại được uy áp của cường giả Thần cấp, chưa nói gì tới thực lực Ngưng Thần kỳ của bọn họ. Cũng may trong tay có năng lượng tinh thể mà đại nhân lưu lại, nếu không bọn họ cũng không có khả năng chống đỡ được lâu như vậy.

916. Chương 1 024: Địa Vực Thần Cấp.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1024: Địa vực Thần cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Cứ như vậy, tất cả mọi người trong Phiêu Miễu Thiên đều phải cố gắng kiên trì. Nếu như kết giới bị nghiền nát thì bọn họ sẽ phải chịu hậu quả rất lớn.

Cùng lúc đó, tại một nơi khác trong Loạn Tinh Hải, phong vân cuồng bạo đang dần tiêu tan, chỉ có điều trên không trung vẫn còn tồn tại một tia uy áp, khiến cho linh hồn mọi người vẫn run rẩy như trước. Tất cả mọi người trong năm thành thị đều có sắc mặt tái nhợt, nhìn lên không trung, có lẽ đang suy đoán chuyện gì đã xảy ra.

- Không biết ai vừa ngưng tụ thần cách. Đây chính là đệ nhất nhân trong mười vạn năm qua sao?

- Nếu không phải là Phiêu Miễu Thiên Lưu Phong thì có lẽ là Phần Thiên Mâu Quân hoặc Vô Thượng Thiên Linh Nhiên. Bọn họ là ba người có thực lực gần với Thần cấp nhất.

- Trung tâm của cỗ uy áp này dường như tại Phiêu Miễu Thiên, có phải là Lưu Phong không?

- Ừ, chắc hẳn là như vậy.

Giống như vừa tránh được một hồi đại kiếp nạn, mọi người đều đang nói về sự kiện vừa xảy ra. Tuy chật vật như vậy nhưng những người này không hề có sắc mặt lo lắng một chút nào, ngược lại dường như ai cũng có vẻ mặt vui mừng.

Mà tại một nơi trên không trung cách mặt đất mấy vạn km.

Người bình thường không thể có mặt ở đây, nói cách khác những cường giả thực lực dưới Ngưng Thần kỳ sẽ không có cách nào tiến nhập một nơi trên cao như vậy, bởi vì khoảng ba vạn km ngoài khơi sẽ có một tầng kết giới ngăn cản, giới hạn lại.

Kể cả cường giả Ngưng Thần kỳ nếu đánh lên mặt kết giới thì hậu quả cũng chỉ có một - Hồn phi phách tán. Bất kể người đó có sở hữu hư thần khí, hay là chân thần khí thế nào đi chăng nữa, kết quả cũng không thay đổi. Nơi đây chỉ có cường giả Thần cấp mới có thể hiểu được phương pháp vượt qua kết giới.

Ở đây cũng không phải là hôi sắc không gian như ở trong pth, phía trên có ánh mặt trời chói lọi, dưới chân là từng tầng mây trắng noãn cuồn cuộn trôi đi không ngừng. Ngoại trừ tầng mây ở ngoài, còn có vô số mây xen lẫn vào trong núi đá, nếu có người thường ở đây thì nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ, con mắt có khi phải lồi ra mà nhìn. Bởi vì núi đã ở đây không chỗ nào mà không phải là tinh thể linh thạch tạo thành.

Linh mạch Luyện Yêu sơn dưới đáy biển, phải hàng vạn km mới xuất hiện một chút.

Nơi này thì nửa thước đã có một khối, hơn nữa nhìn sơ qua cũng có hơn mười núi đá như vậy, phải nói là nhiều chi chít như sao trên trời, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Không những vậy, ngoại trừ tinh thể linh thạch, bất kỳ đồ vật nào khác ở đây cũng đều quý hiếm không gì sánh được, đủ để làm cho cường giả Ngưng Thần kỳ phải trở nên điên cuồng, linh dược quý hiếm ở bên ngoài thì ở đây cũng chỉ giống như cỏ dại ven đường, nhiều vô số kể.

Nơi đây chính là chỉ dành cho cường giả Thần cấp.

Hiện giờ, Lâm Phỉ vừa ly khai đang đứng ở địa phương này, trong mắt nàng mang theo một tia mê man, nhìn trái nhìn phải đánh giá mọi thứ xung quanh. Nàng cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở chỗ này. Nàng không ý thức được hành vi của mình, vừa bước ra một bước thì đã không ngờ xuất hiện nơi đây.

- Đây là địa phương nào.

Lâm Phỉ nhíu đầu lông mày, nhìn nàng giống như đang cố nhớ lại điều gì đó, nhưng mãi cũng không nghĩ ra được.

Trong đầu nàng vẫn như cũ không hiểu được đang xảy ra chuyện gì.

Nàng hơi thất vọng lắc đầu, sâu trong đôi mắt đột nhiên hiện lên một tia nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn về một nơi.

- Hân Dao, chúc mừng nàng đã trở về.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Lâm Phỉ, một đạo thân ảnh từ phía sâu trong tầng mây đi ra.

Đây là một người nam tử mà sự tồn tại của hắn dường như làm ọi người trong thiên hạ đều trở nên buồn bã, thất sắc. Mái tóc đen huyền như mực, da thịt trong suốt, sáng bóng như ngọc, gương mặt anh tuấn nhưng lại phát ra một tia mềm mại, một cỗ khí chất giống như thần tiên phát ra từ trên cơ thể hắn. Trên trán hắn cũng có một đạo hoa văn phức tạp giống như Lâm Phỉ.

Điều làm Lâm Phỉ nghi hoặc cũng không phải là tướng mạo của đối phương, mà chính là cặp mắt kia. Đôi mắt như hai vì sao sáng giữa bầu trời đêm kia hiện giờ lại đang chan chứa nước mắt.

Thâm tình, đau đớn, thương tiếc, luyến ái, tất cả thần sắc như vậy lại ngập tràn trong đôi mắt hắn. Hắn nhìn Lâm Phỉ cười cười khổ sáp, tiếng nói khô khốc phát ra.

Nhìn thấy hai mắt đối phương đẫm lệ như vậy, Lâm Phỉ tự nhiên lại cảm thấy trong lòng mình cũng có chút đau đớn, điều đó làm cho nàng càng trở nên nghi hoặc hơn.

- Hân Dao?

Lâm Phỉ nói:

- Cuối cùng thì ta là ai?

Lâm Phỉ không kìm được, nhíu hai hàng lông mày, nỗ lực cố nhớ lại. Sự tình phát sinh ngày hôm nay làm cho nàng không có cách nào tiếp nhận được. Không biết tại sao tự nhiên thức tỉnh, tất cả mọi chuyện trước đây đều quên đi hết, trong đầu chỉ là một mảng trống rỗng.

Sau đó nàng lại gặp một người nam nhân tên là Lâm Dịch, tự xưng là trượng phu của nàng, khiến cho nàng sinh ra trong lòng một chút thân cận. Hắn nói nàng là Lâm Phỉ.

Nhưng mà hiện nay người trước mặt lại khiến cho nàng cảm giác có chút đau đớn. Một nam nhân dung mạo hoàn mỹ mang theo nụ cười khổ sáp, lại gọi nàng là Hân Dao? Vì sao nàng lại cảm thấy đau đớn?

Hai đầu lông mày trên trán nàng càng lúc càng nhíu chặt lại, sâu trong đôi mắt càng nhiều thêm vẻ mê man, nghi hoặc. Nàng cố gắng suy nghĩ, trong đầu đột nhiên hiện lên một vài hình ảnh hỗn loạn, không có chút quy luật nào, giống như những hư ảnh, không thể nào nắm bắt. Điều này làm cho gương mặt nàng lộ ra một tia đau đớn.

- Hình như là mất trí nhớ rồi.

Phía sau nàng lại có một thanh âm vang lên, Lâm Phỉ vẫn mang theo vẻ nghi hoặc trong ánh mắt, quay đầu lại nhìn phía sau.

Trong tầng mây lúc này đã xuất hiện thêm một đạo thân ảnh khác.

Một mái tóc dài màu hỏa hồng, bộ quần áo đang mặc cũng là màu hỏa hồng, thậm chí ngay cả đôi giày cũng là màu hỏa hồng nữa. Toàn thân hỏa hồng đứng trong tầng mây trắng noãn, giống như một ngọn lửa đỏ đang thiêu đốt thành đoàn.

Nếu như Lâm Dịch đứng đây thì hắn sẽ vô cùng kinh ngạc, thân ảnh kia có dáng dấp giống Vương Úc như đúc, đều là gương mặt tuấn tú đến mức yêu dị. Chỉ có điều khí thế của người này phát ra không phải Vương Úc có thể so sánh được. Trên trán hắn cũng có một đạo hoa văn ký hiệu phức tạp màu hồng.

Nghe được lời nói của hồng y nhân, nam nhân ban đầu mang theo nụ cười khổ sáp tăng thêm vài phần, nhìn Lâm Phỉ biểu tình mê man, lại càng thể hiện thêm sự đau lòng.

- Các ngươi là ai?

Lâm Phỉ lại hỏi thêm một lần nữa, muốn nỗ lực nắm bắt lấy khoảnh khắc hình ảnh nào đó trong đầu, làm cho sắc mặt càng thêm thống khổ.

- Để ta giúp nàng một chút.

Thanh âm của một người nam nhân xa lạ vừa vang lên, Lâm Phỉ còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì một cỗ năng lượng hoàng sắc khổng lồ từ không trung đã chụp tới nàng, trong nháy mắt đã bao phủ nàng vào bên trong. Lâm Phỉ hơi ngẩn ngơ, sau đó đình chỉ lại động tác kháng cự. Không biết tại sao từ trong đáy lòng nàng không hề có chút cảm giác phản kháng nào, dường như nàng cảm nhận được đối phương sẽ không làm hại mình.

917. Chương 1 025-1026: Thú Văn Chi Nguyên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1025-1026: Thú văn chi nguyên.

Nhóm dịch: Dungnhi (.

Nguồn: Vipvandan

Trong một lát khi ánh sáng hoàng sắc bao phủ Lâm Phỉ, đôi mắt nàng liền trở nên mê man. Thời gian trôi qua…

Lại thêm một gã nam tử tuấn mỹ từ trong tầng mây đi ra, toàn thân mặc một bộ trường bào trắng noãn, trong hai tròng mắt mang theo một tia kim sắc, trên trán cũng có một đạo hoa văn ký hiệu phức tạp không gì sánh được

- Để chúng ta xem Hân Dao gặp phải chuyện gì.

Tên nam nhân xuất hiên cuối cùng kia vung tay lên điểm một cái, một mặt kính màu vàng xuất hiện giữa không trung ba người. Trong mặt kính xuất hiên sương trắng nồng đậm, một lát sau hiện lên một tiểu hài nhi, chính là dáng dấp của Lâm Phỉ khi còn bé.

Phía trên đỉnh đầu bên ngoài kết giới, nước biển vẫn điên cuồng cuộn trào lên như cũ, tất cả mọi người ở Phiêu Miễu Vân Cung đều phải toàn lực rót năng lượng để duy trì kết giới không bị vỡ nát. Tác dụng chủ yếu duy trì kết giới là lực lượng của ba người Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược. Ba người lúc này sớm đã uể oải, sắc mặt tái nhợt, mồ hổi chảy ròng ròng.

Mặc dù như vậy nhưng bọn họ vẫn phải nỗ lực tiếp tục chống đỡ cho kết giới.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Có người ngưng tụ thần cách, hiện nay dị biến đã kết thúc, chứng tỏ rằng người nọ đã trở thành cường giả Thần cấp rồi, vì sao vẫn không ra tay?

Lạc Kỳ cắn chặt hàm răng, đột nhiên mở miệng rống lớn.

Mặc dù là cường giả Thần cấp làm ra sự tình thế này rồi không chịu trách nhiệm, nhưng vẫn làm cho Lạc Kỳ cảm thấy phẫn nộ.

- Phải biết rằng đây là Phiêu Miễu Vân Cung, địa bàn của Khương Như đại nhân, mặc dù đã trở thành cường giả Thần cấp nhưng làm vậy có phải quá càn rỡ hay không?

Lâm Dịch nghe họ nói chuyện như vậy, lại nghĩ đến Lâm Phỉ đã ly khai, trong mắt hơi hiện lên một tia buồn bã, lập tức âm thầm tăng cường lực lượng của mình, miễn cưỡng được thêm vài phần. Dù sao Phiêu Miễu Vân Cung gặp phải chuyện này một phần trách nhiệm cũng là do hắn.

- Vì sao Đại nhân còn chưa đến?

Việt Nhược cũng hơi sốt ruột, hiện tại bọn họ đã tới cực hạn rồi, nếu như đại nhân không xuất hiện chỉ sợ kết giới chẳng mấy chốc sẽ bị nghiền nát. Nghĩ xem, áp lực của mấy ngàn km, đó là loại lực lượng lớn như thế nào? Ngay cả kết giới của cường giả Thần cấp cũng không chịu được hải áp lớn như vậy mà vỡ nát, bọn họ cũng không cho rằng cơ thể của chính mình có thể so sánh được với kết giới của cường giả Thần cấp.

Trong ánh mắt Lưu Phong hiện lên một tia dứt khoát, đột nhiên hô lớn:

- Tất cả các đại đội trưởng soái lĩnh mọi người, trừ trung đội trưởng và tiểu đội trưởng tiếp tục chống đỡ cho kết giới, còn lại tất cả những người khác rời khỏi Phiêu Miễu Vân Cung.

Thanh âm Lưu Phong trong nháy mắt vang lên khắp Phiêu Miễu Vân Cung. Mọi người còn đang nỗ lực chống đỡ kết giới không khỏi ngẩn ra một chút, tức thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

- Nhanh lên một chút, kết giới không còn chống đỡ được lâu nữa.

Thấy không ai chấp hành, Lưu Phong lại lớn tiếng hô to.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều cảm thấy ngây dại.

Tuy rằng lần hạo kiếp này không biết vì sao mà đến, Phiêu Miễu Vân Cung đã tồn tại bao nhiêu năm qua nhưng đây là lần hạo kiếp lớn nhất, hầu như tất cả mọi người đều chưa từng suy nghĩ tới việc này không thể giải quyết, sự khẩn trương ban đầu cũng chỉ chốc lát mà thôi. Bản thân là thuộc hạ của cường giả Thần cấp, bọn họ chưa từng nghĩ tới việc kết giới của cường giả Thần cấp bố trí để bảo vệ Phiêu Miễu Vân Cung cũng có lúc gặp phải nguy hiểm.

Nhưng hiện tại nghe lời nói của Lưu Phong, mỗi người đều trở nên ngây dại.

Không thể nghi ngờ, Lưu Phong ra mệnh lệnh như vậy cho thấy tình thế hiện nay đã đến mức vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có khả năng Phiêu Miễu Vân Cung sẽ bị tiêu tan trong Loạn Tinh Hải.

Tình huống đó là sao?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác quên cả phản ứng. Bọn họ đều là người tự lấy Phiêu Miễu Vân Cung để tự hào, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bị bắt phải rời bỏ Phiêu Miễu Vân Cung. Mà lần hạo kiếp này tự nhiên cứ xuất hiện như vậy, không ai biết rõ là vì sao, thậm chí cho tới bây giờ bọn họ đều không biết đến tột cùng là ai đã ngưng tụ ra thần cách.

Lưu Phong lại tiếp tục kêu gào, thúc giục mọi người. Trên bề mặt kết giới lại xuất hiện thêm vài vết nứt.

Ba…

Nghe thấy thanh âm nứt vỡ đó, ba người Lưu Phong không khỏi khẩn trương, viên tinh thể màu vàng trong tay họ cũng xuất hiện thêm một khe nứt.

- Đệ nhất đại đội, trừ trung đội trưởng và tiểu đội trưởng, tất cả người còn lại tập trung rút lui khỏi Phiêu Miễu Vân Cung.

- Đệ nhị đại đội, trừ trung đội trưởng và tiểu đội trưởng, tất cả người còn lại tập trung rút lui khỏi Phiêu Miễu Vân Cung.

- Đệ tam đại đội…

- Đệ tứ…

…

Tiếng gầm gừ, tiếng rống giận, tiếng bi phẫn…Dường như tất cả Phiêu Miễu Vân Cung đều nổ tung lên. Những người đang lui lại ngẩng đầu lên nhìn vài người còn cố gắng duy trì kết giới, cắn chặt hai môi, sau đó dứt khoát xoay người, rất nhanh tập trung rời ra bên ngoài.

Hiện tại kết giới vẫn chưa bị nghiền nát, bằng vào thực lực của bọn họ vẫn có thể đi vào trong nước biển mà không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng nếu chờ đến lúc kết giới bị nghiền nát, nước biển cuồng bạo cuộn trào mãnh liệt vào trọng thì không thể nghi ngờ, bọn họ sẽ bị nghiền nát thành một đống bùn.

Những người còn lại đều đang nỗ lực chống đỡ kết giới, trong mắt họ đều lộ ra thần sắc quyết tâm, không ai lui bước, không ai giữ lại chút lực lượng nào cho bản thân mình, toàn lực rót năng lượng vào trong kết giới trên đỉnh đầu, cố gắng kiên trì thêm một chút thời gian cho những người khác.

Cửa ra của Phiêu Miễu Vân Cung lúc này đang có một số lượng lớn Hư Thần cảnh cường giả chen chúc nhau ra ngoài. Đáng tiếc kết giới này là kết giới đơn phương, nói cách khác, muốn duy trì kết giới thì phải rót năng lượng vào từ bên trong, bên ngoài kết giới chỉ có năng lượng mang tính công kích mà thôi. Sau khi ly khai Phiêu Miễu Vân Cung, bọn họ cũng không lập tức bay ra ngoài khơi mà khẩn trương quay lại nhìn vết rạn trên bề mặt quang cầu màu vàng, hai tay họ đều nắm thật chặt, âm thầm khích lệ chính mình và mọi người xung quanh.

Thấy một màn như vậy, không thể nghi ngờ Lâm Dịch là người xúc động lớn nhất. Hắn không khỏi nghĩ về khoảng thời gian khi vừa trở thành cường giả Hư Thần cảnh, Quỷ Linh cùng với hắn kết bạn đồng hành cũng đã từng làm những chuyện như vậy. Ai dám nói Thiên giới vô tình?

Trong toàn bộ không gian Phiêu Miễu Vân Cung, ngoại trừ tiếng long ngâm, hổ gầm ở bên ngoài, cũng chỉ có Lâm Dịch phóng ra lam sắc quang mang ma sát với không khí tạo ra thanh âm ầm ầm, cố gắng khép lại vết nứt trên bề mặt kết giới. Một lúc lâu sau, cuối cùng một thanh âm trầm đục vang lên, kết giới đột nhiên lại khôi phục dáng dấp như ban đầu, kim quang lóng lánh, thậm chí còn có vẻ vững vàng hơn so với lúc trước.

Lâm Dịch lúc này mới nhắm mắt, cắn chặt răng, không gian hơi tối sầm lại, luồng năng lượng mà hắn phát ra biến mất vô tung vô ảnh.

Thấy chiêu thức điều khiển năng lượng đó của Lâm Dịch, đám người Lưu Phong lại một lần nữa dại ra.

918. Chương 1 025-1026: Thú Văn Chi Nguyên.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1025-1026: Thú văn chi nguyên.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Hắn không những chịu đựng được luồng năng lượng ba động cường đại, không những thế còn làm cho nó đình chỉ lại. Như vậy năng lượng mà hắn nắm trong tay phải mạnh như thế nào? Chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung được.

Lâm Dịch lúc này một con mắt màu lam, một con mắt màu đỏ. Hắn liếc nhìn về phía đám người Lưu Phong. Chỉ một cái liếc mắt đơn giản nhưng làm cho đám người Lưu Phong nhất thời đổ đầy mồ hôi lạnh trên trán, bọn họ căn bản không biết phải làm thế nào khi cảm giác bị một đôi âm dương song nhãn đảo qua.

Con mắt bên trái là một màu lam sắc, băng lãnh không có một chút tình cảm nhân loại nào, có lẽ nhìn vào nó cũng chỉ có băng lãnh và lý trí mà thôi. Con mắt bên phải hồng sắc yêu dị, mang vẻ bạo ngược vô cùng. Một tà dị, một bạo ngược, hai loại khí tức từ trong mắt hắn biểu hiện ra bên ngoài.

Giờ khắc này nhìn Lâm Dịch giống như một ma thần, làm cho tất cả mọi người đều sợ hãi.

Nhưng đúng vào lúc này, huyễn ảnh Bạch Hổ đột nhiên bộc phát ra một tiếng rít gào thật lớn, tiêu tán vô hình trên không trung, trên người Lâm Dịch cũng đang chậm rãi biến đổi lại, bộ lông trên người đang từ từ biến mất. Khi huyễn ảnh Bạch Hỗ biến mất vô ảnh vô tung, Lâm Dịch cũng đã khôi phục trở lại trạng thái bình thường.

Sắc mặt hắn tái nhợt như giấy, nhãn thần mờ đục, hô hấp kịch liệt. Khi nãy thi triển năng lượng đã là cực hạn của hắn rồi.

Đồng thời với lúc Bạch Hổ huyễn ảnh biến mất, Hắc Viêm Long cũng ngâm lên một tiếng, rồi chủ động chui vào trong hắc động, chỉ một lát sau đã biến mất, hắc động kia cũng thu nhỏ lại rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh trở lại, tựa hồ như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Nhưng mà tất cả mọi người xung quanh sau khi chứng kiến được việc vừa rồi đều trở nên ngơ ngác nhìn Lâm Dịch. Bọn họ biết rằng một màn này sẽ khiến bọn họ cả đời không bao giờ quên.

Bạch Hổ thần, Hắc Viêm Long, cùng với đôi mắt âm dương một lam một đỏ yêu dị kia làm ọi người đều trở nên sợ hãi.

- Kết…Kết thúc rồi?

Việt Nhược từ trạng thái ngơ ngẩn đang phục hồi lại tinh thần, nhưng vẫn không thể tin được mọi chuyện vừa xảy ra.

Ngẩng đầu lên nhìn kết giới Thần cấp phía trên, so với bình thường nó còn sáng sủa, trơn bóng hơn trước, hắn có cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mơ.

- Kết thúc.

Lâm Dịch uể oải cười cười, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng.

Hoàn hảo, lúc này lại có thể thành công. Trong dĩ vãng Lâm Dịch cũng từng bộc phát ra Thú văn chi nguyên, nhưng không có cách nào thao túng nó. Nhưng lúc này hắn đã cảm giác được chính mình có thể thao túng nó được một phần nào.

Năng lượng của Thú văn chi nguyên quá mức khổng lồ, hắn không có cách nào có thể dễ dàng sử dụng. Điều này làm cho hắn cảm thấy hơi uể oải một chút.

Mặc dù Lâm Dịch đã nói vậy nhưng Việt Nhược vẫn không dám tin tưởng, mà Lạc Kỳ đứng bên cạnh hắn cũng biểu hiện hoài nghi như vậy. Bọn họ đều ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên kết giới, dường như đang cố gắng ép buộc mình tiếp thu một vấn đề nào đó.

So với hai người kia thì Lưu Phong biểu hiện trấn tĩnh hơn một chút. Chỉ một thời gian ngắn khiếp sợ, hắn đã có thể tiếp nhận được rồi, ánh mắt hắn chuyển hướng nhìn sang Lâm Dịch, mở miệng nói:

- Đa tạ.

Lâm Dịch hơi giật mình, lập tức cười cười một cách vô lực. Lần đại họa này vốn là do hắn dựng lên, hiện giờ hắn giải quyết hoàn toàn là do trách nhiệm, căn bản không cần đến sự tạ ơn của bọn họ.

- Để ọi người quay trở lại thôi, kiến trúc trong Phiêu Miễu Vân Cung lúc nãy bị phá hư cũng không nhỏ.

Lưu Phong nhìn về phía khu vực lúc nãy Hắc Viêm Long vừa hiện ra, long thân khổng lồ của nó cũng phá hủy rất nhiều nhà cửa, cả một khu vực trở thành một mảnh phế tích. Chỉ có điều nếu so sánh với việc toàn bộ Phiêu Miễu Vân Cung trở thành bình địa mà nói thì tổn thất đó cũng không tính là gì.

- Vâng.

Có người lĩnh mệnh, xoay người bay đi. Cũng không cần hắn phải ra ngoài gọi, mọi người bên ngoài từ lâu đã nhìn thấy hết sự việc vừa phát sinh, cả đám lại chen chúc nhau trở về, tụ tập xung quanh đám người Lâm Dịch, dùng nhãn thần kính nể và sùng bái mà nhìn Lâm Dịch. Hiển nhiên là bọn họ không thể quên được một màn sự kiện vừa rồi.

- Các vị đại nhân đi nghỉ ngơi trước đi, mọi việc ở đây giao cho chúng ta làm là được rồi.

Một gã đại đội trưởng bay tới gần bên cạnh đám người Lưu Phong, vẻ mặt quan tâm nói. Khi nhìn về phía Lâm Dịch, thần sắc hắn mang thêm một tia kính nể, kèm theo cảm kích sâu sắc.

Lưu Phong hơi gật đầu:

- Còn lại giao cho các ngươi.

Nói xong liền mang theo mấy người ly khai khỏi chỗ này.

Nhưng đúng lúc này, một cỗ uy áp khổng lồ lại xuất hiện thêm một lần nữa. Tất cả mọi người không khỏi biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên. Bọn họ lúc này dường như đều có cảm giác "Chim sợ cành cong.

..Thời gian một ngày đêm vừa rồi, bọn họ đều phải chịu đựng uy áp của cường giả Thần cấp, so với rất nhiều người có khi còn nhiều hơn cả đời họ gặp phải. Đám người Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược nhất thời ngưng trọng lại sắc mặt, cung kính hướng lên phía trên hô lớn:

- Cung nghênh đại nhân.

Nghe được lời Lưu Phong nói, các cường giả Luyện Cách kỳ xung quanh cũng nhất thời trở nên sợ hãi, cả đám quỳ rạp xuống, hô to:

- Cung nghênh đại nhân.

Không có một ai dám ngẩng đầu lên nhìn. Đối với rất nhiều người mà nói thì đây là lần đầu tiên bọn họ được gặp trực tiếp cường giả Thần cấp. Đó chính là cường giả Thần cấp trong truyền thuyết! Tất nhiên làm cho bọn họ trở nên vô cùng khẩn trương.

Lâm Dịch lúc này cũng hiểu ra đã có cường giả Thần cấp xuất hiện, vẻ mặt hắn hơi ngưng trọng một chút, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu. truyện từ

Một mảnh kim quang từ trên không trung xuyên qua vô số km trong biển sâu, thẳng tắp phóng tới gần trên đỉnh đầu đám người Lưu Phong. Lúc kim quang lóe lên, một đạo thân ảnh chậm rãi, nhẹ nhàng rơi xuống.

Ánh mắt của Lâm Dịch chăm chú nhìn người đó. Xuyên thấu qua kim quang, Lâm Dịch có thể thấy đó là một khuôn mặt của một người thanh niên lạnh lùng, nghiêm nghị, mái tóc dài đen như mực bay lượn giữa

không trung, da thịt trong suốt, sáng bóng như ngọc, dưới ánh sáng rực rỡ màu vàng chiếu rọi xuống càng làm lộ ra vẻ hoàn mỹ, không chút tỳ vết. Không khoa trương mà nói thì bất kỳ nam nhân nào đứng trước mặt hắn đều cảm thấy trở nên buồn bã, thất sắc.

Mà ở trên trán hắn cũng có một đạo ký hiệu hoa văn phức tạp giống như lúc Lâm Phỉ thành thần. Lâm Dịch suy đoán, chẳng lẽ đó là ký hiệu biểu hiện cường giả Thần cấp hay sao?

Người này so với tưởng tượng của Lâm Dịch còn lạnh lùng hơn nhiều, đôi con ngươi nhìn lại dường như có thể ngưng kết ra thành băng. Sau khi kim quang tán đi hoàn toàn, lộ ra thân hình đứng huyền phù giữa không trung.

- Đứng lên đi.

Thanh âm thản nhiên, lạnh lùng từ trong miệng hắn vang lên.

- Vâng.

Ba người Lưu Phong lĩnh mệnh, hơi ngẩng đầu, lui về phía sau nửa bước…Bọn họ căn bản không dám ngẩng hẳn đầu lên nhìn. Chỉ có điều giờ phút này họ đang vô cùng nghi hoặc, bình thường đại nhân phi thường nhu hòa như vậy, vì sao ngày hôm nay lại lạnh lùng như thế?

919. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1027-1030: Kịch chiến thần cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Ba người bọn họ không hiểu được, những người khác đương nhiên lại càng không hiểu, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều làm gì.

Cường giả Thần cấp đang làm việc, chả lẽ cường giả Hư Thần cảnh lại dám xen mồm góp phần vào?

Một người là Thần, một người là Hư Thần, nhưng sự khác biệt trong đó không thể lấy đạo lý ra mà nhận xét, so sánh được.

Cường giả Thần cấp kia lạnh lùng dời ánh mắt, trực tiếp chuyển sang nhìn đến thân ảnh Lâm Dịch.

Nhất thời Lâm Dịch cảm giác như toàn bộ thân thể của mình bị một cái nhìn này hoàn toàn xem thấu, một cỗ cảm giác băng lãnh làm cho Lâm Dịch tê cứng toàn bộ cơ thể, hắn cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Có sát ý.

Lâm Dịch dựng đứng tóc gay, mồ hôi lạnh nhất thời chảy đầy sau lưng. Hắn vừa cảm giác được trong ánh mắt băng lãnh của đối phương nhìn mình lại kèm theo một tia sát ý.

- Ngươi chính là Lâm Dịch?

Cường giả Thần cấp đạm mạc mở miệng nói.

Lâm Dịch không dám chậm trễ, mặc dù không rõ vì sao đối phương nảy sinh sát ý đối với mình nhưng hắn vẫn phải âm thầm đề phòng trong lòng. Ý thức của hắn cũng đang âm thầm điều động hai kiện chân thần khí, trạng thái lúc nào cũng có khả năng bạo phát.

Bên ngoài, hắn biểu hiện vẻ cung kính, khom người nói:

- Đúng vậy, đại nhân.

Cường giả Thần cấp nghe vậy đạm mạc gật đầu nói:

- Tốt.

Vừa nghe đối phương nói như vậy, lỗ chân lông Lâm Dịch nhất thời dựng đứng cả lên, một cỗ khí tức lạnh lẽo trong nháy mắt tràn ngập toàn thân hắn.

Hắn căn bản không dám có chút sơ sót nào, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, trân người Lâm Dịch đột nhiên bay vụt ra hai đạo tinh thể quang mang bạch sắc. Trong đó, một đạo lúc xuất hiện xoay tròn hiện lên trước mặt Lâm Dịch, đạo kia hình thành nên một vòng quang tráo trong suốt, sáng ngời bao quanh thân thể Lâm Dịch. Mà tiếng nổ mạnh vừa rồi chính là nổ bên ngoài quang tráo. Lại nghe thấy một tiếng cách giòn tan, quang tráo nhất thời đã bị nghiền nát. Thân thể Lâm Dịch lúc này bị quăng mạnh ra phía sau, trong miệng tiên huyết phun trào, chỉ một chiêu mà hắn đã bị trọng thương.

Đạo tinh thể còn lại lúc này cũng bạo tạc trong nháy mắt, đi đến trước người cường giả Thần cấp kia. Một cỗ băng hàn đến cực điểm đột nhiên xuất hiện bao trùm lên toàn bộ Phiêu Miễu Vân Cung. Nhất thời tất cả các kiến trúc nơi đây đều đọng ra một tầng băng mỏng, có thể thấy được loại băng hàn đó mãnh liệt thế nào. Thực lực cường giả Luyện Cách kỳ hơi yếu một chút căn bản ngay cả mở miệng nói cũng không được, lập tức từ trên không trung rơi xuống, trong quá trình rơi xuống cả cơ thể đã bị đóng thành tượng băng. Chỉ nghe "Ba ba…

, vài tiếng nghiền nát vang lên, những gã cường giả Luyện Cách kỳ gần khu vực hàn khí đều bị ngã xuống.

Tinh thể kia chính là một thanh tiểu kiếm.

Trong mắt cường giả Thần cấp lộ ra một tia kinh ngạc, hắn vung tay lên, lại nghe một tiếng "Dinh" giòn tan vang lên, thanh tiểu kiếm bị hắn đánh bay ngược lại phía sau. Chỉ một kích này đã đánh bay thanh kiếm ra xa vài trăm thước, quay trở lại bên người Lâm Dịch, xoay quanh trên đỉnh đầu hắn.

Tốc độ quá nhanh, lúc biến cố phát sinh chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, thậm chí còn có một vài cường giả Luyện Cách kỳ còn đang sợ hãi trước sự xuất hiện của cường giả Thần cấp, chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã ngã xuống lúc Lâm Dịch toàn lực thi triển thanh kiếm nhỏ.

- Đại nhân…

Lưu Phong nhất thời có phản ứng, vội vã kêu lên một tiếng cấp bách, tiến về phía trước một bước.

Nhưng khi nhìn thấy cường giả Thần cấp kia chỉ lạnh lùng nhìn hắn, một bước tiến tới của Lưu Phong nhất thời dừng lại, một lát sau lại thu trở về, ánh mắt cũng chuyển hướng nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch khóe môi hơi nhếch lên, tiên huyết phun trào. Hắn đang ngồi trên một tòa băng tinh băng liên, trên đỉnh đầu là tinh thể tiểu kiếm xoay quanh liên tục. Tuy rằng vừa bắt đầu giao thủ nhưng Lâm Dịch đã phải đem ra hầu như hết tất cả vốn liếng của mình.

- Vì sao?

Lâm Dịch lạnh lùng nhìn tên cường giả Thần cấp hỏi, khóe miệng lại trào ra tiên huyết. Hắn thực sự không hiểu, có phải người này ăn nhầm thuốc hay không mà tự nhiên sinh ra sát ý đối với mình? Hắn cũng không nhớ là mình đã gây ra tội tình gì mà.

Cường giả Thần cấp vẫn dùng khuôn mặt băng lãnh, không chút biểu tình nhìn Lâm Dịch đang ngồi trên băng liên, thanh tiểu kiếm xoay quanh trên đầu. Hắn lộ ra trên mặt bộ dáng tươi cười, lạnh lùng nói:

- Không tồi, thảo nào lại chiếm được phương tâm của Hân Dao. Đóa băng liên và chuôi tiểu kiếm này đều là chân thần khí có trình độ cực mạnh, mặc dù ta muốn hủy diệt một kiện cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Hân Dao?

Lâm Dịch hơi nhíu mày nghe một cái tên xa lạ.

- Đại nhân có phải đã hiểu lầm chuyện gì rồi phải không? Ta cũng không biết ai tên là Hân Dao như ngươi nói.

Lâm Dịch không phải không xác định có phải đối phương đã nhận định sai người rồi hay không. Dù sao chiến đấu với cường giả Thần cấp cũng không phải là việc hắn mong muốn. Người ta vẫn chưa thèm cử động tay chân gì mà đã làm ình chịu trọng thương. Mặc dù vẫn còn Thú văn chi nguyên để trông cậy lúc cuối cùng nhưng Lâm Dịch cũng không muốn hồ đồ, không duyên cớ gì mà lại đánh nhau như vậy.

- Hân Dao thì ngươi không nhận ra, vậy thì Lâm Phỉ, chẳng lẽ ngươi cũng không nhớ được hay sao?

Sự băng lãnh trong ánh mắt cường giả Thần cấp càng lúc càng tăng lên.

Tuy rằng khi Hân Dao sống lại đã mất đi toàn bộ kí ức nhưng cường giả Thần cấp có thể rõ ràng cảm nhận được nàng có sự quyến luyến đối với Lâm Dịch. Hơn nữa nhìn tràng diện nàng và Lâm Dịch thân thiết với nhau, một chỗ hỏa diễm đố kỵ hiện lên trong mắt càng tăng lên điên cuồng. Cường giả Thần cấp tuy rằng là Thần, nhưng họ cũng là con người tu luyện lên, bọn họ cũng sở hữu các loại tâm tình bình thường của con người. Phẫn nộ, đố kị…

- Lâm Phỉ?

Hai con ngươi của Lâm Dịch nhất thời co rút lại, hiện lên vẻ thống khổ.

- Nàng hiện giờ đang ở đâu?

Trên mặt Lâm Dịch lại hiện lên một tia thần sắc lo lắng.

Tuy rằng không biết vì sao đối phương lại gọi Lâm Phỉ là Hân Dao nhưng không hề nghi ngờ, hiện tại Lâm Phỉ chắc hẳn đang nằm trong tay đối phương.

Nhìn thấy biểu tình trên mặt của Lâm Dịch, cường giả Thần cấp càng trở nên tức giận không ngừng. Năm xưa Hân Dao nổi tiếng lạnh lùng, băng sương. Hắn tuy rằng yêu nàng tới mức chết đi sống lại nhưng cuối cùng vẫn chưa được chạm tới nàng. Tên tiểu tử trước mặt chỉ có thực lực Ngưng Thần kỳ mà lại có vận may như vậy, tự nhiên cứ đơn giản như vậy mà chiếm hữu được nàng? Càng nghĩ tới điều đó tên cường giả Thần cấp càng cảm thấy uất nghẹn trong lòng, sự đố kị ngày càng tăng cao.

- Đối với người đã chết mà nói thì ngươi cũng không cần phải biết nhiều để làm gì.

Tiếng nói băng lãnh của tên cường giả Thần cấp vừa dứt, Lâm Dịch nhất thời cảm thấy lỗ chân lông toàn thân mình lại bạo tạc ra trong nháy mắt. Một cỗ uy áp so với lần trước còn cường liệt hơn mạnh mẽ ập tới hắn.

Hầu như không hề cho hắn một chút thời gian chuẩn bị nào.

920. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1027-1030: Kịch chiến thần cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nhưng thân thể hắn đã có phản ứng trước một bước, trong nháy mắt chiến văn đã gia trì trên da thịt toàn thân hắn, liền hiện ra một tầng lông màu hắc bạch đan xen.

- Oanh…

- Phụt.

Hiển nhiên lúc này chênh lệnh thực lực của song phương quá lớn, thân thể Lâm Dịch nhất thời bị công kích trực tiếp đánh bay ra ngoài, tiên huyết điên cuồng phun ra thành vòi. Vòng quang tráo mà chân thần khí

băng liên phát ra bảo hộ quanh người hắn dưới sự công kích của cường giả Thần cấp chỉ giống như một tầng giấy mỏng, bị xé ra không chút thương tiếc.

Một tiếng nổ vang lên, thân thể Lâm Dịch trực tiếp bị đánh đập lên tầng kết giới xung quanh Phiêu Miễu Vân Cung, va chạm mạnh mẽ làm cho hắn lại tiếp tục phun ra một ngụm tiên huyết, một lúc sau mới bình ổn lại được.

Không nhìn rõ được động tác của cường giả Thần cấp như thế nào nhưng bản thân Lâm Dịch đã bị trọng thương.

- Đây là lực lượng của cường giả Thần cấp sao?

Lúc này mũi miệng Lâm Dịch đều tràn ra tiên huyết, hắn miễn cưỡng huyền phù trên không trung, nhìn lại về hướng tên cường giả Thần cấp. Hắn căn bản không nhìn rõ được phương thức tấn công của đối phương.

Thực lực chênh lệnh quá lớn, tuy rằng có thể nói hắn có thực lực vô địch trong các cường giả Ngưng Thần kỳ nhưng khi đối mặt với cường giả Thần cấp trước mặt, ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Tên cường giả Thần cấp lộ ra trên mặt một tia cười nhạt:

- Không tồi, có thể tiếp nhận hai lần công kích của ta mà không chết, xem ra ngươi rất ngoan cường, để ta xem ngươi có thể chịu được thêm bao nhiêu chiêu nữa.

Vừa nói dứt lời, hắn lại muốn tiếp tục công kích một lần nữa.

- Chờ một chút.

Lâm Dịch đột nhiên lớn tiếng hô to, tên cường giả Thần cấp đầu tiên hơi sửng sốt một chút, nhưng cũng ngừng lại đòn công kích đang chuẩn bị phát ra của mình, lạnh lùng nhìn Lâm Dịch. Hắn định nghe xem Lâm Dịch sẽ nói cái gì vào lúc này.

Bộ lông trên người Lâm Dịch trong nháy mắt rút đi, hắn biến trở lại dáng dấp vốn có, mũi miệng lúc này đều tràn ra tiên huyết. Hắn lấy tay ôm ngực, biểu tình có hơi chút thống khổ, nhìn tên cường giả Thần cấp nói:

- Đại nhân động thủ với ta là bởi vì Phỉ nhi sao?

- Phỉ nhi?

Tên cường giả Thần cấp nghe thấy cách xưng hô vô cùng thân thiết như vậy của Lâm Dịch, lòng đố kị lại càng trở nên mạnh mẽ, trong nháy mắt nuốt lấy hoàn toàn lý trí của hắn.

Ánh mắt của hắn trở nên đỏ ngầu, rít gào nói:

- Ngươi không đủ tư cách.

Nói xong câu đó, lần đầu tiên thấy hắn làm ra động tác. Chỉ thấy một tay hắn vươn lên ạnh mẽ, rồi lập tức hơi áp xuống một chút.

Không phải chỉ một mình Lâm Dịch, ngay cả những người đang quan chiến xung quanh, sắc mặt tất cả đều biến đổi trong nháy mắt. Một luồng uy áp mới khổng lồ xuất hiện, luồng uy áp trong quá khứ không thể nào so sánh được với nó. Tên cường giả Thần cấp này không biết đã thành thần bao nhiêu năm, sự cảm ngộ Thiên đạo của hắn đã sớm đạt đến trình độ mà không phải đám người Lưu Phong có thể lý giải được.

Hai mắt Lâm Dịch lập tức co rút lại, hai tròng mắt hắn biến đổi mạnh mẽ, chỉ trong một thời gian ngắn, đôi mắt đen bình thường biến thành một đôi mắt âm dương sắc bén, yêu dị, hai màu lam, đỏ.

- Rống…

Một tiếng hổ gầm rung trời vang lên cuồng bạo. Lại nghe thấy một âm thanh "cách" giòn tan, lực lượng cường đại không ngờ có thể trực tiếp nghiền nát kết giới trên đỉnh đầu, hóa thành một chút tinh quang.

Tên cường giả Thần cấp nhãn thần đột nhiên kịch biến, vô cùng hoảng sợ. Hắn không dám tin tưởng, lớn tiếng hô:

- Hổ thần chiến văn?

Ngay lúc đó, Lâm Dịch mạnh mẽ há to miệng ra, một đạo năng lượng lam hồng giao nhau xuất hiên, từ trong miệng hắn bắn mạnh ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt trước người hắn đã hình thành một quang cầu năng lượng đường kính ba, bốn mét. Quang trụ năng lượng thô tráng cũng mạnh mẽ ầm ầm phóng về phía tên cường giả Thần cấp.

Tên cường giả Thần cấp lần đầu tiên lộ ra vẻ khẩn trương, hắn hơi sải bước, nhất thời thân thể biến mất trong phạm vi công kích của đạo quang trụ năng lượng lam hồng sắc.

- Oanh.

Tất cả mọi người trong Phiêu Miễu Vân Cung còn đang có nét mặt đờ ra nhìn bề mặt kết giới bị phá vỡ thì lại thấy phạm vi khu vực bị quang trụ tấn công, tất cả các kiến trúc đang ầm ầm bạo liệt, hóa thành một mảnh phế tích.

Mọi người đều hoảng sợ, trừng mắt mà nhìn.

921. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1027-1030: Kịch chiến thần cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch lúc này căn bản không thể tiếp tục chiếu cố cho Phiêu Miễu Vân Cung, cũng không thể đồng cảm với tính mệnh của mọi người xung quanh. Đối mặt với cường giả Thần cấp, nếu hắn không sử dụng toàn lực thì kết quả của hắn chỉ có một - Chết.

Lâm Dịch không muốn chết, vì vậy hắn còn chưa chờ đạo quang trụ đầu tiên tiêu tán hết, đã mạnh mẽ tập trung ra một đạo quang trụ lam hồng sắc thứ hai, bắn về phía một người vừa trống rỗng xuất hiện trên không trung.

- Oanh…

Điện lưu xoay tròn không ngừng xung quanh quang trụ, nghiền nát toàn bộ không gian nơi nó đi qua, mà mục tiêu đạo năng lượng công kích lại trống rỗng biến mất vào khoảng không, tất cả đồ vật và kiến trúc phía sau trong nháy mắt đều hóa thành một mảnh phế tích.

- Lui lại, tất cả mọi người đều lui lại.

Lưu Phong lúc này mới hồi phục lại tinh thần, hắn lớn tiếng rít gào thúc giục mọi người xung quanh. Mặc dù kể cả là hắn đối mặt với đạo năng lượng mang tính phá hoại như vậy cũng sẽ không có một chút năng lực phản kháng nào.

Nhất thời tất cả mọi người đều phục hồi lại tinh thần. Kết giới hiện nay đã bị nghiền nát, mặc dù bởi vì còn có Bạch Hổ huyễn ảnh nên nước biển còn chưa đè ép xuống nhưng bọn họ cũng phải tìm mọi cách để rời khỏi nơi đây.

Chỉ trong nháy mắt, vô số bóng người hóa thành từng đạo lưu quang, phóng ra hướng về phía hải dương chạy tới.

Đối với bọn họ lúc này mà nói, thời gian chính là sinh mệnh.

Lâm Dịch lúc này cũng đang nỗ lực công kích không ngừng. Mặc dù hắn không thể nhìn được rõ ràng thân ảnh nhưng lại có thể cảm ứng được phương vị chính xác của tên cường giả Thần cấp. Từng đạo, từng đạo năng lượng lam hồng sắc bắn ra từ trong miệng Lâm Dịch, mỗi một đạo đều hướng chính xác tới phương hướng di động của tên cường giả Thần cấp. Nhìn Lâm Dịch bây giờ quả thật giống như một cỗ pháo cao xạ đang nhả đạn liên tục, vừa bắn ra một đạo năng lượng ở bên này lại xoay ngay sang hướng khác bắn ra một đạo năng lượng tiếp theo. Chỉ có điều phiến không gian mỹ lệ Phiêu Miễu Vân Cung trước đây hiện giờ đã hoàn toàn biến thành một mảnh phế tích, tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp nơi, tiếng hổ gầm của Bạch Hổ huyễn ảnh và tiếng nổ, sụp đổ của kiến trúc hòa vào với nhau tạo thành một khung cảnh hỗn loạn.

Mức độ chiến đấu trở nên kịch liệt vượt xa sự tưởng tượng của Lâm Dịch.

Hắn căn bản không dám dừng lại chút nào. Hắn biết rõ, chỉ cần mình dừng lại trong giây lát thôi thì hậu quả hắn phải đối mặt với phản kích giống như hải triều cuộn trào mãnh liệt của tên cường giả Thần cấp.

Cuối cùng thì hắn cũng đã lĩnh giáo được thực lực của cường giả Thần cấp. Hắn không biết một kích tối hậu mà tên cường giả Thần cấp kia vừa đánh mình lực lượng cao thấp như thế nào, nhưng một kích đó tuyệt đối vẫn chưa phải là toàn lực của đối phương.

Chương 1029: Kịch chiến thần cấp. (3)

- Làm sao bây giờ? Hiện tại nên làm gì bây giờ?

Đầu óc Lâm Dịch vận động điên cuồng để suy nghĩ. Hắn vô cùng hiểu rõ thân thể chính mình, các đốt ngón tay đã bắt đầu truyền đến cảm giác tê liệt, đau đớn dữ dội. Lúc trước khi sử dụng Thú văn chi nguyên, hắn vẫn chưa hồi phục lại, bây giờ lại tùy tiện sử dụng tiếp. Hắn không biết mình có thể duy trì được thêm bao lâu nữa. Nhưng có thể khẳng đinh là tuyệt đối sẽ không duy trì được lâu lắm.

Lần đầu tiên khi hắn sử dụng loại lực lượng này để đối chiến, hắn còn không có biện pháp khống chế được năng lượng. Luồng năng lượng khổng lồ tràn đầy bên trong cơ thể hắn làm cho hắn ngay cả di động cũng phải cực kỳ cố sức chứ đừng nói đến việc phải làm thêm cái gì khác nữa.

Vừa suy nghĩ như vậy, hắn vừa phải cố sức tiếp tục duy trì công kích, không dám đình chỉ. Lam hồng sắc năng lượng vẫn liên tục bắn ra từ miệng hắn không ngừng. Năng lượng đến từ thú văn chi nguyên dường như cuồn cuộn cung cấp cho hắn không bao giờ hết. Hắn đã công kích nhiều đạo năng lượng mạnh mẽ như vậy rồi mà vẫn chưa cảm giác được nó tiêu hao chút nào, ngược lại cỗ năng lượng đó dường như càng ngày càng trở nên mãnh liệt. Thân thể hắn dần mất đi cảm giác, gần như đã đến cực hạn.

Con ngươi hắn khẽ động. Chuôi tinh thể tiểu kiếm không thể nhìn được bằng mắt thường nãy giờ vẫn xoay đều trên đầu hắn, đột nhiên ầm ầm phóng ra với tốc độ cao, những nơi nó đi qua không gian chỉ giống như một tờ giấy mỏng, bị xé tan ra thành từng mảnh nhỏ. Điều khiển chân thần khí bằng năng lượng trình độ thần cấp, giúp cho chân thần khí có thể phát ra lực lượng làm cho người khác không thể tưởng tượng.

- Hổ Thần chiến văn. Hổ Thần chiến văn thì đã làm sao? Kể cả sau đó ngươi có trở thành Hổ Thần thì cũng có làm sao?…Hân Dao…Ta sẽ giết ngươi, giết ngươi…

Tên cường giả Thần cấp lẩm bẩm nói, dường như hắn đã trở nên mê man. Nhãn thần của hắn ban đầu đích xác có chút kinh hãi, hoảng sợ, nhưng đến cuối cùng lại hiện lên vẻ điên cuồng. Gương mặt tuấn mỹ của hắn nhanh chóng bị vẻ điên cuồng chiếm hữu. Vẻ điên cuồng hiện lên thiêu đốt hầu như làm cho người ta không thể nhận ra hắn chính là tên nam tử tuấn mỹ, nhất cử nhất động đều tràn ngập khí tức ưu nhã lúc trước.

Sự đố kị trong lòng làm cho hắn quyết định dốc ra toàn bộ lực lượng. Cho dù là Bạch Hổ thần thì đã làm sao? Dám cướp đoạt nữ nhân của mình, mình phải giết chết hắn, giết chết hắn…

- Aaa…

Đột nhiên một tiếng rít gào vang lên, tên cường giả Thần cấp lần này căn bản không tiếp tục né tránh mà lại lựa chọn đối mặt với đạo năng lượng lam hồng sắc đang phóng tới một lần nữa. Hắn điên cuồng bắt đầu tập trung năng lượng, tạo ra một quang cầu màu lam, ngay lập tức đón đỡ lấy đạo năng lượng lam hồng sắc. Hai đạo quang trụ năng lượng điện quang lập lòe xung quanh ầm ầm phóng tới, va chạm vào nhau.

- Oanh…

Đây là lần đầu tiên từ khi đối chiến, hai người chính diện tiếp xúc. Chỉ trong phút chốc, một khoảng không gian lớn hoàn toàn bị nghiền nát. Phiêu Miễu Vân Cung hiện giờ chỉ còn là một mảnh phế tích, ngay lập tức đã biến mất không còn chút gì. Nước biển trong khoảnh khắc điên cuồng cuộn lên, mặc dù cách xa đó vài ngàn km ở ngoài khơi vẫn nổi lên sóng gió động trời.

Sau khi va chạm với nhau một kích, trong không gian hai người tiêu thất trong nháy mắt, không có ánh sáng, không có không khí, không có nước…Bọn họ phảng phất như chưa từng xuất hiện nơi đây.

Hai người họ dường như bị chuyển tới một không gian khác, ở đây thuần túy chỉ là một màu đen tối tăm.

- Ha ha ha ha, Bạch hổ thần? Lúc này ngươi còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, ta căn bản không cần phải sợ ngươi. Ha ha, không sợ ngươi, không sợ ngươi…

Âm thanh kêu gào của tên cường giả Thần cấp vang vọng khắp không gian nơi đây, vẻ mặt hắn méo mó một cách điên cuồng, bộ mặt tươi cười dữ tợn. dường như đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Lâm Dịch nghe được hắn nói, nhưng vô cùng khó hiểu. Cái gì mà Bạch Hổ thần? Cái gì mà thức tỉnh?

Nhưng hiển nhiên bây giờ không phải lúc để suy nghĩ vấn đề này. Thần thể Lâm Dịch đã đạt đến cực hạn, từng đợt đau đớn trên người dâng lên kịch liệt, đau đến tận xương tủy, kích thích toàn bộ tinh thần của hắn.

- Loại thực lực này của ngươi cản bản không có biện pháp có thể thương tổn được ta. Chết đi, chết đi. Ta sẽ ném ngươi vào không gian khác, cho ngươi vĩnh viễn cũng không thể trở về, vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không thể trở về. Ha ha ha…

Khương Như điên cuồng tiếp tục kêu gào, không đợi Lâm Dịch phục hồi lại tinh thần, một cỗ uy áp cường đại khổng lồ, quả thực là phô thiên cái địa xuất hiện từ trên không trung đè ép xuống. Uy áp quá mức cường đại. Hiện tại Lâm Dịch lại đang ở trong trạng thái như vậy, uy áp làm cho hắn cảm thấy một tia áp lực không tốt.

Cắn chặt khớp hàm để quên đi sự đau đớn của thân thể, Lâm Dịch há to miệng, một đạo quang mang lam hồng sắc mạnh mẽ, điên cuồng bắn ra…Giờ khắc này, thân thể Lâm Dịch quả thật di động cũng quá khó khăn, chưa cần phải nói tới làm việc khác.

- Oanh…

Một âm thanh bạo liệt vang lên. Ngay sau đó ầm ầm bạo phát ra xung quanh.

Nhưng công kích của Lâm Dịch căn bản lại không hề đạt được hiệu quả chút nào. Luồng uy áp kia vẫn đang điên cuồng đè ép từ trên đầu hắn xuống.

Lâm Dịch biết lúc này hắn đã hoàn toàn không có biện pháp kháng cự nào.

- Phỉ nhi.

Thời khắc này dường như đang ngừng lại, hiện lên trong đầu hắn là hình ảnh Lâm Phỉ đang tươi cười, hình dáng xinh đẹp. Giờ đây Lâm Dịch mới biết được, chính mình đã thương yêu người con gái đó như thế nào. Ngay từ đầu tình cảm đó không phải chỉ vì nhục dục mà đó chân chính là tình yêu của hắn dành cho nàng.

- Mộng nhi, Linh Lung, tha thứ cho ta.

Lâm Dịch bất đắc dĩ không thể làm gì khác mà nhắm hai mắt lại.

- Khương Như, thu tay lại.

922. Chương 1 027-1030: Kịch Chiến Thần Cấp.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1027-1030: Kịch chiến thần cấp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Đúng lúc này, phía sau lưng hắn, một tiếng gầm gừ của ai đó lại đột nhiên vang lên. Ngay lúc đó, đạo uy áp vô cùng cường đại kia từ trên đỉnh đầu Lâm Dịch cũng đè ép tới. Người mới xuất hiện phía sau Lâm Dịch cũng phóng tới một cách điên cuồng.

- Oanh…

Lần này cự ly bạo tạc quá gần, khiến cho thân thể của Lâm Dịch bị dư âm bạo tạc đánh mạnh, quăng ra phía ngoài. Thú văn chi nguyên trên thân thể trong nháy mắt cũng thu hồi vào trong. Hắn lại tiếp tục phun ra một vòi tiên huyết.

- Dịch ca.

Tiếng hô hoán lo lắng nhưng vô cùng quen thuộc vang lên bên tai Lâm Dịch. Chưa đợi hắn lấy lại tinh thần thì một thân hình mềm mại đã ôm ấp hắn vào trong lòng. Đôi mắt Lâm Dịch nhất thời lộ ra một tia vui mừng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn, lọt vào trong tầm mắt hắn chính là khuôn mặt xinh đẹp, thiên kiều bá mị của Lâm Phỉ lúc nàng đã thành thần. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lúc này đã rơi đầy nước mắt.

- Phỉ nhi.

Lâm Dịch lộ ra một nụ cười khó nhọc, nhưng lập tức bị chấn động, lâm vào trong hôn mê.

- Khương Như, đây là ngươi muốn làm gì?

Một thanh âm phẫn nộ vang lên.

Chương 1030: Kịch chiến thần cấp. (4)

Lúc này trước người Lâm Phỉ không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm ba đạo thân ảnh. Ngoài tên hồng y nhân và tên đã trợ giúp Lâm Phỉ khôi phục lại ký ức, còn có thêm một nữ nhân nữa xuất hiện.

Người nữ nhân này vô cùng xinh đẹp, mặc dù dung nhan của Lâm Phỉ lúc thành thần cũng không thể so sánh được với nàng. Một cỗ khí tức thánh khiết, xen lẫn trong đó là sự băng lãnh phát ra từ thân thể nàng tràn ngập khắp không gian.

Lúc này mỹ nữ băng lãnh đó đang nhìn chằm chằm Khương Như, dường như vô cùng tức giận.

Người lên tiếng chính là người thanh niên đã giúp Lâm Phỉ khôi phục lại ký ức, trong mắt hắn tràn ngập lửa giận, nhưng hình như nhìn Khương Như lại lộ ra một chút lo lắng mơ hồ.

Khương Như vừa nhìn thấy vài người xuất hiện, lúc nãy còn biểu hiện một cách điên cuồng nhưng lúc này đã dần dần thu liễm lại. Khi hắn thấy được Lâm Dịch đang nằm trong lòng Lâm Phỉ, một lần nữa vẻ điên cuồng trong mắt lại xuất hiện. Hắn hầu như không cần biết tình hình hiên tại như thế nào, vẻ mặt lạnh lùng cười nói:

- Làm gì? Ta không làm gì cả. Ta muốn giết hắn, giết hắn…

Càng nói hắn càng thể hiện ra một loại sát ý một cách điên cuồng.

- Lẽ nào ngươi đã quên năm xưa chúng ta đã nhận đại ân của đại nhân sao? Ngươi làm như vậy thì sau này sẽ phải ăn nói với đại nhân như thế nào?

Người thanh niên hiện lên trong mắt sự lo lắng, lời nói kèm theo vẻ đau lòng vang lên. Khương Như là bằng hữu đã giao tình với hắn nhiều năm. Thấy lão bằng hữu như vậy, trong lòng hắn không khỏi dâng lên sự thống khổ.

- Ta chưa từng quên, đương nhiên không thể quên được. Ta nhớ là dưới sự trợ giúp của đại nhân, từ khi linh trí còn chưa mở, từng bước đi lên cho đến lúc được như bây giờ. Thế nhưng như vậy thì đã sao? Hân Dao là của ta, là của ta. Không ai có thể cướp đoạt nàng khỏi ta. Không ai…kể cả đại nhân cũng như vậy.

Nhãn thần Khương Như càng phát ra vẻ điên cuồng, khi ánh mắt nhìn về phía Lâm Phỉ lại có thêm một loại dục vọng cố chấp không hề che giấu.

Lâm Phỉ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía gương mặt điên cuồng của Khương Như, trong mắt nàng cũng hiện lên một tia cảm tình phức tạp. Một lúc lâu sau nàng lại hơi cúi đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Lâm Dịch lúc này đang hôn mê. Nàng nhẹ nhàng vuột ve khuôn mặt Lâm Dịch, khe khẽ nói:

- Cảm tạ ngươi. Ta biết là ngươi có tình cảm với ta. Ta cũng rất cảm tạ vì ngươi đã có tình cảm với ta, nhưng ngay từ đầu ta cũng chỉ coi ngươi như một người ca ca mà thôi. Tình cảm không thể miễn cưỡng, ta không thương ngươi, vì vậy ta không thể cùng ngươi ở một chỗ, nếu không sau này đối với ngươi sẽ không công bằng.

Khương Như nghe được lời Lâm Phỉ nói như vậy, trong lúc nhất thời càng trở nên điên cuồng, hắn rít gào nói:

- Ta không cần biết. Ta không cần biết nàng có yêu ta hay không. Ta yêu nàng. Ta sẽ cho nàng tất cả những gì ta có. Vì nàng, ta thậm chí có thể hi sinh tính mạng của mình…Nàng có biết từ khi nàng ly khai, trong khoảng thời gian đó ta đã thế nào không? Sống một ngày mà dài như một năm…Một ngày dài như một năm đó. Sáu vạn năm liền như vậy, nàng có biết đối với ta khoảng thời gian đó đau khổ như thế nào không? Nàng có biết không?

Nói đến đây, hắn lại liếc mắt nhìn Lâm Dịch lúc này đang nằm trong lòng Lâm Phỉ. Nhãn thần điên cuồng dường như bùng phát cực điểm:

- Thế nhưng, tại sao lại là hắn? Ta đã cho nàng nhiều như vậy, ta thậm chí không tiếc tính mạng của chính mình vì nàng. Hắn lại chỉ là một tên Ngưng Thần kỳ mà thôi, một người mà ngay cả sinh mạng của mình cũng không có biện pháp tự nắm trong tay. Hắn dựa vào cái gì mà lại có thể đơn giản chiếm hữu được nàng? Dựa vào cái gì…dựa vào cái gì?

Khương Như điên cuồng kêu gào, mang theo vài phần tê tâm phế liệt, không thể cam lòng. Hắn không thể chấp nhận được việc mình như vậy mà lại thua kém một tên Ngưng Thần kỳ, ngay cả sinh mạng của mình cũng không thể tự nắm giữ.

- Trước đây có thể hắn chỉ là cường giả Ngưng Thần kỳ, nhưng hiện tại hắn là Đại nhân.

Hồng y nhân mở miệng lạnh như băng nói. Từ trong mắt hắn không nhìn ra một chút cảm tình nào, nhưng nắm tay hắn lại đang nắm chặt lại, có chút run run, có thể thấy được hắn đang vì biến hóa của lão bằng hữu mà cảm thấy đau lòng không thôi.

- Đại nhân…

Khương Như lầm bầm nói:

- Đại nhân…Hừ hừ, lại là đại nhân…Coi như là đại nhân thì thế nào? Chẳng qua cũng do hắn có vận khí tốt, tồn tại trước chúng ta nhiều năm mà thôi! Hắn có tư cách gì mà có thể sở hữu Hân Dao? Hắn có tư cách gì?

Khương Như dường như đã bị tư tưởng cực đoan chiếm hữu hoàn toàn, thần trí hắn lúc này không rõ ràng được chuyện gì. Sáu vạn năm chờ đợi, kết quả nhận được lại là người hắn vẫn thương yêu trở thành thê tử của người khác. Điều này làm sao hắn có thể chấp nhận? Một cỗ tâm tình không cam lòng, sự đố kỵ đã hoàn toàn biến hắn thành một người khác…Khương Như hiên tại đứng đây đã không còn là Khương Như như lúc trước nữa.

- Khương Như…! Đừng nói những lời ngu ngốc nữa, quay đầu lại đi. Đại nhân nhất định sẽ tha thứ lỗi lầm của ngươi!

Người thanh niên vừa xuất thủ cắt đứt lời nói của Khương Như, nhãn thần của hắn đầy vẻ lo lắng, chỉ hy vọng Khương Như có thể quay đầu lại.

Chính xác trên mặt lý luận thì cường giả Thần cấp sẽ không thể chết. Thần cách không phải là vật có thể hủy hoại một cách đơn giản, ngay cả Ngũ Thần cũng như vậy…Nhưng nếu như trong lúc chiến đấu cùng một cường giả Thần cấp, có thể đưa thần cách của hắn tống vào trong không gian loạn lưu hoặc tự mình cướp đoạt được thần cách, phong ấn lại không để cho người đó có cơ hội tìm được một thân thể khác thì cường giả Thần cấp cũng không có khả năng sống lại, dù sao thần cách cũng không phải là bất diệt.

Người thanh niên kia cũng thực sự không muốn thấy lão bằng hữu nhiều năm như vậy lại bước vào con đường không thể quay đầu trở lại.

Cường giả Thần cấp, nhất là những cường giả Thần cấp cùng chung trong một trận doanh thường có những mối quan hệ vô cùng tốt đẹp. Đừng thấy bọn họ chia thành ba thể lực lớn đánh qua đánh lại, quyết liệt không ngừng, nhưng đó chẳng qua chỉ là do bọn họ quá mức buồn chán, nó cũng chỉ là một trò chơi mà thôi. Đúng vậy, chỉ là trò chơi! Đối với cường giả Thần cấp, trên lý thuyết thì họ có cuộc sống bất diệt, vì vậy nói cách khác thì sinh mệnh của mọi người đối với bọn họ chính là trò chơi.

Sở dĩ Khương Như lại có thể biến thành phẫn nộ như vậy căn bản là vì quan niệm đó đã gắn liền với hắn không biết bao nhiêu vạn năm rồi. Kể cả tính mệnh của đám người Lưu Phong cũng không đáng làm cho hắn quan tâm. Khi Lâm Dịch công kích hắn làm cho hắn vô cùng bất ngờ, cũng không phải do hắn không nghĩ tới mà cơ bản là hắn có muốn nghĩ cũng không thể ngờ được sẽ có chuyện đó xảy ra…Ngoại trừ những người ngang hàng cấp bậc với hắn, những người khác có thể nói là không đang để nhắc tới!

923. Chương 1 031-1032: Tình Yêu.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1031-1032: Tình yêu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Khương Như nghe lão bằng hữu nói như vậy nhưng thần sắc điên cuồng trên nét mặt không hề giảm đi chút nào, hắn khinh thường nở nụ cười lạnh, thần thái cố chấp nói:

- Quay đầu lại? Ha ha ha…Ngươi lại để ta quay đầu lại? Ta ngay cả nữ nhân mà mình thương yêu cũng không có cách nào có được, như vậy thì ta sống còn có ý nghĩa gì nữa? Ha ha ha…Đại nhân? Chó má! Năm đó cũng vì tên Đại nhân đó mà có bốn người hồn phi phách tán, ngay cả thần cách cũng bị đưa vào trong không gian loạn lưu. Ha ha ha…

Thần thái Khương Như càng trở nên điên cuồng, cười to suồng sã…Tình huống hiện tại có thể nói, hắn đã hoàn toàn đánh mất đi lý trí vốn có rồi. Hắn muốn chiếm đoạt bằng được Lâm Phỉ…hoặc có thể nói đối với Hân Dao, dục vọng chiếm hữu của hắn đã quá mạnh mẽ. Tình yêu của hắn dành cho nàng hoàn toàn trở thành cột trụ tinh thần chống đỡ cho hắn tồn tại nhiều năm qua, giờ đây trong nháy mắt lại đổ sụp xuống. Đả kích tinh thần này làm cho hắn hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

- Khương Như…Ngươi…

Người thanh niên kia còn đang muốn nói thêm điều gì đó nhưng đã bị một âm thanh nữ nhân lạnh lẽo vang lên, cắt đứt câu nói:

- Xem ra ngươi cần một chút thời gian để thanh tĩnh lại.

Người vừa nói chính là nữ nhân xuất hiện ở đây từ đầu nhưng vẫn không mở miệng nói câu nào. Thanh âm rung động của nữ nhân đó băng lãnh đến mức tận cùng, ánh mắt điềm nhiên của nàng lại mang theo lửa giận bừng bừng…Hiển nhiên nàng đã phẫn nộ tới mức cực điểm rồi…

- Tinh tỷ…Ta sẽ giúp Khương Như quay đầu lại. Ngươi cho hắn một cơ hội đi được không!

Nghe thấy câu nói của nữ nhân, sắc mặt hai gã nam tử bên cạnh nàng khẽ biến. Người thanh niên kia cố mở miệng nói thêm một lời…Hắn vẫn còn đang cố gắng giúp cho lão bằng hữu một chút sức lực cuối cùng.

- Không cần nói nữa…! Hắc hắc…Vân Tinh, năm xưa ngươi khổ luyến Bạch Hổ thần, nhưng người ta lại chưa từng quan tâm đến ngươi…Hiện nay tên gia hỏa đó đã sống lại trở về, lại đoạt đi Hân Dao của ta…Con người như vậy có thể đáng giá để ngươi nỗ lực vì hắn hay sao? Lấy thực lực của hắn hiện tại thì chúng ta muốn giết hắn căn bản chỉ cần nhấc tay động chân mà thôi. Hắn ta đã phụ lòng ngươi như vậy, chẳng lẽ không đáng chết hay sao?

Không đợi nữ nhân kia mở miệng, Khương Như đột nhiên ha ha mở miệng cười lớn…Hiện nay hắn đã tự mình bức bách mình đi vào nơi tuyệt địa. Người hắn yêu thương đã trở thành ái thê của người khác, đả kích như vậy đã hoàn toàn biến hắn trở thành một con người khác.

Người nữ nhân tên là Vân Tinh kia nghe được lời nói của Khương Như như vậy, sắc mặt nhất thời ngưng đọng lại. Nàng không khỏi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn vào người đang nằm trong lòng Lâm Phỉ, sắc mặt hắn bây giờ vẫn còn tái nhợt, trong mắt nàng thoáng hiện lên một tia quang mang phức tạp. Một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Khương Như, lạnh lẽo nói:

- Ngươi sai rồi.

Vân Tinh lại nói như vậy làm cho Khương Như trở nên kinh ngạc, hắn hơi nhíu mày lại, khinh thường hừ lạnh nói:

- Ta sai ở chỗ nào? Một người nam nhân như vậy chẳng lẽ lại không đáng chết sao?

Vân Tinh hơi lắc đầu, một bên thì thân thể chậm rãi bay tới gần chỗ Khương Như, một bên vẫn nói:

- Ngươi sai tại vì ngươi cho rằng yêu là phải sở hữu, ngươi sai ở chỗ đã khơi dậy lên sự thương tâm của ta. Ta sẽ không giống như ngươi, bởi vì tình ái mà lại biến mình trở nên điên cuồng…Ngươi nói cũng có chỗ không sai, ta yêu thương Đại nhân, từ ngày sinh ra, người đầu tiên mà ta nhìn thấy chính là Đại nhân, từ ngày đó trở đi, ta đã vô cùng yêu thương hắn rồi. Trước đây ta cũng giống như ngươi, cho rằng yêu là phải chiếm hữu. Sở dĩ trước đây mỗi lần nhìn thấy Đại nhân và thần Chu Tước âu yếm, tình cảm với nhau là ta lại cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy không thể cam lòng, cảm thấy muốn đoạt lại từ tay đối phương thứ thuộc về bản thân mình…Thế nhưng sáu vạn năm trước, khi xảy ra Ngũ Thần biến, Đại nhân ngã xuống…Ta thậm chí cho rằng Đại nhân sẽ vĩnh viễn biến mất rồi. Trong khoảng thời gian dài đó, ta đã nghĩ rất nhiều, cũng đã hiểu ra được rất nhiều điều.

Nói đến đây, Vân Tinh khẽ thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn Lâm Dịch lúc này vẫn đang nằm trong lòng Lâm Phỉ. Tất cả mọi người xung quanh đều im lặng nghe nàng nói, bao gồm cả Khương Như đang nhìn nàng với vẻ mặt kinh ngạc.

Ánh mắt Vân Tinh ôn nhu như nước nhìn Lâm Dịch, chậm rãi nói:

- Yêu không phải là giữ lấy cho riêng mình, yêu là phải nỗ lực. Quả thật, sở hữu được người mình yêu cũng là một loại hạnh phúc, nhưng đó không phải là toàn bộ…So sánh với nó, có thể làm cho người mà mình yêu thương được vui vẻ, sống hạnh phúc, đó mới là hạnh phúc lớn nhất của mình…Đạo lý này ta phải mất sáu vạn năm mới ngộ ra được, đáng tiếc…

Vân Tinh nói xong, ánh mắt nhất thời trở nên lạnh lẽo, nhìn về phía Khương Như. Hàn ý trong mắt nàng làm cho toàn bộ không gian xung quanh xuất hiện bông tuyết lác đác rơi:

- Vấn đề này ngươi vẫn chưa ngộ ra được…Nhưng bởi vì ngày hôm nay ngươi lại làm ra hành vi này, ngươi phải bị nghiêm phạt.

Vẻ mặt Khương Như kinh ngạc nhìn gương mặt xinh đẹp của Vân Tinh, lời nói của đối phương đã đánh vỡ tín niệm bấy lâu nay trong lòng hắn! Hắn thất thần, lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Không thể nào, không thể nào…Ngươi nói vậy không đúng…Yêu chính là phải giữ lấy! Phải giành lại tất cả mọi thứ của mình! Vì người mình yêu mà nỗ lực trả giá tất cả…! Hắc hắc, hắc hắc…Ngươi sai rồi, ngươi quá sai rồi!

Khương Như điên cuồng rít gào, trong con ngươi lúc này đã hoàn toàn biến thành một màu huyết hồng.

Hắn mạnh mẽ vung tay lên, một đạo năng lượng khổng lồ tràn ngập toàn bộ phiến không gian. Đạo năng lượng cuồng bạo ầm ầm đập tới như một tảng cự thạch nặng ngàn cân hướng về phía bốn người đối diện.

- Thứ gì mà ta không chiếm được, người khác cũng đừng nghĩ sẽ chiếm được nó, sẽ không bao giờ chiếm được đâu!

Khương Như vẫn tiếp tục điên cuồng rít gào, hoa văn ký hiệu trên trán hắn đột nhiên sáng lên mạnh mẽ, trở thành một tia kim quang chói lọi, giống như có một vật gì trong đó muốn phá thể mà ra!

- Khương Như! Ngươi điên rồi?

Người thanh niên nhất thời kinh hãi, hô lên thật lớn…! Hắn tự nhiên hiểu ra đối phương đã muốn liều mạng rồi.

Trên mặt lý luận mà nói thì thần cách là vật không thể bị hủy diệt…Nhưng người sở hữu thần cách lại muốn hủy diệt thần cách của chính mình thì điều đó lại không hề khó khăn chút nào.

Tự bạo thần cách cũng không chỉ đơn giản là việc một cường giả Thần cấp tự phá hủy thần cách của chính mình…Chỉ sợ toàn bộ Loạn Tinh Hải cũng vì Khương Như tự bạo thần cách mà sẽ hoàn toàn bị hủy diệt đi.

- Tất cả các ngươi cùng chết đi!

Trên mặt Khương Như vẫn mang theo vẻ điên cuồng, hiện giờ xen lẫn sự khoái ý, bộ dạng tươi cười…Đôi khi tín niệm là động lực rất lớn giúp cho con người ta tiếp tục chống đỡ, sinh tồn.

924. Chương 1 031-1032: Tình Yêu.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1031-1032: Tình yêu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1032: Tình yêu. (2)

Khi loại tín niệm của mình bị phá vỡ triệt để, hành vi của họ chỉ có thể dùng từ ngữ điên cuồng để mà hình dung được…Nó sẽ làm cho con người ta đi vào con đường hủy diệt!

Nhãn thần Vân Tinh nhất thời trở nên ngưng trọng, nàng không hề nghĩ ngợi, thân thể mạnh mẽ bắn ra. Chỉ thấy tay phải của nàng vươn lên, một đạo quang thủ băng lam sắc cự đại nhất thời xuất hiện trước thân thể Khương Như, tựa hồ như trở thành cánh tay đang vươn dài ra của nàng. Một cỗ năng lượng uy năng khổng lồ, còn cường hãn hơn so với lúc Lâm Dịch toàn lực kích phát thú văn chi nguyên, tràn ngập xuất hiện, xông tới ầm ầm hướng về phía Khương Như!

Toàn bộ sự việc chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bàn tay lam sắc khổng lồ xuất hiện, lóe lên về phía Khương Như. Gương mặt Khương Như vẫn còn mang bộ dạng điên cuồng, nụ cười vẫn còn trên môi, cũng chỉ trong nháy mắt cứng ngắc lại…

- Điều này…không có khả năng…

Khương Như trừng lớn hai mắt, ánh mắt sáng bóng tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, hắn lẩm bẩm nói hết được những lời này thì nghe tiếng "Tích" vang lên rất nhỏ, toàn thân hắn hoàn toàn biến thành vô số mảnh vụn. Trong trận cuồng phong lạnh thấu xương, hoàn toàn tiêu tán trên không trung. Một viên châu đen sẫm huyền phù giữa không trung, trên nó đã xuất hiện một vài vết rạn.

Gương mặt Vân Tinh không hề có chút biểu tình nào, nàng vung tay lên, khỏa châu đen sẫm nhất thời rơi vào trong bàn tay nhỏ bé của nàng.

Vẻ băng lãnh trong ánh mắt nàng dần dần thối lui, biến thành một tia than thở.

- Cố gắng mà thanh tĩnh lại cho tốt đi…Hy vọng mấy vạn năm tiếp theo, ngươi có thể suy nghĩ cẩn thận về đạo lý này.

Nàng nhẹ nhàng nói xong, bấm tay búng ra, viên châu đen sẫm nhất thời hóa thành một đạo kinh hồng bắn về phía đại dương vô biên…Tuy rằng hành động điên cuồng của đối phương cũng làm cho Vân Tinh tức giận, nhưng mặc kệ dù sao đi chăng nữa nàng cũng có giao tình với hắn hơn mười vạn năm, làm sao có thể nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt ngay được? Cường giả Thần cấp cũng không phải là loại con người tuyệt tình tuyệt nghĩa…

Phiêu Miễu Thiên rốt cuộc hoàn toàn rời khỏi sân khấu Loạn Tinh Hải. Khương Như ngã xuống, Phiêu Miễu Vân Cung cũng hoàn toàn trở thành một mảnh phế tích! Địa phương cường giả Thần cấp giao chiến trở thành vài trăm dặm không gian xuất hiện vết rách ở khắp nơi. Xung quanh phạm vi đó tràn ngập năng lượng còn sót lại của cường giả Thần cấp, kể cả cường giả Ngưng Thần kỳ bình thường cũng không có năng lực tiến nhập vào trong đó.

- Tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Trong Loạn Tinh Hải, Vô Thượng Thiên.

Vô Thượng Thiên được thành lập trên cao vài vạn dặm, trên đỉnh Vô Thượng Thiên tuy rằng vẫn chỉ là tầng mây hôi sắc như cũ nhưng nơi đây đã rất tiếp cận với địa vực của cường giả Thần cấp. Tầng mây hôi sắc cuồn cuộn trên đỉnh Vô Thượng Thiên tựa hồ như chỉ gần trong gang tấc.

Cung điện hùng vĩ, to lớn, uy thế hoành tráng, tuyệt đối không hổ danh với ba chữ "Vô Thượng Thiên",

Trong một căn phòng cao nhất trên cung điện Vô Thượng Thiên, Vân Tinh cùng với đám người Lâm Phỉ, Lâm Dịch đang tụ tập tại nơi đây. Chỉ có điều Lâm Dịch vẫn còn đang hôn mê nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Lúc này thân thể của hắn bị xé rách so với tưởng tượng còn muốn cường liệt hơn nhiều. Sử dụng Thú văn chi nguyên quá nhiều làm cho xương cốt và kinh mạch của hắn hoàn toàn bị phá hủy. Mặc dù vậy nhưng điều này không là gì đối với cường giả Thần cấp…Trọng yếu nhất chính là ý thức hải của hắn cũng bị phá hư…quả thật đã gần như bị tan vỡ hoàn toàn.

Việc này thì năng lực của cường giả Thần cấp cũng không dám đơn giản tiến nhập vào sâu trong ý thức hải của hắn để tìm tòi. Thần thức cường đại của cường giả Thần cấp đủ để làm cho ý thức hải của hắn vốn đã vô cùng bất ổn, sẽ trở nên băng liệt hoàn toàn.

Đó là lý do tại sao đến bây giờ hắn vẫn không thể thanh tỉnh lại được.

Lâm Phỉ vẫn đang ngồi bên người Lâm Dịch, khuôn mặt nàng lo lắng nhìn hắn. Mà một bên chính là chủ nhân của Vô Thượng Thiên, cũng là người thanh niên đã trợ giúp cho Lâm Phỉ hồi phục lại ký ức, cường giả Thần cấp Sử Vũ. Sử Vũ nhíu mày, định mở miệng hỏi rồi lại thôi.

Vân Tinh ngồi ở một bên, ánh mắt nàng cũng đang rơi trên người Lâm Dịch. Một lát sau, nàng nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, mở miệng nói:

- Bằng vào thần thức của đại nhân, điểm thương tổn này có lẽ cũng không gây ra khó khăn gì nhiều. Chỉ có điều…muốn chân chính thức tỉnh lại hoàn toàn, sợ rằng cũng phải mất một, hai ngày thời gian mới có thể làm được. Trước khi đại nhân hoàn toàn thức tỉnh lại, tin tức này nhất định không thể tiết lộ ra bên ngoài…Thế lực tứ thần vẫn không hề buông tha, hiện tại vẫn đang tìm kiếm đại nhân ở khắp nơi. Nếu như để cho bọn họ phát hiện ra…sợ rằng đại nhân sẽ gặp phải nguy hiểm.

Những người khác cũng đều có nhận định như vậy, cùng gật đầu, thần sắc hiện thêm vài phần lo lắng.

- Hiện tại chúng ta nên làm gì?

Hồng y nhân cũng chính là Phần Viêm nhíu mày lên tiếng hỏi.

Vân Tinh nhíu mày, đánh giá tình hình một chút rồi nói:

- Hiện tại không thích hợp để đại nhân biết rõ thân phận của mình…Cũng may lúc trước Khương Như chưa nói rõ ràng, tỉ mỉ, dù sao có lẽ chính hắn còn có chút mơ hồ. Thế lực tứ thần vẫn đang phái người lúc nào

cũng nhìn chúng ta chằm chằm. Một hai ngày đêm thì không sao, nhưng nếu kéo dài quá khó tránh khỏi sẽ lộ ra kẽ hở, vì vậy chúng ta cũng không thích hợp để đi theo bên người đại nhân…

Nói tới đây, ánh mắt Vân Tinh lại chuyển sang nhìn về phía Lâm Phỉ, mở miệng nói tiếp:

- Cũng may Hân Dao đã trở về. Trước đây Hân Dao đã ngã xuống trong một trận chiến, những người khác trong tứ thần phương diện cũng đều biết rõ chuyện này. Vì vậy…chỉ có một mình Hân Dao là có thể đi theo bên mình đại nhân, bảo hộ cho hắn.

Lâm Phỉ nghe được lời nàng nói, nhẹ nhàng gật đầu:

- Tỷ tỷ yên tâm, chuyện này hãy giao cho ta.

Vân Tinh nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nhìn theo Lâm Phỉ mang theo một tia ước ao…Kỳ thực, làm sao chính nàng lại không muốn đi theo bên người đại nhân đây? Chỉ có điều thân phận của nàng quá nhạy cảm, nếu như nàng đột nhiên biến mất tại Loạn Tinh Hải, sợ rằng không cần bao lâu tất cả mọi người của tứ thần phương diện sẽ đều biết hết hay sao? Đến lúc đó đại nhân sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.

- Khổ cực uội rồi.

Vân Tinh hơi gật đầu, sau đó quay đầu lại tiếp tục nói:

- Chúng ta tạm thời xa nhau, Hân Dao biến trở lại dáng dấp trước khi thành thần, tiếp tục đi theo bên người đại nhân, cùng đại nhân đi ly khai Tây Bắc Thiên…Cũng may Đông Nam Thiên là địa phương của Hắc Long thần năm xưa, người này đối với đại nhân vô cùng kính trọng. Ở đó cũng sẽ không có gì nguy hiểm.

Đám người Phần Viêm đều gật đầu.

Thế nhưng, còn chuyện Khương Như…

Sử Vũ đột nhiên nhướng mày, nhẹ nhàng nói. Tuy rằng cuối cùng Khương Như trở nên điên cuồng, nhưng dù sao cũng đã có giao tình nhiều năm như vậy. Nhớ tới việc Khương Như ngã xuống, Sử Vũ cũng không kìm lòng được, hiện lên vẻ buồn bã.

925. Chương 1 033-1035: Lưu Vân Các.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1033-1035: Lưu Vân các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nhắc tới chuyện Khương Như, không khí trong phòng nhất thời trở nên trầm mặc xuống. Kể cả Vân Tinh cũng cảm thấy có chút buồn bã. Mặc dù chính tay nàng động thủ nhưng điều đó không thể hiện nàng rất căm hận Khương Như. Ngược lại nàng cảm thấy thực sự thông cảm với đối phương, bởi vì si mê ngây dại một người mà rơi vào trạng thái điên cuồng như vậy.

- Khương Như đột nhiên ngã xuống nhất định sẽ làm cho người của các phương diện khác chú ý tới. Nếu như bọn họ quyết tâm điều tra đến cùng thì ta sợ rằng sẽ bại lộ ra tung tích của đại nhân.

Sử Vũ nhíu mày nói thẳng.

Vân Tinh suy nghĩ một chút, một lúc sau nghĩ ra một ý, nói:

- Bọn họ chiến đấu một hồi, đại bộ phận những người chứng kiến đều đã chết, miễn cưỡng sống sót chẳng qua cũng chỉ còn lại hai ba người mà thôi. Tuy rằng chúng ta không muốn giết chết bọn họ nhưng để đại

nhân có thể được an toàn, cũng chỉ có thể hy sinh bọn họ. Chuyện của Khương Như cũng không cần các ngươi quan tâm nữa, giao cho ta là được rồi.

Vân Tinh cũng không phải là người hiếu sát, nhưng chỉ cần có người uy hiếp đến tồn tại trọng yếu trong cảm nhận của nàng thì đừng nói là người khác, cho dù chính bản thân mình, nàng cũng sẽ không chút do dự lựa chọn tử vong.

Trong phòng nhất thời hơi im lặng một chút, sau đó Sử Vũ mới đánh vỡ trầm mặc nói:

- Có cần thông báo cho bọn người Hắc Hổ không?

Đôi mày liễu của Vân Tinh hơi nhăn lại, nàng tự mình đánh giá tình hình thực tế, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Cũng tốt, chuyện này ngươi đi một chuyến làm đi, để cho bên phía Hắc Hổ cũng có chuẩn bị sẵn sàng. Đại nhân đã trở về, chuyện mấy vạn năm trước cũng nên có một câu trả lời thỏa đáng.

Nói đến đây, trong mắt nàng lóe ra một tia hàn ý. nguồn

Sử Vũ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Vân Tinh lại nhìn về phía Phần Viêm, nhíu mày nói:

- Ngươi bảo đám người dưới an phận đi một chút. Ta thấy tên Mâu Quân kia hình như rất có địch ý đối với đại nhân.

Phần Viêm lộ ra một nụ cười khổ nói:

- Mâu Quân này có tâm cơ rất khá, nhưng thực ra cũng không có làm ra chuyện gì. Sự tình lần trước ta cũng biết nhưng bởi vì đại nhân không sử dụng chiến văn Hổ thần chân chính nên ta không lưu ý tới. Đại nhân để cho hắn ăn quả đắng một phen, tự nhiên làm cho hắn không có hảo cảm gì với đại nhân. Các ngươi cứ yên tâm, chuyện này ta nói một tiếng là tốt rồi.

- Ừ, như vậy là hay nhất…Chuyện đó cứ như vậy đi. Sử Vũ, ngươi thông báo một tiếng cho người trong Vô Thượng Thiên của ngươi, không nên ngang ngược ngăn cản đại nhân sử dụng truyền tống trận. Mặc dù Hân Dao có thể trực tiếp mang theo đại nhân truyền tống đi nhưng làm vậy sẽ khiến cho vài tên phát giác ra được chuyện gì đó. Khi tới Đông Nam Thiên thì Hân Dao cũng nên suy tính cẩn thận một chút.

Vân Tinh suy nghĩ một chút rồi quay đầu lại nói với mọi người một tiếng.

Nói xong, nàng lại nhìn thoáng qua Lâm Dịch, lúc này vẫn đang nằm yên trên giường như cũ. Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, bước ra một bước nhỏ, nhất thời biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi Vân Tinh rời đi, Sử Vũ và Phần Viêm ngồi lại nói chuyện với nhau một lát, rồi quay sang nói với Lâm Phỉ:

- Hiện tại chưa phải lúc thích hợp để nói cho những người khác biết thân phận thực sự của đại nhân. Hay là tốt nhất nên để cho đại nhân đi đến một nơi khác đi được không?

Lâm Phỉ gật đầu nói:

- Ta định sẽ đi Lưu Vân các, mấy vạn năm rồi, không biết các nàng còn như năm xưa không.

Sử Vũ cười nói:

- Yên tâm đi, chúng ta đã đặc biệt dặn dò các thế lực bên dưới, không ai dám trêu chọc Lưu Vân các của ngươi đâu. Có thể nói Lưu Vân các hiện nay là địa phương độc lập tại nơi Loạn Tinh Hải đầy hỗn loạn này. Ngươi đi một lần là sẽ hiểu rõ thôi. Ha ha ha.

Lâm Phỉ cũng hơi bật cười. Sau đó cánh tay nhỏ nhắn của nàng hơi vung lên, một tầng quang mang tinh lam sắc giống như sa mỏng bao trùm lên toàn thân Lâm Dịch. Nàng nhìn hai người Sử Vũ và Phần Viêm mỉm cười nói:

- Ta đây đi trước một bước.

Thấy hai người gật đầu, Lâm Phỉ lúc này mới hơi cất bước, Lâm Dịch đang nằm trên giường cùng với nàng đều biến mất vô tung vô ảnh.

- Đi thôi, hai tên tiểu tử thối kia cư nhiên lại dám đánh chủ ý lên người đại nhân…Thực sự là không biết sống chết.

Sử Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Phần Viêm đang cười khổ nói.

Phần Viêm cũng hơi lắc đầu, nói:

- Đi thôi.

Hai người cũng nhẹ nhàng cất bước, trống rỗng biến mất trong gian phòng xa hoa này.

Vô Thượng Thiên Cung, trong một gian phòng ở vị trí thấp hơn chỗ đám người Sử Vũ lúc trước.

Linh Nhiên lúc này đang chau mày, ngón tay liên tục gõ lên tay vịn của ghế dựa, nhìn hắn có chút phiền não.

Có thể làm cho con người luôn lãnh tĩnh như Linh Nhiên phải phiền não, có thể thấy được vấn đề này đích thực không nhỏ chút nào.

Đương nhiên, nếu nói là vấn đề không nhỏ nhưng cũng không phải là quá lớn.

Hùng cứ một phương trong Loạn Tinh Hải không biết đã bao nhiêu năm rồi, vậy mà Phiêu Miễu Thiên cư nhiên lại sụp đổ chỉ trong một hôm.

Nhưng phạm vi trăm dặm xung quanh Phiêu Miễu Vân Cung lại hình thành nên một vùng không gian cô lập, người khác không thể tiến vào để dò xét được. Những người chứng kiến được tình hình xảy ra trong đó thì gần như chết hết, chỉ còn lại ba người sống sót là Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược, ba người thuộc tầng lớp cao tầng của Phiêu Miễu Vân Cung. Lúc này họ gần như chỉ còn lại nửa cái mạng. Nếu như không phải lúc đó cảm ứng được Phiêu Miễu Vân Cung xảy ra vấn đề lớn nên ba người họ đã cấp tốc rời khỏi nơi đó, nếu không đến lúc này ba người còn sống sót hay không cũng còn là vấn đề.

Một tổ chức lớn, thành viên lên tới mấy vạn người, chỉ trong thời gian ngắn tổng bộ đã bị phá hủy, toàn bộ thành viên cao tầng gần như chết hết, chỉ còn lại những thành viên ngoại vi ở Loạn Tinh Ngoại Thành. Không chút khách khí mà nói thì Phiêu Miễu Thiên đã đến hồi kết rồi.

Thế nhưng, việc này là do ai làm ra?

Nghĩ đến vấn đề đó, người thứ nhất Linh Nhiên nghĩ tới đó là tên cường giả mới ngưng tụ thần cách thành Thần kia.

Nhưng mà tại sao một người vừa trở thành cường giả Thần cấp lại khởi xướng công kích đối với Phiêu Miễu Vân Cung? Lẽ nào hắn không biết phía sau Phiêu Miễu Vân Cung cũng có một cường giả Thần cấp đã tồn tại không biết bao nhiêu năm là Khương Như sao? Hay là hắn tự đại đến mức cho rằng bản thân hắn hoàn toàn có thể đối đầu cùng với Khương Như?

- Cao thấp?

Vấn đề này tất nhiên không thể có lời giải đáp. Linh Nhiên suy nghĩ đến nát óc cũng không thể đoán ra được là ai đã phát động công kích đối với Phiêu Miễu Vân Cung. Xuất phát từ một loại tâm lý nào đó mà hắn dường như cảm nhận được một mối nguy cơ lớn đang lặng lẽ tràn ngập khắp nơi đây.

Tuy rằng Phiêu Miễu Vân Cung là đối thủ cạnh tranh, nhưng các thế lực đã cạnh tranh với nhau nhiều năm như vậy rồi, giờ Phiêu Miễu Vân Cung tự dưng biến mất. Điều này làm cho Linh Nhiên không hề cảm thấy vui vẻ chút nào vì tự dưng chiếm được tiện nghi. Ngược lại, không nhiều thì ít, hắn đang có cảm giác giống như ”Thỏ tử hồ bi.

926. Chương 1 033-1035: Lưu Vân Các.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1033-1035: Lưu Vân các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1034: Lưu Vân các. (2)

Linh Nhiên khe khẽ thở ra một hơi thật dài. Đúng lúc này trước mặt hắn xuất hiện một người.

Chính là người nam tử lúc trước đã đi cùng hắn qua truyển tống trận trên tiểu đảo.

- Tình hình như thế nào?

Linh Nhiên vội vàng mở miệng hỏi. Bởi vì hiện nay Phiêu Miễu Vân Cung đột nhiên bị phá hủy hoàn toàn, nên không thể sử dụng truyền tống trận trên tiểu đảo như bình thường. Tất cả mọi người đều có cảm giác bất an.

Tên nam tử bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tất cả mọi thứ đều bị phá hủy hầu như không còn chút gì. Dị không gian bao bọc lấy toàn bộ Phiêu Miễu Vân Cung, kể cả cường giả Ngưng Thần kỳ cũng không thể mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong, không ai hiểu rõ nội tình. Xem ra muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì thì chỉ có thể chờ ba người Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược tỉnh táo lại, rồi chờ bọn họ nói cho biết mà thôi.

- Thương tích rất nặng sao? truyện từ

Linh Nhiên nhíu mày.

Tên nam tử kia gật đầu, sắc mặt ngưng trọng:

- Rất nặng, thân thể hầu như hoàn toàn bị xé nát, ý thức hải gần tan vỡ, cũng không biết phải mất thời gian bao nhiêu lâu mới có thể khôi phục lại. Người tấn công Phiêu Miễu Vân Cung…tuyệt đối không phải cường giả Ngưng Thần kỳ có tư cách làm như vậy.

Linh Nhiên thở dài một tiếng, đầu ngón tay vừa đình chỉ yên lặng giờ lại bắt đầu gõ nhịp lên thành ghế. Tình huống hiện tại đã hoàn toàn không nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Đúng lúc này phía sau hắn, một đạo kim sắc quang mang từ kiện mật hợp chiếu rọi xuống. Linh Nhiên và tên nam tử kia lập tức ngẩn ra, vội va đứng dậy, cung kính đan tay, quỳ gối phía trước quang trụ, cao giọng hô:

- Cung nghênh thần giá đại nhân.

Chỉ thấy trên đỉnh mật hợp đột nhiên xuất hiện một vòng tròn, kim quang lúc này phát ra càng thêm mãnh liệt. Cũng không biết luồng kim quang phát ra từ độ cao bao nhiêu, từ không trung chiếu rọi thẳng xuống mặt đất. Dần dần từ trong kim quang xuất hiện một đạo thân ảnh, chậm rãi rơi xuống trên vị trí mà quang trụ bao phủ.

Một thanh niên bề ngoài vô cùng tuấn mỹ, một đôi mắt bao trùm thương sinh, khí thế bệ nghễ. Trên trán hắn là một đạo hoa văn ký hiệu phức tạp, cũng mơ hồ lộ ra quang mang màu vàng nhạt.

- Đứng lên đi.

Thanh âm đạm mạc chậm rãi phát ra từ trên miệng của người thanh niên đó…Người này chính là Sử Vũ.

Linh Nhiên và tên nam tử kia biểu tình kính cẩn, khoanh tay đứng ở một bên, không dám có chút lỗ mãng nào. Trước mặt Thần uy, cường giả Ngưng Thần kỳ như bọn họ còn không bằng cả một đứa trẻ.

- Lần này ta đến là nói cho ngươi một vài việc.

Sử Vũ đạm mạc mở miệng nói.

Linh Nhiên cung kính tiến lên một bước, chắp tay nói:

- Tuân lệnh pháp chỉ.

- Người thanh niên tên là Lâm Dịch kia, ngày sau nếu có cần thiết làm việc gì, các ngươi phải đáp ứng hắn vô điều kiện. Hắn nói cũng giống như lời ta nói, đã hiểu chưa?

Sử Vũ đạm mạc mở miệng nói thẳng.

Trong mắt Linh Nhiên và tên nam tử nhất thời lộ ra biểu tình không dám tin tưởng, nhìn Sử Vũ, phải mất một lúc lâu sau hai người mới tiếp thu được tin tức kinh hãi đến cực điểm này. Linh Nhiên hơi khom người, thanh âm có chút khàn khàn nói:

- Tuân lệnh pháp chỉ.

- Ừ, cứ như vậy đi. Nguyên nhân vì sao lại như thế thì đợi đến sau này ta sẽ nói cho các ngươi biết.

Nói xong câu đó, thân hình Sử Vũ chậm rãi bay lên, chỉ một lát sau đã biến mát vô tung vô ảnh, mà đạo kim quang cũng đã biến mất hoàn toàn, cái lỗ nhỏ trên phòng kia trong nháy mắt cũng khép lại, không nhìn ra một chút dấu hiệu bị phá hủy nào. Linh Nhiên và tên nam tử kia vẫn ngơ ngác đứng im một chỗ, trong lúc nhất thời căn bản vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Qua một lúc lâu sau, Linh Nhiên mới thở dài một tiếng nói:

- Chúng ta đều nghĩ tới lần này thành thần là Lưu Phong, không nghĩ tới cư nhiên lại là Lâm Dịch. Lần này tất cả mọi người đều nhìn nhầm rồi. Chỉ có điều mối quan hệ giữa hắn và Phiêu Miễu Thiên rất tốt mà, tại sao hắn lại...?

Hiển nhiên, Linh Nhiên đã hiểu lầm rồi. Do hiểu lầm nên càng làm cho hắn sinh ra nghi hoặc sâu sắc.

Cùng lúc đó, bên trong cung điện tại Phần Thiên, cũng diễn ra một màn giống như vậy.

- Người thanh niên tên là Lâm Dịch kia, sau này không được tìm hắn gây phiền phức nữa. Nếu hắn có bất kỳ yêu cầu gì thì cũng phải đáp ứng vô điều kiện. Tâm tư của ngươi cũng phải cấp tốc thu hồi lại đi, hắn không phải là người mà ngươi có thể trêu chọc, bằng không sau này mà xảy ra vấn đề gì thì ta cũng không có khả năng bảo vệ được ngươi...

Trong kim quang, Phần Viêm mở miệng nói với đám người Mâu Quân, Úc Vi, Diệp Nhuận, Cơ Nghiên.

Biểu tình của bốn người lúc này phải nói là phong phú, nhiều màu sắc trạng thái đến cực điểm.

Sắc mặt Mâu Quân chỉ trong nháy mắt đã biến thành tái nhợt, hiển nhiên hắn cũng đang hiểu lầm giống như Linh Nhiên.

Vương Úc từ trước tới nay vẫn đạm mạc, chỉ dưới một câu nói của Phần Viêm mà hiện giờ sắc mặt có chút xám xịt hẳn đi, lập tức cung kính khom người, cũng không nói thêm điều gì.

Diệp Nhuận thì trừng to hai mắt nhìn Phần Viêm, biểu tình sững sờ, không thể tin được. Nhãn thần của hắn không biết hiện giờ đang nhìn đến tận địa phương nào nữa.

Còn lại Cơ Nghiên thì kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn mở ra thật to. Đôi mắt xinh đẹp, sáng trong của nàng lộ ra vẻ an tâm, lo lắng, tức giận, mong chờ, đủ loại biểu tình. Nói chung là bề bộn, phức tạp đến cực điểm.

- Tuân lệnh pháp chỉ.

Một lúc lâu sau, Mâu Quân mới cười một cách khổ sáp, lĩnh mệnh nói. Nhìn hắn dường như vẫn không thể tiếp thu được điều vừa rồi.

- Ừ, sau này nếu có dịp ta sẽ nói lại duyên cớ cho các ngươi sau. Đến lúc đó, ta sẽ thông tri cho các ngươi, cứ như vậy đi.

Dứt lời, thân thể Phần Viêm chậm rãi bay lên không trung, kim quang tiêu tán, biến mất vô tung vô ảnh.

- Lần này người thành Thần chẳng lẽ lại là hắn?

Phần Viêm đi rồi, Diệp Nhuận mới ngơ ngác mở miệng nói. Nhưng mà những người khác đều đang ngơ ngẩn chìm trong suy nghĩ, tâm sự của chính mình, căn bản không lưu ý đến lời nói của hắn.

Tại Loạn Tinh Hải này, khắp nơi trên bầu trời đều là những đám mây hôi sắc.

Một khu vực bí ẩn cách năm đại thành thị khoảng mười vạn dặm, vào sâu phía trong Loạn Tinh Nội Hải. Nơi đây mây trắng cuồn cuộn bay khắp bầu trời, giống như một tòa bách hoa cốc xinh đẹp tuyệt vời. Đó chính là nơi mà trong Loạn Tinh Hải rất ít có người biết đến - Lưu Vân các.

Lương đình, thủy tạ, giả sơn, trì bích, hành lang ngói xanh...Từng đám mây trắng lượn lờ, bồng bềnh, phiêu dật, nhìn từ nơi xa cảm thấy nơi đây giống như một tòa mộng ảo chi cảnh. Địa phương này có tên gọi là Lưu Vân các. Tương truyền rằng mấy vạn năm trước, một trong sáu cường giả Thần cấp của Tây Bắc Thiên là Hân Dao thần nữ đã từng sống tại nơi đây. Nơi đây toàn bộ đều là người, hơn nữa toàn bộ đều là nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Lưu Vân các nằm giữa không trung trên lưng chừng núi, hình thành nên một mảnh phòng ốc liên miên. Từng nhóm nữ tử mặc sa mỏng, tư thái yểu điệu, thỉnh thoảng bay qua bay lại giữa không trung, âm thanh vui đùa, cười nói vang vọng khắp bầu trời.

927. Chương 1 033-1035: Lưu Vân Các.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1033-1035: Lưu Vân các.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan đọc truyện mới nhất tại .

Share by MTQ

Chương 1035: Lưu Vân các. (3)

Không hề nói ngoa chút nào, nếu ai đã từng đến nơi này mà bị người khác hỏi:

- Nơi đâu là thiên đường của nam nhân" thì câu trả lời chắc chắn sẽ là Lưu Vân các.

Một người nử tử mái tóc dài tùy ý buông xõa sau lưng, nàng mặc một bộ quần áo lụa mỏng trắng tinh thanh khiết. Người nữ tử có thân thể yểu điệu, khuôn mặt tuyệt mỹ kia chính là Trầm Mạn. Lúc này đôi mày liễu của nàng lại đang cau lại, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn gian phòng năm xưa Hân Dao thần nữ từng ở. Gian phòng kia hiện nay đã hoàn toàn bị phong bế. Từ sáu vạn năm trước, khi Hân Dao thần nữ ngã xuống, nơi đây chưa từng được mở ra.

Nhưng ngày hôm nay, Trầm Mạn lại có chút tâm thần không yên. Nàng lúc nào cũng có cảm giác ngày hôm nay sẽ phát sinh một chuyện gì đó, nhưng cụ thể là tốt hay xấu, là vui hay buồn thì nàng lại không thể nào cảm ứng được.

Đến một tầng cấp như của nàng, thường khi đã phát sinh một tia cảm ứng thì loại cảm giác đó thường vô cùng linh mẫn.

- Đại tỷ, bầu trời sắp có "thải bích liên.

chúng ta mau đi xem một chút, rất đẹp đó.

Bên tai nàng truyền đến một vài thanh âm cười nói của một nữ tử tư thái yểu điệu.

- Ừ.

Trầm Mạn quay đầu ra sau nhìn lại một lần nữa căn phòng Hân Dao thần nữ từng ở năm xưa, nàng đè xuống tâm tình không yên trong lòng, có lẽ mình đã cảm ứng dị biến sai rồi. Bốn đại nhân đều đã có mệnh

lệnh xuống dưới, không cho phép người khác tùy ý quấy rối nơi đây, làm gì có kẻ nào to gan lớn mật dám không để ý đến mệnh lệnh của Thần cấp đại nhân?

Hơi lắc lắc đầu, Trầm Mạn xoay người rời đi, nhưng mà khi vừa nhìn lại phía sau thì ánh mắt của nàng sững lại. Nàng thấy một đạo kim quang đang từ trên không trung ầm ầm hạ xuống, vị trí đạo kim quang rơi xuống chính là trên đỉnh gian phòng của Hân Dao thần nữ, giống như xuyên qua nóc nhà vào trong, vô cùng chói mắt.

Thân thể mềm mại của Trầm Mạn nhất thời chấn động. Nàng mơ hồ nhìn thấy trong đạo kim quang chói mắt kia hình như có một hình bóng yểu điệu đang chậm rãi hạ xuống. Sau khi hoàn toàn tiến nhập vào gian phòng, kim quang dần dần tán đi, rồi biến mất không thấy.

- Là vị đại nhân Thần cấp nào? Chẳng lẽ lại là đại nhân Vân Tinh?

Trầm Mạn thầm nghĩ trong lòng, nhưng vẫn không dám chậm trể một chút nào, vội vã phi thân hướng về phía gian phòng bay tới. Những nữ tử khác bên cạnh nàng cũng nhìn thấy rất rõ ràng kim quang, vừa rồi còn oanh oanh yến yến, hiện tại đã biến mất không còn một mảnh. Mọi người nhìn nhau, tất cả đều không dám quá mức làm càn. Đại nhân Thần cấp đã quang lâm rồi.

Lâm Phỉ nhẹ nhàng đặt Lâm Dịch lúc này vẫn còn đang hôn mê nằm lên giường, nàng ôn nhu gạt nhẹ vài sợi tóc xõa ra trên mặt hắn, ánh mắt lộ ra một tia lo lắng. Một lúc sau, nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn quanh bốn phía gian phòng.

Căn phòng được bố trí cực kỳ ấm áp, tông màu hồng nhạt làm cho người bên trong tăng thêm cảm giác thoải mái, ấm áp trong lòng. Mọi thứ bày biện nơi đây đều vô cùng quen thuộc, từng vật phẩm, tất cả đều giữ nguyên vị trí, không thay đổi chút gì từ khi nàng ly khai khỏi nơi này.

Điều này không khỏi làm cho Lâm Phỉ lại liên tưởng tới cuộc sống trước kia…Thực sự mà nói, chính nàng cũng không biết mình hiện tại là ai nữa. Rốt cuộc nàng là Hân Dao của sáu vạn năm trước hay là Lâm Phỉ của sáu vạn năm sau?

Tất nhiên, nghi hoặc đó chỉ trong nháy mắt đã bị nàng bỏ qua. Hân Dao cũng tốt, Lâm Phỉ cũng được, tất cả đều chỉ là cái tên mà thôi. Hiện nay thân phận của nàng cũng chí có một, chính là…

Nghĩ tới đây, dung nhan Lâm Phỉ lại hiện lên một tia hạnh phúc cùng vui vẻ, nàng nhìn về phía Lâm Dịch đang nằm ở trên giường.

Chính là thê tử của hắn.

Nghĩ như vậy, biểu tình của Lâm Phỉ không khỏi trở nên ôn nhu, dịu dàng.

- Lưu Vân các Trầm Mạn, cung nghênh thần giá đại nhân.

Lâm Phỉ đang miên man trong suy tư thì bên ngoài truyền tới một thanh âm êm dịu, cắt đứt suy nghĩ của nàng. Nghe được danh tự của đối phương, trên mặt Lâm Phỉ lộ ra dáng vẻ tươi cười. Trầm Mạn là người nàng đã dìu dắt từ nhỏ, hiển nhiên giờ đây đã đạt được thực lực cường giả Ngưng Thần kỳ.

Quang mang lam sắc trên người Lâm Dịch lóe lên xuất hiện, một lát sau đã biến thành hình dáng Hân Dao, trên trán là một đạo hoa văn ký hiệu phức tạp, càng tôn thêm cho dung nhan tuyệt mỹ của nàng thêm vài phần thần bí, huyền ảo.

Nàng vung tay thả hai bên rèm màu hồng nhạt bên giường xuống, che đi thân hình Lâm Dịch. Lâm Phỉ lúc này đã biến thành hình dáng của Hân Dao, lúc này mới nhẹ nhàng cất bước đi ra ngoài gian phòng.

Cửa gian phòng mở ra, Trầm Mạn cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn, một gối đang quỳ xuống đất, ánh mắt nhìn thẳng vào trước mũi giày. Khi nàng nhìn thấy xuất hiện trước mặt mình là một đôi chân ngọc tinh tế, Trầm Mạn hiểu ra mình đã suy đoán chính xác, chính là Vân Tinh đại nhân.

- Trầm Mạn, đã lâu không gặp ngươi rồi.

Thanh âm ôn nhu, động lòng người vang lên bên tai Trầm Mạn. Khi nghe thấy thanh âm đó, Trầm Mạn giống như bị trúng một đòn nghiêm trọng, toàn thân khẽ run lên. Sau đó, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên,

hiện ra trước mắt nàng là một khuôn mặt tuyệt mỹ đang mỉm cười, ôn nhu nhìn nàng. Trầm Mạn hoàn toàn trở nên ngây dại.

- Tỷ, tỷ tỷ...?

Nhan sắc thiên kiều bá mỵ vô cùng quen thuộc như vậy, nhưng cũng rất xa lạ. Sáu vạn năm, thời gian đó dài đến mức nào, trong đầu Trầm Mạn đang hồi tưởng lại dung nhan vẫn khắc sau trong trí nhớ của nàng khi xưa. Chẳng mấy chốc mà cũng đã sáu vạn năm rồi, nếu như không chắc chắn rằng nàng sẽ trở về, Trầm Mạn không thể xác định được liệu mình có đủ khả năng ngây ngốc chờ đợi ở đây thời gian dài đằng đẵng như vậy được không.

Hốc mắt Trầm Mạn nhất thời trào ra một tầng sương mỏng, nàng ngơ ngác nhìn Hân Dao, đột nhiên lớn tiếng khóc lên, hai vai run lên bần bật, nhìn nàng vô cùng thê lương.

Hốc mắt Hân Dao cũng có hơi chút ướt át. Tuy rằng một người là cường giả Thần cấp, một người là cường giả Hư Thần cảnh, thế nhưng cảm tình của hai người cũng cực kỳ thâm hậu. Năm xưa Hân Dao đi du lịch thiên giới, gặp phải toàn gia của Trầm Mạn bị cường đạo cướp bóc, giết hết không còn một ai. Bọn chúng lại thấy Trầm Mạn xinh đẹp, định cưỡng gian nàng. Thấy tình cảnh Trầm Mạn như vậy, dáng dấp thê lương tuyệt vọng của nàng làm cho Hân Dao động lòng trắc ẩn. Cứ như vậy, Trầm Mạn được Hân Dao cứu giúp rồi đưa nàng tới Lưu Vân các tu luyện.

Tuy rằng thân phận là chủ tớ nhưng tình cảm của hai người lại thân như tỷ muội. Hân Dao trước mặt mọi người luôn bày tỏ thái độ lạnh nhạt nhưng chỉ khi đối mặt với Trầm Mạn, nàng mới bỏ đi lớp mặt nạ của mình, lộ ra tính tình thực sự.

- Nha đầu ngốc.

Hân Dao nhẹ nhàng lau đi lệ quang trong khóe mắt của mình, vừa cười vừa nói.

Nghe tiếng xưng hô quen thuộc như vậy, Trầm Mạn lại một lần nữa không thể khống chế được tâm tình của mình, khóc lớn lên một tiếng, nhào vào trong lòng Hân Dao. Nàng khóc rống lên tựa hồ như tích tụ sáu vạn năm qua đều phát tiết ra trong tiếng khóc lần này. Hân Dao vỗ vỗ lên bờ lưng thon của Trầm Mạn, hốc mắt nàng lại một lần nữa trở nên ướt át.

928. Chương 1 036-1037: Suy Đoán.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1036-1037: Suy đoán.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Phải một lúc lâu sau, tâm tình Trầm Mạn mới ổn định lại được, nàng ngẩng đầu lên nhìn Hân Dao, dung nhan xinh đẹp của nàng vẫn còn vương lệ trên khóe mắt. Châu nhi đứng phía sau nàng cũng dâng lên dáng vẻ hài lòng, tươi cười nói:

- Đại nhân, cuối cùng thì người cũng đã trở về.

Hân Dao nghe vậy nhẹ nhàng thở dài một hơi nói:

- Ta đã trở về rồi.

- Chúng tỷ muội biết được tin người đã trở về, nhất định sẽ rất vui mừng.

Hốc mắt Trầm Mạn ửng đỏ, gương mặt xinh đẹp của nàng sau sáu vạn năm u sầu, đên giờ cũng đã hiện lên vẻ sáng lạn một lần.

- Chúng ta cùng đi xem. truyện từ

Hân Dao cũng muốn đi gặp lại các tỷ muội năm xưa. Tuy rằng thân phận là chủ tớ nhưng bên trong Lưu Vân các thì đại bộ phận nữ tử đều có cảm tình thân như tỷ muội. Nàng kéo tay Trầm Mạn, hướng về phía dưới nhẹ nhàng bay đi, để lại trong căn phòng phía sau, Lâm Dịch vẫn đang hôn mê nằm trên giường.

Bên trong Lưu Vân các, Lâm Dịch tuyệt đối có thể an toàn, về điểm này thì Hân Dao rất yên tâm.

Thương thế của Lâm Dịch lần này đúng là không nhẹ. Năng lượng của cường giả Thần cấp khổng lồ như thế nào? Lấy thân thủ như của đám người Lưu Phong, cũng đã chạy xa như vậy rồi mà đến cuối cùng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Lâm Dịch lại nằm ở khu vực trung tâm của cuộc chiến, thương thế tất nhiên càng không phải nói.

Thú văn chi nguyên kia tạm thời có thể giúp cho Lâm Dịch sở hữu năng lượng của cường giả Thần cấp, nhưng đó chỉ là năng lượng mà thôi, về các mặt khác như cường độ thân thể hay cảm ngộ Thiên đạo thì hắn kém rất xa cường giả Thần cấp chân chính.

Hơn nữa thú văn chi nguyên chính là một con dao hai lưỡi. Tuy rằng khi chiến đấu nó có lực sát thương rất lớn, nhưng cũng gây ra thương tổn không nhỏ đến cơ thể Lâm Dịch. Hắn không có thân thể của cường giả Thần cấp, lại dám vọng động sử dụng năng lượng của cường giả Thần cấp...Sự phá hoại thân thể này chính là như vậy mà ra. Tuy rằng Hổ thần bí quyết vô cùng thần diệu, hơn nữa đã có đám người Thần cấp Hân Dao giúp hắn chữa thương, nhưng hắn bị thương tổn không chỉ riêng mặt thân thể, ý thức hải của hắn cũng bị tổn thương. Dù sao trong lúc sử dụng thú văn chi nguyên, chiến văn và linh văn đồng thời cùng được sử dụng. Trong ý thức hải của hắn đột nhiên bị thần thức của cường giả Thần cấp xông vào như vậy, hậu quả thế nào hiển nhiên không cần nói cũng hiểu rõ được.

Hiện nay trong ý thức hải của Lâm Dịch chỉ còn lại một mảnh tối lờ mờ, mơ hồ có từng đợt quang mang lam sắc lập lòe lúc sáng, lúc tối. Bên dưới linh hồn kim châu, ánh sáng của băng liên cũng trở nên ảm đạm, thậm chí ngay cả tinh thể tiểu kiếm đang xoay quanh cũng chỉ cần cảm nhận đơn giản là thấy được nó đang vô cùng suy yếu, uể oải.

Uể oải? Không tồi chút nào...Điều đó chứng tỏ tinh thể tiểu kiếm và băng liên phảng phất như đã sinh ra sinh mệnh. Trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, cả hai kiện đều lóe lên quang mang lúc sáng lúc tối, tựa hồ năng lượng đã tiêu hao gần như không còn gì.

Như vậy thì ý thức của Lâm Dịch đâu? Hắn vẫn còn đang ngủ say sao?

Đáp án là có hay không thì cũng không thể xác định.

Hiện nay Lâm Dịch đang ở trong một không gian mà chính hắn cũng không thể nói rõ được đó là đâu. Phạm vi xung quanh hắn là một không gian thuần tùy huyết sắc, không có phương hướng trên dưới, trái phải gì cả, tất cả dường như chỉ là một phía. Trong không gian này, hắn cũng có một thân thể, thân thể này lại chính là Thú văn chi nguyên.

Hắn đang ngồi xếp bằng giữa trung tâm của không gian huyết sắc này. Trước mặt hắn là bản đại thư tịch trước đây đã từng xuất hiện trong ý thức hải của hắn. Hiện nay dường như hắn đã hiểu rõ được bản thư tịch này, cũng như trước đây, hắn không hề tiếp xúc lấy nó, dù là chỉ một tờ giấy - Hổ thần bí quyết, tầng thứ bảy.

Hai mắt Lâm Dịch nhắm nghiền, dựa theo phương pháp trong tầng thứ bảy của Hổ thần bí quyết để tu luyện. Một tầng năng lượng giống như huyết vụ bao vây hoàn toàn lấy thân thể Lâm Dịch ở bên trong. Cùng với lúc hắn hô hấp, tầng năng lượng huyết vụ bên ngoài cũng phập phồng theo, nhìn qua thì giống như một đầu hổ thần mạnh mẽ đang hô hấp.

Thời gian trong nơi không gian này không hề có ý nghĩa.

Chỉ có huyết vụ bốc lên nồng nặc, không ngừng khắp bầu trời. Mỗi một lần bốc lên, huyết vụ kia lại chia ra càng trở nên đậm đặc hơn.

Cứ như vậy, Lâm Dịch ở trong cảnh giới tu luyện vô ngã, thong thả tu luyện không biết bao nhiêu lâu.

Lúc này, Loạn Tinh Hải có chút hỗn loạn.

Phiêu Miễu Vân Cung bị một cường giả Thần cấp thần bí phá hủy hoàn toàn, chỉ còn ba người cao tầng của Phiêu Miễu Thiên là Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược miễn cưỡng chạy thoát ra ngoài, nhưng bản thân cũng đã bị trọng thương.

Câu đố này làm ọi người đều vô cùng khó hiểu. Có người suy đoán vị cường giả Thần cấp thần bí kia có cừu oán với người đứng đằng sau Phiêu Miễu Vân Cung là Khương Như đại nhân. Sở dĩ cường giả Thần cấp đó phá hủy Phiêu Miễu Vân Cung hoàn toàn là vì trả thù Khương Như đại nhân. Lại có người nói, vị cường giả Thần cấp kia vừa mới ngưng tụ thần cách, không có khả năng có cừu oán với Khương Như đại nhân. Có lẽ là có ai đó trong Phiêu Miễu Vân Cung có cừu oán cùng hắn, khi hắn vừa trở thành cường giả Thần cấp, dưới lửa giận công tâm nên cũng không thèm cố kỵ đến mặt mũi Khương Như đại nhân mà ra tay hủy diệt hoàn toàn Phiêu Miễu Vân Cung. Những lời suy đoán như vậy cũng không ít, nhưng nguyên nhân thực ra là vì sao thì cũng không ai biết được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Mà ngay sau đó, các thành viên của Phiêu Miễu Thiên đang ở Phiêu Miễu Thành cũng được thông báo cho biết tình hình. Cả đám đều kéo nhau trở về Loạn Tinh Nội Hải. Trong lúc nhất thời lượng người tiền nhập Loạn Tinh Nội Hải tăng vọt so với lúc bình thường. Thành viên chính thức của Phiêu Miễu Thiên ở trong Nội Hải thì có hơn một vạn người, nhưng những thành viên ở bên ngoài thì phải đến hai, ba vạn người, có thể tưởng tượng ra được dòng người đổ vào Nội Hải đông đúc thế nào. Vì vậy bọn cường đạo cũng đều lựa chọn tạm thời ngừng kinh doanh. Hai ba vạn gã cường giả Hư Thần cảnh chen chúc nhau vào Nội Hải, cho dù là cấp thấp nhất Hư Thần kỳ, số lượng khổng lồ như vậy cũng đông gấp năm sáu lần một bang phái.

Vô cùng sợ hãi, hiện nay mà động vào đám người Phiêu Miễu Thiên đang tức giận kia thì chắc chắn là không có lợi rồi.

Mặc dù tất cả mọi người đều cho rằng địch nhân lớn nhất của Phiêu Miễu Thiên là Phần Thiên và Vô Thượng Thiên, hai phương thế lực hẳn sẽ bắt đầu ra tay chèn ép bọn họ, nhưng hai phương thế lực này lại thần kỳ phối hợp ăn ý, đều bảo trì trầm mặc, cũng không làm ra hành động gì đối với Phiêu Miễu Thiên, tựa hồ như hoàn toàn làm như không thấy gì. Thậm chí hình như họ còn giúp đỡ thêm cho Phiêu Miễu Thiên.

Thái độ của hai phương thế lực làm ột số các thế lực trung lập đều có chút kỳ quái. Ba phương thế lực đã tranh đấu với nhau không biết bao nhiêu năm rồi, các thành viên nội bộ trong ba phương thế lực đều ôm mối hận rất lớn trong lòng với đối phương.

929. Chương 1 036-1037: Suy Đoán.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1036-1037: Suy đoán.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1037: Suy đoán. (2)

Hiện nay Phiêu Miễu Thiên đang lâm vào lúc hỗn loạn nhất, vì sao không lập tức chèn ép bọn họ? Vì sao lại còn trợ giúp thêm cho bọn họ?

Có một vài người suy đoán, có thể là người đứng phía sau Phiêu Miễu Thiên là cường giả Thần cấp Khương Như đại nhân đã lên tiếng. Vì vậy cho nên người của Phần Thiên và Vô Thượng Thiên không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào. Tuy rằng phía sau Phần Thiên và Vô Thượng Thiên cũng có cường giả Thần cấp tọa trấn nhưng nếu vi phạm vào lời nói của Khương Như đại nhân thì hy vọng giữ mạng cũng không phải quá lớn, làm sao có thể giải thích được với các vị đại nhân. Chỉ có như vậy thì Phần Thiên và Vô Thượng Thiên mới đột nhiên chuyển biến thái độ với Phiêu Miễu Thiên.

Phần Thiên và Vô Thượng Thiên đều bảo trì loại thái độ này như vậy thì các thế lực trung lập khác như Tinh Vân bảo cũng không cần phải nói đến. Tứ đại thế lực, trừ bỏ đi bản thân Phiêu Miễu Thiên ở ngoài, còn lại ba thế lực lớn đều bày tỏ chung một loại thái độ...không thèm quan tâm. Tựa hồ như không thấy, không biết gì, nhưng nhiều lúc thỉnh thoảng lại trợ giúp cho người Phiêu Miễu Thiên rất nhiều thuận lợi.

Ngay lúc tình hình Loạn Tinh Hải đang hỗn loạn thế này thì lại có một tin tức kinh người nổ tung. Ba người Lưu Phong, Lạc Kỳ, Việt Nhược cao tầng của Phiêu Miễu Thiên vì bị trọng thương quá nặng, tuy rằng đã chữa trị tận tình nhưng bọn họ vẫn ngã xuống. Việc này làm cho những sự kiện xảy ra bên trong Phiêu Miễu Vân Cung trước đây, tất cả đều trở thành một đại bí mật.

Đại bộ phận mọi người đều tin tưởng vào lý do tử vong của ba người, nhưng cũng có một ít nhân vật hiểu được nội tình lại càng thấp thỏm không yên. xem tại

Linh Nhiên chính là một trong số những người đó.

Hắn đang chau mày, ngón tay gõ liên tục trên thành bàn trà, nâng lên hạ xuống không ngừng. Trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện của Phiêu Miễu Vân Cung đã làm ọi việc đều vượt quá tầm kiểm soát của Linh Nhiên. Hắn rất không thích loại cảm giác này.

- Ngươi xác định chắc chắn là bọn họ bị giết chết?

Linh Nhiên lần thứ hai tiếp tục hỏi người nam tử bên cạnh.

Tên nam tử sắc mặt ngưng trọng, gật gật đầu:

- Tuy rằng ba người thụ thương không nhẹ nhưng cũng không đến mức có khả năng bị ngã xuống. Dù sao đại bộ phận thương thế của bọn họ cũng chỉ là thương tổn ngoài thân thể. Thức hải của bọn họ nhiều nhất chỉ là bị chấn động mà thôi. Mà Phiêu Miễu Thiên cũng đã mời Phùng Húc Phi, là một gã quang hệ hành giả hiếm thấy để tiến hành trị liệu cho bọn họ. Vì vậy nói lý do là bị thương quá nặng không thể chữa trị được thì khả năng duy nhất chỉ có thể là bị giết rồi.

- Bị giết.

Linh Nhiên lộ ra vẻ mặt trầm tư, suy nghĩ một lúc lâu rồi chậm rãi nói:

- Xem ra sự tình phức tạp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của chúng ta. Người có khả năng dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt tầng tầng lớp lớp của đám người Phùng Húc Phi mà vô thanh vô tức giết chết ba người, chỉ có thể là cường giả Thần cấp. Ngoài ra không ai có khả năng làm được. Ta vốn tưởng rằng Lâm Dịch sở hữu một kiện chí bảo nào đó, bị đám người Lưu Phong biết được, sinh ra sát tâm với hắn, muốn cướp đi chí bảo. Lâm Dịch lại tấn cấp trong thời khắc mấu chốt, dưới sự giận dữ hủy diệt toàn bộ Phiêu Miễu Vân Cung.

Nói tới đây, Linh Nhiên dừng lại một chút, sau đó mới chậm rãi nói:

- Nhưng giờ đây nghĩ kĩ lại thì lý do này có rất nhiều chỗ gượng ép. Mặc dù đám người Lưu Phong biết Lâm Dịch sở hữu chí bảo, nhưng hiện nay Lâm Dịch đã là cường giả Thần cấp, chẳng lẽ hắn còn phải đề phòng chuyện đó? Ta thấy Lâm Dịch cũng không phải là con người lòng dạ hẹp hòi. Hơn nữa lúc đầu hắn vội vã muốn sử dụng truyền tống trận như vậy, tất nhiên là có việc gấp phải ly khai Bắc Thiên. Nếu như Lâm Dịch đã thực sự thành Thần rồi thì hắn đã ly khai Tây Bắc Thiên từ lâu rồi, làm gì còn có khả năng đi giết người diệt khẩu?

Linh Nhiên lại tiếp tục dừng lại, hơi trì hoãn nói:

- Vì vậy chỉ còn có một loại khả năng.

Tên nam tử nghe được Linh Nhiên nói như vậy, không khỏi hiếu kỳ nhìn hắn hỏi:

- Khả năng như thế nào?

Linh Nhiên chuyển ánh mắt nhìn ra bên ngoài, khẽ thở dài một tiếng, cũng không nói thêm điều gì. Tên nam tử thì nghi hoặc nhìn Linh Nhiên.

- Chỉ có một loại khả năng là các vị Thần cấp đại nhân muốn giấu diếm một loại sự kiện nào đó. Hơn nữa chuyện này hẳn là đám người Lưu Phong biết đến. Mà nhân vật chính của sự tình này chính là Lâm Dịch.

Linh Nhiên thầm nói ra suy đoán trong lòng mình, rồi lại than nhẹ một tiếng, lập tức lộ ra thần sắc hiếu kỳ.

- Đến tột cùng là vì sao các vị Thần cấp đại nhân lại muốn che chở cho Lâm Dịch? Tên Lâm Dịch này là thần thánh phương nào?

Trên mặt Linh Nhiên lộ ra vẻ trầm tư, từ mệnh lệnh của Sử Vũ truyền xuống thì có thể nghe ra được là Lâm Dịch vẫn còn sống.

Trải qua một lúc lâu, Linh Nhiên lại thở dài một tiếng, bất luận đối phương đến tột cùng là thần thánh phương nào, hơn nữa lại để cho các vị Thần cấp đại nhân coi trọng như vậy, cũng chỉ có một loại khả năng là mình không thể nào có tư cách tham dự vào bên trong chuyện đó.

Sau khi suy nghĩ như vậy, cuối cùng trên mặt Linh Nhiên cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười:

- Lâm Dịch…Ha ha ha…

Tên nam tử nhìn trái nhìn phải, thần tình nghi hoặc nhìn Linh Nhiên đột nhiên cười nói.

Phần Thiên.

Mâu Quân cũng vừa thu được tin tức tử vong của đám người Phiêu Miễu Thiên Lưu Phong.

- Đã chết?

Mâu Quân ngạc nhiên nhìn về phía Diệp Nhuận vừa mới đi thám thính tin tức trở về.

Diệp Nhuận hơi gật đầu, nhíu mày nói:

- Nói là bị thương nặng không thể chữa trị, nhưng cuối cùng ta lại có cảm giác hơi lạ.

Mâu Quân nhíu mày lại một chút, lập tức gật đầu nói:

- Đúng là có điểm kỳ lạ. Lấy năng lực của Phùng Húc Phi cộng với việc ba người bọn họ bị thương cũng không phải đến mức trí mạng, làm sao bọn họ lại chết?

Diệp Nhuận cũng nhíu mày, một lát sau đột nhiên nhãn thần sáng lên nói:

- Chẳng lẽ lại là cường giả Thần cấp lúc đầu ngưng tụ Thần cách xuất thủ?

- Lâm Dịch?

Mâu Quân hơi sửng sốt, ánh mắt lập tức trở nên ngưng trọng lên:

- Rất có khả năng…Khẳng định là đám người Lưu Phong không biết làm cách nào biết được đối phương có chí bảo. Cho nên nổi lên sát tâm với Lâm Dịch lúc hắn đang tấn cấp ở thời khắc mấu chốt. Vì vậy cho nên toàn bộ Phiêu Miễu Vân Cung mới bị Lâm Dịch hủy diệt. Lần này Lâm Dịch đến tận cửa giết chết bọn họ, cũng là để báo thù của hắn, mặt khác cũng để tin tức không tiết lộ được ra bên ngoài.

Nói đến đây, trái tim Mâu Quân đột nhiên mạnh mẽ co rút lại, đôi con ngươi lúc này đã biến thành một khe hẹp dài.

Nếu quả thực như Mâu Quân suy đoán thì mục tiêu kế tiếp của Lâm Dịch sẽ là…Phần Thiên.

Diệp Nhuận hiển nhiên cũng đã nghĩ tới điều này, sắc mặt hai người đều trở nên xám xịt lại. Cường giả Thần cấp trả thù, sợ rằng mặc dù phía sau lưng cũng có cường giả Thần cấp chống đỡ nhưng cũng không thể đảm bảo được sự an toàn của bọn họ.

930. Chương 1 038-1039: Lai Nhân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1038-1039: Lai nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Huống chi Phần Viêm đại nhân lúc đầu còn trịnh trọng nói với đám người mình không nên trêu chọc đến Lâm Dịch. Điều đó chứng tỏ Phần Viêm đại nhân cũng có vài phần kính nể đối với Lâm Dịch.

Hai người đều cảm thấy trên cổ của mình trở nên lạnh lẽo đi một chút. Tuy rằng cái đầu của mình vẫn còn hoàn hảo nằm ở trên cổ nhưng mà cảm giác giống như lúc nào cũng sẽ bị rơi xuống vậy.

- Người kia đối với chúng ta là địch hay bạn? Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết thế này hay sao?

Diệp Nhuận cũng có chút nóng nảy. Mấy vạn năm qua, lần đầu tiên trong đời hắn mới có cảm giác như thế này - Bị một người có thể là cường giả Thần cấp chăm chăm để ý tới, chuyện này chắc chắn cũng không phải là chuyện tốt gì.

Mâu Quân cũng lo lắng ở trong lòng y như Diệp Nhuận. Hắn nhíu mày, suy nghĩ, tính toán mãi cũng không ra được kế sách vẹn toàn nào.

- Không nên suy nghĩ lung tung nữa, đám người Lưu Phong cũng không phải do Lâm Dịch giết.

Vương Úc nãy giờ vẫn không nói gì, hiện tại mới nhàn nhạt nói. Mâu Quân và Diệp Nhuận đồng thời quay lại nhìn hắn, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vương Úc than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói tiếp:

- Người đó căn bản không cần thiết phải làm như vậy. Nếu như các ngươi thành Thần rồi thì có cần phải để ý tới một tên Hư Thần cảnh nữa không?

Mâu Quân nhíu mày, ngẫm lại một chút rồi nói:

- Nhưng mà ngươi đã quên, Lưu Phong cũng là cường giả Ngưng Thần kỳ, nói không chừng ngày sau có thể ngưng tụ Thần cách. Có phải vì vậy nên Lâm Dịch mới làm thế phải không?

Vương Úc khinh thường cười nói:

- Nếu như ngưng tụ Thần cách đơn giản dễ dàng như vậy thì trong Thiên giới này cường giả Thần cấp đã bay đầy trời từ lâu rồi.

Lưu Phong trở thành cường giả Ngưng Thần kỳ cũng đã ngoài ba vạn năm rồi, nhưng vẫn như cũ không thể thành Thần. Có thể nói hy vọng để hắn có thể ngưng tụ Thần cách là vô cùng nhỏ bé. Hơn nữa, cho dù Lưu Phong thành thần thì Lâm Dịch cũng không có gì phải e ngại hắn. Lâm Dịch lúc đầu vội vã muốn sử dụng không gian truyền tống trận như vậy, chứng minh rằng hắn đang có việc gấp cần phải ly khai Tây Bắc Thiên. Nếu như thực sự thành Thần rồi thì chỉ sợ hắn đã ly khai từ sớm, làm gì còn có khả năng lưu ý tới ba người bị thương nặng nữa? Hơn nữa, ba người Lưu Phong chết rất không rõ ràng, nếu nói là do Lâm Dịch gây ra cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Mâu Quân cũng trầm mặc lại, hắn vừa tự hỏi vừa nghe Vương Úc nói. Vương Úc chỉ lắc đầu cười cười, ánh mắt nhìn về phía Cơ Nghiên lúc này thần tình đã hơi chút dại ra, rồi xoay người ly khai khỏi phòng khách.

Mãi một lúc thật lâu sau, Mâu Quân mới khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Hiện tại lo lắng cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ đợi.

Trong lòng Mâu Quân bất đắc dĩ như thế nào thì có thể nghĩ, một người trước đó vài ngày còn bị hắn chỉ mặt mà mắng, vài ngày ngắn ngủi sau đã trở thành một khối cự thạch lớn trong lòng. Loại biến hóa thân phận như thế này làm cho hắn không có cách nào tiếp nhận kịp.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, đám người Mâu Quân cũng không biết phải làm gì, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi.

Tại một nơi trên không trung độ ấy vạn dặm, đám người Vân Tinh đang tụ tập lại nơi đây.

- Đã thông tri cho bên Hắc Hổ, nghe được tin tức đại nhân đã trở về, mấy tên đó đều kêu la muốn tới đây, thực sự là không biết phải làm sao.

Sử Vũ lắc đầu cười khổ nói.

Đôi mày liễu của Vân Tinh cau lại nói:

- Hiện tại không thể để bọn họ tới đây. Bọn họ ở bên đó mới tập trung được sự chú ý của các thế lực khác. Nếu mà bây giờ tất cả bọn hắn đều chạy sang bên này thì sợ rằng chuyện của đại nhân sẽ bị phát hiện, ngay lập tức sẽ bị phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Sử Vũ gật đầu cười nói:

- Ừ, ta cũng cho là như vậy nên đã nói cho bọn hắn biết rồi. Tên tiểu tử Hắc Hổ kia ở bên đó thực sự rất vất vả nhưng cuối cùng cũng trưởng thành lên rất nhiều, không còn kích động như trước đây nữa.

Vân Tinh khẽ lắc đầu cười:

- Sáu vạn năm này, hắn thực sự đã trưởng thành lên rất nhiều.

Sử Vũ lại gật đầu, lập tức nói:

- Sáu vạn năm thời gian, các thế lực cũng đã một mực chuẩn bị. Trận chiến trước kia ngã xuống mấy người nhưng lần này cũng đang dần dần trở về…Lần trước bị bọn đê tiện đó đánh làm cho trở tay không kịp, lần này chúng ta nhất định phải báo thù.

Nói đến đây, ánh mắt Sử Vũ lộ ra một tia sát ý.

Vân Tinh khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu:

- Năm xưa đại nhân quá tín nhiệm bốn phương thế lực khác, cuối cùng mới trúng phải mưu kế của bọn chúng. Chờ tới lúc chúng ta chạy tới thì đã chậm mất rồi. Lần này tuyệt đối sẽ không để chuyện tình đó xảy ra lần thứ hai nữa.

Hai người Phần Viêm tràn đầy đồng cảm, gật đầu. Mọt lát sau, Phần Viêm hỏi:

- Đúng rồi, tình huống của đại nhân hiên tại như thế nào?

Vân Tinh nhíu mày nói:

- Vẫn còn đang hôn mê, chỉ có điều các ngươi yên tâm, đại nhân ở Lưu Vân các sẽ được an toàn, không xảy ra vấn đề gì đâu. Mấy ngày này các ngươi cũng không nên tới Lưu Vân các. Chuyện Hân Dao trở về gây ra động tĩnh quá lớn, đã dẫn đến các phương thế lực phái người tới đây dò xét. Nếu như để cho bọn họ phát hiện ra có gì đó không thích hợp, sợ rằng sự tình sẽ có biến.

Phần Viêm và Sử Vũ nhìn nhau, lập tức nhíu mày nói:

- Có muốn hay không đi gõ bọn họ một chút? Tại nơi Tây Bắc Thiên này còn chưa tới lượt bọn họ dương oai.

Vân Tinh hơi gật đầu:

- Hiện tại ta gọi bọn ngươi đến đây chính là mục đích đó. Nếu như chúng ta cũng không có một chút phản ứng gì thì ngược lại sẽ làm cho bọn họ phát giác ra có điều gì đó không thích hợp. Không thể để cho bọn họ biết được người ngưng tụ thần cách là ai.

- Vậy chuyện kia của Khương Như…

Sử Vũ hơi dừng lại một chút rồi mới nói:

- Nên như thế nào?

Vân Tinh khẽ thở dài một tiếng nói:

- Không có biện pháp nào, chỉ có thể tận lực giấu diếm, cố gắng không cho bọn họ phát hiện ra. Bằng không bọn họ sẽ nảy sinh ra nghi ngờ.

Hai người lại tiếp tục gật đầu, rồi nghe Vân Tinh nói tiếp:

- Được rồi, chúng ta đi chỉnh lại bọn hắn. Trước khi xảy ra đại chiến điều hòa lại một chút.

Nói tới đây, trong đôi mắt xinh đẹp của Vân Tinh lộ ra hàn ý nhàn nhạt.

Bất luận cái gì dám gây nên thương tổn tới người trong lòng nàng, nàng đều không thể tha thứ.

Ba đạo kim quang phóng lên bay thẳng ra bên ngoài.

Trên không trung độ ấy trăm dặm, đang có hai đạo thân ảnh đang đi trên núi tinh thạch, trong rừng linh dược.

- Ngụy huynh, chúng ta cứ công khai đi đến đây như vậy, có phải chuyện tốt hay không?

Hai người này đều là nam nhân, trong đó một người mặc quần áo kim sam, trông hắn giống như một công tử quyền quý trong thế tục, trên tay phe phẩy chiết phiến làm bằng tơ vàng, dáng dấp tuấn mỹ, thần thái tiêu sái. Trên trán hắn là một đạo hoa văn ký hiệu phức tạp, lộ vẻ thần bí không gì sánh được.

931. Chương 1 038-1039: Lai Nhân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1038-1039: Lai nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1039: Lai nhân. (2)

Người vừa hỏi là một gã thanh niên mặc quần áo hắc bào. Chiếc hắc bào bao phủ lấy toàn thân hắn, chỉ để lộ ra một đôi mắt lạnh lẽo. Tia sáng màu hồng nhạt xuất hiện trong mắt hắn cũng không tạo nên chút cảm giác ấm áp nào mà ngược lại tạo nên một loại vị đạo dâm tà. Thanh âm của hắn tinh tế mà bén nhọn, gần giống như một tên thái giám bên người hoàng đế trong thế tục.

Tên có dáng dấp trông như công tử quyền quý được xưng là "Ngụy huynh" khẽ cười cười nói:

- Hàn huynh, chúng ta đến lần này mục đích chủ yếu là nhìn xem đến tột cùng là ai vừa mới ngưng tụ Thần cách. Hay là cái tên ngày trước đã ngã xuống kia đã trở về. Mặc dù công khai đi đến đây là chuyện không tốt, nhưng chúng ta vẫn phải qua đây mặc kệ việc con đàn bà Vân Tinh kia có thể phát hiện ra chúng ta.

- Mục đích đi qua đây một cách công khai thoải mái chính là để xem phản ứng của bọn họ. Nếu như không có phản ứng gì, như vậy đã nói lên trong lòng bọn họ có quỷ. Còn nếu có phản ứng, hắc hắc…lẽ nào ngươi không muốn nhìn một chút Thiên giới đệ tam mỹ nữ Vân Tinh sao?

- Hắc hắc…thực sự là người hiểu ta chỉ có Ngụy huynh.

Tên hắc bào nam nhân truyền ra tiếng cười chói tai. Trong đôi con ngươi màu hồng nhạt nhộn nhạo dâng lên một trận ba quang dâm dục.

- Vân Tinh kia năm xưa ái mộ đại thần Bạch Hổ, thế nhưng kết quả cuối cùng thì toàn bộ thiên giới đều đã biết. Đáng tiếc, đại thần Bạch Hổ lại bị đại thần Chu Tước của các ngươi mê hoặc đến nỗi thần hồn điên đảo, để lại Vân Tinh ưu thương, buồn bã. Thật là đáng tiếc ột đại mỹ nhân ôn nhu như vậy.

Ngữ khí của hắc bào nhân mang theo một tia tiếc hận, tấm tắc nói.

Tên công tử quyền quý nghe vậy, lộ ra bộ dáng tươi cười, rồi lắc lắc đầu. Đột nhiên hắn nao nao nhìn về phía xa xa, mở miệng cười nói:

- Vừa nhắc đến bọn họ thì bọn họ đã xuất hiện rồi.

Tên hắc bào nhân cũng nhìn về phương hướng mà tên công tử quyền quý đang nhìn, lộ ra bộ dáng tươi cười. Hai người cùng đình chỉ tiến tới.

- Có bằng hữu từ phương xa tới sao cũng không nói chuyện một tiếng vậy? Việc này mà nói ra người khác lại cho rằng Tây Bắc Thiên chúng ta không hiểu đạo đãi khách đó.

Thanh âm mạnh mẽ của Sử Vũ mang tính xuyên thấu từ xa truyền đến. Chỉ trong chớp mắt, ba đạo thân ảnh đã đến gần trong gang tấc.

- Ha ha, không có việc gì, nhàn rỗi nên qua đây đi dạo mà thôi, nhưng thật ra làm vậy đã quấy rối tới các vị rồi. Thứ tội…thứ tội…

Tên công tử hơi chắp hai tay lại, cười nói.

Người vừa mới tới là Tây Bắc Thiên tam Thần Vân Tinh, Sử Vũ, Phần Viêm. Sử Vũ đứng trước ba người, trên mặt mang theo hình dáng tươi cười nhàn nhạt, trong đôi mắt hiện lên vẻ băng lãnh cực kỳ rõ ràng. Vân Tinh đứng ở bên trái Sử Vũ, thần thái đạm mạc, ánh bắt băng lãnh. Cuối cùng là Phần Viêm đứng ở bên phải Sử Vũ, ánh mắt quét qua hai người đối phương, thần sắc cũng vô cùng hờ hững.

- Cạc cạc…Nói không sai, Tây Bắc Thiên Sơn minh tú này đúng là nơi phong cảnh khó gặp, thực sự làm cho người ta lưu luyến, mong muốn trở lại.

Tên hắc bào nhân cười lên một cái quái dị, nói xong, đôi mắt màu hồng nhạt yêu dị của hắn quét lên quét xuống trên vóc người yểu điệu của Vân Tinh mà không thèm kiêng nể chút nào.

Mí mắt Vân Tinh hơi giương lên, đạm mạc mở miệng:

- Nếu như các hạ đến cả tròng mắt của mình cũng không muốn dùng nữa thì có thể tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

Tên hắc bào nhân hơi giật mình một chút, lập tức hắc hắc cười gượng nói:

- Nghe đồn Vân Tinh tiên tử khí chất cao nhã, tính hình hờ hững, ngoại trừ đại thần Bạch Hổ ra thì trong thiên hạ không có một người nam nhân nào có thể lọt vào trong pháp nhãn của nàng. Xem ra lời đồn quả thật không giả chút nào.

Nhắc tới Bạch Hổ, chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Vân Tinh trở nên rét lạnh xuống, nàng vẫn không thèm mở mắt lên nhìn về phía tên hắc bào nam nhân, đạm nhiên nói:

- Nếu ngươi còn dám nhắc lại một câu về đại nhân, ta sẽ cho ngươi không thể ra khỏi Tây Bắc Thiên này.

Trái tim của tên hắc bào nhân mạnh mẽ nảy lên, đôi con ngươi màu hồng nhạt co rút lại, lập tức thu hồi ánh mắt, cười gượng nói:

- Ha hả…chỉ đùa một chút thôi, Vân Tinh tiên tử không cần phải tức giận…

- Tuy rằng đều là cường giả Thần cấp nhưng nữ nhân này có lẽ mạnh hơn ta nhiều lắm. Xem ra tin đồn nàng là đệ nhất nhân thần cấp của Tây Bắc Thiên, quả nhiên cũng không phải sai. Cần phải cẩn thận một chút.

Tên hắc bào nhân thầm nghĩ trong lòng.

Tuy rằng đẳng cấp ngang nhau nhưng trong số cường giả Thần cấp cũng có người mạnh, người yếu, điều đó phụ thuộc vào cảm ngộ Thiên đạo của mỗi người. Kể cả đẳng cấp như Ngũ Thần cũng không dám tự nhận là đã cảm ngộ hoàn toàn, hiểu rõ Thiên đạo, không cần nói đến những người khác chỉ dựa vào tu hành để thành thần về sau này.

Trước đây, trong Ngũ thần, Bạch Hổ là vị có lực lượng cực mạnh…cũng chính là do nguyên nhân này.

Mà Vân Tinh trong khoảng thời gian sáu vạn năm, bởi vì nàng đối với Bạch Hổ vô cùng tưởng niệm, cho nên tất cả thời gian nàng đều đi vào tu luyện. Bất luận là thần thức, năng lượng hay cảm ngộ Thiên đạo, so với sáu vạn năm trước nàng đều mạnh lên rất nhiều. Tuy rằng khoảng cách trình độ của nàng vẫn còn kém rất xa Ngũ thần, nhưng trong số hàng ngũ những cường giả thần cấp thông thường, tu vi của nàng tuyệt đối đứng đầu. Cường giả Thần cấp bình thường tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng.

Trong mắt tên quý công tử hiện lên vẻ tươi cười, nhìn qua tên hắc bào nhân một cách kinh ngạc. Điều này cũng làm cho hắn rất hài lòng, hắn mở miệng cười nói:

- Vân Tinh tiên tử không cần tức giận, Hàn huynh đúng là rất hay thích nói đùa.

Vân Tinh đạm mạc quét mắt nhìn qua hắn, rồi lập tức lại buông mí mắt xuống, không thèm liếc mắt nhìn đến mấy người bọn họ nữa.

- Nói đi, các người đến đây có mục đích gì.

Sử Vũ mở miệng cười nói.

Tên quý công tử hơi nhướn mày lên, cười nói:

- Sử huynh đúng là quý nhân hay quên mọi việc, vừa nãy tiểu đệ đã nói rõ lý do đi đến nơi này rồi mà. Chính là đi dạo, chúng ta chỉ là đi dạo qua nơi này thôi, làm gì có mục đích nào khác. Ha hả...

- Thực sự là như vậy sao?

Sử Vũ cũng lại mở miệng cười nói, nhưng ngay lập tức vẻ mặt của hắn đã trầm xuống:

- Hình như các ngươi không nhớ rõ là Tây Bắc Thiên cũng không có mỗi quan hệ tốt đẹp với các ngươi như vậy. Hiện tại lập tức rời đi, chuyện này coi như cứ như vậy mà quên đi, bằng không thì các ngươi cũng không cần phải ly khai nơi này nữa. Tây Bắc Thiên không phải là nơi các ngươi có thể dương oai, hiểu rõ chưa.

Tốc độ thay đổi sắc mặt của Sử Vũ làm cho người ta như cắn phải lưỡi. Khuôn mặt vừa xong còn tươi cười, thân mật. Ngay lập tức đã thay đổi thành dáng dấp đóng băng dày ba thước.

Sắc mặt tên quý công tử hơi biến một chút, nhưng rồi lại quay đầu cố ý nhìn về phương hướng phía sau ba người một chút, cười nói:

932. Chương 1 040-1041: Đi Trước.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1040-1041: Đi trước.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Vừa rồi trên đường đi, thấy bên Tây Bắc Thiên này xuất hiện "Thiên tích.

chắc hẳn là có người vừa mới thành thần phải không? Sao không thấy hắn tới đây vậy? Chúng ta cũng đang muốn chúc mừng hắn một phen.

- Các hạ hình như quản lý quá rộng rồi đó, chuyện của Tây Bắc Thiên chẳng lẽ còn cần phải có các hạ khoa chân múa tay xen vào hay sao?

Vẫn nói chuyện bằng ngữ khí lạnh lùng, Phần Viêm đạm mạc mở miệng.

Loại chuyện này kỳ thực trên Thiên Giới, bất luận thế lực, trận doanh nào cũng đều bảo mật rất kỹ. Tên quý công tử hỏi như vậy trên thực tế chỉ là thử thăm dò mà thôi.

Ánh mắt tên quý công tử dừng lại trên mặt ba người, quan sát thần sắc của bọn họ.

Khuôn mặt Sử Vũ và Phần Viêm đều lạnh lùng, ánh mắt sáng quắc nhìn lại không chút nào khách khí, rất có khả năng một lời không hợp là sẽ lập tức xuất thủ. Mí mắt Vân Tinh vẫn khép hờ như trước, căn bản mỗi lần muốn nhìn đối phương đều chỉ liếc nhẹ, từ trên người đối phương có thể cảm nhận được sự băng lãnh cực độ. Tên quý công tử không thể không hoài nghi đối phương sẽ đột nhiên bạo phát, tiến công bọn hắn.

Nhìn qua thì thấy ba người không có bất luận chỗ nào dị thường, xem ra lần này đúng là có một người nào đó vừa mới thành Thần.

Nghĩ tới đây, tên quý công tử không có thêm ý tứ gì nữa, chắp tay cười nói:

- Là tiểu đệ đã quá phận rồi. Nếu đã như vậy thì tiểu đệ trước tiên xin cáo từ. Còn xin Sử huynh nhắn nhủ lời chúc mừng của tiểu đệ tới vị bằng hữu kia một chút. truyện từ

Nói xong, hắn hơi khom người, cũng không hề lưu luyến, cùng với tên hắc bào nhân bên cạnh nhìn nhau, xoay người, thân hình liền biến mất vô tung vô ảnh.

Qua một lúc lâu sau, Sử Vũ mới thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Không nghĩ tới người đến đây lại là hai tên này.

Phần Viêm hơi gật đầu, ánh mắt hai người đều chuyển hướng nhìn về phía Vân Tinh.

Vân Tinh lúc này cũng ngẩng đầu lên, tựa hồ như đang tự hỏi điều gì đó, một lát sau mới nói:

- Xem ra cần phải mau chóng để cho đại nhân ly khai. Tây Nam Thiên Chu Tước và Đông Thiên Thanh Long đều đã phái người qua đây dò xét tình hình rồi. Mấy phương khác có lẽ không bao lâu nữa cũng sẽ phái người tới. Đại nhân nếu vẫn tiếp tục ở lại Tây Bắc Thiên thì sẽ gặp phải nguy hiểm.

Sử Vũ khẽ gật đầu, lập tức có chút lo lắng nói:

- Nhưng mà đại nhân vẫn chưa tỉnh lại, phải làm sao bây giờ?

Vân Tinh xoay người nói:

- Các ngươi yên tâm, trong vòng hai ngày nữa đại nhân có thể sẽ tỉnh lại. Các ngươi an bài người bên dưới một chút, để khi đại nhân tỉnh lại có thể sử dụng truyền tống trận ly khai ngay lập tức.

Hai người Sử Vũ và Phần Viêm đều gật đầu. Thân hình ba người lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Trong Lưu Vân các.

Trên chiếc giường màu hồng nhạt, Lâm Dịch vẫn nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, trên người mơ hồ có một tầng huyết sắc quang mang hơi lóe lên. Lâm Phỉ ngồi bên cạnh giường, lúc này nàng đang mang hình dáng của Hân Dao, hàng mi khẽ nhíu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thân thiết, một lúc sau nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Loại tình huống hiện tại của Lâm Dịch, kể cả lấy thực lực của cường giả Thần cấp cũng không có cách nào giúp được nửa phần. Chỉ cần hành động thiếu suy nghĩ một chút sợ rằng ý thức hải của Lâm Dịch đang rung chuyển không tốt sẽ trở nên bị nghiền nát.

- Dịch ca, chàng nhất định sẽ không có việc gì đâu.

Lâm Phỉ nhẹ nhàng lẩm bẩm một chút, rồi liếc mắt thâm tình nhìn thoáng qua Lâm Dịch trên giường, thân thể yểu điệu của nàng đứng lên, xoay người bước chân đi ra ngoài.

Trong ý thức hải của Lâm Dịch.

Lâm Dịch đang ngồi xếp bằng, huyết sắc khí vụ bốc lên trên người hiện giờ đã hoàn toàn cô đọng lại giống như dịch thể. Cùng với lúc Lâm Dịch hô hấp, huyết sắc khí vụ vẫn tiếp tục bốc lên không ngừng. Từng đạo huyết sắc theo ngũ quan của hắn chui vào trong thân thể, rồi lại lập tức phun ra, nuốt vào, hình thành nên một vòng tuần hoàn hoàn mỹ. Vòng tuần hoàn này cứ lặp đi lặp lại như vậy, tưởng như nó đã tồn tại tự nhiên sẵn có như thế.

Loại tình huống này không biết đã giằng co bao nhiêu lâu, đột nhiên nguồn năng lượng xung quanh điên cuồng tiến nhập hướng vào trong thân thể Lâm Dịch. Mà giờ khắc này ở bên ngoài, nguồn năng lượng huyết sắc quanh thân Lâm Dịch đang nằm trên giường cũng điên cuồng bắt đầu quay trở về thân thể. Nguyên bản sắc mặt Lâm Dịch có chút tái nhợt, giờ đây bởi vì năng lượng cường liệt tiến nhập mà trở nên ửng hồng. Một lúc sau, hai tròng mắt đang nhắm chặt của Lâm Dịch cũng từ từ chậm rãi mở ra.

Trong mắt hắn mang theo một tia mê man. Khi Lâm Dịch mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt hắn là một chiếc trướng mạc màu hồng nhạt nhẹ nhàng, hương thơm nhàn nhạt chui vào mũi, làm cho Lâm Dịch nhất thời hiểu ra mình đang trong khuê phòng của một nữ tử nào đó.

Hắn quay đầu nhìn quanh bố trí của toàn bộ gian phòng.

Lọt vào trong tầm mắt hắn là một cảm giác ấm áp của một gian phòng màu hồng nhạt. Bên mép giường là một tấm chắn, trên đó là hình ảnh những nữ tử xinh đẹp mặc quần áo sa mỏng ôn nhu, phiêu dật. Giữa phòng xếp đặt một chiếc bàn, bên trên vẫn còn sắp xếp một bộ trà cụ.

Ánh mắt Lâm Dịch mờ mịt nhìn ngó xung quanh, không rõ vì sao đột nhiên mình lại ở nơi đây.

- Phỉ nhi…Phỉ nhi…?

Lâm Dịch ngồi lên bên mép giường, thử gọi to hai ba tiếng.

Cửa phòng đột nhiên vang lên thanh âm "Đinh" một tiếng, đã bị đẩy ra. Lâm Dịch nhất thời nhìn ra phía cửa. Thân hình Lâm Phỉ lúc trở thành Thần đột nhiên xuất hiện, đôi mắt xinh đẹp của nàng ẩn chứa vui mừng vô hạn đang nhìn về phía hắn.

Toàn thân nàng mặc một bộ quần áo trắng tinh, phiêu nhiên như tiên tử. Lâm Phỉ lúc biến thân thành Hân Dao lại tỏa ra một loại khí tức thánh khiết không nói nên lời. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng, đôi mắt xinh đẹp hiện lên sắc mặt vui mừng vô hạn, hàng lông mày nhỏ nhắn nhướng lên.

- Phỉ nhi?

Lâm Dịch không dám xác định trong đầu, hình ảnh trước mặt đến tột cùng là chân thật hay hư huyễn. Sở dĩ như vậy cũng một phần là do hắn cũng không biết được Lâm Phỉ đã khôi phục lại được ký ức lúc trước hay chưa.

Hắn đang nghĩ ngợi thì một làn gió thơm mát thổi tới, Lâm Phỉ lúc này giống như tiên tử, thân hình yểu điệu, mềm mại của nàng đã nhào vào trong lòng Lâm Dịch. Lâm Dịch cảm thấy nao nao, lập tức lộ ra dáng vẻ ôn nhu, tươi cười. Hắn có thể cảm nhận được thân hình trong lòng đang truyền ra từng đợt run rẩy. Lâm Dịch cũng không nói thêm lời nào, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của đối phương. Hai người đều chìm trong im lặng, chỉ có khí tức ôn nhu, ấm áp tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Một lúc lâu sau, Lâm Dịch mới nhẹ nhàng đẩy Lâm Phỉ từ trong lòng mình ra. Lúc này hắn mới phát hiện đôi mắt xinh đẹp của người ngọc đã ngập tràn nước mắt từ lâu. Lâm Dịch yêu thương ôn nhu lau từng giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhẹ giọng cười nói:

- Được rồi, ta cũng không xảy ra chuyện gì mà phải không? Đừng khóc nữa.

933. Chương 1 040-1041: Đi Trước.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1040-1041: Đi trước.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1041: Đi trước. (2)

Lâm Phỉ hơi gật đầu, gạt đi nước mắt rồi mới cười thật tươi nhìn về phía Lâm Dịch. Dáng vẻ tươi cười giống như lê hoa đái vũ của nàng càng làm cho người ta cảm giác như tan nát cõi lòng.

- Nơi đây là chỗ nào vậy?

Lâm Dịch lúc này mới ngẩng đầu nhìn xung quanh, hiếu kỳ hỏi Lâm Phỉ.

Lâm Phỉ vẫn còn đang lau nước mắt, ôn nhu trả lời:

- Là khuê phòng trước đây của muội.

- Muội trước đây? À, chính là Hân Dao phải không?

Lâm Dịch hơi run rẩy một chút, nhưng ngay lập tức đã phục hồi lại tinh thần. Lâm Phỉ cười cười gật đầu.

- Sau này đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta không có một chút ấn tượng nào cả?

Lúc này Lâm Dịch mới hỏi lại tình huống ban đầu, hai đầu lông mày nhăn lại, lộ ra vẻ hơi khó hiểu.

Lâm Phỉ cũng chưa quên lời căn dặn của Vân Tinh, biết rằng hiện tại chưa phải lúc thích hợp để cho Lâm Dịch biết được thân phận của chính mình, cười nói:

- Tên Khương Như kia bị muội đánh.

Lâm Dịch kinh ngạc mở to hai mắt nhìn nàng, một lát sau mới xấu hổ cười, vò đầu nói:

- Đúng vậy, ha hả...Ta cũng đã quên mất Phỉ nhi bây giờ không còn như Phỉ nhi trước kia rồi.

Lâm Phỉ chăm chú nhìn Lâm Dịch, phát hiện trong mắt hắn dường như lóe lên một tia buồn bã. Nàng ôn nhu cúi đầu sửa sang lại quần áo cho hắn, thấp giọng nói:

- Dịch ca ngốc, mặc kệ muội có thực lực như thế nào đi chăng nữa thì vẫn cứ là thê tử của chàng mà.

Nói xong, dung nhan như ngọc của nàng nhẹ nhàng dâng lên một trận đỏ ửng.

Lâm Dịch ngơ ngác nhìn Lâm Phỉ trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ mê say. Nữ nhân như vậy mà lại lộ ra tư thái nữ nhi trước mặt chính mình, thực sự làm cho lòng hắn không khỏi run lên.

Hô hấp của Lâm Dịch nhất thời trở nên gấp gáp. Lâm Phỉ đang sửa sang lại quần áo của hắn, dường như cũng nhận ra được dị thường, ngọc thủ của nàng hơi run lên. Nàng khẽ nhắm hai mắt lại, hơi thở như lan như ngọc, hàm răng khẽ cắn chặt, nhẹ giọng nói:

- Dịch ca, thương tiếc Phỉ nhi.

Một tiếng yêu kiều ôn nhu của Lâm Phỉ vang lên, làm cho đầu óc Lâm Dịch lập tức bạo phát. Hắn cũng không cố kỵ điều gì nữa, ôm chặt lấy bờ eo mảnh khảnh không xương của nàng, kéo vào trong lòng mình. Hai mắt Lâm Phỉ ôn nhu như nước, nàng khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhưng mà trong khóe mắt nàng lại hiện ra một tia xuân sắc, nói rõ lúc này nàng cũng đang nhộn nhạo xuân tình rồi.

Lâm Dịch khẽ phất tay áo, cửa phòng liền lặng yên không một tiếng động đóng lại. Sau đó trong phòng truyền ra từng tiếng nam nữ rên rỉ say mê.

Sau khi gió lặng mưa ngừng, Lâm Phỉ lúc này giống như một con mèo nhỏ, hạnh phúc dụi đầu vào trong lòng Lâm Dịch. Gương mặt xinh đẹp của nàng nhẹ nhàng va chạm trên ngực Lâm Dịch, trong đôi mắt đẹp vẫn còn một tia xuân ý chưa tan.

Lâm Dịch ôn nhu ôm Lâm Phỉ trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng nghịch ngợm mái tóc đen dài nhu thuận của nàng. Trên miệng hắn vẫn còn nở một nụ cười, lộ ra sự thỏa mãn.

Một lúc lâu sau, Lâm Phỉ mới ngẩng đầu lên nói:

- Dịch ca, có phải là chúng ta sẽ đi Đông Nam Thiên? Bây giờ sẽ lên đường ngay chứ?

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, sau đó hơi gật đầu:

- Ừ.

Vừa nói dứt lời, hai người liền đứng dậy mặc lại quần áo, thu dọn một số đồ dùng thường ngày.

Không thể không nói, hiện nay Lâm Phỉ đích thực là có sức hấp dẫn rất lớn. Nàng có vóc người cao gầy, cân đối, đôi chân thon dài, vòng eo mảnh khảnh, hai ngọn xuân phong cao vút.

Lúc này, thỉnh thoảng nàng lại để lộ ra một chút cảnh xuân, làm cho Lâm Dịch không khỏi trở nên nhộn nhạo trong lòng một lần nữa. Nghĩ đến việc một nữ nhân như vậy lại hoàn toàn thuộc về chính mình, với định lực của Lâm Dịch mà cũng có chút không nhịn được, hơi cảm thấy ngứa ngáy.

Tuy rằng đã là vợ chồng cùng với Lâm Dịch, nhưng ánh mắt nóng bỏng của Lâm Dịch chăm chú nhìn làm cho thân thể mềm mại của Lâm Phỉ không khỏi cảm thấy từng đợt khô nóng. Nàng khẽ tru đôi môi nhỏ nhắn, trên khuôn mặt tươi cười bắt đầu nổi lên áng mây đỏ ửng.

Mặc xong quần áo, Lâm Phỉ suy nghĩ một chút rồi nhìn Lâm Dịch nói:

- Dịch ca, chàng chờ ở đây một chút được không? Muội sẽ quay lại ngay lập tức.

Chỉ đợi một lát sau, Lâm Phỉ đã quay trở về, nhưng trên khuôn mặt của nàng lúc này lại mang theo một tia phiền muộn.

Lâm Dịch cũng không biết nàng vừa đi làm gì, không kiềm chế được hỏi:

- Làm sao vậy?

Lâm Phỉ hơi lắc đầu, lập tức lại lộ ra bộ dáng tươi cười, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Dịch gật đầu. Cánh tay nhỏ bé của Lâm Phỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Lâm Dịch, hai người nhìn nhau mỉm cười rồi cất bước, biến mất bên trong gian phòng.

Ngay sau đó xuất hiện, hai người đã đang ở ngoài khơi trên biển.

Lâm Dịch quan sát xung quanh một chút, rồi ngạc nhiên nói:

- A…đây không phải là chỗ truyền tống trận trên tiểu đảo sao?

Lâm Phỉ cười cười gật đầu nói:

- Tuy rằng muội đã có thực lực Thần cấp nhưng mà truyền tống cự ly quá xa thì không thể dẫn theo người khác. Vì vậy chúng ta chỉ có thể ly khai từ nơi này.

Dứt lời, trên người Lâm Phỉ lóe lên quang mang tinh lam, một lát sau đã quay trở về dáng dấp vốn có.

Nhìn lại dung nhan quen thuộc của nàng, Lâm Dịch lại tiếp tục sửng sốt. Hắn nhìn chăm chú khuôn mặt xinh đẹp của nàng một lát rồi nói:

- Thần văn" của cường giả Thần cấp rõ ràng trên trán như vậy, che giấu đi thì mới không gây ra sự chú ý của người khác.

Lâm Dịch lúc này lộ ra dáng vẻ tươi cười. Thành thật mà nói thì hắn vẫn quen thuộc với dáng dấp của Lâm Phỉ hiện nay hơn. Tuy rằng dáng vẻ Hân Dao vô cùng xinh đẹp nhưng mà cỗ khí tức thần thánh trên người lại quá mức cường liệt, làm cho Lâm Dịch không khỏi lúc nào cũng nghĩ tới thực lực của đối phương, so sánh với thực lực của mình thì lại cảm thấy buồn chán. Lâm Phỉ hiện tại mới là Lâm Phỉ mà hắn vẫn quen thuộc.

Cười cười một lát, Lâm Dịch lại nao nao, nhíu mày nói:

- Thế nhưng hiện nay truyền tống trận không phải đang nằm trong tay tam đại thế lực hay sao? Chúng ta cứ như vậy trực tiếp tới nói, thực sự sẽ được chứ?

Lâm Phỉ cười hì hì, ngọc thủ nhẹ nhàng vung lên, nhất thời trên tay xuất hiện ba khối lệnh bài. Lâm Dịch đang ngẩn người nhìn thì đã nghe được Lâm Phỉ giới thiệu:

- Đây là ba khối chí cao lệnh bài của Vô Thượng Thiên, Phần Thiên và Phiêu Miễu Thiên. Chỉ có cao tầng của tam đại thế lực mới có thể sở hữu. Có chúng rồi thì bọn họ cũng không dám ngăn cản chúng ta.

Lâm Dịch nhất thời trợn to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nói:

- Mấy thứ này muội làm cách nào mà lấy tới tay được vậy?

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Phỉ khẽ chớp chớp vài cái, cười nói:

- Trộm tới. Hì…hì…Đừng hỏi vì sao nữa, chúng ta đi thôi.

Lâm Dịch nhất thời ngạc nhiên, rồi bất đắc dĩ lắc đầu. Một cường giả Thần cấp muốn đi ăn trộm đồ, sợ rằng quả thật có thể xưng là "Thần trộm.

Lắc lắc đầu một lần nữa, Lâm Dịch cũng không ngốc đến mức bảo Lâm Phỉ trả về ba khối lệnh bài đó. Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hai người hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía tiểu đảo bay tới.

934. Chương 1 042-1043: Rời Đi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1042-1043: Rời đi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Người vừa tới dừng lại.

Vừa đặt chân lên tiểu đảo, nhất thời đã có người cao giọng đi ra ngăn cản. Chỉ một lát sau, trước mặt Lâm Dịch và Lâm Phỉ đã xuất hiện hơn mười người, trong đó dẫn đầu là một cường giả Ngưng Thần kỳ. Chính là người hình như đã gặp qua một lần, một đại hán đầu bóng lưỡng.

Người dẫn đầu đoàn vừa nhìn thấy hai người Lâm Dịch, trong lòng nhất thời máy động. Lấy nhãn lực của hắn không khó để có thể nhận ra hai người này đều là cường giả Ngưng Thần kỳ. Nhất là thiếu nữ có dáng dấp tuyệt mỹ kia, càng làm cho trong lòng hắn sinh ra một cảm giác nhìn không thấu vô cùng quỷ dị. Hắn biết hai người tới đều là cường giả, không dám chậm trễ, lập tức bước về phía trước hai người, trên mặt mang theo dáng vẻ tươi cười nói:

- Ra mắt hai vị đại nhân, không biết hai vị tới đây có điều gì phải làm sao?

Lâm Dịch khẽ cười cười, giơ lệnh bài trong tay lên rồi nói:

- Chúng ta muốn sử dụng truyền tống trận.

Người nọ hơi sửng sốt một chút, tiếp nhận ba khối lệnh bài. Hắn vừa nhìn thì cảm thấy trong lòng dâng lên một sự kinh hãi. Ba khối lệnh bài này chính là lệnh bài chí cao, chỉ có cao tầng của tam đại thế lực mới có thể sở hữu. Cường giả trước mặt bộ dáng thanh tú này chẳng lẽ đều có quan hệ với cả tam đại thế lực?

Hắn lập tức không dám chậm trễ, vội vàng nói:

- Hai vị đại nhân, mời.

Lâm Dịch gật đầu mỉm cười, dắt Lâm Phỉ bước đi vào bên trong.

Tên đầu lĩnh kia cung kính dẫn theo hai người vào bên trong, khi đi ngang qua đám người sau lưng, hắn hơi đánh mắt với một tên thuộc hạ, tên kia nhìn thấy hiểu ý khẽ gật gật đầu.

Chỉ là một ánh mắt nhìn nhau mà thôi, Lâm Dịch cũng không để ý thấy có gì dị thường, nhưng mà điều đó lại không gạt được cường giả Thần cấp như Lâm Phỉ. Con ngươi linh động của nàng chợt lóe, nhưng rồi lại làm bộ không có phát hiện vấn đề gì, tiếp tục bước đi về phía trước.

Tiểu bộ lạc bây giờ đã có sự thay đổi so với trước kia, nhân số cũng tăng lên rất nhiều. Thấy đám người Lâm Dịch đi đến, đại bộ phận mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc nhìn đến phía này. Khi nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Lâm Phỉ, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh diễm, thất sắc.

- Đại nhân, thỉnh người chờ đợi tại đây một lát, bên ngoài truyền tống trận có cấm chế, muốn trừ bỏ còn phải mất một chút thời gian. Mong đại nhân thông cảm.

Tên đầu lĩnh kia khách khí cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch hơi nhíu mày, lập tức hỏi:

- Phải chờ bao nhiêu lâu?

- Không lâu lắm đâu, hơn mười chung thời gian là đủ.

Lâm Dịch hơi trầm ngâm một chút, lập tức gật đầu nói:

- Được rồi, phiền phức đại nhân giúp đỡ.

- Không phiền phức, không phiền phức…Mời đại nhân ngồi chờ, dùng trà trong phòng…

Tên đầu lĩnh dẫn đường cho hai người tiến nhập vào trong một gian phòng gần đó. Thị nữ liền dâng lên trà bánh. Tên thủ lĩnh và Lâm Dịch câu có câu không nói chuyện phiếm với nhau.

- Phỉ nhi, có biện pháp nào không cho bọn họ liên lạc với tam đại thế lực bên ngoài được không?

Trong lúc nói chuyện phiếm, Lâm Dịch truyền âm nói với Lâm Phỉ. Nàng hé miệng cười một chút, truyền âm nói lại:

- Dịch ca cũng không phát hiện ra sao? Yên tâm đi, không có việc gì đâu.

Nghe được lời Lâm Phỉ truyền âm lại, Lâm Dịch trở nên yên tâm một chút. Dù sao hiện tại Lâm Phỉ cũng là cường giả Thần cấp. Một gã cường giả Thần cấp nói không thành vấn đề thì tất nhiên việc này sẽ không thành vấn đề.

Qua một lúc, thần tình tên đầu lĩnh tựa hồ hơi thay đổi một chút, lập tức đứng lên ha ha cười nói:

- Đại nhân, truyền tống trận đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta đi thôi.

Lâm Dịch cười gật đầu, sau đó đi theo tên đầu lĩnh đó, hướng về phía truyền tống trận đi tới.

Không lên, dùng thời gian hai phút, là có thể đi tới truyền tống trận ngày đó.

- Thì ra nơi này còn có một chậu…

Thời điểm đứng lên đỉnh núi, Lâm Dịch mới phát hiện, trung tâm của ngọn núi này đã lõm xuống, ánh sáng ở lòng núi, có một truyền tống trận lớn ở đó, chỗ biên giới, có hơn mười tên thị vệ trông coi, hiện giờ, những tên hộ vệ này đang hiếu kỳ nhìn Lâm Dịch…Từ khi bọn họ đi tới nơi này trông coi truyền tống trận, Lâm Dịch chính là người đầu tiên được sử dụng cái truyền tống trận này, đương nhiên vô cùng hiếu kỳ.

Một cỗ linh lực nồng đậm tới cực điểm xông vào lòng núi, làm cho Lâm Dịch hít sâu một hơi…Cỗ linh lực này, có thể so sánh với xóm nhỏ vừa rồi, nhưng nồng đậm hơn ba phần.

- Truyền tống trận ở đây, chỉ cần đem linh tinh bỏ vào lỗ khảm trên truyền tống trận.

Tên thủ lĩnh chỉ vào mấy lỗ khảm ở trong góc, kính cẩn nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch gật đầu, trong tay của hắn có bốn mươi chín khỏa linh tinh, nói:

- Đây chính là phí tổn sử dụng!

Tên thủ lĩnh liên tục khoát tay, nói:

- Ngài là khách quý của tam đại thế lực, cũng là khách quý của Tinh Vân Bảo chúng ta, chút phí tổn ấy, miễn đi.

Lâm Dịch nhíu mày, sau đó nhìn thấy mặt tên thủ lĩnh chân thành, sau một lát, mới gật đầu:

- Đã như vậy, làm phiền đại nhân này!

- Không phiền toái! Không phiền toái…Đại nhân đi mạnh giỏi!

Lâm Dịch gật đầu, sau đó cùng Lâm Phỉ nhảy vào truyền tống trận.

Cả truyền tống trận có đường kính ít nhất mấy km, đứng ở vị trí trung tâm, chung quanh đều trống trải, ngón tay Lâm Dịch điểm một cái, sau đó bốn mươi chín khỏa linh tinh bay lơ lửng trên không trung, sau đó hóa thành bốn mươi chín khỏa linh tinh, bay vào góc khuất của truyền tống trận, sau đó khảm vào một cái rảnh, chỉ trong chốc lát, cũng hoàn thành tất cả.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, con ngươi màu đen hiện ra một tia kích động…Thời gian dài như vậy, rốt cuộc cũng có thể trở về Đông Nam Thiên.

- Mộng nhi, Linh Lung…

Trong nội tâm thở ra một hơi, Lâm Dịch hít sâu một hơi. Thần thức xâm nhập vào trong truyền tống trận dưới chân.

- Vụt!

Một âm thanh không gian run rẩy vang lên, chỉ thấy trong những lỗ khảm linh tinh của truyền tống trận, vào lúc này có một tia ánh sáng lóe lên, nhưng ngay lập tức, những đường vân trên các lỗ khảm đã kết nối với nhau, sau đó truyền ra khắp truyền tống trận.

Khi tất cả hào quang đều tụ tập dưới chân của Lâm Dịch, bỗng nhiên truyền tống trận phát ra âm thanh "Ông" liên tục.

Sau đó, trong óc của Lâm Dịch, xuất hiện mấy cái tọa độ.

Mấy cái tọa độ này cũng không phải là số, mà là chữ, trừ Tây Bắc Thiên ra, còn có bảy thiên khác, trong đó, Lâm Dịch chọn Đông Nam Thiên.

Một đạo hào quang bao phủ toàn bộ truyền tống trận! Hình thành một quang trụ cực mạnh, làm cho những người đứng ở chung quanh phải nhắm mắt lại, đợi thời điểm hào quang biến mất, đã không còn thân ảnh của hai người bọn họ, đã rời khỏi Tây Bắc Thiên.

Ở chung quanh đó, Mâu Quân đang lẳng lặng đứng trong đại sảnh, chắp tay sau lưng, nhíu mày, như đang đợi cái gì đó.

Qua một thời gian sau, hắn nhíu mày lại, hình như cả người của hắn căng cứng lên, sau đó thở ra một hơi.

- Đi…Cuối cùng cũng đi rồi…

Mâu Quân lẩm bẩm một tiếng, nhưng sau đó lộ ra nụ cười đắng chát, sau đó lắc đầu, quay người rời khỏi đại điện…Hắn vốn định cho người chú ý, nhưng không nghĩ tới, mọi thứ còn chưa áp dụng, người ta đã rời đi rồi, đúng là châm chọc mà.

935. Chương 1 042-1043: Rời Đi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1042-1043: Rời đi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1043: Rời đi. (2)

Nhưng mà, có gì cần xử lý sao? Hiện tại Mâu Quân đã có thể khẳng định, sau lưng có cường giả Thần cấp, có quan hệ nhất định với đại nhân, hơn nữa, quan hệ cực kỳ thân cận, đánh chủ ý lên hắn? Ngại mình sống lâu quá à?

…

Trên trời cao, trên Phần Viêm Tinh, có ba người từ trên cao nhìn xuống, xuyên thấu qua các đám mây trùng trùng điệp điệp vẫn có thể phát hiện, dưới chân bọn họ, chính là hai người Lâm Dịch vừa rời khỏi truyền tống trận.

Nhìn thấy đối phương phá vỡ không gian mà đi, ánh mắt của Sử Vũ và Phần Viêm, đều nhìn về phía Vân Tinh,

Vẫn là bộ trang phục màu trắng như tuyết, Vân Tinh giống như tiên tử, đôi mắt đẹp nhìn về phía truyền tống trận đã trống không, biểu lộ của nàng vẫn lạnh nhạt, nhưng thân thể nàng đang run nhè nhẹ, trong

đôi mắt đẹp dịu dàng của nàng thỉnh thoảng có cảm xúc lóe lên, ai cũng có thể nhìn ra nàng đang che giấu cảm xúc của mình.

Sử Vũ và Phần Viêm thông minh không quấy rầy nàng, sau đó qua thật lâu, Vân Tinh hít sâu một hơi, từ từ nói:

- Truyện mệnh lệnh, tất cả những cường giả Hư Thần, từ giờ trở đi, tất cả cường giả ngoài Hư Thần ở Tây Bắc Thiên, không cho phép có bất cứ phương thức tư đấu nào, người vi phạm, chết.

Nói xong, Vân Tinh xoay người, thân thể biến mất trong mây mù.

Sử Vũ và Phần Viêm đều nao nao, nhưng sau đó lộ ra bộ dáng tươi cười.

- Trò chơi chấm dứt, hiện tại mới bắt đầu hiện thực.

- Hừ, sáu vạn năm dài, cũng nên lên tiếng một chút rồi.

Trong mắt Phần Viêm có hàn quang lập lòe, tay của hắn, không tự giác sờ lên lồng ngực…Một trận chiến đó, chỉ thêm một chút nữa, hắn đã chết rồi, thù này, đương nhiên phải báo.

- Đi!

Quay người, cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Mà trong cùng một ngày, bao quát Tây Bắc Thiên trong Bạo Loạn Tinh Hải, những nơi Lâm Dịch đi qua lúc trước, ngay cả Tây Bắc Thiên không có đường đi vào, tất cả cường giả Hư Thần, đều nhận được một phần thần thức truyền âm.

- Từ giờ trở đi, tất cả cường giả Hư Thần và cấp bậc cao hơn, không được phép tư đấu, người vi phạm…chết!

…

Trong không gian quỷ dị, Lâm Dịch cầm tay Lâm Phỉ, có một tầng tinh quang màu xanh da trời bao phủ hai người lại.

Bên ngoài tinh quang màu xanh da trời này, không gian vô cùng quỷ dị, từng đạo tinh quang, dùng tốc độ cực nhanh xoẹt qua, hình thành một đạo ánh sáng lóng lánh ở phúa sau, làm cho người ta cảm thấy chóng mặt hoa mắt.

- Không biết còn phải vượt qua bao nhiêu…

Lâm Dịch nhìn phía trước, tất cả đều có cùng màu sắc, làm cho hắn vò đầu nói thầm.

Lâm Phỉ hé miệng cười nói:

- Truyền tống trận cũng là một loại thuấn gian truyền tống, nhưng dù sao cũng thông qua lực lượng trận pháp, làm cho người ta đạt tốc độ cực nhanh trong không gian…Từ nơi này của Bạo Loạn Tinh Hải đến bên kia của Bạo Loạn Tinh Hải, khoảng cách dùng ức vạn dặm để tính toán, thời gian dài, cũng là bình thường thôi.

Lâm Dịch nao nao, sau đó cười hắc hắc.

- Ta đúng là quên mất, hiện tại có lão bà Thần cấp ở đây…Nhưng theo lời nàng nói, cần thời gian đại khái là bao lâu?

Lâm Phỉ dùng đôi mắt đẹp nhìn hắn, nói:

- Nếu như một mình muội đi, từ Tây Bắc Thiên đi Đông Nam Thiên…Cũng chỉ trong nháy mắt là tới.

Lâm Dịch mở to mắt, sau đó cười khan một tiếng, nói::

- Hắc, lợi hại như vậy ah…

Nói xong, hắn không lên tiếng.

Lâm Phỉ sao mà không nhìn ra Lâm Dịch bị đả kích chứ? Hé miệng cười cười, sau đó dùng bàn tay nhỏ bé xuyên qua cánh tay của Lâm Dịch, áp mặt vào vai của đối phương, trên mặt ửng đỏ, nói:

- Dịch ca ngốc…Lợi hại hơn nữa, muội cũng là thê tử của chàng, hơn nữa, một ngày nào đó, chàng sẽ lợi hại hơn muội…

Nghe được người ngọc nói lời nhẹ nhàng ở bên tai, trong lòng của Lâm Dịch cũng xuất hiện cảm giác hư vinh, sau đó gượng cười hắc hắc hai tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, không nói thêm lời. Lâm Phỉ nhìn Lâm Dịch, trên mặt xuất hiện nụ cười, dù không ăn mật, nhưng rất ngọt ngào.

Ngây ngốc trong không gian này suốt ba ngày, vào một khắc, đột nhiên lưu quang ở phía sau biến mất, hào quang sáng ngời, lập tức xuất hiện ở trước mặt Lâm Dịch và Lâm Phỉ.

Lâm Dịch cũng nheo mắt lại, đưa tay che hào quang mạnh mẽ lại, chỉ nghe "vụt" một tiếng nhỏ, lập tức, cảnh sắc chung quanh, đã hoàn toàn biến mất.

Trên trời mấy trắng đang lượn lờ, phía dưới sóng biển xanh biếc lăn mình, chim bay cá nhảy, từng đàn cá đang tung tăng bơi lội trong biển, vô cùng thanh tỉnh và khoan khoái dễ chịu.

Con mắt của Lâm Dịch sáng lên, hắn không nhịn được mà gào lớn một tiếng, âm thanh chấn động trời cao, ngay cả tầng mây cũng xao động, nước biển phía dưới cũng cuồn cuộn.

Lâm Phỉ nhìn thấy bộ dáng của Lâm Dịch, cũng không ngăn cản hắn, trong đôi mắt của nàng hạnh phúc, bộ dáng tươi cười ôn nhu, vào lúc này cũng kích động nhìn hắn, Lâm Dịch thét dài, nàng nhìn hắn vô cùng ngọt ngào.

Một tiếng thét này, giống như tiếng nổ lớn, Lâm Dịch mới dừng lại, nhưng không gian vẫn còn tiếng hét văng vẳng bên tai, sau đó Lâm Dịch nhìn Lâm Phỉ cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lâm Phỉ mỉm cười gật đầu, chỉ vào thông đạo, nói:

- Ở bên cạnh, có vài tên cường giả Hư Thần, có lẽ có truyền tống ở chỗ đó.

Phạm vi thần thức của Lâm Phỉ hiện giờ, muốn tìm truyền tống trận, rất dễ dàng…Dù sao hôm nay đang ở Đông Nam thiên. Vân Tinh mặc dù nói thế nào, nơi này cũng từng là thần lĩnh của Hắc Viêm Long, nhưng Lâm Phỉ cũng không mạo hiểm cho Lâm Dịch đi gặp nguy hiểm…Mà chỉ cần nàng không sử dụng năng lượng Thần cấp, có lẽ bọn họ cũng không để ý tới một ít cường giả Hư Thần a.

Cho nên Lâm Dịch cũng không có xung phong nhận việc, muốn dẫn Lâm Dịch truyền tống đi tiếp.

Trên người Lâm Dịch cũng có đủ linh tinh, Thanh Nguyên Kiếm Tông, cũng không tính là môn phái nhỏ, chỉ cần hỏi một chút, cũng có thể tìm được phương hướng.

Hiện giờ Lâm Dịch cũng có thực lực Hư Thần đỉnh phong, lại phối hợp với năng lượng Thần cấp của Lâm Phỉ, cũng đạt tới Hư Thần đỉnh phong, cả Đông Nam Thiên này, chỉ sợ không có nơi nào bọn họ không thể đi.

Sau khi đi về một hướng, từ từ, trên không trung xuất hiện một thành thị bay lơ lửng trên không trung, rơi vào ánh mắt của Lâm Dịch.

- Ở trong thành!

Lâm Phỉ hơi nhíu mày, sau đó nở nụ cười, nói.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó thân ảnh của hai người, đã xuất hiện ở cửa ra vào thành thị.

Trong thành thì này rất náo nhiệt, người tới người đi như con thoi, đương nhiên, so sánh với Bạo Loạn Tinh Hải, người ra vào đều là cường giả Hư Thần, thực lực người nơi đây yếu nhược hơn rất nhiều, chênh lệch của cả hai, không thể tính toán theo lẽ thường.

Đột nhiên xuất hiện hai người làm ọi người cảm thấy sợ hãi, khi nhìn thấy Lâm Phỉ tuyệt sắc, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh diễm, nhưng nhìn thấy hai người đột nhiên xuất hiện, cũng không có ai dám xuất hiện ý nghĩ không thực tế trong đầu, trong ánh mắt của mọi người mang theo vẻ kính sợ, nhìn thấy hai người đi vào trong thành, thẳng tới khi bóng lưng của hai người biến mất, tất cả mọi người nhỏ giọng nghị luận.

- Một nam một nữ vừa rồi, chỉ sợ không phải là người bình thường a?

- Tốc độ bọn họ xuất hiện, mà không dùng dị năng không gian, thực lực cả hai, chỉ sợ đều đã ngoài ngũ giai a?

936. Chương 1 044-1045: Nghe Thấy!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1044-1045: Nghe thấy!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Ngũ giai…Quả thật là…

Tiếng thán phục vang lên, đối với người bình thường ở Thiên Giới mà thoi, cường giả ngũ giai, chính là tồn tại phi thường lợi hại.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ đương nhiên không để ý tới những nghị luận này, mà đang hăng hái đánh giá bốn phía.

Trong thành thị này người tới người đi rất đông, vô cùng náo nhiệt.

- Thời gian sau cùng chúng ta cùng đi dạo phố với nhau, chắc đã hơn một năm rồi nhỉ?

Lâm Phỉ nói nhỏ vào trong tai của Lâm Dịch, Lâm Dịch nao nao, quay đầu nhìn về phía Lâm Phỉ, chỉ thấy đôi mắt dễ thương của nàng, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lâm Dịch nhẹ nhàng thở dài, hơi gật gật đầu, cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, nói ra:

- Đúng vậy a, đã hơn một năm rồi, nhưng chỉ cần tất cả mọi chuyện xong hết, ta sẽ dẫn theo các nàng đi dạo khắp Thiên giới, mà chuyện đó, chắc không bao lâu đâu.

Lâm Phỉ nghe vậy, hiện ra nụ cười, sau đó gật đầu một cái, không nói thêm cái gì nữa.

Cùng Lâm Phỉ dạo quanh phường thị này mấy vòng, trời cũng đã tối, Lâm Dịch lúc này mới nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, hai người bay lên trời, bay tới tòa thành treo lơ lửng trên đỉnh của phường thị này.

- Người tới dừng lại!

Cũng không tính là lẻn vào, cho nên thời điểm còn cách tòa thành này một đoạn, hai người hiển lộ thân hình của mình ra, vừa đi tới cửa tòa thành, đã nghe một âm thanh thét to truyền tới, sáu gã hộ vệ từ trong thành bay ra, ngăn ở trước người Lâm Dịch và Lâm Phỉ.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ đều không lên tiếng, thân hình dừng lại, đột nhiên ánh mắt nhìn mấy người vừa xuất hiện.

Tên đầu lĩnh là một cường giả ngũ giai Thiên Vị Cảnh, ánh mắt quét qua hai người, trong lòng khẽ động, với thực lực của hắn, hắn không nhìn thấy thực lực chân chính của hai người này, cho nên không dám lãnh đạm, khom người khách khí, nói:

- Không biết hai vị đại nhân đột nhiên đến thăm, có việc gì không?

Lâm Dịch vừa cười vừa nói:

- Phu thê chúng ta định mượn dùng truyền tống trận một chút, phiền ngươi đi thông báo cho thành chủ một tiếng.

Người dẫn đầu nghe vậy lập tức không dám lãnh đạm, người muốn dùng truyền tống trận, không ai là người bình thường.

Lập tức cung kính nói:

- Kính xin hai vị đại nhân chờ một chút, ta sẽ đi thông báo.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó thấy tên đầu lĩnh quay người bay đi.

Ước chừng mười phút sau, tên dẫn đầu hóa thành một đạo lưu quang, lưu quang tán đi, thân hình hắn lộ ra, hắn cung kính nói:

- Mời hai vị đại nhân vào trong.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ gật đầu, đi theo sau tên dẫn đầu bay vào trong.

Tiến vào tòa thành, xuyên qua con đường lớn, lại đi vào một cái sân rộng, nhìn thấy một tòa kiến trúc, đây là một đại sảnh tiếp khách.

- Hai vị đại nhân, thành chủ đại nhân đang chờ hai vị trong phòng khách.

Người dẫn đầu kính nói ra

Lâm Dịch gật đầu cười nói:

- Được! Đa tạ!

Nói xong, mang theo Lâm Phỉ đi vào trong.

Bên trong đại sảnh rộng rãi, bố trí gọn gàng mà hào phóng, nhưng cũng không tính là xa hoa, trên thực tế cũng không khó coi, trên chủ vị, một thanh niên đang ngồi trên cao.

Trước khi vào phòng, Lâm Dịch cũng đã biết rõ thành chủ này có thực lực Luyện Cách Kỳ, cho nên nhìn thấy cũng không cảm thấy ngoài dự đoán.

- Bái kiến thành chủ đại nhân.

Xuất phát từ khách sáo, Lâm Dịch vẫn chắp tay nói ra, Lâm Phỉ ở bên cạnh, vẫn đứng nguyên tại chỗ, không có ý định chào hỏi.

Cũng không thể trách nàng, với tư cách là một tên cường giả Hư Thần, còn chưa có tư cách để ột cường giả Thần cấp chào hỏi hắn làm gì, cho nên Lâm Phỉ chỉ lẳng lặng đứng đó, nghe Lâm Dịch trao đổi với đối phương.

Cũng may thành chủ này cũng không phải đầu đất không tự kiềm chế, tự cho rằng mình là thiên hạ vô địch, hắn cũng không có biện pháp nhìn thấy thực lực của hai người trước mặt, cho nên cũng biết rõ, đối phương có thực lực cường đại hơn bản thân mình nhiều, lúc này đứng lên, mang theo bộ dáng tươi cười nhiệt tình, nói:

- Xin mời ngồi.

Lâm Dịch cũng không trì hoãn, sau đó mỉm cười một lúc, nắm tay trái của Lâm Phỉ ngồi lên ghế, tên thành chủ kia cũng không dám ngồi lên chủ vị nữa, mà ngồi ở bên tay phải, đây là tôn kính thực lực của Lâm Dịch và Lâm Phỉ, Lâm Dịch thấy người này hiểu cấp bậc lễ nghĩa, cho nên có chút hảo cảm với hắn.

- Nghe nói hai vị đại nhân muốn sử dụng truyền tống trận? Nếu không chê, hiện giờ tiểu nhân sẽ dẫn hai vị đại nhân đi qua đó.

Sau khi khách sáo vài câu, Lâm Dịch nói rõ ý định tới đây, cho nên tên gọi là Thiết thành chủ vô cùng thành ý nói ra.

Lâm Dịch nhíu mày một cái, sau đó cười nói:

- Vậy thì phiền toái thành chủ đại nhân, nhưng mà, trước đó. Lâm Dịch còn có một chuyện muốn thỉnh giáo, mong thành chủ vui lòng chỉ giáo cho.

- Lời này của đại nhân trang trọng quá, đại nhân cứ nói, nếu không biết sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết, mời đại nhân hỏi đi.

Thiết thành chủ nói ra.

Với tư cách là cường giả Hư Thần, đương nhiên biết Luyện Cách Kỳ và Ngưng Thần Kỳ có bao nhiêu chênh lệch, tuy Lâm Dịch luôn biểu hiện mình rất dễ nói chuyện, nhưng tên Thiết thành chủ này cũng biết mình không thể thấy lễ, hắn không muốn hai vị tổ tông này nổi giân, ai có thể đắc tội, ai không thể đắc tội, hắn vô cùng rõ ràng, mà rất rõ ràng, hai vị ở trước mặt, chính là người không thể đắc tội.

- Xin hỏi đại nhân có từng nghe nói qua tông phái "Thanh Nguyên Kiếm Tông" hay chưa?

Lâm Dịch trầm ngâm một lúc, trực tiếp mở miệng hỏi.

- Thanh Nguyên Kiếm Tông?

Thiết thành chủ nhíu mày một cái, hình như đang suy nghĩ, Lâm Dịch thấy thế cũng không quấy rầy, chờ đợi hắn.

Một lát sau, đột nhiên con mắt Thiết thành chủ sáng lên, nói ra:

- Đại nhân ngài đang hỏi tông phái ở "Phù hải vực" đúng không?

- Hải vực?

Lâm Dịch có chút sửng sờ, hắn không biết hải vực của Thanh Nguyên Kiếm Tông, rốt cuộc là hải vực gì?

Thiết thành chủ gật đầu, nói:

- Hải vực nơi của tiểu nhân có liên kết truyền tống trận với hải vực khác, mà Thanh Nguyên Kiếm Tông, đúng là đã tồn tại qua, nhưng mà…

Nói tới chỗ này hắn dừng một chút.

Lâm Dịch nhíu mày, nói:

- Như thế nào?

Thiết thành chủ có chút lúng túng, nói:

- Nhưng hiện giờ, cái tông phái đó đã bị tông phái khác diệt rồi.

- Bị diệt?

Lâm Dịch mở to mắt, cảm xúc chấn động mãnh liệt.

Đây chính là uy áp của Ngưng Thần Kỳ sao? Thiết thành chủ trong nháy mắt cảm ứng được một uy áp cường đại đè ép cả đại sảnh, trong lúc nhất thời, hắn chỉ có thể chèo chống đầy khổ sở, cũng không có biện pháp khác, hắn thế mới biết, cường giả Hư Thần với nhau, chênh lệch là bao nhiêu.

Phải biết rằng, đây là vì cảm xúc bị chấn động thôi.

- Dịch ca!

Đột nhiên bên tai có âm thanh nói ra, lúc này Lâm Dịch mới khôi phục tinh thần lại, cảm ứng mình đã xúc động mà uy áp tản mát ra ngoài, lúc này mới thu liễm lại, cả đại sảnh, chợt nhẹ lại.

Biểu lộ và ngữ khí của Lâm Dịch có chút nặng nề, nói:

- Là ai diệt bọn họ?

Nhìn thấy bộ dáng này của Lâm Dịch, Thiết thành chủ nuốt nước bọt một cái, nói:

- Hình như là Bách Nguyên Tông!

- Bách Nguyên Tông…

937. Chương 1 044-1045: Nghe Thấy!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1044-1045: Nghe thấy!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1045: Nghe thấy! (2)

Lâm Dịch cắn răng một cái, trong đôi mắt của hắn bắn ra hàn ý lẫm liệt.

Thiết thành chủ nhìn bộ dáng của đối phương, liền biết rõ Bách Nguyên Tông sẽ gặp chuyện không may, nhưng sau đó suy nghĩ liền nhíu mày, nói:

- Ngài và Bách Nguyên Tông có thù hận gì, tiểu nhân không tiện hỏi tới, nhưng tiểu nhân phải nhắc nhở đại nhân một câu, đại nhân Thần cấp đã từng nhắn nhủ một câu: người có cấp bậc ngoài Hư Thần, không được tùy tiện nội đấu với nhau.

Lâm Dịch nhíu mày một cái, nói:

- Tại sao lại có quy định này.

Thiết thành chủ lắc đầu, nói:

- Chuyện này, tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm, hình như là từ mấy vạn năm trước lưu truyền tới nay, nghe nói là các đại nhân Thần cấp tự mình ra lệnh, kẻ vi phạm, mạt sát.

Lâm Dịch nhíu mày, hắn hoàn toàn không biết những chuyện này, tại Bạo Loạn Tinh Hải, cường giả tự giết lẫn nhau đều là Hư Thần, nhưng chưa từng có người nào nói gì.

Lâm Phỉ nhíu mày, sau đó nói vào tai của Lâm Dịch:

- Dịch ca, muội biết quy định này, chúng ta trước đi nhìn xem, chàng đang lo lắng cho Mộng nhi tỷ và Linh Lung tỷ sao? Bình thường mà nói, dù hủy diệt tông môn khác, nhưng một ít dị không gian sẽ không có người động tới, chỉ cần Mộng nhi cùng Linh Lung các nàng không có trên Thiên Giới, sẽ không có việc gì.

Lâm Dịch nghe vậy nắm chặt tay, nói:

- Không chỉ Mộng nhi Linh Lung, còn có gia gia, còn có Thanh Long, bọn họ đều theo ta tiến vào Thiên Giới, ban đầu ở ”Thanh Nguyên Kiếm Tông.

ta chỉ là tiểu đệ tử, cũng không có năng lực đi tìm bọn họ, nếu như “Bách Nguyên Tông” thực sự diệt ”Thanh Nguyên Kiếm Tông.

Ta sợ bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Lâm Phỉ lúc này mới nhíu mày, trầm ngâm trong chốc lát, lại nói:

- Nếu như lúc ấy giai vị của bọn họ không cao lắm, có khả năng sẽ không gặp nguy hiểm gì, cái gọi là diệt môn. Kỳ thật chỉ là tru sát ba đời mà thôi, Bởi vì Hư Thần không được phép tham dự chiến đấu, chỉ cần tiêu diệt đời thứ hai và đời thứ ba, như vậy cường giả Hư Thần, sẽ rời khỏi môn phái, mà môn phái chiến thắng sẽ chia cắt một phần tài nguyên cho bọn họ, kể cả đệ tử còn lại, tuy đãi ngộ của những đệ tử này sẽ kém hơn đệ tử môn phái chiến thắng, nhưng ít ra bọn họ sẽ không bị giết, cho nên, nếu như bọn người gia gia cùng tiến vào cùng lúc với chàng, vậy thì không cần lo lắng, chắc hẳn tốc độ tu luyện của bọn họ, không sánh được với ngươi a?

Nghe Lâm Phỉ nói như vậy, hàn ý trong con mắt Lâm Dịch mới dần dần thu liễm, nhưng biểu tình vẫn trầm trọng, nói:

- Bất kể nói thế nào, rời đi trước rồi nói sau.

Nói lời này với Lâm Dịch, đương nhiên Lâm Phỉ thả ra một ít kết giới, cho nên Thiết thành chủ không hề nghe thấy.

Nói xong những lời này. Lâm Phỉ tán kết giới đi, Lâm Dịch mới nói với Thiết thành chủ:

- Như thế, vậy phiền toái ngươi rồi, chúng ta định rời đi bây giờ.

- Được!

Thiết thành chủ cũng đáp ứng thống khoái.

Lập tức, ba người đi tới khu vực truyền tống trận, Lâm Dịch đương nhiên đưa thù lão cho đối phương, nhưng nói cái gì Thiết thành chủ này cũng không dám tiếp, như thế hắn cũng chiếm được vài phần hảo cảm của Lâm Dịch, sau khi cảm tạ một chút, hào quang từ truyền tống trận lóe lên, sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc xuất hiện lại, đã ở trên một hải vực khác, ánh mắt Lâm Dịch nhìn qua xung quanh, nhìn Lâm Phỉ, liền lựa chọn phương hướng trái ngược mà bay đi.

Lâm Dịch có chuyện trong lòng, cho nên Lâm Phỉ không quấy rầy hắn, theo sát phía sau hắn, không nói gì.

Thời điểm tới tòa thanh đầu tiên, sắc trời đã sáng hoàn toàn.

- Kế tiếp nên làm thế nào?

Lâm Phỉ ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, hỏi.

Lâm Dịch than nhẹ một tiếng nói:

- Hiện tại chỉ có thể hỏi hải vực đó nằm ở phương vị nào, chuyện khác, để sau đi.

Lâm Phỉ gật đầu.

Thiên Giới to lớn như thế, mà Lâm Phỉ khôi phục trí nhớ Thần cấp, nhưng không có khả năng mỗi hải vực ở Thiên Giới nàng cũng biết, nơi nàng quen thuộc nhất là Tây Bắc Thiên, cũng không phải Đông Nam Thiên này.

Vào thành, hai người đi thẳng tới một nơi bán đấu giá.

Bình thường mà nói, muốn tìm bất cứ tin tức gì ở Thiên Giới, trong phòng đấu giá, đều có bán, nhất là những tin tức về vùng biển gần đó.

Đương nhiên phòng đấu giá cũng không phải bán đấu giá gì, cường giả mạnh nhất bên trong cũng chỉ là một tên Thiên Vị Cảnh ngũ giai mà thôi. Lâm Dịch trực tiếp dùng thần thức gọi đối phương xuống.

- Vị đại nhân này, ngài khỏe…

Tên kia dùng không tới một phút đồng hồ, liền xuất hiện trước mặt Lâm Dịch và Lâm Phỉ, vẻ mặt sợ hãi cùng kính sợ đi tới.

Lâm Dịch có chút gật gật đầu. Biết rõ tình huống Thanh Nguyên Kiếm Tông, hắn cũng không có tâm tư nói mò với đối phương, hắn nói thẳng:

- Ta muốn tư liệu hải vực, càng kỹ càng càng tốt, còn có tư liệu về Bách Nguyên Tông, càng kỹ càng càng tốt.

Giọng điệu của hắn đều là ra lệnh, nhưng tên Thiên Vị Cảnh ngũ giai không có chút phản cảm nào, không dám lãnh đạm, vội vàng đi xuống, bảo người cầm tư liệu cho hắn, sau đó đi tới bên cạnh Lâm Dịch và Lâm Phỉ, hắn mời hai người lên trên lầu nghỉ ngơi.

- Không cần!

Lâm Dịch lạnh nhạt cự tuyệt đề nghị của hắn.

Tuy Lâm Phỉ đúng là hấp dẫn ánh mắt của người khác, nhưng thằng này không dám có chút tâm tư gì, nói giỡn, hai người trước mặt không phải hắn có thể trêu chọc, mà người ta tính tình không tốt, vạn nhất tát

một cái, bản thân mình chết thế nào cũng không biết, hắn cũng không muốn bị người ta biến thành nơi trút giận.

Qua một lát sau, một gã chiến sĩ tam giai chạy vào, trong tay bưng hai tinh thể Linh Đồng, cung kính đưa cho tên cường giả ngũ giai.

Tên cường giả ngũ giai vội vàng tiếp lấy, hai tay cung kính đưa cho Lâm Dịch, nói:

- Đây chính là tư liệu Bách Nguyên Tông và hải vực chung quanh đây…Nhưng bởi vì thực lực của cấp dưới, không dám nói cực kỳ toàn diện.

Tên cường giả ngũ giai này biết hai người Lâm Dịch không dễ chọc, đương nhiên không dám nói lời quá vẹn toàn, mặc dù nói sau này Lâm Dịch và Lâm Phỉ phát hiện tình huống bên trong và sự thật không phù hợp, hoặc có cái gì bỏ sót, không đến mức giận chó đánh mèo, nhưng cường giả Thiên Giới có tính cách quái gỡ quá nhiều, hắn cũng không muốn gặp rủi ro khó hiểu.

Lâm Dịch có chút gật gật đầu, tiếp nhận hai cái Linh Đồng, nói:

- Bao nhiêu linh thạch?

Tên cường giả ngũ giai kia cười khách khí, nói:

- Đại nhân nói quá lời, cũng chỉ là hai phần tư liệu thôi, làm gì đáng tiền chứ? Có thể trợ giúp đại nhân, chính là vinh hạnh lớn nhất của thương hội chúng ta rồi!

Lâm Dịch nhíu mày, nhưng trong tay có ánh sáng bạc lóe lên, xuất hiện hơn trăm khỏa trung phẩm linh thạch trên bàn, nói:

- Số linh thạch này có lẽ đủ rồi? Phỉ nhi, chúng ta đi thôi.

Nói xong, cũng không để ý tới tên cường giả ngũ giai đang sửng sờ, cùng Lâm Phỉ rời khỏi thành…Với tài lực hiện giờ của Lâm Dịch, đương nhiên không quan tâm tới chút linh thạch đó, nếu vô duyên vô cớ nhận quà của người khác, vậy sẽ thiếu người ta nhân tình, hắn không thích loại cảm giác này…

938. Chương 1 046-1047: Lại Đến Thanh Nguyên

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1046-1047: Lại đến Thanh Nguyên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Với thực lực của hắn hiện giờ, những thứ như nhân tình, ít thiếu mới tốt nhất, nếu không phải Thiết thành chủ cũng là cường giả Hư Thần, chỉ sợ hắn cũng không vô duyên vô cớ thiếu nhân tình của người ta.

Cái này được gọi là ”Vòng tròn luẩn quẩn.

..Cùng một đẳng cấp, cái gì cũng dễ nói, nếu như không phải có quan hệ đặc biệt thân cận, hơn nữa lại không cùng đẳng cấp, sẽ không dễ dàng tiếp nhận nhân tình của người ta, tuy tính tình của Lâm Dịch gần đây hiền hoà, nhưng cũng không tránh khỏi loại tư duy theo quán tính này.

Sau khi rời khỏi thành thị, Lâm Dịch lấy hai cái Linh Đồng ra, phân thần thức thành hai, tiến vào trong đó…Tu vi thần thức hiện giờ của hắn, đây là chuyện nhỏ mà thôi.

Nhưng sau đó một lát, tình huống đại khái hắn đã rõ, ngẩng đầu lên, than nhẹ một tiếng.

- Như thế nào?

Lâm Phỉ ở bên cạnh ân cần hỏi thăm.

Lâm Dịch có chút lắc đầu, không nói gì, nhưng lại đem Linh Đồng đưa cho Lâm Phỉ. Lâm Phỉ tò mò tiếp nhận…Với thực lực Thần cấp như nàng, đương nhiên không cần phải nói, lập tức, đưa thần thức vào trong Linh Đồng, dữ liệu bên trong, nắm giữ hoàn toàn.

Lông mày của nàng nhíu lại, Lâm Phỉ khẽ thở dài:

- Quả nhiên Thanh Nguyên Kiếm Tông đã bị Bách Nguyên Tông diệt môn từ hơn sáu mươi năm trước rồi.

Lâm Dịch gật đầu, trong con mắt của hắn đỏ lên, sau đó cảm khái một tiếng…Xa cách hơn ba trăm năm, mới vào Thiên Giới, đã đi vào Thanh Nguyên Kiếm Tông. Kết bạn Khương Phàm, Kỳ Loan, được thanh niên hồng sam cứu khi trúng hàn độc, bái sư Tiêu Dụ…Tuy phần lớn thời gian hắn đều bế quan, nhưng với tư cách là tông phái hắn gia nhập đầu tiên khi tiến vào Thiên Giới, nói không có cảm tình là không thể nào, không nghĩ tới…Chỉ sáu mươi năm ngắn ngủi, Thanh Nguyên Kiếm Tông đã tan thành mây khói…Cũng không biết gia gia, Thanh Long đang thế nào, là sống hay đã chết? Còn có sư phó Tiêu Dụ vô cùng tốt với mình, lại sống hay chết? Còn có Khương Phàm Sử huynh, lại sống hay chết?

Nhớ tới những chuyện này, trong lòng Lâm Dịch xao động.

- Dịch ca, bây giờ không phải thời điểm sốt ruột, đã sáu mươi năm qua đi, nếu như có chuyện, cũng không phải chuyện bây giờ, nếu quả thật xảy ra chuyện, hiện giờ ngươi sốt ruột cũng vô dụng, bởi vì Phù Du hải vực cách đây không xa, chúng ta toàn lực bay qua, cũng không vượt quá mười ngày, đừng lo lắng được không nào?

Lâm Phỉ nhìn thấy Lâm Dịch vội vàng xao động, nàng vội vàng cầm tay Lâm Dịch, nhẹ giọng nói.

Nghe được Lâm Phỉ an ủi, Lâm Dịch mới hít sâu một hơi, thở ra, sau đó gật đầu, nói:

- Ân. Ta biết rõ…Chúng ta đi tới Thanh Nguyên Kiếm Tông trước. Hi vọng bọn họ không có chuyện…Nếu không, dù có liên lụy tới cường giả Thần cấp, ta cũng phỉa diệt toàn bộ Bách Nguyên Tông.

Nói xong lời cuối cùng, trên trán, lộ vẻ một mảnh hàn ý.

Lâm Phỉ nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Dịch, liền biết rõ đối phương đã tức giận thật sự…Mặc dù gặp gỡ hắn thời gian không ngắn, nhưng biểu lộ hiện giờ của Lâm Dịch, nàng chưa từng gặp qua…Lâm Dịch là người rất nặng tình nghĩa, mà gia gia Lâm Thiên Ngạo, chính là người có huyết thống duy nhất của hắn ở Thiên Giới…Nếu hắn xảy ra chuyện, đừng nói động thủ với cường giả không phải Thần cấp, cho dù là cường giả Thần cấp, hắn cũng đấu một trận.

- Hổ Thần Quyết của ta hiện giờ đã tu tới tầng thứ bảy, tuy khoảng cách đại thành còn một thời gian ngắn, cho dù có gặp phải đối thủ mạnh mẽ như Khương Nhu trước kia…Cho dù đối mặt với hắn, ta cũng có lòng tin chiến một trận với hắn!

Lâm Dịch nghĩ tới đây…Hắn không có nằm mơ, nguyên nhân là vì hắn đã tu luyện Hổ Thần Quyết tới tầng thứ bảy, hôm nay đã hơi có tiểu thành, mặc dù còn cách đại thành rất xa, nhưng cường độ thân thể của hắn tăng cường rất lớn. Lúc này sử dụng thú vân chi nguyên, thời gian kiên trì cũng dài hơn, cho dù gặp cường giả Thần cấp, hắn cũng không sợ.

Huống chi…Bên cạnh Lâm Dịch, còn có một cường giả Thần cấp hàng thật giá thật. Cho nên đối với hiệp nghị này, tuy hắn để ý, nhưng nếu bọn gia gia bị chúng giết, hắn cũng không suy nghĩ nhiều.

Người, có đôi khi bản thân mình không muốn làm vài việc, nhưng không làm không được.

- Ân, chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ lộ ra bộ dáng tươi cười.

Đúng là nàng không thèm để ý tới cái gọi là hiệp nghị kia. Đừng nói là một Bách Nguyên Tông, bảy tên cường giả Hư Thần, cho dù bảy mươi tên, bảy trăm tên…Lâm Dịch muốn giết bọn chúng, cường giả Thần cấp cũng không nói nhiều cái gì, phải biết rằng, Lâm Dịch là thế…

Nghĩ tới đây, khóe miệng của nàng mỉm cười, tùy ý để Lâm Dịch dắt bàn tay nhỏ bé của nàng, hai người hóa thành lưu quang, bay về hướng Phù Du hải vực…

Nhanh như sấm sét, thời gian nhanh chóng trôi qua, nương theo thời gian trôi qua, còn có phong cảnh hai bên.

Rốt cuộc, sau khi đi suốt không nghỉ ngơi, mười tám ngày sau, đã tới Thanh Nguyên Kiếm Tông ngày đó, rốt cuộc cũng xuất hiện ở trước mặt hai người.

Nghênh Khách Đình to lớn hùng tráng, ở phía trước có một tẩng đá to lớn, trên đó viết bốn chữ Thanh Nguyên Kiếm Tông, đã biến thành ba chữ Bách Nguyên tông, tại cửa, hơn mười tên nam nữ mặc áo bào trắng phân thành hai hàng…Với ánh mắt của Lâm Dịch và Lâm Phỉ, không khó nhìn ra thực lực của hai hàng đệ tử này.

- Tại đây là ' Thanh Nguyên Kiếm Tông ' sao?

Lâm Phỉ hiếu kỳ đánh giá bốn phía, lộ ra vẻ cực kỳ mới lạ…Với thực lực của hai người, nếu không phải nguyện ý, cả Đông Nam Thiên này khó mà tìm được người nào có thể phác giác ra sự tồn tại của hai người, cũng đừng nói những nam nữ nhị cấp này, càng không phát giác gì.

Lâm Dịch nhíu mày một cái, lập tức than nhẹ một tiếng, gật gật đầu:

- Nơi này trước kia là Thanh Nguyên Kiếm Tông. Hiện tại, đã biến thành địa phương của Bách Nguyên Tông…Chiến Đạo Minh đáng chết, chẳng lẽ không biết liên hợp với môn phái như thế, giống như bảo hổ lột da sao?

Nói tới cuối cùng, cũng không tránh khỏi tức giận.

Lâm Phỉ nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lâm Dịch, không khỏi bật cười, mỉm cười nói:

- Lúc ấy Chiến Đạo Minh và Thanh Nguyên Kiếm Tông đã như nước với lửa, Thanh Nguyên Kiếm Tông tuy lấy một địch hai, nhưng thực lực cường hoành, hai môn phái khác làm gì là đối thủ? Cho dù bảo hổ lột da cũng tốt, dẫn sói vào nhà cũng được…Nếu đổi ta thành Ân Chánh của Chiến Đạo Minh, ta cũng có thể làm như vậy, dù sao liên hợp thêm môn phái…Cộng thêm nghiêm lệnh của Thần cấp, cường giả Hư Thần không cho phép đấu đá chí tử lẫn nhau, tính mạng Ân Chánh không lo, nhưng bị buộc tới trình độ này, cũng chỉ có đi một bước tính một bước.

Lâm Dịch nghe xong giật mình, lập tức lắc đầu cười khổ than nhẹ…Vấn đề này, làm sao hắn không biết? Nhưng trong lòng khó tránh khỏi tức giận.

- Làm sao vậy? Trực tiếp xông vào sao?

Lâm Phỉ khẽ cười nói, lập tức dò hỏi.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày, suy nghĩ thật lâu, lắc đầu, nói:

- Không tốt, không thể đánh rắn động cỏ, mục đích của chúng ta là mang bọn họ ra ngoài, chứ không phải kết thù với Bách Nguyên Tông…Huống hồ, còn phải nghĩ cách tiến vào địa lục Bạch Đế, một lần hành động đem người nhà đi tới Thiên Giới. Tạm thời không nên kinh động bọn chúng là tốt nhất.

939. Chương 1 046-1047: Lại Đến Thanh Nguyên

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1046-1047: Lại đến Thanh Nguyên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

1047: Lại đến Thanh Nguyên. (2)

Lâm Phỉ cũng gật gật đầu…Hiện tại kinh động Bách Nguyên Tông không phải là phương pháp tốt. Nếu không đến cuối cùng, chuyện này sẽ phiến toái…Thân phận của Lâm Dịch là một bí mật, không tới thời điểm

cần thiết, Lâm Phỉ cũng tuyệt đối không để thân phận của hắn lộ ra ánh sáng…Đây cũng chính là nguyên nhân nàng đi cùng Lâm Dịch vào Thanh Nguyên Kiếm Tông, lại cũng không sử dụng lực lượng Thần cấp trực tiếp đi vào…Bởi vì làm thế sẽ kinh động cường giả Thần cấp. Đến lúc đó, thân phận của Lâm Dịch sẽ hiện ra trên mặt nước, nếu bị thế lực khác thám thính…Nàng cũng không thể giúp hắn thoát chết.

- Đi!

Lâm Dịch dắt bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, thân hình từ tư đi qua Nghênh Khách Phong.

Thời điểm thân hình của hai người đi tới gần Nghênh Khách Phong, âm thầm lặng lẻ vặn vẹo một hồi, biến mất vô tung vô ảnh.

Đây chính là phương pháp tiềm hành đơn giản nhất…Nhưng được cường giả Hư Thần và Thần cấp sử dụng, đương nhiên là hiệu quả bất phàm. Đừng nói là đệ tử nhị cấp, cho dù là Hư Thần, chỉ cần không đạt tới Ngưng Thần Kỳ, chỉ sợ không lưu ý, tuyệt đối không phát hiện ra.

Một tầng kết giới nhàn nhạt, ngăn ở trước hai người.

Lâm Dịch nhíu mày một cái, vừa chuẩn bị nói chuyện, liền thấy Lâm Phỉ làm một thế thủ, gương mặt xinh đẹp mỉm cười, ngón tay ngọc duỗi ra, nhẹ nhàng điểm lên kết giới.

Kết giới lập tức xuất hiện run rẩy cực nhỏ, xuất hiện một cái lỗ hỏng, Lâm Dịch và Lâm Phỉ một trước một sau, cùng tiến vào trong đó.

Mà lúc này, tên thủ hộ đứng ở hàng đầu tiên nhíu mày một cái, ánh mắt cảnh giác nhìn địa phương xuất hiện chấn động…Nhưng mà, không có vật gì.

- Ngôn sư huynh, thế nào?

Những tên sư huynh đệ đối diện tên này biến sắc, hỏi hắn.

Người nọ nghi hoặc gãi gãi đầu, nghiêng đầu lại nói:

- Không biết, đại khái quá mẫn cảm? Vưa rồi ta phát hiện ra năng lượng chấn động một chút…

Đám sư huynh đệ nhao nhao, lập tức cười ha hả, nói:

- Làm sao có thể, đây chính là kết giới do Thái sư tổ bố trí, lại có linh tinh làm điểm tựa, không có thực lực ngoài lục giai, không thể phá vỡ, sư huynh nhạy cảm rồi.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ lập tức che miệng cười hắc hắc đi ra…Loại chuyện vụng trộm lẻn vào rất khẩn trương, làm cho bọn họ có cảm giác rất kích thích, bởi vì cả hai nếu muốn, chỉ cần vung tay lên, sẽ làm cho Bách Nguyên Tông này tan thành mây khói, nhưng hưởng thụ cảm giác kích thích và hào hứng này, cũng cực kỳ thích thú.

Mặc dù trong lòng Lâm Dịch có một tia quan tâm, nhưng lúc này không hề bận tâm tới nữa.

- Phía dưới làm sao bây giờ?

Lâm Phỉ rất nhập vai, truyền âm hỏi hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ khẩn trương.

Lâm Dịch thấy vậy cười lên…Phải biết rằng, nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ có vẻ mặt đáng yêu đang khẩn trương, chính là một cường giả Thần cấp nha.

Sau khi nghĩ lại, Lâm Dịch nói ra:

- Cái truyền tống trận của Thanh Nguyên Kiếm Tông có hơn một ngàn chỗ, nếu tìm từng cái, cũng không biết tốn bao nhiêu thời gian…Mà hơn sáu mươi năm không gặp, ta cũng quên thần thức chấn động của bọn họ, loại tình huống hiện giờ, cũng chỉ có thể tìm từng nơi, nên bắt đầu từ Tử Trúc Phong, vì đó là nơi ta ở đầu tiên tới đây, nhìn xem Khương Như sư huynh có còn trông coi nơi đó không.

Lâm Phỉ nghe Lâm Dịch nói muốn dẫn nàng đi tới địa phương lần đầu tiên hắn đặt chân lên Thiên Giới, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nét vui mừng, liên tục gật đầu. Cứ như vậy, hai người che dấu thân hình của mình, lặng yên không một tiếng động bay tới tòa phù phong tiếp theo.

Tòa phù phong này có kết giới của Thanh Nguyên Kiếm Tông, do mấy chục tòa phù phông liên tiếp nhau, kết nối lẫn nhau thành một đại trận khổng lồ. Đem trọn Thanh Nguyên Kiếm Tông bao phủ bên trong, mà cửa vào duy nhất, cũng chỉ có Nghênh Khách Phong mà thôi, cũng chính là cửa vào, cho nên lực lượng trông coi rất nhiều, nhưng bản thân kết giới phòng ngự rất yếu, cho nên hai người mới lựa chọn tiến vào theo cách này.

Đi qua Nghênh Khách Phong chính là một mảnh hàng loạt những tòa Phù Phong di chuyển qua lại với nhau...Trên những tòa Phù Phong tất nhiên cũng có thiết lập kết giới pháp trận...Chỉ có điều so với hộ phái đại trận thì nó nhỏ yếu hơn rất nhiều.

Sau Nghênh Khách Phong là tòa Phù Phong thứ nhất, nó cũng không được tính là lớn lắm.

Trên Phù Phong sinh trưởng cây cối mọc thành từng mảng lớn, nhìn qua chắc hẳn không sai biệt lắm thì nơi đây là Tử Trúc Phong.

Dưới thực lực Thần cấp của Lâm Phỉ, kết giới này căn bản có cũng không tạo được tác dụng gì. Hai người lặng yên không một tiếng động tiến nhập vào trong, không phát sinh ra một chút âm thanh nào.

Sau khi ẩn đi thân hình, chỉ có duy nhất hai đạo thần thức ba động lặng yên bay đi.

Trên Tử Trúc Phong có một ngôi nhà gỗ nhỏ, bên ngoài ngôi nhà gỗ đang có hai gã nam tử luận bàn với nhau, từng đợt năng lượng ba động truyền ra từ trên người hai gã nam tử.

- Mới chỉ là nhất giai.

Lâm Phỉ nhìn thoáng qua rồi nhẹ nhàng cười nói

Lâm Dịch cũng hơi gật đầu...Trong tông phái này, đẳng cấp đích thực là khác biệt rất lớn. Đệ tử có thực lực yếu nhất ở dưới tầng chót chỉ có thực lực trên dưới nhất giai, thứ nhì là nhị giai, thứ ba là tam giai...Càng lên chỗ cao thì nhân số lại càng ít. Mà thông thường thì những người phải làm những công việc trông coi này đều là những đệ tử nhất giai...Đệ tử đạt đến nhị giai có thể lựa chọn địa phương khác để tu luyện.

Phải biết rằng, năm xưa trong Thanh Nguyên Kiếm Tông thì những tòa Phù Phong này đều phi thường khổng lồ.

Ngón tay Lâm Dịch khẽ bắn ra. Không có một chút dấu hiệu nào, hai người đang luận bàn bên dưới chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng thật lớn, không thể chống cự đột nhiên đánh lên người mình. Chưa đợi đến lúc ánh mắt kinh hãi lộ ra thì ý thức hai người đã tối sầm lại, lâm vào trong bóng tối.

- Thay đổi quần áo và đồ dùng hàng ngày đi.

Lâm Dịch cười cười nhìn Lâm Phỉ nói.

Lâm Phỉ hơi gật đầu, liền thấy Lâm Dịch hơi vung tay lên. Thân thể hai gã đệ tử Bách Nguyên Tông đang hôn mê nằm trên mặt đất nhất thời huyền phù bay lên, rồi nhẹ nhàng bay vào trong một căn phòng nhỏ gần đó, Lâm Dịch cũng theo sau bay vào.

Một lát sau, Lâm Dịch đi ra, trên người đã thay một bộ quần áo địa y sam trắng noãn, tay cầm theo một bộ quần áo khác đưa cho Lâm Phỉ.

Lâm Phỉ cười cười tiếp nhận bộ quần áo, chỉ thấy thân thể nàng hơi chuyển động một chút, quang mang lam sắc hơi lóe lên rồi dừng lại, trên người nàng cũng đã thay xong một bộ địa y sam.

Địa y sam của Bách Nguyên Tông đều thống nhất chế tạo cùng một loại. Trên Thiên giới thì địa y sam thông thường cả nam lẫn nữ đều có thể mặc. Lúc này Lâm Phỉ mặc vào bộ quần áo địa y sam trắng tinh, nhất thời tạo nên một loại cảm giác mới mẻ. Ngũ quan tinh xảo, bộ dáng tươi cười ngọt ngào, tiền đồn vểnh lên, vóc người yểu điệu. Nàng mặc bộ quần áo trắng tinh lại gây nên cảm giác linh lợi, hoạt bát, vô cùng đáng yêu, làm cho người ta phải động tâm.

Lâm Dịch nhìn thấy nàng như vậy cũng hơi ngẩn ngơ, một lát sau mới vừa cười vừa khen nàng:

- Phỉ nhi nhà ta quả nhiên vô cùng động nhân, mặc y phục gì cũng đều xinh đẹp cả.

940. Chương 1 048: Tin Tức Lang Sa.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1048: Tin tức Lang Sa.

Nhóm dịch: Dungnhi đọc truyện mới nhất tại .

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nghe được Lâm Dịch khen ngợi trắng trợn như vậy, trên mặt Lâm Phỉ nhất thời dâng lên vẻ hài lòng, bộ dáng tươi cười, ánh mắt như nước cũng mang theo một phần ngọt ngào.

- Không biết những tọa độ này có thay đổi gì hay không.

Sau khi khen xong Lâm Phỉ, Lâm Dịch mới quay đầu lại nhìn về phía truyền tống trận cách đó không xa, nhẹ giọng nói.

Lâm Phỉ đi tới bên người Lâm Dịch, cười nói:

- Đi tới nhìn xem không phải là sẽ biết sao? Nếu thực sự không được…Thì lại truyền tống, rồi sau đó bắt lấy một tên có thực lực mạnh rồi hỏi thăm một phen là được.

Lâm Dịch cười ha hả, gật gật đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, bước đi về phía truyền tống trận.

Thần thức nhất thời bao phủ toàn bộ trên truyền tống trận, lập tức sắc mặt lộ ra một tia vui mừng, cười nói:

- Xem ra cũng không có thay đổi gì…Chúng ta đi thôi.

Lẩm nhẩm lại một lần tọa độ mà không bao giờ quên được, truyền tống trận phát ra quang mang ngân bạch sắc, hai người liền biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi mở mắt ra, cảnh sắc địa phương phía trước đã hoàn toàn thay đổi.

Từng đợt hương vị mê người tràn ngập khắp bốn phía. Trước mặt chính là một khu rừng lớn Tử Trúc Lâm.

Hai mắt Lâm Dịch trở nên sáng ngời, con ngươi trong mắt lộ ra một tia phiền muộn cùng tiếu ý:

- Tất cả đều rất quen thuộc.

Hồi tưởng lại ba trăm năm trước, khi lần đầu tiên hắn tiến nhập Thiên giới, chứng kiến cảnh vật đầu tiên chính là một khoảng lớn Tử Tú này…Đoạn thời gian kia vô cùng nhàn nhã, mỗi ngày cùng Khương Phàm sư huynh tán gẫu chuyện phiếm, luận bàn vũ kỹ…Ở trên Thiên giới nhiều năm như vậy, chỉ có một đoạn thời gian nghỉ ngơi đó. Hiện giờ quay về chốn cũ, thực lực của bản thân hắn lúc đầu chỉ là nhất giai, giờ đã trở thành cường giả Ngưng Thần kỳ…Làm cho hắn không khỏi cảm khái về đoạn thời gian khi xưa.

Lâm Phỉ an tĩnh đứng ở một bên, nhìn Lâm Dịch đang rơi vào hồi ức, khuôn mặt tinh xảo của nàng mang theo vẻ tươi cười nhẹ nhàng, cũng không quấy rầy hắn.

- Là ai vậy?

Một thanh âm vang lên cắt đứt dòng suy tư của Lâm Dịch. Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía thanh âm truyền lại. Tiếng bước chân ngày càng tới gần, một lát sau một người thanh niên xa lạ xuất hiện trước mắt hai người.

Người thanh niên kia hơi sửng sốt một chút, ánh mắt đảo qua khuôn mặt của Lâm Dịch và Lâm Phỉ. Khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp tuyệt mỹ của Lâm Phỉ, hắn không khỏi thất thần, ánh mắt lộ ra vẻ kinh diễm, nhưng ngay lập tức đã lấy lại tinh thần, khách khí nhìn hai người rồi nghi hoặc hỏi:

- Vị sư huynh này, sư tỷ…không biết hai vị tới Tử Trúc Phong có chuyện gì sao?

Lâm Dịch hơi gật đầu, trực tiếp hỏi:

- Vị sư huynh này, không biết đã tiếp nhận Tử Trúc Phong được thời gian dài bao lâu?

Người thanh niên kia rõ ràng bị Lâm Dịch hỏi một vấn đề làm cho sửng sốt, có chút nghi hoặc…Hoàn toàn không rõ đối phương hỏi vấn đề này là có nguyên nhân gì, chỉ có điều ngay lập tức đã khách khí trả lời:

- Ta tới nơi này đã sáu mươi ba năm rồi.

Đôi mắt Lâm Dịch nhất thời trở nên sáng ngời…Sáu mươi ba năm? Như vậy chẳng phải là vừa vặn với thời gian Bách Nguyên Tông tiêu diệt Thanh Nguyên Kiếm Tông sao? Nếu vậy thì chắc chắn đối phương sẽ biết được Khương Phàm sư huynh đã đi về nơi nào.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch lại hỏi:

- Xin hỏi sư huynh, người trông coi Tử Trúc Phong trước sư huynh hiện nay đã đi nơi nào?

- Trước đó?

Người thanh niên kia lần thứ hai sửng sốt, không khỏi thầm thì nói:

- Trước đó đều là do dư nghiệt của Thanh Nguyên Kiếm Tông trông coi thôi, hiện nay tất cả đều đã bị đưa đi khu khai thác…Vì sao…?

Nói đến đây, sắc mặt hắn nhất thời khẽ biến, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng loạn, nói:

- Các ngươi là…

Lời nói còn chưa dứt, một cỗ uy áp khổng lồ đột nhiên xuất hiện, bao vây hoàn toàn hắn ở bên trong. Trong đôi mắt hắn nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ, lập tức lại phát hiện ra mình đến cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích. Tới lúc này, hắn rốt cục có thể xác định, hai người trước mặt tuy rằng ăn mặc quần áo của Bách Nguyên Tông nhưng tuyệt đối không phải là người của Bách Nguyên Tông. Hơn nữa thực lực của đối phương rất mạnh, mình tuyệt đối không có khả năng ứng phó, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ hoảng sợ.

Lâm Dịch chỉ cần dùng thần thức tập trung một chút, đã đủ để cho đối phương ngay cả một tia phản kháng cũng không thể có. Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, tiến tới hỏi:

- Dư nghiệt của Thanh Nguyên Kiếm Tông…Ý của ngươi nói những người của Thanh Nguyên Kiếm Tông lưu lại đều bị đưa đi làm việc ở khu khai thác sao?

Tên đệ tử kia nhãn thần sợ hãi, nhưng uy áp khổng lồ kia làm cho hắn nói cũng không nên lời. Trong mắt hắn không khỏi toát ra một tia ý tứ hàm xúc cầu xin tha thứ.

Lâm Dịch chậm rãi thu liễm một chút khí thế, đối phương nhất thời ngã ngồi ở trên mặt đất, kịch liệt thở dốc. Khi hắn nhìn Lâm Dịch, trong mắt không khỏi lộ ra sự sợ hãi thật sâu.

- Vị đại nhân này…Tiểu, tiểu nhân chỉ là một đệ tử bình thường mà thôi, căn bản cũng không biết cái gì đâu…Thỉnh cầu đại nhân giơ cao đánh khẽ, buông tha cho tiểu nhân.

Hắn vội vàng mở miệng nói.

Khuôn mặt Lâm Dịch hơi trầm xuống, khẽ nói:

- Nói cho ta nghe một chút, chuyện đi khu khai thác là như thế nào, ta sẽ tạm tha cho ngươi.

Tên đệ tử kia sợ hãi trả lời:

- Về chuyện khu khai thác, tiểu nhân cũng biết không rõ ràng lắm. Dù sao tiểu nhân cũng chỉ là đệ tử cấp thấp nhất mà thôi. Chỉ biết là những người của Thanh Nguyên Kiếm Tông khi xưa lúc chiến bại trước Bách Nguyên Tông, đều bị đưa đi đến địa phương đó…

- Truyền tống trận có thể đi đến đó hay không?

- Có, có…Chỉ có điều tiểu nhân cũng không biết tọa độ của nó là bao nhiêu…Đại nhân, tiểu nhân chỉ biết có như vậy thôi, tuyệt đối không dám lừa dối người đâu.

Người thanh niên quỳ rạp trên mặt đất, liên tục dập đầu, ánh mắt vô cùng hoảng sợ.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết bọn họ làm ra động tác gì mà người thanh niên đang quỳ chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, lập tức ngã xuống hôn mê nằm trên mặt đất.

- Chúng ta đi tìm một tên đệ tử thực lực mạnh rồi hỏi một chút là được thôi.

Lâm Phỉ thấy khuôn mặt Lâm Dịch trở nên xám xịt, mở miệng nói.

Lâm Dịch nhíu mày…Khu khai thác, chỉ nghe tên cũng biết được địa phương đó không phải nơi tốt lành gì. Không biết gia gia, Khương Phàm, bọn họ giờ đang ở đâu, sẽ bị khổ sở như thế nào đây?

Nghĩ tới đây, nhưng Lâm Dịch cũng chỉ có thể hít sâu một hơi, khuôn mặt hơi trầm xuống. Hiện nay hắn cũng không có hứng thú gì với Tử Tú Lâm này nữa.

- Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi.

Hai tròng mắt của Lâm Dịch khép hờ, nhớ lại tọa độ vị trí của Lộng Kiếm tổng đường khi xưa. Một khắc sau, một trận tiếng động lớn vang lên bên tai hắn.

Mở hai mắt ra, lọt vào trong tầm mắt hắn chính là tràng cảnh rất đông người đang đi lại. Lộng Kiếm tổng đường vẫn quen thuộc như xưa, tựa hồ cũng không có gì biến hóa.

941. Chương 1 049-1052: Thám Thính.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1049-1052: Thám thính. đọc truyện mới nhất tại .

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chỉ là…năm xưa thanh sam, lam sam, hồng sam đủ màu mà hiện nay cũng chỉ còn có một loại bạch sắc mà thôi.

Cất bước ly khai khỏi truyền tống trận, ánh mắt Lâm Dịch nhìn về phía gian phòng cao nhất trong kiến trúc nơi này…Chính là năm đó đề thăng đẳng cấp, hắn dùng thần thức thăm dò thì phát hiện ra tại nơi cao nhất đó có hai cường giả thực lực lục giai ở bên trong.

Hắn và Lâm Phỉ trao đổi ánh mắt một chút, cũng không nói thêm gì, hai người liền cất bước tiến về hướng đó.

- A…thật sự là đáng tiếc mà.

- Đúng vậy, xinh đẹp vô cùng, thiên tư cũng rất tốt…Chỉ sợ trong toàn bộ Thiên giới cũng không tìm ra được mấy người có thể so sánh được với nàng. Chỉ có điều…Ai…

- Chu thái thượng sư tổ là cường giả Hư Thần cảnh đó…Nếu như không nguyện ý thì nàng cũng làm gì có biện pháp nào nữa.

- Đúng vậy, tại Thiên giới này luôn lấy thực lực để định đoạt mọi việc. Cường giả Hư Thần cảnh muốn chiếm đoạt một nữ tử vừa mới phá hư mà đến, thực sự là quá đơn giản, thật làm cho người ta tiếc hận…

- Chỉ có điều nghe nói Chu thái thượng sư tổ thực ra cực kỳ chú trọng nàng kia, hắn đã thông tri toàn bộ Phù Du hải vực, mời đích danh các cường giả cùng với các thế lực lớn nhỏ tới tổng bộ tham gia hôn sự lần này đấy.

- Thì làm sao? Ngươi không nhìn thấy lúc nàng kia bị mang đi có nhãn thần tuyệt vọng như thế nào à? Chắc chắn là nàng không muốn rồi.

- Thế thì có biện pháp nào?…Chúng ta chỉ là những đệ tử mà thôi, cũng chỉ có thể ở chỗ này mà tán gẫu, đàm luận, còn về phần chuyện anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, muốn làm cũng không thể làm dễ dàng đâu.

- Nàng kia tên gọi là gì nhỉ?

- Hình như ta nghe nói tên là cái gì Sa hay sao đó?…Ai…thực sự là thương cảm…

Cước bộ Lâm Dịch chợt ngưng lại, ánh mắt mạnh mẽ hướng về chỗ mấy người đang nói chuyện phiếm nhìn tới…Sa? Cái người trong lời nói chuyện của mấy người kia có phải là Lang Sa mà mình quen biết hay không? Nàng gặp phải chuyện phiến toái sao?

Chẳng mấy chốc mà đã trôi qua ba trăm năm, khi Lâm Dịch rời đi thì Lang Sa cũng chỉ có thực lực Hạ tinh thượng giai. lấy thiên tư của nàng, trải qua ba trăm năm có lẽ đã đạt được Thiên vị cảnh. Sự tình này cũng không phải là không có khả năng xảy ra.

- Lẽ nào…Thật sự là Lang Sa sao?

Nghĩ như vậy, hai đầu lông mày của Lâm Dịch nhíu chặt lại…Nếu như là Lang Sa mà hắn quen biết, hơn nữa nếu nàng đang bị buộc phải kết hôn thì…Hắn không thể nào bỏ qua mà làm như không thấy được.

Lâm Phỉ thấy Lâm Dịch tự nhiên đứng ngẩn ra suy nghĩ, nghi hoặc nói:

- Dịch ca làm sao vậy?

Lâm Dịch hơi lắc đầu nói:

- Trước tiên đi tìm một tên đệ tử Bách Nguyên Tông có thực lực mạnh một chút.

Lâm Phỉ nghi hoặc nhìn hắn, rồi cũng ngoan ngoãn gật đầu. Hai người hướng về phía khu kiến trúc đi tới…

Một tên nam nhân lộ ra dáng vẻ tươi cười, hắn đang đứng trước cửa sổ thật lớn ở trên tầng thứ bảy, nhìn bao quát toàn bộ đoàn người đang đi lại ở phía dưới.

Trong tổng bộ của Bách Nguyên Tông, hắn tuy rằng cũng thuộc vào hàng ngũ tam đại đệ tử, nhưng lúc trước cũng không được uy phong như bây giờ…Từ hơn sáu mươi năm trước, sau khi tiêu diệt Thanh Nguyên Kiếm Tông, hắn trở thành đường chủ Lộng Kiếm Đường. Rời xa đươc khỏi tổng bộ đi đến Thanh Nguyên Kiếm Tông, ở nơi đây hắn coi như là người có danh vọng cao nhất.

Đương nhiên, điều này cũng không phải lý do chủ yếu làm cho hắn vui vẻ, trọng yếu hơn có một nguyên nhân khác…Một tháng trước đây, hắn có dâng lên một kiện lễ vật ột trong bảy đại cường giả Hư Thần cảnh của Bách Nguyên Tông, cũng chính là sư tổ của hắn Chu Trí Lâm…Hành động này có thể giúp cho cuộc sống sau này của hắn, thân phận và địa vị tiếp tục đề thăng lên một đẳng cấp mới.

Thậm chí kể cả trình độ Nhị đại đệ tử cũng không dám đơn giản đắc tội đến hắn.

Tuy rằng Chu Trí Lâm mới trở thành cường giả Hư Thần Cảnh chỉ một vài năm gần đây, nhưng lại có thực lực mạnh mẽ. Trong thất đại cường giả Hư Thần Cảnh của Bách Nguyên Tông, hắn cũng bài danh ở vị trí phía trên. Chỉ có điều hắn là một người cực kỳ hiếu sắc…Tên nam nhân này nắm được đúng sở thích của Chu Trí Lâm, tất nhiên sẽ làm cho đối phương nhìn mình với cặp mắt khác xưa, có khi làm tốt còn được truyền thụ ột bộ công pháp có thể trực tiếp tu luyện lên đến thực lực Hư Thần Cảnh…Khi đó thì…

Nghĩ tới điều đó, nụ cười trên mặt hắn càng trở nên rạng rỡ hơn, dường như hắn đang thấy được phong thái của mình khi trở thành cường giả Hư Thần Cảnh.

- Chỉ có điều nữ tử Lang Sa kia, thật đúng là một thân tuyệt sắc vẹn toàn, trong thiên hạ khó gặp…Tướng mạo tuyệt mỹ, khí chất xuất chúng, thiên tư kinh diễm…Càng khó hiểu hơn là nàng vẫn còn tấm thân xử nữ…Nếu như không phải vì để lấy lòng sư tổ thì ta cũng không ngại để mình hưởng thụ một phen.

Nghĩ như vậy, tên nam nhân nhếch miệng lên, hơi lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ tiếc hận…Đương nhiên hắn không phải đang tiếc hận cho số phận của Lang Sa mà là đang cảm thấy tiếc hận vì mất đi một người nữ tử hoàn mỹ như vậy.

Lắc lắc đầu, hắn xoay người ngồi lên chiếc ghế dựa mềm mại phía sau, ngửa cổ lên cười, trên mặt vẫn không khỏi dấu được sự vui mừng trong lòng.

- Không nghĩ tới Chu sư tổ lại thực sự yêu thương nữ tử kia, còn muốn cử hành đại hôn lễ…Hắc, trong toàn bộ tam đại đệ tử Bách Nguyên Tông cũng chỉ có một mình ta được tham dự hôn lễ của sư tổ mà thôi…Có thể thấy được hành động này của ta là vô cùng chính xác.

Trên khuôn mặt không tính là tuấn mỹ của tên nam nhân hiện lên vẻ tự đắc - Được tham dự hôn lễ của cường giả Hư Thần Cảnh chính là vinh dự vô thượng!

Vẫn đang dương dương tự đắc, chìm trong suy nghĩ miên man, hắn không thèm để ý tới một người nam nhân cũng ngồi trên ghế dựa cách đó không xa đang nhìn mình, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Mặc dù là cùng làm việc với nhau, nhưng người nam nhân này lại cực kỳ khinh thường hành vi của hắn. Năm xưa sau khi tiêu diệt Thanh Nguyên Kiếm Tông, những nữ tử có chút tư sắc đều khó thoát được khỏi sự hãm hại của đối phương. Hiện nay lại có một nữ tử khó khăn lắm mới thành công Phá Hư mà đến, lại bị người này tiếp tục làm hại, trở thành lễ vật dâng lên cho cường giả Hư Thần Cảnh…

Nghĩ tới đây, người nam nhân này cũng cảm thấy tiếc hận cho người nữ tử đó…một nữ tử hoàn mỹ như vậy, thật đáng tiếc…

Nghĩ vậy không không khỏi hít sâu vào một hơi.

- Minh sư đệ, mấy ngày nữa ta phải đi tới tổng bộ tham gia hôn lễ của Chu sư tổ. Trong khoảng thời gian này ngươi phải lo lắng mọi việc ở đây nhiều hơn rồi.

Câu nói nghe chừng có vẻ khách khí nhưng ngữ khí khi hắn nói lại làm cho người nghe có cảm giác hắn mang theo ý tứ hàm xúc cao cao tại thượng.

Trong mắt người nam nhân hiện lên một tia tức giận…Mình nhập môn sớm hơn đối phương, hơn nữa thực lực cũng mạnh hơn so với đối phương không ít.

942. Chương 1 049-1052: Thám Thính.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1049-1052: Thám thính.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1050: Thám thính. (2)

Đáng lẽ đối phương phải gọi mình là sư huynh thì mới đúng. Chỉ vì sự kiện hôn lễ lần này mà đối phương cũng trở nên kiêu ngạo hơn, suốt ngày mồm kêu sư đệ thế nọ, sư đệ thế kia, thực sự làm hắn vô cùng tức giận.

Chỉ có điều hắn cũng không có biện pháp nào, ai bảo đối phương có chỗ dựa vững chắc…Dù sao đi chăng nữa thì hiện nay Chu sư tổ thực sự rất coi trọng đối phương. Người nam nhân tuy rằng tức giận nhưng cũng không suy nghĩ hồ đồ mà đi khiêu khích đến cường giả Hư Thần Cảnh.

Cố nén oán khí trong lòng, người nam nhân cười cười nói:

- Đó là điều tất nhiên, sư huynh yên tâm đi tham dự hôn lễ là được rồi, mọi việc ở đây đã có tiểu đệ lo liệu.

Dương Đích thỏa mãn gật gật đầu, ha hả cười nói:

- Ngươi yên tâm, đợi đến ngày sau sư huynh trở thành Nhị đại đệ tử, sẽ không quên ngươi.

- Ha hả, vậy thì tiểu đệ phải cảm tạ sư huynh trước rồi…

Nghe được câu trả lời của đối phương, Dương Đích càng thích ý bật cười…Nhị đại đệ tử cũng đã là tầng lớp trên trong Thiên giới rồi. Chuyện tình lần này làm xong, Chu sư tổ chắc chắn sẽ cho hắn rất nhiều chỗ tốt.

Ngay khi Dương Đích còn đang đắc ý, người nam nhân bên cạnh thì đang cười bồi cho có lệ thì cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên bị đẩy ra.

Tiếng cười chợt ngưng lại, hai người quay ra nhìn về phía cửa, lập tức trong mắt đều hiện lên vẻ kinh diễm.

Quần áo bạch sam phiêu phiêu, không gió vẫn bay, mái tóc đen huyền dài tới tới mông, tự nhiên buông xõa phía sau lưng, da thịt trắng nõn, dáng người như ngọc, dung nhan như một bức tranh vô cùng tuyệt mỹ…Người vừa tiến vào là một tuyệt sắc nữ tử vóc người yểu điệu.

Trong mắt Dương Đích nhất thời lộ ra thần sắc kinh diễm không gì sánh được, hơi dại ra mấy giây thời gian, sau đó mới hồi phục lại tinh thần. Khuôn mặt hắn trong nháy mắt sa sầm xuống, quát hỏi: xem tại

- Ngươi là đệ tử của ai? Sao lại không có quy củ như vậy? Chẳng lẽ ngươi không biết rằng nếu chưa được thông truyền thì không được phép đi lên đây sao?

Mấy câu hắn nói tính ra cũng mang theo vài phần uy nghiêm. Chỉ có điều trong khi đánh giá tư thái lung linh của đối phương, hiện lên trong mắt hắn lại là vẻ dâm tà. Vì vậy trong lời nói của hắn cũng mất đi một ít lực uy hiếp.

Người nữ tử thản nhiên cười cười, giống như trăm hoa đua nở. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng làm cho người ta cảm thấy hầu như choáng váng, lâm vào huyễn cảnh. Một cỗ nhiệt khí dường như từ dưới thân trùng kích thẳng lên đỉnh đầu. Sắc mặt Dương Đích trong nháy mắt trở nên đỏ ửng.

Hắn vội vã quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng nàng…Chỉ có điều khi nghĩ lại, vị nữ tử kia xinh đẹp tới mức làm cho hắn phải sợ hãi. Cũng là trang phục của nữ nhân Bách Nguyên Tông, nhưng khi được nàng mặc vào lại trở nên đẹp hơn vài phần. Nhất là trên người đối phương lại có hai loại khí chất thanh thuần và quyến rũ, mặc dù tương phản nhau nhưng lại cùng tồn tại, những người nữ tử khác tuyệt đối không thể so sánh được với nàng.

- Hắc hắc…Mất đi Lang Sa nhưng người nữ tử tuyệt sắc này chỉ có thể là của ta…

Dương Đích mừng thầm trong lòng, hít sâu một hơi đè xuống vẻ ửng đỏ trên mặt, sau đó tiếp tục quay đầu lên nhìn nàng.

Khi vừa quay đầu lại, đang chuẩn bị quát hỏi thì con ngươi hắn đột nhiên co rút lại…Hắn chỉ thấy trước mắt toàn là một mảng tinh quang, rồi lập tức cảm thấy không thể khống chế được cơ thể chính mình, hắn liền tìm cách phản kháng…Nhưng lúc này hắn mới phát hiện ra, mình không thể chống lại được cỗ lực lượng kia, thân thể nhất thời cứng ngắc, ngã lên trên chiếc ghế dựa. Vẻ dâm tà trong mắt hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ hoảng hốt, lo sợ.

Con ngươi hắn đảo qua gian phòng, phát hiện ra "Minh sư đệ" cũng đang ngã trên ghế dựa, vẻ mặt kinh hãi.

- Không cần khẩn trương, ta chỉ hỏi mấy vấn đề thôi. Nếu như các ngươi phối hợp trả lời, ta sẽ không thương tổn đến các ngươi.

Thanh âm tiếu ý của một người nam nhân vang lên. Nếu chỉ nghe thanh âm thì nhẹ nhàng giống như lão bằng hữu đang nói chuyện phiếm với nhau. Nhưng mà sắc mặt Dương Đích và tên nam nử kia trong nháy mắt đã trở nên tái nhợt…Rất hiển nhiên, đối phương không phải là đệ tử của Bách Nguyên Tông. Có thể vô thanh vô sắc, đơn giản khống chế hai người như vậy, chỉ sợ đối phương chí ít là cao giai, thậm chí có lẽ nào là cường giả Hư Thần Cảnh hay sao?

Từ trong tầm mắt của hai người, phía sau người nữ tử xuất hiện một người nam nhân đang chậm rãi đi vào.

Người này cũng mặc một bộ trang phục của đệ tử Bách Nguyên Tông, bạch sam phiêu phiêu, khuôn mặt tuấn lãng. Trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười yêu dị…Tuy rằng đang ở trong tình huống như vậy nhưng Dương Đích vẫn để ý thấy, khi người nam nử này bước vào thì vị tuyệt sắc nữ tử kia mỉm cười ngọt ngào, bất động thanh sắc lùi lại phía sau mấy bước. Điều này làm cho ánh mắt Dương Đích dâng lên một tia đố

kỵ…Hành vi gần như vô ý thức đó của nữ tử, hầu như đã nói rõ lên địa vị của người nam nhân này trong lòng nàng…

- Các hạ muốn hỏi điều gì?

Dương Đích cưỡng chế sự sợ hãi trong lòng, khuôn mặt âm trầm hỏi lại…Tuy rằng bản thân hắn không quen với cách đối xử như thế này, nhưng dù sao thì ở vị trí của hắn làm gì cũng không có bất luận chỗ tốt nào. Chí ít loại bản lĩnh tự điều chỉnh tâm tình của mình như thế này, không phải người bình thường có thể làm được.

Hai người vừa tới đương nhiên là Lâm Dịch và Lâm Phỉ. Nghe được vấn đề của Dương Đích, trên mặt Lâm Dịch lộ ra vẻ cười, nói:

- Các ngươi yên tâm, ta cũng không muốn làm chuyện gì đối với Bách Nguyên Tông của các ngươi, yêu cầu mấy vấn đề cũng chỉ là hỏi cho biết mà thôi.

Trong lòng Dương Đích hơi buông ra một chút, chỉ có điều cũng không hiểu rõ được ý đồ của đối phương, hiện tại toàn thân hai người lại cứng ngắc…Hắn nỗ lực muốn điều động lực lượng của mình nhưng hoàn toàn vô hiệu.

- Không cần từ chối, bằng vào thực lực của các ngươi, cố gắng cũng vô ích mà thôi.

Lâm Phỉ hé miệng cười khẽ, hời hợt mà nói…Đừng có đùa - Nói như thế nào đi chăng nữa thì nàng cũng là cường giả Thần cấp. Nàng đã hạ cấm chế mà để cho hai tên lục giai chiến sĩ thoát ra được thì nàng cũng không cần phải xuất hiện trong Thiên giới nữa rồi.

Lâm Dịch cũng nhẹ nhàng cười cười, một lúc sau mới nói:

- Vấn đề thứ nhất…Vị trí khu khai thác ở đâu? Tọa độ truyền tống trận là bao nhiêu?

Khu vực khai thác mỏ? Tọa độ?…Trong lòng Dương Đích hơi dừng lại, cũng không thể suy đoán ra mục đích của đối phương là gì. Khu khai thác…đó là nơi lưu vong của dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông…cường giả Hư Thần Cảnh phải hỏi thăm nó làm cái gì?

Tất nhiên là Dương Đích không có khả năng để suy đoán ra được. Một tên ngũ giai đệ tử năm xưa, chỉ sau sáu mươi năm lại đạt tới trình độ Hư Thần Cảnh. Loại tốc độ tiến triển này nghe thôi cũng thấy rợn người.

Nghĩ mãi không ra được ý đồ của đối phương, việc này cũng không phải vấn đề cần phải bảo mật, Dương Đích suy nghĩ một chút rồi trả lời:

943. Chương 1 049-1052: Thám Thính.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1049-1052: Thám thính.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1051: Thám thính. (3)

- Khu khai thác chỉ dùng để quản lý dư nghiệt của Thanh Nguyên Kiếm Tông, tuy rằng mang tiếng là khai thác quặng nhưng cũng không có sản lượng bao nhiêu, đại thể thì chủ yếu tiến hành liệp sát ma thú và yêu thú mà thôi. Tọa độ là 324.

Lâm Dịch hơi nhíu mày, gật gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Tổng cộng có bao nhiêu khu khai thác? Mỗi một khu độ lớn bao nhiêu? Bây giờ còn bao nhiêu người của Thanh Nguyên Kiếm Tông? Có người nào ly khai khu khai thác không?

- Tổng cộng có bốn khu khai thác, mỗi một khu đều có phạm vi rất lớn, khu ít nhất cũng mấy nghìn dặm, khu lớn nhất thì hơn một vạn dặm. Năm đó dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông còn lại hơn bảy vạn người, đại bộ phận đều tới khu khai thác, chỉ còn có một số ít đạt được tiêu chuẩn thì mới có thể chính thức gia nhập Bách Nguyên Tông…Lộng Kiếm đường chính là một trong số đó, tọa độ là 344, những người khác gia nhập vào các kiếm đường khác ngoài Lộng Kiếm đường. Văn Kiếm Đường và Thanh Nguyên Kiếm đường là những nơi họ gia nhập vào.

- Những tọa độ vừa nãy cũng chỉ có những đệ tử đã ngoài tứ giai mới có thể biết.

Lúc này Dương Đích cũng hiểu rõ, đối mặt với hai người có thể là…cường giả Thần cấp. Hắn không có một chút cơ hội phản kháng nào, phải nhẫn nhịn mới là người hiểu biết, vì vậy hắn cũng thẳng thắn mà trả lời.

Hai đầu lông mày của Lâm Dịch hơi nhíu lại…Không nghĩ tới sự việc lại phức tạp như vậy. Hắn hỏi kỹ càng tọa độ của các kiếm đường, thật ra những tọa độ này hắn cũng biết nhưng vẫn hỏi lại cho chính xác.

Hỏi xong vấn đề này, Lâm Dịch mới tiếp tục nhìn hai người rồi mở miệng hỏi:

- Vấn đề thứ hai…Người tên Lang Sa kia, có phải là từ vi diện thứ ba mươi tư Phá Hư đến?

Sắc mặt Dương Đích nhất thời biến đổi, thần sắc kinh dị hơi lóe lên một chút nhưng ngay lập tức đã biến mất…Hắn ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, không hiểu sao hắn lại hỏi về một nữ tử vừa phi thăng làm gì? Đến đẳng cấp có thể là cường giả Ngưng Thần kỳ như hắn vẫn hỏi đến làm gì? Lẽ nào đối phương cũng nghe nói về sự xinh đẹp của nàng cho nên muốn đi cướp giật?

Dương Đích suy tính trong lòng một chút, rồi gật đầu trả lời:

- Vâng.

Quả nhiên…Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng. Quả nhiên là Lang Sa mà hắn nhận thức được.

- Hiện nay nàng ở địa phương nào?

Lâm Dịch nhàn nhạt hỏi tiếp.

Dương Đích hơi cắn răng, tùy ý nói:

- Tổng bộ Bách Nguyên Tông.

- Lúc nào tổ chức hôn lễ?

- Một tháng sau.

- Những ai được mời tới?

Dương Đích hơi sợ run lên một chút, tức khắc khẽ lắc đầu nói:

- Chuyện này thì ta không rõ lắm, nghe nói toàn bộ Hải vực và phạm vi Lâm Phong hải vực, tất cả các nhân vật có danh vọng cao đều được mời tới. Vì vậy hôn lễ mới phải lùi lại một tháng sau. Nhưng cụ thể những ai được mời thì ta lại không biết được.

Lâm Dịch hơi gật đầu, ánh mắt nhìn đối phương từ trên xuống dưới làm cho trên trán Dương Đích hơi toát ra mồ hôi…Bị một người có đủ khả năng chỉ cần phất tay nhẹ một cái là mình hồn phi phách tán, lại dùng nhãn thần không có hảo ý chút nào nhìn mình từ trên xuống dưới…lúc đó chỉ sợ ai ai cũng cảm thấy thực sự quá mức kinh khủng.

- Ngươi tên là gì?

Lâm Dịch quan sát đối phương từ trên xuống dưới vài lần, sau đó đột nhiên nhoẻn miệng cười hỏi.

Tuy rằng nhìn hắn cười cười nhưng Dương Đích lại có cảm giác hồn phi phách tán, hai con ngươi co rút lại, kinh hãi nói:

- Ngươi đã nói nếu ta trả lời tốt sẽ không làm tổn thương đến ta mà.

Lâm Dịch vẫn mang dáng vẻ tươi cười nhưng trong mắt lại hiện lên hàn ý âm trầm:

- Ban đầu cũng không định sẽ làm thương tổn đến ngươi…Đáng tiếc, vì sao ngươi lại đem Lang Sa làm lễ vật dâng lên cái tên Chu sư tổ làm gì chứ? Ai…

- Ngươi…ngươi…

Trong mắt Dương Đích dâng lên sự sợ hãi và tuyệt vọng, nhưng ngay lập tức cảm thấy thân thể của mình cứng ngắc lại, sau đó tiếng "răng rắc" không ngừng vang lên, chỉ trong nháy mắt thân thể hắn đã biến thành vô số mảnh lam tinh trong suốt.

Lâm Dịch phất tay nhẹ một cái, chỉ nghe một tiếng "Tích" nhỏ vang lên, băng tinh văng ra tứ tán, bay ra khắp bầu trời ngoài cửa sổ, những mảnh quang điểm phản chiếu ánh sáng mặt trời trở nên lung linh, mỹ lệ đến cực điểm.

Tuy vậy nhưng khi gã nam nhân bên cạnh thấy tràng cảnh như vậy, hắn lại không thấy đẹp một chút nào, trong mắt hắn hiện ra vẻ sợ hãi không thể tả được, ánh mắt nhìn Lâm Dịch giống như nhìn u linh địa quỷ đến đòi mạng.

Một người thực lực lục giai chiến sĩ, chỉ cần phất tay một cái đã hoàn toàn bị tiêu tán trong thiên địa…Tuy rằng nhìn tên Dương Đích rất không thuận mắt nhưng trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác "hồ bi.

Chỉ trong nháy mắt, đôi môi hắn huyết sắc tái nhợt, ánh mắt thấp thỏm bất an nhìn Lâm Dịch, khóe miệng mấp máy nói:

- Buông tha cho ta…buông tha cho ta…

Thấy dáng dấp của đối phương như vậy, Lâm Dịch khẽ mỉm cười nói:

- Yên tâm, ta cũng không thương tổn đến ngươi. Ta giết hắn vì nguyên nhân gì, chắc hẳn là ngươi cũng đã biết?

Vì sao có thể không biết? Lời nói vừa mới nói xong. Hắn cũng nghe không bỏ sót một chữ nào…Tuy rằng không hiểu lý do vì sao một nữ tử vừa mới phi thăng lên Thiên giới lại có chỗ dựa là một cường giả Hư Thần Cảnh. Nhưng hiển nhiên cường giả Hư Thần Cảnh này rất coi trọng nàng. Bởi vì Dương Đích để nàng lâm vào khốn cảnh cho nên mới bị giết.

Khẽ nuốt một ngụm nước bọt, tên nam tử cũng không dám nói thêm lời nào.

- Người vừa bị ta giết tên là gì?

Lâm Dịch cười hỏi.

- Dương Đích.

- Dương Đích?

Lâm Dịch hơi nhíu hai đầu lông mày, lập tức gật đầu nói:

- Ngươi có biết tọa độ của tổng bộ các ngươi như thế nào không?

Tên nam tử kia gật đầu, không dám chậm trễ trả lời:

- Tọa độ 0001, trực tiếp lên đến nghênh khách phong của tổng bộ.

Lâm Dịch lúc này mới gật đầu, sau đó cười dài quan sát tên nam tử trước mặt một lúc.

Tên nam tử kia lại nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt tái nhợt, tim đập liên hồi như sắp nhảy ra ngoài lồng ngực…Hắn vẫn còn nhớ, lúc người nam nhân tuấn mỹ này quan sát tên Dương Đích kia trên dưới một hồi cũng với hình dáng như vậy, sau đó phất tay một cái đã biến đối phương thành tượng băng…

- Đại…đại nhân…

Tên nam tử khúm núm nói lắp…Đối mặt với Lâm Dịch, căn bản hắn không có một chút phản kháng nào. Lâm Dịch nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên khẽ thở dài một tiếng:

- Nói cho ta biết, ta có thể tin tưởng ngươi sao?

Tên nam tử vội vàng gật đầu như điên nói:

- Ngày hôm nay tiểu nhân cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe được…

- Thế nhưng…Nếu như ngươi báo cáo lên thượng cấp thì lúc ta đi cứu người có khả năng sẽ bị ngăn cản đây, Ai…

Bộ dạng Lâm Dịch tựa hồ phi thưởng khổ não.

Sắc mặt tên nam tử lúc này hầu như cắt không còn giọt máu, liên tục nói:

- Sẽ không đâu…sẽ không đâu…Kỳ thực tiểu nhân cực kỳ không đồng ý với cách làm của Dương Đích, chỉ có điều…

Nói tới đây, trên mặt tên nam tử hiện lên một tia khổ sáp:

- Chỉ có điều Dương Đích dâng Lang Sa cô nương lên cho Chu sư tổ. Hắn có Chu sư tổ làm chỗ dựa. Ta cũng không cam lòng nhưng cũng không dám nói thêm cái gì.

944. Chương 1 049-1052: Thám Thính.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1049-1052: Thám thính.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1052: Thám thính. (4)

Nghe xong tên nam tử nói, Lâm Dịch lại nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên hỏi:

- Ngươi tên là gì?

- Tiểu nhân tên là Minh Ngọc.

Tên nam tử vội vã đáp.

Lâm Dịch nhìn hắn một lúc, hơi gật đầu nói:

- Cũng được, ta sẽ tin ngươi một lần…Ta cũng không phải là kẻ hiếu sát, nhưng nếu để ta phát hiện ra được ngươi dám thông tri cho tên Chu Trí Lâm kia hoặc là ai khác thì…cho dù ngươi chạy tới chân trời góc biển, ta cũng có thể tìm thấy giết chết ngươi. Ngươi có thể tự giải quyết tốt được không?

Nói xong, Lâm Dịch nhìn Lâm Phỉ cười cười, nét mặt Lâm Phỉ cũng giãn ra một chút. Hai người xoay mình, liền lập tức biến mất khỏi gian phòng. Sau khi hai người ly khai một lúc lâu sau, thân thể Minh Ngọc mới cử động lại được. Hắn vội vã đứng lên, ánh mắt nhìn băng tinh vẫn chưa bị tan ra một chút nào, nuốt một ngum nước bọt. Hắn suy nghĩ một chút rồi vung tay lên, cửa sổ trên tầng bảy liền bị mở ra, băng tinh trên mặt đất đều bị hắn ném bay ra ngoài cửa sổ…Đến lúc này thì toàn bộ vết tích tồn tại của Dương Đích trên đời này đã hoàn toàn tiêu thất trong thiên địa.

Minh Ngọc điều chỉnh lại hô hấp một chút, sau đó ngồi xuống, dường như nãy giờ chưa hề phát sinh ra sự việc gì.

Hắn tự nhiên không đi làm cái việc thông báo ngốc nghếch kia…Còn chưa kể nếu hắn đi thông báo thì đối với hắn cũng không có chỗ tốt nào…Mặc dù kể cả có chỗ lợi nhưng hình ảnh Lâm Dịch cười cười giết chết Dương Đích đã thâm nhập vào tận tâm can Minh Ngọc. Bị một cường giả Hư Thần Cảnh truy sát, thực sự là hắn có chạy trốn đến chân trời góc biển cũng không thoát được.

Chuyện này tốt nhất cứ để nó trong lòng mà thôi…Tên Lâm Dịch kia sẽ giả trang Dương Đích tiến nhập vào tổng bộ, lấy thực lực Hư Thần Cảnh để giả trang một người, sợ rằng không ai có thể phát hiện ra được. Như vậy thì cũng không có ai sẽ hoài nghi hắn biết rõ được nội tình.

Kiếm được tiểu mệnh của mình trở về, cảm giác vô cùng quý trọng…Minh Ngọc thở dài một hơi nhẹ nhõm. Đứng bên dưới tòa kiến trúc, Lâm Dịch và Lâm Phỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ trên tầng bảy đang rơi xuống băng tinh trong suốt, hai người nhìn nhau, lộ ra dáng vẻ tươi cười.

- Dịch ca, thực sự sẽ buông tha cho hắn?

Lâm Phỉ cười hỏi.

Lâm Dịch hơi gật đầu, than thở:

- Ta chung quy cũng không phải là kẻ hiếu sát. Ngoại trừ tên Dương Đích này dùng Lang Sa làm lễ vật để đề cao địa vị của bản thân mình, làm cho Lang Sa rơi vào khốn cảnh. Nếu không ta cũng không giết hắn.

Lâm Phỉ lúc này mới nghi hoặc hỏi:

- Nãy giờ huynh nói về Lang Sa…Người tên Lang Sa này đến tột cùng là ai vậy?

Lâm Dịch hơi sửng sốt một chút, lập tức cười nói:

- Một người con gái…là bằng hữu của ta tại Bạch Lục Địa.

- A…Huynh cũng có ý tứ với người ta?

Lâm Phỉ như cười như không nói.

Lâm Dịch lại ngẩn ra, lập tức hắc hắc cười gượng.

Thành thật mà nói, đối với một người nữ tử như Lang Sa, người bình thường thì ai cũng không thể nhịn được mà sản sinh ra ý tứ gì đó. Lâm Dịch cũng là một nam nhân bình thường, có ý tứ với nàng cũng là chuyện bình thường mà thôi. Chỉ có điều…

- Nàng không hề có hứng thú với bất kỳ nam nhân nào, cũng chưa hề động tâm với ai.

Nhớ tới Lang Sa trong trắng nhưng tính tình lạnh lùng đến cực điểm, hắn lắc đầu cười.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chúng ta đi tới khu khai thác xem đã. Ta phỏng chừng đám người gia gia chắc hẳn đều ở khu khai thác của Lộng Kiếm Đường…Nếu như có thể gặp được bọn họ tất nhiên là hay nhất, nếu như không gặp được thì chúng ta cũng đành phải đi tổng bộ trước…Dù sao đi nữa cũng chỉ còn lại một tháng. Ta nghĩ bằng sự thông minh của Lang Sa cũng không đến mức trong một tháng thời gian này lại bị làm sao.

- A…Huynh như vậy nhưng dường như rất hiểu rõ Lang Sa phải không?

Lâm Phỉ hắc hắc cười nói.

Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu…Nhớ tới năm xưa tại Ma Nguyên Tông Quật, tiếp xúc với nhau thời gian một năm. Tuy rằng hắn và Lang Sa không nói chuyện với nhau nhiều, thế nhưng tựa hồ như trong đoàn người chỉ có trí mưu của Trương Diệc Vũ là có thể so sánh được với Lang Sa một ít…Lâm Dịch cũng không tin một tên quỷ háo sắc như Chu Trí Lâm lúc gặp mỹ nhân như Lang Sa còn có thể nghĩ đến chuyện thành thân các loại. Khẳng định đây là mưu kế kéo dài của nàng mà thôi.

Lắc đầu cười cười, Lâm Dịch nói:

- Đi thôi.

Lâm Phỉ mỉm cười gật đầu. Hai người liền bước đi về phía truyền tống trận.

- 344.

Đứng trên truyền tống trận, thần thức suy nghĩ tọa độ, một trận quang mang lóe lên, hai người liền biến mất phía trên truyền tống trận…

Tọa độ xuất hiện là một tòa phù phong lẻ loi, trơ trọi. Diện tích của tòa phù phong này rất nhỏ, chỉ riêng truyền tống trận đã chiếm hai phần diện tích của nó. Đưa mắt nhìn lại là một mảnh núi non liên miên, trùng điệp cách một trăm thước dưới tòa phù phong. Trong dãy núi non này thỉnh thoảng lại có năng lượng ba động lóe lên, nhìn qua có thể thấy nhân số rất nhiều.

Trông coi tòa phù phong này là một gã đệ tử tứ giai. Nhìn thấy quang mang trên truyền tống trận chớp động, nguyên bản đang ngồi buồn chán, hắn nhất thời lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn về phía truyền tống trận.

Trên truyền tống trận xuất hiện hai người, chính là Lâm Dịch và Lâm Phỉ. Tên đệ tử nhất thời lộ ra biểu tình nghi hoặc. Lúc nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Lâm Phỉ, hắn cảm thấy vô cùng kinh diễm.

- Xin lỗi, xin hỏi vị sư huynh và sư tỷ này, hai người đến khu khai thác quặng có chuyện gì quan trọng?

Bởi vì Lâm Dịch và Lâm Phỉ đều đang mặc trang phục của đệ tử Bách Nguyên Tông nên tên đệ tử kia tự nhiên tưởng lầm hai người đều là đệ tử Bách Nguyên Tông. Mà những người sử dụng truyền tống trận tới đây đều là những đệ tử đã ngoài tứ giai. Tên đệ tử kia cũng không nhìn thấu được thực lực của hai người, vì vậy hắn vô cùng khách khí. Chỉ có điều đôi khi hắn không nhịn được mà lại ngắm nhìn trộm Lâm Phỉ một chút.

Khi nhìn thấy trên mặt Lâm Phỉ lộ vẻ tươi cười, sắc mặt tên đệ tử này bỗng dưng đỏ lựng lên, vội vàng cúi đầu xuống, không dám tiếp tục nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Lâm Phỉ nữa. Có thể nói càng về sau này khí chất của Lâm Phỉ lại càng có sự chuyển biến thật lớn.

Nụ cười của nàng giống như trăm hoa đua nở, mang theo vẻ quyến rũ động nhân không nói nên lời.

Ngay cả những tên hay tầm hoa vấn liễu khi đối mặt với Lâm Phỉ cũng cảm thấy dại ra, chứ đừng nói đến những tên đệ tử chỉ biết tu hành suốt ngày. Trong lúc nhất thời cảm giác được vẻ mặt ửng hồng là không tốt, cho nên mới không dám tiếp tục đối diện với Lâm Phỉ.

Tuy rằng như vậy nhưng Lâm Dịch cũng không có lộ ra vẻ bất mãn chút nào. Hắn biết rõ tình cảm của Lâm Phỉ dành ình. Nếu bởi vì người khác nhìn thấy Lâm Phỉ cười mà sắc mặt đối phương trở nên đỏ hồng, mình cũng tức giận, như vậy cũng không khỏi quá mức nhỏ mọn.

- Vị sư huynh này, xin hỏi toàn bộ khu khai thác quặng chỉ có một mình ngươi công tác ở đây sao?

945. Chương 1 053: Khu Khai Thác Quặng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1053: Khu khai thác quặng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch mở miệng hỏi.

- A?

Tên đệ tử kia hơi ngây ra một chút, sau đó liên tục lắc đầu nói:

- Ngày hôm nay đến phiên ta trực công tác ở đây. Các sư thúc, sư bá đều ở sâu trong khu khai thác quặng.

- Có mấy vị sư thúc, sư bá vậy?

Lâm Dịch hiếu kỳ hỏi.

Tên đệ tử kia lại ngẩn ra, nghi hoặc hỏi:

- Vì sao sư huynh lại không biết điều đó?

Lâm Dịch vò đầu, ra vẻ tùy ý cười nói:

- Ta cùng với sư muội vẫn bế quan tu hành, tại ngày hôm nay vừa mới xuất quan. Sư phụ liền bảo ta tới đây, mang theo vài vật chuyển cho các vị sư thúc, sư bá. Lý do là vậy. Ha hả…

Tên đệ tử kia cũng không nghi ngờ, hắn có vẻ hiểu, gật gật đầu, rồi lập tức chỉ về một hướng:

- Người chịu trách nhiệm quản lý tháng này là Ân sư thúc và Uy Vân sư bá. Hai người đều ở sâu trong khu khai thác quặng. Sư huynh và sư tỷ cứ trực tiếp bay thẳng theo hướng này là đến.

- A. Phiền phức cho sư huynh rồi.

Lâm Dịch ra vẻ đã hiểu, gật đầu, khách khí nói.

- Không…không cần khách khí.

Tên đệ tử kia lại thấy Lâm Phỉ nhìn hắn rồi lộ ra dáng vẻ tươi cười, nhất thời sắc mặt hắn đỏ bừng lên, ngay cả nói cũng thành nói lắp.

Hai người mỉm cười rồi phóng lên bay về phía phương hướng mà tên đệ tử kia vừa chỉ.

Tên đệ tử kia ngơ ngác nhìn theo hai người vừa mới ly khai, trên mắt vẫn còn lộ ra một tia si mê.

Trên không trung, Lâm Dịch bất đắc dĩ quay đầu lại, nhìn thoáng qua tên đệ tử, khẽ lắc lắc đầu cười nói:

- Phỉ nhi cũng quá nghịch ngợm đó.

Lâm Phỉ chớp chớp hai mắt, ra vẻ rất vô tội, không biết gì.

Lâm Dịch lắc đầu cười khổ, nhưng cũng thực sự không thể nói nên lời gì. Dù sao thì Lâm Phỉ cũng không nói một câu nào, cũng chỉ có tên đệ tử kia lộ ra vẻ si mê. Đích xác cũng không thể đổ lỗi cho Lâm Phỉ.

Hắn cười cười lắc đầu, cũng không lưu ý đến điều đó nữa. Ánh mắt hắn nhìn ra xung quanh, nhất thời phát hiện ra cách ăn mặc của mọi người ở đây rất quen thuộc. Thanh sam, hoàng sam, lam sam, chính là trang phục của Thanh Nguyên Kiếm Tông khi xưa.

Một đường bay tới mới phát hiện ra trong khu vực này còn có rất nhiều đệ tử Bách Nguyên Tông, mỗi người canh gác một nơi, ánh mắt dò xét từng người đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông.

- Ân?

Hai đầu lông mày Lâm Dịch nhíu lại, ánh mắt chăm chút nhìn xuống phía dưới, sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm.

Nơi này là một mạch khoáng, mà thực lực của các đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông hẳn là đã bị áp chế xuống trình độ rất thấp, cả đám đều đang im lặng đào móc xung quanh, âm thanh "Đinh đương" vang lên bên tai không dứt.

Điều này không khỏi làm cho Lâm Dịch nhớ về những người trong rừng cấm năm xưa. Khuôn mặt hắn hơi sa sầm xuống một chút, vừa nghĩ đến gia gia và bằng hữu của mình phải ở nơi này hơn sáu mươi năm, ngày ngày chịu cảnh khổ cực như vậy, trong lòng Lâm Dịch không khỏi nổi lên một trận tức giận.

Lâm Phỉ cũng phát hiện ra vẻ mặt âm trầm của Lâm Dịch, vẻ mặt nàng đang tươi cười cũng thu liễm lại. Hai hàng mi nhỏ hơi nhíu, nhẹ nhàng kêu lên:

- Dịch ca, chuyện này cũng không có biện pháp nào. Chỉ cần tính mệnh của mấy người gia gia không sao là tốt rồi.

Nghe được lời Lâm Phỉ khuyên can, an ủi, Lâm Dịch hít sâu vào một hơi, rồi lắc đầu nói:

- Thực sự không nghĩ tới, Thiên giới cũng có những loại địa phương như thế này. Phong bế lại hoàn toàn lực lượng của đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông, rồi bắt bọn họ dùng sức để khai thác mạch khoáng, làm cho tinh thần và cơ thể đều bị đả kích rất lớn, làm cho họ hoàn toàn không thể sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu, thật là âm hiểm. Thậm chí đến một lúc nào đó họ sẽ hình thành thói quen, đến lúc đó đưa ra

chính sách phóng khoáng nào đó, có thể sẽ có những người cảm giác mang ơn, không thể sinh ra chút nào ý niệm phản bội trong đầu.

- Thủ đoạn thật là inh.

Lâm Phỉ hơi gật đầu, đôi mày liễu nhíu lại nhìn cảnh làm việc trước mặt, khẽ thở dài một tiếng, rồi nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Hay là trước tiên đi đến chỗ hai tên ngũ giai đệ tử, chỗ đó hẳn là sẽ có danh sách. Lúc đó có thể tìm được mấy người gia gia rồi.

Lâm Dịch hơi gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Phỉ nhi, đợi một lát nữa ta biến thành Dương Đích, miễn gây ra thêm chuyện phiền phức.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Vâng, giả dạng cũng tốt. Muội sẽ thành tiểu nha hoàn của huynh.

Nói xong nàng lộ ra bộ dáng tươi cười ngọt ngào.

Trong lòng Lâm Dịch hơi rung động, mặc dù tâm tình hắn hơi trầm trọng nhưng cũng đã lộ ra một chút tươi cười.

Ngón tay Lâm Dịch hơi xoa lên Nạp Hình giới trên tay, trên mặt không khỏi dâng lên một chút vẻ hồi ức. Chiếc Nạp Hình giới này là Bạch Tiểu Thiên cho hắn. Tuy rằng đến cuối cùng thì quan hệ giữa hai người tan vỡ, nhưng trước đó quả thật là đối phương đối xử với mình cũng không tồi.

Xoa xoa giới chỉ một lúc, hai mắt Lâm Dịch khép hờ, trong đầu nhớ lại hình dáng của tên Dương Đích kia. Chỉ thấy quanh thân hắn đột nhiên lóe lên kim quang, lập tức chiều cao giảm xuống, thân thể cũng hơi béo ra một chút, da thịt bình thường trắng nõn như nữ nhân cũng biến thành đen đi. Một lát sau, một người giống như Dương Đích như đúc xuất hiện trước mắt Lâm Phỉ. Nàng lộ ra một tia kinh ngạc, vừa cười vừa nói:

- Thực sự là bảo bối tốt, nếu như không sử dụng lực lượng Thần cấp thì muội cũng không nhận ra được.

Lâm Dịch cũng hơi gật gật đầu. Tác dụng của nạp giới chính là biến ảo thân hình và ẩn dấu năng lượng của bản thân. Tuy rằng phẩm giai của nó rất thấp nhưng với thực lực cường giả Ngưng Thần kỳ của Lâm Dịch thi triển nên hiệu quả tự nhiên phi phàm.

- Ha ha, đi thôi.

Sau khi áp chế năng lượng của mình về tới lục giai chiến sĩ, Lâm Dịch mới vừa cười vừa nói.

Lâm Phỉ cười cười gật đầu, trên người nàng cũng xuất hiện năng lượng ba động, rồi thực lực nàng áp chế về trình độ tứ giai chiến sĩ, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp mấy cái, nói:

- Tiểu nha hoàn mà có thực lực mạnh hơn cả chủ nhân thì cũng kỳ cục.

Lâm Dịch cười cười, rồi hắn hít sâu một hơi, hai người bay về phía đang có năng lượng ba động của ngũ giai chiến sĩ truyền đến.

Khoảng cách mấy trăm dặm, hai người chỉ dùng một chút thời gian đã đi đến. Một đường đi tới đều gặp phải đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông đang đào móc khoáng thạch, đệ tử Bách Nguyên Tông đứng ở phía trên giám sát,cực kỳ giống với cảnh trong nô lệ doanh tại rừng cấm. Lâm Dịch phải cố gắng áp chế lửa giận trong lòng mình, không muốn bộc phát ra ngoài.

Trên một tòa phù phong lẻ loi, xây dựng một vài gian phòng. Trước khoảng sân rộng đang có vài tên đệ tử tứ giai phân chia canh gác xung quanh, nhìn qua có vẻ vô cùng sâm nghiêm, cẩn mật.

Lúc này Lâm Dịch mang hình dáng của Dương Đích cùng với Lâm Phỉ xuất hiện trước tầm mắt của thủ vệ.

Lâm Dịch hơi ngẩng đầu, thần tình lạnh lùng, ngạo nghễ giống như phong cách của tên Dương Đích.

- Ra mắt sư tổ.

Mấy tên thủ vệ tứ giai chiến sĩ phát hiện ra Dương sư tổ tới, nhất thời chấn động tinh thần, khom người kinh hô.

946. Chương 1 054-1055: Một Tháng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1054-1055: Một tháng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch khẽ gật đầu, bước chân đi vào bên trong, bắt chước thanh âm của Dương Đích nói:

- Thường Ân và Uy Vân đâu? Gọi bọn họ ra đây gặp ta.

- Vâng.

Một gã tứ giai chiến sĩ tuân lệnh, vội vã chạy vào trong căn phòng phía trước. Lâm Dịch cùng với Lâm Phỉ đi vào giữa sân, đứng đó chờ đợi.

Mấy tên thủ vệ tứ giai chiến sĩ vừa nhìn thấy Lâm Phỉ, trong mắt đều hiện lên thần sắc kinh diễm không gì sánh được. Chỉ có điều Dương sư tổ đang ở đây, bọn họ cũng không dám nhìn thẳng vào Lâm Phỉ, chỉ có thể len lén liếc nhìn nàng. Lâm Phỉ bị người khác nhìn với ánh mắt kinh diễm như vậy đã thành thói quen rồi, cho nên nàng vẫn biểu hiện tự nhiên như thường, không thèm quan tâm đến bọn họ.

Một lát sau, hai người bước ra vội vã từ trong phòng. Lâm Dịch nhìn lướt qua hai người, liền phát hiện ra thực lực của bọn họ đều là cường giả ngũ giai.

Cả hai người đều mặc trang phục bạch y của Bách Nguyên Tông, một người cao, một người thấp, đều lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ.

- Thường Ân, Uy Vân ra mắt sư bá.

Hai người đi đến trước mặt Lâm Dịch, khom người thi lễ, không hề phát hiện ra người trước mặt chỉ là giả dạng.

Lâm Dịch kiêu ngạo gật gật đầu, dò hỏi:

- Dạo này có phát sinh chuyện gì không?

Người bên trái thân hình cao gầy lập tức cung kính nói:

- Hồi bẩm sư bá, tất cả đều bình thường.

Lâm Dịch hơi gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Nói nhiều có khi còn mất nhiều hơn được, đây là chân lý.

Một lúc sau, Lâm Dịch hơi ho khan một chút, nói thẳng:

- Đưa danh sách người trong khu khai thác quặng đến cho ta kiểm tra.

- Ân?

Hai người nhất thời ngẩn ra, không nghĩ tới tự nhiên Lâm Dịch muốn kiểm tra danh sách làm cái gì, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc. Chỉ có điều họ lấy lại được tinh thần ngay lập tức, vội vàng nói:

- Vâng, sư bá.

Nói xong, tên có bộ dạng cao gầy khom người lùi ra phía sau, sau đó đi đến phòng khác lấy bản danh sách.

- Sư bá, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đi dạo ở nơi đây vậy?

Tên thấp lùn nhân lúc rảnh rỗi bắt chuyện với Lâm Dịch, cười hỏi.

Lâm Dịch nhíu mày:

- Những chuyện không nên biết thì ngươi đừng hỏi nhiều.

- Là...là...là sư điệt đã quá phận rồi.

Tên thấp lùn lại càng hoảng sợ. Tuy vậy nhưng hắn càng trở nên nghi hoặc hơn, ngày bình thường Dương sư bá nói chuyện cùng hắn rất vui vẻ, vì sao hôm nay lại có bộ dạng khó gần như vậy?

- Chẳng lẽ bởi vì nữ tử Lang Sa kia sao? Phải giao ra mỹ nhân dùng làm lễ vật, làm cho tâm tình hắn hình như không vui thì phải?

Nhớ tới tính cách của đối phương, hắn dần dần cũng thấy hợp lý, lập tức trầm mặc xuống, cũng không dám nói chuyện tiếp.

Chỉ có điều khi Uy Vân nhìn thấy Lâm Phỉ đứng sau Lâm Dịch, trong mắt hắn không không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc. Nhưng vẻ kinh diễm của hắn cũng chỉ tồn tại một thời gian ngắn, sau đó hắn cũng không dám nhìn nàng nữa. Nói đùa sao, nhìn dáng dấp và hành động của đối phương thì rõ ràng là người của Dương sư thúc, nhìn nhiều vài lần có khi lại không tốt, sẽ xảy ra chuyện.

Tuy rằng được ngắm mỹ nữ thì rất thích mắt, nhưng nếu bởi vì như vậy lại gặp phải tai bay vạ gió thì tốt nhất nên tránh đi thì hơn.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên hơi trầm mặc xuống.

Cũng may là Thường Ân lấy bản danh sách cũng nhanh, chỉ một lát sau đã thấy hắn từ trong phòng đi ra, trong tay đang cầm theo quyển "Linh đồng.

Hai tay cung kính đưa quyển sách cho Lâm Dịch, hắn nói:

- Sư bá, đây là danh sách nhân công trong khu khai thác quặng.

Lâm Dịch gật đầu, nhận lấy quyển sách, thần thức liền tiến nhập vào trong đó, bắt đầu xem xét.

Chỉ có điều sau khi liếc mắt nhìn qua bản danh sách, Lâm Dịch lại ngẩn ra. Hắn lập tức nhíu mày, ngẩng đầu lên nói:

- Sao lại là bản danh sách người trông coi? Ta muốn bản danh sách dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông.

Hai người nhất thời hơi ngẩn ra. Một lát sau Thường Ân lấy lại tinh thần, vội vã nói:

- Vâng, chờ một chút tiểu điệt đi lấy.

Nói xong, hắn lại vội vã quay trở lại đi lấy, nhưng vừa đi vừa phải cố nhớ lại xem đã vứt bản danh sách kia ở chỗ nào.

Những tên dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông còn lại nhiều lắm, hơn nữa sau đó lại có một ít người đã bỏ chạy. Mặc dù có người đã lập ra một danh sách nhưng cũng chỉ đại khái ghi lại một chút. Hơn nữa từ khi những người đó tiến nhập khu khai thác quặng này thì làm gì còn ai để ý qua đến nó, làm gì có ai để ý những dư nghiệt của Thanh Nguyên Kiếm Tông tên gọi là gì?

- Thật là rỗi hơi, không có việc gì làm tự nhiên lại muốn bản danh sách làm cái gì?

Thường Ân âm thầm chửi trong lòng, nhưng không dám chậm trễ một chút nào. Dù sao Dương Đích cũng là sư bá của hắn, hơn nữa lại là Đường chủ ở khu vực này, tiếng nói rất có trọng lượng. Nếu như mình không biểu hiện khiến hắn vừa lòng, nhẹ thì sẽ bị giáo huấn một chút, nặng hơn nữa có khi lại giết cả mình, điều đó cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ tới đây hắn lại càng trở nên khổ não, biết trước như vậy thì trông coi cái bản danh sách đó tốt hơn một chút… truyện từ

Trong lòng Thường Ân khổ não như vậy, Uy Vân làm sao lại không khổ não? Trong lòng hắn lúc này cũng vô cùng nghi hoặc, vì sao đối phương tự nhiên lại muốn xem danh sách loại này? Chỉ có điều với kinh nghiệm của bản thân, hắn cũng không dám hỏi nhiều làm gì, chỉ đứng im một chỗ chờ đợi.

Thời gian Thường Ân đi lấy bản danh sách này có hơi lâu một chút, Lâm Dịch chờ đợi đã hai ba chung trà mà vẫn chưa thấy Thường Ân xuất hiện. Lâm Dịch đứng đợi ở sát biên giới phù phong, vẫn đang nhìn các đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông đào móc bên dưới với nét mặt vô cảm. Sắc mặt hắn càng ngày càng trở nên âm trầm.:

- Sao lại lâu thế?

Rốt cục thì hắn cũng không kiên nhân mà mở miệng hỏi với ngữ khí âm trầm.

Uy Vân nhất thời trở nên hoảng sợ, vội vã nói:

- Sư bá, bình thường thì danh sách dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông rất ít người hỏi đến, người tạo danh sách này trong lúc nhất thời cũng không thể tìm được hắn ở nơi nào. Vì vậy muốn tìm bản danh sách đó phải hơi lâu một chút. Sư bá chờ đợi một lát, tiểu điệt đi vào tìm kiếm cùng Thường Uy.

Khuôn mặt Lâm Dịch âm trầm, mi mắt không khỏi hơi nhíu lại, nhưng cũng không thể nào có cách nào khác.

Ngẫm lại thì cũng đúng thôi, trong mắt những tên đệ tử Bách Nguyên Tông thì dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông chỉ là những con cá nhỏ mà thôi. Dưới sự phòng thủ nghiêm mật như vậy, thực lực lại hoàn toàn bị áp chế, bọn họ hoàn toàn không có khả năng gây ra chuyện gì. Không thèm để ý đến bọn họ cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Lâm Dịch gật đầu, trầm giọng nói:

- Tìm kiếm nhanh lên một chút.

Uy Vân vội vã tuân lệnh, xoay người đi vào trong phòng. Những tên đệ tử xung quanh thấy tâm tình Lâm Dịch không tốt như vậy, cũng không dám ho he một tý gì, chỉ đứng len lén nhìn vẻ mặt của hắn, thỉnh thoảng lại nuốt một ngum nước bọt.

Trước mặt vị sư tổ hỉ nộ vô thường như vậy, tốt nhất là không nên lên tiếng. Bọn họ cũng không muốn gặp phải rủi ro gì.

947. Chương 1 054-1055: Một Tháng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1054-1055: Một tháng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1055: Một tháng. (2)

Lâm Phỉ thấy biểu tình của Lâm Dịch như vậy, đại để cũng suy đoán ra được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì. Nàng không khỏi tiến gần đến hắn vài bước, ôn nhu nói:

- Dịch ca, đừng quá lo lắng, tin tưởng rằng mấy người gia gia nhất định sẽ không có việc gì đâu. Nhìn qua tình hình lúc này thì hơn sáu mươi năm nay cũng chỉ bị ủy khuất một chút, cũng không lo đến tính mạng bị làm sao.

Trong lúc nàng mở miệng nói đương nhiên đã dùng kết giới ngăn chặn xung quanh, người bên cạnh không thể nghe thấy một chút thanh âm nào, nhưng nhìn ở phía sau vẫn có thể biết Lâm Phỉ đang an ủi Lâm Dịch. Cả đám đang len lén nhìn trộm thấy như vậy, trong mắt đều hiện lên một chút ước ao. Lâm Phỉ quả thật rất đẹp, chỉ sợ đã là một nam nhân, liệu ai có thể chống đỡ được một nữ tử có khí chất vừa thanh thuần, vừa quyến rũ đến như vậy?

Cũng không thèm để ý đến đủ mọi loại ánh mắt phía sau, Lâm Dịch than nhẹ một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, cũng không nói thêm câu nào.

Lâm Phỉ cũng thản nhiên, trở nên an tĩnh xuống. Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn xuống phía dưới phù phong.

Một lúc lâu sau, bên mép Lâm Dịch tràn ra một tia khổ sáp bất đắc dĩ, cười cười nói:

- Ta đúng là một tên tôn tử không tốt. Nhi tử, trượng phu cũng đều không thể làm tốt được, phải vậy không?

Nghe được lời Lâm Dịch tự giễu có phần cô đơn như vậy, bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ không khỏi siết chặt hơn một chút. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Lâm Dịch. Trong đầu nàng không khỏi hồi tưởng lại những ký ức ngày mới quen hắn, trong mắt lại hiện lên dào dạt ấm áp:

- Trong mắt muội, huynh làm gì cũng tốt.

Biểu tình Lâm Dịch lập tức cứng đơ lại, cười khẽ, nắm thật chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ, không nói thêm câu nào nữa.

Chờ đợi rất lâu sau, Thường Ân và Uy Vân mới tất tả xuất hiện. Uy Vân mang theo nét mặt vô cùng vui mừng, liên tục nói:

- Sư bá, tìm được rồi.

Lâm Dịch buông lỏng bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ ra, trên mặt cũng hơi thu liễm lại, làm ra vẻ mặt bất mãn quay đầu lại chau mày nói:

- Vì sao lại lâu như vậy?

Thường Ân và Uy Vân nhất thời lộ ra thần sắc sợ hãi, khúm núm, cũng không dám nói thêm lời nào.

Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Lâm Dịch đảo qua bản danh sách trên tay Uy Vân.

Tên Uy Vân kia coi như cũng biết cách làm người, thấy thế vội vã hai tay đưa tới, cung kính nói:

- Sư bá, đây chính là danh sách dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông.

Lâm Dịch ừ một tiếng, tiếp nhận nó, thần thức lập tức quét vào trong xem xét.

Một lát sau, trái tim Lâm Dịch cảm giác như cứng lại, trong lòng không nhịn được trở nên vui mừng như điên. Trong bản danh sách này có gia gia, Bạch Tiểu Thiên, Thanh Long, người cùng hắn tiến nhập Thiên giới cũng xuất hiện. Phía sau cũng xuất hiện thêm ba bốn người. Đến bây giờ, thậm chí lúc tiến nhập Thiên giới như thế nào hắn còn nhớ rõ, nhìn qua tuyệt đối không sai chút nào.

Ngoại trừ những người đó ra, còn có Khương Như cũng xuất hiện. Điều này làm cho Lâm Dịch không khỏi thở ra một hơi.

Chỉ có điều trong lòng vui sướng như vậy, nhưng thần sắc trên mặt hắn không có chút biến hóa nào.

Hắn hơi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hai người nói:

- Vật trọng yếu như thế này, cư nhiên lại coi nó là thứ không quan trọng?

Sắc mặt Thường Ân và Uy Vân trở nên trắng bệch, cúi đầu xuống không dám nhìn hắn.

Trên thực tế thì khu khai thác quặng là thay phiên nhau trông coi. Khoảng thời gian này đang là phiên của bọn hắn làm viêc, vài tháng nữa sẽ lại thay đổi người khác. Mặc dù cũng có chế độ bàn giao nhưng chân chính chấp hành theo thì được có mấy người?

Đúng là bình thường có thể có lục giai đệ tử trở lên hay là tam đại đệ tử trở lên qua đây kiểm tra, nhưng mà ai biết được tên Dương Đích này ngày hôm nay gặp phải chuyện gì mà tự nhiên dùng đến chiêu thức ấy, lại đi hỏi vấn đề này.

Hai người chỉ có thể âm thầm tự nhận là không may mắn, gật đầu vâng dạ, ngay cả oán giận cũng không dám xuất hiện trong lòng.

Chủ yếu là diễn trò, cũng không cần làm nhiều lắm, Lâm Dịch hơi nhíu mày nói:

- Lần sau bảo quản cho tốt, nếu vẫn tiếp tục xuất hiện tình huống này thì…Hừ…

Hai người liên tục gật đầu tiếp nhận.

Lúc này Lâm Dịch mới hơi thỏa mãn gật đầu, lập tức nói:

- Phái người đi gọi vài người này đến đây.

Nói xong hắn ghi lại tên vài người gia gia có tên trong bản danh sách đưa cho hai người.

Thường Ân và Uy Vân lại lập tức ngẩn ra, nhất thời hiểu rõ, hóa ra đối phương muốn tìm người.

Chỉ có điều vừa xong mới làm hắn tức giận, lúc này chính là cơ hội để lấy lòng, vội vàng khúm núm gật đầu. Uy Vân lúc này mới vừa cười vừa nói:

- Sư bá, lúc nào người muốn gặp bọn họ?

Lâm Dịch nhướng mày nói:

- Có vấn đề gì sao?

Uy Vân cẩn thận, cung kính nói:

- Phạm vi khu khai thác quặng rất rộng, hơn nữa đã phân chia ra từng khu vực nhỏ để quản lý. Mà mỗi một tên dư nghiệt Thanh Nguyên Kiếm Tông khi gia nhập khu khai thác quặng đều được đánh số để tiện quản lý. Tuy rằng chúng ta quản lý hết các khu vực nhưng việc đánh số thì tự khu vực đó làm, cũng không có trong hồ sơ của chúng ta. Vì vậy muốn tìm kiếm những người này cũng phải mất một chút thời gian.

Hai đầu lông của Lâm Dịch lại nhíu chặt lại, sắc mặt âm trầm. Nói xong câu đó, Uy Vân khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Những ai thấy biểu tình của Lâm Dịch thì đều có thể suy đoán ra được tâm tình của đối phương không được tốt lắm.

- Cần thời gian bao nhiêu lâu?

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Lâm Dịch mới hít sâu một hơi, lạnh lùng hỏi.

- Việc này, sợ rằng đại khái cũng cần thời gian bảy ngày.

Trong đầu Uy Vân tính toán nhanh một hồi, sau đó nói thời hạn kéo dài ra một chút.

Nói xong, hắn lại sợ thời gian như vậy quá dài làm cho đối phương tức giận, chần chờ một lát rồi vội vã nói thêm một câu:

- Cũng có thể không lâu đến mức như vậy.

Khu vực khai thác quặng này không nhỏ chút nào, phương viên rộng như vậy kể cả thực lực của Lâm Dịch và Lâm Phỉ cũng không thể đi tìm được từng người trong thời gian ngắn. Mấy việc này đối với tứ giai, thậm chí ngũ giai đệ tử, không thể nhanh chóng hoàn thành được. Hơn nữa số lượng đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông lại rất nhiều, muốn tìm ra vài người trong số người đông như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao, đối với Thường Ân và Uy Vân mà nói thì những người đó đối với Lâm Dịch khả năng đều là những người xa lạ mà thôi. Cho dù là Lâm Dịch trải qua hơn sáu mươi năm cũng không cảm nhận được linh hồn ba động của mấy người đó, chưa nói gì đến đám người Thường Ân.

Hơn nữa, trong quá trình tìm người mới có thể xảy ra nhiều vấn đề.

Ví dụ như nói tình huống đối phương tận lực trốn tránh. Đối với đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông mà nói, tự nhiên có cao tầng của Bách Nguyên Tông đến tìm mình, khả năng đó là chuyện tốt hay sao? Vì vậy khi tìm bọn họ, nói không chừng bọn họ sẽ tận lực trốn tránh người tìm kiếm, không có những người quản lý trực tiếp hoặc là đánh số ứng với danh sách, quả nhiên là phiền phức không gì sánh được.

948. Chương 1 056-1057: Tin Tức Truyền Tới.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1056-1057: Tin tức truyền tới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Uy Vân cũng không thể không tính toán thêm những loại tình huống này sẽ phát sinh, vì vậy suy nghĩ rất lâu rồi mới nói ra như vậy.

Sắc mặt Lâm Dịch nhất thời hơi trầm xuống một chút, nhíu mày suy nghĩ, một lát sau cũng chỉ có thể bất đắc dĩ khẽ than một tiếng, thực sự cũng không biết nên nói cái gì. Tuy rằng là một tông phái nhưng quản lý thế này có phải quá rời rạc, lỏng lẻo rồi phải không?

Nghĩ như vậy nhưng hắn cũng không có biện pháp nào.

Tuy rằng thần thức của hắn có thể bao trùm toàn bộ khu vực khai thác quặng, thế nhưng muốn tìm những người hơn sáu mươi năm không gặp, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, Lâm Dịch mới nhìn Thường Uy và Uy Vân mở miệng nói:

- Ta cho các ngươi một tháng, thời gian đó có đủ hay không? xem tại

Hai người vừa nghe như vậy, nhất thời như bắt được vàng. Uy Vân vội vàng gật đầu cười nói:

- Đủ rồi, đủ rồi, cũng không cần thời gian dài như vậy. Lúc nào tìm được đủ số người tiêu diệt sẽ đưa bọn họ tới gặp sư bá.

Lâm Dịch lại hơi lắc đầu nói:

- Lúc nào tìm được bọn họ, chiêu đãi cho tốt một chút, không được ly khai khỏi khu khai thác quặng. Đến lúc đó thì ta sẽ đến.

- Vâng…

Hai người tiếp tục lĩnh mệnh.

Lâm Dịch hơi gật đầu, sắc mặt đột nhiên âm trầm xuống, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Ta hy vọng các ngươi đừng để ta thất vọng lần thứ hai.

Sắc mặt hai người trở nên tái nhợt, liên tục lắc đầu vâng dạ.

Lâm Dịch gật đầu, xoay người phất tay nói:

- Được rồi, nên làm gì thì đi làm đi, ta đi trước có việc đã.

Nói xong, Lâm Dịch cùng với Lâm Phỉ bên cạnh bay thẳng lên trời. Thường Ân và Uy Vân cùng với hơn mười tên tứ giai đệ tử khác khom người cung kính tiễn đưa, cho đến tận khi thân ảnh của đối phương hoàn toàn biến mất, Thưởng Ân và Uy Vân mới thở dài một hơi nhẹ nhõm. Lúc này hai người mới phát hiện ra, dưới khi thế của đối phương, sau lưng bọn họ đều nhễ nhại mồ hôi lạnh.

- Không biết sư bá muốn gặp những người này để làm gì? Còn muốn chúng ta tiếp đãi bọn họ thật tốt?

Thường Ân thầm nói.

Uy Vân cũng có chút nghi hoặc. Ngày hôm nay Dương Đích có vẻ không giống như bình thường, chỉ có điều khuôn mặt và thực lực vẫn là như vậy.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không ra nguyên nhân vì sao, lúc này mới bất đắc dĩ mà nói:

- Cái gì cũng tốt, nói chung trước tiên cần phải truyền việc này xuống dưới đi đã. Ai…Nếu như trước đây đánh số kèm theo tên luôn thì tốt rồi, thời gian một tháng liệu có kịp hay không?

Thường Ân khổ sáp lắc đầu, trong lòng cũng thầm nghĩ bản thân mình không máy mắn. Hết lần này tới lần khác lại tra xét việc này đúng vào phiên trực của mình.

Hai người lập tức xoay người trở về phòng, bắt đầu ban ra mệnh lệnh xuống cấp dưới.

Trên không trung, Lâm Dịch vẫn trong bộ dáng của Dương Đích, vẻ mặt âm trầm cúi đầu nhìn đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông vẫn đang đào móc không ngừng. Vừa nghĩ đến gia gia và bằng hữu phải chịu đối đãi ở đây như vậy hơn sáu mươi năm liền, trong lòng không khỏi dâng lên sự tức giận.

Lâm Phỉ nhìn nét mặt Lâm Dịch, trong lòng cũng không khỏi có chút bất đắc dĩ. Loại sự tình tìm người như thế này không phải cứ có thực lực là đủ. Nàng tuy là cường giả Thần cấp nhưng cũng không có bản lĩnh nhìn thấu người khác như vậy. Những người Lâm Dịch muốn tìm vô cùng xa lạ với nàng, mặc dù thần thức của nàng có thể bao trùm toàn bộ Đông Nam Thiên sợ rằng cũng không có tác dụng gì.

Suy nghĩ một chút, Lâm Phỉ mới nói:

- Dịch ca, huynh muốn đi cứu người tên Lang Sa kia trước sao?

Lâm Phỉ cắt đứt sự trầm tư của Lâm Dịch. Hắn hơi run lên một chút, lập tức gật đầu. Trong lòng hắn không khỏi dâng lên một sự giận dữ, nhíu mày gật đầu nói:

- Ừ, tuy rằng ta tin tưởng Lang Sa có biện pháp tự bảo vệ mình, sẽ không bị thương tổn gì, nhưng việc cứu người vẫn nên càng nhanh càng tốt…Dù sao đi chăng nữa bọn họ vẫn mất một thời gian mới tìm ra mấy người gia gia, vừa vặn kịp lúc cứu Lang Sa. Sau đó trở lại đón mấy người gia gia là được…Đến lúc đó chúng ta đi đại lục Bạch Đế đưa phụ thân, mẫu thân cùng với Mộng nhi và Linh Lung mang lên Thiên giới…

Nói tới đây, Lâm Dịch hít sâu một hơi…Đây là mục tiêu mà hắn đã suy nghĩ hơn ba trăm năm rồi, giờ đây đã là lúc hắn có thể thực hiện.

Lâm Phỉ cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Chỉ có điều Lâm Dịch cũng không chú ý tới ẩn sâu trong đôi mắt nàng lại hiện lên một chút lo lắng…Bởi vì nàng hiểu rất rõ ràng, cuộc chiến chân chính không lâu nữa sẽ bắt đầu xảy ra rồi…

Trở lại Lộng Kiếm đường, Lâm Dịch hơi run người lên một chút, biến trở về dáng dấp vốn có của mình. Lâm Phỉ nghi hoặc nhìn hắn hỏi:

- Chúng ta không lập tức đi tổng bộ Bách Nguyên Tông sao?

Lâm Dịch cười cười gật đầu nói:

- Ta còn có sự tình phải đi hỏi cho rõ ràng trước đã…Sau đó sẽ lập tức xuất phát.

Mang theo một tia nghi hoặc, Lâm Phỉ đi theo phía sau Lâm Dịch, hướng về chỗ kiến trúc cao nhất Lộng Kiếm đường bay tới.

Minh Ngọc đang ngồi ở trong tầng trệt khu kiến trúc này, ánh mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết hắn đang suy nghĩ về vấn đề gì.

Tận mắt nhìn thấy Dương Đích bị hóa thành băng tinh, cho đến tận bây giờ trong lòng hắn vẫn không khỏi dâng lên khẩn trương, nghi hoặc. Tên nam nhân thần bí kia tuyệt đối là đang gạt người.

Cường giả Hư Thần Cảnh…Đúng ra mà nói thì trình độ đó là một loại cự ly xa xôi như thế nào? Loại người có thực lực như vậy, dùng từ "Thay đổi như chong chóng" để mà hình dung bọn họ cũng không hề quá đáng một chút nào. Như vừa rồi hắn cũng đã tận mắt chứng kiến một màn này.

Tuy rằng thực lực của Dương Đích không mạnh bằng Minh Ngọc. Minh Ngọc cũng biết thực lực của mình mạnh yếu như thế nào, nhưng mà nam nhân kia…

Nghĩ tới đây, Minh Ngọc không khỏi khẽ run lên, có chút lạnh cả người. Cái tên nam nhân kia chỉ hơi vung tay lên mà trong khoảnh khắc đã làm Dương Đích hóa thành băng tinh…

Hắn hít sâu một hơi, sau đó thở ra thật dài…

Nếu thực sự đối đầu với nhau thì không phải là một loại chiến đấu chân chính nữa rồi!

- Không biết tại sao nữ tử tên Lang Sa kia lại quen biết với một tồn tại kinh khủng đến như vậy…Dương Đích ơi Dương Đích…Ngươi vốn tưởng rằng Lang Sa sẽ là một khối đá lót đường cho sự thăng tiến của ngươi. Thật không ngờ khối đá lót đường đó lại đưa ngươi đến kết cục như vậy phải không?

Minh Ngọc không có một chút hảo cảm nào đối với Dương Đích. Mặc dù làm đồng sự với nhau đã nhiều năm, nhưng bất kể thái độ xử sự làm người, cùng với tính cách, phẩm chất của đối phương thật đúng là không có một chỗ nào làm cho Minh Ngọc có thể coi trọng.

Cái chính là…Hiện giờ, Dương Đích mới là đường chủ Lộng Kiếm đường. Bởi vì hắn dâng lên lễ vật quý nên Chu Trí Lâm đặc biệt đề thăng hắn lên vị trí đường chủ…Tất cả mọi người đều biết nguyên nhân. Nhưng mệnh lệnh của Chu Trí Lâm ban xuống, có ai dám cãi lời của hắn?

949. Chương 1 056-1057: Tin Tức Truyền Tới.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1056-1057: Tin tức truyền tới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1057: Tin tức truyền tới. (2)

Mà trước kia, tên Dương Đích này đã vô cùng đáng ghét rồi. Những người khác ngang hàng với hắn, bình thường vẫn đối đãi với hắn rất cẩn thận. Tuy rằng mọi người không thích hắn nhưng cũng không gây khó khăn gì với hắn cả. Không nghĩ tới, hắn vừa lên làm đường chủ được thời gian bao lâu? Liền thay đổi thái độ một trời một vực với những người khác. Chuyện xưng hô "Sư huynh" biến thành "Sư đệ" không thèm nói làm gì, hắn còn tỏ thái độ cao ngạo, cảm giác như không coi người khác ra gì.

Chỉ có điều nghĩ lại về cái loại thái độ "Mục hạ vô nhân" của Dương Đích một lát, Minh Ngọc đã bình tĩnh lại. Minh Ngọc hơi nhíu mày…Mặc kệ thế nào đi chăng nữa thì Dương Đích cũng đã chết, nhưng hắn lại là người được Chu Trí Lâm coi trọng. Hắn chết rồi liệu sẽ có ảnh hưởng đến mình hay không?

Hai đầu lông mày của Minh Ngọc lại càng nhíu chặt hơn, nhưng một lát sau lại nhẹ nhàng giãn ra.

- Hiện nay cũng chỉ có thể hi vọng tên nam nhân kia giả trang Dương Đích sẽ không bị ai phát hiện ra.

Tuy rằng hiểu được bản thân mình không phải là đối thủ của tên nam nhân kia, nhưng mà Minh Ngọc không có chút nắm chắc nào. Các trưởng lão của Bách Nguyên Tông cũng không phải là mấy lão già ăn không ngồi rồi. Nhất là vị đại trưởng lão kia, nghe đồn phía sau hắn còn có cả cường giả Thần cấp làm hậu thuẫn!

Không biết vì sao Minh Ngọc chung quy vẫn cứ có cảm giác, sự kiện này sẽ kinh động đến rất nhiều người…rất lớn…rất lớn…không thể tưởng tượng.

Minh Ngọc lại thở dài một tiếng, hắn vừa xoay người thì ánh mắt bắt gặp một thân ảnh, nhất thời toàn bộ thân thể trở nên cứng đờ lại, con ngươi trong nháy mắt cũng trừng to lên hết cỡ.

- Hắc…thật sự xin lỗi, lại quấy rầy ngươi rồi.

Tên nam nhân kia mang theo vẻ mặt sáng lạng không gì sánh được, bộ dáng tươi cười. Dưới vẻ bề ngoài vô cùng tuấn mỹ, không thể không nói bộ dáng tươi cười của hắn rất có lực sát thương. Phía sau hắn vẫn có một người nữ tử đang cười nhẹ nhàng. Thoạt nhìn qua vẫn là người nữ tử có vẻ đẹp kinh diễm lúc trước…

Tuy rằng như vậy nhưng Minh Ngọc lại không cảm nhận được một chút ôn độ nào. Lưng hắn phát ra từng đợt lạnh lẽo, mặc dù nụ cười kia giống như ánh dương quang sưởi ấm…

Dù sao thì Minh Ngọc cũng được tính là người quen mặt, nét mặt hắn cứng ngắc giằng co một lúc, nhất thời biến trở thành bộ dáng tươi cười. Minh Ngọc vội vã chắp tay cung nghênh, trong lòng lại có chút thấp thỏm bất an, nói:

- Đại nhân, các ngài…

Người vừa tới tất nhiên là người mới rời khỏi đây rồi lại quay lại, Lâm Dịch và Lâm Phỉ.

Thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ thấp thỏm, lo âu, Lâm Dịch cũng bật cười nói:

- Yên tâm đi, vừa rồi ta đã không giết ngươi rồi. Nếu ngươi không muốn đối lập với ta thì ta cũng sẽ không động đến ngươi.

Minh Ngọc nghe được câu đó, trong lòng giống như vừa buông được một tảng đá lớn. Hắn thở ra một hơi dài, hiện ra bộ dáng tươi cười, chân thành tha thiết nói:

- Đại nhân, người sao lại nói những lời như vậy…Tiểu nhân dù cho có một trăm lá gan cũng không dám đối lập với người…Mời ngồi, mời ngồi…

Lâm Dịch hơi phất phất tay nói:

- Không cần, ta hỏi ngươi một vấn đề rồi đi ngay.

Minh Ngọc vội vã gật đầu nói:

- Đại nhân xin cứ hỏi đi, tiểu nhân biết điều gì sẽ không dám dấu giếm chút nào…

Không thể không nói, Minh Ngọc là một người rất thông minh. Tại hoàn cảnh lấy thực lực vi tôn trên Thiên giới này, người chân chính trung thành phải nói là hiếm thấy vô cùng. Những người mà một lòng đi theo một vị chủ nhân, đến lúc tối hậu không tiếc hy sinh bản thân mình mà tự bạo với địch nhân, đã thiếu càng trở nên thiếu hơn…Rất hiển nhiên, Minh Ngọc cũng không phải là loại người này.

Hắn biết bản thân mình không có chút lực hoàn thủ nào với Lâm Dịch và Lâm Phỉ. Mặc dù kể cả mình có thông tri với cao tầng của Bách Nguyên Tông thì cũng chỉ có một đường chết mà thôi.

Cường giả Thần cấp đã có nghiêm lệnh, cường giả Hư Thần cảnh không được phép tự giết lẫn nhau. Nói cách khác…Mặc dù hắn có thông tri cho cao tầng của Bách Nguyên Tông thì có thể khiến cho hành động cứu Lang Sa của Lâm Dịch thất bại, nhưng không có khả năng làm cho Lâm Dịch bị mất mạng. Nếu nói như vậy thì…Chính bản thân Minh Ngọc sẽ là người khó thoát chết rồi.

Ngược lại, bây giờ làm bộ biết cái gì nói cái đó, như vậy mới là cách cầu sinh tốt nhất.

Mà hiện nay, nếu đã quyết tâm biết gì nói đó, quyết tâm không đứng ở mặt đối lập với Lâm Dịch…Hắn tất nhiên cũng phải lộ ra vẻ mặt vô cùng phối hợp.

Lâm Dịch lộ ra vẻ thỏa mãn, tươi cười gật đầu nói:

- Thấy ngươi là người thông minh…Ta cũng không cần phải nói nhiều với ngươi làm gì. Nói cho ta biết nơi tiến nhập thứ nguyên vi diện ở địa phương nào?

Minh Ngọc vừa nghe thấy Lâm Dịch muốn nghe loại tin tức đó, nhất thời ngạc nhiên, rồi lắc đầu nói:

- Đại nhân, không phải tiểu nhân không chịu nói…Mà là tiểu nhân cũng không biết điều đó.

Lâm Dịch hơi nhíu mày:

- Vì sao lại không biết?

Minh Ngọc cẩn thận giải thích:

- Loại vị trí tiến nhập Thứ Nguyên vi diện là tối trọng yếu đối với một tông phái hoặc là một tổ chức. Thông thường mà nói thì ngoài trừ cường giả Hư Thần Cảnh hoặc là một số ít đệ tử thân truyền hạch tâm ở ngoài, những người khác đều không thể biết được…Cho dù kể cả đệ tử phụ trách trông coi bên ngoài, mỗi lần muốn đi vào cũng phải để trưởng lão hoặc một số ít đệ tử hạch tâm dẫn vào…Minh Ngọc chỉ là tam đại đệ tử, cũng chỉ là tầng lớp trung tầng mà thôi, không có khả năng tiếp xúc với loại chuyện cơ mật như vậy.

Hai đầu lông mày của Lâm Dịch càng nhíu chặt lại, một lúc lâu sau hắn mới đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn tự nhiên nhìn ra Minh Ngọc không phải đang lừa dối hắn…Hơn nữa, Minh Ngọc cũng không có lá gan dám lừa dối hắn như vậy…Xem ra phải đi tìm vài tên cường giả Hư Thần Cảnh mới được.

Lâm Phỉ tất nhiên cũng nhìn ra then chốt trong vấn đề này…Nhưng vừa nghĩ đến việc có thể sẽ phải giao thủ với cường giả Hư Thần Cảnh, Lâm Phỉ không khỏi nghĩ tới phía sau…Nếu như giao thủ cùng với cường giả Hư Thần Cảnh, chắc chắn sẽ khiến cho cường giả Thần cấp chú ý. Dù sao ở Đông Nam Thiên cũng không thuận tiện như ở Tây Bắc Thiên…Tuy rằng có quan hệ với Hắc Long thần, đám cường giả Thần cấp bên này vẫn cùng một phe với cường giả Thần cấp bên Tây Bắc Thiên, nhưng dù sao cũng đã trôi qua sáu vạn năm rồi…Ai biết được thời gian dài như vậy, Đông Nam Thiên liệu có xảy ra biến hóa gì không?

Đôi mày liễu của Lâm Phỉ bất giác nhíu lại, nhìn vào khuôn mặt đang trầm tư của Lâm Dịch. Nàng khẽ thở dài một tiếng…Nàng biết, nếu như thực sự có việc cần thì cho dù có phải đối mặt cùng với cường giả Thần cấp thì Lâm Dịch cũng vẫn liều mạng đối địch. Nhiều năm như vậy, Lâm Dịch lúc nào cũng lựa chọn liều mạng. Mà hiện nay một mình trên Thiên giới, thật vất vả mới sắp được đoàn tụ với người nhà. Hắn không có khả năng đơn giản buông tha như vậy.

- Xem ra, có lẽ cần phải liên hệ với Tinh tỷ một chút…

950. Chương 1 058-1060: Tổng Bộ Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1058-1060: Tổng bộ Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Phỉ than nhẹ trong lòng.

Cùng lúc đó, Lâm Dịch cũng hít sâu vào một hơi, gật đầu, sau đó nhìn về phía Minh Ngọc tươi cười nói:

- Nếu như vậy thì chúng ta cũng không quấy rồi đại nhân nữa…Cáo từ.

- Đại nhân đi thong thả, đi thong thả…

Minh Ngọc liên tục đưa tiễn, đến khi nhìn thấy hai người hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới thở dài ra một hơi. Lúc này hắn mới cười khổ phát hiện ra, trong lúc tiếp xúc với đối phương ngắn ngủi như vậy nhưng lưng áo của mình đã trở nên ướt đẫm.

- Đi thôi, hiện tại chúng ta đi tổng bộ Bách Nguyên Tông…Để ta nhìn xem, hơn sáu mươi năm trước, Con sói mà Chiến Đạo Minh dẫn vào nhà…có chỗ nào hơn người?

Trên mặt Lâm Dịch hiện lên một tia chờ mong.

Lâm Phỉ nhoẻn miệng cười, nhất thời làm cho đệ tử Bách Nguyên Tông quanh đó đều nhìn nàng đăm đăm…Một tia quang mang lóe lên, hai người nhất thời biến mất vô tung vô ảnh.

Có thể nói Bách Nguyên Tông tại Đông Nam Thiên và Lâm Phong Vực giống như sấm đánh bên tai. Ngoài tổng bộ tại Lâm Phong Hải Vực, thế lực của Bách Nguyên Tông còn vươn tới cả trong Phù Du Hải Vực gần đó. Hơn sáu mươi năm trước, Bách Nguyên Tông đã là một môn phái cực mạnh trong Lâm Phong Hải Vực. Toàn bộ Lâm Phong Hải Vực cũng chỉ có bảy cường giả Hư Thần Cảnh nhưng tất cả đều là trưởng lão của Bách Nguyên Tông...Thực lực như vậy có thể nghĩ. Mà hiện nay, sau hơn sáu mươi năm, Bách Nguyên Tông đã trở thành một đại phái trong cả Lâm Phong Hải Vực và Phù Du Hải Vực...Tam đại môn phái lâu đời trong Phù Du Hải Vực là Chiến Đạo Minh, Kỳ Tuyệt Môn và Thanh Nguyên Kiếm Tông. Bởi vì minh chủ Chiến Đạo Minh dẫn sói vào nhà mà hiện nay môn phái đã lưu lạc trở thành một thế lực nhị lưu. Thanh Nguyên Kiếm Tông thì đã hoàn toàn biến mất trong lịch sử bụi bặm của Thiên giới.

Kể từ đó, tại hai đại hải vực, Bách Nguyên Tông trở thành thế lực độc tôn.

Tổng bộ Bách Nguyên Tông tọa lạc trên một chỗ linh mạch lớn nhất trong Lâm Phong Hải Vực. Toàn bộ hạch tâm của môn phái bao trùm phạm vi linh mạch dài đến mấy vạn dặm, mà từ vị trí hạch tâm của môn phái còn mở rộng ra ngoài thêm mấy vạn dặm nữa thuộc về đệ tử bình thường của Bách Nguyên Tông...Phạm vi tổng bộ của Bách Nguyên Tông rộng lớn như vậy làm cho người ta phải líu lưỡi.

Trên cửa đá hùng tráng, uy nghiêm to lớn, viết ba chữ như rồng bay phượng múa "Bách Nguyên Tông.

..Canh gác trước cửa là mười sáu tên đệ tử tứ giai...Bọn họ ngẩng đầu, ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng, trên người phát ra khí tức sát phạt nhàn nhạt...Không thể nghi ngờ, bọn họ tuy rằng chỉ là đệ tử tứ giai nhưng từ khí thế trên người phát ra cũng có thể thấy trong hàng ngũ đệ tử tứ giai, bọn họ cũng là những nhân vật đỉnh phong.

Nhìn lại toàn bộ các môn phái, chỉ là những đệ tử canh gác ngoài đại môn cũng đã như vậy, có thể tưởng tượng được thực lực của Bách Nguyên Tông như thế nào. Tuy rằng phạm vi Nghênh Khách Phong không lớn, nhưng khí thế cũng đủ làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Những chiếc trụ to, độ cao hàng trăm thước, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách không nói nên lời. Trên đó còn điêu khắc đủ loại phù điêu, hình vẽ dáng dấp tinh mỹ thể hiện khí thế bàng bạc, khiến cho người xem không khỏi nảy sinh lòng kính trọng.

Bình thường thì đại môn của Bách Nguyên Tông cũng tiếp đón không ít người, nhưng dù sao số lượng cũng chỉ có hạn. Nhưng ngày hôm nay ở nơi đây náo nhiệt phi phàm, dùng từ "Đông như trẩy hội" để hình dung thì cũng không quá đáng chút nào.

Những người ăn mặc khác nhau, hình dáng khác nhau từ bốn phương tám hướng tụ tập ở đây. Trên mặt bọn họ đều mang theo dáng vẻ tươi cười...Là mỉm cười thật tâm hay là ngoài cười nhưng trong không cười...Nói chung, họ đều phải mang vẻ vui cười mà đến.

Dưới đại môn uy nghiêm, khí thế bàng bạc kia chăng một sợi dây dài, trên sợi dây giắt đủ mười hai đèn lồng hồng sắc, tượng trưng cho việc hỉ...Tuy rằng giờ đang là ban ngày, không cần phải thắp đèn, nhưng mười hai ngọn đèn lồng kia vẫn như cũ tỏa ra hồng sắc quang mang nhàn nhạt, làm cho khí thế hùng tráng tăng thêm mấy phần vui mừng.

Hôm nay là hôn lễ của Chu Trí Lâm trưởng lão, một trong bảy đại trưởng lão của Bách Nguyên Tông...Việc này không thể nào là việc nhỏ được. Một tháng qua, liên tục có những nhân vật danh vọng của hai đại hải vực đến chúc mừng...Có được tư cách nhận được thiếp mời, thấp nhất cũng phải có thực lực Thiên vị lục giai. Mà ngoại trừ bọn họ còn có nhiều tùy tùng mang theo lễ vật đi cùng.

Lúc Lâm Dịch đã biến thành Dương Đích và Lâm Phỉ xuất hiện trên truyền tống trận tại Nghênh Khách Phong, nhất thời lỗ tai hắn phải chịu một hồi thanh âm ầm ĩ vang vọng.

Tên đệ tử phụ trách trông coi truyền tống trận khi nhìn thấy Lâm Phỉ bên cạnh Lâm Dịch, lập tức sửng sốt ngẩn người, thần sắc lộ ra vẻ kinh diễm không gì sánh được. Thẳng cho đến lúc Lâm Dịch hơi ho khan một tiếng, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn, tên đệ tử kia mới thay đổi sắc mặt, liên tục khom người nói:

- Đệ, đệ tử ra mắt sư tổ...Thỉnh, thỉnh sư tổ thứ tội. (.

Lâm Dịch không ngờ tên Dương Đích này lại có uy đến như vậy, ngay cả tên đệ tử trông coi ở đây mà cũng nhận ra hắn?

Nhưng hắn vẫn phải biểu hiện ra thần sắc âm trầm nhìn đối phương, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng nói:

- Nếu như không phải hôm nay là ngày đại hỉ của sư tổ, không thích hợp thấy máu…Ngày hôm nay tròng mắt của ngươi có lẽ đã biến mất rồi.

Sắc mặt tên đệ tử kia lập tức trở nên tái nhợt, lưng càng xuất hiện một mảnh lạnh lẽo, lập tức khúm núm cúi đầu, căn bản không dám nhìn Lâm Phỉ nữa.

Lâm Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, mục quang dời khỏi tên đệ tử kia, quét nhìn xung quanh…Chỉ thấy lúc này không chỉ có những đệ tử Bách Nguyên Tông, còn có rất nhiều người khác cũng đang chú ý nhìn ngắm Lâm Phỉ bên người Lâm Dịch…Nét mặt cả đám đều lộ ra thần sắc kinh diễm, ngơ ngác đứng nhìn Lâm Phỉ. Nàng lúc này mang theo một chút tiếu ý đứng núp phía sau Lâm Dịch.

Điều này làm cho hai đầu lông mày Lâm Dịch lập tức nhíu lại…Hắn thấp giọng hỏi:

- Những người này là ai?

Tên đệ tử kia tuy rằng sợ hãi muốn chết, nhưng khi nghe Lâm Dịch hỏi, hắn vội vã bật người, cung kính trả lời:

- Bẩm báo sư tổ…Những người này đều là khách nhân của thái thượng sử tổ cùng với các tùy tùng.

Lâm Dịch hơi nhíu mày, sau đó lại hỏi tiếp:

- Không phải nói còn một tháng nữa mới tổ chức hôn lễ sao? Vì sao hiện tại đã tới rồi?

Tên đệ tử kia cung kính trả lời:

- Bẩm báo sư tổ…Những người này đều là khách nhân đến từ Lâm Phong Hải Vực, còn về phần khách nhân tử Phù Du Hải Vực thì đều chưa tới. Kỳ hạn thời gian một tháng là để chờ những người đó.

Lâm Dịch hơi gật đầu nói:

- Ừ.

- Bọn họ được an bài ở địa phương nào?

Tên đệ tử nao nao, lập tức nói:

- Điều này đệ tử cũng không biết…Nghênh Khách Phong chỉ phụ trách tiếp đón, kiểm tra thiếp mời. Còn lại phía trên Phân Khách Phong còn có các vị sư thúc, sư bá khác phụ trách.

Lâm Dịch hiểu ra, gật gật đầu., sau đó mới phất tay nói:

951. Chương 1 058-1060: Tổng Bộ Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1058-1060: Tổng bộ Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1059: Tổng bộ Bách Nguyên Tông. (2)

- Được rồi, đi làm gì thì làm đi, không cần để ý tới ta nữa.

Tên đệ tử kia khom người lĩnh mệnh, lập tức xoay người, thân thể đứng nghiêm thẳng tắp một chỗ…Xem ra, chức trách của hắn là thủ hộ nơi truyền tống trận này.

Lâm Dịch quay đầu lại nhìn Lâm Phỉ, khẽ cười cười, sau đó hai người bước tới phía đoàn người đang đứng.

Tuy rằng nói là náo nhiệt, nhưng những người ở đây đều là nhân vật có uy tín, danh dự. Vì vậy đoàn người cũng không quá lớn, chỉ có trên dưới một trăm người thôi.

Đoàn người đều đang đứng bắt chuyện với nhau…Tuy rằng mang tiếng là Thiên giới, nhưng tại hải vực này lại hơi có chút diện mạo của trần gian. Xuất hiện ở đây đều là những người nổi danh như vậy, có thể nói đây là một cơ hội cực tốt để tạo ra các mối quan hệ tốt với mọi người xung quanh…Dù sao ngoại trừ Bách Nguyên Tông thì sợ rằng toàn bộ Phù Du Hải Vực và Lâm Phong Hải Vực, không một môn phái nào có đủ khả năng chủ trì một lần tụ hội toàn bộ những người nơi đây…Bản thân trong Thiên giới, rất nhiều lúc gặp phải nguy hiểm chết người. Nếu có thể có thêm một vài bằng hữu tốt, chuyện này đúng là khả ngộ không thể cầu. Đến thời khắc mấu chốt thậm chí có thể cứu mình một mạng.

Cả đám đều ôm loại ý niệm này mà giao tiếp cùng nhau, nhìn qua thì vô cùng vui vẻ.

Đương nhiên, ngoại trừ đang nói chuyện với nhau như vậy, cũng có rất nhiều người đều tập trung ánh mắt lên vóc người yểu điệu, mê hoặc của Lâm Phỉ…Điều này làm cho Lâm Dịch cảm thấy vô lực, chỉ có thể đảo cặp mắt trắng dã ra nhìn.

Chỉ có điều, tâm lý thích khoe khoang thì ai cũng có. Lâm Dịch cũng không phải loại cổ hủ, thê tử của mình bị người khác nhìn vài lần liền nổi lên tức giận. Tuy rằng có chút bất đắc dĩ nhưng hắn cũng không nói thêm câu gì.

- Vị này, có phải là Dương đại nhân không?

Một thanh âm nhiệt tình cắt đứt suy nghĩ của Lâm Dịch. Lâm Dịch nghiêng đầu, chỉ thấy trong đám người, một thanh niên đang từ từ đi đến. Người này quả thật được sinh ra không uổng phí chút nào, tướng mạo tuấn mỹ, khi cười lộ ra hàm răng trắng muốt, đều dặn. Thân hình hắn cao lớn, cân đối, xứng đáng là một mỹ nam tử. Kể cả so sánh với hình dáng thực sự của Lâm Dịch cũng chỉ kém vài phần mà thôi.

Lâm Dịch hơi run lên một chút, không khỏi hơi nhíu hai mắt lại nhìn…Tên tiểu bạch kiểm này mặc dù đang cười với mình nhưng ánh mắt lại một mực tập trung lên người Lâm Phỉ. Ánh mắt hắn quét lên quét xuống, tựa hồ như muốn nhìn xuyên qua lớp quần áo bach sắc của nàng…

Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ…liếc mắt nhìn Lâm Phỉ, lại phát hiện ra cô nàng vẫn mang theo dáng vẻ tươi cười chết người như cũ, Lâm Dịch không biết làm thế nào chỉ âm thầm lắc đầu.

Hắn đương nhiên sẽ không vì đối phương mà nảy sinh ra tức giận làm gì…Hắn và Lâm Phỉ hiện nay đều là cường giả Hư Thần Cảnh, đối phương chỉ là một tên lục giai mà thôi, thật đúng là không đủ tư cách để Lâm Dịch tính toán làm gì.

Chỉ có điều đang diễn trò thì phải diễn cho đạt…Lúc này hắn đang đóng giả Dương Đích, ngang cấp bậc với đối phương, không thể làm ra sắc mặt hòa nhã được. Nhất là khi đối phương trước mặt mình lại làm ra cái trò "Làm càn khiêu khích" trên người nữ nhân của mình.

Vì vậy, ngữ khí Lâm Dịch có chút lãnh đạm, nhàn nhạt đạm nhiên nói:

- Các hạ là ai?

Nghe được tâm tình bất mãn trong lời nói của Lâm Dịch, tên mặt trắng nhỏ kia lúc này mới nhìn về phía Lâm Dịch, ha hả cười nói:

- Thất lễ rồi…Thất lễ rồi…Bổn nhân tự giới thiệu một chút. Ta là trưởng lão Mã Phái của Thủy Vân Phái tại Lâm Phong Hải Vực. Tại hạ may mắn được Chu trưởng lão nhìn trúng, nên được phân cho thiệp mời…Các hạ hẳn là Dương đại nhân phải không?

Thủy Vân Phái tại Lâm Phong Hải Vực, đương nhiên là Lâm Dịch không biết đến. Dù sao thì hắn cũng từ Phù Du Hải Vực đến Lâm Phong Hải Vực…Nếu như là ở Phù Du Hải Vực thì Lâm Dịch còn có thể xem qua quyển ngọc giản, nhiều ít cũng sẽ có một chút ấn tượng. Nhưng tại Lâm Phong Hải Vực thì ngoại trừ Bách Nguyên Tông ra, các môn phái khác hắn không biết đến một chút nào.

Chỉ có điều lúc đối phương tự giới thiệu, trên mặt lộ ra vẻ tự hào nhàn nhạt, có lẽ cũng là thế lực không kém.

Nhưng mà thế lực không kém ở đây cũng chỉ so sánh với những tên không môn không phái mà thôi. Phía sau Lâm Dịch hiện nay có đệ nhất ngạnh sơn Bách Nguyên Tông làm chỗ dựa, Lâm Dịch cũng không cho rằng tên tiểu bạch kiểm kia dám tỏ thái độ gì với mình lúc này.

Nhàn nhạt nhìn thoáng qua hắn, Lâm Dịch hơi chắp tay cho có lệ rồi nói:

- Nguyên lai là Mã trưởng lão, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu…Nếu như không có việc gì thì mời Mã trưởng lão tiếp tục ở đây. Ta có việc đi trước một bước.

Nói xong, Lâm Dịch hơi quay đầu lại cười nói:

- Phỉ nhi, chúng ta đi thôi.

Lâm Phỉ nghe được lời nói của Lâm Dịch, nhất thời trên mặt lại phóng xuất ra dáng vẻ tươi cười…Tên tiểu bạch kiểm vẫn đang nhìn Lâm Phỉ từ trên xuống dưới, lập tức sắc mặt đỏ bừng lên, con mắt nhìn Lâm Phỉ lúc này đã trừng lớn, lộ ra thần sắc si mê.

Thấy Lâm Phỉ thản nhiên cười đi theo Lâm Dịch đi ra ngoài, tên mặt trắng nhỏ Mã Phái nhất thời nóng nảy, vội vã hô to:

- Đại nhân, xin dừng bước.

952. Chương 1 058-1060: Tổng Bộ Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1058-1060: Tổng bộ Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch bất đắc dĩ hung hăng liếc mắt nhìn Lâm Phỉ. Nàng lè lưỡi ra cười, lộ ra biểu tình vô tội, thực sự làm cho người ta muốn tức cũng không tức được.

Dừng lại cước bộ, Lâm Dịch hơi quay đầu lại hỏi:

- Mã đại nhân, còn có chuyện gì vậy?

Tên Tiểu bạch kiểm vội vã bước tới vài bước, đi đến trước mặt Lâm Dịch, ha hả cười nói:

- Mã mỗ vốn kính ngưỡng Dương đại nhân từ lâu, vẫn muốn kết giao một phen với Dương đại nhân, đáng tiếc là chưa có dịp. Lúc này đây thật vất vả mới có cơ hội gặp được Dương đại nhân, làm sao có thể để cho Dương đại nhân cứ bỏ đi như vậy được?

Nói đến lúc cuối, tên Tiểu bạch kiểm cảm giác mình có chút hài hước, vội vàng nở ra một nụ cười vui đùa.

Lâm Dịch bất đắc dĩ trong lòng, trợn mắt lên nhìn đối phương. Rõ ràng là thèm nhỏ dãi mỹ sắc của Phỉ nhi, làm sao có thể tin được lời nói của đối phương như vậy được.

Nhưng rồi Lâm Dịch lập tức có chút buồn cười. Một tên thực lực Lục giai Thiên vị cảnh, cư nhiên đối với một người có thực lực đã vượt qua Hư Thần Cảnh, nổi lên sắc tâm với cường giả Thần cấp. Tên này đúng là làm ình không thể tức giận được.

Lâm Dịch không mặn không nhạt, hơi chắp tay nói:

- Được đại nhân nhìn trúng mỗ, mỗ vô cùng cảm kích. Nhưng mỗ sợ rằng không thể nói chuyện cùng đại nhân được. Chung quy vẫn phải đi gặp trưởng bối trong sư môn trước, thực sự xin lỗi.

Nói xong, Lâm Dịch cũng không chờ Mã Phái lúc này đang dại ra, chưa kịp lấy lại tinh thần. Hắn nhìn Lâm Phỉ một chút, hai người liền bay lên trời, đi tới phía một tòa phù phong trên không trung. Mục đích của

hắn đến đây là để cứu người. Hiện tại phải tìm hiểu rõ địa phương này, tìm nơi tọa lạc của Lang Sa, cũng không có thời gian đâu mà dây dưa cùng tên Tiểu bạch kiểm kia.

Chương 1060: Tổng bộ Bách Nguyên Tông. (3)

Cho đến tận lúc hai người hoàn toàn đi khuất, Mã Phái mới thở ra một hơi thật dài. Khi nãy, ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lâm Dịch và Lâm Phỉ, đương nhiên tiêu điểm của hắn chỉ là hình bóng xinh đẹp của Lâm Phỉ mà thôi.

- Nữ nhân này, chẳng lẽ hắn lại muốn dâng lên cho Chu trưởng lão sao?

Mắt thấy sự tình phát sinh, tất cả mọi người xung quanh đều suy đoán như vậy trong lòng, trong mắt mỗi người đều dâng lên sự ước ao. Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ nghĩ trong lòng như vậy mà thôi. Đệ tử Bách Nguyên Tông có thể thảo luận chuyện của sư thúc, sư bá, sư tổ, thậm chí là thái sư tổ, dù sao đó cũng là chuyện sư môn Bách Nguyên Tông. Nhưng nếu là ngoại nhân đàm luận chuyện của họ thì…Chỉ sợ chuyện đó cũng không phải là chuyện đơn giản nữa rồi.

- Các vị đại nhân, mời đi qua bên này.

Đúng lúc này, tên đệ tử tứ giai phụ trách đăng ký cung kính mở miệng nói. Dù sao ở đây cũng là tổng bộ Bách Nguyên Tông, ngoại nhân không thể tùy ý đi lại. Lâm Dịch và Lâm Phỉ là đệ tử Bách Nguyên Tông, tất nhiên không bị gò bó như vậy, những người khác thì phải tuân theo quy củ. Trong môn phái lớn nhất Lâm Phong Hải Vực này, cũng không cho phép bọn họ tùy ý làm càn.

Mã Phái có chút thất vọng, nhìn thoáng qua tòa phù phong đối diện, nơi mà hai người Lâm Dịch và Lâm Phỉ vừa bay tới. Hắn khẽ thở dài một tiếng, xoay người đi vào trong đội ngũ chung với đám khách nhân.

Phân Khách Phong nằm trên không trung, cách vài dặm phía sau Nghênh Khách Phong. So sánh với Nghênh Khách Phong thì nó nhỏ hơn rất nhiều. Khi Lâm Dịch và Lâm Phỉ bước lên Phân Khách Phong, ánh mắt hơi nhìn ra xung quanh một chút, đại khái toàn bộ khung cảnh đều lọt vào trong tầm mắt.

Tổng cộng có ba tòa truyền tống trận, trên mỗi tòa truyền tống trận đều có hai gã ngũ giai đệ tử canh gác hai bên.

Khi thấy Lâm Dịch và Lâm Phỉ xuất hiện, thần sắc mấy tên ngũ giai đệ tử trở nên nghiêm chỉnh hơn, lập tức cung kính hành lễ nói:

- Ra mắt sư thúc.

Lâm Dịch hơi run lên một chút, xem ra danh khí tên Dương Đích này thật ra không nhỏ chút nào. Không ngờ những tên đệ tử ở tổng bộ này đều nhận ra hắn. Chỉ có điều sau khi nghĩ kỹ lại, hắn cũng hiểu được. Hôn lễ lúc này đang diễn ra, người thúc đẩy nó phải nói chính là Dương Đích, kể cả lúc trước không có danh vọng gì thì lúc này cũng sẽ trở nên nổi danh. Điều này cũng có thể dễ dàng lý giải. Giống như cái tên Mã Phái kia, lúc trước đó thì hắn làm sao mà biết được ai là Dương Đích?

Hơi gật đầu, Lâm Dịch nói:

- Chu sư tổ đang ở địa phương nào? Ta muốn đi thỉnh an sư tổ.

Hiện nay, Dương Đích được Chu Trí Lâm trưởng lão rất coi trọng, mấy tên ngũ giai đệ tử cũng sợ đắc tội với hắn. Nghe được lời Lâm Dịch hỏi, một gã ngũ giai đệ tử vội vàng cung kính trả lời:

- Mấy vị trưởng lão hiện nay đang ở Dưỡng Tâm Phong. Mời sư thúc đi sang bên này, đệ tử sẽ đưa người tới đó.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, cùng đi với Lâm Phỉ bước vào tòa truyền tống trận. Mà lúc này mấy tên đệ tử mới chú ý tới Lâm Phỉ đi theo phía sau Lâm Dịch, cả đám nhất thời đều hơi ngẩn ngơ.

Cũng may là bọn họ cũng biết tính tình keo kiệt, nhỏ mọn của Dương Đích, ngay lập tức đã cúi đầu xuống, không dám tiếp tục nhìn lâu. Sau đó một tên đệ tử dẫn hai người lên một tòa truyền tống trận. Một trận quang mang lóe lên, hai người liền biến mất khỏi nơi này.

Tiếp tục mở mắt ra, hai người chỉ cảm thấy linh lực ba động cường liệt đầy rẫy khắp trong không khí. Lâm Dịch đảo mắt nhìn, lọt vào trong tầm mắt là một tòa phủ đệ rộng rãi, khí thế. Trên đại môn của tòa phủ đệ viết ba chữ "Dưỡng tâm các" thật lớn tỏa ra khí thế uy nghiêm.

Linh khí lượn lờ, hình thành nên từng đạo yên vụ bạch sắc, nhìn qua vô cùng thần kỳ, đẹp mắt.

- Ra mắt sư thúc.

Bên tai Lâm Dịch và Lâm Phỉ vang lên tiếng thăm hỏi ân cần. Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy chính là một tên ngũ giai đệ tử trông coi tòa truyền tống trận. Lâm Dịch hơi gật đầu, khẽ ừ một tiếng, sau đó đánh mắt với Lâm Phỉ bên cạnh, hai người liền hướng về phía trong phủ đệ đi tới.

Đại môn của phủ đệ đang mở ra, trên cửa là một bức hoành phi hồng sắc, trên đó ghi bốn chữ lớn "Thiên tác chi hợp.

Sau khi tiến nhập vào trong, nhất thời từng đợt thanh âm xôn xao truyền tới, chỉ thấy rất nhiều đệ tử Bách Nguyên Tông đang bận rộn qua lại sắp đặt mọi thứ.

Hóa ra mọi người đang chuẩn bị cho hôn lễ.

- Dịch ca, hiện tại chúng ta làm gì?

Lâm Phỉ hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh, mở miệng hỏi.

Lâm Dịch hơi nhíu mày một chút, nhìn xung quanh suy nghĩ rồi nói:

- Tình hình này thì không tránh khỏi phải tiếp xúc với vài người. Dù sao thì những người này còn nắm giữ chỗ cửa ra vào Bạch Đế đại lục. Chúng ta đi tìm Lang Sa trước, ngoài ra còn phải hỏi chuyện đó nữa.

Lâm Phỉ cũng không có ý kiến gì, sau khi gật đầu lại hiếu kỳ nhìn quanh bốn phía.

Trong khi đang bận rộn, đám người đệ tử Bách Nguyên Tông nhìn thấy Lâm Dịch, vội vã khom mình hành lễ. Lâm Dịch cũng khẽ gật đàu đáp lại.

Trong tòa phủ đệ này, đình đài lầu các, ao suối, cây cỏ, thảm cỏ xay cùng với một ít cây cối, còn có xuất hiện một ít điểu thú hiếm có mỹ lệ, thực sự rất đẹp mắt.

Dưỡng Tâm Các này mang tên là các, nhưng lại là địa phương các trưởng lão chuyên dùng để ở, quy cách tất nhiên không nhỏ.

- Trước tiên ta nhìn xem có thể tìm Lang Sa hay không.

Lâm Dịch nhẹ nhàng nói, sau đó thần thức nhất thời tỏa ra xung quanh tìm kiếm.

Thần thức bảy tên cường giả Hư Thần Cảnh đều xuất hiện trong đầu Lâm Dịch, bọn họ cũng không phải là ở cùng một chỗ, mỗi người ở một địa phương khác nhau.

- Dịch ca, còn có một cường giả Ngưng Thần kỳ.

Lúc này Lâm Phỉ đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Dịch khẽ cau mày, nhất thời hắn cũng phát hiện ra, trong bảy thần thức, có một thần thức cực kỳ cường đại, cũng chỉ yếu hơn bản thân mình một chút mà thôi. Chắc hẳn chính là cái tên cường giả Ngưng Thần kỳ kia.

Không dám quá mức tập trung thần thức chú ý đến hắn, Lâm Dịch hướng thần thức lưu ý đến những tên đệ tử tứ giai. Lang Sa mới phi thăng lên Thiên giới, chắc hẳn đã đạt được trình độ tứ giai Thiên vị cảnh. Nếu hôn lễ được cử hành tại địa phương này, nói không chừng nàng cũng sẽ ở đây.

Nghĩ như vậy, thần thức của Lâm Dịch bắt đầu quét nhìn xung quanh.

Một lát sau, thần thức của hắn lưu lại trên ba địa phương.

Ba địa phương này đều ở sâu phía trong Dưỡng Tâm Các. Sở dĩ Lâm Dịch chú ý đến những nơi đó là vì những đệ tử tứ giai ở đó nửa ngày cũng không di chuyển đi đâu cả. Lang Sa hiện này cũng có thể đang bị cưỡng chế. Nghĩ đến tên Chu Trí Lâm như vậy, làm sao có thể để cho Lang Sa được đi lại tự do?

Trong đó có một vị trí gần nơi này nhất, ước chừng khoảng cách trên dưới một dặm. Bởi vì còn có lầu các che chắn, phòng ốc cũng rất nhiều cho nên hai người Lâm Dịch cũng không nhìn thấy được trực tiếp. Nơi này có ba người đệ tử tứ giai, mà Lâm Dịch chú ý vẫn chưa có ai di động một chút nào.

953. Chương 1 061-1063: Gặp Lại Lang Sa.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1061-1063: Gặp lại Lang Sa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Vị trí thứ hai thì có hơi xa một chút, ở đây có bốn người đệ tử tứ giai, cũng đã lâu không nhúc nhích.

Vị trí thứ ba có cự ly xa nhất, ở đó có một người đệ tử tứ giai và hai người đệ tử ngũ giai.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút, sau đó hầu như có thể xác đinh Lang Sa đang ở vị trí thứ ba. Hai người đệ tử ngũ giai kia có thể là đang phòng ngừa Lang Sa chạy trốn.

- Tìm được rồi, chắc hẳn là ở chỗ đó.

Lâm Dịch thu hồi thần thức, mở miệng nói với Lâm Phỉ.

- Vâng, hai gã đệ tử ngũ giai chắc hẳn là đang canh chừng Lang Sa.

Lâm Phỉ cư nhiên cũng mở miệng nói đúng suy nghĩ của Lâm Dịch, làm hắn hơi ngẩn ra một chút. Lâm Dịch lập tức cười cười gật đầu, thần thức của cường giả Thần cấp, chắc chắn là cường hãn hơn hắn nhiều lắm. Hơn nữa, Lâm Phỉ cũng không phải là người ngu dốt.

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong, hai người liền hướng thẳng về vị trí thứ ba đi tới.

Dọc đường đi đều chăng đèn, kết hoa, lộ ra không khí vui mừng, náo nhiệt. Hai người cũng gặp qua không ít tứ giai đệ tử, ngũ giai đệ tử, thậm chí còn có cả lục giai đệ tử. Khác với các đệ tử tứ giai, ngũ giai, lúc lục giai đệ tử gặp Lâm Dịch, tuy rằng cũng có chào hỏi, nhưng khi Lâm Dịch quan sát thì phát hiện ra trong mắt bọn họ lóe lên vẻ khinh thường, đùa cợt.

Lâm Dịch cũng chỉ có thể dở khóc dở cười, cũng không có cách nào để mà giải thích. Thái độ làm người của Dương Đích thực sự không thể chấp nhận được.

Càng thâm nhập sâu vào bên trong Dưỡng Tâm Các, người đi lại càng ít dần. Cuối cùng hai người Lâm Dịch cũng đi đến được vị trí thứ ba, dọc đường đi cũng không gặp phải bất cứ sự tình gì.

Chỉ liếc mắt nhìn, hai người Lâm Dịch hầu như có thể chắc chắn xác định đây là địa phương Lang Sa cư ngụ. Toàn bộ cửa sổ và cửa ra vào nơi đây đều dán đầy chữ "Hỉ.

Hồng sắc bảo thạch xâu chuỗi thành rèm cửa buông xuống hai bên. Hai gã ngũ giai đệ tử đang đứng thủ hộ phía bên ngoài cửa.

- Xem ra chính là nơi này.

Lâm Dịch nhỏ giọng nói, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Lâm Phỉ cũng chỉ gật đầu, không nói năng thêm câu gì.

Khóe miệng Lâm Dịch vẫn mang theo nụ cười, đột nhiên xuất hiện thêm vẻ mong đợi, không biết khi Lang Sa gặp lại mình, nàng sẽ có biểu cảm như thế nào đây?

Suy nghĩ một chút, năm xưa nàng cũng là người bị nhốt. Đến cuối cùng chính mình đã gặp được nàng. Mấy trăm năm đã không gặp mặt, không biết nàng còn nhớ thanh âm cũng mình nữa không?

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch hắc hắc cười, con mắt hắn đột nhiên biến thành màu tinh lam sắc. Lâm Dịch chỉ hơi trừng mắt một chút, hai gã ngũ giai đệ tử trông coi cửa căn bản không kịp có một chút phản ứng nào, cứ như vậy ngã xuống mặt đất. Lâm Dịch cười hắc hắc nói:

- Phỉ nhi, đi thôi.

Thân ảnh hai người chợt lóe, nhẹ nhàng đi qua cửa vào trong phòng.

Động tác hai người vô cùng nhẹ nhàng, không phát ra một chút thanh âm nào. Vừa vào cửa, con mắt Lâm Dịch lần thứ hai lại biến thành màu tinh lam sắc. Một lát sau, từ ngoài cửa truyền đến thanh âm của hai tên ngũ giai đệ tử.

Quan sát thấy bọn chúng đột nhiên ngã xuống mặt đất mà không hề cảm thấy kỳ quái chút nào, điều này làm cho khóe miệng Lâm Dịch khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉm.

Đây là một loại thủ đoạn tinh thần công kích, chỉ có thể có tác dụng với những người có tinh thần lực yếu hơn mình rất nhiều, lại là lúc không hề có sự phòng bị. Thủ thuật này có thể phong tỏa linh hồn đối phương trong nháy mắt, làm cho đối phương mất đi ý thức…Chờ cho đến khi gỡ bỏ phong tỏa linh hồn, ý thức cũng lập tức được khôi phục, nhưng chuyện lúc trước sẽ hoàn toàn không có ấn tượng gì. Hơn nữa thủ thuật này có thể lưu lại vào trong linh hồn đối phương một tia ám chỉ…Loại ám chỉ mà Lâm Dịch thực hiện chính là ám chỉ cho bọn họ không hề nghi ngờ đến trạng thái của bản thân mình chút nào.

Nhẹ nhàng cười một lúc, sau đó Lâm Dịch mới nhìn sang Lâm Phỉ, nháy mắt ra hiệu cho nàng. Lâm Phỉ hiểu ý, thản nhiên cười, búng ngón tay nhỏ nhắn một cái, nhất thời một đạo quang mang vô hình xuất hiện bao phủ toàn bộ gian phòng vào bên trong…Tuy rằng Lâm Dịch cũng có thể tạo ra kết giới, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là cường giả Hư Thần Cảnh, hắn sử dụng thần thức thôi thì không có vấn đề gì, nếu như ở chỗ này vận dụng năng lượng khổng lồ, ví dụ như thành lập kết giới, sợ rằng khó có thể giấu diếm được tên cường giả Ngưng Thần kỳ trưởng lão kia…Bây giờ còn chưa phải là lúc đụng độ với bọn họ.

Làm xong tất cả, lúc này Lâm Dịch mới nhìn quét tất cả phạm vi xung quanh.

Toàn bộ gian phòng đều lấy hồng sắc làm chủ đạo. Trước mặt là một tấm bình phong hồng sắc, mơ hồ từ phía sau bình phong truyền đến hương thơm nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ gian phòng…Lâm Dịch phát hiện ra mấy thứ đồ dùng trong phòng đều được làm từ gỗ thượng hạng, hương thơm này đều là từ đồ dùng trong phòng phát ra.

Lâm Dịch và Lâm Phỉ hơi di chuyển một chút, chậm rãi bay qua tấm bình phong…nhất thời toàn bộ căn phòng đều rơi vào trong tầm mắt.

Toàn bộ gian phòng đều mang màu hồng sắc thể hiện sự vui mừng. Giường lớn hồng sắc, chăn đệm hồng sắc…Điều này làm cho Lâm Dịch nhớ tới tràng cảnh năm xưa, lúc mình thành thân cũng với Mộng nhi và Linh Lung, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Đương nhiên, việc này cũng không phải là lý do chủ yếu…Chủ yếu chính là hiện nay bên cạnh bàn, một người nữ tử mang theo vẻ mặt thất thần đang ngồi đó, chính là Lang Sa.

Mấy trăm năm không gặp nàng, Lang Sa vẫn không thay đổi chút nào.

Vẫn mặc một bộ trang phục bạch sắc như xưa, giống như một đóa thanh liên, trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại kèm theo sự cao ngạo.

Lâm Dịch nhìn Lang Sa một chút, vẫn là dung nhan hoàn mỹ, tinh xảo như năm xưa, lộ ra một tia thanh lãnh, cao ngạo…Điều này làm cho Lâm Dịch không khỏi lại nhớ tới năm xưa lúc lần đầu tiên nhìn thấy nàng…Lướt sát bên người nàng, ngoài sự thanh lãnh, cao ngạo, còn truyền đến một mùi thơm như thấm vào ruột gan mình.

Chỉ có điều lúc này, đôi mày liễu của Lang Sa đang nhíu chặt lại, trước mi mắt khéo léo hình thành nên một chữ "Xuyên" ( ). Ánh mắt không có tiêu cự của nàng đang nhìn về phía trước, tựa hồ như đang đau khổ suy nghĩ một nan đề nào đó mà chưa giải được.

Lâm Dịch tất nhiên là biết đối phương đang khổ não vì vấn đề gì, hắn không kìm được nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài…Nếu như không phải hắn trở lại Đông Nam Thiên tương đối đúng lúc, sợ rằng Lang Sa thực sự cũng không có biện pháp nào có thể chạy trốn một kiếp này.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lâm Dịch đột nhiên lộ ra một tia tiếu ý. Hắn quay sang nhìn Lâm Phỉ rồi nháy mắt ra hiệu với nàng. Lâm Phỉ hơi run run lên một chút, rồi lập tức cũng che miệng khẽ cười. Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Phỉ híp lại thành hình nguyệt nha, thân thể nhẹ nhàng rút lui ra phía sau tấm bình phong. Nàng hiểu ý Lâm Dịch nháy mắt là đang không muốn mình ở trong này. Lúc này Lâm Dịch cũng cười híp mắt lại, gật gật đầu.

954. Chương 1 061-1063: Gặp Lại Lang Sa.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1061-1063: Gặp lại Lang Sa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1062: Gặp lại Lang Sa. (2)

Lâm Dịch mang theo dáng vẻ tươi cười, thân thể cũng nhẹ nhàng lui ra ngoài bình phong.

- Lang Sa.

Một thanh âm đột ngột vang lên trong phòng, đôi mắt Lang Sa vốn không có tiêu cự nhìn về phía trước, lập tức trở nên sáng ngời, thân thể nàng mạnh mẽ run lên, đứng bật dậy từ trên ghế.

- Lâm Dịch?

Đôi mắt xinh đẹp của nàng trừng lớn, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn khắp xung quanh gian phòng…Vắng lặng, ảm đạm, nơi đây làm gì có bóng người nào?

Lang Sa đứng ở giữa gian phòng, thân hình nàng khẽ run lên. Một lúc lâu sau, nàng khẽ thở dài một tiếng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một tia cô đơn, thì thào tự nói với bản thân mình:

- Tự nhiên lại sản sinh ra ảo giác.

Nàng lại nhẹ nhàng ngồi trở về ghế, nhưng ánh mắt lại không kìm được giương lên, tìm kiếm hình bóng người nào đó trên trần nhà.

- Ba trăm năm trước hắn đã ly khai, thấm thoát đã trôi qua ba trăm năm rồi…

Lang Sa tiếp tục thì thào tự nói với bản thân mình.

Từ khi nàng phá hư tiến nhập Thiên giới đến nay đã hơn nửa năm rồi. Lúc nàng vừa mới phá hư, liền trở thành tứ giai đệ tử của Bách Nguyên Tông. Nàng đã cố gắng tìm kiếm nhưng không tìm được bất kỳ người nào từ đại lục Bạch Đế năm xưa. Sau cùng sau khi hỏi thăm một phen, nàng biết được những người đó đều bị đưa vào trong khu vực khai thác quặng.

Cũng may nàng cũng là tứ giai đệ tử, tuy rằng vừa mới nhập môn những cũng có tư cách đi vào trong khu vực khai thác quặng. Nàng cố gắng tìm kiếm một phen, cuối cùng cũng tìm được gia gia của Lâm Dịch và đám người Lâm Ngạo Thiên.

Nhưng mà khi gặp lại bọn họ, Lang Sa hầu như cho rằng mình đã nhận sai người rồi. Trước mặt nàng là những khuôn mặt khô vàng, trên người chỉ mặc một bộ quần áo lam sắc đã nát vụn, đây lại là những cường giả tối đỉnh phong của đại lục Bạch Đế năm xưa sao?

Hơn sáu mươi năm, thực lực bọn họ hoàn toàn bị phong ấn, không nói không có chút tiến bộ nào, thậm chí còn bị thụt lùi, cả đám người ngay cả thực lực Thiên vị cảnh cũng không đến.

Nhìn thấy Lang Sa, vốn không phải là quen thuộc nhau lắm nhưng cả đám đều hiện ra thần sắc hài lòng. Nhất là Lý Vân Diệc của Cổ thuật, càng liên tục cảm khái…tự nhiên làm cho Lang Sa cũng có chút kích động. Tuy rằng tính tình nàng thanh lãnh nhưng đối mặt với Lý Vân Diệc, trên danh nghĩa đó vẫn là sư tổ của nàng, nàng cũng không dám bất kính.

Mà từ chuyện mọi người kể lại, Lang Sa mới biết được ba trăm năm này đã xảy ra những chuyện gì, cũng hiểu được vì sao bọn họ lại có hiện trạng như ngày hôm nay.

Trong lúc nói chuyện phiếm một hồi lâu, Lang Sa cũng không nhìn thấy Lâm Dịch đâu, nàng không khỏi hiếu kỳ hỏi mọi người.

Sau khi nàng hỏi xong, nguyên bản Lâm Ngạo Thiên đang mang dáng vẻ tươi cười, nhất thời trở nên âm trầm xuống.

Mơ hồ như xuất hiện một một tia tin tức xấu nào đó, nàng cũng lộ ra sự lo lắng thật sâu trong lòng.

Cuối cùng, Bạch Tiếu Thiên hít một hơi thật sâu, rồi nói cho Lang Sa…Từ khi bọn họ phi thăng, có gặp Lâm Dịch một lần. Từ lúc đó cũng không còn gặp lại nhau nữa. Hơn sáu mươi năm trước, từ khi Bách Nguyên Tông an bài người của Thanh Nguyên Kiếm Tông vào khu khai thác quặng này, bọn họ cũng không còn nhìn thấy Lâm Dịch.

- Sợ rằng…dữ nhiều lành ít.

Bạch Tiếu Thiên nhẹ giọng than thở.

Một lời này cũng làm Lang Sa nhất thời ngẩn ngơ.

Mỗi khi Lang Sa tu luyện, không biết tại sao mà trong tâm trí nàng luôn hiện lên một hình bóng…Thời gian từng năm, từng năm cứ trôi qua, thực lực của Lang Sa cũng ngày càng đề thăng. Có thể nói trong vô số năm, nàng là nữ tử có thiên tư đệ nhất trong những người tu luyện Cổ thuật. Đồng môn cùng trang lứa ai ai cũng ưu ái nàng, nhất là Linh Vũ kia…Mặc dù sau trăm năm, Lang Sa thành công tấn cấp Đại tinh vị, thực lực đã vượt qua Linh Vũ nhưng Linh Vũ vẫn như cũ, chưa bao giờ ngừng theo đuổi nàng.

Lang Sa cũng không biết trong lòng mình đang suy nghĩ gì nữa, nàng biết đám người Lâm Dịch đã phi thăng Thiên giới, nhưng tâm trí nàng lại vẫn luôn hiện lên hình bóng Lâm Dịch…Điều này làm cho nàng thực sự không biết phải làm sao. Mãi cho tới lúc tấn cấp Đại vị, nàng mới bừng tỉnh hiểu ra, mình đã yêu cái tên Lâm Dịch đó rồi.

Nàng cự tuyệt tình cảm của Linh Vũ. Hai trăm năm tiếp theo, nàng tiến nhập trạng thái bế quan tu luyện…Mãi cho tới khi phá toái hư không, phi thăng thiên giới.

Nhớ lại lúc ánh mắt Linh Vũ nhìn nàng, tưởng như tan nát cõi lòng, Lang Sa cũng cảm thấy áy náy…Nhưng nàng thực sự chỉ coi đối phương là một người ca ca mà thôi, nàng vẫn chỉ có thể dứt áo ra đi.

Lúc phi thăng, nàng vẫn có một chút thấp thỏm lo âu, không biết khi được gặp Lâm Dịch mình sẽ như thế nào…Với tính cách của mình, nàng căn bản không có kinh nghiệm tiếp xúc với người mình thích, tất nhiên không biết phải đối mặt với Lâm Dịch như thế nào. Lang Sa còn thấp thỏm bất an vì nàng biết Lâm Dịch đã thành thân, đã có hai thê tử. Nàng còn biết Lâm Dịch rất thương yêu thê tử của mình…Nếu như hắn không có tình cảm với mình thì làm sao bây giờ? Nếu như tất cả chỉ là do mình tương tư đơn phương thì phải làm sao?

Nàng vẫn như vậy cho đến tận lúc Bạch Tiếu Thiên nói ra câu nói kia:

- Khả năng là lành ít dữ nhiều rồi…

Lúc này, thần sắc Lang Sa càng trở nên ngẩn ngơ. Thậm chí ngay cả tình cảnh của mình hiện nay tựa hồ so với hắn thì cũng không tính là gì cả.

Lang Sa cứ ngồi như vậy một lúc lâu, sau đó nàng hít sâu một hơi, ánh mắt quay lại vẻ thanh lãnh như lúc ban đầu.

Nàng đã nghĩ đủ mọi tình huống nhưng vẫn không có biện pháp nào khả dĩ có thể thực hiên. Cuối cùng cũng chỉ nói lý do qua loa là mình chưa muốn làm việc chung thân đại sự mà thôi, cố gắng tranh thủ thêm thời gian hai tháng nữa…Trong thời gian một tháng này, nàng đã dùng đủ mọi biện pháp. Có một lần thậm chí nàng đã trốn chạy ra ngoài Dưỡng Tâm Các…Nhưng cường giả Hư Thần Cảnh đúng là cường giả Hư Thần Cảnh, nàng căn bản không thể trốn thoát được. Mặc dù đã chạy ra ngoài nhưng nàng vẫn bị bắt trở về. Hiện giờ thì có thêm hai tên ngũ giai đệ tử canh gác ở cửa để đề phòng nàng tiếp tục chạy trốn.

Lang Sa biết Chu Trí Lâm đã nảy sinh cảnh giác với mình, muốn đào tẩu một lần nữa chắc chắn là không có cơ hội.

Nghĩ đến đây, đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện lên một tia thê mỹ, nhưng lại có thêm ánh sáng quyết tâm lóe lên…Thực lực của nàng kém tên Chu Trí Lâm kia rất nhiều, nhưng tính tình của nàng trinh liệt, ngoài lạnh trong nóng, nếu như nàng không cam tâm tình nguyện…Cho dù là cường giả Thần cấp cũng đừng mơ tưởng động được vào người nàng…Trừ phi nàng chết!

Lâm Dịch đang tránh né phía sau tấm bình phong thì hắn cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp. Ngay sau đó hắn phát hiện ra trên người Lang Sa đột nhiên phát ra quang mang kịch liệt. Kiều nhan của nàng ngay lập tức trở nên trắng bệch.

- Phốc xuy" phun ra một ngụm tiên huyết. Toàn thân nàng trở nên vô lực ngã xuống mặt đất. Toàn bộ quá trình diễn biến quá nhanh làm cho Lâm Dịch cũng không có một chút phản ứng nào.

955. Chương 1 061-1063: Gặp Lại Lang Sa.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1061-1063: Gặp lại Lang Sa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1063: Gặp lại Lang Sa. (3)

Sau khi dại ra vài giây thời gian, sắc mặt Lâm Dịch đại biến, vội vàng kinh hô:

- Lang Sa.

Âm thanh còn chưa dứt, thân hình Lâm Dịch đã lóe lên biến mất sau tấm bình phong, xuất hiện bên người nàng.

Một tay Lâm Dịch ôm chặt lấy Lang Sa vào trong lòng…Khuôn mặt thanh lãnh của nàng giờ đây giống như một đóa thanh liên điêu linh, hấp hối, thê mỹ đến cực điểm…

Lâm Dịch vội vã truyền năng lượng của hắn vào bên trong cơ thể nàng, trong mắt hiện lên vẻ hoảng loạn…Tâm mạch của nàng hiện nay đã hoàn toàn bị chấn nát.

- Vì sao ngươi lại ngốc nghếch như vậy, sao lại ngốc như vậy?

Lâm Dịch buồn bực quát mắng Lang Sa. Năng lượng Ngưng Thần kỳ của hắn tạm thời miễn cưỡng có thể giữ vững được tâm mạch của nàng, bảo lưu lại một tia sinh cơ.

Đôi mắt Lang Sa nguyên bản đang nhắm chặt, đột nhiên hơi hé ra. Khi thấy thần sắc hoảng loạn của Lâm Dịch, đôi mắt xinh đẹp của nàng đột nhiên sáng ngời, lúc này nàng lại lộ ra dáng vẻ tươi cười.

- Không nghĩ rằng trước khi ta chết lại có thể thấy được ngươi…Lão Thiên đối xử với ta không tệ chút nào…

Lang Sa mở miệng nói.

Lâm Dịch nghe được lời nàng nói, nhìn dáng vẻ thê mỹ của nàng làm cho người ta phải yêu thương, trong lòng hắn càng trở nên tức giận vì nàng lại không quý trọng tính mệnh của bản thân mình. Hắn vô cùng tức giân, lập tức buồn bực nói:

- Ngươi là một nha đầu ngu ngốc, không được nói thêm câu nào nữa…

Nói xong, hắn lại nỗ lực ngưng tụ năng lượng bảo hộ tâm mạch cho nàng, giành lại sinh cơ…Cũng may bản thân hắn tu luyện Hổ thần bí quyết, có năng lực chữa thương vô cùng công hiệu, tâm mạch bị nghiền nát của nàng cư nhiên thực sự bắt đầu được nối liền lại.

Nhưng mà biểu tình của Lang Sa vẫn như cũ, có chút mông lung, có chút si mê. Đôi mày liễu của nàng run lên nhè nhẹ, khuôn mặt luôn mang vẻ thanh lãnh của nàng lúc này lại hiện lên dáng vẻ tươi cười xán lạn:

- Ngươi ở thế giới bên kia đang rất cô đơn sao? Ngươi đang tới đón ta đi sao?…Thật tốt quá…

Lâm Dịch đang chữa thương cho nàng, nhưng khi hắn nghe thấy lời này của nàng, thân thể không khỏi run lên nhè nhẹ, ánh mắt hắn lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng…Hiển nhiên là sau khi trọng thương, dường như thần trí của Lang Sa không được tỉnh táo lắm.

Tuy rằng thần trí của nàng không tỉnh táo, nhưng khi nàng nói ra những lời này, thần tình của Lâm Dịch cũng hơi dại ra…Lâm Dịch cũng không phải là kẻ ngu ngốc, tự nhiên hắn có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Lang Sa.

Nàng thích mình?…Lâm Dịch có chút không hiểu, nghiêm mặt nhìn đối phương. Mình và nàng cũng chỉ gặp mặt nhau có vài lần mà thôi. Tuy rằng quan hệ của hai người không tồi nhưng nếu muốn nói là đã "Yêu" thì…Chả lẽ đã tới mức đó? Mà Lang Sa trong sự cảm nhận của Lâm Dịch thì nàng là người vô cùng thanh lãnh, giống như một đóa thanh liên đã tồn tại ngàn vạn năm như vậy, căn bản không có cách gì liên tưởng được…

Chỉ có điều bây giờ cũng không phải là lúc để suy nghĩ lung tung, năng lượng trong tay hắn tiếp tục gia tăng truyền vào trong cơ thể nàng. Lâm Dịch cố gắng tạm thời bài trừ tạp niệm…Hiển nhiên Lang Sa đã quyết tâm phải chết, ý chí cực kỳ kiên cường. Tâm mạch của nàng lần này đã bị chấn nát hoàn toàn…Nếu không phải có Lâm Dịch ở ngay bên cạnh, lại sử dụng hổ thần bí quyết ổn định lại thương thế của nàng, sợ rằng hiện giờ nàng đã hương tiêu ngọc liễu rồi.

Tuy vậy nhưng tình huống lúc này vẫn vô cùng nguy hiểm. Lâm Dịch nhịn không được thấp giọng nói:

- Nha đầu ngốc này, sao không nghĩ đến biện pháp khác để giải quyết chuyện này? Sao lại có ý nghĩ tự sát như vậy?

Thần trí Lang Sa tuy rằng đang trở nên mơ hồ, nhưng đôi mày liễu của nàng lúc này lại run lên nhè nhẹ, vẻ mặt tươi cười xán lạn nhìn Lâm Dịch, tựa hồ như sắp được làm điều mình muốn. Nàng yếu ớt lẩm bẩm nói:

- Lâm Dịch, ta chưa để hắn chạm vào thân thể của ta…

Thân thể Lâm Dịch mạnh mẽ run rẩy lên, hai tròng mắt lộ ra thần sắc không dám tin tưởng, mí mắt hắn dường như sắp rớt xuống phía dưới nhưng lại vẫn kiên trì phải trừng to lên, hắn mông lung nhìn Lang Sa…Hình thượng Lang Sa trong dĩ vãng luôn cao ngạo, giờ khắc này trở thành người con gái lại làm cho người ta phải thương tiếc, thê mỹ đến cực điểm.

Nàng…nàng lại bởi vì mình nên mới lựa chọn cái chết?

Lâm Dịch ngơ ngác nhìn nàng, khóe miệng hơi động:

- Nha đầu ngốc…Làm như vậy đáng giá sao?

Lang Sa lúc này đã hoàn toàn lâm vào hôn mê, trong miệng liên tục lẩm bẩm:

- Lâm Dịch…Lâm Dịch…

Lâm Phỉ một mực đứng ở bên ngoài, nàng vừa theo dõi vừa che miệng cười trộm…Tuy rằng đối diện một màn như vậy nhưng nàng không hề lo lắng một chút nào, có cường giả Thần cấp như nàng ở chỗ này, muốn tìm chết thực sự còn có chút khó khăn.

Đột nhiên nghe được thanh âm Lâm Phỉ che miệng cười trộm, lúc này Lâm Dịch mới phục hồi lại tinh thần…Vừa nãy quá mức khẩn trương lo lắng, hắn đã quên mất bên người còn có một cường giả Thần cấp. Nếu không phải Lâm Phỉ cười trộm thì chỉ sợ hắn đã quên mất nàng rồi.

- Nha đầu xấu xa kia, còn cười được nữa à, mau tới đây trợ giúp cho ta.

Lâm Dịch nhất thời tức giận, vội vàng nói.

Lâm Phỉ chớp chớp đôi mắt, lập tức che miệng cười khẽ nói:

- Dịch ca, mị lực của huynh ghê gớm thật đấy…

Khuôn mặt thanh tú của Lâm Dịch không khỏi trở nên đỏ hồng, lập tức nhìn vào Lang Sa trong lòng mình. Hắn bất đắc dĩ lắc đầu, lại nói với Lâm Phỉ:

- Được rồi, được rồi, hiện giờ cứu người là quan trọng…

- Vâng.

Lâm Phỉ lên tiếp, đi đến bên cạnh hai người.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vươn tay, nhất thời một trện quang mang tinh lam sắc lóe lên, bao phủ hoàn toàn thân thể Lang Sa vào bên trong. Lâm Dịch cảm thấy thân thể Lang Sa trong tay mình trở nên nhẹ nhàng, rồi thấy thân thể Lang Sa đột nhiên chậm rãi bay lên không trung, cứ như vậy huyền phù trôi nổi bên trong quang mang tinh lam sắc.

Lâm Dịch khẩn trương nhìn Lang Sa, không khí trong phòng trở nên an tĩnh xuống.

Ước chừng thời gian vài chung trà, Lâm Phỉ chậm rãi vung tay lên, quang mang dần dần biến mất. Lâm Dịch thấy thân thể Lang Sa đang bắt đầu rơi xuống, vội vàng đón lấy nàng…ôm lấy thân thể hương nhuyễn vào trong lòng.

- Được rồi, nàng rất nhanh có thể tỉnh lại.

Lâm Phỉ thu lại cánh tay nhỏ nhắn của mình, vừa cười vừa nói.

Lâm Dịch không trả lời nàng, vội vã lay lay thân thể Lang Sa, nhẹ nhàng gọi:

- Lang Sa…Lang Sa…

Một lát sau, Lang Sa chậm rãi mở mắt, trong ánh mắt nàng vẫn còn mang theo một tia mê man.

Khi thấy gương mặt Lâm Dịch xuất hiện trước mặt, Lang Sa nhất thời lặng đi, lập tức không dám tin tưởng nói:

- Lâm Dịch?

Lâm Dịch nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, nói:

- Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi…

Nói xong lời đó, Lâm Dịch lại nhớ cách làm không biết quý trọng sinh mệnh chính mình của Lang Sa vừa rồi. Hắn vừa yêu thương, vừa bất mãn, nhíu mày nói:

- Ngươi cũng thật là…sao không nghĩ biện pháp giải quyết cho tốt chuyện này, lại đi nghĩ đến tuyệt lộ? Nếu như ta xuất hiện chậm một chút thì…Ngươi bây giờ sẽ như thế nào?

956. Chương 1 064-1067: Trùng Quan.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1064-1067: Trùng quan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lang Sa ngơ ngác nhìn Lâm Dịch một lúc lâu, đột nhiên lấy lại tinh thần, trừng to mắt nói:

- Ta vẫn chưa chết sao?

Lâm Dịch tức giận nói:

- Ngươi nói xem?

Khuôn mặt tươi cười của Lang Sa nổi lên áng mây đỏ bừng, bắt đầu lan tới cả hai tai…Đôi thu mâu (mắt) của nàng lúc này chuyển động không ngớt, nàng không biết nên đối mặt với Lâm Dịch như thế nào nữa…Hiển nhiên là nàng đã nhớ lại khi nãy mình đã nói những gì rồi.

Khi nãy nàng tưởng mình đã chết, sản sinh ra ảo giác, nhưng mà…hóa ra lại không phải là ảo giác?

Nói như vậy…Hắn đã biết tâm tư của mình rồi? Cuối cùng hắn sẽ chấp nhận hay cự tuyệt mình đây?

Nghĩ tới đây, nàng lại càng trở nên thấp thỏm, bất an. Nàng len lén nhìn Lâm Dịch vài lần, đôi tai nàng càng trở nên đỏ ửng lên.

Thấy biểu tình của Lang Sa, Lâm Dịch cũng chỉ hơi sửng sốt một chút, sau đó ngay lập tức phục hồi lại tinh thần. Trong lúc nhất thời cư nhiên hắn cũng cảm thấy có chút xấu hổ, cứ như vậy mà tiếp nhận Lang Sa thì cảm giác cũng không quá thích hợp…

Thành thật mà nói thì Lâm Dịch cũng không phải không có hảo cảm với Lang Sa. Tuy rằng nói như vậy thì Lâm Dịch rất hoa tâm, nhưng mà đối mặt với nữ nhân tuyệt mỹ như Lang Sa, nếu nói không động tâm thì tuyệt đối là gạt người. Chỉ có điều trong tình huống hiện nay, nghe được lời tâm sự của đối phương, làm cho Lâm Dịch không biết phải phản ứng thế nào cho phải.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Lâm Dịch cũng mở miệng ôn nhu nói:

- Ngươi cảm giác thân thể như thế nào?

Lang Sa nghe vậy mới phục hồi lại tinh thần, cúi đầu nhìn xuống đất. Lúc này nàng mới phát hiện ra mình lại đang nằm trong lòng Lâm Dịch. Tư thế này thực sự có chút mờ ám. Nàng nhất thời giống như một con mèo nhỏ bị dẫm phải đuôi, vội vã đứng lên, dáng dấp hoảng loạn. Lúc này nàng làm gì còn có chút phong phạm nào của một mỹ nhân băng sương như trước đây nữa?

Lâm Phỉ đứng ở một bên thấy nàng có bộ dáng như vậy, nhất thời bật cười khúc khích, sau đó mới có phản ứng, lập tức vội vã che miệng lại, nhưng mà hiển nhiên là đã muộn rồi.

Lang Sa giờ mới phát hiện ra bên cạnh vẫn còn có người khác, trong lúc nhất thời cảm thấy nóng bừng cả mặt, chân tay luống cuống. Trong lúc tu luyện thì nàng tuyệt đối là thiên tài nhưng trong phương diện tình ái thì nàng giống như một tờ giấy trắng, không biết lúc này nên xử lý như thế nào nữa.

Lâm Dịch xấu hổ vội vàng đứng lên. Lang Sa cũng vội vàng điều chỉnh lại tâm tình của mình. Một lúc lâu sau, nàng cũng khôi phục lại dáng vẻ thanh lãnh vốn có của mình. Tuy vậy nhưng vẫn có thể thấy được sự khẩn trương, xấu hổ khi nãy trong ánh mắt của nàng.

- Ta giới thiệu một chút. Phỉ nhi, đây là Lang Sa mà ta đã nhắc tới với nàng. Lang Sa là thiếu nữ thiên tài của học viện Tông Phạm chúng ta đó. Nếu như không tính đến vận khí, chỉ tính thiên tư thôi thì nàng mạnh hơn ta rất nhiều.

Lâm Dịch ho khan vài tiếng, sau đó giới thiệu cho Lâm Phỉ.

Một thân trang phục đệ tử Bách Nguyên Tông sam bào trắng tinh, mái tóc đen huyền dài như thác, mặt mày như nguyệt, đôi mắt như thần, khuôn mặt vẫn còn mang theo vẻ hồng nhạt. Toàn thân trên dưới lung linh, yểu điệu, tản ra một cỗ mị lực kinh người. Cỗ khí chất thanh thuần và quyến rũ mâu thuẫn nhau nhưng lại hoàn mỹ kết hợp trên cơ thể nàng. Lang Sa đúng là vô cùng tự tin với tướng mạo của bản thân mình, nhưng lúc này cũng có cảm giác hơi thẹn.

Lâm Phỉ nghe được lời giới thiệu của Lâm Dịch, trên mặt nàng nở một nụ cười, hiện lên hai má lúm đồng tiền, vô cùng động lòng người. Nàng hiếu kỳ nhìn Lang Sa, chớp chớp hai mắt, nhất thời chào hỏi:

- Xin chào.

Sức cuốn hút của Lâm Phỉ quả thật rất mạnh mẽ, Lang Sa cũng bị nàng lây nhiễm một chút, thể hiện bộ dạng tươi cười:

- Xin chào.

Lâm Dịch lúc này mới giới thiệu cho Lang Sa biết:

- Đây là Lâm Phỉ.

Nói tới đây, Lâm Dịch hơi dừng lại một chút sau đó mới nói tiếp:

- Là thê tử của ta.

Lang Sa đang mang theo bộ dạng tươi cười, bất ngờ cương cứng lại, trong mắt hiện lên một tia sửng sốt. Một lúc lâu sau, nàng mới khôi phục lại thái độ bình thường, chỉ có điều nụ cười của nàng lúc này đã kèm theo một chút miễn cưỡng:

- Rất vui khi được quen biết ngươi.

Bằng vào năng lực quan sát của Lâm Phỉ thì làm sao nàng có thể không nhìn ra một tia miễn cưỡng trong lời nói của Lang Sa đây? Đôi mắt của nàng hơi lóe lên, sau đó cũng không nói thêm gì, một lúc sau mới lộ ra bộ dáng tươi cười động nhân nói:

- Ta cũng vậy.

Nói xong câu đó, bầu không khí trong phòng lại có chút trở nên trầm mặc, xấu hổ. Lang Sa thì vốn xấu hổ do lúc nãy nói những câu trong lòng mình với Lâm Dịch, làm cho phương tâm của nàng lúc này càng loạn cả lên. Nàng căn bản chưa điều chỉnh tinh thần của mình thì đã để lộ ra tâm tình đối với Lâm Dịch. Chuyện lúc nãy cứ hiện lên liên tục trong tâm trí của nàng, khiến ặc dù đã khôi phục lại trạng thái bình thường nhưng sắc mặt của nàng vẫn hiện lên nét đỏ ửng quyến rũ mê người. Về sau Lâm Dịch lại giới thiệu Lâm Phỉ. Đó là thê tử của hắn? Không phải thê tử của hắn là Thư Mộng và Thủy Linh Lung sao? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân xa lạ như thế này?

Thành thật mà nói, lần đầu tiên gặp mặt Lâm Phỉ, Lang Sa có cảm giác vô cùng thân thiết với nàng. Nhưng sau khi nghe xong Lâm Dịch giới thiệu, bản năng nữ nhân của Lang Sa lại như bài xích nữ tử này. Không thể nghi ngờ, mặc kệ là đứng trên lập trường của Lang Sa hay là đứng ở lập trường mấy người tỷ muội tốt Thư Mộng và Thủy Linh Lung, bọn họ đều không hy vọng có một nữ nhân như vậy xuất hiện…Phải biết rằng nàng và mấy người Thư Mộng, Thủy Linh Lung đã từng cùng nhau tiến vào Nguyên Động Quật, đã từng đồng sinh cộng tử với nhau thời gian hơn một năm liền, trong quá trình đó tình cảm tất nhiên không cần phải nói. Vì vậy nàng cũng rõ ràng tình cảm của mấy người Thư Mộng và Thủy Linh Lung khắc sâu đối với Lâm Dịch như thế nào.

Trên thực tế, sau khi phá hư đi lên Thiên giới, Lang Sa cũng phải thực hiện lời hứa với hai nàng. Hai nàng nhất mực căn dặn Lang Sa phải chăm sóc cho Lâm Dịch được bình an trên thiên giới…Tuy rằng đó chỉ là một phần tâm ý mà thôi nhưng từ đó cũng có thể nhìn ra được tình cảm của hai nàng đối với Lâm Dịch cuồng si như thế nào.

Thời gian hơn ba trăm năm, đó là một đoạn thời gian dài như thế nào. Nhưng trong quãng thời gian dài như vậy, hai nàng vẫn giữ vững tình cảm của mình đối với Lâm Dịch sau khi phi thăng lên Thiên giới tới như vậy. Lúc nào cũng nhất mực quan tâm đến hắn. Phần tâm ý này có phải là một loại chấp nhất hay không? Hiện nay loại hành vi này của Lâm Dịch thậm chí có thể nói là một sự phản bội.

Lang Sa cảm thấy không bình tĩnh trong lòng, làm sao Lâm Dịch lại có thể bình tĩnh được?

Lấy nhãn lực của hắn tất nhiên không khó để phát hiện ra Lang Sa đối với Lâm Phỉ, thậm chí là đối với chính bản thân mình đột nhiên hiện lên chút khúc mắc không hiểu ý nhau.

957. Chương 1 064-1067: Trùng Quan.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1064-1067: Trùng quan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1065: Trùng quan. (2)

Lâm Dịch biết bởi vì đối phương không thể tiếp thu được việc Lâm Phỉ đột nhiên xuất hiện nên mới nảy sinh ra cảm giác như vậy. Hắn cũng không biết rằng nàng còn mang theo cả lời căn dặn của Thư Mộng và Thủy Linh Lung sau khi phi thăng Thiên giới.

Trước đây thì còn có khả năng lảng tránh vấn đề này, bởi vì lúc đó hai người cũng không có tình cảm gì với nhau. Nhưng hiện nay Lâm Dịch đối mặt với vấn đề này lại có chút khó khăn. Hành vi này của hắn đúng là đã phản bội lại Thư Mộng và Thủy Linh Lung, thành ra hắn cũng không muốn nói thêm câu gì.

Nhưng bất kể như thế nào đi chăng nữa, sự việc đã tới bước này, muốn làm cho hắn buông tha bất kỳ ai trong số các nàng đều là việc không có khả năng xảy ra. Lâm Dịch tự có cảm giác có lẽ phương pháp giải quyết chuyện này là duy nhất. Đó chính là giải quyết nhanh chóng, dứt khoát. Đánh cũng tốt, mắng cũng tốt, hờn dỗi cũng tốt, hắn đều chấp nhận được hết. Nhưng nếu như tất cả các nàng đều vì chuyện này mà xa cách hắn thì hắn không thể nào chịu đựng được việc đó.

Mọi người có nói rằng hắn ích kỷ cũng được, nói hắn không biết quan tâm đến người khác cũng tốt, nói hắn mang chủ nghĩa nam tử cũng được. Nam nhân thì nhiều lúc cũng phải mang một tia khí phách.

Đó cũng là lý do vì sao sau khi biết được tâm tư của Lang Sa dành ình, Lâm Dịch vẫn như cũ nói trắng ra thân phận của Lâm Phỉ cho nàng biết. Lúc này hắn cũng đã làm tốt mọi sự chuẩn bị. Mặt khác, hắn cũng muốn nhắc nhở một lời với Lang Sa, rốt cuộc nàng sẽ nói những lời nào với mình đây?

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, sau đó mở miệng đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, xấu hổ trong gian phòng:

- Lang Sa, cuối cùng sau khi phi thăng lên Thiên giới, sao ngươi lại tới nơi này?

Thanh âm của Lâm Dịch cắt đứt tư tưởng đang giãy dụa của Lang Sa, nàng không khỏi nao nao trong lòng, chỉ ngồi ở trên ghế im lặng phục hồi lại tinh thần. Nàng suy nghĩ một chút, sau đó nghĩ qua có lẽ nên nói lại mọi chuyện một lần cho Lâm Dịch biết.

Ánh mắt của nàng nhìn thoáng qua Lâm Phỉ đang đứng ở một bên, sau đó đột nhiên gian nan nói:

- Được rồi, Mộng nhi và Linh Lung đã ngàn vạn lần dặn dò ta phải chuyển lời cho ngươi.

Thần sắc Lâm Dịch khẽ động, nhìn chằm chằm Lang Sa. Khóe mắt Lang Sa giương lên, chậm rãi nói:

- Chúng ta nhớ huynh.

Thân thể Lâm Dịch nhất thời run lên mạnh mẽ, chỉ một câu đơn giản đến như vậy nhưng làm cho hắn cảm nhận được sâu đến tận linh hồn.

Bàn tay Lâm Dịch nắm lại thật chặt, một lúc lâu sau mới khôi phục lại sự bình tĩnh, rồi hít vào sâu một hơi. Lang Sa liếc nhìn thấy khóe mắt nam nhân này lại hơi trở nên ươn ướt. Tuy rằng ngay lập tức đã tiêu thất, nhưng điều này làm cho sự trách cứ trong lòng nàng cũng trở nên hòa hoãn đi một ít. Ánh mắt nàng cũng trở nên ôn nhu hơn. Sau khi thở dài một hơi nhẹ nhõm, Lâm Dịch mới khẽ gật đầu, sau đó chân thành nhìn Lang Sa nói:

- Cảm ơn ngươi.

Ánh mắt nàng nhìn Lâm Dịch có chút không thích hợp, Lang Sa cười cười đỏ mặt, ánh mắt rời đi, sau đó nói tiếp:

- Lúc ta tới Thiên giới, sau thời gian bốn năm thì cũng tìm lại được đám người gia gia của ngươi. Tình huống của bọn họ hiện giờ không ổn lắm.

Sau đó Lang Sa kể lại thảm trạng của mấy người bọn họ cho Lâm Dịch được biết, đôi mày liễu của Lang Sa lúc này cũng không khỏi hơi nhăn lại.

Khuôn mặt Lâm Dịch lúc này cũng hơi xầm xuống, mục quang lóe ra sát ý nhè nhẹ, nói:

- Việc này sau khi ta nhìn thấy mấy người gia gia thì mới tính toán, mọi việc không thể cứ kết thúc một cách đơn giản như vậy.

Thế giới này chính là thắng làm vua, thua làm giặc, thực lực vi tôn, ai có thực lực lớn hơn thì người đó luôn luôn đúng…Sở dĩ sau khi Bách Nguyên Tông đánh bại Thanh Nguyên Kiếm Tông, có thể bắt tất cả đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông đi đào bới khoáng vật, săn giết yêu thú, ma thú, Lâm Dịch cũng có thể lý giải được. Nhưng không có nghĩa là hắn có thể chấp nhận việc đó.

Nhất là lúc Lâm Dịch trực tiếp chứng kiến tràng cảnh đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông đào móc khoáng thạch, làm cho hắn bừng lên lửa giận mạnh mẽ trong lòng. Hắn là một người tôn tử, nếu sau khi biết rõ gia gia của mình bị người ta dày vò, dằn vặt hơn sáu mươi năm liền mà lại chỉ nói một câu:

- Đây là truyền thống, có thể lý giải được" thì hắn cũng không phải là một người tôn tử có hiếu với gia gia hắn rồi.

Tuy rằng thế lực Bách Nguyên Tông cũng có chút quan hệ với cường giả Thần cấp, nhưng bản thân Lâm Phỉ cũng là một cường giả Thần cấp. So với quan hệ bình thường với một cường giả Thần cấp của Bách Nguyên Tông, cường giả Thần cấp Lâm Phỉ còn là lão bà của hắn, loại quan hệ này thì ai thân thiết hơn? Huống hồ thực lực bản thân Lâm Dịch chắc gì đã thua dưới tay một cường giả Thần cấp. Mặc dù tên cường giả Thần cấp kia muốn xuất đầu thay cho Bách Nguyên Tông thì hắn cũng vị tất đã sợ hãi?

Trong mắt Lâm Dịch lóe lên sát ý làm cho Lang Sa hơi nao nao trong lòng. Nàng không khỏi nhớ tới lúc đầu đám người Bạch Tiếu Thiên nói với nàng, không phải đã nói là "Dữ nhiều lành ít" hay sao? Vì sao hắn lúc này lại…

Nàng lập tức không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Những năm nay ngươi đã đi những nơi nào? Ta vẫn luôn tìm hiểu mà không biết được tin tức nào của ngươi.

Lâm Dịch khổ sở cười cười. Chuyện hắn kinh lịch mấy năm nay, thật đúng là rất nhiều, trong lúc nhất thời nói cũng không xong, vì vậy vừa cười vừa nói:

- Chuyện của ta chờ sau khi ly khai nơi này sẽ nói sau.

Lang Sa ngẩn người, bất giác gật đầu. Nhưng đột nhiên nàng phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn quanh bốn phía. Hiện giờ mọi người vẫn ở trong tổng bộ Bách Nguyên Tông, nói cách khác vẫn đang nằm trong tay cường giả Hư Thần Cảnh? Ngoài cửa còn có hai gã ngũ giai đệ tử trông coi, như vậy thì Lâm Dịch và nữ nhân kia vào đây bằng cách nào?

Lang Sa mở to mắt nhìn hai người hỏi:

- Các ngươi vào đây bằng cách nào?

Lâm Dịch bị Lang Sa hỏi vấn đề này cũng trở nên sửng sốt, nghi hoặc quay đầu lại nhìn nàng một chút, sau đó trả lời:

- Cứ như vậy mà vào đây thôi.

Trong lúc nhất thời hắn cũng chưa kịp lấy lại tinh thần, đâu nghĩ tới nghi hoặc của Lang Sa, trong thời gian ba trăm năm này, trình độ của hắn đã đạt tới mức độ nào mà thôi.

- Ngoài cửa không có ai sao?

Lang Sa bị câu trả lời thản nhiên của Lâm Dịch cũng làm cho nàng hơi sửng sốt. xem tại

- Ai?

Lâm Dịch nghi hoặc nhíu mày một chút, lập tức phục hồi lại tinh thần, sau đó lập tức lộ ra dáng vẻ tươi cười. Lúc này hắn đã biết vì sao mà Lang Sa lại nghi hoặc như vậy.

Lâm Dịch thần bí chớp chớp hai mắt, cười nói:

- Ý ngươi nói là hai gã ngũ giai đệ tử của Bách Nguyên Tông phải không? Bọn hắn vẫn còn đang đứng canh gác ở cửa mà.

Lang Sa nhất thời trở nên khẩn trương, ánh mắt nàng lộ ra thần sắc cẩn thận, nhìn ra phía cửa. Nàng vẫn còn nhớ lại lúc bị hai tên ngũ giai đệ tử kia bắt trở lại trong lúc chạy trốn, ngay cả một tia phản kháng nàng cũng không có.

958. Chương 1 064-1067: Trùng Quan.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1064-1067: Trùng quan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thanh âm của nàng lúc này cũng đè thấp xuống, đôi mi thanh tú khé nhíu lại, nói:

- Các ngươi vào đây bằng cách nào? Hai tên kia có thực lực rất mạnh.

Nói đến đây, nàng có chút không tin tưởng nhìn về phía Lâm Dịch.

Khi nãy chỉ do nàng trong lúc nhất thời chưa phục hồi lại tinh thần mà thôi, nhưng hiện giờ nhắc lại vấn đề này, nàng đột nhiên nghĩ tới, Lâm Dịch có thể thần không biết, quỷ không hay tiến nhập vào nơi này, chẳng phải như vậy là nói chí ít thực lực của hắn cũng mạnh hơn hai tên ngũ giai đệ tử kia sao? Lẽ nào trình độ của hắn đã đạt tới cường giả lục giai rồi?

- Ngươi đã đạt tới trình độ cường giả lục giai rồi sao?

Lang Sa nhìn về phía Lâm Dịch, lần thứ hai sinh ra cảm giác thất bại. Nàng vốn tưởng rằng những năm qua nàng đã có tiến bộ kinh người, không nghĩ tới đối phương hiện nay đã vượt qua mình hai cấp vị giai. Phải biết rằng mỗi một bậc trong Tinh vị cảnh đề thăng vô cùng khó khăn.

Lâm Dịch quả nhiên là kinh tài tuyệt diễm, xem ra mình muốn đuổi kịp hắn không thể lấy thời gian để bù đắp được.

Trong lòng Lang Sa có chút cảm giác mất mát. Lúc này Lâm Dịch lộ ra bộ dáng tươi cười, hắn cũng không gật đầu hay lắc đầu trả lời gì cả, lập tức nói:

- Có vấn đề gì...chưa chuẩn bị tốt sao? Nếu như không có thì chúng ta lập tức xuất phát thôi.

Lang Sa nghe xong lại trở nên trầm mặc xuống. Một lúc lâu sau, nàng nhẹ nhàng cắn môi, lắc đầu nói:

- Tuy rằng thực lực của ngươi đã là cường giả lục giai nhưng so với cường giả thất giai, thậm chí cao hơn nữa là cường giả Hư Thần Cảnh thì vẫn còn yếu hơn nhiều lắm. Các ngươi có khả năng đi vào trong nơi này sợ rằng lúc đó cường giả Hư Thần Cảnh cũng không để ý đến, hoặc là các ngươi có bảo vật che đi thần thức, không cho đối phương phát hiện ra bản thân mình. Tuy vậy nhưng nếu như chỉ cần ta vừa ly khai khỏi nơi đây thì tên Chu Trí Lâm kia sẽ lập tức sinh ra cảm ứng. Đến lúc đó thì...

Nói tới đây, nét mặt của nàng cũng không kiềm chế được mà lộ ra vẻ buồn bã.

Trong mắt Lâm Dịch lúc này cũng không kiềm chế được mà lộ ra một tia nhu tình. Đã tới mức độ như thế này rồi, Lang Sa lại vẫn còn suy nghĩ thay cho bản thân mình. Điều này đủ để làm cho Lâm Dịch vô cùng cảm động.

Không thể nghi ngờ, nếu như thực lực của mình đúng như trong suy nghĩ của Lang Sa, chỉ là cường giả lục giai, sợ rằng đúng là không có cách nào khác.

Mà nếu như quả thật bản thân mình và Lâm Phỉ ly khai, Lang Sa chỉ còn lại duy nhất một con đường, đó chính là con đường mà khi nãy nàng đã lựa chọn - Chết.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Dịch đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa giận dữ. Hắn đối với cái tên Chu Trí Lâm chưa từng gặp mặt bao giờ kia đã nảy sinh ra sát ý rồi. Nếu như khi nãy mình chỉ cần đến muộn một bước, hoặc là thực lực của mình không đủ để cứu Lang Sa ra khỏi nơi đây, người con gái này thực sự sẽ hương tiêu ngọc vẫn. Mà tất cả những điều đó đều là do tên Chu Trí Lâm kia bức bách nàng mà gây ra.

Tên Chu Trí Lâm kia vì để đạt được mục đích của mình mà không tiếc mạnh mẽ ép buộc nàng. Loại hành vi ỷ thế hiếp người này của hắn làm cho Lâm Dịch tức giận không thôi.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, khuôn mặt hắn trở nên âm trầm xuống, chậm rãi nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta sẽ bắt hắn phải có một câu trả lời thỏa đáng cho ngươi.

Lang Sa nao nao, vẫn không rõ được tâm tư của Lâm Dịch lúc này. Lâm Dịch cũng không nói thêm câu nào, quay sang nhìn Lâm Phỉ rồi gật đầu.

Lâm Phỉ thản nhiên cười, ngón tay khẽ búng, kết giới nhất thời đã bị nàng giải khai.

Lâm Dịch đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lang Sa.

Động tác thân thiết này của Lâm Dịch làm cho thân thể mềm mại của Lang Sa mạnh mẽ cứng ngắc lại, trên mặt hiện lên vẻ đỏ ửng.

Dưới ánh mắt hoảng loạn của Lang Sa, Lâm Dịch nắm tay nàng, cứ như vậy dắt nàng đi ra phía cửa.

Khi tới cửa, Lang Sa mới đột nhiên dừng lại, vội vàng la lên:

- Không nên, ngươi không phải là đối thủ của bọn hắn.

Nhưng mà lời của nàng còn chưa dứt, cửa phòng đã bị mở ra mạnh mẽ. Chính là hai tên ngũ giai đệ tử canh gác ở bên ngoài, sau khi Lâm Phỉ hủy bỏ đi kết giới, bọn họ đã phát hiện ra động tĩnh ở bên trong.

Khi thấy vẻ mặt âm trầm của Lâm Dịch, tay vẫn đang nắm lấy tay của Lang Sa, hai tên ngũ giai đệ tử cảm thấy hơi sửng sốt, đồng thời quát lên:

- Ngươi là người phương nào, lại dám xông vào đây.

Lời nói còn chưa dứt, chỉ nghe thấy hai tiếng nổ vang lên, căn bản cũng không thấy Lâm Dịch làm ra động tác gì, hai tên ngũ giai đệ tử đã bị đánh bay ra ngoài, trên không trung vẫn còn phun ra tiên huyết thành vòi. Nhất chiêu chế địch.

Lang Sa hoàn toàn sững người. Vài ngày trước đây, hai tên ngũ giai đệ tử này bắt nàng giống như bắt một con gà con, vậy mà bây giờ khi bọn họ đối mặt với Lâm Dịch, cư nhiên lại không hề có phản ứng nào như vậy? Gần như chỉ trong chớp mắt, nàng thậm chí còn không nhìn thấy Lâm Dịch xuất thủ như thế nào.

Lang Sa không khỏi ngơ ngác nhìn Lâm Dịch một cách bất ngờ. Mấy năm nay Lâm Dịch đã đạt tới trình độ như thế nào rồi?

Đang suy nghĩ thì Lang Sa cảm giác thân thể mình đột nhiên di động. Lúc này nàng mới cúi đầu nhìn xuống một chút, chỉ thấy Lâm Dịch đã mang theo nàng bay thẳng lên trên không trung.

- Lâm Dịch, chúng ta mau rời đi. Đợi lát nữa tên Chu Trí Lâm kia phát hiện ra thì chúng ta sẽ không đi được đâu.

Lang Sa nhất thời khẩn trương, liên tục giục Lâm Dịch.

Nhìn Lang Sa thần tình hoảng loạn, nhìn quanh bốn phía, Lâm Dịch lại cảm thấy đau xót trong lòng. Tuy rằng bình thường Lang Sa đều có bộ dáng thanh lãnh, nhưng thực ra Lâm Dịch cũng biết rõ thân thế của đối phương, Lang Sa là một nữ hài tử vô cùng thương cảm.

Nàng có thiên tư xuất chúng trong phân hệ, dáng dấp tuyệt mỹ, tất nhiên sẽ làm cho dòng chính chèn ép và nảy sinh ham muốn. Bản thân nàng là môn nhân của truyền thừa cổ thuật, một trong tam đại truyền thừa thượng cổ của đại lục Bạch Đế, lúc nàng còn nhỏ tuyệt đối sẽ không hạnh phúc như những hài tử bình thường khác.

Năm xưa, nàng cũng thiếu chút nữa bị tên Hàn Thế kia bức hôn. Nghĩ đến lúc đó, bản thân nàng cũng không có người để thương nhớ, tâm trí nàng cũng không kiên định như bây giờ. Hơn nữa lại ảnh hưởng đến toàn bộ tính mệnh của tộc nhân, cho nên nàng cũng phải lựa chọn khuất phục mà không dám tự sát.

Mà hiện nay, sau khi phi thăng lên Thiên giới, tất cả tộc nhân của nàng đều ở lại đại lục Bạch Đế, trong lòng nàng lại chất chứa hình bóng của Lâm Dịch rồi. Không bị tính mạng của tộc nhân áp chế, hơn nữa Lâm Dịch lúc này lại sinh tử không biết, nàng đã lựa chọn sự phản kháng kịch liệt nhất.

Người con gái như nàng, tại sao lại bị đối xử như vậy? Lâm Dịch lúc này đã hoàn toàn phát hỏa lên rồi.

Hắn mạnh mẽ kéo Lang Sa đi. Lang Sa hoảng loạn vội vã quay đầu lại nhìn Lâm Dịch. Lâm Dịch tất nhiên biết nàng đang hoảng loạn là suy nghĩ vì bản thân mình.

959. Chương 1 064-1067: Trùng Quan.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1064-1067: Trùng quan.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1067: Trùng quan. (4)

Một người con gái đã quyết tâm tự sát để bảo vệ trinh tiết thì làm gì còn sợ hãi điều gì nữa? Việc gì phải sợ một tên cường giả Hư Thần Cảnh? Kể cả cường giả Thần cấp thì có gì phải sợ?

- Lâm Dịch…

Lang Sa thấy Lâm Dịch chỉ nhìn mình, cư nhiên cứ như vậy huyền phù giữa không trung, không hề có ý tứ ly khai khỏi nơi này chút nào. Lúc này nàng lại càng lo lắng, thực sự không biết đến tột cùng thì Lâm Dịch đang làm sao vậy?

Ánh mắt Lâm Dịch lộ ra một tia nhu tình, lập tức nhẹ nhàng nói:

- Ta đang chờ bọn họ đến đây, ta muốn cho bọn họ cấp cho người một câu trả lời thỏa đáng.

Cũng không biết tại sao mà Lâm Dịch lại nói những lời này, thân thể Lang Sa nhất thời run lên nhè nhẹ. Nàng ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, trong lúc này tâm trạng nàng trở nên rối bời, cũng không biết nên phản ứng như thế nào cho phải.

Lâm Phỉ đứng ở một bên, khuôn mặt xinh đẹp mang theo một nụ cười nhẹ. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Lang Sa lúc này đã hoàn toàn bị Lâm Dịch ôm chặt vào trong lòng. Lang Sa và nàng không hiểu nhau, nhưng nàng cũng hiểu được trong lòng Lang Sa đang nghĩ gì. Đổi lại nếu là nàng, nếu như trượng phu của bạn tốt mình, mà cũng chính là người mình thầm yêu mến, sau khi rời đi hơn ba trăm năm, đột nhiên lại mang về thêm một nữ nhân khác. Nàng cũng sẽ không nảy sinh hảo cảm gì với nữ nhân kia. Cho nên nàng có thể lý giải được tâm tình của Lang Sa khi gặp nàng.

Nhìn Lâm Dịch hiện nay đang biểu hiện "Trùng quan giận dữ vì hồng nhan.

Lâm Phỉ cũng không có cách nào khác. Nàng chỉ biết yên lặng đứng sau Lâm Dịch, nhất quyết giúp hắn chống đỡ bất luận vấn đề nào sẽ xảy ra. Lúc này hắn vẫn chưa khôi phục lại được ký ức năm xưa, thực lực của hắn so với nàng là cường giả Thần cấp còn yếu hơn nhiều lắm...Nhưng hắn là trượng phu của nàng, chỉ cần điều này cũng đủ rồi.

Vì vậy nàng chỉ cười mỉm, thản nhiên đứng phía sau ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch đang tản mác ra khí tức nguy hiểm, cùng với Lang Sa đang ngơ ngác nằm trong lòng hắn. Hiện tại là lúc Lâm Dịch thể hiện bản thân mình.

Lâm Dịch làm ra động tĩnh cũng không phải là nhỏ. Chỉ một lát sau trong thần thức của hắn đã hiện lên bảy tên cường giả Hư Thần Cảnh đang chạy tới nơi này. Với thực lực của bọn họ thì chỉ một lát sau là sẽ đến.

Lang Sa ngây người ra một lúc, sau đó mới phục hồi lại tình thần, thần tình đau khổ nói:

- Ngươi hà tất phải làm như vậy?

Trong mắt của nàng lúc này, Lâm Dịch bởi vì chuyện tình bị cưỡng hôn của mình nên mới lựa chọn phương thức đối mặt với cường giả Hư Thần Cảnh như vậy. Thần sắc thê mỹ của nàng chăm chú nhìn Lâm Dịch, hai hàm răng cắn chặt, cũng không nói ra lời nào.

Khóe miệng Lâm Dịch hiện lên một tia mỉm cười, chậm rãi nói:

- Lâm Dịch ta chưa bao giờ để người thân của mình phải chịu khuất tất.

Lúc này Lâm Dịch dùng từ "người thân" mà không phải là "nữ nhân của ta.

ý tứ tuy rằng kém rất xa nhưng đối với Lang Sa mà nói thì như vậy cũng là đủ rồi.

Nàng cắn chặt hai hàm răng, một lát sau hung hăng gật đầu. Trong mắt nàng cũng hiện ra một tia quyết tuyệt:

- Nguyên bản ta cũng không có ý định tiếp tục sống nữa, dù sao trốn chạy cũng không thoát, có thể được chết cùng một chỗ với ngươi. Ta...ta rất mãn nguyện.

Nàng do dự một lát, sau đó lấy hết dũng khí trong lòng nói ra những lời này. Trên dung nhan nàng không khỏi dâng lên đỏ ửng, nhưng vẫn dũng cảm nhìn thẳng vào Lâm Dịch.

Lâm Dịch cảm thấy vô cùng cảm động, ánh mắt dâng lên một trận nhu tình. Hắn biết, từ giờ khắc này, nữ nhân này sẽ luôn bên người mình, đã không có biện pháp nào thay đổi điều này nữa.

Bất luận hiện nay có xảy ra tình huống nào đi chăng nữa, Lâm Dịch cũng không gặp phải nguy hiểm gì. Chí ít đối với Lang Sa mà nói, cục diện lúc này tuyệt đối là hữu tử vô sinh, nhưng hiện nay nàng lại kiên quyết nói ra những lời trong lòng như vậy, đủ để chứng minh trọng lượng của Lâm Dịch trong lòng nàng như thế nào.

Lúc này, mấy tên cường giả Hư Thần Cảnh rốt cục cũng đã tới rồi.

- Cuồng đồ lớn mật, cư nhiên dám đến Bách Nguyên Tông chúng ta nháo sự sao?

Một tiếng quát lạnh vang lên, từ xa xa truyền đến sóng âm cường đại. Thậm chí cả không gian dường như cũng trở nên rung động. Biểu tình của Lang Sa lúc này trở nên tái nhợt, nhưng ngay lập tức đã bình tĩnh lại, chậm rãi nói:

- Người vừa tới chính là Chu Trí Lâm.

Vừa nói dứt lời thì một đạo lưu quang xuất hiện, dừng ở phía trước hai người khoảng vài trăm thước. Một thân hình chậm rãi hiện lên.

Đôi mắt đen nhánh của Lâm Dịch khẽ nhìn vào thân ảnh đó, bên trong mang theo lửa giận ngập trời. Hắn muốn nhìn xem cái tên "Sắc đảm bao thiên.

Chu Trí Lâm kia đến tột cùng là có cái dạng như thế nào.

Một bộ y phục rộng thùng thình bạch sắc trường bào, thỉnh thoảng để lộ ra từng khối, từng khối cơ thể chắc nịch, toàn thân cao hơn hai thước, so với Lâm Dịch thì hắn phải cao hơn cả một cái đầu, trên khuôn mặt khoan dung, độ lượng lộ ra thêm vài phần uy nghiêm. Nhưng mà đôi lông mày thô to lại làm cỗ khí tức uy nghiêm đó biến thành một loại khí tức hung thần ác sát. Nhìn qua thì Chu Trí Lâm giống như một tên đồ tể.

- Mặc kệ ngươi là ai đi chăng nữa, mau buông Lang Sa ra.

Chu Trí Lâm trừng to đôi mắt giống như chuông đồng, trầm giọng nói. Ánh mắt hắn lành lạnh, hiện ra một cỗ sát ý sắc bén từ trên người hắn truyền đến Lâm Dịch.

Sắc mặt Lang Sa càng trở nên trắng bệch. Nàng chỉ cảm thấy một cỗ khí tức băng lãnh đến mức tận cùng, đột nhiên ầm ầm đánh vào bên trong thân thể của mình. Nàng mở to hai mắt nhìn, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà đột nhiên lại xuất hiện một cỗ nhiệt lưu từ phía sau lưng mạnh mẽ truyền vào người nàng, nhất thời hóa giải khí tức băng lãnh không còn một mảnh. Nàng kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Dịch đang híp mắt nhìn về phía trước, trong mắt lóe lên sát ý. Sắc mặt nàng hơi có chút biến hóa quay đầu nhìn về phía Chu Trí Lâm. xem tại

- Ngươi chính là Chu Trí Lâm?

Lâm Dịch híp mắt hỏi, tay phải của hắn vẫn áp phía sau lưng Lang Sa. Ánh mắt Lâm Dịch không rời khỏi tên đại hán đang biến sắc trước mặt. Vừa rồi đối phương sử dụng tinh thần công kích, dưới cỗ sát ý sắc bén đó, nếu như thần thức của mình không tới đẳng cấp cường giả Hư Thần Cảnh thì sợ rằng toàn bộ linh hồn đã bị đánh cho nát bấy…Đây cũng là một trong những loại công kích của cường giả Hư Thần Cảnh. Nhìn qua dáng dấp của Chu Trí Lâm tuy rằng hung thần ác sát, có vẻ chất phác, lỗ mãng, nhưng trên thực tế thì đó cũng chỉ là gạt người mà thôi.

Ngẫm lại thì cũng đúng thôi, để trở thành cường giả Hư Thần Cảnh, nói như thế nào thì cũng phải có chỗ hơn người.

- Chính là bản tọa, ngươi là ai? Cư nhiên dám xông vào Dưỡng Tâm Phong của Bách Nguyên Tông ta, lại còn dám vô lễ với phu nhân của ta?

Ánh mắt Chu Trí Lâm trở nên thâm trầm xuống. Hắn cũng cảm nhận được Lâm Dịch không phải là người dễ chọc.

Trên thực tế đâu phải là không dễ chọc? Hai người căn bản là không cùng một cấp độ. Vừa tiếp xúc thì Lâm Dịch đã biết ngay người này chỉ vừa đạt được thực lực Hư Thần Cảnh, ngay cả Luyện Cách kỳ cũng không đến. Cùng hắn là cường giả Ngưng Thần kỳ thì chênh lệch lớn đến mức nào.

960. Chương 1 068-1069: Trưởng Lão Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1068-1069: Trưởng lão Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chỉ có điều là Lâm Dịch cũng chưa thèm phản kích lại đòn tấn công của Chu Trí Lâm mà thôi. Vì vậy Chu Trí Lâm cũng biết rằng thực lực của Lâm Dịch rất mạnh, nhưng mạnh đến mức độ nào thì hắn cũng không biết rõ.

- Phu nhân của ngươi?

Đôi mắt Lâm Dịch hơi híp lại nói:

- Ngươi nói phu nhân của ngươi là chỉ Lang Sa sao?

- Đương nhiên, bản tọa đã thông báo cho toàn bộ hai đại hải vực Lâm Phong Hải Vực và Phù Du Hải Vực, sẽ lấy Lang Sa làm vợ, nàng chính là phu nhân của bản tọa…Đến tột cùng thì ngươi là người của phương nào?

Chu Trí Lâm ngạo nghễ nói. Khi nói đến Lang Sa, hắn nhìn thoáng qua vẻ mặt tái nhợt của nàng, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu. Một người lỗ mãng như Chu Trí Lâm lại hiện ra biểu tình ôn nhu như vậy, có thể không khó để nhận ra hắn cực kỳ yêu thương Lang Sa.

Tâm tình Lang Sa trong thời gian ngắn, lúc hai người nói mấy câu này, cũng hoàn toàn bị đối phương làm cho khẩn trương lên. Nàng nghe được đối phương luôn mồm xưng mình là phu nhân của hắn, nhất thời trợn mắt, nghiến răng hung hăng nhìn Chu Trí Lâm. Nàng đang định mở miệng phản bác lại nhưng Lâm Dịch lại đột nhiên nhẹ nhàng nắm thật chặt lấy tay nàng. Nàng hơi quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, chỉ thấy hắn đang nhìn nàng lắc đầu, ý bảo lúc này nàng không cần nói gì cả.

Tuy rằng Lang Sa không thể giải thích được, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu, trở nên trầm mặc xuống. Lúc này Lâm Dịch cũng đột nhiên nghiêng đầu cao giọng nói:

- Nếu đã tới rồi thì xuất hiện đi, còn sợ hãi rụt rè dấu đầu hở đuôi như vậy để làm gì? Chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Bách Nguyên Tông các ngươi sao?

Một tiếng này của Lâm Dịch vang lên cực xa, tựa hồ như toàn bộ Dưỡng Tâm Phong đều có thể nghe được rõ ràng. Sau khi hắn dứt lời, sáu đạo lưu quang đột nhiên xuất hiện. Một lát sau, sáu thân ảnh cũng mặc áo bào trắng xuất hiện trước không trung.

Không khí trong toàn bộ phạm vi nhất thời như ngưng đọng lại. Mấy đại cường giả Hư Thần Cảnh đồng thời hiện thân, uy áp cường đại, làm cho đệ tử bình thường thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn. Một lát sau đám đệ tử mới phục hồi lại tinh thần, quỳ rạp xuống đất, cao giọng hô:

- Bái kiến các vị trưởng lão.

- Đứng lên đi.

Một thanh âm bình thản nhàn nhạt vang lên. Ánh mắt Lâm Dịch nhất thời hướng về phía bên đó nhìn tới.

Một thân bạch sắc trường bào, kết hợp với mái tóc bạc trắng, khuôn mặt lại xuất hiện một chòm râu dài, trắng như cước. Đây là dáng dấp của một lão nhân, tóc bạc nhan hồng, thần thái sáng láng.

Tại Thiên giới, tuy rằng mọi người có thể sửa đổi lại dáp dấp thân thể của bản thân mình, nhưng trên thực tế dáng dấp lão nhân cũng không ít. Vì vậy Lâm Dịch cũng không cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Đệ tử Bách Nguyên Tông xung quanh nghe được lời người này nói, cả đám đều cung kính đứng lên. Tất cả đều trở nên an tĩnh, nhìn về phía Lâm Dịch và Lang Sa đứng ở trong sân. Về phần Lâm Phỉ, bởi vì lúc này nàng cũng mặc trang phục của đệ tử Bách Nguyên Tông cho nên dưới tình huống này, cũng không mấy ai chú ý tới nàng.

- Ngươi chính là đại trưởng lão Bách Nguyên Tông sao?

Lâm Dịch híp mắt lại, đột nhiên cười nói.

Lão già kia mỉm cười gật nhẹ đầu, nhẹ nhàng vuốt vuốt chòm râu bạc của mình, ánh mắt bình thản nhìn Lâm Dịch cùng với Lang Sa trong lòng hắn, nhẹ nhàng cười nói:

- Lão phu là Kỳ Dương, có lễ với đạo hữu.

Nói xong, hắn hướng tới Lâm Dịch khom người chào hỏi.

Thấy đối phương cũng có lễ nghĩa như vậy, Lâm Dịch cũng mỉm cười, nói:

- Tại hạ Lâm Dịch.

Nói đến đây, hắn cố ý siết chặt Lang Sa vào trong lòng mình, làm cho sắc mặt nàng càng đỏ ửng lên. Sau đó, ánh mắt Lâm Dịch nghiền ngẫm quét nhìn toàn trường, nhoẻn miệng cười nói:

- Đã thất lễ rồi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc, bao gồm cả Chu Trí Lâm và sáu tên trưởng lão xung quanh, ánh mắt càng lộ ra sát ý lành lạnh. Cũng không ai nói năng thêm lời nào, có vẻ như chuẩn bị động thủ rồi.

Tên Kỳ Dương mang dáng dấp lão nhân kia vẫn không biểu lộ ý tứ gì trong mắt, bất động thanh sắc như cũ, bình tĩnh nhìn Lâm Dịch cười nói:

- Lâm tiểu hữu đã nói đùa rồi. Chỉ có điều đây là có ý tứ gì? Bách Nguyên Tông chúng ta tự vấn vẫn luôn luôn không gây thù chuốc oán với người. Nhưng các hạ hôm nay không có lý do mà xông vào trong tổng bộ của chúng ta, lại vô lễ, khinh bạc với nữ nhân của lục đệ. Chẳng lẽ cho rằng Bách Nguyên Tông ta dễ khi dễ?

Con mắt Lâm Dịch nhất thời híp lại, khẽ cười nói:

- Một câu không gây thù chuốc oán rất hay. Các hạ ăn nói lung tung như vậy, trước đây chưa từng có ai bằng, sau này có lẽ cũng không có ai đạt được. Lời nói dối như vậy cư nhiên cũng có thể dùng ngữ khí bình thản, đạm nhiên mà nói ra. Tại hạ chỉ biết dùng một từ "Phục" mà thôi. Thật sự là bội phục, bội phục.

Lâm Dịch dùng ngữ khí hời hợt như vậy nói trắng ra, chính là lời nói cũng không lưu lại chút tình nào, nhất thời làm ọi người xung quanh nghe xong cũng hơi sửng sốt một chút. Tâm tình của Lang Sa lúc này đang khẩn trương mà khi nghe được lời này của Lâm Dịch cũng không nhịn được mà bật cười khúc khích. Xong nàng chợt phát hiện lúc này không thích hợp, vội vã bưng kín miệng lại, khuôn mặt cười cười nhất thời dâng lên một trận đỏ ửng.

Con mắt Lâm Dịch trở nên sáng ngời, quay lại chớp mắt nhìn Lang Sa một chút, làm cho Lang Sa xấu hổ cúi gằm mặt, hầu như hướng cả đầu mình vào giữa bộ ngực cao vứt của nàng.

- Mau thả người của bản tọa ra.

Chu Trí Lâm rốt cuộc không nhịn được, lớn tiếng hô lên. Lâm Dịch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đối phương đang gắt gao nhìn mình, hiển nhiên đang vô cùng tức giận. Trong đôi mắt hắn càng hiện lên vẻ đố kỵ. Nhìn biểu tình của hắn như vậy, khóe miệng Lâm Dịch lộ ra một tia cười khẽ.

Thấy nụ cười đó của Lâm Dịch, hai mắt Chu Trí Lâm đang mở to, càng trừng lớn hơn như chuông đồng, ngón tay liên tục run rẩy. Phải biết rằng Lang Sa đã đến nơi này thời gian hơn một tháng, nhưng hắn còn chưa có cả cơ hội chạm vào người nàng. Nàng là nữ nhân có tính tình cực kỳ cương liệt, nói là chưa đến lúc tổ chức hôn lễ, không thể để ình chạm vào người, bằng không thì nàng sẽ tự sát.

Tuy rằng đối với cường giả Hư Thần Cảnh mà nói thì một nữ tử trình độ tứ giai chiến sĩ như nàng, muốn tự sát cũng không có khả năng thực hiện. Tuy rằng Chu Trí Lâm cực kỳ háo sắc, nhưng lại bị khí chất thanh lãnh của Lang Sa hấp dẫn, cho nên hắn mới cam tâm tình nguyện chờ đợi thêm hai tháng. Mà hiện giờ lại thấy nữ tử mình vẫn truy cầu đang nằm trong lồng ngực của nam nhân khác, hơn nữa dáng dấp còn lộ ra vẻ thẹn thùng, mặt cười ửng đỏ, làm sao Chu Trí Lâm lại không ghen ghét dữ dội cho được? Thậm chí hắn đang cực kỳ hối hận, tại sao không biến nữ nhân đó thành của mình luôn từ trước cho rồi.

Lòng đố kị của Chu Trí Lâm còn chưa nói, tên Kỳ Dương kia cũng đã bị một phen Lâm Dịch nói năng không chút lưu tình, làm cho sắc mặt hắn hơi trầm xuống.

961. Chương 1 068-1069: Trưởng Lão Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1068-1069: Trưởng lão Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1069: Trưởng lão Bách Nguyên Tông. (2)

Hắn nhìn chằm chằm Lâm Dịch, tựa hồ như muốn nhìn ra thực lực của Lâm Dịch như thế nào. Nhưng mà tuy rằng cùng là cường giả Ngưng Thần kỳ nhưng Lâm Dịch vẫn mạnh hơn so với hắn nhiều, hắn căn bản không nhìn ra nông sâu của Lâm Dịch một chút nào.

Một lúc lâu sau, Kỳ Dương mới chậm rãi mở miệng nói:

- Thực lực của tiểu hữu thật là cao thâm, tại hạ bội phục. Nhưng nếu Lâm tiểu hữu cho rằng với thực lực của mình mà có thể làm điều xằng bậy. Như vậy lão phu chỉ có thể nói cho ngươi biết là thật đáng tiếc, ngươi sai rồi. Nếu hôm nay ngươi không đưa ra một lý do để thuyết phục được lão phu thì mặc dù lão phu liều mạng để Thần cấp đại nhân trách cứ, lão phu cũng phải lưu lại ngươi bằng được ở chỗ này.

Lâm Dịch lại một lần nữa híp hai mắt lại, lại muốn đưa cường giả Thần cấp ra để dọa người?

Nghĩ như vậy, hắn cũng không dấu diếm mà nhìn sang phía Lâm Phỉ. Lâm Phỉ cười cười nhìn lại hắn, đối mắt chớp chớp vô cùng khả ái.

Khóe miệng Lâm Dịch nhếch lên một tia tươi cười. Nếu những người này mà biết ở đây cũng có một cường giả Thần cấp thì không biết sẽ có biểu tình như thế nào đây?

Cười cười một lúc, Lâm Dịch mới khẽ thở dài một tiếng:

- Ta vốn tưởng rằng Bách Nguyên Tông đứng đầu Phù Du Hải Vực và Lâm Phong Hải Vực, môn quy tất nhiên sẽ cực kỳ sâm nghiêm, môn hạ đệ tử được giáo dục rất tốt. Không nói là sẽ tạo phúc một phương, nhưng chí ít cũng không đến mức ỷ thế hiếp người, làm điều xằng bậy. Nhưng mà hiển nhiên là ta đã sai rồi.

Nghe thấy lời dạo đầu như thế của Lâm Dịch, sắc mặt Kỳ Dương nhất thời hơi đổi. Ánh mắt hắn nhìn về phía Lang Sa đang nằm trong lòng Lâm Dịch. Hắn cũng đã suy đoán được mục đích của đối phương khi đến đây.

Nghĩ tới đây, Kỳ Dương không khỏi hung hăng nhìn chằm chằm về phía Chu Trí Lâm. Nhưng hôm nay lòng đố kị của Chu Trí Lâm công tâm, hắn vẫn hung hăng nhìn Lâm Dịch đang ôm Lang Sa trong lòng. Phỏng chừng đầu óc hắn lúc này chỉ nghĩ làm sao cướp Lang Sa trở về trong tay, ngay cả Lâm Dịch nói gì hắn cũng không nghe thấy được.

Quả thật Bách Nguyên Tông là một môn phái vô cùng lớn, dùng từ siêu quần xuất chúng để hình dung cũng không quá đáng chút nào. Nhưng mà lúc này đây đang chuẩn bị tổ chức hôn lễ, những người xuất hiện trong Bách Nguyên Tông đều chỉ biết Dương Đích dâng lên mỹ nữ cho Chu Trí Lâm. Nhưng căn bản mọi người đều không biết cô gái kia có đồng ý hay không. Suy nghĩ một chút, một nữ tử vừa phi thăng lên Thiên giới, có thể tìm một cường giả Hư Thần Cảnh làm chỗ dựa vững chắc, làm gì có khả năng cự tuyệt? Vì vậy, mọi người bên ngoài đều cho rằng nữ nhân này rất may mắn.

Bách Nguyên Tông vô cùng coi trọng danh dự. Danh tiếng của Bách Nguyên Tông lúc này cũng rất tốt, không có điều tiếng xấu gì cả. Nhưng nếu như chuyện này đồn thổi ra bên ngoài, danh tiếng của Bách Nguyên Tông có thể sẽ chịu đả kích lớn. Nếu như có người lại mượn gió bẻ măng trùng kích thêm vào, sợ rằng danh tiếng của Bách Nguyên Tông gây dựng bao lâu nay sẽ bị hủy diệt.

Ánh mắt Kỳ Dương nhất thời lóe lên, cố gắng suy nghĩ biện pháp xử lý. Mà lúc hắn đang suy nghĩ chợt vang lên một tiếng quát, giống như một tiếng sấm sét chợt nổ tung ra. Tiếng quát này xuất hiện bất thình lình, không hề có dấu hiệu gì. Ai có thể ngờ được, Lâm Dịch đang nói chuyện với ngữ khí xem thường như vậy, đột nhiên cứ như vậy lại xuất thủ.

Chỉ thấy đệ tử Bách Nguyên Tông dưới lục giai, cả đám trợn trừng mắt, lập tức "Phốc xuy" mạnh mẽ phun ra máu tươi. Những tên cường giả Hư Thần Cảnh thì sắc mặt đại biến, vội vã thối lui ba bốn bước, một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần. Lúc này tất cả mọi người, bao gồm cả Kỳ Dương đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Lâm Dịch ở giữa sân.

Một cỗ uy áp khổng lồ không gì sánh được xuất phát từ người Lâm Dịch mạnh mẽ phóng xuất ra tràn ngập không gian. Chưa cần nói đến đám đệ tử lục giai, kể cả cường giả Hư Thần Cảnh cũng tái nhợt sắc mặt. Trên người tất cả hiện lên đủ mọi màu sắc quang mang, thân thể trở nên kịch liệt run rẩy, cố gắng chống cự lại uy áp cường đại của Lâm Dịch.

Tới lúc này sắc mặt tên Chu Trí Lâm kia mới trở nên sợ hãi, sự đố kỵ lúc này đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại sự sợ hãi cùng không dám tin tưởng nhìn sắc mặt lạnh lẽo như nước của Lâm Dịch. Con ngươi của Lâm Dịch lúc này không mang theo bất kỳ tâm tình nào, chỉ nhìn chằm chằm vào Chu Trí Lâm.

- Ngươi dám can đảm ép buộc thê tử của ta làm phu nhân của ngươi? Nếu hôm nay ngươi không cho ta một lời giải thích thỏa đáng...kể cả cường giả Thần cấp tới đây cũng không cứu được ngươi.

Lâm Dịch híp mắt nói, ngữ khí lành lạnh, chấn động giống như búa tạ ngàn cân rơi vào trong tai Chu Trí Lâm, làm cho Chu Trí Lâm không khỏi hô hấp dường như cũng ngừng lại.

- Ngưng Thần kỳ, là cường giả Ngưng Thần kỳ đỉnh phong.

Mọi người trợn trừng hai mắt nhìn, Lâm Dịch lúc này giống như ma thần, trong lòng tất cả mọi người đều vang lên tiếng nói như vậy.

- Đó là thê tử của ngươi sao?

Chu Trí Lâm trừng lớn hai con ngươi, không dám tin tưởng chút nào. Hắn nghĩ tới nát óc cũng không nghĩ ra được, một nữ tử vừa mới phi thăng lên Thiên giới sao lại có một trượng phu thực lực kinh khủng như vậy?

Lang Sa lúc này đang nằm trong lòng Lâm Dịch đã hoàn toàn ngưng trệ lại rồi. Thậm chí cảm giác lúc này của nàng đã hoàn toàn choáng váng. Thời gian cho tới bây giờ được bao nhiêu lâu? Ba trăm năm thôi, chỉ có thời gian ba trăm năm. Đối với người trên Thiên giới sở hữu sinh mệnh vô hạn thì thời gian ba trăm năm chỉ giống như một cái nháy mắt mà thôi. Nhưng Lâm Dịch cư nhiên đã đạt tới đẳng cấp Thiên giới tối đỉnh phong cường giả Hư Thần Cảnh trong truyền thuyết?

Lang Sa ngơ ngác nhìn khuôn mặt Lâm Dịch lúc này đã hoàn toàn biến thành lãnh khốc. Nàng lúc này đã biết, từ nãy tới giờ hắn vì mình nên luôn áp chế lửa giận trong lòng. Cho tới bây giờ hắn đã bạo phát ra rồi. Mà lần bạo phát này của hắn làm cho cả bảy cường giả tối đỉnh phong của Bách Nguyên Tông phải biến đổi sắc mặt.

- Cường giả Thần cấp có tới cũng không bảo vệ được ngươi.

Một câu nói như vậy mang đến hiệu quả vô cùng lớn. Khi Lâm Dịch dùng ngữ khí hờ hững, lạnh lẽo nói ra câu nói kia, cư nhiên làm ọi người có cảm giác không nói nên lời. Tựa hồ như những lời nam nhân này nói ra, nhất định hắn sẽ làm được. Mặc dù kể cả cường giả Thần cấp có tới cũng không giữ được mạng cho Chu Trí Lâm.

Khóe miệng Chu Trí Lâm run run, sắc mặt tái nhợt. Ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ của hắn hướng về phía đồng bạn, cuối cùng hướng lên người Kỳ Dương. Kỳ Dương dù sao so với những người khác vẫn bình tĩnh hơn một chút, hắn cũng đang nhìn lại Chu Trí Lâm. Khi hắn nhìn thấy ánh mắt cầu xin sự giúp đỡ của Chu Trí Lâm, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, chậm rãi mở miệng nói:

- Thực sự không ngờ tới, thực lực của Lâm huynh lại rất cao.

Tuy rằng đều là cường giả Ngưng Thần kỳ, nhưng Kỳ Dương vẫn có thể cảm giác được rõ ràng mình không phải là đối thủ của Lâm Dịch.

962. Chương 1 070-1072: Lâm Dịch Cường Thế.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1070-1072: Lâm Dịch cường thế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cho dù phía sau vẫn còn con bài tẩy nhưng hắn vẫn không thể nắm chắc có thể áp chế được Lâm Dịch. Ngay cả cách xưng hô của hắn bây giờ cũng thay đổi, từ Lâm tiểu hữu biến thành Lâm huynh. Từ đó có thể thấy được hắn đã hoàn toàn công nhận thực lực mình kém Lâm Dịch rồi.

Ánh mắt Lâm Dịch vẫn nhàn nhạt như cũ, nhìn thẳng vào Chu Trí Lâm, tựa hồ như đang nhận định hắn.

Kỳ Dương tiếp tục hít sâu vào một hơi, chậm rãi nói:

- Ta cũng nhắc nhở Lâm huynh một câu, đừng quên quy củ ở Đông Nam Thiên, cường giả Hư Thần Cảnh không cho phép tranh đấu với nhau. Bằng không thì…

Nói tới đây Kỳ Dương dừng lại, cũng không nói thêm gì nữa.

Tất cả mọi người xung quanh đều nghe ra ý tứ trong lời nói của Kỳ Dương, con mắt cả đám nhất thời trở nên sáng bừng lên. Đúng vậy, tại Đông Nam Thiên có quy định của cường giả Thần cấp định ra, không cho phép cường giả Hư Thần Cảnh tranh đấu với nhau. Bằng không song phương đều sẽ bị cường giả Thần cấp gạt bỏ. Tên Lâm Dịch này tuy rằng đã đạt tới Ngưng Thần kỳ đỉnh phong nhưng so với cường giả Thần cấp, sợ rằng chênh lệch với nhau còn rất lớn.

Nghĩ tới đây, đám người cũng không quá sợ hãi nữa, tựa hồ cho rằng Lâm Dịch không dám động thủ.

Đầu lông mày Lâm Dịch hơi nhíu lại, nhìn nét mặt già nua bình tĩnh của Kỳ Dương một chút. Đột nhiên hắn lộ ra bộ dáng tươi cười nói:

- Kỳ Dương, đây là ngươi đang uy hiếp ta sao?

Khuôn mặt Kỳ Dương vẫn bình tĩnh không gì sánh được, cười cười một tiếng nói:

- Không phải là uy hiếp, là nhắc nhở mà thôi.

- A.

Lâm Dịch nhẹ nhàng gật đầu, sau đó.

-…

Chu Trí Lâm đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Tất cả mọi người đều trở nên cả kinh, vội vã chuyển ánh mắt nhìn lại. Chỉ thấy một đạo bạch quang chợt lóe lên, cũng không biết là vật gì, rất nhanh chui trở lại trong cơ thể Lâm Dịch. Mà lúc này hai tay Chu Trí Lâm đã bị vật nào đó vô cùng sắc bén hoàn toàn cắt xuông…Máu tươi phun thành vòi, hai cánh tay rơi xuống trên mặt đất.

Kỳ Dương nhất thời trừng to hai mắt, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch quát lớn:

- Lâm Dịch, ngươi…

Lâm Dịch lúc nãy vẫn ung dung, giương hai mí mắt lên, lộ ra bộ dáng tươi cười làm cho người ta dựng tóc gáy:

- Ta đã nói với hắn những lời như vậy rồi mà hắn vẫn không nghe lời. Vì vậy ta thay ngươi giáo dục lại hắn một chút. Lâm mỗ cũng không phải dễ uy hiếp…Cũng đừng đưa cường giả Thần cấp ra uy hiếp ta. Nếu ta sợ cường giả Thần cấp thì hôm nay cũng đã không đứng ở chỗ này.

Một cỗ khí tức băng hàn giống như ôn dịch truyền ra tất cả tâm phế của mỗi cường giả toàn trường. Trên mặt Lâm Dịch vẫn mang theo dáng vẻ tươi cười, nhưng trong mắt bọn họ lúc này dường như vô cùng lạnh lẽo. Cỗ khí tức tử vong cứ như vậy tràn ngập trong lòng bọn họ.

Kỳ Dương trừng lớn con ngươi suy nghĩ. Hắn không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Lâm Dịch, nắm tay siết chặt lại, nhãn thần lần đầu tiên trở nên mất bình tĩnh, nói:

- Lâm Dịch, ngươi dám không coi trọng mệnh lệnh của Thần cấp đại nhân?

Khóe miệng Lâm Dịch lại lộ ra một tia cười nhạt…Thành thật mà nói thì lấy thực lực của Lâm Dịch lúc này, không thèm xem trọng cường giả Thần cấp thì cũng không có khả năng. Nhưng từ khi chiến đấu với Khương Như một trận, từ trong đáy lòng của Lâm Dịch đối với cường giả Thần cấp cũng không còn quá sợ hãi như trong dĩ vãng nữa, cư nhiên cứ như vậy biến mất không còn một mảnh.

Lâm Dịch cũng không biết nguyên nhân gây ra sự thay đổi này, đến tột cùng là do thực lực của bản thân mình đã gần tới giai đoạn đó, hay bởi vì có Lâm Phỉ cũng là cường giả Thần cấp bên cạnh hắn…Đương nhiên, điều này cũng không quan trọng. Cái chính là hiện nay cường giả Thần cấp đối với Lâm Dịch mà nói tựa hồ cũng không đáng sợ như sự tưởng tượng trước đây.

Nhìn biểu tình của Kỳ Dương, khóe miệng Lâm Dịch khẽ nhếch lên, lập tức lại chuyển ánh mắt quay sang nhìn Chu Trí Lâm ở bên kia.

Hiện nay Chu Trí Lâm làm gì còn bộ dáng hùng hổ như lúc vừa xuất hiện ở nơi này nữa? Hai tay hắn đã bị cắt cụt đến tận vai, tiên huyết nhuộm cả bộ quần áo bạch sắc của hắn thành màu huyết hồng.

Tuy rằng hiện giờ máu đã ngừng chảy, nhưng sắc mặt của hắn lúc này cũng đã trở nên tái nhợt…Đối mặt với Lâm Dịch, hắn căn bản giống như một miếng thịt nằm trên thớt, không có một chút năng lực phản kháng nào.

Trên trán hắn chảy đầy mồ hôi, hai mắt mở thật to, trong đôi mắt hiện lên đầy vẻ hoảng loạn và sợ hãi…Hình tượng của hắn lúc này so với dáng vẻ và thân phận ngày thường hoàn toàn cách biệt một trời một vực.

Khóe miệng Lâm Dịch nổi lên một tia khinh miệt, lạnh lùng mở miệng cười nhạo nói:

- Đây là vị trưởng lão của Bách Nguyên Tông, đệ nhất đại phái của Phù Du Hải Vực và Lâm Phong Hải Vực đây sao? Chính là loại bắt nạt kẻ yếu, ỷ thế hiếp người đó sao?…Hắc, Bách Nguyên Tông này thực sự làm cho người ta phải thất vọng.

Khóe miệng Chu Trí Lâm kịch liệt run rẩy, nhưng mà hắn vẫn kinh khủng nhìn Lâm Dịch, căn bản ngay cả một câu nói cũng không nói ra lời. Ánh mắt cầu xin giúp đỡ của hắn thỉnh thoảng lại nhìn về phía Kỳ Dương. Tới lúc này, hắn cũng hiểu được, Lang Sa kia căn bản không phải là người hắn có thể chạm vào.

Nhãn thần của Kỳ Dương cũng chăm chú nhìn chằm chằm Lâm Dịch, bên trong mang theo vẻ cẩn thận và một chút không dám tin tưởng. Tên Lâm Dịch này thực lực quá mạnh mẽ, hơn nữa lại không thèm để ý tới mệnh lệnh của Thần cấp đại nhân. Cũng khó trách vì sao biểu hiện của Chu Trí Lâm lại như thế. Bình tĩnh xem xét lại thì đổi lại bản thân Kỳ Dương, nếu đứng ở trên lập trường của Chu Trí Lâm hiện nay thì hắn cũng không nhất định sẽ biểu hiện mạnh mẽ được hơn so với Chu Trí Lâm chút nào.

- Chết tiệt, Lang Sa này rốt cuộc thì có thân phận như thế nào? Tên Dương Đích hỗn đản kia không phải đã nói đối phương vừa phá hư từ thứ nguyên vị diện cấp thấp mà đến sao? Vì sao lại gặp một tên cường thế như vậy xuất đầu vì nàng?

Kỳ Dương lớn tiếng chửi bới trong lòng…Mặc cho hắn nghĩ đến nát óc nhưng vẫn không thể nghĩ ra được…Tên kinh khủng này ba trăm năm trước mới chỉ là nhất giai chiến sĩ, cho tới bây giờ đã tới được trình độ này sao?

- Được rồi, ta cũng không có thời gian cùng các ngươi dây dưa…Hiện tại có thể cho ta một câu trả lời thuyết phục được không? Nếu như có thể làm cho Lang Sa thỏa mãn…Chuyện này coi như là quá khứ. Nếu như không thể…Hắc…

Lâm Dịch đột nhiên mở miệng cười nói.

- Cái gì? Thuyết phục? Ngươi cũng đã chém đứt hai tay của người ta rồi, còn muốn ăn nói cái gì? Ngươi cứ thẳng thắn mà giết người đi không phải là được sao?

Kỳ Dương vừa nghe Lâm Dịch nói lời này, nhất thời dâng lên phẫn nộ trong lòng…Chỉ có điều hắn cũng chỉ suy nghĩ như vậy trong lòng mà thôi. Hắn cũng không dám xác định, sau khi Lâm Dịch mà nghe thấy những lời này, có thể hay không giết chết Chu Trí Lâm ngay.

Tuy rằng Kỳ Dương và Chu Trí Lâm cũng chỉ có giao tình hời hợt, nhưng dù sao Chu Trí Lâm cũng là lục trưởng lão của Bách Nguyên Tông.

963. Chương 1 070-1072: Lâm Dịch Cường Thế.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1070-1072: Lâm Dịch cường thế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1071: Lâm Dịch cường thế. (2)

Nếu như Chu Trí Lâm ở chỗ này bị người ta giết chết, Kỳ Dương cũng không cần thiết phải làm đại trưởng lão của Bách Nguyên Tông nữa, hơn thế nữa, Bách Nguyên Tông cũng không cần lăn lộn trong hai đại hải vực nữa…Lâm Dịch đơn thân độc mã tiến nhập vào tổng bộ Bách Nguyên Tông, giết chết trưởng lão Chu Trí Lâm trước mặt mọi người, sau đó nghênh ngang rời đi?…Kỳ Dương thực sự không dám tưởng tượng ra sau khi tin đồn đó lan truyền ra bên ngoài, Bách Nguyên Tông còn có mặt mũi nào tiếp tục ngạo nghễ trong hai đại hải vực nữa.

Hít sâu một hơi, Kỳ Dương liếc mắt nhìn các đệ tử Bách Nguyên Tông xung quanh bị rơi xuống vì lúc đầu Lâm Dịch hét lớn một tiếng…Một màn vừa nãy đều lọt vào trong mắt những người đệ tử này. Hiện nay hình tượng các trưởng lão Bách Nguyên Tông trong cảm nhận của các đệ tử sợ rằng đã hoàn toàn bị hủy diệt đi rồi sao?

Bất đắc dĩ lắc đầu, ngữ khí Kỳ Dương trở nên hòa hoãn nói:

- Lâm huynh nói đi…Chuyện này quả thật là Bách Nguyên Tông đuối lý trước, chỉ cần yêu cầu không quá phận thì lục đệ sẽ đáp ứng thôi.

Đầu lông mày Lâm Dịch hơi nhíu lại một chút, ánh mắt quét sang Chu Trí Lâm, chỉ thấy ánh mắt của hắn lúc này tràn đầy cảm kích nhìn Kỳ Dương. Khóe miệng Lâm Dịch không khỏi hơi giật giật…Tên Kỳ Dương này đúng là một nhân tài. Rõ ràng tình huống lúc này hắn không có sự lựa chọn nào. Hơn nữa sau khi nói ra những lời này, hắn cũng không bị tổn thất gì, lại có thể thu nạp được nhân tâm của Chu Trí Lâm…Không cần phải nói, nếu hôm nay mình buông tha cho Chu Trí Lâm thì ngày sau Chu Trí Lâm tất nhiên sẽ quy thuận Kỳ Dương, cúi đầu một mực nghe lời hay sao?

Lâm Dịch cười khẽ, chỉ có điều cũng không có tâm tư đi để ý tới Kỳ Dương. Hắn hướng ánh mắt nhìn đến Lang Sa trong lòng mình. Nàng vẫn đang ngơ ngác nhìn hắn. Lâm Dịch lộ ra dáng vẻ tươi cười nói:

- Được rồi, hiện nay tới phiên nàng làm chủ. Tên Chu Trí Lâm kia cuối cùng nên xử lý hắn như thế nào mới tốt? Giết chết hắn, hay…?

Nghe được lời Lâm Dịch hỏi mình, Lang Sa mới mạnh mẽ phục hồi lại tinh thần. Trên dung nhan hiện lên một tia đỏ ửng, vội vã hoảng loạn quay đầu, nhìn về hướng khác.

Khi nàng nhìn thấy hai tay Chu Trí Lâm đã bị chặt đứt, dáng dấp khổ sở, Lang Sa nhất thời kinh ngạc, nàng bưng cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của mình lại, cả kinh nói:

- Vì sao hắn…?

Lang Sa ngơ ngác nhìn tên Chu Trí Lâm kia…Từ lúc Lâm Dịch quát lên một tiếng, nàng vẫn không có cách nào tiếp nhận được thực lực quá mức cường đại của Lâm Dịch mà phục hồi lại tinh thần. Vì vậy sau đó Lâm Dịch chặt đứt tay của Chu Trí Lâm, thậm chí những lời nói của Kỳ Dương, nàng cũng không hề lưu ý đến. Nếu như không phải lúc này Lâm Dịch mở miệng nói với nàng, sợ rằng đến lúc này nàng vẫn chưa có biện pháp nào phục hồi lại tinh thần.

Tên Chu Trí Lâm kia cường đại đến mức nào? Lang Sa lúc này tràn đầy cảm xúc…Đối mặt với Chu Trí Lâm, nàng ngay cả ý nghĩ xuất hiện một chút phản kháng cũng không có. Thực lực cường đại của hắn giống như một ngọn núi cao chọc trời, làm Lang Sa chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên…Đối mặt với Chu Trí Lâm, căn bản ngay cả tâm tư phản kháng nàng cũng không dám suy nghĩ tới.

Nhưng mà hiện nay…Một người mà theo cảm nhận của nàng có thể nói là vô địch, hai tay lại bị người ta chặt đứt hoàn toàn, toàn thân run rẩy đứng im một chỗ, vô cùng thảm hại.

Lúc Chu Trí Lâm đi gây sự thì uy thế cường đại, đến lúc bước tới tuyệt lộ thì…Đôi mắt Chu Trí Lâm mở thật lớn nhìn nàng, nhưng không phải cái loại ánh mắt dâm tà, hận không thể ăn tươi chính nàng như mọi ngày. Ngược lại lúc này Chu Trí Lâm nhìn nàng lộ ra sự sợ hãi mạnh mẽ và cầu xin tha thứ…

Lang Sa lại tiếp tục ngẩn ngơ, quay đầu nhìn sang Lâm Dịch bên cạnh.

Lâm Dịch vẫn như cũ, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ nhàng, cảm thụ được ánh mắt của Lang Sa nhìn đến mình, hắn quay đầu lại nhìn nàng. Hơi nhíu lông mày lại một chút, Lâm Dịch cười nói:

- Quyết định được rồi phải không?

Lang Sa đột nhiên có chút hoảng loạn, vội vã thu hồi ánh mắt. Nàng suy nghĩ một chút sau đó thở dài một tiếng nói:

- Thôi quên đi, hắn cũng bị nghiêm phạt rồi. Cứ như vậy thôi là được.

Lâm Dịch hơi giật mình, nhíu chặt mày lại, một lúc sau mới khẽ gật đầu nói:

- Ừ, theo ý của nàng.

Nói xong, ánh mắt Lâm Dịch quét nhìn toàn bộ mọi người xung quanh. Bảy tên cường giả Hư Thần Cảnh không khỏi trở nên khẩn trương, nhất là Chu Trí Lâm…Sớm biết rằng sẽ gặp phải sự tình loại này thì sợ rằng dù cho Lang Sa có xinh đẹp gấp vạn lần thì hắn cũng không dám động tới nàng. Hiện nay cảm giác tiểu mệnh nằm trong tay người khác, tên Chu Trí Lâm lỗ mãng giống như đồ tể này cũng vô cùng kinh khủng, sợ hãi.

Ánh mắt Lâm Dịch chậm rãi quét nhìn từng người một, sau đó dừng lại trên người Chu Trí Lâm. Hắn lập tức thở dài một hơi, nói:

- Ngươi cần phải chúc mừng chính ngươi…Hơn một tháng ngươi cũng chỉ giam cầm Lang Sa lại chứ chưa làm ra chuyện gì khác. Bằng không thì hiện giờ ngươi không chỉ mất hai cánh tay đơn giản như vậy thôi đâu.

Chu Trí Lâm đột nhiên cảm thấy rùng mình, nhất thời miễn cưỡng nuốt một ngụm nước bọt…Hắn tự nhiên có thể nghe ra hàn ý trong lời nói vừa rồi của đối phương, đồng thời hắn cũng cảm thấy mình có chút may mắn…May mắn là mình thực sự bị Lang Sa mê hoặc, đáp ứng với nàng chuyện thành thân, nếu không thì hiện giờ sợ rằng mình đúng là không chỉ mất hai cánh tay đơn giản như vậy.

- Nếu Lang Sa không có việc gì, ngươi bị cụt hai tay…Coi như là trả giá cho việc giam cầm Lang Sa đi. Ta nói như vậy…Ngươi có phục hay không?

Lâm Dịch tiếp tục mở miệng nói.

Vẻ mặt Chu Trí Lâm khổ sáp, hơi gật đầu nói: nguồn

- Là Chu Trí Lâm ta có mắt không tròng, cư nhiên lại nổi lên sắc tâm với Sa tiểu thư…Bị chặt hai cánh tay là do tự ta tìm đến, Chu Trí Lâm ta chịu phục…

Từ lúc Lâm Dịch bạo phát, đây là câu nói đầu tiên của Chu Trí Lâm. Chờ cho hắn nói ra hết lời, Lâm Dịch thật ra cũng có ấn tượng với hắn tốt hơn một chút…Tuy rằng biết đối phương có loại thái độ này là do kinh sợ trước thực lực của bản thân mình. Nhưng ít ra so với một số tên khác không biết tự lượng sức mà nói, tên Chu Trí Lâm này không thể nghi ngờ là thông minh hơn rất nhiều.

Thỏa mãn gật gật đầu, lúc này Lâm Dịch mới nói:

- Chuyện này cứ như vậy mà kết thúc được không? Kỳ Dương trưởng lão có ý kiến thế nào?

Kỳ Dương miệng đầy khổ sở…Nhưng hiện nay thực lực của Lâm Dịch đã thể hiện ra như vậy. Nếu như không muốn rồi đại chiến một hồi với đối phương thì…Phương pháp tốt nhất vẫn là tiếp thu lời đề nghị của đối phương.

- Đương nhiên không có.

Kỳ Dương vừa cười vừa nói, nhưng mà trong lòng hắn lại hiện lên một tia cười băng lãnh.

Ngày hôm nay Lâm Dịch dám động thủ…Quy tắc của cường giả Thần cấp đặt ra, không chỉ có trưng bày ra như vậy cho đẹp mắt. Lâm Dịch dám can đảm khiêu khích tới quyền uy của cường giả Thần cấp.

964. Chương 1 070-1072: Lâm Dịch Cường Thế.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1070-1072: Lâm Dịch cường thế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1072: Lâm Dịch cường thế. (3)

Không cần Kỳ Dương phải tự tay động thủ, cường giả Thần cấp cũng sẽ thay thế hắn xuất thủ tiêu diệt đối phương…Đây cũng là nguyên nhân căn bản ngày hôm nay Kỳ Dương cũng không cần phải biểu hiện quá mức ngang ngạnh.

Kỳ Dương cũng không nghĩ sẽ chiến đấu cùng với Lâm Dịch, bởi vì khi cường giả Thần cấp xem xét lại vấn đề, sẽ tiêu diệt cả mình lẫn Lâm Dịch…Tranh đấu cùng nhau, bất luận đúng sai, cường giả Thần cấp đều sẽ tiêu diệt hết. Nhưng mà ngày hôm nay thì chỉ có một mình Lâm Dịch động thủ mà thôi. Vì vậy…

Nghĩ tới đây, trong mắt Kỳ Dương lóe lên một tia băng hàn…Lâm Dịch, dù cho người có lợi hại thế nào thì khi chân chính đối mặt với cường giả Thần cấp…chỉ sợ ngươi cũng không thể tiếp tục kiêu ngạo nữa.

Kỳ Dương cười lạnh trong lòng, Lâm Dịch cũng thỏa mãn gật đầu. Đột nhiên vẻ mặt Lâm Dịch tựa hồ hơi thay đổi một chút, sau đó thanh âm của Lâm Dịch vang lên trong đầu Kỳ Dương.

- Kỳ huynh, tại hạ còn có chuyện muốn nhờ, thỉnh lão huynh cần phải đáp ứng…

Lâm Dịch đúng là thay đổi sắc mặt tốc độ cũng quá nhanh. Vừa nãy dáng dấp băng lãnh, lúc này vừa nói mấy câu ngữ khí lại hoàn toàn lộ ra cảm giác thân thiết.

Kỳ Dương nghe vậy cảm thấy không thích hợp, cũng chỉ có thể ứng phó lại nhiệt tình, truyền âm lại:

- Lâm huynh có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, chỉ cần Kỳ Dương ta có thể làm được thì tất nhiên sẽ không từ chối.

Kỳ Dương nghĩ thầm, dù sao đi chăng nữa thì ngươi cũng không sống được bao lâu, ta cần gì phải rước lấy phiền toái vào người đây? Hiện giờ đáp ứng bất kỳ việc gì, chỉ cần đối phương bị cường giả Thần cấp tiêu diệt…Vấn đề đã đáp ứng với một người đã chết, vẫn còn trọng yếu hay sao?

Lâm Dịch tự nhiên không rõ suy nghĩ trong lòng của đối phương, truyền âm lại nói:

- Chuyện này…là như vậy, ngươi cũng biết rằng Lang Sa là thê tử của ta, nàng phi thăng lên Thiên giới này thời gian cũng đã nửa năm rồi, hiện giờ cực kỳ tưởng niệm cố hương của chính mình. Vì vậy ta muốn hỏi một chút, Kỳ huynh có thể nói cho ta biết nơi xuất nhập là ở địa phương nào? Ta đưa Lang Sa trở về cố hương một thời gian ngắn rồi sẽ quay lại ngay…Nghĩ đến chuyện này cũng không phải là chuyện khó khăn gì phải không?

Không nhắc tới vấn đề này thì không sao, nhắc tới lại làm cho trong đầu Kỳ Dương hiện lên toàn dấu chấm hỏi…Nhưng mà hắn nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được, thời gian phi thăng lên Thiên giới chỉ ngắn ngủi nửa năm, khi đó Lang Sa lại phi thăng ở địa vực Thanh Nguyên Kiếm Tông năm xưa, vì sao tự nhiên lại mọc ra một vị trượng phu có thực lực kinh khủng như vậy? Nếu như là thê tử của hắn, vì sao Lang Sa vẫn còn tấm thân xử nữ?

Vấn đề chính là…Lang Sa vì sao lại quen biết một cường giả Hư Thần Cảnh? Hơn nữa lại là một cường giả Ngưng Thần kỳ?

Hàng trăm câu hỏi đặt ra nhưng Kỳ Dương không giải thích được một câu nào, đành phải dẹp các vấn đề đó qua một bên, lập tức vừa cười vừa nói:

- Đây chỉ là việc nhỏ mà thôi. Lúc nào các ngươi muốn đi thì đến Dưỡng Tâm Phong trong Bách Nguyên Tông này gặp ta…Ta nghĩ bằng vào bản lĩnh của Lâm huynh, một chuyện cỏn con như thế này mà còn không được sao?

Kỳ Dương trả lời như vậy tự nhiên là đã nhận định cường giả Thần cấp chẳng bao lâu nữa sẽ động thủ với Lâm Dịch, vì vậy chỉ cần đáp ứng với đối phương, vấn đề này cuối cùng cũng không có ý nghĩa gì.

Thế nhưng Lâm Dịch hiển nhiên cũng không muốn hắn trả lời qua loa như vậy.

Nghe được lời Kỳ Dương nói, Lâm Dịch nhất thời nói tiếp:

- Nếu như có khả năng thì bây giờ để chúng ta đi luôn được không?

- A?

Kỳ Dương nhất thời ngẩn ngơ, không nghĩ tới Lâm Dịch lại gấp gáp như vậy.

- Thế nào? Có chuyện gì à?

Lâm Dịch nhíu hai đầu lông mày hỏi.

Kỳ Dương nhíu mày nhìn Lâm Dịch, trong lòng rất nhanh tính toán, tự hỏi.

Lang Sa chính là người từ vi diện ba mươi bốn phá hư lên Thiên giới, cố hương của nàng chính là vi diện ba mươi bốn kia.

Tên Lâm Dịch này thái độ làm người cuồng vọng, nhưng thực lực đúng là rất mạnh, hiện tại nếu mình trở mặt với hắn thì chỉ có hại…Dù sao đi nữa đợi tới lúc hắn trở về thì Thần cấp đại nhân tự nhiên sẽ ột công đạo cho Bách Nguyên Tông ta…Bây giờ cứ đồng ý cho hắn rời đi là được.

Toàn bộ quá trình suy nghĩ của hắn rất nhanh, trong lúc Lâm Dịch nhíu mày vẫn chưa giãn ra thì Kỳ Dương đã cười cười, truyền âm nói:

- Việc này đương nhiên không có vấn đề gì, mời Lâm huynh đi theo ta.

Nói xong câu đó, Kỳ Dương mới ngẩng đầu nhìn về bốn phía, lập tức nhíu mày…Một tiếng quát vừa rồi của Lâm Dịch cũng đã làm không ít đệ tử bị thương, Trong mắt Kỳ Dương lại hiện lên một tia hàn ý, nhưng cũng không biết làm cách nào khác…Đương nhiên, việc này cũng không có giấu diếm được ánh mắt Lâm Dịch. Chỉ có điều Lâm Dịch cũng chỉ cười cười, không nói thêm câu gì.

- Tất cả đều lui ra ngoài đi…Chuyện ngày hôm nay đều phải nghiêm ngặt bảo mật, bằng không…

Con mắt Kỳ Dương hơi híp lại, đám đệ tử nhất thời trở nên kinh hãi, cũng không dám lên tiếng…Điều này thực ra cũng không cần Kỳ Dương phải căn dặn, dù sao đây cũng là việc Bách Nguyên Tông sẽ bị gièm pha, thân làm đệ tử Bách Nguyên Tông, loại sự tình này thực sự cũng không phải chuyện hay ho gì mà truyền ra ngoài.

Nói xong với mấy tên đệ tử, Kỳ Dương mới quay sang nói với mấy tên cường giả Hư Thần Cảnh xung quanh.

- Các vị sư đệ khác cũng đều tản đi thôi.

Những tên cường giả Hư Thần Cảnh này trước mặt đám đệ tử bình thường của Bách Nguyên Tông đều vô cùng uy phong…Thế nhưng hiện nay đối mặt với Lâm Dịch…Một người cường đại hơn so với bọn hắn không biết bao nhiêu lần.

Thức thời mới là trang tuấn kiệt. Tuy rằng nói vậy chỉ là biện minh cho bọn họ, nhưng mà trên Thiên giới chính là như vậy, ngươi có thực lực thì ngươi có quyền được nói, còn nếu ngươi không có thực lực? Vậy thì ngươi không nên giả bộ, bằng không thì đến lúc cuối cùng người chịu thiệt thòi chỉ là chính ngươi mà thôi.

Nghe được lời Kỳ Dương nói, mấy tên cường giả Hư Thần Cảnh còn lại vội vàng khom người lĩnh mệnh, lập tức hóa thành sáu đạo quang mang tản đi…Hiển nhiên ngày hôm nay Chu Trí Lâm là người chịu tổn thương

rất lớn. Nhiều người tới tham gia hôn lễ của hắn như vậy, nhưng cuối cùng tân nương cũng bị người ta đoạt đi rồi…Không những thế còn bị chặt đứt hai cánh tay. truyện từ

Tuy rằng đối với cường giả Hư Thần Cảnh mà nói thì chỉ cần đại não và tim không bị phá đi hoàn toàn, các bộ phận thân thể khác đều có thể thông qua tu hành để mọc ra lại. Nhưng hai cánh tay này cũng tiêu tốn của hắn thời gian mấy trăm năm mới có thể khôi phục lại như lúc ban đầu…Lần này trả giá cho sắc tâm của mình đích xác cũng không nhỏ chút nào.

Tất nhiên là Lâm Dịch cũng không quản xem hôn lễ đến cuối cùng sẽ phải như thế nào. Hiện tại hắn đang thầm nghĩ sau khi quay trở lại vi diện ba mươi bốn, dẫn đi mấy người Thư Mộng, Thủy Linh Lung…Nếu như phụ thân phụ mẫu hắn là Lâm Cường và Vân Băng nguyện ý đi thì hắn cũng sẽ dẫn họ theo.

965. Chương 1 073-1074: Vi Diện Ba Mươi Bốn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1073-1074: Vi diện ba mươi bốn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Thời gian ba trăm năm quả thật không ngắn chút nào…

- Không biết mọi người trong nhà hiện giờ như thế nào nữa?

Lâm Dịch cố gắng đè xuống tâm tư trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Kỳ Dương.

- Đi thôi.

Lâm Dịch quay sang phía Kỳ Dương, nhoẻn miệng cười.

Kỳ Dương gật đầu, xoay người hóa thành một đạo lưu quang bay ra ngoài.

Lâm Dịch quay đầu nhìn về phía Lâm Phỉ, nàng lúc này vẫn không có biểu hiện gì, chỉ gật đầu nhìn hắn mỉm cười. Lập tức Lâm Dịch mang theo Lang Sa, cùng với Lâm Phỉ hóa thành hai đạo lưu quang đuổi theo Kỳ Dương.

Chỉ một lát sau, mấy người đã bay qua hơn phân nửa Dưỡng Tâm Các, đi tới phía trước sân của một tòa lầu các khác. Kỳ Dương ổn định thân hình rơi vào trong giữa sân.

Giữa sân này có một tòa truyền tống trận.

- Ân?

Kỳ Dương vừa mới đứng vững, quay đầu lại nhìn thì thấy Lâm Dịch và Lâm Phỉ đã đứng ở trong không trung.

Khi nhìn thấy Lâm Phỉ đứng cạnh Lâm Dịch trong không trung, Kỳ Dương nhất thời hơi kinh hãi nói:

- Ngươi là…

Lâm Phỉ thản nhiên cười cười, hơi hạ thấp người hành lễ nói:

- Ra mắt Kỳ Dương đại nhân, tiểu nữ là Lâm Phỉ…là thê tử của Lâm Dịch.

Kỳ Dương nhất thời ngạc nhiên, trừng to hai mắt ra nhìn…Người nữ tử trước mặt này, không chỉ dáng dấp có thể nói là tuyệt sắc, thực lực càng cao thâm bất khả trắc…Lấy nhãn lực của Kỳ Dương, thậm chí không thể nhìn rõ được cấp bậc của đối phương là như thế nào.

- Đây cũng là một cường giả Ngưng Thần kỳ? Chết tiệt, tên Lâm Dịch này đến tột cùng thì có thân phận như thế nào?

Kỳ Dương chấn động trong lòng, thể hiện rõ ràng ra bên ngoài.

Chỉ có điều tâm cơ của hắn cũng không cạn, nhìn thoáng qua một chút, hắn đã điều chỉnh lại tâm tình của mình, chắp tay cười nói:

- Nguyên lai là Lâm phu nhân…Lâm huynh quả nhiên là có phúc khí lớn.

Những lời này của hắn thật ra cũng có vài phần cảm khái, trong mắt không nhịn được cũng hiện lên một chút ước ao…Nhìn Lâm Phỉ xảo tiếu thản nhiên trên không trung, dáng người động nhân, lại quay sang nhìn Lang Sa đã đứng dậy từ trong lòng Lâm Dịch, trên mặt khôi phục lại thần thái thanh lãnh, đạm mạc, mỹ nhân như ngọc…Bằng vào tâm tính của Kỳ Dương mà cũng không khỏi sinh ra vài phần ghen tỵ. Tên Lâm Dịch này đến tột cùng là ai? Tìm được mỗi một lão bà cư nhiên đều là cực phẩm nữ nhân như vậy?

Lâm Dịch khẽ cười cười, lập tức nói:

- Kỳ Dương đại nhân, trước tiên chúng ta đi cửa xuất nhập sao?

Lâm Dịch cắt đứt dòng suy nghĩ của Kỳ Dương, ho khan một tiếng. Kỳ Dương lúc này mới điều chỉnh tốt tâm tình của mình, nhìn Lâm Dịch gật đầu nói:

- Cửa xuất nhập vi diện ba mươi bốn nằm tại phân đường, trước tiên chúng ta phải sử dụng truyền tống trận đi đến phân đường đã.

- Phiền phức rồi.

Lâm Dịch cười cười gật đầu. Hắn tất nhiên biết phân đường trong lời nói của đối phương chính là Thanh Nguyên Kiếm Tông năm xưa.

Kỳ Dương dẫn mấy người đi vào trong tòa truyền tống trận, một trận ngân mang lóe lên, sau đó khi xuất hiện, cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Lâm Dịch chỉ nhìn thoáng qua, nhất thời nhíu mày lại…Hắn đã tới nơi này một lần, đây chính là tổng đường của Thanh Nguyên Kiếm Tông năm xưa, Thanh Nguyên Kiếm Đường.

Chỉ có điều hiện nay nó đã trở thành phân đường của Bách Nguyên Tông.

Khóe miệng Lâm Dịch tràn ra một tia tươi cười kèm theo sự phiền muộn. Nhưng hắn cũng không muốn bằng vào lực lượng của mình sửa lại án sai cho Thanh Nguyên Kiếm Tông năm xưa.

Tại Bách Nguyên Tông hắn động thủ là vì nguyên nhân là Lang Sa, hắn có lý do chính đáng. Cho dù cường giả Thần cấp tới đây, hắn cũng không sợ, có thể cãi lý được với đối phương…Sợ rằng cường giả Thần cấp cũng không tiếp thu được việc lão bà của mình bị người khác cường ngạnh đoạt đi phải không?

Nhưng nếu như hắn sửa lại án sai cho Thanh Nguyên Kiếm Tông năm xưa thì có một chút không thể nói nổi.

- Ra mắt đại trưởng lão.

Hắn đang nghĩ ngợi thì một trận thanh âm chỉnh tề vang lên xung quanh. Lâm Dịch nao nao đưa mắt nhìn lại…Chỉ thấy Kỳ Dương đã đi ra ngoài truyền tống trận, trước mắt là một đám đệ tử Bách Nguyên Tông đều đang quỳ rạp xuống. Đám đệ tử này đều có thần sắc, dáng vẻ khẩn trương…Có lẽ là tất cả đều không nghĩ tới Kỳ Dương đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này.

Toàn bộ Thanh Nguyên Kiếm Đường trở nên an tĩnh xuống. Sóng người giống như sóng biển, lấy Kỳ Dương làm trung tâm, tất cả đều quỳ xuống bái lạy. Một lát sau, Kỳ Dương mới đảo ánh mắt nhìn đám đệ tử xung quanh, sau đó nói:

- Đứng lên đi.

Kỳ Dương hơi phất tay, hòa ái nói.

Không thể không nói, phối hợp với dáng vẻ bên ngoài như lão nhân, động tác của hắn đích xác có vài phần phong độ.

- Vâng.

Đám đệ tử Bách Nguyên Tông phía dưới đều đứng lên, hiếu kỳ đánh giá những người phía sau lưng Kỳ Dương cũng vừa xuất hiện trong truyền tống trận.

Khi nhìn thấy hai người Lâm Phỉ và Lang Sa thanh xuân, quyến rũ, lạnh lùng, mỹ lệ vô cùng, thần sắc tất cả mọi người đều trở nên kinh diễm.

Đương nhiên, những nữ đệ tử khi nhìn đến Lâm Dịch phiêu dật, tà mị, cũng đều lộ ra vài phần si mê…Nữ tử cũng giống như nam nhân, bọn họ cũng thích những mỹ nam tử. Huống hồ Lâm Dịch vô cùng tuấn mỹ, những người sau khi đạt tới Thiên vị giai rồi mới đúc lại thân thể không thể nào so sánh được với hắn.

Một người hoàn mỹ chủ yếu thể hiện qua khí chất trên người bọn họ. Không thể nghi ngờ, khí chất phiêu dật, tà mị trên người Lâm Dịch làm cho rất nhiều nữ nhân có ấn tượng tốt khi lần đầu tiên gặp mặt hắn.

- Chúng ta đi thôi.

Kỳ Dương quay đầu bắt chuyện với mấy người Lâm Dịch, sau đó mấy người dưới sự chú ý của đệ tử Bách Nguyên Tông, đi vào trong tòa kiến trúc lớn nhất của nơi này. xem tại

Trên tầng lầu thứ bảy của tòa kiến trúc, Kỳ Dương mở ra cánh cửa của gian phòng duy nhất trên này. Một tòa truyền tống trận lẳng lặng nằm giữa trung tâm của gian phòng hôn ám.

- Đây chính là truyền tống trận xuất nhập duy nhất tới vi diện ba mươi bốn.

Kỳ Dương giới thiệu với mọi người.

Mọi người đứng lên trên tòa truyền tống trận, một trận ngân mang lóe lên, lúc mở mắt ra thì khung cảnh trước mặt đã hoàn toàn biến thành một không gian tràn ngập quang mang biến ảo không ngừng.

Đây là phạm vi của ngọc tinh quang, hình thành nên một không gian gấp khúc, xuất hiện từng đường văn kỳ dị…Kể cả Lâm Dịch lúc này cũng lộ ra thần sắc hiếu kỳ. Lang Sa thì trước giờ chưa từng thấy qua cảnh sắc thần kỳ như vậy, càng mở to hai mắt ra nhìn, hiếu kỳ đánh giá khung cảnh xung quanh…Lâm Phỉ thì đã từng gặp khung cảnh này nên khóe miệng nàng vẫn như cũ, lộ ra bộ dáng tươi cười nhàn nhạt.

Ánh mắt Lâm Dịch khẽ động…Trong thần thức của hắn đã cảm ứng được rất nhiều loại năng lượng khác nhau đang ba đông…Yếu nhất cũng là ngũ giai chiến sĩ, cực mạnh là thất giai chiến sĩ, cũng chỉ còn một bước không xa là có thể đạt tới đẳng cấp cường giả Hư Thần Cảnh.

- Xem ra, những người này hẳn là người trông coi sao?

Lâm Dịch lẩm bẩm thầm nghĩ, mà ở phía sau hắn cũng vang lên thanh âm của Kỳ Dương.

966. Chương 1 073-1074: Vi Diện Ba Mươi Bốn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1073-1074: Vi diện ba mươi bốn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1074: Vi diện ba mươi bốn. (2)

- Năm xưa Thanh Nguyên Kiếm Tông để lại tổng cộng một trăm hai mươi tư thứ nguyên vi diện, trong đó đại bộ phận đều là thiên nhiên hình thành, chỉ có một số ít là do con người mở ra…Nói như vậy Lâm huynh

cũng đã biết, muốn mở ra một không gian ổn định, không chỉ cần thực lực cực mạnh mà còn cần cả thần khí ổn định lại năng lượng không gian, không những vậy còn tiêu hao thời gian và tinh lực rất nhiều…Vi diện ba mươi bốn có diện tích vô cùng rộng lớn, không nói khoa trương chút nào, so với Phù Du Hải Vực thì nó cũng chỉ nhỏ hơn một chút. Muốn kiến tạo không gian đó sợ rằng không có thời gian trên mười vạn năm thì không thể hoàn thành được.

Kỳ Dương cười cười giới thiệu với mọi người.

Lâm Dịch tuy rằng nghe nói qua cường giả Hư Thần Cảnh có thể mở ra thứ nguyên vi diện, nhưng lại không nghĩ rằng cần tiêu hao thời gian lớn đến như vậy. Hơn mười vạn năm? Đó là khoảng khái niệm thời gian lớn như thế nào?

Lâm Dịch nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó mới cười nói:

- Vậy nơi xuất nhập ở địa phương nào?

- Ha hả, cũng cách nơi này không xa, mời mọi người…

Kỳ Dương vừa cười vừa nói, sau đó dẫn mấy người bay về một phương hướng.

Chỉ một lát sau, trước mặt Lâm Dịch đã xuất hiện bóng người.

Những người đó hiển nhiên cũng đã phát hiện ra có người đến. Khi nhìn thấy đó là Kỳ Dương, những người này đều hơi sợ run lên một chút, lập tức cung kính cao giọng hô to:

- Ra mắt đại trưởng lão.

Nhân số ở đây cũng không nhiều, đại khái trên dưới sáu mươi người…Đương nhiên Lâm Dịch vẫn có thể cảm giác được tại mấy địa phương khác, còn có những người khác cũng có quy mô như vậy tồn tại.

Xem ra phòng thủ ở đây cực kỳ nghiêm mật. truyện từ

- Ừ, đứng lên cả đi.

Kỳ Dương ấm áp gật đầu cười nói, rồi lập tức quay đầu lại hỏi:

- Đây là vi diện ba mươi bốn sao?

- Hồi bẩm đại trưởng lão, bọn thuộc hạ đang trông coi đúng là vi diện ba mươi bốn.

Kỳ Dương vừa hỏi xong, nhất thời đã có người trả lời ngay. Ánh mắt Lâm Dịch liền hướng về người bên đó nhìn tới…

Đây là một gã lục giai chiến sĩ, mặc võ sĩ y thông thường trên Thiên giới, mà không phải phục sức của đệ tử Bách Nguyên Tông. Vóc người cân xứng, cơ thể tinh tráng, tuy rằng không cao to vạm vỡ nhưng nhìn qua rất có sức bật. Toàn thân tạo ra cảm giác vô cùng sắc bén.

Lâm Dịch nhìn quanh bốn phía, những người xung quanh hầu như đều là người như vậy…Nhìn qua địa phương này thì tất cả mọi người đều là những đệ tử tinh anh.

Phía trước mặt có một hắc sắc quang cầu rất lớn, trên bề mặt quang cầu có một tầng màng mỏng quang mang bạch sắc nhàn nhạt.

Kỳ Dương hơi gật đầu, sau đó nhìn Lâm Dịch cười nói:

- Lâm huynh, đã tới rồi…Nhắc nhở mọi người một câu, trong thứ nguyên vi diện chỉ có thể sử dụng tối đa năng lượng của trình độ tam giai. Bởi vì chỉ cần sử dụng năng lượng tứ giai thì không gian nơi đó sẽ bị năng lượng làm cho tan vỡ, sẽ đẩy mọi người ra bên ngoài.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó thật ra vẻ mặt lại pha vài phần thành ý cười nói:

- Cảm tạ…Lâm mỗ hôm nay có vài phần đắc tội, còn thỉnh Kỳ Dương đại nhân thứ lỗi…Tính cách Lâm mỗ chính là như vậy, ân oán phân minh. Hôm nay Lâm mỗ thiếu Kỳ Dương đại nhân một phần ân tình, sẽ luôn nhớ kỹ. Nếu ngày khác có việc cần sử dụng đến Lâm mỗ, có thể làm được thì Lâm mỗ tuyệt đối sẽ không từ chối.

Tính cách của Lâm Dịch là như vậy, luôn luôn ân oán phân minh. Đối với người đối nghịch với mình thì quả nhiên là hàn lãnh như trời đông giá rét…Không ra tay thì thôi, khi đã xuất thủ thì tất nhiên là muốn lấy tính mạng người khác. Lần này xử lý Chu Trí Lâm đúng là một ngoại lệ mà thôi.

Nhưng hiện giờ bất kể Kỳ Dương xuất phát từ tâm tình như thế nào thì chí ít hắn cũng đã giúp đỡ ình. Phần nhân tình này Lâm Dịch tất nhiên nhớ kỹ trong lòng.

Kỳ Dương nghe được những lời này của Lâm Dịch nói, cũng không khỏi hơi run lên một chút, lập tức mỉm cười gật đầu nói:

- Như vậy ta cũng không quấy rồi Lâm huynh bồi tiếp phu nhân quay trở về quê hương tìm kiếm người thân nữa…Ngày sau nếu có việc cần thì cứ đến tìm ta. Ta xin cáo từ…

- Tạm biệt.

Lâm Dịch cười cười gật đầu.

Kỳ Dương chắp tay, xoay người, thân hình biến mất trong không trung. Lâm Dịch lúc này mới quay đầu nhìn về phía tên đệ tử trông coi vi diện.

- Các vị đại nhân, chúng ta có thể làm gì giúp mọi người không?

Tên đệ tử trông coi khom người hỏi.

Lâm Dịch cười cười gật đầu nói:

- Chúng ta đi vào như thế nào?

Tên đệ tử trông coi khom người nói:

- Chỉ cần trực tiếp đi vào trong quang cầu là được…Chỉ có điều đây cũng không phải là truyền tống trận định hướng trước, hơn nữa mỗi lần chỉ có thể đi vào một người. Vì vậy sau khi đi vào thứ nguyên vi diện, mọi người cũng không nhất định sẽ truyền tống đến cùng một chỗ với nhau. Điểm này các vị đại nhân cần phải chú ý.

Tên đệ tử trông coi nói, làm cho đầu lông mày Lâm Dịch và Lang Sa nhất thời nhíu lại.

- Yên tâm đi Dịch ca, thần thức của muội có thể bao trùm toàn bộ thứ nguyên vi diện. Lúc đó sẽ dễ dàng tìm được mọi người…Khi ấy thì muội phụ trách liên hệ với mọi người là tốt rồi.

Thanh âm Lâm Phỉ vang lên trong đầu Lâm Dịch.

Lâm Dịch lại hơi nhíu hai đầu lông mày lại một chút, sau đó nhãn tình sáng lên nói:

- Như vậy cũng không bằng các ngươi tiến vào trong Hổ Thần Cư, sau đó cùng nhau tiến vào trong thứ nguyên vi diện được không?

Lâm Phỉ nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

- Dịch ca ngốc, Hổ Thần Cư của huynh là Thần khí đó, huynh muốn làm cho toàn bộ không gian bị tan vỡ sao? Hơn nữa huynh cũng cần một đoạn thời gian đi giải quyết một chút…

Nói tới đây, Lâm Phỉ lại nhẹ nhàng ngừng lại.

Thấy dáng dấp của Lâm Phỉ lúc này, Lâm Dịch cũng chỉ lắc đầu cười nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều, không có việc gì đâu.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Phỉ.

Trên mặt Lâm Phỉ hiện lên vẻ tươi cười nồng đậm lên một ít, gật đầu, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Lâm Dịch lúc này mới quay đầu lại nhìn sang Lang Sa đang đứng bên cạnh.

Lang Sa hiện nay đã khôi phục lại dáng dấp thanh lãnh như xưa, thân thể như ngọc của nàng nãy giờ vẫn đứng sau Lâm Dịch. Chỉ có điều từ trên dung nhan trắng nõn không chút tỳ vết của nàng, còn có thể thấy

được một chút đỏ ửng. Ánh mắt nàng lúc này hiếu kỳ nhìn về nơi xuất nhập vi diện ba mươi bốn. Khi nàng tới Thiên giới là trực tiếp phá hư mà phi thăng, cũng không được gặp nơi xuất nhập như thế này.

- Lang Sa, hiện giờ chúng ta vào đó rồi tách ra khoảng thời gian một tháng. Một tháng sau, chúng ta tập hợp tại "Cổ văn.

rồi quay trở lại Thiên giới. Có vấn đề gì không?

Lâm Dịch nói làm cho Lang Sa phục hồi lại tinh thần. Nàng chỉ gật đầu, cũng không nói gì cả.

Lâm Dịch lúc này mới nhìn về phía cửa xuất nhập, hít vào một hơi thật dài.

Hắn ly khai đã hơn ba trăm năm rồi...Tất cả người nhà của hắn hầu như đều ở trong vi diện ba mươi bốn này. Thời gian hơn ba trăm năm đã trôi qua, không biết sẽ có những biến hóa như thế nào?

967. Chương 1 075-1077: Trở Về Đại Lục Bạch Đế.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1075-1077: Trở về đại lục Bạch Đế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch lại tiếp tục hít sâu vào một hơi, tâm tình lộ ra vẻ khẩn trương và hưng phấn. Bàn tay hắn lúc này siết lại thật chặt, sau đó quay đầu lại nói với hai nàng phía sau, cười cười:

- Đi thôi.

Nói xong, hắn tiến bước vào trong quả cầu quang mang bạch sắc, thân hình lập tức biến mất.

Vừa tiến nhập vào trong không gian này, Lâm Dịch nhất thời cấp tốc áp chế năng lượng của bản thân mình. Cũng may là thần thức của hắn vô cùng cường đại, hắn khống chế năng lượng của mình đã đến độ tùy tâm sở dục. Chỉ một lát sau, hắn đã áp chế được thực lực của mình về mứcĐại tinh vị tam giai.

Đây là một không gian biến đổi thất thường, toàn bộ không gian đều có các loại tia sáng biến ảo không ngừng. Tuy rằng đã áp chế năng lượng của bản thân mình nhưng Lâm Dịch đối với cảm ngộ Thiên đạo tại không gian nơi này cũng không bị ảnh hưởng một chút nào.

Phải biết rằng, Lâm Dịch hiện nay đã là cường giả Ngưng Thần kỳ. Cảm ngộ thiên đạo của hắn cũng đã tiến một bước rất lớn sau một trận chiến đấu với cường giả Thần cấp Khương Như. Hắn điều khiển năng lượng của mình vận hành theo quỹ tích vận hành của Thiên đạo nơi này. Tuy rằng năng lượng xung quanh vẫn có chút rối loạn nhưng mà cũng không gây ra ảnh hưởng chút nào với hắn.

Một cỗ dẫn lực rất lớn nhất thời bao bọc lấy toàn thân Lâm Dịch. Hắn buông lỏng toàn thân, tùy ý cho cỗ lực lượng kia tự do hoạt động.

Cũng không biết trải qua thời gian bao nhiêu lâu, rốt cuộc hắn cảm thấy không gian trước mặt chợt sáng sủa lên...Lâm Dịch lập tức mở ra hai mắt nhìn xung quanh.

Trời lam, biển xanh, xa xa là từng dãy núi chập trùng, từng đàn chim tự do bay lượn trong không trung, không có linh lực như ở Thiên giới, lại hơn vài phần khí tức khác mà Thiên giới không thể so sánh bằng.

- Đại lục Bạch Đế.

Lâm Dịch trừng lớn hai mắt, say sưa hít vào một hơi thật sâu.

Đây chính là không gian mà hắn sinh ra và lớn lên. Tuy rằng hiện nay hắn đã hơn bốn trăm tuổi rồi, trong đó chỉ có hơn một trăm năm là hắn ở đại lục Bạch Đế, những thời gian còn lại đều là ở trong Thiên giới.

Nhưng mà đại lục Bạch Đế dù sao cũng mới chân chính là gia đình của hắn, là nơi mà hắn đã từng nỗ lực phấn đấu, là nơi mà bằng hữu và người nhà của hắn cư ngụ.

Lâm Dịch hít vào sâu một hơi, thần thức khổng lồ nhất thời từ trong cơ thể tiến ra ngoài.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, thần thức của hắn đã vượt qua phạm vi hàng vạn dặm, vẫn còn đang liên tục mở rộng ra bên ngoài.

Lâm Dịch lại càng hoảng sợ, nhưng lập tức lại lộ ra dáng vẻ tươi cười. Thứ nguyên vi diện này so với Thiên giới thì bất kể lực khống chế chính xác hay là sự ổn định của năng lượng không gian đều kém hơn rất nhiều. Ngay cả khi Lâm Dịch chỉ định thử xem phạm vi thần thức của mình có thể thăm dò được xa thế nào mà cũng xuất hiện một tia năng lượng không gian ba động run rẩy một chút. Thần thức của hắn tiến xa khoảng hơn ba mươi vạn dặm thì đành phải ngừng lại.

Lâm Dịch lập tức bất đắc dĩ lắc đầu cười cười.

- Chỉ là chân thần khí mà thôi, không gian năng lượng dù sao cũng không ổn định. Thần thức của ta có thể mở rộng tới loại trình độ này coi như là không tồi rồi.

Lâm Dịch suy nghĩ một chút rồi chợt vung tay lên.

Chỉ nghe một tiếng nổ "Xuy lạp" vang lên, một vết rách không gian dài hàng vạn thước xuất hiện trước người Lâm Dịch.

Ánh mắt Lâm Dịch hơi ngưng lại một chút, nắm chặt bàn tay lại. Vết rách không gian nhất thời biến mất vô tung vô ảnh.

- Tuy rằng chỉ có thể vận dụng năng lượng trình độ tam giai nhưng vận dụng thêm Thiên đạo vào thì uy lực cũng không tồi. Có điều không gian này đích xác là vô cùng yếu đuối, không cẩn thận một chút là sẽ dẫn đến không gian tan vỡ.

Lâm Dịch lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Năm xưa khi thực lực chỉ là Thiên vị cảnh, muốn làm ra một vết rách không gian lớn như vậy là một điều không thể. Muốn làm được cũng phải tiêu hao năng lượng khổng lồ. Thế nhưng hiện tại thì hắn chỉ cần hời hợt phất tay một cái thì đã đạt được đến trình độ này. Thời gian hơn ba trăm năm, trình độ của Lâm Dịch có thể nói đã tiến bộ một trời một vực.

- Cũng không biết nơi xưa hiện nay như thế nào?

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra một chút tươi cười.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên hiện lên quang mang, lập tức thân ảnh đã biến mất hoàn toàn khỏi không gian nơi này.

- Không gian này không được ổn định, làm cho tốc độ của mình so với lúc ở trên Thiên giới cũng tăng lên không ít. Tuy rằng thực lực tam giai chiến sĩ nhưng tốc độ xem ra không kém cường giả Hư Thần Cảnh trên Thiên giới.

Khung cảnh xung quanh điên cuồng tụt lại phía sau Lâm Dịch. Ánh mắt hắn nhìn toàn bộ phạm vi xung quanh, khóe miệng tràn ra bộ dáng tươi cười, thầm nghĩ:

- Nhìn trước một chút đã.

Nghĩ như vậy, thần thức của hắn phân tán ra xung quanh hơn một vạn dặm xem xét, nhất thời hiện lên trong thần thức Lâm Dịch là một tòa thành thị nhỏ bé của nhân loại gần đó. Lâm Dịch liền đẩy nhanh tốc độ, bay về phía tòa thành thị đó.

Cửa thành cao to, rộng lớn, bên dưới cửa thành vô cùng nhộn nhịp, gần đó là những tháp canh cao cao…Khi phát hiện ra nơi này là Cổn Thạch Thành, Lâm Dịch lại lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Nơi này và thành thị trên Thiên giới hoàn toàn khác nhau. Khi mọi người lui tới các tòa thành thị trên Thiên giới đều là từ bầu trời bay xuống, còn trong đại lục Bạch Đế này đương nhiên không có khả năng xuất hiện loại tình huống này.

Cửa thành nằm ngay trên quan đạo, rất nhiều người lữ hành qua lại nhốn nháo, nhộn nhịp. Khi thấy trước cửa thành là một khối Ba Long đình thì Lâm Dịch không khỏi bật cười.

Tất cả nơi đây đều vô cùng quen thuộc với hắn, đây chính là đặc trưng của gia hương.

Lâm Dịch tìm một nơi vắng vẻ không người rồi đáp xuống, sải bước hướng về của thành đi tới.

Hai bên cửa thành có binh sĩ canh giữ hai bên. Toàn bộ đại lục đều nằm trong tay một thế lực, những lúc đối mặt với địch nhân đều là những binh sĩ này. Vì vậy khi nhìn những binh sĩ này có thêm vài phần thiết huyết. Hiển nhiên những binh sĩ này đều đã trải qua nhiều trận chiến rồi.

Những người đi đường xung quanh cũng muôn hình muôn vẻ, nam nữ, già trẻ lớn bé, thân thể khỏe mạnh, ốm yếu bệnh tật. Không hề giống như khung cảnh ở trên thiên giới, trong đô thành đều là những thanh niên nam nữ.

Lâm Dịch đi vào trong thành thị, lạc vào giữa dòng người xung quanh. Đã lâu rồi hắn mới cảm nhận được cảm giác ấm áp như thế này. Những nhân loại nhỏ bé, yếu ớt này luôn phải đoàn kết mới có thể tiếp tục sinh tồn trong thế giới này.

Không giống như Thiên giới, mỗi người đều truy cầu lực lượng cường đại, đã sớm quên mất bản tính quần cư của nhân loại từ lâu.

Chỉ sau khi ngươi sở hữu thực lực cường đại mới có thể tiếp tục sinh tồn, nhưng sau khi nhìn lại thì cảm thấy mình thật là tịch mịch, tịch mịch đến mức gần như là trống rỗng.

Lâm Dịch đột nhiên nhớ tới mấy người bằng hữu ít ỏi của mình. Lúc này, ánh mắt của hắn chuyển hướng nhìn về phía trung tâm của sân rộng phía trước Võ Môn.

968. Chương 1 075-1077: Trở Về Đại Lục Bạch Đế.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1075-1077: Trở về đại lục Bạch Đế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1076: Trở về đại lục Bạch Đế. (2)

Võ Môn vĩnh viễn là một tòa kiến trúc khổng lồ bên trong thành thị, hai đại tự trên tấm bảng như rồng bay phượng múa, càng để lộ ra khí tức hùng tráng bàng bạc.

Đương nhiên, loại khí tức này đối với Lâm Dịch hiện nay thì cũng không tính là gì.

Nhìn thấy Võ Môn, Lâm Dịch không khỏi cất bước tiến về nơi đó.

Bây giờ vẫn còn là ban ngày, đại môn vẫn đang mở rộng, do nơi này có thể tùy ý ra vào nên Lâm Dịch cũng đi thẳng vào trong mà không gặp phải sự cản trở nào.

Từng đợt tiếng quát lớn từ trong sân phía sau cánh cửa vọng ra ngoài. Hai mắt Lâm Dịch nhất thời trở nên sáng ngời, khóe miệng lập tức tràn ra một tia cười mỉm.

Quả nhiên, chỉ thấy bên trong sân, rất nhiều người đang tập trung tu luyện. Thực lực của bọn họ lúc này đều chỉ dừng lại ở mức tối cơ sở nhất. Nếu so với lúc tu luyện ở trên Thiên giới, mỗi lần xếp bằng tu luyện chính là vài năm, thậm chí còn trên trăm năm. Loại tu hành cấp thấp này không hề nghi ngờ là kém hơn như thế nào. Nhưng mà thật lòng mà nói thì Lâm Dịch lại thích loại phương pháp tu luyện này hơn.

Miệng hắn cười cười, đôi mắt ẩn chứa hàm ý đứng nhìn mấy người đang hăng hái luận bàn quyền cước trên lôi đài phía trong sân tập. Đạt tới trình độ như của Lâm Dịch, loại so đấu quyền cước như thế này tất nhiên

hắn sẽ không thèm để vào trong mắt nữa. Nhưng mà hiện giờ Lâm Dịch giống như bắt được thứ gì đó yêu thích, nhìn quanh bốn phía. Những thiếu niên, thiếu nữ này đều cố gắng hăng hái luyện tập, mồ hôi như mưa, trong mắt hiện lên ánh sáng kiên nghị. Nhìn thấy khung cảnh như vậy, Lâm Dịch không khỏi hiện lên dáng vẻ tươi cười không hề giấu diếm. Hiện giờ Lâm Dịch đã hơn bốn trăm tuổi rồi, đối mặt với những thiếu niên, thiếu nữ này, tự nhiên có thể lấy tư thế của trưởng bối nhìn vãn bối tập luyện.

Sau khi nhìn bên ngoài sân tập một lát, Lâm Dịch thu hồi ánh mắt, hướng về phía nội đường đi tới.

Nhưng mà làm cho người khác phải kỳ quái chính là khi Lâm Dịch đã đi vào bên trong nội đường rồi, nhưng những đệ tử canh gác hai bên Võ Môn lại phảng phất như không thấy có người đi vào bên trong, vẫn nhìn về phía trước như cũ.

Lấy sự cảm ngộ Thiên đạo của Lâm Dịch mà nói thì hắn hoàn toàn có thể thông qua quỹ tích vận hành Thiên đạo, khiến cho những người này sinh ra ảo giác trong đầu…Giống như là bỏ qua hết các hành động của Lâm Dịch, không nhìn thấy chút nào.

Thành công tiến nhập vào trong tổng bộ của Võ Môn, thần thức Lâm Dịch hơi đảo qua một chút, liền tìm thấy được người mạnh nhất Võ Môn. Không thể nghi ngờ, có lẽ hắn chính là môn chủ Võ Môn.

- Các hạ là môn chủ Võ Môn sao?

Thanh âm của Lâm Dịch trực tiếp vang lên trong đầu đối phương.

Thực lực của người này đã đạt tới thất giai Kinh môn chiến sĩ, đang ngồi trong phòng làm việc của mình cặm cụi cúi người viết lách. Câu nói vang lên trong đầu làm thân thể người đó đột nhiên mạnh mẽ run lên, nhất thời ý thức được điều gì. Người đó kính cẩn không gì sánh được, đứng lên chắp hai tay lại cung kính cúi đầu nói:

- Đúng vậy đại nhân, xin hỏi ngài có điều gì phân phó?

- Ngươi đi ra ngoài một chút, ta chờ ngươi ở ngoài cửa.

Tên môn chủ kia biết được đối phương chính là cường giả ”Thánh cấp.

làm sao còn dám chậm trễ? Phải biết rằng sử dụng thần thức truyền âm chính là tiêu chí của cường giả Thánh cấp. Hắn lập tức vội vã mở cửa…nhất thời nhìn thấy được dáng dấp của Lâm Dịch.

Khóe miệng Lâm Dịch vẫn mang theo vẻ tươi cười, khi thấy đối phương xuất hiện liền cười nói:

- Mạo muội quấy nhiễu rồi, thật là không có ý tứ, chỉ có điều ta thực sự có một số việc cần môn chủ hỗ trợ một chút.

Tên môn chủ kia liên tục xua tay, kinh sợ nói:

- Đại nhân đã nói quá lời rồi, có việc gì thì đại nhân chỉ cần phân phó, tiểu nhân sẽ tận lực đi làm.

Lâm Dịch cười cười nói:

- Kỳ thực cũng không có việc gì, ta chỉ muốn mượn dùng truyền tống môn một chút. Mặt khác Cổn Thạch Thành này là nơi nào?

Tên môn chủ kia nghe vậy hơi sợ run lên một chút, nhưng ngay lập tức đã lấy lại tinh thần, cung kính nói:

- Truyền tống môn hoàn toàn không thành vấn đề, còn Cổn Thạch Thành này thuộc về hành tỉnh Khắc Lâm.

- Hành tỉnh Khắc Lâm?

Lâm Dịch nhất thời mở to hai mắt, lộ ra sắc mặt vui mừng. Thật sự không nghĩ tới, mình lại về đúng gia hương. Sau đó Lâm Dịch mới cười nói:

- Ngươi có biết Ô Mộc thị không?

Tên môn chủ kia suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu nói:

- Đúng vậy đại nhân, đại nhân muốn đi Ô Mộc thị sao?

Lâm Dịch gật đầu cười, sau đó lại hiện lên một chút vẻ khổ não. Đã trải qua thời gian ba trăm năm rồi, không biết La Á có còn là môn chủ nữa không?

Dưới sự dẫn đường của tên môn chủ, hai người đi tới chỗ truyền tống môn phía trong một mật thất. Trước đây đứng trước truyền tống môn thì không có cảm giác gì, nhưng hiện nay lấy tầm mắt của Lâm Dịch nhìn truyền tống môn lại không khỏi hiện lên một chút rét lạnh. Cũng may là mặt vi diện này năng lượng cũng không phải không ổn định, bằng không loại truyền tống môn này, sợ rằng cự ly truyền tống nhiều nhất chỉ là vạn dặm thôi sao? Làm sao có thể đạt tới trình độ trong nháy mắt truyền tống đi được?

Lâm Dịch lắc lắc đầu, lại nghe tên môn chủ kia nói:

- Đại nhân, tiểu nhân liên hệ một chút với môn chủ Ô Mộc thị.

Lâm Dịch hơi nhíu mày một chút rồi cười nói:

- Tốt, phiền phức ngươi rồi.

Ánh mắt hắn cũng chuyển hướng nhìn sang truyền tống môn chờ đợi.

Một lát sau, hình ảnh của một thanh niên tuổi còn trẻ xuất hiện bên trong truyền tống trận. Lâm Dịch hơi nhíu mày, lập tức lại có chút thất vọng. Hiển nhiên đối phương không phải là La Á.

- Nếu đối phương không phải là La Á thì mình còn phải đi Ô Mộc thị làm gì đây?

Nghĩ như vậy, Lâm Dịch mở miệng nói:

- Thôi quên đi, ta không cần phải đi Ô Mộc thị nữa.

Tên môn chủ kia đang truyền đạt lại ý tứ cho đối phương thì nghe được lời này của Lâm Dịch, nhất thời giật mình, lập tức vội vàng nói:

- Vâng...vâng...

Sau đó hắn lại tiếp tục nói ôn chủ Ô Mộc thị ý tứ của Lâm Dịch.

Môn chủ Ô Mộc thị kia cũng biết sự lợi hại của cường giả Thánh cấp như thế nào, tất nhiên cũng không dám oán giận gì, cười cười lên tiếng trả lời.

Lâm Dịch đột nhiên hỏi:

- À, phiền phức ngươi hỏi hắn, có biết một người tên là La Á hiện tại đã đi nơi nào không? La Á là môn chủ Ô Mộc thị cách đây ba trăm năm.

- Ba trăm năm trước?

Biểu tình của tên môn chủ nhất thời trở nên cứng ngắc, tuổi của hắn bất quá cũng chỉ hơn bốn mươi mà thôi. Vị đại nhân trước mặt có dáng dấp thanh niên thế này, mở miệng ra lại là ba trăm năm trước?

Tuy rằng rất khó tiếp thu, nhưng tên môn chủ này vẫn phải tuân lệnh, biểu tình có chút cổ quái liên hệ với môn chủ Ô Mộc thị bên kia:

- Vị đại nhân này muốn hỏi ngươi một chút. Ngươi có biết La Á môn chủ Ô Mộc thị ba trăm năm trước, hiên giờ đã đi phương nào không?

Lâm Dịch cũng có chút dở khóc dở cười, người trên Bạch Đế đại lục thọ mệnh trung bình là năm trăm năm. Một người ba trăm năm trước, tuy rằng không tính là cổ nhân nhưng nghĩ tới việc hỏi một người mới hơn bốn mươi tuổi về một người ba trăm năm trước đi về nơi nào, đích xác cũng không có chút khả năng.

969. Chương 1 075-1077: Trở Về Đại Lục Bạch Đế.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1075-1077: Trở về đại lục Bạch Đế.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1077: Trở về đại lục Bạch Đế. (3)

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lâm Dịch hầu như không ôm chút hy vọng nào.

- Môn chủ La Á cách đây ba trăm năm? Ách...chẳng lẽ lại là La Á đại nhân?

Tên môn chủ Ô Môn thị hơi sửng sốt một chút, đột nhiên nghĩ ra nói.

Lời đối phương nói, Lâm Dịch tự nhiên là nghe được, nhãn tình trở nên sáng ngời, vội vã hỏi:

- Vị đó đâu?

- Vị đó đâu?

Tên môn chủ Võ Môn truyền lại lời của Lâm Dịch.

- Có người nói vị đó đích thực là đã từng làm môn chủ Ô Mộc thị, chỉ có điều có phải ba trăm năm trước hay không thì ta cũng không biết. Vị La Á đại nhân này đã đạt được trình độ cường giả Thánh cấp, chính là người đầu tiên đạt tới thực lực cường giả Thánh cấp của Ô Mộc thị, cực kỳ nổi danh tại Ô Mộc thị. Có người nói hơn hai trăm năm trước, La Á đại nhân đã đi tới tỉnh bộ, hiện nay cũng không biết đang ở nơi nào nữa. Nếu như hiện giờ đi tới tỉnh bộ hỏi thăm, hẳn là có thể hỏi thăm ra được.

Môn chủ Ô Mộc thị hồi đáp.

- Tỉnh bộ? Tỉnh bộ là nơi nào?

Nghe thấy một địa phương mới, Lâm Dịch cũng hơi ngơ ngác một chút.

- Cảm tạ.

Tên môn chủ Võ Môn nói với môn chủ Ô Mộc thị một tiếng tạ ơn, sau đó truyền tống môn lóe lên, khôi phục lại trạng thái bình thường.

- Đại nhân, người muốn đi tỉnh bộ sao?

Tên môn chủ kia cung kính hỏi.

Lâm Dịch hiếu kỳ hỏi:

- Tỉnh bộ là nơi nào?

Tên môn chủ mỉm cười giải thích:

- Võ Môn chia thành vài đẳng cấp, chỉ cần nơi nào có nhân loại thì nơi đó sẽ có Võ Môn. Mà Võ Môn từ dưới lên trên cũng chia thành Thôn, Hương, Trấn, Thị, Tỉnh, cùng với tổng bộ, sáu loại đẳng cấp. Mà tỉnh bộ thiết lập trên từng hành tỉnh, chính là thành thị của tỉnh lị đó.

Lâm Dịch lúc này mới hiểu ra, suy nghĩ một chút. Mình có thời gian một tháng rảnh rỗi, bởi vì có truyền tống môn nên đến bất kỳ nơi nào cũng tương đối nhanh. Có lẽ cũng nên đi xem một chút, dù sao nhiều năm như vậy rồi chưa gặp mặt, lúc này mà không gặp sợ rằng vĩnh viễn cũng không còn cơ hội nữa.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch gật đầu nói:

- Vậy hãy đưa ta tới tỉnh bộ.

Tên môn chủ kia lĩnh mệnh, truyền tống môn nhất thời lóe lên quang mang, chỉ một lát sau, bên trong lại xuất hiện hình ảnh của 1 người.

Người này chính là môn chủ Khanh Vân thị của Khắc Lâm hành tỉnh.

- Ra mắt La đại nhân.

Tên môn chủ cũng không dám làm cao, đối phương là môn chủ tại một toàn thành thị trong tỉnh lị, thực lực đã là bát giai Khai môn chiến sĩ, vì vậy cũng rất được tôn kính.

Môn chủ Khánh Vân thị là một trung niên nhân có chút tuấn lãng, nhìn qua bộ dáng thì khoảng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt hơi bị rỗ một chút, có vẻ thô kệch. Tuy vậy nhưng đôi mắt cũng có chút sáng sủa, làm cho người khác có cảm giác ấm áp.

- Ha ha, khách khí rồi, có chuyện gì sao?

Chỉ có một Khánh Vân thị vô cùng nổi danh, vì vậy các môn chủ khác đều biết được vị môn chủ Khánh Vân thị này, nhưng mà hắn lại không biết được tất cả các vị môn chủ của các thành thị khác. Dù sao số lượng các thành thị cũng có rất nhiều.

- Ta là môn chủ Cổn Thạch Thành, Phí Dương. Nơi này có một vị đại nhân Thánh cấp, muốn tới Khánh Vân thị, còn làm phiền đại nhân tiếp đãi một chút.

Phí Dương có vẻ hơi tức giận một chút, nói.

Tên trung niên hán tử thô lỗ kia vừa nghe, thần sắc nhất thời nghiêm chỉnh lại, cũng không dám ngạo mạn nữa, nói:

- Đó là tự nhiên, ngươi mời đại nhân qua đây đi.

Hai người nói chuyện ngắn gọn một chút rồi kết thúc, chỉ thấy Phí Dương gia tăng thêm năng lượng vào truyền tống môn, lập tức toàn bộ không gian truyền tống môn nhất thời hoàn toàn khởi động lên.

- Tạm biệt đại nhân.

Phí Dương nhìn Lâm Dịch cười nói.

Lâm Dịch cũng quay đầu nhìn hắn, mỉm cười gật đầu, sau đó xoay người đi vào trong không gian truyền tống môn.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Dịch đã tới một địa phương mới.

- La Bích Dương ra mắt đại nhân, hoan nghênh đại nhân tới Khánh Vân thị.

Bên tai Lâm Dịch vang lên một thanh âm chân thành. Hắn quay đầu nhìn lại, thì thấy tên trung niên môn chủ Khánh Vân thị kia đang ở bên cạnh mình, hơi khom người, lộ ra bộ dáng rất kính cẩn.

Lâm Dịch khẽ cười, phất tay nói:

- Không cần khách khí, ta cũng không quanh co làm gì. Ta muốn hỏi một chút, ngươi là người của tỉnh bộ sao?

Lâm Dịch hỏi vấn đề này làm cho La Bích Dương hơi sợ run lên một chút, lập tức xấu hổ, thẹn thùng vò vò đầu, cười nói:

- Tiểu nhân cũng muốn được gia nhập tỉnh bộ...Chỉ có điều thực lực không đủ nên cũng không có biện pháp nào.

Lâm Dịch hơi nhíu mày nói:

- Thực lực của ngươi cũng không yếu mà, vì sao gia nhập tỉnh bộ vẫn cần thực lực mạnh hơn à?

La Bích Dương nghe vậy tự nhiên biết đối phương đã nhìn thấu thực lực của mình, bất đắc dĩ nói:

- Tỉnh bộ chỉ cho phép cường giả Thánh cấp trở lên mới được phép đi vào. Cả tỉnh bộ của Khắc Lâm hành tỉnh chúng ta cũng chỉ có mười ba người mà thôi, tiểu nhân cũng không có tư cách tiến nhập vào.

Lâm Dịch lúc này mới hiểu ra, nhìn đối phương vài lần rồi cười nói:

- Yên tâm đi, chỉ trong vòng một năm là ngươi sẽ có tư cách tiến nhập vào bên trong.

La Bích Dương nghe vậy, nao nao trong lòng, lập tức cười mỉa nói:

- Cảm tạ lời động viên của đại nhân.

Nhưng trong lòng hắn lại không cho như vậy là đúng...Hắn đạt thực lực Khai môn bất quá cũng chỉ năm năm mà thôi, trong vòng năm năm đột phá Thánh cấp? Tuy rằng hắn đã từng nghe nói qua, nhưng cũng chỉ gần như là nghe nói qua mà thôi. Hắn cũng không cho rằng mình là siêu cấp thiên tài.

Lâm Dịch cũng không để ý đối phương suy nghĩ gì trong lòng, quay đầu lại nhìn một chút nói:

- Ta cũng không vòng vo làm gì, ta tới nơi này là muốn tìm kiếm một người đã tiến nhập vào tỉnh bộ. Ngươi đã nói chỉ có thánh cấp mới được đi vào tỉnh bộ, nghĩ đến hắn chắc cũng có thực lực đó.

La Bích Dương lấy lại tinh thần, vội vàng nói:

- Xin hỏi người đại nhân cần tìm là ai?

Hắn hoàn toàn không nhìn thấu được Lâm Dịch, nói cách khác, thực lực của đối phương tuyệt đối mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều. Mà mạnh hơn so với Khai môn chiến sĩ thì tất nhiên cũng chính là cường giả Thánh cấp. Cường giả Thánh cấp đều là những người cao cao tại thượng, nhưng đối với toàn những cường giả Thánh cấp với nhau thì cũng không có gì phải nói. Vì vậy hắn cũng không quá sợ hãi đối phương, tất nhiên là hắn đã tìm hiểu rõ về Tỉnh bộ rồi.

- Hắn gọi là La Á.

Lâm Dịch trực tiếp mở miệng nói.

- La Á?

La Bích Dương nhất thời hơi sững người, một lát sau mới hỏi:

- Đại nhân có quen biết ông ấy sao?

Lâm Dịch cũng chú ý tới biểu tình của đối phương, cũng hơi suy nghĩ một chút, lập tức nhớ tới tên đối phương là La Bích Dương.

- Sẽ không trùng hợp như vậy chứ, đây là nhi tử của La Á sao?

Lâm Dịch có chút kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng, chỉ có điều cũng không biểu hiện ra bên ngoài, lắc đầu nói:

- Không quá chắc chắn. Nếu như La Á này ba trăm năm trước là môn chủ Ô Mộc thị thì chính là người quen của ta, còn không phải là môn chủ Ô Mộc thị thì không phải là hắn.

970. Chương 1 078-1080: Gặp Lại La Á.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1078-1080: Gặp lại La Á.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

La Bích Dương nghe vậy, nhất thời cũng chưa dám xác định. Đầu lông mày hắn hơi nhíu lại, con mắt cũng dò xét Lâm Dịch.

- Chưa thỉnh giáo đại nhân họ gì? Có quan hệ gì với gia tổ?

- Gia tổ?

Nghe nói như vậy, Lâm Dịch nhất thời trợn mắt lên nhìn. Lập tức nhìn từ trên xuống dưới La Bích Dương rồi nói:

- Ngươi là tôn tử của La Á?

La Bích Dương cung kính nói:

- Đúng vậy.

Lâm Dịch nhất thời cười cười, lộ ra dáng vẻ hài lòng, nhìn lại La Bích Dương một lần từ trên xuống dưới, sau đó có chút cảm khái nói:

- Ba trăm năm không gặp, nghĩ không ra tôn tử của La Á mà cũng đã lớn như vậy…

Nghe được lời Lâm Dịch nói, La Bích Dương nhất thời như cắn phải lưỡi. Ba trăm năm? Như vậy người trước mặt này chí ít cũng hơn ba trăm tuổi rồi sao? Bề ngoài sao lại còn trẻ như vậy, thậm chí so với tổ phụ La Á còn trẻ hơn nhiều. Thật sự làm cho người ta phải kinh ngạc.

Chỉ có điều hắn vẫn nghi hoặc hỏi:

- Không biết đại nhân có quan hệ với gia tổ như thế nào?

Lâm Dịch cười ha hả trả lời:

- Ta và hắn là lão bằng hữu, chờ lúc gặp rồi ngươi sẽ biết. Phụ thân của ngươi hình như là La Hạ?

Lâm Dịch đột nhiên nhớ tới, con trai của La Á tên là La Hạ.

- La Hạ là đại bá, phụ thân của ta là con thứ tư của gia tổ, tên là La Thanh.

Nghe được đối phương còn biết cả tên của đại bá, sự nghi hoặc trong lòng La Bích Dương tiêu thất đi không ít, chỉ còn lại một chút hiếu kỳ đối với Lâm Dịch.

- Con thứ tư?

Lâm Dịch lần thứ hai kinh ngạc, một lát sau mới bất đắc dĩ cười khổ. Mình chỉ nhỏ hơn so với La Á có hai tuổi mà thôi. Hiện nay La Á đã có con cháu đầy đàn, trái lại mình thì…Bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Lúc này Lâm Dịch mới nói tiếp:

- Tổ phụ ngươi hiện nay ở đâu?

La Bích Dương gật đầu nói:

- Tổ phụ vãn bối mới từ bên ngoài trở về mấy ngày trước, người tới đây vừa kịp lúc. Đến sớm vài ngày hoặc muộn vài ngày sợ rằng không gặp được lão nhân gia.

Xác thực thân phận đối phương có thể cao hơn mình hai lần bối phận, ngữ khí La Bích Dương cũng thay đổi hơn nhiều, khi nói chuyện đều sử dụng kính ngữ.

Lâm Dịch lơ đễnh cười gật đầu, sau đó nói:

- Ừ, ngươi có thể đưa ta đi gặp hắn sao?

- Đương nhiên, ngài hãy đi theo vãn bối.

La Bích Dương sảng khoái gật đầu xác nhận.

Đi theo phía sau La Bích Dương, ra ngoài mật thất có truyền tống môn.

Trên hành lang, Lâm Dịch nhìn quanh, nhất thời thu hết phong cảnh tòa thành thị này vào trong mắt.

Vị trí đang đứng có bảy tầng, tại tòa thành thị này coi như là kiến trúc cao nhất, chỉ thấy toàn bộ thành thị, xe ngựa như nước, dòng người đi lại rộn ràng, nhốn nháo, lộ vẻ phồn hoa vô cùng.

Quả nhiên không hổ là thành thị trên tỉnh lị, đích thực là cực kỳ phồn hoa.

- Ngài chờ đợi ở đây một lát, vãn bối đi gặp Phó môn chủ thông báo vài tiếng.

La Bích Dương nhìn Lâm Dịch nói.

- Ừ, đi đi.

Lâm Dịch gật đầu, liền thấy La Bích Dương xoay người rời đi.

Chỉ một lát sau, công việc hoàn tất, La Bích Dương đi tới nhìn Lâm Dịch cười nói:

- Mời ngài đi theo vãn bối.

Lâm Dịch gật đầu, đi theo sau La Bích Dương xuống lầu, rồi ra ngoài Võ Môn.

Chân chính tiến nhập vào tòa thành thị này thì càng có thể chân thực cảm nhận được sự phồn hoa của nó. Nhiều năm qua Lâm Dịch chưa trở lại với đời sống bình thường, hiếu kỳ nhìn các thứ xung quanh. Một lát sau, hai người đã đi ra ngoài tòa thành thị.

Lâm Dịch ngạc nhiên hỏi:

- Tổ phụ ngươi không ở trong thành thị sao?

La Bích Dương cười cười trả lời:

- Vâng, gia tổ hiện tại ở trong gia tộc, cũng không cách thành thị quá xa, rất nhanh sẽ tới.

- Gia tộc?

Lâm Dịch hơi nhíu mày, rồi lập tức hiểu ra. La Á hiện nay cũng đã trở thành cường giả Thánh cấp, lấy danh vọng của cường giả Thánh cấp muốn lôi kéo thế lực và gia tộc của mình quật khởi, đích xác không phải là nan đề gì.

Hơn nữa Ám Tương cũng có thiên tư rất cao, không kém gì so với La Á. Hiện giờ có lẽ hai người đều là cường giả Thánh cấp. Hai vị cường giả Thánh cấp muốn cho La gia trở thành siêu cấp gia tộc thì cũng hơi khó, nhưng trở thành một đại gia tộc trong một tòa thành thị thì cũng đơn giản mà thôi.

Lâm Dịch lập tức cười cười, cũng không nói gì thêm.

Đi theo phía sau La Bích Dương hơn nửa canh giờ, mới thấy một tòa đại trang viên xuất hiện trong tầm mắt của Lâm Dịch.

Khóe miệng Lâm Dịch tràn ra một tia tươi cười. Trước đại môn có hai gã lục giai chiến sĩ canh cửa, qua đó có thể thấy được khí thế của La gia cũng không nhỏ chút nào.

- Dương thiếu gia.

Hai gã chiến sĩ vừa thấy La Bích Dương, nhất thời cung kính hành lễ.

La Bích Dương cười gật đầu, rồi quay đầu lại nhìn Lâm Dịch cười nói:

- Đây chính là chỗ cư ngụ của gia tộc, mời ngài đi theo vãn bối.

Lâm Dịch mỉm cười gật đầu, đi theo phía sau La Bích Dương vào trong. Hai gã lục giai chiến sĩ cũng hơi chút kinh ngạc…Bọn họ nghe được La Bích Dương lại xưng hô với người thanh niên đó bằng kính ngữ là ”Ngài.

- Ngài” là sao?

Hai người hiếu kỳ nhìn nhau. Đương nhiên là bọ họ không có khả năng để có thể đoán được.

Bố trí bên trong trang viên này rất khí thế, thảm thực vật lục sắc được trồng liên miên, những tòa núi đá non bộ sắp đặt chỉnh tề khắp nơi. Toàn bộ trang viên sợ rằng phải rộng hơn mười dặm, đích thực là không nhỏ.

Thấy thành tựu của hảo bằng hữu năm xưa không nhỏ chút nào, Lâm Dịch cũng cảm thấy hài lòng thay cho hắn. Thiên giới khác với nơi đây, trên Thiên giới thì cường giả Thánh cấp bay đầy trời, còn ở đại lục Bạch Đế thì một gã cường giả Thánh cấp, thậm chí chỉ là một gã Hạ tinh vị cũng có thể sinh sống tương đối tốt.

- Trang viên này tổ phụ cũng phải tổn hao tâm huyết không nhỏ mới mua được từ trong tay của hoàng tộc…Toàn bộ bố trí trong trang viên là do tổ mẫu một tay sắp xếp.

La Bích Dương giới thiệu cho Lâm Dịch biết.

Nghe được lời La Bích Dương nói, Lâm Dịch hầu như có thể xá định, Ám Tương đúng là đã đạt tới cường giả Thánh cấp, lúc này hắn cũng chỉ cười cười, không nói gì.

Trong trang viên có rất nhiều phòng ốc dành cho đệ tử trong gia tộc cư ngụ. La gia đương nhiên không có nhiều con cháu đến như vậy, đại bộ phận là gia thần của La gia, sau đó được ban thưởng cho họ La mà thành. Đây cũng chính là 'Phân gia' trong định nghĩa đại gia tộc nói chung.

Lại đi được một khoảng ước chừng vài dặm, hai đầu lông mày Lâm Dịch hơi nhíu lại một chút. Hắn đã cảm nhận được hai cỗ thần thức của cường giả Tinh vị cảnh.

- Chính là ở chỗ này.

La Bích Dương chỉ chỉ vào phía khoảng sân trước mặt, mỉm cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch gật đầu, đi theo La Bích Dương vào trong sân.

Vừa mới tiến vào sân, chợt nghe bên tai vang lên một tiếng kinh hô:

- Cẩn thận.

Lâm Dịch hơi quay đầu lại, chỉ thấy một đạo năng lượng tử sắc quang mang nhắm thẳng về phía mình bay tới.

- Cẩn thận.

La Bích Dương lấy lại tinh thần, nhất thời hoảng sợ, lớn tiếng hô to.

Chỉ có điều Lâm Dịch đã cảm ứng được từ lâu rồi, hắn chỉ cười cười, hơi khoát tay chặn lại.

971. Chương 1 078-1080: Gặp Lại La Á.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1078-1080: Gặp lại La Á.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1079: Gặp lại La Á. (2)

Đạo năng lượng kia sau khi tiếp xúc với hắn chỉ một giây liền tiêu tán vô tung vô ảnh. Sau đó ánh mắt hắn rơi vào trên người hai tiểu hài nhi đang khẩn trương nhìn mình.

Hai tên nhóc này không quá mười một, mười hai tuổi, môi hồng răng trắng, mắt to quay tròn, vừa nhìn đã biết là chủ nhân của nó không dễ chọc chút nào. Trong đó có một hài tử còn cầm trên tay một thanh kiếm nhỏ. Lấy nhãn lực của Lâm Dịch không khó để nhìn ra thanh kiếm này cũng có đẳng cấp hẳn là Thứ thần cấp.

Không hề nghi ngờ, đạo năng lượng kia hẳn là bắn ra từ thanh kiếm này.

La Bích Dương hơi sợ run lên một chút, hai mắt lập tức trợn trừng lên, quát to:

- Hai tên tiểu tử kia, lại đi ăn trộm kiếm của thái gia gia các ngươi để chơi đùa sao?

Hai người con trai bị La Bích Dương trừng mắt quát, cũng trở nên sợ hãi, liên tục lùi về phía sau vài bước, thân thể nho nhỏ thậm chí hơi run run. Hai đôi mắt to tròn thương cảm mở lớn, cười hề hề nhìn La Bích Dương. La Bích Dương bị chọc tức, không biết làm sao, vội vã xoay người nhìn Lâm Dịch xin lỗi nói:

- Lâm gia gia, thực sự xin lỗi, hài tử không hiểu chuyện, người không việc gì chứ?

Lâm Dịch đã nói cho La Bích Dương biết tính danh của mình rồi. Sở dĩ La Bích Dương gọi hắn là Lâm gia gia bởi vì hắn cũng ngang hàng với La Á.

Nghe được lời La Bích Dương xin lỗi, Lâm Dịch chỉ cười cười lắc đầu:

- Không có việc gì.

Nói xong, hắn bước tới vài bước lại gần hai hài tử trước mặt.

Hai tên nhóc hiếu kỳ nhìn Lâm Dịch, chớp chớp đôi mắt to tròn.

Lâm Dịch ngồi xổm xuống, cười to hỏi:

- Hai tiểu tử kia, các con tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Con là La Giai, năm nay mười hai tuổi.

Tên hài nhi cầm kiếm kia đảo đảo mắt giống như ông cụ, nói, sau đó chớp chớp đôi mắt to tiếp tục nhìn Lâm Dịch.

Tiểu hài tử phía sau biểu tình rõ ràng mang theo một tia úy kị, sau khi nghe La Giai trả lời xong, theo thói quen nắm lấy vạt áo của La Giai, hơi sợ hãi nói:

- Con…Con là La Nhận, năm nay được mười một tuổi.

Lâm Dịch nhất thời bật cười.

Từ phía sau Lâm Dịch, La Bích Dương cũng tiến đến, hung hăng trừng mắt với hai tiểu hài tử, làm cho hai đứa lại lùi về sau một bước, sau đó La Bích Dương mới bất đắc dĩ nói:

- La Giai là nhi tử của vãn bối, La Nhận là nhi tử của tứ ca nhà tam bá.

Nghe được lời La Bích Dương nói, La Giai hắc hắc cười hô lớn:

- Cha.

Mà La Nhận vẫn như cũ, bộ dáng có chút khiếp sợ, hô một tiếng:

- Ngũ thúc.

La Bích Dương hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn hai đứa nhỏ. La Giai thì hì hì cười, còn La Nhận thì cúi đầu không dám nhìn nữa,

- Còn không chào người?

La Bích Dương lại hừ lạnh một tiếng nói.

- Ca ca.

Hai tên tiểu tử kia vội vội vàng vàng nhìn Lâm Dịch hô.

Lâm Dịch nhất thời nao nao, kể cả La Bích Dương cũng cảm thấy nao nao trong lòng, lập tức vội vàng nói:

- Cái gì mà ca ca? Phải gọi là Lâm thái gia gia.

Hai tên tiểu tử kia nhất thời mở to hai mắt, chớp chớp nhìn Lâm Dịch. Lâm Dịch cũng mỉm cười nhìn lại hai đứa nhóc.

- Không thể nào, rõ ràng chỉ là ca ca thôi.

La Giai nhìn nửa ngày sau đó đưa ra kết luận.

- Ngươi…tên hỗn đản này. Bảo các ngươi gọi thế nào thì phải gọi như thế. Mau gọi Lâm thái gia gia.

La Bích Dương cả giận quát.

- A…Lâm thái gia gia.

Hai tên tiểu tử kia mặc dù vẫn còn nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời hô to một tiếng.

Lâm Dịch cười cười lắc đầu, đứng lên, xoa xoa đầu hai đứa nhóc. Chỉ thấy hai tên tiểu tử hơi chấn động tinh thần một chút, trợn to mắt nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch chớp mắt nhìn một chút, lại không nói thêm gì.

La Bích Dương tự nhiên là không nhìn ra vấn đề gì, còn trừng mắt đe dọa hai tên tiểu hài tử một lúc:

- Thái gia gia các ngươi mà biết các ngươi lại dám ăn trộm kiếm đi nô đùa, xem người sẽ trừng trị các ngươi như thế nào.

La Giai căn bản đang trừng lớn mắt nhìn Lâm Dịch, lập tức nhìn sang phụ thân mình nói:

- Con mới không sợ đây…Là thái nãi nãi cho chúng con mượn để chơi đùa đó.

- Thái nãi nãi?

La Bích Dương cũng trợn to hai mắt nhìn, lập tức bất đắc dĩ cười khổ. Nhớ tới nãi nãi mình vẫn còn tính trẻ con chưa dứt, tựa hồ vẫn không thay đổi chút nào, hắn cũng không biết làm thế nào, đành lắc lắc đầu. đọc truyện mới nhất tại .

Lâm Dịch tự nhiên biết thái nãi nãi trong miệng mấy đứa nhỏ chính là Ám Tương. Nhớ tới Ám Tương, Lâm Dịch cũng không khỏi bật cười lắc đầu, không nghĩ tới nha đầu kia hiện giờ cũng là thái nãi nãi rồi.

Cũng thực sự không thể tưởng tượng được dáng dấp bây giờ như thế nào.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn hai tên hài tử cười hỏi:

- Thái gia gia và thái nãi nãi của các con hiện giờ ở đâu?

Hai hài tử chỉ vào chỗ phía sâu trong sân, giòn tiếng nói:

- Vẫn ở bên trong đó.

Lâm Dịch gật đầu, vừa cười vừa xoa đầu hai tên tiểu tử nói:

- Muốn nghịch kiếm thì tìm một nơi an tĩnh mà nghịch, nơi đây không phải là địa phương tốt để nghịch kiếm.

Hai tên tiểu tử câu hiểu câu không, nhưng vẫn gật gật đầu. Lâm Dịch quay đầu cười nói:

- Chúng ta vào trong thôi.

Nói tới đây, Lâm Dịch lại nghĩ không biết khi La Á gặp mình sẽ có biểu tình như thế nào đây?

La Bích Dương cũng bất đắc dĩ, chỉ có điều nếu thái nãi nãi cho bọn nhóc nghịch kiếm thì hắn cũng không dám thu hồi lại kiếm. Hắn lại căn dặn hai đứa một lúc, sau đó mới đi theo Lâm Dịch bước vào trong sân viện.

La Bích Dương cũng không biết…Vừa nãy nhìn Lâm Dịch thì như tùy ý xoa đầu hai tên tiểu tử, nhưng thực ra hắn đã dùng linh lực tối tinh thuần trên Thiên giới, luyện hóa hoàn toàn tạp chất trong cơ thể hai tên tiểu tử. Tuy rằng hiện nay nhìn thì không có gì, nhưng với hai đứa nhóc mà nói thì sau này trên con đường tu hành, có thể tiến xa hơn rất nhiều. Đương nhiên, đây là chuyện sau này, bây giờ tạm thời không cần nhắc tới.

Dọc hai bên đường là đủ mọi loại hoa, hương thơm ngát làm cho người ta thực sự sảng khoái.

Một lát sau, hai người Lâm Dịch đã đi tới phía sâu trong sân, trên miệng Lâm Dịch nhất thời tràn ra một tia mỉm cười.

Bởi vì ánh mắt của hắn đã nhìn thấy ở trong góc sân xuất hiện hai đạo thân ảnh, chính là La Á và Ám Tương.

Lâm Dịch liếc mắt nhìn đã phát hiện ra thực lực hai người đều là trình độ Hạ tinh vị thượng giai, có điều Ám Tương mạnh hơn La Á một chút.

Hai người hoạt động gân cốt, cũng không có sử dụng năng lượng, chỉ thuần túy là lực lượng cơ thể mà thôi, tuy vậy cũng phi thường cường hãn. Từng đợt quyền phong nổi lên làm cho cây cối xung quanh cũng liên tục đong đưa, người bình thường căn bản không thể theo kịp được tốc độ của hai người.

La Bích Dương cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy được một chút, chỉ có điều lập tức có chút nghi hoặc.

Thông thường khi mình tìm gặp gia gia thì từ rất xa gia gia và nãi nãi đã phát hiện ra mình rồi. Mà sao hôm nay tựa hồ hai người không có phát hiện ra mình?

Hắn tự nhiên không biết được việc này là do Lâm Dịch đã làm. Lâm Dịch muốn làm cho đối phương một sự kinh hỉ, tất nhiên là không muốn để đối phương phát hiện ra mình.

972. Chương 1 078-1080: Gặp Lại La Á.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1078-1080: Gặp lại La Á.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1080: Gặp lại La Á. (3)

- Gia gia, nãi nãi, có khách đến.

Thấy hai lão nhân gia tựa hồ không có ý tứ dừng lại, La Bích Dương bất đắc dĩ mở miệng gọi.

Quyền phong nhất thời ngừng lại, hai đạo thân ảnh đang di động rất nhanh chỉ trong chớp mắt đã dừng lại, đứng ổn định trên sân.

Khi thấy hai đạo thân ảnh xa lạ mà quen thuộc kia, khóe miệng Lâm Dịch lại tiếp tục tràn ra một tia cười mỉm.

Chính là La Á và Ám Tương.

So sánh với hơn ba trăm năm trước, hiện nay dáng vẻ bên ngoài của hai người đã hơi khác xưa một chút rồi. Tuy rằng tính cách của hai người không có chút biến hóa nào, vẫn tùy tiện như cũ, có điều tính cách nói nhiều của hai người năm xưa thì bây giờ không biết có thay đổi được chút nào không.

La Á mặc một bộ trang phục luyện công hắc sắc, bộ quần áo rộng thùng thình để lộ ra một cơ thể cường tráng. Đã ba trăm năm rồi nhưng bề ngoài cơ thể hắn cũng chỉ hơi già đi một chút, nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, vẫn rất tuấn mỹ. Còn Ám Tương đứng bên cạnh hắn thì nhìn qua còn trẻ tuổi hơn, toàn thân mặc bộ trang phục luyện công bạch sắc, eo thon thu liễm, mái tóc dài buộc lại phía sau đầu, khóe miệng vẫn như cũ hơi vểnh lên khiêu gợi, mang theo vẻ tươi cười.

Lâm Dịch tựa hồ như đang nhớ lại năm xưa Ám Tương luôn khắc khẩu nói móc với La Á. Năm đó La Á và Ám Tương giống như hai oan gia, rất nhiều chuyện không đứng đắn của La Á bị Ám Tương biết đến rõ ràng, cũng luôn luôn bị nàng trào phúng.

- A…Là Dương nhi sao…Cái gì mà khách nhân tới?

La Á nhìn La Bích Dương một chút, sau đó cười hỏi. Lâm Dịch lúc này vẫn đứng sau La Bích Dương, hơn nữa không để cho La Á phát hiện ra mình, cho nên La Á vẫn không nhìn thấy hắn.

Ngược lại, ánh mắt Ám Tương nhất thời trở nên ngẩn ngơ, nháy nháy con mắt một chút, vẻ mặt không thể tin được nhìn ra phía sau lưng La Bích Dương.

Lâm Dịch mỉm cười, không đợi La Bích Dương mở miệng, hắn đã bật cười nói:

- La Á, Ám Tương, ba trăm năm không gặp, phong thái vẫn được như xưa.

Thanh âm của Lâm Dịch chui vào trong tai La Á và Ám Tương. Thân thể La Á nhất thời run lên, lộ ra ánh mắt không thể tin tương, nhìn về phía quang mang phía sau La Bích Dương vừa bị hắn bỏ qua, còn Ám Tương thì càng mở to hai mắt ra nhìn.

- Lâm Dịch…? Thật là ngươi…?

Ám Tương thất thanh hô lớn. Lâm Dịch cười ha hả bước về phía trước vài bước, đi tới trước mặt hai người. Thấy hai người hảo bằng hữu vẻ mặt dại ra, biểu tình không dám tin tưởng nhìn chính mình, một trận ấm áp cũng xuất hiện trên khóe mắt Lâm Dịch.

Đã ba trăm năm rồi, thời gian có thể làm thay đổi rất nhiều sự tình, nhưng tựa hồ nó cũng không làm thay đổi tình cảm bằng hữu của mấy người bọn họ.

- Ngươi…Tên tiểu tử ngươi không phải đã tiến nhập Thiên giới rồi sao?…Ngươi vì sao lại…?

La Á dại ra một lúc, mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

La Bích Dương vừa nghe lời này, nhất thời trợn to hai mắt nhìn Lâm Dịch. Tuy rằng hắn chưa đạt tới thực lực Thánh cấp nhưng mà bình thường vẫn nghe La Á và Ám Tương bàn luận về một vị hảo bằng hữu đã tiến nhập Thiên giới. Nghe nói người này và La gia có quan hệ rất sâu, còn trợ giúp rất nhiều cho gia tộc bọn họ. Tuy rằng thời gian đã trôi qua lâu như vậy nhưng gia gia và nãi nãi vẫn luôn nhớ tới người đó.

La Bích Dương không sao nghĩ đến được, người mà gia gia và nãi nãi vẫn hay nhắc tới vô số lần là nhân vật "Trong truyền thuyết" lại chính là người nam tử tướng mạo thanh tú đến cực điểm này. Người này quả thực chỉ giống như một thiếu niên mà thôi.

Lâm Dịch cũng không có chú ý tới biểu tình của La Bích Dương. Hắn cười hắc hắc nói:

- Vừa mới trở về, tới tìm ngươi một chút, xem hảo bằng hữu của ta như thế nào?

Nghe được Lâm Dịch nói, La Á nhất thời phá lên cười, tiến lên vài bước, giang tay ôm lấy Lâm Dịch.

Ám Tương nghe La Á nói mà mí mắt của nàng giật giật, cũng không biết là sẽ xảy ra chuyện gì.

Không ngờ tới cư nhiên là chuyện tiểu tử ngươi đã trở về…Hắc. Thôi, chuyện gì cũng không nói nữa.

- Dương nhi truyền xuống phía dưới, hôm nay toàn gia đều phải trở về đây cho lão tử…Được rồi, nhất là đại cô của ngươi, cũng gọi nàng trở về.

La Á hắc hắc cười nói.

Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ nói:

- Ngươi cũng muốn tổ chức long trọng như vậy sao?

- Long trọng?

La Á trợn trừng hai mắt:

- Dù sao thì ngươi cũng là nghĩa phụ của nữ nhi ta…Tuy rằng hiện nay Tư nhi cũng đã đi lấy chồng rồi, nhưng ngươi làm cha nuôi mà ba trăm năm không có tung tích gì. Ngươi cho rằng như vậy có xứng đáng không?

La Á và Lâm Dịch có quan hệ rất tốt. Tuy rằng La Á biết rõ thực lực hai người hiện nay chênh lệch không thể nói được nên lời, nhưng vẫn ăn nói vô cùng tùy tiện.

Mà Lâm Dịch cũng cực kỳ thích loại cảm giác này, lại không khỏi nhớ tới đoạn thời gian trước kia.

Lúc này hắn mới lên tiếng kháng nghị lại:

- Ta đi tới Thiên giới, làm gì có biện pháp nào? Sau khi lên Thiên giới được một năm, ta đã nghĩ biện pháp trở về nhà, nhưng vẫn không có khả năng, cho đến tận bây giờ mới quay lại được. Ngươi nghĩ rằng ta không muốn sao?

- Rắm thối. Ngươi một đường đi thẳng lên Thiên giới, vẫn lưu lại hai đệ muội chờ đợi mòn mỏi ở nhà. Mẹ nó, ngươi thực sự là làm được.

La Á lại tùy tiện mở miệng mắng.

Câu mắng này làm cho Lâm Dịch cũng nghẹn họng, một lát không nói nên lời. Thành thật mà nói, ngày nào hắn cũng nghĩ về Mộng nhi và Linh Lung, nhưng nay về tới đại lục Bạch Đế, hắn lại không biết phải đối mặt với hai nàng như thế nào.

Mình vì truy cầu thực lực càng mạnh hơn mà ly khai khỏi các nàng. Điều này đã trở thành sự nhức nhối trong lòng hắn. Mà ở Thiên giới hắn lại làm chuyện có lỗi với hai nàng, chuyện này càng làm cho hắn không biết nên như thế nào để đối mặt với hai nàng nữa.

Lâm Dịch thừa nhận chính mình hiện tại tới gặp La Á, một phần là vì lão bằng hữu nhiều năm không gặp, mà nguyên nhân lớn hơn nữa cũng là để điều chỉnh lại tâm tình của mình một chút. Hay có một chút là hắn đang trốn tránh trong lòng sao?

Bất đắc dĩ cười cười, Lâm Dịch giống như quả bóng bị xì hơi, lập tức hỏi:

- Ngươi có gặp qua các nàng không?

Tuy rằng La Á thấy biểu tình của Lâm Dịch như vậy, nhưng cũng không dự định an ủi hắn chút nào. Cũng có thể là La Á biết được Lâm Dịch sẽ xử lý tốt được việc này, liền nói ngay:

- Nhìn rồi. Hai trăm năm trước sau khi trở thành Hạ tinh vị, vào tỉnh bộ một ngày đêm cũng không có việc gì làm, ta buồn chán đi bộ xung quanh, vừa vặn đụng phải Lang Sa. Nghe Lang Sa nói nên ta cũng đi một chuyến xem hai đệ muội như thế nào. Tiểu tử ngươi đúng là diễm phúc không cạn, hai đệ muội đều xinh đẹp như hoa như ngọc. Không nghĩ ra sao ngươi lại nhẫn tâm bỏ lại hai nàng tiến vào Thiên giới?

La Á lập tức nói ra suy nghĩ vừa nổi lên trong đầu. nguồn

- Vậy các nàng có khỏe không?

Thanh âm Lâm Dịch hơi trầm xuống một ít.

973. Chương 1 081-1083: Thiên Luân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1081-1083: Thiên luân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

La Á nhìn Lâm Dịch một chút, sau đó khẽ thở dài một tiếng, tùy tiện nói:

- Yên tâm đi, tại Cổ Văn ai dám khi dễ các nàng? Ngươi hiện tại chính là nhân vật tiền bối số một tại Cổ Văn, hơn nữa bá phụ và bá mẫu đều là siêu cấp cường giả Đại tinh vị Thượng giai, còn ai tự rước lấy rủi ro mà động vào các nàng?

Lâm Dịch nghe vậy mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, lập tức trong lòng cũng tràn đầy khổ sở. Chính mình ở phương diện cảm tình này thật đúng là xử lý rối tinh rối mù.

Lúc này Ám Tương cũng đi tới trước mặt Lâm Dịch, đánh giá trên dưới Lâm Dịch một chút, đột nhiên hiếu kỳ nói:

- Lâm Dịch, trên Thiên giới rốt cuộc có bộ dạng như thế nào? Đẳng cấp của ngươi hiện tại được tính là đẳng cấp thế nào?

La Á nghe vậy liên tục gật đầu:

- Không tồi, không tồi. Tiểu tử ngươi nói cho chúng ta một chút. Trình độ của ta hiện giờ muốn đạt tới phá hư cũng có điểm khó khăn, nhưng mà mặc kệ thế nào thì cũng muốn biết Thiên giới đến tột cùng thì có bộ dạng như thế nào? Có thú vị gì không? Đẳng cấp của ngươi trên Thiên giới được tính là gì?

Lâm Dịch mỉm cười, lập tức cùng La Á và Ám Tương vừa đi vừa nói chuyện, kể về những việc mình đã trải qua ở Thiên giới.

Cho đến tận lúc ba người đã ly khai, La Bích Dương mới phục hồi lại tinh thần. Nhớ tới lời dặn của gia gia khi nãy, tuy rằng rất muốn theo sau để được nghe chuyện trên Thiên giới nhưng gia gia đã giao việc nên cũng chỉ có thể vội vã chạy ra ngoài, đi thông tri ọi người.

Trong sảnh.

Thiên thính tuy rằng không phải là chính sảnh, nhưng mà so với chính sảnh thì đại khí và sự trang nghiêm cũng có điểm khác nhau, lộ ra vẻ ấm áp, tùy ý. Hai người La Á và Ám Tương ngồi ở trên ghế dựa, con mắt thỉnh thoảng lóe lên quang mang kinh hãi. Lâm Dịch cũng đang ngồi ở một chiếc ghế dựa, đang kể lại những chuyện hắn đã trải qua trong ba trăm năm cho hai người nghe. Khi nghe Lâm Dịch kể lại cảm giác từ khi mới tiến nhập Thiên giới, bọn họ không khỏi hoảng sợ, tuy biết rằng cường giả trên Thiên giới rất mạnh, nhưng dù sao bọn họ cũng không nghĩ tới, cư nhiên cường giả trên Thiên giới lại tới trình độ như vậy.

Hơn ba trăm năm trước, Lâm Dịch cũng là cường giả Đại tinh vị, so với hai người bây giờ thì còn mạnh hơn rất nhiều. Nhưng mà khi vừa tiến nhập Thiên giới, cư nhiên lại là tồn tại ở tầng dưới cùng? Vậy thực lực của bọn họ lúc này, tại Thiên giới sẽ được tính là gì?

Việc kinh hãi này còn chưa hết, lại nghe Lâm Dịch kể tới đại lục Bạch Đế chính là vi diên ba mươi bốn, là do cường giả Hư Thần Cảnh tiêu hao thời gian mười vạn năm sáng tạo ra. Hai người liền trở nên khiếp sợ không biết nên nói gì nữa. Cả hai người đều há hốc miệng, có một chút không thể tiếp nhận được sự thật.

Khiếp sợ một lúc, La Á không khỏi cảm thán. Cho dù là ai đi chăng nữa, khi biết thế giới mà mình tồn tại lại cư nhiên do người khác mạnh mẽ sáng tạo ra. Nói như vậy cũng sẽ có cảm giác vô lực, cảm khái phải không?

Điều này thì so sánh mình với sa súc cũng gần gần giống nhau.

Nói như thế nào đi chăng nữa thì La Á và Ám Tương cũng là cường giả trên Bạch Đế đại lục. Tuy rằng vẫn chưa đạt tới đỉnh phong nhưng vẫn sẽ có ngạo khí. Nghe thấy lời giải thích của Lâm Dịch, tự nhiên cũng nổi lên một trận tức giận.

Có điều hai người cũng chỉ có thể nổi giận tức gan nổ phổi một lúc, La Á hắc hắc cười nói:

- Thật sự không nghĩ tới, vi diện này lớn như vậy, lại là do người khác sáng tạo ra sao? Thực lực của người đó chắc rằng mạnh mẽ vô cùng? Thực sự là khó tưởng tượng.

Trọng tâm của câu chuyện này cứ như vậy liền bị bỏ qua.

Lâm Dịch lúc này mới tiếp tục kể chuyện cho hai người nghe.

Đương nhiên là chuyện về Hổ Thần Cư thì Lâm Dịch vẫn dấu diếm bọn họ, cũng không phải là Lâm Dịch lo lắng hai người mà là bí mật này ngoại trừ những người tối thân mật bên cạnh Lâm Dịch, hắn cũng không có dự định để những người khác biết. Hiện nay những người biết chuyện Lâm Dịch sở hữu Hổ Thần Cư cũng chỉ là mấy cường giả Thần cấp ở Tây Bắc Thiên, cùng với Lâm Phỉ mà thôi. Trong số đó thì mấy tên cường giả Thần cấp ở Tây Bắc Thiên, Lâm Dịch cũng không biết tới sự tồn tại của bọn họ.

Những chuyện Lâm Dịch trải qua trong ba trăm năm nhiều như thế nào? Muốn nói hết thực sự là không có khả năng. Lâm Dịch chỉ tóm tắt kể lại một lần mà cũng đến tận lúc hoàng hôn, măt trời lặn mới xong.

Nghe tới lúc Lang Sa bị cưỡng hôn, con mắt La Á nhất thời trừng lớn, vội vã la lên:

- Sau đó như thế nào?

Lâm Dịch thực ra không nghĩ tới La Á lại khẩn trương như vậy, cười cười nói:

- Yên tâm đi, ta cũng đến kịp lúc, không có chuyện gì phát sinh.

La Á nhất thời thở ra một hơi nhẹ nhõm, liên tục nói:

- Hoàn hảo, hoàn hảo.

Nói xong, đột nhiên hiện lên vẻ mặt vô cùng dâm đãng, tươi cười nhẹ nhàng nói:

- Hắc hắc, ngươi…

La Á cũng chỉ nói tới đây, sau đó đột nhiên dừng lại.

Nguyên lai là La Á nhìn thấy Ám Tương đang híp mắt nhìn mình, miệng nhếch lên như cười như không, làm cho lông tóc của hắn dựng đứng cả lên. La Á vội vàng ho khan một tiếng, ngồi lại nghiêm chỉnh, dáng dấp vô cùng nghiêm túc, không dám tiếp tục câu chuyện.

Lâm Dịch nao nao trong lòng, đối với biến hóa của La Á cảm thấy rất kỳ quái. Sau đó ánh mắt Lâm Dịch cũng chuyển sang nhìn Ám Tương, nhất thời bừng tỉnh, hiểu ra chuyện gì. Lâm Dịch lập tức bật cười. Năm xưa tại trường học, La Á đúng là rất sợ Ám Tương. Từ trước tới nay đã gần như trở thành thói quen rồi. Mà sau khi thành thân, La Á cũng là điển hình bị thê tử quản lý nghiêm ngặt.

Hiện nay đã trải qua hơn ba trăm năm, hai người đều đã trở thành cường giả Thánh cấp, chỉ có điều xem ra sự sợ hãi của La Á đối với Ám Tương vẫn không thay đổi một chút nào.

- Nói đi, vì sao lại không nói tiếp?

Ám Tương đột nhiên thản nhiên cười nói, đôi mắt âm trầm nhìn La Á, thanh âm nhẹ nhàng mở miệng nói.

Sau lưng La Á nhất thời phát lạnh, trên trán đã thấy ẩn hiện mồ hôi, hắn nhìn Ám Tương cười nói:

- Hắc hắc, nói xong rồi, nói xong rồi. Cũng không có gì hay để nói tiếp, không có gì hay…hắc hắc.

- Hừ.

Ám Tương hừ lạnh một tiếng, chun chun cánh mũi, biểu tình cau có nhưng rất khả ái. Nếu như Lâm Dịch không biết tuổi tác của đối phương, sợ rằng sẽ nghĩ nàng là một tiểu nha đầu mới hơn hai mươi tuổi thôi không chừng.

Điều này làm cho Lâm Dịch cũng không biết phải nói gì. Người ta thường nói là giúp chồng dạy con, nhưng tính cách như Ám Tương thì thực sự có làm loại sự tình này không? Nàng tựa hồ như một tiểu hài tử mãi mãi không trưởng thành nổi.

- Đừng cho là ta không biết quỷ tâm tư trong lòng của ngươi. Người nào đó lại bảo là đi theo người ta để nhìn đệ muội một chút, nhưng thực ra là muốn làm kẻ trộm, không biết sống chết. Sau đó mặt dày mày dạn đi theo phía sau người ta, lúc đó mới đi một chuyến đến Cổ Văn.

Ám Tương không lưu tình chút nào, trực tiếp nói La Á trước mặt Lâm Dịch.

974. Chương 1 081-1083: Thiên Luân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1081-1083: Thiên luân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1082: Thiên luân. (2)

Điều này làm cho trên trán La Á mồ hôi lạnh chảy xuống, liên tục xua tay biện giải nói:

- Hiểu lầm, hiểu lầm. Điều này tuyệt đối là hiểu lầm, thực sự là ta đi nhìn đệ muội mà.

- Thật vậy sao? Ta chẳng lẽ còn không biết ngươi? Xảo ngộ là không giả. Nhưng mà với tính cách của Lang Sa, vì sao lại chủ động nói mình muốn cái gì? Tuyệt đối là ngươi mặt dày mày dạn quấn quít lấy đối phương, truy vấn đối phương muốn đi nơi nào. Người ta cũng sợ làm mất mặt ngươi nên mới bất đắc dĩ nói cho ngươi biết. Mà tiểu tử ngươi cũng thuận đà tiến tới…Nhân cơ hội lôi Lâm Dịch vào, cứng rắn làm nô bộc cho người ta một đoan đường. Ta đoán không sai chút nào chứ?

Ám Tương cười nhạt.

- Ách.

La Á cứng lưỡi, không thể trả lời được, ngạc nhiên nhìn Ám Tương. Chuyện này đã trải qua bao lâu rồi chứ? Không nghĩ tới nàng cư nhiên còn có thể đoán ra bản thân mình ngay lúc đó tìm cách gì? Này…Điều này cũng quá trùng hợp hay không?

La Á dại ra một chút. Khuôn mặt xinh đẹp của Ám Tương cũng thay đổi, trừng mắt trắng dã nhìn hắn. Sau đó Ám Tương quay sang nhìn Lâm Dịch nói:

- Ai…Lâm Dịch, tiểu tử ngươi dù sao cũng đã có hai lão bà, nhiều thì không nhiều lắm, thiếu đi một người cũng không ít đi. Lần này lại vừa vặn cứu được Lang Sa. Nàng cũng sẽ cảm kích ngươi muốn chết. Ngươi nên thẳng thắn, thuận tiện thu Lang Sa vào đi? Cũng miễn cho lão tiểu tử La Á này ngày đêm đều nghĩ tới ả hồ lý tinh kia.

Lâm Dịch nhất thời ngạc nhiên, há hốc miệng. Hắn thực sự không nghĩ tới chiến hỏa đột nhiên lại lan tới bản thân mình. Chỉ có điều hắn cũng lập tức bất đắc dĩ lắc đầu cười nói:

- Ta thì không có vấn đề gì, nhưng mà người ta cũng phải nguyện ý chứ.

Tuy rằng nói vậy thôi, nhưng lúc này trong lòng Lâm Dịch cũng đang phiền muộn, hắn cảm thấy chuyện tình cảm gia đình hắn đang rắc rối lắm rồi. Hiện tại một người Lâm Phỉ cũng đã làm cho hắn sứt đầu mẻ trán, không biết phải nên giải quyết như thế nào. Nếu như lại nhiều thêm một Lang Sa. Hắc…Thật đúng là có trò hay để nhìn.

Ám Tương hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nhún vai, ngẩng đầu, trong giọng nói cũng có vài phần tán thưởng nói:

- Nói cũng không sai, nữ tử như Lang Sa đúng là khuôn mẫu cho nữ tử khác noi theo, đích xác không phải người bình thường có thể đơn giản chiếm được nàng. La Á, tiểu tử ngươi còn chưa chết tâm đi sao? Nữ nhân giống như vậy tuyệt đối sẽ không coi trọng nam nhân phụ bạc.

Ám Tương nói như vậy làm cho Lâm Dịch cũng thầm cười khổ trong lòng. Chính mình liệu có tính là phụ bạc hay không? Nhìn bề ngoài thì mình đúng là như vậy.

La Á hắc hắc cười gượng, liên tục gật đầu, cũng không dám nói thêm gì nữa.

- Phụ thân, ngày hôm nay có khách quý sao?

Chính lúc này vang lên một thanh âm vang dội phía sau. Ba người đồng thời quay đầu lại nhìn, chỉ thấy từ ngoài cửa đã tiến đến rất nhiều người, dẫn đầu là một gã có vóc người lực lưỡng, diện mục kiên cường, hàm râu quai nón hắc sắc, tuổi tầm trung niên. Thanh âm vang dội vừa phát ra là của hắn, có một khuynh hướng giống như kim chúc.

Mà đi theo phía sau hắn có hơn chục người, nam có, nữ có. Những người này dũng mãnh tiến vào Thiên thính, nhất thời hướng về La Á và Ám Tương chào hỏi cha, mẹ, gia gia, nãi nãi…náo nhiệt không gì sánh được. Rốt cuộc thì con cháu cũng đứng đầy cả sảnh đường.

Lâm Dịch ngồi ở một bên âm thầm ước ao, nhưng lại lập tức bất đắc dĩ. Bản thân mình hiện nay đã có ba thê tử nhưng một đứa hài nhi cũng không có.

La Á lúc nãy còn có biểu tình khúm núm mà hiện nay đã khôi phục lại vẻ mặt đầy xuân sắc, ha ha cười nói:

- Mọi người đều đã đến đủ chưa?

- Gia đình đại tỷ và nhị ca còn trên đường tới, những người khác đều đã đến rồi.

Hán tử kia mở miệng trả lời, ánh mắt cũng hiếu kỳ nhìn về phía Lâm Dịch. Lâm Dịch mang theo vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười nhìn mọi người. Con mắt hắn giống như sao sáng, càng lộ vẻ thâm thúy không gì sánh được. Tên tráng niên này chỉ khẽ liếc nhìn Lâm Dịch đã không kìm được mà sinh ra một tia kính nể trong lòng. Phảng phất như trước mặt hắn không phải là một người mà giống như một ngọn núi lớn đang tồn tại chỗ đó.

Khí thế trầm ổn như núi, khí chất lại nhu hòa như nước. Đây là cảm giác mà hắn cảm nhận được khi nhìn Lâm Dịch.

- Ừ, Dương nhi.

La Á gật đầu, hơi có chút khí thế, lập tức gọi La Bích Dương một tiếng.

- Gia gia.

La Bích Dương vội vã tách ra khỏi nhóm người, đi ra trả lời.

- Con đi phân phó cho trù phòng chuẩn bị tiệc rượu chưa?

La Á hỏi.

- Đúng vậy gia gia, sớm đã phân phó xuống bên dưới rồi. Hiện nay toàn bộ chỉ chờ mọi người.

La Bích Dương gật đầu nói.

- Tốt, các ngươi đi ra sau trước, chờ Tư nhi và Hạ nhi trở về rồi chúng ta khai tiệc.

Lâm Dịch lúc này cũng không có giới thiệu Lâm Dịch, phân phó xuống dưới.

- Vâng.

Những người khác tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn lập tức khom người lĩnh mệnh, sau đó đều lui xuống. Chờ ọi người đi hết, Lâm Dịch mới nhìn La Á một lượt từ trên xuống dưới, mở miệng cười nói:

- Nhìn không ra La Á thật đúng là có vài phần khí thể làm phụ mẫu.

La Á đắc ý cười hắc hắc nói:

- Hắc hắc, ngươi để lại hai lão bà như hoa như ngọc ở nhà, rồi chạy lên cái loại địa phương quỷ quái như Thiên giới. Hiện tại lại còn ước ao sao? Hắc hắc.

Lâm Dịch nhất thời bị hắn làm cho nói không ra lời, chỉ đành hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng cũng không biết phải làm thế nào.

Bọn hậu bối không ở đây, La Á lại khôi phục lại dáng dấp tùy tiện, ba người tiếp tục đàm tiếu. Ước chừng thời gian thêm nửa canh giờ nữa, La Á đột nhiên ngẩng đầu, lập tức cười nói:

- Đi thôi, đều đã đến đủ rồi.

Lâm Dịch nhất thời nhíu máy, cười cười gật đầu bất đắc dĩ. Sau đó hắn đi theo phía sau La Á và Ám Tương, đi ra ngoài Thiên thính, thẳng tắp hướng về phía chính đường.

Trong chính đường hiện nay cũng đang sôi nổi nghị luận, trọng tâm của câu chuyện không thể nghi ngờ chính là Lâm Dịch.

Người duy nhất có tiếp xúc với Lâm Dịch là La Bích Dương, tự nhiên trở thành trung tâm để mọi người tranh nhau hỏi han. Lúc này tên trung niên đại hán cũng giống như tiểu hài tử, nước miếng tung bay, khiến ọi người đang đặt nghi vấn với La Bích Dương cũng phải kinh hô.

Đương nhiên, loại nghi vấn này cũng không ai trả lời được. Dù sao thì người tiến nhập Thiên giới cũng nhiều như vậy, nhưng người có thể quay trở lại vi diện quê hương thì đã thiếu lại càng thiếu hơn. Lần này có vị "Lâm gia gia.

cư nhiên lại từ Thiên giới xuống? Loại thuyết pháp này làm ọi người khó có thể tin.

Lúc ba người La Á vào chính sảnh thì nơi này bàn luận đang đến lúc cao trào.

Sắc mặt La Á hơi nghiêm lại, ho khan vài tiếng, toàn bộ chính đường nhất thời trở nên an tĩnh. Tất cả mọi người đều đồng loạt đứng lên, những đạo ánh mắt hiếu kỳ đều hướng về phía Lâm Dịch đứng sau La Á.

Bữa tiệc này làm theo cách bình thường vẫn hay chiêu đãi nhân vật trọng yếu, toàn bộ đồ đạc trong chính sảnh bị chuyển ra ngoài, giữa chính sảnh bày năm chiếc bàn lớn hình tròn, trên bàn là các món ăn cực kỳ phong phú.

975. Chương 1 081-1083: Thiên Luân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ xem tại

Chương 1081-1083: Thiên luân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1083: Thiên luân. (3)

Ba người La Á đi thẳng tới chiếc bàn ở chính giữa, sau đó ánh mắt quét nhìn tử tôn xung quanh. Trong mắt La Á có vài phần tự hào. Năm xưa La gia chỉ có hai người là hắn và phụ thân hắn. Ba trăm năm sau, tuy rằng phụ thân đã qua đời nhưng mà La gia hiện nay cũng đã trở thành đại gia tộc số một tại Khánh Vân thị. La Á tự hào cũng có thể lý giải được.

- Được rồi, ta cũng không vòng vo với các con nữa. Giờ ta sẽ nói cho các con biết vì sao ngày hôm nay lại tập trung ở nơi đây. Cũng không phải là quý khách gì cả, mà là trưởng bối của các ngươi, huynh đệ tốt nhất của lão tử - Lâm Dịch.

Lời nói của La Á làm cho trong lòng Lâm Dịch không khỏi run lên một chút, lập tức cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Thành thật mà nói thì lấy thân phận và thực lực của Lâm Dịch hiện nay, mặc dù kể cả ở Thiên giới, bất luận thế lực hay ngóc ngách nào đi chăng nữa cũng phải dùng quy cách tối cao để chiêu đãi hắn. Như La Á hiện nay thì thực lực cũng không cao, nhưng hắn lại không thèm lưu cả thiên nhân vào trong mắt. La Á là như vậy, vô cùng đơn giản, thậm chí phải nói có vài phần thô bỉ. Tuy vậy lại làm cho Lâm Dịch dâng lên sự ấm áp trong lòng.

Lâm Dịch vẫn là người trọng tình, trọng nghĩa. Người khác phá hỏng chuyện của hắn, cũng chưa chắc hắn đã giết chết nhưng hắn sẽ không bao giờ nhớ tới người đó nữa. Ngược lại, những ai đối xử tốt, thân thiết với hắn, hắn sẽ luôn luôn cảm động trong lòng.

- Tới đây, ta giới thiệu với ngươi một chút.

La Á chú ý tới nhãn thần của Lâm Dịch, vui tươi hớn hở quay đầu nói với hắn, trên mặt hiện lên vẻ tự hào.

- Đây là tam nhi tử của ta, tên là La Thu.

La Á chỉ vào gã trung niên nam tử khí độ phi phàm bên trái bàn, nói. Tên nam tử này mặc một thân bạch sam, bên hông đeo một miếng ngọc bội. Trang sức tuy rằng đơn giản nhưng cũng làm hắn lộ ra một chút hàm xúc ngọc thụ lâm phong. Khuôn mặt của hắn so với La Á có sáu phần tương tự.

Nghe được La Á giới thiệu, La Thu vội vã đứng lên khom người bái kiến Lâm Dịch.

- Tiểu tử thối, mau bái kiến nghĩa phụ, còn chần chờ cái gì.

La Á nhất thời không khỏi tức giận hô lớn.

- Ách, La Thu ra mắt nghĩa phụ.

Bạch sam trung niên La Thu hô lớn.

Dù sao cũng đã hơn bốn trăm tuổi rồi, Lâm Dịch cũng không đến mức bởi vì bề ngoài của đối phương và của mình không hòa hợp mà phải lộ vẻ xấu hổ. Hắn cười mỉm, gật đầu nói:

- Không cần khách khí như vậy, ngồi xuống đi.

Trên đại lục Bạch Đế, người bình thường đều có tuổi thọ trung bình khoảng năm trăm năm, mà sở hữu thực lực càng mạnh, ví dụ như thất giai, bát giai chiến sĩ thì sinh mệnh càng kéo dài ra một ít.

Sau khi đạt tới Thánh cấp thì trên lý luận thọ mệnh gần như vô hạn.

Bọn họ ở thời kỳ thiếu niên cũng chỉ mười tám năm, nhưng mà hai trăm năm sau đó, bề ngoài của bọn họ cũng không thay đổi nhiều lắm so với lúc còn thanh niên. Sau hai trăm tuổi, cơ thể sẽ chậm rãi già đi vào tuổi trung niên. Cho đến một trăm năm cuối cùng thì cơ thể mới trở nên già lão. Vì vậy tam nhi tử của La Á có dáng dấp trung niên nhân cũng không làm cho người khác kinh ngạc chút nào.

Lúc La Thu vừa ngồi xuống, La Á lại chỉ vào một mỹ phụ bên cạnh hắn, cười nói:

- Đây là tam tức Đàm Tuệ của ta, cũng chính là thê tử của La Thu tiểu tử.

Mỹ phụ kia vội vã đứng lên, nhìn Lâm Dịch, dịu dàng, phúc hậu, thanh âm nhu hòa nói:

- Đàm Tuệ ra mắt nghĩa phụ.

Lâm Dịch tiếp tục gật đầu, cười nói:

- Tốt, ngồi xuống đi.

Đàm Tuệ nở nụ cười một chút, sau đó ngồi xuống. La Á lại chỉ vào một tên tráng niên ngồi bên cạnh nhà La Thu - Đàm Tuệ, cười nói:

- Đây là tứ nhi tử của ta, La Thanh. Hắn cũng là phụ thân của Dương nhi.

La Thanh vội vã đứng lên, cung kính hô lớn:

- La Thanh ra mắt nghĩa phụ.

Lâm Dịch lúc này hơi nhíu đầu lông mày, nhìn thoáng qua La Bích Dương ngồi phía sau.

Hai phụ tử này nhìn từ bề ngoài thì căn bản nhìn ra là phụ tử ngay, thậm chí còn giống huynh đệ hơn, cùng để râu quai nón giống nhau, cùng khuôn mặt như nhau. Chỉ có điều khí thế của La Thanh trầm ổn hơn so với La Bích Dương.

- Ha ha, ngồi đi, đừng quá khách khí.

Lâm Dịch gật đầu, để đối phương ngồi xuống. La Thanh nghe xong, vâng lệnh ngồi xuống.

Tiếp theo, La Á giới thiệu từng người một, vẻ mặt hiện lên biểu tình tự hào. Lâm Dịch cũng cảm thấy hài lòng thay cho đối phương, cũng có chút tưng tức trong lòng, ngứa răng ngứa lợi. Dù sao hắn cũng đã hơn bón trăm tuổi rồi mà ngay cả một người nhi tử cũng không có.

So với gia đình của La Á thì Lâm gia của hắn có chút hơi đơn bạc.

Vừa giới thiệu xong hết tất cả mọi người trong sảnh, cũng tốn thời gian hơn mười phút. Lại nói tiếp, La Á này cũng thực sự lợi hại. Tổng cộng có ba nhi tử, một nữ nhi. Hiện nay nhị nhi tử La Hạ và đại nữ nhi La Tư thì Lâm Dịch đã biết từ năm xưa, cũng sắp tới chính đường.

Không tính tới nhà nữ nhi bên kia, La Á cũng có bảy tôn tử, tám tôn nữ, mười tám tằng tôn, có thể nói là đã chân chính "khai chi tán diệp" rồi.

Lúc La Á giới thiệu đến tằng tôn cuối cùng, Lâm Dịch chuyển ánh mắt nhìn về phía La Giai và La Nhận đang mở to mắt ra nhìn hắn, lộ ra dáng vẻ tươi cười…Hai tên tiểu hài nhi cũng làm cho Lâm Dịch phải hài lòng bật cười.

La Á phát hiện ra biểu tình của Lâm Dịch, lập tức hơi nhíu mày nói:

- Thế nào? Mầm của La gia ta không tồi chứ? Giai nhi và Nhận nhi mới mười một, mười hai tuổi, nhưng hai tên tiểu tử này tu luyện cũng không tồi, còn cách Khai môn cũng không còn xa nữa. Làm tốt có khi lại có thêm hai gã cường giả Thánh cấp nữa rồi.

Nói tới đây, vẻ mặt La Á trở nên tự đắc.

Lâm Dịch mỉm cười gật đầu, nhìn thoáng qua Ám Tương, sau đó nói:

- Ngươi và Ám Tương đều là cường giả Tinh vị cảnh, đủ để chứng minh thiên tư của các ngươi, giống như Tư nhi và Hạ nhi cũng đã trở thành cường giả Tinh vị cảnh đó sao?

Ngụ ý của Lâm Dịch chính là xác thực lại lời La Á nói. Dù sao thiên tư của La Á và Ám Tương cũng không tệ, hậu bối cũng được thừa hưởng thiên tư của bọn họ, xuất hiện thêm vài người cường giả Tinh vị cảnh cũng là điều dễ hiểu. Mà bởi vì Lâm Dịch thấy hai tên nhóc La Giai và La Nhận thiên tư cũng không tồi nên mới giúp cho bọn chúng rút ngắn bớt quãng đường sau này.

Lúc này thì hai người Tư nhi và Hạ nhi cũng đã xuất hiện ở cửa rồi.

- Nghĩa phụ.

Một tiếng hô ngọt ngào vang lên, khóe miệng Lâm Dịch hiện lên một nụ cười từ ái, hắn liếc mắt nhìn qua, đã thấy một hình bóng xinh đẹp đang vọt đến trước mặt hắn, nụ cười thản nhiên, chính là La Tư, tiểu nha đầu năm xưa mà hắn đã biết.

- Nghĩa phụ.

Người đi theo sau La Tư cũng phát ra thanh âm trong trẻo chào Lâm Dịch, một thân bạch sắc trường sam, khuôn mặt thiếu niên ấm áp, tuấn mỹ. Lâm Dịch tập trung nhìn hắn một lúc liền xác định, người thanh niên này hẳn là hài tử La Hạ năm xưa.

976. Chương 1 084-1086: Chào Tạm Biệt.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1084-1086: Chào tạm biệt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

So sánh với hơn ba trăm năm trước, La Tư hiện giờ đã trổ mã, phát ra dáng vẻ động nhân, nàng cười tươi tự nhiên, càng để lộ ra một cỗ thần thái ngây thơ của thiếu nữ, làm cho Lâm Dịch cũng không nhịn được mà bật cười. Nha đầu này giống y hệt như mẫu thân của nàng, tuy rằng đã lập gia đình nhưng nhìn qua thì vẫn duy trì vài phần tính tình của tiểu hài tử như năm xưa.

Mà La Hạ còn có biến hóa lớn hơn nữa. Tiểu hài nhi khỏe mạnh, kháu khỉnh khi xưa, hiện nay đã biến thành một thanh niên tuấn mỹ tóc húi cua, có thể so sánh được với Lâm Dịch.

- Ha hả, cũng đã trở thành một đại cô nương rồi.

Lâm Dịch nhìn La Tư cười nói.

Trong mắt La Tư tràn đầy thần sắc vui mừng, đứng nhìn Lâm Dịch. Tuy rằng năm xưa chỉ gặp qua Lâm Dịch một lần nhưng lần gặp mặt duy nhất đó Lâm Dịch lại gây ra ấn tượng với nàng thực sự quá sâu sắc. Thứ thần khí, mãi sau này, cho đến khi nàng trở thành cường giả Thánh cấp mới biết được thứ thần khí này là một loại bảo vật khó cầu như thế nào. Nhưng mà cha nuôi vừa ra tay đã là vật phẩm bất phàm như vậy. Từ đó có thể tưởng tượng ra được sự sủng ái trong lòng nghĩa phụ với mình như thế nào.

Con gái thì lúc nào chả thích được người khác sủng ái phải không? Dù cho tính cách của các nàng có độc lập hơn nữa, có tự mình cố gắng hơn nữa, nhưng mà nếu như có một trưởng bối sủng ái các nàng một cách vô điều kiện thì chắc chắn các nàng có ai là không thích?

Hiển nhiên là Lâm Dịch đã làm được điều đó.

Sau khi nói xong với La Tư, Lâm Dịch nhìn về phía La Hạ. Hắn quan sát La Hạ từ trên xuống dưới một phen, sau đó mới vui tươi hớn hở cười nói:

- Không tồi, tiểu tử rắm thối năm xưa giờ đây cũng biến thành đại tiểu tử rồi.

La Hạ có hơi chút ngượng ngùng cười cười. Giống như La Tư, tuy rằng hắn mới chỉ gặp mặt Lâm Dịch một lần, lễ vật Lâm Dịch đưa cho hắn cũng không trân quý bằng La Tư, nhưng điều đó không gây trở ngại đến việc hắn vô cùng yêu quý Lâm Dịch.

Thành thật mà nói thì tiểu hài nhi là dễ lấy lòng nhất, chỉ cần đáp ứng được vật mà bọn chúng yêu thích, như vậy thì vô luận trải qua bao nhiêu lâu đi chăng nữa, bọn chúng vẫn rất thân cận đối với ngươi.

- Ai…Có nghĩa phụ thật là tốt.

Thanh âm thở dài của La Á đột nhiên vang lên.

La Tư và La Hạ cùng liếc mắt nhìn La Á. La Tư xinh đẹp thè lưỡi nghịch ngợm, vô cùng đáng yêu. Tuy rằng nàng đã trở thành cường giả Thánh cấp nhưng mà trước mặt những trưởng bối, nàng cũng không cần phải…làm ra vẻ thành thục làm gì.

Nàng cười hì hì chạy đến trước mặt La Á, nắm lấy tay hắn, nũng nịu nói:

- Phụ thân.

La Á lúc này mới vui vẻ bật cười, một lát sau mới nói:

- Được rồi, được rồi, tất cả đi dùng cơm thôi.

La Tư ngồi ở bên cạnh Lâm Dịch, còn La Hạ chạy đến bàn của mấy đệ đệ hắn. Dù sao thì năm xưa Lâm Dịch nhận thức chính là nghĩa nữ La Tư, điều này cũng có thể lý giải.

La gia hiện nay có thể nói đã gần tương đương với một siêu cấp gia tộc, vừa mới bắt đầu cất bước phát triển. Những người đang ngồi đây đều có quan hệ huyết thống trực hệ với nhau, càng không sinh ra một chút đố kị nào trong lòng. Cả sảnh đường cười nói vui vẻ, rộn ràng, trong lúc nhất thời lộ ra vẻ hài hòa, vui vẻ mà ấm áp.

Đối với La Tư, Lâm Dịch thực sự có chút sủng ái nàng. Dù sao đây chính là "Nữ nhi" của hắn. La Tư lúc này mở to hai mắt hiếu kỳ nhìn Lâm Dịch, ríu rít nói chuyện không ngừng. Lâm Dịch cũng cười cười, nói chuyện và trả lời cho nàng từng câu một…Tràng diện vô cùng ấm áp.

Bữa tiệc này kéo dài mãi cho đến đêm khuya mới tàn. Lâm Dịch đến đây làm cho La Á rất hài lòng, hắn uống từng chén, từng chén liên tục không ngừng…Tuy rằng đã là cường giả Thánh cấp, nhưng uống rượu dưới bầu không khí như thế này, vì muốn giữ lại cảm giác ấm áp của gia đình nên cũng không ai vận dụng năng lượng để bức rượu ra ngoài…Vì vậy khuôn mặt La Á lúc này đã đỏ bừng, nhìn qua dung quang đã hơi mơ hồ, mặt mày hồng hào.

Ám Tương ngồi ở bên cạnh cũng như vậy…So sánh với La Á thì nàng cũng uống không kém một chút nào, một chén lại nối tiếp một chén. Khuôn mặt vui tươi của nàng hiện lên hai áng mây đỏ hồng, hai hàng lông mi động nhân, đôi thu mâu tựa hồ như làn nước trong xanh, vô cùng xinh đẹp.

Tất cả những điều này đều hiện lên trong mắt Lâm Dịch, từ trong đáy lòng của hắn cũng cảm thấy sự ấm áp…Hắn không khỏi nghĩ đến lời phụ thân năm xưa đã từng nói với mình, khi ngươi đứng ở trên đỉnh phong, hy vọng rằng bên cạnh ngươi vẫn còn có người để mà nói chuyện.

Hiển nhiên, giờ đây Lâm Dịch đã làm được điều này.

Có thể nói rằng thực lực của Lâm Dịch hiện nay, không cần nói đến đại lục Bạch Đế, cho dù kể cả trên Thiên giới đi chăng nữa thì hắn cũng tuyệt đối là một trong những nhân vật đỉnh phong. Điều khó khăn chính là La Á và Ám Tương cũng không bởi vì thực lực của hắn mà nảy sinh ra bất hòa. Loại cảm giác chân tình này của hai người làm cho Lâm Dịch thực sự được thoải mái trong lòng.

- Ha ha ha. Ngày hôm nay thật là cao hứng. Mấy thằng nhóc này cần đi làm gì thì đi làm đi…tiểu tử Lâm Dịch, đi. Chúng ta đi ra bên ngoài ngắm trăng…Tiểu tử ngươi trở về thật đúng lúc, hôm nay trăng tròn, lúc này đúng là lúc trăng đang tròn nhất…ha ha ha…

Trăng treo trên cao, toàn bộ phạm vi nơi chính sảnh này được thắp đèn sáng như bàn ngày, La Á đột nhiên đứng lên, cười ha hả nói, rồi ôm theo một bình rượu, sau đó khoác vai Lâm Dịch.

Lâm Dịch cũng hào phóng cười nói:

- Tốt, ngày hôm nay ai cũng không được sử dụng đến năng lượng bức rượu ra bên ngoài…Xem ra ta không uống cho ngươi nằm sấp xuống thì không được.

Nói xong, hắn cũng ôm lấy một bầu rượu. Hai người khoác vai nhau cùng hướng về phía đại môn bước ra ngoài.

Mấy tên vãn bối ngồi lại, nhất thời cả đám đều ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta…Cuối cùng đều bất đắc dĩ lắc đầu cười.

- Đã lâu lắm rồi không thấy phụ thân tươi cười hài lòng, vui vẻ như vậy…

La Thu và La Thanh ngồi cùng bàn với La Hạ, đột nhiên vừa cười vừa nói.

Ngồi bên cạnh Ám Tương là La Tư, nàng nhìn bóng lưng của hai người rồi cũng khẽ gật đầu cười cười:

- Lần này nghĩa phụ tới đây, phụ thân thực sự là rất vui vẻ.

Ám Tương cũng đang nhìn bóng lưng của hai người, nguyên bản nét mặt đang tươi cười bỗng nhiên hơi thu liễm lại, đôi mắt trong veo của nàng hiện lên một tia do dự.

La Tư phát hiện ra biểu tình của Ám Tương, nàng hơi trầm ngâm một chút…Đột nhiên ôn nhu nói:

- Mẫu thân…lấy bản lĩnh của nghĩa phụ thì tên Đại tinh vị hạ giai kia hẳn là không được tính là cái gì, không bằng…

Nói tới đây, nàng cũng dừng lại, không tiếp tục nói hết.

Đôi mi thanh tú của Ám Tương hơi nhíu lại một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Xem xét lại xem thế nào đã. Nếu như vẫn có khả năng giải quyết được thì tận lực không nên phiền phức đến nghĩa phụ con.

La Tư hơi gật đầu, sau đó cũng không nói gì nữa.

977. Chương 1 084-1086: Chào Tạm Biệt.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1084-1086: Chào tạm biệt.

Nhóm dịch: Dungnhi nguồn

Nguồn: Vipvandan

Chương 1085: Chào tạm biệt. (2)

- Được rồi, tất cả đều tản đi. Tư nhi, ngày hôm nay con lưu lại ở đây đi…Từ ngày con xuất giá, hai mẹ con ta cũng chưa nói chuyện, tâm sự tốt với nhau lần nào. Xem ra ngày hôm nay phụ thân con cũng sẽ không về ngủ đâu.

Ám Tương thở dài một hơi, rồi bật cười, quay đầu sang nhìn La Tư.

La Tư cũng lộ ra bộ dáng tươi cười, nhu thuận gật đầu…Hai mẹ con nhìn qua lại giống như một đôi tỷ muội.

Bọn hậu bối ở chính đường hành lễ với Ám Tương, sau đó cũng xoay người ly khai.

Trăng treo trên bầu trời…Trăng tròn trên Bạch Đế đại lục cao cao treo trên bầu trời giống như một chiếc bàn ngọc thật lớn, sáng sủa động lòng người. Ánh trăng ngân sắc trút xuống mặt đất, giống như nhẹ nhàng bao bọc lấy vạn vật vào trong lòng.

Trên nóc nhà, La Á và Lâm Dịch sóng vai nhau cùng ngồi. Cả hai đều ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên không trung, mấy vò rượu vứt lăn lóc bên cạnh người.

- Thời gian trôi qua thật nhanh…Nháy mắt mà đã mấy trăm năm rồi.

Nét mặt La Á đột nhiên lộ ra vẻ cảm khái, tươi cười nói…Ánh trăng ngân sắc chiếu rọi lên mặt hắn, làm cho dung nhan tuấn mỹ của hắn được bao bọc thêm một lớp ngân quang mông lung.

Lâm Dịch ngồi bên cạnh hắn, cũng nhìn vầng trăng sáng như bàn ngọc treo trên đầu, hưởng thụ ánh trăng, híp mắt suy tư.

- Đúng vậy…Quả thật là rất nhanh.

Đã lâu không được ngắm trăng trên cố hương, trong lòng Lâm Dịch tràn đầy cảm khái…Thời gian hơn ba trăm năm, đối với người bình thường mà nói, đó là thời gian nửa đời người rồi. Nhưng mà đối với những cường giả Thánh cấp như bọn họ mà nói thì đó chẳng qua chỉ giống như một cái chớp mắt mà thôi.

- Nhớ tới những kỷ niệm xưa, tất cả dường như vừa mới xảy ra ngày hôm qua…Cũng không biết tiểu tử ngươi là loại quái thai gì. Niên kỷ nhỏ như vậy mà đã có thực lực Khai môn, mà hiện nay thì…Càng mạnh hơn so với ta không biết bao nhiêu lần nữa. Ta một mực nỗ lực muốn đuổi kịp ngươi, nhưng mà hiện tại xem ra không thể nào có khả năng đuổi kịp nữa.

La Á nghiêng đầu nhìn Lâm Dịch, vẻ mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Lâm Dịch cũng không có biến hóa nhiều lắm, nhìn qua ngoại trừ vẻ non nớt năm xưa đã biến mất vô tung vô ảnh, còn lại so với lúc thiếu niên đứng trên lôi đài phá khai Hưu môn làm ọi người thất kinh cũng không có gì khác nhau nhiều…Thời gian hơn ba trăm năm trước, rõ ràng thực lực của hai người cùng một đẳng cấp, nhưng hiện giờ chênh lệch giữa hai người càng lúc càng lớn…Cũng may là Lâm Dịch cũng không bởi vì thực lực của mình à quên đi bạn bè, điều này khiến cho La Á cảm thấy hài lòng rất nhiều, cũng thầm cảm động trong lòng.

Lâm Dịch nghe vậy, khóe miệng tràn ra một tia cười khổ, nói:

- Đúng vậy…Ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Ước Ba Long, cảm thấy chấn động như thế nào…

Năm đó gặp phải Ước Ba Long, trong mắt đám người Lâm Dịch và La Á thì đó là một quái vật lớn thực sự. Nhưng mà tới ngày hôm nay thì…Vóc người song phương thì vẫn như trước, nhưng thực lực chân chính thì đã chênh lệch nhau không biết bao nhiêu lần rồi.

Nói tới đây, Lâm Dịch đột nhiên cười hắc hắc, quay đầu về phía La Á nói:

- Ta cũng không nghĩ đến ngươi và Ám Tương lại thành phu thê. Phải biết rằng năm xưa thì ngươi và Lý Văn là những người mà Ám Tương nhìn không vừa mắt nhất đó.

Nhắc tới chuyện này, trên mặt La Á lộ ra biểu tình ôn nhu mà bình thường tuyệt đối sẽ không gặp được, khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta cũng không ngờ tới được…Kỳ thực thì Tương Tương ngoại trừ tính tình bạo liệt, cá tính hơi mạnh mẽ một chút, thì nàng cũng là một nữ tử tốt. Ta có thể lấy nàng làm thể tử, đó là hạnh phúc lớn nhất của ta rồi.

Nói đến đây, vẻ mặt hắn tỏa ra đầy ánh sáng hạnh phúc.

Lâm Dịch lộ ra dáng vẻ tươi cười, cũng cảm thấy hài lòng thay cho La Á và Ám Tương, chỉ có điều hắn vẫn còn hiếu kỳ, nói tiếp:

- Chỉ có điều ta lại nói tiếp…Ta quả thật không biết ngươi và Ám Tương tới tột cùng thì đến với nhau như thế nào? Cho tới bây giờ ta nghĩ mãi vẫn không thể đoán được.

Nghe được Lâm Dịch hỏi vấn đề này, La Á cười cười lắc đầu, lập tức nói:

- Ngươi có nhớ phía sau núi học viện Tông Phạm không?

Lâm Dịch hơi nhíu mày, làm sao có khả năng hắn quên được…Có thể nói, phía sau núi học viện Tông Phạm là nơi chuyển ngoặt cuộc đời của hắn. Nếu như không phải lần tiến hành tu luyện phía sau núi đó, hắn vô ý bị truyền tống đi thì hắn cũng không có khả năng đề thăng thực lực trong thời gian ngắn như vậy, cũng không thể vào học viện Ngũ Hành, không có khả năng gặp được Thủy Linh Lung, không thể tham gia hành trình Ma Nguyên Động Quật, cũng không có khả năng gặp lại Thư Mộng…

Chuyện tình nhân sinh, có đôi khi thậm chí Lâm Dịch suy nghĩ xem nếu như không có một lần truyền tống kia, hiện nay mình sẽ là người như thế nào?

Đương nhiên là nhân sinh thì không có chuyện "Nếu như.

- Đương nhiên nhớ.

Lâm Dịch cười cười trả lời.

La Á nói tiếp:

- Sau khi ngươi đi đến năm thứ ba, ta cùng với Ám Tương đều đạt tới trình độ tứ giai chiến sĩ. Lúc đó nhàn rỗi không có việc gì, chúng ta hẹn gặp mấy người đồng học cùng nhau tiến nhập phía sau núi tu luyện…

Nói đến lúc này, La Á hơi buồn bã một chút, sau đó nói:

- Đáng tiếc là vận khí không tốt, rõ ràng chúng ta không tiến nhập vào sâu lắm, nhưng lại gặp một đàn ngũ giai ma thú…

- Tuy rằng là ngũ giai ma thú nhưng tứ giai chiến sĩ như chúng ta vẫn có thể chống đỡ lại được. Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, cả nhóm chúng ta có hơn mười một người, chỉ còn lại có ta và Ám Tương sống sót…

Nói tới đây, biểu tình của La Á lại càng buồn bã hơn…Trong lớp học, Lâm Dịch và La Á khác nhau. Bởi vì bản thân Lâm Dịch không thích tiếp xúc với người khác, hơn nữa lại không am hiểu giao tiếp, vì vậy bằng hữu chân chính của Lâm Dịch cũng chỉ có ba người là La Á, Ám Tương và Lý Văn mà thôi.

Mà La Á thì lại khác. Thực lực La Á rất mạnh, thái độ làm người hào sảng, hơn nữa bề ngoài của hắn cũng cực kỳ xuất sắc. Vì vậy bằng hữu của hắn cũng có rất nhiều…Lần đó cùng với hắn tiến nhập vào phía sau núi tu luyện đều là bằng hữu của hắn. Hiện nay nói đến lúc những người đó bị chết, hắn tự nhiên cũng có chút buồn bã.

- Ngũ giai ma thú tuy rằng bị chúng ta liên thủ giết chết, nhưng ta cũng bị thương rất nặng…Lúc ta bị thương rất nặng đó, hầu như chỉ còn có ý thức là tương đối thanh tỉnh một chút, còn lại không còn năng lực hành động chút nào.

La Á lâm vào hồi ức.

- Việc không xong chính là…Chúng ta tuy rằng không thường tiến nhập vào, nhưng cũng tiến vào nơi xung quanh đều là tam giai, tứ giai ma thú. Lấy tình huống của ta lúc đó, đừng nói là ma thú…Sợ rằng tùy tiện chọn một đầu dã thú thôi cũng đủ lấy đi mạng nhỏ của ta rồi.

La Á có chút khổ sáp nói.

- Mùi máu tươi nồng nặc hấp dẫn ma thú xung quanh đều tập trung đến chỗ bọn ta, mà ta lúc đó căn bản không có cách nào di động…Ám Tương thì còn đỡ hơn ta một chút, nhưng mà cũng chỉ là đỡ hơn mà thôi…Nếu như để nàng một mình ly khai thì nàng vẫn có thể bình yên rời đi, nhưng nếu như mang ta theo thì nhất định sẽ liên lụy đến nàng…Lúc đó nàng cũng như ngọn đèn gần cạn dầu, rất có thể sẽ mất mạng cùng với ta.

978. Chương 1 084-1086: Chào Tạm Biệt.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1084-1086: Chào tạm biệt.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1086: Chào tạm biệt. (3)

Lâm Dịch hơi hiểu ra, nói:

- Nàng không muốn một mình ly khai, mà nhất định phải mang theo ngươi?

La Á mang theo bộ dáng tươi cười, kèm theo một tia khổ sáp, ôn nhu nói:

- Đúng vậy…Quả thật là một nha đầu quật cường, rõ ràng bản thân mình ốc không mang nổi mình ốc, còn cứ cố gắng cứu kẻ sắp chết như ta…

Lâm Dịch lúc này đã hiểu ra hoàn toàn…Cảm tình giữa La Á và Ám Tương là từ trong hoạn nạn mà sinh ra, cũng khó trách sau đó vì sao trong cuộc sống, Ám Tương nói gì La Á nghe theo cái đấy…Nói như vậy tức là trong lòng hắn lúc nào cũng mang theo giây phút cảm động năm xưa sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch nhẹ nhàng thở ra một hơi…Cảm tình chân chính đều là từ trong hoạn nạn sinh ra. Thảo nào mà lại có câu "Hoạn nạn thấy chân tình.

quả thật là không sai chút nào.

Có người nói "Phu thê như chim liền cành, khó khăn đến đều tự mình bay đi.

..Câu này không thể nói là hoàn toàn sai lầm nhưng nếu như thực sự là như vậy hoàn toàn thì cũng không còn là ái tình nữa rồi…Nó thực sự là "Giao tình" và "Tương liên" kết hợp cùng một chỗ phải không?

- Ngươi thực sự rất hạnh phúc.

Lâm Dịch cười nói.

La Á lộ ra vẻ thỏa mãn cười cười, hơi gật đầu, sau đó hắn lại quay đầu nhìn ánh trăng, không nói thêm gì nữa.

Hai người lúc này đều không nói gì, tĩnh mịch cảm thụ ánh trăng…Xưa nay La Á luôn tùy tiện, vậy mà tại giờ khắc này lại lộ ra sự an tĩnh vô cùng.

Kỳ thực thì loại cảm giác an tĩnh này không nhất thiết phải cùng với thê tử thì mới xuất hiện, cùng với những hảo huynh đệ tốt nhất cũng có thể làm nảy sinh ra cảm giác này.

- Ngươi cũng chuẩn bị rời đi sao?

La Á đột nhiên không đầu không đuôi mở miệng hỏi.

Lâm Dịch hơi run lên một chút, lập tức hơi gật đầu nói:

- Đúng vậy…Ngày mai ta rời đi.

La Á trở nên trầm mặc, một lúc lâu sau hắn mới nhẹ nhàng nói:

- Tuy rằng không muốn nói, nhưng mà quả thực là ngươi và ta đã là người của hai thế giới khác nhau. Ngươi cũng có những chuyện tình cần phải làm cho riêng mình…Chỉ có điều mặc kệ như thế nào đi chăng nữa, La Á ta vẫn vĩnh viễn coi ngươi là người huynh đệ tốt nhất của ta.

La Á quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch run lên nhè nhẹ trong lòng, lập tức lại lộ ra bộ dáng tươi cười:

- Cái gì mà không cùng một thế giới? Lâm Dịch ta có bằng hữu không nhiều lắm, huynh đệ lại càng thiếu…Ngươi chính là huynh đệ của ta.

La Á lộ ra bộ dáng tươi cười, lập tức hét lớn một tiếng:

- Uống.

Vừa nói xong hắn lại nhấc lên một vò rượu.

Lâm Dịch cũng cười cười, cầm lên một vò rượu.

Từng tiếng cười ha hả vang lên, hai người uống hết vò rượu này đến vò rượu khác, rồi lại cùng nhau tán gẫu, phá lên cười.

Dưới ánh trăng, hai tên nam nhân ôm lấy quá khứ mà suy tư, rồi lại không để ý gì mà cười lớn…

Một đêm dài không ngủ, sáng sớm hôm sau Lâm Dịch mới chợt đứng lên.

Ngân mang trong tay hắn lóe lên, trên bàn tay đã xuất hiện thêm một thanh trường kiếm.

Sắc mặt La Á nhất thời trở nên khiếp sợ.

- Cái này…Đây là…

Lấy năng lực của hắn, đương nhiên là không khó để nhận ra năng lực cường đại của thanh trường kiếm này…Cỗ uy năng kia, căn bản hắn không thể trực tiếp đón đỡ.

- Cao như núi, rộng như biển.

Lâm Dịch trở tay hướng thanh trường kiếm về phía La Á.

La Á ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, có chút không thích ứng kịp.

- Đây là ngươi…

Lâm Dịch nhe răng cười, đột nhiên nói:

- Ngày hôm qua khi Ám Tương nói chuyện với ta, trong mắt vẫn còn một tia do dự, dường như có chuyện cần nói với ta rồi lại thôi. Mà những lời Ám Tương và Tư nhi nói chuyện với nhau lúc chúng ta rời đi ta vẫn nghe được.

- Ngươi cũng đã suy nghĩ giống ta…Ta ở tại đại lục Bạch Đế không thể quá lâu. Thành thực mà nói thì ta rất muốn nhanh chóng trở về Cổ Văn gặp lại Mộng nhi và Linh Lung. Vì vậy ta cũng không có thời gian đi giúp các ngươi giải quyết sự tình gì…Dù sao, ta nghe thấy Ám Tương nói thì ngươi lúc này đối mặt với nan đề, vẫn còn đường lui.

Nói xong, Lâm Dịch cầm thanh trường kiếm trong tay, đưa ra một chút rồi nói tiếp:

- Thanh kiếm này là Hư Thần Khí trên Thiên giới, mặc dù ở trên Thiên giới thì không tính là cái gì nhưng so với loại gọi là Thần khí trên đại lục Bạch Đế thì cao cấp hơn rất nhiều, bằng vào năng lực của ngươi thì cũng không phát huy được hết sức mạnh của nó, cũng chỉ có thể phát huy được hai ba phần năng lượng của nó mà thôi. Nhưng như vậy cũng là đủ để trợ lực cho ngươi vượt qua cửa ải khó khăn này rồi.

La Á ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, trừng lớn hai mắt. Tuy vậy nhưng một lát sau hắn vẫn nhíu mày, không có đưa tay tiếp nhận thanh kiếm, vẫn duy trì trầm mặc.

Lâm Dịch cũng trầm mặc nhìn La Á, cũng không nói gì, vẫn giữ nguyên động tác của mình.

Một lúc lâu sau, La Á mới phát ra một tia khổ sở, tươi cười nói:

- Cảm tạ ngươi.

Nói xong, hắn tiếp nhận lấy thanh trường kiếm trong tay Lâm Dịch.

Một cỗ linh lực mãnh liệt dâng trào từ thân kiếm dũng mãnh tiến vào trong cơ thể La Á…Con mắt La Á nhất thời mở trừng trừng…Chỉ là nắm trong tay thôi La Á cũng có thể cảm nhận được uy năng của thanh kiếm này lớn đến mức nào…Nếu khi hoàn toàn bộc phát ra thì hắn cũng thực sự không dám tưởng tượng năng lượng sẽ khổng lồ đến mức nào.

Hư thần khí tuyệt đối sẽ không bình thường trên Thiên giới như lời Lâm Dịch vừa nói…Tuy rằng không phải là binh khí đỉnh phong trên Thiên giới nhưng cũng cực kỳ hiếm có. Phải biết rằng cường giả Ngưng Thần kỳ đa phần cũng chỉ sử dụng Hư thần khí mà thôi, điều đó có thể tưởng tượng được.

Tuy vậy nhưng Hư thần khí trên người Lâm Dịch thực ra cũng có không ít…Trong Loạn Tinh Hải, hắn đã giết không ít cường đạo, cướp được từ trên người bọn họ không ít Hư thần khí, thanh trường kiếm này chất lượng cũng chỉ là trung đẳng mà thôi.

Không cần phải nói đến những loại Hư thần khí tốt hơn làm gì, như thanh trường kiếm Hư thần khí này đã là cực hạn tối đa để La Á có thể sử dung. Nếu như dùng Hư thần khí chất lượng cao hơn thì ngược lại La Á lại không có năng lực sử dụng.

Lâm Dịch lộ ra dáng vẻ tươi cười, cũng không truy vấn xem La Á đến tột cùng là gặp phải nan đề là gì, nói:

- Thanh Hư thần khí này hiện nay còn chưa nhận chủ. Vì vậy năng lượng bên trong sẽ làm ngươi có điểm khó chịu, lấy máu nhận chủ thì sẽ điều khiển dễ dàng hơn một chút.

Nói xong, ngân mang trong tay Lâm Dịch lóe lên, xuất hiện thêm một khỏa nội đan yêu thú màu xanh, đưa cho La Á rồi nói:

- Đây là nội đan của tam giai yêu thú trên Thiên giới. Bằng vào nó, ngươi chỉ cần bế quan một đoạn thời gian hẳn có thể đạt tới trình độ Đại tinh vị.

Nói xong hắn lại đưa viên nội đan cho La Á.

La Á lại tiếp tục mở to hai mắt ra nhìn…Cũng không biết phải nói gì bây giờ, một lúc lâu sau, La Á mới thở ra một hơi thật dài, nhãn thần hắn nhìn Lâm Dịch có chút cổ quái. Một lát sau hắn mới bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Xem ra, muốn đuổi kịp ngươi thực sự là nửa phần khả năng cũng không có.

979. Chương 1 087-1089: Cổ Văn Chi Biến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1087-1089: Cổ văn chi biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch cười hắc hắc, đưa viên nội đan cho La Á xong mới quay đầu lên nhìn sắc trời một chút, khuôn mặt thu liễm lại, lập tức nói:

- Ta phải đi đây.

La Á hơi ngẩn ngơ, nhăn mặt nói:

- Gấp vậy sao?

Lâm Dịch gật đầu.

Một lúc lâu sau, La Á mới nói:

- Được rồi, ta cũng không lưu lại ngươi lâu nữa…Ngươi chỉ cần nhớ trong đại lục Bạch Đế này lúc nào cũng có người coi ngươi là huynh đệ là được…Để ta bảo Dương nhi đưa ngươi đi truyền tống môn.

- Hắc hắc, yên tâm đi, ta sẽ không quên được ngươi.

Lâm Dịch vừa cười vừa nói.

- Đi thôi.

Lâm Dịch và La Á nhảy xuống đất, quay lại trong chính đường.

Bây giờ còn là sáng sớm, nhưng trong chính đường đã có không ít người, chính là đám hậu bối của La Á.

Khi La Á và Lâm Dịch tiến tới, cả đám đều đứng lên kính cẩn hành lễ, La Bích Dương tất nhiên cũng ở trong đó.

La Á gọi La Bích Dương một tiếng, phân phó cho hắn dẫn Lâm Dịch đi Võ Môn sử dụng truyền tống trận ly khai.

La Tư đứng bên cạnh La Á nghe thấy Lâm Dịch phải ly khai, nhất thời lộ ra thần sắc không muốn nhìn Lâm Dịch…Tuy rằng vị nghĩa phụ Lâm Dịch này nàng mới chỉ gặp mặt có hai lần, nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ thân cận, lúc này vừa mới gặp mặt mà Lâm Dịch đã phải ly khai…Chờ đến khi gặp lại cũng không biết phải đến lúc nào nữa, cũng khó trách vì sao La Tư lại không muốn như vậy.

- Phụ thân…

La Tư đi tới trước mặt Lâm Dịch, thần sắc có chút do dự, không nỡ.

Lâm Dịch liếc mắt nhìn nàng cười khẽ:

- Cách con nghĩ là chính xác, yên tâm đi. Việc kia phụ thân đã biết, hãy tin tưởng phụ phân. Việc này rất dễ giải quyết!

Dứt lời, Lâm Dịch khẽ rũ tay áo xuống, trong bàn tay xuất hiện một một vòng sáng màu bạc, sau đó đưa vào bàn tay nhỏ bé của La Tư.

Thanh âm của Lâm Dịch tiếp tục vang lên bên tai La Tư:

- Hai khỏa nội đan này, con dùng một khỏa, một khỏa ẫu thân. Sau khi phục dụng hãy bế quan một thời gian cũng đủ cho phụ thân đạt tới Đại Tinh Vị.

Vẻ mặt La Tư chấn kinh nhìn Lâm Dịch. Nàng mặc dù biết cha nuôi cũng mình không phải bình thường nhưng loại thuyết pháp này cũng không khỏi quá kinh thế hãi tục rồi. Một khỏa nội đan…liền có thể để ột người thoáng cái đạt tới Đại Tinh Vị?

Lâm Dịch đưa cho nàng đều là hai khỏa nội đan tam giai. Kỳ thật thì nội đan tam giai công hiệu cũng không kém, chỉ là các nàng không có công pháp tu hành của Thiên Giới cho nên trong lúc hấp thu sẽ có đại bộ phận năng lượng bị lãng phí mất, nếu có thể hấp thu toàn bộ thì cũng có thể đạt tới trình độ Đại Tinh Vị.

Không phải Lâm Dịch không thể đưa cho các nàng nội đan cao cấp hơn, cũng không phải hắn không có mà chỉ là dùng cường độ thân thể của các nàng thì tam giai nội đan đã là cực hạn rồi.

Lâm Dịch cũng không có ý định đem gia đình hắn toàn bộ đưa tới Thiên Giới. Đi qua Thiên Giới một lần rồi nên hắn biết rất rõ, Thiên Giới so với đại lục Bạch Đế còn nguy hiểm hơn rất nhiều. Tuy hiện nay thực lực của hắn đã gần như Thần Cấp nhưng ở Thiên Giới hắn không căn cơ gì. Mặc dù muốn dẫn những hảo hữu và người thân của mình tới thì cũng phải chờ khi hắn có nhất định căn cơ ở đó rồi mới tính. Cho nên hắn cũng không có cho bọn họ công pháp tu hành gì khác.

La Tư sau khi sững sờ thì cảm kích nhìn Lâm Dịch rồi thu hai khỏa nội đan vào không gian thủ trạc thứ thần khí mà năm xưa chính Lâm Dịch đã tặng cho nàng.

- Cha nuôi, người phải bảo trọng!

Lâm Dịch kìm lòng không được sờ sờ đầu La Tư, nhẹ cười rồi gật đầu quay sang nói với Ám Tương:

- Tương Tương, vậy ta cáo từ trước!

Ám Tương lườm mắt nhìn hắn, tức giận nói: truyện từ

- Tiểu tử ngươi luôn nói đến là đến, nói đi là đi. Lần sau trước khi đến nhớ thông báo trước một tiếng có được không?

- Ách…

Lâm Dịch bất đắc dĩ cười khổ! Ám Tương này vẫn không khác gì trước đây, mở miệng là không hề buông tha ai.

- Thiên Giới thực sự khủng bố như ngươi nói sao? Đã như vậy thì hai vị đệ muội của ta đều là đại mỹ nhân thiên kiều bá mị như hoa như ngọc, ngươi phải bảo vệ cho tốt đó. Nếu các nàng xảy ra chuyện gì thì đừng nói người là cái gì cường giả Thần Cấp, lão nương cũng sẽ không buông tha cho ngươi!

Ám Tương lại lần nữa hùng hổ nói.

Khóe miệng Lâm Dịch hiện lên một nụ cười, nói:

- Yên tâm đi! Vậy ta đi cáo từ đây!

- Đi đi!

Ám Tương phất phất tay.

Lâm Dịch ôm quyền với La Á rồi quay người đi ra đại môn. Bên ngoài La Bích Dương đang đứng chờ sẵn.

Mặc dù chỉ ở nơi này có một ngày nhưng Lâm Dịch xác thật đối với nơi này cũng có chút hảo cảm. Đồng thời cũng âm thầm vì La Á có được cuộc sống như hiện nay mà đáy lòng cảm thấy vui vẻ. Đám vãn bối của La Á khi gặp hắn cũng phải cung kính hô mọt tiếng "gia gia".

- Lâm thái gia" khiến cho trên mặt hắn không khỏi vui vẻ cười một cái.

Bất quá, tam giai nội đan trên người hắn cũng không có bao nhiêu, có thể tìm được ba khỏa cùng thuộc tính với mấy người La Á đã là phi thường không tệ rồi. Về phần trang bị thì trong không gian giới chỉ của hắn cũng chỉ có vài thứ rác rưởi ngoài Hư thần khí thôi.

Cho nên hắn cũng không có cách nào đưa ấy hảo hữu của hắn nơi này thêm chỗ tốt nào cả.

Ly khai La gia, dùng nửa giờ thời gian, Lâm Dịch cùng La Bích Dương lần nữa trở lại chỗ cổng truyền tống.

La Bích Dương dò hỏi:

- Lâm gia gia, ngài muốn đi tới địa phương nào?

- Thành Khắc Nhĩ, hành tỉnh Lạc Khắc!

Lâm Dịch hít sâu một hơi nói. Ở Thiên Giới nhiều năm như vậy, hắn cũng rất tưởng nhớ người thân ở đại lục, mà thành Khắc Nhĩ là thành thị gần nhất với Cổ Văn.

- Thành Khắc Nhĩ, hành tỉnh Lạc Khắc? Lâm gia gia xin chờ một chút để con kiểm tra một chút.

La Bích Dương sau khi xác nhận xong thì có chút áy náy nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch mỉm cười gật đầu. La Bích Dương thấy vậy lập tức quay người ra khỏi mật thất, một lát sau cầm vào một cái ngọc giản cổ xưa đi vào.

Thành trì ở đại lục Bạch Đế đâu chỉ có ngàn vạn cho nên không ai có khả năng có thể nhớ hết toàn bộ phương vị của các tọa độ truyền tống cả. Bởi vậy, mỗi nơi đều có ngọc giản chuyên môn ghi chép lại những tọa độ truyền tống này.

Đương nhiên, bởi vì ma thú công thành rất nhiều lần nên những ngọc giản tư liệu này cũng thường xuyên phải đổi mới liên tục. Bất quá tộc độ đổi mới cũng không phải là rất nhanh.

Đây cũng không có cách nào khác. Ai bảo đại lục này lại rộng lớn như vậy chứ?

Sau một lát vùi đầu vào kiểm tra trong ngọc giản, La Bích Dương vui mừng nói:

- Con đã tìm được điểm truyền tống tiếp nối cho người rồi!

Lâm Dịch gật gật đầu. La Bích Dương lập tức chạy tới trước truyền tống trận, để tay lên truyên tống trụ.

Vầng sáng bạc lóe lên, những ký hiệu trên cổng truyền tống cũng sáng lên, ngân quang nhộn nhạo xao động một lút rồi một khuôn cửa trống rỗng hiện ra bên trong.

Một thân ảnh lạ lẫm xuất hiện trong khuôn cửa. Nhìn người này, Lâm Dịch thầm than, sau ba trăm năm thì có lẽ Vũ Môn môn chủ cũng đã thay người rồi.

980. Chương 1 087-1089: Cổ Văn Chi Biến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1087-1089: Cổ văn chi biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1088: Cổ văn chi biến. (2)

- Xin chào, cho hỏi chỗ ngài chính là thành Khắc Nhĩ ở hành tỉnh Lạc Khắc sao?

La Bích Dương khách khí hỏi.

- Vâng, xin hỏi tôi có thể trợ giúp gì cho ngài?

Vũ Môn môn chủ kia cũng rất khách khí.

- Ta là Vũ Môn chủ của thành Vân ở hành tinh Khắc Lâm. Ở đây có một vị đại nhân muốn mượn dùng truyền tống trận của các ngươi nên làm phiền các hạ tiếp đãi một chút.

La Bích Dương tự giới thiệu rồi nói rõ ý tứ của mình.

Vũ Môn môn chủ bên kia thần sắc lập tức nghiêm chỉnh nói:

- Hảo, ngài để cho vị đại nhân kia tới đi!

- Cảm ta.

La Bích Dương khách khí cảm ơn, vị Vũ Môn chủ đầu bên kia gật gật đầu một cái, ngân quang lại nhộn nhạo một hồi, sau đó thân ảnh hắn biến mất.

Lúc này, La Bích Dương mới nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Lâm gia gia, chúc ngài lên đường thong thả, mong ngài thường tới thăm La gia chúng con.

- Ta sẽ trở lại, tạm biệt! đọc truyện mới nhất tại .

Lâm Dịch cười gật đầu.

Hồng quang trên người La Bích Dương bỗng nhiên đại thịnh, ngân quang trên truyền tống trận cũng lập tức phát sáng lên. Lâm Dịch cười cười bước vào trong rồi biến mất.

Chỉ một thoáng sau, Lâm Dịch đã xuất hiện tại thành Khắc Nhĩ.

- Môn chủ Vũ Môn thành Khắc Nhĩ hoan nghênh đại nhân quang lâm.

Bên tai Lâm Dịch lại vang lên thanh lâm của Vũ Môn môn chủ thành Khắc Nhĩ.

Lâm Dịch nhìn hắn cười gật đầu:

- Làm phiền rồi!

Vị Vũ Môn môn chủ có chút thụ sủng nhược khinh cười nói:

- Đại nhân khách khí rồi, tiểu nhân đã bảo thủ hạ chuẩn bị yến hội, thỉnh ngài đi theo tiểu nhân!

- Không cần, ta hiện tại rời đi luôn!

Lâm Dịch nhẹ nhàng cự tuyệt hảo ý đối phương rồi cất bước ra khỏi mật thất.

Vũ Môn môn chủ kia thoáng giật mình một cái rồi vội vàng chạy theo sau Lâm Dịch đúng một bước chân.

Với nhãn quang của hắn thì căn bản nhìn không ra sâu cạn của Lâm Dịch cho nên hắn càng trở nên cung kính.

- Cáo từ, ngươi trở về đi!

Tới trên hành lang, Lâm Dịch nói với Vũ Môn môn chủ kia một tiếng, không đợi đối phương đáp lời, thần hình hắn đã hóa thành một đạo lưu quang, nháy mắt đã vô tung vô ảnh!

Vũ Môn môn chủ kia ngốc trệ một lúc lâu, rồi mới giật mình, thầm nghĩ:

- Đây là cường giả Thánh cấp sao? Không biết tới khi nào ta mới có thể tiêu sái như vậy?

Vừa nghĩ hắn vừa nhìn theo hướng Lâm Dịch rời đi một lúc nữa rồi mới quay người rời đi.

Trên hải dương, Lâm Dịch nhắm thẳng hướng Cổ Văn bay đi.

Trên đầu là trời xanh, dưới chân cũng là biển xanh nhìn về phía xa như hòa lại làm một, những đàn chim nhỏ thỏa thích bay lượn trong ánh mặt trời, một hồi gió biển tạt ngang qua mang theo vị nồng của biển khiến cho tâm tình Lâm Dịch cũng vui vẻ thoải mái không thôi.

Tốc độ của Lâm Dịch cũng không nhanh, thật tế thì tâm tình của hắn lại có chút khẩn trương.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng tắp về phía trước có chút lo lắng, có chút kích động…tóm lại lại rất phức tạp.

Ba trăm năm trước hắn để lại Mộng Nhi và Linh Lung mà đi, việc này đã để lại một cái gai trong tâm hắn, một cái gai mà hắn luôn một mực trốn tránh. Lúc đó hắn còn không có cảm giác gì nhưng sau khi tới Thiên Giới, thời gian vô tình trôi qua, loại cảm giác này lại ngày càng mãnh liệt.

Ở Thiên Giới, hắn lại cùng với Lâm Phỉ phát sinh tình cảm…tuy nói là nam nhân trong lúc cô đơn sẽ cần một loại tình cảm ký thác nhưng bất kể thế nào thì việc này đối với Mộng Nhi và Linh Lung cũng là không phải.

Tự hỏi lòng, nếu như trong ba trăm năm này Mộng Nhi và Linh Lưng vì tịch mịch mà đem lòng yêu mến nam nhân khác…Lâm Dịch hắn có thể chấp nhận được sao? Đáp án tất nhiên là không! Cho nên, Lâm Dịch cũng không cho rằng bởi vì mình là nam nhân mà có thể làm chuyện có lỗi với đối phương như vậy được.

Cái này đại khái có thể gọi là "cảm giác chịu tội" a! Tuy đã có ý định làm mặt dày nhưng lúc này Lâm Dịch vẫn nhịn không được có chút khẩn trương. Cảm giác khẩn trương lúc này so với lúc đối diện với cường giả Thần Cấp còn mạnh mẽ hơn một chút.

Nhớ tới một bóng hồng khác hiện tại vẫn đang ở một nơi hẻo lánh trên đại lục, Lâm Dịch không khỏi cười khổ. Bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- chuyện cảm tình của ta quả thật là rối rắm a!

Lâm Dịch hít sâu một hơi rồi đột nhiên đẩy nhanh tốc độ bay đi.

Bất quá, chỉ một lát sau, thần sắc Lâm Dịch khẽ động, ở phía trước truyền tới từng đợt năng lượng chấn động như có như không. Một thoáng sau nữa, Lâm Dịch đã thấy một bóng mờ cực lớn xuất hiện trên mặt biển.

Trên mặt Lâm Dịch không khỏi lộ vẻ kích động! Cổ Văn! Hơn ba trăm năm ngày nhớ đêm mong…rốt cục cũng đã tới rồi!

Lâm Dịch khẽ siết song quyền, hít sâu mấy hơi mới miễn cưỡng áp chế được sự kích động trong lòng:

- Mộng Nhi, Linh Lung…

Lâm Dịch nhẹ giọng kêu tên hai nữ nhân mà hắn ngày nhớ đêm mong trong suốt ba trăm năm qua rồi thân thể lập tức bắn nhanh tới trước.

Một rặng núi cực lớn hiện ra trước mắt hắn, những tẩu thú, những thực vật ở nơi này so sánh với Thiên Giới thì kém rất xa nhưng so với cả Bạch Đế đại lực này thì tuyệt đối là hiếm có. Ngọn núi kia thẳng tắp như chọc thủng tầng may, sừng sững đứng đó tỏa ra hỏa quang bảy màu đem trọn hòn đảo bao phủ bào trong.

Năm xưa khi thấy cảnh tượng này, Lâm Dịch có cảm giác rất hùng vĩ!

Nhưng sau ba trăm năm, hôm nay trở lại nơi này, một lần nữa nhìn cảnh tượng trước mặt, Lâm Dịch chỉ khẽ cười. Tuy màn hào quang này vẫn hùng vĩ như xưa nhưng lấy thực lực và nhãn quang của hắn hiện nay thì lại không chịu nổi một chiêu.

- Trong Hư Thần khí thì Bổn Nguyên Tháp này cũng tuyệt đối có thể xếp vào hàng đỉnh phong. Đã nhiều năm trôi qua, nó thậm chí đã có thể trở thành Chân khí.

Lâm Dịch thầm cảm thụ năng lượng của Bổn Nguyên Tháp này, khóe miệng lộ vẻ tươi cười. Có Bổn Nguyên Tháp này, truyền thừa của tam đại thế lực cùng với hoàng tộc đế quốc rất quan trọng, cơ hồ không có khả năng bị phá hủy.

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch lại cấp bách muốn nhanh chóng gặp được Mộng Nhi và Linh Lung.

Trong tay hắn đột nhiên lập lòe ngân quang, hai khỏa tinh thể bảy màu đột nhiên xuất hiện, hắn đã không thể phân biệt được trong hai khối tinh thể này, khối nào là Cổ Văn, khối nào là Cổ Thuật. Bất quá, chỉ một lúc sau, một khỏa tinh thể trên tay hắn đột nhiên lóe lên hào quang bảy màu nồng đậm, phóng ra lao tới trước kết giới bảy màu trước mặt làm àn hào quang nơi này nhộn nhạo một hồi rồi hiện ra cảnh sắc bên trong.

Khóe miệng Lâm Dịch kéo lên một nụ cười, nhưng đột nhiên nụ cười của hắn khựng lại, trong mắt toát lên một vẻ kinh nghi!

Ánh mắt của hắn lập tức ngưng tụ lại giống như điện mang nhằm thẳng Bổn Nguyên Tháp nhìn tới thì thấy ở trước Bổn Nguyên Tháp đang có một đám người điên cuồng tiến công. Những luồng năng lượng chấn động vô cùng kịch liệt tỏa ra, thậm chí dư âm còn lan tới cả chỗ hắn đang đứng.

Hai mắt Lâm Dịch đột nhiên trừng lớn lên! Bởi vì hắn đã phát hiện ra trong đám người kia có bốn người tỏa ra năng lượng chấn động đã hoàn toàn vượt xa cường giả Đại Tinh Vị thượng giai bình thường.

981. Chương 1 087-1089: Cổ Văn Chi Biến.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1087-1089: Cổ văn chi biến.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1089: Cổ văn chi biến. (3)

- Người Thiên Giới?

Lâm Dịch không kịp nguy ngẫm nữa, bởi vì hắn đang lo lắng cho sinh tử của ai đó…thân thể hắn trong nháy mắt hóa thành một đạo tinh mang bắn thẳng tới trước…

Giữa không trung trước Bổn Nguyên Tháp nhìn xuống thì thấy bên trong đỉnh núi bị lõm vào có một tòa thành thị lúc này đã trở thành phế tích, bên trong dâng lên từng trận tiếng kêu khóc thảm thiết. Quảng trường rộng lớn ở giữa thành đã sớm biến thành từng khối liệt thạch vươn vãi khắp nơi. Phòng ốc toàn bộ đã sụp đổ, từng cái khe sâu hoắm uốn lượn trên đường phố. Tòa thành thị tường hòa năm nào hôm nay đã trở thành luyện ngục trần gian.

Thư Mộng cắn chặt hàm răng ngà, trong tay nắm vững một thanh trường kiếm màu xanh da trời dài nhỏ, ánh mắt chăm chú nhìn về đối thủ phía trước. Bên cạnh nàng, Thủy Linh Lung, khóe môi cũng đồng dạng rỉ máu, bộ dáng thê mỹ, lông mày dựng ngược lên, trong mắt đầy sát khí.

Sau lưng các nàng là một đám người sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. Trong mắt họ lúc này tràn ngập cừu hận và sát khí, tất cả đều chằm chằm nhìn về một phía. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì chỉ sợ đám người bị ánh mắt bọn họ nhìn tới đã sớm biến thành một đống thịt nát rồi!

Chỗ ánh mắt bọn họ tập trung là một tên thanh niên mặc tử y, bộ dáng vo cùng âm nhu. Trên mặt tên thanh niên âm nhu này hiện tại đang nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, so với bộ dáng chật vật của hai người Thủy Linh Lung và Thư Mộng thì hắn có vẻ như vô cùng nhẹ nhõm. Trên y phục của hắn thậm chí còn không có chút tổn hại nào!

- Hảo một mỹ nữ bạo lực ha ha…Không ngờ ở một vị diện rách rưới thế này mà còn có mỹ nhân cực phẩm như vậy, đúng là khiến ta kinh ngạc a! Nhưng mà…đáng tiếc!

Khóe miệng tên thanh niên âm nhu hiện lên nụ cười xinh đẹp đến yêu dị.

Cặp lông mày đang dựng ngược của Thư Mộng thoáng nhíu lại, ánh mắt thêm nhiều sát khí nhìn chằm chằm đối phương.

Tên thanh niên âm nhu kia tiếp tục nói:

- Đáng tiếc…đã không còn là xử nữ!

Trong mắt Thư Mộng đầy lửa giân, nói:

- Bại hoại!

Tên thanh niên âm nhu phảng phất như không nghe thấy lời Thư Mộng nói, hắn liếc mắt nhìn Thủy Linh Lung bên cạnh nàng, nói:

- Nhưng cũng không sao, tuy không có khả năng làm thê tử của ta nhưng dùng bộ dáng của các ngươi vẫn có thể làm tình nô cho ta…Ráng đợi ta một lát nữa, đợi sau khi ta đem cái tháp chướng mắt này đập nát ra sẽ mang theo hai mỹ nhân các nàng đi…ha ha ha…

Tên thanh niên âm nhu nói xong thì bật lên tràng cười ha hả. Ngón tay nhỏ gọn như đàn bà của hắn đưa lên che duyên trên miệng, trông bộ dáng cực kỳ yêu mị…

Một nam nhân cười yêu mị? Loại hình dung này thật khó mà tưởng tượng được nhưng sự thật lại đang diễn ra như thế!

Thân hình Thư Mộng và THủy Linh Lung đều run lên nhè nhẹ, trong mắt đầy hàn quang, nhưng lập tức ánh mắt hai nàng lại nhìn sang chiến cuộc gần đó.

Cách các nàng khoảng gần một dặm đang có mấy đạo thân ảnh đang giao chiến kịch liệt trên không trung.

Năng lượng va chạm cường hoành bộc phát ra những tiếng "Ầm! Ầm!…

liên tiếp giống như sấm sét giận dữ gầm thét! Bầu trời như đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn mây đen tụ tập, bên trong là những luồng điện xa màu tím lượn lờ…uy thế kinh người.

Tên thanh niên âm nhu cũng hướng mắt nhìn về phía đó rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời như tự hỏi, đột nhiên hắn lại mở miệng cười nói:

- Được rồi, không nên đùa nữa, cũng tới lúc tiễn bọn họ đi rồi!

-…

Những tiếng "Ầm! Ầm!…

vang vọng khắp nơi, sáu tiếng nổ mạnh đồng thời vang lên, thoáng cái sau lưng tên thanh niên âm nhu kia xuất hiện ba người. Ba người này cũng đồng dạng mặc tử y hoa lệ, dáng ngươi bất đồng, có béo có gầy.

- Đến lúc rồi sao?

Một thanh âm như tiếng sấm rền vang lên sau lưng thanh niên âm như, người mở miệng là một mãnh hán cao lớn, trên mặt có một vết sẹo rất dữ tợn kéo dài từ lông mày bên trái tới tận cằm.

Tên thanh niên âm nhu khẽ nhíu mày, nói:

- Man Ngưu, ta đã nói nhiều lần với ngươi rồi, không được ở bên cạnh ta nói lớn tiếng, nếu còn lần sau nữa thì ta sẽ giết ngươi!

Ngữ khí hắn tuy là bất mãn nhưng thanh âm lại rất nhu hòa. Tên Man Ngưu kia nghe hắn nói vậy thì lập tức đưa tay gãi gãi đầu, thanh âm cũng lập tức nhỏ lại:

- Xin lỗi, nhất thời ta hưng phấn nên quên mất!

Tên thanh niên âm như bất mãn liếc hắn một cái, nhưng ánh mắt lập tức lại tập trung về phía hai người Thư Mộng.

Bởi vì lúc này chỗ hai người Thư Mộng đã nhiều thêm ba người, một người chính là phụ thân của Lâm Dịch - Lâm Cường.

Thân thể của hắn đã sớm biến thành bộ dáng Bạch Hổ chiến văn. Bộ lông hắc bạch bao trùm toàn thân, thân thể vốn gầy gò lúc này lại phồng lớn lên, so với khi Lâm Dịch biến thân vẫn còn chút bất đồng, bởi vì hai mắt hắn vẫn còn là màu đen.

Cặp lông mày hắn lúc này nhíu chặt lại, hai mắt gắt gao nhìn về bốn tên mặt tử y hoa lệ phía trước.

Bên cạnh Lâm Cường là một thân bạch y bạch y như tuyết Vân Băng, chỉ là lúc này bạch y của Vân Băng đã có chút hỗn loạn, mái tóc như thác nước của nàng hơi rối bời, trên trán đầy mồ hôi…bạch y của nàng cũng dính đầy máu tươi lấm tấm như những đóa mai đỏ.

Bên cạnh nàng là một hán tử khôi ngô, trên người cũng đồng dạng gia trì một tầng chiến văn như lân giáp bao phủ toàn thân, hiện ra màu vàng đất. Trên trán hắn có một khối Quy văn lộ ra hết sức rõ ràng. Dung mạo hắn nhìn có vài phần chất phác nhưng trong vẻ chất phác của hắn lúc này lại mang theo một tia khắc nghiệt…

Người này chính là người được đề bạt lên làm Huyền Vũ khi đám người Lâm Dịch rời đi.

- Thật không ngờ trong cái vị diện rác rưởi này cũng có được chiến sĩ tiếp cận thực lực tam giai, đúng là đầy kinh ngạc a!

Tên thanh niên âm như cười nói nhưng ánh mắt lại tập trung hết lên người Lâm Cường.

Lâm Cường ở trong này thời gian ba trăm năm, thực lực đã sớm vượt qua cực hạn ở mức cao nhất, nhưng khoảng cách phá hư vẫn còn một đoạn. Nhưng gia trì chiến văn lên, cũng đã tiếp cận chiến sĩ tam giai Thiên Giới.

Dù sao, đạt tới trình độ chiến sĩ tứ giai, đã có thể trực tiếp phá hư rồi.

Ánh mắt Lâm Cường ngưng trọng nhìn tên thanh niên âm nhu đang cười nói, trong lòng của hắn trầm trọng, nhưng không biết tại sao lại xuất hiện một gia hỏa Tứ giai. Thực lực lại mạnh tới mức ngoài sức tưởng tượng…Nhưng hiện giờ trên mặt của bọn họ vẫn mang theo nụ cười, quần áo cũng không mất trật tự. Chiến đấu vừa rồi, thê tử cùng Huyển Vũ, hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn họ.

- Rốt cuộc các ngươi làm gì? Tại sao phải phá hư bổn nguyên chi tháp? Chẳng lẽ các ngươi không biết bổn nguyên chi tháp bị phá hư sẽ xảy ra chuyện gì à?

Ánh mắt Lâm Cường ngưng trọng, con mắt nhìn chằm chằm vao thanh niên âm nhu yêu mị kia, âm thanh trầm trọng nói ra.

Dựa theo tình huống trước mắt, cũng không cần phải nói nhảm làm gì. Nhưng Lâm Cường vẫn bắt buộc bản thân mình tỉnh táo lại…

982. Chương 1 090-1092: Giết Chóc!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1090-1092: Giết chóc!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Hiện giờ hắn không còn đường khác để chọn, cho dù có chạy thoát, nhưng chỉ cần đối phương phá tan bổn nguyên chi tháp, cho dù hắn chạy tới nơi nào cũng vô dụng mà thôi, bởi vì không gian lớn như thế này, mất đi bổn nguyên chi tháp, không gian nơi này sẽ biến thành không gian loạn lưu, mà không gian loạn lưu mạnh thế nào? Chỉ sợ không có người nào tưởng tượng nổi a!

Thanh niên âm nhu nhíu mày, sau đó cười nói:

- Đương nhiên biết. Trên thực tế chúng ta biết rõ là thế nào, cho nên mới tới đây!

Nói tới chỗ này, hắn ngẩng đầu lên nhìn trời, dáng tươi cười yêu mị nói:

- Hiện giờ thời gian còn sớm, không bằng, chúng ta chơi trò chơi nhé? Ha ha có thể chết trong tay của ta, có lẽ chính là vinh hạnh của các ngươi đấy!

Thanh niên âm nhu này cũng giống như vẻ âm nhu bên ngoài của hắn, đôi mắt hẹp của hắn toát ra vẻ nữ tính phong tình xinh đẹo, tuy cái cổ trắng nõn của hắn không tính là lớn, nhưng yết hầu vẫn nổi lên rõ ràng, chỉ sợ chẳng có người nào điên tới mức cho rằng một một tên đàn ông có thể biến thành đàn bà cả!

Nhưng hiện giờ bọn người Lâm Cường cũng không có để ý tới đối phương xinh đẹp phong tình là đàn bà hay đàn ông, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của đối phương nhẹ nhàng điểm xuống, biểu lộ của Lâm Cường nhanh chóng biến đổi, quát lớn:

- Cẩn thận!

Tiếng nói vừa vang lên, thân thể của hắn bành trướng, năng lượng huyết sắc từ trong người của hắn tản ra, nhìn lên không trung, xuất hiện một đám sương mù huyết sắc bay về phía tên thanh niên âm nhu kia.

Chỉ thấy đám sương mù huyết sắc nhanh chóng biến thành sinh mạng thể rắn, đánh trước về sau, nhanh chóng vặn vẹo, sau đó biến thành một con hổ vô cùng to lớn.

Sương mù huyết sắc đã biến thành một đầu hổ, nhìn lên bọn người thanh niên âm nhu trên bầu trời mà gào thét, một tiếng hổ gầm chấn động trời cao vang lên.

- Ngang…

Những động tác liên tiếp cơ hồ hoàn thành trong nháy mắt, Vân Băng, Huyền Vũ, Thư Mộng, Thủy Linh Lung và những người khác, chỉ còn lại mười một tên truyền thừa Cổ Văn là cường giả Tinh Vị Cảnh, trên người phóng ra tia sáng chói mắt, đôi mắt của đầu hổ huyết sắc nhìn chằm chằm vào bốn người bọn họ.

- Oanh!

Một âm thanh va chạm cực mạnh, bỗng nhiên vang lên.

Biểu lộ của bọn người Vân Băng, Huyền Vũ,Thư Mộng, Thủy Linh Lung bỗng nhiên đại biến, con ngươi trong nháy mắt mở to, nói:

- Không có khả năng…

Chỉ thấy thời điểm đầu hổ huyết sắc này sắp nuốt bốn người bọn họ vào trong miệng, bỗng nhiên trên không trung phát ra lực lượng vô hình vô chất đầy quỷ dị, động tác của đầu hổ huyết sắc dừng lại trên không trung, Lâm Cường ở trong đầu hổ, đôi mắt hiện ra vẻ không dám tin.

Thanh niên âm nhu ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười yêu dị tới cực điểm, đôi mắt dài hẹp nhếch lên, nói:

- Thật sự là đáng tiếc đấy, trình độ như vậy, không ngờ đạt tới tam giai chiến sĩ, có lẽ đây chính là cực hạn của ngươi a?

Trong đầu hổ, Lâm Cường điên cuồng điều động năng lượng của bản thân, hắn điều động năng lượng trong cơ thể, bỗng nhiên cơ bắp trên người hở ra, gân xanh trên trán hiện ra rõ ràng, nhưng mà, ở trước mặt của hắn giống như có một bức tường vô hình, cho dù cố gắng thế nào, cho dù đầu hổ có bộc phát ra tiếng gầm tê tâm liệt phế, nhưng cũng không cách nào tiến lên một chút nào.

- Đi chết đi!

Thanh niên âm nhu cười khẽ, ngón tay bắn ra.

Một cổ lực lượng cường đại làm Lâm Cường không cách nào đỡ được, giống như ngọn núi ngàn vạn cân từ trên áp xuống, đầu hổ huyết sắc, phát ra một tiêng sắc lạnh, gào thét điên cuồng, nhưng sau đó hóa thành một làn khói xanh, biến mất vô ảnh vô tung.

Lâm Cường nỗ lực thế nào, cũng không để cho lực lượng cường đại tới mức tận cùng này đánh trúng ngực của mình. Nhưng nghe một tiếng rắc vang lên, ngực của Lâm Cường cứng lại, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bị ném bay ra ngoài.

- Hiên ca!

Sắc mặt Vân Băng tái nhợt, không nói hai lời, việc nghĩa không chùn bước, nhanh chóng lao tới, ngăn ở trước người Lâm Cường, lập tức, chỉ cảm thấy một cổ sức mạnh cường hãn không gì sánh kịp, từ khi tiếp xúc với thân thể Lâm Cường, bỗng nhiên rơi vào trong tay của nàng, chỉ thấy sắc mặt của nàng trắng bệch, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, trên bộ quần áo trắng, xuất hiện một ngụm máu hình hoa mai lớn.

- Nương…

- Phụ thân…

Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung đồng thời hô lên, cũng không quan tâm chuyện khác, hai người cũng nhanh chóng bay qua, lực đạo vô cùng mạnh mẽ này, lập tức xuyên thấu qua thân thể của hai nàng, sắc mặt tái nhợt, sau đó cũng phun ra một ngụm máu tươi…

Quá mạnh mẽ…Tuy là dư âm, nhưng cũng không có khả năng chống lại, nếu đây không phải là dư âm còn sót lại, chỉ sợ mấy người này đã biến thành thịt nát, máu tươi trong người trào ra, cả người biến thành huyết nhân.

Nhưng lực lượng cường đại này, vẫn không phải những người người Tinh Vị Cảnh đứng ở sau lưng có thể chống lại được.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên, trước cổ lực lượng cường hãn này, không có người nào có thể ngăn cản mảy may…

Năng lượng cuồng bạo giống như có mắt, chỉ trong nháy mắt, hai mươi ba người Cổ Vân còn lại, có thể đứng trên không trung hiện giờ, cũng chỉ còn lại mấy người mà thôi.

Lâm Cường ngoài cánh tay bị đứt gãy hoàn toàn, thì trong lồng ngực xương sườn cũng bị gãy thêm bảy tám cây…Cũng may Vân Băng cùng Thư Mộng, Linh Lung, đã thay hắn chia sẻ một phần lực lượng, nếu không hắn không qua được rồi, chiến văn hiện giờ đã biến mất không còn lại gì nữa, thân thể trần trụi nằm trên mặt đất, vết thương chồng chất, hấp hối.

Tuy tình huống của Vân Băng, Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung khá hơn Lâm Cường một chút, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trong miệng không ngừng ói máu tươi, rất hiển nhiên, lực đạo vừa rồi, làm cho các nàng bị nội thương rất nặng.

Gió đã bắt đầu thổi, tiếng nổ cực lớn, màn khói lưu lại cũng tán đi, để lộ ra bốn người quần áo màu tím đẹp đẽ.

Thanh niên âm nhu có chút nhíu mày, nhưng sau đó con mắt nheo lại, cười nói:

- Phụ thân? Nương? Hắc hắc, thì ra là người một nhà, đám người các ngươi cùng thờ chung một nam nhân sao? Thật đúng là chưa từng thử qua đấy, ha ha ha ha…

Thanh niên âm nhu cười đầy yêu dị.

Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung vẫn gọi Lâm Cường, Vân Bằng là phụ mẫu, nhưng hiện giờ lại bị thanh niên âm nhu này hiểu lầm.

Đương nhiên, các nàng cũng không có đi giải thích cho hắn nghe làm gì.

Thư Mộng không nhịn được cho nên phun ra một ngụm máu tươi, hàm răng trắng ngà cũng biến thành màu đỏ, lông mày dựng đứng, trong đối mắt ẩn chứa lửa giận thiêu đốt, nhìn chằm chằm vào tên thanh niên âm nhu, nói:

- Ta chết cũng không cho các ngươi đụng vào người…

Khóe miệng của Thủy Linh Lung cũng có máu tươi chảy dài, một tay của nàng cầm lấy tay của Thư Mộng. Tay kia thì đang bụm ngực của mình, nghiến răng nhìn tên thanh niên âm nhu, trong đôi mắt đẹp lần đầu tiên xuất hiện oán độc và sát ý.

Cúi đầu xuống, nửa giờ trước đây là thành thị vô cùng náo nhiệt, nhưng hiện giờ đã biến thành một mảnh phế tích, tiếng kêu thảm thiết.

983. Chương 1 090-1092: Giết Chóc!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1090-1092: Giết chóc!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1091: Giết chóc! (2)

Tiếng kêu rên rỉ dậy đất, xông thẳng lên trời, trên những mảnh phế tích đó, khắp nơi đều là thi thể, có một ít người đứt tay chân, mặt mũi đầy tro bụi đang giãy dụa không ngừng, đã biến thành một tu la tràng, trong mắt của Thủy Linh Lung hiện ra một tia bi thông, nhưng sau đó là oán độc và sát khí thay thế, nàng đưa mắt nhìn tên thanh niên âm nhu kia, nắm đấm siết chặt lại.

Những người này xuất hiện quá đột ngột, thậm chí không ai biết bọn họ xuất hiện như thế nào, nhưng chỉ vung tay rất đơn giản, thành thị mà người Cổ Văn sinh sôi mấy chục vạn năm qua, cũng đã biến thành phế tích hoàn toàn.

Đối phương quá mạnh mẽ, cường đại tới mức bọn họ hoài nghi đám người này có phải là người hay không.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh tới mức cho tới bây giờ, Thủy Linh Lung vẫn có cảm giác hoảng hốt không biết là gì.

- Rốt cuộc các ngươi là người nào? Vì cái gì lại muốn phá hư bổn nguyên chi tháp?

Lâm Cường không cam lòng, âm thanh suy yếu vang lên, thân thể của hắn đã sớm bị phá hư bảy tám phần, Vân Băng không chú ý thương thế của mình, dùng quang cầu màu xanh da trời bao lấy hắn, nhưng thương thế thật sự quá mức nghiêm trọng. Hơn nữa hiện tại Vân Băng bản thân cũng bị trọng thương, dưới loại tình huống này, nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ tính mạng của Lâm Cường mà thôi, có thể giúp cho hắn sống được trong chốc lát, nước mắt Vân Băng đã sớm rơi xuống, nhưng nàng quật cương cắn chặt môi dưới, tùy ý cho nước mắt rơi, nhưng không bản thân mình phát ra tiếng khóc nào.

Ánh mắt tên thanh niên âm nhu nhìn Lâm Cường trong ngực của Vân Băng, tuy suy yếu, nhưng ánh mắt của hắn tràn ngập không cam lòng và bất khuất, khi tên thanh niên âm nhu nhìn thấy cũng nhíu mày, sau đó cũng híp mắt cười nói:

- Đúng là không thể thể không nói, các ngươi làm cho ta cảm động đấy, ta sẽ cho các ngươi biết, ta đương nhiên không phải là người ở cái vị diện rác rưởi này, trên thực tế, chúng ta từ Thiên Giới tới!

Trong mắt Lâm Cường phát ra hào quang kinh hãi, nhưng sau đó biến thành ảm đạm lại.

- Quả nhiên, khó trách, cho dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, cũng không làm gì được các ngươi, thì là từ Thiên Giới xuống!

Lâm Cường cắn răng, có chút cúi đầu xuống, nhưng ánh mắt nhìn qua thành thị đã biến thành phế tích, nhìn thấy những người còn sống, nhưng bị cự thạch ngăn chặn, không ngừng giãy dụa kêu la, khóc lóc thảm thiết, tất cả đều là tộc nhân Cổ Văn!

Ngẩng đầu, ánh mắt Lâm Cường sáng quắc nhìn tên thanh niên âm nhu kia:

- Tại sao các ngươi lại muốn hủy diệt Cổ Văn của chúng ta? Muốn phá hư nguyên chi tháp?

Thanh niên âm nhu cười lớn, nói:

- Thượng cấp bảo làm mà thôi, tốt rồi, nên hỏi cũng đã hỏi không sai biệt lắm, cũng nên tiễn các ngươi lên đường được rồi nhé? Yên tâm đi, người nhà ngươi, ta sẽ chiếu cố các nàng thật tốt! Ha ha ha ha… đọc truyện mới nhất tại .

Thanh niên âm nhu tiếp tục che miệng cười, biểu lộ của hắn quá nữ tính.

Mà lúc này, đám người Lâm Cường hoàn toàn tuyệt vọng, ngay cả đại bộ phận cường giả Tinh Vị Cảnh của Cổ Văn cùng liều mạng, cũng không có khả năng chống lại đám người này.

Ánh mắt Lâm Cường hoàn toàn ảm đạm, con ngươi màu đen có xu thế tan rã, ánh mắt của hắn quét qua thê thử và hai con dâu, sau đó bật cười, yếu ớt nói:

- Lúc này đây, xem ra cả nhà của chúng ta phải ở lại chỗ này rồi, còn có Yến nhi, mục đích của đối phương là bổn nguyên chi tháp. Bổn nguyên chi tháp mà bị phá hư, cả không gian này, sẽ biến thành không gian loạn lưu.

Nước mắt Vân Băng chảy xuống, nhưng nàng cắn chặt môi dưới tới chảy máu tươi, nhưng nàng vẫn run giọng, ôn nhu nói:

- Không sao…Còn có Dịch nhi, Dịch nhi tại Thiên Giới mà, nó nhất định ở Thiên Giới không có chuyện gì, đợi tới ngày nào đó nó trở về nơi đây. Lại phát hiện không tìm thấy chúng ta, nó nhất định sẽ tìm hiểu, sau đó nó sẽ báo thù cho chúng ta mà!

Nhắc tới Lâm Dịch, thân thể Thư Mộng cùng Linh Lung nhịn không được mà run lên một cái, sau đó, nước mắt nhịn không được mà từ từ rơi xuống.

Ba trăm năm chờ đợi, cho tới hôm nay đã kết thúc rồi, hồi tưởng lại thời gian vui vẻ ở bên cạnh Lâm Dịch, đó là thời gian hạnh phúc nhất, nhưng bây giờ thiên nhân vĩnh biệt. Nước mắt giống như nước lũ vỡ đê, liên tục rơi xuống đất.

Lâm Cường nhìn thấy biểu lộ của hai con dâu, than nhẹ một tiếng, nói:

- Qua nhiều năm như thế, khổ cho các ngươi rồi!

Tuy Lâm Dịch và Thư Mông, Thủy Linh Lung kết hôn đã ba trăm năm. Nhưng đã bao nhiêu năm như thế, vẫn sống chết thủ tiết chờ phu quân trở về, Lâm Cường đều nhìn trong mắt, nhưng trong lòng có cảm giác xin lỗi các nàng, trong lúc vô tình nhìn thấy nhị nữ ngẩng người nhìn mông lung. Mặt mũi tràn đầy biểu lộ hồi tưởng. Lâm Cường cũng chỉ có thể than nhẹ trong nội tâm.

Thư Mộng lắc đầu, xưa nay trên người tràn ngập khí tức u linh, nhưng vào lúc này, đã biến mất không còn lại gì.

- Công công (công công: cha chồng), chúng ta sinh là người của Lâm gia, chết là quỷ của Lâm gia, ngài yên tâm, cho dù thế nào, chúng ta cũng không cho người nào động tới thân thể của mình.

Nước mặt của Thư Mộng chảy xuống, nhưng trong nội tâm của nàng vô cùng kiên định.

Thủy Linh Lung nắm thật chặc tay của Thư Mộng, mặc dù không nói chuyện, nhưng ánh mắt kiên định đã biểu lộ suy nghĩ trong lòng của nàng.

- Tốt, tốt, Dịch nhi có thể lấy các ngươi làm thê tử, đó chính là phúc khí lớn nhất đời này của nó!

Lâm Cường nhìn thấy biểu lộ kiên quyết của nhị nữ, đột nhiên cười lớn, trong nháy mắt hắn giống như tốt hơn, tiếng cười của hắn đè ép tiếng cười quỷ dị của thanh niên âm nhu kia.

Nước mắt của Vân Băng, Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung đã nuốt ngược vào lòng, bởi vì, dấu hiệu này, chính là biểu hiện hồi quang phản chiếu.

- Cười vui vẻ như vậy? Ta sẽ tiễn các ngươi cùng lên đường, ha ha…

Đôi mi thanh tú của thanh niên âm nhu nhảy lên, thân thể bay về phía bọn người Lâm Cường.

Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung giống như lâm đại địch, đứng lên, ngăn ở trước người Lâm Cường.

Hôm nay, các nàng đã không để ý tới sinh tử của bản thân.

Một cổ uy áp không gì sánh kịp, từ trên người của tên thanh niên âm nhu tản ra, hắn vẫn bảo trì tốc độ bay từ từ, khóe miệng nhếch lên, nói:

- Không nên gấp gáp. Các ngươi đã được khâm điểm biến thành tình nô của ta, tránh ra đi, ta sẽ không làm tổn thương tới các ngươi!

- Ngươi là đồ nhân yêu bất nam bất nữ, nhất định sẽ gặp báo ứng.

Trong đôi mắt đẹp của Thư Mộng tràn ngập sát ý, không chút sợ hãi, trong miệng mắng chửi.

Bỗng nhiên động tác của tên thanh niên âm nhu dừng lại, đột nhiên ngẩng đầu lên, trên gương mặt tràn đầy vui vẻ, biến thành vài phần dữ tợn.

- Ngươi vừa mới nói cái gì?

Đột nhiên thanh niên âm nhu mở miệng hỏi.

Nhưng Thư Mộng đã sớm không quan tâm tới sinh tử, trên khóe miệng xuất hiện nụ cười trào phúng khinh thường, nói:

- Ta nói ngươi là nhân yêu bất nam bất nữ, một ngày nào đó sẽ gặp báo ứng.

Thanh niên âm nhu ngẩng đầu lên, trong đôi mắt của hắn tràn ngập lửa giận, hắn nhìn chằm chằm vào Thư Mộng, sau đó sắc mặt trắng lên, lộ ra nụ cười vô cùng dữ tợn, nói:

- Ta đột nhiên cải biến chủ ý, ta không cho ngươi làm tình nô, ta sẽ mang ngươi trở lại Thiên Giới, ta sẽ cho Viên Mao Hầu Quái là sinh vật dâm nhất Thiên Giới, cưỡng hiếp ngươi tới sinh con.

984. Chương 1 090-1092: Giết Chóc!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1090-1092: Giết chóc!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1092: Giết chóc! (3)

Nói xong lời cuối cùng, đồng tử của Thư Mộng trừng lớn, một tay đưa lên cổ của mình, bóp tới.

Đại não của Thư Mộng trống rỗng, nhưng ngay lập tức nhắm mắt lại, trên người của nàng, có hỏa diễm thiêu đốt hừng hực.

Thủy Linh Lung thấy liệt hỏa thiêu đốt, cũng giật mình, lập tức hoảng sợ hét lên:

- Mộng nhi!

Trong miệng mũi của Thư Mộng tràn đầy máu tươi, thân thể của nàng bị hỏa diễm bao phủ, giống như nữ nhân nhưng không người nào dám ngưỡng mộ, nàng thật sự muốn tự bạo.

- Dịch tử, kiếp sau gặp lại.

Thư Mộng nỉ non một tiếng.

- Không!

Đột nhiên một âm thanh quen thuộc tới cực điểm vang lên bên tai. Thư Mộng lập tức trừng to mắt. Hắn ở trước mặt, Lâm Dịch đang lo lắng, trong khoảng khắc hóa thành hai đạo lưu quang, đã tới trước mặt của nàng.

Thủy Linh Lung, Vân Băng, ngay cả Lâm Cường sắp chết. Đều bị tiếng hét to bất thình lình này làm bừng tỉnh, trong đôi mắt, lộ ra thần sắc không dám tin, mà sắc mặt của ba tên áo tím tới từ Thiên Giới kia cũng đại biến, bỗng nhiên có ánh mắt nhìn về phía của tên thanh niên âm nhu kia.

- Oanh!

Không gian từng mảnh bị nghiền nát, một đạo thân ảnh, giống như một quả cầu từ bên ngoài ném rách không gian đi qua, nhưng không phải một, mà là hai đạo thân ảnh.

Đó là một đôi mắt đỏ thẩm, khí thế quỷ thần khó lường, giống như sóng biển. Từ trên người của kẻ này tràn ra, Thư Mộng bị hắn ôm trong ngực, mở to đôi mắt không dám tin tưởng, nhìn chằm chằm vào đối phương, đó là một thanh niên thanh tú, trên thân mặc một bộ áo bào màu trắng, quần áo rất hợp với thân hình. Nhưng mà, khí chất của nam nhân này vô cùng thân thiết giống như nam hài ở nhà bên, toàn thân, làm cho người ta nhịn không được muốn dung nhập linh hồn vào trong thân ảnh đó.

- Là thật sao?

Vân Băng ngơ ngác nhìn người ngăn ở trước nàng, nam nhân này toàn thân tản ra khí tức cường hãn giống như ma thần, không dám tin nỉ non một tiếng.

Thủy Linh Lung cũng ngơ ngác nhìn thân ảnh Lâm Dịch xuất hiện. Đại não cũng không kịp phản ứng.

Lâm Dịch cũng không nhiều lời, lạnh lùng nhìn bốn gã mặc quần áo tím tới từ Thiên Giới. Nhoáng một cái đã tới bên cạnh Lâm Cường và Vân Băng.

Duỗi tay truyền một đạo quang mang huyết sắc vào trong thân thể của Lâm Cường.

Gương mặt của Lâm Cường vốn là màu xám trắng lập tức xuất hiện chút khí huyết. Ngay sau đó "Phốc phốc" phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt khá hơn trước rất nhiều.

Lâm Dịch buông lỏng một hơi, kéo mạng của phụ thân từ quỷ môn quan trở về.

Sau đó tiện tay phóng một kết giới, bao phủ người nhà vào bên trong. Sau đó nhìn thấy người nhà của mình còn chưa lấy lại tinh thần, mở miệng nói:

- Đều tại ta, ta tới chậm, kế tiếp, giao cho ta là được, có lời gì, đợi lát nữa nói sau.

Nói xong, liếc nhìn Thư Mộng trong ngực, sau đó lại dùng ánh mắt thâm tình nhìn Thủy Linh Lung. Quay người, nhìn ánh mắt người nhà đang ngây ngốc, bay ra khỏi kết giới, đi tới trước mặt bốn tên kia.

Bốn người này cũng chưa kịp phản ứng, ngây ngốc nhìn Lâm Dịch, tên thanh niên âm nhu kia, sắc mặt của hắn hiện giờ tái nhợt, khóe môi xuất hiện một vết máu tươi, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Lâm Dịch.

Ánh mắt của Lâm Dịch trực tiếp tập trung lên người tên thanh niên âm nhu, tên thanh niên âm nhu này cảm giác toàn thân của mình lạnh như băng, không còn chút nhiệt độ nào, không giống như dáng vẻ thong dong kia đánh với đám người Thư Mộng nữa, hiện giờ đã biến mất vô ảnh vô tung.

- Là ngươi nói, muốn thê tử của ta làm tình nô? Rất tốt!

Đột nhiên Lâm Dịch mở miệng hỏi hắn.

Tên thanh niên âm nhu này mở to mắt, muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên cảm thấy toàn thân của mình phát lạnh. Lập tức, một cổ cảm giác hít thở không thông xuất hiện, cuốn về phía hắn.

Hắn lập tức quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, một tinh quang màu xanh da trời, đã bao phủ hắn vào bên trong.

Ánh mắt của hắn mở lớn, ngay sau đó, đột nhiên kinh mạch trên người của hắn nhúc nhích, thậm chí hắn có thể cảm nhận gân mạch của mình phồng lên rất nhanh, cảm giác gân mạch bò lúc nhúc dưới lớp da, làm cho người ta cảm thấy da đầu te dại.

Một cổ cảm giác vô cùng ngứa ngáy, đột nhiên lan ra khắp toàn thân của hắn, hắn mở to mắt, muốn đưa tay gãi ngứa. Nhưng mà, ngay sau đó, một âm thanh răng rắc dày đặc truyền tới, làm cho suy nghĩ của hắn ngừng lại.

Sợ hãi phát hiện, động tác rất bình thường như thế, đến lúc này, lại không làm được!

Giống như sóng biển một lớp lại một lớp, đau đớn tràn ngập, đột nhiên xông mạnh lên đại não, đau đớn kịch liệt, làm cho đại não của hắn trống rỗng trong thời gian ngắn ngủi!

Thân thể của hắn đã hoàn toàn không thể cử động được chút nào, thân thể, bắt đầu không tự chủ được mà cuốn rút lại với nhau.

Mà áp lực khổng lồ này, khiến cho hắn không có bất cứ chỗ trống phản kháng nào…Đau đớn kịch liệt lúc này đã không xem vào đâu, nhưng lại làm cho người ta hoảng sợ là, hắn đột nhiên phát hiện chân của mình đã vặn vẹo biến dạng, nhìn bờ mông của mình, lúc bình thường cho dù có nhìn thế nào cũng không thấy được cả, nhưng lúc này hắn lại nhìn thấy…Nhưng mà, tình huống của hắn lúc này, hắn vẫn còn sống, chẳng lẽ mình bị người ta cuốn lại thành một quả cầu sao?

Hắn rốt cuộc đã biết mình trêu chọc phải hạng người gì rồi. Trong mắt của hắn tràn ngập sợ hãi, hắn há to mồm muốn cầu xin tha thứ…Nhưng mà, cảm giác hít thở không thông vẫn còn như trước, hắn mở to mắt tới mức, con mắt sắp rơi ra khỏi hốc mắt!

Vô thanh vô tức, không có âm thanh…Trong mắt của tất cả mọi người, một nam nhân cai mét tám, chỉ sau vài phút ngắn ngủi, đã biến thành một viên thịt nhỏ bằng nắm tay…

Những tên áo tím bộ dáng cao cao tại thương kia, lúc này ngây ngốc không nói thành lời, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Dịch…Mồ hôi của bọn họ ước đẫm toàn thân!

Không phải chỉ có những người áo tím này mới ngây ngốc, kể cả bọn người Lâm Cường, Vân Băng sau lưng Lâm Dịch, cũng mở to mắt, ngây ngốc nhìn hắn.

Tên thanh niên âm nhu cường hoành kia làm cho hắn có nhiều cảm xúc, hắn chỉ điểm một ngón tay đơn giản, Vân Băng, Thư Mộng, Thủy Linh Lung bốn người đều bị trọng thương! Kể cả Huyền Vũ ở bên trong, đại bộ phận những cường giả giả Tinh Vị Cảnh cũng chết…Cổ lực lượng kia, có thể nói, sức người không thể chống cự.

Nhưng hiện tại bọn họ nhìn thấy cái gì? Tên cường giả vô địch trong mắt bọn họ, ở trước mặt của bọn họ, Lâm Dịch không cần động tay, động chân, chỉ dựa vào hào quang màu xanh da trời kia, ép hắn thành một viên thịt nhỏ cỡ nắm tay, đây là sự thật hay sao? xem tại

Đây là đang nói đùa sao?

Bọn người Lâm Cường ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, toàn bộ không có biện pháp phục hồi tinh thần lại.

Răng rắc!

Một tiếng nghiền nát rất nhỏ vang lên, chỉ thấy viên thịt bị ánh sáng màu xanh da trời áp súc. Bị nghiền nát trên không trung, hóa thành tinh quang và bột phấn bay đi, chỉ một cơn gió thổi biến mất vô tung vô ảnh…Tên thanh niên âm nhu kia, cứ như vậy mà tiêu tán trong thiên địa.

Ánh mắt của Lâm Dịch nhìn chằm chằm vào ba gã áo tím còn lại.

985. Chương 1 093-1094: Uy Hiếp Tới Từ Thiên Giới.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1093-1094: Uy hiếp tới từ Thiên Giới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Hiện tại, nói cho ta biết thân phận và mục đích của các ngươi khi tới nơi này!

Toàn thân giống như bị điện giật và run lên, ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong ánh mắt của đối phương là sợ hãi và kinh hãi.

Sau khi do dự một lát, một tên thanh niên áo tím đầu hơi thấp cắn răng một cái, sau đó tiến lên một bước.

- Chúng ta là người Huyền Đông Thiên, Thanh Long Bảo, phụng mệnh Gia Nhĩ Ba Tư Diện, hủy diệt không gian chi tháp!

- Huyền Đông Thiên?

Lâm Dịch nhíu mày, thần sắc lộ ra dáng vẻ kinh nghi, lông mày nhíu lại…Sau khi đạt được đáp án, hắn cũng có chút kinh dị.

Tuy hắn hiểu cái gọi là không gian chi pháp chính là bổn nguyên cho tháp, nhưng bây giờ còn không rõ Đông Nam Thiên đại lục Bạch Đế, cùng Huyền Đông Thiên cái gọi là Thanh Long Bảo có liên quan gì.

- Chẳng lẽ cái Thanh Long Bảo kia và Bách Nguyên Tông có ân oán? Do đó muốn phá hư thứ nguyên vị diện của đối phương?

Lâm Dịch chỉ có thể suy đoán như thế.

Nhưng đột nhiên toàn thân của hắn run lên, ánh mắt của hắn ngưng trọng, ba gã cường giả áo tím, chỉ cảm giác toàn thân của mình mát lạnh, sau đó nghe Lâm Dịch mở miệng nói:

- Đi xuống đây, chỉ có bốn người các ngươi?

Sắc mặt ba người hơi đổi, lựa chọn trầm mặc.

Nhưng nhìn biểu lộ của đối phương, Lâm Dịch đã biết mình đoán sai rồi.

Trong lòng nhanh chóng suy nghĩ…Bổn nguyên chi tháp này có bốn, nhưng nếu trong đó có một cái bị phá hư, sẽ xảy ra chuyện gì? Chuyện đó không ai biết được.

Nhưng nơi này là gia hương của hắn, trừ người phía sau không nói, trên đại lục này còn La Á, Ám Tương, gia tộcTrương Tạp, gia tộc của Thư Mộng, cùng với Lâm Yến, cùng với những dân chúng sinh hoạt trên các thành thị của đại lục…Nếu như đại lục Bạch Đế thật sự xảy ra chuyện, khó bảo toàn những người này không bị liên lụy.

- Đáng chết!

Trong lòng Lâm Dịch lo lắng, nhịn không được chửi nhỏ một tiếng, đôi mắt đầy tơ máu, nhìn chằm chằm vào ba người kia, sau đó hung hăng nói:

- Nếu như đại lục Bạch Đế xảy ra chuyện gì…Ta muốn toàn bộ Thanh Long Bảo của các ngươi chôn cùng với nó!

Sát ý nghiêm nghị làm cho sau lưng ba người này mát lạnh, ánh mắt nhìn Lâm Dịch đầy hoảng sợ…Bọn họ thật sự có chút không rõ, rốt cuộc tên Lâm Dịch này từ nơi nào chạy tới đây, tại vi diện này, không phải chỉ có cường giả dưới tứ giai mới vào được sao? Chẳng lẽ hắn…

Nhớ tới thảm trạng vừa rồi của tên thanh niên âm nhu, ba người đều nhịn không được nuốt nước miếng một cái…Thanh niên âm nhu là người mạnh nhất trong bọn họ, nhưng tên thanh niên âm nhu đó không ngăn cản được Lâm Dịch, những người bọn họ không cần phải nói tới.

Trong lúc nhất thời, ba người chỉ có thể khẩn trương nhìn Lâm Dịch, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn liếc trời, nhịn không được lại mắng một tiếng đáng chết.

Sắc trời hôm nay vẫn bình thường, thần thức khuếch trương ra ngoài, địa phương khác cũng không có xảy ra biến hóa gì…Nhưng mà trong nội tâm Lâm Dịch lại không bình tĩnh được, dù sao, bốn bản nguyên chi

tháp, hắn cũng không biết nguyên lý của nó như thế nào. Nhưng chính bốn cái bổn nguyên chi pháp có tác dụng bảo toàn cái không gian này…Cho nên mỗi cái bổn nguyên chi tháp, chỉ có thể ngăn cản không gian loạn lưu trong phạm vi nhất định?

Đột nhiên Lâm Dịch quay đầu lại, nhìn thấy người nhà vẫn còn ngơ ngác, mở miệng nói:

- Phụ thân, ở nơi của chúng ta có cổng truyền tống đi tới vài chỗ bổn nguyên chi tháp khác hay không?

Lâm Cường lại giật mình một cái, nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục tinh thần lại, khẽ chau mày, lắc lắc đầu nói: xem tại

- Không có.

- Đáng chết!

Lâm Dịch lại mắng một câu, sau đó quay đầu lại, sát ý trong mắt bắn ra ngoài.

- Đám hỗn đản các ngươi, ở Thiên Giới không có việc gì làm, chạy tới đại lục Bạch Đế giết người sao? Đều đi chết đi!

Trong lòng của Lâm Dịch hiện giờ đầy lo lắng, có khả năng lưu thủ sao?

Chỉ nghe Lâm Dịch nói, trong lòng của ba người lập tức xuất hiện cảm thấy bất an, cơ hồ trong nháy mắt đều tán ra những hướng khác nhau mà bỏ chạy…Tốc độ cực nhanh, bọn người Lâm Cường, Vân Băng không cách nào nhìn thấy bóng dáng của bọn chúng.

- Muốn chạy?

Lâm Dịch tức giận hừ một tiếng, chỉ thấy tay phải của hắn điểm lên không trung ba cái…Mà ba cái điểm lên này, nhanh chóng xuất hiện ra một vết rách không gian màu đen, bỗng nhiên từ trong tay của hắn ra ngoài.

Cái này, chính là vết rách không gian!

- A…

Có ba tiếng kêu thảm thiết từ ba hướng truyền tới, ngay sau đó, trong ánh mắt của bọn người Lâm Cường Vân Băng hoảng sợ, nhìn thấy trên bầu trời không có thứ gì, đột nhiên xuất hiện miệng của một con cự thú, chính là vết rách không gian…Mà tiếng kêu thảm thiết, chính là từ trong vết rách không gian truyền ra, mơ hồ trong đó, ba đạo thân ảnh, đã bị hút vào trong không gian loạn lưu.

Chuyện này chỉ diễn ra quá nhanh, thời gian chỉ một cái nháy mắt, tất cả lại không phục bình tĩnh…

Giết chết ba người kia, sát khí trong lòng của Lâm Dịch đã yếu đi đôi chút. Nhưng khi nhìn xuống phía dưới, thấy thảm trạng bên dưới, phần sát khí kia lại bốc phát lên cao.

- Mặc kệ ngươi là người nào của Thanh Long Bảo…Chờ ta trở lại Thiên Giới, đó là ngày ta tính sổ với ngươi!

Thanh Long Bảo, đây là thế lực lần đầu tiên nghe thấy, nhưng nó trở thành đối đầu số một trong lòng Lâm Dịch.

- Dịch tử, thật sự là chàng sao?

Bên tai, đột nhiên nghe được âm thanh của Thư Mộng, thân thể Lâm Dịch run lên, sát ý kia lập tức tiêu tán vô ảnh vô tung, chỉ còn lại nhu tình và áy náy.

Hắn từ từ quay đầu lại, Thư Mộng và Thủy Linh Lung đang ngơ ngác nhìn mình, đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần, trong khóe mắt, đã xuất hiện nước mắt.

- Là ta…Thật xin lỗi!

Lâm Dịch cảm thấy tâm của mình như mềm nhũn ra, đối mặt với ánh mắt ngơ ngác của nhị nữ, nhiều năm như thế hắn luôn tận lực trốn tránh cảm giác này, rốt cuộc trong nháy mắt đó, hắn phải đối mặt.

Hắn hít sâu một hơi, nhưng sau đó cúi đầu xuống thật sâu.

Tiếng gió vang lên, còn không có biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, hai thân thể mềm mại thơm ngát kia, một trái một phải đã lao vào trong ngực của hắn. Ngay sau đó, áp lực đạt tới mức tận cùng theo nước mắt, rốt cuộc cũng có chỗ để bộc phát.

Trong nháy mắt, thân thể của Lâm Dịch căng cứng, sau đó, khóe mắt của hắn cũng ướt át.

Thủy Linh Lung cùng Thư Mộng hiện giờ chẳng quan tâm tới rụt rè nhút nhát…Chờ đợi hơn ba trăm năm, rốt cục cũng đợi được ngày trượng phu trở về, ba trăm năm vương vấn, ba trăm năm tưởng niệm, ba trăm năm ủy khuất…Giống như lũ bất ngờ bộc phát, đã khóc là không thể vãn hồi. Tiếng khóc mang theo áp lực tới cực điểm bắt đầu là thút thít, đến cuối cùng là gào khóc.

Ba người, cơ hồ dùng hết lực lượng toàn thân ôm lấy nhau. Cơ hồ trong nháy mắt, như muốn dung hợp đối phương vào trong lòng của mình.

Lâm Cường cùng Vân Băng nhìn thấy tràng cành này, cũng nhịn không được, khóe mắt ướt át. Cúi đầu liếc mắt nhìn cảnh tượng tàn phá bên dưới, Lâm Cường đành phải than nhẹ một tiếng, ánh mắt trở nên thanh minh:

- Người Thiên Giới tới…Mục đích của chúng chính là đại lục Bạch Đế…Không biết ba nơi khác đã như thế nào rồi.

986. Chương 1 093-1094: Uy Hiếp Tới Từ Thiên Giới.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1093-1094: Uy hiếp tới từ Thiên Giới.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1094: Uy hiếp tới từ Thiên Giới. (2)

Vân Băng cũng nhíu mày, sau một lát, đầu tiên là nàng nghĩ tới Lâm Yến:

- Yến nhi đang ở trong thành thị, hiện giờ cũng không an ổn…Chúng ta phải nhanh chóng mang nó tới đây. Nơi này có Dịch nhi tọa trấn, ta nghĩ có lẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Nói đến Lâm Dịch, Lâm Cường nhịn không được ngẩng đầu nhìn ba người đang cùng ôm nhau, khóe miệng nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười:

- Dịch nhi đến thật đúng lúc, nếu không, cũng chỉ có thể nhặt xác của chúng ta…Nhưng thời gian ba trăm năm này, hắn tiến bộ quá nhiều, không thể dùng từ khủng bố để hình dung được nữa rồi.

Nói tới chỗ này, Lâm Cường có chút cảm khái. Năm đó Lâm Dịch vẫn còn là hài tử, là hắn một tay nuôi lớn, cũng nhìn hắn đi từng bước một phát triển. Nhưng hiện giờ ba trăm năm qua đi, thực lực của nhi tử, đã vượt qua người làm phụ thân như hắn quá xa…Trong lòng của hắn, trừ cảm khái ra, cũng chỉ có mừng rỡ và tự hào.

- Khục!

Đột nhiên Vân Băng ở bên cạnh ho khan một tiếng, nhổ ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt của Lâm Cường lập tức biến đổi…Trạng thái của Vân Băng cũng không thể nói là tốt hơn hắn bao nhiêu. Nhưng sau khi Lâm Cường trọng thương, Vân Băng thậm chí không có chút thời gian chữa thương ình, lại còn dùng dị năng chữa thương giúp Lâm Cường. Hôm nay đại địch bị Lâm Dịch tiêu diệt, cho nên tinh thần lực của nàng buông lỏng, rốt cuộc cũng bộc phát ra.

Tiếng ho khan kịch liệt của nàng bộc phát như sấm, phun ra nhiều máu tươi, Lâm Cường kinh hô:

- Băng nhi!

Sau đó ôm nàng vào ngực.

Lâm Dịch bên kia đang vui sướng đoàn viên, nghe được phụ thân kinh hô, khi nghe thấy tiếng ho khan kịch liệt, mẫu thân không ngừng phun máu, sắc mặt cũng đột biến.

Không kịp nói cái gì, ôm Thư Mông và Thủy Linh Lung, thân hình nhoáng một cái, đã tới bên cạnh Lâm Cường.

- Dịch nhi, mẫu thân của con…

Lâm Cường lập tức ngẩng đầu lên, biểu lộ lo lắng.

Lâm Dịch nói:

- Phụ thân, yên tâm, không có chuyện gì đâu.

Lúc này Thư Mộng và Thủy Linh Lung cũng khôi phục tinh thần lại. Từ trong ngực Lâm Dịch xem xét, nhìn thấy Vân Băng như thế, sắc mặt đại biến, cùng kêu lên:

- Nương!

Tay của Lâm Dịch, đã áp vào lưng của mẫu thân, năng lượng huyết sắc bắt đầu tản ra, thân thể Vân Băng ho khan kịch liệt, lập tức ' oa ' một tiếng, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, sau đó khôi phục lại một chút huyết khí.

Tay của Lâm Dịch không ngừng, một cổ năng lượng cường hãn xuất hiện trước mặt Lâm Cường, truyền từ trong thân thể Lâm Dịch, tiến vào thân thể Vân Băng.

Đương nhiên, nhìn thì cường hãn, nhưng khi tiến vào thân thể thì nó rất ôn nhu…Nhưng động tác quá nhanh, nhìn thì thấy cường hãn mà thôi. Với thần thức hiện giờ của Lâm Dịch, muốn năng lượng ôn nhu hay cường hãn hung mãnh đều làm được, cũng không phải vấn đề gì.

Qua một lát sau, ba người đều khẩn trương nhìn Lâm Dịch và trạng thái của Vân Băng nằm trong ngực của Lâm Cường, sợ xảy ra vấn đề gì…

Nhưng khá tốt, tiếng hít thở đều đặn đã vang lên. Năng lượng huyết sắc biến mất không thấy gì nữa, Lâm Dịch mở to mắt…Vân Băng trong ngực Lâm Cường, hiện giờ đã hôn mê, nhưng hô hấp của nàng đã có lực và sâu hơn trước.

- Nghỉ ngơi một thời gian ngắn là không có chuyện gì.

Lâm Dịch lộ ra dáng tươi cười.

Lâm Cường lúc này mới thở ra một hơi, nhìn Vân Băng ở trong ngực của mình.

Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung lúc này cũng uốn éo đầu tựa vào ngực của Lâm Dịch…Sắc mặt của hai người có chút tái nhợt, khóe miệng thỉnh thoảng vẫn còn tia máu chảy ra, nhưng không nói tới chiến đấu vừa rồi, Thủy Linh Lung cũng trị liệu cho hai người một lúc, thương thế coi như ổn định. Ít nhất lơ lửng trên không trung không thành vấn đề gì.

- Mộng nhi cùng Linh Lung thương thế cũng không nhẹ…Phụ thân, các người đi vào trong bổn nguyên chi pháp nghỉ ngơi. Con đi tới những nơi khác xem sao.

Lâm Dịch cúi đầu nhìn phế tích bên dưới, than nhẹ một tiếng rồi nói ra.

Lâm Cường biết rõ mình bây giờ dưới tình huống này không làm được gì. Có chút gật gật đầu rồi nói:

- Ân…Tận lực cứu nhiều thêm ít người.

Nói tới chỗ này, trong giọng nói mang theo một tia thương cảm không kiềm nén được.

Chúng bạn sớm chiếu gặp nhau, trong một lúc đã sinh ly tử biệt, cả một thành thị, trong nháy mắt đã hóa thành phế tích…Loại bi thương này, có thể tưởng tượng.

Lâm Dịch gật gật đầu, quay đầu nhìn Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung.

Nhẹ nhàng cầm tay các nàng, ôn nhu nói:

- Nghỉ ngơi thật tốt, đi đi!

Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung tuy không bỏ được, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu. Hai người đỡ lấy Lâm Cường cùng Vân Băng, bay vào trong bổn nguyên chi tháp.

Nhìn thấy sau khi bốn người tiến vào trong kết giới bảy màu kia, Lâm Dịch mới nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thành thị dưới chân.

Một tia huyết sắc, hiện ra trong mắt hắn…Trước mặt, đã biến thành tu la địa ngục! Người sống sót không tàn phế cũng bị tường và đất đá đè lên, cũng có người sống đang tìm thân nhân dưới đất đá…Nhưng những bức tường và đá to lớn thế này, đoạn tuyệt hi vọng của bọn họ.

Bọn họ bi thống khóc hô hào, kêu thảm…Nhưng căn bản không làm nên chuyện gì.

- Thanh Long Bảo…Cho dù là người nào, ta cũng không bỏ qua cho ngươi.

Lâm Dịch, hắn siết chặt nắm đấm lại, thân hình của hắn run lên, lập tức xuất hiện trên không trung của phế tích. Người kêu thảm thiết ở khắp mọi nơi, phát hiện Lâm Dịch đang ở trên không trung, giống như nhìn thấy ánh rạng đông, phát ra tiếng kêu cứu.

Lâm Dịch thở sâu, chỉ thấy đồng tử của hắn bây giờ đã biến thành màu xanh da trời. Ngay sau đó, trong phạm vi mấy chục km của thành thị, đột nhiên xuất hiện một cái kết giới không màu, bao phủ ở bên trong!

Lúc này ánh mắt người sống ngây ngốc và hoảng sợ…Những bức tường lớn sập xuống, từ từ bay lên.

Thời điểm mọi người ngây người, ngây ngốc nhìn những bức tường to lớn bay lên cao…Nhưng để lộ ra người ở bên dưới, đều lộ ra cả, trong số đó, có người đã chết, nhưng cũng có những người vẫn còn một hơi.

Trong đôi mắt của Lâm Dịch tràn đầy ánh sáng màu lam quang. Không biểu lộ ra cảm xúc gì, dưới sự khống chế lĩnh vực, những bức tường và đá này từ từ bay lên trời, sau đó bay thẳng ra đại dương.

Bức tường và đá trong phạm vi mấy chục km, dưới sự dẫn dắt của lực lượng nào đó đã bay lên không trung…Khung cảnh này đồ sộ cỡ nào? May mắn thấy tận mắt đã khó tin rồi.

Nhưng mà, điều thần kỳ còn ở phía sau!

Những bức tàng và đá này biến mất ở phía chân trời, sau đó bị ném vào trong biển rộng. Trên người những ai có thương tích, chỉ cảm thấy trên cơ thể của mình có lam quang bao phủ. Ngay sau đó, cảm thấy thương thế của mình, được lam quang này làm thoải mái, sau đó đã tốt lên rất nhiều!

Ngoại trừ những người đã chết rồi, chỉ cần còn một hơi thở, cho dù đứt tay đứt chân, hay lồng ngực đã sụp đổ hoàn toàn…Vào lúc này, đều sinh long hoạt hổ đứng lên hoạt động.

Tất cả đều dùng ánh mắt vui sướng khi nhận ra mình còn sống, cảm giác vượt qua tai nạn xuất hiện trong lòng của mọi người.

- Đa tạ đại nhân!

Không biết là ai khởi đầu, nhưng những người đang hưởng thụ sinh mạng mới, đột nhiên nhìn Lâm Dịch trên bầu trời, quỳ xuống, dập đầu bái lạy, lòng cảm kích tràn ngập trong tim bọn họ.

987. Chương 1 095-1097: Đi Cổ Năng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1095-1097: Đi Cổ Năng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch nhẹ nhàng thở dài một tiếng hơi và lắc đầu. Nhưng không nói thêm cái gì…Ánh mắt, lại nhìn sang một hướng khác. Thân hình của hắn thoáng cái biến mất trong tầm mắt của những người đang cúng bái hắn.

Lâm Dịch, xuất hiện bên cạnh Huyền Vũ chỉ còn hơi thở mong manh.

Hôm nay, cường giả Tinh Vị Cảnh của Cổ Văn, trừ người nhà Lâm Dịch ra, cùng với những người đang làm công tác ở bên ngoài, còn sống cũng chỉ còn lại Huyền Vũ mà thôi.

Chế Bá Thiên hạ Cổ Vân, trong khoảng thời gian ngắn thế này, số người bị chết, đã cao hơn hai trăm người…

Đây là con số đáng sợ, đối với Thiên Giới mà nói, không coi vào đâu, nhưng đối với đại lục Bạch Đế…Hơn hai trăm người này, chính là chỗ dựa hạch tâm để truyền thừa Cổ Văn có thể tồn tại.

Thương thế của Huyền Vũ so với những người khác, còn nặng hơn nhiều, hơn nữa lực lượng bản thân cũng mạnh hơn người khác, cho nên hắn mới còn sống, chính điều này, Lâm Dịch tự mình tới.

Thời điểm nhìn thấy Lâm Dịch, hắn đang nằm rạp trên mặt đất, vây giáp trên người đã bị nát bấy hoàn toàn. Chỉ còn lại phần lưng vẫn còn một chút mà thôi, mà bộ ngực đang phập phồng, nói rõ đối phương còn sống.

Lâm Dịch ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên lưng của Huyền Vũ, năng lượng huyết sắc tràn ra, tiến vào trong thân thể của Huyền Vũ đang hôn mê.

Hổ Thần Quyết có năng lực tái sinh, cũng có thể nói là công pháp mạnh nhất mà Lâm Dịch từng nhìn thấy. Nhất là tiến vào tầng thứ bảy, chỉ cần ngươi còn một hơi thở, có được năng lượng của Hổ Thần Quyết, ngươi có thể tiếp tục sống lại.

Chỉ sau một lát, thương thế trên người Huyền Vũ đã khôi phục lại với tốc độ bằng mắt thường có thể nhìn thấy được…Những xương cốt nứt vỡ bên trong thân thể, đang khôi phục lại, máu ứ động trong cơ thể, được năng lượng huyết sắc bao phủ, biến mất vô tung vô ảnh.

Thậm chí cả vây giáp của hắn, cũng bởi vì thân thể của chủ nhân chuyển biến tốt đẹp, mà dần dần khép lại.

Không qua mấy phút, từ một Huyền Vũ vừa mới hấp hối, đã hoàn toàn khỏi hẳn!

Trong đôi mắt của hắn, nghênh đón hắn, chính là nụ cười của Lâm Dịch.

Huyền Vũ từ trên mặt đất ngồi dậy, hoàng sắc quang mang trên người hiện ra, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác thần sắc nhìn Lâm Dịch.

- Ngươi là ai?

Sau khi hỏi câu này, đột nhiên Huyền Vũ mới đột nhớ tới…Bản thân mình vừa rồi bị thương rất nặng, ý thức của mình lâm vào hôn mê mà? Như thế nào…

Hắn cúi đầu nhìn trạng thái thân thể của mình, ánh mắt lộ ra một tia hoặc.

- Không có chuyện gì, ta không phải địch nhân của ngươi…Ta gọi là Lâm Dịch.

Lâm Dịch đứng dậy, cười nói với Huyền Vũ.

Ánh mắt của Huyền Vũ lộ ra một tia nghi ngờ, nói:

- Là ngươi cứu ta?

Lâm Dịch mỉm cười gật đầu.

Trong mắt Huyền Vũ từ từ mê mang, nhưng sau đó hắn ngẩng đầu dậy, ánh mắt biến thành cảnh giác, nhìn quét qua không trung một vòng, nhưng không phát hiện địch nhân trước đó đâu cả, không khỏi nao nao, cúi đầu nghi ngờ nói:

- Những tên kia đâu rồi?

- Chết!

- Chết, chết? Cái gì, tên ẻo lả và đồng bạn của hắn đâu? Chết rồi?

Huyền Vũ lập tức bị giật mình…Tên thanh niên âm nhu kia để cho hắn ấn tượng quá sâu. Chỉ hơi điểm ngón tay một cái, Ở trước người của hắn còn có đại nhân Lâm Văn Hiên ngăn cản lại…Nhưng cho dù là thế, bản thân mình bị đánh bay đi, bại một cách triệt để…Trừ lực phòng ngự của Huyền Vũ rất mạnh ra, những người khác, đều bỏ mạng.

Nhưng mà lúc này, người thanh niên tuấn tú ở trước mặt, lại còn nói đối phương đã chết?

Chính câu nói này, làm cho Huyền Vũ trong lúc nhất thời khó khôi phục tinh thần lại được.

- Thương thế của ngươi tuy đã tốt hơn, nhưng năng lượng cần phải điều chỉnh thật tốt mới được, đi tới bổn nguyên chi tháp trước đi!

Lâm Dịch nói lời này, cắt đứt suy nghĩ của Huyền Vũ.

Sau khi Huyền Vũ khôi phục tinh thần lại, lập tức cúi đầu cảm tạ Lâm Dịch, nói:

- Cảm ơn ngài, không biết ngài xưng hô thế nào?

- Ta tên là Lâm Dịch!

Lâm Dịch vừa cười vừa nói.

- Lâm Dịch? Chính là con trai lớn Lâm Dịch của đại nhân Lâm Văn Hiên?

Vượt quá dự kiến của Lâm Dịch, không ngờ đối phương đã nghe qua tên của mình rồi, có chút nhíu mày, nhưng Lâm Dịch gật đầu cười nói:

- Đúng!

Biểu lộ của Huyền Vũ rất kích động, sau đó có chút khẩn trương, nói:

- Ngài…Ngài vào ba trăm năm trước đã phi thăng lên Thiên Giới rồi mà? Tại sao lại trở về? Một đời Huyền Vũ trước ở trên Thiên Giới, không biết có khỏe không?

Huyền Vũ nhiệt tình có chút vượt qua dự kiến của Lâm Dịch, sau khi giật mình một chút. Nhưng lại nghi ngờ nói:

- Một đời Huyền Vũ trước? Hắn là gì của ngươi?

Sắc mặt của Huyền Vũ có chút ngượng ngùng, lập tức nói:

- Ta là cháu trai của một đời Huyền Vũ Trước là Ô Lâm, mà ta là Ô Tác. Không biết gia gia của ta sau khi tới Thiên Giới, có khỏe hay không?

Nhìn thấy bộ dáng này của Ô Tác, hắn vừa từ Thiên Giới trở về, lâm vào cục diện này cũng có chút khó xử. Trong lòng Lâm Dịch hiện ra một tia không biết nên trả lời thế nào. Xấu hổ cười một lúc, Lâm Dịch chỉ nói qua loa:

- Ân, cũng không tệ lắm…Đi bổn nguyên chi tháp trước đi, có lời gì, từ từ nói sau cũng được.

Con mắt của Ô Tác sáng ngời, lập tức nhìn Lâm Dịch nói:

- Những tên vừa rồi, là do Lâm Dịch đại nhân ra tay giết sao?

Lâm Dịch nhẹ gật đầu một cái, nói:

- Ừ, về bổn nguyên chi tháp đi.

Liên tục hai lần bị Lâm Dịch kêu đi trở về bổn nguyên chi tháp, Ô Tác giật mình một cái, sau đó ánh mắt của hắn nhìn về hướng thành thị, một ít hưng phấn trong ánh mắt của hắn, biến thành ảm đạm.

- Chỗ đó hiện giờ chắc chắn là hỏng bét rồi, đại nhân, ngài về bổn nguyên chi tháp trước đi, cám ơn ngài ra tay cứu ta, ta là Huyền Vũ hệ của Đại trưởng lão, trong nội thành, cần ta làm đầu lĩnh.

Lâm Dịch nhìn Ô Tác vài lần, sau đó có chút gật đầu, nói:

- Vậy thì phiền toái ngươi.

Ô Tác cười chất phác, đột nhiên nói:

- Không biết khi nào đại nhân trở về Thiên Giới? Nếu như ngài trở về Thiên Giới, làm phiền ngài nói với gia gia của ta rằng, ta rất nhớ hắn, ta đi trước!

Lâm Dịch giật mình một lúc, gật đầu, lại nhìn thấy Ô Tác cười ngây ngô, hoàng quang trên người lóe lên, sau đó phá không mà đi.

Lâm Dịch nhìn thấy đối phương biến mất, có chút giật mình một lúc lâu, sau đó than nhẹ một tiếng.

Xem ra lần này đi Thiên Giới, chuyện đầu tiên chính là đem gia gia của hắn ra khỏi cái gọi là khu lấy quặng ra mới được.

Nghĩ tới đây, hắn mới cất bước đi về bổn nguyên chi tháp, công tác cứu viện trong thành thị hiện giờ hắn đã làm rồi, mà chuyện cần làm bây giờ, chính là công tác trùng kiến mà thôi.

Mà Lâm Dịch, dùng tốc độ nhanh nhất thay Thư Mộng. Thủy Linh Lung cùng mấy người Lâm Cường trị liệu tổn thương của những nơi khác, người Thiên Giới xuống, tuyệt đối không phải bốn người, nếu như mấy bản nguyên chi tháp ở các ngươi khác xảy ra vấn đề, rất có thể không gian của đại lục sẽ sụp đổ, chỉ hi vọng Cổ Năng không sao, mà Phỉ Nhi cũng vừa vặn đi tới hai nơi khác a...Ít nhất cũng không nên để xảy ra chuyện gì.

Lâm Dịch cũng chỉ có thể suy nghĩ như thế.

988. Chương 1 095-1097: Đi Cổ Năng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1095-1097: Đi Cổ Năng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1096: Đi Cổ Năng. (2)

Lúc này đã quen thuộc tầng thứ bảy, sau khi do dự hắn đi tới phòng của phụ thân, Lâm Dịch gõ cửa, sau đó chờ phụ thân mở cửa.

Vân Băng vẫn đang mê ngủ. Lâm Cường nỗ lực mở cửa cho Lâm Dịch. Vừa mở cửa đã thấy nhi tử đã ba trăm năm không gặp của mình, trong lòng của Lâm Cường vô cùng vui sướng.

- Phụ thân, mẫu thân khỏe hơn chưa?

Lâm Dịch vội vàng đỡ lấy phụ thân, hỏi.

- Đã không có vấn đề gì, hiện tại đang nghỉ ngơi.

Lâm Cường gật gật đầu, nhưng sau đó quay đầu lại hỏi Lâm Dịch, nói:

- Dịch nhi, con ở Thiên Giới nhiều năm như vậy, có biết vì sao Huyền Đôn Thiên, Thanh Long Bảo kia lại muốn đi phá hư bổn nguyên chi pháp của chúng ta không?

Những lời thẳng lùn nói Lâm Cường cũng nghe rõ, nhớ tới thực lực khủng bố của bốn người đó, Lâm Cường nhịn không được mà lo lắng trong lòng. Nếu bọn chúng có đồng lõa giống như Lâm Dịch nói, chỉ sợ song quyền khó địch tứ thủ, lại nói…Những tên này cũng không phải là kẻ mạnh nhất, nếu như người mạnh hơn nữa tới đây, Lâm Dịch còn có thể đối kháng sao? Lâm Cường đang lo lắng những chuyện này.

Lâm Cường cũng không biết, con của hắn Lâm Dịch chỉ trong ba trăm năm ngắn ngủi. Hôm nay đã trở thành cường giả đỉnh phong chân chính ở Thiên Giới, cả Thiên Giới, người có thể thắng hắn, không vượt quá mười người, nếu bàn về chiến đấu sinh tử, cho dù là cường giả Thần cấp có được Bất Tử Chi Thân. Cường giả Thần cấp cũng khó tránh khỏi phải trả một cái giá thật lớn mới được.

Nhưng vấn đề này chỉ là suy đoán của mình Lâm Dịch mà thôi. Hơn nữa cái suy đoán này có chút không đáng tin cậy. Dù sao, một Huyền Đông Thiên, một Đông Nam thiên, cho dù có mâu thuẫn, cũng không cách nào xuyên qua Bạo Loạn Tinh Hải, cho thủ hạ chạy tới đây, tiêu diệt một cái thứ nguyên vị diện được.

Huống hồ, cho dù diệt sạch cái thứ nguyên vị diện này. Chỉ sợ chiến đấu của song phương đã tới mức vô cùng kịch liệt, nhưng mà. Lâm Dịch từ Thiên Giới xuống, mới chỉ hôm nay mà thôi, nếu như nói thế lực của Thanh Long Bảo cường đại hơn Bách Nguyên Tông vô số lần. Thậm chí đối phương không có một chút khả năng chống cự, có thể đánh vào trong tổng bộ của người ta? Nói cái gì Lâm Dịch cũng không tin.

Trầm ngâm một chút, Lâm Dịch lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng, nhưng nói thế nào, thì phải cũng phải trị thương cho ngài trước đã, sau đó mới đi tới mấy phương hướng có cổng truyền tống, nhưng người từ Thiên Giới xuống, tuyệt đối không chỉ có bốn người thế này.

Khi đang nói chuyện, đã đở Lâm Cường đi tới giường.

Lâm Cường nghe lời này, lập tức nhướng mày, sau đó nói:

- Thương thế của ta, con không cần lo, đi tới chỗ Mộng nhi và Linh Lung trị thương đi. Sau đó ngươi nên tranh thủ thời gian lên đường cho sớm.

- Phụ thân, thương thế của người không nhẹ, hơn nữa tốc độ chữa thương của con không chậm, chỉ mất một chút thời gian thôi, cũng không trì hoãn cái gì, dù sao, hiện giờ, những suy đoán các nơi khác bị phá hư chỉ là suy đoán mà thôi. Đầu tiên cẩn phải cam đoan chiến lực của chúng ta!

Lâm Dịch lắc đầu, nói.

Cho dù nói cứu người như cứu hỏa…Nhưng hôm nay Lâm Dịch cũng không cho rằng sẽ có người đi tới phá hư những nơi khác, mà thương thế của phụ thân không nhẹ, làm sau lại đi tới nơi chưa biết có bị công kích hay không chứ, làm như thế rất không thông minh.

Lâm Cường nghe xong nhíu mày một cái. Sau đó mới nhẹ gật đầu, nói:

- Vậy được rồi.

Nói xong nằm lên giường, hít sâu một hơi nhắm mắt lại.

Trong mắt của Lâm Dịch hiện ra một tia quang mang, tập trung tinh thần, sau đó đặt tay lên ngực của Lâm Cường, năng lượng huyết sắc trong mắt cũng tuôn ra.

Một cổ năng lượng huyết sắc cuồng bạo tới cực điểm, tuôn ra khắp cả gian phòng, cả thân thể của Lâm Cường, cũng bị năng lượng huyết sắc bao phủ vào bên trong.

Thời gian trôi qua, ước chừng nửa tiếng đồng hồ sau đó, bỗng nhiên năng lượng huyết sắc biến mất, Lâm Dịch cũng từ từ thu hồi bàn tay của mình.

Lâm Cường vẫn nhắm hai mắt của mình lại như cũ, xem ra, muốn tỉnh lại, vẫn chờ một thời gian ngắn mới được.

Lâm Dịch đứng dậy, quay đầu liếc nhìn Vân Băng đang ngủ, thở ra một hơi, sau đó quay người ra khỏi phòng, đi tới gian phòng của mình.

Móc chìa khóa đã hơn ba trăm năm chưa sử dụng ra, Lam Dịch hít sâu một hơi.

Răng rắc một tiếng, cánh cửa mở ra, Lâm Dịch đẩy cửa đi vào.

Gian phòng vẫn như lúc năm đó hán rời đi, chính nơi này, khi hắn và Thư Mông, Thủy Linh Lung kết hôn, Lâm Thiên Ngạo tự mình vẽ tranh, trong bức tranh, Lâm Dịch vươn người mà đứng, khóe miệng mang theo nụ cười tiêu sái hạnh phúc, ngọc thụ lâm phong, vô cùng tuấn mỹ, mà ở hai bên trái phải của hắn, chính là Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung mỗi người mỗi vẻ. Tuy dung mạo và khí chất của nhị nữ không giống nhau, nhưng trên mặt cả hai vẫn mang theo nụ cười, đó là nụ cười hạnh phúc độc nhất vô nhị.

- Ba trăm năm rồi!

Lâm Dịch hít sâu một hơi, đi vào trong phòng.

Đi vào bên trong, xuất hiện trước tiên, chính là hương vị quen thuộc của Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung. Trên chiếc giường mềm mại rộng thùng thình. Hiện giờ Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung đang ngồi xếp bằng nhắm mắt lại, trên người của Thư Mộng có liệt hỏa đang thiêu đốt, nhưng ngọn lửa đó không thiêu đốt bất cứ thứ gì ở xung quanh cả. Trên người Thủy Linh Lung, được một tầng bong bóng màu xanh da trời bao phủ, hiển nhiên, hai người đang chữa thương.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, lập tức đi về phía trước, ai tay đặt lên tay của hai nàng.

Hai người cảm thấy có người chạm vào, đồng thời run lên, Lâm Dịch vội vàng mở miệng nói:

- Là ta, không nên phản kháng.

Thân thể hai người tiếp tục run lên, nhưng bàn tay mềm mại hơn rất nhiều, không biết có phải ảo giác hay không, thậm chí Lâm Dịch cũng cảm giác sắc mặt của hai nàng, cũng mềm mại đi không ít.

- Những năm này, thật khổ cho các nàng.

Năm đó bởi vì thực lực không đủ, Lâm Dịch không dám mang hai nàng tiến vào Thiên Giới, do đó phu thê ly biệt hơn ba trăm năm. Bây giờ hắn đã trở về, còn lần này, hắn đã biến thành cường giả đỉnh phong của Thiên Giới. Hắn đã hoàn toàn có năng lực bảo vệ tốt hai nữ nhân của mình để không bị thương tổn gì.

- Từ hôm nay trở đi, chúng ta không bao giờ tách ra nữa.

Trong nội tâm Lâm Dịch âm thầm thề, năng lượng huyết sắc tuôn ra mạnh mẽ, bao phủ toàn thân của Thư Mộng và Thủy Linh Lung vào bên trong.

Thời gian trôi qua, hơn nửa tiếng đồng hồ thoáng một cái đã qua đi.

Bỗng nhiên năng lượng huyết sắc biến mất vô ảnh vô tung, Lâm Dịch mở hai mắt, khóe miệng xuất hiện nụ cười vui vẻ.

Bàn tay mềm mại đang nắm chặt, cũng run lên nhè nhẹ, sau đó một lúc, Thư Mộng và Thủy Linh Lung đồng thời mở mắt đẹp của mình ra.

Cơ hồ đồng thời, ánh mắt nhìn vào người Lâm Dịch, ánh mát chạm vao.

- Tốt rồi mà, chẳng phải ta đã trở về rồi sao? Không khóc, được không nào?

Lâm Dịch ôn nhu nói ra, ôm nhị nữ vào trong lòng của mình.

Cảm nhận được hơi nóng trên người của Lâm Dịch, cảm thụ được tiếng tim đập trong ngực, Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung tuy liên tục gật đầu, nhưng sau đó, nước mắt vẫn không nhịn được mà tuôn rơi.

989. Chương 1 095-1097: Đi Cổ Năng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1095-1097: Đi Cổ Năng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan xem tại

Share by MTQ

Chương 1097: Đi Cổ Năng. (3)

- Muội biết rõ như vậy là không đúng. Nhưng muội vẫn không nhịn được, nếu bảo muội chờ đợi tiếp, muội không biết mình đợi thêm một lần ba trăm năm nữa, muội có điên lên hay không, muội không muốn chàng đi, không muốn chàng lại đi.

Đột nhiên Thư Mộng ôm lấy người Lâm Dịch, mặt dán vào ngực của Lâm Dịch, nghẹn ngào khóc lên.

Tuy Thủy Linh Lung không nói gì, nhưng nàng vẫn nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch, nước mắt từ từ rơi xuống.

Trong lòng của Lâm Dịch lúc này dâng lên cảm giác đau nhói khó nói thành lời, khóe mắt có chút ướt át, sau đó dùng ngữ khí kiên định trấn an:

- Bây giờ chúng ta không tách nhau ra nữa, lần này ta quay trở về, chính là muốn mang các nàng cùng tiến vào Thiên Giới, các nàng nguyện ý không?

Thân thể nhị nữ đồng thời run lên, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lâm Dịch, nhìn thấy ánh mắt nhu hòa và kiên định của Lâm Dịch, nhị nữ gật đầu đồng ý.

Các nàng dùng sức ôm Lâm Dịch, sợ buông Lâm Dịch ra hắn sẽ biến mất.

Cứ như vậy, thời gian cũng quá trưa.

Tuy Lâm Dịch cực độ không muốn, nhưng đây không phải là thời điểm nhi nữ tình trường, hắn hít sâu một hơi, lôi nhị nữ trong ngực ra, đến lúc này, cảm xúc của nhị nữ đã ổn định trở lại.

- Chuyện lần này các nàng cũng đã nghe được, người tới là Thanh Long Bảo Huyền Đông Thiên của Thiên Giới, tới đây muốn phá hủy vị diện của chúng ta, mà người xuống chỉ sợ không phải chỉ bốn người, cho nên, hiện tại ta cần đi tới những nơi khác, xem những nơi khác có giống như Cổ Văn, bị đả kích hay không!

Lâm Dịch nghiêm mặt nói ra.

Sắc mặt Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung hơi biến đổi, lau khô nước mắt. Thủy Linh Lung gật đầu nói:

- Đại sự làm trọng, chàng đi đi, chúng ta sẽ đợi chàng, nhưng không thể đi quá lâu, chúng ta không muốn đợi thêm ba trăm năm nữa!

Thư Mộng cũng ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch. Trong ánh mắt khó tránh khỏi một tia lo lắng, nói:

- Cẩn thận chút, chúng ta đang đợi chàng.

Nhìn thấy hai mỹ nhân nhu tình trước mặt lo lắng ình, đột nhiên Lâm Dịch có cảm giác hoảng hốt, còn việc của Lâm Phỉ, trong lòng của hắn nhất thời không biết nên mở miệng nói với nhị nữ như thế nào mới phải.

Cũng không phải nói Lâm Phỉ trong suy nghĩ của hắn kém nhị nữ, nhưng nếu nói ra, còn dễ giải quyết, nhưng bất kể nói như thế nào, Lâm Dịch đã xác định quan hệ với Thủy Linh Lung và Thư Mộng, sau đó mới có Lâm Phỉ, mà khi hắn quan hệ với Lâm Phỉ, hắn đã xin lỗi Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung trong lòng. Cho nên khó tránh khỏi có chút áy náy với nhị nữ.

Có chút trầm ngâm một chút, rốt cuộc Lâm Dịch than nhẹ một tiếng, cúi đầu nói ra:

- Ân, ta đi rồi quay lại, còn có một việc nữa, chờ sau khi ta quay về, sẽ nói cho các nàng nghe.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung nghi hoặc, hỏi tiếp:

- Chuyện gì?

Nhưng Lâm Dịch cười khổ lắc đầu, nói:

- Chờ ta trở về rồi nói sau, hoặc là, ta sẽ dẫn nàng đi cùng.

Lâm Dịch nói lời này làm Thư Mộng cùng Linh Lung khó hiểu, nhưng Lâm Dịch cũng không dám với hai người bọn họ quá nhiều, nói:

- Ta đi trước.

Nói xong liền quay người ra khỏi phòng.

Trong phòng Thư Mộng cùng Thủy Linh Lung đột nhiên ngửi được một tia ý tứ hàm xúc, hai người nhìn nhau, đột nhiên Thư Mộng nhíu mày, nói:

- Hắn khó nói như thế, chẳng lẽ ở bên ngoài có nữ nhân khác?

Thủy Linh Lung có chút ngây ngốc, không dám xác định, nói:

- Có lẽ không đâu!

- Ai, dù sao, hắn đi Thiên Giới lâu như thế, mà vừa rồi hắn còn nói muốn dẫn…

Nhưng mà càng nói âm thanh của Thủy Linh Lung càng nhỏ, mang ai tới? Tại sao phải mang tới?

Đột nhiên Thư Mộng nghiến răng nghiến lợi, hung hăng nói:

- Tên này đúng là quá hoa tâm mà, thiệt thòi cho hai chúng ta thủ thân như ngọc chờ đợi hắn suốt ba trăm năm qua, không ngờ hắn dám có nữ nhân khác ở bên ngoài, ta…

Biểu lộ của Thủy Linh Lung có chút đau khổ. Sau một lát vẫn giải thích thay cho Lâm Dịch:

- Hoặc là…Hoặc là áp lực ở Thiên Giới quá lớn, cho nên…Cho nên…

Đột nhiên Thư Mộng kéo tay Thủy Linh Lung, nhíu mày một cái, nói:

- Tỷ tỷ, ngươi không cần giải thích thay hắn, xem ra chúng ta phải quản hắn thật chặt, nếu không trong lòng của hắn có chuyện gì, hắn bị áp lực sẽ đi tìm thêm tỷ muội cho chúng ta. Lần này chúng ta phải theo hắn tiến vào Thiên Giới, làm cho tâm tình của hắn trầm tĩnh lại, nếu không, hắn sẽ tìm thêm nhiều tỷ muội nữa đấy.

Thủy Linh Lung mông lung, ánh mắt có chút ngây ngốc, nhưng lại không biết nên nói cái gì, nhưng Thư Mộng lại nheo mắt lại, hung dữ nói:

- Tuyệt đối không thể để cho hắn dễ dàng vượt qua kiểm tra lần này, ta đúng là muốn nhìn, nữ tử Thiên Giới kia, rốt cuộc có cái gì tốt hơn chúng ta…

Lâm Dịch đang bay ra khỏi Cổ Vân, toàn thân có một tia hàn ý xuất hiện, nhưng ánh mắt nhạy cảm nhìn qua bốn phía, thẳng tới khi dùng thần thức dò xét mấy vạn dặm chung quanh, xác định không có ai có thể uy hiếp mình và Cổ Vân, cảm thấy khó hiểu, không biết là gì.

- Chẳng lẽ là sát ý đến từ Thiên Giới?

Lâm Dịch ngẩng đầu lên trời, nhưng sau đó lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ sát ý một cách tự nhiên này, sau đó tiếp tục giải quyết chuyện cần làm trước mắt.

- Lang Sa đã trở lại đại lục Bạch Đế, nàng tuyệt đối sẽ đi tới Cổ Thuật, có nàng là chiến sĩ tứ giai, có lẽ vẫn cầm cự được trong thời gian ngắn, mà số lượng tinh anh của hoàng tộc Bạch Đế cũng không ít, vấn đề duy nhất ở đây chỉ sợ là Cổ Năng.

Lâm Dịch âm thầm suy tư…Hơn ba trăm năm trước, mình chém giết toàn bộ cường giả Đại Tinh Vị của Cổ Năng mất rồi. Đoán chừng người đạt tới Đại Tinh Vị Cảnh chỉ là phượng mao lân giác mà thôi, cho nên, sau khi so sánh mạnh yếu, cũng phải đi tới nơi yếu nhất.

- Đi tới Cổ Năng trước, sau đó đi Cổ Thuật, cuối cùng là hoàng tộc Bạch Đế.

Lâm Dịch nghĩ tới đây, bỗng nhiên tốc độ tăng lên.

- Ta nhớ, tên của cái thành kia, gọi là Phượng Y Huyền thì phải?

Phượng Y Huyền tọa lạc tại biên giới phía bắc của hành tỉnh Y La. Đi xa về hướng bắc chính Cực Trú Hàn Viên, mặc dù các hành tỉnh khác hiện giờ đang là mùa hạ, nhưng ở Phượng Y Huyền này, thời tiết vẫn đóng băng, rất rét lạnh.

Lâm Dịch đi ra khỏi Vũ Môn của Phượng Y Huyền, người qua lại trên đường giống như nước thủy triều. Lại có chút buông lỏng một hơi. Khá tốt, không công kích nơi này, cũng không có công kích bình dân, nhưng không biết, Cổ Năng có bị công hãm hay không?

- Hi vọng không có gì a!

Lâm Dịch nghĩ vậy, cũng chẳng quan tâm tới chuyện kinh thế hãi tục, thân hình nhảy lên, hóa thành một đạo lưu quang, bay thẳng về phía chân trời.

Mà bên trong những bình dân trong Phượng Y Huyền đang mặc trang phục chống lạnh giữa mùa hè này. Miệng của Trương lão mở lớn, sau đó, nghe được âm thanh ngơ ngác của hắn:

- Chẳng lẽ, ta lại uống say?

Lâm Dịch không xa lạ gì Cổ Năng, có thể nói là quen việc dễ làm, nhưng một lát sau, hắn đã đi vào bên trong sơn mạch kia.

Trong tầng mây cao vút kia, từng ngọn núi giống như măng mọc xuyên tầng mây, ở trên cao không có bông tuyết, mặt trời ấm áp vẫn đang ở trên đỉnh đầu.

990. Chương 1 098-1099: Giết!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1098-1099: Giết!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Nhưng một lát sau, tầng mây bảy màu sáng bóng đã hiện ra trước mặt của hắn, Lâm Dịch cũng không rõ tình huống chính thức ở bên trong, nhưng nhìn thấy bình chướng bảy màu đó, hắn cũng yên tâm rất nhiều, đây chính là kết giới của bổn nguyên chi tháp, hiện giờ vẫn ngoan ngoãn nằm yên ở đó, nhưng tiêu chí là thế, nhưng cũng không có nghĩa là không xảy ra vấn đề gì.

Nghĩ tới đây, Lam Dịch buông lỏng một hơi.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng tiến lên, ánh sáng bạc trong tay lóe lên, thất thải nguyên tinh của Cổ Năng, đã xuất hiện trong tay của hắn.

Hào quang bảy màu từ tinh thể lập tức chiếu lên cấm chế bảy mùa của bổn nguyên chi tháp, sau một hồi chấn động, một lỗ hỏng nhỏ xuất hiện, Lâm Dịch thả người bay vào trong, nhưng vừa tiến vào bên trong, sắc mặt của Lâm Dịch đại biến. Cổ Năng năm đó giống như tiên cảnh nhân gian, bây giờ đã hóa thành một tử vực.

Không có một tia khí tức sinh mệnh nào, những ma thú cực hiếm năm đó, hôm nay từng mảng lớn, đã bốc khói cuồn cuộn, biến thành tro tàn.

Thần thức của Lâm Dịch khuếch tán ra ngoài, cả Cổ Năng, chỉ có bốn người.

Mà bốn người này, khí tức sinh mệnh, chính là từ Thiên Giới.

Trong mắt của Lâm Dịch, lập tức lộ ra sát ý, cho dù hắn không có hảo cảm gì với Cổ Năng này, nhưng cho dù nói như thế nào, thì đây cũng là quê quán của hắn, mà ở đây, chỉ là hậu bối những kẻ có mâu thuẫn với hắn, thậm chí trong có chắc chắn cũng có huyết thống họ hàng xa với hắn.

Mà hôm nay, đã bị người ta giết gà chó không tha?

Một cổ sát ý lành lạnh từ trong thân thể Lâm Dịch tản ra, thân hình của hắn từ từ biến mất vô ảnh vô tung.

Bên ngoài bổn nguyên chi pháp của Cổ Năng, bốn thân ảnh mặc quần áo tím đẹp đẽ đứng đó, đứng ở giữa không trung, một người trong đó cầm trong tay một tấm gương, tấm gương có phong cách cổ xưa, thân của tấm gương có màu vàng lợt, một loại khí tức không nói rõ thành lời hiện ra, chỉ cảm thấy phong cách của nó quá cổ xưa, lại quá thần bí mà thôi.

Nhưng nhìn vào tấm gương này rất quỷ dị, nhưng thực tế cũng không quá thần kỳ, bốn người này, đang đứng tán gẫu với nhau, không có rời đi, giống như đang đợi cái gì đó.

Qua một lát sau, một gia hỏa có đầu chọc nhàm chán vỗ đầu, sau đó liếc nhìn chung quanh, trong miệng nhịn không được mà lầm bầm, nói:

- Rốt cuộc tên Dâm Long kia làm gì thế? Đã qua thời gian ước định rồi, chẳng lẽ còn chưa làm xong?

Không nhắc thì thôi, nhắc tới chuyện này, ba người khác đều thở dài một hơi.

Một người trong đó giọng điệu tức giận, hiển nhiên có quan hệ không hòa hợp với tên gọi là Dâm Long kia, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Trước đó không nói, nếu lần này là do ta dẫn đội thì không có chuyện gì rồi. Hiện giờ đã qua thời gian ước định, mà không có tin tức gì, xem ra, tiểu tử này đã đụng phải mỹ nhân nào rồi, sau đó mải chơi gái cho nên quên mất công việc của đại nhân giao cho.

Một người bên cạnh cũng đồng ý, gật đầu, nhưng lại nhíu mày, ngẩng đầu nhìn trời, trong thần sắc mang theo một ít lo lắng, nói:

- Lần này đại nhân bàn giao công việc, ngàn vạn lần không được làm hỏng việc, cũng không quan tâm tới hắn nữa, cứ thế này mà bị liên lụy theo, vậy thì không ổn.

Người cuối cùng cũng nhìn sắc trời, rất bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp a, chỉ có thể đợi…Nghe nói bên Xích Long gặp được một con đàn bà là tứ giai. Tên đó đánh mà mê mẩn, nhưng không giống như tên Dâm Long kia, một chút phản ứng cũng không có. Hắn cũng không nóng nảy mà chấm dứt, thực con mẹ nó không may, tại sao bên của chúng ta lại nhàm chán như vậy? Đừng nói tam giai, tứ giai, cho dù là nhất giai cũng không đụng được, đúng là nhàm chán.

- Ai, thời gian từ đây tới lúc đại nhân bàn giao, vẫn còn mấy tiếng đồng hồ, chờ một chút đi, nếu thật sự không được…Tiểu Thử, cũng chỉ có thể bảo ngươi đi một chuyến, xem bên đó đã xảy ra chuyện gì.

Tên vừa nói chuyện lúc đầu, vào lúc này lo lắng nói ra.

- Ân, biết rồi!

Người vừa lên tiếng cũng có chút không vui, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ lần này cũng không tầm thường, cho nên đồng ý, tuy trong lòng có chút oán hận, nhưng cũng chỉ có thể như thế mà thôi, nhưng sắc mặt cực kỳ không kiên nhẫn.

Trong lúc nhất thời, bốn người hoặc là lo lắng, hoặc là không kiên nhẫn, nhưng cũng không nói thêm cái gì, bọn họ cũng không phát hiện ra, có một đôi mắt màu đỏ ở sau lưng của bọn họ, khoảng cách không tới một dặm.

Đôi mắt đó hiện ra một chút sắc đỏ, nhưng vào lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, âm thanh "khanh khách" rất nhỏ từ đốt ngón tay truyền ra, trên gương mặt tuấn tú của hắn hiện ra vẻ lạnh buốt…

Máu tươi tụ tập lại thành một con sông, hỗn hợp trong đó là phòng ốc sụp đổ kèm bụi đất, thị trấn nhỏ của Cổ năng hiện giờ đã biến thành phế tích hoàn toàn…Tay chân đứt gãy hiện ra khắp nơi, trạng thái tử vong vô cùng đáng sợ, rơi vãi ở tất cả các góc, lửa lớn đang thiêu đốt ở trên các phế tích, khói đen bốc lên nồng đậm, mùi máu nồng đậm gay mũi có ở khắp nơi, chui vào trong mũi của Lâm Dịch, kích thích thần kinh của hắn, đôi mắt của hắn đã biến thành đỏ tươi, thậm chí chỉ có một chút màu đen ở trong.

- Không thể tha thứ!

Lâm Dịch nhẹ nhàng nói ra, ánh mắt nhìn lên trời, bầu trời quang đảng chiếu sáng vạn dặm, đột nhiên không chút dấu hiện hóa thành màu đen, áp lực và sát ý lạnh lẽo tới tận cùng hiện ra, từ từ hình thành trên bầu trời.

Bốn người nhìn thấy bầu trời đột nhiên biến đổi, cũng cảm ứng được, một người ngẩng đầu lên, lộ ra bộ dáng mỉa mai.

- Bầu trời của cái vị diện rác rưởi này thật là…

Âm thanh phàn nàng dừng lại, chủ nhân của âm thanh này cũng dừng lại, ánh mắt của hắn cừng đờ…

Ba người bên cạnh liếc nhìn hắn một cái, nhìn thấy ánh mắt của hắn kinh ngạc, cho nên nhìn theo ánh mắt của hắn, ngay lập tức, ba người cũng cứng đờ, nhìn thấy một người giống như tu la, ánh mắt lạnh như băng, không có một chút cảm xúc nào.

Nhưng ánh mắt của bốn người nhìn Lâm Dịch, từ từ có biến hóa, ban đầu là kinh ngạc, sau đó là ngưng trọng, đến cuối cùng biến thành sợ hãi.

- Thằng này không đơn giản, cẩn thận.

Ánh mắt nhìn Lâm Dịch, một người trong đó nuốt nước bọt một tiếng, sau đó nhắc nhở đồng bọn, ba người khác, hiện giờ cũng gật đầu đồng ý, không nói lời nào, ánh mắt cẩn thận nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch mà đề phòng, nhưng trên người đã tản mát ra các màu sắc của năng lượng, hiển nhiên đã làm tốt chuẩn bị.

Từ trên người Lâm Dịch, truyền ra áp lực và cảm xúc nặng nề tới cực điểm, giống như đang ăn mòn tâm thần của bọn họ, tâm của bọn họ, cũng run lên nhè nhẹ vì sợ hãi.

Còn chưa ra tay, thậm chí còn chưa lên tiếng nói ra lời nào, chỉ nương theo khí tức trên thân thể, đã làm cho bốn tên cường giả tới từ Thiên Giới run lên nhè nhẹ, là loại áp lực mạnh mẽ tới mức nào?

Hôm nay, bọn họ cũng không đi để ý tới chuyện này, Lâm Dịch không biết bốn người này, cũng không muốn biết.

Rốt cuộc, thời điểm chỉ còn cách bốn người này chừng trăm mét, thân thể của Lâm Dịch dừng lại.

991. Chương 1 098-1099: Giết!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1098-1099: Giết!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1099: Giết! (2)

Gió cũng dừng lại, áp lực này đã đạt tới mức tận cùng, cũng từ từ tiêu tán vô ảnh vô tung.

Trên mặt Tiểu Thử dâng lên một chút huyết khí, nhưng lại buông lỏng một hơi, ánh mắt ngưng trọng, quát lên:

- Ngươi là ai?

Lời còn chưa dứt, Lâm Dịch ngẩng đầu lên.

Bỗng nhiên, cuồng phong xuất hiện, khứ tức cường hãn tới cực điểm, giống như một đạo vòi rồng, bỗng nhiên từ mi tâm của Lâm Dịch bạo phát ra, sắc mặt của bốn người này bỗng nhiên tái nhợt, liên tục thổ huyết, bốn người, cứ như vậy mà ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, nhưng bỗng nhiên trong nháy mắt, khí thế kia, lại bị thu hồi.

Trên mặt, không còn một tia huyết sắc nào nữa, Tiểu Thử ngưng trọng đề phòng, hiện giờ trên mặt đã biến thành bối rối và hoảng sợ.

Trên mặt Lâm Dịch không lộ ra vẻ gì, lạnh như băng, đôi mắt vốn màu đỏ, hiện giờ xuất hiện màu đen quỷ dị.

- Những chuyện này, là các ngươi làm!

Âm thanh không mang theo chút cảm xúc nào vang lên.

Âm thanh tuy nhẹ, nhỏ, nhưng vào trong tai của bốn người, lại có uy lực giống như đối phương đang hét to vào tai, vô cùng đáng sợ, một cổ run rẩy từ trong bản năng dâng lên, bao phủ toàn thân.

- Đại nhân, thỉnh nghe tiểu nhân giải thích!

Một người trong đó bỗng nhiên trợn to mắt, trong miệng hô to, ánh mắt sợ hãi.

- Không cần, các ngươi đáng chết!

Lâm Dịch nói xong, giống như tử thần tuyên án người chết.

- Oanh!

Một tiếng sấm sét, rốt cuộc cũng chuẩn bị xong, từ trên không trung nổ vang, tia chớp màu lam, chiếu sáng biểu lộ của bốn người này, sợ hãi, tái nhợt, căng cứng giống như mặt của người chết.

Thân thể của Lâm Dịch giống như bóng ma, biến mất vô ảnh vô tung, nhưng trong mắt bốn người, biến thành tuyệt vọng.

- Vụt!

Giống như một tia chớp, một đạo bạch quang sáng lên, nhất là người gần Lâm Dịch nhất, thân thể ngừng lại, đôi mát lồi ra, trong đó hiện ra một tia không cam lòng và thần sắc tuyệt vọng thật sâu.

Vô thanh vô tức, trong vô thanh vô tức, thân thể của người nọ, giống như tự động phân giải, bắt đầu từ chân của hắn từng mảnh lại từng mảnh, những khối thịt hình vuông bị cắt ra, các hình vuông vô cùng bằng nhau, từ từ rơi ra, thân thể của hắn, không ngờ trong nháy mắt, bị kiếm nhanh như thiểm điện của Lâm Dịch, chém thành vô số mảnh hình vuông như thế.

- A!

Đột nhiên một người trong đó sợ hãi kêu to đầy tuyệt vọng, bởi vì chuyện này đã vượt qua giới hạn tâm lý thừa nhận của hắn, hắn cố lấy hết dùng khí bổ nhào về phía Lâm Dịch, một đạo lam sắc quang mang bao phủ toàn thân, giống như khí vụ màu xanh da trời, trường kiếm trực trỉ, mang theo uy thế chưa từng có từ trước tới nay, khí thế không có đường lui, bay về phía Lâm Dịch, nhưng kiếm khí thật dài của hắn, giống như tấm thủy tinh bị vỡ vụn, bị vô số mảnh vỡ màu đen cắt nát.

Dưới một kiếm kịch liệt này, hắn phát ra một kiếm có uy lực vượt qua thực lực của hắn.

Biểu lộ của Lâm Dịch không có thay đổi gì, hắn gần như đờ dẫn, nhìn thấy người và kiếm đang lao tới như hòa vào nhau, thân thể của hắn giống như bóng ma, biến mất vô ảnh vô tung.

- Vụt!

Lại một đạo ánh sáng hiện ra.

Thân thể màu xanh da trời lượn lờ, kéo dài trong khoảng cách gần mười dặm, sau đó, cứ như vậy mà tiêu tán trong không khí, không rõ là chuyện gì.

Khí kình màu xanh da trời tiêu tán, đồng thời tiêu tán với nó, chính là thân thể.

Một cổ khí lạnh từ trên chạy dọc thân thể, hai người cuối cùng hoàn toàn ngây ngốc nhìn tất cả những chuyện diễn ra trước mặt.

- Đại…Đại nhân, xin đừng giết tiểu nhân, xin đừng giết tiểu nhân!

Tiếng cầu xin tha thứ vang lên, sắc mặt vô tình của Lâm Dịch hiện ra trước mặt hắn, thân trí của người thứ ba, gần như bị sụp đổ.

Có thể lăn lộn ở Thiên Giới, đạt tới thực lực tứ giai, đều là người có tâm trí kiên định thế nào có thể nghĩ, nhưng mà, hiện giờ, chút kiên định đó đã biến mất hoàn toàn, hoặc là nói, hắn không còn kiên định nữa, bởi vì Lâm Dịch giống như một tử thần phán định cái chết, thần trí của hắn, đã bị sụp đổ, có thể nghĩ thủ đoạn của Lâm Dịch, là huyết tinh và độc ác tới cỡ nào.

Lâm Dịch nhìn tên ở trước mặt đã buông tha chống cự, trong đối mắt trang đầy hoảng sợ, tuyệt vọng và cầu xin tha thứ, người Thiên Giới là người thế nào, Lâm Dịch biết quá rõ, cho nên Lâm Dịch cúi đầu nhìn hắn, mở miệng hỏi:

- Bọn họ, ngươi có cho bọn họ cơ hội cầu xin tha thứ không?

Đem ánh mắt nhìn dưới đống đổ nát hoang toàn của thị trấn, bên dưới là thi hài của một đứa bé, trong mắt đứa bé trống rỗng, trên khuôn mặt vốn non nớt bám đầy bụi bẩn, con mắt đáng lẽ trong sáng như sao trời, rất thuần khiết kia, đã biến thành ảm đạm không có chút sáng bóng nào.

Lâm Dịch im lặng, hắn không cho rằng mình là chúa cứu thế, cũng không phải là bố tát sống, nhưng mà...Khi nhìn thấy sinh mạng bé bỏng ở trước mặt cứ như vậy mà tiêu tán, ộ dáng bi thảm tới cực điểm, trong lòng nhịn không được mà bi phẫn, hắn chỉ là đứa bé mà thôi, tánh mạng của hắn, vốn chỉ mới bắt đầu...

Lâm Dịch nói xong, thân thể biến mất, sau đó "Vụt" một tiếng nhỏ, một đạo ánh sáng hiện ra, biểu lộ của người cầu khẩn, đã bị biến dạng, sau một lát, cũng giống như hai tên trước, thân thể hóa thành vô số mảnh vỡ, từ trên không trung rơi xuống lả tả.

Trên mặt của Tiểu Thử còn một chút huyết sắc, lặng yên mất đi, bờ môi run rẩy. gương mặt biến thành màu xanh.

- Không...Tiểu nhân không có động thủ...Chính là bọn họ, là bọn họ động thủ, đại...Đại nhân, thỉnh...Thỉnh người tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân không có giết người!

Tiểu Thử hô hấp dồn dập, hắn không ngừng lui về phía sau, giống như tùy thời có thể té từ trên không trung xuống mặt đất.

Lâm Dịch vẫn dùng tốc độ chầm chậm đi tới gần, ánh mắt của hắn không có nhìn lên người của tên Tiểu Thử, mà cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nhưng càng là như thế, tâm tình của Tiểu Tử, càng mát lạnh.

- Nhiệm vụ của các ngươi chính là phá hủy bổn nguyên chi tháp, đều vì minh chủ, ta có thể hiểu được, nhưng vì cái gì các ngươi luôn có thói quen lạm sát người vô tội? Hoặc là các ngươi là cấp thấp nhất ở Thiên Giới, không cách nào khống chế người khác, thậm chí cả tính mạng của mình, cho nên sau khi đi tới vị diện này, các ngươi muốn bày tỏ sự ưu việt của mình?

Âm thanh của Lâm Dịch giống như cây búa tạ nện vào tâm thần của Tiểu Thử, làm cho gương mặt đã khôi phục chút huyết khí, cứng ngắc lại.

- Cảm giác khi dễ người nhỏ yếu thì thế nào? Hưng phấn? Kích động? Cảm giác sự ưu việt của mình rất tốt sao? Loại cảm giác khống chế sinh tử của người khác thật sự thoải mái sao?

- Người nhu nhược như các ngươi, còn sống, đã không có chút ý nghĩa gì nữa!

Lâm Dịch nói ra câu sau cùng, giống như sấm sét vang lên bên tai của Tiểu Thử, biểu lộ vốn cứng ngắt của hắn biến thành dữ tợn, trừng lớn hai mắt, đột nhiên hét to:

- Không...Không...

Bỗng nhiên ngân sắc quang mang lóe lên, thân thể Tiểu Thử, trong nháy mắt bị ngân sắc quang mang bao phủ, gương mặt của hắn biến thành dữ tợn, lộ ra nụ cười giống như nhìn thấy ánh sáng rạng đông.

- Không gian dị năng?

Lâm Dịch thì thầm, thân thể sáng ngời, một đạo bạch sáng quang mang lóe lên.

992. Chương 11 00-1102: Cổ Thuật.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1100-1102: Cổ Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Không có hiệu quả với ta.

Tiểu Thử nghe xong câu sau cùng, ý thức lâm vào trong bóng tối.

Bỗng nhiên tất cả yên tĩnh lại, Lâm Dịch cúi đầu, nhìn tráng cảnh giống như địa ngủ ở phía dưới, lơ lửng trên không trung, gió cũng ngừng thổi, tiếng sấm cũng biến mất vô ảnh vô tung.

- Nghỉ ngơi đi!

Trong nội tâm Lâm Dịch cảm thán, sau đó phất tay.

Phát tay che trời, dùng lực lượng cường hãn của Lâm Dịch hiện giờ mà hình dung, là không quá đáng chút nào, cả thị trấn nhỏ của Cổ Năng phía dưới đã biến thành địa ngục, đột nhiên có một tấm lưới tràn ra, che phủ toàn bộ phòng ốc và thi thể dưới một lớp bụi mù, hình thành một tấm màn bụi dày đặc, làm cho không ai có thể nhìn thấy biến hóa bên dưới.

Run rẩy kịch liệt chỉ diễn ra trong vài phúc, sau đó khôi phục sự yên tĩnh, màn bụi tản ra, cả thị trấn nhỏ Cổ Năng lúc trước, cành như địa ngục trước kia, hiện giờ đã biến mất toàn bộ, chỗ này, đã biến thành mặt đất kiên cố và sạch sẽ.

Chỉ có một ít bụi đất vẫn còn một ít màu nâu của máu tươi, trong không khí vẫn còn mùi tanh của máu.

Lâm Dịch dừng lại một lúc trên không trung, rốt cuộc thở dài một tiếng, sau đó nhìn qua một phía.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh mắt của hắn vô cùng thâm thúy, nhìn lên Thiên Giới.

- Thanh Long Bảo, cho dù nguyên nhân là gì, ta cũng sẽ tính sổ với các ngươi, phải trả một cái giá thật lớn, ta thề!

Hóa thành một đạo lưu quang, Lâm Dịch biến mất trên không trung, thế ngoại đào viên an tường của ngày xưa, thị trấn của Cổ Năng, theo sự rời đi của Lâm Dịch, đã biến mất một cách chân chính trên đại lục Bạch Đế.

- Nhanh, nhanh!...Nhanh tiến vào bổn nguyên chi tháp, tiến vào bổn nguyên chi tháp!

Lo lắng cộng thêm tiếng la hét vang lên khắp trấn nhỏ. Trên bầu trời, có năng lượng gào thét xẹt qua phía chân trời, phát rất nhiều đóa hoa nở rộ thật tươi đẹp. Trấn nhỏ yên tĩnh bình lặng đã sớm biến thành biển lửa. Thỉnh thoảng có năng lượng từ không trung rớt xuống, cường giả Tinh Vị Cảnh dùng năng lượng của mình ngăn cản lại...Nhưng mà, cái năng lượng kia quá mạnh mẽ, trước mặt cỗ năng lượng kia, thân thể của bọn họ còn cứng rắn hơn nham thạch, nhưng cũng không có tác dụng chống cự gì quá lớn cả.

Năng lượng sáng bóng này làm nổ nát thân thể của bọn họ một cách vô tình, mạnh mẽ va chạm với mặt đất, lưu lại một cái hố cực lớn đang thiêu đốt...Mỗi một đạo năng lượng, ít nhất có thể mang đi tính mạng của rất nhiều người.

Lối vào bổn nguyên chi tháp, năng lượng bảy màu đã bị đánh vỡ, sắc mặt tái nhợt, thần sắc sợ hãi của người trước tiếp người theo Lang Sau. Một tên chiến sĩ Tinh Vị Cảnh Thượng Giai, đang dùng sức hô hào...Dùng thực lực của hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho năng lượng trên không trung rơi chậm một chút, tận lực tránh cho người ta ít bị tổn thương nhất...Hắn không có năng lực đánh tan năng lượng này một cách hoàn toàn.

Cao giữa không trung, một hồi đại chiến đang diễn ra, từng đạo ánh sáng năng lượng sáng ngời người tới ta đi, đánh sống đánh chết.

- Hắc hắc, thật sự không nghĩ tới, đi tới vị diện này có thể gặp được người mạnh như ngươi, thật sự là khiến người ta kinh ngạc, ha ha ha ha…

Một tiếng cười phóng đãng vang dội khắp bầu trời, nhưng tiếng cười này rất chói tai, vừa dùng năng lượng tương giao, hắn còn lựa chọn cách giằng co với đối đây…Đây chính là trận giằng co thứ ba của bọn họ.

Người ở trước mặt của hắn, là một đạo thân ảnh mặc quần áo trắng…Tóc dài như thác nước đang tung bay Lang Sau lưng của nàng, dung nhan tuyệt mỹ trong trẻo của nàng, hôm nay đã mang theo một tia huyết sắc. Trong tay nàng cầm một thanh trường kiếm, tư thế hiên ngang đón gió mà đứng…Đây chính là nữ nhân mà bất cứ nam nhân nào cũng muốn chinh phục.

Mà nàng, chính là người trước kia cùng đi với Lâm Dịch, cùng trở về đại lục Bạch Đế, Lang Sa!

Trong đôi mắt trong trẻo của Lang Sa mang theo sát khí điên cuồng, mỗi lần con ngươi của nàng nhìn qua đều nghe được tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu khóc liên tiếp truyền vào tai, trong thần sắc của nàng mang theo lo lắng và đau lòng. Lang Sau đó biến thành sát khí, sát khí càng lúc càng mạnh, lạnh lùng nhìn về tên nam nhân mặc áo tím đứng cách nàng không xa.

Vì ngăn cản đám người này, mười mấy tên cường giả Cổ Thuật, trên người cũng đã mang hoặc nhẹ hoặc trọng thương. Vây quanh ba tên cường giả áo tím…Tuy trận pháp của Cổ Thuật không tính là quá mạnh, nhưng vẫn có thể quấn lấy tới bây giờ.

- Lang Sa, ngươi không Lang Sao chứ?

Lang Sau lưng của Lang Sa, cũng có ba bốn tên cường giả Đại Tinh Vị Cảnh của Cổ Thuật…Nhưng năng lượng trên người của bọn họ vô cùng cường hoành, tất cả đều là cường giả Đại Tinh Vị Cảnh. Mở miệng nói chuyện là một thanh niên có tướng mạo anh tuấn…Thanh niên này cắn chặt hàm răng, khóe miệng mang theo máu tươi, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào tên cường giả áo tím đứng cách Lang Sa vài ngàn mét, đôi mắt ngẫu nhiên nhìn về phía Lang Sa, mang theo một tia lo lắng không cách nào che dấu…Mà ở trong lòng của hắn, còn mang theo một tia si mê không cách nào che dấu.

Nếu như Lâm Dịch ở chỗ này. Nhất định sẽ nhận ra người này. Trong thời gian Lâm Dịch giả dạng Hàn Thế tiến nhập vào trong Cổ Thuật, gặp được tên thanh niên này si mê Lang Sa, tên là Vệ Vũ.

Ở sau lưng Vệ Vũ, là một nữ tử tướng mạo thanh tú, tuy dung mạo của nàng không phải tuyệt mỹ, nhưng cũng là giai lệ nhân gian hiếm thấy, đây chính là muội muội của Vệ Vũ, tên là Vũ Linh. Ba trăm năm qua chính là một trong những nhân vật trụ cột của Cổ Thuật.

- Không có việc gì.

Lang Sa nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tên cường giả áo tím, nhẹ nhàng trả lời một câu, Lang Sau đó trầm mặc, Vệ Vũ há hốc mồm, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Sát ý trong mắt tăng lên, nhìn chằm chằm vào tên cường giả áo tím kia.

- Với thực lực của ngươi, có lẽ đã có thể phi thăng Thiên Giới, vì cái gì còn dừng lại ở vị diện này? Thật sự là ngạc nhiên đấy!

Tên cường giả áo tím hình như cũng không nóng nảy động thủ, vẫn ung dung hỏi.

Ánh mắt trong trẻo của Lang Sa lạnh lùng nhìn hắn, cũng giống hai lần trước, đôi mắt của nàng băng lãnh giống như muốn đóng băng đối phương vậy.

Cường giả áo tím nhún vai không thèm để ý, nói:

- Đã không muốn quay về…Vậy được rồi. Nhưng mà, đánh lâu như thế, chắc hẳn ngươi cũng biết ngươi không phải đối thủ của ta chứ? Trung thực mà nói, những việc như lạt thủ tồi hoa, ta không muốn làm…Chỉ cần ngươi bây giờ rời đi, ta sẽ không khó xử ngươi, ngươi thấy thế nào?

Cường giả áo tím dùng lời lẽ có thể thương lượng, nhưng Lang Sa vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

- Giết ta, ngươi sẽ phải trả giá thật lớn!

Sau một lát, âm thanh của Lang Sa trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ từ nói ra.

Nụ cười trên mặt của tên cường giả áo tím cũng cứng lại một chút, trong mắt hiện ra lửa giận, nhưng sau đó nhún vai cười nói:

- Đúng vậy, ta thừa nhận…Tuy ta mạnh hơn so với ngươi, nhưng ta thực sự muốn giết ngươi, cái giả phải trả đúng là không nhỏ…Nhưng không nên quên, chúng ta ở đây có bốn người, mà bên của các ngươi, trừ ngươi ra, còn lại chỉ là rác rưởi mà thôi. Nếu chúng ta liên hợp lại, hắc hắc…Chỉ sợ ngươi không thừa nhận được a!

993. Chương 11 00-1102: Cổ Thuật.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1100-1102: Cổ Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1101: Cổ Thuật. (2)

Ánh mắt của Lang Sa trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn quét qua chung quanh, nàng không thể không thừa nhận…Đối phương nói hết sức chính xác. Chính mình cường thịnh trở về, cũng chỉ có một mình mình mà thôi, nhưng đối phương lại có bốn người. Tuy rất muốn giết chết bọn chúng, nhưng hữu tâm mà vô lực.

Bốn người này không biết đến từ nơi nào, thực lực đạt tới tứ giai, tuy ở vị diện này, phải áp súc lực lượng xuống mức tứ giai…Nhưng thực lực khi chiến đấu thật sự, cũng phân chênh lệch, cường độ thân thể, khả năng cảm ứng và thao túng năng lượng, kinh nghiệm chiến đấu…Tất cả những thứ này chính là mấu chốt khi thắng bại khi chiến đấu.

Mà Lang Sa, cho dù cường độ thân thể hay là cảm ứng thao túng năng lượng…Thậm chí là kinh nghiệm chiến đấu, nàng yếu hơn gia hỏa tứ giai này không ít, đối mặt với bất cứ người nào ở đây, cho dù là ai nàng cũng không phải là đối thủ, chớ đừng nói chi đối phương có bốn người…Nàng không có một cơ hội chiến thắng.

Nhưng lúc này nàng có khả năng thắng sao? Đôi mắt của nàng lạnh lùng và trong trẻo nhìn qua thảm trạng dưới đất, trong đôi mắt của nàng hiện ra tức giận…Bản thân nàng không có cảm tình đặc biệt với người nào, nhưng cũng không có nghĩa là nàng vô tình vô nghĩa…Tộc nhân sớm chiều ở chung mấy trăm năm.

Mà bị đồ sát trước mặt, nàng không cách nào làm như không thấy được!

- Lâm Dịch…

Đột nhiên trong lòng Lang Sa nhớ rõ, hôm nay, ánh rạng đông duy nhất của nàng chính là người cùng trở về đại lục Bạch Đế này, thực lực của nam nhân đó mạnh hơn nàng không biết bao nhiêu lần.

Tuy không biết nên giải thích thế nào hắn mới tới đây, nhưng chỉ cần hắn đến, chỉ dùng năng lượng tứ giai áp chế, nàng cũng tin tưởng hắn sẽ có thể đánh bại và đánh chết đám người này.

Thanh niên áo tím đợi một lát mà đối phương vẫn không trả lời mình, tức giận trong mắt lóe lên lần nữa, trên mặt nở nụ cười, nhưng trong lòng trầm xuống, ngẩng đầu nhìn sắc trời, hắn than nhẹ một tiếng, con mắt nhìn lên người Lang Sa, ngữ khí hình như mang theo bất đắc dĩ:

- Nếu ngươi không biết chừng mực như thế…Như vậy thật có lỗi.

Nói xong, đột nhiên quay sang mấy người đang bị mười mấy người Cổ Thuật dùng trận pháp vây khốn, nhưng sắc mặt vô cùng nhẹ nhõm, thậm chí còn mang theo một ít ý tứ vui đùa, nói:

- Thời gian không còn sớm, đừng đùa nữa.

Trong lòng Lang Sa trầm xuống, ánh mắt của nàng trầm xuống.

- Tuy chỉ là một đám rác rưởi ở vị diện này, nhưng trận pháp của bọn chúng vẫn có chút năng lực, nên nghiên cứu một chút.

Trong trận pháp, truyền ra tiếng cười, sắc mặt của mấy tên Đại Tinh Vị Cảnh ở sau lưng Lang Sa đại biến, con mắt nhìn chằm chằm vào trong trận pháp.

- Chơi thế đủ rồi…Nhưng đã tới giờ, nhưng cũng không có biện pháp, đi thôi.

Lại một âm thanh nữa vang lên, lập tức không thấy đối phương súc thế gì, đột nhiên trong trận pháp phát ra hào quang chói mắt, bắn ra.

- Cẩn thận!

Sắc mặt Vũ Vệ đại biến.

Chỉ thấy mấy tên cường giả Cổ Thuật duy trì trận pháp, sắc mặt đại biến, ngay sau đó, sắc mặt của bọn họ trầm xuống, rồi âm thanh phun máu vang lên liên tiếp!

- Oanh!

Giống như thiên địa cũng run rẩy, phát ra âm thanh bạo liệt, âm thanh ầm ầm vang lên liên tiếp.

- A!

Tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng của đám cường gải Tinh Vị Cảnh vang lên, từ trên không trung rơi xuống đất! Máu tươi từ trong miệng hơn mười tên cường giả Tinh Vị Cảnh phun ra, có người đứt tay đứt chân rơi xuống.

- Đáng chết!

Hai mắt của Vệ Vũ tuôn ra tơ máu, cơ hồ muốn bổ nhào qua.

- Ca ca…

Vệ Linh tay nhanh mắt lẹ, bắt hắn lại.

- Thả ta ra, ta muốn giết đám hỗn đản đó!

Vệ Vũ quay đầu lại quát lên.

Nhưng Vệ Linh nhanh chóng cắn chặt hàm răng, trong hai mắt bắn ra một toa oán độc và cừu hận như sắp nổ tung. Lập tức lắc đầu:

- Ca ca, ca không phải đối thủ của bọn họ.

- Ta…

Hai mắt Vệ Vũ mở to, Vệ Linh không cho ca ca đi tìm chết, sau một lát, Vệ Vũ cắn chặt răng, nhưng lại vô lực cúi đầu xuống, toàn thân của hắn run rẩy…Cao ngạo như hắn, thời điểm tộc nhân bị tàn sát, nhưng hắn không có năng lực báo thù…Có thể tưởng tượng, trong lòng của hắn khó chịu thế nào.

Mà lúc này, rốt cuộc ánh sáng bạo tạc đã tán đi.

Ba đạo thân ảnh hiện ra trong mắt của Lang Sa và đám cường giả Đại Tinh Vị Cảnh.

Quần áo màu tím của bọn họ vẫn đẹp đẽ không bị ảnh hưởng gì bởi vụ nổ vừa rồi, thậm chí một nếp uốn cũng không có. Trên mặt mang theo nụ cười nghiền ngẫm, nổ tung vừa rồi đối với bọn họ mà nói, không có chút ảnh hưởng nào.

- Hổn đãn!

Vệ Vũ cắn chặt hàm răng, nhưng không có biện pháp nào!

- Thời gian đã qua thật nhanh, rất lâu rồi không vui vẻ như vậy!

Thời điểm nổ tung, ba tên cường giả áo tím, một tên trong đó gãi đầu, khóe miệng xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm.

- Nhiệm vụ này mặc dù không có tính khiêu chiến gì, nhưng đúng là rất thú vị!

Một tên áo tím trong đó cười lên, hắn cúi đầu, nhìn đám người thần sắc hoảng sợ chạy trốn khắp nơi, đột nhiên trong ngực dâng lên một cảm giác cao cao tại thượng.

Tại Thiên Giới, cường giả tứ giai không tính là gì, mà ở cái vị diện rác rưởi này, bọn họ là tồn tại vô địch chân chính. Nếu không phải sau khi tiến vào Thiên Giới, không cho phép trở về vị diện cấp thấp, hắn tình nguyện ở đây xưng vương xưng bá, cũng không muốn trở về Thiên Giới làm tiểu đệ, thậm chí là pháo hôi.

Khóe miệng của hắn đột nhiên tràn đầy thần sắc nghiền ngẫm, đột nhiên khẽ vươn tay, một đạo năng lượng, đánh vào vị trí cửa của bổn nguyên chi tháp, chỗ đó có đông người nhất.

- Hỗn đản!

Hai mắt Vệ Vũ như sắp nổ tung, cơ hồ hắn bỏ qua tay của Vệ Linh, bỗng nhiên đánh về phía dưới.

Năng lượng đánh xuống phía dưới vừa rồi, đại bộ phận đều là dư ba của năng lượng giao đấu còn sót lại. Nhưng còn lần này, hoàn toàn là công kích chủ lực a...Nếu quả thật đánh trúng chỗ nào, ít nhất phải có mấy trăm người chết.

Cường giả ở cửa bổn nguyên chi tháp, sắc mặt đã hoàn toàn tái nhợt. Hắn trừng to mắt, hắn biết mình tuyệt đối không thể chống lại đạo năng lượng này. Chỉ có thể khàn giọng gào lên điên cuồng:

- Nhanh tản ra! Nhanh tản ra!

Nhưng mà thân thể, biết rõ mình không thể chống cự nhưng hắn vẫn nhào lên!

Người bình thường phía dưới, sắc mặt đã hoàn toàn không còn chút máu. Trong đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng, thậm chí có người thân thể mềm nhũn...Đạo năng lượng này vô cùng mạnh mẽ, từ không trung áp xuống. Trước mặt năng lượng này, tất cả mọi người cảm giác mình giống như con kiến nhỏ bé.

- Hỗn đản, hỗn đản!

Tốc độ Vệ Vũ mặc dù nhanh, nhưng so sánh với đạo năng lượng kia vẫn còn chênh lệch. Huống hồ...Cho dù hắn tới, thì có thể làm gì? Đại Tinh Vị Trung Giai, ở đại lục này tính là cường giả, nhưng ở Thiên Giới mà nói, hắn thậm chí không được tính là chiến sĩ nhất giai, mà công kích của năng lượng tam giai, cũng không phải hắn có thể ngăn cản...

Một đạo thân ảnh màu trắng, thời điểm Vệ Vũ tuyệt vọng, bỗng nhiên có một thân ảnh lóe lên bên cạnh hắn, đã ngăn cản ở trước mặt cổ năng lượng này.

Vệ Vũ ngẩn ngơ, sau đó mở to mắt, đúng là Lang Sa! truyện từ

994. Chương 11 00-1102: Cổ Thuật.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1100-1102: Cổ Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1102: Cổ Thuật. (3)

Sắc mặt của Lang Sa bình tĩnh như nước, thân thể mềm mại của nàng trước cỗ năng lượng trăm mét này, căn bản không khác gì con sâu cái kiến. Nhưng vẫn lẳng lặng đứng ở trước mặt.

Bàn tay trắng nõn run lên, chỉ nghe vụt một tiếng, âm thanh ma sát với đạo năng lượng này vang lên, nàng nghênh đón nó.

Oanh!

Âm thanh nổ tung vang lên, hai đạo năng lượng va chạm với nhau.

Ầm ầm tản ra.

Năng lượng phong bạo cuồng bạo vang lên, tiếng kêu thảm thiết, tiếng nổ cũng vang lên.

- Ha ha…

Nhìn thấy một màn này, tên cường giả áo tím kia đột nhiên bật cười lớn. Từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt nghiền ngẫm cười nói:

- Rất thoải mái a?

Tuy chủ thể năng lượng bị ngăn cản, nhưng dư âm còn lại, nàng không cách nào ngăn cản, năng lượng nổ tung trên không trung, cho dù yếu ớt, cũng từ không trung rơi xuống, Lang Sau đó năng lượng tản ra oanh xuống giống như đạn pháo.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên vang lên bốn phía…Dư âm ảnh hưởng còn lại của mỗi đạo năng lượng này, đều xuất hiện một cái hố cực lớn, mà mỗi khi nổ tung, nương theo đó là mấy chục tính mạng của người ta.

- Hỗn đản, hỗn đản!

Hai mắt Vệ Vũ biến thành màu đỏ hoàn toàn, cơ hồ mất đi lý trí. Hắn muốn tiến lên dốc sức liều mạng với tên cường giả áo tím đó…Nhưng mà, muội muội của hắn vào lúc mấu chốt, vẫn đuổi tới.

- Ca ca…Bình tĩnh một chút, bình tĩnh đi!

Trong mắt của Vệ Linh đã sớm có nước mắt, nhưng nhanh chóng cắn chặt hàm răng áp chế, không để ình khóc lên, người chết…Đều là tộc nhân của nàng!

- Hắc hắc…

Tên cường giả áo tím vừa giao chiến với Lang Sa cười lên, hình như rất hài lòng với tên đồng bạn, đột nhiên hắn cười nói:

- Như thế nào đây? Ngươi lựa chọn rời đi, hay là tiếp tục chơi? Đây chỉ mới là mở đầu mà thôi…Kế tiếp, chính là hai đạo năng lượng công kích, tiếp theo là ba đạo, sau đó là bốn đạo…Hay là ngươi muốn nhìn thấy tộc nhân của mình chết hết trước mặt mình?

Từng đạo hào quang nổ tung tan đi, lộ ra thân ảnh. Lang Sa ngẩng đầu nhìn lên không trung, biểu lộ vẫn lạnh lùng như trước. Nhưng nếu có người nào quan sát cẩn thận, có thể phát hiện bàn tay của, đã nắm chặt, máu tươi, đang từ trong bàn tay tuôn ra.

- Là cường giả, các ngươi không cảm thấy xấu hổ vì hành vi của mình sao?

Âm thanh của Lang Sa bình tĩnh vang lên.

- Xấu hổ? Hắc hắc, có gì phải xấu hổ? Mạnh được yếu thua, đây vốn là quy tắc của thế giới, đám người ở phía dưới, đối với chúng ta mà nói chỉ là con sâu cái kiến mà thôi, sống chết của bọn chúng không có ý nghĩa đối với ta…Thực lực của ngươi không tệ, nhưng ngươi thật buồn cười khi bị hai chữ "tộc nhân" trói buộc, người như ngươi, mới không xứng với hai chữ cường giả!

Đột nhiên tên áo tím kia nghe Lang Sa nói thế, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất.

Âm thanh điên cuồng của hắn truyền ra khắp Cổ Thuật…Một cổ áp lực và tuyệt vọng tới mức tận cùng, từ trong nội tâm của bọn họ tràn ra. Cho dù là cường giả Tinh Vị Cảnh, hai là người bình thường đều như thế.

Lang Sa lẳng lặng nhìn tên nam tử áo tím đang điên cuồng kia, trong nội tâm trầm mặc thật lâu.

Cả thiên địa, hình như cũng chỉ còn lại tiếng cười điên cuồng của hắn. Vệ Vũ cắn chặt hàm răng, ôm quyền. Ở phía Lang Sau hắn, mọi người cũng cắn chặt hàm răng, cánh tay của Vệ Linh nắm chặt Vệ Vũ cũng thế…Thực lực đối phương quá mạnh mẽ, Cổ Thuật tồn tại tới hôm nay, có lẽ phải diệt vong vào hôm nay rồi.

- Luận điệu rất tốt, ta đồng ý.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, giống như tiếng nổ, dù âm thanh rất nhỏ, nhưng trong nháy mắt đó, thần sắc của tất cả mọi người biến đổi, nhưng không biết là ai đang nói chuyện.

Ngay cả biểu lộ trầm mặc của Lang Sa, vào lúc này cũng xuất hiện biến hóa…Trong nháy mắt, nàng lộ ra vẻ vui mừng.

Trên không trung, một thân ảnh lẳng lặng từ trên cao hạ xuống…Mặc dù không có thanh thế gì, nhưng có thể lẳng lặng xuất hiện như thế, đạo thân ảnh này trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Vệ Vũ mở to mắt, đôi mắt Vệ Linh trợn tròn, nhìn thấy đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện kia, nhưng không biết đối phương là người nào.

Trường bào màu trắng, kiểu dáng tương tự với Lang Sa, mái tóc đen nhánh phiêu lãng trong gió, gương mặt của hắn rất thanh tú, hắn từ từ hạ thấp xuống, nhưng cuối cùng nhất vẫn hạ độ cao ngang với bốn gã cường giả áo tím.

Tên áo tím kia cũng ngừng cười to, đạo thân ảnh này xuất hiện quá đột ngột, trong tâm của hắn cảm nhận áp lực từ bản năng.

Trong nháy mắt, lần đầu tiên hắn ngưng trọng, nhìn đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện này, nói:

- Ngươi là người nào?

Thân ảnh đột nhiên xuất hiện không trả lời vấn đề của hắn, mà cúi đầu nhìn trấn nhỏ Cổ Thuật bị hủy diệt ở bên dưới, so sánh với Cổ Vân và Cổ Năng, bởi vì cường giả Cổ Thuật đông nhất, lại có Lang Sa tọa trấn, cho nên tử vong cũng ít nhất.

Bóng người trắng lóe lên, Lang Sa vào lúc này, đã xuất hiện ở bên cạnh hắn.

- Ngươi tới rồi.

Lang Sa nhẹ nhàng mở miệng. Gương mặt lúc trước vốn không có chút biểu lộ nào, gương mặt hiện giờ, nhưng lần đầu tiên lộ ra thần sắc bi thương.

Thân ảnh màu trắng đưa tay sờ lên má của Lang Sa, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười, nói:

- Thực xin lỗi, ta tới chậm.

Lang Sa không có chút cự tuyệt, hơi cắn cắn môi, ánh mắt của Lang Sa nhìn về phía bốn tên áo tím, sát ý trong mắt đậm đặc, nói:

- Bọn chúng phải chết.

Thân ảnh màu trắng gật đầu, ánh mắt nhìn qua bốn tên cường giả áo tím kia, cuối cùng dừng lại trên người của tên thanh niên áo tím vừa cười điên cuồng kia.

- Yên tâm, trong mắt ta, bọn chúng thậm chí còn không bằng con sâu cái kiến, loại bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh này, thói quen lấy mạnh hiếp yếu, đều là loại nhu nhược, không có tư cách để sống!

Trong con ngươi của thân ảnh màu trắng, có một tia hàn quang lóe ra.

- Cẩn thận một chút, thằng này có cổ quái!

Thanh niên áo tím bị nhìn chằm chằm không được tự nhiên, đột nhiên mở miệng hô. Thân ảnh bùng lên, nhưng ngay lập tức, hắn đi trước những tên kia. Bốn tên áo tím vừa rồi cười đùa đắc ý, vào lúc này, đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Khác với vẻ nghi hoặc khó hiểu của mọi người, trong mắt bọn họ lại nhìn rất rõ ràng…Thân ảnh màu trắng rất cường đại!

Nhưng thân ảnh màu trắng này chỉ liếc nhìn sơ qua bọn họ, nghiêng đầu sang chỗ khác, còn cười nói với Lang Sa:

- Bảo ngươi mọi người đi xuống đi, nơi đây giao cho ta!

Lang Sa nhu thuận gật gật đầu, thời điểm quay đầu nhìn thấy biểu lộ không dám tin của Vệ Vũ, Lang Sa không khỏi giật mình, lập tức cúi đầu, hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Vệ đại ca, các ngươi đi xuống trước đi…Rất nhiều tộc nhân cần trị liệu. Tại đây giao cho Lâm Dịch là được rồi.

Không sai, thân ảnh màu trắng kia, chính là Lâm Dịch ngựa không dừng vó từ Cổ Năng chạy qua…Thời điểm Lâm Dịch tới, chính là lúc tên cường giả áo tím kia cười lên điên cuồng.

Vệ Vũ nhìn thấy Lang Sa và Lâm Dịch. Thời điểm nhìn thấy Lang Sa nhu thuận như cỏ mềm mại trong tay Lâm Dịch. Càng không thể tin được…Hắn yêu Lang Sa hơn ba trăm năm. Tuy Lang Sa đã nói rõ là mình không yêu hắn, nhưng hắn vẫn không ngừng yêu Lang Sa, lưu luyến không quên, nhưng hôm nay, ở trước mặt hắn, Lang Sa lại thân mật với nam nhân khác như thế…Hắn, rốt cuộc hắn là ai?

995. Chương 11 03-1104: Thanh Long Bảo Và Thanh Long Thần

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1103-1104: Thanh Long Bảo và Thanh Long Thần

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thời điểm Vệ Linh thấy Vệ Vũ đang ngơ ngác, Lập tức quay đầu liếc mắt nhìn ca ca của mình…Khi thấy trong mắt của ca ca ngốc trệ. Trong mắt nàng cũng không khỏi lộ ra một tia lo lắng. Ánh mắt rất phức tạp liếc mắt nhìn Lâm Dịch bên cạnh Lang Sa. Lập tức gật đầu với Lang Sa, sau hướng ra chung quanh hô lên:

- Tất cả mọi người xuống đi, không nên chậm trễ việc cứu người bị thương!

Nói xong, kéo Vệ Vũ đang ngây ngốc nhìn Lang Sa bên cạnh Lâm Dịch, hạ xuống.

Lâm Dịch đương nhiên nhìn thấy biểu lộ của Vệ Vũ, đương nhiên cũng rõ nguyên nhân đối phương ngây ngốc, nhưng vào lúc này, hắn không nói gì, bất đắc dĩ lắc đầu. Sau đó mới quay đầu cười nói với Lang Sa:

- Nàng cũng đi xuống đi.

Sa gật đầu, nói:

- Ngươi…Ngươi cẩn thận một chút!

Lâm Dịch gật gật đầu, thân ảnh của Lang Sa lóe lên, đã trở lại trên mặt đất, mà Lâm Dịch, lúc này mới nghiêng đầu lại. Nhìn về phía bốn tên áo tím đứng bất động kia, Lâm Dịch cũng biết rõ, tất cả những chuyện này đều có liên quan tới Thanh Long Bảo.

Trên thực tế, bọn họ cũng không dám động đậy, mà muốn hành động, nhưng lại không dám hành động.

Sắc mặt của bốn người đều xắm cả;ạo, mồ hôi to như hạt đậu hiện ra, đang từ trên trán của bọn họ chảy xuống…Chỉ sợ không có ai biết, hiện tại, bọn họ đang bị uy năng cường hoành thế nào áp chế đâu.

- Không, không có khả năng…Cực hạn chịu tải của cái vị diện này chỉ là tứ giai mà thôi, tại sao lại có áp lực lớn như thế?

Trong lòng bốn người đều có suy nghĩ này…Nhưng mà, bất kể nói như thế nào, thì áp lực này không có biến mất. Lâm Dịch cũng từ từ đi qua phía bọn họ, trên mặt của Lâm Dịch không có chút tươi cười nào, nhưng lại lộ ra bình tĩnh và lạnh lùng, nhưng mà, tuy chưa có tức giận, sát ý…Nhưng phần bình tĩnh này còn đáng sợ hơn, làm cho đáy lòng của người ta xuất hiện hàn ý không cách nào chống cự được!

- Như thế nào? Sợ hãi? Run rẩy?

Lâm Dịch bình tĩnh nói ra những lời lẽ trào phúng. Nhưng lọt vào trong tai của bốn người bọn họ không còn mang theo ý tức trào phúng hàm xúc nữa. Sắc mặt bốn người hơi đổi, nhưng chỉ dám đề phòng Lâm Dịch, không có tên nào dám đứng ra tiếp lời, năng lượng trên người, nhảy lên kịch liệt.

Năng lượng cuồng bạo mang theo uy thế phô thiên cái địa, bỗng nhiên từ trong không trung đè xuống, bầu trời trong sáng lúc này bị mây đen sấm sét bao phủ, giống như muốn trợ giúp công kích địch nhân, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, hiện ra thần sắc lo lắng không chút che dấu.

Vệ Linh cũng lo lắng nhìn Lâm Dịch…Áp lực mạnh mẽ như thế, cho dù đứng ở khoảng cách rất xa, nhưng cổ uy áp này vẫn làm nàng trầm xuống…Ở trong mắt của nàng, một thân ảnh áo trắng hiện ra. Tên là "Lâm Dịch.

trên người của thanh niên này không có thanh thế, đương nhiên nàng vô cùng lo lắng.

Không khỏi quay đầu nhìn Lang Sa ở bên cạnh, vẻ mặt của Lang Sa vô cùng bình tĩnh. Do dự một lúc sau mới nói:

- Lang Sa muội muội…Ngươi xác định bằng hữu của ngươi không cần giúp chứ? Tình huống này…

Lang Sa thu hồi ánh mắt quay đầu nhìn biểu lộ lo lắng của Vệ Linh, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lóe lên một tia thanh đạm, nói:

- Yên tâm giao vấn đề này cho Lâm Dịch đi…

Vệ Linh có chút ngây ngốc một chút. Lại không có chú ý tới Vệ Vũ đang ngơ ngác ở bên cạnh. sau khi nhìn thấy một tia thanh đạm trong mắt của Lang Sa, rốt cuộc trong mắt cũng khôi phục một tia thần thái, nhưng sau đó nao nao, lập tức ảm đạm xuống.

Qua một lát, hắn nhanh cắn chặc môi dưới. Nhưng trong âm thanh khàn khàn lộ ra một tia run rẩy, nói:

- Hắn…Chính là người mà ngươi chờ đợi suốt ba trăm năm sao?

Sa ngẩng đầu nhìn thân ảnh trên không trung, cả người run một cái. Sau đó nàng nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Ân.

Sắc mặt của Vệ Vũ không còn một tia huyết sắc nào, trong ánh mắt cũng không còn một tia sáng nào nữa, hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung, ánh mắt ngốc trệ, mà Vệ Linh ở bên, lại lo lắng nhìn ca ca của mình.

Ca ca của nàng có cảm tình với Lang Sa. Nàng làm muội muội chính là người rõ ràng nhất, sau đó thông qua quan sát hơn ba trăm năm, nàng cũng biết trong nội tâm của Lang Sa đã có người khác. Nhưng ca ca trong nhà lại không rõ, ngoài ngõ đã tường. Một là không dám tin tưởng, hơn nữa, hôm nay nhìn thấy Lang Sa trở về, Vệ Vũ không chút che giấu lời lẽ và hành động của mình…Có thể nghĩ Vệ Vũ kích động tới cỡ nào.

Nàng lo lắng hô:

- Ca…

Nhưng không biết nên nói cái gì.

Ánh mắt của Vệ Vũ nhìn thân ảnh của Lâm Dịch ở trên không trung, dần dần, ánh mắt ngây ngốc biến thành không cam lòng…Hắn không oán không hối chờ Lang Sa suốt ba trăm năm, đem nàng biến thành nữ thần trong suy nghĩ của hắn. Cho dù nhiều năm như vậy, Lang Sa không chỉ một lần ám chỉ cho hắn, trong nội tâm của nàng đã có người khác, nhưng cho tới bây giờ, hắn không thể quên nàng, không thể mê luyến nàng…Hắn như chỉ cho rằng, Lang Sa chỉ lấy cớ mà thôi.

Nhưng hôm nay…Rốt cuộc "Tình địch" cũng xuất hiện lần đầu tiên trước mặt hắn…Ánh mắt của Lang Sa nhìn hắn rất ôn nhu, rất thuận theo, ánh mắt của hắn nhìn Lang Sa cũng rất sủng ái, làm cho tâm của hắn rất đau, quá đau.

- Ta phải xem thật kỹ, rốt cuộc ngươi có năng lực gì, có thể làm cho Lang Sa si mê nhiều năm như thế!

Nắm tay Vệ Vũ siết chặt lại.

Đối với chuyện xảy ra phía dưới, hắn làm như không thấy.

Yên tĩnh, ở chung quanh của hắn, đã sớm có cuồng phong gào thét, tuy nhiên, bốn người là chiến sĩ Tứ giai của Thiên Giới, dùng năng lực tam giai đỉnh phong tại đại lục Bạch Đế này, dùng không gian trói buộc toàn lực phóng ra khí thế của mình, có phải là người dễ đối phó sao?

Sấm sét trên bầu trời cuồn cuộn, khí thế của cường giả xoắn xuýt vào nhau, hình thành một trận phong bạo, mang theo tiếng ma sát kịch liệt, một đạo điện quang màu tím giống như rắn phát ra, xoay quanh phong bạo mà phát ra âm thanh ầm ầm…Lâm Dịch lặng lẽ đứng trên không trung, giống như phong bạo không ảnh hưởng tới hắn chút nào, bốn tên chiến sĩ Thanh Long Bảo, ánh mắt đề phòng, cắn chặt hàm răng, hôm nay, bọn họ đã không có đường lui nữa.

- Các hạ tuyệt đối không phải người của vị diện này…Nếu như là người Thiên Giới, kính xin các hạ tránh đi, Thanh Long Bảo tuyệt đối không quên nhân tình của các hạ.

Tên vừa rồi còn cười lên điên cuồng nói ra chuyện cường giả và con sâu cái kiến, thanh niên áo tím này đề phòng, mở miệng nói ra, mặc dù trên người đối phương không hiển lộ khí thế ra ngoài, do áp lực này đã thu liễm tới mức tận cùng nên không lộ ra ngoài, nhưng thật sự có tồn tại, hắn biết rõ, bốn người bọn họ dù dốc sức liều mạng, chỉ sợ cũng khó chiến thắng đối phương.

Người như vậy, chỉ sợ ở Thiên Giới cũng không phải nhân vật nhỏ bé, biết rõ sức nặng của mình không đủ, cho nên hắn kéo thêm Thanh Long Bảo vào…Trong mắt hắn, cho dù ở Thiên Giới, các Thiên khác, chỉ sợ không ai lạ lẫm Thanh Long Bảo cả.

Uy danh của Thanh Long Bảo, nương theo tên của chủ nhân nó mà vang dội khắp Thiên Giới, không ai không biết chỉ nhân của nó, bởi vì người đứng đầu chính là Thanh Long Thần.

996. Chương 11 03-1104: Thanh Long Bảo Và Thanh Long Thần

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1103-1104: Thanh Long Bảo và Thanh Long Thần

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1104: Thanh Long Bảo và Thanh Long Thần. (2)

Mà bọn họ là chiến sĩ tứ giai, tại Thanh Long Bảo chỉ là những tên chiến sĩ ở tít ngoài cùng của thế lực mà thôi.

Cho nên hắn tin tưởng, chỉ cần đầu đối phương không bị lừa đá, sẽ phải cân nhắc lời của hắn một chút.

Nhưng rất đáng tiếc, ý nghĩ của hắn đã thất bại rồi…Bởi vì hắn đã gặp phải một người căn bản không biết chút gì về Thanh Long Bảo cả.

Lâm Dịch bình tĩnh nhìn hắn, lẳng lặng mở miệng, nói:

- Lý luận cường giả của ngươi đâu rồi? Đối mặt với kẻ yếu phải hung hãn tàn nhẫn, đối mặt với cường giả phải đi đường vòng, để bảo trụ tính mạng của mình có đúng không?

Lâm Dịch bình tĩnh châm chọc làm cho sắc mặt tên đó khẽ biến, nuốt một ngụm nước bọt, không nói gì cả.

Biểu lộ của Lâm Dịch vốn bình tĩnh, rốt cuộc cũng xuất hiện một tia xem thường, cười khẽ:

- Thanh Long Bảo…Ta không biết Thanh Long Bảo là tổ chức gì, nhưng tổ chức của các ngươi chỉ chuyên bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, người của tổ chức nhu nhược như thế, ta không cần biết mạnh tới mức nào, nhưng thủ lĩnh tổ chức này, tuyệt đối không xứng với chữ "Long.

các ngươi đang vũ nhục chữ "Long" rồi đấy.

Lâm Dịch nói ra lời này, sắc mặt bốn tên cường giả khẽ biến đổi.

- Lớn mật, ngươi dám mở miệng khinh nhờn Thanh Long Thần?

Âm thanh này vừa thốt ra, không gian yên tĩnh.

- Thanh Long Thần?

Ba chữ này vừa xuất hiện, đã khiến cho Lâm Dịch giật mình.

- Các hạ…Thực lực của ngươi đúng là không kém, nhưng chỉ so với chúng ta mà thôi, ngươi dám bất kính khinh nhờn Thanh Long Thần đại nhân, hừ, ngươi đúng là quá to gan rồi.

Trong suy nghĩ của người Thanh Long Bảo, Thanh Long Thần chính là trụ cột tinh thần, nương tựa theo ba chữ này, bọn họ có thói quen làm mưa làm gió.

Tại Huyền Đông Thiên, Thanh Long Bảo tuyệt đối là tổ chức mạnh nhất, không có người nào mà không sợ hãi ba chữ Thanh Long Thần.

Rất hiển nhiên, bốn gia hỏa này hiện giờ, đang xem Lâm Dịch cũng giống như người ở Huyền Đông Thiên, biến thành người sợ hãi Thanh Long Thần.

Nhưng trên thực tế thì sao? Trên thực tế, Lâm Dịch trừ có kính ý và lòng biết ơn với Bạch Hổ Thần ra, bốn tên Thần cấp khác trong lòng của hắn, có mang theo một tâm tính khinh thường, đại khái bởi vì năng lực trên người của hắn hiện giờ, hoặc nhiều hoặc ít có liên quan với Bạch Hổ Thần.

Cho nên…

- Tuy không rõ ràng Thanh Long Thần và Thanh Long Bảo có liên quan gì với nhau, nhưng mà…Việc hôm nay các ngươi đã làm, cho dù Thanh Long Thần đích thân tới, cũng không cứu được các ngươi.

Lâm Dịch mở miệng nói ra, lập tức nụ cười trên mặt của tên áo tím cứng lại.

Đột nhiên có một đại bạch quang hiện ra, thân thể của Lam Dịch đã xuất hiện trước mặt của hắn, thần trí bắt đầu mơ hồ đi.

- Cẩn thận…

Người hồi phục tâm thần trước nhất chính là tên áo tím đứng bên cạnh, hai mắt của hắn bỗng nhiên trừng lớn, vừa nói ra một câu này, cảm thấy một cổ khí tức vô cùng lạnh buốc và áp lực, trong nháy mắt xuyên thấu qua cả thân thể của hắn, khiến cho hắn không nhúc nhích được.

Cũng giống như hắn, ba tên đồng bạn bên cạnh cũng như thế.

Cuồng phong vẫn tiếp tục, sấm sét trên bầu trời vẫn tiếp tục, nhưng Lâm Dịch, đã từ vị trí vừa rồi, trong nháy mắt xuyên qua chỗ của bốn người, đi qua sau lưng.

- Không, không có khả năng…Ngươi, ngươi có thể…

Thanh niên áo tím rên rỉ một tiếng, lập tức, chỉ nghe âm thanh răng rắc vang lên liên tiếp, ý thức, lâm vào trong bóng tối.

Yên tĩnh, tuyệt đối yên tĩnh!

Tất cả những gì diễn ra trên không trung, từ đầu tới cuối, đều hiện ra trong mắt của mọi người.

Vệ Vũ mở to mắt, há hốc mồm…Hắn không tin vào đôi mắt của mình.

- Không…Không có khả năng! Không có khả năng…

Vệ Linh ở bên cạnh hắn, cũng mở to đôi mắt đẹp, ngơ ngác nhìn lên không trung.

- Cái này, đây là đùa sao?

Vệ Linh ngây ngốc nỉ non một tiếng, đôi mắt đẹp, nhịn không được mà nhìn thân ảnh màu trắng duy nhất còn lại trong phong bạo.

Vừa rồi, chỉ một công kích tùy tiện đã cường hãn tới mức, có thể dễ dàng bài trừ trận pháp mà Cổ Thuật vẫn lấy làm cuồng ngạo, nhưng cường giả trong mắt của nàng, trong nháy mắt…

Chỉ trong chớp mắt, đã biến thành những kẻ không có năng lực chống cự, biến thành mảnh vỡ?

Không có người nào dám tin tưởng vào con mắt của mình, thêm nữa…Người bình thường thậm chí còn đang mê mang…Từ khi thành lập Cổ Thuật tới nay, đây là nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay, bốn địch nhân mạnh nhất, không ngờ dưới mí mắt của mình, trong nháy mắt…Không, là trong một hơi thở, đã bị người ta giết chết?

Sấm sét ầm ầm, cuồng phong vẫn thổi trên không, cả không gian chỉ còn lại hai âm thanh này mà thôi, dù những người bình thường bị đứt tay đứt chân, cũng không ngờ chiến đấu lại chấm dứt nhanh chóng như thế này, quên đi đau đớn của bản thân, đình chỉ kêu rên.

Trong đôi mắt của bọn họ, chỉ còn lại khiếp sợ…Cũng giống như những người khác, cho dù Lang Sa biết rõ hắn cũng chỉ có thể sử dụng năng lượng dưới tứ giai, mặc dù Lâm Dịch đã đạt tới Hư Thần Cảnh, nhưng hắn không có lý do gì có thể sử dụng lực lượng vượt qua sức chịu đựng của vị diện này.

Cho dù nàng tràn ngập tin tưởng vào Lâm Dịch, biết rõ hắn nhất định có thể đánh bại bốn người, nhưng cho dù như thế nào đi nữa, nàng cũng không nghĩ tới hắn lại dùng tốc độ mau lẹ và phương thức như thế này chấm dứt cả.

- Đây chính là thực lực của Hư Thần Cảnh sao?

Lang Sa ngơ ngác suy nghĩ.

Đương nhiên nàng không ngờ, trong Hư Thần Cảnh, vẫn chia thành ba đẳng cấp, mà Lâm Dịch, thậm chí đã có thể đánh nhau với tồn tại Thần cấp hung hãn, cảm ngộ đối với Thiên Đạo rất khắc sâu, cho nên hắn ở vị diện này, có thể dễ dàng chà đạp tất cả những người như bốn tên áo tím, dù sao Thiên Đạo là Đạo, mà Thiên Đạo cũng không có giới hạn, hoặc là nói, chiến sĩ tam giai cũng có thể dẫn động Thiên Đạo, uy lực yếu nhất cũng có thể so với dẫn động năng lượng của Ngưng Thần Kỳ, uy lực của Thiên Đạo yếu nhược nhất, nhưng cũng mạnh hơn chiến sĩ tứ giai nhiều, không cần phải nói tới chiến sĩ ngũ giai, lục giai!

Vệ Vũ ngơ ngác nhìn tất cả, thật lâu sau, ánh mắt của hắn biến thành ảm đạm xuống, nắm đấm đang nắm chặt, cũng buông lỏng.

Hắn biết rõ, cho dù là mặt nào, mình cũng đã bại rồi, hơn nữa, bại không có năng lực phản kháng, thân hình Lâm Dịch ở trên không trung, lóe lên một cái, xuất hiện bên cạnh Sa, trên mặt lộ ra nụ cười.

Không chỉ cười mà còn quay đầu nhìn lại những người đang ngơ ngác nhìn hắn, sau đó hắn nhíu mày, đột nhiên trên người của Lâm Dịch xuất hiện lam sắc quang mạng.

Bỗng nhiên lam sắc quang mang khuếch tán ra ngoài, bao phủ toàn bộ Cổ Thuật vào bên trong, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn hắn, không biết hắn đang làm gì.

Đột nhiên, có người kinh hô lên.

- Vết thương của ta…

Tiếng kêu này làm cho những người chung quanh bừng tỉnh, lập tức cảm nhận được thương thế trên cơ thể của mình có biến hóa.

Một cảm xúc mát lạnh, bao phủ toàn thân, một cổ lực lượng cường đại chưa từng có trước nay, rót vào miệng vết thương đang chồng chất trên cơ thể, dùng tốc độ khiến người ta không dám tin, chữa trị thương thế.

997. Chương 11 05-1106: Doãn Đinh!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1105-1106: Doãn Đinh!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Rõ ràng, tứ chi hoàn toàn đứt rời, nhưng chủ nhân dùng ánh mắt không dám tin, nhìn miệng vết thương đang từ từ mở rộng, cốt cách mọc ra trước, sau đó gân mạch, sau đó là máu thịt, cuối cùng là làn da…

Kỳ tích kinh người, xuất hiện trên mỗi người của Cổ Thuật, hoặc có thể xưng là, Thần tích!

Chỉ sau mười phút ngắn ngủi, lam sắc quang mang biến mất, sau đó là ngây ngốc trong ngắn ngủi, bỗng nhiên bộc phát tiếng hoan hô mãnh liệt, người chưa trải qua sinh tử, sẽ không cảm giác được tính mạng là tươi đẹp cỡ nào, không thừa nhận khuyết điểm, vĩnh viễn không biết được trận quý, chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người còn sống đều hoan hô.

Trên thị trấn gần như biến thanh phế tích này, tính mạng chính là thứ vui sướng hoan hô.

- Những người đã chết ta…Ta không có cách nào!

Lâm Dịch nhìn Lang Sa và nói.

Nhân loại mạnh mẽ hơn nữa, nếu mất đi tính mạng hoàn toàn, cũng không có khả năng sống lại, cho nên tất cả mọi người cố gắng ngưng tụ thần cách, có được thần cách không thể phá vỡ mà nói, đó mới là thứ bảo tồn linh trí của ngươi vĩnh viễn, sau khi chết đi, dùng một loại phương thức khác, cho ngươi một tính mạng tiếp theo.

- Cảm ơn ngươi!

Lang Sa còn chưa nói lời nào, Vệ Linh đã là người mở miệng cảm kích trước tiên.

Lam Dịch quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt đẹp của Vệ Linh tràn ngập cảm kích, sau đó khẽ cười nói:

- Tiện tay mà thôi!

Hắn đối với Vệ Linh vẫn có chút trí nhớ và ấn tượng, lúc trước hắn giả trang thành Hàn Thế, tiến vào Cổ Thuật, Vệ Vũ tràn ngập địch ý với mình, nếu không phải có tiểu tử hài trước mặt này kéo lại, chỉ sợ đã có chiến đấu ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, đối phương chỉ vì ca ca của nàng mà suy nghĩ.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lâm Dịch nhìn ra phía sau nàng, chỗ đó, Vệ Vũ đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đối với Vệ Vũ, Lâm Dịch cũng có không có ác cảm, dù sao yêu một người, cũng không phải là tội tình gì.

Nhìn Vệ Vũ, có chút gật đầu, Vệ Vũ ngây ngốc một chút, sau đó cúi đầu xuống, sau đó một lát, lại ngẩng đầu lên nhìn Lâm Dịch lần nữa.

- Lang Sa…Ta phó thác cho các hạ, thỉnh đối xử với nàng thật tử tế.

Lâm Dịch có chút ngơ ngác, nhưng nhìn thấy ánh mắt trịnh trọng của Vũ Vệ, Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó gật đầu.

Vệ Vũ hít sâu một hơi, ánh mắt phúc tạp nhìn qua Lang Sa đang đứng bên cạnh Lâm Dịch, sau đó khom người với Lâm Dịch, quay người đi ra ngoài.

- Ca ca…Phấn chấn lên!

Vệ Linh hô lên hai tiếng, Vệ Vũ không trả lời, nàng chỉ có thể áy náy nhìn Lâm Dịch, khom người, quay người đuổi theo hắn.

Lâm Dịch nhìn thấy bóng lưng hai huynh muội này biến mất, mới nghiên đầu nhìn Lang Sa.

Thân thể của Lang Sa có chút nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn qua, cho tới bây giờ, nàng không có thói quen ở chung với Lâm Dịch một mình.

- Sau khi xử lý công việc xong, ta sẽ đi hoàng tộc Bạch gia một chuyến, hành động của đám người này có âm mưu, bốn bổn nguyên chi tháp, đều có người công kích.

Đột nhiên Lâm Dịch mở miệng nói ra, lúc này Lang Sa mới quay đầu lại, đôi mi thanh tú nhướng lên, hỏi:

- Bọn chúng là người nào?

Lâm Dịch nhíu mày một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Ta chỉ biết bọn người đó từ Thiên Giới, Huyền Đông Thiên, tổ chức tên là Thanh Long Bảo mà thôi, mình như muốn phá hủy đại lục Bạch Đế, phá hủy bổn nguyên chi tháp, về những chuyện khác, hiện giờ ta không rõ ràng lắm.

Lông mày Lang Sa nhíu lại, tuy có chỗ hiểu chỗ không, nhưng từ trong miệng của Lâm Dịch biết đối phương là người của Thiên Giới tới, nàng không hiểu nổi, nói:

- Huyền Đông Thiên? Là hướng đông của Thiên Giới sao? Những người kia tới Đông Nam Thiên phá hư cái vị diện này thì được gì?

Lâm Dịch cũng không rõ, nhìn lên trời, thậm chí hắn hoài nghi, những người này có đúng là người của Thanh Long Bảo hay không, hay là người của Bách Nguyên Tông giả trang xuống? Bởi vì mình đã cho Bách Nguyên Tông ăn thiệt thòi lớn, cho nên Kỳ Dương phải người tới, hủy diệt cái vị diện này, chẳng lẽ là báo thù?

Tất cả đều không biết, Lâm Dịch lắc đầu, sau đó nói:

- Những chuyện này để sau nói đi, ta phải đi tới hoàng tộc Bạch gia ngay, nàng biết hoàng tộc Bạch gia ở hướng nào không?

Lang Sa lấy lại tinh thần, gật đầu, chỉ thấy trong tay của nàng có ánh sáng bạc lóe lên, xuất hiện một khỏa bổn nguyên chi tinh bảy màu, đưa cho Lâm Dịch, nói:

- Tổng bộ hoàng tộc Bạch gia nằm ở cực tây của đại lục, trong Thiên Duy sơn mạch, bổn nguyên chi tháp cũng ở đó, đây chính là bổn nguyên chi tinh tiến vào bên trong.

Lâm Dịch cầm lấy, sau đó gật đầu, nói:

- Trước hết nàng nên quản lý Cổ Thuật bên này một chút, chúng ta không thể cùng đi được, thời điểm giải quyết xong, ta sẽ quay lại đón nàng.

Lang Sa gật đầu, nói:

- Ân, ngươi cẩn thận một chút!

Lâm Dịch gật đầu, sau đó quay đầu nhìn chung quanh, nói:

- Ta đi trước!

Nói xong, thân hình của hắn hóa thành một đạo lưu quang rời đi, Lang Sa nhìn thân ảnh biến mất thật nhanh của Lâm Dịch rời đi, mới nghiên đầu nhìn sang chỗ khác, thời điểm lúc nãy, Lâm Dịch trị liệu cho những người khác, cũng thuận tiện dập tắt khói lửa ở những nơi khác, những thứ còn sót lại hiện giờ cũng chỉ là phế tích và tứ chi đứt gãy nằm trên mặt đất mà thôi, những người còn sống đã được chữa trị hoàn toàn.

Lang Sa cắn cắn môi, trong mắt hiện ra một tia oán hận,

- Thanh Long Bảo!

Sau khi thì thầm ba chữ này, Lang Sa hít sâu một hơi, quay người rời đi.

Tàn cuộc, nàng phải thu thập tàn cuộc.

Hoàng tộc Bạch gia, chính là siêu cấp gia tộc khống chế đại lục Bạch Đế suốt sáu vạn năm, thế lực mạnh mẽ thế nào? Chỉ sợ không cần nói cũng rõ a?

Nhưng mà, cả đại lục, cũng không có bao nhiêu người biết rõ tổng bộ của hoàng tộc Bạch gia nằm ở vị trí nào, chỉ lờ mờ nói, đại khái là một hướng nào đó ở phía tây.

Trong sơn mạch phập phồng lên xuống, từ xa đã thấy nó vô biên vô hạn, núi kề tiếp núi, cứ thế mà kéo dài tới cực hạn của tầm mắt, trên một ngọn núi cao tận mây, mây mù phiêu đãng, từ dưới nhìn lên, người thường khó mà leo lên được.

Mà nơi đây, mọi người trên đại lục đều gọi là Thiên Duy sơn mạch, bởi vì nơi này có đủ loại ma thú có thực lực cường hoành qua lại, mà đại đa số ngọn núi ở đây rất hiểm trở, cho nên không có ai lui tới.

Nhưng nếu thực lực của ngươi đủ mạnh, có thể đi tới đây, từ trên không trung nhìn xuống dưới, liền có thể phát hiện, vùng núi này, nhìn từ trên xuống thấy mặt đất vô biên vô hạn, nhưng trên thực tế, đây là một vòng tròn, mà vòng tròn này, lại lấy ngọn núi này làm trung ương, một đám mây bảy màu che phủ xuống, giống như một cái màn che nhiều màu cực đẹp, không ai biết rõ tình huống bên trong.

Mà ở bên trong, chính là tổn bộ của hoàng tộc Bạch gia, đây chính là nơi cuối cùng, đặt bổn nguyên chi tháp mà Lâm Dịch chưa từng đi qua.

Lâm Dịch phi hành phong trần mệt mỏi, nhíu mày nhìn xuống dưới.

Thần thức khổng lồ tản ra, trong phạm vi của thần thức, lại không có bất cứ linh hồn chấn động của kẻ nào, phần lớn là một ít ma thú cường hoành, xem ra nơi này ít người lui tới.

998. Chương 11 05-1106: Doãn Đinh!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1105-1106: Doãn Đinh!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1106: Doãn Đinh! (2)

- Cũng không biết tình huống thé nào!

Lâm Dịch nhíu mày suy nghĩ, thân hình lập tức bay về hướng của bổn nguyên chi tháp.

Từ khi Cổ Văn bị tập kích tới lúc này, đã qua sáu bảy tiếng đồng hồ, Lâm Dịch không tin những người kia còn chưa tới hoàng tộc Bạch gia, hiện giờ hắn chỉ cầu mong, cũng mong muốn người ở bên trong, còn chưa bị giết hoàn toàn, nhưng có kết giới của bổn nguyên chi tháp, dùng thần thức của hắn, không thể điều tra tình huống bên trong, chỉ có thể đi vào, sau đó nói sau.

Trong bổn nguyên chi tháp.

Phế tích, đều là phế tích.

Những điêu khắc to lớn của bổn nguyên chi tháp đều vỡ tan, biến thành đá vụn cả, khói đen cuồn cuộn bay lên trời, khiến cho ánh mặt trời không cách nào chiếu vào được, máu tươi chảy thành dòng suối nhỏ khô cạn, bao phủ cả mặt đất, hiện ra mầu nâu đỏ đậm đặc, mùi máu tươi gay mũi phiêu đãng trong không khí.

Trên mặt đất, không còn thi thể, chỉ có từng đống thịt nát mà thôi, tứ chi, đầu lâu, thậm chí cả nội tạng, cũng biến thành một bãi thịt nát, có thể tưởng tượng tràng đồ sát trước đó, thảm thiết như thế nào.

Nhưng khác với Cổ Vân, Cổ Năng, Cổ Thuật, ở đây, không phải có bốn tên mặc áo tím, mà khoảng hơn mười người.

Mà hơn mười người này đang vây quanh như quần tinh ủng nguyệt một tên mặc quần áo màu vàng. (Quần tinh ủng nguyệt: sao trời vây quanh mặt trăng, ý nói là trung tâm chú ý của mọi người)

Trên mặt tên mặc quần áo vàng này tươi cười rạng rỡ, từ quần áo màu vàng và hoa văn trang trí trên quần áo, lộ ra khí tức cao quý đẹp đẽ.

Đây là một thanh niên có tướng mạo tuấn tú, thanh niên đang chắp tay, hai mắt như khép hờ, dáng người thon dài cộng thêm trang phục, giống như một công tử quý tộc không để ý thời đại hỗn loạn.

Đương nhiên, nếu hoàn cảnh hiện giờ không phải là mùi máu tươi phiêu đãng và khét lẹt của khói đen, có thể nói, hiệu quả của hắn còn đỡ hơn một ít.

Trước mặt của hắn, trên bầu trời có một tấm gương phiêu đãng, tấm gương này có phong cách cổ xưa, tấm gương này không biết làm từ chất liệu gì, nhưng vô cùng ảm đạm, mà tấm gương này, Lâm Dịch lúc đi Cổ Năng, đã gặp được mấy gia hỏa kia cầm trong tay, giống như đúc, xem ra, đều là một bộ.

Chung quanh vô cùng yên lặng, trừ âm thanh lửa chảy và thi thể đang bốc cháy ra, thì không còn bất cứ âm thanh nào ở đây cả, nhưng biểu lộ của đám người mặc áo tím vô cùng cung kính, hai tay rủ xuống bên người, cúi đầu, không dám thở mạnh một cái.

- Thời gian đã tới rồi, tại sao không liên lạc được với đám người kia?

Thanh niên tuấn tú mặc quần áo vàng từ từ mở miệng.

Đứng ở bên cạnh hắn là một tên áo tím, bước lên phía trước, chắp tay nói:

- Để cho tiểu nhân liên hệ một chút với bọn chúng!

Tròng mắt thanh niên tuấn tú mở to, lườm tên thanh niên áo tím này. nguồn

Trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu.

Tên thanh niên áo tím vội vàng khom người, nhanh chóng bay lên chỗ tấm gương trước mặt của tên thanh niên mặc quần áo vàng.

Một đạo năng lượng sáng lên, đánh vào trong mặt gương.

Lập tức, hào quang kim sắc đại thịnh, đường vân màu vàng lợt trên tấm gương hiện ra, lộ ra một phong cách thần bí mà cổ xưa.

Sắc mặt của tên thanh niên áo tím lộ ra vẻ khó coi, quay người nhìn tên thanh niên mặc quần áo vàng, bẩm báo:

- Đại nhân, không có trả lời, chỉ sợ…

Con mắt của tên thanh niên mặc quần áo vàng bắn ra tinh quang, biểu lộ vô cùng phiền muộn, nói:

- Tuy đám thủ hạ của ngươi chỉ là chiến sĩ tứ giai, nhưng ở cái vị diện này, không ai có thể chống đỡ được, tại sao lại có thể xảy ra biến cố chứ?

Tên thanh niên áo tím nhíu mày, sau đó mở to mắt ra, nói:

- Chẳng lẽ người của Bách Nguyên Tông phát hiện ra chúng ta?

Thanh niên mặc quần áo vàng lắc đầu, nhắm con mắt lại, sau đó suy nghĩ thật lâu, mới nói:

- Đại bộ phận người của Bách Nguyên Tông chỉ là thùng cơm, nhưng Kỳ Dương với tư cách là đệ tử bên ngoài của cường giả Thần Cấp tại Đông Nam Thiên này, cũng có vài phần thực lực, nhưng mà, nếu như bọn chúng phát hiện ra, chỉ cần mở cửa vào dùng thần thức dò xét một phen, nhưng khó phát hiện ra chỗ của chúng ta, theo lý thuyết, hiện tại đã sớm cho người tới, phát hiện ra chúng ta từ lâu rồi.

Nói tới đây, đột nhiên sắc mặt của thanh niên mặc quần áo vàng khẽ động, bỗng nhiên con ngươi ngưng tụ, bắn ra hàn quang, lập tức, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn qua một hướng.

Thanh niên áo tím nghe thế, phát hiện biểu lộ của thanh niên mặc quần áo vàng, tất cả người áo tím chung quanh, đều quay đầu nhìn qua một hướng.

- Nếu Kỳ Dương các hạ đã tới, cần gì phải giấu đầu lòi đuôi? Xuất hiện đi!

Đột nhiên thanh niên mặc quần áo vàng mở miệng nói ra.

Ánh mắt của hắn nhạy bén như chim ưng, nhìn chằm chằm vào một hướng, tuy biểu lộ của hắn đang cười, nhưng trên thực tế đang kinh dị, trong lòng thầm nghĩ, nghe nói tên Kỳ Dương này là đệ tử bên ngoài của cường giả Thần cấp ở Đông Nam Thiên, là một trong những người có khả năng ngưng tụ thần cách nhất, quả nhiên không giả, dùng thần thức của mình, đối phương tới gần như thế, cũng không có cảm giác nào, đúng là quá mạnh mẽ.

Trong nội tâm thầm nghĩ, trong tầm mắt của hắn, một người mặc quần áo màu trắng, thân hình hiện ra.

- Quả nhiên là hắn!

Thanh niên mặc quần áo màu vàng nhìn thấy quần áo máu trắng của đối phương, trong mắt hiện ra một chút phiền muộn, từ trên xuống dưới của Bách Nguyên Tông, tất cả mọi người chỉ có một người mặc quần áo trắng, cho nên hắn biết rõ là ai.

Mà thanh niên mặc quần áo vàng cảm thấy đối phương vô cùng cường hoành, tuy là cường giả Ngưng Thần Kỳ, nhưng từ khí tức của đối phương, lại so với bản thân của mình, đã mạnh hơn một chút, nếu thật sự đánh nhau, thắng bại thế nào còn khó nói.

Người tới, đương nhiên không có khả năng là Kỳ Dương, mà là Lâm Dịch.

Vừa nhìn thấy tên thanh niên mặc quần áo vàng này, Lâm Dịch cũng giật mình, không nghĩ tới đối phương cũng là tồn tại Ngưng Thần Kỳ cường hoành, cũng bởi vì như thế, cho nên tim đập nhanh một chút, đều là Ngưng Thần Kỳ, thần thức của Lâm Dịch không mạnh hơn đối phương bao nhiêu, cũng chỉ có thể sử dụng bảo vật che dấu khí tức, cho nên khi tim đập nhanh một chút, đã khiến đối phương chú ý tới.

Nhưng đối phương đã nói ra tên của Kỳ Dương, Lâm Dịch giật mình một chút, trong đầu suy nghĩ nhanh như điện, liền hiểu được đối phương lầm tưởng mình là Kỳ Dương.

Con mắt chuyển động một chút, Lâm Dịch giận tái mặt, cũng may bản thân hắn trầm mặc, nhìn thấy thảm trạng trên mặt đất, lại nghĩ tới thảm trạng của Cổ Thuật, Cổ Vân, Cổ Năng, Lâm Dịch không có chút hảo cảm nào với Thanh Long Bảo.

- Các hạ là người nào? Vì cớ gì chạy tới thứ nguyên vị diện của Bách Nguyên Tông ta, tàn sát đệ tử trông coi thứ nguyên vị diện của Bách Nguyên Tông?

Âm thanh của Lâm Dịch lạnh lùng, mở miệng nói chuyện, đối phương đã xem mình là Kỳ Dương, vậy hắn không cần khách khí giả bộ một chút, đầu tiên, hắn lười giải thích với đối phương, thứ hai, đem thân phận của mình và đối phương đặt ngang một cấp độ, lúc này mới dễ dàng để cho đối phương giải thích, dù sao, đối với Bách Nguyên Tông mà nói, đại lục Bạch Đế chỉ là râu ria mà thôi, cho nên Lâm Dịch chỉ cần giả dạng thành Kỳ Dương, hắn sẽ chiếm cứ quyền chủ động.

999. Chương 11 07-1108: Giao Dịch?

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1107-1108: Giao dịch?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tình huống hiện tại, Lâm Dịch cũng không muốn làm cho đối phương nhìn ra vị diện này là trọng yếu đối với mình, có được quyền chủ động, mới có thể hỏi ra nhiều thứ, hiện tại, hắn rất hiếu kỳ với mục đích của Thanh Long Bảo.

Thanh Long Bảo, đương nhiên phải trả giá thật nhiều, đây là lời thề, hắn không bao giơ quên.

Quả nhiên thanh niên mặc quần áo vàng không hoài nghi chút nào, nghe được Lâm Dịch hỏi, thanh niên mặc quần áo vàng cười một chút, sau đó nói:

- Kỳ Dương huynh, tại hạ Doãn Đình, tại hạ từ Huyền Đông Thiên, Thanh Long Bảo tới, đường chủ đệ tam long tích.

Lâm Dịch nhìn ra thanh niên mặc quần áo vàng này, nói đến Thanh Long Bảo mang theo một tia kiêu ngạo, Thanh Long Bảo ở Thiên Giới tuyệt đối là thế lực cường hoành nhất, bởi vậy, trên mặt của hắn lộ ra một tia khiếp sợ, đương nhiên, tia khiếp sợ này cực kỳ che dấu, nhưng vẫn bị tên thanh niên mặc quần áo vàng Doãn Đình phát hiện.

Trong mắt của thanh niên mặc quần áo vàng này, quả nhiên vô cùng thỏa mãn với biểu hiện của Lâm Dịch, nhưng thanh niên này không cười, nhưng Lâm Dịch cũng không nhượng bộ, trong mắt xuất hiện hào quang sắc lạnh, nói:

- Nhưng mà Bách Nguyên Tông ta và Thanh Long Bảo không có ân oán gì, hành vi của Doãn huynh, hình như có chút khi dễ Bách Nguyên Tông của ta không có người a?

Loại chuyện có ân oán hay không này, cũng không khó suy đoán. Nếu như nói đối phương thật sự có thù với nhau, thì bất kể nói thế nào cũng không thể liên quan tới thứ nguyên vị diện này được, huống chi tên Doãn Đinh này không nhận ra Kỳ Dương. Thử hỏi, trên đời này có ai đi tìm thù, nhưng lại không biết người có số má nhất trong đám cừu nhân là ai cũng không biết sao?

Cho nên, Lâm Dịch mới lớn mật đoán, đối phương không có thù với Bách Nguyên Tông.

Như vậy, vị trí của Huyền Đông Thiên, Thanh Long Bảo và Đông Nam Thiên, Bách Nguyên Tông này không chỉ dùng vạn dặm mà tính, khoảng cách này đã dùng tới ức vạn dặm mà tính rồi, mà từ xa như thế đi tới đại lục Bạch Đế, ý vị như thế nào cũng phải hiểu.

Lâm Dịch nghiêm sắc mặt, gương mặt không vui, biểu lộ không hòa hợp, nếu câu trả lời không làm hắn thỏa mãn, hắn sẽ động thủ.

Mà tên Doãn Đinh nhìn thấy biểu lộ bực tức của đối phương, nhưng trong lòng thầm so đo, nhưng bất kể nói thế nào, cái đại lục Bạch Đế này và các vị diện khác cũng là đồ bỏ đi, nhưng mãnh long bất áp quá địa đầu xà, đây là địa bàn của Bách Nguyên Tông, tuy rằng Thanh Long Bảo có thực lực không kém ở Thiên Giới, nhưng không thể dễ dàng áp chế "Địa đầu xà.

Bách Nguyên Tông được, mà Kỳ Dương có ngàn vạn quan hệ với cường giả Thần cấp, nếu như vô ý, gây vào một cường giả Thần cấp, vậy thì hắn thảm rồi.

Mí mắt Doãn Đinh nhảy lên, nhưng sau đó thở ra, nhìn Lâm Dịch, nói:

- Ha ha, bất quá chỉ là một thứ nguyên vị diện mà thôi, Kỳ Dương huynh cần gì phải vì một chuyện nhỏ nhặt này mà lo lắng tức giận như thế chứ?

Tại Thiên Giới, tất cả dùng thực lực cường đại mà nói chuyện, cướp lấy bảo vật, nhưng tụ thần cách, đại bộ phận mọi người cực kỳ ích kỷ, trong mắt đại đa số cường giả Hư Thần Cảnh, người có lực lượng yếu hơn mình, cho dù là thủ hạ của mình, cũng không quá coi trọng, huống chi là một thứ nguyên vị diện?

Từ việc công kích bốn nơi khác cũng có thể nhìn ra, mục tiêu của bọn họ chính là bổn nguyên chi tháp mà thôi, người bình thường, trong mắt của bọn họ không cần quan tâm tới, bởi thế cho nên tổng bộ của Cổ Năng, Cổ Vân, Cổ Thuật, Bạch gia hoàng tộc, người bình thường bị tàn sát hầu như không còn, đó cũng không phải bởi vì những người trong Thanh Long Bảo thị huyết khát máu thành táng, mà bởi vì, những người ở trong suy nghĩ của bọn họ, không được công nhận là "người" mà thôi.

Thử hỏi, phá hủy một ổ kiến, ngươi có quan tâm sẽ giết chết bao nhiêu con kiến hay sao? Tuy ví von không phải rất thỏa đáng, nhưng chuyện này đúng là như thế, đây chính là "bệnh" do chính cảm giác và sự ưu việt gây lên.

Doãn Đinh với tư cách là cường giả đỉnh phong của Thiên giới, có loại cảm giác về sự ưu việt của Thiên Giới quá nặng, cho nên trong mắt của hắn, các thứ nguyên vị diện, không bao giờ quan tâm tới, cho rằng Kỳ Dương cũng giống như hắn, không quá mức để ý tới.

Tuy tuổi tác của Lâm Dịch không tính là lớn, nhưng dù sao đã trải qua chuyện như vậy, từ khi là một thiếu niên vừa bắt đầu gặp ngoài liền xấu hổ, cho tới khi trở thành một cường giả Ngưng Thần Kỳ quát tháo Thiên Giới, dọc theo con đường này có bao nhiêu tôi luyện? Bởi vậy, hắn không dám nói là mình có cái nhìn hoàn toàn thấu triệt, nhưng ít nhất, hắn vẫn nhìn ra. (.

Tuy lãnh ý sâu trong mắt nhìn Doãn Đinh bỗng nhiên cứng lại, nhưng biểu hiện vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước đó, không vui nói:

- Hừ, cho dù là thứ nguyên vị diện, nhưng đó cũng là địa bàn của Bách Nguyên Tông ta, tuy Thanh Long Bảo thế lớn, nhưng tiến vào trong địa bàn của Bách Nguyên Tông, tiến vào thứ nguyên vị diện, giết đệ tử Bách Nguyên Tông, mặc dù Bách Nguyên Tông ta biết không địch lại, nhưng tuyệt đối không sợ, nếu hôm nay các hạ không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, hừ, nơi đây cũng không phải Huyền Đông Thiên.

Con mắt của Doãn Đinh nhíu lại, một đạo hàn quang trong mắt bỗng nhiên bắn ra, nhưng sau đó, hắn lại cười cười, ngẩng đầu, nói:

- Kỳ thật Kỳ Dương huynh không cần hỏi như thế, tiểu đệ cũng không dám quanh co lòng vòng.

Nói xong, hắn chắp tay, biểu lộ có chút mềm xuống, nhìn Lâm Dịch, nói ra:

- Dùng Bách Nguyên Tông gia đại nghiệp đại, chỉ là một thứ nguyên vị diện trong mắt Kỳ Dương huynh không tính là cái gì, nhưng bởi vì chuyện này không tiện cáo tri nguyên nhân cho Kỳ Dương huynh, cho nên tiểu đệ phải hủy diệt, mà đây là tư cách đền bù.

Nói tới chỗ này, trong mắt của hắn nhịn không được mà xuất hiện một tia ghen ghét và không cam lòng, sau đó thật lâu, hít sâu một hơi nhìn Lâm Dịch, từ từ nói ra:

- Với tư cách đền bù, Thanh Long Bảo nguyện dang tặng Chân Thần Khí Hư Long Trảm. Kỳ Dương huynh cầm binh khí này trong tay, Kỳ Dương huynh còn lo lắng gì nữa không?

Ánh mắt của Lâm Dịch ngưng tụ, trong ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị, Chân Thần Khí là cái gì? Đây chính là đồ vật hung hãn nhất Thiên Giới…Lúc trước tinh thể tiểu kiếm và băng liên của Lâm Dịch, mặc dù có thể thừa nhận một kích của cường giả Thần cấp Khương Như, nhưng không có chút hư tổn, có thể nghĩ nó mạnh mẽ thế nào?

- Cái đại lục Bạch Đế này che dấu huyền cơ gì? Không ngờ Thanh Long Bảo lại trả cái giá lớn như thế này?

Bởi vì đã có hai kiện Chân Thần Khí, trên thực tế, Hư Long Trảm kia không có bao nhiêu hấp dẫn với Lâm Dịch, nhưng hắn vẫn nhịn khiếp sợ trong lòng xuống, dù là cường giả Thần cấp, chỉ sợ cũng không có khả năng nói xuất Chân Thần Khí là có ngay đâu.

Doãn Đinh vừa dứt lại, liền quan sát biểu lộ của Lâm Dịch, nhìn thấy trong mắt của hắn có kinh nghi và khiếp sợ, trên mặt vẫn lại mạng theo một tia ghen ghét và âm lãnh, đương nhiên, lóe lên rồi biến mất.

Trên thực tế, lúc bắt đầu chấp hành nhiệm vụ này, trước khi tới Bách Nguyên Tông, áp bách thì áp bách, dùng lợi dụ thì lợi dụ, phải làm cho Bách Nguyên Tông phối hợp mà hủy diệt đại lục Bạch Đế này, với thế lực và tư cách của Thanh Long Bảo, dùng một kiện Chân Thần Khí làm mồi nhử, đổi lấy việc hủy diệt một thứ nguyên vị diện, loại trả giá và thu hoạch như thế này, lại là giao dịch trực tiếp, mọi người lựa chọn thế nào liền biết a!

1000. Chương 11 07-1108: Giao Dịch?

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1107-1108: Giao dịch?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1108: Giao dịch? (2)

Nhưng trong lòng của hắn lại có ý định của mình, đó là không thông qua trực tiếp tông chủ Bách Nguyên Tông trước mặt, trực tiếp hủy vị diện, còn Chân Thần Khí Hư Long Trảm tương ứng kia, còn làm gì? Đương nhiên là thuộc về mình rồi.

Đây là lần đầu tiên, hắn chấp hành nhiệm vụ biến thành đánh cược, hắn không tiếc dùng một cái giá lớn, hao phí mấy chục khỏa linh tinh, dùng năng lượng của chúng, cưỡng ép đả thông một đầu không gian loạn lưu, sau đó tiến vào thứ nguyên vị diện này.

Đây là đánh cược, nếu như thắng, không có gì để nói, dùng mấy chục khỏa linh tinh đổi lấy Chân Thần Khí, loại mệnh đề số học này, bất cứ kẻ nào cũng muốn.

Nhưng nếu như thất bại...Vậy thì biến thành trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Hắn cân nhắc thật lâu, cuối cùng tâm lý may mắn vẫn chiếm thế thượng phong, lựa chọn đánh cược, đánh cược mình trước khi bị Bách Nguyên Tông phá hiện, phá hủy cái vị diện này.

Mà trên thực tế, lần này hắn đánh bạc thắng rồi, đúng là Bách Nguyên Tông không phát hiện ra bọn họ tiến vào trong đây, nhưng mà...

Căn bản không tính toán được, trước khi bọn họ tiến vào một ngày, Lâm Dịch lại trở về gia hương, mà thời điểm bọn họ phát hiện công kích, Lâm Dịch vừa vặn về tới Cổ Vặn.

Hắn chỉ có thể cảm thán số mệnh của mình, hiện tại hắn còn cho rằng, gia hỏa ở trước mặt chính là Kỳ Dương, trên thực tế, đây chỉ là đồ giả mạo mà thôi, nếu biết rõ, biểu lộ của hắn là gì nhỉ?

Doãn Đinh hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình của mình một chút, tận lực làm cho biểu lộ của mình tự nhiên một chút.

Lúc này đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc, nhưng hắn cũng không có tính toán bởi vì xấu hổ biến thành giận dữ, đấu với Kỳ Dương, bởi vì nhiệm vụ phá hủy vị diện quá trọng yếu, nếu như bởi vì tham niệm của mình, làm cho nhiệm vụ thất bại, Thiên Giới tuy lớn, nhưng không có chỗ nào dung nạp hắn.

Doãn Đinh nhìn biểu lộ khiếp sợ và kinh nghi của Lâm Dịch, sau đó chờ đợi thật lâu, mới hít sâu một hơi, cười nói:

- Kỳ Dương đại nhân, cân nhắc thế nào rồi?

Lâm Dịch hít sâu một hơi, từ từ mở miệng nói:

- Thanh Long Bảo đúng là đại thủ bút a, dùng Chân Thần Khí đổi lấy một thứ nguyên vị diện, loại trao đổi này, có người nào không làm chứ, nhưng chuyện dùng một Chân Thần Khí đổi lấy thứ nguyên vị diện, ta chỉ hoài nghi lời của đối phương không có độ tin cậy a?

Nghĩ tới đây, Doãn Đinh hít sâu một hơi, đột nhiên trong tay có một đạo ánh sáng bạc lóe lên, nhưng sau đó một lát, trên tay của hắn xuất hiện một thanh đao có bộ dáng quỷ dị.

Chuôi trường đao này dày chừng sáu thước (thước của tàu 1 thước (1 xích, tchi) = 10 tấc = 0,23 m), cộng thêm chuôi đao, cao khoảng chừng thân người, thân đao hình giọt nước, sóng đao hơi cong, mà trên sóng đao có bảy mũi nhọn chỉa lên, toàn bộ thân đao có màu vàng lợt, trên chuôi đao có một con rồng đang giương nanh múa vuốt, mặt rồng giận dữ, phong cách của nó rất cổ xưa, thần bí mà tràn đầy khí tức giết chóc.

Kiếm, là hoàng giả chi khí. Đao, là bá giả chi khí.

Chỉ cần nhìn, đã có thể cảm nhận được khí tức bá giả của nó.

Nhưng mà, hiện giờ nhìn thanh đao, còn bám dính một tầng kim sắc quang mang, tia sáng này hoàn toàn khác với đao thế, hiển nhiên là bị phong ấn nào đó.

Đứng ở bên cạnh Doãn Đinh, mấy tên áo tím dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn thanh đao, nhưng trong đó ngược lại không có chút hào quang tham lam nào, bởi vì bọn họ rất rõ ràng, bọn họ, tuyệt đối không có tư cách có được thanh đao này, ít nhất, hiện tại không có tư cách, mà ánh mắt của Doãn Đinh, trong mắt hiện ra vẻ giãy dụa, cuối cùng nhất hắn hít sâu một hơi, nhìn Lâm Dịch nói ra:

- Đao này, chính là Hư Long Trảm, chính là Chân Thần Khí, đây chính là thành ý của Thanh Long Bảo, đao nào trước giao cho các hạ.

Nói xong, bàn tay run lên, trường đao hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Lâm Dịch, tiếng thét vang lên, chính điểm này cho thấy nó không phải là vật đơn giản chút nào, chỉ bằng một cú ném đi, mà năng lượng trong thân đao, đã đủ sức xé rách không gian!

Ánh mắt của Lâm Dịch ngưng tụ, vươn tay ra, đao kia nhanh chóng dừng lại trên không trung, lưỡi đao còn cách bàn tay của Lâm Dịch không tới cm.

Lâm Dịch thò tay nắm đao vào tay, lập tức cảm nhận được đao ý mãnh liệt, giống như chuôi trường đao này giam cầm thực lực của nó, làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Hảo đao!

Mặc dù loại tình huống này, Lâm Dịch nhịn không được mà khen ngợi, tuy không thể so với tinh thể tiểu kiếm trong đan điền, nhưng dù sao cũng là vật phẩm Chân Thần Khí, cũng không phải thứ tầm thường.

Nhưng hiện giờ đang ở đại lục Bạch Đế, nếu không phải bị năng lượng không gian khu trừ ra, phong ấn trên thân đao không thể dễ dàng cởi bỏ được.

Nhìn thấy bộ dáng Lâm Dịch yêu thích không buông tay, Doãn Đinh nhìn vào trong mắt, càng làm cho hắn khó chịu, biểu lộ càng phiền muộn, hắn hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Giao dịch đã hoàn thành, kính xin Kỳ Dương huynh tạm thời lui ra a!

Sau khi giao đồ vật ra ngoài, Doãn Đinh không có biện pháp tiếp tục bảo trì vẻ mặt tươi cười vừa rồi, có trời mới biết, mặt âm trầm của hắn như thế nào, hiện tại trong tâm của hắn đang nhỏ máu.

Lâm Dịch nghe hắn nói, có chút nhíu mày, khi thấy biểu lộ này của hắn, Lâm Dịch liền cười lạnh.

Hắn vẫn ung dung thu trường đao vào trong không gian giới chỉ, sau đó, nhìn Doãn Đinh cười nói:

- Tại hạ vẫn còn hiếu kỳ, rốt cuộc là thứ nguyên vị diện này có gì, mà có giá trị cho Thanh Long Thần dùng Chân Thần Khí để trao đổi với nó vậy?

Doãn Đinh nghe vậy, biểu lộ trầm xuống, con mắt nhìn Lâm Dịch, lập tức trì hoãn, nói:

- Các hạ ít biết thì tốt hơn, giao dịch đã hoàn thành, kính xin các hạ rời đi.

Lâm Dịch híp mắt lại, nói:

- Ý là, để cho ta trơ mắt nhìn ngươi tiếp tục tàn sát con dân mà Bách Nguyên Tông ta quản hạt mà thờ ơ sao? nguồn

Ánh mắt của Doãn Đinh ngưng tụ, nhìn chằm chằm vào Lâm Dịch, sau đó bật cười lên, nói:

- Ý định của các hạ là thu Hư Long Trảm, nhưng vẫn muốn nhúng tay vào chuyện này sao?

Lâm Dịch cũng cười lạnh, ánh mắt nhìn tổng bộ hoàng tộc Bạch gia hóa thành tro tàn dưới chân của bọn họ, sau đó ngẩng đầu lên, nói:

- Đối với ngươi mà nói đây là thứ nguyên vị diện, nhưng đối với Bách Nguyên Tông mà nói, bọn họ chính là con dân do Bách Nguyên Tông quản hạt, ngươi muốn tiêu diệt vị diện này, cũng biết ở đây có bao nhiêu

người táng thân không? Một ức? Mười ức? Một trăm ức? Thanh Long Bảo định dùng Chân Thần Khí, đổi lấy tính mạng vô giá của trăm ức người? Sinh ý này, có phải quá lỗ không?

Ánh mắt của Doãn Đinh hơi nhíu lại, sau đó hít sâu một hơi, từ từ nói:

- Các hạ cần suy nghĩ kỹ, ngươi phải biết ngươi bây giờ là gì, Bách Nguyên Tông ở Đông Nam Thiên thế lớn, nếu như hiện giờ ngươi nhúng tay vào chuyện này, vậy chẳng bao lâu sau, cả Bách Nguyên Tông của ngươi sẽ lâm vào trong tuyệt cảnh, mà ngươi, cho dù có cường giả Thần cấp làm chỗ dựa, cũng chỉ có con đường chết mà thôi, nên nhớ, ta có thể thoải mái đem Chân Thần Khí giao cho ngươi, thì ta cũng không sợ ngươi làm chuyện lật lọng.

- Vậy sao? Vậy thì ta mỏi mắt chờ mong a!

Khóe miệng của Lâm Dịch xuất hiện nụ cười lạnh.

1001. Chương 11 09: Lui.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1109: Lui.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lấy Doãn Đinh Đinh làm tâm, một cỗ phong bạo mắt thường có thể nhìn thấy hình thành trong nháy mắt. Sắc trời thoáng cái liền biến thành màu đen, loại dị tượng điện thiểm lôi cần thời gian chuẩn bị rất dài này rõ ràng lại xuất hiện trong nháy mắt.

Biểu lộ của Doãn Đinh liền tái nhợt, mà đám áo tím ở cạnh hắn, trên người nguyên một đám cũng lóe ra hào quang hoa lệ.

Thiên hôn địa ám, phảng phất như cả thiên địa cũng đang gào thét, lôi điện màu xanh tím xẹt qua bầu trời, phân cách bầu trời thành các mảnh nhỏ.

Mà hai mắt Lâm Dịch thì híp lại, lóe ra hào quang lạnh lùng. Trên người mặc dù không có chút chấn động năng lượng nào truyền ra, nhưng những phong bạo kia rõ ràng lại lướt qua thân thể hắn. Quần áo màu trắng phần phật lay động, thuận theo cơn gió.

Sắc mặt Doãn Đinh biến đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai mắt Lâm Dịch, trong lòng hắn sát ý đã lên đến đỉnh điểm.

Nhưng tuy rằng toàn thân hắn phát run, nhưng lại không thể không khắc chế bản thân lại.

- Không được, bây giờ mà ra tay, chuyện này nếu không bị cường giả Thần Cấp của Đông Nam Thiên phát hiện thì còn đỡ, nhưng nếu bị cường giả Thần cấp phát hiện, vậy thì mình chắc chắn sẽ không có đường sống nào, nhưng mà Kỳ Dương này…

Nhớ tới mình không hiểu lắm đã giao Chân Thần khí cho đối phương, trong nội tâm Doãn Đinh liền không nhịn được tức giận một hồi. Hắn thân đã ở địa vị cao nhiều năm, vẫn luôn ở Huyền Đông Thiên, mà ở trong Huyền Đông Thiên, có người của môn phái nào dám cả gan khiêu chiến với người Thanh Long Bảo như vậy? Ở Huyền Đông Thiên, Thanh Long Bảo chính là một khối chiêu bài bằng vàng.

Không chút khoa trường thì nếu vị diện này ở bất kỳ nơi nào trong Huyền Thiên thì muốn phá hủy nó căn bản không cần tự mình Thanh Long Bảo đi phá hủy, chỉ cần thông báo cho tông phái chỗ thứ nguyên vị diện này là được rồi. Bởi vậy hắn căn bản không hề nghĩ tới Kỳ Dương này sau khi thu đồ vật rõ ràng lại không làm theo ý mình.

- Hỗn đản.

Doãn Đinh nghiến răng, nếu không phải thực lực đối phương sàn sàn với mình, hơn nữa nếu đúng là đối phương sử dụng Chân Thần khí thì làm không tốt, ngay cả mình cũng phải nằm lại ở đây mất. Doãn Đinh nắm chặt nắm đấm, phát ra tiếng C - R - Ắ - C…C…C.

Chuyến này hắn thật đúng là không công một hồi. Đều bắt đầu từ lòng may mắn của hắn cả, nếu không phải hắn muốn đánh cuộc một lần, hắn tất nhiên sẽ thực hiện kế hoạch đã thương nghị tốt ngay từ đầu, bái phỏng Bách Nguyên Tông, uy bức lợi dụ Kỳ Dương, cuối cùng dưới tình huống thần không biết quỷ không hay hủy diệt Gia Ba Tư vị diện. Dù đến lúc đó Kỳ Dương này cũng sẽ ngăn cản, nhưng ít nhất sẽ không mất Chân Thần khí, lại càng không phải nói đến ngay cả đánh cũng không dám đánh như bây giờ.

Nắm đấm vang lên tiếng răng rắc, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Doãn Đinh ăn qua thiệt thòi lớn như vậy.

- Kỳ Dương, Bách Nguyên Tông…Rất tốt.

Doãn Đinh cắn răng cố nén phẫn nộ trong lòng, hai mắt nổi lên tơ máu nhìn Lâm Dịch nói:

- Các hạ quay lại Bách Nguyên Tông cứ chờ mà xem.

Nói xong, trên mặt hắn xuất hiện một tia dữ tợn.

Lâm Dịch cười lạnh nhìn hắn, ánh mắt ngưng lại, như đang đợi đối phương bộc phát vậy.

Hào quang màu bạc lóe lên, bỗng nhiên rơi xuống từ không trung, hoàn toàn bao phủ Doãn Đinh và cường giả áo tím ở phía sau hắn vào trong. Doãn Đinh vươn người mà đứng, đôi mắt nhìn thật sâu vào Lâm Dịch, tựa như muốn khắc sâu hình ảnh của hắn vào lòng vậy.

Lần này nhiệm vụ thất bại tuy rằng xoay sở, nhưng sau khi trở về Thanh Long Bảo không thể tránh khỏi một hồi trách phạt được. Chuyện này đương nhiên phải tính toán lên đầu Kỳ Dương của Bách Nguyên Tông này rồi.

- Lần gặp mặt tiếp theo, ta sẽ - giết ngươi.

Sát ý nghiêm nghị, thanh âm ngữ khí đạm mạc vang lên. Ngân mang bỗng nhiên đại thịnh, Lâm Dịch cũng nhịn được có chút nheo mắt lại, sau khi ngân mang tản ra, thân ảnh của Doãn Đinh đã biến mất vô ảnh vô tung rồi.

Cái này khiến Lâm Dịch có chút sợ run một hồi. Vốn tưởng rằng không thể nào tránh khỏi một trận chiến, ai biết được đối phương lại lựa chọn rời đi như thế chứ?

Lâm Dịch sững sờ trong chốc lát, lập tức nheo mắt lại.

- Thanh Long Bảo? Gặp lại ở Thiên Giới a.

Cúi đầu nhìn thoáng qua thảm trạng bên dưới, Lâm Dịch không nhịn được khẽ thở dài một hơi.

Hắn đột nhiên vung tay lên, toàn bộ đại địa bỗng run rẩy kịch liệt.

Lâm Dịch cúi đầu nhìn đại địa run rẩy kịch liệt xuất hiện từ vết nứt, không nhìn ra đang nghĩ gì.

Từng đạo khe hở thật sâu lan ra, hoàn toàn chôn vùi tổng bộ của hoàng tộc đế quốc đã thành mảnh hoang tàn xuống dưới.

Đại địa run rẩy kịch liệt trọn vẹn giằng co hơn nửa canh giờ, sau đó tất cả liền khôi phục lại bình thường, màn bụi tản đi, ngoại trừ Bổn Nguyên Chi Tháp cao ngất kia ra, tất cả đều đã bị chôn vui

Lâm Dịch cúi đầu nhìn thật lâu, mới hít sâu một hơi thật dài.

Lập tức, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, lông mày có chút nhíu lại.

- Phỉ Nhi chạy về hướng nào thế? Lấy thực lực cường giả Thần cấp, người lần này lẽ ra không ai có thể giấu được thần thức của nàng mới phải chứ?

Lâm Dịch có chút nghi hoặc thầm nghĩ, thực sự nghĩ không ra đầu mối. Bất quá nghĩ đến lấy thực lực cường giả Thần Cấp của Lâm Phỉ, cũng sẽ không xảy ra sai lầm gì a, hắn không khỏi khẽ lắc đầu.

Thân hình đã biến mất vô tung vô ảnh.

Đây là một không gian quỷ dị mất trật tự, nhìn qua giống đường hầm không gian, vô số đạo lưu quang tràn ngập toàn bộ không gian, lưu quang chớp động, khiến người nhìn mà lóa mắt

Lâm Phỉ tiến vào không gian này đã được một ngày, nàng mới từ Thiên Giới hạ xuống chỗ này.

Liền cảm ứng được ở chỗ này có năng lượng chấn động cực kì mịt mờ, sự cường hoành của nó đã hơn xa cực hạn mà thứ vị diện có thể thừa nhận, thậm chí còn ẩn ẩn mang đến ình vài phần áp lực.

Phải biết rằng, Lâm Phỉ chính là cường giả Thần Cấp, chẳng lẽ còn có những cường giả Thần Cấp khác sao?

Nhưng cường giả Thần cấp sao có thể ở trong loại vị diện cấp thấp này được.

Trong nội tâm Lâm Phỉ nghi hoặc, đồng thời lại mang theo vài phần hiếu kỳ. Lúc này một đường chạy tới, trên đỉnh một tòa sơn mạch, phát hiện một chỗ không gian loạn lưu nàng mới biết được, chấn động ẩn ẩn mang đến ình vài phần áp lực kia lại được truyền đến từ trong đó.

Lúc này nàng không chút cân nhắc đã nhảy vào. Mà lúc kia, bọn người Doãn Đinh còn chưa tiến vào vị diện này, mà sau khi tiến vào không gian đó thì thần thức của Lâm Phỉ cũng đã bị ngăn cản, cho nên nàng không hề biết bọn người Doãn Đinh tiến vào đại lục Bạch Đế, còn muốn phá hủy nó nữa.

Quần áo trắng tinh được sawsn lên, buộc vòng quanh vòng eo hoàn mỹ của nàng, tư thái linh lung, tóc dài màu đen không động đậy, phiêu nhiên như tiên.

Ánh mắt Lâm Phỉ mang theo vài phần nghi hoặc, lông mày như kẻ cau lại nhìn quanh bốn phía. Chỉ thấy chung quanh lưu động ngân mang, lưu quang tràn ngập, rất đẹp mắt.

Trong khi nhìn quanh thân thể nàng vẫn không ngừng tiến về phía trước, nhưng chấn động năng lượng cường hoành này lại phảng phất như truyền đến từ bốn phương tám hướng vậy.

1002. Chương 111 0-1011: Thương Nghị

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1110-1011: Thương nghị

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thần thức Lâm Phỉ tuy rằng nhập vào cơ thể mà ra, nhưng lưu quang chung quanh nơi này hiển nhiên cũng có cấm chế ngang cấp, Lâm Phỉ không cách nào dò xét ra hư thật. Chỉ xác định được nơi này quả thật có cường giả.

- Chẳng lẽ là cường giả Thần Cấp của Đông Nam Thiên?

Trong nội tâm Lâm Phỉ âm thầm suy đoán, đương nhiên khả năng này là rất lớn.

Trong khi đang suy đoán, đôi mắt dễ thương của Lâm Phỉ đột nhiên hơi chuyển, thân hình bỗng nhiên dừng lại trên không trung. Ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy cảnh sắc chung quanh đột nhiên biến đổi kịch liệt, lưu quang nhìn như vô tận kia chậm rãi biến mất, lộ ra một không gian sáng chói như tinh không vậy.

Ánh sáng chung quanh liền biến mất, chiếu rọi lên khuôn mặt Lâm Phỉ, ngân quang cũng dần tiêu tán, bất quá sau một lát không gian chung quanh cũng đã tối lại.

Toàn bộ không gian lại trở thành một mảnh đầy sao, giống như trên một mảnh vải đen cực lớn chi chít đầy ánh sao vậy, tựa như ảo mộng khiến người say mê.

Một đạo thân ảnh chậm rãi đáp xuống, mang theo chấn động năng lượng cường hoành đến cực điểm.

Biểu lộ Lâm Phỉ không thay đổi chút nào nhìn thân ảnh kia. Song khi thấy rõ bộ dạng người kia, ánh mắt Lâm Phỉ lại bỗng nhiên trừng lớn, lộ ra biểu lộ không dám tin.

- Đã lâu không gặp, Hân Dao.

Thanh âm cười khẽ bình thản thuần hậu chậm rãi vang lên.

Sau khi Lâm Dịch trở lại Cổ Văn đã là sáng sớm ngày kế tiếp rồi.

Trong đại địa lõm xuống, đang có vô số người gõ lách cách, đang bắt đầu kiến thiết lại thành thị đã biến thành phế tích.

Chuyện cũ đã qua, người sống sót lại tiếp tục sinh tồn, Cổ Văn chính là quê hương của bọn hắn, cần phải kiến thiết lại.

Lâm Dịch nhẹ thở dài một tiếng liền nhìn thấy một lưu chỉ bay ra từ trong thành thị, bay thẳng về phía thành thị. Lâm Dịch nhìn thoáng qua, lập tức nhận ra người kia chính là Huyền Vũ Ô Tác.

- Đại nhân, ngài trở về rồi.

Ô Tác ngừng lại ở trước mắt Lâm Dịch, khom mình hành lễ, trên mặt mang theo một tia cười chất phác.

Hôm nay thân phận địa vị của Lâm Dịch đã không giống trước nữa. Tuy rằng là nhi tử của Lâm Cường, nhưng thực lực và danh vọng của hắn trong đám tộc nhân Cổ Văn còn sống sót đã có thể gọi là đệ nhất nhân rồi. Cho nên Ô Tác tuy rằng so tuổi hắn lớn hơn Lâm Dịch rất nhiều, đồng thời địa vị của hắn cũng tương đương Lâm Cường nhưng vẫn cam tâm tình nguyện gọi Lâm Dịch một tiếng đại nhân.

Lâm Dịch nhẹ nhẹ cười cười nói:

- Ô đại ca khách khí.

Trong khi nói chuyện liền thấy lại có một đạo quang mang phá không mà đến. Lâm Dịch nhìn thoáng qua liền biết rõ người đến chính là người nhà mình.

Vội vàng nghênh đón:

- Phụ thân, mẫu thân, Mộng nhi, Linh Lung.

Bọn người Lâm Cường đứng trước người Lâm Dịch, Lâm Cường nhẹ gật đầu sau đó liền cau mày hỏi:

- Thế nào rồi?

Lâm Dịch tự nhiên hiểu rõ Lâm Cường hỏi chuyện gì. Nhớ tới những gì mình nhìn thấy, khẽ thở dài một tiếng sau đó nói:

- Về Bổn Nguyên Chi Tháp trước rồi bàn bạc kĩ hơn a.

Thấy Lâm Dịch nhíu mày trong lòng bọn người Lâm Cường đều có chút cảm ứng, sau khi nhẹ khẽ thở dài một tiếng, Lâm Cường gật đầu nói:

- Về Bổn Nguyên Chi Tháp trước a.

Lập tức, nguyên một đoàn người bay về phía Bổn Nguyên Chi Tháp.

Tầng thứ bảy, trong phòng họp lớn không có chút dấu vết năm tháng, cường giả đã ngoài Tinh Vị cảnh của Bổn Nguyên Chi Tháp đều đã hội tụ ở chỗ này, sau đó tổ chức hội nghị, nói qua các tình huống xảy ra trong một năm qua.

Nhân khí khi đó cường thịnh đến cỡ nào? Phòng họp đủ dung nạp hơn trăm người cơ hồ hoàn toàn chật ních. Nhưng hôm nay, cũng chỉ có sáu người bọn Lâm Dịch, thấy tình huống như thế, mặt cũng không khỏi ảm đạm. Nhớ lại sự rầm rộ năm đó, dung mạo hảo hữu cùng thuộc hạ trước kia như ở trước mắt, nào biết chỉ qua một buổi tối mà đã âm dương cách biệt, không có ngày tương kiến nữa.

Toàn bộ phòng họp đều lâm vào yên tĩnh, cơ hồ tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Cuối cùng Lâm Cường ý chí kiên định, tuy rằng trong lòng cũng phiền muộn ảm đạm, nhưng vẫn mở miệng phá vỡ sự yên lặng:

- Dịch nhi, chuyện giải quyết sao rồi?

Lâm Dịch có chút gật đầu, hít sâu một hơi, trong mắt nổi lên một tia ánh sáng lạnh đáng sợ nói:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu, tứ đại Bổn Nguyên Chi Tháp đều đã bị bọn hắn tập kích. Ngoại trừ Cổ Văn ta và Cổ Thuật ra, hai phương khác…

Nói tới chỗ này, ánh mắt hắn lại nhìn về phía Vân Băng, khẽ thở dài một tiếng. Vân Băng tuy rằng đã có cảm ứng, nhưng nghe nói như thế, thân thể vẫn không nhịn được khẽ run lên, trên mặt đẹp thoáng hiện ra thần sắc tái nhợt.

Tuy rằng nàng đã bị giam cầm nhiều năm, nhưng đó dù sao cũng là nhà nàng, hôm nay toàn bộ Cổ Năng đều đã bị diệt, trong nội tâm nàng sao lại không có chút cảm giác nào được?

Lâm Cường nhìn thấy thê tử thế, không khỏi cầm tay của nàng, trong mắt mang theo thần sắc quan tâm nhìn nàng, hai hàng nước mắt theo mắt Vân Băng chảy xuống bàn tay lạnh như băng.

Nhìn thấy bộ dáng mẫu thân như thế, trong lòng Lâm Dịch cũng rất khó khăn, càng sinh ra sát ý vô biên với Thanh Long Bảo kia.

- Mẫu thân, xin chớ thương tâm, thù của Cổ Năng chúng ta nhất định sẽ báo.

Thanh âm Lâm Dịch trầm thấp an ủi.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung đều vây quanh Vân Băng, cầm lấy bàn tay trắng nõn lạnh buốt khác của nàng. Mặc dù không nói chuyện, nhưng sự ôn hoàn kia vẫn khiến người cảm thấy ấm ám.

Vân Băng hít sâu vài hơi, lau đi vài giọt nước mắt, miễn cưỡng cười cười, mới nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, ta không sao đâu.

Nói xong tay lại nắm thật chặt tay con dâu và trượng phu. Dù nàng kinh nghiệm phong phú nhưng toàn tộc bị đồ sát hiển nhiên không dễ chấp nhận chút nào.

Lâm Dịch liếc nhìn mẫu thân, trong lòng thầm thở dài một tiếng, sau đó ngẩng đầu nói tiếp:

- Người lần này tập kích Bổn Nguyên Chi Tháp là người của một tổ chức cực kì khổng lồ ở Huyền Đông Thiên, Thanh Long Bảo. Tuy rằng ban nãy ta đã bức bọn hắn đi, nhưng có thể khẳng định bọn hắn chắc chắn sẽ quay lại.

Trong mắt Lâm Cường lóe lên hào quang lăng lệ ác liệt, trầm tư một chút mới nói:

- Bọn hắn muốn phá hủy đại lục Bạch Đế vì lý do gì?

Lâm Dịch khẽ lắc đầu:

- Việc này tạm thời chưa rõ.

Lông mày Lâm Cường lập tức nhíu lại, qua một lúc lâu Lâm Cường mới nhìn về phía Lâm Dịch hỏi:

- Ở Thiên Giới, cường giả cấp bậc như những người áo tím kia có nhiều không?

Lâm Dịch lắc đầu đắng chát cười cười:

- Rất nhiều, những người kia nhiều nhất chỉ có thể xem là cường giả trung đẳng của Thiên Giới thôi.

- Cường giả trung đẳng?

Khóe miệng Lâm Cường cũng nhếch lên một nụ cười khổ sở.

Những người trong phòng họp nghe thấy câu trả lời của Lâm Dịch liền nhìn nhau mấy lần, thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương. Chỉ là cường giả trung đẳng thôi, nhưng đó lại là tồn tại mà ngay cả cường giả đỉnh cao ở đại lục Bạch Đế cũng không thể chống lại được. Hơn nữa nghe ý tứ của Lâm Dịch thì số lượng của đối phương tuyệt đối nhiều hơn phe mình, cuộc chiến này phải đánh thế nào đây?

- Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?

Ô Tác sững sờ mở miệng nói.

1003. Chương 111 0-1011: Thương Nghị

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1110-1011: Thương nghị

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1111: Thương nghị. (2)

Lâm Dịch chau mày, hắn cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Nếu như chỉ là người nhà mình thì còn dễ nói, dẫn bọn họ vào Thiên Giới là được rồi, đến lúc đó tự nhiên sẽ được mình và Lâm Phỉ bảo hộ, hơn nữa vào thời khắc mấu chốt có thể trốn vào Hổ Thần Cư, an nguy ngược lại không cần suy nghĩ nhiều. Nhưng vấn đề là, người nhà của mình vừa đi, vậy đại lục này phải làm sao bây giờ.

Vốn lấy tình huống trước mắt, Lâm Dịch cho dù muốn bảo vệ những người này nhưng cũng vô lực. Dù sao, hắn dù sao cũng không thể mỗi thời khắc đều đi tới đi lui bốn cái Bổn Nguyên Chi Tháp để dò xét a? Huống hồ, chuyện chờ người khác tới đánh mình sau đó mới bị buộc đánh trả thì cũng không phù hợp với cá tính của hắn.

Lâm Dịch nhíu mày nghĩ đến. Qua thật lâu sau, Lâm Dịch mới hít sâu một hơi sau nói:

- Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, không gấp làm gì. Ít nhất trước tiên phải đón muội muội trở về, sau đó chúng ta cùng nhau lên Thiên Giới. Đợi đến khi lên Thiên Giới, chúng ta mới có cơ hội nói đến chuyện báo thù

Trong mắt Lâm Cường lóe lên tinh mang nói:

- Lên Thiên Giới?

Lâm Dịch hơi gật đầu, nhìn về phía phụ thân nói:

- Thực ra mục đích chủ yếu nhất con về lần này, chính là để đón mọi người lên Thượng Thiên.

Lâm Cường chau mày, liếc nhìn bốn phía, sau đó lại vô lực thở dài:

- Đám chúng ta lên Thiên Giới thì có thể làm được gì? Cường giả trung đẳng của Thanh Long Bảo chúng ta cũng không đánh bại được chớ đừng nói chi đến những người càng mạnh hơn. Huống hồ, chẳng lẽ chúng ta cứ chạy đi như vậy, tùy ý để đại lục Bạch Đế bị người phá hủy sao?

Sau khi nói xong, Lâm Cường liền xiết chặt nắm đấm.

Bất kể nói thế nào, đại lục Bạch Đế vẫn là nhà của họ, nếu so Thiên Giới với nơi này thì đầu tiên nơi này nhiều hơn mấy phần thân thiết. Bọn người Lâm Cường từ khi sinh ra đến giờ đã bắt đầu thủ hộ Bổn Nguyên

Chi Tháp, nếu đại lục Bạch Đế bị phá hủy, mọi người dù có lên Thiên Giới thì cũng là lục bình không có rễ, cái này bảo sao Lâm Cường có thể tiếp thụ được.

Lâm Dịch thấy biểu lộ của Lâm Cường, sau khi suy nghĩ một chút mới mở miệng nói:

- Phụ thân, việc này người có thể yên tâm. Hiện giờ trong lòng con cũng đã có chút tính toán. Vị diện này đối với Bách Nguyên Tông mà nói tuy rằng cũng không coi vào đâu nhưng tuyệt đối không thể bỏ đi dễ dàng như vậy được. Tông chủ Bách Nguyên Tông con cũng có thể nói vài lời. Huyền Đông Thiên Thanh Long Bảo mặc dù ở Thiên Giới thế không kém, nhưng dù sao ở đây cũng là Đông Nam Thiên. Nếu xử lý thỏa đáng thì ít nhất cũng có thể kéo dài một lúc. Mà trong khoảng thời gian này, sao cũng sẽ tìm ra biện pháp đối phó Thanh Long Bảo thôi.

Lâm Cường nghe vậy nhìn về phía Lâm Dịch, thật lâu sau khẽ gật đầu nói:

- Nếu trong lòng con đã có tính toán, bên kia cứ làm như vậy đi. Mộng nhi, Linh Lung, các con mang Dịch nhi đến nhà Yến nhi một chuyến đi.

- Vâng, cha cứ yên tâm.

Thủy Linh Lung nhu thuận nhẹ gật đầu, đồng ý.

- Vậy nơi này có cần tiếp tục trùng kiến không?

Ô Tác đột nhiên mở miệng hỏi.

Lâm Dịch còn chưa kịp mở miệng, Lâm Cường đã quả quyết nói:

- Trùng kiến, nhất định phải trùng kiến. Cổ Văn đã thủ hộ Bổn Nguyên Chi Tháp nhiều năm, đây là thiên mệnh của chúng ta, tuyệt đối không thể bị đứt ở thế hệ chúng ta được. Cường giả ngoài tinh vị cảnh ở bên ngoài ta cũng đã thông tri, ít ngày nữa bọn hắn sẽ quay về Cổ Văn.

Lâm Dịch cũng có chút gật nói:

- Quả thật phải trùng kiến, nhưng nơi này là trọng điểm công kích của Thanh Long Bảo, ở nơi này quả thật rất nguy hiểm. Nhưng nếu như người của Thanh Long Bảo có thể đơn giản giết chết những người đó, vậy chứng minh rằng đại lục này cũng rất có thể bị phá hủy, vậy thì dù có dọn đi chỗ khác cũng vô dụng. Ta đề nghị mở Bổn Nguyên Chi Tháp ra, bình thường để người lại ở bên ngoài, khi tu hành thì tu hành ngay trong Bổn Nguyên Chi Tháp. Vạn nhất đối phương đến tấn công thì có thể tạm thời trốn vào trong Bổn Nguyên Chi Tháp.

Lâm Cường cũng gật gật đầu, sau đó mở miệng nói:

- Việc này không nên chậm trễ, Mộng nhi, Linh Lung...Các con trước hết đi đón một nhà Yến nhi đi.

Hội nghị ngắn ngủi đã xong, mọi người chia nhau đi. Ba người Ô Tác, Lâm Cường, Vân Băng thì phụ trách dẫn đầu công tác trùng kiến. Ba vợ chồng Lâm Dịch, Thư Mộng, Thủy Linh Lung thì phụ trách tiến về thành phố Thiên Diệp, nghênh đón một nhà Lâm Yến. Kỳ thật nghênh đón người nhà Lâm Yến cũng không cần ba người phải xuất động, Lâm Cường an bài như vậy cũng là suy nghĩ thay cho bọn người Lâm Dịch. Dù sao mấy vợ chồng bọn họ đã có ba trăm năm không gặp nhau rồi.

Bầu trời xanh như giặt rửa, vạn dặm không mây, từng bầy chim nối đuôi nhau, gió biển nhè nhẹ, trong tiếng sóng ầm ầm lại mang theo nhàn nhã không nói nên lời.

Ba đạo lưu quang bỗng vạch phá khung cảnh nhàn nhã này, ầm ầm phá khôn, mang theo một hồi cuồng phong, sóng biển bỗng nhiên mãnh liệt, lưu lại một đạo dấu vết thật dài.

Thành phố Thiên Diệp, vẫn vô cùng phồn vinh giống như trước đây,

Chuyện xảy ra với Bổn Nguyên Chi Tháp không ảnh hưởng chút nào đến mọi người trong thành thị này nữa. Trên đường phố ngựa xe như nước, biển người như thủy triều, tiếng rao hàng, tiếng cười mắng, tiếng bánh xe nhấp nhô, tiếng hài đồng chơi đùa không dứt bên tai, phi thường náo nhiệt.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung khuôn mặt xấu hổ, nhưng trong mắt lại tràn đầy hạnh phúc ép sát bên người Lâm Dịch.

Hai nữ nhân này cũng đã có một đoạn thời gian rất dài chưa trở lại thế giới phàm nhân, vậy nên những vật bày bán hai bên đường cũng có thể khiến các nàng hiếu kỳ vừa ý vài lần. Chỉ là sau khi ngắm nghía vài lần, liền không nhịn được muốn quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Dịch, phảng phất như nhìn mãi vẫn không đủ vậy.

Lâm Dịch có chuyện trong lòng, nhưng hôm nay không biết Lâm Phỉ đã chạy đi chỗ nào, hơn nữa mục đích chuyến này chủ yếu là đến đón một nhà Lâm Yến, cũng không phải là thời cơ tốt để nói chuyện. Chỉ có thể đợi sau khi đón Lâm Yến xong lại tìm một cơ hội nói kỹ với nhị nữ. Hôm nay thấy bộ dáng ôn nhu của nhị nữ khiến hắn bề ngoài tuy vui vẻ, trong lòng thực sự sinh ra chút xấu hổ

- Sắp đến rồi, nhà Yến nhi phía trước cách đó không xa.

Thư Mộng đột nhiên thò tay chỉ về phía trước, cười kêu lên.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy bên đường phố phía trước không xa có một phủ đệ. Một đôi sư tử uy vũ mạnh mẽ đứng ở trước đại môn màu son, có chút khí thế. Hai hộ vệ tinh thần sáng láng đứng ở hai bên, hai mắt ngẫu nhiên lại lóe tinh quang, hiển nhiên thực lực phi phàm. Hoành phi phía trên đại môn viết hai chữ to - Kim Phủ.

Muội phu Kim Trĩ Hàn hôm nay đã là thống lĩnh hộ thành quân của thành phố Thiên Diệp rồi, phủ đệ này chính là do đế quốc ban cho hắn.

Thư Mộng cười nói với Lâm Dịch, Lâm Dịch có chút nhíu mày, nhớ tới thiếu niên Kim Trĩ Hàn kia năm đó đã ở trước mặt mình ưỡn ngực nói sẽ bảo vệ cho Yến nhi.

1004. Chương 1112 -1113: Huynh Muội Gặp Lại.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1112-1113: Huynh muội gặp lại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Cười ha ha, Lâm Dịch nói:

- Chúng ta vào đi thôi.

Nói xong, ba người liền tiến tới trước.

Thủ vệ thấy ba người tới, vốn sững sờ, sau đó nhìn thấy bộ dáng của ba người liền biết người đến không phú thì quý, thân phận phi thường nên không dám lãnh đạm, vội vàng tiến ra đón, kính cẩn nói:

- Bái kiến đại nhân và hai vị tiểu thư…Không biết ba vị…

Thư Mộng cười cắt đứt lời hắn:

- Ta là tới tìm phu nhân các ngươi, xin hỏi nàng có ở đây không?

- Có…Không biết ba vị…

Hộ vệ vội vàng đáp, lập tức có chút chần chờ mở miệng.

- Ha ha, ngươi cứ nói là người bổn gia đến là được rồi.

Thư Mộng vừa cười vừa nói.

- Dạ dạ, ba vị thỉnh.

Nghe xong là bổn gia của phu nhân, hộ vệ kia không dám chần chờ, đánh một ánh mắt, hộ vệ khác liền vội vàng gật đầu chạy vào trong. Mà ba người Lâm Dịch thì đi vào dưới sự dẫn dắt của một hộ vệ khác.

Lọt vào trong tầm mắt là một lương đình nhàn nhã, màu xanh lá phủ khắp sân nhỏ, trong góc hòn non bộ trì trạch, các đình cầu nhỏ, một con đường nhỏ cong cong dùng đá vụn màu trắng lót đường theo dưới chân một mực kéo vào trong…Lâm Dịch và ba người đều nhíu mày, thầm khen loại bố cục trong thanh nhàn không mất trang nhã này.

Dưới sự dẫn dắt của hộ vệ, ba người đã đến sảnh. Hộ vệ cười nói:

- Ba vị ở đây chờ một chút, phu nhân có lẽ rất nhanh sẽ tới thôi, mời dùng trước chén trà a.

Trong khi nói chuyện, hai tỳ nữ tướng mạo thanh tú đã bưng ba chén trà xanh lên.

Lâm Dịch nhìn bố cục xung quanh, cũng cảm thấy rất hứng thú. Trong Thanh giản ấm áp lại không mất hào phóng, không khỏi cường nói:

- Nhà này của Yến nhi so với chúng ta còn tốt hơn nhiều.

Lời này ngược lại không sai…Vô luận là Cổ Văn hay Thiên Giới, đều truy cầu lực lượng đỉnh phong cả, đối với việc hưởng thụ vinh hoa trong thế tục cũng không để ý nhiều nắm. Mà Kim Trĩ Hàm với tư cách là thống lĩnh quân đội bổn thành, bình thường không thể thiếu liên hệ với người bình thường được. Bố cục của gian phòng, vừa phải chú ý đến phong độ, vừa phải chú ý ấm áp. Quả thật so với người của Cổ Văn vàThiên Giới còn cầu kì hơn nhiều…

Thư Mộng và Thủy Linh Lung đều gật đầu, lộ vẻ đồng ý với lời của Lâm Dịch.

Thư Mộng sau khi gả cho Lâm Dịch liền một mực ở trong Cổ Văn, đối với loại cảm giác này càng hiểu rõ hơn.

- Vậy tiểu nhân xin cáo lui trước.

Hộ vệ kia lại khom người kính cẩn nói một tiếng, sau khi thấy Lâm Dịch gật đầu cười với hắn, lúc này mới ra khỏi thiên thính.

Ba người liền chờ đợi trong sảnh.

Ước chừng sau khi qua hơn mười phút, lông mày Lâm Dịch hơi động, khóe miệng nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười.

Thư Mộng cũng khẽ nhích lông mày, quay đầu cười nói:

- Nhìn bộ dáng hẳn là Yến nhi đã đến.

Lâm Dịch gật đầu cười, ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào. Chỉ sau chốc lát đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cùng với một thanh âm dễ nghe thầm nói:

- Là một nam nhân và hai nữ nhân sao? Chẳng lẽ là cha mẹ và chị dâu?…Cũng không đúng ah, nếu là chị dâu thì không thể nào chỉ có một vị a…

Tuy rằng đã qua 300 năm nhưng Lâm Dịch vẫn nghe ra đây là thanh âm của muội muội Lâm Yến…Nhớ tới bộ dáng của muội muội hơn ba trăm năm trước, Lâm Dịch ngược lại rất hiếu kỳ, sau ba trăm năm, Yến nhi sẽ thành ra thế nào rồi?

Đang nghĩ ngợi, một thân ảnh đã đi vào thiên thính.

Một thân váy dài trắng tinh, tóc dài đen nhánh, trên khuôn mặt trái xoan tinh tế gắn một cặp mắt sáng ngời, trong ánh mắt lại mang theo một tia nghi hoặc. Đình đình ngọc lập, phong độ tư thái giống như người trong họa - chính là Lâm Yến năm đó!

Khác với ba trăm năm trước, trên người Lâm Yến hiện giờ đã nhiều thêm một phần kiều mị phong tình mà chỉ nữ nhân thành thục mới có, càng thêm hấp dẫn ánh mắt người khác. Tuy rằng là muội muội của mình, nhưng Lâm Dịch nhìn thấy hai mắt vẫn nhịn không được hơi sáng lên, khóe miệng lộ ra tia mỉm cười.

Sai khi Lâm Yến thấy rõ bộ dáng người đến là ai, bước chân vốn định bước vào phòng bỗng ngừng lại, một đôi mắt to lập tức trừng lớn, bàn tay bưng kín miệng nhỏ không dám tin nhìn người đang ngồi trên ghế mỉm cười nhìn mình.

- Ca ca? Là ca sao?

Trong mắt Lâm Yến vẫn mang theo biểu lộ không dám tin, nỉ non nói.

Lâm Dịch và Lâm Yến có thể nói là cùng nhau lớn lên, tình cảm huynh muội dù là ai cũng không thể sánh bằng. Thấy biểu lộ Lâm Yến không dám tin, hốc mắt đã ẩn ẩn nước mắt, con mắt Lâm Dịch cũng hơi ướt át.

Lâm Dịch đứng lên, trong mắt mang theo chút lệ quang, nhưng lại gật đầu cười, ôn nhu gọi một tiếng:

- Yến nhi.

- Ca!

Lâm Yến lập tức bổ nhào vào ngực Lâm Dịch, nước mắt rơi xuống tí tách.

Lâm Dịch hơi sững sờ, sau đó lại bật cười, nhu hòa sờ sờ đầu Lâm Yến.

Mà hai tiểu tỳ ở một bên lại mở to hai mắt nhìn…Phu nhân ở trước mặt người ngoài đều lộ ra bộ dáng lạnh nhạt ôn nhã, hôm nay sao lại thất thố như vậy? Ca? Công tử trẻ tuổi này, chính là ca ca của phu nhân sao? Khó trách, hai huynh muội đều trẻ tuổi như vậy…

Hai tiểu tỳ không chuyển mắt tò mò nhìn hai huynh muội Lâm Dịch và Lâm Yến, trong mắt Thư Mộng và Thủy Linh Lung cũng ẩn vài giọt nước mắt, rưng rưng nhìn hai huynh muội gặp được nhau này, cũng vì tình cảm huynh muội thâm hậu giữa họ mà cảm thán.

- Được rồi, đã thành đại cô nương rồi, còn động một chút lại chui vào ngực ca ca, như vậy còn ra gì nữa?

Lâm Dịch cười trêu ghẹo Lâm Yến.

Lâm Yến lúc này mới ngẩng đầu lên trong ngực Lâm Dịch, hai mắt ngập nước tràn đầy kinh hỉ, sau khi nghe thấy ca ca nói thì trên mặt đẹp liền nổi lên một tia đỏ ửng. Sau đó lại lộ ra nét mặt ngây thơ cười tươi như hoa:

- Nhân gia gặp ngươi nên rất cao hứng nha.

Nhìn thấy muội muội làm nũng như vậy, loại cảm giác này trọn vẹn 300 năm đã không gặp rồi, Lâm Dịch lập tức phá lên cười ha ha. Lâm Yến bị cười như thế hơi nhíu cái mũi tinh xảo lại, sẳng giọng:

- Đáng ghét…

Ánh mắt lóe lên, lúc này mới nhìn Thư Mộng và Thủy Linh Lung ở một bên mang theo nụ cười thiện chí nhìn mình, khuôn mặt lập tức đỏ lên. Vội vàng chui ra khỏi ngực Lâm Dịch, lúc này mới có chút hành lễ nói:

- Yến nhi bái kiến hai chị dâu…Hắc hắc, vài năm không gặp, hai vị chị dâu càng thêm xinh đẹp nha.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung đều che miệng cười cười, Thư Mộng cười nói:

- Nha đầu ngươi, đã làm "Phu nhân" rồi còn nghịch ngợm như vậy

Lâm Yến lập tức le lưỡi về phía Thư Mộng…Hai vị chị dâu đối với nàng cũng không phải là người xa lạ. Thư Mộng cũng không cần nói, từ nhỏ đã cùng lớn lên, lúc trước còn rất thích quấn quít lấy nàng nữa. Mà Thủy Linh Lung lại là lão sư sau khi nàng tiến vào học viện dị năng, xưa nay vẫn rất chiếu cô nàng. Ở trước mặt các nàng, Lâm Yến tự nhiên không cần giả trang gì rồi.

Sau khi ho nhẹ vài tiếng, Lâm Yến nói với hai tiểu tỳ:

- Các ngươi lui xuống trước đi.

1005. Chương 1112 -1113: Huynh Muội Gặp Lại.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1112-1113: Huynh muội gặp lại.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1113: Huynh muội gặp lại. (2)

- Vâng phu nhân.

Tiểu tỳ tuân mệnh, rời khỏi đại sản.

Đợi đến lúc hai người đi, Lâm Yến liền khôi phục lại vẻ hoạt bát như trước, ôm lấy một tay của Lâm Dịch, trong mắt to tràng đẩy vẻ vui mừng nói:

- Ca, ca trở về lúc nào thế?

- Vừa về vào mấy ngày trước.

Lâm Dịch cười đáp trả.

- Ca là từ Thiên Giới trở về sao? Là ân huệ của Thiên Giới sao?

Lâm Yến lập tức hào hứng, chớp mắt to nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch khẽ gật đầu sau đó nói:

- Thú vị ah…Ta lần này đến kỳ thật chính là để đón muội lên Thiên Giới, đi không?

Lâm Yến nghe xong lập tức mở to hai mắt nhìn…Thiên Giới, danh từ kia đối với nàng mà nói quả thật quá mức xa xôi. Hôm nay Lâm Dịch lại còn nói muốn dẫn nàng đi Thiên Giới? Sau khi ngốc trệ trong ngắn ngủi nàng liền tung tăng như chim sẻ bắt đầu hoan hô:

- Thật vậy chăng, thật vậy chăng? Khi nào thì chúng ta đi thế? Thiên Giới nhất định có rất nhiều điều thú vị a? Hắc hắc…Mang Nhược Nhược theo nữa có được không.

Lâm Dịch sủng nịch vuốt vuốt đầu Lâm Yến:

- Tốt, không chỉ Nhược Nhược…Mà ngay cả con cái của các ngươi cũng có thể mang lên.

- À?…

Lâm Yến nao nao, khuôn mặt lập tức nóng bừng, vội vàng nói:

- Ca, ca nói gì thế? Người, người ta còn chưa có hài tử mà…

Lâm Dịch lập tức kinh ngạc…Đã 300 năm rồi, sao lại chưa có hài tử chứ.

Lâm Yến thấy biểu lộ của Lâm Dịch đã biết rõ hắn nghĩ gì, sắc mặt đỏ hồng giải thích nói:

- Muội và Nhược Nhược đã là cường giả tinh vị cảnh rồi, cho nên cũng không nóng lòng có hài tử…

Thanh âm càng nói càng nhỏ.

Tuy rằng là ca ca của mình nhưng nói loại chuyện này Lâm Yến vẫn cực kì e lệ.

Bất quá như huống như bọn Lâm Yến cũng không ít. Tánh mạng của Tinh vị cảnh gần như vô hạn, muốn hài tử cũng không cần vội gì. Huống chi tính tình của Lâm Yến vốn nghịch ngợm, bản thân giống như hài tử vậy, nghĩ đến loại chuyện như có con cũng khiến nàng hơi sợ.

Đám người như La Á, Ám Tương cực kì nhỏ. Dù sao khi bọn hắn có hài tử còn chưa có đạt tới tu vi Tinh vị cảnh.

- Như vậy cũng tốt, vậy Mộng nhi, muội đi nói cho Nhược Nhược đi, chúng ta sẽ rời đi a.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu rồi nói.

- Vội vã như vậy sao?

Lâm Yến có quái lạ.

Lâm Dịch nhìn thoáng qua Thư Mộng Thủy Linh Lung, hai người đều nhẹ gật đầu với hắn. Sau đó hắn mới thở dài một tiếng, biểu lộ trở nên trịnh trọng hơn nói:

- Yến nhi, kỳ thật lần này mang bọn muội đi Thiên Giới là có nguyên nhân…

Lúc này, Lâm Dịch nói tóm tắt chuyện xảy ra hôm qua cho Lâm Yến, biểu lộ của Lâm Yến cũng biến thành khiếp sợ.

Lâm Dịch nói xong, nhìn Lâm Yến không nói gì thêm. Toàn bộ phòng đều lâm vào trong trầm mặc.

Sau khi qua thật lâu, Lâm Yến mới thở thật dài, ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch gật đầu nói:

- Muội biết rồi. Ca, muội đi tìm Nhược Nhược, các người ở đây chờ một lát.

Lâm Dịch nhìn Lâm Yến đã điều chỉnh tốt cảm xúc, trên mặt lộ ra một tia cười vui mừng…Thời gian 300 năm, Yến nhi quả thật đã trưởng thành lên nhiều.

Khẽ gật đầu sau đó nói:

- Ân, chúng ta đợi ngươi.

Lâm Yến nhẹ gật đầu, lại chào hỏi với Thư Mộng và Thủy Linh Lung, lúc này mới rời khỏi thiên thính.

Không đợi quá lâu, bất quá chỉ sau chốc lát, cửa của thiên thính lại được đẩy ra.

- Ca, Nhược Nhược đã đến.

- Đại ca.

Đi theo sau lưng Lâm Yến, một thanh niên nam tử mặc vây giáp đen đi vào.

Nam tử tướng mạo tuấn lãng, vây giáp màu đen vây bao trùm lấy thân thể thon dài của hắn, cả người nhìn qua anh vĩ phi phàm. Tướng mạo rất tuấn lãng cộng thêm một thân vây giáp toàn thần, khiến cho cả người hắn nhìn qua có vài phần phong phạm của nho tướng. Hôm nay biểu lộ của vị nho tướng này lại mang theo vài phần kinh hỉ.

Lâm Dịch cao thấp dò xét nam nhân…Hắn không khỏi nghĩ đến tiểu nam hài năm đó đứng trước người mình, bộ dáng thanh tú kia, trong ánh mắt kiên định lại mang theo vẻ khẩn trương. Mà hôm nay, tiểu nam hài năm đó đã hoàn toàn phát triển, trên mặt cũng không còn vẻ trẻ trung và non nớt năm đó.

Chỉ thấy biểu lộ của hắn rất kinh hỉ, mà trong kinh hỉ, lại mang theo vài phần khẩn trương ngại ngùng…Chỉ riêng điểm này thôi, liền đủ để chứng minh những năm này tuy rằng hắn đã trở nên thành thục, nhưng bản tính cũng không biến hóa bao nhiêu cả.

Lâm Dịch thoả mãn cười cười với Kim Trĩ Hàn, trên mặt Kim Trĩ Hàn lộ ra dáng cười ngại ngùng, lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu, lúc này mới quay đầu cung kính hành lễ về phía Tô Mộng và Thủy Linh Lung nói:

- Bái kiến hai chị dâu.

Thư Mộng, Thủy Linh Lung cũng gật đầu cười, xem như đáp lễ.

Chào hỏi xong xuôi, Lâm Yến mới nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Ca, chuyện kia, ca nói cho Nhược Nhược đi.

Kim Trĩ Hàn vẻ mặt tươi cười, nghe thấy Lâm Yến nói thế, không khỏi hơi sửng sốt một chút, lộ ra vẻ nghi hoặc hỏi:

- Yến nhi, chuyện gì?

Rất hiển nhiên, Lâm Yến cũng chưa nói mọi chuyện cho Kim Trĩ Hàn. Lâm Yến nhìn Kim Trĩ Hàn mà mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, nghĩ đến tính nghiêm trọng của tin tức mà Lâm Dịch mang đến, không khỏi lộ ra có chút trầm trọng, khẽ lắc đầu nhìn về phía Lâm Dịch.

Nhìn thấy biểu lộ Lâm Yến như thế, dáng cười trên mặt Kim Trĩ Hàn cũng thu liễm lại nhìn về phía Lâm Dịch đang ngồi trên ghế, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đối với vị đại ca kia, trong lòng Kim Trĩ Hàn vẫn luôn cực kỳ tôn sùng. Truyền kì cả đời của hắn, Kim Trĩ Hàn cũng hướng đến không thôi. Chỉ dùng vài năm đã trở thành cường giả Thánh Cấp trẻ tuổi nhất đại lục, Ma nguyên động quật, Vô Song hội, Cổ Năng truyền thừa, Cổ Thuật truyền thừa, Cực Trú Hàn Viên…Những thứ đó cho dù đối với Kim Trĩ Hàn hiện giờ cũng là thứ trong truyền thuyết, nhưng từ hơn ba trăm năm trước đã lưu lại thân ảnh của đối phương rồi.

Tên của hắn được truyền bá rất ít trong dân gian, nhưng chỉ cần là gia tộc cỡ lớn có cường giả Thánh Cấp, thậm chí trong hoàng tộc đế quốc cũng như sấm rền…Trong lòng Kim Trĩ Hàn, vẫn có một loại cảm xúc gần như sùng bái với vị đại ca này. Cho đến ngày nay, hắn vẫn nhớ rõ áp lực và vẻ khẩn trương năm đó khi mình đối mặt với Lâm Dịch có biểu lộ lạnh nhạt, với thêm cả dáng cười hiền lành đối với mình nữa…

Hôm nay thấy lông mày Lâm Dịch cũng có chút nhíu lại, hắn theo bản năng liền cảm nhận được tính quan trọng của việc này.

- Kỳ thật lần này ta đến, là để đón đệ và Yến nhi lên Thiên Giới…Cũng chính là Thiên Vị giới trong miệng của các ngươi.

Câu nói đầu tiên của Lâm Dịch liền khiến Kim Trĩ Hàn sững sờ ngay tại chỗ. Ngay sau đó, lại là một cổ cuồng hỉ…Đối với người ở vị diện này mà nói, Thiên Vị giới, đây chính là tồn tại chỉ có thể mộng chứ không thể thành a!

Bất quá, sau khi cuồng hỉ ngắn ngủi, Kim Trĩ Hàn lại đột nhiên nhớ tới vẻ mặt của Lâm Dịch, Lâm Yến cùng với hai vị tẩu tẩu, liền biết rõ vấn đề khẳng định sẽ không đơn giản như vậy.

1006. Chương 1114 : Kim Trĩ Hàn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1114: Kim Trĩ Hàn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thu thập tâm tình của mình, Kim Trĩ Hàn hỏi:

- Đại ca, vì sao thế?

Lập tức nói mọi chuyện cần thiết cho Kim Trĩ Hàn một lần…Kim Trĩ Hàn với tư cách là muội phu, cũng không coi là người ngoài, cho nên cũng không cần băn khoăn gì cả.

Con mắt Kim Trĩ Hàn càng nghe trợn càng lớn, đến cuối cùng đã hoàn toàn ngốc trệ. Cuồng hỉ vừa rồi khi có thể được mang lên Thiên Giới mang đến, đã hoàn toàn không còn gì nữa.

Lâm Dịch nhìn thấy biểu lộ của Kim Trĩ Hàn cũng không nói lời nào. Hắn biết rõ tin tức này cần tiếp thu một chút…Đối với người sinh hoạt ở vị diện này thì muốn tiếp nhận tin tức cấp độ Thiên Giới quả thật phải cần một thời gian để tiêu hóa mới được.

Cả cái gian phòng đều lâm vào một mảnh trầm mặc.

Sau một lát, vẻ ngốc trên trên mặt Kim Trĩ Hàn dần biến mất, cuối cùng trở nên nghiêm túc.

- Đại ca, đệ, đệ không cách nào lên Thiên Giới với mọi người được.

Kim Trĩ Hàn rốt cục nhẹ nhàng mở miệng.

Lâm Dịch cũng không thấy ngoài ý muốn, hắn nhìn Kim Trĩ Hàn, sau đó khẽ gật đầu, nhưng vẫn nói một câu:

- Suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Kim Trĩ Hàn nhẹ gật đầu, trên mặt hiện lên một mảnh kiên định: nguồn

- Đệ đã suy nghĩ kỹ càng rồi, đệ không cách nào lên Thiên Giới với mọi người được.

Lâm Yến ở một bên nghe vậy nao nao, sau khi suy tư một chút liền hiểu rõ. Nàng trầm mặc, nhưng không nói gì.

Lâm Dịch lẳng lặng nhìn Kim Trĩ Hàn vẻ mặt bình tĩnh, thật lâu sau mới bất đắc dĩ lắc đầu cười nói:

- Tuy rằng đã sớm có dự cảm, bất quá chính thức nghe thấy ngươi nói như vậy, ta vẫn cảm thấy rất vui mừng, ánh mắt của Yến nhi quả nhiên không tệ.

Nghe được câu tán thưởng của Lâm Dịch, trên mặt Kim Trĩ Hàn liền lộ ra vài phần khó xử, mặt cũng đỏ lên.

Sau khi thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Lâm Yến, thấy ánh mắt Lâm Yến cũng đang ôn nhu nhìn hắn..., sau một lát mới nhìn Lâm Dịch cười nói:

- Đại ca, cứ để Yến nhi lên Thiên Giới với mọi người đi...Tuy rằng đệ biết rõ ở vị diện này cũng không có tác dụng gì, nhưng lên Thiên Giới đệ cũng sẽ không có tác dụng gì, lại nói tiếp...

Hắn có chút dừng một chút, quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa, sau đó mới nghiêng đầu sang chỗ khác cười nói:

- Nói tiếp, cha mẹ của đệ, tộc nhân của đệ đều ở vị diện này. Hôm nay đệ là tộc trưởng của gia tộc này, nếu vào lúc này đệ lại lựa chọn rời đi một mình...Chỉ sợ ngay cả Yến nhi cũng không thể tha thứ cho đệ a?

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lâm Yến...Ôn nhu và ý nghĩ yêu thương trong mắt không chút che dấu. Tuy rằng đã là lão phu thê hơn ba trăm năm, nhưng tình cảm giữa hắn và Lâm Yến vẫn chưa từng giảm bớt chút nào. Hắn thật ra cực kỳ yêu thương nữ nhân tính tình như hài tử, mãi mãi không thể trưởng thành này.

Hốc mắt Lâm Yến đã có chút ướt ướt, nàng cũng động tình nhìn Kim Trĩ Hàn, thật lâu sau, nhoẻn miệng cười:

- Ngu ngốc, chàng là chồng của thiếp, thiên hạ này nào có đạo lý trượng phu ở hiểm địa, mà thê tử lại chạy trốn chứ? Bọn họ là người nhà của chàng, cũng là người nhà của thiếp. Chàng là tộc trưởng, còn thiếp là phu nhân tộc trưởng cơ mà.

Kim Trĩ Hàn nao nao, ánh mắt liền lộ ra cảm động nồng đậm, hai cánh tay, nhẹ nhàng nắm lại với nhau.

Lâm Dịch nhìn thấy bộ dáng của hai người, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu bật cười, nhưng trong nội tâm lại vì Lâm Yến mà cảm thấy cao hứng...Nàng có một trượng phu đáng để nàng yêu.

Nghĩ đến hành vi của mình, Lâm Dịch đột nhiên cảm thấy xấu hổ một hồi...Sự trung trinh của Kim Trĩ Hàn đối với Lâm Yến, nếu mình mà so ra thì...lại có vẻ quá mức hoa tâm rồi.

Lại nghĩ đến chuyện về Lâm Phỉ còn chưa nói cho Thư Mộng và Thủy Linh Lung rõ, Lâm Dịch liền đau đầu một hồi.

Một lúc lâu sau, mới cười nói:

- Bất quá các ngươi cũng không cần quá lo lắng, các ngươi đã lựa chọn lưu lại, ta cũng không miễn cưỡng...Người của Thanh Long Bảo muốn muốn hủy diệt đại lục Bạch Đế, cũng không phải đơn giản như vậy

Lâm Yên lúc này mới quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, nghi hoặc hỏi:

- Ca, Thanh Long Bảo này đến cùng là người nào à? Sao bọn hắn lại phải hủy diệt Bạch Đế đại lục?

Lâm Dịch bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Vấn đề này hiện giờ ta cũng rất nghi hoặc, hết thảy, đều phải đợi sau khi trở lại Thiên Giới mới biết được.

Lâm Yến cái hiểu cái không gật đầu, không nói gì thêm.

Kim Trĩ Hàn lại bật cười nói:

- Hôm nay Lâm Dịch đại ca và các chị dâu đã đến, những việc phiền lòng kia cứ để sang một bên đi. Đệ đã an bài xong xuôi, thay đại ca và các chị dâu làm cơm tẩy trần rồi.

Lâm Dịch nghĩ nghĩ, Thanh Long Bảo cách Đông Nam Thiên cũng không gần, đoán hẳn tên Doãn Đinh kia cũng không thể nào trở lại nhanh vậy được, tạm thời đại lục này coi như được an toàn. Bọn người Lâm Yến đã lựa chọn ở tại chỗ này, đoán chừng bọn Trương Tạp, La Á đều sẽ có lựa chọn giống Kim Trĩ Hàn a? Dù sao, bọn hắn đều không tự do như mình, phía sau của bọn hắn đều có gia tộc khổng lồ cần bọn hắn cả.

Thực lực của mình dù cường thịnh trở lại, cũng không thể mang theo một đống lớn người bình thường lên Thiên Giới a? Những thứ khác không nói, chỉ riêng cư ngụ ở chỗ nào thôi đã là một vấn đề rồi…Nơi như Hổ Thần Cư, càng ít người biết càng tốt.

- Trương Tạp và La Á ta sẽ thông tri a…Dù sao thông tri cũng không được gì, ngược lại chỉ khiến lòng người bàng hoàng. Nếu ngay cả ta cũng không cách nào ngăn cản được thì…

Lâm Dịch khẽ thở dài một hơi, khẽ gật đầu nói:

- Vậy phiền toái rồi.

- Không phiền toái, không phiền toái…

Kim Trĩ Hàn cười đáp, quay người bàn giao công việc.

Tối hôm đó, uống thẳng đến sáng ngày hôm sau, yến hội tàn đi, Kim Trĩ Hàn tự mình an bài phòng cho ba người Lâm Dịch, Thư Mộng, Thủy Linh Lung.

Trong phòng, đèn năng lượng phấn hồng bao trùm cả gian phòng, nhưng lại có một loại cảm giác ấm áp mập mờ không nói nên lời. Đầu Thư Mộng và Thủy Linh Lung đã cúi sát ngực, không dám ngẩng liếc mắt nhìn lên…Thời gian 300 năm, đây cũng không phải là một con số ngắn. Kết hôn qua nhiều năm như vậy, thời gian mà Lâm Dịch cùng động phòng với cả hai người có thể đếm được. Hôm nay Lâm Dịch vừa mới trở về, hai người dù là ai cũng không muốn rời khỏi Lâm Dịch nửa bước. Không thể làm gì, Lâm Dịch chỉ đành hưởng thụ niềm vui nhất long song phượng một phen.

Nhìn hai thê tử đang thẹn thùng không thôi ngồi nép bên cạnh giường, ngực Lâm Dịch tràn ngập cảm giác ôn hòa không nói nên lời…Hơn ba trăm năm sinh hoạt ở Thiên Giới, hắn chưa bao giờ ngừng nhớ hai người. Hôm nay, giai nhân ở trước mặt, hắn lại vì sự hoang đường của mình mà chung quy vẫn cảm thấy thua thiệt với nhị nữ, ngay cả hành vi tối thiểu nhất của phu thể, đều lộ ra có chút bó buộc.

Trong lúc nhất thời, hào khí trong phòng liền trở nên quỷ dị, Lâm Dịch ngơ ngác nhìn nhị nữ.

Chỉ thấy hai nữ mặt như hoa đào, cái má đỏ bừng, đầu tóc đen như thác nước tùy ý xõa trên bờ vai, lông mi thật dài run nhẹ, hàm răng khẽ cắn. Tư thế yểu điệu phối hợp với quần áo, ngọc nữ phong cao cao dựng thẳng, eo thon tinh tế, giống như hai đóa hoa đang chờ người ngắt lấy vậy, khiến nhân tâm sinh thương tiếc. Lâm Dịch không khỏi ngây dại.

1007. Chương 1115 -1116: Mâu Thuẫn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1115-1116: Mâu thuẫn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thư Mộng đã chờ đợi nửa ngày nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, không khỏi khẽ ngước mặt lên. Lúc nhìn thấy biểu lộ có chút si ngốc của Lâm Dịch, nàng không khỏi nở một nụ cười giống như trăm hoa đua nở, đẹp đến mức cơ hồ khiến người hít thở không thông.

Trong tiếng cười này, Lâm Dịch phục hồi lại thần trí, nhớ tới sự thất thố của mình vừa rồi, Lâm Dịch không khỏi cười cười ngượng ngập, gãi gãi đầu xấu hổ.

Thủy Linh Lung cũng tò mò ngẩng đầu lên, nhìn thấy biểu lộ ngốc ngốc của Lâm Dịch, cũng không khỏi che miệng bật cười. Hào khí vừa rồi còn có chút xấu hổ nặng nề lập tức bị đánh tan.

Thư Mộng liếc nhìn Lâm Dịch một cái, chợt khuôn mặt có chút đỏ lên, sẵng giọng:

- Chàng làm cái gì vậy?

- Trời cao đãi ta không tệ, Lâm Dịch ta làm gì có được phúc phận thế này, có thể có được hai vị nương tử xinh như hoa như ngọc các nàng.

Lâm Dịch thở dài một tiếng thật sâu, ánh mắt ngây ngô không ngừng quét lên hai người.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung đồng thời đỏ mặt, cúi đầu. Trong đôi mắt đẹp lại lộ ra một mảnh xấu hổ xen lẫn vui mừng.

Thư Mộng lại liếc nhìn lần nữa, sẵn giọng nói:

- Chàng quả thực biết dỗ dành.

Nói xong, hàm răng lại khẽ cắn môi, thanh âm nhỏ như muỗi, nói:

- Vậy…Vậy chàng còn chờ cái gì?

Nghe được câu này, chỉ sợ tên nam nhân nào cũng không có cách nào khống chế a. Thư Mộng và Thủy Linh Lung vốn đều là tuyệt sắc mỹ nữ. Xưa nay Thư Mộng chính là nữ nhân hoạt bát điển hình, xa xa nhìn lại cho người cảm giác thân cận, có thể làm cho bất luận nam nhân bình thường nào cũng nhịn không được phát sinh lòng yêu thương. Mà Thủy Linh Lung thì là ôn uyển nhàn tĩnh, nhu tình như nước, giải thích khái niệm "nữ nhân như nước" đến cực hạn. Hiện giờ, hai đại mỹ nhân này sắc mặt đỏ bừng, thẹn thùng ngồi trên giường, biểu lộ ngượng ngùng này đủ để bất luận tên nam nhân nào cũng khó mà khống chế được mình.

Dù là Lâm Dịch, sau khi nghe được thanh âm nhỏ như muỗi kêu này của Thư Mộng, một hồi khô nóng ở vùng bụng cũng bốc lên, hưng phấn tột đỉnh.

- A…

Thư Mộng khẽ rên lên một tiếng. Ngay sau đó liền cảm giác thân thể mình bị một lồng ngực nóng rực ôm vào. Trong lúc nhất thời cả người đều hoàn toàn mềm nhũn ra, không còn chút lực lượng nào.

Nàng thẹn thùng giấu mặt ở trong lồng ngực Lâm Dịch. Lúc này, một đôi bàn tay to lớn phảng phất mang theo ma lực bắt đầu khám phá thân thể nàng.

-…

Thư Mộng khẽ cắn hàm răng lại, nhưng cỗ cảm giác tê liệt do bàn tay to lớn đang tác quái trên người nàng không ngừng truyền vào đại não, khiến đầu óc nàng trống rỗng một hồi. Thân thể nàng cũng nhịn không được có chút run lên.

Thủy Linh Lung ngồi ở bên mép giường cũng hoàn toàn nghe thấy thanh âm không dám nhìn của Thư Mộng và Lâm Dịch ở một bên. Nghe tiếng ma sát sột sột soạt soạt và tiếng cắn răng đè nén của Thư Mộng, Thủy Linh Lung cơ hồ kẹp chặt đôi chân thon dài của mình lại một cách vô thức, trong lúc nhất thời cũng không biết làm thế nào cho phải.

Trong lúc nàng đang bối rối, một bàn tay lớn nóng như lửa chạm vào thân thể dưới lớp váy mỏng dài của nàng mà không có chút dấu hiệu báo trước nào. Thủy Linh Lung chỉ cảm giác toàn thân mình run lên một cách mãnh liệt. Trong đầu giống như nổ mạnh một tiếng.

Khuôn mặt nàng lập tức nóng lên, da mặt nàng giống như là một mảnh vải đỏ thẫm. Lúc này, một dòng nước ấm từ khe hở giữa hai chân nàng đã lặng lẽ lan tràn xuống dưới.

Đêm yên tĩnh. Bên trong ánh đèn năng lượng màu hồng nhạt dưới vầng trăng màu bạc lờ mờ trên cao. Hôm nay, rốt cục phu thê ba người cũng đã đoàn tụ sau hơn ba trăm năm xa cách. Vẻ kích tình tràn ngập cả khuê phòng. Trong đó còn mang theo thanh âm nhẹ nhàng vui vẻ mà khoái hoạt của nam nhân và nữ nhân.

Mai khai nở ba độ, thời gian dần trôi qua, rốt cục hồi kích tình này cũng dần tan biến.

Trong tấm đệm màu hồng nhạt, Thư Mộng và Thủy Linh Linh một trái một phải, chăm chú dựa sát vào Lâm Dịch, khóe miệng tràn đầy vẻ hạnh phúc vui sướng. Giờ khắc này, phảng phất như chuyện gì cũng không còn trọng yếu với các nàng nữa. Một cỗ ấm áp tràn ngập cả căn phòng.

Lâm Dịch ôm thân thể bóng loáng như ôn ngọc của hai người vợ mình, để đầu các nàng tùy ý gối lên ngực mình.

Cúi đầu nhìn lại, sau cơn kích tình thì trên khuôn mặt đẹp của Thư Mộng và Thủy Linh Lung y nguyên vẫn còn dư vị. Vẻ phong tình lười biếng này lại khiến tiểu Lâm Dịch lại rục rịch ngóc đầu dậy lần nữa.

- A…

Một tiếng kinh hô nhỏ nhẹ vang. Khuôn mặt Lâm Dịch lập tức hơi đỏ lên, cúi đầu đón nhận ánh mắt oán trách của Thư Mộng.

- Chàng…Chàng thật đúng là tham lam a. Như vậy còn chưa đủ sao?

Nói xong, sắc mặt lại hoàn toàn đỏ lên. Loại lời nói của phu thê trong khuê phòng này. Lúc bình thường thì Thư Mộng không bao giờ nói. Hôm nay thuận miệng nói ra, khuôn mặt nhịn không được có chút đỏ lên, trong lòng lại ẩn ẩn có một loại cảm giác kích thích, khiến tim nàng lập tức đập loạn cả lên.

- Hắc hắc, muốn trách thì trách hai người các nàng thật đẹp.

Lâm Dịch cười dâm ha ha. Đồng thời đón nhận ánh mắt hờn dỗi của hai nữ nhân. Bất quá trong vẻ hờn dỗi này lại mang theo vẻ tràn đầy tự hào và hạnh phúc.

Có nữ nhân nào mà không hi vọng mình có thể khiến trượng phu của mình thần hồn điên đảo, âu yếm mình? Thư Mộng và Thủy Linh Lung cũng vậy, cũng không phải ngoại lệ a.

Lâm Dịch lại cười hắc hắc, ôm thật chặt hai nữ. Hai người cũng chui vào lồng ngực hắn. Cảm giác ấm ấp dạt dào trong lòng ba người.

Cảm thụ được thân thể bóng loáng như ôn ngọc tiếp xúc da thịt mình. Đầu óc Lâm Dịch lại nhịn không được, nhớ tới Lâm Phỉ mà hắn yêu.

Hắn do dự thật lâu, cuối cùng cắn răng nói ra:

- Mộng nhi, Linh Lung. Ta có chuyện muốn nói với các nàng.

Sau cơn kích tình, Thư Mộng và Thủy Linh Lung đang tựa đầu vào lồng ngực Lâm Dịch đều hơi sửng sốt một chút. Thư Mộng khẽ cười nói:

- Chàng có gì thì nói. Nghiêm túc như vậy làm gì?

Nói xong, ngẩng đầu nhìn thần sắc có chút do dự của Lâm Dịch. Chợt cảm thấy nao nao, đôi mi thanh tú lập tức cau lại, ánh mắt không khỏi lộ vẻ lo lắng.

Lúc này, Thủy Linh Lung cũng nhìn về phía nàng.

Lập tức hai nữ đã có một ít suy đoán rồi.

- Cái này…

Tuy rằng đã cố lấy dũng khí. Nhưng chuyện nói thật cho lão bà của mình biết mình bên ngoài còn có nữ nhân khác thì thật đúng là không dễ dàng nói như vậy. Lâm Dịch nghĩ nửa ngày nhưng cũng thật sự không biết nên mở miệng nói như thế nào.

Nhìn thấy bộ dáng khó xử của Lâm Dịch, Thư Mộng cố nén vẻ chua xót trong nội tâm mà nói:

- Chàng ở bên ngoài còn có nữ nhân khác?

Lâm Dịch nghe xong, lập tức trừng to mắt. Không khỏi nhìn về phía Thư Mộng. Thư Mộng nhìn biểu lộ ngây ngốc này của hắn, lập tức biết rõ mình đã đoán đúng. Trong lúc nhất thời, nàng áp chế không nổi sự chua xót trong lòng mình, nước mắt như muốn trào ra.

Nhìn thấy Thư Mộng sắp phát khóc đến nơi, Lâm Dịch cũng có chút luống cuống, vội vàng nói:

- Nàng…Nàng…Nàng nghe…Nghe ta…ta giải thích đã.

1008. Chương 1115 -1116: Mâu Thuẫn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1115-1116: Mâu thuẫn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1116: Mâu thuẫn. (2)

Đôi mắt to của Thư Mộng có chút đỏ lên, căn bản không nghe lời Lâm Dịch nói, cúi đầu nói:

- Nữ nhân kia ở Thiên Giới sao? Nhất định rất đẹp. Chàng muốn bỏ ta và tỷ tỷ sao?

Thư Mộng biết Thiên Giới so với đại lục Bạch Đế thì đều hơn. Thực lực, sắc đẹp của nữ nhân kia so với tỷ muội nàng thì cũng chắc là xinh đẹp hơn nhiều rồi. Hiện giờ Lâm Dịch nói ra tin tức này, hắn hẳn là muốn bỏ rơi mình và Linh Lung tỷ tỷ rồi. Nữ nhân Thiên Giới kia sẽ cam tâm chia sẻ Lâm Dịch với mình và Linh Lung tỷ tỷ sao?

Nghĩ tới đây, trong lúc nhất thời, nhu tình đứt đoạn từng khúc. Nước mắt giống như từng hạt trân châu của nàng lặng lẽ rơi xuống.

Trong lòng Lâm Dịch rất khẩn trương. Một bên chửi mình là cầm thú, một bên gấp giọng nói:

- Không phải không phải, các nàng hãy nghe ta nói a.

Linh Lung bên kia tuy rằng cũng một mực không nói gì, nhưng khuôn mặt đã hơi tái nhợt. Trong đôi mắt to cũng tràn đầy nước mắt. Cắn chặt môi, lo lắng nhìn Lâm Dịch. Thấy Thư Mộng vẫn đang cúi đầu, không ngừng khóc nức nở, Thủy Linh Lung đang cắn bờ môi, cố kìm nén cũng bật khóc thút thít, nỉ non. Nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Muội muội, trước tiên nghe phu quân nói đã.

Lâm Dịch vội vàng quay đầu, cảm kích nhìn Thủy Linh Lung. Sắc mặt Thủy Linh Lung trắng bệch, quay đầu nhìn đi chỗ khác. Lâm Dịch cũng cảm giác được thân thể hai lão bà cũng không tự chủ được mà hơi nhích ra xa. Trong lúc nhất thời, trong nội tâm hắn cũng tràn đầy bất đắc dĩ và khó chịu.

Bất quá, hắn biết hết thảy những vấn đề này là do mình gây ra. Trong nội tâm hắn ngoại trừ nỗi áy náy đối với Thư Mộng, Thủy Linh Lung và Lâm Phỉ ra thì hắn cũng không biết phải làm gì.

- Chuyện là thế này…

Lúc nói ra, Lâm Dịch ngược lại cũng không có chướng ngại tâm lý. Lúc mở miệng nói ra loại chuyện này thì có chút khó khăn. Nhưng khi hai người đã chính thức biết thì cũng tốt đi một ít rồi.

Lập tức, Lâm Dịch kể lại quá trình mình gặp Lâm Phỉ như thế nào, tiếp nhận nàng ra sao và hết thảy tình huống với Lâm Phỉ. Nói từ đầu tới cuối thì Lâm Phỉ. Bất quá hắn ngược lại chưa nói tin tức Lâm Phỉ là cường giả Thần Cấp. Cũng không cần phải nói. Hơn nữa, hiện giờ hai nữ cũng không biết Thần Cấp tại Thiên Giới là đẳng cấp gì.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung im im lặng lặng nghe hắn nói. Lúc nghe người nhà Lâm Phỉ bị giết sạch, bị người bán vào nơi dơ bẩn thì hai người cũng nhịn không được, bưng cái miệng nhỏ nhắn.

Thư Mộng có Huyết Hạn Truyền Thừa của siêu cấp gia tộc Thư gia. Mặc dò lúc nhỏ nàng một mực ở tại Trấn Hi Mạn, tuy rằng vì lợi ích gia tộc mà chịu không ít ủy khuất, nhưng nàng cũng đã được bảo hộ phi thường tốt. Tổng thể mà nói có thể coi như tốt. Hơn nữa tình huống nàng và Thủy Linh Lung cực kỳ tương đồng với nhau. Đều là hậu duệ đại gia tộc. Nàng có thể cảm nhận được cảm giác bàng hoàng cùng bất lực khi gia tộc bị diệt hoàn toàn, chỉ còn lại một mình lẻ loi. Trong lúc nhất thời, nàng cũng tràn đầy đồng tình với tình địch Lâm Phỉ kia.

Mà Thủy Linh Lung, căn bản từ nhỏ nàng đã không được trải qua tình yêu thương của cha mẹ. May mắn là nàng có một sư phó tốt. Nhưng lúc sư phó rời đi, nàng cũng cực kỳ bi thống. Cho nên nàng cũng có thể minh bạch được tâm tình đau đớn tận cùng sau khi người nhà vĩnh viễn mất đi của Lâm Phỉ.

Trong lúc nhất thời, ác cảm đối với Lâm Phỉ trong nội tâm hai nữ đã giảm bớt đi một ít, thay vào đó là đồng tình và thương cảm.

Đương nhiên, ác cảm cũng chỉ giảm bớt một ít mà thôi. Muốn nói tiếp nhận thì rất không có khả năng. Lâm Dịch quan sát sắc mặt hai nữ, trong lòng lại bất đắc dĩ, biết rõ hai người cũng chưa hoàn toàn tiếp nhận Lâm Phỉ.

- Sau đó. Chàng với…Với nàng ta…

Thư Mộng khẽ cắn hàm răng một lúc, sau đó mở miệng nói ra. Nhưng nàng không dám nói hết câu, nàng sợ kết quả sẽ khiến nàng đau đớn, dù nàng đã biết rất rõ rồi.

Lâm Dịch nhìn vẻ mặt thống khổ của Thư Mộng mà tự trách mình. Không khỏi kéo thân thể của nàng vào ngực mình, cúi đầu nói:

- Thực xin lỗi.

Nước mắt Thư Mộng không ngừng chảy ra, tùy ý để Lâm Dịch lôi kéo mình. Nhưng nàng căn bản không nói lời nào, vẫn không ngừng thút thít nỉ non.

Lâm Dịch không nghĩ tới phản ứng của hai nữ lại lớn như vậy. Trong lúc nhất thời thực sự không ngờ là sẽ như vậy.

- Trời đã sáng, chàng ra ngoài trước đi.

Đột nhiên Thủy Linh Lung mở miệng, nhẹ nhàng nói.

Lâm Dịch hơi có chút ngơ ngác. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ. Quả nhiên là sắc trời đã sáng rồi.

Nghe được lời Thủy Linh Lung nói. Lâm Dịch há to miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói được gì. Tâm thần có chút chán nản, nhẹ gật đầu, yên lặng đứng dậy mặc quần áo định rời đi.

- Chờ một chút.

Vừa đi đến cửa, thanh âm của Thủy Linh Lung liền vang lên.

Lâm Dịch vội vàng quay đầu lại, con mắt lóe sáng lên, thấy Thủy Linh Lung mặc một bộ nội y màu trắng hơi mỏng chạy tới trước mặt mình.

- Linh Lung…Ta…

Lâm Dịch há to miệng, nhưng Thủy Linh Lung căn bản không để ý tới hắn. Đưa tay ra sửa sang chỉnh tề quần áo mà vừa rồi hắn vì chán nản, tùy tiện mặc qua. Sau đó mới nhìn hắn một cái, mang theo chút tức giận, nhưng lại lập tức nhẹ nhàng thở dài, nói ra:

- Yên tâm đi, thiếp sẽ ở bên muội muội, thuyết phục muội ấy.

Con mắt Lâm Dịch sáng ngời. Vừa định nói chuyện nhưng đã thấy Thủy Linh Lung quay người đi. Lâm Dịch đứng nguyên chỗ cũ nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng thấy đỡ được một phần. Khá tốt, ít nhất là không phải hai người đều không tha thứ ình. Có Linh Lung thay mình nói chuyện, so với tự mình đi thì hiệu quả tốt hơn nhiều.

Nghĩ tới đây, trong lúc nhất thời, vẻ lo lắng trong lòng đều tiêu tan hết. Hắn quay người rời khỏi gian phòng.

Lúc này, sắc trời đã sáng rõ. Mặt trời mới lên treo trên cao, tán ra ánh nắng ôn hòa. Lâm Dịch hít sâu một hơi, duỗi cái lưng mệt mỏi. Trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười.

Hiện giờ, tuy rằng Thư Mộng và Thủy Linh Lung tựa hồ cũng có chút tức giận mình. Nhưng ít ra sau khi thú nhận ra chuyện này thì hắn cảm thấy khối đá một mực đè nặng trong lòng đã buông xuống. Trong lúc nhất thời lại tràn đầy nhẹ nhõm và khoái cảm.

Đột nhiên, từng đợt tiếng chim hót gió thổi thanh thúy và âm thanh sàn sạt của cây cối trong gió chung qaunh vang lên bên tai hắn. Bùn đất và hương thơm cỏ cây cũng có chút đón nhận gió mát phất động, chậm rãi chui vào trong mũi hắn. Ngày bình thường, những thanh âm và mùi hương thoạt nhìn như không cũng không có gì kia, tại thời khắc này đột nhiên biến thành vô cùng rõ ràng.

Lâm Dịch đưa mắt nhìn không trung, một thân chim bay qua mà lông vũ không rơi chút nào lọt vào tầm mắt hắn. Đường vân bên trên lông vũ, thậm chí là đường vẫn mỗi một lông vũ đều lọt vào tầm mắt hắn một cách rõ ràng. hắn ghé mắt nhìn về phía rừng cây, đường vân cây cối, hoa văn mỗi một mảnh lá cây cũng lọt vào mắt hắn không sót một tia nào. Tuy rằng đích xác có rất ít người tỉnh lại. Nhưng bức họa cuộn tròn dạt dào sinh sơ này lại xuất hiện trong đầu Lâm Dịch như một kỳ tích.

1009. Chương 1117 -1118: Quay Lại Ngũ Hành.

Chung Cực Truyền Thừa truyện từ

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1117-1118: Quay lại Ngũ Hành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Cây cối, không khí, nước, núi, đá, gió,…Hết thảy hết thảy những thứ này. Trong nháy mắt, tựa hồ như bốc lên sinh cơ nồng đậm trong mắt Lâm Dịch. Lâm Dich tham lam hít thở không khí. Loại cảm giác vô cùng kỳ diệu này. Dù là lúc hắn tiến vào Hư Thần Cảnh cũng chưa từng cảm thụ qua.

Trong lòng Lâm Dịch hiểu ra rất nhanh. Hắn lập tức lấy lại tinh thần, muốn nắm lấy tia hiểu ra lóe lên rồi biến mất kia.

- Ca, huynh mới dậy đấy à?

Chính vào lúc này, thanh âm muội muội Lâm Yến vang lên bên tai hắn. Lâm Dịch nao nao. Ngay sau đó, cỗ cảm giác huyền diệu đến cực điểm này lập tức biến mất không còn một mảnh.

Hắn có chút sững sờ thoáng một phát. Nhưng lại lập tức buồn vô cớ, khẽ thở dài một hơi. Quay đầu lại cười, đã thấy Lâm Yến đang tò mò nhìn mình.

- Ân.

Lâm Dịch cười, lên tiếng.

Hắn không xác định nếu như vừa rồi Lâm yến không gọi mình, không đánh vỡ cảm giác kỳ diệu này thì mình sẽ hiểu ra cái gì. Bất quá đã bị đứt đoạn. Lâm Dịch ngược lại cũng không có chút biểu hiện gì. Cảm giác kỳ diệu vừa rồi cũng đã khiến tu vi tinh thần của hắn tiến thêm một bước sâu sắc.

Nếu như trước kia, nói hắn là Ngưng Thần Kỳ thì còn có chút miễn cưỡng. Như vậy hiện giờ Lâm Dịch chính là cường giả Ngưng Thần Kỳ chân chính. Muốn ngưng tụ ra Thần Cách cũng không còn là giấc mộng nữa rồi.

- Hai chị dâu đâu?

Lâm Yến nhìn thoáng qua cửa phòng sau lưng Lâm Dịch, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Dịch vuốt vuốt đầu của nàng, cười nói:

- Vẫn còn nghỉ ngơi.

Lâm yến lè lưỡi, lập tức ôm lấy cánh tay Lâm Dịch, cười nói:

- Ca, đã rất lâu rồi huynh không có chơi với muội. Hôm nay theo muội ra chơi được không

Lâm Dịch hơi có chút ngơ ngác, nhưng lại lập tức bật cười, lắc đầu nói:

- Muội a, đã không còn là tiểu hài tử rồi. Sao có thể quấn quít lão ca như vậy, với lại không phải còn có Nhược Nhược của muội sao?

Lâm Yến nhếch miệng nói:

- Nhược Nhược suốt ngày muốn ở trong quân đội, hơn nữa hắn ngốc lắm. Mà cũng kệ hắn đi, muội là muội muội của ca a. Muội muội làm nũng với ca ca, còn phải luận tuổi sao?

Lâm Dịch cười ha ha, khẽ nhéo cái mũi nhỏ xinh của nàng, khiến cái mũi nàng có chút nhíu lại. Hắn cười nói:

- Muội cũng thừa nhận là đang làm nũng à?

Lâm Yến ngược lại không cho rằng xấu hổ chút nào, nói ra:

- Hừ, muội có một ca ca, muội có thể làm nũng. Những người khác còn không có ca ca để mà làm nũng a. Bỏ qua bỏ qua, dù sao thì hôm nay ca nhất định phải chơi với muội.

Nói tới chỗ này, con ngươi của nàng có chút nhúc nhích, lập tức nói:

- Chúng ta còn có thể đi thăm hiệu trưởng Lạp Cổ Kỳ a. Chẳng lẽ ca không muốn thăm ông ấy sao?

Nghe Lâm Dịch nói đến Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch cũng nhớ tới. Mình cũng quả thật có lẽ nên thăm hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn về gian phòng phía sau, lộ ra một nụ cười khổ.

Lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, cười nói với Lâm Yến:

- Tốt, vậy hôm nay ca ca theo muội.

- Wow, hoan hô ca ca

Lâm Yến lập tức hoan hô lên.

- Muội đi chào hỏi hai vị chị dâu một cái.

Nói xong, nàng cũng không đợi Lâm Dịch trả lời đã đẩy cửa chạy vào. Lâm Dịch mở to hai mắt ra nhìn, có chút sợ hãi khi Lâm Yến nhìn thấy vành mắt đỏ hoe của hai người.

Bất quá, chỉ một lát sau, Lâm Yến đã chạy đến. Lâm Dịch nhìn nhìn, quan sát sắc mặt của nàng. Thấy nàng tựa hồ như không có gì không đúng, lúc này mới yên lòng lại. Liền nghe Lâm Yến tung tăng như chim sẻ, nói:

- Hai chị dâu đều đồng ý á, chúng ta đi thôi.

Nói xong, nàng kéo tay Lâm Dịch, đi về hướng đường cái.

Chứng kiến muội muội đã hơn ba trăm tuổi mà còn nhảy dựng lên như là tiểu hài tử, Lâm Dịch vừa bực mình vừa buồn cười. Cuối cùng nhìn nàng với một ánh mắt sủng ái.

Thành phố Thiên Diệp, đối với nó Lâm Dịch cũng không xa lạ gì, dù sao hắn cũng đã sống ở đây nhiều năm. Bất quá khi đó nơi hắn quen thuộc nhất chính là chung quanh học viện Ngũ Hành ở nơi biên giới thành thị, đối với những nơi khác cũng không được quen thuộc lắm.

Tuy rằng vẫn còn là sáng sớm, nhưng thành phố Thiên Diệp đã bắt đầu một ngày mới bận rộn. Xe ngựa lóc cóc chạy qua, người đi đường hối hả xuất hiện ở đầu đường cùng với những tiểu thương bán hàng rong phát ra những tiếng hét to mời hàng, lộ ra cực kỳ náo nhiệt.

Mỹ nhân như Lâm Yến và người lớn lên đẹp trai như Lâm Dịch rất dễ khiến những người chung quanh ghé mắt. Đương nhiên, cũng có mấy gia hỏa tinh trùng lên não không biết sống chết chạy đến đùa giỡn một phen. Cách ăn mặc của Lâm Dịch và Lâm Yến vừa nhìn đã biết là không phải thương gia bình thường, nhất là quần áo trên người Lâm Dịch, chính là phục sức của Bách Nguyên Tông mang xuống từ trên Thiên Giới. Chất vải đó là thứ thông thường ở Thiên Giới nhưng ở Bạch Đế đại lục lại khiến người điên cuồng. Đơn giản mà nói, chỉ bằng vào quần áo phát ra năng lượng này thôi, mặc ở trên người người bình thường cũng tuyệt đối không sợ năng lượng công kích từ Tinh vị cảnh trở xuống.

Lâm Yến hiện giờ ngược lại quả thật giống như vẻ bề ngoài của nàng, giống như một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi vậy, trên đường cứ líu ríu chạy tới chạy lui bên người Lâm Dịch giới thiệu đủ thứ. Đối với những cửa hàng quần áo đẹp trên đường phố, cửa hàng nhà ai bán đồ ăn ngon, nàng thuộc như lòng bàn tay, nói từng cái một.

Lâm Dịch cũng vì tính tình của nàng mà lộ ra vẻ tươi cười, nhìn Lâm Yến giống như tiểu hài tử lại cảm thấy một loại cảm giác nhẹ nhõm đã lâu chưa có.

Đã rất lâu không như vậy rồi, tựa hồ là từ sau khi rời khỏi thị trấn nhỏ a?

Loại cuộc sống này thật sự rất tốt, Lâm Dịch nghĩ đến đợi sau khi giải quyết việc của Thanh Long Bảo, mình liền dẫn Mộng nhi Linh Lung còn Lâm Phỉ, ách, về phần Lang Sa…

Nghĩ đến Lang Sa, Lâm Dịch lại bắt đầu có chút xoắn xuýt. Tình nghĩa Lang Sa đối với mình, mình cũng rất rõ, nhưng mình đến cùng có thể tiếp nhận nàng sao?

Nói không thích, đó là dối gạt mình người. Nhưng nói đến yêu cũng chưa đến mức như thế. Lâm Dịch xoắn xuýt tại vấn đề này trong chốc lát, sau đó không thể không để nó sang một bên, tất cả đều thuận theo tự nhiên đi.

Trên đường đi cười cười nói nói, hai người đi thẳng về phía học viện. Trên đường ngừng lại một chút, tựa như tản bộ vậy, đợi đến khi hai người đến được cửa vào học viện, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu rồi.

Nhìn đại môn vô cùng quen thuộc, nhất thời Lâm Dịch lại cảm khái ngàn vạn.

- Đã 300 năm rồi, tấm biển trên đại môn đã thay đổi rất nhiều lần a?

Nhìn tấm biển viết bốn chữ to "Học viện Ngũ Hành" trên cửa ra vào còn rất lớn, Lâm Dịch không khỏi cười cười hỏi.

Lâm Yến cũng nhẹ gật đầu, nói:

- Cũng đã rất lâu ta không tới đây rồi, tấm biển này cũng đã thay đổi ba bốn cái, cái này cũng là do Lạp Cổ Kỳ lão sư chấp bút ghi đấy.

Lâm Dịch gật đầu, chỉ thấy bốn chữ lớn "Học viện Ngũ Hành" cứng cáp hữu lực, tranh sắt ngân câu, một cổ khí thế trong bàng bạc lại lộ ra một phần tiêu sái đánh tới trước mặt, không có nội tình rất dầy, chỉ sợ không viết ra được mấy chữ đó.

1010. Chương 1117 -1118: Quay Lại Ngũ Hành.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1117-1118: Quay lại Ngũ Hành.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1118: Quay lại Ngũ Hành. (2)

- Ca, ca cũng muốn mang Lạp Cổ Kỳ lão sư cùng lên Thiên Giới sao?

Lâm Yến đột nhiên nhớ tới hỏi.

Lâm Dịch có chút sửng sốt, sau khi suy nghĩ một chút lắc đầu nói:

- Không, lão sư ở đại lục cũng có công việc mình muốn làm. Bây giờ tổng bộ hoàng tộc Đế quốc bị diệt, không biết tin tức đã đến đế đô chưa nữa. Nếu tin tức này được truyền ra, chỉ sợ đại lục này đã không còn được bình tĩnh nữa rồi. Lão sư với tư cách là hiệu trưởng học viện Ngũ Hành, lực ảnh hưởng trên đại lục cũng không nhỏ, hắn lại phi thường trung thành với đế quốc. Tuy rằng ta không hề để ý đến gia tộc kia làm "Hoàng tộc.

nhưng có thể nói ta vẫn không hề hi vọng bộc phát chiến tranh cỡ lớn. Lão sư ở lại chỗ này có tác dụng rất lớn để ổn định cục diện, theo ta lên Thiên Giới ngược lại không có tác dụng lớn lắm.

Nghe xong Lâm Dịch nói, Lâm Yến lại nhíu lông mày lại, oán trách thầm nói:

- Thật là, ca, các ngươi vì an toàn của đại lục, chống lại Thanh Long Bảo trên Thiên Giới kia, nhưng những người có chút thực lực ở vị diện lại tự mình đánh người người một nhà.

Lâm Dịch nghe xong cũng bất đắc dĩ cười khổ. Dục vọng của con người đối với quyền lực và lực lượng là vô cùng vô tận, lần này Thanh Long Bảo xâm lấn, nói theo hướng lớn hơn chính là một lần nguy cơ cực lớn của cả vị diện, mà hướng nhỏ hơn chính làm một lần nguy cơ lớn nhất của Bạch gia trong vài vạn năm trở lại đây. Năm đó khi cường giả tinh vị cảnh của Bạch gia nhiều như vậy, người không an phận trên đại lục đã không ít chớ đừng nói chi đến hiện giờ Bạch gia thoáng cái đã mất đi chín phần cường giả, nếu tin tức này truyền ra ngoài, chỉ sợ đại lục sẽ loạn mất.

Bất quá Lâm Dịch mặc dù rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào. Những người này đánh tới đánh lui cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với vị diện. Uy hiếp lớn nhất vẫn Thanh Long Bảo. Hơn nữa Lâm Dịch cũng cách nào thông tri cho từng cường giả tinh vị cảnh ở vị diện chuyện này được, hơn nữa bọn họ cũng không làm được gì, thông tri chỉ làm nhân tâm rối loạn thôi. Nếu Lâm Dịch cũng không có cách nào ngăn cản Thanh Long Bảo phá vỡ đại lục Bạch Đế thì tổng hợp lực lượng của cả vị diện cũng không có chút tác dụng.

- Tốt rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều, chúng ta đi gặp hiệu trưởng trước đã.

Lâm Dịch cười an ủi Lâm Yến một tiếng, lập tức nói.

Lâm Yến cũng chỉ có thể nhếch miệng, sau đó nhu thuận nhẹ gật đầu, hai người đi về phía học viện Ngũ Hành.

Học viện Ngũ Hành theo hình thức phong bế, nhưng ở cửa ra vào cũng có một cái cửa nhỏ, đó cũng là chỗ để giáo sư ra vào. Đương nhiên, trong phòng trực ban thời thời khắc khắc đều có người, phòng ngừa đệ tử trộm lén ra ngoài chơi, hoặc là một ít người lạ đi vào trường.

Trong phòng trực ban có một lão đầu tử đang ngồi đó, Lâm Dịch liếc mắt liền nhìn ra được lão đầu tử mắt có chút mờ này, tinh thần lực cũng không kém, tính ra thì trình độ cũng chừng Bát cấp dị năng giả, tuy rằng vô vọng tiến vào Tinh vị cảnh, bất quá thực lực lại không kém.

Lão đầu nghe thấy tiếng hai người Lâm Dịch, Lâm Yến vào cửa, hơi mở con mắt đục ngầu nhìn thoáng qua, sau đó dùng thanh âm già nua dò hỏi:

- Các ngươi tìm ai thế?

Nói ra chỉ sợ tuổi tác của Lâm Yến và Lâm Dịch cũng không thua kém đối phương bao nhiêu, nghe thấy thế, Lâm Dịch khách khí cười cười nói:

- Ta tìm hiệu trưởng Lạp Cổ Kỳ.

- Ca, Lạp Cổ Kỳ lão sư giờ đã không phải là hiệu trưởng rồi

Lâm Yến đột nhiên giật giật góc áo Lâm Dịch cười nói.

Lâm Dịch nao nao nói:

- Không phải hiệu trưởng rồi sao? Chúng ta tới học viện Ngũ Hành mà?

Lâm Yến che miệng cười nói:

- Không phải hiệu trưởng cũng có thể ở trong học viện mà, thực ngốc.

- Ách.

Lâm Dịch sai lập tức ngượng ngùng cười một tiếng, không nói gì.

Tình huống này cũng bình thường, một cường giả Thánh cấp nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tánh mạng gần như vô hạn. Nhưng mặc cho là ai muốn vĩnh viễn đứng ở một cương vị, chỉ sợ cũng không cách nào được a.

Huống hồ sau khi tiến vào Tinh vị cảnh, tâm tư của đa số người đều muốn tập chung vào việc đề thăng bản thân, cho nên loại chuyện này sẽ đổi cho người khác ngồi, còn mình thì lui lại.

Đương nhiên, lui lại thì lui lại, nhưng dù sao cũng đã ngồi ở cái ghế kia lâu như vậy, chung quy vẫn có chút cảm tình, cho nên lưu lại cũng là bình thường.

- Các ngươi là ai? Tìm lão hiệu trưởng có chuyện gì không?

Lão giả kia cao thấp đánh giá Lâm Dịch và Lâm Yến vài lần, cảm thấy cực kỳ lạ lẫm. Lâm Yến tuy rằng vẫn một mực sống ở chỗ này nhưng từ sau khi tốt nghiệp cũng không trở lại, cho nên người giữ cửa cũng không nhận ra nàng. Mà Lâm Dịch đã đi hơn ba trăm năm, vẫn ở trên Thiên Giới, lão giả càng không thể nào nhận ra hắn được rồi.

- Chúng ta là đệ tử trước kia của Lạp Cổ Kỳ lão sư, lần này là tới bái phỏng hắn, xin hỏi bây giờ ông ấy có ở trong học viện không?

Lâm Yến cười nói với lão giả.

Lão giả nghe vậy lại lộ ra thần sắc khiếp sợ. Từ khi Lâm Dịch và Lâm Yến vào cửa, hắn đã cảm giác được không đúng. Thực lực của đôi thanh niên nam nữ này, hắn không cách nào nhìn thấu được. Nhìn qua thì hai người hình như không có chút thực lực nào, nhưng từ khí độ và quần áo của song phương mà xem thì bất kể nói thế nào đều không giống như người bình thường. Hôm nay vừa nghe Lâm Yến nói vậy hắn có thể lập tức khẳng định, thực lực của hai người này có lẽ đều không kém, ít nhất cũng phải mạnh hơn mình vài phần, chẳng lẽ bọn hắn đúng là…

Nghĩ tới đây con mắt lão giả lộ ra vẻ khiếp sợ, lập tức lại có chút ảm đạm. Hai mắt đục ngầu của hắn liếc Lâm Dịch và Lâm Yến, lại nhớ tới chuyện của mình.

Hắn đã đến đây được nhiều năm, thời gian mà Dị năng của hắn thức tỉnh cũng được mấy chục năm rồi.

Người này là Tinh khiết nguyên tố hỏa hệ dị năng giả. cực kỳ hiếm thấy. Nếu như khi dị năng của hắn vừa thức tỉnh gặp được một minh sư, chỉ bảo cho hắn một chút, hắn rất có thể tiến vào được Tinh vị cảnh, nhưng tiếc.

Đáng tiếc vận khí của hắn thật không tốt, sau khi Dị năng giác tỉnh, bởi vì căn bản không có điều kiện học tập có hệ thống, đợi đến khi hắn nghe thấy ở thành phố Thiên Diệp có một học viện Ngũ Hành chuyên môn dạy người khác sử dụng dị năng thế nào thì dị năng của hắn đã thức tỉnh được mười năm rồi.

Bất quá vì muốn tăng thực lực của mình lên, hắn, từ mấy chục năm trước rốt cục đã đến được bước này, nhưng vì thời gian đã qua quá lâu, dị năng đã sớm bỏ qua thời kì tốt nhất để rèn luyện nên thành tựu của hắn cũng không quá lớn.

Bất quá thiên tư Tinh khiết nguyên tố cũng hơn người, sau khi trải qua học tập có hệ thống, thực lực của hắn một đường tăng vọt. Dùng thời gian sáu năm, từ một tên dị năng giả cấp hai đạt đến trình độ cấp tám. Bất quá đáng tiếc, thời kỳ dị năng khuếch trương tốt nhất đã bị hắn bỏ qua, hắn đã không cách nào tiến vào Tinh vị cảnh được nữa.

1011. Chương 1119 -1122: Thương Nghị.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1119-1122: Thương nghị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thế giới không công bình, hắn cố gắng mấy trăm năm cũng chỉ đạt tới trình độ bát cấp dị năng. Nhưng trong một gia tộc cỡ lớn có cường giả Đại tinh vị thượng giai, một tiểu oa nhi hai mươi mấy tuổi nếu như được sủng ái thì dù thiên tư có thấp cũng có thể được cường giả Đại tinh vị cưỡng ép tăng lên tới trình độ Tinh vị cảnh. Rất hiển nhiên, hắn đã xem Lâm Yến và Lâm Dịch trở thành người dựa vào gia tộc cưỡng ép tăng lên rồi. Tinh vị cảnh hắn đã thấy chỉ có mỗi Lạp Cổ Kỳ thôi, cho nên hắn cũng không rõ lắm cường giả Tinh vị cảnh có thể bảo trì thanh xuân vĩnh viễn. Trong nhận thức của hắn thì Tinh vị cảnh thì bộ dáng đều râu tóc bạc trắng, bồng bềnh như Lạp Cổ Kỳ mới phải, sao lại xuất hiện hai người trẻ tuổi hư hư thực thực là cường giả Tinh vị cảnh như vậy, cũng khó trách hắn đã hiểu lầm.

Lâm Dịch nhìn ra trong ánh mắt ảm đảm của hắn thỉnh thoảng lại lóe ra một tia ghen ghét, tuy rằng kỳ quái nhưng cũng không hỏi nhiều. Ngược lại nhìn ra phía bên ngoài phòng trực ban, mà trên thực tế thần thức lại đang dò xét ra ngoài.

Học viện Ngũ Hành mặc dù lớn, nhưng đối với thần thức của Lâm Dịch thì khác biệt giữa 1m và 10 km cũng không lớn lắm, bất quá chỉ trong nháy mắt, hắn đã tập trung vào một chỗ cách lầu dạy học và khu ký túc xá giáo sư khá xa, ở đó có một đạo năng lượng chấn động không kém. Lâm Dịch chỉ hơi cảm nhận một chút liền cảm giác được cổ ba động kia rất rõ.

Ở học viện Ngũ Hành hiện giờ, chấn động có thể khiến Lâm Dịch cảm giác rõ, không cần phải nói, chỉ có thể là Lạp Cổ Kỳ.

Lúc này thần thức của Lâm Dịch xuyên tới, mở miệng hô:

- Lão sư.

Trong động phủ, Lạp Cổ Kỳ đang nhắm mắt dưỡng thần hai con ngươi bỗng nhiên trợn trừng, hai đạo tinh quang mãnh liệt bắn ra từ mắt hắn.

Bộ dáng của Lạp Cổ Kỳ cũng không có gì thay đổi, vẫn là một bộ dáng hòa ái, sau khi trong hai mắt lóe lên tinh mang, lập tức liền khôi phục lại vẻ bình thản từ trước đến giờ.

Bất quá lúc này hắn lại sinh ra một tia nghi hoặc, hắn cảm ứng một chút, lại không khỏi khẽ cau mày nói:

- Sinh ra ảo giác rồi sao? Sao lại đột nhiên nghe được tiếng của Lâm Dịch chứ?

Lạp Cổ Kỳ khẽ lắc đầu, nhớ tới Lâm Dịch đã phi thăng đến Thiên Giới, muốn muốn trở về đây tuyệt đối là nói chuyện hoang đường viển vông. Nhưng giờ không hiểu sao lại sinh ra ảo giác, thật sự khiến người chê cười.

Bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, Lạp Cổ Kỳ vừa chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

- Lão sư.

Lại một tiếng gọi thân thiết mà quen tai vang lên trong lòng, Lạp Cổ Kỳ vọt dậy từ trên giường.

- Lâm Dịch? Thật là ngươi? Ngươi trở về rồi sao?

Lạp Cổ Kỳ mở miệng vội vàng nói, trong mắt lóe ra vẻ vui mừng.

Thanh âm của Lâm Dịch trả lời:

- Ân, đệ tử vừa quay lại, lão sư, đệ tử đến đây để hỏi thăm ngài, bây giờ đang ở cửa ra vào.

Lạp Cổ Kỳ nghe xong, lập tức nao nao, vội vàng nói:

- Các ngươi vào đi, ta nói cho hắn một iếng.

Nói xong, thần thức của hắn đã lan ra ngoài. Tuy rằng thần thức của hắn so với Lâm Dịch còn kém quá nhiều, nhưng khoảng cách này còn không làm khó được hắn. Bất quá lập tức, hắn đã cảm ứng được trong phòng trực ban đang có hai người. Trong đó một tự nhiên là đệ tử mà hắn cực kỳ tiếc hận, người khác lại là một nữ nhân.

Lạp Cổ Kỳ liếc mắt liền nhận ra nữ nhân này, đúng là muội muội của Lâm Dịch, Lâm Yến, bất quá hắn lại không thấy Lâm Dịch. Dù sao không phải mắt. thần thức Lâm Dịch cao hơn hắn nhiều…sao hắn có thể thấy được.

- Lạp Cổ Kỳ lão sư…

Lão giả vừa mới chuẩn bị nói chuyện, lại dừng lại một chút, lập tức thấy ánh mắt hắn có chút sáng ngời, nói:

- Vâng, Lão sư.

Nghe thấy lão đầu kia không đầu không đuôi đáp một tiếng, Lâm Yến có chút ngơ ngác một chút, lập tức nhìn về phía Lâm Dịch ở một bên, thấy hắn không lộ ra vẻ ngoài ý muốn liền biết là do hắn làm rồi.

Quả nhiên, lão giả kia mở miệng nói:

- Lạp Cổ Kỳ sư mời các ngươi đi vào.

Đi trên đường trong học viện Ngũ Hành, nhìn sân trường đã từng quen thuộc, Lâm Yến và Lâm Dịch đều không nói gì, trong lòng nhưng đều nhịn không được sinh ra một tia cảm khái…300 năm đối với người bình thường thì cũng tương đương với thời gian hơn nửa đời người rồi. Nhưng mà đối với cường giả Tinh vị cảnh như Lâm Dịch và Lâm Yến thì lại như chỉ trong nháy mắt vậy. Nháy mắt một cái, thời gian 300 năm đã vội qua.

Biến hóa của trường học thật lớn, thời gian 300 nămn lầu dạy học đã được sửa chữa lại, lại có thêm nhiều lầu khác được xây lên…Xem ra trong thời gian hơn ba trăm năm này, số lượng dị năng giả đã gia tăng nhiều, thao trường rộng lớn cũng đã được lót đá.

Hiện giờ học viện Ngũ Hành đang trong lúc học tập, trên sân trường rộng lớn chỉ có nhân viên công tác của học viện, không thấy một đệ tử nào cả. Trong thần thức của Lâm Dịch và Lâm Yến, đương nhiên không khó phát hiện ra trong những lầu dạy học ở đằng kia, đã ngồi đầy đệ tử rồi.

Đi theo phương hương đã cảm ứng ban nãy, chỉ sau chốc lát đã xuất hiện một cửa sau. Đằng sau cửa sau chính là cỏ dại đầy đất, một con đường mon theo cửa ra vào lan tràn mà ra, men theo đó là thông ra phía sau núi.

Lâm Dịch nhìn thoáng qua sau đó cười nói:

- Hay là bay lên đi, miễn cho lão sư chờ sốt ruột.

Lâm Yến nhẹ gật đầu, hai người bay lên không, hóa thành hai đạo lưu quang, cái cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Bất qua sau một lát, đỉnh núi đã lọt vào tầm mắt của hai người rồi.

Đây là một căn nhà gỗ đơn giản, nhưng nhà gỗ tuy rằng đơn giản, nhưng lại cực kỳ rắn chắc. Ở trước sau nhà gỗ có một mảnh đất lớn đã được khai phá, mà trên đó thì trông đủ loại hoa nhan sắc khác nhau, hương hoa dạt dào, một cổ hương thơm bị gió nhẹ phẩy, đưa vào mũi hai người, khiến tinh thần hai người không khỏi chấn động.

Mà lúc này, ở phía trước nhà gỗ nhìn thấy Lạp Cổ Kỳ đang ở nguyên tại chỗ, cứ đi tới đi lui, đợi sau khi phát hiện ra lưu quang do hai người hóa thành, Lạp Cổ Kỳ mới ngẩng đầu, trên khuôn mặt hòa ái lộ ra tia cười vui vẻ.

- Lão sư.

Lâm Dịch cũng có chút ít kích động gọi một tiếng, âm thanh ân tiết cứng rắn qua đi, hắn và Lâm Yến đã xuất hiện ở trước mặt Lạp Cổ Kỳ.

Lạp Cổ Kỳ lập tức vui vẻ nở nụ cười, bước nhanh tới nghênh đón, cao thấp đánh giá Lâm Dịch, thật lâu sau cười ha ha nói:

- Tốt, tốt…Nào, ngồi, ngồi.

Ở trong cái sân nho nhỏ này, bầy một cái bàn giản dị và vài chiếc ghế dựa, trên đó có đặt một bộ ấm trà, Lạp Cổ Kỳ sau khi cười xong liền ngồi xuông, Lâm Dịch và Lâm Yến cũng ngồi xuống ở đối diện hắn.

- Lão sư, nhiều năm không gặp, xem ra ngài rất tiêu dao a.

Vị trí Lạp Cổ Kỳ trong suy nghĩ của Lâm Dịch cũng cực kỳ quan trọng, hôm nay vừa thấy bức họa nông thôn này, thấy Lạp Cổ Kỳ thoái mái như vậy, hắn cũng cảm thấy vui vẻ.

- Ha ha, tục vật cũng đã bàn giao cho người trẻ tuổi rồi, lão già khọm ta giờ cũng rãnh rỗi, không có chuyện gì trồng một ít hoa dại cỏ dại, hoặc là du lịch bốn phía một chút, cũng có thể xem như tiêu dao.

1012. Chương 1119 -1122: Thương Nghị.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1119-1122: Thương nghị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1120: Thương nghị. (2)

Lạp Cổ Kỳ cũng không sĩ diện cãi láo, đang khi nói chuyện lông mi rung rung, lộ ra vài phần đắc ý khiến cả Lâm Yến và Lâm Dịch đều thoải mái bật cười.

- Đúng vậy a, lão sư rất tiêu dao.

Lâm Yến che miệng cười nói.

Nghe thấy Lâm Yến nói chuyện, Lạp Cổ Kỳ cũng quay đầu nhìn về phía Lâm Yến, lập tức kéo dài mặt nói:

- Ca ca ngươi còn chưa tính, hắn ở Thiên Giới, muốn trở về cũng không dễ dàng, nhưng tiểu nha đầu ngươi rõ ràng ngay ở ngay trong thành phố Thiên Diệp, lại không hề đến thăm lão nhân gia ta?

Lại nói tiếp, Lạp Cổ Kỳ chính là bà mối của Lâm Dịch và Thủy Linh Lung, rất quen thuộc với người một nhà Lâm gia, tự nhiên biết rõ Lâm Yến đang ở thành phố Thiên Diệp rồi.

Lâm Yến bị giáo huấn, lập tức nghịch ngợm lè lưỡi một cái, không nói gì…Ở trước mặt Lạp Cổ Kỳ, nàng và Lâm Dịch đều chỉ có thể xem như là văn bối thôi. Tuy rằng dựa theo thực lực mà nói, Lâm Dịch tuyệt

đối có thể khiến Lạp Cổ Kỳ phải gọi một tiếng đại nhân…Nhưng Lạp Cổ Kỳ dù sao cũng là lão sư của Lâm Dịch, ở đời này nào có chuyện sau khi học sinh hơn lão sư liền không nhận lão sư nữa chứ?

Cho nên, mặc dù ở Thiên Giới đối mặt với nhiều lão yêu quái vạn năm thì Lâm Dịch vẫn bình bối luận giao, nhưng đối với Lạp Cổ Kỳ cộng lại nhiều nhất chỉ hơn bảy trăm tuổi này, hắn lại cực kỳ kính trọng.

Thấy Lâm Yến không nói thêm gì nữa, Lạp Cổ Kỳ thoả mãn cười cười. Chợt, cười hắc hắc nói:

- Các ngươi đến thật đúng lúc, cho các ngươi nếm thử vài loại trà mà ta mới nghiên cứu được…

Nói xong, chỉ thấy hắn đột nhiên vẫy tay một cái, một đạo tinh mang màu vang nhạt lóe ra từ trên tay hắn, chỉ một thoáng, chỉ thấy ở chỗ cách mấy người không xa, có một ít lá cây màu xanh non nớt đang chậm rãi xoay tròn bay tới.

Lâm Dịch và Lâm Yến đều hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn Lạp Cổ Kỳ dùng năng lượng dẫn như lá cây màu xanh non nớt kia vào trong chén trước người ba người, lá cây trong từng chén, ước chừng lớn bằng một vòng chén.

Trên mắt Lạp Cổ Kỳ lộ ra dáng cười, phất tay, triệt hồi hoàng mang, sau đó lại lấy nước sôi trong ấm trà, đổ vào trong ba cái chén. nguồn

Khói trắng nóng hổi bốc lên, bất quá sau một lát, một cổ hương trà khiến người chỉ ngửi thôi đã khiến tinh thần chấn động bốc lên.

- Mau nếm thử, xem thử vị đạo thế nào? Các người chính là khách nhân đầu tiên được nếm thử sau khi ta nghiên cứu ra đây.

Lạp Cổ Kỳ đưa hai chén trà ngon đến trước mặt hai người, cười nhìn hai người.

Chỉ thấy không biết lá trà này là giống gì, mặc dù vừa mới được ngâm vào nước sôi nhưng nhan sắc bên trong đã thay đổi hoàn toàn, chất lỏng màu xanh biếc như phỉ thủy động lòng người, từng phiến lá màu xanh nhạt được ngâm trong đó, phiến lá nở to ra, chỉ nhìn thôi đã khiến người trước tiên đã cảm nhận được một loại mỹ cảm tinh xảo.

Nói đến trà, Lâm Dịch và Lâm Yến tự nhiên không có chút nghiên cứu, trung thực mà nói, cho bọn hắn uống trà ngon, cũng không tốt lắm. Bất quá thấy bộ dáng Lạp Cổ Kỳ chờ mong như vậy, Lâm Dịch cũng không tiện cực tuyệt. Chỉ thấy hai tay hắn có chút cứng nhắc nâng chung trà và dĩa trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó hai con ngươi có chút khép lại, bỗng nhiên, một cổ đắng chát kịch liệt bùng nổ trên đầu lưỡi hắn.

Lâm Dịch thiếu chút nữa đã phun ra, bất quá cũng may hắn có lực khống chế siêu cường, bộ dạng hai con ngươi khép hờ chịu đựng đắng chát, ngoại nhân nhìn vào tựa hồ như đang cảm thụ gì đó, sau đó qua một hồi lâu, cay đắng mới dần dần biến mất. Thầm nghĩ trong lòng đây là ‘ trà ngon ’ sao? Nhưng hắn vẫn mở hai mắt ra, liên tục khen:

- Trà ngon, trà ngon…

Lâm Yến ở một bên nhìn thấy bộ dáng giả vờ giả vịt của Lâm Dịch, nhịn không được bật cười như lắc lẻ, lại thấy Lạp Cổ Kỳ quăng qua ánh mắt nghi hoặc, nàng cũng tranh thủ thời gian bưng chén trà lên, học theo bộ dạng của Lâm Dịch nhập nhẹ một ngụm, đôi mắt đẹp khép lại…thiếu chút nữa đã phun ra ngoài rồi.

Trà này nhìn qua có vẻ đẹp, nghe có vẻ thơm, nhưng chính thức uống vào, nhưng lại đắng chát khó có thể tưởng tượng, bất quá nghĩ tới hậu quả sau khi mình nhổ ra, cũng chỉ có cứng ngắc nuốt xuống, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng rất khổ, lại còn phải giả bộ rất tán thưởng nói:

- Quả nhiên là trà ngon a! Uống ngon thật…Lão sư, ở chỗ ngài có còn nữa không? Có thể cho ta một chút không, ta mang về cho Nhược Nhược cũng nếm thử…

Lâm Dịch nghe thế cười khổ một hồi…Xem ra Nhược Nhược khổ rồi.

Lạp Cổ Kỳ thấy thế cũng nhịn không được phá lên cười ha ha, bưng chén trà trước người mình lên, nước trà còn nóng hổi bị hắn uống một hơi cạn sạch…Nhìn thấy thế, Lâm Dịch và Lâm Yến đều mở to hai mắt nhìn.

Tuy rằng không hiểu trà đạo, nhưng cũng đã từng nghe nói qua, mặc dù không hiểu lắm, nhưng cũng biết trà không thể uống liền một ngụm được. Cách uống như thế, gọi là nuốt chửng. Không nghĩ tới Lạp Cổ Kỳ với tư cách là người nghiên cứu chế tạo trà mới, rõ ràng ngay cả đạo lý đơn giản này cũng không hiểu?

Trong khi Lâm Dịch và Lâm Yến đang kinh ngạc, Lạp Cổ Kỳ đã uống cạn sạch, sau khi thở ra một hơi thật dài mới như cười như không nhìn hai người cười nói:

- Trà này tên là Bích Khổ Long Ẩm, trà tuy là trà ngon, nhưng cách uống lại khác với trà bình thường. Trà bình thường phải chú ý đến trình tự nhất thẩm, nhị quan, tam phẩm. Sau đó lá trà bất đồng, dùng nước với độ âm bất đông, ngâm vào nước, xông, ngâm, nấu, các loại phương pháp cũng không giống nhau. Khi thưởng thức trà, cũng cần nhẹ nhàng nhấp một ngậm, khiến trà vị lưu lại trên đầu lưỡi, sau đó mới nuốt xuống.

Lạp Cổ Kỳ êm tai nói, cái gì là nhất thẩm, hai quan, tam phẩm, Lâm Dịch và Lâm Yến đều chỉ mới nghe lần đầu. Còn có cái gì độ ấm của nước bất đồng, phương pháp tưới pha bất đông, càng khiến người cảm thấy mới mẻ. Nhìn bộ dáng giới thiệu trà đạo thuộc như lòng bàn tay của hắn, xem ra đích thật rất có nghiên cứu.

- Nhưng Bích Khổ Long Ẩm này lại khác, trà này là ta vừa nghiên cứu chế ra gần đây, thuộc về loại trà xanh, độ ấm của nước phải trên trung đẳng một chút…Nếu quá thấp, trà vị không thể phát huy nguyên vẹn được, nhưng nếu quá cao, lá trà sẽ bị nhiệt độ cao làm phỏng xấu, hư mất phẩm sắc của trà còn không nói, trà vị cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nước dùng thì phải là sương sớm trên chè xuân bách hoa, như vậy mới có thể kích thích ra trà vị một cách nguyên vẹn. Mà khi uống, lại càng không được nhấp nhẹ, bởi vì hương vị của Bích Khổ Long Ẩm hơi nặng, hơn nữa chỗ khó được chính thức của nó, chính là hương trà nồng đậm đến mức tận cùng này. Một ngụm uống xuống, trên đầu lưỡi lưu lại đắng chát kịch liệt, nhưng trong mũi lại tràn đầy một cổ hương trà đẹp và tĩnh mịch đến cực điểm…Đây mới là cách chính xác để uống Bích Khổ Long Ẩm, cũng là nguyên nhân căn bản được mệnh danh là ‘ Long ẩm ’, ha ha…

Lâm Dịch và Lâm Yến nghe xong, lập tức vẻ mặt đau khổ nói:

- Lão sư, vậy ngài không nói rõ ràng…

1013. Chương 1119 -1122: Thương Nghị.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1119-1122: Thương nghị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1121: Thương nghị. (3)

Lạp Cổ Kỳ lại lý lẽ hào hùng nói:

- Tiểu tử ngươi lên Thiên Giới, 300 năm không gặp ngươi, trừng phạt thoáng một chút cũng nên làm a? Tiểu nha đầu này rõ ràng sống ở thành phố Thiên Diệp, cũng không biết đến thăm lão đầu tử này, chút trừng phạt ấy có lẽ không có ý kiến gì a?

Lâm Dịch và Lâm Yến lập tức không còn lời nào để nói rồi.

Lạp Cổ Kỳ ha ha bật cười…Mấy trăm năm này, ngoại trừ gặp nhau với hảo hữu, đã rất lâu hắn không được vui vẻ như vậy, cười nói:

- Tốt rồi, hiện giờ lại nếm thử đi…Đợi khi trà nguội lại thì không dễ uống đâu.

Lâm Dịch và Lâm Yến do dự một chút, nhớ tới vị đắng chát kịch liệt kia, trong lòng lại có chút sợ hãi. Bất quá thấy biểu lộ của Lạp Cổ Kỳ khẳng định như vậy, cộng thêm vừa rồi hắn đã nuốt chừng một ly nên Lâm Dịch cắn răng một cái, uống nguyên một ngụm.

Mặc dù nóng, nhưng đối với những cường giả Tinh vị cảnh như Lâm Dịch mà nói, ngược lại không có gì đáng ngại cả. Đoán chừng trà này, cũng là để cho người như bọn hắn uống…Nếu đổi là người bình thường, chỉ sợ toàn bộ da trong miệng đã bị lột mất một tầng rồi.

Nước trà đắng chát chảy qua đầu lưỡi, vẫn khiến Lâm Dịch nhịn không được toàn thân run rẩy một chút, nhưng ngay sau đó, một cổ hương trà nồng đậm đến mức tận cùng lại từ ổ bụng xông thẳng vào khoang mũi, cái loại cảm giác thanh minh này, có thể nói là rất thoải mái.

- Trà ngon!

Nếu như lần đầu tiên nói ' trà ngon ' là gạt người thì…lần này lại là cam tâm tình nguyên. Tuy rằng cảm giác đắng chát trên bựa lưỡi vẫn không biến mất, nhưng cổ hương trà nồng đậm kia cũng không dứt, loại cảm giác trong dễ chịu mang theo thống khổ này, đích thật là khiến người có loại cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ.

Lâm Yến thấy ca ca cũng đã uống vào, sau khi cắn răng cũng uống một ngụm…Mỹ nhân làm động tác gì cũng đều động lòng người, động tác nuốt chừng này nếu so với lọa cảm giác hào phóng của Lâm Dịch và Lạp Cổ Kỳ thì nhã nhặn nhiều. Đương nhiên, sau khi uống xuống, cũng nhịn không được khen một tiếng trà ngon. Đương nhiên, cũng giống như Lâm Dịch, lần này chính là chân tâm thật ý.

Lạp Cổ Kỳ thấy hai người uống Bích Khổ Long Ẩm mà mình mới chế tạo, bật cười, nhìn về phía Lâm Dịch mở miệng hỏi:

- Ngươi xuống từ Thiên Giới lúc nào thế? Sao lại đột nhiên trở về thế.

Vấn đề này Lâm Dịch đã bị hỏi rất nhiều lần, lập tức nói:

- Đệ tử vừa trở về vào hôm kia, chỉ là trong lòng tưởng nhớ Linh Lung và Mộng nhi, cho nên muốn dẫn các nàng cùng lên Thiên Giới thôi.

Lạp Cổ Kỳ lập tức có chút kinh ngạc nói:

- Mang các nàng lên Thiên Giới? Cái này…Các nàng cũng đã đạt tới Đại tinh vị thượng giai sao?

Khó trách Lạp Cổ Kỳ cảm thấy kinh ngạc. Phải biết rằng, trên đại lục Bạch Đế còn chưa từng có tiền lệ người dưới Đại tinh vị thương giai tiến vào Thiên Giới…Hắn cũng không nhận ra Thủy Linh Lung và Thư Mộng đã đạt tới trình độ Đại tinh vị thượng gia

Lâm Dịch vừa cười vừa nói:

- Thiên Giới kỳ thật cũng cũng lợi hại như lão sư ngài tưởng tượng…Kỳ thật ở Thiên Giới cũng có được người bình thường, bất quá năng lượng ở Thiên Giới cực kỳ dày đặc, cho nên tu hành giống như làm chơi ăn thật, cơ hồ tất cả mọi người đều có thể đạt tới Tinh vị cảnh. Chỉ cần có người hộ tống tiến vào, chờ đến khi vào Thiên Giới, cũng không kém nhiều lắm với đại lục Bạch Đế.

Con mắt Lạp Cổ Kỳ lập tức có chút trợn to, thật lâu sau mới cảm thán nói:

- Không nghĩ tới ở Thiên Giới cũng có người bình thường…Ta còn tưởng rằng tất cả mọi người trên Thiên Giới ít nhất đều có thực lực ngoài Đại tinh vị chứ.

Lâm Dịch khẽ cười cười…Kỳ thật Tinh vị cảnh của đại lục Bạch Đế có cách nghĩ như Lạp Cổ Kỳ cũng không ít, dù biết có chỗ như vậy tồn tại, nhưng tới giờ cũng chỉ có người đi lên, nhưng không ai đi xuống, cho nên có suy đoán cũng là bình thường.

Lâm Dịch sau khi suy nghĩ một chút, sắc mặt thu liễm lại, sau đó mở miệng nói:

- Lão sư, có chuyện, đệ tử nghĩ phải nói rõ ràng với ngài.

Lạp Cổ Kỳ đang ngồi cảm thán thấy vẻ mặt Lâm Dịch nghiêm túc, sau khi có chút sửng sốt cũng trở nên nghiêm túc, khẽ gật đầu nói:

- Ngươi nói.

Lâm Dịch hít sâu một hơi nói:

- Đại lục Bạch Đế hiện giờ đang gặp phải nguy cơ lớn nhất từ khi thành hình đến nay.

Một câu của Lâm Dịch lập tức khiến sắc mặt Lạp Cổ Kỳ khẽ biến, trong mắt hiện lên một tia tinh mang sau đó khẽ cau mày:

- Có chuyện gì vậy?

Lúc này, Lâm Dịch nói chuyện sau khi mình trở về một lần cho Lạp Cổ Kỳ nghe.

- Cái gì? Tam đại truyền thừa và tổng bộ hoàng tộc đế quốc, thiếu chút nữa bị toàn diệt?

Lạp Cổ Kỳ cả kinh, lập tức đứng lên, trong giọng nói tràn đầy khó có thể tin.

Lâm Dịch khẽ gật đầu:

- Tuy rằng người của Thanh Long Bảo kia đã bị đệ tử bức đi, nhưng có thể đoán được…Không qua bao lâu nữa, bọn hắn nhất định sẽ trở lại.

Lạp Cổ Kỳ trợn tròn mắt, tin tức này khiến hắn nhất thời khó có thể tiếp nhận, sau khi tiêu hóa thật lâu, Lạp Cổ Kỳ mới ngơ ngác nói:

- Mục đích mà bọn hắn hủy diệt đại lục Bạch Đế là gì thế?

Lâm Dịch nghe vậy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Vấn đề này cũng chỉ có thể chờ sau khi đệ tử lên lại Thiên Giới mới có thể tra rõ ràng

Lạp Cổ Kỳ có chút thở dài một hơi, nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Vậy bây giờ ngươi có ý kiến gì không?

Lâm Dịch nhìn Lạp Cổ Kỳ nói:

- Về phía người của Thanh Long Bảo, lão sư có thể yên tâm, cái này cứ giao cho đệ tử là được, đệ tử tuyệt đối sẽ không để bọn hắn gây ra bất cứ chuyện gì đâu, mà đệ tử nói với lão sư chuyện này, cũng là vì nội đấu.

Lạp Cổ Kỳ có chút trầm ngâm một chút, lập tức khẽ gật đầu nói:

- Hoàng tộc và tam đại truyền thừa lần này đã bị đả kích nghiêm trọng như vậy, nếu tin tức này bị truyền ra ngoài…chỉ sợ sẽ khiến những tiểu tử đang âm thầm tích xúc lực lượng kia sẽ không an phận thủ thường.

Nói tới chỗ này, Lạp Cổ Kỳ khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa nói

- Chẳng lẽ loạn thế sắp xảy ra rồi sao?

Lâm Dịch cũng không dám ngắt lời, chỉ nói:

- Đệ tử nói với lão sư, chính là hy vọng lão sư có thể giúp Bạch gia vượt qua cửa ải khó khăn lần này…Lão sư với tư cách là hiệu trưởng của học viện Ngũ Hành nhiều năm, trên đại lục này cũng có không ít cường giả là đệ tử của ngài, nếu ngài chịu đứng ra, chắc hẳn sẽ khiến hoàng tộc có thêm trợ lực. Cộng thêm…người của tứ đại truyền thừa đến lúc đó đều sẽ đứng ra. Lúc này đây, tuy rằng tổng bộ đã bị phá hủy triệt để, nhưng Tứ đại truyền thừa vẫn còn rất nhiều cường giả đi chấp pháp bên ngoài mà tránh thoát khỏi đại nạn, cổ lực lượng này nếu tụ tập lại có lẽ đủ để đối phó với đám gia hỏa không yên phận kia rồi.

Lạp Cổ Kỳ khẽ gật đầu nói:

- Cái này ngươi yên tâm, ta sẽ hết sức.

Nói xong, có chút bận tâm nhìn Lâm Dịch nói:

- Ngược lại Thanh Long Bảo kia…Nghe ngươi nói, thực lực của Thanh Long Bảo chỉ sợ không nhỏ a? Ngươi có nắm chắc không?

1014. Chương 1119 -1122: Thương Nghị.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1119-1122: Thương nghị.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1122: Thương nghị. (4)

Đến lúc này rồi, có xảy ra loạn thế hay không đã là thứ yếu, quan trọng nhất là…Đại lục Bạch Đế, đến cùng có thể tiếp tục tồn tại được không?

Lâm Dịch gật đầu cười nói:

- Thế lực của Thanh Long Bảo không nhỏ, nhưng cũng là ở Huyền Đông Thiên, mà vị trí bây giờ của chúng ta là Đông Nam Thiên. Hơn nữa, thế lực tương ứng của đại lục Bạch Đế cũng không phải nhỏ, cường long khó áp địa đầu xa, huống chi Bách Nguyên Tông cũng không phải chỉ là địa đầu xà. Đệ tử nghĩ, bọn hắn không thể nào thần không biết quỷ không hay lẻn vào thế được

Lạp Cổ Kỳ có chút thở dài một hơi, lập tức nói:

- Thật sự là không thể tưởng được, rõ ràng xảy ra chuyện này…

Nghĩ đến ba ngày trước, mình vẫn còn nghiên cứu trà mới của mình, nếu không có Lâm Dịch…không gian này lập tức biến thành không gian loạn lưu thì hậu quả đúng là không thể tưởng nổi.

Lập tức, Lâm Dịch và Lạp Cổ Kỳ thương lượng một chút vấn đề chi tiết…Lâm Yến biết rõ hai người đang nói chính sự nên ngược lại yên tĩnh đợi một bên, không nói gì thêm.

Hai người nói đến chiều, nhìn nhìn bầu trời, Lâm Dịch mới lên tiếng:

- Lão sư, vậy đệ tử xin cáo từ trước, tất cả đều nhờ vào ngài.

Lạp Cổ Kỳ khẽ gật đầu nói:

- Loạn thế cũng không phải thứ ta nguyện nhìn thấy…Ngươi ở Thiên Giới cũng phải cẩn thận, lần sau gặp mặt…Cũng không biết là lúc nào nữa.

Lâm Dịch vừa cười vừa nói:

- Ta nghĩ…Có lẽ không cần phải đợi 300 năm nữa a? Ha ha…Lão sư, hết thảy bảo trọng.

- Bảo trọng.

Lâm Yến cũng đứng lên, sau khi bắt chuyện với Lạp Cổ Kỳ, cùng Lâm Dịch hóa thành hai đạo lưu quang, biến mất không thấy gì nữa.

Lạp Cổ Kỳ nhìn hai người hoàn toàn biến mất, lập tức thở dài một hơi, nhìn thoáng qua chân trời…Đại lục Bạch Đế đến giờ đều an ổn để nhân loại sinh hoạt, cũng là vì nhân loại hợp thành một mạch, nếu quả thật xảy ra loạn thế, cường giả nhân loại tranh đấu nhau đến tử vọng, như vậy, nhưng ma thú kia nhất định phi thường cam tâm tình nguyện nhìn thấy.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lâm Dịch lại lo lắng sẽ xảy ra nội chiến. Trên thực tế, Bạch Đế đại lục do ai làm chủ, hắn tuyệt không quan tâm. Hắn quan tâm chính là…Ma thú, đối thủ cũ của cả nhân loại. Nếu nhân loại bạo phá đại chiến, số lượng cao thủ giảm mạnh…Vậy thì rất có thể sẽ trở về cục diện hơn sáu vạn năm trước, ma thú chiếm cứ toàn bộ thế giới. Lúc kia, nhân loại chắc chắn sẽ gặp phải khó khăn không thể tả.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ ở của mình, Lạp Cổ Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu:

- Mình quả thật đúng là mệnh lao lực trời sinh, mới yên ổn không được trăm năm đã phải bôn ba bốn phía rồi…

Nói xong, liền không quay đầu nhìn thêm chút nào nữa, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía trong học viện…Tuy rằng hắn đã không phải là hiệu trưởng nữa, nhưng chuyện như liên hệ đế quốc hắn vẫn có thể làm được. Loại chuyện này, hắn dù sao cũng phải thương lượng trước với người hoàng tộc đế quốc, sau đó lại bôn ba bốn phía, truyền đạt tin tức, nói rõ quan hệ lợi hại, khiến những người chuẩn bị rục rịch kia có thể an phận một chút.

Tạm biệt Lạp Cổ Kỳ, Lâm Dịch và Lâm Yến rời khỏi học viện, về tới phủ thống lĩnh. Ở trong sân bọn Kim Trĩ Hàn, Thủy Linh Lung và Thư Mộng đều đang ở đó. Tuy rằng cường giả Thánh cấp trên thực tế đã không cần ăn uống nữa, bất quá Kim Trĩ Hàn vẫn một mực sinh hoạt trong thế tục vẫn còn bảo trì thói quen một ngày ba bữa. Lúc hai người trở lại, đúng là lúc ăn cơm.

Nhìn thấy Lâm Dịch và Lâm Yến trở về, Kim Trĩ Hàn vội vàng chạy ra đón, mời hai người ngồi vào vị trí. Lâm Dịch cẩn thận nhìn thoáng qua sắc mặt Thủy Linh Lung và Thư Mộng.

Thủy Linh Lung sắc mặt coi như bình tĩnh, nhưng sắc mặt Thư Mộng thoáng cái lại chìm xuống, thấy hai người ngồi vào vị trí, liền buông đũa xuống, đứng lên nói:

- Ta ăn no rồi.

Nói xong, rõ ràng cứ như vậy rời đi.

Cảnh này khiến Kim Trĩ Hàn và Lâm Yến ở một bên trong lúc nhất thời lập tức có chút sững sờ, ngơ ngác nhìn Lâm Dịch.

- Ca, ca khiến Thư Mộng tỷ tỷ tức giận?

Lâm Yến không xác định hỏi. Thư Mộng đã quen với nàng tử nhỏ, cho nên dù sau này gả cho Lâm Dịch, nhưng Lâm Yến vẫn dùng ‘ Thư Mộng tỷ tỷ ’ để xưng hô nàng.

Trên mặt Lâm Dịch lộ ra một nụ cười khổ, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Được rồi, mọi người ăn cơm đi. Ta không muốn ăn, đi ra ngoài đi một chút.

Nói xong, vậy mà cũng quay người rời khỏi phòng.

Kim Trĩ Hàn và Lâm Yến ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng quăng ánh mắt về phía Thủy Linh Lung vẫn ở một bên không nhúc nhích.

Linh Lung nhìn thấy ánh mắt hiếu kì của hai người, bất đắc dĩ nhẹ thở dài.

- Các ngươi ăn đi, ta đi xem bọn hắn.

Nói xong cũng đứng dậy rời đi.

Nhất thời, trong phòng vừa rồi còn náo nhiệt giờ chỉ còn hai người Lâm Yến và Kim Trĩ Hàn.

- Yến nhi, cơm này có ăn không?

Kim Trĩ Hàn có chút không xác định hỏi. Dù sao hiện giờ Lâm Dịch xảy ra mâu thuẫn tình cảm, hắn không chắc Lâm Yến có còn lòng dạ nào để ăn không nữa.

- Làm gì vậy không ăn à?

Lâm Yến kỳ quái nói, nói xong gắp một miếng thức ăn, vừa nhai vừa nói:

- Yên tâm đi, tình cảm giữa Thư Mộng tỷ tỷ và ca ca tốt lắm, nhất định không có chuyện gì đâu.

Nghe thấy ngay cả Lâm Yến cũng nói thế, Kim Trĩ Hàn tự nhiên không nói gì nữa, ngồi xuống ăn với Lâm Yến, thuận miệng hỏi hành trình hôm nay của đối phương luôn.

Tà dương như huyết, phi hà kim hồng sắc phủ cả nửa đường chân trời thành màu huyết sắc, tà dương chiếu rọi lên mặt mọi người bên dưới, dũng đều huyết hồng một mảnh.

Lâm Dịch nghe được tiếng bước chân từ sau lưng, không khỏi quay đầu lại, đúng là Thủy Linh Lung đi nhã nhặn đi tới.

- Linh Lung.

Lâm Dịch gọi một tiếng, thanh âm xen lẫn tiếng cười, dáng cười có vài phần xấu hổ.

Thủy Linh Lung nhìn hắn một cái, đi tới bên cạnh hắn. Nhìn thấy tia áy náy trong mắt Lâm Dịch, Thủy Linh Lung trầm mặc nửa ngày sau đó nhẹ thở dài. Ánh mắt nhìn Lâm Dịch đã khôi phục lại vẻ ôn nhu như trước như trước.

- Lần này muội muội vẫn chưa hết giận.

Thủy Linh Lung nhẹ mở miệng.

Lâm Dịch không khỏi quay đầu nhìn gian phòng Thư Mộng đi vào lúc trước, bất đắc dĩ khẽ cười một cái nói:

- Đây là do ta không đúng, Mộng nhi tức giận cũng rất bình thường.

Thủy Linh Lung tựa hồ hơi do dự một chút, bất quá vẫn cắn răng nói:

- Nếu như...Nếu như bảo chàng rời khỏi người kia ở Thiên Giới thì muội muội sẽ tha thứ cho chàng, liệu chàng có nguyện ý không?

Lâm Dịch nao nao, nhưng lập tức lại trầm mặc, thật lâu sau kiên định lắc đầu:

- Tuy rằng chuyện này là lỗi của ta, nhưng nếu chuyện đã xảy ra, ta sẽ không lựa chọn trốn tránh. Phỉ Nhi cũng giống như các nàng, hoặc là thời cơ nàng ở cùng ta không đúng lúc, nhưng chuyện đó cũng không ảnh hưởng gì cả. Nói đúng ra thì nàng ấy cũng giống như nàng và Mộng nhi, đều là thê tử của ta cả. Xin lỗi, ta không thể rời khỏi nàng được.

Nói đến đây hắn dừng lại một chút, thấy sắc mặt Thủy Linh Lung có chút tái đi, trong mắt đã rưng rưng lệ.

1015. Chương 1123 -1124: Rời Đi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1123-1124: Rời đi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch nhẹ đưa tay gạt đi nước mắt của Thủy Linh Lung, dưới ánh mắt bi thương của Thủy Linh Lung nhẹ nhàng nói tiếp:

- Cũng như ta không thể vì nàng ấy mà rời khỏi hai nàng vậy, nếu như ta thực sự vì nàng và Mộng nhi mà rời khỏi Phỉ Nhi, chỉ sợ các nàng sẽ càng cảm thấy ta không đáng tin a?

Thủy Linh Lung có chút ngây ngốc một chút, tùy ý để Lâm Dịch thay mình lau nước mắt, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên phức tạp.

Cũng như Lâm Dịch nói, hiện giờ nàng và Thư Mộng đều tiến vào một cảm xúc tâm lý kỳ quái, các nàng hi vọng Lâm Dịch có thể rời khỏi Lâm Phỉ, trở lại như trước kia, nhưng các nàng cũng không hy vọng xảy ra chuyện như vậy, nếu quả thật như thế thì các nàng còn gì để tin tưởng Lâm Dịch nữa? Hôm nay Lâm Dịch có thể vì các nàng mà bỏ rơi nữ nhân đã làm bạn với hắn cả trăm năm, ai biết được tiếp theo hắn có vì những nữ nhân khác mà rời bỏ mình hay không chứ?

Gặp một người yêu một người tuy rằng phiền não, nhưng nếu "Có mới nới cũ" thì càng đáng sợ hơn. xem tại

Tâm tình của Thủy Linh Lung rất phức tạp, nhưng căn bản không biết hiện giờ mình nên nói gì nữa, ngơ ngác nhìn Lâm Dịch đang dùng ánh mắt trong ôn nhu và sủng ái còn mang theo một tia áy náy nhìn mình, thật lâu sau khẽ than nhẹ một tiếng. Tay Lâm Dịch cũng theo đó để xuống, Thủy Linh Lung liền bước về phía gian phòng, nhưng trong tai Lâm Dịch lại vang lên tiếng than nhẹ của Thủy Linh Lung:

- Chàng yên tâm đi, bên phía muội muội chắc chắn không có gì đâu.

Lâm Dịch hơi nhíu mày, lập tức bật cười.

Buổi tối này, Lâm Dịch không thể không nói Kim Trĩ Hàn tìm ình một phòng ngủ, cũng may, phủ đệ của Kim Trĩ Hàn cũng không nhỏ, muốn tìm một phòng khách cũng không phải vấn đề gì lớn.

Về phần mâu thuẫn giữa Lâm Dịch và Thư Mộng, tuy rằng Kim Trĩ Hàn và Lâm Yến đều rất hiếu kỳ, bất quá hai người cũng rất thức thời không đi quấy rầy.

Đêm khuya, Lâm Dịch nhiều lần nhịn không được muốn dùng thần thức nhìn trộm xem Thủy Linh Lung và Thư Mộng đến cùng đang làm gì, bất quá do dự thật lâu, cuối cùng sừng sững thở dài, con mắt mở thật to nhìn nóc phòng, không làm gì cả.

Trong phòng, ánh sáng màu phấn hồng vẫn ôn nhu như cũ, bất quá đêm qua ba người vẫn còn cùng giường, hôm nay chỉ còn lại hai đại mỹ nhân thiên kiều bá mị. Trong ánh đèn màu hồng nhạt, khuôn mặt như ôn ngọc của Thư Mộng và Thủy Linh Lung đều phủ một tầng phấn quang trong suốt, chỉ nhìn qua đủ để câu mất hai trong ba hồn của nam nhân.

Thư Mộng do dự một hồi lâu, sau đó cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng.

- Tỷ tỷ, hôm nay ngươi ở trong sân nói gì với Lâm Dịch thế?

Thư Mộng và Thủy Linh Lung vốn là cường giả Tinh vị cảnh, loại chuyện như ngủ có cũng được mà không có cũng không sao, hôm nay bởi vì chuyện của Lâm Dịch nên sao hai người có thể ngủ được?

Thủy Linh Lung nghe thấy thanh âm hiếu kỳ của Thư Mộng, không khỏi che miệng cười trộm, xoay người lại kỳ quái hỏi:

- Ngươi không phải đang tức giận Lâm Dịch sao? Quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Sắc mặt Thư Mộng lập tức đỏ lên, khẽ nói:

- Ta thèm quan tâm đến hắn, chỉ là, chỉ là có hiếu kỳ thôi.

Thủy Linh Lung nghe thế cười trộm chợt nói:

- Nha, nguyên lai là hiếu kỳ ah, ta còn không biết Mộng nhi đại mỹ nhân còn có lòng hiếu kỳ mãnh liệt như vậy đấy.

Nghe được Thủy Linh Lung giễu cợt mình, sắc mặt Thư Mộng lập tức đỏ bừng không thuận theo nói:

- Tỷ tỷ đáng ghét.

Nói xong, bàn tay nhỏ bé trong chăn lập tức chọt về phía nách đối phương.

- Ah, khanh khách, Mộng nhi, đừng thọt lét nữa, ta nói, ta nói ah.

Thân thể Thủy Linh Lung lập tức run lên, yêu kiều bật cười. Công kích đột nhiên của Thư Mộng khiến thân thể Thủy Linh Lung nhịn không được nhón lên, một mảnh xuân quang đại tiết, từng mảng da thịt như ôn ngọc lộ cả ra.

- Nói mau.

Thư Mộng ngừng công kích, khuôn mặt ửng đỏ, chờ mong nhìn Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung thấy biểu lộ Thư Mộng như thế liền biết rõ trong lòng nàng mặc dù tức giận Lâm Dịch nhưng vẫn rất yêu hắn. Sau khi cười nhẹ mới mở miệng nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là truyền đạt lời của ngươi cho hắn thôi.

Thư Mộng hơi sững sờ, lập tực trợn tròn mắt, không thể tin được nói:

- Ta, ta nói đều là nói nhảm ah, nếu Lâm Dịch thật sự cho rằng muội muốn hắn rời khỏi Lâm Phỉ, vậy chẳng phải muội không có chút lòng bao dùng nào sao, tỷ tỷ ngươi...Ai nha...

Thư Mộng tức giận nói không ra lời, nhất thời náo loạn thành một đoàn. Nguyên lai hôm qua Thủy Linh Lung vội tới thay Lâm Dịch làm thuyết khách, nhưng Thư Mộng nổi nóng, căn bản không hề nghe lọt tai nên đã nói muốn Lâm Dịch rời khỏi nữ tử kia. Đó căn bản chính là nói nhảm mà. Không nói đến lấy sự hiểu rõ của Thư Mộng đối với Lâm Dịch, bảo hắn rời khỏi nàng kia căn bản không thể nào. Mà dù Lâm Dịch có thực sự rời đi thì bản thân Thư Mộng cũng sợ không biết mình có nên tiếp tục tin tưởng Lâm Dịch không nữa.

Bởi vậy nàng tận lực không thèm nghĩ đến chuyện này nữa, bởi vì cho dù Lâm Dịch có rời khỏi hay không, trong lòng của nàng đều thất vọng vậy nên mới hơi mâu thuẫn. Có trời mới biết hôm nay khi nàng rời khỏi bàn ăn, lúc đi ngang qua người Lâm Dịch nàng khẩn trương như thế nào.

Cái này đương nhiên không thể trách Thư Mộng. Nữ nhân nào không hy vọng trượng phu quan tâm mình một chút? Để ý mình một chút? Nàng lựa chọn rời đi, mục đích cuối cùng chính là vì khiến Lâm Dịch càng để ý mình một chút thôi.

Chỉ là không nghĩ tới, Thủy Linh Lung rõ ràng lại nói lời nói nhảm hôm qua của mình cho Lâm Dịch, nhất thời trong lòng không biết nên nghĩ gì, Thủy Linh Lung thấy Thư Mộng gấp gáp như vậy liền âm thầm cười trộm

Thật lâu sau, Thư Mộng mới khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Vậy, vậy Lâm Dịch trả lời thế nào?

Thủy Linh Lung khẽ thở dài một tiếng:

- Hắn nói không thể.

Thư Mộng có chút ngẩn ngơ, khóe miệng nổi lên một tia đắng chát. Xem đi, quả nhiên mình không muốn biết kết quả này. Vấn đề kia chỉ cần hỏi ra thì dù trả lời thế nào cũng khiến mình thương tâm cả.

Thủy Linh Lung nhẹ nhàng ngăn thân thể mềm mại của Thư Mộng lại, vừa cười vừa nói:

- Lâm Dịch lúc ấy nói như thế này, hắn và Lâm Phỉ mặc dù kết hợp với nhau trong hoàn cảnh không phù hợp, nhưng mặc kệ nói thế nào, từ góc độ của hắn mà xem thì nàng và tỷ muội chúng ta đều như nhau, đều là vợ của hắn cả. Nếu như hôm nay hắn vì nịnh nọt chúng ta mà chấp nhận rời khỏi đối phương, sợ rằng không chỉ hắn không thể nào tha thứ ình, mà ngay cả chúng ta cũng không thể nào tha thứ cho hắn được.

Nói tới chỗ này, Thủy Linh Lung dừng lại một chút, lập tức khẽ thở dài:

- Nói thế quả thật khiến lòng người khó chịu, làm một nữ nhân, sợ rằng không ai muốn chia sẻ trượng phu của mình cả. Năm đó ta chen ngang một chân, chỉ sợ lúc ấy ngươi cũng ôm thành kiến rất lớn với ta a?

Nói ra vấn đề này, trên mặt Thư Mộng lập tức hơi đỏ lên, không dám nói lời nào. Bởi vì lời Thủy Linh Lung nói quả thật rất chính xác.

1016. Chương 1123 -1124: Rời Đi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1123-1124: Rời đi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1124: Rời đi. (2)

Năm đó khi nàng còn tưởng rằng mình và Lâm Dịch sẽ song túc song tê, du lịch đại lục thì đột nhiên lại có thêm một Thủy Linh Lung xuất hiện. Nếu nói trong lòng mình không có chút phản cảm nào đối với Thủy Linh Lung thì tuyệt đối không có khả năng, chỉ là nàng quả thật rất yêu Lâm Dịch, nếu không lấy điều kiện của nàng, nam nhân muốn cầu nàng trên toàn bộ đại lục có rất nhiều, nàng căn bản không cần phải uy khuất mình cũng hưởng chung một phu quân với nữ nhân khác như thế.

Về sau, một thời gian dài nàng ở chung với Thủy Linh Lung cũng dần dần sinh ra tình cảm cực kỳ thâm hậu, từ đó mới dần giải trừ một ít khúc mắc trong lòng lúc trước. Hôm nay Thủy Linh Lung nhắc lại chuyện xưa, lại nói thẳng ra như vậy vẫn khiến Thư Mộng nhịn không được xấu hổ đỏ mặt, không thuận theo sẳng giọng:

- Tỷ tỷ, ngươi nói gì thế?

Trên mặt Thủy Linh Lung lộ ra dáng cười, thật lâu sau mới than nhẹ cười nói:

- Cho nên, tất cả đều cần một quá trình, người có thể khiến vị hôn phu của chúng ta đồng ý, có thể là nữ nhân bình thường sao? Giờ chúng ta cũng chỉ có thể làm tốt tư tưởng chuẩn bị nghênh đón tỷ muội mới thôi.

Thư Mộng có chút không cam lòng phồng lên miệng, thầm nói:

- Chẳng lẽ cứ để tên vô lại kia đắc ý như vậy sao?

Thủy Linh Lung che miệng cười trộm nói:

- Ngươi vẫn có thể tức giận mà?

Nói tới chỗ này, Thủy Linh Lung hơi dừng lại một chút cười nói:

- Bất quá có một điểm có thể khẳng định được, qua lần ngươi tức giận này, về sau đảm bảo hảo phu quân của chúng ta sẽ không dám câu tam đáp tứ nữa. Cho nên, lần này ngươi phát tính tình rất có ý nghĩa đấy?

Thư Mộng lập tức xấu hổ đỏ mặt, không thuận theo nói:

- Đáng ghét.

Nói xong, liền phủ chăn lên đầu, cũng không biết nghĩ gì nữa.

Thủy Linh Lung nhìn thấy tư thái thẹn thùng của Thư Mộng, cũng không nhịn được bật cười.

Ba vợ chồng Lâm Dịch ngây người ở phủ đệ của Kim Trĩ Hàn ba ngày, sáng sớm ngày thứ tư đã lên đường về nhà.

Lâm Yến lưu luyến không rời kéo cánh tay Lâm Dịch, trong đôi mắt đã có chút nước mắt, khóc thút thít nói:

- Ca, ca quay trở lại Thiên Giới phải cẩn thận một chút, khi không có chuyện gì phải quay về thăm muội đấy, có biết không?

Lâm Dịch yêu thương vuốt vuốt đầu Lâm Yến, cười nói:

- Yên tâm đi, ca có rảnh thì sẽ xuống thăm muội.

Lâm Yến gật đầu, nước mắt rơi xuống.

Tình cảm giữa hai huynh muội Lâm Dịch và Lâm Yến hơn xa huynh muội bình thường. Từ khi Lâm Cường vì chuyện của mẫu thân Vân Băng mà lộ ra có chút sa sút tinh thần thì vẫn là hai huynh muội gắn bó với nhau. Lâm Dịch sủng ái muội muội, Lâm Yến cũng thương yêu ca ca, trí nhớ nối khố luôn luôn được khắc sâu nhất. Vậy cho nên tuy rằng đã được ba bốn trăm năm nhưng tình cảm giữa hai huynh muội vẫn không thay đổi chút nào.

Kim Trĩ Hàn cũng tiến lên một bước, nghiêm mặt nói với Lâm Dịch:

- Đại ca, lần này huynh lên Thiên Giới, nguy nan trùng trùng điệp điệp, nhất định phải cẩn thận a.

Lâm Dịch gật đầu cười với hắn:

- Yên tâm đi, đệ cứ an tâm thống lĩnh tốt quân đội của mình là được, đại lục sau này cũng không được bình tĩnh đâu, đệ với tư cách là thống lĩnh quân đội của hoàng tộc, lại ở thành phố trọng yếu như Thiên Diệp, tất cả phải cẩn thận. Chuyện cụ thể Yến nhi biết được một ít, nếu quả thật gặp phải công việc nguy hiểm nào đó, liền mang theo Yến nhi quay trở lại Cổ Văn, biết không hả.

Kim Trĩ Hàn có chút ngơ ngác một chút, lập tức gật đầu nói:

- Ân, đệ đã biết đại ca.

Lâm Yến lúc này cũng chạy tới trước mặt Thủy Linh Lung và Thư Mộng, nói lời tạm biệt với hai người.

Nàng kéo tay Thư Mộng lại, vụng trộm nhìn thoáng qua Lâm Dịch đã nói chuyện với Kim Trĩ Hàm, nhỏ giọng nói:

- Thư Mộng tỷ tỷ, tỷ giận nhau với đại ca sao?

Thư Mộng có chút sửng sốt một chút, vuốt đầu mũi của nàng một cái nói:

- Tiểu hài tử, biết gì chứ?

Nàng lớn lên từ nhỏ với Lâm Yến, thời gian hai người ở cùng nhau không ngắn hơn Lâm Dịch, vậy cho nên Thư Mộng vẫn một mực xem Lâm Yến như muội muội của mình, tình cảm giữa hai người cũng cực kỳ thân mật.

Lâm Yến nhíu mũi, lập tức cười hắc hắc nói:

- Mặc kệ ca ca làm gì, muội nghĩ tỷ tỷ nhất định sẽ tha thứ ca ca, đúng không hả?

Nha đầu Lâm Yến kia cực kỳ tin tưởng Lâm Dịch, còn không biết chuyện gì xảy ra, vội bênh vực ca ca mình.

Thư Mộng bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức khẽ thở dài:

- Được rồi, ca ca muội đã tới, chúng ta cũng nên đi, tự chăm sóc tốt bản thân đấy, muội bây giờ đã là tộc trưởng phu nhân rồi, đừng có như hài tử chưa trưởng thành như vậy nữa, phải trầm ổn hơn một chút, biết không?

Lâm Yến lúc này mới cười gật đầu nói:

- Ân, mọi người cùng ca ca lên Thiên Giới cũng phải cẩn thận một chút. Lúc trở về từ Thiên Giới, nhất định phải kể muội nghe Thiên Giới rốt cục ra sao nha. Ca ca ngọng nghịu, tuyệt đối nói không hay đâu.

Tiểu nha đầu này còn cho rằng mình lên Thiên Giới là để chơi, nghe được câu này Lâm Dịch bất đắc dĩ cười khổ. Chuyến này mình lên Thiên Giới có thể nói là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, mình nào có tâm tư đi ngắm cảnh bên đường chứ? Đến trong miệng nha đầu này, ngược lại biến thành một hồi lữ hành.

Thật sự khiến người khóc cười đều không thể.

Mọi người sau khi nói lời tạm biệt nhau, nương theo ánh mặt trời, ba người Lâm Dịch hóa thân thành ba đạo lưu quang, phóng thẳng lên trời cao.

Khi đến Cổ Văn đã là sau buổi trưa rồi.

Khi nhìn thấy thành thị nguyên bản đã biến thành phế tích, chỉ trong thời gian ngắn đã được xây dựng lại đại bộ phận, từ đáy lòng Lâm Dịch nổi lên cảm khái, năng lực sản xuất của nhân loại quả nhiên không phải cường hoành bình thường. Chỉ cần có nhân loại, vậy thì dù nơi đó có biến thành phế tích cũng có thể khôi phục lại trong thời gian ngắn nhất.

Tất cả môn nhân của Cổ Văn vốn phân tán trên đại lục cũng bị Lâm Cường lấy danh nghĩa Bạch Hổ Vương triệu tập về, trong phòng hội nghị lớn đã ngồi đầy người.

Những người này vừa trở lại Cổ Văn, khi nhìn thấy Cổ Văn bị phá hư, cả đám căn bản đều không dám tin. Trọn vẹn mất vài ngày bọn hắn mới xem như chấp nhận chuyện này. Hôm nay trong phòng nghị sự tình cảnh bi thảm, biểu lộ của nguyên một đám đều cực kỳ âm trầm.

Lâm Dịch và ba người quay lại Cổ Văn còn chưa kịp nghỉ ngơi đã bị Lâm Cường gọi tới đây rồi.

- Muội muội của con đâu?

Lâm Cường thấy Lâm Dịch tới nhưng lại không thấy Lâm Yến, không khỏi nhíu mày.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, chợt nói quyết định của Kim Trĩ Hàn và Lâm Yến cho Lâm Cường nghe. Lâm Cường trầm mặc một lát sau đó khẽ gật đầu, tiếp đó nói:

- Ta đã biết, vào với ta đi.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, cùng Thư Mộng và Thủy Linh Lung, đi theo sau lưng Lâm Cường đi vào phòng họp.

Vừa đẩy cửa vào, Lâm Dịch đã cảm thấy khí tức âm trầm bên trong. Tuy rằng đã qua ba bốn ngày, nhưng những người ở lại trong Cổ Văn đều có quan hệ cực kỳ mật thiết với những người trong phòng họp hiện giờ. Những thân nhân, bằng hữu vốn có được tánh mạng vô hạn kia lại rời đi không chút dấu hiệu nào, dù tâm chí những cường giả tinh vị cảnh này cực kỳ cực kiên định nhưng cũng không tránh khỏi bi thúc. Nhìn thấy Lâm Dịch tiến vào, tất cả đều nhao nhao đứng lên.

1017. Chương 1125 -1126: Bi Phẫn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1125-1126: Bi phẫn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Cái này khiến Lâm Dịch hơi giật mình, lập tức liền thấy được vẻ cảm kích trong mắt họ.

- Lâm đại nhân, lần này nếu không có ngươi, chỉ sợ Cổ Văn khó tránh khỏi kết cục bị diệt rồi.

Một gã cường giả Trung tinh vị thượng giai lộ ra vẻ kích động, ngữ khí chân thành tha thiết mở miệng nói.

Đối với Lâm Dịch, những người này đều không xa lạ gì, chỉ là bọn họ cũng không quen thuộc với Lâm Dịch lắm. Mặc dù biết đối phương là nhi tử của Lâm Cường, nhưng đối phương lại không ở trong Cổ Văn. Có thể nói, tuy rằng trên danh nghĩa đối phương là người Cổ Văn, nhưng về mặt cảm tinh chung quy vẫn có chút ngăn cách. Lâm Dịch nghe xong lời này liền vội chắp tay nói:

- Nói quá lời rồi. Lâm Dịch mặc dù thời gian dài không ở Cổ Văn, nhưng xét cho dù Cổ Văn vẫn là nhà của Lâm Dịch, chống kẻ thù bên ngoài là bổn phận của ta, vị đại nhân này nói như vậy đã cho rằng Lâm Dịch là người ngoài rồi.

Nghe thấy Lâm Dịch nói như vậy, tất cả mọi người không khỏi lộ ra thần sắc cảm động với hắn, trong lúc nhất thời đều có chút cảm động.

Lâm Cường đứng sau lưng Lâm Dịch lúc này mới mở miệng trầm giọng nói:

- Cứ ngồi xuống trước đã, có chuyện gì nói sau.

Lúc này, mọi người phân nhau ngồi xuông.

Lâm Dịch được an bài ngồi ở chỗ bên tay trái Lâm Cường. Vốn dựa theo ý của Lâm Cường là để hắn ngồi ở vị trí trung tâm. Nhưng Lâm Dịch cũng không dám đoạt danh tiếng với phụ thân, liền cự tuyệt. Mà ở sau lưng Lâm Dịch chính là hai người Thư Mộng và Linh Lung ở hai bên trái phái. Các nàng là tộc quyến, vốn

bình thường các nàng không thể tham gia vào loại hội nghị thế này, bất quá bây giờ là thời kì phi thường cho nên cũng để càng nàng tham gia. Bất quá vẫn vẫn không được tham gia, chỉ dự thính thôi.

- Lập Tân, ngươi nói ọi người một chút về tổn thất và chiến lực còn lại của chúng ta đi.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Cường quay đầu trầm giọng nói với một người.

Một người ngồi ở bên phải đứng lên, khẽ gật đầu. Thấp giọng đáp:

- Vâng.

Sau đó hắn ngẩng đầu, sau khi liếc nhìn quanh bốn phía, ngữ khí trầm thấp chậm rãi nói:

- Hạo kiếp lần này, là một lần lớn nhất từ khi Cổ Văn thành lập đến nay, cơ hồ suýt nữa khiến toàn thể Cổ Văn bị diệt. Số lượng thương vong của tộc nhân bình thường vẫn còn đang trong công tác thông kế, tạm thời còn chưa hoàn thành. Nhưng theo tin tức trước mắt mà xem, thương vong lần này tuyệt đối không dưới sáu vạn.

Sáu vạn người, phải biết rằng toàn bộ tộc nhân Cổ Văn cộng lại cũng chỉ hơn tám vạn người thôi…Con số của máu, qua đó có thể thấy được thảm thiết thế nào

Phòng họp lâm vào trong yên tĩnh hoàn toàn, ân ẩn còn có thể nghe được một hồi thanh âm xoẹt zoẹt rất nhỏ. Lâm Dịch ngắm nhìn bốn phía, biểu lộ cũng có chút trầm trọng. Hắn đối với Cổ Văn quả thật cũng không có cảm tình gì, nhưng bất kể thế nói thế nào, đây cũng là cố hương trên danh nghĩa của hắn, tộc nhân trên danh nghĩa của hắn bị tàn sát như thế, sao hắn có thể thờ ơ được.

Sau khi yên tĩnh trong chốc lát, ngữ điệu trầm thấp của người kia lại lần nữa chậm rãi vang lên:

- Về phần trưởng lão đạt tới ngoài Tinh vị cảnh, sáu trưỡng lão Đại tinh vị hôm nay chỉ còn lại Lâm Cường trưởng lão, Vân Băng trưởng lão và Ô Tác trưởng lão. Vẫn lạc ba vị trưởng lão Trung tinh vị, 69 trưởng lão thủ trú ngoại trừ Thủy Linh Lung trưởng lão và Thư Mộng trưởng lão ra, 67 người còn lại đã vẫn lạc toàn bộ. 320 vị trưởng lão Tinh vị cảnh danh nghĩa. Toàn bộ vẫn lạc. Cộng lại…

Khi nói đến đây, đầu mũi của hắn nhịn không được có chút đau xót. Hốc mắt có chút hiện hồng. Cộng lại, cộng lại.

- Cộng lại" này, đều là tánh mạng a. Chính là tánh mạng sống sờ sờ mà một tuần, một tháng trước vẫn còn theo đám mình uống rượu tán ngẫu a.

Tất cả mọi người khác trong phòng đều đỏ bừng mắt, trong số trưởng lão chết đi này, đều có ngàn vạn liên hệ với bọn họ cả. Thậm chí có rất nhiều người chính là cha mẹ, huynh đệ, con cái, khí tức bi phẫn tràn ngập toàn bộ phòng họp.

- Cộng lại 394 người vẫn lạc.

Lại lần nữa yên tĩnh.

394 người, những người này đều là nòng cốt chèo chống Cổ Văn, thoáng cái đã chết nhiều như vậy, vô luận là theo tình cảm cá nhân hay là đối với sự phát triển của Cổ Văn mà nói đều là một đả kích vô cùng thảm trọng.

Lâm Cường nhìn bốn phía, thở sâu một hơi, trì hoãn nói:

- Chuyện cũ đã qua, mọi người có thể bi thống, nhưng không thể bi thương. Tộc nhân vì nhiệm vụ mà lão tổ tông nhẫn nhủ cho chúng ta mà hy sinh, chúng ta nên vì Cổ Văn có thể dưỡng dục ra những tộc nhân như vậy mà cảm thấy tự hào mới phải.

Ngữ khí có âm điệu khiến trong lòng tất cả mọi người đều hơi chấn động, cảm xúc vốn bi thương liền hóa thành một lượng bi phẫn.

Thấy cảm xúc của mọi người cũng dần bị khống chế, Lâm Cường mới tiếp tục mở miệng nói:

- Báo cáo thương vong vẫn còn đang trong quá trình thống kê, thành thị cũng đang được trùng kiến lại nhưng uy hiếp đến từ Thiên Giới vẫn chưa mất. Sự tồn tại của Thanh Long Bảo cũng như một thanh đao

treo trên đầu Đại lục Bạch Đế, tùy thời đều có thể bị rơi xuống cho nên mọi người không thể lười biếng được.

- Khinh người quá đáng…Thanh Long Bảo quả thực khinh người quá đáng, người Thiên Giới thì sao chứ? Bọn hắn sao lại vô duyên vô cớ muốn hủy diệt Đại lục Bạch Đế chứ? Cùng lắm thì chết thôi, ta không thèm sợ bọn họ.

Có tộc nhân phẫn nộ nhịn không được mở miệng mắng.

Lời này vừa nói ra liền có nguyên một đám tộc nhân nhao nhao ủng hộ.

- Chẳng lẽ vì bọn họ là người của Thiên Giới liền có thể khi dễ người như thế sao?

- Lâm đại nhân, xin ngài mang ta lên Thiên Giới a…Vô luận như thế nào, ta dù liều cái mạng này cũng muốn sống mái với Thanh Long Bảo.

- Đúng vậy, để người của Thiên Giới biết rõ, người của Đại lục Bạch Đế chúng ta cũng không phải dễ khi dễ.

Nhất thời quần hùng sục sôi, tiếng rống cuồng bạo mang theo huyết lệ quanh quẩn trong phòng họp.

Lâm Cường cũng trầm mặc lại, kỳ thật nếu không chân chính nhìn thấy sự lợi hại của người Thiên Giới, biết rõ đám người mình dù có lên cũng không có tư cách dốc sức liều mạng thì sợ rằng hắn cũng là một người kêu gào trong đó rồi.

Lúc này Cổ Văn bị thương quá sâu, tộc nhân bị mất đi cha mẹ, huynh đệ thậm chí con cá, thậm chí còn có tử tôn hậu bối đã bi thống đến cực hạn, có mấy người có thể tỉnh táo được nữa? Đồng quy vu tận với đối phương chỉ sợ là việc bọn hắn muốn làm nhất hiện giờ.

Lâm Dịch nhìn thấy tình hình như thế, đầu cũng nổi lên từng đợt gợn sóng, ánh mắt của hắn kiên định, đứng lên, có chút giơ tay.

Thanh âm kêu gào lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều nhìn về phía nam nhân có thể mang đến ình cơ hội báo thù này.

Ánh mắt Lâm Dịch quét qua từng khuôn mặt đối với hắn rất xa lạ nhưng giờ lại lộ ra thân thiết dị thường, lớn tiếng nói:

- Trời xanh ở trên, Lâm Dịch ta lúc này thề Thanh Long Bảo chắc chắn sẽ vì lần xâm lấn này mà trả cái giá bọn hắn không thể thừa nhận nổi, nếu vi phạm lời thề, nhân thần cùng vứt bỏ.

1018. Chương 1125 -1126: Bi Phẫn.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1125-1126: Bi phẫn.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1126: Bi phẫn. (2)

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, thanh âm sang sảng khởi dậy nhiệt huyết trong lòng tất cả mọi người.

- Tốt…

Không biết ai kêu một tiếng tốt, toàn bộ phòng họp lập tức đều trở nên âm ĩ, tiếng trầm trồ cực lớn gần như muốn lật tung cả nóc nhà.

Đây là một niên đại tiếc anh hùng, trọng anh hùng, đối với Cổ Văn mà nói Lâm Dịch hiện giờ chính là ánh hùng của bọn hắn.

Thủy Linh Lung và Thư Mộng nhìn khuôn mặt như điêu khắc của Lâm Dịch, con ngươi xưa nay vốn ôn nhu của hắn úc này lại là một mảnh kiên định. Cổ khí khái thiết huyết nam nhi này, lập tức rung động nơi yếu ớt nhất trong tâm hồn hai thiếu nữ, đây chính là nam nhân của các nàng, không người nào hoài nghi lời thế của hắn không thành công cả, dù các nàng cũng biết Thanh Long Bảo cường đại như thế nào.

Nhưng nam nhân này đã dám phát ra lời hùng hồn như thế, các nàng liền tin tưởng hắn nhất định có thể thành công.

Tay nhị nữ không khỏi đan vào nhau, trong con mắt đẹp nhìn về phía Lâm Dịch liên tục lóe dị sắc, cơ hồ kích động nhịn không được muốn đi lên.

- Không hổ là con trai của Bạch Hổ Vương.

Lại có người lớn tiếng rống lên, trong giọng mang theo tán thưởng không chút che lấp.

Ở trước mặt loại hào khí áp lực như vậy, đúng là lúc tất cả mọi người cần phát tiết, tiếng tốt này, rống lên một tiếng, thậm chí giằng co vài phút mới dần lắng xuống.

Lâm Dịch có chút đưa tay, người phía dưới lại lần nữa khôi phục yên tĩnh nhìn hắn. Lúc này, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch đã nhiều thêm một tia sùng bái.

Toàn bộ Cổ Văn, cũng chỉ có hắn có năng lực, hoặc là nói có tư cách phát ra lời thề như vậy.

- Ta biết rõ, các tộc nhân ra đi, thân nhân, các bằng hữu rời khiến trong ngực mọi người đều có một ngụm lửa giận, nếu như không phát tiết, sẽ khiến các ngươi điên mất. Nhưng chúng ta cũng không thể không thừa nhận, địch nhân cực kỳ cường đại, nếu mọi người tin tưởng Lâm Dịch thì chuyện này cứ giao cho Lâm Dịch đi làm. Thanh Long Bảo, tuyệt đối sẽ không sống khá giả.

- Nhưng, chiến đấu với Thanh Long Bảo dù sao cũng là ở Thiên Giới. Nói thật, mối thù của Thanh Long Bảo thực sự không phải là chuyện gấp gáp nhất của chúng ta hiện giờ, còn có chuyện càng quan trọng hơn nữa phải dựa vào lực lượng của mọi người đây.

Lâm Dịch ngữ khí chân thành tha thiết, ánh mắt kiên định.

- Ta nghĩ mọi người đều biết vạn năm trước đại lục có bộ dáng như thế nào a? Ma thú tàn sát bừa bãi, nhân loại trốn đông trốn tây, đã gần bị diệt sạch. Đó là một đoạn lịch sử mà nhân loại tuyệt đối không hề muốn nhớ lại. Nhưng hôm nay, một nguy cơ có thể sẽ khiến toàn bộ đại lục lại luân lạc vào trong tay ma thú đang đợi mọi người giải trừ đây.

Những lời này nói ra, những người chung quanh không khỏi lộ ra thần sắc khiếp sợ. Đây quả thật không phải là chuyện nhỏ. Nghĩ đến ma thú lại lần nữa tàn sát bừa bãi, nhân loại muốn trở mình cũng không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau. Hơn nữa trong quá trình đó tất nhiên sẽ có vô số nhân loại thay đổi. Nhất tộc thủ hộ vì nhân loại, ngoại trừ trông coi "Bổn nguyên chi tháp" ra, còn thủ hộ cả nhân loại.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Cường cũng nhịn không được hỏi, ầm thầm kinh hãi, nếu quả thật có nguy cơ như vậy thì việc của Thanh Long Bảo cũng không nên nhắc đến vào lúc này.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, chậm rãi nói: truyện từ

- Ta nói rồi, Thanh Long Bảo xuống phá hư bổn nguyên chi tháp, cũng không phải chỉ có Cổ Văn ta, kể cả Cổ Thuật, Cổ Năng và tổng bộ của hoàng tộc đế quốc cũng đều bị tập kích. Hơn nữa, trong đó thương vong của Cổ Nănng và tổng bộ hoàng tộc đế quốc còn hơn xa Cổ Văn.

- Hoàng tộc Đế quốc chấp chưởng đại lục hơn sáu vạn năm. Năm đó khi thực lực hoàng tộc đế quốc mạnh nhất, vẫn có không ít bọn đạo chích rục rịch, ý đồ phân liệt đại lục, mà hiện giờ đại lượng cường giả của hoàng tộc đế quốc đã bị vẫn lạc, không thể nghi ngờ đây là thời cơ tốt nhất. Nếu như tin tức này bị lộ ra ngoài thì chỉ sợ những thế lực cất giấu ở đại lục không biết bao nhiêu năm kia đều sẽ rục rịch ngóc đầu dậy. Đến lúc đó thì toàn bộ đại lục lâm vào chiến tranh là không thể tránh khỏi được.

- Thử nghĩ một chút, nhân loại phát sinh chiến tranh quy mô lớn, tất cả cường giả nhân loại đều tiêu hao không còn trong chiến tranh, thành trì bị cường giả nhân loại công phá, như vậy cuối cùng là phương nào

chiến thắng, chiến lực của nhân loại cũng sẽ bị hạ thấp rất nhiều. Nếu lúc đó mà các loại ma thú đột nhiên tập kích thì…

Nói tới chỗ này, Lâm Dịch ngừng lại, mọi người chung quanh trừng lớn con ngươi. Rất hiển nhiên, bọn hắn đều biết rõ hậu quả cuối cùng là gì.

Hôm nay dưới sự cường hoành của nhân loại, nhưng ma thú kia vẫn chiếm cứ đại bộ phận đất của nhân loại, thành thị nhân loại dù sao chỉ là số ít. Nếu như nhân loại nội chiến, số lượng cao thủ giảm mạnh, cao thủ bình thường cũng giảm bớt thì chẳng khác nào chắp tay dâng đại lục này a thú cả.

Người của Cổ Văn tuy rằng cũng biết chuyện xảy ra với hoàng tộc đế quốc, nhưng dưới sự bi thông, nào có người nào còn cân nhắc được hậu quả chứ? Hôm nay bị Lâm Dịch điểm tỉnh, cảm đám đều bắt đầu có chút bận tâm. Nếu quả thật xảy ra loại chuyện này, vậy thì chết đi chỉ sợ không chỉ có mấy vạn người như vậy.

Lâm Cường cũng trầm ngâm một lát, sau đó mới nói:

- Dịch nhi, vậy theo ý kiến của con, chúng ta nên làm gì bây giờ.

Lâm Dịch quả quyết nói:

- Chúng ta không thể để chuyện như vậy xảy ra, mặc kệ những người kia thế nào, nếu như bọn hắn thật sự muốn mưu phản, như vậy bọn hắn cũng không có đường rút lui nữa, mặc dù lòng có hối hận, chỉ sợ cũng chỉ có thể kiên trì đi tiếp. Cho nên chúng ta phải giết chết loại khả năng này trước kia bọn hăn còn chưa kịp hành động.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, Lâm Dịch nói không sai, mưu phản cũng không phải trò chơi. Nói chơi thì chơi, nói không chơi thì không chơi. Thứ này chỉ cần ngươi dính vào, vậy ngươi không còn đường quay lại nưa. Ngươi phản, phải chết, không phản cũng phải chết. Chỉ sợ tất cả mọi người đều biết phải nên lựa chọn thế nào a?

- Chúng ta nên làm gì bây giờ

Lâm Cường lại lần nữa nói.

Lâm Dịch quay đầu liếc bốn phía, nói:

- Chuyến này ta đến thành phố Thiên Diệp, cũng đã đi gặp mặt lão sư lúc trước của ta Lạp Cổ Kỳ. Thực lực của Lạp Cổ Kỳ lão sư hôm nay đã là Đại tinh vị, hơn nữa trước kia ông ấy còn là hiệu trưởng của học viện Ngũ Hành, có uy tín cao trên đại lục. Cộng thêm quan hệ giữa lão sư Lạp Cổ Kỳ và đế quốc cũng rất gần nên ta nói chuyện này cho ông ấy biết, cũng đã thương nghị với ông ấy một lúc, đã có chút tính toán.

Lâm Dịch dừng lại một lúc sau đó nói:

- Chúng ta định như vậy, do lão sư Lạp Cổ Kỳ phụ trách liên hệ tất cả thế lực mà ông ấy có thể liên hệ và cho rằng có thể tin cậy, công khai ủng hộ hoàng tộc đế quốc. Còn ta thì liên hệ ba thế lực Cổ Văn, Cổ Năng và Cổ Thuật. Cường giả Tinh vị cảnh của tam đại truyền thừa tại đế quốc vẫn có lực uy hiếp rất lớn, việc mọi người phải làm rất đơn giản, đó chính là công khai thân phận Cổ Văn, ở nơi trọng đại giao hảo với hoàng tộc đế quốc.

1019. Chương 1127 -1128: Làm Việc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1127-1128: Làm việc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Mọi người nao nao, sau đó đều rõ ý của Lâm Dịch.

Ý của Lâm Dịch rất đơn giản, nếu nguyên nhân bọn hắn muốn tạo phản là vì hoàng tộc đế quốc đã vẫn lạc đa số cường giả, cho rằng thời cơ đã đếm vậy thì chỉ cần đối phương nhìn thấy không hề đơn giản như thế là được.

Mượn thế của đại lục siêu cấp thế gia và ba truyền thừa cổ xưa lấp vào khoản thực lực mà hoàng tộc đế quốc bị hao tổn.

Mọi người tự đánh giá cẩn thận một chút, cảm thấy đây là phương pháp tốt nhất trước mắt, chỉ cần không phải đối phương thật sự đã đợi không kiên nhẫn được nữa, mưu toan lấy thực lực một phương đối đầu với tất cả thế lực siêu cấp trên đại lục thì đều sẽ do dự một lúc.

Lâm Dịch nhìn biểu lộ trầm tư của mọi người, sau đó mới nói:

- Mọi người cho rằng phương pháp kia có được không?

Lâm Cường khẽ gật đầu nói:

- Đây quả thật là phương pháp tốt nhất trước mắt rồi. Bất quá, chúng ta phải giao hảo với hoàng tộc đế quốc ở đâu đây?

Lâm Dịch nói:

- Đây cũng không phải vấn đề, còn ba ngày nữa là đã đến Bạch Đế khánh mỗi năm một lần rồi. Ta tin tưởng Lạp Cổ Kỳ lão sư đã đạt thành hiệp nghị với người của hoàng tộc đế quốc rồi

Bạch Đế khánh hằng năm, Hoàng thành đều cử hành hoạt động chúc mừng long trọng. Xưa nay cũng có rất nhiều siêu cấp gia tộc đều tham gia, mà chúng ta, chỉ cần lấy thận phận "Cổ" tham gia hoạt động lần này là được.

Lâm Cường trầm ngâm trong chốc lát sau đó khẽ gật đầu:

- Ân, cứ làm thế đi.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Việc này không nên chậm trễ, còn ba ngày nữa là Bạch Đế khánh bắt đầu rồi. Ta nghĩ chúng ta có lẽ nên phái người qua, mà ta cũng phải lập tức hành động, đi đến Cổ Năng và Cổ Thuật. Hiện giờ loại tình huống này, chúng ta chỉ có thể tận lực làm việc, hi vọng dưới lực uy hiếp của Tam đại thế lực truyền thừa đủ để khiến những thế lực muốn rục rịch kia thu liễm lại.

Hội nghị chấm dứt. Lâm Cường liền an bài sáu tên sứ giả Trung tinh vị tiến đến Hoàng thành đế quốc chấp hành kế hoạch này. xem tại

Sau giờ ngọ, tất cả đều đã được an bài thỏa đáng.

- Phụ thân, con trước hết đi Cổ Thuật và Cổ Năng thông tri bọn hắn.

Lâm Dịch nói với Lâm Cường.

Lâm Cường nhẹ gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, thật lâu sau bật cười nói:

- Đi thôi.

Lâm Dịch bị hắn nhìn không hiểu ra sao, bất quá vẫn gật đầu, quay đầu liếc mắt nhìn Thư Mộng và Thủy Linh Lung, hơi do dự một chút Lâm Dịch vẫn đi tới.

- Cái kia, Mộng nhi, Linh Lung, giờ ta phải đi Cổ Năng và Cổ Thuật một chuyến, các nàng cứ ở nhà đi, ta sẽ lập tức quay lại.

Thủy Linh Lung ôn nhu nhẹ gật đầu, nói khẽ:

- Tất cả phải cận thận nhé.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, nhìn về phía Thư Mộng, thấy Thư Mộng tựa hồ cũng không có ý muốn chào hỏi mình, Lâm Dịch ngượng ngùng cười cười. Vẫn nhẹ gật đầu với nàng, sau đó xoay người rời đi.

Thư Mộng khẽ hé đôi môi đỏ mộng, biểu lộ có chút chần chờ, nếu giờ mà mở miệng, vậy sau này cũng không có cớ để tức giận hắn nữa.

Đang khi do dự không dứt, Thủy Linh Lung ở một bên đột nhiên nhẹ nhàng đụng nàng một cái, chợt nghe Thủy Linh Lung nhỏ giọng nói:

- Nếu không nói hắn sẽ đi đấy.

Thư Mộng trong lòng quýnh lên:

- Lâm Dịch.

Lâm Dịch đã đi tới cửa ra vào nghe được thanh âm của Thư Mộng vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, trong mắt có chút kinh hỉ, liên tục nói:

- Ở đây, ở đây, Mộng nhi.

Thư Mộng vốn còn đang do dự có nên giải hòa với Lâm Dịch không, vừa thấy vẻ mặt kinh hỉ của Lâm Dịch, tâm hồn thiếu nữ lập tức khẽ run lên, tất cả ủy khuất đều tiêu tán trong ánh mắt kinh hỉ đó.

Khẽ thở dài một tiếng, Thư Mộng mới nhẹ nhàng nói:

- Tất cả đều phải cẩn thận, muội và tỷ tỷ chờ chàng.

Lâm Dịch nở nụ cười sáng lạn, hung hăng gật đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Thư Mộng và Thủy Linh Lung, lúc này mới quay người rời khỏi phòng.

Lâm Cường ở một bên đã là người già thành tinh, từ khi ba người trở về đã phát hiện ra con dâu và con trai mình tựa hồ nảy sinh mâu thuẫn gì đó, bất quá hắn làm trưởng bối, cũng không nên nhúng tay vào chuyện của vãn bối làm gì.

Hôm nay con dâu và nhi tử tiêu tan hiềm khích lúc trước, hắn tự nhiên cũng bật cười ha ha.

Trạm thứ nhất của Lâm Dịch chính là Cổ Năng. Khi hắn đến Cổ Năng, một cổ khí tức bi thảm bao phủ toàn bộ nơi đó.

Nhớ tới năm đó khi vừa tới Cổ Năng, Lâm Dịch đã bị cảnh sắc nơi này chấn cho ngây người, thậm chí cho rằng nơi này chính là nơi đẹp nhất trên đại lục. Nhưng mà hôm nay, tro tàn đen kịt kéo dài, cây cối, bụi cỏ, chim thú, hoa cỏ năm đó cũng đã hóa thành một tầng tro màu đen, biến mất vô tung vô ảnh.

Toàn bộ Cổ Năng yên tĩnh đến đáng sợ, Lâm Dịch phi thân tiến vào trong chỉ thấy một cổ khí tức trong trẻo nhưng lạnh lùng trước nay chưa từng có.

Nhìn thấy loại tình hình này, trong lòng Lâm Dịch cực kỳ khó chịu, biểu lộ có vẽ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã hận Thanh Long Bảo kia đến thấu xương.

Rốt cục đi tới bên ngoài Bổn nguyên chi tháp, Lâm Dịch ngừng lại. Chỉ thấy bên ngoài bổn nguyên chi ngoài tháp bày một cái linh đường rất to, hướng thẳng lên trời, đang có hơn một trăm người bi thương tiến hành nghi thức tưởng niệm.

Lâm Dịch lẳng lặng nhìn lên không trung, thẳng đến khi nghi thức xong xuôi, những người quỳ gối kia đứng lên hắn mới bay về phía bọn hắn.

- Người nào?

Có người tinh mắt phát hiện ra Lâm Dịch vốn không hề che dấu thân hình, lập tức mở miệng rống lên. Hơn một trăm người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía không trung.

Lâm Dịch áo trắng bồng bềnh đáp xuống.

Tất cả mọi người Cổ Năng cảnh giác nhìn Lâm Dịch, bọn hắn theo bản năng cảm giác được Lâm Dịch rất khó đối phó.

- Cổ Văn Lâm Dịch, mạo muội tới bái phỏng, mong chư vị thứ lỗi.

Lâm Dịch có chút chắp tay, khuôn mặt trịnh trọng nói.

- Lâm Dịch? Ngươi là Lâm Dịch?

Lâm Dịch vừa lên tiếng đã có người kinh hô lên. Sau đó tất cả mọi người khiếp sợ nhìn hắn, ánh mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ...

- Ngươi, ngươi trở về từ Thiên Vị giới rồi sao? Cái này, chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là do ngươi làm sao?

Quan hệ giữa Lâm Dịch và Cổ Năng không hề tốt, điểm ấy tất cả người Cổ Năng đều biết. Tuy rằng Lâm Dịch đã rời khỏi hơn ba trăm năm trước, nhưng hai lần hắn đại náo Cổ Năng đã sớm khiến rất nhiều cường giả Tinh vị cảnh không hề lạ lẫm với hắn rồi. Ba trăm năm trước, nghe nói hắn đã lên Thiên Giới, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ. Đây quả thật là hắn làm sao?

Trong lòng người Cổ Năng đã hoàn toàn tuyệt vọng, Thiên Vị giới là khái niệm gì? Hắn ba trăm năm trước đã lên Thiên Vị giới hôm nay lại trở về. Không nói đến hắn đề thăng thế nào ở Thiên Vị giới, dù không có chút tiến bộ nào, lấy trình độ Đại tinh vị thượng giai năm đó thôi cũng đủ để đơn giản tiêu diệt hơn trăm người ở đây rồi.

Bất quá, những người Cổ Năng ngoài tuyệt vọng ra, nguyên một đám đều lộ ra biểu lộ bị tráng nghiến răng nghiến lợi. Cổ Năng xinh đẹp như vẽ, trong một đếm hóa thành một mảnh tro tàn, ngay cả Lâm Dịch cũng phẫn nộ chớ đừng nói chi đến những người từ nhỏ đã sinh sống ở chỗ này. Trong lòng bọn hắn đã ôm lòng muốn liều mạng rồi.

1020. Chương 1127 -1128: Làm Việc.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1127-1128: Làm việc.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1128: Làm việc. (2)

Lâm Dịch vội vàng khoát tay nói:

- Ngàn vạn đừng hiểu lầm. Mỗ đến chậm một bước, khiến Cổ Năng phát sinh bị kịch, Lâm mỗ cũng rất tiếc nuối, nhưng việc này tuyệt không phải Lâm mỗ gây nên, thỉnh chư vị đại nhân không nên hiểu lầm.

- Trừ ngươi ra còn ai nữa? Toàn bộ đại lục còn có người nào hơn được người trở về từ Thiên Giới như ngươi, lại có ai có thể hủy diệt Cổ Năng trong một đêm chứ? Trong lòng ngươi ghi hận năm đó mấy vị Đại trưởng lão giam lỏng mẹ của ngươi, khiến mẫu tử ngươi xa cách nhiều năm, nhưng đây dù sao cũng là nhà của mẹ đẻ ngươi ah. Ngươi, sao ngươi có thể làm ra chuyện như vậy được.

Một cường giả Trung tinh vị bộ dáng trung niên tiến lên một bước, chỉ vào mũi Lâm Dịch mắng chửi. Hai mắt hắn đỏ thẫm, trán nổi lên gân xanh, kích động không thôi. Trong mắt dĩ nhiên đã nổi lên lệ quang.

Nghe trung niên này nói xong trong mắt người Cổ Năng đều lóe ra sát ý nồng đậm. Rất hiển nhiên, bọn hắn đã khẳng định là Lâm Dịch làm rồi. Cũng như trung niên kia nói, toàn bộ đại lục, ngoại trừ người xuống từ Thiên Giới như Lâm Dịch, còn ai có năng lực tiêu diệt Cổ Năng trong vòng một đêm nữa.

Lâm Dịch khóc cười cũng không được, nhưng cũng biết đối phương đã bị thống đến cực hạn nên cũng không có tâm tình so đo gì với hắn.

Hắn khẽ thở dài một tiếng, sau đó ánh mắt chân thành nói:

- Cũng như vị này nói, năm đó mấy vị Đại trưởng lão của Cổ Năng giam lỏng mẫu thân ta, khiến mẫu tử ta phân cách nhiều năm, nếu nói trong lòng không hận chút nào cũng không ai tin. Nhưng ở đây dù nói thể nào cũng là nhà của mẫu thân ta, Lâm Dịch sao lại bất hiếu đến phát rồ như vậy được. Ta lần này đến đây, mục đích chính là để nói cho các vị biết đã xảy ra chuyện gì.

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại một chút, mặt nghiêm chỉnh nói:

- Không dối gạt các vị, hôm nay Đại lục Bạch Đế đang lâm vào một nguy cơ cực kỳ nghiêm trọng, cường địch đến từ Thiên Giới muốn hủy diệt Đại lục Bạch Đế.

Lời vừa nói ra khiến mọi người chung quanh có chút ngẩn ngơ, chợt trung niên nhân kia hừ lạnh một tiếng cả giận nói:

- Cho dù muốn kiếm cớ cũng phải hợp lý một chút biết không hả? Nói chuyện giật gân như thế, ngươi đang dọa ai vậy? Vô duyên vô cớ người Thiên Giới muốn tiêu diệt Đại lục Bạch Đế làm gì?

Lâm Dịch nhìn về phía hắn nói:

- Mỗi câu của Lâm mỗ đều là lời thật, tuyệt không dám có một tia lừa gạt, tập kích lần này không chỉ có Cổ Năng, dù là Cổ Văn, Cổ Thuật cùng với hoàng tộc đế quốc đều nhận phải đả kích mang tính hủy diệt. Cũng may Lâm mỗ mới quay về từ Thiên Giới đã đánh lui những người kia, nếu không hậu quả không thể lường được.

Lâm Dịch tự nhiên đều là nói thật, nhưng trung niên nhân kia đã sớm nhận định Lâm Dịch nói nhiều như vậy đều chỉ để lừa gạt mình, hắn dưới lửa giận công tâm đã không nghe theo lý trí nữa, sau khi nghe vậy liền lộ ra trào phúng mỉa mai:

- Chiếu theo ngươi nói, chẳng lẽ chúng ta còn phải cảm tạ ngươi hay sao? Nếu ngươi đã đánh lui cường địch, vì sao Cổ Năng ta vẫn bị diệt toàn tộc?

Năm lần bảy lượt nói lời thật lại bị người chặn họng như thế, dù là Lâm Dịch cũng không khỏi có chút phát hỏa.

Hắn đột nhiên mãnh liệt hừ lạnh một tiếng. Chỉ một thoáng, một cổ uy áp cường hãn đến mực tận cùng bỗng nhiên khuếch tán ra từ trên người hắn, sắc mặt mọi người chung quanh bỗng tái nhợt, chỉ cảm thấy một cổ lực lượng cường đại không gì sánh kịp bỗng nhiên ập tới, phản ứng không kịp nữa, rõ ràng bị cổ uy áp này đánh lên người.

- Ah…

Hơn trăm người, cơ hồ không có ngươ nào chống được một giây, toàn bộ đều ngã xuống, trong tràng chỉ còn lại có mỗi mình Lâm Dịch.

Lâm Dịch liếc nhìn bọn hắn, lạnh lùng nói:

- Các ngươi nghĩ ta cần lừa gạt các ngươi sao? Ta nghĩ các ngươi phải khiến đầu mình thanh tỉnh một chút mới được.

Lần này có không ít ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch đều trở nên hoảng sợ, chỉ hừ lạnh một tiếng, đám người mình ngay cả một tia phản kháng cũng không có, đây là một loại thưc lực như thế nào? Như vậy hắn có cần phải lừa gạt bọn mình không?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ thật là người Thiên Giới tới muốn hủy diệt Đại lục Bạch Đế sao?

Có người đã tin tưởng Lâm Dịch vài phần, nhìn thoáng qua biểu lộ của những người chung quanh, Lâm Dịch hít sâu một hơi, áp lực bỗng nhiên biến mất, thân thể những người kia không khỏi khẽ run một chút, sau đó mới bò lên, nguyên một đám đầu đầy mồ hôi nhìn Lâm Dịch.

Trung niên nhân kia hiển nhiên cũng đã hơi thanh tỉnh lại, trong mắt nhìn về phía Lâm Dịch tràn đầy đề phòng, bất quá vẫn cắn răng nói:

- Ngươi nói như vậy, chúng ta sao có thể tin ngươi được?

Lâm Dịch lúc này mới nói:

- Ta vừa rồi đã nói qua, không phải chỉ có Cổ Năng, Cổ Thuật, Cổ Văn thậm chí là hoàng tộc đế quốc đều bị đả kích, muốn chứng thự cũng không khó khăn…Lời của Lâm mỗ đều là thật, Lâm mỗ hi vọng các vị có thể tin tại hạ.

Trung niên nhân kia cũng chần chờ, vừa rồi hắn lửa giận công tâm, căn bản không có cân nhắc gì, hôm nay lại lần nữa nghe lại, tự nhiên hiểu rõ chỉ cần mình hỏi thăm người của Cổ Thuật hoặc hoàng tộc đế quốc một phen, như vậy tất cả chân tướng đều rõ ràng rồi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn nói thật sao?

Trung niên nhân sắc mặt tái nhợt, thật lâu sau mới hỏi lại:

- Ngươi nói quả nhiên không giả?

Lâm Dịch xác định:

- Không giả.

Lực lượng toàn thân trung niên nhân trong nháy mắt dùng hết, thất hồn lạc phách ngồi trên đất, trong đôi mắt trợn tròn lại chảy ra hai hàng nước mắt.

- Thực xin lỗi. Thực xin lỗi.

Trung niên nhân thì thầm. Nhưng Lâm Dịch cũng biết không phải là hắn xin lỗi mình, mà là đang xin lỗi với những tộc nhân bị mình chôn dưới đất. Ánh mắt Lâm Dịch nhìn về phía trung niên nhân nhiều thêm vài phần tán thưởng. Mặc dù tính tình của đối phương quả thật không được tốt lắm, hơn nữa cũng dễ dàng xúc động, nhưng cũng không mất đi nhiệt huyết nam nhi. Xin lỗi, chính là hắn biết rõ không thể nào báo thù cho tộc nhân a?

Tất cả mọi người Cổ Năng ở chung quanh đều đứng nguyên đấy. Địch nhân trong nháy mắt từ Đại lục Bạch Đế thăng lên đến Thiên Giới, dù bọn hắn muốn đồng quy vu tận với đối phương, căn bản cũng không có cơ hội đó.

- Lâm đại nhân, thực xin lỗi, vừa rồi ta quá liều lĩnh, lỗ mãng.

Thật lâu sau, trung niên nhân đột nhiên nhẹ mở miệng. Lâm Dịch khẽ lắc đầu, sau đó mới nói:

- Lâm mỗ lần này đến đây, thật ra có một chuyện muốn nhờ.

Trung niên nhân ngẩng đầu nhìn Lâm Dịch, lộ ra có chút nghi hoặc.

Lập tức, Lâm Dịch liền nói chuyện hoàng tộc đế quốc bị tập kích và suy đoán của mình cho hắn, trung niên kia ngưng thần lắng nghe, cuối cùng cũng biết nếu quả thật phát sinh đại chiến thì rất có thể sẽ tạo thành hậu quả như Lâm Dịch nói.

- Ta hi vọng Cổ Năng có thể phối hợp với Cổ Thuật và Cổ Văn để hành động, gạt bỏ nguy cơ này từ trong trứng nước.

Cuối cùng Lâm Dịch gật đầu nói rõ ý đồ đến.

Trung niên nhân lúc này gật đầu nói:

- Ngươi nói chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lâm Dịch nói:

- Còn hai ngày nữa là đến Bạch Đế khánh, chỉ cần Cổ Năng phái vài người công khai thân phận của mình, tham gia vào Bạch Đế khánh của hoàng tộc là được rồi.

x

1021. Chương 1129 -1131: Cổ Thuật.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1129-1131: Cổ Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Trung niên nhân sau khi suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Không có vấn đề gì.

Lúc này Lâm Dịch mới thở dài một hơi, lập tức nhìn thoáng qua mọi người lộ ra vẻ bi thống ở chung quanh, khẽ thở dài một tiếng sau đó chậm rãi nói:

- Cổ Năng chính là nhà của mẫu thân ta, nói đến cũng coi như là một nửa nhà của ta. Ngày đó Lâm mỗ tới chậm một chút, chỉ có thể giết chết nanh vuốt, lại không cách nào cứu được những người khác, Lâm mỗ cũng cảm thấy phi thường khổ sở, nhưng người đã vậy, kính xin chư vị nén bi thương.

Nói xong, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt hiện ra ánh sáng lạnh, nghiêm mặt nói:

- Lâm mỗ khẳng định với mọi người, thù của Cổ Văn, Cổ Văn, Cổ Thuật Lâm mỗ sẽ đòi lại từng cái một từ phía Thanh Long Bảo. Nếu như Thanh Long Bảo hắn cho rằng Đại lục Bạch Đế ta rất dễ khi dễ, sau khi khi dễ xong cũng không bị ảnh hưởng chút nào thì bọn hắn đã sai rồi, hơn nữa vô cùng sai, sai không hợp thói thường.

Một câu cuối cùng, khiến cho tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Trung niên nhân kia mắt hổ rưng rưng, mãnh liệt quỳ xuống đất.

- Lưu Mãnh lúc này thay tộc nhân đã chết cảm tạ Lâm đại nhân.

Nói xong hắn dập đầu mạnh một cái.

- Chúng ta thay tộc nhân đã biết tạ ơn Lâm đại nhân.

Phốc phốc, hơn trăm người chung quanh đều quỳ xuống đất, dập đầu thật sâu về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, liếc nhìn bốn phía, lập tức tay có chút cử động, chỉ cảm thấy một cỗ sức lực lớn mà lại nhu hòa nắm thân thể của mình lên.

- Không nên chậm trễ việc này, công việc phái sứ giả thì giao cho Lưu đại nhân. Còn Lâm mỗ chạy tới Cổ Thuật, sau khi từ biệt thì cứ vậy mà làm.

Lâm Dịch nói với Lưu Mãnh.

- Đại nhân yên tâm, không thành vấn đề.

Lưu Mãnh đáp lời.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu, thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, đâm thẳng lên bầu trời. Lưu Mãnh nhìn thân ảnh hắn biến mất, sau đó mới quay đầu lại, trầm giọng nói ra:

- Hiện giờ ai tự nguyện tiến về Hoàng Thành trước?

Thông tri đến Cổ Năng hoàn tất, hiện giờ Lâm Dịch đang không ngừng tiến về hướng Cổ Thuật.

Bên trong Cổ Thuật.

Trên mặt thành thị y nguyên vẫn còn có thể chứng kiến một ít hố sâu ngày đó lưu lại. Tộc nhân Cổ Thuật đã tự động phân công ra, tiến hành công tác trùng kiến ngay ngắn rõ ràng. Mà ở bên ngoài Bổn Nguyên Chi Tháp, Sa, Vệ Vũ, Vệ Linh và vài tên trưởng lão có được thực lực Đại Tinh Vị đang chỉ huy.

Lúc này coi như là vạn hạnh, Lang Sa vừa trở lại Cổ Thuật, ngày thứ hai liền gặp tập kích. Có Lang Sa chống cự, tuy rằng những cường giả Tinh Vị Cảnh cũng bị tổn thương thảm trọng, nhưng so với ba nơi khác thì lại mạnh hơn rất nhiều.

- Có lẽ chỉ ba ngày là có thể trùng kiến xong rồi a?

Vệ Linh nhìn ra ngoài một hồi, nói ra.

- Ân, lần này cũng coi như là vạn hạnh, nếu không phải có Lang Sa đại trưởng lão ra tay thì chỉ sợ thương vong đã thảm trọng rồi.

Một gã Đại Tinh Vị hạ cấp nói ra, người này vốn là đệ tử phần tích, năm đó Lang Sa vẫn là hậu bối hắn. Nhưng hiện giờ hắn thực sự không thể không hô một tiếng Đại trưởng lão.

Vệ Linh nhẹ gật đầu, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lang Sa ở một bên.

Biểu lộ Lang Sa vẫn y nguyên trong trẻo mà lạnh lùng, lẳng lặng nhìn mọi người bận rộn mà không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Loại sự tình kiến thiết này cũng không phải nàng dùng năng lượng là có thể hoàn tất hoàn toàn. Phá hư so với kiến thiết thì đơn giản hơn rất nhiều. Mặc dù năng lượng của nàng cũng không cường đại tới mức có thể điều khiển thần thức tiến hành gây dựng lại. Huống hồ, công việc này chỉ là của tộc nhân bình thường, dùng thân phận của nàng còn chưa tới phiên.

Mà phía sau nàng là Vệ Vũ, nhìn bên ngoài thì biểu lộ của Vệ Vũ như có vài phần mất hồn, trên mặt không vui không buồn, chỉ là ánh mắt có chút ảm đạm. Ngẫu nhiên nhìn về hướng Lang Sa thì con mắt có chút sáng ngời, nhưng sau khi sáng lên thì lại lộ ra vài phần ảm đạm. Sau cái ngày mà Lâm Dịch tới, hắn đã biến thành cực kỳ trầm mặc, một ngày cũng không nghe được hắn nói mấy lần.

Hắn thật sự rất yêu Lang Sa, mà tình cảm ba bốn trăm năm này không thể nói buông là buông. Về phương diện tình cảm này mà nói, Vệ Vũ chưa bao giờ là một người tiêu sái.

Vệ Linh nhìn thấy biểu lộ của ca ca, trong mắt cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ lắc đầu than nhẹ mà thực sự không biết nên nói gì.

- Đúng vậy a, chúng ta còn phải hảo hảo cám ơn Lâm Dịch đại nhân, nếu không có hắn ra tay thì chỉ sợ Lang Sa đại trưởng lão ở đây thì cũng không thể lạc quan.

Một trưởng lão Đại tinh vị khác gật đầu, cảm thán nói.

- Lại nói, vị Lâm Dịch đại nhân kia thật đúng là lợi hại, chỉ một chiêu thôi mà có thể tru diệt bốn tên khủng bố lợi hại kia, cũng không biết đến tột cùng hắn đã mạnh đến trình độ nào.

Một gã trưởng lão Đại tinh vị khác cũng gật đầu tán thành.

Hiện giờ tại Cổ Thuật này, so với Lang Sa một chiêu chế địch ngày đó thì Lâm Dịch kém một chút. Nhưng bổn sự cường hành có thể khiến thương thế tất cả mọi người khôi phục lại trong nháy mắt thì đã có thể xưng là thần tích rồi.

Vệ Vũ nghe được danh tự Lâm Dịch, da mặt có chút giật giật vài cái, cuối cùng cúi mặt xuống, cũng không có lên tiếng. Vệ Linh mẫn duệ cảm giác được cảm xúc ca ca mình đang chấn động, liền vội nói ra:

- Lâm Dịch đại nhân đích thật là lợi hại, bất quá nếu không có Sa trưởng lão và sự đoàn kết nhất trí của những đệ tử Cổ Thuật ta thì chỉ sợ hắn cũng không chèo chống như vậy được. Hiện giờ Cổ Thuật đã bị phá hư như vậy, cũng không biết những người kia đến cùng có bỏ chạy hay chưa. Trước tiên chúng ta nên tự xử lý a, cũng không thể kỳ vọng Lâm Dịch đại nhân đến đây cứu viện được.

Vệ Linh nói lời này cực kỳ có lý. Bất kể nói như thế nào, Lâm Dịch cũng là ngoại nhân, không có khả năng thời thời khắc khắc đều có thể thủ hộ Cổ Thuật chu toàn. Mấy trưởng lão khác cũng khẽ gật đầu, bắt đầu nhíu mày.

- Ta xem, hay là trước tiên gọi những tộc nhân bên ngoài trở về, mục đích của đối phương chính là phá hư Bổn Nguyên chi tháp. Mà chúng ta chính là thủ hộ Bổn Nguyên chi tháp này. Tuy rằng thực lực đối phương cường đại. Nhưng bất kể nói như thế nào thì chúng ta cũng phải hoàn thành sứ mệnh của mình. Nếu không thì dù có chết đi cũng không mặt mũi nào đối mặt với những tiền bối Cổ Thuật.

Trưởng lão Đại tinh vị vừa mở miệng đã nghiêm mặt nói ra. Trong mắt hắn bắn ra hòa quang quyết tuyệt.

- Không tệ, ta tán thành lời Lực trưởng lão nói. Tuyệt đối không thể làm nhục mệnh Cổ Thuật. Tuy đối phương cường đại nhưng cũng không vì thế mà khí thế Cổ Thuật chúng ta yếu đi. Cùng lắm thì cá chết lưới rách chứ trong Cổ Thuật ta không có một người nào nhát gan.

Một trưởng lão khác nói với thần sắc sục sôi.

- Ta cũng tán thành, tuy rằng thực lực đối phương quá cường đại. Nhưng mặc dù biết rõ hẳn phải chết thì chúng ta cũng không lùi bước. Có nhiều người thì cũng nhiều thêm vài phần lực lượng.

1022. Chương 1129 -1131: Cổ Thuật.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1129-1131: Cổ Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1130: Cổ Thuật. (2)

Một trưởng lão khác có chút trầm ngâm, về sau mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời, những trưởng lão ở chung quanh đều nhao nhao tán thành. Vệ Linh có chút thở dài một hơi, thoáng nhìn trộm về phía Vệ Vũ, vẫn thấy hắn y nguyên cúi mặt xuống. Nhưng nhìn bề ngoài thì đã không phải là kích động quá mức cho nên lúc này mới yên lòng lại.

Mà Lang Sa một mực im im lặng lặng đột nhiên mở miệng nói:

- Các ngươi xem xử lý chuyện này như thế nào a.

Mấy vị trưởng lão cũng không khỏi có chút ngây ngốc, mà sắc mặt vị trưởng lão vừa rồi đưa ra ý kiến này có chút thay đổi thoáng một phát, sau đó không xác định mà hỏi:

- Lang Sa trưởng lão, ý của ngươi là như thế nào, nói ra một phen nghe thử.

Sa nhẹ nhàng lắc đầu, ngữ khí vẫn trong trẻo mà lạnh lùng như cũ, lắc đầu nói:

- Lực trưởng lão đã hiểu lầm. Chỉ là hôm nay Lang Sa đã không còn là Đại trưởng lão nữa. Những chuyện này các vị trưởng lão cứ tự hành làm chủ là tốt rồi. Không mấy ngày nữa, Lang Sa phải trở về Thiên Giới, Cổ Thuật đại lục Bạch Đế thì phải giao vào tay các ngươi rồi.

Lang Sa vừa nói lời này ra, lúc này thân thể mới khẽ run lên. Nhớ tới một sự kiện, Lang Sa đã là người Thiên Giới rồi, nhưng không biết nàng xuống đây như thế nào. Nhưng có thể khẳng định được một điểm là nàng tuyệt đối sẽ không ở lại đại lục quá lâu. Mà nếu thật sự là như vậy thì trong lòng những người khác cũng không khỏi lộ ra một tia phiền muộn tối tăm. Mọi người hai mặt nhìn nhau, cau mày lại. Người duy nhất có thể chống lại đối phương thì phải rời Cổ Thuật.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều tĩnh lặng lại.

Mà sau khi Vệ Vũ nghe lời Sa nói thì thân thể cũng run nhẹ thoáng một chút, hắn chăm chú cắn cắn môi dưới. Đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng chênh lệch giữa hắn và Lang Sa đích thật càng lúc càng lớn rồi, đối phương đã là người Thiên Giới. Còn hắn thì sao?

Nghĩ tới đây, khóe miệng của hắn lộ ra một nụ cười khổ. Có lẽ người kia mới là lựa chọn tốt nhất của Lang Sa a.

Nghĩ tới đây, hắn nhắm mắt lại một cách thống khổ.

- Lâm Dịch đại nhân tới rồi, Lâm Dịch đại nhân tới rồi…

Chính vào lúc này, một thanh âm hưng phấn đột nhiên vang lên, khiến Lang Sa và vài tên trưởng lão bên này cũng không khỏi chấn động thần sắc, quay đầu lại.

Những tộc nhân chung quanh chính vốn đang làm việc của mình cũng lập tức ngừng lại. Ánh mắt cảm kích nhìn về phía thanh âm kia truyền lại. Chỉ thấy ở xa xa có một đám người, không ngừng có người gia nhập, có người lui về phía sau. Nguyên một đám đều lộ ra biểu lộ cảm kích, nhất là một ít thiếu nữ, nguyên một đám đều lộ ra vẻ mặt sùng bái và chút gì đó mơ hồ khó hiểu.

- Lâm Dịch đại nhân tới rồi hả? Lang Sa trưởng lão, ta đi nghênh đón một chút.

Lông mày một gã trưởng lão lập tức hơi hấp háy, lộ ra một dáng tươi cười vui vẻ.

Biểu lộ trên khuôn mặt của Lang Sa cũng có chút động, khuôn mặt một mực trong trẻo mà lạnh lùng cũng mang theo vài phần thần sắc vui mừng. Nghe xong lời này, liền khẽ gật đầu một cái.

Lúc này, những trưởng lão này đều hướng về phía Lâm Dịch để nghênh đón.

Chỉ có Vệ Vũ sắc mặt tái nhợt là đứng nguyên chỗ cũ. Đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Tuy rằng trong nội tâm đã có quyết định, nhưng lúc tình địch chính thức xuất hiện hắn vẫn nhịn không được khó chịu trong lòng.

Vệ Linh bất động thanh sắc lui về sau mấy bước, đến bên người Vệ Vũ. Nhìn khuôn mặt cúi gằm, thân thể run nhè nhẹ của hắn, trong mắt có chút đau lòng. Chần chừ một chút, sau đó vẫn khẽ thở dài, nói:

- Ca, cái gì nên ngừng thì ngừng. Tâm tình Lang Sa muội muội hiển nhiên đã trao cho Lâm Dịch. Như vậy thì cho dù miễn cưỡng, cuối cùng cũng không có kết quả tốt đẹp gì.

Thân thể Vệ Vũ run nhẹ vài cái, thật lâu sau, hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt của hắn có chút dọa người. Bất quá cũng miễn cưỡng tươi cười với Vệ Linh một cái:

- Cám ơn muội, ta đã biết. Mặc dù có chút khó chịu nhưng ta biết mình phải làm gì rồi.

Chứng kiến biểu lộ này của ca ca, Vệ Linh cũng chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng, khẽ gật đầu nói:

- Chúng ta đi qua đi, đừng làm cho Lang Sa muội muội khó xử.

Vệ Vũ nhẹ gật đầu, lúc này hai huynh muội liền đi theo.

Trong đám người, Lâm Dịch có chút buồn rầu vì hắn dính phải phiền toái không cần thiết. Hắn quyết định tiến vào Cổ Thuật này. Nào ngờ lúc hắn vừa xuất hiện trong tầm mắt một gã tộc nhân Cổ Thuật thì gã tộc nhân kia liền nhận ra hắn rồi. Tới tới lui lui cũng chỉ toàn là lời cảm kích, nhiệt tình khiến Lâm Dịch không biết nên chống đỡ như thế nào.

Giống như là lây bệnh, một truyền mười, mười truyền trăm,...Cứ hư vậy, từng người Cổ Thuật mới vừa rồi còn đang bận rộn thì lúc này đều vây quanh hắn, xem hắn như là tuyệt thế cường giả, ân nhân cứu mạng rồi. Cho tới bây giờ, hắn ngược lại không tiện bay lên không trung.

Lâm Dịch mang theo dáng tươi cười miễn cưỡng trên mặt, cố hết sức chống đỡ.

- Lang Sa trưởng lão đã đến, trước hết để người gặp Lâm Dịch đại nhân, nhường đường một chút.

Từ phía đối diện truyền đến một tiếng quát tháo, cuối cùng các tộc nhân Cổ Thuật vây quanh cũng đã phân ra. Chỉ chốc lát sau chỉ còn lại vài tên cường giả Tinh Vị Cảnh nghênh đón Lâm Dịch.

- Lâm Dịch đại nhân, từ biệt năm ngày nhưng đối với chúng ta thì quả thực rất dài. Đa tạ đại nhân trượng nghĩa ra tay lần này, Cổ Thuật luôn khắc ghi đại ân của đại nhân.

Một gã trưởng lão hướng về phía Lâm Dịch chắp tay, nhiệt tình cảm kích nói.

Lâm Dịch căn bản không quan tâm dáng tươi cười nhiệt tình của trưởng lão kia, nhưng hắn cũng cười đáp:

- Vị đại nhân này nói quá lời rồi. Cổ Vân, Cổ Thuật đều là thủ hộ giả Bổn Nguyên Chi Tháp, đã cùng nhau canh gác nhiều năm, chẳng phân biệt ngươi và ta. Hiện giờ Thiên Giới xâm lớn đại lục Bạch Đế, mỗi người tại đại lục Bạch Đế đều có nhiệm vụ riêng. Chưa tới nói trượng nghĩa, cái này chỉ là bổn phận phải làm mà thôi.

- Lâm Dịch đại nhân quả nhiên là trung can nghĩa đảm, khiến người bộ phục.

Nghe được lời này của Lâm Dịch, vị trưởng lão kia càng thêm kính nể, chắp tay phục tùng nói.

- Khách khí, khách khí.

Lâm Dịch cũng chỉ có thể pha trò.

Tựa hồ nhìn ra được Lâm Dịch không được tự nhiên, Vệ Linh mở miệng nói:

- Những người khác trở lại vị trí của mình đi thôi. Chúng ta rất thật lòng cảm kích, thiết nghĩ Lâm Dịch đại nhân cũng đã cảm nhận được. Đúng không, Lâm đại nhân?

Nói xong, nháy mắt một cái, cười nói với Lâm Dịch.

Lâm Dịch vội vàng cười nói:

- Đúng vậy đúng vậy, cảm nhận được cảm nhận được.

Tốc nhân của hắn thấy Lâm Dịch lên tiếng chật vật như vậy, lập tức minh bạch hắn khó mà chịu nổi, lập tức phát ra tiếng cười to đầy thiện chí, sau đó từng người đều tán đi.

- Lâm Dịch đại nhân.

Đang lúc Lâm Dịch đang thả lỏng tâm tình, một thanh âm đột nhiên vang lên sau lưng, khiến Lâm Dịch không khỏi có chút sửng sốt.

Chỉ thấy phía sau hắn chính là một nữ hài nhi tướng mạo vô cùng thanh tú, trên đôi má xinh đẹp của nữ hài nhi này hiện ra mấy phần đỏ ửng, nhìn bề ngoài như lộ vẻ ngượng ngùng mà khẩn trương. Bàn tay nhỏ bé đang một mực miết miết góc áo của mình.

1023. Chương 1129 -1131: Cổ Thuật.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1129-1131: Cổ Thuật.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1131: Cổ Thuật. (3)

- Ách, ngươi có chuyện gì sao?

Lâm Dịch xấu hổ gãi gãi đầu, đối mặt với nữ hài nhi thanh tú này, Lâm Dịch cũng thật không biết nên phản ứng như thế nào.

Chỉ thấy nữ hài nhi kia nhẹ cắn môi một cái, đột nhiên, một đôi môi thơm như anh đạo nhẹ đặt lên gương mặt Lâm Dịch. Lâm Dịch lập tức ngây người, chợt nghe thanh âm ngượng ngùng đến cực điểm của cố bé kia truyền đến bên tai: đọc truyện mới nhất tại .

- Ta…Ta thích ngươi.

Nói xong, giống như là một chú thỏ con bị kinh hoảng, vội vàng bỏ chạy khỏi đám người.

Đám người chung quanh lại tuôn ra một tràng thanh âm ồn ào, càng khiến bước chân của nữ hài nhi nhanh hơn.

Lâm Dịch xấu hổ gãi gãi đầu, nghiêng đầu lại thì bắt gặp con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng của Sa.

- Ách…Cái này…Ta không biết nàng.

Lâm Dịch ngây ngốc, cố gắng giải thích.

Ngày đó, biểu hiện của Lâm Dịch cùng với Lang Sa đã hiển hiện rõ ràng trong mắt những cường giả Tinh Vị Cảnh kia, bọn hắn tự nhiên hiểu rõ hai người này có quan hệ. Lúc này nghe Lâm Dịch giải thích, những người khác lập tức che miệng cười lén.

- Tốt rồi, Lang Sa trưởng lão, phiền toái ngươi với Lâm Dịch đại nhân thoáng một chút rồi. Chúng ta còn có chút công việc cần an bài, cáo từ rồi. Lâm đại nhân, mời.

Một gã trưởng lão Tinh Vị Cảnh liền vội vã mở miệng, vừa cười vừa nói.

Sắc mặt Lang Sa lập tức hơi đỏ lên, nhưng cũng im im lặng lặng không phản đối. Những người vây chung quanh cũng được trưởng lão kia phân phó, từng người rời đi. Mà Lâm Dịch cũng theo Lang Sa đi về khu rừng nhỏ cách Cổ Thuật không xa.

Vệ Vũ một mực không nói gì, nhưng nhìn thấy tình cảnh khiến nhân tâm phá toái này. Hắn vẫn nhịn không được, hô hấp có chút dồn dập, cắn chặt bờ môi. Mà Vệ Linh tắc thì đặt tay lên bả vai hắn.

- Ca, đi thôi.

Vệ Vũ hít sâu một hơi, nhẹ gật gật đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua bóng lưng Sa đang đi xa, quay người dứt khoát rời đi.

Khu rừng nhỏ cũng không tránh được bị phá hư. Từng đám cây cối hoặc là cháy đen, hoặc là đứt gãy, khu rừng vốn cực kỳ xinh đẹp nay đã bị phá hủy. Nguyên gốc là một bức họa hoàn mỹ, nay đã xuất hiện từng khối vết sẹo xấu xí.

Hai người đều có chút trầm mặc, đi tới khu rừng nhỏ thì Sa mới ngừng lại. Lúc này cảm giác của nàng rất khác thường.

- Hôm nay ngươi như thế nào lại tới đây? Muốn lên Thiên Giới lại sao?

Sau một phen trầm mặc ngắn ngủi, rốt cục Lang Sa quay đầu lại, mở miệng hỏi ra.

Hôm nay, quan hệ giữa hai người còn là phi thường xấu hổ. Tuy rằng tầng hộ giấy chính giữa đã bị xuyên phá rồi. Nhưng Lâm Dịch còn chưa đáp lại chính diện, mà Lang Sa cũng không có dũng khí. Chỉ là hiện giờ cảm giác giữa hai người lộ ra có chút quỷ dị. Nói là bằng hữu thì cũng không phải, nhưng vượt quá thì còn chưa tới cho nên khi Lang Sa đối mặt với Lâm Dịch thì vẫn có chút ngượng ngùng và mất tự nhiên.

Nhìn đối phương cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh, lúc này Lâm Dịch cũng không biết nên hứa hẹn như thế nào với nàng. Dù sao thì hiện giờ mới giải quyết xong việc Lâm Phỉ, nếu lại thêm một Sa này thì hắn cũng không dám xác định trình độ nhẫn nại của Thư Mộng đến tột cùng được bao nhiêu.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó mở miệng nói ra:

- Phỉ nhi còn chưa thông báo tin tức cho ta, nhưng có thể chờ một hồi. Hôm nay ta đến đây chính là để nói một sự kiện.

Nói xong, Lâm Dịch nói mục đích của mình ra.

Lang Sa là người thông minh, sau khi nghe xong liền nói ra:

- Ta hiểu được, ta sẽ lập tức bàn giao nhắn nhủ lại.

Lâm Dịch nhẹ gật đậu, chợt hai ngời đều trầm mặc lại.

Qua một lúc lâu sau, Lang Sa đột nhiên cúi đầu xuống, khẽ nói:

- Ngươi phải đi rồi sao?

- A?

Lâm Dịch có chút ngây ngốc, lập tức cũng có chút phiền muộn, nhẹ thở dài một cái, nói:

- Ân, ta sẽ lập tức rời đi, làm công việc chúng ta.

Nói tới chỗ này, hắn lại không biết nên nói như thế nào nữa.

Khuôn mặt Lang Sa lập tức đỏ lên, tim đập nhanh hơn vài phần, đợi cả buổi không thấy đối phương nói chuyện, trộm nhìn lại thì thấy biểu lộ đối phương có một ít chần chờ. Trong lòng Lang Sa lập tức mãnh liệt mát lạnh. Không thể nào, chẳng lẽ đối phương định cự tuyệt mình? Nàng mãnh liệt ngẩng đầu, trong đôi mắt thanh tú lộ ra biểu lộ tan nát cõi lòng, hốc mắt như trống rỗng.

Lâm Dịch thấy thế, lập tức bị dọa cho nhảy dựng lên, liền hỏi ra:

- Nàng, nàng bị làm sao vậy?

Sa cắt chặt đôi môi của mình, thật lâu sau mới cố gắng bình tĩnh, dùng thanh âm run rẩy nói:

- Ngươi…Ngươi muốn cự tuyệt ta? Ta…Ta biết rồi…

Thanh âm run rẩy của Lang Sa mang theo một cỗ khí tức giống như là tuyệt vọng, Lâm Dịch nghe vậy, vội vàng thốt lên:

- Ai nói ta muốn cự tuyệt nàng? Ta…

Trên khuôn mặt Lang Sa lộ ra vẻ thê lương, nàng nói:

- Vậy thì vì cái gì mà ngươi lại lộ ra biểu lộ như vậy? Nhất định…Nhất định là Thư Mộng muội muội và Linh Lung tỷ tỷ các nàng cũng biết a?

Biểu lộ Lang Sa vô cùng thê lương, nước mắt đã phủ trên hàng lông mi dài của nàng. Nàng vô cùng quật cường, cố gắng bình tĩnh nhưng ngữ khí run nhè nhẹ này càng làm cho người có một loại cảm giác nhẫn tâm. Lâm Dịch như thế nào khiến mỹ nhân tiếp tục thương tâm như vậy. Liên tới tới ngày đó tại Bách Tông, sau khi nàng tự sát trong phòng được mình cứu, nhìn thấy mình thì lộ ra biểu lộ mừng rỡ. Sau đó bị mấy đại Hư Thần Cảnh vây lấy tại Bách Nguyen Tông, nàng nửa nằm trong ngực mình, trong đôi mắt lộ ra vẻ quyết tuyệt và thỏa mãn. Lâm Dịch đột nhiên phát hiện mình tựa hồ đã thật sự thích cô gái này rồi.

Hắn đi về phía trước hai bước, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé đã có chút lạnh lẽo của mình. Lang Sa chậm rãi ngẩng đầu lên, biểu tình buồn bã.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, hắn nói:

- Nàng đối với ta như vậy, ta làm sao nhẫn tâm phụ nàng? Chỉ là hiện tại cương địch trước mắt, cảm tình cá nhân chính là thứ vào lúc này ta không muốn xảy ra nhất. Hơn nữa…Nàng với ta tương giao nhiều năm, gặp mặt thì ít, xa cách thì nhiều. Nàng đối với ta có bao nhiêu hiểu rõ? Ta đối với nàng cũng có bao nhiêu lý giải? Nếu như thực sự phải đến với nhau, bằng vào cảm giác nhất kiến chung tình kia, thì làm sao có thể lâu dài được?

Lang Sa nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vã mở miệng nói:

- Chàng không phải là coi Lang Sa trở thành nữ nhân lẳng lơ đó chứ? Ta. Ta bởi vì…Bởi vì quá yêu chàng. Cho nên mới không biết xấu hổ biểu lộ với chàng. Thế nhưng chỉ cần được theo chàng, tuyệt đối sau này, cho dù chết ta cũng tuyệt không phản bội Lâm lang.

Muốn một mỹ nhân xinh đẹp lạnh lùng như Lang Sa nói ra lời như vậy, có thể biết phân lượng của Lâm Dịch trong lòng nàng. Sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt lo lắng, dường như sợ Lâm Dịch không tin lời nói của nàng.

Cho dù Lâm Dịch là kẻ có tâm chí sắt đá, chỉ sợ cũng không tránh được bị sự lo lắng trong ánh mắt của nàng làm mềm nhũn đi a? Huống chi, Lâm Dịch cho tới bây giờ chưa bao giờ là một người có tâm chí sắt đá. Chí ít, lúc không đối mặt với địch nhân không phải là người như vậy.

1024. Chương 1132 -1133: Lâm Phỉ Trở Về.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1132-1133: Lâm Phỉ trở về.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Dịch hít sâu một hơi, kéo bàn tay nhỏ bé của Lang Sa. Nhìn bộ dáng lo lắng của nàng, hắn trịnh trọng nói:

- Chúng ta ước định, một năm, từ khi chúng ta lên Thiên giới, trong vòng một năm, nếu như nàng không thay đổi tâm ý. Bất luận là như thế nào, Lâm Dịch này tất sẽ không phụ nàng. Nếu như trong lúc đó, nàng phát hiện ra cảm giác của nàng đối với ta chỉ là mù quáng, Lâm Dịch cũng sẽ không ép buộc nàng. Đồng ý chứ?

Lang Sa ngẩn ngơ, lúc này nàng mới hiểu được ý tứ của hắn. Nhất thời trong lòng dâng lên sự cảm kích không nói lên lời.

Nhìn thấy sự ôn nhu trong ánh mắt của hắn, nàng có thể nhìn ra, Lâm Dịch không phải là không có cảm tình với mình. Sở dĩ hắn đưa ra ước định này, sợ rằng là suy nghĩ vì mình sao? Dù sao, hai người đã quen biết nhiều năm, nhưng thời gian chân chính ở cùng một chỗ cũng không tính là dài. Cho dù gặp mặt cũng không thể nói được mấy câu. Sự hiểu biết của nàng về hắn, chỉ là phiến diện. Lâm Dịch là hạng người gì, sợ rằng bản thân nàng phải cần có một thời gian dài tìm hiểu.

Chỉ là, bằng vào quyết định vừa rồi của đối phương, nàng biết bản thân mình không có chọn lầm người. Lâm Dịch là một người ôn nhu đa tình, là người biết suy nghĩ cho người khác. Hơn nữa hắn cũng không phải là người một khi có thực lực liền ình tài trí hơn người. Điểm ấy, từ chuyện phát sinh ngày hôm nay có thể nhìn ra.

Hư Thần cảnh, đó chính là một loại tồn tại cao cao tại thượng ra sao? Thế nhưng ngày hôm nay, nhiều người thường như vậy vây quanh Lâm Dịch hắn vẫn như cũ xấu hổ, và bất đắc dĩ sao?

Khóe miệng của nàng rốt cuộc mỉm cười, chậm rãi nói:

- Ân, ta nghĩ ta đã hiểu rồi.

Hoa lê đái vũ. Cùng một thời gian sao lại có nhiều dáng vẻ như vậy chứ? Nhìn biểu tình ngơ ngác của Lâm Dịch, từ đó có thể thấy được.

Khuôn mặt đang mỉm cười của Lang Sa dần dần đỏ ửng, cuối cùng khúc khích bật cười.

Lâm Dịch lúc này mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt đỏ ửng, khẽ ho khan một tiếng. Sau đó mới nói:

- Nếu đã như vậy, tă đi trước đã. Chờ sau khi rời đi, ta sẽ đến tìm nàng. Đừng quên chính sự.

Lang Sa lúc này đã khôi phục lại bộ dáng thường ngày, chỉ là sự lạnh lùng trong ánh mắt đã biến mất, thay vào đó là sự ôn nhu vô tận. Nàng gật đầu nói:

- Ân.

Ánh mắt Lâm Dịch đầy thâm ý nhìn thoáng qua Lang Sa, lúc này hắn mới quay người lại, hóa thành một đạo lưu quang bay đi. Lang Sa ngơ ngác đứng tại chỗ một lúc lâu. Sau đó khuôn mặt nở nụ cười kỳ quái, xoay người đi vào trấn nhỏ.

Thời gian hai ngày nhoáng cái trôi qua. Ngày lễ Bạch Đế đúng hẹn tới.

Quốc khánh, đối với người bình thường mà nói, Bạch Đế khác so với những năm trước cũng không có gì khác nhau. Chiến đấu trong bản nguyên chi tháp cũng không có ảnh hưởng tới những bách tính bình thường này. Những ngày này, cửa lớn toàn bộ những cửa hàng đều đã đóng cửa lại. Nhưng thợ thủ công, nông dân, thay trang phục ngày lễ, đi trên đường cái, bọn họ cười cười, bất luận gặp người nào cũng đều bắt chuyện. Mọi người vừa múa vừa hát, hoan hô Bạch Đế.

Mà ở trong đế quốc hoàng thành, những hoạt động long trọng bên trong tế điện dẫn tới rất nhiều người tới xem. Trong tay mọi người đều cầm những loại mặt nạ và đạo cụ cổ quái. Cười nói ồn ào, tụ tập lại một chỗ. Một xe hoa thật lớn, từ trong hoàng cung xa hoa xuất phát. Chậm rãi đi quanh hoàng thành. Trên xe

hoa này có rất nhiều người biểu diễn. Có các loại ảo thuật, xiếc có yêu cầu cực cao. Những ma thuật bịp bợm, hoặc là ăn mặc hở hang. Những mỹ nữ tràn đầy khí tức thanh xuân đang ca múa, đưa tới từng đợt thét chói tai.

Chính ngọ, xe hoa một lần nữa trở lại chiếc sân lớn trước hoàng thành. Trên bầu trời khoảnh sân rộng này, có vô số hoành phi vô số sắc màu rực rỡ, trên mặt tràn ngập đủ loại lời chúc mừng, vô cùng náo nhiệt.

Dưới tiếng hô vui mừng của vô số người dân, chiếc xe ngựa hoàng gia từ từ đi ra. Trên chiếc xe ngựa màu vàng thật lớn, Đế vương đế quốc mặc bộ hoàng bào màu vàng, ngồi trên kim tọa, trên mặt hắn lúc này cũng đang mỉm cười. Ánh mắt thâm thúy nhìn vào những dân chúng chung quanh mà bắt chuyện. Bên người hắn chính là Vương hậu - mẫu nghi thiên hạ. Nàng mặc trang phục mày vàng, đầu đội phượng miện, vô cùng đoan trang, tú lệ mà không mất đi vẻ ôn nhu.

Mà ngoài chiếc xe ngựa thật lớn này thì còn mấy trăm chiếc xe nữa. Trên những chiếc xe này, chính là những phi tần khác của đế vương. tuy rằng phong phạm không thể so sánh với đế vương và vương hậu, thế nhưng cũng tuyệt đối không kém. Khó có một lần rời khỏi hoàng cung, tuy rằng chỉ là tới thao trường trước hoàng cung, nhưng những phi tần này đều vui mừng không ngớt. Cũng vô cùng phù hợp bầu không khí ngày lễ hôm nay.

Cả đoàn chậm rãi xuyên qua những quân sĩ mặc hắc sắc vi giáp đi vào bên trong thao trường trống trải. Cũng chính là chỗ mà chiếc xe hoa lúc trước du hành một vòng trong hoàng thành đang trú ngụ.

Đế vương dưới vòng vây của đông đảo phi tần, chậm rãi rời đi lên xe hoa, đi lên chỗ ngồi cao nhất trên xe hoa.

Hắn quay mặt về phía dân chúng phía dưới, biểu tình trang trọng nghiêm túc. Hắn cung kính quỳ xuống trước chỗ ngồi cao nhất kia, mà những phi tần phía sau cả đám cũng cung kính quỳ xuống.

- Trời ban Bạch Đế.

Một thanh âm trang nghiêm vang lên, tức thì tất cả mọi người đều quỳ xuống. Trong miệng không ngừng hô:

- Trời ban Bạch Đế. Trời ban Bạch Đế.

Bốn người tạo thành một chữ "Thiên" thật lớn, từ bên trong cung điện tràn ra ngoài thao trường. Dân chúng trong thành đều quỳ xuống, trong miệng không ngừng hô.

Trên trăm vạn người quỳ rạp xuống, cùng hô to một khẩu hiệu. Đây chính là cảnh tượng đồ sộ ra sao?

Đây chính là truyền thống của Bạch Đế đế quốc từ trước tới nay. Mỗi một năm đều phải tiến hành hoạt động tế điện. Một ma thú đầu rồng được tám gã tráng niên nhấc lên. Chậm rãi đi từ phía tướng sĩ rồi tới đế vương, đi tới trước đài cap. Khuôn mặt trang trọng, thế nhưng động tác lại vô cùng quái dị.

Dưới sự chỉ đạo của đế vương, những người quỳ rạp xuống cung kính dập đầu hô to ba lần. Cuối cùng, đế vương đứng lên, xoay người cao giọng hô:

- Mưa thuận gió hòa. Phù hộ cho con dân chúng ta.

- Cầu mưa thuận gió hòa, phù hộ cho con dân…

Thanh âm thật lớn, lần thứ hai lại vang lên trong hoàng thành.

Cuối cùng, Bạch Đế khanh rốt cuộc an toàn vượt qua. Buổi tối, đế vương tự mình mở yến mời tam đại thế lực truyền thừa, cùng với Thư gia, Trương gia bên trong mười siêu cấp gia tộc. Cũng đều dâng lên cống phẩm, chúc phúc cho Bạch Đế đế quốc.

Quà tặng cũng không có gì quan trọng. Quan trọng là hàm nghĩa phía sau nó. Vì nó là biểu hiện, đầu não của Hoàng tộc ra sao, một lượng lớn cao thủ Hoàng tộc ngã xuống như thế nào, cũng như những thế lực chuẩn bị rục rịch. Từ những điểm này, có thể nhìn thấy những nguy cơ.

Tam đại thế lực truyền thừa. Đó chính là tồn tại như thế nào a? Ngoại trừ bọn họ ở ngoài, hơn mười thế lực siêu cấp đại gia tộc, sao không phải là con quái vật khổng lồ chứ? Những đám này đều có thể gọi là thế lực cự phách, nếu như liên hợp lại thì sẽ là một thế lực như thế nào? (.

1025. Chương 1132 -1133: Lâm Phỉ Trở Về.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1132-1133: Lâm Phỉ trở về.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1133: Lâm Phỉ trở về. (2)

Không thể tưởng tượng được, nhưng có thể khẳng định là, năng lực vô biên.

Một hồi nguy cơ chuẩn bị xảy ra khiến cho bầu không khí vui mừng im lặng tiêu tán.

Trong yến hội, mội người im lặng ngồi trong một góc không bị người khác chú ý, một thân trường bào màu trắng, hắn chính là Lâm Dịch. Hắn thở phào nhẹ nhõm ra một hơi, trong hiện ra tinh quang...Nguy cơ của hậu phương tiêu tán vô hình, hiện tại, chỉ đợi Lâm Dịch hiện thân chiến đấu, mở màn.

Trong lúc nghĩ ngợi, một thanh âm vang lên trong đầu hắn.

- Dịch ca, muội là Lâm Phỉ.

Thanh âm ôn nhu vang lên, tức thì trong lòng Lâm Dịch chấn động, tinh quang trong mắt nổ lên.

- Phỉ nhi? Nàng đang ở đâu?

Lâm Dịch vội vã trả lời.

- DỊch ca, hiện tại muội đang ở bên kia.

Thanh âm Lâm Phỉ truyền lại.

Lâm Dịch vội vã đứng lên, xoay người, thân hình biến mất ở trong góc.

Ngoài hoàng thành đế quốc. Không trung.

Hiện tại đã là buổi tối, vầng trăng cũng biến mất. Toàn bộ bầu trời lúc này là sự yên lặng và hắc ám. Nhưng mà, bên trong hoàng thành, đèn đuốc sáng chưng, pháo hoa không ngừng được đốt lên. Một đạo thân ảnh không có một chút dấu hiệu báo trước nào đột nhiên xuất hiện trên không trung. Lâm Dịch quay đầu nhìn chung quanh, lúc này mới đứng đợi.

Chỉ là trong chốc lát, ngân quang chợt lóe. Ánh mắt Lâm Dịch đột nhiên quay đầu sang, một đạo thân ảnh yểu điệu đã xuất hiện trên không trung.

Y phục trắng toát, mái tóc dài như thác nước, khuôn mặt tú lệ, chính là Lâm Phỉ.

Mấy ngày không thấy, con ngươi Lâm Dịch tức thì sáng lên, tiến về phía nàng.

- Phỉ nhi.

- Dịch ca.

Trên khuôn mặt Lâm Phỉ nhất thời hiện lên nụ cười hài lòng, cũng tiến về phía hắn.

Lâm Dịch cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, ngữ khí có chút hờn giận nói:

- Ngày hôm đó nàng tới chỗ nào của đại lục Bạch Đế? Cũng không thèm liên hệ với ta một chút.

Lâm Phỉ nhẹ nhàng cười, trên khuôn mặt cũng hiện lên một chút lo lắng, nhíu mày nói: truyện từ

- Dịch ca, chúng ta phải nhanh chóng chạy về Thiên Giới.

- A? Làm sao thế?

Lâm Dịch cả kinh hỏi.

Phải biết rằng, Lâm Phỉ chính là cường giả Thần cấp, chuyện có thể khiến cường giả Thần Cấp phải nhíu mày, có thể tưởng tượng nó nghiêm trọng ra sao a?

- Chuyện này hai ba câu nói không hết. Nếu như được thì chúng ta lập tức tới gặp hai vị tỷ tỷ rồi trở về Thiên giới đi a. Chuyện tình cụ thể, trên đường muội sẽ nói cho chàng. Mấy ngày nay muội không ở vị diện này cũng là vì nguyên nhân này.

Hai hàng lông mi xinh đẹp của Lâm Phỉ nhíu lại, nói.

- Không ở vị diện này?

Lâm Dịch cả kinh, chợt gật đầu nói:

- Tốt, chúng ta đi.

Nói xong, xoay người rời đi. Nhưng mà Lâm Phỉ lại ngăn lại, nói:

- Nắm lấy tay của muội, nghĩ đến điểm tới, dùng không gian truyền tống sẽ nhanh hơn một chút.

Lâm Dịch ngạc nhiên, chợt nghĩ tới hiện giờ Lâm Phỉ chính là cường giả Thần Cấp, trên Thiên Giới chỉ cần nháy mắt một cái có thể đến nơi khác, chứ đừng nói là một Bạch Đế đại lục nhỏ nhoi này.

Hắn nói:

- Tốt.

Lâm Dịch cũng không nói nhiều, nắm lấy tay Lâm Phỉ, hai con mắt khép hờ, trong đầu nghĩ tới một địa điểm. Không gian chung quanh nhất thời ba động mãnh liệt, ngân quang chợt lóe. Thân ảnh của hai người đồng thời biến mất trên không trung.

Khi Lâm Dịch lần thứ hai mở mắt, Bản Nguyên chi tháp bảy màu đã ở trước mặt hắn.

- Các nàng đều ở bên trong, đi theo ta.

Lâm Dịch mở miệng nói.

- Này.

Lâm Phỉ lại có chút chần chờ, Lâm Dịch ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nàng.

Chỉ thấy khuôn mặt nàng ửng đỏ một chút, sau đó có chút thấp thỏm nói:

- Hai vị tỷ tỷ, có biết sự tồn tại của muội không?

Mặc kệ Lâm Phỉ ưu tú cường đại như thế nào, trên thực tế cho tới bây giờ nàng luôn có cảm giác mình là kẻ thứ ba, đối mặt với Thư Mộng và Tủy Linh Lung, trong lòng nàng một điểm tựa cũng không.

Cho dù nàng là cường giả Thần Cấp, nhưng đối với phương diện về ái tình. Cường giả Thần cấp và người thường cũng không có sự khác biệt quá lớn. Dù sao đi nữa, đầu tiên nàng cũng là một nữ nhân, sau đó mới là một cường giả Thần cấp.

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó cười nói:

- Yên tâm đi, Mộng nhi và Linh Lung đều rất tốt. Các nàng nhất định sẽ thích nàng.

Lâm Phỉ có chút chần chờ, cuối cùng cắn môi, dường như đã hạ quyết tâm lúc này mới gật đầu đi theo phía sau Lâm Dịch, tiến vào Bản Nguyên chi tháp.

Lâm Dịch tự nhiên là đi trước, gõ cửa phòng. Từ bên trong truyền tới giọng nói của Thủy Linh Lung:

- Ai đó?

Lâm Dịch vội vã trả lời:

- Linh Lung, là ta?

- Lâm Dịch? Không phải chàng đi hoàng thành sao?

Thanh âm kinh ngạc của Thủy Linh Lung vang lên. Một lát sau cửa mở ra, Thủy Linh Lung mặc một bộ áo ngủ màu trắng, xuất hiện ở cửa.

Ánh mắt đầu tiên tự nhiên là nhìn thấy Lâm Dịch. Thế nhưng rất nhanh sau đó liền nhìn thấy Lâm Phỉ có chút khẩn trương đứng sau Lâm Dịch.

Trong lòng Thủy Linh Lung chợt động, sau đó có chút chần chờ nói:

- Lâm Dịch, vị này chính là...

Lâm Phỉ hít sâu một hơi, trên khuôn mặt nở nụ cười mỹ lệ, đi về phía trước, ôn nhu nói:

- Linh Lung tỷ hảo, muội là Lâm Phỉ!

- Lâm Phỉ? Ngươi chính là người mà Lâm Dịch tại Thiên Giới...

Tuy rằng đã chuẩn bị tư tưởng, thế nhưng khi đối phương mở miệng, trong lòng Thủy Linh Lung mạnh mẽ nhảy dựng lên.

Đây chính là nữ tử mà Lâm Dịch mang về từ Thiên Giới sao? Thủy Linh Lung đánh giá trên dưới Lâm Phỉ một lần.

Lâm Phỉ vẫn như cũ mặc quần áo của Bách Nguyên Tông. Mái tóc dài như thác nước cuốn phía sau. Da thịt trong sáng như ngọc khiến cho người nhìn phải động tâm. Nụ cười của nàng mang theo sự ôn nhu và mỹ lệ...Thật là một mỹ nhân ôn nhu a...

Cho dù làm tình địch, thế nhưng Thủy Linh Lung cũng không nhịn được phải khen một tiếng.

Mà trong khi Thủy Linh Lung đánh giá lâm Phỉ, đồng thời nàng cũng đánh giá Thủy Linh Lung.

Con mắt như mặt nước mùa thu, trong suốt, rực rỡ. Nàng mặc một bộ áo ngủ màu trắng, tư thái yểu điệu, loáng thoáng nhìn thấy một chút da trắng, lại mang theo khí chất ôn nhu. Đây chính là một trong những thê tử của Lâm Dịch sao?

Bất luận là khí chất hay dung mạo, Lâm Phỉ cũng không khỏi phải thừa nhận, đối phương so với mình cũng không thua kém bao nhiêu.

Lâm Phỉ cắn môi một chút, sau đó gật đầu nói:

- Muội chính là thê tử của Dịch ca tại Thiên Giới.

Thủy Linh Lung ngẩn ngơ, ngây người ra một lúc, lúc này khuôn mặt mới có chút xấu hổ cười cười nói:

- Trước tiên vào đây đã, vào nhà rồi nói.

Nói xong, nàng tránh người ra.

Lúc này kẻ xấu hổ nhất không thể nghi ngờ là Lâm Dịch. Hắn ho khan một tiếng, cười gượng nói:

- Linh Lung, các nàng còn chưa ngủ sao?

Cái này chính là điển hình của những kẻ không biết nói gì.

Quả nhiên, Thủy Linh Lung nghe vậy khẽ lườm hắn một cái, tức thì Lâm Dịch không dám lên tiếng nữa.

Lâm Phỉ đồng dạng cũng có chút luống cuống, ba người tiến vào căn phòng, mới phát hiện ra Thư Mộng đang tu hành ở bên trong. Huỳnh quang hồng sắc lượn lờ quanh thân thể của nàng, huyền phù trong không trung. Mà bên ngoài thân thể của nàng cũng có một kết giới Lam Sắc, bảo hộ nàng ở bên trong.

1026. Chương 1134 -1136: Chu Tước Luân Hồi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1134-1136: Chu tước luân hồi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Lâm Phỉ ngẩng đầu nhìn về phía vị tỷ muội này. Trên người Thư Mộng mặc một cái váy màu vàng, không nhiễm bụi trần. Ánh sáng tỏa ra từ huỳnh quanh hồng sắc chiếu vào khuôn mặt nàng làm hiện nên dung nhan tuyệt sắc, mang theo hàn ý và sự lạnh lùng.

- Mộng nhi vừa mới nhập định, đừng làm kinh động tới nàng.

Thủy Linh Lung nói, đặt cái ghế bên người Lâm Phỉ, ôn nhu nói:

- Muội muội ngồi đi, sau này đều là người một nhà, không cần câu thúc như vậy.

Lâm Phỉ đang luống cuống, nghe vậy cảm giác được sủng ái mà lo sợ, liền nói:

- Làm phiền tỷ tỷ rồi.

Nàng chính là một cường giả Thần cấp, trên Thiên Giới chính là một tồn tại đỉnh phong trong đỉnh phong. Thế nhưng khi đối mặt với Thủy Linh Lung không ngờ lại có thể bảo trì tư thái tôn kính như vậy. Bởi vì đối phương chính là thê tử của Lâm Dịch, có thể thấy được tình cảm của nàng đối với Lâm Dịch vô cùng sâu nặng.

Lâm Dịch ở một bên vô cùng xấu hổ, thành thật mà nói, nếu như không phải hắn gặp Lâm Phỉ thời gian nàng còn là một cường giả bình thường trên Thiên Giới mà cứu giúp, rồi xác định quan hệ, thì chờ đến khi Lâm Phỉ thành thần, hắn tuyệt đối không có cơ hội quen biết với một nữ tử như vậy. Vậy không cần phải nói tới yêu nhau a?

Hắn còn nhớ, lúc tên cường giả Thần cấp đến tìm hắn gây phiền phức cường đại ra sao. Vô luận là bề ngoài hay thực lực, hay tình cảm sâu nặng đối với Lâm Phỉ, chỉ sợ Lâm Dịch so với hắn còn kém hơn a?

Nghĩ tới đây lại có chút mơ hồ, sở hữu một mỹ nhân như Lâm Phỉ, đó chính là mơ ước của bất kỳ một nam nhân nào. Ôn nhu, thực lực cường đại, dung mạo tuyệt mỹ, bất luận là một điểm nào, đều có thể khiến cho nam nhân bình thường ham muốn không thôi. Càng không cần phải nói tới nam nhân toàn thiên hạ.

Trong lúc đang suy nghĩ, thanh âm mang theo sự nghi hoặc của Thủy Linh Lung vang lên:

- Lâm Dịch, không phải chàng đi tới đế đô sao? Vì sao đột nhiên lại cùng Lâm Phỉ muội muội trở về?

Lâm Dịch ngẩn người, sau đó vội vã nói:

- Tình hình cụ thể thì nàng nên hỏi Phỉ nhi, là nàng giục ta nhanh chóng trở về, chúng ta lập tức trở lại Thiên Giới.

- Trở lại Thiên Giới?

Thủy Linh Lung có chút kinh ngạc, chợt nhìn về phía Lâm Phỉ. Nàng đối với Lâm Phỉ có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, ngoại trừ biết được tên đối phương, những thứ khác cũng không rõ ràng. Lúc này nàng mới nghi hoặc hỏi:

- Lâm Phỉ muội muội nhiều ngày qua không ở cùng một chỗ với Lâm Dịch, phải đi chỗ nào đó sao? Vì sao lại đột nhiên phải trở lại Thiên Giới?

Lâm Phỉ vội vàng nói:

- Tỷ tỷ gọi muội là Phỉ nhi là được rồi. Sở dĩ mấy ngày này muội không ở cùng một chỗ với Dịch ca là vì muội vừa trở về Thiên Giới một chuyến, vừa mới quay lại đây. Về phần nguyên nhân, một hai lời cũng không rõ ràng, chung quy hiện tại Dịch ca vô cùng nguy hiểm, phải trở lại Thiên Giới thì mới đảm bảo an toàn.

Nói xong, hai hàng lông mi của nàng đã nhíu lại, nhìn qua dường như vấn đề này vô cùng nghiêm trọng.

Lâm Dịch ngạc nhiên:

- Có nguy hiểm sao? Chẳng lẽ cường giả thần cấp sẽ xuất thủ với ta?

Lâm Phỉ nhìn hắn gật đầu nói:

- Tuy rằng không đúng lắm, nhưng cũng là ý tứ như vậy.

Lâm Dịch ngạc nhiên nói:

- Ta nào có đắc tội với cường giả Thần cấp a?

Nói xong, hắn nhíu mày trầm ngâm một chút, trong đầu chợt xẹt lên một cái tên, bừng tỉnh nói:

- Chẳng lẽ là Bách Nguyên Tông? Ta nhớ Kỳ Dương kia chính là đệ tử một cường giả Thần cấp. Lẽ nào bởi vì chúng ta động thủ làm bị thương Chu Trí Lâm, hắn liền thỉnh cường giả Thần Cấp tới đối phó ta?

Lâm Dịch cho rằng mình suy đoán như vậy hẳn sẽ không sai nhiều lắm. Dù sao, cường giả Thần cấp không có tùy tiện xuất động như vậy. Đã biết sau lưng người ta có cường giả Thần cấp lại mạnh mẽ đả thương người, có thể nói là không cấp cho vị cường giả kia một chút mặt mũi nào. Nếu như vậy mà bị cường giả Thần cấp tìm đến, thật ra có thể lý giải một chút.

Nghĩ tới đây, hắn lại thở dài, hàn quang trong mắt chợt lóe:

- Cường giả Thần cấp thì làm sao? Chu Trí Lâm kia khi dễ kẻ thiện lương, sợ kẻ ác. Ép buộc nữ tử cùng hắn thành thân, so với cường đạo có gì khác nhau? Ta không giết hắn tại chỗ chính là lưu lại mặt mũi cho vị cường giả Thần cấp kia rồi. Không nghĩ tới, hắn cư nhiên lại tìm tới cửa? Hừ, chẳng lẽ là cho rằng có thể dễ dàng khi dễ ta như vậy sao?

Thật ra, hiện nay Lâm Dịch quả thực không quá e ngại cường giả Thần Cấp. Quả thật, Thiên đạo của hắn so với cường giả Thần cấp thực sự không tính là cái gì. Thế nhưng có lực lượng của thú văn, đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Cho dù là cường giả Thần cấp cũng không dám đơn giản trêu chọc. Nếu thực sự phải đánh nhau, Lâm Dịch cũng không phải là một cường giả Hư Thần Cảnh bình thường, không có chút năng lực phản kháng.

Nhưng mà, có chút ngoài ý muốn, Lâm Dịch không ngờ lại lắc đầu, hai hàng lông mi nhíu lại, nói:

- Nếu chuyện chỉ như vậy thì đơn giản rồi. Ài. Cụ thể mọi chuyện ta sẽ kể lại cho chàng sau. Việc cấp bách hiện tại chính là phải mau chóng trở lại Thiên Giới.

Thủy Linh Lung nghe hai người nói vậy, căn bản không hiểu gì. Chỉ là nhìn biểu tình chau mày của hai người, liền biết chuyện này cũng không đơn giản. Nhất là khi nghe thấy bốn chữ "Cường giả Thần cấp.

Thủy Linh Lung liền biết tình cảnh hiện tại của Lâm Dịch phi thường nguy hiểm không khỏi có chút lo lắng nói:

- Đến tột cùng là có chuyện gì vậy? Lâm Dịch, Thần cấp là sao? Hiện tại chàng lâm vào hiểm cảnh là sao?

Lâm Phỉ thấy Thủy Linh Lung có chút sốt ruột, vội vã nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, tuy rằng tình cảnh hiện tại của Dịch ca cũng không an toàn. Chỉ là muốn chân chính đả thương hắn cũng không hề dễ dàng. Chỉ cần chúng ta mau chóng trở lại Thiên Giới liền có biện pháp. Cụ thể mọi chuyện như thế nào, chờ sau khi lên Thiên Giới muội sẽ kể chi tiết ọi người.

Thủy Linh Lung nghe vậy tức thì ngẩn ra, nghe ngữ khí của Lâm Phỉ, dường như mặc dù có chút lo lắng, thế nhưng cũng không nóng nảy. Dường như còn có đường lui, lẽ nào, nàng có biện pháp chế ngự cường giả Thần Cấp.

Thủy Linh Lung mở to mắt, tuy rằng trước mắt có thể thả lỏng một chút, thế nhưng trong đôi mắt lại có chút khẩn trương. Một cô gái xinh đẹp, có chút yếu ớt trước mắt, Thủy Linh Lung thực sự không dám tin tưởng nàng và bốn chữ cường giả Thần cấp cường hãn này có liên quan.

Chỉ là nếu đối phương đã nói như vậy, Thủy Linh Lung cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng, nàng nói:

- Thế nhưng lúc này Mộng nhi đột nhiên cảm giác được bản thân tựa hồ có đột phá, cho nên có khả năng thời gian nhập quan sẽ khá dài. Nếu như bị mạnh mẽ đánh thức...Nặng thì bị thương nặng tại chỗ, thực lực suy giảm. Nhẹ thì sau này muốn một lần nữa tiến vào cửa này cũng cực kỳ khó khăn.

Lâm Dịch nghe vậy, cũng có chút do dự. Hiện tại hắn tuy rằng đã là Hư Thần cảnh đỉnh phong, thế nhưng nếu như mạnh mẽ đánh thức người đang bế quan, nhất là đang trong giai tầng thứ quan trọng, chỉ sợ sẽ lưu lại một ít di chứng. Nhưng nếu như để cho Thư Mộng tìm hiểu, thì sẽ chậm trễ thời gian.

1027. Chương 1134 -1136: Chu Tước Luân Hồi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1134-1136: Chu tước luân hồi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1135: Chu tước luân hồi. (2)

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi, Lâm Phỉ lại đứng lên, cười nói:

- Không bằng để muội thử xem.

Lâm Dịch nghe vậy tâm thần buông lỏng, ở đây có một cường giả Thần cấp hàng thật giá thật, bằng vào thực lực của cường giả Thần cấp, nếu như có nàng động tay vào, vậy khẳng định sẽ có thêm phần trăm nắm chắc không ảnh hưởng tới người đang bế quan.

- Muội sao? Thế nhưng...

Lâm Dịch còn chưa nói, Thủy Linh Lung bị dọa cho sợ hãi. Bản thân có thực lực Tinh Vị cảnh, nàng đương nhiên cũng hiểu rõ tầm quan trong của việc này.

Nếu như Lâm Dịch xuất thủ, nàng đã từng kiến thức qua thực lực của hắn thì còn có chút tin tưởng. Thế nhưng nàng cũng không biết Lâm Phỉ này nông cạn ra sao, vì thế nàng có chút hoài nghi.

Lâm DỊch thấy thế cười nói:

- Yên tâm đi Linh Lung, thực lực của Phỉ nhi so với ta còn cường hãn hơn.

- A...

Thủy Linh Lung nghe vậy nhất thời mở to hai mắt nhìn. Lâm Phỉ cũng nhẹ nhàng cười cười, sau đó trắng mắt liếc nhìn Lâm Dịch, ngữ khí chân thành nói với Thủy Linh Lung:

- Tỷ tỷ yên tâm, Phỉ nhi nếu như đã dám nói những lời này, tự nhiên trong lòng có nắm chắc, không để Mộng tỷ tỷ xảy ra bất cứ chuyện gì.

Thủy Linh Lung thấy nàng cũng chắc chắn như vậy, sau khi suy nghĩ một lát, cắn răng nói:

- Vậy phiền phức uội rồi.

Lâm Phỉ che miệng cười:

- Tỷ khách khí rồi, vừa rồi không phải tỷ đã nói là chúng ta là người một nhà sao? Sao bây giờ lại còn nói những lời như vậy?

Thủy Linh Lung ngây người một chút, chợt bất đắc dĩ lắc đầu bật cười nói: xem tại

- Tốt, vậy muội muội nhanh chóng động thủ đi.

Lâm Phỉ lúc này mới cười cười, đi tới bên người Thư Mộng. Bàn tay nhỏ bé xòe ra, lam sắc quang mang hiện lên, một cỗ linh lực nhất thời tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Con mắt Thủy Linh Lung tê đi, cái miệng nhỏ nhắn cũng nhếch lên một cách vô thức. Quá cường đại rồi, nàng thậm chí có thể cảm giác được linh lực tràn ngập toàn bộ gian phòng, trong nháy mắt dày đặc.

Lam sắc quang mang từ trong tay Lâm Phỉ bay ra, nhất thời bao phủ xung quanh thân thể Thư Mộng đang ở trên không trung. Chỉ thấy thân thể nàng run lên, trên khuôn mặt trong trẻo và lạnh lùng mang theo sự lạnh lẽo không ngờ lại có chút vui mừng.

Từng đạo linh lực giống như lam sắc cự long điên cuồng chui vào trong thân thể của Thư Mộng. Lâm Dịch lúc này đang ở trước mặt nàng cũng có thể cảm nhận được thực lực của nàng đang điên cuồng đề thăng.

- Đây chính là thực lực chân chính của cường giả Thần Cấp sao?

Cho dù là Lâm Dịch cũng phải trừng mắt ra. Hắn cảm giác được rõ ràng, Thư Mộng vừa rồi chỉ là Đại Tinh vị hạ giai, trong thời gian ngắn không ngờ lại đột phá Đại Tinh vị thượng giai. Hiện tại vẫn còn đang điên cuồng đề thăng.

Lâm Dịch ngơ ngác nhìn, rồi lại nhíu mày. Thư Mộng điên cuồng đề thăng như vậy, tuy rằng trong thời gian ngắn có thể làm cho thực lực đề thăng lớn, thế nhưng về lâu về dài, dù sao đây cũng không phải là do chính mình đề thăng, vô luận là thao túng hay là sự đề thăng sau này đối với nàng mà nói có cản trở rất lớn.

Chỉ là lúc này hắn cũng không có ngăn cản Lâm Phỉ, đương nhiên, hắn cũng tin tưởng Lâm Phỉ cũng không có khả năng làm chuyện như thế a?

Qua ba chung thời gian sau, Lâm Phỉ thu hồi năng lượng của mình. Chỉ một thoáng, căn phòng tối đi, nhưng thân thể Thư Mộng trên không trung, vẫn như cũ có một tầng hồng sắc quang mang. Mà Lâm Dịch cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, thực lực của nàng hiện tại đã là Đại Tinh vị thượng giai đỉnh phong. Tùy thời đều có thể đánh vỡ bình cảnh này, tiến vào Thiên Vị cảnh.

Mà Thiên Vị cảnh, cũng là trình độ của chiến sĩ tứ giai.

Từ chiến sĩ bậc một lên tới chiến sĩ tứ giai? Loại tốc độ này, có bao nhiêu kinh khủng a?

Lâm Dich hít sâu một hơi cũng không có nói gì.

Lâm Phỉ quay đầu lại nhìn thấy biểu tình của Lâm Dịch, che miệng cười nói:

- Yên tâm đi, muội đương nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Mộng nhi tỷ tỷ sỡ dĩ có thể đề thăng nhanh như vậy, là bởi vì trong cơ thể tỷ ấy muội phát hiện ra một cỗ lực lượng khổng lồ. Mà cỗ lực lượng kia cơ hồ tiếp cận tới trình độ lục giai. Hơn nữa, tu vi tinh thần của tỷ ấy cũng cực kỳ tinh thuần, đã đạt tới trình độ ngũ giai. Đáng tiếc đây không phải là ở trên Thiên giới, bằng không trong nháy mắt muội có thể khiến cho Mộng tỷ tỷ trở thành một chiến sĩ lục giai.

Lâm Dịch ngẩn người, chợt nói:

- Một cỗ lực lượng khổng lồ? Chẳng lẽ là "Huyết hạn truyền thừa?

- Huyết hạn truyền thừa? Đó là gì?

Lâm Phỉ cũng ngặc nhiên, nghi hoặc hỏi. Lâm Dịch lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, đó là một loại bí thuật, dường như có thể khiến cho lực lượng từ trên người những người đi trước, không xác định được di truyền tới hậu bối mang trên người huyết mạch của hắn. Dường như đây chính là một loai truyền thừa thuật cổ quái a.

Lâm Phỉ ngạc nhiên, ánh mắt chợt sáng lên, nói:

- A, ta đã hiểu. Đây hắn là bí thư ở Huyền Nam Thiên, Luân Hồi Chu Tước phải không?

Luân Hồi Chu Tước? Lâm Dịch ngạc nhiên.

Lâm Phỉ gật đầu, hướng về phía Thư Mộng nói:

- Thì ra là thế, khó trách. Luân Hồi Chu Tước chính là một môn bí thuật của Tứ Chu Tước chưởng quản giả Huyền Nam Thiên. Ngoài hiệu quả cực kỳ thần kỳ là trọng điệp ra. Theo như lời chàng nói, lực lượng của những tiền bối đi trước, sẽ tùy cơ xuất hiện trong cơ thể hậu bối trực hệ có huyết mạch của hắn. Thế nhưng cũng không phải nhận toàn bộ. Trên thực tế, loại hiệu quả này chính là trọng điệp. Nói đơn giản hơn, đời đầu tiên có thực lực là một, như vậy đợi một thời gian sau, thực lực của đời thứ hai sẽ biến thành hai. Đến đời thứ ba liền biến thành bốn. Đến đời thứ bốn liền biến thành tám, tốc độ gia tăng năng lượng phi thường nhanh chóng. Nhiều nhất có thể trọng điệp tới trình độ Hư Thần cảnh đỉnh phong.

Những lời Lâm Phỉ nói khiến cho Lâm Dịch và Thủy Linh Lung trừng con mắt lên, bọn họ hoàn toàn không biết "Huyết hạn truyền thừa" này không ngờ lại ngưu tới như vậy.

- Chỉ là đáng tiếc.

Lâm Phỉ lắc đầu nói:

- Bởi vì huyết mạch mỗi đời đều chỉ có thể xuất hiện một người thừa kế. Cần phải chờ đến khi người thừa kế đời trước tử vong mới có thể gặp được người thừa kế kế tiếp. Quá trình của nó có chút giống như hiến tế. Hơn nữa mỗi một lần trọng điệp, thực lực chân chính mở ra lại càng khó khăn, nhất là khi đạt được tới trình độ ngũ giai. Nếu như không có cường giả Thần cấp dẫn đạo, căn bản không có khả năng đề thăng.

Thực lực bản thân người thừa kế, cũng sẽ bởi vì bí thuật mà không tăng lên. Vì vậy, Luân Hồi chu tước đứng đầu những bí thuật, thế nhưng chân chính thấy người thừa kế thành thục xác suất cũng cực nhỏ.

- Người thừa kế thành thục?

Lâm Dịch hiếu kỳ hỏi:

- Thế nào mới được coi là người thừa kế thành thục?

Lâm Phỉ cười nói:

- Chí ít khi từ đời này sang đời khác, khi thực lực người thừa kế toàn bộ được giải khai, trực tiếp đạt được cảnh giới Hư Thần cảnh, có thể xưng là người thừa kế thành thục. Mà như Mộng tỷ có thể đạt được tới Lục giai, có thể coi là mười thành đạt tới chín đi a.

1028. Chương 1134 -1136: Chu Tước Luân Hồi.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1134-1136: Chu tước luân hồi.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1136: Chu tước luân hồi. (3)

Lâm DIch như bừng tỉnh, không nghĩ tới Huyết hạn truyền thừa không ngờ lại có nhiều học vấn như vậy.

Trong khi nói, hai mắt hắn nhìn Thư Mộng, thấy toàn thân nàng run rẩy một chút, năng lượng hồng sắc nhất thời thu liễm, cuối cùng chậm rãi biến mất. Nàng mở hai mắt, mang theo sự vui mừng khó có thể dấu đi.

- Linh Lung tỷ, cuối cùng ta đã đạt được.

Còn chưa thấy rõ tình huống chung quanh, Thư Mộng đã hài lòng hô lớn, thế nhưng sau khi thấy những người có mặt phía dưới lại sửng sốt.

Thủy Linh Lung. Lâm Dịch, còn có một nữ nhân khác?

Thư Mộng vừa nhìn thấy, nụ cười trên mặt dần dần thu liễm lại, nàng chậm rãi từ không trung hạ xuống.

- Chúc mừng nàng, Mộng nhi.

Lâm Dịch vội vã mở miệng.

Thư Mộng gật đầu, sắc mặt không chút biểu tình, con mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Phỉ, mơ hồ có một tia địch ý.

Lâm Phỉ lúc này cũng khẩn trương, vừa rồi nói tới bí thuật thiên giới còn thong dong, lúc này lại có chút khẩn trương.

- Ngươi chính là nữ nhân của Lâm Dịch tại Thiên Giới sao?

Hai hàng lông mi Thư Mộng nhíu lại, mở miệng nói.

Trong lòng Lâm Dịch giật thót lên, không đợi Lâm Phỉ lên tiếng, hắn đã khẽ cau mày, mở miệng nói:

- Mộng nhi.

- Chàng ra ngoài trước cho ta.

Thư Mộng không đợi Lâm Dịch nói xong, đã mở miệng nói.

Lâm Dịch trừng mắt, thần sắc có chút giận dữ, nhưng nghĩ mình tự tung tự tác, cũng không có lý do để giận dữ. Hắn lo lắng thở dài, nghiêm nghị nói:

- Mộng nhi, mặc kệ là như thế nào, Phỉ nhi giống nàng với Linh Lung, đều là nữ nhân của ta. Nếu muốn giận, muốn đánh muốn mắng, ta đều xin chịu, thế nhưng đây cũng không phải lỗi của Phỉ nhi.

Nói xong, hắn nhìn về phía Lâm Phỉ. Lâm Phỉ hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nhìn về phía hắn, gật đầu. Lâm Dịch lúc này mới nhìn về phía Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung không biết lần này Thư Mộng bị làm sao, thấy Lâm Dịch nhìn về phía nàng, nàng sửng sốt một chút, chợt thở dài một tiếng, gật đầu.

Lâm Dịch lúc này mới xoay người, đi ra khỏi phòng.

Sau khi Lâm Dịch rời khỏi phòng, căn phòng liền lâm vào trạng thái vô cùng quỷ dị. Ba nữ nhân, lẳng lặng đối diện không nói gì.

Khuôn mặt Thư Mộng trầm xuống, nhìn từ trên xuống dưới Lâm Phỉ một lát, dường như muốn xem kỹ nàng. Lâm Phỉ hít sâu một hơi, cũng lẳng lặng ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Thủy Linh Lung lại nhìn Thư Mộng, lát sau lại nhìn Lâm Phỉ, một lát sau mới khẽ thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Mộng nhi, muội ấy…

Bàn tay Thư Mộng giơ lên, năng không cho Thủy Linh Lung nói. Thủy Linh Lung mở miệng, thế nhưng cuối cùng lại không biết nói như thế nào.

Thư Mộng lẳng lặng nhìn Lâm Phỉ một hồi lâu, đột nhiên hít sâu một hơi, chợt cười một tiếng thật lớn:

- Chính là Phỉ nhi muội muội sao?

Yên lặng.

Bất thình lình chuyển biến thái độ tới ba trăm sáu mươi độ khiến cho Lâm Phỉ và Thủy Linh Lung dại ra, Lâm Phỉ ngơ ngác gật đầu, không biết trả lời ra sao.

- Quả nhiên rất đẹp…Thảo nào có thể khiến cho tên oan gia kia thần hồn điên đảo.

- Mộng tỷ tỷ, ta…

Lâm Phỉ vội vã muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích ra sao. Dù sao, năm đó nàng và Lâm Dịch ở cùng một chỗ, quả thực là do nàng chủ động.

Thư Mộng che miệng cười, nói:

- Được rồi, được rồi, ta biết rồi, biết rồi. Hoan nghênh muội, từ nay về sau, chúng ta đã là người một nhà, cũng không nên gò bó quá như vậy.

Thủy Linh Lung có chút ngạc nhiên nhìn Thư Mộng, dường như muốn xác định nàng có phải là bị kích động quá nên đầu óc mới không rõ ràng như vậy a. Nàng mới thử hô một tiếng:

- Mộng nhi, muội, muội không có việc gì chứ?

Thư Mộng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói:

- Thật ra muội có chút có sao đấy. Nhưng không có biện pháp a, không ngờ mị lực của tên oan gia kia lại lớn như vậy, lại có thể khiến ột muội muội xinh đẹp như vậy thương yêu, dù muội có ác như thế nào cũng không thể không nhận a.

Lâm Phỉ ngơ ngác nhìn nàng. Lại không biết nói ra sao. Hiện tại, nàng không có mảy may một chút khí độ của cường giả Thần Cấp.

Thư Mộng đi lên phía trước, dắt tay Lâm Phỉ, vừa cười vừa nói:

- Phỉ nhi muội muội không nên trách ta a. Kỳ thực ta làm vậy là muốn cho tên oan gia kia nhìn thấy. Bằng không, ai biết sau này hắn còn dẫn về cho chúng ta bao nhiêu tỷ muội nữa đây? Hiện tại còn thiếu một người là đủ bàn mạt trượt rồi.

Cuối cùng, ngữ khí có chút phiền phuộn, chỉ là nghe giọng nói của nàng không có bao nhiêu tức giận.

Thủy Linh Lung và Lâm Phỉ đều ngây người. Tức thì che miệng cười.

Lâm Phỉ hít sâu một hơi, quay về phía Thư Mộng và Thủy Linh Lung dịu dàng quỳ gối, nói:

- Muội muội Lâm Phỉ ra mắt Mộng tỷ tỷ, Lung tỷ tỷ.

Thư Mộng và THủy Linh Lung vội vã tiến lên nắm lấy một cánh tay của nàng, nâng Lâm Phỉ dậy. Thư Mộng vừa cười vừa nói:

- Từ nay về sau chúng ta chính là tỷ muội, chính là người một nhà, không cần giữ kẽ như vậy.

Nói xong, cũng bất đắc dĩ nhìn thoáng qua cửa, phiền muộn nói:

- Tiện nghi cho tên đại hoa tâm này rồi.

Lâm Phỉ nghe vậy mỉm cười, hai vị thê tử của Lâm Dịch là người hiền lành, bằng không cho dù nàng là cường giả Thần cấp, sợ rằng sau này cũng không được thư thái. Nàng dù sao cũng yêu Lâm Dịch, cũng không muốn bởi vì quan hệ với mình mà khiến cho Lâm Dịch khó xử.

Khuôn mặt Lâm Phỉ ửng đỏ, thay Lâm Dịch giải thích nói:

- Kỳ thực, Dịch ca khi ở Thiên Giới vô cùng tưởng niệm hai vị tỷ tỷ. Năm đó…năm đó nếu không phải Phỉ nhi không để ý tới liêm sỉ dây dưa. Chỉ sợ cũng không có phúc đứng đây với mọi người.

Thư Mộng cũng bất đắc dĩ lắc đầu cười nói:

- Được rồi, Lâm Dịch đã đem thời gian quen biết với muội nói qua với chúng ta một lần. Thành thật mà nói, ban đầu còn không thể tiếp thu, thế nhưng khi nhìn thấy Phỉ nhi muội muội, ta có thể lý giải được. Ngay cả ta đều không nhịn được Phỉ nhi muội muội mê hoặc. Chứ đừng nói tên đại hoa tâm kia.

Thủy Linh Lung gật đầu cười nói:

- Một đại mỹ nhân như Phỉ nhi muội muội, nếu như ta là nam nhân chỉ sợ cũng không giữ được mình.

Lâm Phỉ tức thì đỏ mặt, cũng hài lòng cười.

Nói ngắn ngủi mấy câu, bởi vì thái độ của Thư Mộng đột nhiên chuyển biến, Lâm Phỉ hiện tại cũng không cảm giác được sự câu nệ.

- Kỳ thực mấy ngày nay ta thật sự muốn giáo huấn tên đại hoa tâm kia một cái. Đáng tiếc tỷ tỷ nhẹ dạ, lại chạy đi an ủi hắn. Không phải là trách tỷ, nếu như tỷ còn dung túng cho hắn như vậy, nếu cứ như thế, nhà chúng ta sẽ không còn chỗ.

Thư Mộng liền biển hiện bản thân không cùng trận tuyến với Thủy Linh Lung, sắc mặt có chút bất mãn. Thủy Linh Lung che miệng cười nói:

- Cũng không biết ngày đó là ai hỏi đến cùng xem ta và hắn nói chuyện gì a.

Khuôn mặt Thư Mộng tức thì đỏ lên, hờn dỗi nói:

- Tỷ tỷ, tỷ…

Thủy Linh Lung che miệng cười trộm, Lâm Phỉ ở bên cạnh cũng bật cười.

Lâm Phỉ đột nhiên nhớ tới vị nữ tử ở Bách Nguyên Tông kia, đột nhiên mở miệng nói:

- Được rồi. Hai vị tỷ tỷ, mọi người có biết một người con gái tên Lang Sa không?

1029. Chương 1137 -1138: Trước Khi Ly Khai.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1137-1138: Trước khi ly khai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Lang Sa sao?

Thủy Linh Lung và Thư Mộng đang đùa giỡn khuôn mặt đều hiện lên vẻ ngạc nhiên nói:

- Phỉ nhi muội muội làm sao mà biết được? Lẽ nào tên đại hoa tâm kia lại nói uội nghe sao?

Lâm Phỉ lắc đầu nói:

- Không phải là nói tới, mà là Lang Sa vốn từng theo bọn muội tới Bạch Đế đại lục.

- Sa cũng trở về?

Thủy Linh Lung và Thư Mộng đều lộ ra biểu tình kinh ngạc:

- Ta nhớ nàng mới đi lên Thiên Giới không bao lâu a? Vì sao đã lại trở về rồi.

Thấy hai người dường như còn chưa biết chuyên này, Lâm Phỉ biết Lâm Dịch còn chưa nói qua chuyện này cho hai người. Từ chuyện Lang Sa giúp đỡ Lâm Dịch, phía sau khẳng định cũng muốn vào cửa này. Nghĩ tới đây, Lâm Phỉ liền nói, Lang Sa ở Thiên Giới bị bức hôn, bản thân nàng và Lâm Dịch vừa mới chạy tới Bách Nguyên Tông, lại cứu nàng. Lúc đó nàng vô cùng thẳng thắn nói cho hai người, Lang Sa đối với Lâm Dịch có tình ý.

Thủy Linh Lung và Thư Mộng đều ngây dại ra một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, nhìn nhau cười khổ.

Thư Mộng bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Hiện tại thì tốt rồi…Đã đủ một bàn mạt chược. Tên đại hoa tâm này, ngay cả Lang Sa tỷ tỷ cũng không buông tha.

Thủy Linh Lung lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Mà ba nữ nhân ở trong phòng trò chuyện vô cùng vui vẻ, mà Lâm Dịch ở bên ngoài lại vô cùng phiền não. Đi tới đi lui, muốn xông vào, cuối cùng lại không dám.

Hắn rất muốn xông vào, thế nhưng bên trong lại có một cường giả Thần cấp, thần thức của hắn vừa mới tới cửa liền bị bắn trở về, hắn chỉ biết, khẳng định là Phỉ nhi đã động thủ.

Hiện tại hắn giống như con kiến bò trên chảo nóng, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong. Ban đầu thì còn nhịn được một chút, càng về sau càng thấy sốt ruột. xem tại

Cũng không biết đợi được bao lâu, cửa phòng liền mở ra.

Lâm Dịch vội vã chạy tới trước cửa phòng. Lúc này người hắn nhìn thấy đầu tiên là Thủy Linh Lung.

- Linh Lung.

Lâm Dịch xấu hổ mở miệng.

Thủy Linh Lung trắng mắt nhìn hắn, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

- Vào đi.

Lâm Dịch nhìn sắc mặt, khi thấy khuôn mặt của Thủy Linh Lung hiện lên vẻ bất đắc dĩ, sắc mặt nhất thời vui mừng. Vội vã cười hắc hắc, tiến vào trong phòng.

Trong phòng, Thư Mộng lúc này đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng, Lâm Phỉ đứng ở bên cạnh, cúi đầu, cũng không nhìn thấy biểu tình gì trên khuôn mặt của nàng.

Vốn tưởng rằng tất cả đều đã định, có chút thấp thỏm nhìn lên Thư Mộng.

- Mộng nhi?

Thư Mộng ngẩng đầu lên, có chút thấp thỏm nhìn Lâm DỊch. Một lát sau mới bất đắc dĩ, hừ lạnh nói:

- Hừ, rốt cuộc tiện nghi cho tên đại hoa tâm chàng rồi.

Lâm Dịch ngẩn người ra, tức thì kinh hỉ nhìn Thư Mộng nói:

- Mộng nhi, nàng…

Thư Mộng trợn mắt, thế nhưng vẫn tươi cười nói:

- Tốt nhất chàng nên thành thật cho ta. Rốt cuộc ở bên ngoài chàng còn bao nhiêu nữ nhân? Hiện tại mau mau nói ra. Chúng ta cũng có thể cho qua. Nhưng hôm nay không nói, nếu như sau này còn muốn tiến vào cửa thì…Hừ. Không có dễ dàng như vậy đâu.

Lâm Dịch liên tục nói rằng:

- Không có. Không có.

Thư Mộng đã sớm biết chuyện, nghe vậy không khỏi trợn mắt nhìn hắn, nói:

- Thành thật một chút, đừng tưởng rằng lần sau có thể quá quan dễ dàng như vậy.

Lâm Dịch ngạc nhiên, lại thoáng nhìn qua Lâm Phỉ. Thấy đối phương cúi đầu, căn bản không thấy biểu tình của nàng. Hắn do dự một chút, rồi ngượng ngùng cười nói:

- Kỳ thực, còn có một, rất cũng có thể sẽ nhập môn.

Thư Mộng tức thì giận dữ hừ một tiếng:

- Là lang Sa tỷ tỷ phải không?

Lâm Dịch cười khổ, quả nhiên Lâm Phỉ đã nói cho các nàng biết. Thảo nào nàng lại hỏi như vậy. Hắn bất đắc dĩ gật đầu, nói:

- Chuyện này chỉ sợ ra Phỉ nhi nói cho các nàng a? Mặc kệ nói như thế nào, Lang Sa có thể vì ta mà lựa chọn cái chết. Cho dù như thế nào, ta cũng không thể phụ một mảnh tình cảm của nàng. Xin lỗi nàng, Mộng nhi.

Nụ cười của Thư Mộng hiện tại lại có chút khổ sở, cuối cùng cùng bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Quên đi, cũng may Lang Sa tỷ tỷ cũng không tính là ngoại nhân. Năm đó sau khi chàng rời khỏi, Lang Sa tỷ tỷ chạy đông chạy tây tìm chàng. Cuối cùng chúng ta phải can thiệp. Không nghĩ tới. Ài, Lang Sa tỷ tỷ không ngờ lại vì chàng có thể dứt khoát lựa chọn tự sát. Phần tình nghĩa này, chàng thực sự không thể phụ tỷ ấy. Nhất định phải đối tốt với tỷ ấy.

Lâm Dịch nhìn dáng vẻ khổ sở của Thư Mộng, trong lòng lại nổi lên sự áy náy. Thành thật mà nói, nữ nhân ban đầu Lâm Dịch yêu chính là Thư Mộng. Ban đầu chính là thanh mai trúc mã, chính là thế giới của riêng hai người. Hiện tại lại biến thành năm người, cũng khó trách trong lòng nàng cảm thấy đau khổ.

- Mộng nhi, xin lỗi nàng.

Lâm Dịch lại mở miệng, nhẹ nhàng nói.

Thư Mộng thấy sự áy náy và nhu tình trong ánh mắt của Lâm Dịch, sự ủy khuất trong lòng nhất thời lắng xuống, vội vã quay đầu đi, hít sâu một hơi rồi mở miệng cười nói:

- Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Phỉ nhi muội muội hiện tại chính là người một nhà rồi. Hơn nữa cũng không thể để muội ý không minh bạch đi theo chàng mà không có danh phận, Chí ít cũng phải cử hành một hôn lễ long trọng mới được.

Thân thể Lâm Phỉ khẽ run lên, cảm kích nhìn về phía Thư Mộng. Dù cho Lâm Phỉ can tâm tình nguyện đi theo bên người Lâm Dịch, nhưng nếu như có thể chính thức thành hôn, gia nhập vào gia đình này, vậy tự nhiên là rất tốt.

Sợ rằng, mỗi nữ nhân đều mơ rằng bản thân mình một lần được làm một tân nương hạnh phúc trong ngày cưới a?

- Ân, dù sao đi nữa cũng còn một đoạn thời gian nữa mới đi Thiên Giới, không bằng mười lăm ngày nữa cử hành đi a. Khi đó vừa vặn cũng chính là Khánh điển, đến lúc đó phải cử hành một hôn lễ long trọng mới được.

Thư Mộng cũng không biết chuyện Lâm Dịch phải lập tức rời khỏi Bạch Đế đại lục, vì vậy mới mở miệng nói.

Nhưng mà Lâm Phỉ và Lâm Dịch lại run lên, Lâm Dịch lại càng áy náy nhìn về phía Lâm Phỉ. Lâm Phỉ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, biểu hiện cho hắn thấy mình cũng không để ý tới chuyện đó. Lâm Dịch lúc này mới lại nhìn nàng một cái nữa rồi quay đầu về phía Thư Mộng thở dài:

- Hôn lễ này sợ rằng cử hành không được. Chúng ta hiện tại phải lập tức xuất phát, trở về Thiên Giới.

Thư Mộng ngạc nhiên nói:

- Lập tức phải trở về Thiên Giới? Chuyện gì đã xảy ra? Khi trước không phải chàng nói muốn ở lại Bạch Đế đại lục một tháng sao?

Thủy Linh Lung cũng mở miệng nói:

- Đây chính là do Phỉ nhi muội muội nói. còn mọi chuyện cụ thể, thì muội hỏi nàng ấy.

Thư Mộng nghi hoặc nhìn về phía Lâm Phỉ, Lâm Phỉ gật đầu, ôn nhu nói:

- Cảm ơn Mộng tỷ tỷ suy nghĩ cho Phỉ nhi, chỉ là hiện tại quả thực không phải thời gian để thành thân. Tình huống cụ thể, trong lúc phản hồi Thiên Giới muội sẽ nói ọi người biết.

Thư Mộng nghe có chút kinh ngạc, nghi hoặc một chút rồi gật đầu nói:

- Vậy tạm thời ủy khuất muội muội rồi. Chờ sau khi chúng ta lên Thiên Giới, bàn lại việc thành thân a.

Lâm Phỉ cười gật đầu…Quan hệ của hai người bởi vì những lời Thư Mộng nói vừa rồi, đã thân cận không ít.

1030. Chương 1137 -1138: Trước Khi Ly Khai.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1137-1138: Trước khi ly khai.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1138: Trước khi ly khai. (2)

- Chỉ là tuy rằng không có thời gian thành hôn, thế nhưng cũng nên đi gặp cha mẹ một chút đi a?

Thư Mộng vừa cười vừa nói, ba người còn lại tự nhiên là đáp ứng.

Lúc này ba người rời khỏi con phòng, hướng về phía phòng Lâm Cường và Vân Băng đi tới.

Khi Lâm Cường và Vân Băng nhìn thấy Lâm Phỉ cũng nghe thấy Lâm Phỉ ngượng ngùng hô lên "Cha".

- Mẹ.

Hai người đều có chút ngạc nhiên, mà ánh mắt nhìn Lâm Dịch lại có chút lạ lùng. Lúc này mới có qua vài ngày, vì sao tự nhiên lại xuất hiện một con dâu tuyệt sắc a?

Đương nhiên, nói không hài lòng là giả. Sau đó chính là một lễ thỉnh an giản đơn, Lâm Cường và Vân Băng uống ngụm trà Lâm Phỉ dâng lên, cười rất là hài lòng.

Con dâu càng nhiều, biểu thị cho việc ngày sau có thể khiến cho Lâm gia phát dương quang đại. Loại chuyện như thế này, chính là chuyện mà trưởng bối luôn luôn kỳ vọng muốn thấy.

Chỉ là khi nghe nói Lâm Phỉ không ngờ lại là từ Thiên Giới xuống, hai người đều có chút kinh ngạc. Đương nhiên, tuy rằng có chút hiếu kỳ, thế nhưng nói về vấn đề này, hai người lại không muốn hỏi nhiều.

Mà khi thấy Thư Mộng, trong mắt hai người đều hiện lên vẻ khiếp sợ. Lâm Cường ngơ ngác nói:

- Mộng nhi, thực lực của con…

Thư Mộng lúc này mới nhớ tới chuyện thực lực của mình bạo tăng, trong mắt hiện lên vẻ kinh hỉ nói:

- Kỳ thực con cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau khi bế quan, con đột nhiên cảm giác được lực lượng của mình điên cuồng đề thăng. Sau khi tỉnh lại, đã đạt được tới trình độ này.

Lâm Cường và Vân Băng đều nhìn về phía Lâm Dịch. Nhưng mà Lâm Dịch cũng mỉm cười nói:

- Đừng nhìn hài nhi, hài nhi cũng không có bản lĩnh lớn như vậy. Đều là Phỉ nhi làm đó.

Một câu nói này, Lâm Dịch nói vô cùng hời hợt, thế nhưng vào trong tay mấy người khác không khác gì tiếng sấm sét. Ngoại trừ Lâm Dịch và Thủy Linh Lung ra, ba người khác đều ngơ ngác nhìn về phía Lâm Phỉ. xem tại

Mặt Lâm Phỉ tức thì đỏ lên, vội vàng nói:

- Kỳ thực muội cũng chỉ dẫn đạo năng lượng bên trong cơ thể tỷ tỷ mà thôi. Bởi vì ở đại lục Bạch Đế không có biện pháp đề thăng cảnh giới, cho nên chờ đến khi tới Thiên Giới, muội liền tiếp tục dẫn đạo một lần nữa, tỷ tỷ hẳn sẽ đạt được tới trình độ ngũ giai chiến sĩ.

Mấy người khác đều sửng sốt, bởi vì bọn họ căn bản không biết ngũ giai chiến sĩ đến tột cùng là loại khái niệm gì.

Lâm Dịch ở một bên cười nói:

- Mọi người có nhớ tới những Tử y nhân kia không? Bọn họ lúc đó chỉ biểu hiện ra thực lực chiến sĩ tam giai đỉnh phong mà thôi. Trước mặt chiến sĩ ngũ giai, căn bản ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

Lần này, mấy người bọn họ đều hoàn toàn dại ra. Đám tử y nhân kia thực lực cường hãn ra sao, bọn họ vô cùng rõ ràng. Thư Mộng và bọn họ đã từng giao thủ qua, cái loại cảm giác vô lực này, cho tới bây giờ vẫn còn đang quanh quẩn trong đầu nàng. Hiện tại không ngờ chính mình có thể lập tức đạt được cảnh giới lợi hại hơn bọn họ. Nhất thời, nàng không biết bản thân mình nên làm như thế nào.

- Rốt cuộc, là chuyện gì?

Lâm Cường vẫn như cũ không rõ tình huống hiện tại, ngơ ngác hỏi.

Lâm Phỉ lúc này mới nói ra "Luân hồi chu tới" cho Lâm Cường, cùng với những bí pháp, ưu khuyết điểm của nó ra.

- Sở dĩ năng lượng trong cơ thể cũng đủ cường đại, bởi vì có bí thuật, cho nên ta chỉ phóng xuất nó ra mà thôi. Nếu như Dịch ca động thủ mà nói, hắn cũng có thể dẫn đạo được.

Lâm Phỉ trả lời rất là khiêm tốn.

Thư Mộng chưa từng nghe nói qua, Lâm Cường và ba người Vân Băng cũng không nhịn được mà dại ra. Bọn họ tự nhiên cũng là lần đầu tiên nghe nói tới loại chuyện này.

Ngây người một lát, Lâm Cường đột nhiên nhớ tới tin tức mà trong lúc vô tình Lâm Phỉ nói ra. Nếu như là Dịch ca động thủ hẳn là cũng có thể dẫn đạo sao? Nói cách khác Lâm Dịch cũng không nhất định có thể chân chính dẫn đạo. Điều này chỉ là có khả năng mà thôi. Thế nhưng Lâm Phỉ lại có thể.

Lâm Cường gian nan nuốt một ngụm nước bọt. Trái tim nhảy dựng lên, hỏi:

- Phỉ nhi, hiện tại thực lực con ở Thiên Giới đã tới loại trình độ gì?

Lâm Phỉ sửng sốt một chút, không biết trả lời ra sao.

Lâm Dịch ở bên cạnh cười cười:

- Nếu nhưng lấy tu vi hiện tại của hài nhi là Hư Thần Cảnh "Ngưng Thần kỳ.

trên Thiên Giới chính là Ngụy Đỉnh phong thì trình độ của Phỉ nhi trên Thiên giới có thể nói là Thực Phong.

Lâm Dịch ngừng nói, nhìn chung quanh một lát, mới mở miệng nói:

- Thần…Phỉ nhi chính là thứ mà trong miệng mọi người thường thuật lại.

Lần này, toàn bộ căn phòng đều lâm vào yên tĩnh. Bốn người đều bị đáp án này bị làm cho kinh hãi tới ngây dại ra.

Khuôn mặt Lâm Phỉ ửng đỏ, oánh trách liếc mắt nhìn Lâm Dịch. Lâm Dịch cười cười, nếu như hắn không cấp ọi người hiện thực hiện giờ thì loại chuyện này vốn cũng không giấu được bao lâu. Cũng không cần phải giấu diếm. Sao không nhân tiện hiện tại nói ra. Còn tiện thể thưởng thức tư vị khi Mộng nhi và Linh Lung dại ra, khóe miệng nhỏ nhắn mở to.

Một lúc lâu sau, Thư Mộng và Thủy Linh Lung mới phục hồi tinh thần, nhìn nhau, đều thấy sự cay đắng trong mắt đối phương.

Nếu như Lâm Phỉ chỉ là một nữ tử bình thường trên Thiên Giới thì thôi. Thế nhưng vấn đề là, nàng không ngờ lại là thần?

Thần chính là sự tồn tại tôn quý ra sao? Thư Mộng và Thủy Linh Lung đều không dám tưởng tượng.

- Phỉ nhi tỷ tỷ.

Hai người đồng thời hô một tiếng, cười khổ nói:

- Ngươi dấu diếm ta thật khổ a.

Lâm Phỉ thấy hai nàng xưng hô như vậy, vội vã mở miệng nói:

- Hai vị tỷ tỷ không nên xưng hô như vậy, quả thật Phỉ nhi là Thần cấp, thế nhưng ở chỗ này, Phỉ nhi chỉ là tiểu muội mới nhập môn mà thôi. Phỉ nhi cũng không cho rằng bản thân mình là Thần cấp mà có chuyện tự đại. Nhiều nhất, cũng chỉ có vận khí so với người bình thường nhiều hơn một chút mà thôi. Muội hi vọng hai tỷ không nên theo ánh mắt như thế nhìn muội. Như hai tỷ vừa nói, chúng ta là người một nhà, không phải sao? Nếu như tương lai Dịch ca thành thần, chẳng lẽ hai tỷ cũng mang theo ánh mắt kính nể như thế này sao?

Ngữ khí của nàng vô cùng chân thành, cũng khiến cho Thủy LInh Lung và Thư Mộng sửng sốt. Một lúc lâu sau, sự kính nể trong mắt hai người dần dần biến mất, thứ còn lai chỉ là một mảnh tiếu ý. Đến lúc này, các nàng chính thức tiếp thu người con gái này.

Thử nghĩ mà xem, nếu như không phải tình cảm đối với Lâm Dịch thâm sâu khôn cùng, một cường giả Thần cấp, mới có thể có lễ ngộ như vậy đối với hai nàng. Lại còn có thể xưng hô tỷ tỷ sao?

Lâm Cường và Vân Băng từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phỉ. Mà nhìn Lâm Dịch đang cười cười bên cạnh nàng, bọn họ hiện tại có chút nhìn không thấu tên nhi tử này. Thần cấp a, chính là đỉnh phong chân chính trên Thiên Giới, không ngờ cũng bị hắn lừa tới tay.

Tuy rằng không muốn nói, thế nhưng Lâm Cường cũng không thể thừa nhận, Lâm Dịch quả thật đào hoa, đã đào hoa tới trình độ mà khiến hắn không khỏi ước ao.

1031. Chương 1139 -1141: Khu Lấy Quặng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1139-1141: Khu lấy quặng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Rất muốn được như hắn sao?

Bên tai Lâm Cường đột nhiên vang lên một thanh âm nhẹ nhàng, Lâm Cường tự nhiên gật đầu một tiếng, chợt lại đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Đột nhiên quay đầu lại lại nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Vân Băng, trong lòng nhất thời nhảy dựng lên, biết bản thân mình đã làm đổ bình dấm chua ra rồi. Vội vã chữa cháy nói:

- Ta đối với Dịch nhi cảm thấy vô cùng hài lòng a.

Vân Băng lại hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp nhìn về phía Lâm Dịch. Tuy rằng nàng biết Lâm Cường ước ao như vậy không phải là không thương nàng, mà là xuất phát từ bản năng của một nam nhân.

Lâm Cường vội vã ho khan hai tiếng, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Dịch đã nói.

- Phụ thân, mẫu thân, hài nhi có lẽ lập tức phải rời khỏi đại lục Bạch Đế.

Lâm Cường và Vân Băng nao nao, ngạc nhiên nói:

- Vì sao lại vội vội vàng vàng như vậy? Trước đây không phải bảo là ở một tháng sao?

Đầu lông mày Lâm Dịch nhíu lại, một lát sau mở miệng nói:

- Hài nhi cần phải đi sớm một chút, Thanh Long bảo chung quy không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, chỉ có lên Thiên Giới, mới có tư cánh chính diện đánh với bọn họ một trận.

Lâm Dịch không có bảo Lâm Phỉ nói cho hai người nghe, đương nhiên là sợ hai người lo lắng cho hắn.

Nghe vậy hai người Lâm Cường và Vân Băng cũng trầm mặc, sau đó mới gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, chỉ là sau khi các con lên Thiên Giới cần phải cẩn thận. Nếu như không phải là đối thủ của bọn họ thì tạm thời nhường nhịn cũng không sao cả. Chỉ cần bảo trụ tính mệnh của bản thân mới có thể chân chính báo thù. Tất cả lấy an nguy bản thân làm trọng.

Ánh mắt Lâm Dịch lộ ra hàn mang, cũng cười nói:

- Yên tâm đi, đừng quên, nhà chúng ta còn có một Thần cấp chân chính a. Một gã Thần cấp cường giả, muốn chân chính động tới hài nhi, cho dù Thanh Long bảo kia có cường giả Thần cấp chỉ sợ cũng sẽ phiền phức a?

Mặt Lâm Phỉ nhất thời đỏ lên, vội vã mở miệng nói:

- Cha mẹ yên tâm, chuyện của Dịch lang chính là chuyện của Phỉ nhi, huống chi nếu thực sự chiến đấu, Phỉ nhi cũng không nhất định có thể dễ dàng chiến thắng Dịch ca.

Những lời phía sau đương nhiên ít nhiều cũng có chút khoa trương, thế nhưng quả thực Lâm Dịch có thể đánh với Lâm Phỉ một trận. Thế nhưng, thứ cuối cùng mà người ta quan tâm chính là kết quả cuối cùng a.

Sau khi cáo biệt Lâm Cường, Vân Băng hai người, Lâm Dịch và tam nữ bay ra khỏi Bản Nguyên chi tháp.

- Mọi người nắm tay nhau, chúng ta đi xem cổ thuật trước, rồi trực tiếp đi tới Thiên Giới.

Lâm Dịch mở miệng nói.

Chợt mấy người nắm tay nhau, Lâm Phỉ gật đầu với Lâm Phỉ. Con mắt nhắm lại, chỉ một thoáng sau, không gian chung quanh nhất thời ba động kịch liệt. Ngân sắc quang mang lóe lên, chớp động giống như thiểm điện, toàn bộ bầu trời tức thì yên tĩnh lại.

Sau khi mở mắt ra một lần nữa, đã xuất hiện bên trong cổ thuật.

Phía dưới hiện tại vẫn truyền đến tiếng đánh nhau, Lâm Dịch cúi đầu nhìn thoáng qua, tộc nhân Cổ thuật đang ngày đêm kiên trì tu sửa và kiến tạo những phòng ốc, khu phố bị hủy.

- Người nào?

Khi ngân sắc quang mang xuất hiện khiến cho những người bên trong cổ thuật chú ý. Ba đạo thân ảnh tức thì bay tới, chính là ba gã cường giả Tinh Vị cảnh.

- Tại hạ Lâm Dịch có chuyện quan trọng cần tìm Lang Sa trường lão. Thỉnh mấy vị thông báo thay.

Lâm Dịch vỗi vã mở miệng nói.

- Lâm Dịch? Lâm Dịch đại nhân?

Ba người xuất hiện trước mặt Lâm Dịch, trong đó một người tiến lên một bước. Nhất thời nhìn rõ những mỹ nữ bên người Lâm Dịch.

Khi nhìn thấy ba vị mỹ nữ, thần sắc ba người đều hiện lên thần sắc kinh diễm, bọn họ thầm nghĩ trong lòng. Lâm Dịch không hổ là cường giả. Lang Sa trưởng nhà mình đã là mỹ nữ tuyệt sắc khó thấy, không nghĩ tới những nữ nhân đi theo bên người Lâm Dịch, không ngờ bọn họ lại là mỹ nhân cấp bậc này.

Trong lòng bọn họ hiện tại đang không ngừng cảm thán, một gã thực lực mạnh hơn một chút, định lực lớn hơn một chút, từ trong khiếp sợ tỉnh lại. Vội vàng tiến lên, chắp tay nói:

- Lâm Dịch đại nhân, xin ngài chờ một lát, chờ tiểu nhân đi bẩm báo.

Nói xong, hắn vội vã chui vào bản nguyên kết giới phía sau.

- Lâm Dịch, dường như ở Cổ Thuật chàng có danh vọng rất lớn à nha.

Thư Mộng nói.

Thông thường mà nói, nếu như muốn bái phỏng, đều phải có thiếp, sau khi được đáp ứng mới có thể đi vào bên trong kết giới. Dù sao, đệ tam truyền thừa ảnh hưởng tới số phận toàn bộ Bạch Đế đại lục, không thể có chút tổn thương nào.

Mà hiện nay Lâm Dịch lại đột nhiên xuất hiện trước Bản Nguyên chi tháp. Trong ba đại truyền thừa, đó chính là một điều cấm kỵ. Không nghĩ tới, hắn chỉ cần báo tên mình một cái, đối phương không ngờ lại không có chút giận dữ nào? Thư Mộng có chút kinh ngạc thầm nghĩ. Lại căn bản không biết Lâm Dịch bái phỏng tam đại thế lực truyền thừa này, căn bản là chưa từng dùng dẫn thiếp gì gì đó, đều trực tiếp đi vào. Vì vậy, hắn căn bản không biết trình tự bình thường.

Nghe thấy Thư Mộng nói như vậy, Lâm Dịch nhẹ nhàng cười cười, lại không nói gì. Bởi vì danh vọng của hắn tại Cổ thuật này không thể một câu nói hết.

Nếu như hiện nay nói đến cá nhân có thể khiến cho tam đại thế lực truyền thừa nhận biết, không thể nghi ngờ, người này chính là Lâm Dịch.

Hai gã Tinh Vị cảnh đang đứng một bên cúi đầu, căn bản không dám nhìn qua Lâm Dịch. Cảm giác đầu tiên của bọn họ đối với hắn chính là kính nể, chỉ cần liếc mắt nhìn lại, ba nữ nhân kia, không ai trong số bọn họ có thể nhìn, bọn họ liền biết, ba nữ nhân này không chỉ đơn giản là một bình hoa. Chỉ cần khí thế phát ra từ ba người bọn họ cũng khiến cho hai người này không dám nhìn thẳng.

Sau vài chung, quang tráo bảy màu bên ngoài Bản Nguyên chi tháp được mở ra. Mấy đạo thân ảnh vọt ra từ đó, dừng lại trước mặt Lâm Dịch.

Người dẫn đầu chính là Lang Sa.

Khi Lang Sa nhìn thấy Lâm Dịch đương nhiên hài lòng không ngớt, chỉ là khi thấy ba nữ nhân phía sau hắn, biểu tình lại có chút quái dị. Hình như có chút khẩn trương.

- Lang Sa tỷ tỷ.

Thư Mộng tức thì tiến lên nghênh đón, kéo tay Lang Sa.

Sa ngạc nhiên, lập tức nở nụ cười ôn nhu, nói:

- Mộng nhi muội muội, đã lâu không gặp.

- Ân, đã hơn nửa năm rồi. Chỉ là cũng không tính là dài a.

Thư Mộng chớp chớp con mắt, hắc hắc cười nói.

Dường như cảm thấy nụ cười của Thư Mộng có chút quỷ dị, Lang Sa chột dạ ho khan một tiếng. Ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Linh Lung đối diện, gật đầu hỏi thăm.

Lâm Dịch thẳng thắn nói vào chủ đề:

- Lang Sa, hiện tại ta phải trở về Thiên Giới, ngươi có cần chuẩn bị dặn dò thứ gì không?

Sa nghe vậy ngạc nhiên, lại lập tức gật đầu nói:

- Ta đi an bài một chút, các ngươi chờ một lát.

- Tốt.

Lâm Dịch lên tiếng, ánh mắt Lang Sa xuyên thấu người hắn rơi vào trên người Lâm Phỉ. Lâm Phỉ khẽ cười với nàng, Lang Sa lúc này mới đăm chiêu mở miệng nói:

- Ta hiện tại sẽ lên Thiên Giới. Sau này cổ thuật sẽ giao lại cho các ngươi.

- A, nhanh như vậy đã đi rồi sao?

1032. Chương 1139 -1141: Khu Lấy Quặng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1139-1141: Khu lấy quặng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1140: Khu lấy quặng. (2)

Vệ Linh ở phía sau tiến lên vài bước, biểu tình có chút không nỡ.

Lang Sa gật đầu nói:

- Vệ tỷ tỷ, sau này cổ thuật liền giao cho người và chư vị trưởng lão rồi. Nếu như có khả năng, Lang Sa sẽ tận lực cách một đoạn thời gian sẽ trở lại.

Vệ Linh có chút không nỡ, nắm lấy tay nàng nói:

- Vậy, ngươi ở Thiên Giới tất cả phải cẩn thận, những tên bang nhân Thanh Long Bảo kia, tuyệt đối không dễ chọc đâu.

Lang Sa nhẹ nhàng gật đầu, nắm chặt tay Vệ Linh, sau đó quay đầu nói:

- Sau này, cổ thuật liền dựa vào tỷ và chư vị trưởng lão rồi.

- Lang Sa trưởng lão, ngươi yên tâm đi, Cổ Thuật giao cho chúng ta tuyệt đối không thành vấn đề.

- Ngươi ở tại Thiên Giới nếu như cảm thấy mình không đủ sức thì nên bảo tồn thực lực của mình là chính, chỉ cần hương hỏa của cổ thuật khong cạn thì luôn luôn còn chí hướng báo thù.

- Bảo trọng.

- Tạm biệt.

Những trưởng lão chung quanh nhất thời đều bắt chuyện với Lang Sa, nàng nhẹ nhàng gật dầu, buông tay ra, bay tới bên người Lâm Dịch.

- Tốt. Chúng ta mau xuất phát thôi.

Lâm Dịch gật đầu nói với Lâm Phỉ:

- Trước khi đi chúng ta đi tới khu khai thác quặng đã.

Lâm Phỉ cười gật đầu, nắm tay hắn.

- Lâm Dịch, Lâm đại nhân…

Chính lúc chuẩn bị xuất phát, thanh âm của Vệ Linh đột nhiên vang lên, Lâm Dịch kinh ngạc một chút, quay đầu nhìn về phía Vệ Linh kia.

Ánh mắt của Vệ Linh dường như có chút phức tạp, chỉ là chợt lóe lên mà thôi. Lâm Dịch còn tưởng rằng bản thân hắn nhìn lầm, liền nghe thấy nàng hô:

- Ngươi nhất định phải đối tốt với Lang Sa muội muội.

Biểu tình của Lâm Dịch nhất thời có chút xấu hổ, chỉ là khóe mắt lại nhìn thấy những nữ nhân xung quanh không có tình trạng biến sắc, lúc này mới hít sâu một hơi, nói:

- Yên tâm đi Vệ tiểu thư, Lâm Dịch tuy rằng có chết, cũng sẽ bảo đảm an toàn cho Lang Sa.

Lang Sa nghe vậy thân thể mềm mại khẽ run lên. Khuôn mặt tức thì đỏ ửng, lại không nói được câu gì. Nhìn lén chung quanh, lại thy những nữ nhân này dường như không có biểu tình gì mới thoáng an tâm. Vệ Linh do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói:

- Còn nữa, xin ngài cũng cẩn thận.

Nói xong, khuôn mặt đỏ ửng, lần này Lâm Dịch quả nhiên ngẩn cả người, một lúc sau mới xấu hổ cười ha hả:

- Ha ha, cảm ơn Vệ tiểu thư quan tâm. Cáo từ.

Nói xong, hắn chật vật tránh ánh mắt của bọn người Lâm Phỉ.

Biểu tình trên mặt mấy người xung quanh cũng có chút cổ quái. Mà bộ dạng hiện tại của Lâm Phỉ chính là muốn cười mà không dám cười. Thế nhưng nàng vẫn khởi động năng lượng, ngân quang chợt lóe, thân hình mấy người đã biến mất.

Mà mấy biểu tình của mấy người nhìn Vệ Linh lại có hiểu rõ, có chút buồn bã, lắc đầu cười khổ. Bản thân mình lần đầu tiên động tâm không ngờ lại là với một nam tử mới lần thứ ba gặp mặt. Nói ra, đừng nói là người khác, ngay cả chính mình cũng có chút không tin được. Không gian chung quanh kịch liệt ba động, thế nhưng mọi người trong quang tráo ngân sắc lại không bị ảnh hưởng một chút nào. Thư Mộng và Thủy Linh Lung cho tới bây giờ còn chưa được kiến thức qua quá trình dài trong không gian truyền tống trận này. Hai đôi mắt xinh đẹp cùng trợn lên, hiếu kì đánh giá những tia sáng kỳ dị chung quanh. Đến khi đầu tê dại đi, hai người mới vội vã nhắm mắt lại mới dễ chịu một chút. Trong lúc nhất thời, trong lòng đều âm thầm chấn động.

Chỉ là một lát sau, không gian trước mặt chợt sáng lên, khiến ấy người không nhịn được mà nhắm mắt lại. Sau đó mới mở mắt ra.

Nhìn những đám mây màu trắng trôi liên miên, không ngừng biến ảo. Từ xa tới ngần có hơn mười ngọn núi đang lơ lửng trên không trung. Một tiếng chim hót rõ to từ phía xa truyền đến, một loài chim chưa từng thấy trên đại lục Bạch Đế đang gianh cánh vỗ, khiến cho những đám mây dạt ra.

Một cỗ linh lực tinh thuần khiến cho thể xác và con người mát dịu, chạy một vòng xung quanh người, quả thực so với linh lực bên trong Bản Nguyên chi tháp thì hùng hậu hơn gấp bội.

Lần đầu tiên Thư Mộng và Linh Lung đi tới Thiên Giới, bởi vì có Lâm Phỉ che chở, cho nên Không gian cực bích trên đường đối với hai nàng căn bản không tạo ra thương tổn gì. Vì vậy hai người lúc này đang mở to con mắt ngơ ngác nhìn bốn phía. Đây chính là Thiên Giới mà trong miệng Lâm Dịch nói là tràn ngập sát khí sao? So với tưởng tượng của bản thân hai nàng hoàn toàn không giống.

- Đẹp quá.

Thư Mộng lẩm bẩm, đôi mắt to lúc này hận không thể đem toàn bộ mỹ cảnh mình nhìn thấy ghi nhớ.

Thủy Linh Lung cũng ngơ ngác nhìn, mọt lúc lâu sau mới lớn tiếng nói;

- Đây chính là Thiên Giới sao?

Lâm Dịch cũng hít sâu một hơi. Sau đó biểu hiện ra sự ôn nhu, nhìn mọi người nói:

- Khi ta vừa tới đây, cảm giác thứ nhất địa phương này cũng vô cùng hoàn mỹ. Thực sự đẹp không sao tả xiết. Mà đây chỉ là một địa phương nhỏ bé của Thiên Giới mà thôi. Thiên Giới còn những địa phương khác mà khiến cho kẻ khác không khỏi oán thán là mỹ lệ. Cảm thán thiên nhiên thật thần kỳ. Khi đó tâm nguyện lớn nhất của ta chính là đem mọi người lên Thiên Giới, sau đó một nhà chúng ta đi du lịch ở trong mộng ảo Thiên Giới này. Nhìn núi non, trò chuyện với nhau, chính là một lạc thú ra sao a.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung, Lâm Phỉ đều bị Lâm Dịch hấp dẫn, khuôn mặt các nàng hiện lên chút chờ mong. Đúng vậy, không lo không vướng bận, tiêu dao du lịch Thiên Giới mỹ lệ, sợ rằng đó chính là chuyện nhân sinh muốn làm nhất a?

- Đáng tiếc.

Lâm Dịch cười khổ. Ánh mắt nhìn về phía tam nữ cười nói:

- Tâm nguyện năm đó hiện tại đã hoàn thành, thế nhưng hiện tại chúng ta cũng không có cách nào bắt đầu chặng đường này. Thanh Long bảo chết tiệt, ta nhất định phải khiến bọn hắn trả một cái giá thật lớn.

Cuối cùng, sự tươi cười trên mặt Lâm Dịch đã bị thu liễm lại, thay vào đó là sự lạnh lẽo.

Đương nhiên, sự lạnh lẽo này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, thay vào đó là sự áy náy cùng ôn nhu:

- Chờ sau khi chúng ta đem Thanh Long bảo này thu thập, liền bắt đầu chặng đường này, được không?

Tam nữ gật đầu, chỉ là Thư Mộng gật đầu đột nhiên ánh mắt lại có chút tiếu ý nói:

- Chỉ là, cuối cùng đoàn người chúng ta, rốt cuộc có bao nhiêu thành viên a?

Lâm Dịch ngạc nhiên:

- Bao nhiêu thành viên? Chỉ một nhà chúng ta thôi a.

Thư Mộng bĩu môi nói:

- Tên đại hoa tâm nhà ngươi, công phu đánh thâu hoa còn lợi hại hơn tỷ muội chúng ta. Đi tới nơi nào đều có thể nhận lấy một đống lớn ánh mắt mờ ám, chỉ sợ đoạn đường này của chúng ta, cũng không chỉ có ngần này người a.

Thư Mộng nói xong, khiến cho khuôn mặt Lang Sa cùng với Lâm Phỉ đều đỏ lên, quay đầu sang chỗ khác, giả như đang nhìn phong cảnh.

Lâm Dịch ngẩn người, lập tức cười khổ;

- Mộng nhi cũng quá khoa trương đi a? Cái kia…Vệ tiểu thư kia, ta cùng với nàng ấy, quả thực một nửa điểm quan hệ cũng không có.

Thư Mộng bĩu môi nói:

- Ai tin a? Còn nữa, xin ngài cẩn thận.

Những lời này đương nhiên là của Vệ Linh.

Lâm Dịch nhất thời dở khóc dở cười, thành thật mà nói. Vệ Linh nói như vậy, thật đúng là ngoài dự liệu của hắn.

1033. Chương 1139 -1141: Khu Lấy Quặng.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1139-1141: Khu lấy quặng.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1141: Khu lấy quặng. (3)

- Người ta trong đó bất quá chỉ là sự quan tâm của bằng hữu mà thôi. Đó chính là do nàng tưởng tưởng quá nhiều.

Lâm Dịch biện minh cho chính mình.

Thư Mộng bĩu môi, không nói thêm về vấn đề này nữa. Nàng hỏi:

- Vậy sao? Ai cũng có thể nhìn ra. Được rồi, không nói cái này với chàng nữa, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Nhắc tới chuyện này, Lâm Dịch điều chỉnh tâm tình, lập tức quay đầu về phía Lâm Phỉ nói:

- Phỉ nhi, nàng muốn chúng ta khẩn cấp trở lại Thiên Giới rốt cuộc là có chuyện gì?

Lâm Phỉ đột nhiên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chuyện này tạm thời quá nhanh. Ở Đông Nam Thiên tạm thời còn an toàn, chờ sau khi gia gia bọn họ dàn xếp xong, nói cũng không muộn. Việc cấp bách hiện giờ chính là cứu gia gia ra.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Ta cũng có ý này.

- Gia gia làm sao vậy?

Thư Mộng và Thủy Linh Lung ở bên cạnh lại ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi. Lâm Dịch khi về đến nhà, tự nhiên là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Về bản thân mình còn nói một chút, thế nhưng về tình huống của gia gia bọn họ lại không dám nói nhiều. Có nói cũng chỉ khiến cho phụ mẫu lo lắng mà thôi.

Lúc Lâm Cường và Vân Băng hỏi, cũng bị hắn hàm hồ trả lời cho qua. Hiện nay đã lên tới Thiên Giới, hắn đương nhiên cũng có thể nói ra. Ngay lập tức, hắn đem tình huống đám người gia gia Lâm Thiên Ngạo nói ra, biểu tình có chút trầm trọng.

- A, vậy làm sao bây giờ? Nhanh cứu gia gia bọn họ ra đi a. Vạn nhất nếu xảy ra chuyện gì…

Thư Mộng nhất thời có chút lo lắng, Thủy Linh Lung đồng dạng cũng như vậy. Lâm Thiên Ngạo chính là gia gia của Lâm Dịch. Cảm tình của các nàng đối với Lâm Thiên Ngạo cũng không cạn, hiện tại lại nghe nói tình cảnh hiện tại của đám người Lâm Thiên Ngạo, nhất thời đều có chút lo lắng.

Lâm Dịch vừa mới chuẩn bị nói cái gì, Sa ở bên cạnh lúc này lại đột nhiên mở miệng nói:

- Các ngươi cũng không cần qua lo lắng. Lúc ta đi lên Thiên Giới cũng gặp qua bọn họ, mặc dù không tính là tốt, thế nhưng tính mệnh của bọn họ hiện tại không có gì uy hiếp. Chỉ cần tìm được bọn họ là tốt rồi.

Lâm Dịch vừa nghe thấy những lời này, ánh mắt sáng lên nói:

- Đúng vậy. Lang Sa, nàng đã từng gặp bọn họ, vậy hiện tại nàng còn nhớ rõ vị trí của bọn họ không?

Lang Sa gật đầu nói;

- Ta nghĩ nếu như nếu như cầu những người ở trên này cứu họ thì quả thật có chút ấu trĩ. Thế nhưng vị trí của bọn họ bản thân ta lại nhớ rất rõ ràng. Tìm được bọn họ hẳn không thành vấn đề.

Lâm Dịch tức thì thở ra một hơi, hắn sợ nhất chính là khong tìm thấy bọn họ. Hiện tại bản thân mình theo Bách Nguyên Tông mà lơ là, thế nhưng nếu như bởi vì việc này mà dẫn đến sự thương tổn của gia gia, thì quả thực lúc đó hối cũng đã muộn.

- Vậy chúng ta liền qua đó đi a. Ở đây cách khu khai quặng kia cũng chỉ có mấy trăm dặm mà thôi. Lập tức có thể đến đó. Hiện tại muội còn chưa thể sử dụng năng lượng Thần cấp. Tốt nhất là bay qua thôi a.

Lâm Phỉ mở miệng.

Mấy người đều gật đầu, lúc này mới hóa thành bốn đạo bạch quang hướng về phía đã định bay đi.

Phong cảnh dọc đường đi như trong bức họa thế như Thư Mộng và Thủy Linh Lung lại không có tâm du ngoạn. Chỉ là bên trên biển mây này không có linh khí, khiến cho các nàng có chút tối mặt, hơi khó khăn trong lúc di chuyển.

Ước chừng bay được vài chung, Lâm Phỉ và Lâm Dịch đồng thời ngừng lại.

Lâm Dịch quay đầu nói:

- Hơn mười dặm nữa là tới nơi. Làm những chuyện như thế này, nhiều người cũng không tốt. Như vậy đi, Mộng nhi, Linh Lung, hai nàng tiến vào Hổ Thần cư, chờ sau khi ta tìm thấy gia gia, ta liền cho các nàng ra ngoài. Được không?

- Hổ thần cư? Đó là cái gì?

Thư Mộng và Thủy Linh Lung sửng sốt, lập tức hiếu kỳ hỏi.

Lâm Dịch suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đó chính là một thứ nguyên diện vị, một địa phương không quá lớn, địa điểm cố định. Hiện tại chỉ ta mới có thể mở và đóng được nó.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung trợn mắt:

- Tùy thân mang theo thứ nguyên diện vị? Không phải đó chính là thứ giống như không gian giới chỉ đó chứ?

Thư Mộng hiếu kỳ hỏi.

Lâm Dịch tức thì đổ mồ hôi. Thầm nghĩ căn bản hai thứ này không cùng một cấp. Chỉ là sau khi nghĩ đến, dường như công năng của nó so với không gian giới chỉ cũng không có gì khác nhau. Khác biệt lớn nhất chỉ sợ là bên trong đó có thể chứa người a.

Lúc này hắn chỉ có thể gật đầu nói:

- Công năng không nhau lắm chính là như vậy.

Cái miệng nhỏ nhắn của Thư Mộng chu lên, một lát sau cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, ai kêu thực lực của muội yếu nhất chứ, không thể giúp cái gì a. Phỉ nhi muội muội, chờ sau khi cứu gia gia ra, muội nhất định phải đề thăng thực lực cho ta a.

Lâm Phỉ che miệng cười nói:

- Được rồi, Mộng tỷ tỷ.

Thư Mộng lúc này mới nhìn Thủy Linh Lung nói:

- Được rồi, cho bọn muội vào đi thôi. Ài, lớn như vậy rồi, lần đầu tiên trở thành vật phẩm.

Lâm Dịch nghe vậy đầu tê dại đi…Tuy rằng đích xác có chút giống vật phẩm. Thế nhưng dù sao Hổ Thần cư chính là thần khí a. Nhìn biểu tình bất đắc dĩ cùng không tình nguyện của Thư Mộng, Lâm Phỉ thôi động Hổ Thần cư, ngân quang chợt lóe, hai người tức thì biến mất.

Ở bên trong một nơi nào đó của Hổ Thần cư, hai người hiện tại đang mở to mắt nhìn, một lát sau mới sợ hãi than nói:

- Quả thực là một bảo vật thần kỳ.

Lâm Dịch bất đắc dĩ cười nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Lúc này, ba người hướng về phía khu khai quặng bay đi.

Ba người ăn mặc hiện tại đều là phục sứ Bách Nguyên Tông. Căn bản không ai có thể nhận ra thân phận của bọn họ.

Hơn nữa, Bách Nguyên Tông khác Thanh Nguyên Kiếm Tông ở chỗ, quần áo có đẳng cấp cùng tiêu chí rõ ràng. Tất cả, đều là dựa vào thực lực mà có được. Dọc đường đi, khi gặp phải những đệ tử Bách Nguyên Tông đều dùng ánh mắt hiếu kỳ. Cảm nhận được sự cường hãn của Lâm Dịch lớn không biết bao nhiêu lần so với bọn họ, nhất thời mỗi người đều gục đầu xuống, liên tục hô "Sư thúc".

- Sư….

Lâm Dịch tự nhiên cũng vui vẻ đáp lại.

Chỉ là một lát sau, đám người phía dưới đều ăn mặc quần áo Thanh Nguyên Kiếm Tông, đang ra sức lao động, tiếng bang bang không ngừng vang lên bên tai.

Thực lực của bọn họ đều được phong ấn rất thấp. Thế nhưng mạch khoáng ở Thiên Giới lại cực kỳ kiên cố. Khai thác rất là khó khăn, thế nhưng chung quanh đều có những đệ tử giám thị, bọn họ cũng không dám nghỉ ngơi.

- Gia gia bọn họ ở đâu nhỉ?

Lâm Dịch hít sâu một hơi, mở miệng hỏi.

Sa nhíu mày nhìn bốn phía, một lát sau chỉ về một phương hướng nói:

- Từ hướng này qua còn có bốn cửa nữa. Lần trước ta nhìn thấy bọn họ, chính là ở chỗ đó.

Lâm Dịch nghe vậy tức thì đẩy nhanh tốc độ.

Cả đám người vượt qua từng cửa, rốt cuộc cửa thứ tứ đã xuất hiện trước mắt hắn.

Thần thức khổng lồ của Lâm Dịch tức thì bao trùm xuống phía dưới.

Một cửa nho nhỏ không ngờ nhân số lại lên tới ba bốn trăm người. Phạm vi này đối với thần thức của Lâm Dịch không tính là lớn.

1034. Chương 1142 -1144: Nghĩ Cách Cứu Viện.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1142-1144: Nghĩ cách cứu viện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Hắn có thể dò xét chính xác từng chút một. Vì vậy, không lâu sau, mấy tinh thần ba động quen thuộc mà lại xa lạ nhất thời tiến vào bên trong thần thức của Lâm Dịch.

Hai mắt Lâm Dịch mở ra, sắc mặt không khỏi vui mừng nói:

- Bọn họ còn đang ở đó, bọn họ còn đang ở đó.

- Thật tốt quá.

Lang Sa cũng thở dài một hơi, sắc mặt vui mừng nhìn Lâm Dịch, khóe miệng nở nụ cười.

Lâm Dịch nói muốn bay tới đó.

- Chờ một chút Dịch ca.

Lâm Phỉ vội vã hô lên một tiếng. Lâm Dịch ngừng lại, quay đầu lại hỏi nàng:

- Sao vậy Phỉ nhi?

Lâm Phỉ nhíu mày nói:

- Dịch ca, chàng dự định thả toàn bộ đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông hay là chỉ cứu gia gia?

Lâm DIch sửng sốt, sau khi suy nghĩ một lát rồi bất đắc dĩ khẽ thở dài nói:

- Ta thật ra muốn thả toàn bộ bọn họ, thế nhưng hiện tại ta còn một số việc cần dùng tới Bách Nguyên Tông, không thích hợp xé rách da mặt với bọn hắn. Vì vậy, cũng chỉ có thể cứu gia gia mà thôi.

Lâm Dịch cũng không phải là Thánh nhân. Hắn đôi khi có thể có chút thiện tâm. Thế nhưng tiêu chí của Lâm Dịch cũng không phải là muốn làm đấng cứu thế. Đệ tử của Thanh Nguyên Kiếm Tông kia, nói ra còn có thể có chút ít quan hệ đồng môn với hắn. Thế nhưng trên thực tế cũng không ai nhận ra ai. Mà Thanh Long Bảo kia, sự uy hiếp của nó đối với Bạch Đế đại luc gần trong gang tấc. Bản thân mình còn cần phải dựa vào lực lượng Bách Nguyên Tông để giữ gìn Bạch Đế đại lục.

Để không cho những người này ảnh hưởng tới kế hoạch sau này của mình, Lâm Dịch cũng không cho rằng đây là một vụ buôn bán có lời.

Lâm Phỉ gật đầu nói:

- Nếu như muội đoán không sai. Dịch ca định dựa vào lực lượng của Bách Nguyên Tông bảo hộ Bạch Đế đại lục đi a? Dịch ca, hiện tại chàng không thích hợp xuất hiện trước mặt gia gia. Nhiều người nhiều miệng, nếu như bọn họ nói chàng tới cứu người. Tất nhiên cũng nhân cơ hội yêu cầu chàng cứu bọn họ. Gia gia ở chỗ này sinh sống mấy trăm năm, sợ rằng quan hệ với những người chung quanh đều vô cùng hòa hợp. Lúc

này nếu như bảo gia gia bỏ bọn họ thì cũng không phải, mà không bỏ cũng không được. Chẳng phải là làm lỡ kế hoạch sao?

Lâm Dịch tức thì xấu hổ, may mà có Lâm Phỉ. Bằng không sau đó xuống phía dưới, chẳng phải cứu được gia gia cũng là một nam đề khó khăn sao?

Cứu mấy người gia gia, so với hơn mười vạn người ở khu khai quặng này thì không tính là gì. Nếu như thoáng cái cứu nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ khiến cho cao tầng quan tâm. Đến lúc đó, khi mình trở lại môn phái, sợ rằng đối phương sẽ gây khó dễ.

Con mắt Lâm Dịch đảo đảo vào cái. Lập tức nở nụ cười nói:

- Nhưng đệ tử Bách Nguyên Tông này không phải gọi ta là sư thúc sao? Chung quy cũng có chút quyền lợi a? Tỷ như nói, để cho bọn họ an bài cho người nào đó hoàn cảnh tốt một chút. Điều mấy lao công của khu khai quáng tới a.

Lâm Phỉ cũng cười gật đầu nói:

- Chuyện này tất cả nghe theo chàng.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Chúng ta xuống phía dưới đi a.

Lúc này, ba người từ không trung rơi xuống.

Những đệ tử của Thanh Nguyên Kiếm Tông ngẩng đầu nhìn ba thân ảnh màu trắng hạ xuống, chỉ liếc mắt một cái liền quay đầu đi. Ánh mắt của bọn họ vô thần, uể oải, thất hồn lạc phách. Bọn họ căn bản không có tâm tư quan tâm tới chuyện khác, thế nhưng lại phải tiếp tục khai thác.

- Nhanh tay nhanh chân lên cho lão tử. Làm hỏng hủy quáng thể, xem lão tử làm sao thu thập các ngươi.

Thanh âm vang lên từ mấy người Bách Nguyên Tông chung quanh. Bọn họ đang không ngừng giơ roi lên, thỉnh thoáng phát sinh và tiếng ba ba, quả thực khiến cho người khác phát lạnh.

Đầu lông mày Lâm Dịch nhíu lại, thấy ánh mắt của bọn họ thì có chút không đành lòng. Chỉ là khi nhớ tới đại lục Bạch Đế, hắn không khỏi mạnh mẽ đèn nén tâm tình đó xuống. So sánh với những người này, rõ ràng đại lục Bạch Đế ở trong lòng hắn có phân lượng hơn nhiều.

Ba người Lâm Dịch, rơi thẳng xuống trước mặt vài tên đệ tử Bách Nguyên Tông.

Vài tên đệ tử Bách Nguyên Tông đối với sự xuất hiện của đám người Lâm Dịch có chút kinh ngạc. Trong đó một người mở miệng nói:

- Các ngươi.

Lời còn chưa dứt, đôi mắt tức thì dại ra, ngây ngốc nhìn vào Lâm Phỉ và Lang Sa, không ngờ lại có chút thất thần.

Mấy người khác hiển nhiên cũng nhìn thấy Lang Sa và Lâm Phỉ, giống như ngừng thở. Ở Thiên Giới, nữ nhân vốn không có nhiều, mà nhưng người này từ khi lên Thiên Giới, phỏng chừng cũng không thấy quá nhiều nữ nhân. Vậy không cần phải nói đến hai mỹ nữ tuyệt sắc như Lâm Phỉ và Lang Sa.

Ánh mắt Lâm Dịch tức thì lạnh lẽo, chợt hừ lạnh một tiếng. Nhất thời, một cỗ áp uy áp từ trong cơ thể tuôn ra.

Đột nhiên xuất hiện áp lực cường đại, khiến cho thân thể mấy tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia run lên, ánh mắt lộ ra biểu tình kinh hãi. Lúc này bọn hắn mới chú ý tới Lâm Dịch.

Chỉ thấy Lâm Dịch mặc trang phục Bách Nguyên Tông, khuôn mặt mang theo chút tức giận. Trong lòng mấy người tức thì giật mình, tâm tư thay đổi thật nhanh, biết mình đã chọc giận đối phương. Vội vã quỳ rạp xuống nói:

- Bái kiến sư thúc. Đệ tử vô tâm, mong sư thúc tha thứ. nguồn

Lâm Dịch lạnh lùng nhìn bọn họ, một lát sau mới hừ lạnh một tiếng, áp lực trên người mấy người nhất thời biến mất, đám người này run sợ nhìn vị "Sư thúc" xa lạ này.

- Các ngươi là môn hạ của ai?

Khuôn mặt Lâm Dịch lạnh lùng, mở miệng nói:

- Hồi bẩm sư thúc. Sư tôn của chúng đệ tử tục danh là "Trương Sinh.

Một gã đệ tử Bách Nguyên Tông vội vã trả lời.

Lâm Dịch nhíu mày, dường như suy nghĩ một lát, sau đó mới không chút kiên nhẫn nói:

- Sư tổ các ngươi là ai?

Vài tên đệ tử Bách Nguyên Tông nghe vậy nhất thời cả kinh, vội vã đáp:

- Sư tổ tục danh "Tần Dụ.

Lâm Dịch lúc này mới như bừng tỉnh:

- Hóa ra là môn nhân của Tần Dụ sư huynh.

Vừa nghe những lời này, mấy tên đệ tử đều há mồm, lắp bắp nói:

- Sư. Sư thúc tổ? Bái kiến sư thúc tổ…

Kỳ thực cũng không thể trách bọn người kia không có não. Thật sự, bởi vì Bách Nguyên Tông ở Đông Nam Thiên này danh khí như mặt trời ban trưa, căn bản không ai dám trêu chọc. Nếu như có người xâm lấn chỉ sợ đã sớm bị phát hiện. Không có khả năng xuất hiện ở khu khai quặng này. Vì vậy bọn họ tự nhiên sẽ không nghi ngờ vị sư tổ có khuôn mặt lạnh lùng này.

- Hừ, lần này coi như là nhìn vào mặt mũi của Tần Dụ sư huynh, việc này sẽ không tính toán với các ngươi. Nếu như có lần sau. Hừ…

Lâm Dịch hơi trầm ngâm một lát, mới mở miệng hừ lạnh nói.

Mấy tên đệ tử Bách Nguyên Tông bị dọa tới lạnh run lên, lại căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn. Những môn nhân Bách Nguyên Tông vừa rồi con uy phong giáo huấn đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông sớm đã biến mất không còn tung tích.

- Cảm ơn sư thúc khoan hồng.

Mấy người đệ tử khúm núm cúi đầu đáp. Căn bản không dám liếc nhìn Sa và Lâm Phỉ nữa.

Khuôn mặt Lâm Dịch hờ hững, khẽ hừ một tiếng rồi quay đầu. Một lát sau mới nói:

- Hiện tại mấy người các ngươi phụ trách cửa này sao?

1035. Chương 1142 -1144: Nghĩ Cách Cứu Viện.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1142-1144: Nghĩ cách cứu viện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1143: Nghĩ cách cứu viện. (2)

Một gã đệ tử Bách Nguyên Tông bẩm báo:

- Khởi bẩm đại nhân, bên trong khu mỏ này, đám người đệ tử trông coi cửa ra, đề phòng có người chạy trốn. Bên trong còn có một ít sư huynh đệ khác.

Lâm Dịch gật đầu, sau đó nói:

- Ân, địa phương nghỉ ngơi của các ngươi ở chỗ nào?

Những đệ tử Bách Nguyên Tông vội vã cung kính chỉ về một tòa Phù Phong trên không trung cách đó không xa. Cung kính nói:

- Hồi bẩm sư thúc tổ, chúng ta bình thường đều nghỉ ngơi.

Lâm Dịch ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó mới nói:

- Ta muốn dẫn vài người vào đó hẳn không có vấn đề gì chứ?

Lâm Dịch vừa dứt lời, những đệ tử Bách Nguyên Tông chỉ cảm thấy đầu khẽ run lên, nhất thời một bản danh sách trước mặt những đệ tử Bách Nguyên Tông kia. Tên đệ tử kia vội vã khom người nói:

- Vâng sư thúc tổ.

Lâm Dịch gật đầu, cũng không nói chuyện. Ánh mắt nhìn về phía Lâm Phỉ cùng Lang Sa, ba người gật đầu bay về phía không trung.

Bên trong khu vực mỏ, đường vô cùng khúc khuỷu, tiếng lách cách vang lên không dứt bên tai. Những đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông quần áo cũ nát đang gần như máy móc đào bới. Để phòng ngừa bọn họ chạy trốn, trên người bọn họ đều được hạ một cấm chế của Lục giai chiến sĩ. Muốn dựa vào thực lực của bản thân phá giải, đó chính là chuyện không có khả năng. Bởi vậy bọn họ lúc này, vô luận là về năng lực hay là sức lực đều không đạt tới trạng thái tốt nhất, dáng vẻ vô cùng chật vật.

Lâm Thiên Ngạo lúc này cũng đang ở một chỗ máy móc đào bới.

Vẻ anh tuấn đĩnh đạc ban đầu lúc này đã biến mất, má hóp lại, sự uể oải hiện rõ trong đôi mắt. Mà người đang lách cách bên cạnh chính là người cùng hắn tiến lên Thiên Giới, Bạch Tiểu Thiên. Lý Vân Diệc, Thanh Long, bốn người Ô Lâm Đẳng. Những người khác cũng không nhìn thấy đâu.

- Lý sư huynh, bọn họ ở phía trước.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai, Lâm Thiên Hạo hờ hững quay đầu lại.

Ba gã đệ tử Bách Nguyên Tông đi về phía hắn.

- Sư huynh, người nhìn xem có phải là bọn hắn hay không?

Một gã đệ tử Bách Nguyên Tông chỉ về phía đám người Lâm Thiên ngạo. Bên người Lâm Thiên Ngạo chính là mấy người từ đại lục Bạch Đế.

Tên đệ tử Bách Nguyên Tông bên người tỉ mỉ quan sát mấy người, sau khi nhìn vài lần rồi gật đầu nói:

- Ân, tuy rằng tướng mạo có chút khác đi, thế nhưng vẫn có thể nhìn ra. Ngươi là Lâm Thiên Ngạo?

Lâm Thiên Ngạo ngạc nhiên, hắn thật không ngờ tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia lại có thể nói ra tên của hắn.

- Đúng vậy, ngươi là?

Lâm Thiên Ngạo trầm mặc rồi cuối cùng dùng thanh âm khàn khàn nói.

Trên mặt tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia hiện lên sự vui mừng, quay đầu về phía Bạch Tiểu Thiên nói:

- Ngươi chính là Bạch Tiểu Thiên?

Bạch Tiểu Thiên ngạc nhiên, sau đó gật đầu. Hắn với Lâm Thiên Ngạo nhìn nhau, không khỏi nghi hoặc.

- Lâm Thiên Ngạo, Bạch Tiểu Thiên…Ai. Nói như vậy, khẳng định ba ngươi là Lý Vân Diệc, Thanh Long và người của Ô Lâm Đẳng sao?

Tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia quay đầu nhìn về phía những người còn lại, khiến cho những người còn lại không khỏi nghi hoặc.

Lần này năm người dại ra rồi, có thể nói ra tên một người trong số bọn họ cũng khiến cho họ kinh ngạc, thế nhưng một mạch nói ra tên năm người, năm người ngơ ngác nhìn hắn, có chút không hiểu.

- Vị đại nhân này, ngài biết tên của chúng ta sao?

Bạch Tiểu Thiên dò hỏi.

- Có người nói cho ta biết. Được rồi, đừng có nói nhiều như vậy, mau đi theo ta.

Tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia phất phất tay nói, sau đó quay đầu nói với tên đệ tử Bách Nguyên Tông bên cạnh, cười nói:

- Lục sư đệ, ta mang bọn chúng đi đây.

Vị Lục sư đệ kia cười nói:

- Mau đi đi, nếu như để cho Sư thúc tổ phải sốt ruột chờ, vậy ngươi thảm rồi.

Nhắc tới vị Sư thúc tổ kia, tên đệ tử nhất thời cảm thấy tê dại da đầu...Vừa rồi cỗ uy áp cường đại kia phảng phất như đè vào đầu hắn. Thật đúng không phải là khó chịu một cách bình thường. Hắn gật đầu nói:

- Lục sư đệ nói vậy vi huynh cũng không quấy rầy ngươi nữa. Cáo từ.

Nói xong, hắn quay đầu lại nói với mấy người:

- Nhanh đi theo ta.

Lâm Thiên Ngạo và đám người nhìn nhau đều không khỏi nghi hoặc.

Trên Phù Phong.

Trên một chiếc sân rộng, hiện tại đang có mười người đứng đó. Lúc này bọn họ đứng thẳng, chia ra đứng ở chung quanh Phù Phong, thực hiện chức trách bảo vệ.

Bên trong căn phòng cách đó không xa, hai gã đệ tử Bách Nguyên Tông kính cẩn đứng ở một bên, cúi đầu nhìn ngón chân mình, có vẻ vô cùng nhu thuận như một con mèo.

Ba người Lâm Dịch, Sa, Lâm Phỉ ngồi trên ghế, bầu không khí trong phòng dường như có chút nặng nề.

Lâm Dịch không nhịn được mà khẽ gõ vào thành ghế, tạo nên đừng đợt thanh âm vang lên, đông đông. Tiết tấu âm thanh chậm rãi. Ước chừng hơn mười chung, tiếng gõ dừng lại.

Hai gã đệ tử Bách Nguyên Tông đứng ở bên cạnh run lên, len lén nhìn về phía vị Sư Tổ đột nhiên xuất hiện này.

Đại nghiệp của Bách Nguyên Tông, ngoài trừ những tồn tại đỉnh phong cùng với Thất giai chiến sĩ, người khác căn bản không có khả năng nhận thức toàn bộ các cường giả khác nhau.

Vì thế, đương nhiên khi hai gã đệ tử này cảm nhận được thực lực cường đại trên người Lâm Dịch, liền không hề có chút hoài nghi cho rằng, đây chính là sư thúc của bọn họ.

Chỉ là nhìn vị sư thúc này dường như có chút lạnh lùng. Từ khi bước vào Phù Phong tới giờ hắn cũng không nói thêm gì nữa, cũng khiến cho hai vị đệ tử Bách Nguyên Tông này có chút khẩn trương. Hiện tại đối phương ngừng gõ vào thành ghế, đương nhiên cũng khiến cho tâm tình của bọn họ nhảy lên.

Thế nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy hắn nói gì, hai người lại thở ra một hơi, tiếp tục đứng đó.

- Hồi bẩm sư thúc tổ, người mà ngài muốn tìm đệ tử đã mang đến cho rồi.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một thanh âm. Trong lòng Lâm Dịch nhất thời khẽ động, hít sâu một hơi, quay đầu lạnh nhạt nói:

- Để cho bọn họ vào đi.

- Dạ.

Bên ngoài truyền đến tiếng đáp lại, sau đó là tiếng chân vang lên.

Lâm Dịch quay đầu về phía hai tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia nói:

- Các ngươi đang làm gì thì đi làm đi. Được rồi, những người này ta muốn mang đi, nếu như có vấn đề gì thì kêu sư phụ các ngươi tới tìm ta.

Hai tên đệ tử Bách Nguyên Tông cung kính lắng nghe, sau đó nói:

- Dạ.

Nói xong, khom người lùi về phía sau. Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương. Đám người này rõ ràng là thợ mỏ a. Vị sư thúc tổ này, đột nhiên lại tìm những người này làm gì? Hai người không biết tại sao, thế nhưng vẫn rời đi.

Đám người Lâm Thiên Ngạo thì hiếu kỳ đi vào bên trong, giương mắt nhìn, tức thì nhìn thấy Lang Sa.

- Lang Sa?

Khuôn mặt Lý Vân Diệc từ kinh ngạc chuyển thành kinh hỉ.

- Là ngươi tới cứu chúng ta.

Con mắt Lý Vân Diệc nhìn nàng.

Lang Sa gật đầu, sau đó lại nhìn về phía Lâm Dịch bên cạnh.

Ly Diệc Vân sửng sốt một chút, cũng quay đầu nhìn về phía Lâm Dịch, vừa nhìn lại thấy ngạc nhiên. Bộ dáng tên thanh niên trước mặt này dường như có chút quen thuộc, nhưng cụ thể là gặp ở đâu, hắn cũng không nghĩ ra.

Chương 1144: Nghĩ cách cứu viện. (3)

Hắn quay đầu nhìn về phía Lâm Thiên Ngạo, chỉ thấy Lâm Thiên Ngạo lúc này cũng ngơ ngác nhìn về phía tên thanh niên kia, trong đôi mắt trong suốt, dường như không dám tin vào ánh mắt mình, thậm chí đã có chút ướt át.

Lý Vân Diệc ngạc nhiên nhìn đối phương, sau khi suy đoán ra thân phận đối phương, đồng thời trên khuôn mặt hắn hiện lên sự kinh hãi cùng không dám tin tưởng.

- Dịch, Dịch nhi…Là con sao?

Thanh âm Lâm Thiên Ngạo run run lên. Khuôn mặt Lâm Dịch có chút kích động đi lên phía trước, trong miệng nói:

- Gia gia.

Lâm Thiên Ngạo ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, một lúc lâu sau mới phá lên cười nói. Nụ cười vô cùng sảng khoái:

- Tốt, tốt…Ha ha. Tốt!

Liên tục ba từ tốt, có thể biết được tâm tình hiện giờ của Lâm Thiên Ngạo.

Bạch Tiểu Thiên, ba người Ô Lâm Thanh cũng ngơ ngác nhìn Lâm Dịch một lát rồi đều nở nụ cười.

- Dịch ca, để mọi người ngồi xuống đi.

Lâm Phỉ đột nhiên mở miệng cười nói.

Lâm Dịch vội vã gật đầu, nói:

- Đúng đúng, các vị tiền bối, mời ngồi.

Trong mắt năm người, Lang Sa cho dù như có kinh diễm thì bọn họ cũng đã quen thuộc. Thế nhưng Lâm Phỉ này, khi bọn họ nhìn thấy đã bị khí chất trên người nàng hấp dẫn. Ánh mắt đều lộ ra thần sắc kinh diễm.

- Dịch nhi, vị cô nương này là?

Lâm Thiên Ngạo nghi hoặc nhìn Lâm Phỉ, dò hỏi.

Lâm Dịch mỉm cười, quay đầu lại nói với Lâm Phỉ:

- Phỉ nhi, mau tới ra mắt gia gia.

Lâm Phỉ đang cười nghe vậy tức thì ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ ửng, len lén nhìn thoáng qua năm người kia. Lúc này mới đi tới trước mặt Lâm Thiên ngạo, nhẹ nhàng quỳ gối nói:

- Lâm Phỉ, ra mắt gia gia.

- Gia gia?

Lâm Thiên Ngạo ngạc nhiên. một mỹ nữ như hoa như ngọc này không ngờ lại cung kính hành lễ với mình, còn gọi mình là gia gia, chẳng lẽ…

Ánh mắt hắn hiện lên sự vui mừng, nhìn về phía Lâm Dịch nói:

- Nó là phu nhân của ngươi?

Lâm Dịch nhếch miệng cười nói:

1036. Chương 1142 -1144: Nghĩ Cách Cứu Viện.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1142-1144: Nghĩ cách cứu viện.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Ân, Phỉ nhi chính là cháu dâu thứ ba của người.

Lâm Thiên Ngạo tức thì phá lên cười, vội vã tiến lên đỡ lấy Lâm Phỉ. Trong miệng liên tục cười nói;

- Ngoan, ngoan.

Dường như hắn muốn lấy vật gì ra vậy, thế nhưng vừa cúi đầu xuống, mới phát hiện ra không gian giới chỉ của mình đã sớm bị tịch thu, cả người không còn thứ gì đáng giá. Lâm Thiên Ngạo có chút xấu hổ. Lâm Phỉ đương nhiên cũng nhìn ra là Lâm Thiên Ngạo đang xấu hổ. Nàng che miệng cười nói:

- Gia gia nhất định phải chuẩn bị một phần lễ gặp mặt thật dày mới được. Phỉ nhi cũng không cần thiết phải lấy ngay.

Lâm Thiên Ngạo ngẩn ra, hảo cảm đối với cháu dâu lập tức đại thăng, vội vã gật đầu nói:

- Tốt, tốt, vậy lễ gặp mặt sau này gia gia sẽ trao cho ngươi.

- Dạ.

Lâm Phỉ cười tươi.

Thấy một màn như vậy, bốn người còn lại đều tươi cười, mà Lang Sa có chút ước ao nhìn Lam Phỉ, ánh mắt có chút buồn bã.

Lâm Dịch quay đầu nhìn thấy biểu tình của Sa, hắn suy nghĩ một chút, hít sâu một hơi, quay đầu cười nói:

- Sa nhi, nàng còn không mau qua đây.

- Sa nhi?

Lang Sa bất thình lình bị một câu xưng hô thân thiết làm cho sửng sốt. Lập tức khuôn mặt đỏ ửng, sơn băng mỹ nhân vừa rồi tức thì biến mất.

Lý Vân Diệc ở bên cạnh lại trợn mắt nhìn, không dám tin tưởng nhìn Lang Sa.

Lang Sa do dự một chút, cũng tiên lên đứng trước mặt Lâm Thiên ngạo, nói:

- Gia gia. Lang Sa xin ra mắt người.

Lâm Thiên Ngạo cũng không có phản ứng, lần đầu tiên gặp mặt, hai người còn không quá thân thuộc. Thế nhưng qua nửa năm ngắn ngủi, đối phương không ngờ lại biến thành cháu dâu mình a? Sự chuyển biến này cũng quá nhanh đi a.

- Tốt, tốt, ngoan, sau này lễ gặp mặt sẽ đưa cho ngươi cùng lúc với Phỉ nhi.

Mặc kệ nói như thế nào, có người vợ mỹ lệ như vậy, chung quy đều vô cùng hài lòng. Khuôn mặt Lâm Thiên Ngạo hiện tại cười toe toét, bộ dáng uể oải vừa rồi đã biến mất không còn sót lại một chút nào.

- Được rồi, hàn huyên thì dừng lại ở đâu đi. Mọi chuyện cụ thể đợi sau này rồi nói. Trước tiên rời khỏi nơi này đã.

Thấy mọi người đang vui vẻ, lúc này Lâm Dịch mới mở miệng nói.

Đám người Lâm Thiên Ngạo lấy lại tinh thần, lúc này mới nhớ tới ở chỗ này không an toàn, khuôn mặt cả đám trầm xuống, gật đầu.

- Dịch nhi, con có tính toán gì không? Chúng ta làm sao rời khỏi đây?

Lâm Thiên Ngạo hỏi.

- Cứ như vậy trực tiếp rời đi là được.

Lâm Dịch nói.

- Cứ như vậy mà rời đi?

Lâm Thiên Ngạo ngạc nhiên nói:

- Thế nhưng nơi này chính là địa bàn của Bách Nguyên Tông a.

- Hiện tại Dịch nhi chính là tam đại đệ tử của Bách Nguyên Tông, gia gia yên tâm, chỉ cần giao cho ta là được.

Lâm Dịch cười nói.

Lâm Thiên Ngạo ngẩn người, sau đó đã thấy bóng lưng Lâm Dịch đi ra ngoài cửa.

Mấy người ngạc nhiên, thấy Lang Sa và Lâm Phỉ cũng đều đi theo phía sau Lâm Dịch, mấy người cắn răng, cũng đi theo ra ngoài.

Ngoài cửa, hai gã đệ tử Bách Nguyên Tông lúc này đang không ngừng suy đoán.

- Ngươi nói Sư thúc tổ tìm những người này làm gì?

- Chuyện này ta cũng không nghĩ ra được. Bằng vào thực lực của sư thúc, cần gì phải kiếm đám thợ mỏ này a?

- Khó hiểu, quá khó hiểu.

- Đúng là khó hiểu.

Hai người đang nói thầm, cửa đột nhiên bị đẩy ra. Hai người tức thì giật mình, cúi đầu im lặng.

Lâm Dịch đi ra đầu tiên, theo sau phía sau hắn chính là Lâm Phỉ cùng với Lang Sa và đám người Lâm Thiên ngạo.

- Ta rời khỏi nơi này, nếu như sư phụ các ngươi hỏi cứ nói là ta mang bọn họ đi.

Khi đi ra ngoài, vẻ mặt tươi cười vừa rồi của Lâm Dịch đã hoàn toàn biến mất, trở lai bộ dáng đạm mạc khi nãy.

- Dạ dạ, không biết tục danh sư thúc là gì để đệ tử còn bẩm báo?

Một gã đệ tử Bách Nguyên Tông vội vã đáp, sau đó cẩn thận hỏi.

- Y Lâm. truyện từ

Lâm Dịch thuận miệng nói ra một cái tên.

- Dạ, Y sư thúc đi thong thả.

Tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia vội vã ghi nhớ, cung kính nói.

Lâm Dịch gật đàu, lĩnh vực trong suốt tức thì từ bên trong cơ thể tràn ra bao vây mấy người chung quanh. Thân hình khẽ động, hóa thành một đạo lưu quang bay ra bên ngoài.

Sau thực hiện cứu viện phi thường thành công, một đường rời khỏi Bách Nguyên Tông căn bản không có một ai đến tra xét. Mọi người đã rời khỏi khu khai quặng, tuy rằng cũng không rõ ràng vị trí hiện tại là ở đâu, thế nhưng ít ra mọi người vẫn còn an toàn.

- Được rồi, nghỉ ngơi ở chỗ này một chút.

Lâm Dịch chỉ vào một toàn Phù Phong cách đó không xa, thần thức quét qua một chút, trên đó cũng không có người.

- Được.

Mọi người đương nhiên không có dị nghị, vì vậy dưới sự dẫn dắt của Lâm Dịch, mọi người đi vào tòa Phù Phong kia.

Chờ sau khi chân chính bước lên trên tòa Phù Phong, đám người Lâm Thiên Ngạo quay đầu nhìn về phía bản thân đã sinh sống mấy trăm năm. Nhất thời cảm thấy không dám tin tưởng đây là sự thực. Một giờ trước, bọn họ còn tưởng rằng cả đời này phải sống trong sơn động và nghe tiếng quát tháo của đám đệ tử Bách Nguyên Tông. Không nghĩ tới một giờ sau, bọn họ không ngờ lại có thể đứng trên một tòa Phù Phong, nhìn xuống phía dưới.

1037. Chương 1145 -1146: Khiếp Sợ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1145-1146: Khiếp sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nghĩ đến những năm khốn khổ gần đây, hai tròng mắt của Thanh Long thậm chí đã có một chút nước mắt. Là một cao thủ đỉnh phong trên Bạch Đế đại lục, là một người tâm cao khí ngạo, lại trải qua hơn sáu mươi năm sinh hoạt giống như thợ mỏ, có bao nhiêu sự đả kích với hắn cũng là điều dễ hiểu.

- Lâm Dịch, ta không thể không nói một câu: Mạng này của Thanh Long chính là do ngươi cấp, sau này chỉ cần ngươi nói một câu, cho dù tới đâu, lên núi đao xuống biển lửa, Thanh Long tuyệt đối không chút nhíu mày.

Thanh Long hít sâu một hơi, khuôn mặt nghiêm túc nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch vội vã nói:

- Thanh Long tiền bối quá khách khí rồi, đây chính là chuyện mà Lâm Dịch nên làm.

Mấy người khác cũng nhìn về phía Lâm Dịch.

Khuôn mặt của Bạch Tiếu Thiên có chút xấu hổ, trước đó hắn đinh lợi dụng Lâm Dịch cướp đoạt càng nhiều lệnh bài càng tốt. Cuối cùng thậm chí không tiếc những lệnh bài kia để lộ ra tin tức, gây thêm nhiều phiền toái cho Lâm Dịch. Từ chuyện này cho nên giữa hai người vẫn còn cò hiềm khích.

Nhưng mà lần này, bản thân mình dưới sự trợ giúp của đối phương chạy thoát khỏi địa ngục. Tuy rằng nguyên nhân rất lớn trong đó là Lâm Thiên Ngạo, thế nhưng hắn đối với hành vi của mình cảm thấy ngại ngùng.

- Lâm Dịch, lần này thực sự cảm ơn ngươi. Tự nhiên nhớ lại những hành vi khi trước, thực sự là xấu hổ a.

Bạch Tiếu Thiên khẽ thở dài một tiếng, đối với những hành vi của bản thân, cảm thấy khó có thể mở miệng.

Lâm Dịch mỉm cười, liếc nhìn hắn. Năm đó trong cảm nhận của hắn Bạch Tiếu Thiên cũng là một nhân vật có trọng lượng.

- Lâm Dịch chưa bao giờ trách Bạch đại nhân. Năm đó trước Ma nguyên động quật, nếu không có Bạch đại nhân hỗ trợ, sợ rằng Lâm Dịch đã bị người ta vây công. Lâm Dịch thiếu đại nhân một cái ân huệ, những hiểu lầm đó, cho thành quá khứ đi. Lâm Dịch cũng không phải là người thù dai.

Bằng vào thân phận và địa vị hiện tại của Lâm Dịch cũng không thèm tính toán nhiều với Bach Tiếu Thiên. Huống hồ, chuyện đã xảy ra nhiều năm như vậy, quả thực không cần nhắc lại nữa.

Huống chi, hiện tại nguy cơ của đại lục Bạch Đế gần ngay trước mắt, tuy rằng Bạch Tiếu Thiên không nhất định có thể giúp được gì to tát, thế nhưng thêm một người cũng thêm một phần lực lượng a.

Lý Vân Diệc ở bên cạnh nhìn Lâm Dịch, than nhẹ nói:

- Thực sự không nghĩ tới, năm đó ở trong hàn viên ta và Dịch huynh đệ hay trò chuyện, thế nhưng ba trăm năm sau, chúng ta đã ở phía sau ngươi một khoảng cách rất xa. Ha ha, chúng ta ở trên này vạn năm, quả thực là sống uổng phí rồi.

Cuối cùng, khuôn mặt hắn có chút khổ sở.

Lâm Dịch nghe xong những lời này, cũng không biết nên nói như thế nào, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng cười.

Khái khái.

Tiếng ho khan kịch liệt vang lên bên tai Lâm Dịch. Hắn quay đầu lại thì thấy gia gia Lâm Thiên Ngạo đang ho khan kịch liệt, hắn vội vã đi tới, dán bàn tay vào sau lưng Lâm Thiên Ngạo, năng lượng dũng mãnh tiến vào bên trong cơ thể Lâm Thiên Ngạo.

Khuôn mặt tái nhợt của Lâm Thiên Ngạo có chút huyết sắc, một lát sau, mới khôi phục lại bình thường. Khí sắc so với khi trước mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Dịch trong lòng âm thầm sợ hãi...Trạng thái thân thể của Lâm Thiên Ngạo, thậm chí so với những người ở đại lục Bạch Đế mạnh hơn một ít...Thế nhưng gia gia rõ ràng chỉ còn là cường giả Tinh Vị cảnh a.

Bằng vào tình huống thân thể như vậy, mà có thể khai thác khoáng thạh nhiều năm như vậy, khổ cực như thế nào có thể nghĩ ra.

- Hỗn đản.

Lâm Dịch tức giận mắng một tiếng.

Hắn vốn có dự định tìm Bách Nguyên Tông gây phiền phức. Thế nhưng tình huống hiện tại buộc hắn phải lựa chọn gia hương của mình. Chỉ có thể dựa vào thế lực Bách Nguyên Tông. Thù này, đã đinh trước là

không thể báo. Huống hồ, toàn bộ Thiên Giới đều làm như vậy. Những kẻ chiến bại đều bị người thắng dằn vặt. Không giết sạch bọn họ cũng tính là nhân từ rồi.

- Gia gia, chư vị tiền bối. Trước tiên ta giải cấm chế trên người mọi người. Sau đó rồi mới đi tiếp.

Lâm Dịch mở miệng nói.

Vừa nghe Lâm Dịch có thể giải khai cấm chế, con mắt mọi người tức thì sáng lên.

Đã từng là cường giả, vô luận là ở trên Thiên Giới đẳng cấp của bọn họ là gì. Thế nhưng ít ra thực lực của bọn họ là thông qua sự nỗ lực của bản thân mà có được. Hiện tại lại bị người ta cấm chế, toàn bộ năng lượng khổ cực tu hành liền tiêu tán, có thể tưởng tượng tâm tình của bọn họ trong lúc đó ra sao. Nếu như hiện tại có thể khôi phục. Bọn hắn tự nhiên là vui mừng.

- Vậy phiền phức Lâm lão đệ rồi.

Ô Lâm cảm kích nói.

Lâm Dịch lắc đầu nói:

- Không dám, đến đây đi.

Nói xong, bàn tay hắn lại dán vào phía sau lưng Lâm Thiên Ngạo.

Huyết sắc năng lượng nhất thời tràn ra, hoàn toàn bao bọc lấy thân thể của hai người. Một cỗ linh lực nồng dậm từ cánh tay Lâm Dịch tuôn vào bên trong cơ thể Lâm Thiên ngạo.

Lâm Thiên Ngạo cắn chặt hàm răng. Sáu mươi năm qua chưa từng có một đạo năng lượng chạy trong kinh mạch của hắn, hiện tại lại có một đám khiến cho hắn cảm thấy sự đau đớn như nứt ra. Nhưng mà Lâm Thiên Ngạo lại cố nén đau đớn, mồ hôi lớn như hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Qua một phút, thân thể Lâm Thiên Ngạo đột nhiên kịch liệt run rẩy, nhịn không được mà ngửa mặt lên huýt dài một tiếng. Thân hình đột nhiên đứng lên, bay vào không trung.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, huyết sắc năng lượng tức thì biến mất. Sau đó hắn ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Thiên Ngạo giống như cuồng long trên trời, nhất khiếu trùng thiên, một tiếng gầm rõ to truyền ra xung quanh.

Trên mặt Lâm Dịch hiện lên nụ cười hài lòng. Sau đó quay đầu nhìn về phía mọi người đang nhìn Lâm thiên Ngạo trên không trung.

Hai mắt bọn họ tỏa sáng, nhìn chằm chằm vào Lâm Thiên Ngạo, không nhịn được mà có chút khẩn trương. Không mất đi thứ gì đó, vĩnh viễn đều không biết thứ bọn họ sở hữu trân quý ra sao. Hơn sáu mươi năm bọn họ mất đi công lực, hiện tại đột nhiên có cơ hội khôi phục công lực. Tự nhiên đều khẩn trương. Tâm tình chờ mong này có thể hình dung ra.

- Thanh Long tiền bối, đến phiên người.

Lâm Dịch cười cười, vẻ mặt chờ đợi nhìn Thanh Long.

Hai con mắt Thanh Long sáng lên, liên tục gật đầu, chạy tới trước mặt Lâm Dịch.

- Lâm Dịch huynh đệ, làm phiền ngươi rồi.

Thanh Long có chút khẩn trương nói.

Lâm Dịch gật đầu cười nói:

- Đừng khẩn trương, thả lỏng một chút đi.

Nói xong, cánh tay đặt lên trên thân thể hắn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ ngắn ngủi một canh giờ, Lâm Thiên Ngạo, Thanh Long, Ô Lâm, Lý Vân Diệc, Bạch Tiếu thiên đều khôi phục công lực bản thân.

Trên khuôn mặt Lâm Dịch hiện nên nụ cười, hắn ngẩn đầu nhìn đám người Lý Vân Diệc trên không trung. Một chút tiêu hao đối với hắn không đáng kể.

Bọn họ bị áp lực khôi phục công lực từ lâu, trong lòng vô cùng vui sướng khi áp lực bao nhiêu năm cũng bị giải quyết rồi. Cũng khó trách Lâm Thiên Ngạo là một người trầm ổn lại có thể như vậy.

Lâm Phỉ đi tới bên cạnh Lâm Dịch, cũng ngẩng đầu lên nhìn không trung rồi cười. Sau đó nàng đột nhiên nói:

- Có phải là chàng muốn để cho Mộng nhi tỷ tỷ và Linh Lung tỷ tỷ đi ra bên ngoài không?

1038. Chương 1145 -1146: Khiếp Sợ.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1145-1146: Khiếp sợ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1146: Khiếp sợ. (2)

Lâm Dịch ngạc nhiên, sau đó vỗ đầu nói:

- Đúng vậy, may mà có nàng nhắc nhở.

Nói xong, tay hắn vung lên, ngân quang lóe lên, Thư Mộng và Thủy Linh Lung lúc này đang nghi hoặc xuất hiện trước mặt mọi người.

- Mộng nhi, Linh Lung.

Lâm Dịch cười cười, có chút xấu hổ nói.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung cũng không biết Lâm Dịch quên không gọi các nàng ra. Hai nàng ngẩn người một lát rồi vội vã hỏi:

- Đám người gia gia đâu?

Phi hành, đối với cường giả Tinh Vị cảnh mà nói, đó chính là thứ cơ bản. Thư Mộng vừa mới trở thành cường giả Tinh Vị cảnh cho nên khi phi hành phi thường kích động, nhưng theo thời gian, mỗi ngày phi hành cũng làm mất đi sự hăng hái của nàng.

Thế nhưng, đối với đám người Lâm Thiên Ngạo mà nói, mất đi mấy trăm năm mất đi cảm giác này. Lần thứ hai nó lại trở về bên trong cơ thể, cũng không giống với những người khác. Thậm chí so với lần đầu tiên phi hành còn khiến cho bọn hắn hưng phấn cùng với vui sướng hơn nhiều.

Bởi vậy, Thư Mộng đương nhiên không hiểu bọn họ đang làm cái gì.

Lâm Dịch khẽ cười, đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Gia gia, chư vị tiền bối.

Thanh âm của Lâm Dịch cực kỳ trầm ổn, thế nhưng lại vừa vặn chui vào bên trong tai của đám lão gia đang hưng phấn này. Thân hình của đám người Lâm Thiên Ngạo dừng lại, nghi hoặc nhìn xuống dưới. Đột nhiên phát hiện có thêm hai bóng người khiến cho bọn họ không khỏi ngạc nhiên.

Khi thấy rõ khuôn mặt hai người, cả đám tức thì kinh ngạc.

Thân hình bắn tới, xoát xoát mấy tiếng vang lên, thân hình năm người tức thì xuất hiện bên cạnh Lâm Dịch.

- Mộng nhi? Linh Lung? Các con cũng tới Thiên Giới sao?

Lâm Thiên Ngạo ngạc nhiên nhìn hai nữ tử.

- Mộng nhi, Linh Lung ra mắt gia gia cùng chư vị tiền bối.

Thư Mộng và Linh Lung cung kính thi lễ. Sau đó con mắt xih đẹp của Thư Mộng khẽ chớp chớp nói:

- Chính là Lâm Dịch mang hai người chúng con lên.

Lâm Thiên Ngạo ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, hỏi:

- Con đã trở về đại lục Bạch Đế?

Bọn họ cũng không biết chuyện Lâm Dịch trở lại đại lục Bạch Đế.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Trên thực tế ngày hôm qua mới về.

Mấy người sững sờ, một lúc lâu sau, Lâm Thiên Ngạo mới hỏi:

- Những người ở đại lục Bạch Đế vẫn khỏe chứ? Con đã mang được Mộng nhi và Linh Lung lên đây sao không tiện thể mang theo phụ mẫu con lên đây luôn?

Vừa nói tới vấn đề này, Lâm Dịch tức thì trầm mặc. Mấy người đều tiên là đợi câu trả lời của hắn, sau đó thấy hắn đột nhiên trầm mặc. Biểu tình của cả đám dần dần chuyển thành nghi hoặc, Bạch Tiếu Thiên có chút chần chờ nói:

- Đại lục Bạch Đế không phải là đã xảy ra chuyện gì đó chứ?

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn mọi người nói:

- Mọi người đều là bậc tiền bối ở đại lục Bạch Đế, lại có mối liên hệ với Bản Nguyên chi tháp, ta cũng sẽ không giấu diếm các vị nữa. Đại lục Bạch Đế đích xác đã gặp chuyện không may.

Tâm tình mấy người tức thì nhảy dựng lên, khuôn mặt chuyển thành ngưng trọng.

- Là chuyện gì?

Lâm Thiên Ngạo nghiêm túc hỏi.

- Một thế lực được gọi là Huyền Đông Thiên, không biết có mục đích gì, dường như có ý định hủy diệt đại lục Bạch Đế. Bốn Bản Nguyên chi tháp đều bị công kích. Lâm Dịch hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

- Cái gì? Thế lực ở Thiên Giới?

Khuôn mặt của mọi người tức thì kinh ngạc.

Bọn họ tự nhiên hiểu rõ, đại lục Bạch Đế so với một thế lực tại Thiên Giới nhỏ bé ra sao. Cho dù là hủy diệt nó cũng là chuyện bình thường.

- Chẳng lẽ là cừu địch của Bách Nguyên Tông?

Bạch Tiếu Thiên nhíu mày nói.

Lâm Dịch lắc đầu nói:

- Ta đã từng nói chuyện với tên đầu lĩnh của bọn người kia, dường như chuyện này cũng không có liên hệ tới Bách Nguyên Tông. Nói cách khác, mục tiêu của bọn họ, chỉ đơn thuần là muốn hủy diệt đại lục Bạch Đế.

Mọi người tức thì trầm mặc, biểu tình của cả đám dại ra. Tin tức đột nhiên xuất hiện này khiến cho bọn họ thất thần.

Một thế lực trên Thiên Giới, lại nhằm vào một thứ nguyên không gian. Phát động một lần tập kích? Loại chuyện như thế này, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nói.

- Vậy thì cuối cùng phải làm sao?

Thanh Long lo lắng hỏi.

Lâm Dịch nhíu mày, khuôn mặt cũng hiện lên vẻ lo lắng nói:

- Lúc đối phương tấn công bởi vì có sự tồn tại của ta mà bị ngăn cản. Thế nhưng nhìn vào hành vi của bọn họ, dường như nói buông tha là chuyện không có khả năng. Vì vậy, tình cảnh hiện tại của Bạch Đế đại lục là vô cùng nguy hiểm.

Khuôn mặt Thanh Long lo lắng, hỏi;

- Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?

Mấy người khác cũng có chút lo lắng, mặc kệ nói như thế nào, vô luận là Bạch Tiếu Thiên hay đám người Lâm Thiên Ngạo, Ô Lâm, Thanh Long, Lý Vân Diệc, gốc rễ của bọn họ đều là ở Bạch Đế đại lục. Hiện tại Bạch Đế đại lục phát sinh chuyện như vậy, là người đi ra từ Bạch Đế đại lục, bọn họ làm sao có thể không đi quản cơ chứ.

Lâm Dịch lắc đầu nói:

- Tạm thời cũng không có biện pháp gì. Chỉ có thể đi một bước tính một bước. Mặc kệ nói như thế nào cũng phải bảo vệ được Bạch Đế đại lục.

Câu cuối cùng của hắn lộ ra vẻ kiên định.

Tất cả mọi người đều thất thần, sau đó gật đầu đồng ý.

Lâm Thiên Ngạo trầm ngâm một lát rồi đột nhiên hỏi:

- Tổn thất ra sao?

Lâm Dịch trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Dù sao con cũng chỉ có một mình, nơi thứ nhất con chạy tới chính là Cổ Văn. Sau khi tới Cổ Văn mới biết Bản Nguyên chi tháp xuất hiện địch nhân. Sau đó mới chạy tới Cổ Thể, Cổ thuật, hoàng tộc. Thương vong lúc đó rất lớn.

Ánh mắt Lâm Thiên Ngạo lóe lên nói:

- Bao nhiêu?

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, nhìn về phía Thư Mộng, Thủy Linh Lung hội ý. Sau khi than nhẹ một tiếng rồi nói:

- Ngoại trừ ta, tỷ tỷ, phụ mẫu cùng với Ô Mông trưởng lão ở ngoài, những trưởng lão khác đều ngã xuống. Những tộc nhân bình thường tử vong ước chừng khoảng tám vạn người.

Đầu Lâm Thiên Ngạo ông lên một tiếng, hầu như không đứng vững được, lảo đảo lui về phía sau mấy bước. Hai người Ô Lâm cùng với Thanh Long phía sau hắn đồng dạng khuôn mặt cũng dại ra.

- Tám. Tám vạn người? Toàn bộ Cổ Văn, bất quá cũng chỉ có hơn mười vạn người a.

Lâm Thiên Ngạo lẩm bẩm, sau đó nghiến răng nắm tay:

- Quá độc ác, quá độc ác. Bọn họ đều là người thường, không chút năng lực phản kháng a. Bọn hắn sao lại có thể hạ thủ được cơ chứ?

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Mục đích của bọn họ chính là hủy diệt toàn bộ diện vị này. Toàn bộ sinh linh ở diện vị này bọn hắn cũng không thèm để ý tới, chứ đừng nói là tám vạn người.

Lâm Thiên Ngạo cắn răng, trầm mặc.

- Vậy những địa phương khác tổn thất ra sao?

Lý Vân Diệc vội vã hỏi, vẻ mặt hắn lo lắng, tự nhiên là đang lo lắng cho Cổ thuật.

Lâm Dịch nhìn hắn, sau đó nói:

- Lý trưởng lão không cần lo lắng. Bởi vì lúc đó Lang Sa ở tại Cổ Thuật, hơn nữa Cổ Thuật có trận pháp thần kỳ, tuy rằng cũng có thương vong, nhưng cũng không lớn. Cụ thể thì tốt nhất ngươi nên hỏi Lang Sa đi. Nàng rõ hơn ta một chút.

1039. Chương 1147 -1149: An Bài.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1147-1149: An bài.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lý Vân Diệc vội vã nhìn về phía Lang Sa. Thanh âm của nàng mang theo chút bi thương nói:

- Trưởng lão Hạ Tinh vị trong trận chết chín mươi sáu ngươi, Trung Tinh vị chết mất ba mươi hai người, Đại Tinh vị mười bảy người. Tộc nhân bình thường, hơn ba vạn.

Lý Vân Diệc đứng yên tại chỗ, một lát sau nước mắt rơi xuống, hắn nắm chặt bàn tay của mình.

Mặc dù rời khỏi Cổ Thuật đã hơn ba trăm năm, thế nhưng bên trong Cổ Thuật vẫn còn huyết mạch của hắn. Những người này đối với hắn mà nói, không chỉ là tộc nhân, mà còn là hậu bối huyết mạch của hắn a.

- Hỗn đản…

Lý Vân Diệc nghiến răng nói.

Biểu tình trên mặt Bạch Tiếu Thiên cũng chuyển thành xấu xí. Hắn nhớ rõ trình tự vừa rồi trong câu nói của Lâm Dịch. Đầu tiên là Cổ Văn, sau đó là Năng rồi mới tới Cổ Thuật. Cuối cùng là hoàng tộc đế quốc. Như vậy thì hoàng tộc không biết thương tổn bao nhiêu a.

Hắn không muốn hỏi, thế nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà khàn khàn lên tiếng:

- Vậy hoàng tộc thương tổn bao nhiêu?

Lâm Dịch ngạc nhiên, sau đó rồi trầm mặc, không nói gì.

Sắc mặt Bạch Tiếu Thiên càng lúc càng trắng bệch, cuối cùng không còn chút huyết sắc nào nữa. Hắn ngơ ngác nhìn lên bầu trời, hoàng tộc của hắn chính là một gia tộc truyền thừa thực sự a. Bạch Tiếu Thiên hắn chính là người nhiều tuổi nhất trong hoàng tộc. Những tộc nhân này, mỗi một người đều là huyết mạch của hắn.

Lâm Dịch thấy sắc mặt hắn tái nhợt, không còn chút huyết sắc. Mới mở miệng nói:

- Chờ sau khi ta chạy tới thì đã chậm…Bên phía hoàng tộc, tổn thất cụ thể ta cũng không rõ lắm. Thế nhưng những người đóng giữ ở đó, toàn bộ ngã xuống.

Sắc mặt Bạch Tiếu Thiên càng thêm tái nhợt không chút huyết sắc. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi nhắm hai mặt lại, nước mắt từ trong hốc chảy ra.

Nam nhi không bao giờ rơi lệ, chỉ vì chưa tới lúc thương tâm.

Nhiều tộc nhân ngã xuống như vậy, cho dù Bạch Tiếu Thiên là nhân vật bực này cũng không nhịn được sự bi thương trong lòng.

- Vậy thì Cổ Năng thì sao?

Lý Vân Diệc mở miệng hỏi.

Bọn họ năm đó từ đại lục Bạch Đế tới nhân trung, thực lực người Cổ Năng là yếu nhất. Thậm chí ngay cả Đại Tinh vị cũng còn chưa tới, chính bởi vì năm đó một phần cũng dính dáng tới Lâm Dịch nên toàn bộ cường giả Đại Tinh Vị của Cổ Năng đã không còn ai. Từ hai trăm năm trước, những người Cổ Năng, bởi vì những kẻ thù năm xưa tìm tới trả thù mà đám cường giả còn lại cũng chết đi khá nhiều.

Năm đó bị giết còn vài người, vì vậy hiện tại chỉ còn có năm người mà thôi.

Những người chết đi đối với Lâm Dịch cũng không có quan hệ quá lớn, vì vậy khi Lâm Dịch biết tin tức cũng không hỏi nhiều.

Nhưng Tam đại truyền thừa chính là thế lực truyền thừa từ xa xưa, vô luận là quan hệ tương hỗ trong đó như thế nào, bọn họ đều là bộ tộc thủ hộ Bạch Đế đại lục. Hôm nay ngoại nhân xâm lấn Bạch Đế đại lục, một thế lực cũng quan hệ tới tổng thể thực lực của Bạch Đế đại lục. Vì vậy địch nhân lớn nhất của Cổ Năng năm đó - Lý Vân Diệc cũng không nhị được mà khẽ hỏi.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng.

- Tuy rằng địa phương thứ hai chạy tới chính là Cổ Năng, thế nhưng đáng tiếc vẫn tới muộn một bước. Toàn bộ Cổ Năng không còn lấy một người sống.

Tâm tình của mọi người lần thứ hai trầm xuống, một cổ cảm giác đau đớn không nói nên lời xuất hiện trong lòng mọi người. Một lúc lâu sau, Lâm Dịch mới hít vài một hơi, chậm rãi nói:

- Người chết cũng đã chết, việc cấp bách hiện tại của chúng ta chính là nghĩ biện pháp chống đỡ thế lực kia. Sao đó mới nghĩ tới biện pháp báo thù.

Bạch Tiếu Thiên hít sâu một hơi,sau đó chậm rãi nói:

- Thế lực kia tên gọi là gì?

Lâm Dịch nói:

- Thanh Long Bảo, Huyền Nam Thiên.

- Thanh Long Bảo?

Sắc mặt đám người Lâm Thiên Ngạo tức thì đại biến.

Bọn họ ở Thiên Giới nhiều năm, tuy rằng sáu mươi năm nay đều ở trong khu khai khoáng, thế nhưng trước đó cũng nghe qua đại danh Thanh Long bảo.

Là một thế lực nhất lưu trên Thiên Giới, không ngờ lại nhắm vào một diện vị phổ thông, cũng khó trách bọn hắn lại kinh hãi.

- Hắn, bọn hắn vì sao lại muốn hủy diệt đại lục Bạch Đế?

Mọi người nghi hoặc hỏi.

Lâm Dịch lắc đầu, hàn mang trong mắt chợt lóe:

- Mặc kệ là nguyên nhân gì, bọn họ đều phải trả một cái giá thật đắt.

Vừa nghĩ tới những người chết đi, trong lòng không khỏi giận dữ. Lâm Dịch cũng không phải là một người lạnh lùng, chỉ cần là một người có chút lương tâm, sợ rằng khi nhìn thấy cảnh đó cũng không nhịn được mà phẫn nộ.

- Dịch nhi, con có kế hoạch gì chưa?

Lâm Thiên Ngạo cau mày hỏi. Sự vui mừng khi khôi phục thực lực đã tan biến, thấy khuôn mặt Lâm Dịch hiện lên sát khí, Lâm Thiên Ngạo không nhịn được mà khẽ hỏi.

Lâm Dịch hít sâu một hơi nói:

- Cụ thể Thanh Long Bảo kia có bao nhiêu cường đại, tạm thời còn chưa rõ ràng lắm. Thế nhưng có thể khẳng định một điều, đó chính là một thế lực phi thường cường đại. Chỉ bằng thực lực hiện tại của chúng

ta, đừng nói là đả thương tới gân cốt, cho dù chống đỡ sự tấn công đại lục Bạch Đế của bọn họ, cũng khiến cho chúng ta sứt đầu mẻ trán rồi…Vì vậy, chúng ta phải nhanh chóng đề cao thế lực bản thân.

Mấy người còn lại đều gật đầu, Bạch Tiếu Thiên chau mày một lát rồi nói:

- Ý ngươi muốn dùng thực lực của Bách Nguyên Tông?

Lâm Dịch có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, lập tức thoải mái. Làm kẻ chấp chưởng đại lục Bạch Đế nhiều năm, có thể nhìn thấu điểm này cũng không có gì là lạ.

Lúc này hắn mởi gật đầu nói:

- Không tồi, lúc đầu con và tên đầu lĩnh chạm mặt hắn lại tưởng con là Kỳ Dương. Có thể thấy được hắn cùng với đám người cao tầng của Bách Nguyên Tông chưa từng gặp nhau, con nghĩ nếu như chuyện này khi hắn nói cho Thanh Long Bảo biết, bọn họ cũng không dám vọng động. Dù sao, Bách Nguyên Tông ở Đông Nam Thiên coi như là thế lực có uy tín lẫn thực lực.

Bạch Tiếu Thiên nhíu mày, một lúc lâu sau lại lắc đầu nói:

- Cách thức có chút không thích hợp. Nếu như Bách Nguyên Tông có thể trấn nhiếp Thanh Long Bảo, nếu như bọn hắn không muốn hỗ trợ chúng ta, mà lại đi giúp Thanh Long Bảo tự mình xuất thủ hủy diệt đại lục Bạch Đế cũng là chuyện không có khả năng. Đối với Bách Nguyên Tông mà nói, đại lục Bạch Đế chỉ là một trong những diện vị trên danh nghĩa bọn hắn quản lý mà thôi. Trên Thiên Giới này cực kỳ coi trọng lợi ích, nếu như vì một người mà muốn Bách Nguyên Tông đối đầu với Thanh Long Bảo, chỉ sợ là chuyện không có khả năng.

Lâm Dịch nghe vậy khẽ cau mày, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Thực không dám dấu, Lâm Dịch cũng có chút lo lắng. Thế nhưng đại lục Bạch Đế chính là thứ trong tay Bách Nguyên Tông, nếu như không có Bách Nguyên Tông hỗ trợ, chỉ sợ chúng ta căn bản không có thế lực nào có thể dùng. Vô luận là kết quả ra làm sao, chung quy vẫn nên thử một chút.

Bạch Tiếu Thiên nghe vậy nhíu mày, một lát sau mới than nhẹ một tiếng nói:

- Đối đầu trực diện với Thanh Long bảo, quả thực là có chút khó khăn.

- Về điểm này, mọi người có thể yên tâm. Nếu như thế lực khác thì Bách Nguyên Tông có thể nhường một chút. Thế nhưng đối phương lại là Thanh Long Bảo, vậy thì cho bọn hắn một trăm lá gan bọn hắn cũng không dám.

1040. Chương 1147 -1149: An Bài.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1147-1149: An bài.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1148: An bài. (2)

Trong lúc hai người đang đau đầu, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, mọi người nhất thời quay đầu lại thì thấy Lâm Phỉ mở miệng.

Lâm Phỉ nhíu mày, nhìn Lâm Phỉ ngạc nhiên nói:

- Phỉ nhi, nàng nói thế là ý gì?

Những người khác đều kỳ quái nhìn Lâm Phỉ, nói Thanh Long Bảo là thế lực đệ nhất thế giới cũng không quá đáng. Thế nhưng Bách Nguyên Tông thế lực so với Thanh Long Bảo yếu hơn rất nhiều, hết lần này tới

lần khác lại ngạnh kháng với đệ nhất thế lực? Kỳ Dương chẳng lẽ là người ngu ngốc? Hoặc là trong đó có ẩn tình gì đó?

Lâm Phỉ nhìn thoáng qua mọi người, sau đó mới nói:

- Chư vị có điều không biết, nói tới những điều này phải nhớ tới sự phân chia thế lực của Hậu Thiên Giới.

Lâm Phỉ sắp xếp từ ngữ một lát, rồi mở miệng nói:

- Trước Ngũ Thần Biến, Thiên Giới chủ yếu phân thành năm trận doanh. Phân biệt là thế lực Thanh Long Thần ở Huyền Đông Thiên và Đông Bắc Thiên. Bạch Hổ Thần ở Huyền Tây Thiên và Tây Bắc Thiên. Chu Tước Thần ở Huyền Nam Thiên và Tây Nam Thiên. Huyền Vũ Thần ở Huyền Bắc Thiên. Thủ phủ của Hoàng Long Thần ở dưới Loạn Tinh hải, cùng với thế lực của Hắc Long Thần ở Đông Nam Thiên. Nhưng mà trong năm trận doanh này, trừ thủ phủ Hoàng Long Thần ở Loạn Tinh hải năm đó ở vị trí trung lập thì Thanh Long Thần, Chu Tước Thần, Huyền Vũ Thần, ba trận doanh này gắn bó thành một mạch. Mà Bạch Hổ Thần cùng với Hắc Long Thần này đối địch với nhau.

- Năm đó bởi vì thực lực của Hoàng Long Thần mạnh nhất, sự trung lập của bọn hắn cũng khiến cho những trận doanh khác cũng không dám tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ. Tuy rằng thế lực và thế lực đều là một chữ giống nhau, thế nhưng thực lực lại không giống như vậy.

Lâm Phỉ nói xong thở dài một hơi. Rồi chậm rãi nói:

- Đáng tiếc, sau đó Hoàng Long Thần cũng giống như Tam thần khác, dẫn tới Ngũ Thần biến, Bạch Hổ Thần và Hắc Long Thần đều thần hình câu diệt.

Nói tới thời gian đó, trong mắt Lâm Phỉ hiện lên sự thống khổ. Điều này cũng không tránh khỏi con mắt của Lâm Dịch, hắn biết Lâm Phỉ trải qua Ngũ Thần biến, chỉ là thời gian đó nàng là Hân Dao mà không phải là Lâm Phỉ mà thôi.

Ánh mắt Lâm Dịch hiện lên sự nhu hòa, nhẹ nhàng cầm tay Lâm Phỉ. Lâm Phỉ ngạc nhiên, cảm kích nhìn Lâm Dịch. Sau đó rồi lắc đầu, biểu thị bản thân mình không có việc gì, rồi mới hít sâu một hơi, tiếp tục nói:

- Nam Thiên là phạm vi thế lực của Hắc Long Thần. Năm đó Ngũ Thần biến tuy rằng dẫn đến Hắc Long Thần thần hình câu diệt, thế nhưng thủ hạ thần cấp của hắn trên Đông Nam Thiên cũng không có ngã xuống. Có thể nói, hiện tại Đông Nam Thiên vẫn là phạm vi thế lực của Hắc Long Thần.

- Mà Thanh Long Bảo kia chính là thế lực hàng đầu của Thanh Long Thần. Mà Thanh Long Thần, năm đó là kẻ khơi mào Ngũ Thần biến. Bởi vậy, vô luận là Huyền Tây Thiên, Tây Bắc Thiên, những cường giả Thần Cấp ở Tây Bắc Thiên hay Đông Nam Thiên đối với Thanh Long Thần đều cực kỳ cừu thị. Hiện tại móng vuốt của Thanh Long bảo lại kéo tới Nam Thiên, đây chính là một cái tát vang dội vào mặt những cường giả Thần Cấp, vì vậy, cho dù như thế nào đám Thanh Long Bảo kia cũng không dám dương oai. Vậy không cần phải nói tới hợp tác.

Lâm Phỉ nói một phen, khiến cho những người khác sợ run. Những điều Lâm Phỉ nói, cho dù người sinh sống vạn năm trên Thiên Giới cũng không nhất định đã nghe qua. Nhất thời mọi người không biết nên làm như thế nào.

Qua một lúc lâu sau, Bạch Tiếu Thiên ho khan một tiếng, nhíu mày nói:

- Thuật lại dù sao cũng chỉ là thuật lại. Sự thực có đúng như thế hay không còn cần phải nghiệm chứng. Cũng không thể dựa vào điều này a.

Bạch Tiếu Thiên cũng không biết bản thân Lâm Phỉ chính là cường giả Thần Cấp, đương nhiên sẽ cho rằng, những lời nàng nói đều là truyền lại từ xưa, không có chứng cớ xác thực.

- Đây cũng không phải là truyền thuyết mà là sự thực.

Lâm Dịch lắc đầu, những lời này khiến cho đám người Lâm Thiên Ngạo, Bạch Tiếu Thiên sững sờ.

- Dịch nhi, con, con có thể xác định?

Lâm Thiên Ngạo cũng có chút hoài nghi. Dù sao, tương truyền về ngũ thần bọn họ cũng có nghe qua. Thế nhưng trong đó có bao nhieu sự thực a? Bằng vào một câu nói của cháu dâu lần đầu tiên gặp mặt liền nhận định đây là sự thực, liệu có chút qua loa quá hay không?

- Gia gia, lời của Phỉ Nhi muội muội chính là thật.

Thư Mộng và Thủy Linh Lung lúc này cũng nói thêm vào.

Như thế lại càng khiến cho đám người Lâm Thiên Ngạo ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn phu thê bốn người. Thực sự không lý giải được.

Đám người Lâm Thiên Ngạo không biết thực lực hiện tại của Lâm Phỉ, đương nhiên không thể tin được nàng. Nhưng mà Thư Mộng, Thủy Linh Lung lại hiểu rõ thực lực của nàng.

- Ta cũng tin tưởng những lời của Phỉ nhi muội muội.

Cuối cùng, Lang Sa vẫn thường xuyên trầm mặc không ngờ lại lên tiếng.

Như thế lại khiến cho đám người Lâm Dịch ngạc nhiên, không khỏi nhìn về phía nàng.

Khuôn mặt Lang Sa tức thì hồng lên, những lại lập tức khôi phục lại như thường. Nàng đương nhiên không phải tin tưởng vào Lâm Phỉ mà là tin tưởng vào Lâm Dịch mà thôi.

Đám người Lâm Thiên Ngạo ngạc nhiên, Bạch Tiếu Thiên cười khổ nói:

- Nếu như Lâm Phỉ tiểu thư chắc chắn như vậy, vậy thì chúng ta có tin tức tốt rồi. Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào? Trực tiếp đi tìm Kỷ Dương sao? Với thân phận của chúng ta…

Tuy rằng đối với Bách Nguyên Tông này oán hận của mọi người đối với nó cũng không nhỏ dù sao bọn họ cũng ăn không ít quả đắng từ Bách Nguyên Tông.

Nghe thấy Bạch Tiếu Thiên hỏi, Lâm Dịch cũng có chút khó khăn. Bọn họ bị phong ấn thời gian dài như vậy, hơn nữa ở Thiên Giới lao động chân tay, vốn thực lực không mạnh hiện tại lại yếu tới mức đáng thương. Thành thật mà nói, cũng không giúp được cái gì. Như vậy nên an bài bọn họ ra sao đây? Đưa về đại lục Bạch Đế? Hay là trực tiếp mở một tòa Phù Phong trên Thiên Giới cho bọn họ ở lại?

Lâm Dịch suy nghĩ một lát rồi nói với Lâm Thiên Ngạo:

- Gia gia, mọi người dự định tiếp tục ở lại Thiên Giới hay là trở lại đại lục Bạch Đế? Nếu như ở lại Thiên Giới thì con sẽ thay mọi người tìm một tòa Phù Phong. Mọi người liền ở trên này, an tâm mà dưỡng thương tu hành, nếu như mọi người lựa chọn trở lại đại lục Bạch Đế, con sẽ mang mọi người trở lại.

Vấn đề này khiến cho những người chung quanh ngạc nhiên. Bọn họ nhìn nhau vài lần, trầm ngâm một lát, Lâm Thiên Ngạo mới nói:

- Chúng ta ở lại Thiên Giới, ở đại lục Bạch Đế cũng không có chuyện gì. Trên Thiên Giới tuy rằng cũng không giúp được gì. Thế nhưng ít ra thực lực có thể khôi phục nhanh hơn một chút.

- Vậy còn những vị tiền bối khác?

Lâm Dịch nhìn về phía những người khác.

Những người còn lại nhìn nhau vài lân, đều gật đầu nói:

- Đều ở lại Thiên Giới đi a.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy thì chúng ta mau chóng xuất phát đi a. Cách Bách Nguyên Tông không xa có một ít Phù Phong, chúng ta lên đó.

- Làm phiền ngươi rồi, Lâm Dịch.

Bạch Tiếu Thiên cười nói với Lâm Dịch. Lâm Dịch cười lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn trời, nói:

- Đi thôi.

Nói xong, mọi người liền bay lên bầu trời, hướng về một phương hướng khác bay đi.

1041. Chương 1149 : An Bài. (3)

Chương 1149: An bài. (3)

Huyết sắc quang mang ần ầm phóng lên cao. Sau đó chợt nở rộ trên không trung, hóa thành bốn mươi chín đạo ngân quang bay về phía chân trời. Bao phủ toàn bộ tòa Phù Phong khiến cho quang tráo sáng ngời. Linh lực chung quanh tức thì điên cuồng vận chuyển, so với khi trước nồng đậm hơn vài phần.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, chậm rãi thu hồi năng lực của bản thân. Nói:

- Gia gia, sau này mọi người ở lại nơi này tu hành. Con đã tạo cấm chế, không có thực lực ngoài Hư Thần Cảnh đừng nghĩ tới việc mạnh mẽ phá vỡ.

Nói xong, ngân quang trên tay hắn chợt lóe, trên tay xuất hiện bảy khỏa Linh Tinh đưa cho Lâm Thiên Ngạo nói:

- Gia gia, đây chính là Linh Tinh, năng lượng cung cấp cho trận pháp. Bảy khỏa bình thường có thể chống đỡ mấy trăm người công kích. Người cầm lấy đi.

- Khổ cực cho con rồi.

Lâm Thiên Ngạo cười tiếp lấy, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười tự hào. Nhìn tôn tử của mình càng ngày càng thấy thỏa mãn. Làm một gia gia ai mà không hi vọng nhìn thấy tôn tử mình có tiền đồ? Quang vinh a.

- Lâm huynh đệ, làm phiền ngươi rồi.

Lý Vân Diệc sợ hãi nhìn linh lực chung quanh mà than nhẹ, ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch có thêm chút kính nể. Bọn họ hiện tại vẫn không biết đẳng cấp hiện tại của Lâm Dịch, thế nhưng bọn họ cũng không có hỏi. Mà chỉ cảm giá năm đó tiểu tử ở trước mặt mình, tới lúc này đã trưởng thành, trở thành một nhân vật mà bọn hắn kính ngưỡng. Không ai không khỏi ước ao thiên tư của hắn, năm đó thiên tư của Bạch Đế vương cũng không có tốt như vậy a.

Lâm Dịch cười gật đầu:

- Các vị trưởng bối quá khách khí rồi, nơi này đã cách xa Bách Nguyên Tông, lại có trận pháp phù hộ tương đối an toàn, Lâm Dịch chúc mọi người nhanh chóng đề thăng thực lực, khôi phục tới trạng thái năm đó.

Con mắt mấy người sáng lên, muốn khôi phục trạng thái năm đó không ai mà không muốn. Đối mặt vơi những lời đàm tiếu khinh thường, từ khi lên tới Thiên Giới bọn họ lại trở thành hạ nhân. Hiện tại lại mượn lực người khác mới có thể miễn cưỡng chạy trốn khỏi địa ngục. Sau khi nghe thấy những lời nói của Lâm Dịch, trong lòng bọn họ đều nghẹn lại. Tu hành, nỗ lực tu hành, thế giới này chính là thế giới cường giả vi tôn. Có thực lực thì có tất cả.

Thấy sự kiên đinh trong ánh mắt mọi người, hắn hít sâu một hơi rồi nói:

- Trước tiên Lâm Dịch xin cáo từ, khi nào có tin tức mới nhất, Lâm Dịch sẽ thông tri cho chư vị.

- Được rồi. Dịch nhi, tất cả phải cẩn thận.

Lâm Thiên Ngạo quan tâm nói.

- Dạ, con biết rồi gia gia.

Lâm Dich gật đầu nói.

Thư Mộng, Thủy Linh Lung đi tới trước mặt Lâm Thiên Ngạo nói:

- Gia gia, chúng con đi trước, người phải bảo trọng.

- Tốt tốt, ngoan. Đi đi. Đi đi.

Lâm Thiên Ngạo hớn hở nói.

- Gia gia bảo trọng.

Lâm Phỉ cũng tiến lên thi lễ. Lâm Thiên Ngạo cũng hớn hở gật đầu.

Lang Sa ở bên kia thì hành lễ với Lý Vân Diệc nói:

- Đại trưởng lão bảo trọng.

Lý Vân Diệc hiện tại đối với Lang Sa vô cùng thỏa mãn, liên tục gật đầu cười nói:

- Tốt, tốt. xem tại

Nói xong, ánh mắt nhìn về phía đám người Lâm Dịch noi:

- Nha đầu. Ngươi thích tên tiểu tử Lâm Dịch kia sao?

Khuôn mặt của Lang Sa tức thì đỏ lên, có vài phần hoảng loạn nói:

- Không, không có. Không có. Trưởng lão. Người nói cái gì?

Lời nói cuối cùng có chút nổi giận.

Lý Vân Diệc cười ha hả, sau đó nói:

- Lâm Dịch chính là một đại nhân vật. Nếu như thực sự thích hắn, phải nắm chặt lấy. Lang Sa mà ta biết không phải là một người con gái chỉ biết nhăn nhó.

Khuôn mặt Lang Sa đỏ bừng, một lúc lâu sau mới hành lễ, đi tới đám người Lâm Dịch.

- Cáo từ.

Lâm Dịch chắp tay lần thứ hai, hóa thành một đạo lưu quanh, cùng với mấy nữ tử bay lên trên không trung. Nhìn đám người Lâm Dịch biến mất, khuôn mặt Lâm Thiên Ngạo vẫn mang theo vẻ mặt tươi cười.

- Ta hiện tại lại có chút ái mộ ngươi, tiểu tử nhà ngươi có một tôn tử tốt a.

Ô Lâm đi tới bên người Lâm Thiên Ngạo, ngẩng đầu nhìn bóng lưng mấy người Lâm Dịch, vừa cười vừa nói.

Lâm Thiên Ngạo cười ha hả, sau đó mới chắp tay nói với mấy người;

- Chúng ta bị nhốt nhiều năm như vậy, lần này dựa vào vãn bối mà chạy trốn. Thành thực mà nói, con mẹ nó quả thực mất mặt. Sau này cần phải nỗ lực, không nói tới vượt qua Dịch nhi, chí ít cũng không thể tạo thêm phiền phức cho hắn. Ha ha.

Mấy người khác đều bật cười ha hả. Sáu mươi năm này, không những không làm mất nhuệ khí của bọn ho, mà còn thành lập một mối quan hệ gắn kết giữa bọn họ.

- Dịch ca, hiện tại chàng muốn đi tới Bách Nguyên Tông sao?

Trong lúc phi hành, thanh âm của Lâm Phỉ vang lên bên tai Lâm Dịch.

Lâm DIch sửng sốt, sau đó mới gật đầu nói:

- Đúng vậy, có những lời nàng nói khiến cho ta an tâm hơn. chỉ là nếu như Kỳ Dương cũng không dám thoái nhượng, vậy những đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông kia chúng ta cứu bọn họ cũng không có việc gì chứ?

Lâm Dịch lại nghĩ tới những đệ tử Thanh Nguyên Kiếm Tông kia, không khỏi nhíu mày, tức giận.

Lâm Phỉ có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đây là hai chuyện khác nhau. Thanh Nguyên Kiếm Tông và Bách Nguyên Tông, mâu thuẫn giữa hai môn phái chính là thuộc về Đông Nam Thiên. Nếu như chàng muốn cứu đương nhiên không thành vấn đề. Thế nhưng cứ như vậy thì Kỳ Dương sẽ nghĩ ra sao? Đối mặt với Thanh Long Bảo hắn cũng không dám thoái nhượng. Nhưng nếu như không để ý tới đám người Thanh Long Bảo tiến vào hủy hoại đại lục Bạch Đế. Dù

sao cường giả Thần Cấp cũng không thể sai khiến, dù sao thế lực ở Thanh Long Bảo cũng không ở gần một chỗ.

- Nhưng mà, nếu như chỉ cứu đám người gia gia. Mục tiêu của chàng dù sao đi nữa cũng đã hoàn thành, hơn nữa Kỳ Dương cũng sẽ không vì vài người mà phát sinh hiềm khích. Chí ít ở trong lòng hắn hắn cũng không đứng ở cùng trận tuyến với chúng ta. Tại thời điểm đối địch, không có cách nào đảm bảo sự an toàn của đại lục Bạch Đế.

Lâm Dịch nghe xong khẽ sửng sốt, một lát sau mới cười khổ nói:

- Đúng vậy, ta quả thực nghĩ có chút thiếu chu đáo. Nếu không có nàng, sợ rằng ta đã phạm phải một lỗi quan trọng.

Lâm Phỉ cười lắc đầu nói:

- Dịch ca không nên tự coi nhẹ mình, dù sao Dịch ca và những người đó từng có tình đồng môn. Thấy bọn họ khổ sở tự nhiên cũng sẽ động lòng trắc, nhưng Phỉ nhi cùng bọn chúng không thân không quen, tự nhiên cũng rõ ràng hơn một chút.

Lâm Dịch cười lắc đầu, chợt khẽ thở dài một tiếng, không hỏi nữa.

Lâm Phỉ dừng lại một chút, đột nhiên cắn môi nữa:

- Dịch ca, muội phải rời khỏi đây một đoạn thời gian.

Lâm Dịch sửng sốt, nói:

- Rời khỏi đây? Đi chỗ nào?

Hai hài lông mi của Lâm Phỉ nhíu lại, lại có vài phần ngưng trọng:

- Chuyện này rất dài, Dịch ca tạm thời không nên biết nhiều. Muội đi nhanh thì mấy tháng, lâu là một năm. Dịch ca, chàng phải tự bảo vệ tốt cho bản thân mình.

Thấy nàng nói như vậy, Lâm Dịch tức thì nhíu mày nói:

- Lâu như vậy sao?

Từ khi hắn quen biết Lâm Phỉ, thời gian hai người xa nhau chưa bao giờ dài như vậy.

Trong mắt Lâm Phỉ mang theo sự không nỡ, nói:

- Phỉ nhi cũng không muốn, nhưng sự việc trọng đại, hơn nữa còn liên quan tới Dịch ca…Chuyến này, Phỉ nhi nhất định phải đi.

1042. Chương 115 0-1152: Diễn Trò.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1150-1152: Diễn trò.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Vừa nghe việc này liên quan tới bản thân mình, Lâm Dịch tức thì ngừng lại.

Thư Mộng, Thủy Linh Lung, Sa ở bên cạnh thấy hai người đột nhiên ngừng nói, không khỏi nghi hoặc.

- Lâm Dịch, làm sao vậy?

Thư Mộng bay về phía trước, nghi hoặc hỏi.

Lâm Dịch nhìn nàng một cái, sau đó lắc đầu, nhìn về phía Lâm Phỉ nói:

- Có nguy hiểm không?

Lâm Phỉ sửng sốt, tức thì lắc đầu cười nói:

- Dịch ca, chàng quên thực lực của muội rồi sao? Yên tâm đi, muội không có việc gì.

Lâm Dịch nghe vậy hít sâu một hơi, nói:

- Mặc kệ là chuyện gì, dù quan trọng như thế nào cũng phải bảo vệ tốt cho chính bản thân mình. Hiểu chưa?

Lâm Phỉ cảm động gật đầu.

Thư Mộng mở to mắt, nói:

- Phỉ nhi muội muội phải rời khỏi đây sao?

Lâm Phỉ nhìn nàng gật đầu, sau đó hành lễ với ba người nói:

- Phỉ nhi có chuyện quan trọng nên phải rời đi, Dịch ca sẽ giao ấy vị tỷ tỷ chiếu cố rồi.

Đám người Thư Mộng vội vã nâng nàng lên, Thủy Linh Lung có chút trách cứ nói:

- Muội nói cái gì đó? Lâm Dịch chính là phu quân của muội, cũng chính là phu quân của chúng ta a? Người một nhà sao có thể nói như vậy? Nếu còn nói như vậy, sau này chúng ta không thèm để ý tới muội.

Tuy rằng biết Lâm Phỉ chính là cường giả Thần Cấp, thế nhưng Thủy Linh Lung và Thư Mộng lần đầu tiên lên Thiên Giới, đương nhiên cũng không rõ hàm nghĩa chân chính của cường giả Thần Cấp. Sự kính nể đối với nàng sẽ không từ đáy lòng. Mọi người đều là thê tử của Lâm Dịch, đều là người một nhà, đương nhiên cũng sẽ không sinh ra sự sợ hãi.

Lâm Phỉ nghe vậy tức thì ngạc nhiên, sau đó mới cảm kích nhìn về phía Thủy Linh Lung. Thủy Linh Lung nói những lời này đã chân chính coi nàng là người một nhà.

- Mộng nhi tỷ tỷ, không bằng hiện tại Phỉ nhi đề thăng thực lực của tỷ đi a.

Lâm Phỉ nhìn về phía Thư Mộng nói.

Thư Mộng ngạc nhiên, sau đó lại nhíu mày nói:

- Có phiền phức hay không? Nghe ngữ khí của muội, chuyện lần này khẳng định vô cùng quan trọng. Nếu như tổn thương tới nguyên khí, thì tạm thời không cần. Có Lâm Dịch ở đây, ta nghĩ cũng không có ai có thể uy hiếp tới chúng ta.

Lâm Phỉ cười lắc đầu nói:

- Yên tâm đi, rất đơn giản.

Nói xong, nàng nhìn một tòa Phù Phong cách đó không xa, nàng chỉ vào đó rồi nói:

- Vậy thì đi vào tòa Phù Phong kia đi.

Thấy Lâm Phỉ kiên trì, những người khác cũng không có nhiều lời, liền hướng về phía tòa Phù Phong bay đi.

Lâm Phỉ nhấc tay phá cấm chế, sau đó nói với Thư Mộng:

- Tỷ tỷ, toàn thân thả lỏng, những cái khác giao cho Phỉ nhi là được.

Thư Mộng gật đầu có chút khẩn trương, nàng hít sâu một hơi rồi nói:

- Vậy thì làm phiền Phỉ nhi muội muội rồi.

Nói xong, nhắm hai mắt lại.

Lâm Phỉ nhấc tay điểm một cái, ngón tay điểm vào trên trán của Thư Mộng.

Tức thì thấy biểu tình trên mặt Thư Mộng chấn động, toàn bộ thân thể khẽ run lên. Một cỗ linh lực nồng đậm tới cực điểm tức thì xuất hiện.

Biểu tình trên mặt Lang Sa hơi đổi, cường độ của cỗ linh lực này vượt xa dự liệu của nàng. Đối với người không biết thực lực của Lâm Phỉ mà nói, tạo thành đả kích thật lớn.

Linh lực điên cuồng khởi động, chui vào bên trong thân thể Thư Mộng.

Thân thể của Thư Mộng dưới tác dụng của cỗ linh lực mạnh mẽ này tức thì bay lên. Khuôn mặt Lâm Phỉ bình tĩnh, ngón tay phải vẫn điểm nhẹ lên trán Thư Mộng, dường như mọi việc đối với nàng không hề tốn một chút khí lực nào.

Thời gian trôi qua, linh lực ngày càng mạnh mẽ, mà thực lực của Thư Mộng bằng cảm giác cũng có thể thấy nó đang được mạnh mẽ đề thăng.

Aaa...

Thư Mộng thống khổ đột nhiên gào lên một tiếng.

Ánh mắt Lâm Dịch tức thì căng thẳng, Thủy Linh Lung và Lang Sa đều không nhịn được mà tiến lên phía trước một bước.

- Thực lực đề thăng quá nhanh dẫn tới kinh mạch của tỷ ấy bị trùng kích một ít. Đây là chuyện bình thường, không cần lo lắng.

Giọng nói của Lâm Phỉ vang lên.

Mấy người lúc này mới thở ra một hơi, chỉ là tuy vậy nhưng vẫn còn chút lo lắng ngẩng đầu nhìn Thư Mộng. Lúc này khuôn mặt của Thư Mộng đã sớm biến thành đỏ au, lam sắc quang mang từ trong thân thể nàng trào ra, hoàn lẫn với linh lực màu trắng, không ngừng phun ra nuốt vào.

Trải qua một thời gian dài, tiếng gào của Thư Mộng mới dần dần dừng lại. Linh lực màu trắng cũng dần dần yếu đi.

Rốt cuộc, bạch quang tán đi, thân thể của Thư Mộng từ không trung hạ xuống.

Lâm Dịch là người có phản ứng nhanh nhất, xoát một cái thân thể Thư Mộng liền ở trong lòng hắn. Thân thể của Thư Mộng hiện tại đều bị bao phủ bởi một tầng mồ hôi, ướt đẫm quần áo.

- Mộng nhi? Mộng nhi?

Lâm Phỉ thu hồi lực lượng, đi tới vừa cười vừa nói:

- Thể lực có chút tiêu hao. Nghỉ ngơi một chút liền có thể khôi phục.

Lâm Dịch thở dài một hơi, nhìn về phía Lâm Phỉ, thấy mặt nàng vẫn mang theo nụ cười, quả thực không có tạo thành áp lực cho nàng, lúc này hắn mới thở dài một hơi.

- Khổ cho nàng rồi Phỉ nhi.

Lâm Dịch nói với Lâm Phỉ.

Lâm Phỉ lắc đầu, mặt giãn ra, cười nói:

- Dịch ca, muội phải rời khỏi đây.

- Gấp gáp như vậy sao?

Lâm Dịch ngạc nhiên hỏi.

Lâm Phỉ gật đầu, biểu tình trên mặt có vài phần ngưng trọng, nói:

- Lúc này đại sự quan trọng, không thể qua loa.

Hai hàng lông mày của Lâm Dịch nhíu lại, gật đầu nói:

- Tất cả phải cẩn thận.

- Dạ.

Lâm Phỉ gật đầu, sau đó có chút do dự, cuối cùng vẫn đi tới bên cạnh Lâm Dịch, nhẹ nhàng hôn một cái lên khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng nói:

- Khi muội không ở đây chàng nhất định phải nghĩ tới muội.

Lâm Dịch mỉm cười, hôn nàng một cái, rồi nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ta nhớ rồi.

Lâm Phỉ lúc này mới hít sâu một hơi, quay đầu nói với Thủy Linh Lung và Lang Sa:

- Hai vị tỷ tỷ, tiểu muội xin cáo từ.

- Tất cả phải cẩn thận.

Thủy Linh Lung quan tâm nói. Lang Sa thì gật đầu, thế nhưng con mắt nhìn về phía Lâm Dịch lại có chút phức tạp, chính là một chút quan tâm.

Lâm Phỉ nhoẻn miệng cười, lúc này ngân quang trên người chợt lóe, tức thì biến mất.

Thấy Lâm Phỉ rời đi, Lâm Dịch mới khẽ thở dài một tiếng, lại cúi đầu nhìn qua Thư Mộng lúc này hai mắt nhắm lại dường như đang ngủ. Sau khi suy nghĩ một lát, hắn mới nói với Thủy LInh Lung:

- Linh Lung, nàng và Mộng nhi tiến vào Hổ Thần cư đi. Thể lực hiện tại của Mộng tiêu hao rất nhiều, hiện tại lại không có biện pháp nào phi hành, phiền nàng chiếu cố nàng ấy một chút.

Thủy Linh Lung nhu thuận gật đầu đi tới, tiếp nhận Thư Mộng trong lòng Lâm Dịch. Hai hàm răng chắn một cái rồi nhìn Lâm Dịch nói:

- Muội biết thực lực của muội cũng không giúp được gì cho chàng, điều duy nhất có thể cũng chỉ có thể cầu mong chàng bình an mà thôi. Chàng nhất định phải cẩn thận.

Thấy ánh mắt quan tâm của Thủy Linh Lung, Lâm Dịch nhu hòa cười, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nàng nói:

- Yên tâm đi, phu quân của nàng rất lợi hại.

Thấ ánh mắt của Thủy Linh Lung vẫn có chút lo lắng, Lâm Dịch lại cười ha hả nói:

- Được rồi, yên tâm đi, không có việc gì đâu. Nàng cứ tiến vào Hổ Thần cư trước đi.

1043. Chương 1151 : Diễn Trò. (2)

Chương 1151: Diễn trò. (2)

Thủy Linh Lung nhẹ nhàng gật đầu, Lâm Dịch vung tay lên, ngân quang chợt óe, thân ảnh hai người biến mất không còn tung tích. Lang Sa ở bên cạnh há hốc mồm, có chút ngạc nhiên. Vừa rồi Lâm Phỉ rời đi còn chưa tính, hiện tại Thư Mộng và Thủy Linh Lung cũng dùng phương pháp này tiêu thất.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lang Sa nhìn về phía Lâm Dịch có chút quái dị.

Lâm Dịch cảm giác được ánh mắt của nàng, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

- Lâm Dịch. Ngươi chính là không gian dị năng giả sao?

Lang Sa hiếu kỳ hỏi.

Lâm Dịch ngẩn người, chợt hiểu ra ý nàng muốn nói gì. Hắn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Đó là một bảo vật. Hổ Thần Cư chính mà một diện vị giống như đại lục Bạch Đế. Chỉ là diện tích của nó nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa cách vào cửa cũng chỉ ta mới có thể nắm giữ. Vì vậy, Phỉ Nhi và Linh Lung hiện tại mỗi người đi tới một diện vị.

Sa sửng sốt nói:

- Lại có loại bảo vật như thế này sao?

Lâm Dịch cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, thời gian cũng không còn sớm nữa. Chúng ta nhanh chóng đi tới Bách Nguyên Tông đi a. Chỉ sợ chậm trễ sẽ sinh biến, không thể kéo dài thời gian hơn nữa.

Sa nhẹ nhàng gật đầu, hai người hóa thành hai đao lưu quang phá không mà đi…

Bách Nguyên Tông. Dưỡng Tâm Các.

Hai hàng lông mày của Kỳ Dương nhíu lại, nhìn về phía hai vị khách không mời mà đến. Trong mắt lộ ra một chút nghi hoặc.

Đương nhiên, sự nghi hoặc này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất. Khuôn mặt lại hiện ra chiêu bài hòa ái tươi cười.

- Ha ha. Ta còn tưởng là ai tới thăm Bách Nguyên Tông ta. Hóa ra là Lâm Dịch đại nhân và Lâm phu nhân a. Hoan nghênh, hoan nghênh…

Tiếng cười hào sảng của Kỳ Dương tryền tới. Lâm Dịch và Sa trong phòng khách đều đứng lên, quay đầu lại. Liền nhìn thấy Kỳ Dương mang khuôn mặt tươi cười hòa ái đi tới.

Nhìn dáng dấp của Kỳ Dương này, dường như đã quên sạch chuyện Lâm Dịch giết tới tận cưa.

Con mắt Lâm Dịch nhảy lên, khóe miệng nở nụ cười. Cũng chắp tay nhiệt tình cười nói:

- Không mời mà đến, hôm nay chúng ta mạo muội đến thăm, xin Kỳ đại nhân lượng thứ a.

Trong lòng Kỳ Dương khinh thường bĩu môi. Thầm nói, trước giờ ngươi chẳng phải cũng đều không mời mà tới sao. Mạo muội tới thăm? Ta chưa thấy ngươi khách khí như vậy a?

Đương nhiên, tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy. Thế nhưng lại không hề biểu hiện ra một chút tâm tư nào. Hắn cười sang sảng, nói:

- Lâm Dịch đại nhân khách khí rồi. Không đánh nhau không thành bằng hữu. Một nhân vật khách quý như thế này, Bách Nguyên Tông ta muốn mời sợ rằng cũng không được a. Lâm đại nhân có thể tự mình qua đây chính là đã cấp mặt mũi cho trên dưới Bách Nguyên Tông rồi. ha ha.

Lâm Dịch không dám nhận, nói:

- Kỳ đại nhân thực sự khách khí rồi.

Kỳ Dương cười:

- Ha ha. Lâm đại nhân, Lâm phu nhân, mau mau mời ngồi. Người đâu, dâng trà.

Một lát sau, nhất thời có một gã lục giai chiến sĩ bưng ba chén trà tới. Ba người phân biệt chủ khách ngồi xuống, đối diện với nhau.

- Ha ha. Lâm phu nhân trở lại quê hương chuyến này có thuận lợi hay không?

Kỳ Dương ha hả cười, thuận miệng hỏi một câu.

Lâm Dịch nghe vậy quả thực gãi đúng chỗ ngứa. Hắn còn đang không biết nên mở miệng như thế nào, hiện tại đối phương lại hỏi như vậy, vừa lúc ban cho hắn cơ hội.

Động tác uống trà của lâm Dịch cố ý dừng lại một chút, sau đó chậm rãi buông chén trà xuống, chợt khẽ thở dài một tiếng:

- Vốn tính là thuận lợi, thế nhưng…

Động tác này quả nhiên khiến cho Kỳ Dương chú ý. Hắn ngạc nhiên, thầm nghĩ chỉ là một đại lục nhỏ bé, lại còn có chuyện có thể khiến cho cường giả Ngưng Thần kỳ cảm thấy vướng chân vướng tay sao?

Sau khi nghĩ như vậy, Kỳ Dương không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Thế nhưng làm sao?

Lâm Dịch lại thở dài một tiếng, sau đó mới nhìn Kỳ Dương mở miệng nói:

- Thực không dám dấu, Lâm mỗ lần này mạo muội tới thăm, chính là vì chuyện này.

Nói xong, hàng lông mày của Lâm Dịch nhíu lại.

Trong lòng Kỳ Dương tức thì nhảy dựng lên, cũng chậm rãi buông chén trà xuống, nghi hoặc hỏi:

- Mời Lâm đại nhân nói rõ. Ta nghe quả thực có chút hồ đồ. Đại lục Bạch Đế chẳng qua cũng chỉ là một diện vị thứ đẳng, chẳng lẽ lại còn cái gì tồn tại khiến cho Lâm đại nhân cũng cảm thấy vướng tay vướng chân.

Lâm Dịch nghe vậy khuôn mặt hiện lên vài phần tức giận nói:

- Kỳ Dương đại nhân, khoan hãy nói tới sự kiện kia. Trước tiên chúng ta nói về một việc khác, chính là lúc Lâm Dịch mạo muội tới cửa cứu Lang Sa nhi, Lâm Dịch từng có một lần giao thủ qua với Chu đại nhân. Đã đả thương nguyên khí giữa hai bên.

Kỳ Dương nghe vậy mí mắt giật giật. Thầm nghĩ Lâm Dịch này quả thực khó lường, bản thân mình hiện tại không dự định nhắc tới cái chuyện kia, không nghĩ tới hắn lại nhắc tới.

Trong lòng thầm nghĩ, khuôn mặt của Kỳ Dương tự nhiên cũng sầm lại, cắt đứt lời của Lâm Dịch, nói:

- Không đánh không thành bằng hữu. Huống hồ chuyện này cũng là do Kỳ Dương có điều không phải dẫn tới. Nếu như mọi chuyện đã là quá khứ thì Lâm đại nhân không nên nói tới nữa đi a?

Cuối cùng nói xong, vẻ tươi cười trên mặt Kỳ Dương đã không còn.

Bách Nguyên Tông vì chuyện này có thể nói là mất hết mặt mũi, cho tới bây giờ còn đang suy nghĩ biện pháp cứu chữa. Hủy bỏ hôn lễ là chuyện không có khả năng. Bách Nguyên Tông chính là một tồn tại khổng lồ một phương, phát thiếp phạm vi lớn như vậy, cuối cùng lại đột nhiên hủy bỏ, chỉ cần tưởng tượng cũng có thể nghĩ tới danh tiếng của Bách Nguyên Tông bị tổn hại ra sao.

Hiện tại bọn Kỳ Dương chỉ có một lựa chọn duy nhất chính là chọn một nữ đệ tử tư sắc tốt giả mạo Lang Sa. Sau đó cử hành hôn lễ như bình thường. Lúc đầu tuy rằng cũng nghe thấy không ít cái tên Dưỡng Tâm các, nhưng hôn lễ không thể không hủy, chỉ có thể bù đắp một chút.

Mặc kệ nói như thế nào, Bách Nguyên Tông mất mặt là sự thực. Hiện tại Lâm Dịch lại nói tới chuyện này, cũng khó trách sắc mặt Kỳ Dương chuyển thành âm trầm.

Lâm Dịch nghe vậy gật đầu nói:

- Quả thực, không đánh nhau không thành bằng hữu. Chuyện này vốn Lâm Dịch không nên đề cập lần nữa, thế nhưng…

Nói tới đây, vẻ mặt của hắn biến thành căm giận, tức thì đứng lên nói:

- Nói như thế nào, Lâm Dịch vào Bách Nguyên Tông cũng tốt, các đại nhân Bách Nguyên Tông đuổi ta cũng tốt. Thế nhưng chung quy đây cũng là chuyện nội bộ Đông Nam Thiên chúng ta đi a? Đông Nam thiên từ trước tới nay đều là do Hắc Long Thần đại nhân lãnh đạo, cho dù là có mâu thuẫn, thế nhưng cũng là chuyện nội bộ chúng ta. Thế nhưng hôm nay…

Nói tới đó, Lâm Dịch cố dừng lại một chút, biểu hiện ra vẻ mặt bất bình.

Kỳ Dương quả nhiên ngạc nhiên, hồ nghi nhìn Lâm Dịch hỏi:

- Chờ một chút, Lâm đại nhân, ngươi nói lời này là có ý tứ gì? Cái gì mà nội bộ với ngoại bộ?

Kỳ Dương cũng nghe ra một ít chuyện không tầm thường.

Lâm Dịch thở phì phò nói rằng:

- Lúc Lang Sa trở lại quê hương, lại ngoài ý muốn phát hiện người của Thiên khác. Không ngờ lại có ý đồ phá hủy diện vị này. Nếu không phải có Lâm mỗ với Lang Sa nhi kịp thời gia nhập cuộc chiến, chỉ sợ diện vĩ này đã bị người ta phá hủy rồi.

1044. Chương 1152 : Diễn Trò. (3)

Chương 1152: Diễn trò. (3)

- Cái gì?

Kỳ Dương cả kinh, tức thì đứng bật dậy.

- Lâm đại nhân, những lời ngươi nói là thật?

Hai mắt Kỳ Dương híp lại, trong mắt lộ ra hàn quang.

Kỳ Dương ở Bách Nguyên Tông chính là chủ, mặc kệ tầm quan trọng của diện vị kia đối với Bách Nguyên Tông ra sao. Thế nhưng hắn chính là thủ lĩnh của Bách Nguyên Tông a. Nghe ý tứ của Lâm Dịch, không ngờ lại có người không biết tốt xấu, dám đến xâm lược sân nhà của hắn? Đây chả khác nào là miệt thị trần trụi đối với Bách Nguyên Tông. Cái này làm cho Kỳ Dương làm sao có thể không giận?

Kỳ Dương có thể nhường Lâm Dịch, đó là bởi vì cảm thấy chuyện này không đáng, lại thêm thực lực của hắn sàn sàn với mình. Chính là một nhân vật không biết sâu cạn, lại hay trở mặt. Hắn cho rằng cường giả Thần Cấp sẽ ra tay, thế nhưng điều này lại tuyệt không biểu thị cho Kỳ Dương chính là một kẻ có thể tùy ý để kẻ khác khi nhục. Bằng không, làm sao hắn có thể đi tới vị trí Đại Tông chủ ở Bách Nguyên Tông?

Lâm Dịch thấy biểu tình trên mặt Kỳ Dương, trong lòng mừng thầm, thế nhưng lại biểu hiện cũng cực kỳ tức giận nói:

- Lâm mỗ cảm thấy đây chính là động thủ trên đầu thái tuế mà. May mà Lâm Dịch chạy tới đúng lúc. Bằng không, chỉ sợ sân nhà của các ngài đã sớm bị phá hủy rồi.

Kỳ Dương không có một chút nào hoài nghi, chén trà trong tay tức thì nổ tung. Hắn hừ lạnh một tiếng nói:

- Thật là to gan. Không ngờ dám khi dễ Bách Nguyên Tông ta…Lâm đại nhân, lần này đa tạ ngươi đã cho bọn ta biết.

Lâm Dịch cũng vội vã chắp tay nói:

- Kỳ đại nhân khách khí rồi. Cái khác không nói, diện vị này chính là cố hương của phu nhân ta, bằng vào điểm này Lâm mỗ cũng không có khả năng trơ mắt nhìn nó bị hủy diệt. Huống chi, người mốn hủy diệt diện vị cũng không phải là người của Đông Nam Thiên.

Khuôn mặt Kỳ Dương ngưng trọng nói:

- Lâm đại nhân, hắn là người phương nào?

Lâm DỊch thở phì phò nói:

- Nói đến chuyện này lại khiến cho ta tức giận. Nếu không phải hắn chạy nhanh, Lâm mỗ tất sẽ khiến cho hắn táng thân tại chỗ…Hừ, năm đó nếu không phải quan hệ tới bọn họ, Hắc Long Thần vì sao lại chết đi?

Sắc mặt Kỳ Dương tức thì biến đổi, nói:

- Chẳng lẽ là người của Huyền Đông Thiên?

Lâm Dịch hung hăng gật đầu, con mắt lóe ra hàn quang nói:

- Nói đúng ra, phải là người của Thanh Long Bảo - Huyền Đông Thiên.

- Thanh Long bảo?

Sắc mặt Kỳ Dương tức thì đại biến.

Vừa thấy biểu tình trên mặt Kỳ Dương, trong lòng Lâm Dịch nhảy dựng lên. thầm nghĩ chẳng lẽ Kỳ Dương này nghe đại danh Thanh Long Bảo đã sợ hãi rồi?

Nghĩ tới đây, Lâm Dịch khinh thường, bĩu môi nói một câu:

- Thanh Long Bảo thì làm sao? Đông Nam Thiên này chính là địa bàn của Hắc Long Thần đại nhân, đây không phải là địa phương mà Thanh Long Bảo bọn hắn có thể khoa chân múa tay. Mọi người thường nói Thanh Long Bảo chính là thế lực đệ nhất Thiên Giới, nhưng Lâm mỗ cũng không cho là đúng. Nhất định phải tới thăm hỏi chúng một trận, xem chúng có thể làm khó dễ được ta hay không.

Nói xong, Lâm Dịch dường như không khống chế được lửa giận của mình nói;

- Hừ, năm đó kẻ đầu sỏ gây nên Ngũ Thần biến chính là tên Thanh Long Thần kìa. Bạch Hổ Thần đại nhân bị quần ẩu, Hắc Long Thần khi biết tin tức ở cách xa vạn dặm vẫn tới tương trợ. Tuy rằng cuối cùng Bạch Hổ thần đại nhân và Hắc Long thần đại nhân đều bị thần hình câu diệt, thế nhưng một phần tinh thẫn vẫn truyền thừa tới nay…Hừ, hiện nay đám đê tiện Huyền Đông Thiên này không ngờ lại rục rịch. Mục tiêu là biến thành một Hắc Long Thần khác? Lâm mỗ tuy rằng bất tài, thế nhưng cũng là một phần tử của Đông Nam Thiên. Huyền Đông Thiên bọn hắn muốn làm việc không kiêng nể gì, còn phải hỏi đôi thiết quyền của Lâm mỗ có đáp ứng hay không đã.

Kỳ Dương ngơ ngác nhìn Lâm Dịch đang nói tới đỏ mặt tía tai, nghiến răng nghiến lợi, lại có chút xấu hổ. Thành thật mà nói, hắn quả thực bị danh hào của Thanh Long bảo chấn nhiếp. Chỉ là khi nãy nghe Lâm Dịch nói, Kỳ Dương cũng biết được, năm đó Hắc Long Thần biết trước khi đi tới cứu viện Bạch Hổ Thần hẳn phải chết. Thế nhưng lại không để ý tới an nguy của bản thân. Từ đó về sau, Đông Nam Thiên ở Thiên Giới lưu truyền hai từ nghĩa khí.

Kỳ Dương chính là đại tông chủ một tông phái đứng đầu Đông Nam Thiên, loại vinh dự này lại càng mạnh mẽ hơn.

Hắn cắn răng một cái, nói:

- Lâm đại nhân, ngài có biết tại sao Thanh Long Bảo lại phải tấn công diện vị kia?

Lâm Dịch đang giận dữ, nghe vậy tức thì sửng sốt, chợt lắc đầu nói

- Điều này quả thực Lâm mỗ không rõ ràng lắm. Chỉ có thể khẳng định một điều, kế hoạch ban đầu của bọn họ bị Lâm mỗ phá hư, nhất định bọn họ còn có thể nghĩ những biện pháp mà tấn công những diện vị khác.

Đầu lông mày của Kỳ Dương nhíu lại, sau đó mới nói:

- Chuyện này vô cùng trọng đại, ta phải đi bẩm báo một tiếng cho Long Dương đại nhân. Lâm đại nhân, nếu như không còn chuyện khác, ngươi xem có thể ở lại Bách Nguyên Tông vài ngày hay không? Cũng tiện cho Long Dương đại nhân hỏi?

Lâm Dịch nghe vậy tức thì thở dài một hơi, chuyện này càng nháo lớn càng tốt. Cường giả Thần cấp nhúng tay vào, vậy sẽ không có chuyện thoái nhượng.

Chỉ là biểu tình của Lâm Dịch cũng do dự một chút, nói:

- Cũng được, Lâm mỗ chờ vài ngày cũng không sao. Không dối Kỳ đại nhân, việc này khiến Lâm mỗ vô cùng tức giận. Huyền Đông Thiên bọn hắn cũng không so được với Đông Nam Thiên chúng ta. Thanh Long Bảo kia tuy rằng thực lực mạnh mẽ, thế nhưng cũng không thể có chuyện ỷ thế hiếp người. Lâm mỗ đang định một thân một mình đi Huyền Đông Thiên, cấp cho Thanh Long Bảo bọn hắn một phần đại lễ. Nhìn xem bọn hắn có dám khinh Đông Nam Thiên chúng ta hay không.

Kỳ Dương nghe vậy cũng cảm thấy kính nể. Thầm nghĩ người này cũng là một hán tử. Bằng vào thực lực của hắn, hiện tại sắp ngưng tụ thần cách, không ngờ lại chấp nhận mạo hiểm như vậy. Không thể không nói, một cường giả Ngưng Thần kỳ nếu như thực sự có chủ ý làm như vậy, không để ý tới hậu quả thì sợ rằng Thanh Long bảo này sẽ có một trận gà bay chó sủa a?

Đương nhiên, đây là dưới tình huống Thần cấp không ra mặt. Cái nhìn đối với Lâm Dịch cải biến đi một chút, biểu tình của Kỳ Dương cũng mang theo vài phần tôn kính nói:

- Vậy xin Lâm đại nhân chậm lại mấy ngày…Ta đi thông tri ấy vị huynh đệ khác. Sau đó đem việc này bẩm báo cho Long Dươn đại nhân. Phiền Lâm đại nhân chờ một ít thời gian, ta sẽ phái người đi tới thông tri cho ngài.

Lâm Dịch chắp tay nói:

- Kỳ đại nhân đi thôi, kẻ thù bên ngoài xâm lấn. Đông Nam Thiên chỉ có thể trên dưới đồng lòng kháng địch. Lâm mỗ cũng chỉ là làm tròn nghĩa vụ mà mình nên làm mà thôi.

Kỳ Dương nghe vậy tức thì trịnh trọng gật đầu, sau đó quay đầu về phía tên Lục giai chiến sĩ kia nói:

- Người đâu, đưa Lâm đại nhân cùng phu nhân tới Thư Tâm Phong nghỉ ngơi.

Tức thì tên Lục giai chiến sĩ kia khom người lĩnh mệnh.

- Như vậy Kỳ mỗ cáo từ trước.

- Mời.

- Mời.

1045. Chương 1153 -1155: Hội Nghị Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1153-1155: Hội nghị Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Sau khi Kỳ Dương rời đi, Lâm Dịch và Lang Sa được tên Lục giai chiến sĩ kia đưa tới Thư Tâm Phong.

Thư Tâm phong này quả thực xứng với hai chữ Thư Tâm. Vô luận là phong cảnh hay bố cục của nó, đều làm cho người ta có cảm giác thư thái. Mây mù lượn lờ, giống như đặt mình trong mộng cảnh.

Hai người tự nhiên được an bài vào cùng một phòng, tên Lục giai chiến sĩ kia khom người cáo lui.

Lâm Dịch tức thì thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng chợt nhếch lên. Mọi chuyện tiến hành coi như thuận lợi, Lâm Phỉ nói quả nhiên không sai, bằng tính cách của Kỳ Dương, lại thêm Lâm Dịch diễn kịch một phen, đương nhiên sẽ bị kích động. Có thể thấy người của Đông Nam Thiên đối với Huyền Đông Thiên cừu thị ra sao.

Mà Lang Sa ở bên cạnh hắn dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn. Trong lúc vô tình lại phát hiện Lâm Dịch sờ sờ mặt mình, nghi hoặc hỏi:

- Trên mặt ta có gì sao?

Ánh mắt của Lang Sa cổ quái nhìn hắn, dường như đây là lần đầu tiên biết nhau vậy, sau đó nàng mới lắc đầu, cũng không có nói gì.

Điều này lại làm cho Lâm Dịch vô cùng hiếu kỳ nói:

- Làm sao vậy?

Lang Sa suy nghĩ một lát, sau đó nhẹ nhàng cười nói:

- Thực không nghĩ tới, chàng thật có thiên phú biểu diễn. Chỉ là, ta thực sự không hiểu được, chàng biểu diễn một phen như vậy, rốt cuộc có ích lợi gì? Kể cả chàng nói cho bọn họ mọi chuyện thì sự tình cũng không có khả năng thay đổi.

Lâm Dịch nghe vậy cười cười, gật đầu nói:

- Quả thực cũng không có thay đổi lớn, thế nhưng tuyệt đối cũng không có thay đổi tốt nhưu vậy.

Thấy Lang Sa nghi hoặc, Lâm Dịch híp mắt lại, giải thích nói:

- Thử nghĩ mà xem, nếu như nàng là Kỳ Dương, đột nhiên một người vài ngày trước đó còn là địch nhân lại đột nhiên tới cửa tìm nàng tương trợ, nàng sẽ có phản ứng gì?

Hai hàng lông mi Sa nhíu lại, sau đó lắc đầu nói:

- Không biết.

Lâm Dịch nhếch miệng cười, ánh mắt nhu hòa nhìn những con đường:

- Bởi vì tính cách của nàng chính là ngoài lạnh trong nóng. Loại chuyện cừu hận này nếu như không chạm tới điểm giới hạn của nàng, nàng sẽ lựa chọn không quản tới, đúng không? Khi nàng buông tha Chu Trí Lâm chính là bằng chứng tốt nhất.

Khuôn mặt Lang Sa tức thì đỏ lên, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ không muốn tạo thêm nhiều phiền phức cho chàng mà thôi.

Lâm Dịch cười ha hả nói:

- Hoặc căn bản là sự tình đã được giải quyết, cũng không cần phải…Nếu như không thuận theo được thì nên buông tha sao?

Lang Sa bị Lâm Dịch nói trúng tâm sự, khuôn mặt lại đỏ lên. Sau đó nói:

- Nhưng chuyện này với chuyện chàng biểu diễn kia có liên quan gì tới nhau?

Lâm Dịch xoay người, nằm trên tràng kỷ, cười nói:

- Thế nhưng Kỳ Dương kia lại không phải nàng.

Sa nghi hoặc nhìn hắn, thấy Lâm Dịch lại híp mắt lại:

- Kỳ Dương có thể nghĩ tới, ta cũng có thể nghĩ tới. Kỳ Dương ngay từ đầu cho tới bây giờ, biểu hiện đối với chúng ta vô cùng khách khí. Cũng không phải hắn thực sự cảm giác được những gì Bách Nguyên Tông làm là sai. Bách Nguyên Tông truyền thừa từ trước tới nay, trong ngần ấy năm không biết xuất hiện bao nhiêu nữ tử tư sắc thượng đẳng cơ chứ? Lẽ nào trong mười vạn năm ấy, cũng chỉ có một người như nàng bị bức.

Lang Sa tức thì yên lặng…Nàng đương nhiên biết những lời Lâm Dịch nói vô cùng có lý. Đã có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Bách Nguyên Tông không phải là bang phái mới phất lên, mà chính là quái vật lớn khống chế Đông Nam Thiên nhiều năm như vậy, lẽ nào thực sự cũng chỉ có vậy?

Đáp án, đương nhiên là phủ định rồi.

- Chỉ là vì nguyên nhân có ta, nàng mới không bị bọn họ hãm hại thành công mà thôi. Kỳ Dương đối với chúng ta khách khí, nguyên nhân rất lớn chính là thực lực của ta khiến cho hắn kiêng kỵ. Là một kẻ thông minh, hắn hiểu rõ, nếu như trực diện đối đầu với một cường địch như ta, cũng không phải là một lựa chọn thông minh. Nguyên nhân thứ hai chính là bởi vì cường giả Thần cấp ở Đông Nam Thiên này bị quy tắc ràng buộc.

- Quy tắc?

Hai hàng lông mi của Lang Sa nhíu lại, nghi hoặc nhìn Lâm Dịch.

- Không sai, quy tắc.

Lâm Dịch gật đầu khẳng định, mỗi một địa phương đều có quy tắc của riêng mình. Đông Nam Thiên cũng không ngoại lệ. Quy tắc ở đây chính là, cường giả Hư Thần cảnh ở Đông Nam Thiên không cho phép tự giết lẫn nhau, bằng không, cường giả Thần Cấp sẽ tự mình xuất thủ loại bỏ bọn họ.

Nói tới đây, hắn dừng lại. Suy nghĩ một lát rồi cười nói:

- Nếu như ta đoán không sai, ngày hôm nay chúng ta xuất hiện ở đây đã sớm trong dự liệu của đối phương.

Lang Sa tức thì ngẩn người, con mắt trợn lên nói;

- Ý chàng muốn nói, Kỳ Dương kia định dùng tay Thần Cấp cường giả đối phó chàng?

Lâm Dịch lắc đầu cười nói:

- Không thể nói là mượn, hắn chỉ lựa chọn cách thông minh nhất mà thôi.

Lang Sa ngẩn ngơ nhìn Lâm Dịch, sau đó lại có chút lo lắng nhíu mày nói:

- Nếu nói như vậy, cường giả Thần Cấp có thể tìm chàng gây phiền phức sao?

Lâm Dịch lại cười, rất chi là thoải mái nói:

- Đáng tiếc Kỳ Dương này tính đi tính lại, lại không tính đến bên người ta cũng có một cường giả Thần Cấp.

Lần này những lời của Lâm Dịch triệt để khiến cho Lang Sa ngây dại. Cường giả Thần Cấp? Lang Sa khác với Thủy Linh Lung và Thư Mộng, nàng đã lên Thiên Giới được nửa năm. Đối với sự phân chia đẳng cấp vô cùng rõ ràng. Cường giả Thần Cấp a. Đó chính là tồn tại đỉnh phong trên Thiên Giới a…

- Là Lâm Phỉ sao?

Lang Sa ngơ ngác nhìn Lâm Dịch, đầu óc của nàng quả thực cũng không chậm, thực lực mà Lâm Phỉ biểu hiện ra từ trước đó tới giờ khiến cho nàng cũng có thể suy đoán ra.

Lâm Dịch cười gật đầu.

Thấy Lâm Dịch khẳng định, Lang Sa mới biết bản thân mình đã thực sự tiếp xúc với một vị cường giả Thần Cấp một ngày một đêm a. Hơn nữa đối phương còn luôn mồm xưng hô Lang Sa tỷ tỷ. Ngay cả bản thân nàng tính cách lạnh lùng cũng không nhịn được mà dịu đi.

Một lúc lâu sau, Lang Sa mới lấy lại tinh thần, đột nhiên nói:

- Thế nhưng hiện tại Lâm Phỉ đã rời khỏi đâu, vậy chàng…

Lâm Dịch vừa cười vừa nói:

- Yên tâm đi, Phỉ nhi yên tâm rời đi chứng tỏ ta sẽ không có việc gì.

Thấy Lang Sa có chút sững sờ, Lâm Dịch cười nói:

- Nàng có nhớ những lời Phỉ nhi nói không? Năm đó sự phân chia thế lực của Ngũ thần, Đông Nam Thiên - Hắc Long Thần, Tây Bắc Thiên - Bạch Thần. Giao tình sống chết, ta nghĩ, quan hệ giữa song phương lúc đó hẳn là vô cùng thân mật đi? Mà Lâm Phỉ chính là người của Tây Bắc Thiên.

Nếu như lúc trước không phải Lâm Phỉ nói một phen, phỏng chừng Lâm Dịch cũng không thể nghĩ ra.

Vì vậy, thời gian ở Bạch Đế đại lục, mới có thể từ trong miệng Lâm Phỉ biết quan hệ năm đó của Ngũ Thần. Hắn đối với cường giả Thần Cấp ở Đông Nam Thiên đã hoàn toàn yên lòng.

Lâm Dịch vẫn nhớ, thân phận chân chính của Lâm Phỉ chính là cường giả Thần Cấp ở Tây Bắc Thiên, tên là Hân Dao.

Lang Sa thật không ngờ lại có dính dáng tới nhiều chuyện như vậy, ngây người một lúc mới nhíu mày nói:

- Nếu đã như vậy, thì sao hôm nay chàng lại còn làm như vậy?

1046. Chương 1153 -1155: Hội Nghị Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1153-1155: Hội nghị Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1154: Hội nghị Bách Nguyên Tông. (2)

Lâm Dịch vừa cười vừa nói:

- Trong lòng Kỳ Dương kia chỉ sợ hiện tại cũng đang kỳ quái vì sao cường giả Thần Cấp còn không có đối phó ta. Đương nhiên, kỳ quái thì kỳ quái nhưng trong lòng hắn cũng biết nhìn người. Vì vậy, nếu như ngay từ đầu ta tới nói toàn bộ chân tướng cho hắn hắn sẽ không thoải mái. Đổi lại là ta nếu như có người không quen biết muốn ta đi hỗ trợ gia hương của hắn, trong lòng ta cũng không thoải mái. Cho dù là cường giả Thần cấp hạ lệnh, thế nhưng dưới lúc thi hành nếu như có tâm lý thủ thắng ta cũng sẽ lựa chọn buông tha. Để cho gia hương của kẻ không quen biết kia bị hủy, dường như cũng là một thú vui đi a?

Nói tới đây khóe miệng Lâm Dịch hiện lên nụ cười khinh thường, chậm rãi nói:

- Ngoại trừ chúng ta ở bên ngoài ra thì không ai sẽ để ý tới đại lục Bạch Đế có bị phá hủy hay không. Vô luận là Kỳ Dương hay cường giả Thần Cấp, đối với bọn họ mà nói, Bạch Đế đại lục căn bản chỉ là một chiến trường của bọn hắn và Tây Bắc Thiên mà thôi.

Trong lòng Sa chấn động, sau đó nhíu mày nói:

- Vì vậy chàng mới biểu diễn một phen kỳ thực chính là muốn đảo chủ thành khách.

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Không tồi, ta chỉ có thể nói trước cho bọn họ biết, thái độ của ta đối với việc đại lục Bạch Đế nếu bị hủy diệt. Trong lòng Kỳ Dương mặc dù đối với ta còn có oán khí, nhưng cũng không vì thế mà liên lụy tới người của đại lục Bạch Đế. Tuy rằng không có khả năng khiến cho bọn họ hoàn toàn không để ý tới tổn thất bảo hộ đại lục, nhưng ít ra, cũng không làm cho bọn hắn vào thời khắc mấu chốt thu tay lại.

Hàng lông mi Lang Sa nhíu lại, sau đó đỏ mặt có chút thấp thỏm nói:

- Vậy bọn họ có phải là vì ta cho nên mới đổ mọi việc lên đầu người của đại lục Bạch Đế?

Khuôn mặt Lâm Dịch tức thì cứng lại một chút, sau đó lại cười nói:

- Điều này tạm thời còn không có chính xác. Dù sao, người đả thương Chu Trí Lâm chính là ta, mặc dù nguyên nhân là do nàng, thế nhưng ác cảm đối với nàng vì chuyện này mà tự nhiên yếu đi một chút. Ngày hôm nay chính vì lý do như vậy mà không đề cập tới gia hương của nàng cũng chính là của ta. Để cho Kỳ Dương sản sinh ra một loại ý nghĩ, kỳ thực diện vị gia hương kia của nàng có bị hủy diệt hay không đối với ta cũng không quan trọng.

Biểu tình trên mặt Lang Sa dại ra, nàng căn bản thật không ngờ. Chỉ một cuộc gặp đơn giản hôm nay, Lâm Dịch lại tính kế sâu như vậy. Không ngờ còn có nhiều nhân tố phức tạp bên trong. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi đau đầu, nói;

- Tất cả giao cho chàng đi, dù sao đi nữa ta cũng không giúp được cái gì. Ài, lúc nào mới thực sự yên bình a?

Lâm Dịch cũng có chút bất đắc dĩ, đối với những chuyện tình như thế này, hắn cũng không phải là thích thú. Hắn có chút đau khổ lắc đầu nói:

- Tạm thời còn chưa biết nguyên nhân mà Thanh Long Bảo lại công kích đại lục Bạch Đế, chưa đến lúc kết thúc cho nên không thể biết được. Chỉ cần Bách Nguyên Tông chịu xuất lực, Thanh Long Bảo kia cho dù muốn phá hủy đại lục Bạch Đế cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nói tới đó, hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Huống hồ, hiện tại cường giả Thần Cấp cũng bị kinh động, thù cũ hận mới, Thanh Long Bảo nếu như muốn không kiêng nể gì cả, chỉ sợ cũng không có khả năng.

Sa gật đầu, lông mi cau lại, không nói thêm gì nữa.

Lâm Dịch vặn thắt lưng một cái, sau đó cười nói:

- Mệt nhọc một ngày một đêm rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút đi a. nguồn

Lang Sa nghe vậy gật đầu, sau đó hai mắt khép lại, tiến vào trạng thái nhập định.

Bên trong một căn phòng ở Dưỡng Tâm Các.

Kỳ Dương ngồi ở vị trí thủ vị, xung quanh bàn có sáu người đang ngồi đó. Bên trong căn phòng vô cùng an tĩnh, chỉ có thanh âm của ngón tay Kỳ Dương gõ mặt bàn tạo ra.

Tiếng gõ dừng lại, Kỳ Dương liếc mắt nhìn moi người, sau đó chậm rãi mở miệng nói:

- Mọi người đối với chuyện này có ý kiến gì không? Không ngại nói ra một chút.

Trầm mặc một lát, một người ngồi phía bên phải đứng lên, chậm rãi nói:

- Ta cảm giác tên Lâm Dịch kia nói rất đúng, năm đó Huyền Đông Thiên tự dưng khơi mào chiến sự, khiến cho Hắc Long Thần đại nhân ngã xuống. Mấy năm nay bọn chúng lại càng ương ngạnh, không ai bì nổi. Hiện nay đã khi dễ tới đầu chúng ta. Không nói hiện tại chúng ta có nhường bọn chúng hay không, cho dù là có, nếu như nhường bọn chúng, sợ rằng đối với danh dự của Bách Nguyên Tông chúng ta, thậm chí là danh dự toàn bộ Đông Nam Thiên, đều bị một cái tát rất lớn.

Người này sau khi mở miệng nói, những người chung quanh cũng đều trầm ngâm. Một lát sau, một người ngồi phía bên trái lắc đầu nói:

- Danh dự là nhỏ, bảo tồn thực lực mới là chính. Người ngồi đây cũng không có ngoại nhân, ta có gì nói ấy, thế lực Thanh Long Bảo làm sao, tin tưởng ta không cần nói mọi người cũng đều rõ ràng, lời nói không dễ nghe cũng phải nói. Người ta tùy tiện phái một đội "Long Tích" qua đây cũng đủ phá vỡ Bách Nguyên điện chúng ta…Bách Nguyên Tông truyền thừa nhiều năm như vậy, cũng không bởi vì một người mà bị hủy.

Người này dừng lại một chút, sau đó lại trầm ngâm nhìn những người khác, nói tiếp:

- Lùi một bước mà nói, cho dù chúng ta miễn cưỡng đẩy lùi người của Huyền Đông Thiên. Như vậy thì sao? Sợ rằng Bách Nguyên Tông chúng ta lúc đó cũng hao tổn lực lượng tương đương a? Bản thân chúng ta cũng không yên tĩnh như vẻ bề ngoài, nếu như những thế lực thèm thuồng vị trí này nhiều năm trỗi dậy, các ngươi không quên tao ngộ Thanh Nguyên Kiếm Tông năm đó sao? Chẳng lẽ lại còn dẫm vào vết xe đổ của bọn họ?

Hắn lại dừng lại, sau đó lại nói tiếp:

- Hơn nữa, Thanh Long Bảo dù sao cũng không phải là trắng trợn tấn công. Bọn họ tấn công bất quá cũng chỉ là một diện vị thứ nguyên mà thôi. Nếu như bí mật tiến hành thì chứng tỏ bọn họ cũng không có ý tứ chân chính khiêu khích Bách Nguyên Tông chúng ta. Không bằng nhắm một mắt để cho bọn họ hủy diệt diện vị kia mà thôi. Hà tất vì một diện vị thứ nguyên mà động gân động cốt.

Người này thốt ra những lời này, quả thực khiến cho vài người nhíu mày lại, thần sắc có chút do dự.

- Ta cũng không cho là vậy.

Đúng lúc này, người ngồi phía bên phải lại mở miệng nói, ánh mắt những người khác đều tập trung về phía hắn.

- Quả thực thực lực của Thanh Long Bảo mạnh mẽ, Bách Nguyên Tông chúng ta trăm ngàn lần không phải đối thủ của chúng. Thế nhưng những lời Thôi trưởng lão nói dường như nâng cao sĩ khí của kẻ khác, diệt uy phong của bản thân mình. Thanh Long Bảo cường đại thì làm sao? Dù sao bọn chúng cũng là người của Huyền Đông Thiên xa hàng tỉ dặm. Nhưng mà gốc rễ của Bách Nguyên Tông chúng ta ở đây đã bao nhiêu năm rồi? Há có thể bị một thế lực bên ngoài tùy tiện liền có thể phá vỡ?

Ngữ khí người nọ có chút khinh thường nói.

Sắc mặt người chủ trương thỏa hiệp tức thì đỏ lên, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Ý tứ của Mang trưởng lão chẳng lẽ là muốn chiến?

1047. Chương 1153 -1155: Hội Nghị Bách Nguyên Tông.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1153-1155: Hội nghị Bách Nguyên Tông.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1155: Hội nghị Bách Nguyên Tông. (3)

- Đương nhiên.

Mang trưởng lão kiên định nói:

- Không những muốn chiến mà còn muốn chiến thắng.

Thôi trưởng lão kia hừ lạnh một tiếng nói:

- Chiến thắng sao? Hừ, nói thật dễ a. Thanh Long Bảo có mười ba Long tích, mỗi một Long tích đều có một cường giả Hư Thần Cảnh, trong mười ba Long Tích cực mạnh kia có năm gã cường giả Thần Cấp tọa trấn, ngươi nhìn lại Bách Nguyên Tông chúng ta xem? Chiến sao? Lấy cái gì để chiến? Không đợi Mang trưởng lão ngươi chạy tới chiến, chỉ sợ người của Thanh Long bảo vây lại cũng khiến cho ngươi chết bất đắc kỳ tử rồi a.

Mang trưởng lão dường như có chút giận dữ nói:

- Ta thừa nhận thực lực Thanh Long Bảo mạnh mẽ, nhưng thế thì sao? Bọn hắn có cường giả Thần Cấp, Đông Nam Thiên chúng ta không có sao? Mười ba Long Tích của bọn hắn quả thực lợi hại, thế nhưng cường giả Hư Thần Cảnh của Đông Nam Thiên cũng không khi dễ được đó thôi. Hừ…Ngay cả cái tên Lâm Dịch kia, không hề qua lại với Bách Nguyên Tông, thậm chí còn có chút hiềm khích, lại vì chuyện Thanh Long Bảo mà không tiếc xâm nhập vào sào huyệt đối phương, quấy nhiễu bọn chúng. Thôi trưởng lão ngươi thân là ngũ trưởng lão Bách Nguyên Tông, không những không chịu nghĩ cách đối địch, ngược lại trước tiên nghĩ cách né tránh cho tốt. Thôi trưởng lão, ngươi rốt cuộc có rắp tâm gì?

Sắt mặt Thôi trưởng lão tức thì đỏ lên, đang ngồi cũng bật dậy, phẫn nộ quát:

- Ngươi nói lời này là có ý tứ gì? Thôi mỗ làm như vậy chính là nghĩ vì toàn cục, há lại suy nghĩ cho bản thân mình? Thực lực của Thanh Long Bảo mạnh mẽ như vậy, xung quanh Bách Nguyên Tông cường địch san sát, ngươi nói chiến, căn bản là dẫn Bách Nguyên Tông đi trên tử lộ mà thôi. Ta còn chưa nói tới ngươi rắp tâm chủ chiến là có ý tứ gì ngươi lại giám nói ta trước?

Mang trưởng lão kia không cho là đúng, cũng đứng lên tức giận nói:

- Ta xem ngươi căn bản là nhát gan sợ chết, sống nhiều năm trong hòa bình như vậy, sợ rằng đã đem huyết tính của ngươi bào mòn không còn một mảnh rồi a? Chiến tranh không phân biệt khoảng cách. Trên chiến cường nếu như nhường đường cho địch nhân chính là tự đập đá vào chân mình. Cản trở bước tiến của địch nhân, đừng làm ảnh hưởng tới việc Thôi trưởng lão đang hưởng thụ cuộc sống a…Ta nói đúng chứ?

- Ngươi…

Thôi trưởng lão giận không thể nói ra được, trên người tức thì truyền đến ba động năng lượng.

Mang trưởng lão kia cũng không phải là người dễ chọc, năng lượng trên người tức thì cũng nhộn nhạo, tình huống hết sức căng thẳng.

- Được rồi, được rồi. Đều bình tĩnh một chút, đừng có để đám người Thanh Long Bảo còn chưa tấn công nội bộ chúng ta đã đấu đá nhau rồi. Ta tin tưởng là chiến cũng tốt, né tránh cũng tốt, đều là vì suy nghĩ cho Bách Nguyên Tông. Mang trưởng lão, những lời vừa rồi ngươi nói Thôi trưởng lão đúng là có chút quá lên rồi.

Mang trưởng lão trầm ngâm, sau đó hít sâu một hơi nói:

- Tiểu đệ vừa rồi có chút kích động, mong rằng Thôi trưởng lão không để bụng.

Thôi trưởng lão hừ lạnh một tiếng, cũng không có đáp lại.

Bầu không khí chung quanh lần thứ hai lại yên lặng, một lát sau, môt người ngồi bên phải chậm rãi mở miệng nói:

- Thôi trưởng lão nói không sai, thế lực của Thanh Long Bảo quả thực mạnh mẽ, mười ba Long Tích tung hoành thiên hạ, quả thực không phải là thứ mà Bách Nguyên Tông chúng ta có thể chống lại. Hơn nữa mục tiêu lần này bọn hắn tấn công chỉ là một diện vị nho nhỏ mà thôi. Chúng ta không cần phải ngạnh kháng.

Sắc mặt Mang trưởng lão tức thì biến đổi, vừa định nói, người nọ lại mở miệng nói tiếp:

- Thế nhưng chính bởi vì như thế cho nên chúng ta nhất định phải chiến. Vô luận là thắng hay bại đều phải chiến.

Kỳ Dương cảm thấy có chút ngoài ý muốn, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Bạch trưởng lão nói như vậy là có ý gì?

Người nọ khẽ cười, sau đó nói tiếp;

- Có ba nguyên nhân. Thứ nhất, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất. Đối phương chính là thế lực của Huyền Đông Thiên, thế nhưng lại là thế lực cực mạnh ở Huyền Đông Thiên. Bằng vào điểm này, chúng ta không thể làm như không thấy. Thù của Hắc Long Thần đại nhân, chúng ta không có biện pháp báo. Thế nhưng bọn chúng lại dám công khai tiến vào phạm vi thế lực của Nam Thiên chúng ta. Cũng không kiêng nể gì mà phá hủy diện vi, nếu để chúng thành công làm vậy thì chúng ta phải thực sự xin lỗi Hắc Long Thần đại nhân rồi.

Những người khác đều không khỏi rùng mình, nói tới Hắc Long Thần đại nhân, tất cả mọi người đều không khỏi kính ngưỡng.

Người nọ dừng một chút rồi lại nói tiếp:

- Thứ hai, chính là mục đích của đối phương. Mục đích của bọn họ là gì? Là diện vị thứ nguyên sao? Thử nghĩ xem, đại lục Bạch Đế kia đối với Bách Nguyên Tông chúng ta chi là một diện vị thứ nguyên không có gì quan trọng, lại nhỏ tới mức không thể nào nhỏ hơn nữa. Nhưng đối với Thanh Long Bảo kia nó là cái gì? Không có chút khoa trương nếu như nó, đối với Thanh Long Bảo kia, diện vị thứ nguyên bọn hắn không có một vạn cũng có tám nghìn a? Đối với bọn hắn mà nói, còn nhiều hơn chúng ta không ít. Thế nhưng một diện vị nhỏ như vậy dựa vào cái gì có thể khiến cho Thanh Long Bảo cảm thấy hứng thú? Mục đích của bọn hắn là gì? Là gần diện vị của bọn chúng hay là Thanh Long Bảo kia còn có một kế hoạch đáng sợ hơn ở phía sau nữa? Điều này chúng ta cũng không thể nào biết được, vì vậy, chỉ cần có một chút có thể thử, chúng ta cũng phải chiến, bất luận như thế nào cũng phải chiến.

Tất cả mọi người đều im lặng, hai hàng lông mày nhíu lại. Bạch trưởng lão này phân tích quả thực không sai. Một quái vật lớn như Thanh Long Bảo, sao lại có thể rảnh rỗi, sinh ra hứng thú đối với một diện vị nhỏ nhoi, cách xa hàng tỉ dặm mà đến hủy diệt? Đến tột cùng mục đích của bọn họ là diện vị nhỏ nhoi kia hay là phía sau còn có một âm mưu cực lớn nữa?

Mặc kệ mục đích của bọn hắn là vì diện vị kia ở gần hay là phía sau có âm mưu cũng được, quả thật không chiến cũng phải chiến.

Đầu lông mày Kỳ Dương nhíu lại, sau đó chậm rãi nói

- Vậy còn nguyên nhân còn lại?

Bạch trưởng lão cười nói:

- Nguyên nhân thứ ba chính là: Trận chiến này cũng không phải là trận chiến của riêng mình Bách Nguyên Tông và Thanh Long bảo. Mà là trận chiến của Đông Nam Thiên và Huyền Đông Thiên...Làm thế lực số một ở Đông Nam Thiên này, Bách Nguyên Tông chúng ta muốn bứt ra cũng không được.

- Bạch trưởng lão tại sao lại nói ra những lời đó?

Người bên trái lúc trước vẫn không nói gì, chợt nhíu mày, mở miệng.

Bạch trưởng lão nhìn hắn một cái, sao đó rồi chậm rãi nói:

- Trong mấy vị trưởng lão ngồi đây, niên kỷ của Bạch mỗ nhỏ nhất. Tin rằng tuyệt đại bộ phận mọi người đã từng trải qua Ngũ Thần biến đi a.

Những lời Bạch trưởng lão vừa nói ra, biểu tình trên mặt Kỳ Dương, người thứ nhất bên phải và thứ nhất bên trái đều thay đổi, tức thì trầm xuống, trầm mặc không nói gì.

Bạch trưởng lão nhìn quanh bốn phía rồi nói:

- Bạch Hổ Thần năm đó bị tứ thần vây công, có nguy cơ thần hình câu diệt. Mà Hắc Long Thần trong thời khắc mấu chốt lại chạy tới, hai người liên thủ, tuy rằng không thể chạy thoát khỏi kết cục ngã xuống. Thế nhưng cũng khiến cho tứ thần còn lại bị thương nặng. Lâm vào trong ngủ say, vì vậy, hơn sáu vạn năm qua, toàn bộ Thiên Giới coi như thái bình. Thế nhưng, hiện nay trải qua sáu vạn năm, có còn ai nhớ những lời khi Thanh Long Thần bị thương nặng nói qua không? nguồn

1048. Chương 1156 -1157: Dư Luận.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1156-1157: Dư luận.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tất cả mọi người ngây ngốc nhìn Bạch trưởng lão, sắc mặt trắng bệch.

Một lúc lâu sau, giọng nói người thứ nhất bên trái kia có chút run run nói:

- Ý ngươi muốn nói, Thanh Long Thần muốn sống lại?

Bạch trưởng lão hít sâu một hơi, khuôn mặt cũng mang theo vẻ lo lắng nói:

- Không biết, về điểm đó ta cũng không dám tùy tiện suy đoán. Thế nhưng, Huyền Đông Thiên từ sau khi Ngũ Thần biến xảy ra đều phi thường an phận, vì sao lại đột nhiên vươn móng vuốt ra Đông Nam Thiên? Điểm này, thực sự rất đáng để suy nghĩ.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Người đứng bên trái kia lại gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, chậm rãi nói:

- Nếu như, Thanh Long Thần thực sự sống lại, như vậy cho dù chúng ta có phản kháng cũng không có chút tác dụng nào.

Hai hàng lông mày của Bạch trưởng lão nhíu lại, chợt lắc đầu nói:

- Lời của Chu trưởng lão sai rồi, tạm thời không nói tới chuyện Thanh Long Thần sống lại. Mặc dù hắn thực sự có sống lại, lẽ nào lại để cho người của Huyền Đông Thiên tùy ý làm càn? Dù cho sát nhập chúng ta vào cũng không có chút quan hệ.

Sắc mặt Trí Lâm trắng bệch, cười khổ nói:

- Thế nhưng nếu như Thanh Long Thần thực sự sống lại, chúng ta cho dù nỗ lực như thế nào, cũng chỉ là uổng công mà thôi.

Lần này cho dù là Kỳ Dương cũng không nhịn được mà gật đầu không nói gì. Mà những trưởng lão kia cũng vì những lời của Chu Trí Lâm mà im lặng.

- Xem ra chuyện này phải tới báo cáo cho Long Dương đại nhân một tiếng.

Một lúc lâu sau, Kỳ Dương than nhẹ một tiếng, mở miệng nói ra.

Tất cả mọi người đều gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nghĩ đến khả năng Thanh Long Thần sống lại làm cho tâm tình của Kỳ Dương không bình tĩnh được nữa, đợi một lúc không thấy ai nói gì, hắn chắp tay nói:

- Hội nghị ngày hôm nay kết thúc tại đây, chờ sau khi ta báo cáo cho Long Dương đại nhân sẽ thương nghị tiếp.

- Thanh Long Bảo - Huyền Đông Thiên muốn xâm lấn Đông Nam Thiên.

Tin tức này giống như là núi lửa bộc phát, trong nháy mắt tràn ra toàn bộ Đông Nam Thiên. Nhất thời khiến ọi người kinh ngạc, kèm theo đó là sự tức giận và căm phẫn.

Bên trong Bách Nguyên Tông.

- Nghe nói, Thanh Long Bảo - Huyền Đông Thiên muốn xâm lược Đông Nam Thiên chúng ta? Không biết là thật hay giả?

- Còn giả sao? Người bên ngoài vì chuyện này đã điên hết lên rồi. Xem ra không thể nào là giả được.

- Thanh Long bảo, đệ nhất thế lực Thiên Giới a. Bọn hắn không có việc gì sao mà xâm lược chúng ta?

- Hừ. Để làm gì sao? Chúng ta có thể tiến vào pháp nhãn của bọn chúng sao? Ta xem đối phương căn bản chỉ coi chúng ta là bàn đạp, ánh mắt chân chính của bọn họ chỉ sợ là đặt ở toàn bộ Đông Nam Thiên a.

- Không thể nào? Cho tới bây giờ còn chưa nói qua thực lực của bọn hắn mạnh như vậy.

- Quá ngây thơ rồi, chuyện năm đó ngươi còn nhớ sao? Bởi vì năm đó Hắc Long Thần còn đang tại thế nên mới như vậy. Hiện tại Hắc Long Thần đại nhân đã ngã xuống, hiện tại còn có người nào phát ngôn cho Đông Nam Thiên chúng ta? Tài nguyên của Đông Nam Thiên lớn như vậy, tự nhiên là khiến cho đám người Huyền Đông Thiên đỏ mắt rồi.

- Thế nhưng sao lại đánh chủ ý vào chúng ta? Tuy rằng tông phái chúng ta cũng tính là nhỏ, thế nhưng vô luận nói n hư thế nào cũng là tông phái lớn nhất Đông Nam Thiên a.

- Chuyện đó lại còn phải nói, bởi vì bọn nhìn thấy tông phái chúng ta không nhỏ, nhưng cũng không lớn. Bọn họ từ xa mà đến, đánh rụng những tông phái nhỏ cũng không có tác dụng gì. Bách Nguyên Tông chúng ta không lớn cũng không nhỏ. Nói nhỏ cũng không nhỏ chính là khi bọn hắn tấn công cũng không tính là lao lực, thế nhưng lại có thể làm bàn đạp tấn công những thế lực phía sau. Đương nhiên là bọn chúng phải chọn chúng ta rồi.

- Như vậy sao? Không ngờ Thanh Long Bảo cường thế như vậy...

- Lại còn không sao? Bọn ta cũng không phải là quả hồng mềm, bọn hắn không đến thì thôi, nếu như đến, chúng ta cũng chỉ có thể liều mạng.

- Không sai, cũng chỉ có thể liều mạng. Nói chung không thể để cho Huyền Đông Thiên bọn hắn khi dễ chúng ta. Nếu như bọn hắn cho rằng có thể đạp lên đầu Bách Nguyên Tông chúng ta thì chính là ý nghĩ vô cùng ngu xuẩn.

- Chỉ là, những trưởng lão vẫn không tỏ thái độ a. Liệu có lùi bước hay không?

- Chuyện này, hẳn là sẽ không. Về phần các trưởng lão vì sao không tỏ thái độ. Bọn họ hẳn là có suy nghĩ của riêng mình a. xem tại

- Bọn họ không phải là sợ đám người Thanh Long Bảo đó chứ? Không có khả năng a? Những trưởng lão kia không phải là cái loại nhát gan sợ phiền phức đó chứ?

- Được rồi, được rồi. Đều im lặng cho ta. Nếu như để trưởng lão nghe được, cẩn thận cái đầu của người.

Tên đầu lĩnh kia nhướng mày phẫn nộ quát một tiếng. Những người vừa rồi còn đang đàm luận tức thì ngậm miệng lại. Không hề nói gì nữa. Từ thần sắc bọn họ có thể nhìn thấy rõ, bọn họ hiện tại đang lo lắng. Cách đó không xa, Lâm Dịch nhếch miệng cười cổ quái, nghe những tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia nói chuyện với nhau.

- Bảy ngày, không đủ cho ta hồi phục. Mặc kệ cho các ngươi suy nghĩ, hiện tại đem mọi chuyện đổ lên đầu các ngươi, chung quy các ngươi cũng không thể tránh được a?

Lâm Dịch nhẹ nhàng bật cười.

Nghĩ tới đây, hắn lại vặn người một cái. Loại hình dư luận chiến này tuy rằng không tiêu hao lực lượng, thế nhưng uy lực cũng cực kỳ kinh người.

Lâm Dịch ở Bách Nguyên Tông đợi bảy ngày. Trong bảy ngày này, Kỳ Dương cũng không đi tìm hắn một lần nào, cũng không có đem tới cho hắn một câu trả lời thuyết phục. Người khác có thể chờ, thế nhưng hắn lại không. Vạn nhất đại lục Bạch Đế xảy ra chuyện gì thì sao a? Bởi vậy, hắn mới nghĩ ra phương thức dùng dư luận chiến, buộc bọn hắn phải chọn một con đường.

Thanh thế dư luận quả nhiên kinh người. Trong vòng ngắn ngủi hai ngày, toàn bộ phương viên chung quanh hai hải vực đều đã biết tin này…Muốn truyền ra bên ngoài chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Dưới tình huống như vậy, nếu như Bách Nguyên Tông lựa chọn không chống cự, như vậy bọn hắn sẽ thành cái đích ọi người chỉ trích. Vậy không còn mặt mũi nào ở Đông Nam Thiên này, một chiêu này, đã bức Bách Nguyên Tông cùng đường.

Nghĩ như vậy, hắn cười cười. Nếu như hắn không đoán sai, Kỳ Dương hẳn rất nhanh sẽ tìm đến hắn.

- Lâm Dịch, Kỳ Dương phái người tới tìm chàng. Nhanh trở về!

Đúng lúc này, thanh âm của Lang Sa vang lên trong đầu hắn. Lâm Dịch ngạc nhiên, sau đó bật cười, nghĩ tới cái gì là cái đó đến.

- Được, ta lập tức tới ngay.

Lâm Dịch liếc mắt nhìn những tên đệ tử Bách Nguyên Tông kia nãy, sau đó xoay người biến mất trong góc phòng.

Trở lại căn phòng ở Thư Tâm phong đã thấy một gã đệ tử Lục giai cung kính đứng ở cửa, Lang Sa thì lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, đang chờ hắn.

Lâm Dịch tiến đến.

Tên đệ tử Lục Giai kia vừa nhìn thấy hắn không dám chậm trễ vội vàng tiên lên cung kính nói:

- Ra mắt Lâm đại nhân.

Lâm Dịch cười nói:

- Ha ha, không cần khách khí.

Tên đệ tử Lục Giai kia hành lễ xong, cung kính nói:

- Đại trưởng lão ời đại nhân, xin đại nhân đi theo tiểu nhân một chuyến.

1049. Chương 1156 -1157: Dư Luận.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1156-1157: Dư luận.

Nhóm dịch: Dungnhi truyện từ

Nguồn: Vipvandan

Chương 1157: Dư luận. (2)

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Làm phiền ngươi rồi.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của tên đệ tử Lục Giai, Lâm Dịch và Lang Sa đi tới chỗ của Kỳ Dương.

Đương nhiên, trong lời mời vốn không có Lang Sa. Chỉ là tên đệ tử Lục giai này cũng không dám nói gì. Từ đầu khi Lâm Dịch tới cứu Lang Sa, hắn cũng biết, hơn nữa còn có mặt ở hiện trường. Hắn biết rõ vị Lâm đại nhân này lợi hại ra sao, hắn cũng không dám chịu rủi ro.

Một lát sau liền đi tới một tòa Phù Phong khác, thần thức Lâm Dịch đảo qua khóe miệng tức thì nở nụ cười. Bảy trưởng lão đều đã đến đông đủ.

- Đại nhân, mời.

Tên đệ tử Lục giai lùi lại phía sau, làm ra động tác mời.

Lâm Dịch khẽ gật đầu, mang theo Lang Sa đi tới.

Bên trong phòng.

Bảy vị trưởng lão đã tề tụ đông đủ, thế nhưng bầu không khí trong phòng lại vô cùng an tĩnh, không ai nói chuyện với ai.

Tiếng bước chân vang lên, ánh mắt mọi người tức thì tập trung về phía cửa.

- Đại trưởng lão, Lâm đại nhân tới rồi.

Từ phía cửa truyền đến thanh âm cung kính của tên đệ tử Lục giai.

- Mời vào.

Kỳ Dương hít sâu một hơi, thần sắc có chút ảm đạm, thế nhưng lập tức biến mất, mở miệng nói.

Một lát sau, Lâm Dịch và Sa dắt tay nhau tới.

- Ha ha, bảy vị trưởng lão đều đã đến đông đủ a.

Lâm Dịch sau khi tiến vào liền mở miệng cười nói.

- Lâm đại nhân.

Kỳ Dương đứng lên, cười nói:

- Thời gian qua ngài ở Thư Tâm Phong có hài lòng không/

- Ha ha, Thư Tâm phong, Thư Tâm phong. Quả thực là Thư Tâm a. Lần này nếu như không phải giải quyết chuyện của Thanh Long Bảo, Lâm mỗ quả thực cũng muốn ở địa phương tốt như thế này ngây ngốc một thời gian a.

Lâm Dịch vừa cười vừa nói.

- Ha ha, Lâm đại nhân, mời ngồi, mời ngồi.

Kỳ Dương chỉ vào vị trí bên cạnh mình mời đối phương ngồi xuống. Lâm Dịch cũng không khách khí, ngồi ở bên cạnh Kỳ Dương…Còn Lang Sa, đương nhiên là đứng ở phía sau Lâm Dịch.

- Kỳ Dương ời Lâm mỗ, hẳn là đã có quyết định?

Lâm Dịch lúc ngồi xuống cũng không khách sáo, liền nói thẳng vào chủ đề.

- Đầu tiên, Kỳ mỗ đại biểu cho Bách Nguyên Tông cảm ơn Lâm đại nhân vui lòng xuất thủ tương trợ. Bằng không, diện vị kia bị hủy sợ rằng trên dưới Bách Nguyên Tông cũng không biết a.

Kỳ Dương vừa cười vừa nói.

- Chỉ là một cái nhấc tay mà thôi. Hơn nữa, mặc kệ là như thế nào, đó cũng là cố hương của Sa nhi. Ta cũng không thể mở mắt nhìn diện vị đó bị hủy diệt a?

Lâm Dịch cười nói, cũng không có tận lực tách chuyện diện vị đó chính là cố hương của Lang Sa.

Nhưng mà Kỳ Dương nghe xong cũng âm thầm cười nhạt, chỉ sợ đây cũng là cố hương của ngươi a.

Thời gian bảy ngày này, bọn người Kỳ Dương đương nhiên cũng không có khả năng không làm cái gì. Trên thực tế, bọn họ cũng đã sớm phái người đến đại lục Bạch Đế tìm hiểu một phen, đương nhiên cũng biết đại lục Bạch Đế chính là cố hương của Lâm Dịch.

Sau khi biết chuyện này, tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Hiện tại tất cả mọi người đều hiểu tại sao, Lang Sa mới lên Thiên Giới nửa năm lại biết được cường giả Hư Thần Cảnh a. Sau khi điều tra nguyên nhân, hóa ra bọn họ căn bản là cùng một diện vị, lại chính là người cùng một thời đại a.

Chuyện này có chút kinh người…Bọn họ tự nhiên tìm hiểu ra ba trăm năm trước Lâm Dịch lên Thiên Giới…Trong thời gian ngắn ngủi ba trăm năm, từ một chiến sĩ không có cấp bậc gì đã lớn mạnh trở thành cường giả ngay cả Kỳ Dương cũng phải kiêng kỵ…Đây chính à loại tốc độ trưởng thành ra sao a? Chỉ sợ bao quát toàn bộ Thiên Giới, cũng không có mấy người so sánh với hắn a?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Kỳ Dương nhìn về phía Lâm Dịch lại thêm vài phần kiêng kỵ…Ba trăm năm có thể trở thành cường giả Ngưng Thần Kỳ…Đây chính là tồn tại khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải kiêng kỵ a.

Hắn hít sâu một hơi, cười nói;

- Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta vẫn phải cảm tạ Lâm đại nhân xuất thủ lần này a.

Lâm Dịch cũng không khách sáo tiếp, cười nói:

- Trở lại chuyện chính đi a…Kỳ trưởng lão để ta ở lại Bách Nguyên Tông bảy ngày, không biết trưởng lão đã thông báo cho Long Dương đại nhân chưa?

Kỳ Dương nghe vậy gật đầu nói:

- Hôm nay Kỳ mỗ mời Lâm đại nhân tới đây, chính là thương nghị việc này…Không biết Lâm đại nhân có kế hoạch gì không?

Lâm Dịch nhíu mày, lập tức cười nói:

- Lâm mỗ chỉ là một vũ phu, bảo ta giết người thì còn có thể, nhưng nhắc tới bày mưu tính kế…Thì không trông cậy được gì. Không biết Kỳ trưởng lão có kế hoạch gì không?

Mặt Kỳ Dương tối lại, Lâm Dịch này biểu diễn một phen trước mặt mình, khiến cho bản thân mình kích động. Hơn nữa toàn bộ những chuyện đồn thổi hiện giờ ở Đông Nam Thiên này, những người biết tin tức chính xác cũng chỉ có mấy người ngồi ở đây mà thôi. Không cần phải nói, chuyện này hẳn là tên Lâm Dịch kia dùng thủ đoạn gì đó, người như vậy, không ngờ lại dám nói mình không biết bày mưu tính kế a.

Chỉ là lúc này Kỳ Dương cũng là bất đắc dĩ, tuy rằng biết bản thân mình bị Lâm Dịch tính kế…Thế nhưng tình hình hiện giờ không thể xoay chuyển được nữa. Trước tiên không nói tới dư luận cả toàn bộ Đông Nam Thiên, chỉ cần thái độ cường ngạnh của Long Dương đại nhân cũng đã khiến cho Kỳ Dương không còn đường lui nữa.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó nói:

- Bảy ngày này chúng ta cũng không có rảnh rỗi, sau khi bàn bạc đã có một kế hoạch, hiện tại mời các hạ đến xem có chỗ nào thiếu sót hay không, nếu như không thì cứ quyết định như vậy đi.

Lâm Dịch nhoẻn miệng cười nói:

- Vậy ta xin rửa tai lắng nghe.

Thấy biểu tình của Lâm Dịch, Kỳ Dương cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, thế nhưng cũng chỉ có thể nói rằng:

- Đầu tiên chúng ta tạm thời còn không thể xác định nguyên nhân tại sao Thanh Long Bảo đột nhiên lại tới gây phiền phức cho chúng ta, điều này ảnh hưởng không nhỏ tới sự phòng ngự của chúng ta. Nếu như chỉ bị động phòng ngự, chỉ sợ sẽ không có hiệu quả. Bởi vậy chúng ta dự định phái một ít đệ tử Tứ giai đi tới vị diện kia.

Cách này cùng với Lâm Dịch không mưu mà hợp, mỗi ngày ở một chỗ giám thị, còn không bằng trực tiếp phái một đội nhân mã tới. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Bách Nguyên Tông, thông tin tiện lợi, nếu như đối phương thực sự dám tới đây, chỉ cần kéo dài một đoạn thời gian, viện binh của Bách Nguyên Tông cũng có thể trong khoảnh khắc đi tới.

Lâm Dịch ngay lập tức gật đầu nói;

- Được, còn gì nữa không?

Kỳ Dương tiếp tục nói:

- Trừ việc đó ra, chúng ta còn phải bao quát toàn bộ Đông Nam Thiên, tìm kiếm những người xâm lấn, điều tra rõ ràng nguyên nhân bọn chúng xâm lấn…Cự ly của Huyền Đông Thiên cách Đông Nam Thiên hàng tỉ dặm, cho dù bọn chúng thông qua khe nứt không gian tiến vào vị diện Ba Nhĩ Tư, cũng chính là trong phạm vi Đông Nam Thiên…Chỉ là việc này độ khó vô cùng lớn, dù sao từ trong miệng của ngươi khi trước, đối phương có một gã cường giả Ngưng Thần Kỳ, nếu như hắn muốn ẩn giấu thân mình, muốn tìm được cũng vô cùng khó khăn.

1050. Chương 1158 -1159: Thần Cấp, Long Dương.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1158-1159: Thần cấp, Long Dương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Một gã cường giả Ngưng Thần kỳ muốn ẩn giấu thân mình, sợ rằng đúng là không dễ dàng tìm được. Huống hồ, toàn bộ Đông Nam Thiên như vậy, cho dù là cường giả Thần Cấp tự mình xuất thủ, chỉ sợ cũng khó có thể chính xác tìm được vị trí của tên cường giả Ngưng Thần Kỳ kia a.

Lâm Dịch nhíu mày, có chút bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Lúc đầu ta với người nọ có giao thủ qua một lần, nếu như có thể gặp mặt ta liền nhận ra được hắn…Chỉ là đáng tiếc, Đông Nam Thiên quá lớn, chúng ta lại không có cách nào biết chính xác đối phương đang ở chỗ nào, muốn tìm được chính xác không phải là chuyện dễ dàng.

Kỳ Dương lại nhìn về phía hắn nói:

- Vì thế mà hôm nay bỉ nhân gọi các hạ tới đây…Chỉ cần các hạ nói những điểm đặc biệt khi linh hồn đối phương ba động cho Long Dương đại nhân, Long Dương đại nhân sẽ giúp chúng ta tìm được chỗ ẩn náu của hắn.

Hai hàng lông mày Lâm Dịch nhíu lại, âm thầm suy nghĩ. Long Dương chính là cường giả Thần Cấp ở Đông Nam Thiên này, người ở Huyền Đông Thiên tới đây dương oai, hắn tự nhiên sẽ không thể ngồi yên không để ý đến. Mà có sự tham gia của cường giả Thần Cấp, hắc hắc. Trận chiến này thực sự đã có thể biến thành trận chiến giữa Huyền Đông Thiên và Đông Nam Thiên rồi.

Khóe miệng hắn mỉm cười, gật đầu nói:

- Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.

- Chỉ là…

Kỳ Dương chần chờ một lát rồi nói:

- Long Dương đại nhân chỉ đáp ứng giúp chúng ta tìm người, nhưng chính hắn cũng không ra tay…Dù sao hắn là cường giả Thần Cấp, nếu như tùy tiện một gã Ngưng Thần kỳ Huyền Đông Thiên lại kinh động tới cường giả Thần Cấp xuất thủ…

Nói tới đây, hắn dừng lại.

Lâm Dịch lúc này mới thực sự hiểu được mục đích của đối phương…Kế hoạch không giả, thế nhưng lại khiến lửa tự đốt chân mình a. Trên thực tế, bằng vào tình huống hiện tại, chuyện Bách Nguyên Tông có thể làm được dường như cũng chỉ có hai chuyện này…Thứ nhất, phòng ngự tốt ở mục tiêu bị công kích, tức là phòng ngự ở Gia Nhĩ Ba Tư vị diện. Thứ hai, tìm hiểu mục đích tập kích của đối phương.

Trừ hai điểm này ra, chỉ còn là việc điều binh khiển tướng một chút, cùng với thông tri cho những môn phái khác…Mà những chuyện này, Lâm Dịch đương nhiên không thể giúp được cái gì.

Bởi vậy, mục đích duy nhất lần này Kỳ Dương mời hắn tới đây chính là mời hắn xuất thủ.

Trong lòng Lâm Dịch có chút buồn cười, nếu như đối phương đã đưa ra kế hoạch như vậy, tất nhiên là đã điều tra rõ quan hệ của mình và Gia Nhĩ Ba Tư a. Bọn họ đã nhận định, bản thân mình không có khả năng ngồi yên không quan tâm đến. Cường giả Ngưng Thần Kỳ, không phải là thứ mà tùy tiện phái một cá nhân là có thể thu thập.

- Không thành vấn đề.

Lâm Dịch thẳng thắn trả lời chính là chuyện không ngoài ý liệu của Kỳ Dương, hắn gật đầu, sau đó mới nói cho những người chung quanh:

- Nếu đã như vậy, mọi người theo kế hoạch hành sự…Các hạ, xin mời theo ta.

Kỳ Dương đứng lên làm động tác mời, Lâm Dịch đứng lên, sau khi suy nghĩ một chút rồi quay sang Lang Sa cười nói:

- Sa nhi, trước tiên nàng cứ trở về Thư Tâm Phong đi a, ta cùng Kỳ trưởng lão đi một chút rồi sẽ quay trở lại.

Lang Sa trầm mặc gật đầu, mọi người chia nhau hành sự.

Ra khỏi phòng, Lâm Dịch liền theo sau Kỳ Dương, hóa thành hai đạo tinh mang phá không mà đi…

Bay chừng mười phút, khoảng cách hiện tại với Thư Tâm Phong ước chừng vài trăm dặm, một tòa Phù Phong xuất hiện trước mặt hai người.

Mây mù lượng quanh, tòa Phù Phong lơ lửng trên không trung, khí thế phi phàm.

Trong mắt Lâm Dịch sáng lên…Không cần phải giới thiệu, cường giả Thần Cấp Long Dương lúc này đương nhiên ở bên trong.

Tại một chỗ cách tòa Phù Phong mấy nghìn thước, Kỳ Dương dừng lại, Lâm Dịch đương nhiên cũng dừng lại theo.

- Kỳ Dương Bách Nguyên Tông theo sự phân phó của đại nhân dẫn Lâm Dịch tới tiếp kiến.

Kỳ Dương cung kính chắp tay, mở miệng nói, thanh âm nhẹ nhàng vang xa.

- Vào đi.

Một thanh âm trầm thấp giống như từ hồng hoang truyền đến, như gần như xa, chỉ là thanh âm này không ngờ lại khiến cho Hư Thần cảnh cường giả tâm thần bất định. Có thể thấy được nó mạnh mẽ ra sao.

Lâm Dịch thầm bĩu môi, nhớ tới lúc đầu gặp Thì Khương ở Tây Bắc Thiên kia, cũng có tràng cảnh vạn đạo kim quang làm bạn, không khỏi nói thầm một câu…Những cường giả Thần Cấp này không phải là đều có thói quen làm bộ thâm trầm, thần bí đó chứ?

Lâm Dịch đối với cường giảThần Cấp bội phục, thế nhưng còn xa mới tới trình độ kính nể. Dù sao, lão bà của hắn cũng chính là một cường giảThần Cấp, nếu như kính nể, chẳng phải là bị vợ quản đến thảm rồi sao? Nhưng Kỳ Dương thì lại khác, trong mắt Kỳ Dương, Cường giả Thần Cấp chính là nhân vật cao cao tại thượng, chính là tồn tại vượt lên tất cả mọi thứ.

Kỳ Dương cung kính khom người nói:

- Dạ.

Nói xong, ánh mắt nhìn thấy biểu tình của Lâm Dịch không chút biến hóa, tuy rằng không thể nói là khen, thế nhưng ngay cả một tia cung kính cũng không có, trong lòng hắn không khỏi giận dữ, thầm nghĩ Lâm Dịch này có chút thực lực không ngờ ngay cả Cường giả Thần Cấp cũng không đặt vào trong mắt? Thực sự là không biết sống chết.

Lại nói, hắn đối với Lâm Dịch không có một chút hảo cảm nào, hiện tại lại có chút hả hê, mong muốn nhìn thấy Lâm Dịch gặp nạn.

Chỉ là, ngoài dự liệu của Kỳ Dương chính là thái độ của Lâm Dịch dường như cũng không có làm Long Dương đại nhân tức giận, điều này khiến cho hắn có chút kỳ quá…Kỳ quái thì kỳ quái, hắn vẫn mang theo Lâm Dịch tiến vào tòa phù phong.

Tòa Phù Phong cũng không lớn, liếc mắt là có thể nhìn thấy toàn bộ.

Hiện tại, trên tòa Phù Phong có một thân ảnh đứng đó. Ánh mắt của Lâm Dịch vô cùng nhanh nhạy, đương nhiên hiểu rõ người kia là ai.

Đây chính là một trung niên tướng mạo vô cùng tuấn tú…Dường như những Cường giả Thần Cấp đều tuấn mỹ như vậy a, thân mặc cẩm bào nạm vàng, đầu đội kim quan, da trắng nõn…Trên trán của hắn, có một ký hiệu phức tạp lan ra phía chung quanh, có vẻ vô cùng thần bí.

Ánh mắt của hắn sáng sủa mà thâm thúy, tay chắp về phía sau lưng nhìn về phía xa, không hỏi khiến cho người nhìn cảm thấy kỳ quái…Lúc này hắn dường như cùng với toàn bộ thiên địa dung hợp lại với nhau, hắn chính là thiên địa, thiên địa chính là hắn,

Tuy rằng người đứng trước mặt, thế nhưng lại làm cho người nhìn có cảm giác cực kỳ xa xôi. Khí tức của hắn mờ ảo bất định, như có như không…Nếu như có người tùy tiện thử, sợ rằng cho dù là cường giả Ngưng Thần Kỳ, cũng không nhịn được mà rối loạn tâm thần.

Lâm Dịch tuy rằng tự phụ thần thức của mình không kém, thế nhưng giữa thần thức và thiên địa, cự ly so với Cường giả Thần Cấp chân chính lại kém không chỉ một bậch, đương nhiên sẽ không làm ra cử động ngu ngốc gì.

Mà Kỳ Dương trong nháy mắt khi nhìn thấy trung niên nhân kia liền lộ ra biểu tình sùng bái tới cực điểm, biểu tình vô cùng cung kính, thậm chí còn mang theo một tia thành kính.

- Kỳ Dương Bách Nguyên Tông, ra mắt Long Dương đại nhân!

Kỳ Dương quỳ một gối, trực tiếp tham kiến Long Dương giống như tham kiến quân chủ. Vẻ mặt vô cùng cung kính cùng thành kính.

1051. Chương 1158 -1159: Thần Cấp, Long Dương.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1158-1159: Thần cấp, Long Dương.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1159: Thần cấp, Long Dương. (2)

Lâm Dịch cũng không làm lễ tiết lớn như vậy, hắn chỉ hơi khom người, thi lễ nói;

- Lâm Dịch ra mắt Long Dương đại nhân.

Long Dương nghe vậy thu hồi ánh mắt nhìn về phía xa, khi hắn quay đầu nhìn về phía hai người, khí thế trong nháy mắt cải biến…Nếu như khí thế vừa rồi mà mờ ảo hư vô bất định thì trong nháy mắt lúc hắn quay đầu lại khí thế của hắn đã biến thành núi cao vạn trượng, rất nặng, vững chắc, trầm ổn.

Trong mắt Lâm Dịch tức thì hiện lên thần sắc kinh hãi, không khỏi than nhẹ một câu:

- Cường giả Thần Cấp quả nhiên không hổ là tồn tại mạnh nhất Thiên Giới, chỉ dựa vào thiên địa trong nháy mắt khí thế ngoại phóng, không ngờ lại đạt được tới trình độ này…Mặc dù bản thân hắn có Thú Văn chi nguyên làm chỗ dựa, thế nhưng chống lại cường giả bậc này, chỉ sợ cũng chỉ thảm bại mà thôi…

Mà thần sắc thành kính trong mắt Kỳ Dương lại càng đậm, cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng đối phương.

Ánh mắt trong suốt mà thâm thúy của Long Dương nhìn về phía Lâm Dịch, hỏi;

- Ngươi chính là Lâm Dịch sao?

Lần này thanh âm không còn giống như vừa xa vừa gần, mà ngược lại còn có vẻ trầm thấp, ôn hòa.

Lâm Dịch thu lại tạp niệm trong lòng, tươi cười chắp tay nói:

- Tại hạ chính là Lâm Dịch.

Long Dương nhìn qua Lâm Dịch một lượt, thần sắc ngay từ ban đầu coi như ôn hòa, nhưng dần dần lại có vẻ nghiêm túc. Trong lòng Lâm Dịch không khỏi sửng sốt, cảm thấy có chút kỳ quái, Long Dương lúc này lại hừ lạnh một tiếng.

Lâm Dịch khẽ cau màu, chỉ thần thần sắc lạnh nhạt từ trong đôi mắt đối phương tràn ra, không ngờ mơ hồ có một tia tử kim sắc.

- Thấy bản tôn vì sao còn không quỳ?

Long Dương nhàn nhạt mở miệng, biểu tình trên mặt hắn hờ hững, ánh mắt lạnh lùng. Tử kim sắc lượn lờ quanh thân hắn dường như phối hợp với linh lực, khiến cho hắn giống như là một đế vương trong Thần Cấp. Lâm Dịch ngẩn ra, ngay sau đó sắc mặt chợt biến đổi, một cỗ khí tức đế vương bàng bạc đột nhiên từ trên người đối phương tuôn ra, hướng về phía Lâm Dịch điên cuồng chạy tới.

- Hừ.

Lâm Dịch nhịn không được mà kêu lên một tiếng đau đớn, lực lượng cường đại khiến cho thân thể hắn phảng phất trong nháy mắt mất đi sự không chế. Hắn căn bản không nghĩ tới đối phương đột nhiên tại sao lại gây khó dễ, Hổ Thần Quyết trong nháy mắt cấp tốc vận chuyển, huyết sắc quang mang đại thịnh. Mà thân thể Lâm Dịch, Long Dương không động thủ, chỉ cần khí thế ngoại phóng đã đánh bay Lâm Dịch ra bên ngoài.

Biến cố bất thình lình xảy ra khiến cho Kỳ Dương đag quỳ rạp dưới đất cũng không có lường trước được. Hắn đầu tiên là có chút kinh hãi không hiểu tại sao Long Dương nhiên nổi giận, nhưng mà trong lúc kinh hãi, trong lòng hắn cũng không nhịn được có chút vui vẻ vì trả được thù. Hắn cũng không quên lúc Lâm Dịch xông thẳng vào Bách Nguyên Tông, cũng không hòa nhã gì với hắn cho lắm. Bởi vì hắn cố kỵ thực lực của Lâm Dịch cho nên mới không muốn chiến. Thế nhưng nếu như Cường giả Thần Cấp tình nguyện xuất thủ, hắn đương nhiên là cũng mừng rỡ xem náo nhiệt.

Trong lòng mang theo chút hả hê, đầu Kỳ Dương cúi xuống đất, khóe miệng khẽ nhếch lên, thầm nghĩ Lâm Dịch này tự ình có chút thực lực ngay cả Cường giả Thần Cấp cũng không đặt vào trong mắt, cho dù bị đánh chết cũng đáng đời.

Trong nháy mắt, thân thể Lâm Dịch đã bị văng ra ngoài vài trăm thước. Cỗ khí thế mang theo lực lượng kia khiến cho sắc mặt Lâm Dịch trắng bệch, nhíu mày.

- Long Dương đại nhân, ngươi đây là có ý tứ gì?

Cường giả Thần Cấp đích xác cường đại, thế nhưng Lâm Dịch cũng không sợ hãi…Năm đó vào lúc hắn còn chưa sử dụng thành thạo Thú Văn chi nguyên, cũng dám đánh với Khương Như, một Cường giả Thần Cấp hàng thật giá thật chiến đấu một trận kịch liệt…Chứ đừng nói là hiện tại.

Long Dương vẫn duy trì vẻ lạnh lùng kia, mí mắt hắn nhếch lên, trong mắt vẫn như cũ không mặn không nhạt. Trong ánh mắt của hắn cũng không có ý tứ cuồng ngạo, mà thân thể hắn, khí tức của hắn, đã giải thích hàm nghĩa đích thực của hai chữ "Bá đạo.

Nội liễm, bá đạo.

Long Dương không nói, Lâm Dịch cũng không hỏi. Hai người cứ như vậy từ xa nhin nhau. Trong lúc bất tri bất giác, thân thể Lâm Dịch đột nhiên lóe lên một tầng lam sắc quang mang, một lát sau, hoa văn hắc bạch giao thoa xuất hiện trên người hắn, đôi mắt ám hồng sắc trong nháy mắt biến thành tinh lam sắc. Sắc mặt vốn ban đầu lạnh lùng, hiện tại biến thành hờ hững.

Bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, từ phía xa xa, từng đạo tử sắc điện xà bắt đầu quấn lấy nhau, không ngừng qua lại trong tầng mây. Kỳ Dương vốn đang quỳ rạp lúc này cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt hiện lên một tia kinh dị.

Khiến cho bầu trời biến sắc, đồng dạng cũng là cường giả Ngưng Thần Kỳ, hắn cũng có thể đơn giản làm được. Thế nhưng khiến cho hắn kinh dị chính là…Lâm Dịch, không ngờ có thể so khí thế cùng với Cường giả Thần Cấp? Mà trong đó, ánh mắt lại không có một chút khiếp đảm.

Kỳ Dương đang nghĩ không lẽ thực lực của mình thấp hơn Lâm Dịch, nhưng mà nếu như muốn hắn giống như Lâm Dịch đi so khí thế với Long Dương cho hắn mượn tám lá gan hắn cũng không dám…Phải biết rằng, thứ đồ chơi khí thế này, thuộc về thực lực, nhưng cũng không phải là toàn bộ, chính là khảo nghiệm quan trọng đối với lòng người. Mượn Kỳ Dương mà nói, tuy rằng hắn không dám xác định bản thân có thể thắng được Lâm Dịch hay không, nhưng nếu như thực sự đứng ở vị trí đối lập với Lâm Dịch, hắn cũng sẽ không bị khí thế của Lâm Dịch áp đảo…Bởi vì trong lòng hắn còn có một phần tự tin, tự tin bản thân cũng không thấp hơn đối phương.

Nhưng nếu đổi lại Long Dương…Cho dù Long Dương cố ý đè thấp khí thế chính mình, khí thế Kỳ Dương cũng còn kém xa mới bằng đối phương, thậm chí ngay cả dũng khí thả ra khí thế của mình cũng không có. Bởi vì trong lòng hắn tự biết, bản thân mình vô luận có cố gắng như thế nào, Ngưng Thần và Thần Cấp, sự chênh lệch đó giống như trên trời dưới đất không thể bù đắp. Vì vậy, chỉ cần Long Dương đứng trước mặt hắn, từ đáy lòng hắn cũng cảm giác được từng đợt áp lực, căn bản không có biện pháp phát huy thực lực chân chính của mình. truyện từ

Ánh mắt Kỳ Dương nhìn về phía Lâm Dịch dần dần mang theo một chút phức tạp…Trong đó có nghi hoặc, có kinh dị, có bội phục, thậm chí còn có đố kỵ…Hắn thực sự không thể lý giải được, Lâm Dịch rốt cuộc là dựa vào thứ gì mà lại dám đối chọi gay gắt với Cường giả Thần Cấp hàng thật giá thật?

Thời gian lặng lẽ trôi, giống như là trong nháy mắt, lại giống như một khoảng thời gian rất dài, Long Dương không hổ là Cường giả Thần Cấp, vô luận là mượn lực thiên địa hay là thực lực bản thân đều là thứ mà Lâm Dịch không thể chống đỡ. Sắc mặt Lâm Dịch dần dần trắng bệch, thế nhưng bởi vì có Linh Văn gia trì, mọi trình tự đối với mọi người khi áp dụng lên người hắn chỉ là vô dụng, vì vậy hắn cũng không hiểu cái gì gọi là sợ hãi. Sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn mang theo vẻ lạnh nhạt, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Thân thể Kỳ Dương lóe lên một tầng quang mang màu vàng, lượn lờ xung quanh thân thể hắn. Hai đại cường giả so đấu khí thế, cho dù hắn đang ở một bên, thế nhưng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

1052. Chương 116 0-1161: Nguyên Nhân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1160-1161: Nguyên nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Ngay cả cường giả Ngưng Thần kỳ cũng bị ảnh hưởng, thậm chí phải vận công tiến hành chống đỡ…Có thể tưởng tượng ra, Lâm Dịch và Long Dương so khí thế, đã đạt tới trình độ gì. Không chút nào khoa trương nếu nói: Hư Thần cảnh nếu như tùy tiện xông vào thì sợ rằng trong khoảnh khắc sẽ bị trọng thương. Sự khác biệt về đẳng cấp, cho dù trực tiếp chết cũng không phải là chuyện không có khả năng.

- Kỳ Dương, ngươi lui xuống trước cho ta.

Lúc này Kỳ Dương đang vận chuyển năng lượng chống cự với khí thế của hai người. Thanh âm lạnh nhạt của Long Dương chậm rãi vang lên, trong lòng Kỳ Dương kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn…Thì thấy Long Dương dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Lâm Dịch.

- Long Dương đại nhân đã thực sự nổi giận rồi.

Trong lòng Kỳ Dương tức thì xuất hiện một nỗi sợ hãi không tên, vội vã khom người nói:

- Tuân mệnh!

Nói xong hắn vội vã đứng lên, quay đầu lại nhìn về phía Long Dương, lại nhìn về phía Lâm Dịch lúc này sắc mặt dần dần trắng bệch. Ánh mắt hắn dừng lại một chút, thân hình lóe lên, mang theo kim sắc quang mang phá không mà đi, trong nháy mắt biến mất.

Trong lòng Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, thần thức lặng lẽ chìm xuống đan điền…Cùng cường giả Thần Cấp cứng đối cứng, ngay từ đầu hắn phải xuất ra toàn bộ thực lực có thể mượn được, bằng không bản thân hắn sẽ không có cơ hội trở mình.

Lâm Dịch thu hồi ánh mắt, tinh tâm. Trên phương diện khí thế, khí thế trầm ổn như núi của Long Dương đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Nhưng mà khí thế của Lâm Dịch lại giống như một viên đá cố chấp trụ giữa dòng nước, mặc cho khí thế Long Dương hung mãnh ra làm sao, vẫn như cũ thủ vững bản tâm của mình. Nhìn qua có vẻ nếu như tiếp tục kiên trì cũng không phải là chuyện không thể.

- Quả nhiên có chút môn đạo, thảo nào gặp bản tôn dám can đảm không quỳ.

Giằng co một lát, Long Dương lạnh nhạt nói. Xung quanh thân thể hắn cuồng phong gào thét, linh khí mạnh mẽ khuấy đảo không gian. Nhưng mà một thân bạch y của hắn lại vô cùng quỷ dị, ngay cả một chút gợn sóng cũng không có.

Áp lực càng lúc càng lớn, sắc mặt của Lâm Dịch càng ngày càng trắng bệch. Hắn có cảm giác, nay cả hô hấp của mình cũng khó có thể tiếp tục, giống như bị một ngọn núi lớn đè lên người.

- Xem ra, cũng chỉ có thể đánh một trận.

Nghĩ như vậy, hắn hít sâu một hơi, phần thần thức chìm trong đan điền tức thì khởi động Chiến Văn…

Trong chốc lát, toàn bộ không gian đều run rẩy! Thần sắc Long Dương cũng biến đổi, ánh mắt chợt lóe lên rồi tắt, dường như đang chờ đợi thứ gì đó.

Rống.

Một tiếng rít gào vang vọng thiên địa, không gian chung quanh tức thì bị nghiền nát, giống như có một cơn lốc xuất hiện, mà phía sau Lâm Dịch, hư ảnh một đầu bạch hổ điên cuồng gào thét xuất hiện.

Rống!

Lại một tiếng rống, Lâm Dịch ngẩng đầu lên, lúc này dáng dấp của hắn đã thay đổi. Bộ tóc màu trắng bao trùm lên trán, hồng lam, lưỡng sắc quang mang không ngừng lưu chuyển, càng ngày càng rực rỡ. Hắn mở mắt ra, lúc này con mắt đã chuyển thành một hồng một lam.

Hồng bá đạo mà hung ác, lam lặng lẽ mà lạnh lùng…Hai loại cảm giác khác nhau, không ngờ lại cùng tập trung trên một người, nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Hai con mắt quỷ dị nhìn thẳng vào Long Dương.

Mà lúc này Long Dương cũng đột nhiên thu hồi khí thế của mình. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt vừa rồi còn lạnh lùng, hiện tại lại hiện lên vẻ kích động.

- Hổ Thần Huyết…Đúng là Hổ Thần Huyết…Bạch Hổ đại nhân đã trở về. Hắc Long đại nhân…Hắc Long đại nhân…

Long Dương thì thào tự nói, ánh mắt nhìn về phía hư ảnh Bạch Hổ uy vũ tới cực điểm phía sau Lâm Dịch kia, hai tròng mắt thậm chí còn có một chút nước mắt.

Rống!

Lại một tiếng rống nữa vang lên, ngay sau đó một đạo năng lượng hồng lam quấn quanh, đâm vỡ không gian, điên cuồng phóng về phía Long Dương.

Tốc độ hiện tại đã sớm vượt qua tốc độ âm thanh, tần suất chấn động lại càng vượt ra ngoài phạm vi mà lỗ tai người có thể tiếp nhận, thế nhưng quỷ dị là lại không phát sinh bất kỳ một âm thanh nào, nhưng mà sóng âm siêu cường kia, cũng thực sự phóng tới bên người Long Dương. Phù Phong dưới chân Long Dương hầu như trong nháy mắt bị chấn thành nát bấy rồi tán đi. Mà tử sắc điện xà trên bầu trời trong nháy mắt cũng run nhè nhẹ, dừng lại một chút, sau đó ầm ầm tản ra, biến mất không còn tung tích.

Nói thì rất chậm, thế nhưng trên thực tế lại trong nháy mắt. Chờ sau khi tâm tình đang kích động của Long Dương bị đè nén xuống, thì công kích đã tới trước mặt hắn.

Nhưng mà Long Dương cũng không có bối rối, ánh mắt chớp động, không biết lúc nào trong tay hắn đã xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay mở ra, trực tiếp đón lấy luồng công kích kia.

Giống như một đầu bạo long, hiện tại trong nháy mắt lại bị một đứa bé dùng một tay liều chết chống lại…Hồng lam quang mang tiếp xúc với quang trụ từ trong bàn tay Long Dương ầm ầm nổ tung, hóa thành một hồng lâm sắc khuếch tán ra bên ngoài. Mãi cho đến khi hoàn toàn khuếch tán ra chung quanh mới truyền ra âm thanh.

Oanh!

Giống như ngọn núi lớn đột nhiên nổ tung, âm thanh ầm ầm bạo phát. Sóng âm kịch liệt trong nháy mắt chấn vỡ phiến không gian chung quanh, giống như là phá vỡ tấm màn thủy tinh.

- Cái gì?

Đôi mắt Lâm Dịch tức thì cứng lại, lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Lúc trước hắn còn chưa sử dụng thành thạo thú văn chi nguyên này, cũng có thể đối phó được với Thần Cấp Khương Như. Tuy rằng không có đánh bại hắn, thế nhưng cũng khiến cho Khương Như luống cuống tay chân một phen. Nhưng mà hiện tại, sự hiểu biết của hắn đối với Thú Văn chi nguyên không còn như trước, thành thạo gấp bội. Hơn nữa thực lực của hắn cũng chân chính tiến vào Ngưng Thần kỳ…Đối mặt với cường giả Thần Cấp Long Dương này, không ngờ lại không hữu hiệu như khi đối phó với KHương Như?

Trong lúc hắn đang ngạc nhiên, quang mang lan ra phạm vi trăm thước rồi tiêu tán, lộ ra thân hình Long Dương.

- Không có khả năng!

Khi thấy rõ thân hình của Long Dương, Lâm Dịch không nhịn được mà nhảy về phía trước một bước, ánh mắt kinh hãi hô lên.

Chỉ thấy cánh tay phải của Long Dương vẫn giơ lên phía trước như cũ, nhưng mà y bào của hắn cùng với tử kim quan vũ trên đầu hắn không ngờ ngay cả một chút lệch đi cũng không có. Giống như một kích khiến cho thiên địa biến sắc này của Lâm Dịch đối với hắn căn bản không tạo thành một chút ảnh hưởng gì.

Quá mạnh mẽ rồi…Lâm Dịch hoàn toàn bị chấn kinh. Một kích vừa rồi tuy rằng cũng không tính là toàn lực, thế nhưng cũng có tám phần thực lực. Nhìn biểu tình hiện tại của Long Dương, Lâm Dịch biết bản thân mình cho dù có tăng thêm thực lực nữa sợ rằng cũng không tạo thành chút uy hiếp nào cho đối phương.

Vì sao lại như vậy? Lâm Dịch không biết nên làm như thế nào. Bản thân hắn tuy rằng biết mình không phải là đối thủ của cường giả Thần Cấp, thế nhưng chung quy cũng tạo thành một chút phiền phức đi a.

Thế nhưng hiện tại…Đối mặt với cường giả Thần Cấp, hắn cũng giống như những Ngưng Thần Kỳ cường giả khác, không có một chút năng lực phản kháng.

Lâm Dịch đột nhiên ý thức được, bởi vì nguyên nhân có Lâm Phỉ đã khiến hắn dường như xem thường cường giả Thần Cấp.

1053. Chương 116 0-1161: Nguyên Nhân.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1160-1161: Nguyên nhân.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1161: Nguyên nhân. (2) nguồn

Thậm chí ngay cả Lâm Phỉ, khi đối mặt hắn cũng có tự tin tuy rằng bản thân không phải đối thủ của nàng, thế nhưng cũng không kém xa.

- Coi như không tệ.

Thái độ của Long Dương đột nhiên quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ, nói một câu không tệ, trên mặt không ngờ lại xuất hiện nụ cười. Đương nhiên, nụ cười này trong mắt Lâm Dịch ít nhiều cũng mang theo một ít khinh thường.

Ánh mắt Lâm Dịch lóe lên bất định, một lát sau mới cúi đầu khẽ thở dài, trên mặt xuất hiện nụ cười tự giễu:

- Long Dương đại nhân quả nhiên mạnh mẽ, Lâm Dịch tự biết không thể địch lại…Buồn cười Lâm Dịch lại tự đại, khinh thường cường giả Thiên Giới, hiện tại mới biết bản thân mình cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi…

Nhìn Lâm Dịch tự mình châm biếm, Long Dương cũng ngậm miệng không nói gì, trong mắt mang theo nụ cười nghiền ngẫm nhìn Lâm Dịch.

Lâm Dịch ngừng lại một chút, rồi lại hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía Long Dương, thở ra một hơi rồi vừa cười vừa nói:

- Nhưng nếu như Long Dương đại nhân cho rằng như vậy có thể dọa được Lâm Dịch, vậy đại nhân cũng sai rồi. Đến đây đi, có thể chết trong tay Long Dương đại nhân, Lâm mỗ cũng có vốn để tự ngạo rồi.

Ánh mắt Long Dương lóe lên, lẳng lặng nhìn Lâm Dịch.

Một lúc lâu sau, Long Dương cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phương xa. Dưới ánh mắt hồ nghi của Lâm Dịch, trên mặt hắn lại nở nụ cười.

- Đi về phía Tây Bắc ba ức km, sẽ tìm thấy thứ mà các ngươi muốn tìm. Bằng vào thần thức của ngươi, ta nghĩ muốn tìm thấy bọn chúng cũng không khó khăn cho lắm…Về phần vị diện Gia Nhĩ Ba Tư ngươi có thể yên tâm, ta bảo đảm nó không sao…Thanh Long Bảo, Huyền Đông Thiên…Ha ha…

Giọng nói của Long Dương trở nên ôn hòa mà không mất đi hào khí của nó, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Dịch, quang trụ màu vàng trên không trung xuất hiện, bao phủ toàn thân Long Dương. Khi lời vừa dứt, thân hình của Long Dương đã biến mất không còn hình dáng.

Bầu trời khôi phục lại như cũ, bầu trời xanh thẳm lại xuất hiện. Lâm Dịch ngây người trên không trung một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần.

Lâm Dịch không khỏi gãi dầu, có chút không hiểu tại sao đối phương đột nhiên làm khó dễ, sau đó lại đột nhiên chuyển biến thái độ…Rốt cuộc là đã xảy ra chuyên gì?

Suy nghĩ nửa ngày, Lâm Dịch thẳng thắn buông tha.

- Những cường giả Thần Cấp này suốt ngày đều làm ra vẻ thần thần bí bí…Chỉ là nếu như vị diện Gia Nhĩ Ba Tư an toàn, vậy mục đích của ta cũng đã đạt được. Phía Tây Bắc ba ức km…Ài. tuy rằng rất xa, thế nhưng cũng nhất định phải đi xem a…

Thân thể Lâm Dịch dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường. Hắn cúi đầu nhìn qua y phục đã rách nát, có chút bất đắc dĩ…Thú Văn Chi Nguyên quả thực vô cùng lợi hại, thế nhưng mỗi khi dùng nó thì y phục cũng rách nát, thực là bất đắc dĩ a.

Thân hình hắn nhoáng lên, hóa thành một đạo quang mang, biến mất không còn hình bóng…

Trên không trung, trên mặt một cái gương hình tròn, biểu hiện hình ảnh Lâm Dịch vừa rồi mới rời khỏi.

- Vừa rồi ta biểu hiện có tốt không?

Một giọng nói tùy tiện vang lên, có vẻ vô cùng đắc ý.

Nếu như Lâm Dịch ở chỗ này, nhất định có thể nghe được…Tuy rằng trong giọng nói có chút không thích hợp, thế nhưng đây chính là giọng của Long Dương.

Xa xa, thân hình Long Dương hiện ra.

- Tốt nhất là ngươi nên xem lại bản thân mình đi a…Quả thực nhìn không ra Lâm Dịch kia, lại có năng lượng tinh huyết của Bạch Hổ đại nhân, không ngờ lại tốt số như vậy?

Không đợi Long Dương mở miệng, một giọng nói lười biếng đã cắt đứt âm thanh của hắn. Long Dương quay đầu nhìn lại thì thấy một nam tử mang theo khí tức lười biếng đi tới.

Đồng dạng cũng là một cường giả Thần Cấp, khí chất của tên này lại là lười biếng, thế nhưng cũng là một mỹ nam. Trên trán trơn nhẵn của hắn, cũng có một ấn ký phức ạp.

- Khái khái…Ta nói ngươi đừng có châm chọc ta nữa được không?

Sắc mặt Long Dương tức thì đỏ lên, ho khan vài tiếng, có chút xấu hổ nói. Tên nam tử kia ngáp một cái, không thèm để ý tới hắn.

Long Dương chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hắn.

- Được rồi, đừng náo loạn nữa, nói tới chính sự đi…Long Dương, cảm giác thế nào?

Giọng nói ôn hoà mà trầm thấp vang lên, Long Dương quay đầu lại, ở một địa phương cách hắn không xa, một người tướng mạo uy vũ, thân hình cao lớn đang nhìn về phía hắn. Người này vóc người lực lưỡng, thân hình vô cùng hoàn mỹ, thất lưng rộng, tỏa ra mị lực cực hạn. Trên trán hắn cũng có một ấn ký phức tạp.

Long Dương thấy hắn nói như vậy, cũng thu hồi dáng vẻ vui đùa, nở nụ cười, gật đầu nói:

- Tuy rằng có chút non nớt, thế nhưng quả thực không tồi…Không hổ là người của Hổ Thần đại nhân a.

Nói xong hắn giơ tay lên…Lúc này mới phát hiện ra, cánh tay phải vừa rồi trắng noãn như ngọc, hiện tại lại sưng phù lên…Thân thể của cường giả Thần Cấp, không có chút khoa trương nếu nói, ngay cả tinh thạch kiên cố nhất cũng không thể so sánh được…Có thể khiến cho thân thể như vậy xuất hiện tình huống sưng phù, tùy thời bị phá hủy…Có thể nghĩ tới lực lượng mạnh mẽ bao nhiêu.

- Ồ?

Tên nam nhân thân thể lực lưỡng kia hơi nhíu mày, trên trán xuất hiện một chữ ”xuyên.

sau đó nói:

- Hành động lần này, hẳn là có thể giúp cho hắn một chút…Biên giới Huyền Đông Thiên tình huống sao rồi?

Tên nam tử kia sau khi hỏi cũng nhìn về phía người có dáng vẻ lười biếng kia, người này lại ngáp một cái, sau đó tùy ý nói:

- Phỏng chừng bọn họ lần này tập kích Gia Nhĩ Ba Tư diện vị, hẳn đã phát hiện ra thứ gì đó.

Tên nam tử kia gật đầu, rồi lập tức khẽ thở dài một tiếng:

- Quyền chủ động hiện tại đều nắm trong tay Huyền Đông Thiên. Điều duy nhất hiện tại chúng ta có thể làm chính là hỗ trợ Lâm Dịch mau chóng trưởng thành, khiến cho vị trí của Bạch Hổ Thần và Hắc Long Thần đại nhân trở về vị trí cũ…Sáu vạn năm…Đã qua một nửa rồi a.

Lời của hắn vừa ra khiến ấy người khác đều gật đầu, nhíu mày.

Một lúc lâu sau, Long Dương đột nhiên mở miệng nói:

- Được rồi, vì sao không gặp được Hân Dao?

Tên nam nhân có vẻ lười biếng kia cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi khi dễ phu quân người ta, lại còn muốn người ta ở chỗ này cho ngươi nhìn sao? Phỏng chừng hiện tại nàng phải đi bồi tiếp phu quân của nàng rồi a.

- Ách.

Long Dương kinh ngạc, lập tức lắc đầu cười khổ, nhìn về phía hắn:

- Chuyện khi dễ này, quả thực ta không muốn làm thêm nữa.

Ở một địa điểm cách đó mấy nghìn km, một địa phương ít có dấu chân người xuất hiện.

Ở nơi này có ít người xuất hiện, đơn giản là vì ở Đông Nam Thiên mọi người đều biết rõ, ở đây yêu thú thành đàn, hơn nữa đẳng cấp lại không thấp. Tuy rằng số lượng lớn như vậy những vẫn khiến ột số người tự nghĩ thực lực mình không kém muốn đoạt đi nội đan cùng ma hạch trong người bọn chúng…Nhưng một lần lại một lần giáo huấn bằng máu, khiến cho những người kia cũng phải từ bỏ tâm tính tham lam của bản thân mình.

Núi non khổng lồ trôi nổi trên không trung. Nhưng mà rất ít người biết, ở bên trong một chỗ sâu nhất của những ngọn núi khổng lồ này, có một chỗ vô cùng tươi tốt.

1054. Chương 1162 -1164: Ngưng Thúy Hải Vực.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1162-1164: Ngưng Thúy Hải Vực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Trong đó linh lực lượn lờ, ngọn núi mơ hồ ẩn hiện. Trên những ngọn núi này, có những đình viện lầu các tọa lạc. Chim hót, nước chảy, cá bơi tung tăng…Không ngờ lại là một chỗ ẩn cư.

Ở trong một tòa lầu các đó có một mặt kính thật lớn, đang chăm chú theo dõi quá trình Lâm Dịch ly khai.

Quần áo trắng tinh, kiều nhan hoàn mỹ, chăm chú nhìn vào mặt kính. Mãi cho đến khi thân ảnh Lâm Dịch biến mất, vẻ lo lắng trên khuôn mặt thanh tú kia mới biến mất, người ngọc mới khẽ cắn môi, thu hồi ánh mắt, ngẩn người ra.

- Đây chính là tiểu phu quân của ngươi?

Một giọng nói thanh thúy mà dễ nghe vang lên, mang theo sự hiếu kỳ hỏi.

Giọng nói kia như đánh thức người ngọc, sắc mặt nàng đỏ lên, sẵng giọng nói:

- Cái gì mà tiểu phu quân…Câu này thực khó nghe.

- Ai nha, ai nha…Ngươi liệu có phải là Hân Dao mà ta từng nhận thức hay không? Chính là tiên tử mà sáu vạn năm trước vì sự trong sách mà chịu chết hay không?

Những lời khoa trương này vẫn là do giọng nói thanh thúy này vang lên, vẫn như cũ dường như có vẻ cực kỳ động nhân.

Sắc mặt người ngọc nóng lên, mặt kính hiện tại đã biến thành màu trắng, cũng không thèm đôi co với người kia nữa.

Trong phòng an tĩnh một hồi, sau đó giọng nói dễ nghe lại vang lên.

- Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá. Chúng ta làm như vậy cũng chính là việc bất đắc dĩ…Tiểu lão công của ngươi hiện tại thực lực không được tốt lắm. Cho dù có tinh huyết của Bạch Hổ đại nhân che chở, thế nhưng sau khi Huyền Đông Thiên bị mấy tên ở những địa phương khác trắng trợn tấn công, mà đứng đầu chính là Thần Cấp a. Nếu như cứ tiếp tục như vậy chính là hại hắn. Vì vậy ta mới cho ngươi tạm thời rời khỏi hắn một đoạn thời gian, chính là để cho hắn mau chóng trưởng thành. Cũng chính là khiến cho Bạch Hổ đại nhân và Hắc Long đại nhân mau chóng quy vị, đó cũng không phải là vì suy nghĩ cho tiểu phu quân của ngươi sao?

Người ngọc cắn môi dưới, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng gật đầu:

- Những điều này ta đều biết…Thế nhưng, thế nhưng trong lòng ta không nhịn được mà nhớ mong hắn…

- Ách, được rồi. Thành thật mà nói, tiểu phu quân của ngươi nếu so về tướng mạo thì mấy người Long Dương, Bạch Nham tùy tiện cũng đẹp trai hơn hắn, thậm chí ngay cả lão tình nhân Khương Như của ngươi…

- Đừng nói tới Khương Như với ta…Ta cũng hắn không có quan hệ.

Không đợi giọng nói kia tiếp tục nói, nhắc tới Khương Như, sắc mặt người ngọc tức thì căng thẳng, cắt đứt lời của nàng.

- Được rồi, thậm chí coi như không kể tới Khương Như, bọn họ mỗi một người so với hắn đều đẹp trai hơn a? Luận về thực lực…Vậy thì không cần phải nói…Vậy đến tột cùng là ngươi coi trọng hắn ở điểm nào? Thành thật mà nói, một cường giả Thần Cấp trao thân ột Ngưng Thần Kỳ…Thực sự có chút khó hiểu.

Giọng nói dễ nghe kia dừng lại một chút sau đó mới nói ra sự nghi vấn của mình.

Sắc mặt người ngọc đỏ ửng lên, sau đó mới nhẹ nhàng lắc đầu, cúi đầu lẩm bẩm nói:

- Ta cũng không biết, đây chính là một loại cảm giác rất huyền diệu…Dường như vào lúc ta thấy hắn, liền cảm thấy sự an toàn. Tuy rằng biết rõ thực lực của hắn không bằng mình, thế nhưng cũng rất yên ổn. Mà lúc không nhìn thấy hắn, lòng ta lại không nhịn được mà nghĩ tới hắn. Cảm giác mất mát…Ta không biết nên hình dung loại cảm giác đó ra sao…

- Huyền diệu như vậy sao?

Giọng nói dễ nghe kia có chút kinh ngạc, lập tức mang theo sự hiếu kỳ hỏi:

- Đây chính là tư vị của ái tình sao?

Căn phong lại lâm vào yên tĩnh.

Lâm Dịch trở về Bách Nguyên Tông, Kỳ Dương khi thấy Lâm Dịch xuất hiện trên mặt có chút không thể tin nổi…Trước khi hắn rời khỏi đó còn nghĩ rằng Long Dương tất nhiên sẽ giết chết Lâm Dịch, không nghĩ tới bản thân mình vừa mới chân trước trở lại tông phái, còn chưa kịp thông tri cho các trưởng lão thì Lâm Dịch này chân sau đã trở về. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, căn bản là có bộ dáng trải qua một hồi đại chiến.

Tuy rằng trong lòng mang theo nghi hoặc không giải thích được. Thế nhưng hắn vẫn phải giả bộ quan tâm tiếp đón.

- Lâm Huynh, không có việc gì chứ? Ngươi…ai. Lại dám cùng Thần Cấp cường giả so đấu, căn bản chính là tự gây khó dễ ình a.

Kỳ Dương quan tâm nói, mang theo một chút trách cứ…Đương nhiên, điều này cũng chỉ là làm bộ.

Trong lòng Lâm Dịch hiểu rõ, đương nhiên hiểu đây là Kỳ Dương đang giả bộ với mình. Chỉ là hắn cũng không thèm để ý tới, trên mặt nở nụ cười nói:

- Đã làm phiền Kỳ đại nhân quan tâm rồi…Kỳ thực Long Dương đại nhân cũng chỉ đùa với ta một chút mà thôi. Kỳ đại nhân không cần quan tâm.

Da mặt Kỳ Dương tức thì giật giật vài cái…Thầm nghĩ da mặt của tên này cũng quá dầy đi? Cường giả Thần Cấp lại đùa giỡn cùng hắn? Đây chính là dát vàng lên mặt a.

Nhưng hắn quả thực không tìm được lý do phản bác, dù sao lúc đó hắn cũng có mặt ở đó, hiện tại người ta ngay cả một sợi lông cũng không có mất, vẹn toàn trở lại, bản thân hắn còn có thể nói cái gì nữa?

Hắn cười khan vài tiếng, cũng không có nói thêm gì nữa.

- Long Dương đại nhân đã nói cho ta biết vị trí của mấy tên gián điệp Huyền Đông Thiên kia, ta dự định ngay bây giờ sẽ đi tới chỗ đó, diệt trừ tên này…Cho nên, bây giờ ta tới đây cáo biệt Kỳ đại nhân.

Lâm Dịch đánh tan sự xấu hổ của Kỳ Dương.

Kỳ Dương nghe vậy cũng sửng sốt, lập tức khẽ cau mày, sau khi suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

- Vậy làm phiền Lâm huynh rồi. Ta tin rằng chỉ cần Lâm huynh xuất lực, bọn gián điệp này nhất định phải cúi đầu xưng thần.

- Ha ha, nói quá rồi, nói quá rồi…Ta đi đây.

Nói xong, Lâm Dịch cũng lười dài dòng với Kỳ Dương, trực tiếp rời khỏi.

Trở lại Thư Tâm Phong, lúc này Lang Sa đang đi đi lại lại, có vẻ vô cùng lo lắng, có lúc lại ngẩng đầu lên nhìn…Hiển nhiên là đang lo lắng cho Lâm Dịch.

Mãi cho đến khi Lâm Dịch trở lại, nàng mới nở nụ cười, Lâm Dịch có thể thấy rõ ràng nàng thở ra một hơi.

Lâm Dịch thấy vậy trong lòng cảm động…Tuy rằng bình thường Lang Sa không nói nhiều lắm, thế nhưng tình cảm đối với hắn cũng không phải là giả. Đợi sau khi mọi việc kết thúc, hắn sẽ thực sự cấp cho nàng một danh phận. Nhất là Phỉ nhi và nàng…Tình cảm của hai người đối với hắn đều vô cùng chân thành không gì sánh được, dù sao cũng là người từ đại lục Bạch Đế tới, chuyện danh phận đối với Lâm Dịch rất nặng.

- Chúng ta đi thôi.

Lâm Dịch trực tiếp mở miệng cười nói.

- Đi đâu?

Sa sửng sốt hỏi.

- Trên đường đi ra sẽ nói rõ cho nàng.

- A.

Lang Sa lên tiếng đồng ý, hai người không thu thập thứ gì liền bay thẳng về phía Tây Bắc…

Phía Tây Bắc của Bách Nguyên Tông ba tỷ km chính là một địa phương gọi là Ngưng Thúy Hải Vực, đế quân ở đây chính là một kẻ vô cùng thần bí. Cho dù là những cường giả Hư Thần cảnh khác ở hải vực này cũng ít người nhìn thấy mặt hắn.

Tương truyền rằng tên của hắn chính là Ngưng Thúy đế quân, hắn là một người vô cùng đặc biệt, hắn từ năm vạn năm trước đã làm đế quân rồi.

1055. Chương 1162 -1164: Ngưng Thúy Hải Vực.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1162-1164: Ngưng Thúy Hải Vực. (.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1163: Ngưng Thúy Hải Vực. (2)

Trong năm vạn năm này vẫn chưa từng lộ diện một lần, bây giờ mọi người đã cho rằng hắn đã sớm ngưng tụ thần cách, trở thành một gã cường giả Thần Cấp.

Đương nhiên, những lời đồn này cũng không có ai có thể chứng thực. Chỉ là y phục của hắn không biết lấy từ nơi nào? Dù sao đó cũng là năm vạn năm a...

Mà vị đế quân trong truyền thuyết của mọi người vẫn ở lại chỗ này, mà địa phương tên là Ngưng Thúy nhai này tự nhiên cũng là vùng cấm tuyệt đối bên trong Ngưng Thúy hải vực...Tương truyền rằng, ở đó chính là một tòa linh mạch vứt đi đã lâu, tuy rằng bên trong không còn khoáng thạch, thế nhưng trăm nghìn vạn năm tích tụ linh lực không phải chuyện đùa a. Tuy rằng so với linh mạch chân chính còn kém khá xa, thế nhưng so với một số bộ phận lớn khác trên Thiên Giới, tự nhiên không chỉ hơn mấy chục lần.

Bên ngoài chim thú bay nhảy, cây cỏ tươi tốt, liền biết được người bên trong biết cách hưởng thụ ra sao.

- Còn không chuẩn bị đủ sao?

Mà lúc này, một giọng nói nóng nảy vang lên, đánh vỡ cảnh tượng giống như một bức họa này. Bên trong đình viện, lúc này có hai người đang thương nghị cái gì đó.

- Tám mươi mốt khỏa linh tinh cũng không phải là một con số nhỏ. Tuy rằng ta đã phân phó xuống dưới, nhưng dù sao cũng cần một ít thời gian.

Tên còn lại bất đắc dĩ trả lời nói.

- Chết tiệt.

Tên còn lại gấp đến độ măng thêm một tiếng, cũng có có thể hung hăng nắm tay lại.

Nếu như Lâm Dịch ở đây hắn có thể nhận ra được người này...Đây chính là vị Ngưng Thần Kỳ cường giả tên gọi là Duẫn Đinh mà hắn gặp ở Bạch Đế đại lục. Lúc này khuôn mặt tuấn mỹ của hắn âm trầm, trong mắt hiện lên tơ máu, nhìn qua vô cùng bạo ngược và thiếu kiên nhẫn.

Lúc này hắn lĩnh mệnh phá hủy vị diện Gia Nhĩ Ba Tư của Đông Nam Thiên, thế nhưng nửa đường lại bị chết yểu. Vốn hắn nghĩ, chỉ là một diện vị thứ nguyên mà thôi, bằng vào cường giả Ngưng Thần Kỳ như hắn xuất thủ, đâu còn chuyện không thể nào không làm được? Không nghĩ tới nửa đường lại lăn ra một Kỳ Dương khiến cho hắn thất bại trong gang tấc. Chẳng những lãng phí tám mươi mốt khỏa linh tinh hắn tích trữ nhiều năm, ngay cả thần khí mà cũng không còn nguyên vẹn, có thể nói là bị vấp một cú vô cùng đau đớn.

Vốn tưởng rằng chuyện này chỉ cần không bị cường giả Thần Cấp biết được, hắn sẽ có cơ hội...Không nghĩ tới, khi hắn rời khỏi đây mười ngày, tại Ngưng Thúy Hải Vực này đã truyền đến tin tức Huyền Đông Thiên xâm lược Đông Nam Thiên, chính là tin tức từ Bạch Nguyên Tông. Quần hùng Ngưng Thúy Hải Vực sục sôi, luôn mồm muốn tru diệt Huyền Đông Thiên, thế mới biết chuyện này hiện tại đã lớn như thế nào rồi.

Cho đến bây giờ hắn cũng không dám trở lại Huyền Đông Thiên. Hiện tại Huyền Đông Thiên còn chưa thu được tin tức, chỉ cần hắn hoàn thành nhiệm vụ truyền lại tin tức, như vậy tất cả còn có thể cứu vãn. Thế nhưng nếu như đợi được tin tức truyền tới Huyền Đông Thiên...

Nhớ tới hình phạt tàn khốc của Thanh Long bảo, tâm tình của hắn không có cách nào bình tĩnh được.

Đối với một cường giả Ngưng Thần kỳ cái gì quan trọng nhất? Không phải là sinh mệnh, mà là tu vi!

Là một kẻ cao cao tại thượng đã có thói quen sở hữu lực lượng cường đại, nếu như một ngày nào đó tu vi bị người khác dùng phương thức tàn khốc thu lấy…Sợ rằng so với đem hắn đi giết còn thống khổ hơn.

Mà nhiệm vụ lần này chính là do cường giả Thần Cấp trực tiếp hạ lệnh chết…Phần thưởng hoàn thành đương nhiên rất lớn, thế nhưng nếu như không hoàn thành thì hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

- Kỳ Dương…

Tiếng nghiến răng ken két từ trong miệng hắn truyền ra, hai tay nắm chặt.

Cho tới bây giờ hắn chưa có nếm thử qua tư vị căm hận một người như vậy…Không thể nghi ngờ, Kỳ Dương kia may mắn là người đầu tiên.

Mà người ở bên cạnh hắn chính là một nam tử có thân hình cường tráng. Toàn thân được bao phủ bằng trường bào màu vàng, tóc dài bay lất phất. Khuôn mặt mang theo sát khí nồng đậm, hắn cũng không có làm ra biểu tình hung ác gì, thế nhưng cỗ sát khí nàng dường như phảng phất phát ra từ bên trong xương cốt của hắn, làm cho kẻ khác không nhịn được mà run sợ.

Hắn nhìn người phía trước đang nghiến răng nghiến lợi, lông mày nhăn lại tạo thành một chữ xuyên, rồi lập tức lắc đầu nói:

- Kế tiếp ngươi định làm sao bây giờ? Tám mươi mốt khỏa tin linh, cũng không phải chỉ một thời gian ngắn có thể thu thập đủ.

Hắn nói khiến cho thân thể Duẫn Đinh run lên nhè nhẹ, không nhịn được mà hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại. Lần thứ hai mở mắt ra, sự xao động trong mắt đã biến mất, tay đang nắm chặt cũng mở ra.

- Đợi năm ngày nữa…Nếu như trong ngày này không thu thập đủ…Ta cũng chỉ có thể dẫn người trực tiếp giết tới cửa.

Mặc dù không hủy diệt được vị diện Gia Nhĩ Ba Tư kia, thế nhưng hắn cũng nhất định phải diệt trừ Kỳ Dương, bằng không thực khó tiêu mối hận trong lòng hắn. Nhắc tới hai chữ Kỳ Dương này, hắn lại nghiến răng ken két.

Phỏng chừng khi Kỳ Dương biết chuyện này sẽ vô cùng ủy khuất…Hắn rõ ràng cái gì cũng không làm, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại bị Lâm Dịch đổ một chậu phân lên người, quả thực là bất đắc dĩ.

Tên nam nhân tướng mạo cương nghị kia cũng không nhịn được mà nhíu mày, nhìn bóng lưng lão hữu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu…Lão hữu đi tới ngày hôm nay cũng là ngoài dự liệu của hắn. Hắn biết Duẫn Đinh luôn luôn trầm ổn tới cực điểm. Thế nhưng lần này gặp lại hắn, lại chỉ có thể thấy hắn hay xao động, hấp tấp và không kiên nhẫn…Có thể thấy áp lực của việc này đối với hắn là không nhỏ.

Chỉ là ngẫm lại…Mệnh lệnh của cường giả Thần Cấp, hắn cũng không có gan đi vi phạm, mà hiện tại gan lớn đi một chút, nếu như hắn trực tiếp cầm chân thần khí tới cửa, cùng người khác ôn tồn thương lượng một phen, không nên kinh động tới đệ nhất phái Huyền Đông Thiên. Cưỡng bức rồi cho lợi ích, hơn nữa tính khí phải ôn hòa thì mới khiến cho người khác tiếp thu được.

Thế nhưng hắn lại trực tiếp giết tới cửa nhà người ta. Đợi đến khi chủ nhân phát hiện ra, mới đột nhiên xuất ra thứ đó, ta đem nhà ngươi đập tới nát vụn, thì thứ này làm sao còn có thể nhận thức được nữa? Lại là bộ mặt cao cao tại thượng…Người ta cũng là cường giả Ngưng Thần Kỳ, lại chính là đại biểu đứng đầu một tông phái, ngươi chọc giận người ta như vậy, người ta có khả năng đáp ứng sao?

Nghĩ tới đây người kia lại lắc đầu.

- Chân thần khí. Ai. quả thực là dụ người. Chỉ tiếc là quá mức phỏng tay a.

- Thiết Mạc hiện tại đang nóng ruột, tin tức truyền đến Huyền Đông Thiên cũng cần một đoạn thời gian không ngắn, ta sẽ tận lực tìm kiếm giúp ngươi đủ tám mươi mốt khỏa linh tinh, khởi động "siêu thứ nguyên không gian đạo.

Nam tử kia cuối cũng chỉ có thể an ủi nói.

Duẫn Đinh hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía tên nam tử kia, nở nụ cười bất đắc dĩ:

- Hiện tại cũng chỉ có thể làm phiền ngươi.

- Tương giao năm vạn năm, cũng không tính là ít a? Đối với ta mà ngươi còn nói như vậy sao?

Tên nam tử kia cũng cười nói.

1056. Chương 1162 -1164: Ngưng Thúy Hải Vực.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1162-1164: Ngưng Thúy Hải Vực.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1164: Ngưng Thúy Hải Vực. (3)

- Ai…Năm vạn năm…Thực sự là khiến ta hoài niệm cảnh tượng lúc đó ta và ngươi đi du lịch Thiên Giới…

Nói tới chuyện tình tương giao năm vạn năm, trên mặt Duẫn Đinh cũng hiện lên vẻ hồi ức…Hăng hái, tuy rằng thực lực thấp, thế nhưng hai người cùng đồng hành Thiên Giới, trải qua bao nhiêu chuyện, mưa gió, hiện tại đứng trên vị trí đỉnh phong này nhớ lại, quả thực có một loại cảm giác không nói lên lời.

- Ha ha, được rồi, nghỉ ngơi một chút đi. Ta đi xem một chút.

- Được.

Lâm Dịch và Lang Sa tốn thời gian sáu ngày mới chạy tới một một phường thị Phù Phong. Thư Mộng và Thủy Linh Lung hiện tại còn đang ở bên trong Hổ Thần Cư…Lâm Phỉ trong nháy mắt đề thăng thực lực của Thư Mộng, trong nháy mắt đề ột bước lớn đương nhiên cần phải có một thời gian phối hợp. Thư Mộng còn đang hôn mê, Thủy Linh Lung tự nhiên cũng không để một mình nàng ở bên trong.

Bên trong phường thị, xe ngựa như nên, nhìn qua có vẻ vô cùng náo nhiệt. Hai người tìm một tửu quán, dự định ăn một bữa.

- Hiện tại từ Bách Nguyên Tông kia còn động tĩnh gì không?

Vừa mới ngồi uống không được bao lâu, ở một cái bàn cách đó không xa, truyền đến tiếng nói chuyện.

- Nghe nói hiện tại đang điều tra tên tặc tử Huyền Đông Thiên kia ở nơi nào, Bách Nguyên Tông đã phái cao thủ đi trước đuổi bắt. Chỉ là tình huống cụ thể ra làm sao, ta cũng không rõ ràng cho lắm.

- Hừ, nhắc tới Huyền Đông Thiên, đám người đó lá gan cũng quá lớn đi. Chẳng lẽ không biết trên dưới Đông Nam Thiên chúng ta đối với bọn họ đều không có thiện cảm sao? Không ngờ lại còn dám quang minh chính đại xâm lược, thực sự là càn rỡ mà.

- Tuy rằng nói như vậy cũng không sai, thế nhưng…Thanh Long Bảo Huyền Đông Thiên kia chính là thiên giới đệ nhất đại phái, bọn họ xâm lược Bách Nguyên Tông, Bách Nguyên Tông thực sự có thể chiến thắng bọn họ sao?

- Ngươi ngay cả điều này còn không nhìn ra sao? Trước đó vài ngày, đệ nhất đại phái Đông Nam Thiên, tông chủ Cao Tông, Cao tôn giả đã nói, thế lực Huyền Đông Thiên xâm lược Đông Nam Thiên chính là khiêu chiến Lăng Vân Tông bọn hắn, mấy ngày trước bọn hắn đã phái sứ giả đi tới Bách Nguyên tông thương thảo công việc liên minh. Trừ lần đó ra, Đông Nam Thiên đệ nhị phái Lạc Phượng môn đồng dạng cũng đã lên tiếng và đứng cùng một trận tuyến với Bách Nguyên Tông. Hắc…Bách Nguyên Tông chỉ là một môn phái

nhỏ ít người biết đến, không ngờ lại vì Thanh Long bảo xâm lược, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi danh tiếng đã vang dội tiến tới ngang hàng với Lăng Vân Tông và Lạc Phượng Môn, lui danh muôn đời…Chuyện này đến tột cùng đối với Bách Nguyên Tông là tốt hay là xấu cũng thật khó nói.

- Thế nhưng có danh tiếng thì có lợi ích gì? Phải biết rằng, thứ mà bọn họ đối mặt chính là đệ nhất phái Huyền Đông Thiên a.

- Ta nói như vậy lẽ nào ngươi còn chưa nghe nói qua? Nói cách khác, lúc này tuy rằng trên danh nghĩa là cuộc chiến của Thanh Long Bảo và Bách Nguyên Tông! Thế nhưng lại chính là cuộc chiến của Thanh Long Bảo và toàn bộ Đông Nam Thiên. Bách Nguyên Tông sẽ không vì chuyện này mà thiệt thòi. Ngược lại bọn hắn sẽ vì chuyện này mà tạo nên danh tiếng, trở thành đại bang phái số một Đông Nam Thiên.

- Như vậy sao?

Khóe miệng Lâm Dịch hiện nên nụ cười…Không nghĩ tới trong vòng ngắn ngủi mười ngày, tin tức đã truyền tới nơi này.

Loại tình huống này tự nhiên là Lâm Dịch muốn nhìn thấy. Sự tình càng lớn, ánh mắt mọi người tại Đông Nam Thiên tập trung trên người Bách Nguyên Tông càng nhiều, hay nói cách khác, ánh mắt tập trung trên Gia Nhĩ Ba Tư diện vị càng nhiều, mà đại lục Bạch Đế như vậy lại càng an toàn.

- Không nghĩ tới đồ ăn Thiên Giới lại ngon như vậy.

Lang Sa quả thực không có để ý tới những lời nghị luận chung quanh, nàng lướt qua mọi thứ trên bàn, ánh mắt sáng lên, có chút cảm thán nói.

Lâm Dịch cũng thu hồi ánh mắt, nở nụ cười nói:

- Những đồ ăn này đều xuất thân từ bên trong động vật hoặc thực vật có linh lực cực mạnh, đương nhiên so với đại lục Bạch Đế mạnh hơn không ít.

Lang Sa cũng gật đầu cười, lại lướt qua mấy món, lúc này mới buông đũa nhìn về phía Lâm Dịch hỏi:

- Tìm được người nọ chưa?

Lâm Dịch nghe vậy nhíu mày, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Tùy rằng cách ba tỷ km đã tới rồi, thế nhưng phạm vi chung quanh đây lại lớn như vậy, muốn tìm một người dễ như vậy sao? Hơn nữa chúng ta dùng sáu ngày chạy tới đây, trong sáu ngày này, đối với một Ngưng Thần Kỳ cường giả mà nói, hắn có khả năng chạy được 3 ức km, thậm chí là bốn ức km…Tuy rằng ta cũng rất muốn diệt trừ bọn họ, thế nhưng quả thực còn chưa có tìm được. xem tại

Kỳ thực Lâm Dịch còn một câu chưa nói, dù sao hiện tại vị diệnGia Nhĩ Ba Tư đã được bảo đảm. Thế nhưng đối với những người hành động tự tung tự tác trên Bạch Đế đại lục khi trước, hắn vô cùng tức giận…Không diệt trừ được Duẫn Đinh kia, trong lòng hắn chung quy không cảm thấy được yên tĩnh.

Lâm Dịch nói khiến cho đôi mi thanh tú của Lang Sa nhíu lại, sau đó gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

- Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá. Tất cả giao cho ta là được.

Thấy tâm tình của Lang Sa trùng xuống, Lâm Dịch vội vã cười nói. Tuy rằng Lang Sa biết Lâm Dịch hiện tại đang an ủi mình, thế nhưng khi thấy nụ cười trên môi hắn, tâm tình của nàng cũng nhẹ đi không ít. Trong lòng than nhẹ một tiếng, sau đó nở nụ cười yếu ớt, tiếp tục vùi đầu vào thức ăn.

Nhìn qua dáng dấp xanh xao của Lang Sa, trong lòng Lâm Dịch cũng có cảm giác thương yêu. Người ngọc trước mắt, người ngọc ở bên trong Hổ Thần cư, cùng với người ngọc hiện tại đan tạm ly khai khỏi hắn…Các nàng ai mà không phải là thiên kiêu chi nữ? Không phải là diễm lệ? Hiện tại tất cả đều trở thành thê tử của mình, đây chẳng phải là ý trời sao?

Nghĩ tới đây tâm tình Lâm Dịch không khỏi sảng khoái, ngửa đầu uống cạn ly rượu, vô cùng vui sướng.

Cơm xong, hai người rời khỏi phường thị.

Trên Thiên Giới vĩnh viễn đều là ban ngày, chỉ có một số ít vị trí riêng biệt mới có thời hắc hắc bạch chuyển giao. Ra khỏi phường thị, hai người tự nhiên là lại phi hành.

Trong lúc phi hành, ánh mắt Lâm Dịch thu liễm lại, thần thức khuếch tán ra bên ngoài, tìm kiếm bất luận một tia thần thức nào mà đối phương lưu lại.

Bỗng nhiên ánh mắt Lâm Dịch mở to ra, dừng lại trên không trung.

Lang Sa lúc này vẫn còn chưa phát giác ra, sau khi bay ra vài trăm thước mới dừng lại được, nàng nghi hoặc nhìn về phía Lâm Dịch. Vừa nhìn thấy thần sắc của Lâm Dịch, hai hàng lông mi của nàng nhíu lại, suy đoán:

- Tìm được hắn rồi sao?

Chỉ thấy hồng quang trong mắt Lâm Dịch chớp động, qua một lúc lâu sau, cái miệng của hắn nở nụ cười tàn khốc.

- Hóa ra là trốn ở chỗ này.

Nói xong câu đó, hắn mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía Lang Sa:

- Sa nhi, ta đã tìm được người nọ...Người bên cạnh hắn không ít, nàng theo ta sợ rằng có chút bất tiện. Không bằng hiện tại nàng về Hổ Thần Cư trước, hỏi thăm tình hình Mộng nhin cùng Linh Lung hộ ta được không?

1057. Chương 1165 -1167: Duẫn Đinh.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1165-1167: Duẫn Đinh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Tuy rằng Lang Sa rất muốn hỗ trợ Lâm Dịch, thế nhưng quả thực thực lực của nàng không đủ. Cũng chỉ có thể gật đầu, quan tâm nói:

- Chính ngươi phải cẩn thận một chút.

- Được rồi, nàng yên tâm đi.

Lâm Dịch nói xong, tay vung lên, một trận ngân quang chợt lóe, thân ảnh Lang Sa đã biến mất trước mặt hắn, tiến vào bên trong Hổ Thần Cư.

Sau khi thu xếp xong mọi việc, hai mắt Lâm DIch lúc này tràn đầy sát ý.

- Hừ, quả nhiên là tặc tử...Dương oai ở Bạch Đế đại lục không tính, ngay cả ở Đông Nam Thiên cũng dám dương oai...Không giết các ngươi, quả thực không còn thiên lý nữa.

Sau khi thì thào tự nói, tốc độ Lâm Dịch chợt được đẩy tăng lên mấy chục lần, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở phía chân trời xanh lam.

Bên trong tiểu đình, một người chắp tay đứng đó, dường như đang chờ đợi cái gì đó. Khi nhìn thấy từ phía chân trời xa xa xuất hiện mấy đạo tử mang, biểu tình đăm chiêu của hắn mới thu liễm lại, khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Trong chốc lát, mấy đạo tử mang kia hạ xuống đất, hóa thành vài bóng người mặc tử sam. Bọn họ cung kính quỳ xuống trước mặt kim y nhân kia.

- Có chuyện gì?

Kim y nhân hờ hững mở miệng nói.

- Khởi bẩm đại nhân…Tiểu nhân cố gắng một ngày một đêm, thế nhưng cũng chỉ có thể lấy được hơn vạn linh thạch hạ phẩm…

Một gã tử y nhân trong đám người cẩn thận trả lời.

Kim y nhân kia nhíu mày, không kiên nhẫn nói:

- Được rồi, chủ yếu là không có ai theo dõi các ngươi đó chứ?

- Đại nhân yên tâm, tiểu nhân phi thường cẩn thận, cũng không có động thủ tại những địa phương nhiều người. Hơn nữa, trong lúc hành sự, những người kia cũng đã…

Gã tử y nhân kia trong lúc nói làm một động tác cắt cổ.

KIm y nhân kia lúc này mới thỏa mãn gật đầu, lập tức phất tay nói:

- Được rồi, xuống phía dưới đi.

- Dạ.

Tên tử y nhân khom người dạ một tiếng rồi xoay người rời đi. Cuối cùng trong đình lại chỉ còn lại một mình kim y nhân kia mà thôi…Nếu Lâm Dịch ở đây thì có thể nhận ra, người này chính là Duẫn Đinh. Mà tử y nhân vừa nãy, cũng chính là một nhóm đi đại lục Bạch Đế.

- Linh Tinh, Linh Tinh a…

Duẫn Đinh nhẹ nhàng lẩm bẩm hai tiếng rồi quay đầu nhìn về phía chân trời.

Hắn làm sao không rõ tình cảnh của mình bây giờ? Cách làm thông minh nhất chính là nhanh chóng chạy về Thanh Long Bảo, cho dù cường giả Thần Cấp trách tội xuống cũng tốt, nhưng cuối cùng vẫn sẽ thả hắn ra ngoài. Thế nhưng hắn làm sao can tâm?

Làm đường chủ thứ ba của Long Tích, tại Thanh Long Bảo cũng là nhân vật có uy danh số một số hai. Mà mấy vạn năm qua từ khi tiến vào Ngưng Thần Kỳ hắn đã khi nào ăn quả đắng như vậy?

Vốn tưởng rằng một việc dễ như trở bàn tay không ngờ lại bị kẻ khác phá hư, thậm chí thực thần khí mà cường giả Thần Cấp cấp cho cũng bị người đoạt lấy…Điều này làm sao hắn có thể tiếp thu cho được.

Con người luôn sĩ diện, huống hi hắn lại là một người có uy vọng. Nếu cứ như thế xám xịt trở về, trong Thanh Long Bảo hắn còn có chỗ dụng võ nữa?

- Đều là hắn…Đều là hắn! Vô luận như thế nào ta cũng phải diệt trừ hắn, diệt trừ hắn…

Hai tròng mắt Duẫn Đinh mơ hồ lộ ra tia máu, hai tay nắm chặt làm xuất hiện gân xnh.

Vô thanh vô tức, một đạo thân ảnh xuất hiện ở phía sau hắn. Lúc này trong đầu Duẫn Đinh toàn là sự căm hận đối với ”Kỳ Dương.

cho nên nhất thời cũng không có phát hiện ra…Bởi vậy có thể thấy được, hắn đối với “Kỳ Dương” kia thống hận đến mức độ nào.

Nhìn lão hữu tràn ngập khí tức bạo ngược, Lưu Phong không nói gì mà khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhẹ nhàng ho khan.

Duẫn Đinh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, sau đó xoay người lại hỏi:

- Thế nào?

Lưu Phong thấy Duẫn Đinh đang vội vã hỏi, khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

- Hơn hai mươi ngày, thế nhưng hiện nay số Linh Tinh thu được cũng không đến năm mươi khỏa…Tám mươi mốt khỏa còn cần một đoạn thời gian nữa.

Thần sắc kỳ vọng trên mặt Duẫn Đinh tức thì tiêu tan, lập tức có chút buồn bã tự giễu nói:

- Đúng vậy…Tám mươi mốt khỏa Linh Tinh, quả thực không phải là một con số nhỏ. Ta tích trữ hơn một nghìn năm mới có một ít như vậy.

Lưu Phong nhíu mày nhìn Duẫn Đinh đang cảm thán nghèo túng, sau đó mới khẽ thở dài một tiếng nói:

- Duẫn Đinh, thứ cho ta nói thẳng...Cách làm hiện tại của ngươi căn bản không có lấy một điểm tác dụng. Đại bộ phận danh môn Đông Nam Thiên đều đã phái người tới Bách Nguyên Tông, ta ước chừng hiện tại trong vị diện Gia Nhĩ Ba Tư nho nhỏ kia, chí ít cũng có không dưới bốn gã cường giả Ngưng Thần Kỳ đang chờ ngươi tự chui đầu vào lưới...Núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt? Ta xem hay là ngươi tạm thời trở lại Thanh Long Bảo, nói rõ ràng sự tình cho các đại nhân...Hiện tại đại chiến sắp nổ ra, Thần Cấp đại nhân hẳn sẽ không suy nghĩ tới vấn đề chiến lực của Huyền Đông Thiên. Bọn họ hẳn sẽ không vì một việc nhỏ mà vứt bỏ một cường giả Ngưng Thần Kỳ a.

Thân thể Duẫn Đinh tức thì cứng lại, một lúc lâu sau mới cúi đầu, nắm chặt tay. Nhưng mà một lúc sau giống như là thoát lực, buông lỏng tay ra, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Ta làm sao mà không biết? Ngươi cần gì phải cảnh tỉnh ta?

Lưu Phong nghe vậy tức thì nhíu mày, một lúc lâu sau mới nở nụ cười bất đắc dĩ.

Một câu nói, cũng không biết Duẫn Đinh đang suy nghĩ cái gì.

Hắn hiểu rõ, cũng biết việc mình làm hiện tại tất cả đều là uổng công. Chỉ là hắn không muốn tiếp nhận sự thực này mà thôi...Lần này cú ngã quá lớn, điều này làm ột người tâm khí cao ngạo như hắn, cảm thấy suy sụp.

Một lúc lâu sau, Duẫn Đinh mới thở dài một hơi nói:

- Ta hiểu rồi...Bách Nguyên Tông, Kỳ Dương...Ta sẽ ghi nhớ bọn họ. Chờ đến khi Duẫn Đinh ta lần thứ hai trở lại, chính là thời khác Bách Nguyên Tông cùng ngươi hôi yên phi diệt.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói, lưu lại một lời thề.

Thấy Duẫn Đinh nói như vậy, Lưu Phong mới gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy, việc này không nên chậm chễ, ngươi nên lập tức rời khỏi đây...Nghe nói Bách Nguyên Tông đã phái cao thủ đến đây tìm ngươi, chậm trễ sẽ sinh biến.

- Hừ, tìm ta sao? Ta lại thực sự muốn cho bọn hắn tìm đến.

Duẫn Đinh tuy rằng quyết định tránh đi, thế nhưng sau khi nghe thấy như vậy liền phẫn nộ. Hắn chính là đường chủ thứ ba của Long Tích, hiện tại lại bị người ta truy sát như chó nhà có tang a? Loại chênh lệch này khiến cho hắn khó có thể tiếp thu.

- Nơi này chính là Đông Nam Thiên, nhịn một tí cũng không tính là gì. Chờ sau khi quay đầu lại cấp cho địch nhân một kích trí mạng, mới chính là kẻ trí giả.

Lưu Phong nhíu mày nói.

Thần sắc trên mặt Duẫn Đinh biến ảo bất định, một lúc lâu sau mới gật đầu nói:

- Đệ nhận phần ân tình này của huynh...Nếu như lần này đệ không chết, nếu huynh có việc cần, cho dù cách xa vạn dặm đệ cũng sẽ đi.

Lưu Phong lại khẽ thở dài một tiếng, gật đầu nói:

- Đi thôi.

Duẫn Đinh lại nhìn hắn vài lần, sau đó không ngờ cứ như vậy mà quay người lại, cắt ngang phía chân trời, không ngờ ngay cả thủ hạ cũng không có mang theo.

1058. Chương 1165 -1167: Duẫn Đinh.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1165-1167: Duẫn Đinh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1166: Duẫn Đinh. (2)

Thủ hạ của hắn mạnh nhất bất quá cũng chỉ là Tứ giai chiến sĩ, đi theo bên người hắn chỉ là chọc kẻ thiếu hiểu biết mà thôi, căn bản không có bất luận một tác dụng nào…Hắn tin tưởng Lưu Phong sẽ biết xử trí bọn họ ra sao. nguồn

Lưu Phong còn lưu lại nhìn bóng lưng Duẫn Đinh ngày càng xa dần, ánh mắt lóe lên. Một lúc lâu sau hắn mới than nhẹ, lẩm bẩm nói:

- Không phải là ta không muốn giúp ngươi…Mà là địch nhân quá mức mạnh mẽ a…Ngươi ở lại ta cũng không giúp được ngươi, ngược lại lại hại tới chính mình. Hi vọng…Ngươi có thể tha thứ cho ta.

Vừa rồi sự ba động thần thức cực kỳ cuồng hãn kia đảo qua khiến cho Lưu Phong cũng không nhịn được mà run lên. Hắn chỉ muốn im lặng làm thổ hoàng đế một phương mà thôi, nhưng mà năm đó đột nhiên lão hữu tới cửa, hắn cũng không có lý do cự tuyệt. Hắn vốn tưởng rằng mặc kệ như thế nào, chỉ cần không rước lấy sự chú ý của cường giả Thần Cấp là tốt rồi. Nhưng mà không nghĩ tới, vừa rồi lúc tu hành có một cỗ thần thức cường hãn tới cực điểm quét qua, khiến hắn giật mình tỉnh lại.

Hắn có lý do tin tưởng trong Ngưng Thúy Hải Vực này không có cường giả nào cường đại như vậy. Cho dù là có cường giả đi ngang qua, cũng nhất định không có khả năng tản mát ra khí tức giết chóc mạnh mẽ đến như vậy…Chỉ dựa vào đó là hắn có thể suy đoán ra đây chính là cường giả chân chính, hẳn là đến tìm Duẫn Đinh.

Hiện tại hắn đang ở giai đoạn trùng kích Ngưng Thần, nếu như tiêu hao vì đại chiến hoặc là bị thương vì đại chiến, đều có khả năng ảnh hưởng tới xác suất thành công của việc hắn ngưng tụ Thần cách…Hắn đã đợi năm vạn năm, cũng không vì người khác mà chờ thêm năm vạn năm nữa.

Quả thật người Thiên Giới rất trọng cảm tình, thế nhưng so sánh với chuyện ngưng tụ Thần cách không thể nghi ngờ là chuyện ngưng tụ Thần cách quan trọng hơn. Hắn cũng không nghĩ bản thân mình vô duyên vô cớ bị liên lụy vào một hồi phân tranh. Nếu như làm không tốt cuối cùng còn bị người của Đông Nam Thiên cho rằng bản thân mình và Huyền Đông Thiên có quan hệ gì dẫn tới bị quần công, đó thực sự là chuyện không hề tốt tí nào.

Vì vậy vừa rồi mới có một màn kia.

Lưu Phong còn lưu lại ngây người nhìn lên trên bầu trời một lúc lâu, trong mắt lại nổi lên sát ý mãnh liệt, lập tức bước về một hướng…Phương hướng kia chính là phương hướng mà đám thủ hạ Duẫn Đinh vừa rời đi.

Trên không trung, toàn thân Lâm Dịch được bảo phủ bởi một tầng huyết sắc năng lượng, phá vỡ không khí chung quanh tạo thành một hộ tráo phòng ngự, lôi điện không ngừng lập lòe chung quanh.

Đột nhiên, thần sắc của hắn thay đổi, một lúc lâu sau, hắn nở nụ cười.

- Tên gia hỏa này còn có chút thông minh…

Sau khi nói lẩm bẩm một câu, Lâm Dịch thu liễm thần thức của bản thân, đẩy nhanh tốc độ…Tức thì biến mất trên không trung.

Duẫn Đinh rời khỏi Ngưng Thúy Nhai, phi hành mấy giờ liền đi tới một mảnh không vực hoang tàn vắng vẻ, lúc này mới hạ thấp tốc độ.

Hắn thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về bốn phía. Bầu trời chung quanh quang đãng, không có mấy. Những thứ đập vào mắt có thể thấy được, ngay cả một tia dấu hiệu của sinh mệnh cũng không có.

Khóe miệng Duẫn Đinh hiện lên nụ cười tự giễu…Trước đây hắn đi chỗ nào không phải là có tùy tùng đi theo? Nhưng mà hiện tại, lại giống như là có chó nhà có tang một mình chạy đi, khi thấy cảnh sắc hoang vắng tới bực này, lại nhớ tới những thủ hạ mà mình bỏ lại, cảm xúc ra sao cũng có thể nghĩ được.

Ánh mắt hắn dại ra, một lúc lâu sau mới bất đắc dĩ lắc đầu than nhẹ, chuẩn bị tiếp tục đi.

Nhưng mà đột nhiên, thần sắc của hắn chấn động, ánh mắt như tóe ra tia lửa diện, nhìn về một phương hướng khác.

- Người nào?

Một tiếng gào to vang lên, ngay sau đó là một đạo tử sắc quang mang từ trong tay hắn ầm ầm đánh ra, hướng về phía kia bay tới.

Huyết sắc quang mang đại thịnh, quang mang đánh vào quang tráo trên người vừa mới xuất hiện, đột ngột tỏa thành một đoàn hồng sắc quang mang.

Sắc mặt Duẫn Đinh trầm xuống…Không thể không nói hắn cũng là một đại nhân vật, tuy rằng tâm tình không được tốt lắm, nhưng lúc chiến đấu, hắn liền có thể trong khoảnh khắc tiến nhập vào trạng thái chiến đấu. Chỉ bằng vào phần tâm cảnh cũng đã có ít người có thể so sánh được với hắn.

- Duẫn Đinh các hạ quả nhiên lợi hại, ta vừa mới đến đã bị ngươi phát hiện rồi. Ha ha…

Một giọng nói không hề xa lạ với Duẫn Đinh vang lên, mang theo ý tứ trào phúng nhàn nhạt.

Hai con mắt Duẫn Đinh tức thì mở to ra, tức giận cũng vô phát áp chế. Ý tứ trào phúng trong giọng nói đối phương chỉ là phụ, điều quan trọng nhất chính là chủ nhân của giọng nói này.

- Kỳ Dương…Kỳ Dương.

Một trận gió nổi lên, năng lượng bạo tạc chung quanh biến mất, lộ ra thân hình bên trong quang tráo…Chính là Kỳ Dương mà Duẫn Đinh ngày nhớ đêm mong, hận không thể xẻ thịt uống máu…Đương nhiên, trên thực tế chính là Lâm Dịch.

Hai mắt Duẫn Đinh tức thì lộ ra tơ máu, ngày hôm nay hắn tới thảm cảnh này chính là bởi vì Kỳ Dương kia…Nếu không phải hắn ngăn cản mình, sợ rằng mình hiện tại đã sớm trở lại Loạn Tinh Hải, đang vui vẻ tay cầm Chân Thần khí, nghe các cường giả Thần Cấp khen ngợi a?

Tất cả những thứ kia đều là do Kỳ Dương ban tặng.

Tâm tình hiện tại của Duẫn Đinh cho dù kẻ đui mù cũng có thể tưởng tượng ra. Hắn căn bản hiện tại không suy nghĩ tới việc mình đi phá hư địa bàn của người khác, giết nhiều cư dân như vậy. Chỉ một mặt nghĩ tới tình cảnh mà bởi vì sự xuất hiện của đối phương mà dẫn tới tình cảnh hiện tại của hắn…Đây chính là điển hình của những người quanh năm ở địa vị cao, hành vi bừa bãi, tự đại.

Lâm Dịch nhìn tên nam tử trước mặt đnag bốc hỏa này, thực sự không thấy có nửa điểm qua hệ với nam tử trầm ổn lạnh lùng mà hắn gặp tại đại lục Bạch Đế kia, bởi vậy trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Hắn cũng không biết, trong thời gian ngắn ngủi mười năm, mỗi ngày Duẫn Đinh đều phải chịu bao nhiêu áp lực tâm lý. Dưới áp lực này, Duẫn Đinh sớm đã không thể duy trì tâm cảnh như lúc đầu.

- Hơn mười ngày không thấy, ta không nghĩ đại nhân lại trở thành một người khác a.

Đương nhiên, tuy rằng kinh ngạc với trạng thái hiện tại của đối phương, thế nhưng lại nghĩ tới dáng dấp thảm hại ở đại lục Bạch Đế, trong lòng hắn đối với Lâm Dịch dần dần xuất hiện sát ý…Ánh mắt hắn lạnh lùng, cuối cùng mở miệng nói:

- Kỳ Dương…Không nghĩ tới ngươi lại là người mà Bách Nguyên Tông phái tới truy sát ta. Ha ha…Thực sự là trời giúp ta! Ta còn nói muốn giết ngươi ít nhất cũng là chuyện của nhiều năm sau này, hiện tại nếu như ngươi đã tự mình đi tới cửa, cũng đừng trách thủ đoạn của ta độc ác.

Duẫn Đinh không chút che dấu sát ý đối với Lâm Dịch. Đôi mắt đầy tơ máu nhìn thẳng về phía Lâm Dịch, từng đạo năng lượng sắc bén ba động, bắt đầu xuất hiện trên người hắn.

- Giống như suy nghĩ của ngươi, ta cũng muốn vì vạn sinh linh đại lục Bạch Đế mà đòi lại công đạo.

1059. Chương 1165 -1167: Duẫn Đinh.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1165-1167: Duẫn Đinh.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1167: Duẫn Đinh. (3)

Lâm Dịch hít sâu một hơi, xương cốt trên người vang lên tiếng cách cách. Dần dần thân thể hắn bắt đầu cao lên, trên thân thể hắc bạch giao thoa tạo thành bộ lông. Đôi mắt ngay từ đầu đã biến thành màu đỏ như máu.

- Chiến văn? Kỳ Dương này quả nhiên khác với người thường, chiến văn này, hẳn là do cường giả Thần Cấp cấp cho hắn đi a?

Thấy sự biến hóa trên người Lâm Dịch, hai hàng lông mày của Duẫn Đinh giật mạnh vài cái, sau khi suy nghĩ một lát, lập tức nén sự tức giận trong lòng xuống…Dù sao, Hổ Hình chiến văn này có thể mang đến cho đối phương sức chiến đấu bao nhiêu hắn không biết. Lúc này trong lòng hắn tất cả đều là giết chóc, cố nhiên có thể đề thăng khí thế. Thế nhưng cứ như vậy, trong chiến đấu sẽ mất đi lý trí.

Mà đối với cuộc chiến của cao thủ, lý trí so với khí thế càng trọng yếu hơn vài phần.

Vừa rồi trên bầu trời vạn dặm còn tràng cảnh hai đại siêu cấp cường giả giằng co nhau, nhuộm một mảnh trời thành hắc sắc…Mà hiện tại lại biến thành tràng cảnh một Ngưng Thần Kỳ cường giả đối chiến với một người bình thường. Bởi vì hai người đồng thời tiến nhập Thiên Đạo, thần thức cường đại với sự lĩnh ngộ của bản thân ảnh hưởng tới sự vận chuyển của Thiên Đạo, thiên địa biến sắc, cuồng phong gào thét, sấm vang chớp giật, cũng là chuyện bình thường.

Từng tia tử sắc điện xà giống như những con cự long bay lượn trên bầu trời…Mà khi tới gần tới chỗ bọn họ, không gian giống như lại ngừng lại, không có lấy một chút gió.

Rống!

Lâm Dịch lần đầu tiên chủ động tấn công, một tiếng hổ gầm vang lên, thân thể Lâm Dịch ầm ầm hướng về phía Duẫn Đinh bay tới. Những nơi mà Lâm Dịch đi qua, lực lượng mạnh mẽ đều đem phiến không gian chung quanh nghiền nát, giống như là một tờ giấy vậy.

Sắc mặt Duẫn Đinh hơi đổi, cảm nhận được sự mạnh mẽ của đối phương, biết một chiêu này bản thân mình nhất định không thể đón được. Hắn phản ứng cực nhanh, ngay cả Lâm Dịch là kẻ địch cũng không khỏi trầm trồ khen ngợi. Chỉ thấy lúc này lưng thân thể hắn đáp xuống, mang theo áp lực mạnh mẽ đè tại vị trí của Duẫn Đinh khi nãy, trong nháy mắt lực lượng lan ra chung quanh. Lập tức bàn tay hắn giơ lên, một đạo tử sắc quang mang tức thì bay về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch không chút hoang mang, thân thể mang theo quán tính lần thứ hai bay ra ngoài, áp lực mạnh mẽ đè xuống ngươi Duẫn Đinh, một chưởng đánh xuống, huyết sắc quang mang tức thì đón đầu tử sắc quang mang.

Oanh!

Tiếng nổ tung ầm ầm vang lên, thân thể bên ngoài bị sóng xung kích giữa hai nguồn lực lượng đẩy ra bên ngoài.

Một chiêu này, ai cũng không chiếm được nửa phần tiện nghi.

- Kỳ Dương này tuy rằng ghê tởm thế nhưng cũng có vài phần thực lực.

Trong lúc chân chính chiến đấu, Duẫn Đinh cũng không có bị hận ý chi phối ý nghĩ mà vẫn cẩn thận suy nghĩ. Đừng nhìn khuôn mặt hắn hiện tại không có biểu tình gì, thế nhưng ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch tuy không đến mức sợ hãi nhưng cũng có thêm vài phần cẩn trọng.

Đột nhiên, Duẫn Đinh hít sâu một hơi, chỉ thấy khí chất của hắn trong nháy mắt biến thành mờ ảo bất định, hắn tiến lên phía trước một bước, tay đưa ra phía trước, hướng về phía Lâm Dịch huy một chưởng nhìn qua như không hề có lực công kích.

Ánh mắt Lâm Dịch chợt lóe lên, nhất thời liền minh bạch đây là đối phương chìm vào trong Thiên Đạo. Lúc này hắn cũng không dám chậm trễ, chỉ thấy khí chất của hắn trong nháy mắt trở nên quỷ dị, bá đạo bạo ngược nhưng cũng mang theo một cỗ khí tức nhu hòa, đối phương công kích tới đây hắn cũng nhẹ nhàng đưa tay, tiếp chưởng đối phương.

Một chiêu này, không có thanh âm va chạm, tay hai người chập lại vào nhau, giống như là chỉ tùy ý vung tay lên mà thôi. Nhưng mà ở phía sau, chu vi không gian chung quanh hai người đột nhiên trong nháy mắt biến mất không còn tung tích. Một hắc động thật lớn xuất hiện.

Thiên đạo…Khi xuất hiện con người sao lại nhỏ yếu như vậy chứ?

Thiên đạo của Duẫn Đinh chính là phong, mờ ảo bất định, nhanh nhẹn không gì sánh được. Mà Thiên Đạo của Lâm Dịch chính là tổ hợp mâu thuẫn. Hắn có thể cứng rắn như đao thương, cũng có thể nhu hòa êm dịu.

Thiên đạo không có phân cao thấp, thế nhưng tu vi của cá nhân lại khác nhau.

Thiên đạo của Lâm Dịch quỷ dị vạn phần, Duẫn Đinh tự hỏi nhiều năm trôi qua bản thân mình từng gặp qua không ít cao thủ, thế nhưng cũng chưa từng thấy Thiên Đạo quỷ dị như vậy. Nhưng mà Duẫn Đinh trầm ngộ trong Thiên Đạo đã mấy vạn năm rồi, sự hiểu biết của hắn sao có thể để một hậu bối như Lâm Dịch so sánh được.

Sắc mặt Lâm Dịch trắng bệch…Vừa rồi Thiên Đạo đan xen, đã khiến cho hắn bị thương nhẹ.

Chỉ là hoàn hảo, thân thể hắn trải qua sự rèn giũa của Hổ Thần Quyết đã sớm cứng rắn không gì sánh được, một chút vết thương nhỏ như vậy đối với hắn không đáng kể.

Duẫn Đinh mờ ảo như gió, Lâm Dịch bá đạo mà nhu hòa…Cứ như vậy mà giằng co…

Trên không trung ầm ầm tiếng sấm, những linh lực tàn phá bừa bãi chung quanh tạo thành một cơn lốc to lớn. Cho là ở một chỗ rất xa cũng có thể cảm giác được sự mạnh mẽ và cỗ lực lượng phá hủy mọi thứ kia.

- Đây là thứ gì?

Áp lực cường đại trong nháy mắt hình thành, tất cả những cường giả trong phương viên một nghìn km đều bị cỗ khí tứ kia làm cho hít thở không thông. Nhất thời cả đám đều nhìn về phía Lâm Dịch và Duẫn Đinh quyết đấu trên không trung, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ lại là một cơn lốc năng lượng?

- Không có khả năng, Ngưng Thúy Hải Vực từ xưa đến nay cũng chưa từng xuất hiện qua một cơn lốc năng lượng mạnh mẽ đến như vậy…Hơn nữa nếu như nó là một cơn lóc, ngươi không cảm giác nó cũng xuất hiện quá đột ngột sao?

- Chẳng lẽ ở đó có hai siêu cấp cường giả quyết đấu?

- Ngươi điên rồi sao? Cường giả Thần Cấp đã ra quy định Hư Thần Kỳ trong Đông Nam Thiên không cho phép tư đấu, ai dám vi phạm mệnh lệnh này?

- Vậy chuyện gì đã xảy ra?

- Cũng không nhất định…Ngươi có còn nhớ rõ tên gián điệp của Huyền Đông Thiên không? Nếu như là bọn hắn…Cho dù là siêu cấp cường giả quyết đấu cũng không phải là chuyện không có khả năng.

- Nhanh như vậy đã tìm được rồi?

- Rất có thể, dù sao thứ Huyền Đông Thiên đối đầu chính là toàn bộ Đông Nam Thiên, chuyện này khẳng định đã sớm kinh động tới Cường giả Thần Cấp…chỉ cần Cường giả Thần Cấp xuất thủ, sợ rằng muốn tìm được nơi ẩn thân của kẻ kia, hẳn không phải là một việc gì quá khó khăn.

- Bằng vào lực phá hoại trước mắt này, chí ít cũng phải là hai gã Cường giả Hư Thần Cảnh quyết đấu mới có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy…Mà cũng có thể là Ngưng Thần Kỳ.

- Ngưng Thần Kỳ? Cường giả mạnh mẽ nhất trong Hư Thần Cảnh? Là bọn hắn quyết đấu sao? Trời ạ, mỗi ngày ta đều nghe tới hai chữ Hư Thần Cảnh, Hư Thần Cảnh…Nhưng ngay cả một lần cũng không nhìn thấy cường giả như vậy. Bọn họ chiến đấu, nếu như có thể tận mắt chứng kiến một lần, ta chết cũng không hối tiếc.

- Hừ, năng lượng cuồng bạo như vậy, sợ rằng ngươi ngay cả cơ hội nhìn cũng không có đã bị cắt thành vô số mảnh rồi. Tốt nhất là nên thành thật chờ một chút…So với si tâm vọng tưởng, chi bằng thực tế một chút. Cường giả như vậy quyết đấu, cho dù là khí tức rất nhỏ nếu như ngươi cẩn thận cảm nhận, cũng có không ít chỗ tốt.

1060. Chương 1168 -1170: Chỗ Đáng Sợ Chân Chính Của Thiên Đạo.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1168-1170: Chỗ đáng sợ chân chính của Thiên Đạo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Đúng vậy, cường giả như vậy quyết đấu chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Hảo hảo cảm ngộ một phen, tuyệt đối còn hơn một mình tu hành trăm năm.

- Chuyện này tốt như vậy sao? Vậy thì nhanh lên.

Trong lúc nhất thời nhiều lời suy đoán xuất hiện. Đương nhiên, bởi vì trước đó vài ngày chuyện tình Huyền Đông Thiên xâm lược đã truyền tới tai mọi người, hiện tại đột nhiên lại xuất hiện một cơn lốc năng lượng như vậy, đại bộ phận mọi người đều có thể suy đoán ra tình huống chân thực. Trong thời gian chờ đợi cuộc chiến kết thúc, những người thực lực cũng không quá mạnh mẽ đều xếp bằng ngồi trên không trung, cố gắng chống đỡ cỗ áp lực làm cho người ta hít thở không thông, đồng thời cố gắng cảm ngộ tin tức từ bên trong cỗ áp lực này.

Ngưng Thúy Nhai, Lưu Phong kia nhíu mày nhìn địa phương có áp lực phát ra. nguồn

- Lão Phong, là chuyện gì xảy ra?

Đột giọng nói đột ngột từ phía sau vang lên, thần sắc của Lưu Phong kia khẽ biến đổi, hắn quay đầu lại, nhoáng một cái, một đạo lưu quang trong sát na xuất hiện, rơi xuống trước mặt hắn.

Một gã Cường giả Hư Thần Cảnh.

- Ta không rõ lắm, chỉ là khí tức rất xa lạ, hẳn là có hai tên cường giả đi ngang qua quyết đấu.

Thấy rõ người mới xuất hiện, Lưu Phong bất động thanh sắc, nhìn như quả thực không biết lắc lắc đầu, lập tức nhíu mày, nhìn về phía xa xa.

- Hai gia hỏa này thực lực đều không kém a…Nhìn khí tức này, hẳn bọn họ so với ngươi cũng không thua kém bao nhiêu.

Tên Cường giả Hư Thần Cảnh kia nhíu mày, sau đó kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ là người của Huyền Đông Thiên kia? Trên đường tới đây, ta nghe không ít người đang nói về chuyện này.

Lưu Phong gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu nói:

- Ta còn không rõ ràng lắm, chỉ là đã có quy định không có phép Cường giả Hư Thần Cảnh quyết đấu trong cảnh nội, bọn họ lại dám quang minh chính đại quyết đấu như vậy, thậm chí ngay cả một chút khí tức cũng không che dấu…Sợ rằng có một người thực sự là người của Huyền Đông Thiên.

- Không sai, nghe nói lần này Huyền Đông Thiên phái tới chính là một trong những đường chủ của Long Tích…Đường chủ hẳn là cường giả Ngưng Thần Kỳ a?

Tên Cường giả Hư Thần Cảnh kia đương nhiên sẽ không nghi ngờ lời nói của Lưu Phong, nghe vậy mới hiếu kỳ hỏi.

Lưu Phong kia tự nhiên gật đầu nói:

- Ngưng Thần Kỳ.

- Cáp cáp, Cường giả Ngưng Thần Kỳ…Toàn bộ Đông Nam Thiên chúng ta chỉ sợ cũng không quá trăm người a? Không biết người lần này đến đây truy kích là ai, ta có biết hay không…

Tên Cường giả Hư Thần Cảnh kia tự nói với mình vài tiếng, rồi có chút hứng thú quay đầu lại hỏi:

- Ngươi có hứng thú qua xem hay không?

Sắc mặt Lưu Phong tức thì thay đổi, sau đó nhíu mày lắc đầu nói:

- Tốt nhất không nên đi.

Vị Cường giả Hư Thần Cảnh kia có chút ngoài ý muốn nói:

- Vì sao?

Lưu Phong kia nhìn về phía xa nói:

- Cụ thể là chuyện gì đang xảy ra ta cũng không rõ ràng cho lắm, nếu như tùy tiện tới đó rất có thể sẽ bị hiểu lầm…Ngươi chẳng lẽ muốn một gã cường giả Hư Thần Cảnh đối với ngươi sinh ra địch ý?

- Ách.

Tên Hư Thần Cảnh hơi sửng sốt, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu nhún vai nói:

- Vậy thì đợi một lát nữa cũng không sao…

Trên cuộc chiến, thân hình Lâm Dịch và Duẫn Đinh không ngừng đi tới đi lui, giống như hai đạo thiểm điện, đan xen không ngừng. Mỗi một lần đan xen, không gian trong nháy mắt biến thành hắc ám. So với bên ngoài, bên trong phiến không gian bị nghiền nát này, có chút tinh quang, hơn nữa trên đỉnh của nó không ngừng có tử sắc điện mang qua lại như con thoi, giống như là ngày tận thế vậy.

Thiên Đạo của Duẫn Đinh chính là phong. Tốc độ của hắn hiện tại đã tới cực hạn, hầu như đã vượt lên trên tốc độ của ánh sáng. Cho dù là Lâm Dịch cũng chỉ có thể nỗ lực ứng phó, chứ đừng nói gì tới việc phản kích.

Nhưng mà đối với Duẫn Đinh mà nói, sự mạnh mẽ của thân thể Lâm Dịch cũng khiến cho hắn ăn không tiêu. Cho dù công kích của hắn đánh tới bộ vị nào trên người đối phương, nhưng mà thân thể đối phương căn bản so với tinh thiết trên Thiên Giới còn mạnh hơn vài phần, một chưởng chụp tới, thân thể đối phương không có việc gì, ngược lại bàn tay mình lại bị phản chấn sinh ra đau nhức. Nhất thời, chiến cuộc cứ giằng co như vậy.

Tới lúc này, Lâm Dịch mới biết được, cường giả Thiên Đạo chân chính không dễ đối phó như bản thân mình tưởng tượng. Bản thân mình đã thông qua Chiến Văn mà mạnh mẽ hơn đối phương rất nhiều. Thế nhưng, đối phương kinh nghiệm phong phú, Thiên Đạo thành thạo, bản thân hắn căn bản không chiếm được nửa phần tiện nghi.

- Thực lực của bản thân mình, so với cường giả đỉnh phong chân chính, quả nhiên còn có một đoạn chênh lệch…

Hồi tưởng lúc đầu khi quyết chiến với Long Dương, bản thân hắn dùng Thú Văn bản nguyên công kích, cũng bị đối phương gần như là một tay phá vỡ, lòng tin của Lâm Dịch cuối cùng cũng bị đánh tan khiến cho hắn tỉnh lại.

Hắn, còn xa xa mới đạt tới trình độ vô địch.

Sau khi nghĩ như vậy, Lâm Dịch hít sâu một hơi, bắt đầu có ý định thu nạp Thiên Đạo đối phương.

Thiên Đạo của Lâm Dịch tuy đã sơ bộ thành hình, thế nhưng cự ly chân chính tới cố định, còn có một con đường dài phải đi. Hắn mặc dù đã là Ngưng Thần Kỳ, cũng chỉ là sơ giai Ngưng Thần Kỳ mà thôi. Thiên Đạo và thần thức, nếu so sánh hắn với một tên cường giả đã thành danh vạn năm, quả thực còn xa mới đủ…Dù sao, thần thức và cảm ngộ, đều có quan hệ rất lớn với thời gian. Người ta vạn năm cảm ngộ, mặc kệ nói như thế nào sự lĩnh ngộ của hắn so với Lâm Dịch, một tiểu bối mới lĩnh ngộ mấy trăm năm thì cao thâm hơn nhiều.

Thiên tài, đích xác là có. Lâm Dịch cũng không cho rằng bản thân mình thông minh hơn. Thế nhưng Lâm Dịch chính là thiên tài, nhưng trước mặt Cường giả Ngưng Thần Kỳ đã thành danh mấy vạn năm trước, chính là một kẻ ngu ngốc. Thời gian mấy vạn năm, cho dù người ngu ngốc như thế nào cũng bởi vì những chuyện trải qua mà thông minh lên. Huống chi…Có thể trở thành Cường giả Ngưng Thần Kỳ, cũng đã nói rõ bản thân bọn họ, chính là thiên tài một phương.

Lâm Dịch thu nạp Thiên Đạo đối phương, Duẫn Đinh làm sao không biết? Lôi điện giao hưởng, song phương trong lúc giao chiến…Khí tức hai người, đều phát sinh biến hóa với một tốc độ không rõ ràng.

Thời gian trôi qua, Lâm Dịch càng ngày càng cảm nhận được quỹ tích công kích của đối phương, ban đầu đối phương còn có thể đánh tới chính mình, thế nhưng hiện tại hắn công kích ba lần thì bản thân mình có thể tránh thoát một hai lần.

Nhưng mà có thể tránh thoát một hai lần, thế nhưng lần duy nhất bị đánh trung kia, cảm giác so với mỗi lần trước lại càng đau đớn hơn. Khí tức đối phương ờm ảo, tựa hồ đã trầm ổn hơn nhiều…Trầm ổn trong mờ ảo? Khí tức vô cùng quỷ dị.

Mà lúc này hai hàng lông mày của Duẫn Đinh nhíu lại…Bởi vì hắn cũng phát hiện ra, động tác của đối phương dường như càng ngày càng phiêu dật, rất nhiều lúc mình công kích rõ ràng có thể đánh tới trên người đối phương, thế nhưng đối phương dường như đã sớm thấy điểm mình cong kích, do đó tránh thoát.

1061. Chương 1168 -1170: Chỗ Đáng Sợ Chân Chính Của Thiên Đạo.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1168-1170: Chỗ đáng sợ chân chính của Thiên Đạo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1169: Chỗ đáng sợ chân chính của Thiên Đạo. (2)

Cho dù bắn trúng, thân thể đối phương mạnh mẽ nhưng lại có một cỗ lực lượng nhu hòa, mang theo một bộ phận hóa giải đi.

- Kỳ Dương này tuy rằng ghê tởm, nhưng bằng vào phần lĩnh ngộ này quả thực không kém. Thảo nào hắn có thể trở thành đệ tử của Cường giả Thần Cấp.

Duẫn Đinh nghĩ như vậy, trong lòng mơ hồ có chút xao động.

Ở đây mặc kệ nói như thế nào đều là Đông Nam Thiên, hắn là người Huyền Đông Thiên, hắn hiểu rõ bản thân mình ở Đông Nam Thiên đại biểu cho cái gì. Kỳ Dương có thể trong thời gian ngắn như vậy tìm thấy bản thân mình, hắn cũng đã biết…Chuyện này đã bị Cường giả Thần Cấp phát hiện ra.

Cường giả Thần Cấp…Nghĩ tới đây, da đầu Duẫn Đinh không nhịn được mà tê đi. Tuy rằng không có khả năng Cường giả Thần Cấp xuất thủ…Thế nhưng vạn nhất…Vạn nhất đối phương xuất thủ thì sao?

- Phải mau chóng kết thúc!

Duẫn Đinh hít sâu một hơi, lực lượng mạnh mẽ lại đan xen vào nhau, thân hình cũng không tiến về phía trước mà ngược lại bắn về phía bên trái hơn mười km. Những nơi hắn đi qua phiến không gian tức thì bị nghiền nát.

Lâm Dịch khẽ nhíu mày nhưng cũng lập tức ngừng lại. Hai người cách nhau mười km, lần thứ hai lại lâm vào giằng co. Mà lúc này khoảng cách giữa hai lần giằng co đã qua một ngày một đêm.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói thì không tính là cái gì. Thế nhưng lần này hai người chiến đấu kịch liệt, mỗi một chiêu đều vô cùng độc ác, hơn nữa lại muốn tiên đoán Thiên Đạo đối phương, vô luận là về thể xác và tinh thần đều tiêu hao rất nhiều. Nhưng mà mồ hôi vừa từ trong người tiết ra đã bí khí tức quanh người tiêu diệt không còn một giọt, sắc mặt hai người đều tái nhợt.

- Không hổ danh là đệ tử Cường giả Thần Cấp, ta thừa nhận, ta quả thực đã xem nhẹ ngươi.

Duẫn Đinh hít sâu một hơi, vẻ mặt khôi phục lại vẻ lạnh lùng như cũ.

Lâm Dịch biết tự nhiên là đối phương đang nhận sau với mình, thế nhưng hắn cũng không muốn giải thích nhiều lời. Chỉ híp mắt lại: truyện từ

- Ngươi cũng không sai.

- Thế nhưng, nếu như ta nhìn không lầm, Thiên Đạo của ngươi vừa chỉ là nhập môn mà thôi đúng không?

Duẫn Đinh đột ngột chuyển chủ đề. Lâm Dịch sửng sốt, lông mày nhíu lại, trầm mặc một lát mới mở miệng nói:

- Mặc dù chỉ là nhập môn nhưng như vậy cũng đủ giết ngươi.

- Chỉ bằng phần lực lượng mà dựa vào chiến văn thu được này sao?

Khóe miệng Duẫn Đinh xuất hiện nụ cười khinh thường, lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia ngạo nghễ:

- Một kẻ vừa mới bước vào Thiên Đạo, thì làm sao có Thiên Đạo Kỹ thuộc về riêng mình?

Thiên Đạo Kỹ sao? Từ ngữ mới lạ làm cho Lâm Dịch sửng sốt, lập tức ánh mắt lóe lên bất định nhìn về phía Duẫn Đinh. Nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin của hắn, Thiên Đạo Kỹ này hắn là một đòn sát thủ a?

- Đem thiên đạo của bản mình dung nhập vào trong đó, tạo thành quỹ tích tuần hoàn của Thiên Đạo bản thân, đem Thiên Đạo của bản thân phát huy nhuần nhuyễn, tạo ra Thiên Đạo Kỹ có lực sát thương cường đại…Một kẻ mới nhập môn như ngươi nhất định không biết điều này đúng không?

Duẫn Đinh ưỡn ngực, ánh mắt ngạo nghễ mang theo ý tứ ngạo nghễ thiên hạ, khóe miệng xuất hiện nụ cười khinh miệt:

- Trên thực tế, cho dù là người chìm vào trong Thiên Đạo nhiều năm, cũng rất ít người biết có Thiên Đạo kỹ tồn tại. Ngươi nên cảm thấy vinh hạnh vì được chết dưới Thiên Đạo Kỹ.

Tiếng nói vừa dứt, thân thể Duẫn Đinh trong nháy mắt biến thành mờ ảo.

Sắc mặt Lâm Dịch chợt đổi, thần sắc cẩn thận.

Không thấy…Tốc độ có thể không thấy, khí thế có thể không thấy…Nhưng mà giờ phút này. Sự mờ ảo của đối phương so với khi trước giống như hai kẻ khác nhau. Nếu nói khi trước Thiên Đạo đối phương Lâm Dịch còn có thể nắm giữ một tia quy luật, thế nhưng hiện tại, Duẫn Đinh đã hoàn toàn thoát ly khỏi bàn tay Lâm Dịch.

Loại tình huống này vô cùng nguy hiểm, nhất là khi đối phương cùng với mình chiến đấu…Ngay cả đối phương ở đâu cũng không rõ, thì làm sao mà công kích hoặc phòng ngự?

Lâm Dịch không dám chậm trễ, ánh mắt hắn chằm chằm nhìn lên thân ảnh đang mở ảo trên không trung, khóe miệng còn đang mang theo nụ cười khinh miệt. Chỉ thấy trên người Lâm Dịch bộc phát tinh lam sắc quang mang, lập tức một đóa tuyết liên xuất hiện ở dưới chân hắn. Mà một thanh Băng Tinh tiểu kiếm trong suốt, xoay quanh trên đầu hắn.

- Ồ? Xem ra Cường giả Thần Cấp rất coi trọng ngươi a. Không ngờ lại cho ngươi hai thanh Chân Thần Khí.

Chu vi xung quanh tức thì trong nháy mắt xuất hiện bông tuyết, đó chính là hoàn cảnh đã đạt tới phản ứng tạo băng tuyết. Chỉ nhìn khí thế từ hai thứ đó, Duẫn Đinh có thể liếc mắt một cái nhìn ra phẩm giai của hai thứ. Trong mắt không khỏi hiện lên sự đố kỵ.

Nhưng mà hiện tại Lâm Dịch không có tâm tư đi trả lời đối phương. Hắn im lặng gắt gao nhìn chằm chằm vào thân hình của Duẫn Đinh, hoàn toàn khóa chặt thân thể hắn…Đây chính là một loại trực giác, tuy rằng hiện tại trên người Duẫn Đinh không có lấy một chút khí thế.

Trong chiến đấu, đối thủ tuyệt cường không có lấy một tia khí thế đáng nói…Mà đây lại là đối thủ hiện tại của hắn, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt lành.

Việc khác thường tất có gian trá bên trong.

- Thế nhưng dưới Thiên Đạo Kỹ, cho dù là Chân Thần Khí cũng không có một chút tác dụng nào.

Duẫn Đinh đột nhiên cười một tiếng quái dị, thân hình trong nháy mắt tiêu thất.

Con mắt Lâm Dịch tức thì mở to lên, thân thể hắn lúc này căng lên.

- Phong cực - Vẫn sát chi phong.

Một giọng nói nhẹ nhàng chợt chui vào trong tay Lâm DIch, tâm thần Lâm Dịch chấn động, trong nháy mắt có một cỗ cảm giác bành trướng từ hai tai đi vào trong đầu hắn.

A!

Lâm Dịch không nhịn được mà hét lên một tiếng, ngay sau đó, thân thể hắn run lên. Phụt!

Máu tươi từ trong ngực hắn phun ra. Lâm Dịch mở to hai mắt nhìn, không dám tin tưởng nhìn vào vết thương trước ngực mình…Một vết thương dài chừng ba mươi cm xuất hiện, từ ngực trái của hắn kéo dài xuống tới bụng! Chỗ sâu nhất của vết thương đã nhìn thấy xương trắng.

Thân thể cường hãn như Lâm Dịch không ngờ không hiểu tại sao lại bị cắt một vết thương lớn như vậy? Đây chính là thân thể mạnh mẽ dưới sự công kích của Cường giả Thần Cấp cũng chỉ có bị nội thương mà không bị ngoại thương a.

Đầu óc Lâm Dịch trong nháy mắt đình chỉ hoạt động, thế nhưng trong khoảnh khắc nháy mắt này, lại phụt một tiếng, từ phía sau lưng truyền đến sự đau đớn, tiên huyết bay ra.

Lại một lần nữa sự đau đớn kịch liệt khiến cho bản thân Lâm Dịch hiểu rõ tình huống hiện tại của mình.

- Đây chính là Thiên Đạo kỹ hay sao?

Trên đầu có tiểu kiếm, dưới chân có băng liên, thế nhưng vào lúc Lâm Dịch bị công kích, ngay cả một điểm phản ứng cũng không có…Đối phương, giống như trong nháy mắt tiêu tán trong thiên địa, căn bản không tìm được một chút manh mối nào.

- Ta phải cắt lên người ngươi ba trăm sáu mươi đao mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng ta. Ha ha…

Tiếng cười cuồng ngạo của Duẫn Đinh xuất hiện từ bốn phía. Lâm Dịch cắn chặt răng, thần thức đã tập trung tới cực hạn, thế nhưng lại không biết đối phương ở nơi nào.

1062. Chương 1168 -1170: Chỗ Đáng Sợ Chân Chính Của Thiên Đạo.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1168-1170: Chỗ đáng sợ chân chính của Thiên Đạo.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ nguồn

Chương 1170: Chỗ đáng sợ chân chính của Thiên Đạo. (3)

Duẫn Đinh không ngờ lại ở trước mặt Lâm Dịch, cứ như vậy biến mất không còn tung tích, giống như hắn chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Ba giây, ngắn ngủi trong vòng ba giây, trên người Lâm Dịch đã có hơn ba mươi vết thương lớn nhỏ. Đây chính là tốc độ gì a, mỗi một giây trên người có thêm mười vết thương, còn đang không ngừng tăng lên. Giờ phút này, Lâm Dịch vẫn luôn kiêu ngạo về khả năng phòng ngự của mình, không ngờ dưới Thiên Đạo kỹ lại giống như một trang giấy.

- Đi.

Lúc này Lâm Dịch cũng đã mặc kệ, không phát hiện ra địch nhân, nhưng để đối phương cứ tấn công như vậy cũng không phải điều mà hắn muốn thấy, vì vậy hắn phóng băng liên cùng với tiểu kiếm ra ngoài.

Trong nháy mắt, chu vi không gian chung quanh biến thành màu lam. Băng liên không ngừng toát ra tiếng vang thanh thúy, chợt to ra, sau đó bảo hộ Lâm Dịch ở bên trong. Mà tiểu kiếm thì trong nháy mắt dường như hóa thân thành nghìn vạn lần, chém bừa bãi chu vi không gian chung quanh.

- Ta nói rồi, chân thần khí trước mặt phong cực của ta căn bản không có một chút tác dụng nào…An tâm hưởng thụ đi a…Phong cực chưa có kẻ nào có tư cách hưởng thụ như ngươi đâu. Ngươi phải lấy đó mà kiêu ngạo. Ha ha…

Tiếng cười cuồng ngạo của Duẫn Đinh lại vang lên, mà vết thương trên người Lâm Dịch lại xuất hiện thêm với tốc độ ngày càng nhanh. Hiện tại hắn đã biến thành một huyết nhân. Huyết sắc năng lượng bao bọc toàn thân hắn, thế nhưng Hổ Thần Quyết đối với bất cứ thương thế gì cũng có thể điều trị, thế nhưng tại giờ phút này căn bản không giúp được gì. Tuy rằng vết thương khép lại, thế nhưng so với tốc độ bị thương căn bản như muối bỏ biển. Nếu cứ như vậy, mỗi lần chỉ mất một chút máu, chỉ sợ cũng đủ để khiến cho Lâm Dịch chết đi a?

- Thú văn chi nguyên…Vốn tưởng rằng đối phó với Cường giả Thần Cấp mới phải dùng đến, không nghĩ tới…

Nhưng mà Lâm Dịch cho tới bây giờ vẫn trấn tĩnh. Bởi vì Thú văn chi nguyên, mới chính là con bài chưa lật của hắn.

Hổ Hình chiến văn nhất thời biến mất, lập tức, hai đạo thần thức của Lâm Dịch phân chia ra điều động chiến văn là linh văn, nhất thời tạo thành một cá thể.

Rống!

Một tiếng rống rung trời chuyển đất vang lên, giống như thiên địa cũng bị tiếng hổ gầm này chấn nát.

- Cái gì?

Duẫn Đinh không dám tin tưởng thanh âm trong nháy mắt xuất hiện này. Ngay sau đó, thân thể Lâm Dịch bộc phát ra quang mang hồng lam tương giao. Khi quang mang thối lui, xuất hiện thân hình của hắn đứng đó.

Hai con mắt hồng và lam lóe lên sự cuồng bạo, mà lại lãnh đạm. Trên người hắn trường mao tùy phong hắc bạch tương gian ba động. Trên trán hắn, một chiếc ấn ký chữ Vương phong cách cổ xưa, có vẻ đặc biệt chói mắt! Yêu dị, cuồng bạo, lạnh lẽo, thiết huyết…Giống như một vị vương giả quân lâm thiên hạ.

Mà phía sau hắn, có một cự hổ cao tới vạn trượng đang ngẩng đầu lên trời điên cuồng gào thét, chỉ cần khí thế cũng nghiền nát nân tâm.

- Chuyện này, chuyện này…

Sau một khắc, thân hình Duẫn Đinh cũng xuất hiện trước mặt Lâm DIch. Hắn không dám tin tưởng nhìn chằm chằm vào miệng con hổ, lại nhìn Lâm Dịch đang sử dụng Thú Văn chi nguyên, toàn thân hắn run rẩy.

- Hổ thần chiến văn, hổ thần chiến văn…Là hổ thần chiến văn.

Duẫn Đinh đầu tiên là lẩm bẩm tự nói, dần dần, Lâm Dịch từ trong mắt hắn cũng thấy sự hưng phấn.

Đúng vậy, không phải run rẩy, không phải kinh khủng, không phải sợ hãi, mà là hưng phấn! Giống như là thợ săn thấy được con mồi tuyệt hảo.

Điều này làm cho Lâm Dịch nhíu mày, ánh mắt có chút cảnh giác.

- Hắc hắc, hắc hắc.

Tố chất thần kinh của Duẫn Đinh ở trường hợp này dường như không có tác dụng, hắn bật cười, nhìn về phía Lâm Dịch, giống như là nhìn về phía một đồ vật tốt. Tâm tình trong mấy ngày liền lo lắng trong nháy mắt đã biến mất không còn một mảnh.

- Ta vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này thất bại, tuyệt đối sẽ bị nghiêm phạt…Ta muốn cảm tạ ngươi, nếu như không phải là ngươi, ta quả thực không biết nên làm cái gì bây giờ…

Duẫn Đinh không hiểu tại sao lại nhếch môi lên nở nụ cười.

Con mắt Lâm Dịch híp lại, cuối cùng cũng không nhịn được mà mở miệng nói:

- Ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi cũng có thể đáng bại trạng thái hiện tại của ta sao?

Trong giọng nói có chút không dám tin tưởng. Dù sao, loại trạng thái này của hắn đã từng giao thủ qua với Cường giả Thần Cấp. Ngay cả Cường giả Thần Cấp cũng không có cách nào trong nháy mắt thắng được, nếu cho rằng Duẫn Đinh có thể, cho dù đánh chết hắn, hắn cũng không dám tin.

Duẫn Đinh nghe vậy ngạc nhiên, lại giống như là nghe được chuyện gì vô cùng tốt mà phá lên cười. Tiếng cười này khiến cho Lâm Dịch nhíu mày, một lúc lâu sau, tiếng cười mới dừng lại.

Nếu như cảm ngộ Thiên Đạo của ngươi tương đương với ta, như vậy khi lần đầu tiên thấy ngươi sử dụng chiến văn để đối đầu với ta, ta có thể đơn giản gạt bỏ. Thế nhưng…Sự thực chứng minh, Thiên đạo của ngươi chỉ là nhập môn mà thôi. Nhưng vậy ngươi có gì đáng sợ cơ chứ?

Duẫn Đinh đột nhiên ngừng cười, khóe miệng nhếch lên khinh thường nói.

Hắn nói khiến cho lông mày Lâm Dịch giật giật lên, trầm mặc nhìn hắn.

- Lẽ nào, ngươi cho rằng bằng vào sự đề thăng năng lượng hiện tại có thể chiến thắng được ta sao?

Nụ cười của Duẫn Đinh vô cùng quỷ dị, cũng khiến cho trong lòng lâm Dịch bắt đầu có một tia dự cảm không tốt.

- Ngươi sai rồi…Năng lượng là năng lượng, Thiên đạo là thiên đạo! Nếu như năng lượng và Thiên đạo không khác nhau, vậy còn phân năng lượng với Thiên đạo làm gì? Lẽ nào ngươi cho rằng, năng lượng chỉ cần đủ cường đại là có thể chiến thắng được thiên đạo sao?

- Như vậy ta không ngại nói cho ngươi biết…Vô luận dưới tình huống gì, Năng lượng đều xếp dưới thiên đạo. Dù cho năng lượng có mạnh đến đâu, đứng trước mặt Thiên đạo đều không chịu nổi một kích…Bởi vì, năng lượng vốn là thứ thuộc về Thiên đạo. Ha ha.

Cuối cùng, cùng với tiếng cười cuồng ngạo, thân thể Duẫn Đinh lần thứ hai lại mờ ảo bất định. Trong khoảnh khắc, giống như lần trước, biến mất không còn tung tích.

- Hừ.

Ngực chợt truyền đến cơn đau đớn kịch liệt, khiến cho Lâm Dịch không nhịn được mà khẽ hừ một tiếng…Hắn cúi đầu nhìn xuống, thì một vết thương nho nhỏ xuất hiện trên ngực hắn.

Loại trạng thái này không ngờ hắn lại bị thương…Lâm Dịch triệt để ngây dại.

- Lực phòng ngự quả thực được gia tăng không ít…Thế nhưng ngươi chết chắc rồi. Ha ha…Không nghĩ tới, người sở hữu Hổ Thần chiến văn, không ngờ lại là một tên thái điểu. Ha ha. Ông trời cũng muốn diệt Bạch Hổ nhất mạch a. Ha ha…

Căn bản không nghe rõ tiếng cười cuồng ngạo phát ra từ đâu, Lâm Dịch lần đâu tiên cảm giác được nguy cơ.

Bầu trời một mảnh hắc ám, tử sức điện xà không ngừng qua lại những đám mây lúc này đã hoàn toàn tiêu thất, thứ còn lại trên bầu trời lúc này chỉ là hắc ám cùng với gió.

Cuồng phong giống như một dòng xoáy thật lớn, bạo ngược không gì sánh được, sắc bén như đao, hoàn toàn đem Lâm Dịch bao vây ở bên trong. Tiếng gió rít chói tai giống như không ngừng sinh sôi xé rách màng tai. Bộ lông trắng đen lẫn lộn trên người Lâm Dịch đã hoàn toàn bị máu nhuộm hồng.

1063. Chương 1171 -1172: Đột Phá, Lĩnh Ngộ, Thắng!

Chung Cực Truyền Thừa truyện từ

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1171-1172: Đột phá, lĩnh ngộ, thắng!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Vết thương xuất hiện, rồi lại biến mất…Dưới Thú Văn bản nguyên duy trì, lực phòng ngự của Lâm Dịch cùng với năng lực trị liệu đều đã đạt tới trạng thái đỉnh phong. Lại còn có thể ngăn cản những vết thương công kích tới tận xương, hiện tại lực phá hoại đã trở nên rất nhỏ. Thế nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc tình cảnh hiện tại của Lâm Dịch biến đổi.

Trên thực tế lại càng khó khăn hơn rất nhiều.

Thú Văn chi nguyên chính là thứ bảo mạng đáy hòm của Lâm Dịch, trước đây hắn cùng cường giả giao chiến, căn bản không có tiếp xúc chân chính qua với Thiên Đạo kỹ, căn bản không biết sự kinh khủng của Thiên đạo kỹ.

Đó chính là khi đạt tới cảnh giới Ngưng Thần đỉnh phong, bản thân đối với Thiên Đạo đã có sự cảm ngộ cực kỳ sâu sắc, mới có thể cảm ngộ ra gì đó. Điều này cần thời gian và sự tích lũy, sau đó lại dưới cơ duyên xảo hợp, mới có thể lĩnh ngộ ra kỹ xảo. Không có chút khoa trương nào nếu như nói, một trăm cường giả Ngưng Thần Kỳ, có thể có ba bốn người lĩnh ngộ được Thiên Đạo kỹ của riêng mình, đã là phi thường hiếm thấy.

Duẫn Đinh, không hổ là một trong mươi ba đường chủ của Long Tích. Không chút khoa trương nếu nói, trong sự lĩnh ngộ Thiên đạo Duẫn Đinh là người trưởng thành thì Lâm Dịch không thể nghi ngờ chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Trong sự nhận biết của Lâm Dịch, đối phương thực sự đã hoàn toàn tiêu thất. Nếu không phải chu vi chung quanh vẫn như cũ có tiếng cười cuồng ngạo của đối phương, Lâm Dịch hầu như sẽ cho rằng bản thân mình có phải trong lúc vô ý tiến vào một cơn lốc năng lượng siêu cường độ, mà không phải đang ở trong chiến kỹ của một cá nhân.

Lấy mắt thường quan sát…Vô hiệu! Thân thể cảm nhận…Vô hiệu. Tra xét bằng thần thức? Vô hiệu. Lĩnh vực? Lại càng vô hiệu.

Hai con mắt hồng sắc của Lâm Dịch đã hoàn toàn biến thành huyết sắc, gân xanh nổi trên mặt, khí tức bạo ngược lượn lờ quanh thân. Lúc này, không thể nghi ngờ chính là lần thống khổ nhất từ khi hắn xuất đạo cho tới nay.

Ngay cả vị trí của đối phương cũng không biết thì đánh làm sao?

- Trước tiên lui về Hổ Thần cư rồi sau đó mới tính tiếp.

Ý niệm này xuất hiện trong đầu Lâm Dịch, thế nhưng chỉ là chợt lóe lên, rồi bị chính hắn mạnh mẽ cắt đứt.

Làm một người nam nhân, nếu như gặp phải cường địch mà trước tiên lại nghĩ đến trốn tránh, mà không phải là nghĩ cách đối mặt…Như vậy hắn có tư cách gì kế thừa Hổ Thần chiến văn? Lại có tư cách gì bảo hộ người nhà của mình?

Tín niệm của Lâm Dịch chưa bao giờ kiên định như lúc này. Hắn cắn chặt răng, túy ý để phong nhận cắt vào thân thể hắn. Năng lượng của Hổ Thần Quyết liên tục chữa trị, tiêu hao.

- Nhất định nó ở đâu đó, nhất định là như vậy…Thiên Đạo…Thiên đạo…

Lâm Dịch chưa từng cố ý đi hiểu Thiên Đạo, chí ít chưa bao giờ như ngày hôm nay.

Hắn thở ra một hơi dài, một làn khói trắng từ trong mũi hắn phun ra. Nhưng mà trong mắt những người khác thì làn khói kia giống như một vật thể thực chất, không bị ảnh hưởng từ cuồng phong kia một chút nào. Sau đó, hắn khép hờ hai mắt.

Giờ phút này, đau đớn trên người Lâm Dịch trong nháy mắt biến mất không còn tung tích, không gian chung quanh dường như biến mất…Những đau đớn trên người, cuồng phong gào thét, tiếng cười cuồng ngạo của Duẫn Đinh…

Toàn bộ không gian trở nên yên lặng như chưa từng có, Lâm Dịch cứ như vậy lẳng lặng đứng ở trong phiến không gian yên lặng này, giống như từ hằng cổ tới nay hắn đề đứng ở địa phương này chưa từng thay đổi qua.

Hắn giống như trong nháy mắt thoát ly khỏi cuộc chiến, tâm thần chưa bao giờ yên lặng như lúc này.

Giống như hắn đang bao quát tất cả mọi thứ…Bầu trời rộng lớn này, vùng biển rộng lớn, núi cao nguy nga, những dải đất, những con gió nhẹ mờ ảo, những cây cối xào xạc, tất cả, tất cả…

Nhưng mà, sự yên lặng này trong nháy mắt biến mất. Trên bầu trời sấm động liên tục, vốn bầu trời đang tối sầm hiện tại lại sáng lên mày ngọc bích, trong nháy mắt lại bị nhuộm thành hắc sắc. Vô số đạo thiểm điện lấy tốc độ không thể trông thấy đánh xuống, cho dù là cây đại thụ ấy trăm trượng trong nháy mắt cũng bị đánh gãy. Biển rộng kia đột nhiên rít gào, vốn nước biển còn đang nhu hòa chảy, trong nháy mắt trở nên bạo ngược, tiếng sóng đánh ầm ầm. Giống như tiết tấu truyền từ thời viễn cổ, hung hăng đánh vào Lâm Dịch. Núi cao kia đột nhiên sụp xuống, thế nhưng ngọn núi kia mặc dù sụp xuống thế nhưng vẫn giữ được sự nguy nga, tráng lệ. Mặt đất đột nhiên run lên, vô số dòng nham thạch từ mặt đất phun lên, màu đỏ hoa lệ và tàn khốc bắn thẳng lên bầu trời. Cơn gió vốn nguyên bản còn đang nhẹ nhàng thổi đột nhiên trở nên bạo động, trong nháy mắt biến thành cơn lốc điên cuồng xé nát những thứ xung quanh nó.

Thế nhưng khi mà tất cả đều trải qua, dưới sự chết chóc này, lại có một vật yên lặng chồi lên khỏi mặt đất không một tiếng động. Chúng nó lấy tốc sinh trưởng nhanh chóng không thể tưởng tượng nổi, hoa có màu quỷ dị, cây cối xanh tươi cao ngất, cùng với sự đột nhiên xuất hiện của chúng chính là sinh linh.

Sự run rẩy kich liệt giống như là kinh hãi đột nhiên xuất hiện sâu bên trong tâm linh Lâm Dịch…Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, hóa ra, sinh mệnh không ngờ lại có thể rung động lòng người như vậy.

Thanh âm của dòng nước đột nhiên vang lên bên tai Lâm Dịch, Lâm Dịch không khỏi quay đầu nhìn lại…Trong lúc lặng lẽ, không biết từ lúc nào, nước đã chảy vào tới mặt đất, xâm nhập vào mặt đất, lặng lẽ tưới tắm cây cối, sinh linh…

Giống như là trải qua vô số năm, lại giống như trong nháy mắt, vào giờ phút này Lâm Dịch không thể nào nhận biết thời gian bên người hắn trôi nhanh hay chậm.

Đột nhiên, toàn bộ mọi thứ đều biến mất, thứ lọt vào trong tầm mắt của hắn lần thứ hai lại biến thành gió bão kịch liệt. Mà đau đớn ở trên người hắn, trong nháy mắt quay trở về thân thể hắn.

Lâm Dịch bừng tỉnh như đã trải qua một thời gian rất dài, lại giống như giấc mộng…Mộng tỉnh, lại trở về chiến trường.

Nhưng mà tới lúc này, Lâm Dịch lại không biết hình dung trạng thái hiện tại của bản thân mình ra sao…Hắn dường như cũng không có mạnh lên, nhưng lại giống như đã mạnh lên rất nhiều…Đương nhiên, điều này không quan trọng, điều quan trọng là khí tức của Duẫn Đinh.

Lâm Dịch giờ phút này đột nhiên hiểu rõ mình vì sao không tìm kiếm được khí thức của hắn…Hóa ra cũng không phải bởi vì hắn đã biến mất, mà là bởi vì, khí tức của Duẫn Đinh căn bản đã bao phủ hoàn toàn lên người Lâm Dịch.

Thảo nào không thể tìm kiếm, đơn giản chính là bốn phía đều có đối phương.

Một tia tinh quang trong đầu hắn chợt lóe, xuất hiện trong đầu Lâm Dịch, trong mắt Lâm Dịch lóe ra tinh quang khiến người ta khiếp sợ.

Chỉ thấy thân thể hắn trong nháy mắt thẳng lên, đối với những vết thương mà đối phương "thân tặng" cũng không thèm để ý. Giờ phút này, trong mắt hắn chỉ có một điểm quang mang.

Cơ thể hắn trong nháy mắt bành trướng, bộ lông hắc bạch giao thoa, năng lượng huyết sắc trong nháy mắt dũng mãnh tiến vào bên trong cánh tay phải của hắn, lực lượng cường đại khiến cho cơ thể và huyết mạch Lâm Dịch trong nháy mắt mở rộng, nhìn qua dường như đã bành trướng lên mấy lần.

1064. Chương 1171 -1172: Đột Phá, Lĩnh Ngộ, Thắng!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1171-1172: Đột phá, lĩnh ngộ, thắng!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1172: Đột phá, lĩnh ngộ, thắng! (2)

Trong lòng Duẫn Đinh đột nhiên giật mình, tiếng cười dừng lại, hai mắt hắn mở lớn ra.

Một nỗi đau đớn kịch liệt đột nhiên xuất hiện trong vị trí trái tim hắn.

Hai mắt hắn mạnh mẽ mở ra, căn bản không có thời gian đi suy nghĩ, thân hình nhoáng lên, dường như muốn rời khỏi vị trí vừa rồi. Nhưng mà, một cánh tay của Lâm Dịch…Không, nói đúng ra, hẳn là một chỗ khí tức cuồng bạo, giống như núi lở, giống như biển gầm, sơn băng địa liệt, đánh tới trước mặt hắn.

- Vì sao? Không có khả năng.

Hai mắt Duẫn Đinh trong nháy mắt mở tới cực hạn, con ngươi của hắn thậm chí còn lưu lại thần sắc kinh hỉ lúc đầu cùng với thần sắc sợ hãi bây giờ…

Oanh!

Lúc này, cảm giác không giống như đánh vào khoảng không nữa. Trong nháy mắt khi tiếp xúc với thân thể của đối phương, nắm tay của hắn ẩn chứa năng lượng mà ngay cả cường giả Thần Cấp cũng phải bị thương, phát ra.

Thân thể của Duẫn Đinh, dưới một quyền này, căn bản không có chút nào chống đỡ, hóa thành một mảnh huyết quang tung bay trên bầu trời…Một quyền này, đánh ột gã Cường giả Ngưng Thần Kỳ tan xương nát thịt.

Cuồng phong chợt dừng lại…

Duẫn Đinh đã chết…Vào lúc hắn đắc ý nhất, vào thời gian trong đầu hắn tràn ngập huyễn tưởng, kẻ bị hắn coi là con mồi - Lâm Dịch, lại một quyền đánh hắn thành thịt nát.

Nhưng mà trạng thái lúc này của Lâm Dịch cũng không tính là tốt. Trận chiến này, chiến là trận chiến đấu khó khăn nhất của hắn từ khi xuất đạo tới nay, cho dù lúc đầu đấu với Cường giả Thần Cấp Khương Như cũng không có vất vả như vậy.

Đương nhiên, đối với Lâm Dịch đây cũng là một trận đánh có giá trị…Lâm Dịch biết, thông qua trận chiến này, Thiên Đạo của hắn sẽ có sự nhảy vọt.

- Nhưng mà…Thực sự là mệt mỏi a.

Lâm Dịch cười khổ, thân hình lóe lên, biến mất không còn tung tích.

Cách đó hàng tỷ km, bên trong một tòa Phù Phong giống như tiên cảnh.

Một đôi mắt đẹo mang theo sự khẩn trương, mãi cho đến khi thân ảnh bên trong mặt kính kia hoàn toàn biến mất nàng mới thở dài một hơi. Nhưng sự lo lắng trong mắt cũng không mất đi.

- Không sai, thực sự là không nghĩ tới a…Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ lựa chọn tiến vào Hổ Thần cư tạm lánh phong mang…Dù sao, Thiên đạo kỹ cũng không phải là thứ bằng vào thực lực của hắn hiện tại có thể chiến thắng. Không nghĩ tới, tại thời khắc mấu chốt hắn lại có đột phá trọng đại…Không sai, quả nhiên không hổ là người mà Hân Dao tỷ của chúng ta nhìn trúng.

Thanh âm vang lên này vô cùng dễ nghe, ngữ khí bên trong không chút nào che dấu sự kinh ngạc và tán thưởng.

Chủ nhân của đôi mắt kia khẽ sửng sốt, một lát sau lại cúi đầu không nói gì.

- Ách…Hân Dao tỷ…

Thấy tâm tình của đối phương trầm xuống, chủ nhân của âm thanh kia dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói.

Hân Dao hít sâu một hơi, sau đó mới ngẩng đầu lên, nợ nụ cười ôn nhu nói:

- Doanh Doanh, đừng lo lắng. Ta rất tốt, ta đi ra ngoài một chút.

Nói xong, Hân Dao đứng lên rời đi, lúc này chỉ còn một cô gái tướng mạo xinh đẹp đứng tại chỗ.

Thiếu nữ bị gọi tên kia ngây người ra một chút, lập tức hiếu kỳ nhìn về phía mặt kính đã khôi phục lại hình dạng ban đầu, nhìn về phía địa phương Lâm Dịch biến mất.

- Người này rốt cuộc có ma lực gì mà có thể khiến cho Hân Dao tỷ hoài niệm như vậy?

Nàng lẩm bẩm, mang theo một chút nghi hoặc nói.

Tại một nơi cách đó không xa, ba tên nam nhân đồng dạng cũng đang nhìn vào bên trong một mặt kính. Khi thân ảnh Lâm Dịch biến mất, ở đây cũng truyền đến tiếng đối thoại.

- Hắc, quả nhiên phương pháp của ta không tồi. Nếu như chiếu theo tình huống này…Chẳng mất bao lâu, Bạch Hổ Thần đại nhân và Hắc Long Thần đại nhân đã có thể trở về a?

Một tên bật cười hắc hắc, nếu như lúc này Lâm Dịch ở đây nhất định có thể nhận ra người này, người này chính là Cường giả Thần Cấp Long Dương. Đương nhiên, hiện tại Long Dương không phải là Long Dương có vẻ mặt lạnh lùng khi đối mặt với hắn, hiện tại hắn chính là Long Dương có dáng vẻ ôn hòa, luôn tươi cười.

- Chiến đấu chính là chất xúc tác tốt nhất…Hân Dao hiện tại không có ở bên cạnh hắn, tất cả đều tự thân hắn vận động, tốc độ đề thăng tự nhiên cũng sẽ nhanh hơn.

Hai tên nam nhân còn lại gật đầu, tán thành ý kiến của đối phương.

- Ài, thời gian còn lại của chúng ta cũng không nhiều, chỉ đếm trên đầu ngón tay cũng đã thấy rõ thời gian bọn người Thanh Long Thần thức tỉnh cũng đã tới gần. Tuy rằng lúc này chiến đấu khiến hắn đề thăng rất lớn, thế nhưng khoảng cách cho đến khi Hắc Long Thần đại nhân và Bạch Hổ đại nhân thức tỉnh còn rất lớn a.

Một người dáng vẻ lười biếng, vẻ mặt tuấn mỹ, híp mắt nói.

LOng Dương ngạc nhiên, trong mắt lập tức hiện lên thần sắc hưng phấn nói:

- Ý ngươi muốn nói…Chúng ta cần phải tạo một chất xúc tác cho hắn?

Tên nam tử tuấn mỹ toàn thân tỏa ra khí tức lười biếng, mở miệng cười làm lộ ra hai chiếc răng nanh khả ái nói:

- Có cái gì mà không thể đây? Ta tin rằng, nếu như tên kia biết sự tồn tại của hắn, mặc dù xa như thế nào nhất định sẽ đến…Hắc hắc, bằng vào thực lực của hắn, đánh không lại thì chỉ cần trốn. Ở bên trong Hổ Thần Cư, cho dù là lão gia hỏa này tự thân tới cũng không có biện pháp a? Nếu đã như vậy…

- Hắc hắc, ý kiến hay, ý kiến hay…Như vậy ngày Bạch Hổ Thần đại nhân và Hắc Long Thần đại nhân thức tỉnh không còn xa nữa…Ha ha…

Long Dương liên tục gật đầu nở nụ cười, bộ dạng hưng phấn xoa tay, thực sự rất khó tưởng tượng hắn chính là một Cường giả Thần Cấp.

- Vậy cứ làm như vậy đi.

Tên nam tử lười biếng kia nói một câu liền quyết định. Lập tức thấy từ đầu ngón tay hắn một đạo hào quang nhất thời bắn ra bên ngoài, lập tức chui vào bên trong không gian, biến mất không còn tung tích.

- Những ngày kế tiếp, có lẽ sẽ không buồn chán như vậy.

Tên nam tử lười biếng kia duỗi thắt lưng, nở nụ cười nói.

Thanh Long Bảo, Huyền Đông Thiên…

Địa phương được toàn bộ mọi người ở Huyền Đông Thiên coi là Thánh Địa, quy mô đương nhiên cũng không nhỏ.

Trải dài mấy vạn dặm, từ không trung nhìn xuống, toàn bộ tòa thành kiến tạo giống như là một con thanh long đang cưỡi mây đạp gió, tùy thời đều có khả năng phá không mà đi. Tòa thành hùng vĩ cao to, quang mang huyễn lệ nhiều màu sắc, có cảm giác từ xa xưa, không phải là thứ mà một những môn phái tầm thường tùy tiện có thể so sánh được.

Bên trong một căn phòng.

- Duẫn Đinh kia không biết đang làm gì? Đã qua hơn hai tháng, ngay cả một chút tin tình báo hắn cũng không truyền về.

Một giọng nói trầm thấp, mạnh mẽ vang lên quanh quẩn bên trong căn phòng. Trong đó không ngờ lại mơ hồ ẩn chứa vị đạo hệ kim

Người mở miệng chính là một nam nhân lực lưỡng, mạnh mẽ như giọng nói của hắn, trường bào màu vàng bao quanh thân, khiến cho hắn thoạt nhìn giống như đế vương nhân giới. Cái trán tuy rằng không có tiêu chí phức tạp của Cường giả Thần Cấp, thế nhưng từ khí tức hùng hậu có thể thấy được…Thực lực của hắn, tuyệt đối đã đạt tới trình độ kinh khủng. Mà trường bào bên ngoài của hắn đã có một khố Tử Tinh giống như tinh thể, trong suốt, mang theo một chữ Cửu cổ xưa.

1065. Chương 1173 -1175: Thanh Long Bảo, Nghị Định!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1173-1175: Thanh Long Bảo, nghị định!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?

Trước người hắn, một tên nam nhân khác mở miệng suy đoán. Tên nam nhân này cũng là một nam tử cực kỳ có mỵ lực. Thân hình lực lưỡng, thế nhưng cái đầu lại bóng loáng, lại không chút nào tạo cảm giác lỗ mãng cho người nhìn mà ngược lại lại làm cho hắn thêm vài phần thô kệch. Mắt ày kiếm, làm cho người ta có cảm giác hắn là một người trầm ổn, lợi hại mà lặng lẽ, nhìn qua cực kỳ sâu xa. Quần áo trên người hắn cũng là một kiện áo giáp màu vàng, trên cánh tay trái của hắn có một hàng xăm màu vàng. Đầu rồng, kéo tới gần miệng hắn. Một cỗ khí tức cuồng dã lại mang theo sự trầm ổn phát ra từ trên người hắn.

Phía trước áo giáp của hắn đồng dạng cũng khảm một viên Tử Tinh, bên trong mơ hồ có hai chữ thập nhị cổ xưa.

Cái huy chương này chính là tiêu chí của đường chủ Long Tích.

Duẫn Đinh chính là đường chủ thứ mười ba của Long Tích, hắn tự nhiên cũng có huy chương, thế nhưng nếu như ở Đông Nam Thiên mà đeo thứ này trên người, đó chính là việc một người thông minh không bao giờ làm.

Hoặc giả tiêu chí bên ngoài của đường chủ Long Tích rất ít người biết đến, thế nhưng mặc kệ như thế nào chung quy cũng có người biết. Duẫn Đinh đương nhiên cũng đã suy nghĩ tới vấn đề này.

Nghe thấy câu hỏi của tên nam nhân đầu bóng kia, tên nam nhân mở miệng đầu tiên khẽ nhíu màu, sau đó chậm rãi nói:

- Thực lực của Duẫn Đinh tuy rằng không được tốt lắm, thế nhưng cũng là người sở hữu Thiên Đạo kỹ, trừ phi là cường giả Thần Cấp xuất thủ, bằng không...Hắn tu hành phong hệ, tốc độ thượng hạng. Nếu hắn muốn chạy trốn, sợ rằng có rất ít người có thể đuổi theo hắn.

Tên nam nhân này phân tích cũng không sai, chỉ là bọn họ không có nghĩ đến, Lâm Dịch ở trong chiến đấu đột nhiên lĩnh ngộ đột phá, cũng một kích giết chết Duẫn Đinh, hắn ngay cả thời gian chạy trốn cũng không có.

Cũng khó trách bọn họ phân tích không ra, dù sao loại tình huống này phi thường hiếm thấy. Tới đẳng cấp như bọn họ hiện giờ, muốn tiến thêm một bước còn khó hơn lên trời. Chuyện trong chiến đấu đề thăng rồi một chiêu tất sát đối thủ, bọn họ tuyệt đối không tin.

- Ta nói không phải là lo lắng hắn xảy ra chuyện gì, dù sao Linh Hồn Tinh Thạch của hắn cũng ở đây, ý ta muốn nói, hắn có thể vì nhiệm vụ thất bại mà chạy hay không?

Tên nam nhân đầu bóng còn chưa nói hết, đột nhiên ngừng lại, trên mặt hắn lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Mấy người nhìn nhau, đều phát hiện ra thần sắc khiếp sợ trong mắt đối phương.

- Thực sự đã chết sao?

Hầu như trong cùng lúc, quang mang trên người hai người đại thịnh, trong nháy mắt biến mất ở bên trong căn phòng.

Trong một căn phòng bí ẩn, vào lúc hai người chạy tới, đã cảm giác có một cỗ khí tức mạnh mẽ đã ở chỗ này. Hai người nhìn nhau, lắc mình tiến vào căn phòng.

Căn phòng này cực kỳ trống trải, bên trong căn phòng khách rộng rãi, ở giữa có một cái bàn lớn. Trên bàn có những Tinh thể bạch sắc xếp thành hình một chiếc kim tự tháp. Những tinh thể này đều lóe ra hào quang nhàn nhạt, lưu quang lóng lánh, rất là đẹp.

Nhưng mà những ánh mắt ở trong căn phòng đó hiện nay lại đều tập trung ở dãy thứ ba…Trên đó có mười lăm bạch sắc tinh thể, nhưng mà, hiện nay một cái tinh thể ở bên phải, đã biến thành một đống bột phấn.

- Đã chết rồi?

Một thanh âm trầm thấp vang lên, đầu lông mày mọi người nhíu lại, nhìn về phía người nói chuyện…

Người mở miệng kia vóc người cũng không lực lưỡng, nhưng lại cực kỳ cao gầy. Thân thể gày gò nhìn qua không khiến cho người ta có cảm giác yếu ớt, mà ngược lại lại làm cho người ta có cảm giác cực kỳ sắc bén. Tướng mạo không tính là tuấn mỹ, thế nhưng đôi mắt xếch lên, sắc nhọn, làm cho người ta có cảm giác không thể chịu đựng được khi bị đôi mắt đó nhìn. Mái tóc đen dài buộc lại sau đầu buông xuống tận bên hông, trường bào màu vàng của hắn đồng dạng cũng có một tinh thể kim sắc, trên mặt khắc một chữ Tam.

Người này, chính là một trong mười ba đường chủ của Long Tích, đường chủ thứ ba.

- Chẳng lẽ Cường giả Thần Cấp xuất thủ?

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, đó chính là giọng của một nữ nhân, nữ nhân này vóc dáng cũng phi thường cao gầy, tư thái của nữ nhân lại giấu vào bên trog trường bào màu vàng, thế nhưng vẫn như cũ khó có thể che dấu được vóc dáng ngạo nhân của nàng. Chỉ là nét mặt của nàng có một chiếc mặt nạ hắc sắc bảo hộ, cũng đã che kín dung mạo của nàng đi. Nhưng mà, chỉ từ đôi mắt xinh đẹp mang theo sự lạnh lùng kia, cùng với làn da trắng ngần cũng có thể suy đoán ra tướng mạo của nữ nhân này tất không kém. Trên người của nàng cũng có một tinh thể kim sắc, bên trong viết hai hai chữ thập nhất cũng đã nói rõ thân phận của nàng chính là đường chủ số mười một của Long TÍch.

Nhưng mà lời của nàng không ai trả lời, tất cả mọi người đếu nhíu mày, nhìn tinh thể bị nghiền nát kia suy ngẫm.

Một lúc lâu sau, tên nam nhân mở miệng đầu tiên kia mới chậm rãi nói:

- Luận là như thế nào, việc này cần phải thông báo cho các đại nhân một tiếng…Phong Linh, ngươi đi thông báo cho các đại nhân đi.

- Được.

Nữ nhân mang theo mặt nạ hắc sắc kia lên tiếng, thân hình nhoáng lên, đã hóa thành một đạo lưu quang, biến mất.

- Nham Long.

- Có.

Tên nam tử đầu bóng ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân mắt xếch kia.

- Thập tam Long Tích tạm thời không có đường chủ cho nên ngươi sẽ tạm thời cấp chưởng hai đường khẩu…Khổ cực cho ngươi rồi.

Tên nam nhân mắt xếch kia nhẹ nhàng nói.

Tên nam nhân đầu bóng kia người run lên, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhất thời, trong phòng trầm mặc.

Chính vào lúc này, một đạo lưu quang từ trong góc của căn phòng đi ra. Mọi người đều bị kinh động, nhíu mày nhìn về phía quang mang không biết từ chỗ nào đột nhiên xuất hiện.

Tên nam nhân mắt xêch kia nhíu mày, tai phải vung lên, một đao quang mang nhu hòa nghênh đón đối phương. Trong nháy mắt, hai đạo quang mang quấn vào với nhau, một tiếng "ba" nhỏ vang lên, sau đó một loạt chữ viết cứ như vậy mà xuất hiện trên không trung.

Khi mọi người trong căn phòng nhìn thấy những chữ trên không trung tức thì sắc mặt đều đại biến.

- Người sở hữu Hổ Thần chiến văn đã xuất hiện, Lâm Dịch, Đông Nam Thiên!

Một lát sau những chữ này lại chớp động, quang mang hợp lại, một lát sau liền xuất hiện hình dạng một người...Chính là Lâm Dịch.

Người sở hữu Hổ Thần chiến văn đã xuất hiện?

Tin tức này khiến ọi người ở đây trong nháy mắt dại ra, khuôn mặt bọn họ tức thì có chút khó coi, lập tức hướng ánh mắt nhìn về phía tên nam nhân mắt xếch kia.

- Lập tức thông tri cho đại nhân.

Bên trong căn phòng khách này nhìn qua giống như một cung điện xa hoa, hơn mười chiếc cột chung quanh đều điêu khắc một con cự long rất là sống động, con mắt được tạc từ bảo thạch màu đỏ bắn ra hàn mang bức người, một chỗ khí tức giống như muốn thôn phệ thiên địa từ trên những cây cột này phát ra. Phối hợp với quang man của tinh thể, càng làm cho căn phòng này tăng thêm vài phần khí tức thần thánh.

1066. Chương 1173 -1175: Thanh Long Bảo, Nghị Định!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1173-1175: Thanh Long Bảo, nghị định!

Nhóm dịch: Dungnhi xem tại

Nguồn: Vipvandan

Chương 1174: Thanh Long Bảo, nghị định! (2)

Bên trong đại sảnh có hơn mươi, nhưng mà ngay cả một tia hô hấp cũng không có, vô cùng quỷ dị.

Đột nhiên, một đạo kim sắc quang mang từ không trung chợt hạ xuống, không ngờ lại xuyên thấu qua đỉnh của phòng khác, không ngờ lại rơi vào giữa chỗ ngồi cao nhất trong phòng khác. Hơn mười người kia không dám chậm trễ, vội vàng khom người quỳ xuống.

- Cung nghênh thánh giá đại nhân.

Tiếng hô cung kính vang lên, nhất thời quanh quẩn bên trong căn phòng.

Thế nhưng trong chốc lát, quang mang màu vàng chậm rãi thu liễm lại, hiện ra một thân ảnh, chậm rãi hạ xuống, cuối cùng ngồi lên trên bảo tọa. Một lát sau, quang mang biến mất, lộ ra hình dáng của người tới.

Khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, luôn mang theo nụ cười nhu hòa, cái trán trơn tuột, ở giữa có một đồ án phức tạp, có vẻ vô cùng thần bí.

Con mắt thâm thúy mà ôn hòa liếc mắt nhìn quanh mọi người, những người bị ánh mắt của hắn nhìn vào, liền không nhịn được mà kinh hoảng một chút, sau đó cúi đầu không dám nhìn thẳng.

- Được rồi, đứng lên đi.

- Tạ ơn đại nhân.

Mọi người cao giọng đáp lại, cung kính đứng lên, lui về vị trí của mình.

Tên nam tử tuấn mỹ này vừa cười vừa nói, đều chỉnh tư thế ngồi của mình một chút, quay đầu về phía tên nam tử mắt xếch kia, khẽ cười nói:

- Thả Thế, ngươi triệu tập mọi người qua đây là có chuyện gì quan trọng sao?

Người bị gọi là Tả Thế kia đi về phía trước ba bước rồi khom người cung kính nói:

- Đại nhân, có một tin tức Tả Thế không dám tự chủ trương, cho nên mới thỉnh đại nhân cùng với các vị đường chủ khác qua đây. Tiểu nhân cả gan, mong đại nhân bao dung.

Tên nam tử tuấn mỹ kia cười gật đầu nói:

- Ha ha, vô phương. Ngươi nói đi.

Tả Thế hít sâu một hơi, khi ngẩng đầu lên, biểu tình nghiêm túc nói:

- Truyền nhân của Hổ Thần chiến văn đã xuất hiện.

Tinh quang trong mắt tên nam tử tuấn mỹ kia chợt lóe, tiếu ý trên mặt tức thì thu liễm lại:

- Tình hình thực tế ra sao?

Tả thế khẽ gật đầu nói:

- Đại nhân lúc đầu phái Duẫn Đinh đường chủ, thập tam đường chủ đi chấp hành nhiệm vụ phá hủy, thế nhưng hôm nay, linh hồn chi linh của hắn đột nhiên vỡ tan, tiểu nhân tin rằng hắn đã chết…Tin tức này, chính là do linh hồn của hắn truyền âm trở về.

Ánh mắt tên nam tử tuấn mỹ kia chợt lóe lên, một lát sau híp mắt lại:

- Quả nhiên không phải là giả, người nọ quả nhiên ẩn dấu ở bên trong Đông Nam Thiên…

Thấy tên nam tử tuấn mỹ kia trầm tư, Tả Thế cũng trầm mặc cúi đầu, đợi đối phương nói.

- Xem ra, đại chiến giữa Huyền Đông Thiên và Đông Nam Thiên sẽ phải xảy ra sớm một chút.

Khóe miệng tên nam tử tuấn mỹ kia mỉm cười:

- Còn chưa đạt được Thần Cấp mà dám quang minh chính đại xuất hiện…Nhất định là chủ ý của lão gia hỏa Đông Nam Thiên kia a? Muốn ném chúng ta làm hòn đá cho hắn rèn luyện sao?

Nói xong câu này, tân nam tử tuấn mỹ kia ngẩng đầu nhìn về bốn phía, liếc mắt cười nói:

- Tả Thế, lần này ngươi mang theo người của đệ tam Long Tích của ngươi, Mạc Ly cửu Long Tích, Phong Linh thập nhất Long Tích, Nham Long thập nhị Long Tích cùng với người của thập tam Long Sống của Duẫn Đinh đi tới Huyền Đông Thiên đi. Mục tiêu chính là Bách Nguyên Tông kia…Yên tâm đi, lão gia hỏa này tự giữ thân phận, sẽ không xuất thủ với các ngươi.

Nói xong, tên nam tử tuấn mỹ này lại nhẹ nhàng bật cười nói:

- Hủy diệt toàn bộ, sau đó trực tiếp trở về là được. Những thứ khác, các ngươi không cần phải xen vào.

Tả Thế nao nao nói:

- Vậy còn Lâm Dịch?

- Lâm Dịch?

Tên nam tử tuấn mỹ kia mỉm cười lắc đầu nói:

- Hóa ra hắn gọi là Lâm Dịch sao? Về hắn các ngươi không cần phải xen vào. NHững lão gia hỏa này tính toán rất kỹ…Nào có thể để cho các ngươi đạt được ý nguyện một cách đơn giản như vậy? Ha ha…

Tả Thế nhíu mày, cung kính khom người lĩnh mệnh nói:

- Tuân mệnh.

Bên trong Hổ Thần cư.

Trong một căn nhà gỗ nho nhỏ, đôi mắt Thủy Linh Lung và Lang Sa đều mang theo vẻ lo lắng nhìn về phía Lâm Dịch đang khoanh chân ngồi trên không trung, toàn thân được huyết lam sắc quang mang bao phủ.

Lúc này sắc mặt Lâm Dịch tái nhợt, không có lấy một tia huyết sắc, hai mắt nhắm chặt. Sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, cho dù ai nhìn thấy cũng biết trạng thái hiện tại của hắn không được tốt lắm. Mà loại trạng thái này đã giằng co được hơn ba ngày rồi.

Bên ngoài căn nhà gỗ, thân thể của Thư Mộng cũng bị một tầng lam sắc quang mang bao vây…Lam sắc kia hoàn toàn biến thành thực chất, lượn lờ chung quanh, ngay cả thân thể của Thư Mộng cũng đã trở nên

không rõ…Lúc đầu Lâm Phỉ trước khi rời đi đã mở cánh cửa tiềm lực của nàng, lực lượng mạnh mẽ bực này, đối với Thư Mộng mà nói chính là điều không tưởng. Nàng cần phải có thời gian rất lâu để hấp thu vào tiêu hóa, cũng tiến thêm một bước để đề thăng cường độ thân thể của chính mình, mới có thể thích ứng được cường độ của lực lượng mới. Cũng đem chúng nó chuyển hóa hoàn toàn thành lực lượng của bản thân mình. Vì vậy, trong ba tháng này, nàng đều đang đắm chìm trong bế quan.

- Nhất định không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì…

Thủy Linh Lung cắn chặt môi, hai tay chấp lại cầu khấn, nhìn qua có vẻ như nàng đang vô cùng khẩn trương…Từ khi Lâm Dịch trở về, hắn chưa từng bao giờ thụ thương nặng như vậy, cũng khó trách khiến cho Thủy Linh Lung lo lắng.

Lang Sa đồng dạng cũng phi thường lo lắng, nhưng tính cách của nàng lãnh đạm, tuy rằng lo lắng, thế nhưng cũng còn có thể miễn cưỡng nắm chặt tay mình. Thấy bộ dáng Thủy Linh Lung như vậy, nàng không khỏi khuyên giải nói:

- Tỷ tỷ không nên quá lo lắng, Lâm Dịch nhất định sẽ không có việc gì.

Thủy Linh Lung nghe vậy cảm kích nhìn nàng một cái, dường như sự an ủi của Lang Sa có chút tác dụng, nàng cắn môi sau đó gật đầu, không nói thêm gì nữa. Hai nàng cứ như vậy lẳng lặng đứng đó…Cùng đợi lâm Dịch khôi phục.

Mà Lâm Dịch lúc này cũng đang tiến vào một cảnh giới phi thường kỳ diệu.

Lần này đánh với Duẫn Đinh một trận, thu hoạch của Lâm Dịch cực kỳ lớn…Năm đó tuy rằng hắn còn chiến đấu một trận với Cường giả Thần Cấp Khương Như, thế nhưng lúc đó không biết bởi nguyên nhân gì mà Khương Như không có sử dụng Thiên Đạo kỹ của riêng mình. Bằng không…Bằng không ngay cả Thiên Đạo kỹ của Duẫn Đinh cũng có thể khiến cho hắn bị thương nặng. Nếu nhưng là Thiên Đạo kỹ của Cường giả Thần Cấp chân chính, thì sẽ mạnh mẽ ra sao?

Trong đầu Lâm Dịch, liên tục nhớ lại cảnh chiến đấu với Duẫn Đinh, lúc đó hắn không thể nắm bắt được thân hình của Duẫn Đinh, thế nhưng sau đó có sự lĩnh ngộ lại thấy vô cùng rõ ràng. Từng quỹ đạo, vô cùng hoàn mỹ cùng huyền diệu, Lâm Dịch càng hiểu rõ, lại càng thấy sợ hãi.

Vận khí, hoàn toàn là vận khí. Nếu như cuối cùng Thiên Đạo của hắn không có một bước tiến bộ, nếu không phải Duẫn Đinh quá mức tự tin, cho rằng Lâm Dịch nhất định không tìm được chỗ ẩn thân của hắn, nếu không phải lực lượng của Thú Văn bản nguyên cường hãn không thể địch nổi…Cùng cùng ai thắng ai bại, sợ rằng khó có thể nói rõ.

1067. Chương 1173 -1175: Thanh Long Bảo, Nghị Định!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1173-1175: Thanh Long Bảo, nghị định!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1175: Thanh Long Bảo, nghị định! (3)

Lưu loát như mây bay nước chảy, vô cùng hoàn mỹ không tìm thấy một chút tỳ vết nào. Mỗi một chiêu đều là tự nhiên như vậy, giống như vô luận là phân chia ra cao hay thấp, đều không thể đạt được cái hiệu quả cuối cùng này. Loại Thiên Đạo này quả thực Lâm Dịch không thể tưởng tượng nôir.

Quỹ tích vô cùng hoàn mỹ.

Tâm thần Lâm Dịch chấn động, một chiêu kia của đối phương, giống như đã mở cánh cửa trước mặt hắn, nhưng trên thực tế lại không có cánh cửa nào mở ra. Hiện tại hắn mới chân chính tiến nhập thế giới của Thiên Đạo, hắn mới biết bản thân mình nhỏ bé tới cỡ nào.

Tâm tình thỏa mãn tại giờ phút này rốt cuộc sụp đổ, tiêu tán. Thiên giới lớn như vậy, cường giả nhiều như nước sông, Thiên Đạo hoàn mỹ như của Duẫn Đinh, trong Ngưng Thần Kỳ ở Thiên Giới mà nói, cũng không phải là đỉnh phong chân chính. Vậy bản thân hắn tại phương diện Thiên Đạo còn xa không bằng đối phương thì có tư cách gì để kiêu ngạo và tự mãn đây?

Lẽ nào, cả đời này hắn đều phải dựa vào chiến văn sao? Chiến văn chung quy cũng chỉ là ngoại lực. Chí ít đối với những người tu hành Thiên Đạo thì chiến văn chính là ngoại lực.

Huống chi, chiến văn mang đến thần thức và năng lượng cường đại, so với Thiên Đạo chân chính còn xa mới bằng được.

Lâm Dịch không chút nghi ngờ, nếu như lúc đầu Duẫn Đinh có trong tay một thanh Chân Thần khí mà không phải là Hư Thần khí…Như vậy hiện tại, hắn đã sớm biến thành một đống thịt nát.

Thiên Đạo như vậy, làm gia tăng lực công kích của Chân Thần khí…Sự phòng ngự của Lâm Dịch tuyệt đối chỉ là một tờ giấy mỏng.

Trải qua một trận này, Lâm Dịch đối với Thiên Đạo cũng có cảm ngộ thêm một bước. Nhưng cho dù là như vậy, khoảnh cách đến Thiên Đạo kỹ, sáng tạo ra Thiên Đạo kỹ thuộc về bản thân mình thì còn xa mới tới.

Thiên Đạo kỹ của Duẫn Đinh tuy rằng đã thành thục, thế nhưng dù sao đó cũng là Thiên Đạo của đối phương. Tại phương diện này Lâm Dịch cũng không dự định đi mô phỏng Thiên Đạo của đối phương…Mô phỏng đương nhiên cũng có thể khiến cho chiến lực của hắn tiến thêm một bước…Nhưng Thiên Đạo này lại không thuộc về chính mình. Nếu như cứ hoàn toàn mô phỏng theo đối phương, như vậy thành tựu sau này của Lâm Dịch cũng chỉ có thể dừng lại tới trình độ hiện tại của Duẫn Đinh.

Hoặc giả, hiện tại Lâm Dịch có Thú Văn bản nguyên và ba dạng Chân Thần khí, hắn thực sự có thể trở thành đệ nhất nhân dưới Thần Cấp…Thế nhưng không có Thần cách, hắn vĩnh viễn đều không đạt tới trình độ Thần. Mà chuyện này, chính là chuyện mà Lâm Dịch vĩnh viễn đều không muốn thấy.

Giống như đại đa số người ở trên Thiên Giới, thành Thần mới chính là mục tiêu cuối cùng của Lâm Dịch.

Mặc kệ nói như thế nào, Thiên Đạo của Duẫn Đinh đối với Lâm Dịch cũng có chỗ tốt cực lớn. Cái khác không nói tới, chỉ riêng quỹ tích của Thiên Đạo, sau khi nghiên cứu một phen, Lâm Dịch đã có thể nắm chắc. Hơn nữa lại nghiên cứu Thiên Đạo của một người khó khăn lắm mới đạt tới trình độ ngưng tụ Thần Cách, đối với bản thân Thiên Đạo của Lâm Dịch không thể nói là có chỗ tốt cực lớn.

Thiên Đạo vốn là cùng một vật, chỉ là nhánh của nó lại không giống nhau mà thôi. Tới một mức độ nào mà nói, những Thiên Đạo đều tương thông với nhau, cuối cùng đều đi tới một vị trí.

Đương nhiên, thiên tư của mỗi người lại khác nhau, lĩnh ngộ khác nhau, vì vậy con đường lựa chọn cũng không giống nhau. Chuyện này cũng chính là nguyên nhân tại sao Lâm Dịch không phỏng chế theo Thiên Đạo của Duẫn Đinh…Con đường mà Duẫn Đinh đi, trong đầu hắn đã nắm chắc, biết con đường này cuối cùng đi tới đâu. Thế nhưng Lâm Dịch lại không giống như vậy, hắn không biết con đường này đi tới giai đoạn hiện tại của Duẫn Đinh sẽ đi tới nơi nào. Vì vậy, nếu như hắn mô phỏng theo đó, sau khi đi tới con đường của Duẫn Đinh hiện tại hắn sẽ bị lạc đường…Mà tới thời gian đó, muốn trở lại, đi con đường thuộc về chính mình, trở về con đường quen thuộc là chuyện không hề dễ dàng.

Thiên Giới rất nhiều Hư Thần Cảnh, mà số người dừng lại trước Ngưng Thần Kỳ cũng lớn, nguyên nhân rất lớn chính là bọn họ mô phỏng theo con đường của tiền nhân. Khi đi tới con đường tiền nhân đã đi khi trước, bởi vì không có sự chỉ dẫn mà đi loạn phương hướng. Lúc đó trì trệ ở giai đoạn Ngưng Thần kỳ mà không tiến thêm một bước.

Lâm Dịch hiển nhiên không hy vọng chuyện như vậy sẽ phát sinh.

Hắn cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu Thiên Đạo của Duẫn Đinh nhưng chỉ là gần hiểu rõ mà thôi. Sau khi nghiên cứu thấu triệt, đem những điểm chung bỏ vào bên trong Thiên Đạo của chính mình, cũng đã thành thạo vận dụng, tăng cường sự cảm ngộ của chính mình đối với Thiên Đạo.

Thời gian cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua.

Ba mươi ngày, nhoáng cái đã qua.

Thế giới bên trong Lâm Dịch đột nhiên sáng lên, địa phương trước kia thuộc về Thiên Đạo mờ mịt, thông qua một đoạn thời gian dài cảm ngộ này đã hoàn toàn sáng lên.

Hiện tại Lâm Dịch chỉ cảm thấy năng lượng của mình, thần thức, đối với Thiên Đạo ngày càng nắm chắc, giờ phút này sự hiểu biết của hắn đối với Thiên Đạo tăng lên không chỉ mấy lần mà thần thức của hắn càng ngày càng khổng lồ.

Lâm Dịch, rốt cuộc mở mắt.

- Lâm, Lâm Dịch…

Vừa mới tỉnh lại, bên tai liền truyền đến giọng nói run rẩy, hắn quay đầu lại thì nhìn thấy Thủy Linh Lung hai mắt đẫm lệ đang đứng trước mặt hắn, biểu tình kích động nhìn về phía mình. Đôi tay nhỏ bé bởi vì khẩn trương mà run lên nhè nhẹ.

Lâm Dịch nhìn thoáng qua, trong lòng tức thì xuất hiện cảm giác ấm áp.

- Linh Lung, trong khoảng thời gian này làm cho nàng lo lắng rồi.

Lâm Dịch nở nụ cười nhu hòa, đưa tay lau nước mắt nơi khóe mắt đối phương.

- Lâm Dịch! Ô ô…

Một tháng lo lắng, rốt cục cũng vì đối phương tỉnh lại mà hoàn toàn bộc phát, Thủy Linh Lung vùi đầu mình vào trong lòng Lâm Dịch, nước mắt trong khoảnh khắc thấm ướt áo Lâm Dịch.

Lâm Dịch nhất thời dở khóc dở cười, ánh mắt tràn ngập nhu tình.

Hắn vỗ nhẹ cái lưng mềm mại của đối phương:

- Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. Khóc nữa sẽ không đẹp…Không phải là hiện tại ta cũng không có việc gì sao?

Lâm Dihc lên tiếng an ủi nàng, nhưng mà Thủy Linh Lung cũng không ngừng khóc thút thít.

Đối với Thủy Linh Lung mà nói, Lâm Dịch chính là cái trụ tinh thần của nàng. Năm đó tại thời gian ở trên Vô Song đảo, nàng biểu hiện ra bộ mặt yếu ớt trước mặt người nam nhân này. Cuối cùng bị sự ôn nhu cùng tỉ mỉ của hắn nghiền nát tâm linh của nàng. Từ khoảnh khắc đó, nàng biết sinh mệnh của bản thân đã hoàn toàn nối liền với người nam nhân này.

Một tháng Lâm Dịch hôn mê không tỉnh, tuy rằng nàng biết sẽ không có chuyện gì, thế nhưng cũng không tránh khỏi lo lắng không ngớt. Hiện tại Lâm Dịch khôi phục, nàng tự nhiên vì vui mừng quá mà khóc.

Lâm Dịch đang an ủi nàng thì cửa phòng bị đẩy ra, hắn nhìn ra ngoài thì thấy Lang Sa và Thư Mộng từ ngoài cửa đi đến. Vừa thấy Lâm Dịch tỉnh lại, con ngươi hai nàng vốn mang theo một chút buồn bã trong khoảnh khắc sáng lên.

- Lâm Dịch.

Lâm Dịch thấy dáng vẻ kinh hỉ của hai người, không khỏi mỉm cười, gật đầu nói:

- Ta đã tỉnh lại rồi.

1068. Chương 1176 -1177: Ảnh Hưởng Của Siêu Cấp Cường Giả Chiến Đấu.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1176-1177: Ảnh hưởng của siêu cấp cường giả chiến đấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Thư Mộng nhất thời nhào tới, trên mặt nở nụ cười hài lòng.

Thư Mộng đã tỉnh lại từ hai tuần trước, khi nàng tỉnh lại liền phát hiện ra lâm Dịch đang hôn mê, trong lòng nàng vô cùng lo lắng. Hiện tại Lâm Dịch tỉnh lại, nàng cũng không có nghĩ nhiều, liền nhào vào trong lòng Lâm Dịch.

Mà trong mắt Lang Sa hiện lên sự do dự, cuối cùng cũng không có vọt tới. Trên mặt mang theo nụ cười miễn cưỡng...Nàng đương nhiên cũng hi vọng Lâm Dịch tỉnh lại, thế nhưng thân phận hiện tại của nàng có chút xấu hổ. Tính là hồng nhan của Lâm Dich thế nhưng chưa có chính thức xác định thân phận. Nói là bằng hữu bình thường, cũng không có vẻ giống như vậy...Nhất thời nàng không biết mình nên phản ứng ra sao.

Thủy Linh Lung phát hiện ra hai người mới đến, tức thì ngừng khóc, khuôn mặt nở nụ cười đầy thâm ý, từ trong lòng Lâm Dịch đứng dậy.

Ôm Thư Mộng, Lâm Dịch tức thì cảm nhận được sự biến hóa của nàng...Chỉ ngắn ngủi trong thời gian bốn tháng, Thư Mộng từ một chiến sĩ Tứ giai trực tiếp đề thăng tới Lục Giai đỉnh phong.

- Luân hồi chu tước.

Lâm Dịch có chút sợ hãi than:

- Quả nhiên không giống bình thường a.

Thư Mộng tức thì cười cười, trên dung nhan tuyệt mỹ mang theo sự đắc ý nói:

- Hiện tại, thiếp coi như cũng là cường giả của Thiên Giới a?

Lâm Dịch tức thì bật cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy.

- Như vậy...

Thư Mộng híp mắt lại:

- Chàng hiện tại không thể mượn cớ để thiếp ở lại Hổ Thần cư nữa chứ?

Lâm Dịch sửng sốt, lập tức cười ha hả nói:

- Từ giờ trở đi, đương nhiên ta sẽ không đem bọn nàng ở lại bên trong Hổ Thần cư nữa...HIện tại tất cả mọi thứ đều đã đi vào quỹ đạo, ta nghĩ thời gian cho đến khi đám người Huyền Đông Thiên công kích cũng phải cần một đoạn thời gian nữa mới có thể đến. Thừa dịp trong khoảng thời gian này, chúng ta hảo hảo du ngoạn trong Thiên Giới, kiến thức một chút thế nào là sơn thủy ở trên Thiên Giới a.

Tam nữ nghe vậy tức thì con mắt sáng lên.

Từ khi lên Thiên Giới, Thủy Linh Lung và Thư Mộng đều ở trong Hổ Thần cư...Tuy rằng Hổ Thần cư cũng không tính là nhỏ, hơn nữa phong cảnh bên trong như bức họa, nhưng mặc kệ nói như thế nào cũng có một chút tức giận. Hơn nữa không hề có Lâm Dịch ở bên cạnh, tuy rằng bất đắc dĩ, thế nhưng trong lòng hai nàng ít nhiều có chút thất vọng. Mà Lang Sa tuy rằng vẫn đi theo bên người Lâm Dịch, thế nhưng lúc Lâm Dịch hối hả ngược xuôi lại chưa từng dừng lại ở một địa phương nào cố định. Cho dù là thời gian ở trên Thư Tâm Phong cũng bởi vì trong lòng có chuyện mà không có thời gian chú ý tới cảnh sắc Thiên Giới, đó cũng có thể coi là một loại tiếc nuối.

Mà Thiên Giới này, mây mù lượn lờ, tại đại lục Bạch Đế căn bản không có chỗ nào cũng có khả năng xuất hiện Phù Phong. Hơn nữa những thứ kỳ quái ở trên Thiên Giới, những dáng vẻ khác nhau, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của mọi người. Loại cảnh giới kỳ diệu này, sự mỹ diệu ở đại lục Bạch Đế sao có thể sánh bằng? Thiên Giới chính là một nơi thần kỳ, đầy kỳ hoa dị thảo, nơi nơi đều là linh thú quý hiếm, phi cầm...Chỉ sợ là người nào nhìn thấy cũng không khỏi tán thán một tiếng.

Tuy rằng thời gian Lâm Dịch lên Thiên Giới so với mọi người nhiều hơn, thế nhưng một đường đi tới đều là trong chiến đấu và tu hành vượt qua, căn bản không có thời gian cảm thụ chỗ tuyệt vời của Thiên Giới. Cũng khó trách hiện tại Lâm Dịch vừa nói khỏi miệng, con mắt của tam nữ đều sáng lên.

Đối với phụ nữ mà nói, những vật xinh đẹp hoặc đặc biệt luôn có lực hấp dân kỳ la.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng xuất phát thôi.

Thư Mộng cao hứng tuyên bố mệnh lệnh.

Kế tiếp, Lâm Dịch và tam nữ rời khỏi Hổ Thần cư.

Địa điểm xuất hiện chính là địa phương mà Lâm Dịch cùng với Duẫn Đinh quyết đấu. Chỉ là cảnh tượng hiện tại đã đại biến.

Lúc đó ở đây mây mù lượn lờ, nơi nơi đều tràn ngập linh lực sung túc. Nước biển ôn hòa, bầu trời xanh thẳm, chính là một cảnh tượng tươi đẹp. Nhưng mà hiện tại…Lâm Dịch có thể rõ ràng cảm thụ được trong phương viên mấy trăm km này hoàn toàn không có một tia linh lực! Bầu trời ảm đạm đầy áp lực, nước biển cuộn trào. Sóng biển lớn mạnh không ngừng đánh vào bờ, phát ra từng tiếng oanh oanh như tiếng sấm nổ. Trong phương viên mấy trăm km này không có lấy một chút sinh cơ nào.

Lâm Dịch nhìn đến đây không khỏi thở dài một tiếng…Đây chính là kết quả sau khi hắn và Duẫn Đinh quyết đấu. Không chút khoa trương nếu như nói, tình cảnh như vậy chí ít phải duy trì trăm năm. Năng lượng của hai đại siêu cấp cường giả phá hủy sinh cơ của địa phương này, mà trong lúc Thiên Đạo quyết đấu, lại quấy cho phương viên mấy trăm km này hỗn loạn. Không có thời gian dài chữa trị thì không có khả năng khôi phục như lúc ban đầu.

Mà cỗ áp lực kia, chính là thứ còn lại khi mà hai đại cường giả quyết đấu, chính là khí tức còn lại.

- Địa phương này thật là khó chịu.

Sắc mặt Thủy Linh Lung trong nháy mắt trở nên tái nhợt, nàng nhíu mày, đôi mắt trong nháy mắt có xu thế biến thành màu hồng. Mà sắc mặt của Thư Mộng và Lang Sa trong nháy mắt cũng tái nhợt, toàn bộ thân thể giống như bị một vật gì đó đè lên, hít thở không thông.

Lâm Dịch thấy thế, vội vã vung tay lên, một quang tráo năng lượng tức thì xuất hiện. Khuôn mặt của tam nữ tức thì thả lỏng, cỗ áp lực vừa rồi kia tức thì biến mất không cùng tung tích.

- Đây là…

Thủy Linh Lung mở to mắt ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Dịch, cảm giác ngay cả trái tim đang đập của nàng cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không biết vì sao, trong nháy mắt vừa rồi trong lòng nàng tràn ngập khí tức giết chóc cường đại, giống như muốn phá tan tất cả những thứ bên người. Nếu như không phải là Lâm Dịch đúng lúc chặt đứt loại cảm giác nyaf, sợ rằng nàng hiện tại đã hoàn toàn bị mất đi quyền khống chế thân thể.

Lâm Dịch nở nụ cười bất đắc dĩ:

- Lúc đầu ta cùng với Duẫn Đinh ở đây đại chiến một ngày một đêm, nhất là đến lúc cuối cùng đều dùng Thiên Đạo đối chiến, Thiên Đạo ở chỗ này ít nhiều cũng bị nhiễm khí tức giết chóc của chúng ta…

Thủy Linh Lung và nhị nữ mở to mắt ra nhìn hắn…Chuyện này đã vượt qua sự tưởng tượng của nàng. Khí tức giết chóc? Không ngờ lại có khí tức chiến đấu mạnh mẽ như vậy? Thậm chí còn khiến ột người bởi vì khí tức này mà mất đi quyền khống chế thân thể? Đây là cái dạng khái niệm gì a?

Trong lúc tam nữ đang đờ người ra, Lâm Dịch hít sâu một hơi, bất đắc dĩ cười nói:

- Chuyện này ta cũng không có biện pháp. Chỉ có thể để cho thời gian lặng lẽ chữa trị cho phiến không gian này.

Nói tới đây hắn dừng lại một chút, cười khổ: truyện từ

- Hi vọng sẽ không có ai ngu ngốc chạy tới chỗ này.

Tam nữ ngơ ngác nhìn về phía Lâm Dịch, tới lúc này, bản thân các nàng mới biết được thực lực của mình và Lâm Dịch chênh lệch lớn đến ra sao…Chỉ cần một chút khí tức mà cũng khiến cho bọn nàng mất đi quyền khống chế thân thể mình?

1069. Chương 1176 -1177: Ảnh Hưởng Của Siêu Cấp Cường Giả Chiến Đấu.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1176-1177: Ảnh hưởng của siêu cấp cường giả chiến đấu.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1177: Ảnh hưởng của siêu cấp cường giả chiến đấu. (2)

Các nàng không khỏi nghĩ tới năm đó ở đại lục Bạch Đế, Thư Mộng và Lâm Dịch cùng nhau lớn lên, thời gian Lang Sa cùng Lâm Dịch ở học viện còn mạnh mẽ hơn hắn, mà Thủy Linh Lung còn là lão sư vỡ lòng của hắn…Nhưng mà trong vòng ngắn ngủi bốn trăm năm, hiện tại các nàng khó lòng có thể đuổi kịp cái bóng của Lâm Dịch.

Nhất thời làm cho bọn họ không khỏi có chút ngây dại.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Lâm Dịch hít sâu một hơi, sau đó nói.

- Được…

Chúng nữ lúc này vẫn đang đờ người ra, Lâm Dịch dẫn ba người tạo thành vòng tròn ánh sáng bay ra bên ngoài.

Tình cảnh dọc đường so với tâm điểm chiến đấu của Lâm Dịch cũng không có khác mấy, nước biển xanh thẫm đã biến thành màu đen, điên cuồng gào thét, áp lực vô cùng.

Oanh!

Một tiếng va chạm lớn truyền vào tai mọi người. Tam nữ không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía thanh âm truyền đến…Chỉ thấy có hai đạo lưu quang đang bay tới nơi này.

Rầm rầm, oanh!

Trong lúc phi hành, hai người này còn đang điên cuồng công kích. Từng đạo năng lượng ánh sáng giống như là quả pháo từ trong tay hai người bay ra, đập vào nhau, tạo ra từng đợt âm hưởng.

Lâm Dịch sửng sốt, chăm chú nhìn một lát. Trong mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ, quay đầu nói:

- Các nàng đứng ở đây chờ ta một chút.

Tam nữ ngạc nhiên, sau đó gật đầu. Tức thì thân hình Lâm Dịch liền biến mất.

Bên trong không gian hai đạo thân ảnh còn đang điên cuồng chiến đấu. Hai mắt của bọn họ đỏ bừng, dường như đã giết chóc thành ma. Toàn bộ thiên địa dường như cũng chỉ có bọn họ là đối thủ mà thôi. Toàn lực tấn công, hoàn toàn là nghĩ làm sao tạo ra thương tổn lớn nhất cho đối phương. Về phần phòng ngự, căn bản không có! Nếu như người nào không biết tình hình sợ rằng còn đang nghĩ hai kẻ này có thù hằn sâu đậm, không đội trời chung.

- Thực sự là không biết sống chết, chỉ là Tứ giai mà thôi, cư nhiên lại dám tiếp cận khu vực trung tâm, các ngươi ngại mình mạng mình quá dài sao?

Lâm Dịch trong lòng bất đắc dĩ lắc đầu, vừa rồi cự ly của hắn còn cách bọn họ một khoảng cách khá xa, thế nhưng nhoáng một cái đã ở vị trí nằm giữa hai nguồi.

Hai đạo năng lượng tức thì một trước một sau công kích tới. NHưng mà năng lượng này đối với Lâm Dịch mà nói, căn bản không có một chút lực nào đáng nói. Hắn tùy ý vươn hai tay, hai đạo năng lượng trong nháy mắt từ hai đầu ngón tay bay ra.

Ba…

Thanh âm vang lên giống như bọt khí bị nghiền nát, lập tức, hai đạo năng lượng có thể xé rách không gian cứ như vậy bị nghiền nát, tiêu tán trong không trun.

Xa xa, tam nữ há miệng to ra, ngây ngốc nhìn Lâm Dịch…Tuy rằng biết Lâm Dịch đủ cường đại, thế nhưng cũng chỉ là cảm thấy mà thôi, hiện tại tận mắt chứng kiến…

- Hai người kia đều là chiến sĩ tứ giai sao? Bọn họ mất đi sự khống chế, năng lượng so với bình thường còn cường đại hơn a? Chuyện này…

Lang Sa ngây ngốc lẩm bẩm…chính bản thân nàng là một chiến sĩ tứ giai, tự nhiên hiểu được chiến sĩ Tứ giai mạnh mẽ ra sao. Thế nhưng khi đối mặt với Lâm Dịch, chiến sĩ Tứ giai không ngờ ngay cả một điểm phản kháng cũng không có?

Thư Mộng ngơ ngác nhìn hắn…Nàng hiện tại đã là Lục giai đỉnh phong, tuy rằng nàng tự tin hai gã chiến sĩ Tứ giai không tạo thành một chút uy hiếp nào với mình, thế nhưng nếu cứ như vậy nhẹ nhàng hóa giải công kích, bản thân nàng tự nhận mình không làm được.

Mà Thủy Linh Lung không nói…Hiện tại nàng là người có thực lực yếu nhất trong tam nữ, còn chưa tới cấp bậc nhất giai. Năng lượng của chiến sĩ Tứ giai đối với nàng chính là hủy diệt. Nhưng mà cũng bởi vì như vậy, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng sự mạnh mẽ của Lâm Dịch.

- Lâm Dịch đã cường đại như vậy rồi…vậy còn Lâm Phỉ?

Thủy Linh Lung ngơ ngác nói ra tên Lâm Phỉ. Thư Mộng và Lang Sa đồng thời lặp lại.

Thần cấp - Thần cấp, chính là loại tồn tại kinh khủng ra sao?

Trong lúc chúng nữ đang đờ người ra, Lâm Dịch đã dễ dàng bắt lấy hai người kia, về tới bên người tam nữ.

Xem ra thần trí của hai người này còn chưa khôi phục rõ ràng, con mắt màu đỏ tỏa ra sát khí kinh người, bọn họ dường như đã quên đi bản năng của nhân loại, ngược lại lại giống như ma thú, điên cuồng giãy dụa thân thể…Đương nhiên, dưới sự khống chế của Lâm Dịch, bọn họ không có khả năng làm ra cử động kinh người nào.

Lâm Dịch bất đắc dĩ nhìn hai người dưới sự trói buộc của năng lượng huyết sắc điên cuồng giãy dụa nói:

- Xem ra bọn họ tiến vào đây đã được một đoạn thời gian, khí tức giết chóc đã xâm nhập vào tương đối nghiêm trọng. Cũng không biết còn có thể cứu được bọn họ hay không.

Tam nữ ngẩn người, kinh ngạc hỏi:

- Khí tức này có thể khiến cho con người vĩnh viễn điên cuồng sao?

Lâm Dịch gật đầu nói:

- Đúng vậy, khí tức của Ngưng Thần Kỳ không phải là thứ mà bọn hắn có thể chống lại. Nhất là khi ta cùng Duân Đinh chiến đấu đã hoàn toàn thẩm thấu vào Thiên Đạo, ý niệm duy nhất trong đầu lúc đó chính là giết chết đối phương. Có thể nói là đã xâm nhập vào bên trong cảnh giới giết chóc. Khí tức như vậy, lại bị Thiên Đạo chung quanh hấp thu, ít nhất cũng phải duy trì trăm năm. Mà hai người này chỉ có thực lực Tứ giai, thần thức của bọn họ so với ta và Duẫn Đinh còn có sự chênh lệch rất lớn, hơn nữa Thiên Đạo của chúng ta lúc đó chỉ là giết chóc và phá hủy…Vì vậy bọn họ lưu lại đây thời gian quá dài, bị khí tứuc của chúng ta hoàn toàn phá hủy thần thức cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Tam nữ hiện tại giống như đang nghe chuyện trên trời…Tại đại lục Bạch Đế, chưa từng có ai nghe nói qua, bởi vì hai người quyết đấu một hồi, mà địa phương kia lại biến thành cấm địa? Nhưng hiện tại sự thực đã xảy ra trước mặt bọn hắn…

- Ta thử xem một chút, có thể khôi phục thần trí cho bọn họ hay không.

Lâm Dịch bất đắc dĩ nói. Sau đó ngay lập tức thần thức phân ra thành hai đường tức thì xâm nhập vào bên trong thần thức hai người.

Tức thì hai người vốn còn đang giãy dục, con mắt đỏ như máu dại ra, một lát sau lại điên cuồng giãy dụa. Nhưng sự giãy dụa này cũng không có duy trì được lâu. Một lát sau bọn họ dần dần bình tĩnh lại, màu đỏ như máu trong mắt dần dần biến mất, trở lại bình thường.

- May mắn, bọn họ xâm nhập vào khu vực này còn chưa tính là dài.

Lâm Dịch thu hồi thần thức, nhìn hai người nói.

Một lát sau, ánh mắt dại ra đã khôi phục lại vẻ linh động. Nhưng mà lập tức lại hiện lên sự sợ hãi thật sâu, giống như trong nháy mắt bọn họ đều nghĩ lại chuyện vừa rồi.

- Sư đệ ngươi không sao chứ?

- Sư huynh, ngươi không sao chứ?

Hai người sau khi đồng thời khôi phục thần trí rồi mở miệng hỏi thăm đối phương. Lâm Dịhc ngạc nhiên rồi lập tức nở nụ cười.

Dưới tình huống này, sau khi khôi phục thần trí, lại quan tâm đối phương…Tình cảm của hai người này tuyệt đối không phải giả tạo.

DƯờng như nghe được câu trả lời của đối phương, hai người đồng thời thở ra một hơi, sau đó mới phát hiện ra đám người Lâm Dịch. Hai người ngạc nhiên, năng lượng huyết sắc trên người tiêu tán.

1070. Chương 1178 -1180: Uy Lâm.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1178-1180: Uy lâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Tạ ân tiền bối cứu mạng.

Hai người đồng thời quỳ rạp xuống trước người Lâm Dịch, cảm kích nói.

- Đứng lên đi.

Lâm Dịch phất tay, thân thể hai người được một cỗ lực nhu hòa nâng dậy. Lâm Dịch có chút bất đắc dĩ nói: nguồn

- Các ngươi không có việc gì thì chạy tới đây làm gì?

Sắc mặt hai người đồng thời đỏ lên, tên mặc quần áo màu đỏ bên trái đỏ mặt nói:

- Bẩm tiền bối, ta cùng với sư đệ chính là một trong tứ đại đệ tử của Ngưng Thúy Kiếm Phái, vào đoạn thời gian trước có nghe phụ cận nơi này có siêu cấp cường giả chiến đấu, theo như lời sư phụ nói có thể lĩnh ngộ một chút khí tức của siêu cấp cường giảm đối với tu vi của bản thân có sự lĩnh ngộ rất lớn, cho nên lúc này mới không biết sống chết chạy tới đây…Ai biết trong lúc vô ý tiến vào quá sâu, chờ sau khi phục hồi tinh thần đã bị khí tức giết chóc của hai vị siêu cấp cường giả kia ảnh hưởng, mất đi sự khống chế.

Nói xong, sắc mặt hắn đỏ lên. Sau đó mới nói:

- Nếu không phải tiền bối xuất thủ, ta cùng với sư đệ chỉ sợ…Mong rằng tiền bối cho biết tục danh, ta cùng với sư đệ sẽ mãi không quên.

- Mong rằng tiền bối vui lòng cho biết tục danh.

Sư đệ hắn ở bên cạnh cũng cung kính nói.

Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Ta là Lâm Dịch, bất quá chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, không cần để ở trong lòng. Quả thực cảm ngộ khí tức cường giả đích thực là một chuyện tốt, thế nhưng phải biết lượng sức mà đi. Nếu như không phải hôm nay ta vừa vặn đi ngang qua, các ngươi cho dù cảm ngộ được nhưng cũng vĩnh viễn mất đi thần trí. Như thế có thực sự hữu dụng không?

Sắc mặt hai người tức thì đổ lên, liên tục gật đầu xưng phải. Bộ dáng nhu thuận khiến cho Lâm Dịch không khỏi mỉm cười.

- Được rồi, vừa vặn ta cũng muốn đi ra bên ngoài, đi ra thôi. Tu hành cần phải có quá trình tích lũy. Một mặt cảm ngộ người khác cũng không phải là tốt.

Lâm Dịch nói xong, cũng không để ý tới bộ dáng đang suy nghĩ của hai người, thân hình nhoáng lên, mang theo tam nữ cùng với hai sư huynh đệ kia, hóa thành một đoàn kim quang, cắt về phía chân trời.

Sau khi rời khỏi đó cách mấy trăm km, Lâm Dịch mới ngừng lại, sau đó để hai sư huynh đệ kia lưu lại. Dưới ánh mắt cung kính của hai sư huynh đệ, hắn mang theo tam nữ lần thứ hai phá không mà đi…

Tam nữ biểu tình cổ quái nhìn Lâm Dịch khiến cho da đầu hắn tê dại, rốt cuộc không nhịn được mà quay đầu lại nói:

- Ba người các nàng rốt cuộc nhìn cái gì?

Thư Mộng đang chăm chú nhìn cau mày, sau đó mới chậm rãi nói:

- Tu hành cần phải có quá trình tích lũy. Một mặt cảm ngộ khí tức người khác cũng không phải là chuyện tốt…

Nói xong nàng làm ra vẻ cao nhân đắc đạo, nhìn khuôn mặt Lâm Dịch đang sửng sốt.

Phụt!

Thủy Linh Lung rốt cuộc không nhịn được mà bật cười, Lang Sa cũng che miệng cười trộm.

- Ai.

Thư Mộng khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhìn Lâm Dịch nói:

- Nếu như ta nhớ không lầm, người nào đó nhiều nhất cũng chỉ có bốn trăm tuổi thôi a? Hôm nay hai người Tứ giai kia ít nhất cũng phải hơn bốn trăm tuổi a? Thế nhưng có người lại làm ra vẻ…

- Ách…

Lâm Dịch lúc này mới hiểu được ý tứ của tam nữ, hắn ngạc nhiên lại bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

- Lâm Dịch, hiện tại chúng ta sẽ đi đâu?

Sau khi cười đùa một trận, Thủy Linh Lung mới nhìn về phía Lâm Dịch hỏi.

- Hiện tại sao?

Lâm Dịch nhíu mày, lập tức nhoẻn miệng cười nói:

- Đương nhiên phải đi nếm thử đồ ăn ở Thiên Giới rồi…Từ khi nàng và Mộng nhi lên Thiên Giới còn chưa có nếm thử đồ ăn ở đây đúng không?

- Đồ ăn sao?

Câu trả lời quả thực ngoài ý muốn của Thủy Linh Lung và Thư Mộng:

- Thiên Giới cũng có đồ ăn sao?

Đã đạt tới trình độ cường giả Thánh Cấp, những dinh dưỡng mà thân thể cần đều có thể trực tiếp hấp thu từ thiên địa, chuyện ăn cơm đã sớm không còn làm nữa...Thủy Linh Lung và Thư Mộng quả thực không ngờ trên Thiên Giới còn có thể ăn cái gì đó.

- Tốt, ăn thôi.

Người duy nhất hưởng ứng chính là Lang Sa, nàng cười nói:

- Đồ ăn ở đây so với ở đại lục Bạch Đế ngon hơn không ít.

Thức ăn ngon cùng với những thứ xinh đẹp đối với phụ nữ đều có lực hấp dẫn phi thường lớn. Thấy Lang Sa nói như vậy, Thủy Linh Lung và Thư Mộng lúc này mới có chút hăng hái nói:

- Như vậy sao? Vậy thì nhanh đi.

Lâm Dịch cười ha hả, mang theo tam nữ hóa thành kim quang hướng về một phường thị cách đó mấy nghìn km. Bằng vào thực lực của Lâm Dịch, địa phương cách mấy nghìn km chỉ cần thần niệm của hắn khẽ động là có thể đơn giản tới vị trí đó.

Mây mù lượn lờ, mây trắng như vọt qua bên người, giống như một tầng lụa mỏng, êm ái, tuyệt vời không gì sánh được. Trên bầu trời mênh mông được nhuộm màu xanh, màu xanh thuần túy khiến cho bầu trời trông giống như một viên ngọc bích. Không khỏi làm cho con người ta thoải mái. Gió vốn phải kịch liệt thế nhưng dưới sự tác động của Lâm Dịch, từ uy phong lại trở thành một cơn gió nhẹ, nhu hòa thổi, mang theo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, lưu luyến.

Tam nữ hưởng thụ cảm giác tuyệt vời đó, Lâm Dịch đồng thời cũng hưởng thụ giây phút thanh bình hiếm có. Bên tai truyền đến tiếng ríu ríu nói chuyện của tam nữ cũng là một loại cảm giác hạnh phúc.

- Không biết hiện tại Phỉ nhi ở nơi nào, sự việc có tiến triển hay không?

Khuôn mặt của Lâm Phỉ xuất hiện trong đầu Lâm Dịch, nụ cười ôn nhu khiến cho Lâm Dịch tưởng niệm...Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng đây chính là bệnh chung của nam nhân. Thời gian nữ nhân ở bên người lại không quá để ý tới, nhưng mà khi nàng rời khỏi mình, lúc nào cũng nhớ tới.

- Chờ sau khi Phỉ nhi trở về, gia đình chúng ta mới chân chính đoàn tụ.

Lâm Dịch trong lòng cảm khái nghĩ.

Dưới tâm tình như vậy, cự ly ngắn vài nghìn km cũng phải mất mấy giờ đồng hồ mới tới nơi.

- Đây chính là thành thị của Thiên Giới sao?

Thủy Linh Lung và Thư Mộng lần đầu tiên chân chính nhìn thấy Phường Thị, không khỏi hiếu kỳ hỏi, xong lại cảm thán nói:

- Không hổ là Thiên Giới, địa phương của cường giả a.

Phường thị này trong mắt Lâm Dịch cũng không tính là phường thị gì lớn. Nhưng mà đối với những người lần đầu tiên nhìn thấy những sự vật trên Thiên Giới mà nói, thì mọi sự đều mới mẻ. Toàn bộ Phù phong bao bao quanh nhau tạo thành một vòng tròn, mây mù lượn lờ, trong đó hiện lên một cửa thành to lớn. Những bức tường thành cao cao đem toàn bộ Phù phong vây vào bên trong. Mà ở chỗ cửa, có hàng trăm đạo lưu quang nối liền không dứt, không ngừng ra ra vào vào, đem Thiên Giới - địa phương của cường giả tô đậm.

Tại đại lục Bạch Đế, nào có thể nhìn thấy cảnh tượng người người bay tới bay lui a.

Thấy hai nàng kinh ngạc, Lâm Dịch không khỏi cười cười cười nói:

- Phường thị này cũng không tính là lớn, Loạn Tinh Bảo ở trong Loạn Tinh Hải kia mới chân chính là Phường thị to lớn khác thường. Chờ sau khi mọi chuyện chấm dứt, ta sẽ mang bọn nàng đi xem.

Bên trong Loạn Tinh bảo, năm tòa Phù Phong trên không trung tập trung lại tạo thành một đàn Phù phong.

1071. Chương 1178 -1180: Uy Lâm.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1178-1180: Uy lâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1179: Uy lâm. (2)

Bằng vào lịch sử trăm vạn năm của nó, cũng không phải là thứ mà những Phù Phong nho nhỏ kia có thể so sánh được. Năm đó vào thời gian Lâm Dịch bắt đầu nhìn thấy nó, đã bị cỗ khí thế cổ xưa kia chấn nhiếp. So sánh với nó thì những tòa Phù Phong nhỏ này quả thực là nông thôn so với thành phố.

- Thật vậy sao? So với nơi này còn lớn hơn?

Thư Mộng mở to hai mắt hỏi.

Lâm Dịch nhìn vẻ mặt đáng yêu của đối phương liền không nhịn được mà nhéo nhéo cái mũi của nàng nói:

- Đúng vậy, rất lớn. Được rồi, chúng ta vào thôi.

- Được.

Thư Mộng sờ sờ mũi, lập tức đi theo phía sau Lâm Dịch, đi vào bên trong phường thị.

Những thứ bên trong phường thị cũng khiến cho hai kẻ lần đầu tiên lên Thiên Giới hiếu kỳ không ngớt. Những linh thú, sủng vật quái dị hoặc chất phác, đủ loại, rồi những đê giai pháp bảo…Nói chung, mỗi một thứ đều khiến cho hai nàng nhìn cả buổi sáng, vẻ kinh ngạc trên mặt chưa từng biến mất.

Lang Sa tuy rằng đi theo Lâm Dịch qua mấy tòa Phù Phong, thế nhưng khi đó là chạy đi, đâu có thời gian mua sắm cơ chứ? Lúc này, hai nàng đi theo sau Lâm Dịch, khuôn mặt không ngừng kinh ngạc nhìn ngó chung quanh.

Lâm Dịch bất đắc dĩ lắc đầu bật cười, người ta thường nói ba nữ nhân thành một cái chợ…Ngay cả Lang Sa, bình thường đi bên cạnh người hắn đều là một Lang Sa cực kỳ trầm ổn. Thế nhưng lúc này tam nữ ở cùng nhau, Lang Sa liền hoàn toàn mất đi dáng vẻ khi một mình ở cạnh hắn, thực sự khiến cho hắn có chút bất đắc dĩ.

Nhưng mà, tổ đội này lại khiến cho những người trên Thiên Giới trợn mắt…Phải biết rằng, trên Thiên Giới nữ nhân vô cùng thưa thớt, mà Thư Mộng, Lang Sa lại là nữ nhân tuyệt sắc như vậy lại càng thưa thớt.

Thử suy nghĩ một chút mà xem, lấy thân phận trưởng lão Bách Nguyên Tông mà sau khi nhìn thấy Lang Sa lại luôn tìm cách muốn kết thành phu thê…Nữ nhân trên Thiên Giới chính là một loại tài nguyên vô cung thưa thớt a.

Đương nhiên, từ mặt nào đó cũng có thể thấy được, mị lực của tam nữ cũng không nhỏ.

Bằng không, trên đường những kẻ nhìn thấy tam nữ đều sợ hãi than, khuôn mặt dại ra. Thủy Linh Lung nhã nhặn trầm tĩnh, Thư Mộng hoạt bát, Lang Sa lạnh lùng…Đều là trang quốc sắc thiên hương ở trên Thiên Giới, thế nhưng cảm giác về mỗi người lại khác nhau, nhất thời làm cho ánh mắt những người chung quanh sáng lên.

Đương nhiên, những chuyện như thế này luôn có những kẻ không có mắt.

- Xin ba vị tiểu thư dừng bước, tại hạ Trương Tam, chính là tứ đại đệ tử của Ngưng Nguyên Tông, không biết ba vị tiểu thư xưng hô ra sao?

- Tại hạ Lý Tứ, chính là tứ đại đệ tử của Tiên Lang Phái, không biết có được may mắn đồng hành cùng ba vị tiểu thư hay không?

- Tại hạ Vương Ngũ, là…

- Tại hạ Triệu Lục…

Chỉ một lát, đã có một đám người xông tới, tranh nhau giới thiệu về bản thân mình.

Trên Thiên Giới chuyện như thế này vô cùng nhiều, số lượng nữ nhân cực kỳ ít, nếu như gặp phải nữ nhân mà ngươi thích thì đa số sẽ không cố kỵ mà tiến tới gần. Nếu như đối phương đáp lại thì tự nhiên là hay nhất, kết làm phu thê, ngao du Thiên Giới thực sự là mộng cảnh tốt đẹp a. Cho dù không được đối phương coi trọng, nhưng chung quy chỉ cần có một cơ hội cũng nên thử a.

Nhưng mà đối với tam nữ mà nói, tình huống như vậy các nàng cũng rất ít thấy. Dù sao ở đại lục Bạch Đế, các nàng cũng rất ít khi xuất đầu lộ diện. Cho dù là đi ra ngoài, nhưng vì nguyên do khí chất cùng thực lực của bản thân, đều khiến ọi người chùn bước, cũng rất ít gặp phải tình huống như hiện tại. Nhất thời ba người không khỏi nhíu mày.

Mà Lâm Dịch cũng không khỏi vỗ trán, thầm nghĩ tính sai rồi. Nữ nhân trên Thiên Giới cực kỳ thiếu thốn, tam nữ quốc sắc thiên hương như vậy lại đột nhiên xuất hiện, cũng khó trách sẽ thu hút mọi người đến gần.

Đương nhiên, trong lòng hắn ít nhiều cũng có chút tự hào. Thê tử của bản thân xinh đẹp như vậy, là một nam nhân ai mà không tự hào?

- Các ngươi ngăn chúng ta làm gì?

Biểu tình trên mặt Thư Mộng không vui. Nàng hiện tại chính là Lục giai chiến sĩ, mà những kẻ ngăn cản trước mặt đều là Tứ giai. Nàng nào có để bọn họ trong mắt. Đang lúc trò chuyện với hai tỷ muội, đột nhiên lại xuất hiện một đám người cắt đứt các nàng, thử hỏi nàng đối với bọn người kia có hòa nhã được hay không?

Mà biểu tình trên mặt Lang Sa trong nháy mắt cũng khôi phục vẻ lạn lùng thường ngày, nhìn qua giống như băng sơn tiên tử, đôi mắt lạnh lùng quét qua phía dưới.

Mà Thủy Linh Lung thì nhíu mày, hiển nhiên cũng có chút buồn bực.

Lâm Dịch lắc đầu cười, tiến lên phía trước nói:

- Không biết các vị ngăn cả phu phụ chúng ta có chuyện gì?

Lời Lâm Dịch vừa nói ra khiến cho tam nữ vừa rồi còn lạnh lùng quét mắt trong nháy mắt liền đỏ mặt, đoàn người kia trong nháy mắt im lặng, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lâm Dịch.

Nữ nhân tuyệt sắc như vậy, có thể lấy một người làm vợ đó chính là phúc khí tu luyện ba đời. Mà nghe ý tứ của tên này, dường như ba vị nữ nhân quốc sắc thiên hương này không ngờ đều là nữ nhân của tên nam nhân trước mặt này.

Mọi người không khỏi nhìn qua Lâm Dịch một lượt. Dáng vẻ cao gầy, cân xứng, dung mạo tuấn mỹ, trên thiên giới cũng coi như là mỹ nam. Nụ cười hiền lành, nhưng mà đôi mắt lại bình tĩnh như nước. Nhưng dựa vào năng lượng trên người hắn mà phán đoán, dường như thực lực của hắn cũng không được tốt lắm, đại khái là ở khoảng tam giai đến tứ giai.

Bằng vào nhãn lực của bọn họ, làm sao có thể nhìn ra tu vi của Lâm Dịch.

Trong đám người có một người tiến lên, chần chờ một lát rồi nói:

- Vị huynh đài này, ba vị tiểu thư này đều là phu nhân của các hạ sao?

Lâm Dịch mỉm cười nói:

- Đúng vậy, các hạ có chuyện gì dạy bảo sao?

Nói xong, hắn mỉm cười với người nọ.

Trong lòng người nọ tức thì nhảy dựng lên, không biết vì sao khi thấy Lâm Dịch mỉm cười tim hắn lại đập nhanh hơn, hắn ngượng ngùng cười nói:

- Không có việc gì, không có việc gì…

Nói xong, hắn chui vào trong đoàn người, mất tăm.

Mà Lang Sa sau khi nghe nói như vậy, đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt vẫn lạnh lùng thế nhưng lại có chút ửng hồng. Đương nhiên, có chút xấu hổ.

Lâm Dịch cũng không có phát hiện ra biểu tình hiện tại của Lang Sa, hắn mỉm cười nhìn đám người chung quanh nói:

- Các vị, có chuyện gì sao?

Nhìn Lâm Dịch trước mắt mỉm cười hiền lành khiến cho tim đám người kia đập nhanh hơn. Rõ ràng không có khí thế cường đại, thế nhưng trong lòng mọi người hiện tại đều đang tìm cách thỏa hiệp. Nhất thời cả đám đều ngượng ngùng cười, liền rời khỏi.

Chỉ trong chốc lát, đám người còn đang vây quanh, dưới nụ cười của Lâm Dịch, một câu nói toàn bộ đều tản đi…Đương nhiên, trong đó vẫn còn một ít người vẫn như cũ đang nhìn tam nữ. Đương nhiên, Lâm Dịch cũng không keo kiệt đến nỗi chỉ vì bọn họ nhìn tam nữ mà xuất thủ tiêu diệt bọn họ.

- Các nàng a…

Lâm Dịch bất đắc dĩ quay đầu cười cười, muốn nói gì đó lại thôi…Chung quy cũng không thể trách mị lực của hai người quá lớn a.

1072. Chương 1178 -1180: Uy Lâm.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1178-1180: Uy lâm.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1180: Uy lâm. (3)

- Hừ.

Thư Mộng nhướng mày, bàn tay nhỏ bé hướng về phía trước dứ dứ, nói:

- Chàng đừng vui mừng quá sớm, cho tiểu bạch kiểm chàng một chút tiện nghi a.

Lâm Dịch nhất thời ngạc nhiên, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu bật cười.

Dạo quanh phường thị một vòng, cuối cùng vào tửu lâu. Chọn một căn phòng trang nhã trên lầu hai, Lâm Dịch rốt cuộc mới thở dài một hơi.

Trong một đoạn đường ngắn ngủi, tam nữ không dưới năm lần bị một đám người tới gần. Nếu như không phải thực lực Lâm Dịch mạnh mẽ, tinh thần lực trong lúc bất tri bất giác khiến cho những tên này biết khó mà lùi, không chừng sẽ còn xảy ra chuyện gì đó.

- Họa từ hồng nhan mà ra a…

Cảm khái đương nhiên chỉ để trong lòng, nói ra phỏng chừng hắn sẽ bị tam nữ vây công.

Sau khi dọn thức ăn nên, tam nữ bắt đầu lướt qua, nhưng sau đó lại liên tục gắp, thế nhưng vẫn cố giữ hình tượng thục nữ.

Ngay cả người luôn trầm ổn như Lang Sa cũng không giữ được hình tượng, dưới sự lôi kéo của Thư Mông, tam nữ đều khanh khách cười đùa. Lâm Dịch ngồi ở bên cạnh không khỏi nở nụ cười thỏa mãn nhìn tam nữ chơi đùa…Loại cảm giác này thực sự là tốt a.

- Thật đúng là thảm liệt a, nghe nói bảy tên cường giả Hư Thần Cảnh của Bách Nguyên Tông đã chết mất ba vị.

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm khiến cho Lâm Dịch sửng sốt, hắn quay đầu lại thì thấy thanh âm truyền từ căn phòng bên cạnh.

- Hư Thần Cảnh liền một lúc chết ba vị? Thanh Long Bảo kia không ngờ lại cường đại như vậy.

Tên còn lại kinh hô.

- Hừ, đâu chỉ có ba vị? Đó chỉ là Hư Thần Cảnh của Bách Nguyên Tông…Lăng Vân Tông, Lạc Phượng Môn cũng bị tổn thất hai gã Hư Thần Cảnh cường giả. Nghe nói, Lăng Vân Tông tông chủ và Lạc Phượng Môn tông chủ lần này dẫn theo không ít cường giả, muốn đi tới trợ giúp.

- Thanh Long Bảo kia không ngờ lại càn rỡ như vậy? Vậy Thần Cấp đại nhân chẳng lẽ không quan tâm sao?

Thanh âm của người thứ hai vang lên, đầy kinh sợ.

- Những người tới toàn bộ đều là cường giả Hư Thần Cảnh, Thần Cấp đại nhân cho dù muốn quan tâm cũng không thể quan tâm a…Bằng không, tin tức này truyền tới mấy Đại Thiên khác, đối với danh dự của Đông Nam Thiên chính là một loại đả kích ra sao? Mặt mũi mọi người để đi đâu cho hết?

- Hỗn đản! Huyền Đông Thiên kia quả thực khinh người quá đáng.

- Vậy thì sao? Nghe nói lần này người ta xuất động lực lượng của tứ đại Long Tích, chỉ riêng Lục giai chiến sĩ cũng đã vượt quá bốn trăm người…Chỉ bằng vào phần thực lực này, Bách Nguyên Tông kia sao có thể so sánh.

- Vậy…Bách Nguyên Tông kia không phải kết cục bị diệt đã định sao?

- Ta xem cũng không khác biệt lắm…Trừ phi Lăng Vân Tông và Lạc Phượng Môn thực sự toàn lực giúp bọn hắn. Bằng không…Không tới một tuần, Bách Nguyên Tông chắc chắn bị diệt!

Căn phòng hoàn toàn yên lặng, mà ánh mắt của Lâm Dịch cũng lộ ra sát ý.

- Thanh Long Bảo!

Chiếc chén trong tay hắn trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn, tam nữ đang nói chuyện bên cạnh hắn lúc này cũng bị biểu tình của Lâm Dịch làm cho ngạc nhiên.

Ngừng nói chuyện, Thư Mộng nhìn về phía Lâm Dịch quan tâm nói:

- Lâm Dịch, xảy ra chuyện gì sao? truyện từ

Lâm Dịch phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn về đám bột phấn trong tay mình, có chút bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ nói:

- Hành trình của chúng ta, chỉ sợ đành phải dời đến sau này thôi.

Tam nữ sửng sốt, có chút không hiểu nhìn hắn.

Lâm Dịch khẽ thở dài một tiếng, thuật lại tin tức một lần. Sau đó có chút áy náy nhìn tam nữ nói:

- Ta vốn tưởng rằng chuyện này phải một đoạn thời gian nữa mới xảy ra, thế nhưng…Trên đại lục Bạch Đế còn có phụ mẫu, nếu như Thanh Long Bảo thực sự tiêu diệt Bách Nguyên Tông, mục tiêu của bọn chúng tất nhiên sẽ là đại lục Bạch Đế…Xin lỗi…

Thư Mộng nhìn hai người còn lại, sau đó nở nụ cười, trấn an hắn:

- Chờ sau khi sự việc chân chính chấm dứt, khi đó chúng ta sẽ có nhiều thời gian. Việc này cấp bách, hay là trở lại Bách Nguyên Tông đi…Bằng vào thực lực của chàng, có thể giúp được một số việc lớn. Chúng ta đi thôi.

Nếu như trong cuộc chiến có sự tham giả của cường giả Ngưng Thần Kỳ, không thể không nói đó chính là trợ lực cường đại a. Thanh Long bảo sở dĩ có thể khinh địch mà chém giết nhiều cường giả như vậy, chính là bởi vì nguyên nhân bọn họ có không ít cường giả Ngưng Thần Kỳ a.

- Cũng không biết Thanh Long Bảo kia làm sao xuất hiện được ở Đông Nam Thiên mà không ngờ lại không có bị người ta phát hiện ra…Việc này không nên chậm trễ nữa, hiện tại chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi.

Lâm Dịch đứng lên.

Vừa nghĩ tới tình cảnh hiện tại của phụ mẫu, lại thêm an nguy của Bách Nguyên Tông có liên hệ sâu xa với đại lục Bạch Đế, Lâm Dịch cũng không dám nán lại nữa.

- Lâm Dịch, chàng cho chúng ta trở lại hổ thần cư đi.

Thủy Linh Lung đứng lên, đột nhiên mở miệng nói.

Lâm Dịch ngạc nhiên, lại thấy Thư Mộng và Lang Sa đều nhìn hắn gật đầu…Lâm Dịch hiểu rằng, các nàng không muốn làm gánh nặng ình.

Hắn hít sâu một hơi, gật đầu khẽ phất tay một cái, ngân quang đại thịnh, tam nữ đồng thời biến mất không còn tung tích.

Đông Nam Thiên, đại môn Bách Nguyên Tông.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, một quang tráo trong suốt xuất hiện trên bầu trời…Vốn quang tráo không có quang mang gì, thế nhưng dưới lực công kích lớn, lại bị nhuộm thành đủ màu sắc. Quang mang bảy màu hoa mỹ, giống như những con cờ đầy màu sắc trên quang tráo, đang cố gắng chống đỡ sự tấn công.

- Công kích.

Thời gian ngừng lại ngắn ngủi, trong chốc lát một mệnh lệnh được ban ra. Chỉ thấy những quang tráo trên bầu trời, xuất hiện hàng trăm cái…Lục giai chiến sĩ, theo lệnh xuất trận, năng lượng từ trong tay họ tức thì phun ra, lần thứ hai bắn trúng quang tráo làm cho quang tráo lay động kịch liệt.

Tiếng nổ kịch liệt vang lên, giống như toàn bộ tòa Phù Phong muốn tan vỡ. Những đệ tử Bách Nguyên Tông đứng bên trong, sắc mặt cả đám tái nhợt ngẩng đầu nhìn lên không trung. Bọn họ cắn chặt răng, thế nhưng nỗi sợ hãi ở một chỗ sâu bên trong đôi mắt cũng không thể nào che dấu được.

Đã ba ngày, lần oanh kích này đã kéo dài ba ngày. Từ ba ngày trước sau khi ba vị trưởng lão bị một gã thanh niên đầu bóng mặc y giáp màu vàng trong khoảnh khắc tiêu diệt, đại trận liền được khởi động, từ đó không còn bất cứ một đợt giao phong nào. Nhưng mà tiếng nổ vang này đã giằng co ba ngày rồi.

Mỗi lần bị đánh sắp tan vỡ chí ít cũng cần phải có mười khối Linh Tinh, đại trận lần thứ hai lại lâm vào nguy cơ…Nếu cứ như vậy, một ngày nào đó sẽ bị đối phương công phá.

Mấy trăm gã cường giả lơ lửng trên không trung ở một địa phương cách đó không xa sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ thì lại bay về chỗ cũ. Bọn họ đều mặc y phục tử sắc, thần sắc nghiêm túc…Trong những người này, thực lực yếu nhất cũng là Tứ giai chiến sĩ. Mà nhiều nhất là Ngũ giai. Lục giai chiến sĩ thì có hơn hai trăm người.

Những người này chính là tiền tuyến, một chiếc kiệu hiện tại đang lơ lửng trên không trung, bên trên chiếc kiệu này có bốn người mặc quần áo màu vàng đang ngồi đó. Từ năng lượng như ẩn như hiện trên người bọn hắn mà phán đoán…Thực lực của bọn họ có thể nói là vô cùng kinh khủng.

1073. Chương 1181 -1183: Xâm Lược.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1181-1183: Xâm lược.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Hừ.

Tên nam nhân mắt xếch ngồi ở vị trí trung tâm của chiếc kiệu, thoải mái dựa vào chiếc ghế, trong tay cầm một chén rượu màu xanh. Con mắt hắn híp lại, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười nhu hòa mà lãnh khốc, ánh mắt hắn nhàn nhạt nhìn vào chiến trường:

- Bách Nguyên Tông…Thực lực như vậy mà dám đặt tên là Bách Nguyên Tông. Quả thực là tự đại.

- Chỉ là đại trận này có chút vướng chân…Nhưng mà chúng ta dẫn theo bốn trăm Lục giai chiến sĩ, mặc dù chúng ta không ra tay, ngày đêm thay phiên công kích, không bao lâu nữa đại trận này cũng bị công phá.

Nham Long ở bên cạnh cũng cầm một chén rượu màu xanh, ánh mắt thản nhiên nhìn vào quang tráo có quang mang không ngừng lóe lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch chén rượu.

- Chỉ là chúng ta không nên chủ quan, thời gian càng dài đối với chúng ta càng bất lợi. Cường giả Thần Cấp hiện tại không xuất thủ, nếu như đợi đến khi Thần Cấp xuất thủ thì…

Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng vang lên. Người nói chính là một nữ nhân ngồi bên tay trái, nàng cũng dựa người vào chiếc ghế, đôi chân thon dài lộ khỏi trường bào màu vàng, có vẻ vô cùng yêu dị.

Nam nhân lực lưỡng ngồi bên cạnh nàng gọi là Mạc Ly lại không nói gì. Tay phải xoay xoay cái chén, ánh mắt lạnh nhạt nhìn đại trận bị công kích, dường như đang nghĩ tới cái gì đó.

- Cường giả Thần Cấp có tôn nghiêm của Thần Cấp, tuy rằng quy củ của Đông Nam Thiên không cho phép Hư Thần Cảnh hỗ trợ lẫn nhau trong lúc chém giết. Thế nhưng chúng ta lại từ Huyền Đông Thiên tới. Chúng ta chính là thế lực bên ngoài, cũng không bị hạn chế từ ước thúc này. Nếu như không cứng rắn đối đầu với Cường giả Thần Cấp, bọn họ tất nhiên sẽ không tự mình xuất thủ, mà sẽ an bài những cao thủ khác của Đông Nam Thiên tới đây. Bằng không…Những Đại Thiên khác đều đang nhìn chằm chằm vào đây, bốn tên Hư Thần Cảnh gia nhập, ra vào như chỗ không người, hỗ trợ tiêu diệt Cường giả Hư Thần Cảnh của Đông Nam Thiên ngang ngược…Cường giả Thần Cấp sẽ không làm như vậy.

Tả Thế nói vậy nhưng cũng không chút để ý, đôi mắt xếch vẫn nhìn vào đại trận, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười hờ hững và khinh miệt, dường như toàn bộ Thiên địa đều nằm trong tay hắn vậy.

- Đáng tiếc.

Khuôn mặt Nham Long hiện lên sự tiếc hận:

- Đại nhân không cho phép chúng ta đi tìm Lâm Dịch kia…Bằng không, ta muốn thử một chút rốt cuộc Hổ Thần chiến văn kia có chỗ nào kinh người.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt toát ra chiến ý.

- Đại nhân tự nhiên có suy nghĩ của mình, ngươi an tâm làm tốt chuyện của chính mình là được rồi. Sau khi diệt Bách Nguyên Tông chúng ta liền lập tức rời đi.

Hai hàng lông mày Tả Thế nhíu lại, nhớ tới tính cách của người kia, đôi mắt xếch không khỏi híp lại, hai hàng lông mày cau lại, trong giọng nói mang theo ý tứ nhắc nhở.

- Biết rồi.

Trong mắt Nham Long hiện lên một chút bất mãn, thế nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất, cũng không bị Tả Thế nhìn thấy…Tuy rằng đều là một trong mười ba đường chủ Long Tích, thế nhưng đối phương bài danh trước Nham Long, Nham Long biết rõ sự lợi hại của đối phương, hắn cũng không làm ra chuyện gì động chạm tới mặt mũi của đối phương.

Tả thế khẽ gật đầu, đôi mắt xếch híp lại nhìn về phía đại trận, trên môi nở nụ cười yêu dị, xoay xoay chén rượu nói:

- Bách Nguyên Tông, hiện tại các ngươi sẽ làm như thế nào đây?

- Tông chủ, nếu còn tiếp tục như vậy, không còn bao lâu nữa đối phương sẽ phá được trận pháp. Chúng ta phải mau mau nghĩ biện pháp a.

Một giọng nói mang theo sự lo lắng vang lên bên trong căn phòng ở Dưỡng Tâm Phong. Lúc này Dưỡng Tâm Phong luôn mang theo sự yên lặng, xa xưa dường như cũng bị cuốn vào sự khẩn trương, đánh mất sự trầm ổn yên lặng vốn có của nó.

So sánh với những cường giả Ngưng Thần Kỳ của Thanh Long Bảo ở bên ngoài đại trận hờ hững và trấn định thì bầu không khí khẩn trương bên trong căn phòng cũng đã nói rõ sự chênh lệch của đối phương.

Bảy tên Hư Thần Cảnh cường giả, hiện tại chỉ còn bốn người. Cũng là bốn người, thế nhưng biểu tình và khí thế căn bản không có biện pháp so sánh với những người bên ngoài kia. Cho dù là Kỳ Dương, biểu tình hiện tại cũng vô cùng khó coi.

Chu Trí Lâm cấp bách như kiến bò trên chảo nóng. Sắc mặt hắn tái nhợt mang theo sự sợ hãi thật sâu, không ngừng đi tới đi lui trong phòng họp…Quá kinh khủng. Mỗi khi vừa nghĩ tới tình cảnh khi đó, trong lòng Chu Trí Lâm ngay cả một ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có.

Người ta chỉ cần một ánh mắt cũng khiến cho Chu Trí Lâm liền cảm thấy toàn thân bị cuốn vào trong một không gian quỷ dị. Tay hắn, năng lượng, thậm chí cả đại não cũng bị trói buộc. Chờ sau khi hắn từ trạng thái quỷ dị đó tỉnh lại, thì ba tên trưởng lão Hư Thần Cảnh cùng hắn bay ra ngoài đã biến thành thịt nát.

Loại cảm giác này, hắn chỉ có thể cảm nhận khi đối mặt với sự phẫn nộ của Lâm Dịch.

- Không, không. Hắn so với Lâm Dịch còn mạnh hơn. Mạnh hơn.

Mồ lôi lạnh trên trán Chu Trí Lâm không ngừng xuất hiện, toàn thân không nhịn được mà run rẩy…Đây không phải là đối chiến, mà là đơn phương tàn sát. nguồn

- Bách Nguyên Tông? Thất trưởng lão? Quả thực làm cho ta thất vọng rồi. Trước tiên lưu lại cho các ngươi một mạng. Cho các ngươi hảo hảo hưởng thụ sự sợ hãi trước khi tử vong đi a…

Tên nam nhân đầu bóng kia nở nụ cười nói mang theo sự giễu cợt, sau khi nói xong liền biến mất không còn tung tích…Mãi sau khi đối phương rời khỏi, khí trường cường đại giống như núi của hắn mới hoàn toàn biến mất.

- Tông chủ, đối phương quá mạnh mẽ, quá mạnh mẽ rồi…Xin ngài thỉnh Long Dương đại nhân ra tay đi! Bằng không chỉ bằng vào chúng ta, nếu đối cứng căn bản chỉ là chịu chết.

Chu Trí Lâm lần thứ hai quay về phía Kỳ Dương lớn tiếng hô. Bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng nổ mạnh như tiếng sấm liên miên khiến cho thần trí của hắn rối loạn, khiến cho hắn hầu như sắp phát điên.

Ánh mắt Kỳ Dương hung hăng nhìn Chu Trí Lâm…Xưa nay thoạt nhìn Chu Trí Lâm rất can đảm, căn bản chưa từng nghĩ hắn là một kẻ nhu nhược. Khi dễ người yếu hơn mình, hắn khí khách mười phần. Nhưng mà khi gặp phải kẻ cường đại hơn mình thì lại biến thành người như vậy sao? Người như vậy không ngờ cũng có thể trở thành Hư Thần Cảnh? Kỳ Dương xem thường nhìn hắn.

Nhưng Chu Trí Lâm lúc này nào còn thời gian chú ý tới biểu tình của đối phương, ánh mắt lo lắng của hắn liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó không nhịn được mà hướng về phía hai người bên cạnh Kỳ Dương hô:

- Nhị trưởng lão, Bạch trưởng lão, các ngươi mau khuyên nhủ tông chủ đi a. Đại trận này có thể chống đỡ được bao lâu? Bây giờ chỉ là Lục giai chiến sĩ công kích đã sắp không chịu nổi, nếu như bốn người bọn hắn đồng thời tấn công…Chúng ta, Bách Nguyên Tông chúng ta coi như là xong a. Tới lúc này rồi, các vị Cường giả Thần Cấp rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a? Lẽ nào mặt mũi của bọn họ, so với tính mệnh của chúng ta còn quang trọng hơn sao?

- Được rồi.

Một tiếng quát lạnh vang lên cắt đứt sự điên cuồng của Chu Trí Lâm, khí thế cuồng bạo khiến cho sắc mặt Chu Trí Lâm trong nháy mắt trắng bệch, thân thể thậm chí còn bị cỗ khí thế này đánh bay ra bên ngoài, hung hăng đập vào tường…Đột nhiên bị tập kích, Chu Trí Lâm há to miệng, không dám tin tưởng nhìn về phía đối diện.

1074. Chương 1181 -1183: Xâm Lược.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1181-1183: Xâm lược.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1182: Xâm lược. (2)

- Thần Cấp đại nhân há là người mà ngươi tùy tiện có thể bình luận?

Ánh mắt Kỳ Dương lạnh lùng nhìn về phía Chu Trí Lâm, trong nháy mắt khí thế của Ngưng Thần Kỳ cường giả hiển hiện không thể nghi ngờ. Chu Trí Lâm dưới cỗ khí thế này, ngay cả một chút cũng không có động đậy được.

Kỳ Dương ít khi động thủ với người khác, tuy rằng tất cả mọi người đều biết thực lực của hắn không kém, thế nhưng không nghĩ tới hắn lại cường đại như vậy. Chu Trí Lâm ngây ngốc nhìn Kỳ Dương, không nói được lời nào.

- Hừ.

Kỳ Dương lạnh lùng nhìn hắn nói:

- Ngươi quả thực làm mất mặt Bách Nguyên Tông chúng ta. Người như ngươi không ngờ cũng có thể tu hành tới Hư Thần Cảnh?

Chu Trí Lâm há miệng định nói, thế nhưng dưới khí thế này, cũng không thốt lên lời.

- Được rồi, được rồi, hiện tại đối mặt với kẻ định mạnh mẽ, không cho phép nội bộ lục đục a. Tông chủ, chúng ta quả thực phải nghĩ một biện pháp nào đó…Tuy rằng đại trận thần diệu, thế nhưng số lượng tinh linh dự trữ cũng còn chưa tới hai mươi khỏa. Nếu như bốn người kia thực sự gia nhập công kích, chỉ sợ cũng không chống đỡ được bao lâu.

Người nói chính là tên nam nhân bên phải Kỳ Dương, người này chính là nhị trưởng lão.

- Hừ.

Kỳ Dương lại hừ một tiếng, hung hăng liếc mắt nhìn Chu Trí Lâm, sau đó mới ngồi xuống vị trí của mình. Khí tức của Ngưng Thần Kỳ cường giả vừa rồi còn tràn ngập căn phòng trong nháy mắt biến mất. Mà Chu Trí Lâm cũng thở hổn hển, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Kỳ Dương lóe lên quang mang lạnh lẽo, cắn răng nói:

- Không nghĩ tới bọn họ ngay cả bảo vật như "Đoạn Linh Châu" cũng có thể đem ra…Thần thức chúng ta không thể rời đi, cũng không thể truyền tống tin tức được. Hai ngày trước đã phái người ra ngoài giúp đỡ, nói vậy không chừng bao lâu nữa viện quân sẽ tới…Đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, chúng ta phối hợp với Lăng Vân Tông và Lạc Phượng Môn, tất nhiên có thể đem đám hỗn đản Thanh Long Bảo chém giết.

- Ta xem không được lạc quan cho lắm.

Bạch trưởng lão từ đầu không nói gì đột nhiên lại mở miệng. Ánh mắt ba người chuung quanh tập trung lên trên người hắn. Mí mắt hắn nhếch lên nói:

- Lần này bốn người Thanh Long Bảo phái tới, mỗi một người đều có thực lực Ngưng Thần Kỳ. Cho dù là viện quân tới, chúng ta cũng không có cách nào đơn giản giết được bọn chúng…Mục tiêu duy nhất của bọn hắn chính là Bách Nguyên Tông chúng ta, những cường giả Hư Thần Cảnh đối với bọn hắn mà nói, căn bản không để vào mắt…Mà cho đến lúc này, bốn trăm tên Lục giai chiến sĩ gia nhập Bách Nguyên Tông…Thứ cho ta nói thẳng, căn bản là đánh đâu thắng đó, chúng ta căn bản không có biện pháp phòng ngự! Không

tới nửa giờ, bọn họ có thể đem toàn bộ Bách Nguyên Tông tiêu diệt, cũng thong dong mà thối lui…Thời gian nửa giờ, có thể giết chết được bọn họ sao.

Lời Bạch trưởng lão nói khiến cho Kỳ Dương và nhị trưởng lão chấn động…Bọn họ chỉ nghĩ tới giết địch, nhưng mà căn bản lại không có nghĩ tới, mục đích của bọn chúng tới đây chỉ là tiêu diệt Bách Nguyên Tông mà thôi…Chính như lời Bạch trưởng lão nói, những người này đều là Ngưng Thần Kỳ đỉnh phong, nếu như chiến đấu cùng bọn chúng, chỉ cần hơi phân tâm một chút cũng phải trả giá đắt. Cho đến lúc này, lại có thêm Lục giai chiến sĩ gia nhập cuộc chiến, muốn giết muốn cướp, căn bản không có người nào có thể ngăn cản. Nhưng mà, chỉ cần đem đại bộ phận người của Bách Nguyên Tông giết chết, chỉ còn sót lại Kỳ Dương và mấy vị trưởng lão thì có lợi ích gì đây? Tài nguyên mới là thứ quan trọng a.

- Vậy Bạch trưởng lão có biện pháp gì không?

Kỳ Dương cũng biết sự tình nghiêm trọng, khuôn mặt hắn cũng nghiêm trọng hỏi.

Bách Nguyên Tông này chính là tâm huyết cả đời hắn, nếu như nó bị giệt, thì trong lòng hắn cũng không dê chịu một chút nào.

Nhưng mà Bạch trưởng lão kia lại thở dài một tiếng nói:

- Không có, thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, trừ phi Thần Cấp đại nhân xuất thủ, hoặc là xuất hiện một cường giả đủ để xoay đảo càn khôn…Bằng không, không có một biện pháp nào hữu dụng.

- Cường giả đủ để xoay đảo càn khôn?

Kỳ Dương cười khổ nói:

- Ngoại trừ Cường giả Thần Cấp, những người khác còn có thể sao?

- Cái này phải xem người trợ giúp là ai…

Bách Nguyên Tông đang trong tình cảnh nguy cấp, mà ở trên cao cách đó mấy vạn km, lại có người đang không ngừng rít gào.

- Thanh Long Bảo này quá lớn mật rồi. Không ngờ lại dám quang minh chính đại đến, quả thực làm mất mặt của chúng ta. Lẽ nào bọn chúng thực cho rằng ta không dám đi thu thập bọn tiểu bối kia?

Long Dương mở to hai mắt, khuôn mặt tuấn mỹ có chút tức giận.

- Nếu như ngươi thực sự không cần mặt mũi thì đi xuống giết chết bọn chúng đi.

Một giọng nói lười biếng vang lên, tùy ý nhìn xuống dưới một chút rồi nói:

- Dù sao đi nữa hiện tại Lâm Dịch cũng đã đến đây, bọn chúng muốn lăn qua lăn lại thì để cho bọn chúng lăn qua lăn lại đi. Chỉ là một Bách Nguyên Tông nho nhỏ mà thôi.

- Ngươi có ý tứ gì?

Long Dương không vui quay đầu lại hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không biết Kỳ Dương kia là ngoại môn đệ tử của ta sao? Nếu như Bách Nguyên Tông của hắn bị hủy, kẻ làm sư phụ như ta nào còn mặt mũi nào gặp hắn?

- Vậy thì ngươi đứng ra đánh chết mấy tên Ngưng Thần Kỳ kia ngươi còn mặt mũi sao?

Giọng nói lười biếng tùy ý kia lại vang lên.

- Ngươi…

Long Dương nóng lòng, nhưng lại không có bất kỳ một biện pháp nào.

Hắn đương nhiên không có khả năng đánh một hồi với đối phương, nếu như mỗi lần đều như vậy thì bọn hắn vạn năm qua không biết phải đánh bao nhiêu lần. Chỉ là…Kỳ Dương kia dù sao cũng là ngoại môn đệ tử của hắn, nếu cứ trừng mắt để cho Bách Nguyên Tông của hắn bị phá hủy, cũng không phải là chuyện tốt.

Thế nhưng để hắn đi đánh chết mấy người Thanh Long Bảo kia…Tuy rằng chỉ là một cái nhấc tay, thế nhưng sau đó hắn sẽ không đứng dậy nổi.

Bằng không, nên nói với những Đại Thiên khác như thế nào đây? Ai, Thanh Long Bảo người ta tùy tiện phái mấy Ngưng Thần Kỳ qua đây, Đông Nam Thiên ngay cả người chống lại cũng không có, lại còn phải mượn Thần Cấp đi đẩy lui sao?

Đông Nam Thiên chính là cố thổ của Hắc Long Thần đại nhân, năm đó Hắc Long Thần đại nhân cách xa hàng tỉ dặm đi cứu trợ Bạch Hổ đại nhân, toàn bộ Thiên Giới đều nghe tiếng. Tuy rằng những Đại Thiên khác và Đông Nam Thiên đối địch, thế nhưng chỉ cần nói tới Hắc Long Thần đại nhân, bọn họ không khỏi kính trọng. Làm một trong những Thần cấp của Đông Nam Thiên Long Dương có nhiệm vụ giữ danh dự của Đông Nam Thiên…Đây chính là vinh quang, Hắc Long Thần đại nhân dùng sinh mệnh đổi lấy vinh quang, tuyệt không thể để mất. Đừng nói là ngày hôm nay một Bách Nguyên Tông bị diệt, cho dù là thế lực lớn nhất Đông Nam Thiên bị diệt, dưới tình huống Cường giả Thần Cấp đối phương không xuất động, bọn họ cũng không thể xuất động.

- Các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?

Tên nam nhân lực lưỡng từ đầu vẫn không nói chuyện đột nhiên mở miệng nói, Long Dương và tên nam nhân có vẻ lười biếng kia nhìn về phía hắn.

1075. Chương 1181 -1183: Xâm Lược.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1181-1183: Xâm lược.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1183: Xâm lược. (3)

Tên nam nhân lực lưỡng nhíu mày nói:

- Lúc đầu tin tức hắn đã truyền tới Thanh Long Bảo a? Người của Thanh Long Bảo chắc chắc đã biết sự trọng yếu của người sở hữu Hổ Thần chiến văn đi a? Thế nhưng lần này bọn họ phái bốn tên Ngưng Thần kỳ cao thủ tới, hiện tại toàn bộ tập trung ở Bách Nguyên Tông, căn bản không ai đi tìm Lâm Dịch…Điều này chẳng lẽ không kỳ quái?

Long Dương ngạc nhiên, lập tức gật đầu.

Về phần Lâm Dịch có ở trong Bách Nguyên Tông hay không, bằng vào thần thức của Ngưng Thần Kỳ, bọn họ có thể dễ dàng phát hiện Lâm Dịch có còn ở bên trong Bách Nguyên Tông hay không. Như vậy khả năng duy nhất chính là bọn họ cũng không dự định đi tìm Lâm Dịch gây khó dễ.

- Không có khả năng, nếu như tên ở Thanh Long Bảo kia biết người sở hữu Hổ Thần chiến văn xuất hiện tuyệt đối không có khả năng không đi tìm. Khả năng duy nhất chính là…

Tên nam nhân lười biếng kia lẩm bẩm một câu, ánh mắt độ nhiên bạo phát tinh quang, khóe miệng xuất hiện nụ cười nhạt:

- Khả năng duy nhất chính là…Lão gia hỏa này cũng theo tới.

Khuôn mặt Long Dương tức thì biến đổi, vung tay lên, cũng không xem tình hình của ngoại môn đệ tử như thế nào, trọng yến chính là an nguy của Lâm Dịch…Nếu như Lâm Dịch chết, như vậy Đông Nam Thiên thực sự không trở mình được nữa rồi.

Trên mặt kính, những đường vân xẹt xẹt, một lát sau xuất hiện một cảnh.

Lâm Dịch, hiện tại đang cau mày, nhìn tên nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt, khuôn mặt hắn trầm xuống.

Ánh mắt Long Dương hiện lên một tia kinh dị, lập tức cười nhạt:

- Rất tốt, nếu như lão gia hỏa này xuất động, như vậy chúng ta cũng không khách khí với bọn chúng nữa.

Nói xong, liền chuẩn bị hành động.

- Chờ một chút.

Tên nam nhân có vẻ lười biếng kia đột nhiên mở miệng, ngăn động tác của Long DƯơng. Long Dương không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hắn.

Lâm Dịch có Hổ Thần cư, cho dù là lão gia hỏa này muốn lấy tính mạng hắn cũng không phải một chốc có thể lấy được. Dù sao mục đích của chúng ta là tìm một khối đá cho hắn ma luyện…Còn có sự ma luyện nào mạnh mẽ hơn khi đó là Cường giả Thần Cấp a? Trước tiên cứ để hắn hưởng thụ đi.

Khóe miệng tên nam nhân có vẻ lường biếng kia xuất hiện nụ cười nhạt, nhìn hình ảnh trong gương, một lát sau thần sắc khẽ biến đổi nói:

- Được rồi, ngươi nói cho Doanh Doanh một tiếng, để nàng trông chừng Hân Dao…

- Vì sao ngươi không tự mình nói?

Long Dương bĩu môi không chút ý tứ nói.

Tên nam nhân có vẻ lười biếng kia nhún vai ngáp một cái nói:

- Ngươi không muốn nói ta đi cũng được a…Dù sao đi nữa Doanh Doanh đối với ta cũng có lực hấp dẫn, ta còn đang nghĩ nói chuyện phiếm với nàng một hồi đây.

- Ngươi…

Long Dương trợn mắt, một lát sau mới cắn răng nói:

- Xem như ngươi lợi hại, hừ!

Sau khi hừ lạnh một tiếng, hắn xoay người rời khỏi. Tên nam nhân có vẻ lười biếng kia cười hắc hắc, ánh mắt uể oải nhìn về phía mặt kính.

- Ha ha, lão gia hỏa này, để cho ngươi bức hắn phát ra toàn lực đi a. Nói không chừng…Hắc hắc…

Trên bầu trời vạn dặm không có lấy một đám mây. Hai thân ảnh, đang giằng co trên không trung.

Sắc mặt Lâm Dịch âm trầm nhìn người trước mặt này…Hắn nóng lòng muốn chạy đi, lại đột nhiên bị người này chặn lại. Hắn định uy hiếp người này rồi đi, thế nhưng không nghĩ tới đối phương cư nhiên dám thả khí thế tập trung vào mình.

Điều này làm cho sắc mặt Lâm Dịch khó coi…Khí thế đối phương lớn như vậy, lại vững vàng tập trung ở trên người Lâm Dịch khiến cho hắn không dám có chút sơ ý.

Nam nhân này dường như từ lúc sinh ra khuôn mặt đã tuấn mỹ như vậy, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười hiền hòa, nhìn qua có vẻ vô cùng vô hại. Thế nhưng hắn như vậy, khí thế lại tập trung trên người Lâm Dịch, bằng vào đó Lâm DỊch cũng có thể đoán ra thực lực người này thâm bất khả trắc.

- Các hạ rốt cuộc là ai? Vì sao ngăn cản ta?

Ánh mắt Lâm Dịch lạnh lùng mở miệng hỏi.

- Ha ha.

Tên nam nhân này mở miệng, hàm răng trắng nõn hiện ra, cười nói:

- Ngươi là Lâm Dịch sao?

Vừa nghe đối phương mở miệng liền nói ra tên mình, trong lòng Lâm DỊch tức thì cả kinh.

Trên Thiên Giới, người nhận thức hắn cũng không có nhiều. Mà người nhận thức hắn, cũng có thực lực giống hắn là cường giả Ngưng Thần Kỳ cũng chỉ có ở một nơi.

Ánh mắt Lâm Dịch lạnh lùng nói:

- Ngươi là người của Thanh Long Bảo?

Nam nhân từ chối cho ý kiến, nhún vai cười nói:

- Xem là như thế đi. Duẫn Đinh là chết ở trên tay ngươi sao?

- Không sai.

Lâm Dịch không có tính toán giấu diếm:

- Ngươi có ý muốn báo thù thay hắn sao?

Nam nhân tựa hò hơi cảm thấy ngạc nhiên, sửng sốt một chút, lập tức bật cười nói:

- Báo thù cho hắn? A..., xem như thế đi.

- Ừ.

Lâm Dịch nhẹ gật đầu:

- Vậy đến đây!

- Rống!

Vừa dứt lời, một tiếng hổ gầm cực lớn bỗng nhiên vang lên, một ảo ảnh hình hổ cao trọn vẹn tới vạn trượng, mang theo khí thế điên cuồng bá đạo thiên địa, thiên hạ vô song xuất hiện ở sau lưng Lâm Dịch. Khuôn mặt nam nhân ngay lúc mãnh hổ xuất hiện, lộ ra một tia hương vị không nói nên lời, chợt, một cổ năng lượng mãnh liệt màu đỏ lam bỗng nhiên đánh thẳng tới phía nam nhân.

Lâm Dịch hiện tại thế nhưng là học thông minh, khí thế đối phương như khói như mây to lớn không giới hạn, so với Duẫn Đinh tựa hồ còn mạnh mẽ hơn, càng làm cho hắn nhìn không ra nông sâu. Trước mặt cường giả bậc này, nếu hắn không xuất toàn lực, căn bản là đến một tia cơ hội cũng không có.

Bởi vậy, trong nháy mắt này hắn liền dùng toàn bộ lực lượng triển khai Thú Văn bổn nguyên đánh thẳng tới chỗ đối phương.

Mà ở vào lúc công kích, Thiên đạo của Lâm Dịch cũng tự nhiên bám vào trên luồng năng lượng này. Trong lúc nhất thời, năng lượng cuồng bạo mang theo một khí thế bá đạo vô song của Thiên đạo, giống như một đầu man hoang cự hổ từ trong hằng cổ đi ra. Mở ra cái miệng như cái bồn máu khổng lồ, cắn thẳng về phía nam nhân kia.

- Quả nhiên là Hổ Thần Chiến Văn...

Nam nhân nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, nhưng mà đối mặt khí thế bá đạo vô song bực này, sắc mặt hắn đến một tia biến hóa cũng không có, thẳng đến lúc luồng năng lượng này sắp tiếp cận hắn, thân ảnh hắn đột nhiên hư không tiêu thất, con ngươi Lâm Dịch co lại như lỗ kim!

- Không gian dị năng giả?...Không có khả năng! Dưới sự tập trung của Thiên đạo, mặc dù Thiên đạo của hắn có tương đương với Duẫn Đinh đi chăng nữa, thậm chí còn cao hơn, cũng không có khả năng thoát khỏi sự khống chế của ta trong một nháy mắt này!

Ngày đó Lâm Dịch chém giết Duẫn Đinh, sở dĩ Duẫn Đinh không tránh được, ngoại trừ công kích của Lâm Dịch sâu sắc vượt ra khỏi dự liệu của hắn, quan trọng hơn là Thiên đạo của Lâm Dịch tại một khắc này đã hoàn toàn tập trung vào hắn, hắn căn bản là muốn trốn cũng không được.

Nhưng mà hôm nay, người nam nhân này không có chút phòng bị nào, thân thể bất động, thậm chí liền chấn động năng lượng của hắn Lâm Dịch cũng không cảm giác được, dưới tình huống này, hắn sao có thể dễ dàng thoát khỏi sự tập trung Thiên đạo của mình?

1076. Chương 1184 -1185: Đối Mặt Thần Cấp!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1184-1185: Đối mặt Thần cấp!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Lâm Dịch chợt xoay người, khí tức trong nháy mắt đã tập trung vào một chỗ, căn bản không kịp nhìn rõ thân ảnh đối phương có xuất hiện hay không, lại lần nữa điên cuồng gào thét một tiếng, năng lượng cuồng mãnh ẩn chứa Thiên đạo lực lượng lại lần nữa bộc phát ra dưới hình dạng hổ ảnh!

Thiên địa tại lúc Lâm Dịch vận chuyển đã tối hẳn lại, một vòng xoáy màu đen thật lớn xuất hiện ở trên đỉnh đầu hai người. Nhưng mà đối phương cũng không thi triển Thiên đạo, bởi vậy chỉ có vòng xoáy màu đen, nhưng không có điện xà màu tím.

- Hổ Thần Chiến Văn quả nhiên thần kỳ, dùng thực lực của bản thân ngươi, chỉ sợ không đủ để đánh ra quyền thế kinh người như vậy.

Thanh âm nam nhân vẫn ung dung vang lên giữa hư không, sự nhẹ nhõm tự tại ẩn chứa trong đó phảng phất như đối phương căn bản là không phải đang cùng người đọ sức sinh tử, mà là giống như đang cùng bạn bè uống trà nói chuyện phiếm.

- Ngươi không thể nào là cường giả Ngưng Thần kỳ.

Hai lần công kích không có kết quả, Lâm Dịch ngừng công kích, nhưng mà một đôi mắt lại lóe ra hàn quang:

- Thần cấp!

Thần cấp! Tồn tại bao trùm trên chúng sinh của Thiên giới! Là mục tiêu cuối cùng của tất cả người Thiên giới!

Thân ảnh nam nhân xuất hiện tại một chỗ cũng không cách Lâm Dịch quá xa, hắn vẫn là một khuôn mặt mỉm cười kia, vòng xoáy màu đen cực lớn trên không trung không cách nào làm hắn lay chuyển, càng lộ ra vẻ sâu không lường được.

- Ah, không hổ là người mà Hổ Thần đại nhân chọn trúng, nhãn lực không tệ.

Nam nhân nhẹ nhàng cười, hai tay chắp ở sau lưng, con mắt híp lại nhìn xem Lâm Dịch. Mặc dù không có thả ra khí thế đặc biệt gì, chỉ là tùy ý đứng như vậy, lại làm cho người ta cảm giác thấy hắn như hòa làm một với thiên nhiên xung quanh.

Thiên đạo!

Loại áp lực vô thanh vô tức khiến người đến hô hấp cũng trở nên trầm trọng này, tựa như so với núi cao ép xuống, hoặc như cuồng phong bạo vũ, càng làm cho lòng người lo sợ.

- Đây là khí thế của Thần cấp cường giả sao, là Thiên đạo chân chính sao?

Trong mắt Lâm Dịch bùng lên tinh quang...trong mắt hắn, toàn bộ Thiên đạo đã bị đối phương nắm hoàn toàn trong tay!

Quyết đấu giữa các cường giả Ngưng Thần kỳ, đó là Thiên đạo và Thiên đạo quyết đấu. Mặc dù đã đến trình độ Ngưng Thần kỳ nhưng vẫn không cách nào có thể đem tất cả Thiên đạo bên mình hoàn toàn khống chế trong tay.

Thiên đạo thay đổi thất thường, vô biên vô hạn, làm sao mà sức người có thể khống chế được?

Nhưng mà, vị Thần cấp trước mắt này, lại dễ dàng làm được điều này, Lâm Dịch thậm chí cảm giác thấy Thiên đạo của mình, tại thời khắc này gần như là bể tan tành vậy!

- Hừ!

Nhưng mà, Lâm Dịch tựa hồ đột nhiên ý thức được cái gì, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên rung chuyển mãnh liệt, thần thức được phóng đại mấy trăm lần nhờ Thú Văn bổn nguyên đột nhiên run rẩy kịch liệt!

Khẽ hừ một tiếng, hào quang màu đỏ trên người bỗng nhiên đại thịnh! Lờ mờ nghe được những tiếng 'rắc, rắc' rất nhỏ trong đó!

Trong mắt của nam nhân lập tức lộ ra một tia ngoài ý muốn, bất quá lập tức lại lộ ra nụ cười:

- Ta vốn định cầm giữ Thiên đạo của ngươi, cho ngươi ngoan ngoãn cùng ta trở về, bất quá xem ra, tựa hồ như ngươi không đồng ý.

Trong lòng Lâm Dịch xuất hiện một tia kinh sợ…đây là thực lực chân chính của cường giả Thần cấp sao? Không có chút khí tức nào, không lộ ra chút thanh sắc, chẳng qua chỉ là tùy ý đứng đó, thi triển một chút Thiên đạo, đủ để làm ột cường giả Ngưng Thần kỳ đỉnh phong như hắn trong khoảnh khắc thiếu chút nữa đã bị phong ấn lại?

Quả nhiên, có được Thần cách mới là tiêu chí quan dấu hiệu quan trọng nhất để Thiên đạo chính thức thành hình…Có được thần cách, có nghĩa là Thiên đạo đã vô hạn tiếp tiếp cận viên mãn. Mà có được chung cực Thần cách cùng loại với Thanh Long, Bạch Hổ, càng là đủ để khống chế một tổ Thiên đạo!

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ! Năm loại Thiên đạo, tương ứng với năng Thần Chủ chủ trì! Có được bất cứ một tổ Thiên đạo nào trong đó, đều có thể có được năng lượng đỉnh phong nhất trên cái thế giới này!

Mà Lâm Dịch bây giờ, cùng Thiên đạo chính thức do Thần cấp sử dụng, căn bản là không đáng giá nhắc tới!

Lâm Dịch cẩn thận nhìn xem nam nhân:

- Đại nhân ra tay đối phó ta, chẳng lẽ không sợ người trên Thiên giới chế nhạo sao?

- Chế nhạo?

Nam nhân lắc đầu cười:

- Quá ngây thơ, ngươi cho rằng ta là mấy tên gia hỏa ngây thơ bên Đông Nam Thiên sao? Ha ha, cái gọi là thanh danh, căn bản chỉ là hư vô mà thôi. Ta hỏi ngươi, nếu như hiện tại có một nhất giai chiến sĩ khoa chân múa tay trước mắt ngươi, ngươi giết hắn, hay là thả hắn đi?

Nhất giai chiến sĩ, khoa tay múa chân trước mặt mình?…Lâm Dịch tuy không muốn nói, nhưng nếu như tâm tình lúc đó không được tốt thì…rất có thể mình sẽ một tát đập chết hắn.

- Thần cấp không quá quản chuyện trên Thiên giới, đó chỉ là bởi vì không rảnh đi quản, hoặc là nói không có hứng thú mà thôi. Nhưng nếu trong lòng quả thật không được vui thì, một tát đập chết là được rồi. Cái gì thanh danh? Nếu như những chuyện ngoài thân này còn có thể dao động được Thần ý chí, vị Thần này không làm cũng thế, có làm, cũng chỉ là một uất ức Thần mà thôi.

Nam nhân cười ha ha nói, nhưng mà trong lòng Lâm Dịch lại xiết chặt lại…không tệ, người có thể tu luyện thành Thần, không người nào là không trải qua vô số trắc trở, cuối cùng mới có thể thành công. Mặc dù trong chuyện này cũng có những người có vận may nghịch thiên, được người đề bạt…nhưng bất kể nói như thế nào, đó cũng là tồn tại cao nhất trên Thiên giới! Tâm chí của bọn họ kiên định, cường giả bình thường sao có thể biết được? Cái gọi là bảo vệ thanh danh, đó cũng chỉ là ở trong một hạn độ nhất định mà thôi…Vượt qua giới hạn này, chỉ sợ dù là gì thì những người này cũng sẽ làm a?

Lâm Dịch hít sâu một hơi, thần sắc dần dần bình ổn lại…hắn đã từng cùng với hai đại Thần cấp giằng co với nhau, cũng không phải là không có kinh nghiệm đối phó Thần cấp. Tuy rất rõ ràng là hai đại Thần cấp này đều không sử dụng toàn lực, nhưng đối mặt nam nhân này, tuy hắn rất cẩn trọng, nhưng thật cũng không sợ hắn.

Cùng lắm thì, trực tiếp trốn vào Hổ Thần cư…thứ này là thần khí do Bạch Hổ đại nhân tự mình luyện chế, cho dù là Thần cấp thì e là cũng không làm gì được?

- Đại nhân cũng không cần phải vòng vo nữa, Duẫn Đinh đúng là do ta giết, nhưng ta không cho rằng bằng vào một cường giả Ngưng Thần kỳ như hắn, có thể dẫn động một cường giả Thần cấp không quản ngàn vạn dặm, chạy đến Huyền Đông Thiên này truy sát ta. Đại nhân, đến cùng là người muốn cái gì?

Lâm Dịch ngược lại rất là rõ ràng, một Ngưng Thần kỳ cường giả đối với một Thần cấp cường giả mà nói, không đáng kể chút nào. Đối phương không có khả năng vì báo thù ột Ngưng Thần kỳ cường giả mà chạy ngàn vạn dặm tới tìm mình…Phải biết rằng, tình huống trước mắt của Huyền Đông Thiên và Đông Nam Thiên là rõ như ban ngày.

Như vậy thì mục đích của đối phương là gì đây?

1077. Chương 1184 -1185: Đối Mặt Thần Cấp!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1184-1185: Đối mặt Thần cấp!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1185: Đối mặt Thần cấp! (2)

Lâm Dịch hỏi thăm không có vượt qua dự liệu của nam nhân, hắn nhẹ nhàng cười nói:

- Mục tiêu của ta? Ha ha, ngươi theo ta trở về liền biết.

- Thật xin lỗi.

Lâm Dịch biểu lộ lạnh lùng:

- Ta ở đây còn có chút chuyện cần xử lý, chỉ sợ không thể đi cùng với đại nhân.

- Hả?

Nam nhân có chút nhướng mày cười nói:

- Ngươi cho rằng ngươi có tư cách cự tuyệt sao?

Lâm Dịch biểu lộ vẫn tỉnh táo như cũ:

- Ta thừa nhận ta không phải là đối thủ của đại nhân, nhưng nếu đại nhân muốn giết hoặc là bắt ta, chỉ sợ vẫn là có chút khó khăn…

Khóe miệng đối phương nở một nụ cười mà không phải cười, nói:

- Đây là điều mà ngươi dựa vào sao? Hổ Thần cư…

Lâm Dịch vừa nhìn biểu lộ của nam nhân, lập tức thầm nghĩ không tốt! Tâm thần hơi dao động một chút, liên lạc với cửa ra vào của Hổ Thần cư…nhưng mà, không gian chung quanh phảng phất như hoàn toàn cô đọng lại. Năng lượng không gian, rõ ràng lại không cách nào sử dụng ở địa phương này!

Lâm Dịch cả kinh, biểu lộ không dám tin nhìn về phía đối phương.

Mặc dù là dùng Thiên đạo, cũng không thể nào hoàn toàn cô đọng không gian năng lượng được. Thời gian, không gian đây là hai đại lực lượng, là pháp tắc cao nhất trên thế gian! Thế gian chỉ nghe nói có năm đại chủ thần Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nhưng có khi nào nghe nói có qua chủ thần Thời gian và chủ thần Không gian?

Bởi vì hai loại lực lượng này chính là thứ tạo thành thế giới này, là lực lượng trụ cột nhất! Chúng là pháp tắc lực lượng chân chính, không cách nào ngăn cản! Không có bất kỳ một loại năng lượng nào, có thể chân chính không chế được thời gian và không gian!

Cái gọi là không gian chuyển di, cũng chỉ là một loại vận dụng không gian năng lượng, xa xa chưa nói tới khống chế!

Nhưng mà hôm nay, không gian lực lượng này, rõ ràng lại mất đi hiệu lực? Sau một hồi cả kinh, Lâm Dịch mới bỗng nhiên phát hiện...thì ra không phải là khống chế, mà là đối phương dùng Thiên đạo, sanh sanh đem không gian chung quanh mình bao lại. Sau đó dùng thần thức cường đại của mình, đem tất cả không gian chung quanh đều phân cắt ra chung quanh.

Nói một cách khác...nếu như nói không gian hằng ngày quanh Lâm Dịch, là do vô số không gian tổ hợp thành, thì Lâm Dịch hiện tại chính là bị vây lại trong một không gian. Mặc dù là tiểu thứ nguyên không, căn bản cũng không cách nào công phá bức tường ngăn cách do Thần cấp cường giả tạo ra!

- Tính sai rồi! Sớm biết đối phương là Thần cấp cường giả của Huyền Đông Thiên, hắn đến tất nhiên sẽ khiến Thần cấp Đông Nam Thiên chú ý, hắn còn chậm rãi nói chuyện với mình như vậy, tất nhiên là có mưu đồ!

Lâm Dịch trong lòng thầm mắng chính mình. Nhãn lực của hắn cũng không thấp, tuy cường giả Thần cấp rất lợi hại, nhưng tuyệt đối là không cách nào làm được việc tạo một không gian lao lung chung quanh mà không kinh động đến một cường giả Ngưng Thần kỳ đỉnh cao như mình. Giờ đến đường lùi duy nhất cũng bị chặt đứt rồi.

Từ chỗ này có thể nhìn thấy được việc thiếu kinh nghiệm của Lâm Dịch, nếu như đổi lại là một người thường xuyên xuất nhập sinh tử, kinh nghiệm phong phú, nhất định sẽ nghĩ đến cử động không bình thường của đối phương.

Từ sau khi thực lực được đề cao, sự nhạy bén đối với nguy hiểm của Lâm Dịch cũng kém hơn rất nhiều.

- Đại nhân quả nhiên là inh, Lâm Dịch bội phục...

Nếu như đã trúng chiêu, Lâm Dịch cũng bất cứ giá nào rồi. Sau khi hít sâu một hơi, nhìn đối phương, khôi phục bình tĩnh.

Trong mắt của nam nhân lại lần nữa xuất hiện một tia ngoài ý muốn, lập tức cười nói:

- Ngươi không đầu hàng?

Lâm Dịch đột nhiên cười cười, ngạc nhiên nói:

- Tại sao ta phải đầu hàng?

- Dưới loại tình huống này ngươi còn chỗ để phản kháng sao? Lúc trước ta còn cho rằng ngươi là một nhân vật, hiện tại nhưng lại không thể không thu hồi cách nhìn này lại.

Nam nhân tiếc hận nói.

- Đại nhân cho rằng nhất định sẽ thắng ta sao? Nhưng ta lại không cho rằng như vậy.

Trong mắt Lâm Dịch đột nhiên lóe lên hào quang, lạnh nhạt cười nói:

- Đại nhân dùng ngôn ngữ hấp dẫn lực chú ý của ta, trong lúc bất tri bất giác cấu thành một cái không gian lao lung khiến ta không cách nào sử dụng Hổ Thần cư. Dùng thực lực toàn thịnh của đại nhân, nhìn qua quả thực là như bắt rùa trong hũ. Chẳng qua là...

Ánh mắt Lâm Dịch lóe lên tinh quang:

- Chẳng qua là đại nhân muốn duy trì không gian lao lung này sợ cũng không phải là việc dễ dàng? Dù sao cũng không phải là phá hư mà là kiến thiết. Nếu như ta đoán không sai, lao lung của đại nhân hẳn là dùng một loại Thiên đạo đặc biệt hình thành. Thiên đạo của đại nhân chỉ cần nhô cao hơn một chút hay thấp hơn một chút đều có thể ảnh hưởng đến lao lung này, thậm chí làm không tốt còn có thể tự gây hại ình a?

- Dưới tình hình này, đại nhân căn bản là không thể sử dụng Thiên đạo. Mà năng lượng nha...Ta có được Hổ Thần Chiến Văn, năng lượng cũng không nhất định sẽ kém đại nhân bao nhiêu...Mà đại nhân chỉ cần sử dụng Thiên đạo, ta liền trốn vào trong Hổ Thần cư...Đại nhân, người xem thế có được không?

Lâm Dịch nói một câu, nụ cười trên mặt nam nhân liền tiêu tán một phần. Khi hắn hoàn toàn nói xong, sắc mặt nam nhân đã hoàn toàn tối sầm lại, đây là lần thứ nhất hắn tức giận đến tím mặt.

Nhìn ánh mắt không chút nào sợ hãi của Lâm Dịch, thật lâu về sau mới lạnh nhạt nói:

- Ngươi đây là đang khiêu khích với uy nghiêm của Thần cấp, là tự mình muốn chết.

Ánh mắt Lâm Dịch nhìn thẳng vào đối phương:

- Đúng là vậy sao? Đại nhân có thời gian tức giận chuyện ta khiêu chiến quyền uy của người, chẳng bằng suy nghĩ làm thế nào có thể thu thập trong thời gian ngắn...Nơi đây cũng không phải là Huyền Đông Thiên của ngươi. Đông Nam Thiên này, còn chưa tới phiên ngươi giương oai.

- Giương oai!.

..Một từ như vậy lại bị một cường giả Ngưng Thần kỳ dùng trên người một Thần cấp, lực sát thương có thể nghĩ ra được. Sắc mặt nam nhân trong nháy mắt biến thành màu đen, thật lâu về sau, thanh âm nghiến răng mới truyền ta từ trong miệng hắn.

- Sáu vạn năm nay, chưa có ai có thể làm ta tức giận như thế. Vốn ta định mang ngươi trở về, bất quá hiện tại ta thay đổi chủ ý...Hổ Thần Chiến Văn? Hừ, hôm nay để ta tự tay giải quyết hết thảy?

Thần cấp tức giận, uy thế như trời!

Lâm Dịch cảm giác được rõ ràng. Trong nháy mắt này, khí thế của đối phương đã cuồn cuộn đè xuống mình, ở trong mắt của mình, thân thể của đối phương phảng phất như trở nên cao lớn, một cổ khí tức uy nghiêm tràn ngập uy nghiêm, mạnh mẽ áp thẳng về phía mình!

Thân thể Lâm Dịch chấn động mạnh, hai sắc đỏ lam lập tức từ trong thân thể hắn tóe ra, tinh thần lực lập tức hoàn toàn tập trung lại, chống cự lại áp lực cường đại từ đối phương. Thoạt nhìn, giống như một mãnh hổ chiến thần đi ra từ viễn cổ, uy danh kinh người!

- Quả nhiên lợi hại, tuy không sử dụng Thiên đạo, nhưng uy áp của cường giả Thiên đạo vẫn làm cho ta cảm thấy áp lực cực lớn!

Lâm Dịch trong lòng âm thầm sợ hãi thán phục, bất quá trên mặt không biểu hiện ra chút thanh sắc nào...Đối chiến với Cường giả Thần cấp, mặc dù là đối phương không cách nào vận dụng Thiên đạo, nhưng Lâm Dịch cũng không dám khinh thường chút nào, khinh thường chỉ có một kết cục, đó chính là bị giết chết trong nháy mắt!

1078. Chương 1186 -1188: Thần Cấp Chi Chiến!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1186-1188: Thần cấp chi chiến!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Để cho ta lĩnh hội một chút, Hổ Thần Chiến Văn, rốt cục có cái gì kinh người a.

Thanh âm lạnh nhạt của đối phương vừa vang lên, chỉ nghe thấy một âm thanh một vang lên, thân thể của hắn đã biến mất tại chỗ. Một cổ năng lượng bá đạo vô cùng, đánh tới trước mặt.

Trong mặt Lâm Dịch lóe lên tinh mang, không né không tránh, cơ bắp trong nháy mắt bành trướng lên mãnh liệt, lập tức trở nên cứng rắn vô cùng! Sau khi thấp giọng gầm thét một tiếng, hai sắc đỏ lam bỗng nhiên thu liễm, hóa thành một màn hào quang như thực chất, xuất hiện trên nắm tay Lâm Dịch, dưới chân

bỗng nhiên phát lực, một tiếng nổ không khí vang lên, thân thể Lâm Dịch đồng dạng di chuyển với tốc độ siêu tốc, biến mất không thấy gì nữa!

- Oanh!

Một tiếng nổ cực lớn bỗng nhiên vang lên! Sau khi va chạm mãnh liệt, toàn bộ không gian từng mảnh bể tan tành, lộ ra thứ nguyên không màu đen ở giữa.

Một cổ lực lượng vô cùng lớn, trực tiếp chui vào nắm tay của Lâm Dịch, lan tràn đến toàn bộ cánh tay, thân thể của hắn bị cổ lực lượng công kích này, trực tiếp ném bay ra ngoài!

- Thật mạnh! Lực lượng của ta sau khi gia trì Chiến Văn, mạnh hơn bình thường không chỉ 300 lần, nhưng lại không thể chiếm được chút tiện nghi nào!

Lâm Dịch bị đánh bay ra ngoài, cảm thấy cánh tay của mình đau nhức như bị bẻ gãy vậy. Bất quá năng lượng Hổ Thần quyết vừa vận chuyển, lập tức khôi phục nguyên khí, cố gắng ổn định thân hình của mình.

Nhưng mà, hắn vừa mới vừa vặn ổn định, ánh mắt lại bỗng nhiên ngưng tụ...Thì ra nam nhân kia, rõ ràng ở trong khoảng thời gian cực ngắn này, lại lần nữa phi thân lao tới! Tốc độ cực nhanh, uy thế mạnh, rõ ràng còn mạnh hơn lần trước!

Lâm Dịch cắn răng, lại lần nữa nghênh tiếp!

- Oanh!

Một đợt va chạm mãnh liệt còn mạnh hơn lần đầu nhiều lần, dư âm của nó lan tràn ra bán kính mấy trăm km xung quanh, thân thể Lâm Dịch lại lần nữa bị bắn ra ngoài!

Một tia máu tươi từ trong miệng hắn tràn ra...Dùng thân thể của Lâm Dịch sau khi được gia trì Chiến Văn, trong cuộc so đấu sức mạnh thuần túy, không mang theo chút Thiên đạo này, rõ ràng lại bị tổn thương một chút!

Năng lượng Hổ Thần quyết lập tức điên cuồng chuyển động, trong nháy mắt, thương thế lại bị hắn ép xuống lần nữa.

Nhưng mà, vừa lúc đó, lần công kích thứ ba của nam nhân, lại tiếp tục đánh tới!

- Oanh! Oanh! Oanh!...

Nam nhân này phảng phất như không biết mỏi mệt là gì, mang theo uy thế và sức mạnh cường đại không gì sánh kịp, một lần nữa đánh về phía Lâm Dịch. Thân thể Lâm Dịch bay ngược, bay ngược, lại bay ngược về sau...

Mặt sân chiến đấu, dưới mười mấy lần va chạm mãnh liệt này, cư nhiên lại lan ra 100 km xung quanh. Mà thân thể Lâm Dịch dù có mạnh mẽ đến mức nào, nhưng trong cuộc va chạm kịch liệt như vậy, cũng bị trọng thương, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi!

Thân hình của đối phương lại lần nữa lao tới, Lâm Dịch cắn chặt hàm răng, thân thể hắn cũng kịch liệt vặn vẹo, hiện ra ở một chỗ cách đó 1 km...một đạo ánh sáng, từ vị trí vừa rồi hắn đứng, bỗng nhiên hiện lên!

- Đây là lực lượng Thần cấp?

Hôm nay Lâm Dịch mới biết được, mình ngây thơ đến mức nào. Cường giả Thần cấp, không phải chỉ có Thiên đạo là lợi hại, mặc dù là năng lượng, thân thể, cũng cường đại hơn Ngưng Thần kỳ rất nhiều! Mặc dù thân thể của mình có thông qua sự rèn luyện của Hổ Thần quyết và Thú Văn bổn nguyên, vẫn không cách nào chống lại đối phương.

- Phốc!

Lại phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt Lâm Dịch lóe lên một tia kinh sợ, nhìn về phía bên kia.

Bên kia, thân hình nam nhân lại lần nữa hiện ra. Ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn xem Lâm Dịch, khóe miệng mơ hồ mang theo một tia cười lạnh.

- Không phải ngươi nói là dùng lực lượng của ngươi đủ để cùng ta chống lại sao? Vì sao còn muốn tránh né?

Trong mắt Lâm Dịch hiện lên một tia lạnh lùng, lập tức hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Thần cấp chính là Thần cấp, đích thực là không phải người thường…Lâm Dịch thừa nhận đã xem thường đại nhân.

- Hừ!

Ánh mắt nam nhân lạnh lùng nhìn xem hắn:

- Ngươi bây giờ nói là nhận lầm, thì cho là ta sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Qua nhiều năm như vậy, dám can đảm khiêu chiến với quyền uy của ta, đều đã thành người chết. Ngươi, cũng sẽ không ngoại lệ.

Tiếng nói vừa phát ra, thân thể nam nhân lại lần nữa hóa thành hào quang, lao thẳng tới chỗ Lâm Dịch!

Ngắn ngủn trong một nháy mắt này, thương thế của Lâm Dịch đã được Hổ Thần quyết chữa trị gần hết. Đối phương lại lần nữa đánh tới, Lâm Dịch biết mình không thể trốn được nữa.

Khí thế đối phương phẳng phất như phô thiên cái địa, ngoại trừ ngạnh kháng, hầu như không có biện pháp nào khác. Vừa rồi có thể né tránh, cũng đã là chuyện cực kì may mắn rồi.

- Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!…

Một lần một lần va chạm, thương thế Lâm Dịch sau mỗi lần va chạm đều tăng thêm. Thân thể cường giả Thần cấp kia phảng phất như kim cương vĩnh viễn không bị hư, mỗi một lần đều là va chạm kịch liệt nhất, một lần mạnh hơn một lần…

- Lão gia hỏa này, còn muốn mặt mũi nữa không? Thật đúng là dám động thủ a…

Long Dương tức giận nhìn xem tràng cảnh này, lông mày nhướng lên.

Thanh niên lười biếng sau khi nhìn một hồi, khóe miệng mới lộ ra nụ cười:

- Bất quá Lâm Dịch này không hổ là một nhân tài, tuy ngay từ đầu đã bị đối phương giam cầm là do hắn quá mức chủ quan, nhưng sau đó liền nhận ra được đối phương không cách nào sử dụng Thiên đạo…không hổ là người mà Bạch Hổ đại nhân chọn trúng…

- Bất quá cứ xem tiếp như vậy thì không được rồi. Thằng nhãi Bàng Văn này xương cốt quá chắc chắn, Lâm Dịch đại khái cầm cự không được bao lâu nữa…

Nam nhân khôi ngô nhìn hai người chiến đấu, sau đó nhịn không được nói.

- A…

Thanh niên lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, lập tức đứng lên:

- Nếu đã như vậy, ta sẽ xuống dưới hoạt động một chút…Nếu như lão gia hỏa bên đối phương đã xuất thủ, chúng ta cũng không nên quá khách khí. Long Dương, Bách Nguyên tông bên kia, giao cho ngươi đó.

Long Dương có chút sửng sốt một chút, lập tức nhíu mày không vui nói:

- Dựa vào cái gì mà ta phải đi Bách Nguyên tông bên kia, mà ngươi lại đi lão gia hỏa bên này?

- Bởi vì…

Nam tử lười biếng mỉm cười:

- Ta đi nhanh hơn so với ngươi.

Trước lúc Long Dương phục hồi lại tinh thần, trên người nam tử lười biếng đã lấp lóe ngân quang, biến mất vô tung vô ảnh.

Long Dương ngây người cả nửa ngày, mới cắn răng nói:

- Xem như ngươi lợi hại!

Nói xong, hừ lạnh một tiếng. Nhưng mà lập tức hắn lại nhìn về phía nam tử khôi ngô dưới đất.

Nam nhân khôi ngô nhìn hắn vài lần, không xác định lắm hỏi:

- Ngươi muốn ta đi?

Long Dương nhẹ gật đầu:

- Cùng hắn đi thu thập mấy con tôm nhỏ kia, ta ngược lại tình nguyện ở chỗ này xem kịch vui.

Nam nhân khôi ngô ngược lại cũng không nói thêm điều gì, khẽ gật đầu:

- Vậy ta đi đây.

Nói xong, trên người đồng dạng lấp lóe một tia ngân quang, biến mất vô tung vô ảnh.

Lúc này Long Dương mới thở dài một hơi, bất đắc dĩ nhìn xem Lâm Dịch và tên Bàng Văn vẫn không ngừng va chạm trong mặt gương.

- Sớm biết như vậy, ta cứ trực tiếp thuấn di qua đây…lại bị tên kia vượt lên trước một bước.

1079. Chương 1186 -1188: Thần Cấp Chi Chiến!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1186-1188: Thần cấp chi chiến!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1187: Thần cấp chi chiến! (2)

Thương thế của Lâm Dịch đã càng lúc càng thêm nghiêm trọng, hắn không nhớ rõ đối phương đã công kích bao nhiêu lần, hắn ngăn cản bao nhiêu lần nữa. Chỉ biết là, cứ tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ bị cổ lực lượng này sinh sôi chấn động cho đến chết.

- Oanh! Phốc!

Lại sau một lần va chạm, Lâm Dịch lại lần nữa phún ra một ngụm máu tươi.

Lần này, Lâm Dịch cảm giác như cả người mình đã không còn sức lực nữa, không thể nào chống chọi lại được nữa.

Nhưng mà đối phương, lại không có chút ý tứ thương cảm nào, lại lần nữa điên cuồng lao tới!

- Lần này, chỉ sợ là thật sự chết chắc rồi…Không nghĩ tới, cư nhiên lại không hiểu thấu chết ở đây như vậy…Thần cấp quả nhiên là cường đại.

Lâm Dịch cố gắng muốn ngăn cản, nhưng thân thể hắn đã bị trọng thương tới mức không cách nào nhúc nhích được nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương lao thẳng về phía mình!

- Bàng Văn, khi dễ hậu bối tính là nhân vật gì? Ngươi đến cùng có biết xấu hổ là gì nữa không?

Một thanh âm lười nhác đến cực điểm vang lên. Thân thể của nam nhân, trong nháy mắt khi nghe được thanh âm này, bất động tại trên không trung, ánh mắt lập tức ngưng lại một chỗ.

Hào quang màu bạc lấp lóe, một đạo thân ảnh lười biếng giống hệt thanh âm vừa nãy, xuất hiện ở trên cao.

Lâm Dịch chỉ nhìn thoáng qua, nhãn tình liền sáng lên…Cường giả Thần cấp!

Hơn nữa, rất rõ ràng là cường giả Thần cấp của Đông Nam Thiên!

- Chu Vân…

Nam tử nhìn xem người nọ, chậm rãi mở miệng.

Nam tử lười biếng khẽ nhướng mày, lộ ra hàm răng trắng noãn:

- Còn nhớ rõ ra sao?

Nam nhân âm trầm, hít sâu vài cái, cũng lộ ra nụ cười, bất quá trong nụ cười này bao nhiêu có chút hương vị âm lãnh:

- Sao có thể quên? Nhờ công của ngươi, ta đã trải qua tu hành thêm ba ngàn năm nữa.

- Gần kề chỉ tốn ba ngàn năm? Thiên tư quả nhiên không tệ.

Chu Vân lười biếng vừa cười vừa nói.

Chỉ vài câu nói chuyện ngắn ngủi, Lâm Dịch liền nghe ra…thì ra nam nhân này đã từng bị cường giả Thần cấp tên là Chu Vân này giết qua…cái gọi là ba ngàn năm tu hành, e là lần thứ hai chuyển thế a?

Đang lúc Lâm Dịch nghĩ ngợi, Chu Vân lại đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác cười nói:

- Hắc, tiểu tử, không sao chứ?

Lâm Dịch vội vàng phục hồi tinh thần lại, Hổ Thần quyết lại lần nữa chuyển động, hơi chút phục hồi thương thế, lộ ra một dáng tươi cười:

- Tạ đại nhân quan tâm, không có việc gì.

Chu Vân lúc này mới cười giơ ngón tay cái với hắn, sau đó nghiêng đầu sang chỗ nam nhân kia cười nói:

- Sao? Không nỡ thu hồi Thiên đạo à? Ta cũng không phải là cường giả Ngưng Thần kỳ a…ngươi không có Thiên đạo lại cùng ta đánh, sẽ chết thêm lần nữa đó.

Nam nhân cắn chặt hàm răng, nhìn xem Lâm Dịch thật lâu, sau đó mới giận dữ thu hồi Thiên đạo của chính mình. Lâm Dịch chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên rung chuyển kịch liệt sau đó chợt thư thái lại…Hắn biết rõ, Thiên đạo bên cạnh mình, đã bị thu hồi lại.

Chu Vân lại lần nữa bật cười, sau đó mới duỗi duỗi cái lưng cười nói:

- Từ sau cuộc chiến sáu vạn năm trước với ngươi, ta một mực không có hoạt động thân thể này…đến đây đi, để cho ta nhìn trong sáu vạn năm này, đến cùng có tiến bộ gì hay không.

Đang lúc đàm tiếu, giữa thiên địa bỗng nhiên nổi lên sấm sét…trong cảm giác của Lâm Dịch, hai cổ khí thế có thể nói là hết sức khủng bố, từ trên thân hai người từ từ bốc lên. Khí thế lặng yên vô hình, tại thời khắc này, rõ ràng cứng lại như thực thể!

- Đây là thực lực chân chính của Thần cấp khi dùng Thiên đạo sao?

Lâm Dịch mở to hai mắt mà nhìn, lực lượng cường đại đến mức làm cho hắn hô hấp cũng chịu ảnh hưởng.

- Tiểu tử, chiếu cố tốt chính mình, nếu không chịu được thì hãy tiến vào Hổ Thần cư…

Trong lòng, đột nhiên vang lên tiếng nói của người Chu Vân kia. Lâm Dịch có chút sửng sốt một chút, sau đó vội vàng xác nhận, thân hình cũng lập tức lui về phía sau.

Hai đại cường giả Thần cấp giao phong, khoảng cách gần như vậy, còn đứng lại thì chết chắc.

Bàng Văn nhìn Lâm Dịch ly khai, thần sắc của hắn bỗng có chút nhúc nhích, nhưng cuối cùng vẫn phải buông tha cho ý tưởng sau, con mắt chăm chú nhìn về phía Chu Vân.

- Đến đây đi!

Tiếng nói vừa xuất ra, trận chiến đã diễn ra.

Chỉ thấy Bàng Văn kia trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, dùng con mắt của Lâm Dịch rõ ràng cũng không thể theo kịp tốc độ của hắn, điên cuồng đánh thẳng về phía Chu Vân!

- Tốc độ so với vừa rồi còn nhanh hơn gấp 10 lần!…Quả nhiên, sử dụng Thiên đạo và không sử dụng Thiên đạo, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Lâm Dịch thấy rõ, đối với tốc độ lúc trước của đối phương, dù sao hắn cũng có thể theo kịp. Mà bây giờ, ánh mắt của hắn đã hoàn toàn không theo kịp tốc độ của đối phương, hầu như chỉ là một cái thoáng qua, Bàng Văn và Chu Vân đã hung hăng lao vào nhau!

- Hiz - khà - zzz Tạch...!...

Âm thanh kịch liệt chói tai lập tức vang lên, dùng chỗ chạm nhau của hai người làm tâm, không gian trăm km xung quanh lập tức bể tan tành từng mảnh, lộ ra không gian loạn lưu chung quanh! Sóng âm siêu cấp mạnh mẽ, điên cuồng cuốn theo tất cả!

Sắc mặt Lâm Dịch lập tức biến đổi, hai sắc đỏ lam quanh người vụt một tiếng sáng lên! Nhưng mà cho dù là như vậy, vẫn bị sóng âm quật bay mấy cây số.

- Đã ly khai chiến trường đến mấy trăm km, nhưng vẫn bị dư kình ảnh hưởng đến như thế này...

Lâm Dịch đã là cường giả Ngưng Thần kỳ đỉnh phong, lại được gia trì Hổ Thần Chiến Văn, thực lực mạnh có thể nghĩ. Nhưng mà cho dù là như vậy, ở ngoài mấy trăm km hắn vẫn bị dư âm đánh bay thêm mấy cây số...Tầm ảnh hưởng, cường độ của nó mạnh đến mức nào chứ?

Không chút nào khoa trương mà nói...Nếu như lúc này Duẫn Đinh đứng ở bên cạnh Lâm Dịch, vẻn vẹn chỉ cần đợt ảnh hưởng này, cũng đủ để giết chết hắn!

Trận chiến điên cuồng rốt cục được triển khai hoàn toàn, trong mắt Lâm Dịch, thân thể của hai người cơ hồ như đã biến mất! Trong phạm vi 10 km, một lần lại một lần va chạm liên tục vang lên, không gian loạn lưu màu đen hầu như đã bao bọc cả chiến trường của hai người, Lâm Dịch căn bản là không thể tới gần được, chỉ có thể vừa lui vừa xem.

- Loại tình huống này, cứ xem như vậy căn bản là không có hiệu quả...Ừ, dùng thần thức quan sát.

Lâm Dịch quan sát trận chiến giữa hai đại Thần cấp, chủ yếu là vì từ đó mà hấp thu kinh nghiệm. Mà bây giờ đến thân hình của hai người đều nhìn không thấy, căn bản là không nói gì đến kinh nghiệm. Lúc này so với dùng mắt, dùng thần thức còn hiệu nghiệm hơn nhiều.

- Hít!

Thần thức vừa xuất ra, lập tức một thanh âm như tê liệt vang lên trong đầu Lâm Dịch. Sắc mặt Lâm Dịch có chút tái đi, vội vàng thu hồi thần thức.

Mở ra hai mắt tràn đầy khiếp sợ nói:

- Chỗ hai người chiến đấu, thậm chí đến thần thức cũng bị phá hủy?

Lâm Dịch hoàn toàn không cách nào tưởng tượng.

Phải biết rằng, thần thức là một thứ đồ vật vô ảnh vô hình. Nhưng từ trường chiến đấu giữa hai người, thậm chí hủy diệt cả thần thức? Đây là một khái niệm gì chứ?

1080. Chương 1186 -1188: Thần Cấp Chi Chiến!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1186-1188: Thần cấp chi chiến!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1188: Thần cấp chi chiến! (3)

- Quá...quá mạnh mẽ. Chẳng qua là trong nháy mắt đó, ta cũng đã cảm ứng được rất nhiều thứ.

Trước lúc thần thức bị phá hủy, Lâm Dịch vẫn cảm giác được rất nhiều thứ. Nói thí dụ như...khí thế tựa như nuốt thiên diệt địa nọ!

Thiên đạo của hai người gần như đã viên mãn, trong quá trình chém giết lẫn nhau, Thiên đạo từng mảnh bể tan tành, hình thành vòng xoáy cực lớn cùng với sấm sét vô tận! Không chút nào khoa trương mà nói...sau trận chiến này, ít nhất là trong phạm vi mấy chục vạn km xung quanh, sẽ không còn bất luận sinh linh gì.

Giống như tình cảnh ngày đó mình đánh với Duẫn Đinh một trận...Đương nhiên, nơi đây muốn nghiêm trọng hơn, mặc dù là cường giả Ngưng Thần kỳ chỉ sợ cũng không có ai có thể tiến vào trung tâm của chiến trường này.

Lâm Dịch không dám dùng thần thức cảm nhận lần nữa, ánh mắt của hắn lại không thấy rõ ràng lắm, vì vậy chỉ có thể dựa vào bản năng vô hình đi cảm ứng trận chiến giữa hai người.

Chỉ thấy hắn có chút nhắm mắt lại, chau mày, nghiêng tai lắng nghe, nhưng trên thực tế hắn đang dùng cảm giác đi cảm ứng chiến trường.

Cảm giác không phải thần thức, cảm giác là một loại bản năng huyễn hoặc khó hiểu, không thể diễn đạt được bằng lời. Nó không giống thần thức có thể chịu sự điều khiển của người sử dụng. Loại vật này, không phải ai cũng có. Có ít người, đã đạt đến Ngưng Thần kỳ, nhưng không nhất định có được năng lực cảm giác. Mà có chút người cho dù có được cảm giác này, cũng không nhất định có thể sử dụng được.

Mà năng lực cảm giác của Lâm Dịch cũng không tính là thực sự mạnh mẽ. Nếu không phải lần này đến thần thức của không thể sử dụng được, hắn cũng sẽ không sử dụng nó.

Thời gian dần trôi qua, chiến trường vốn vô cùng mơ hồ, nhưng thời gian dần trôi qua Lâm Dịch cảm giác được càng lúc càng rõ ràng. Tuy hắn vẫn theo không kịp tốc độ của hai người, nhưng cũng đã có thể cảm ứng được Thiên đạo của hai người rồi.

- Thiên đạo lại có thể được vận dụng đến mức này?

Trong cảm giác của Lâm Dịch, toàn bộ không gian Thiên đạo, phảng phất như sống lại. Tràn đầy một loại sinh mệnh lực quỷ dị. Hai loại Thiên đạo hoàn toàn bất đồng đang xung đột lẫn nhau.

Hai cổ khí thế trong mắt Lâm Dịch xem ra cũng không mạnh mẽ lắm, nhưng ở trên trời chém giết lẫn nhau, chỉ là cảm ứng, cũng đã làm cho Lâm Dịch chảy mồ hôi lạnh.

- Còn may là mình có Hổ Thần cư, lúc ấy hắn vì bận tâm chuyện mình sử dụng Hổ Thần cư, nên không thể động dụng Thiên đạo...bằng không thì mình sớm đã...không, phải nói, chỉ cần một chiêu, thì mình đã hoàn toàn không còn đất sống rồi! Chênh lệch giữa Ngưng Thần kỳ và Thần cấp, thật sự là quá lớn!

Da đầu Lâm Dịch hơi có chút run lên, khó trách những cường giả Ngưng Thần kỳ kia dù có cường đại như thế nào, nhưng trước mắt Thần cấp đều không dám huênh hoang. Trước mặt Thần cấp, Ngưng Thần kỳ dù có mạnh đến đâu đi chăng nữa, nếu không ngưng tụ ra Thần Cách, e là đỡ không nổi một chiêu a?

- Sáu vạn năm qua đi, thực lực của ngươi vẫn chỉ có một chút này thôi sao?

Trên chiến trường, thân thể Bàng Văn và Chu Vân đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ có thể thấy được không gian không ngừng lập lòe sau những cú đánh của họ...Hiện giờ không gian đã không còn chỗ nứt ra nữa rồi, bởi vì trong phạm vi chiến đấu của họ, căn bản đều đã hoàn toàn biến thành không gian loạn lưu nguồn

Nhưng mà lực lượng của hai người này đều quá mức cường đại, hấp lực của không gian loạn lưu, đối với bọn họ mà nói, không có chút hiệu quả nào.

- Hãy bớt sàm ngôn đi! Lúc này ta sẽ cho ngươi nếm thử thống khổ khi phải tu hành lại một lần nữa!

Thanh âm lạnh lùng của Bàng Văn vang lên, đáp lại câu nói móc của Chu Vân.

- Ha ha, là như thế này sao? Ta rất mong chờ...

Chu Vân lại lần nữa vừa cười vừa nói, ngữ khí nhẹ nhõm, mà Bàng Văn, lại không nói gì nữa.

Trên bầu trời cách đó mấy tỉ km, Long Dương híp mắt nhìn xem trận chiến giữa hai người, vò đầu bứt tai, bộ dạng rất bực bội.

- Khốn kiếp, khốn kiếp…đến cùng được hay không được? Không được thì để ta tới!

Long Dương không ngừng phàn nàn.

Sau lưng hắn xuất hiện một hồi ngân quang lập lòe, nam nhân khôi ngô xuất hiện, sau đó cũng ngồi xuống, nhìn trận chiến giữa Chu Vân và Bàng Văn trong mặt kính.

- Đã giải quyết xong?

Long Dương cũng không quay đầu lại thuận miệng hỏi.

- Ừ.

Nam nhân khôi ngô nhẹ gật đầu:

- Giải quyết xong, ta đã đuổi bốn tên tiểu gia hỏa Ngưng Thần kỳ kia về rồi.

- Đuổi về?

Long Dương ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:

- Ngươi không giết bọn hắn sao?

Nam nhân khôi ngô khẽ nhíu mày một cái nói:

- Giết bọn hắn thật mất mặt. Ta chỉ là xuất hiện để bọn họ lập tức rời đi mà thôi.

Long Dương có chút sửng sốt một chút, sau đó quay đầu lại:

- Tùy tiện tùy tiện…Ai, bất quá tên Chu Vân này rốt cục là muốn chơi tới khi nào? Thật sự không được, thì để ta tới…

- Ngứa tay rồi hả?

Nam nhân khôi ngô nhìn mặt kính nói.

- Có thể không ngứa sao?

Long Dương tức giận liếc mắt nhìn hắn:

- Cũng đã sáu vạn năm rồi ta không được thoải mái đánh một trận a…

Lời vừa nói ra, Long Dương đột nhiên có chút ngẩn ra, sau đó khóe miệng nở một nụ cười thật tươi:

- Hắc hắc, hiện tại không ngứa…

Nam nhân khôi ngô còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thân thể Long Dương đã lấp lóe ngân quang, biến mất vô tung vô ảnh…

Một chỗ ở Đông Nam Thiên, bốn đạo lưu quang đang phi hành, sau một lát, bỗng nhiên ngừng lại, hiện ra thân hình.

Ba nam một nữ, bọn hắn đều mặc trường bào màu vàng, trên trường bào đều có một Tử Tinh tinh thể.

Hình dạng của họ hơi có chút chật vật, quần áo cũng có nhiều chỗ như là bị đốt vật.

- Thật không ngờ cường giả Thần cấp thật sự xuất thủ…

Tả Thế chau mày, ánh mắt nhìn về phía sau lưng.

- Khá tốt chúng ta chạy nhanh…Cường giả Thần cấp quả nhiên là cường đại, chẳng qua là một chiêu mà thôi, căn bản là không cách nào chống cự.

Nham Long có chút than thở.

- Thế nhưng mà…những thủ hạ kia…

Mạc Ly nhíu mày, nhìn về phía sau, hiển nhiên là vì thủ hạ của họ mà lo lắng.

- Không có cách nào, Thần cấp tuyệt đối không phải là người mà chúng ta bây giờ có thể chống lại…Vì bảo hy sinh thân mình…cái chết của bọn hắn cũng không tình là uổng phí.

Tả Thế nhíu mày, lập tức nói ra…Thanh Long bảo tuy cường đại, nhưng hơn 400 vị lục giai chiến sĩ vẫn không phải là một con số nhỏ.

- Trước khi tới mọi người đều đã có giác ngộ này. Hiện tại thứ chúng ta phải suy nghĩ là, là chúng ta nên làm sao bây giờ?

Ánh mắt Phong Linh trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía sau, sau đó đó quay đầu nhìn về phía Tả Thế.

Mặt nạ trên mặt nàng không biết đã rơi ra từ khi nào, lộ ra một kiều nhan vừa giận vừa vui, chẳng qua là trên dung nhan tuyệt lệ này, lại hơi có vẻ âm lãnh, sâu sắc phá hủy mỹ cảm.

- Còn có thể như thế nào?

Tả Thế hếch đôi mắt hẹp dài nhìn về phía chân trời:

- Chỉ có thể trở về mà thôi.

Thở dài một tiếng, sau đó xoay người:

- Đi!

Không chờ bọn họ ly khai, một thanh âm đã ung dung vang lên. Đám người Tả Thế nhất thời run lên, ánh mắt tập trung về một phía.

Một đạo thân ảnh dần dần hiện ra…Thần cấp!

1081. Chương 1189 -1191: Tứ Thần Thức Tỉnh! Đại Chiến, Sắp Xảy Ra!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1189-1191: Tứ thần thức tỉnh! Đại chiến, sắp xảy ra!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Trường bào màu xanh, dung nhan tuấn mỹ có lực như đá cẩm thạch được điêu khắc…đây là một nam nhân cực kỳ có mị lực, trên trán tràn đầy ấn ký phức tạp và thần bí, nói rõ thân phận Thần cấp của người này.

Bọn bốn người Tả Thế vốn là cả kinh, lập tức con mắt sáng ngời, lộ ra sắc mặt vui mừng:

- Bái kiến đại nhân!

Bốn người khom người kêu.

Nam nhân hơi lộ ra dáng tươi cười, phất phất tay:

- Đã thành, đứng lên đi!

- Vâng!

Bọn bốn người Tả Thế lúc này mới đứng thẳng người lên, trên mặt của bọn họ đều lộ ra bộ dạng kinh hỉ…vừa mới bị Thần cấp của đối phương một chiêu đánh bại, ở địa bàn của địch nhân, xuất hiện đại nhân của nhà mình…còn có gì cao hứng hơn so với chuyện này?

- Đại nhân, như thế nào ngài cũng tới đây?

Tả Thế mở to hai mắt, mang theo sắc mặt vui mừng hỏi.

- Các ngươi đều là nòng cốt của Thanh Long bảo, cho các ngươi độc thân phạm hiểm, ta cũng có chút không yên lòng. Kỳ thật vừa rồi lão gia hỏa kia xuất thủ ta đứng ngay ở bên cạnh, mặc dù các ngươi không chạy, nếu hắn lại ra tay, ta cũng sẽ xuất hiện.

Nam nhân khẽ cười nói.

Bọn người Tả Thế sững sờ, lộ ra thần sắc cảm kích.

- Đại nhân ưu ái đám người thuộc hạ như thế, đám thuộc hạ dù có thịt nát xương tan cũng khó báo đáp…thế nhưng mà…đám người thuộc hạ đã làm cho đại nhân thất vọng rồi, xin đại nhân trách phạt!

Tả Thế lộ ra thần sắc cảm kích, nhưng lập tức lại lộ ra biểu lộ hổ thẹn, cúi đầu xuống.

Nghe được lời nói của Tả Thế, ba người khác cũng có chút cúi đầu, lộ ra thần sắc hổ thẹn.

- Ha ha.

Thần cấp nam tử khẽ mỉm cười khua tay nói:

- Việc này cũng không thể trách mấy người các ngươi, đám gia hỏa đó ra tay, các ngươi không ngăn được cũng là chuyện bình thường.

- Đại nhân…

Trong mắt bốn người đều lộ ra thần sắc cảm kích.

- Tốt rồi, hiện tại cũng không phải là lúc lộ ra bộ dạng nữ nhi…Trong bảo lập tức có đại sự phát sinh, nhanh cùng ta rời đi.

Thần cấp nam tử khẽ cười thoáng một phát, lập tức mở miệng nói ra.

Bốn người đều là hơi sững sờ, lập tức vội vàng nhẹ gật đầu…cả Thần cấp cường giả đều nói là đại sự, có thể thấy được đó tuyệt đối là đại sự.

- Là đại sự gì? Ngụy Nhược, ngươi xem Đông Nam Thiên là hậu hoa viên của ngươi sao, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?

Đúng vào lúc này, một thanh âm trong trẻo lại vang lên. Sắc mặt bốn người lập tức đại biến, lập tức nhìn về một phía…Ngân quang lập lòe, một thân ảnh nam nhân xuất hiện ở chỗ ấy.

Lúc bốn người thấy được cái trán của đối phương, biểu lộ đều là thình lình biến đổi!

- Thần cấp…

Nam nhân được xưng là Ngụy Nhược lộ ra một biểu lộ đau đầu, lập tức bất đắc dĩ cười nói:

- Quả nhiên là ngươi Long Dương…

- Ha ha ha, là ta.

Người nam nhân này, dĩ nhiên là Đông Nam Thiên Thần cấp cường giả Long Dương rồi.

Vừa rồi hắn ở trên không, sở dĩ đột nhiên ly khai cũng là bởi vì cảm ứng được sự tồn tại của đối phương…

- Từ biệt vài vạn năm, từ khi chia tay đến giờ Ngụy huynh không có vấn đề gì chứ…

Long Dương nhìn Ngụy Nhược vừa cười vừa nói.

- Ha ha, Long huynh cũng không có việc gì a…

Ngụy Nhược cũng lộ ra dáng tươi cười.

Việc này lại làm cho các bốn vị Ngưng Thần kỳ bên cạnh xem có chút không hiểu. Quan hệ giữa Huyền Đông Thiên và Đông Nam Thiên với tư cách là cường giả Ngưng Thần kỳ bọn họ sao có thể không biết. Nhưng mà hôm nay nhìn bộ dạng cười cười nói nói của Ngụy Nhược đại nhân và Long Dương đại nhân này, đâu có giống như trong truyền thuyết thủy hỏa bất dung chứ? Ngược lại có vài phần tư vị của hảo hữu nhiều năm gặp lại.

Điều này làm cho bọn họ hoàn toàn lạc vào sương mù.

- Như thế nào? Tới nơi này đi dạo một vòng, liền muốn rời đi rồi sao? Long Dương cười khẽ một tiếng, sờ sờ mũi mình.

Ngụy Nhược cười ha hả nói:

- Thật lâu không có tới Đông Nam Thiên rồi, hôm nay đột nhiên muốn tới nơi này đi dạo một vòng, không ngờ lại kinh động tới Long huynh, thật sự là đáng chết a…

- Đi dạo một vòng?

Long Dương dừng ngón tay lại, ánh mắt nhìn thẳng vào người Ngụy Nhược, dáng tươi cười càng ngọt:

- Như vậy thì ta cũng tới Huyền Đông Thiên đi dạo một vòng, ngươi xem coi thế nào?

Ngụy Nhược con mắt cũng bắt đầu híp lại:

- Nếu thật là như vậy, ta đại biểu cho toàn bộ Huyền Đông Thiên, bày tỏ vẻ sự hoan nghênh đối với Long huynh.

Long Dương không nói gì thêm, Ngụy Nhược cũng không nói gì thêm, tình cảnh thoáng cái đã yên tĩnh trở lại.

Dáng tươi cười của hai người đều rất thực, nhìn không ra chút giả tạo nào. Nhưng mà, hai nam nhân mặt tủm tỉm nhìn nhau, bao nhiêu có chút vẻ quỷ dị. Thực tế, đương lúc hai nam nhân này lại có mối quan hệ đối địch với nhau…

Nham Long nhìn chung quanh một chút, sau đó, khô khốc nuốt từng ngụm nước bọt.

Cũng lúc đó, gió nổi lên. Mặc dù gió có lớn đến cỡ nào đều không thể làm cho Ngưng Thần kỳ cảm giác được chút lạnh lẽo nào, nhưng vào thời khắc này, thân thể của mọi người cư nhiên đều run lên.

- Không tốt…mau lui lại!

Ánh mắt Tả Thế đột nhiên hiện lên tinh mang, vội vàng dùng thần thức truyền âm cho ba vị đồng bạn khác. Thanh âm chưa dứt, thân hình đã bắn vọt ra ngoài.

Ba người khác nghe được truyền âm, không nói hai lời, lập tức hóa thành từng đạo lưu quang, điên cuồng bắn ra xa!

Chỉ trong nháy mắt bốn người đã biến mất tung tích.

Mà Long Dương tựa hồ cũng không có ý truy đuổi bọn họ, vẫn một bộ dạng tươi cười nhìn Ngụy Nhược đồng dạng mỉm cười ở phía đối diện.

Gió, đột nhiên thổi gấp!

Hầu như là đồng thời, thân hình hai người chợt biến mất không thấy gì nữa, chợt…

- Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bầu trời trong nháy mắt biến thành màu đen, cường đại dư âm, khiến cho không gian chung quanh từng mảnh nứt gãy!

Bốn người trong chốc lát đã ở ngoài vài trăm vạn km cũng vào lúc này sắc mặt kịch biến, quay đầu lại, chỉ cảm thấy một cổ lực lượng vô cùng mạnh mẽ ầm ầm trùng kích thẳng vào người họ.

- Phốc!

Thân thể bốn người đồng thời bị quăng ngược ra sau…

- Thật mạnh, đây là cường giả Thần cấp đối chiến?

Nham Long miễn cưỡng khởi động thân thể của mình, mặt lộ vẻ hoảng sợ nhìn về phía đối phương…khoảng cách xa như vậy, cư nhiên bọn họ còn có thể bị dư âm ảnh hưởng mạnh mẽ như vậy? Chỉ trong một nháy mắt, hắn đã bị thương!

- Chênh lệch giữa Thần cấp và Ngưng Thần kỳ thật sự là quá lớn…căn bản là không cùng một tầng thứ.

Khóe môi Tả Thế nhếch lên một tia máu, nhìn về phía bên kia…trong mắt hắn, đồng dạng lộ ra vẻ sợ hãi.

- So với việc này…bây giờ chúng ta nên làm việc quan trọng hơn a!

Thanh âm có chút khàn khàn của Phong Linh chậm rãi vang lên.

Ba người khác có chút sửng sốt, cả đám đều lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

- Thật không ngờ chỉ một thoáng đã xuất động nhiều cường giả Thần cấp đến như vậy…điều chúng ta có thể làm bây giờ, hình như chỉ có thể đợi?

Mạc Ly một mực không có mở miệng nói chuyện, bất đắc dĩ mở miệng ra nói.

1082. Chương 1189 -1191: Tứ Thần Thức Tỉnh! Đại Chiến, Sắp Xảy Ra!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1189-1191: Tứ thần thức tỉnh! Đại chiến, sắp xảy ra!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1190: Tứ thần thức tỉnh! Đại chiến, sắp xảy ra! (2)

Ba người còn lại đều trầm mặc…hoàn toàn chính xác, Ngưng Thần kỳ cường giả là đỉnh phong tồn tại ở Thiên giới này. Nhưng mà, so với cường giả Thần cấp, cũng chỉ như là con sâu con kiến mà thôi.

Dù sao, Thần cấp mới chính là nhân vật đỉnh phong ở Thiên giới này…

Bên kia, trận chiến giữa Chu Vân và Bàng Văn, cũng đang tiếp tục.

Bầu trời xung quanh họ bây giờ đã là một màu tím quỷ dị! Không gian bể tan tành rời rạc từng khối, phảng phất như thiên địa cũng phải bị đánh nứt, tiếng sấm nổ vang lên liên hồi, chỉ cần xem cũng đã khiến linh hồn con người run rẩy không ngừng.

Mà Lâm Dịch ở bên ngoài vòng chiến, lại nhắm hai mắt lại, ngồi xếp bằng ở trên không trung. Hai màu đỏ lam lượn lờ chung quanh người hắn…xem nét mặt của hắn, rõ ràng là đã tiến nhập vào một cảnh giới kỳ diệu!

Vừa rồi hắn dùng cảm giác quan sát trận đại chiến giữa hai cường giả Thần cấp, dần dà, đầu đột nhiên oanh một cái, tiến nhập vào một trạng thái kỳ diệu!

Ở trong cảnh giới này, từng đạo quỹ tích Thiên đạo kỳ diệu lần lượt được hình thành, vốn là một đạo, sau đó hai đạo, ba đạo, bốn đạo…trăm đạo, nghìn đạo, vạn đạo…đến cuối cùng, trọn vẹn biến thành hơn trăm triệu đạo Thiên đạo quỹ tích, bắt đầu diễn biến ở trong đầu của hắn!

Thần niệm của hắn tại thời khắc này phảng phất như đã thoát ky khỏi người hắn, thân thể không tự kiềm chế được xếp bằng ngồi trên không trung…Tư duy của hắn căn bản là không có dư thừa để để ý tới vị trí hiện tại, cũng không tính tới an toàn, mà là toàn tâm toàn ý diễn biến Thiên đạo trong nội tâm!

Những thứ này, có mờ ảo như gió, có trầm ổn như đất, có kịch liệt như lửa, có ôn nhu như nước, có kiên cường như kim, có cứng cỏi như mộc, có cuồng bạo như sấm, có nhanh chóng như điện…Vô cùng kỳ quặc, không phải trường hợp cá biệt! Nhưng mà, chính là từng đạo quỹ tích Thiên đạo như vậy, dưới tình huống hắn không có ý thức, bắt đầu không ngừng diễn biến ở trong đầu của hắn…trầm ổn, bá đạo, cuồng mãnh, dương cương, âm nhu, phiêu dật…mỗi một loại đều không giống nhau, thậm chí có thể nói là hoàn toàn mâu thuẫn với nhau, từng cái đều thoáng hiện trên người Lâm Dịch!

Nếu như hiện tại có cường giả Thần cấp thấy được, nhất định sẽ trợn to hai mắt mà nhìn…bởi vì, loại tình cảnh quen thuộc này, lúc bọn hắn ngưng tụ ra thần cách trở thành thần cũng đã từng xuất hiện!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ nói…Lâm Dịch rốt cục đã đốn ngộ ra điểm mấu chốt của Thiên đạo rồi sao, điểm quyết định, sắp ngưng tụ ra thần cách?

Không có ai biết, ngưng tụ thần cách là một chuyện rất khó khăn vượt ngoài sức tưởng tượng, nhất là trong quá trình này, nếu như bị người cắt đứt, thì muốn tiến lại vào trạng thái này, thật đúng là thiên khó vạn khó…

Mà Lâm Dịch hôm nay, nhưng lại ở bên chiến trường của Thần cấp, tiến nhập loại trạng thái này…là phúc hay họa? Không có ai biết.

Trên thực tế, hiện tại căn bản là cũng không có người nào nghĩ trong loại tình cảnh này, Lâm Dịch sẽ có thể tiến vào loại trạng thái này.

Chu Vân không nghĩ tới, Bàng Văn không nghĩ tới, Long Dương không nghĩ tới, nam nhân khôi ngô Thần cấp không nghĩ tới, Doanh Doanh không nghĩ tới…thậm chí ngay cả Hân Dao cũng không nghĩ tới!

Cho nên, chiến đấu vẫn tiếp tục như cũ!

- Sáu vạn năm, ngươi tiến bộ không ít a…

Trận chiến vẫn tiếp diễn kịch liệt như cũ, nhưng mà thanh âm của Chu Vân phảng phất như không bị chút ảnh hưởng nào, mặc dù là trong cơn sấm sét vẫn có thể nghe được rõ ràng, xa xa truyền tới.

- Hừ, ngươi cũng không tệ.

Thanh âm tức giận của Bàng Văn cũng đồng dạng vang lên.

Cũng khó trách Bàng Văn phẫn nộ…mắt thấy sắp đánh chết được người có Hổ Thần Chiến Văn, lại có một tên chạy tới phá hư chuyện tốt…mặc cho là ai, tâm tình nhất định cũng sẽ không tốt.

- Hổ Thần Chiến Văn, chỉ cần kẻ có được Hổ Thần Chiến Văn ngưng tụ ra thần cách, ngay sau đó đem linh hồn mình phong ấn trong Hổ Thần quyết, Bạch Hổ thần sẽ tỉnh lại. Mượn lực lượng của đối phương nhanh chóng phát triển, trong thời gian cực ngắn nhanh chóng khôi phục đỉnh phong công lực. Mà Hắc Long thần cũng sẽ vì Bạch Hổ thần thức tỉnh, từ trong hư không lần nữa trở về…cho đến lúc đó…nếu như Thanh Long thần đại nhân không kịp thức tỉnh lại thì, chỉ sợ sẽ vô cùng nguy hiểm!

Trong lòng Bàng Văn rất lo lắng, nghĩ đến tình cảnh năm xưa khi Bạch Hổ thần và Hắc Long thần bị người lấy đông hiếp ít giết chết lại lần nữa tỉnh lại, nhất định sẽ vô cùng phẫn nộ…nếu không có mấy vị đại nhân Thanh Long chống lại…vận mệnh mai sau có thể nghĩ được.

Đối với cường giả Thần cấp, Ngưng Thần kỳ như con sâu con kiến. Nhưng mà đối với những cấp bậc cuối cùng như Bạch Hổ, Hắc Long thần này…Thần cấp bình thường, cũng tựa như con sâu con kiến trước mặt mà thôi.

- Nhưng bây giờ Chu Vân thằng này lại ngăn ta lại, ta căn bản là không có cách đánh chết đối phương…thật sự là thất bại trong gang tấc, sớm biết như vậy thì lúc đầu cũng không cần phải bắt sống đối phương lấy Hổ Thần cư làm gì, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất giết chết đối phương!

Bàng Văn hiện tại có chút hối hận rồi, sở dĩ lúc ấy hắn không có trực tiếp giết chết đối phương, nguyên nhân rất lớn kỳ thật là vì Hổ Thần cư của đối phương…Tương truyền, Hổ Thần cư có lưu lại bí mật thành thần cuối cùng của Bạch Hổ thần đại nhân…bất quá bây giờ nghĩ lại thì đó cũng chỉ là những lời nói vô căn cứ.

Chung cực thần chính là lúc thiên địa hình thành, trong thiên đại thai nghén ra ra một đạo nguyên thủy chi khí mà thành, cần quái gì đến kinh nghiệm. Nếu muốn nói kinh nghiệm, e là những nguyên thủy chi khí kia rồi…nhưng mà ngày hôm nay thiên địa đã hình thành không biết bao nhiêu ức vạn năm, nguyên thủy chi khí sợ là đã sớm tan biến vô tung vô ảnh, ở đâu có thể tìm được nữa?

Vừa nghĩ đến đây, Bàng Văn âm thầm trách cứ mình quá mức tham lam, nếu như không phải bởi vì vật…kẻ có được Hổ Thần Chiến Văn này sớm đã chết rồi.

- Hỗn đản này…cứ dây dưa với hắn như vậy cũng không phải là cách. Khá tốt tên Lâm Dịch kia tạm thời còn không có khả năng ngưng tụ ra thần cách, chỉ có thể đợi sau này tìm cơ hội.

Bàng Văn suy nghĩ, dùng ánh mắt của hắn, không khó nhìn ra Lâm Dịch mặc dù không tệ, nhưng vẫn còn chênh lệch không nhỏ để ngưng tụ ra thần cách…hắn cũng thật không ngờ, bởi vì mình và Chu Vân đánh một trận, loại Thiên đạo thượng đẳng này lại bị Lâm Dịch quan sát được, hiện giờ đã tiến vào một loại trạng thái huyền diệu…nếu để cho hắn biết được, chỉ sợ hắn phải rầu đến thối ruột luôn rồi.

Vừa lúc đó, đột nhiên một thanh âm cực kì nghiêm chỉnh to rõ, nhưng mà lại xa xưa đến cực điểm chậm rãi vang lên!

- Đây là?

Trong lòng Bàng Văn kịch chấn, vội tách đối phương ra, ngẩng đầu nhìn về hướng đông! nguồn

Mà cùng lúc đó, đối thủ của hắn Chu Vân, trong nháy mắt sắc mặt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ, ngừng đánh nhau, nhìn về phía đông.

- Đây…đây là…

Khuôn mặt một mực treo một nụ cười lười nhác, nhưng vào giờ khắc này lại hiện lên vẻ nghiêm trọng. Chu Vân nhìn chằm chằm vào phương đông, nắm đấm chậm rãi nắm chặt lại.

1083. Chương 1189 -1191: Tứ Thần Thức Tỉnh! Đại Chiến, Sắp Xảy Ra!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1189-1191: Tứ thần thức tỉnh! Đại chiến, sắp xảy ra!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1191: Tứ thần thức tỉnh! Đại chiến, sắp xảy ra! (3)

- Phương đông…Thanh Long…

Cùng lúc đó, trận chiến giữa Ngụy Nhược và Long Dương, cũng bởi vì một tiếng long ngâm này mà ngừng lại.

Khóe miệng Ngụy Nhược nở một nụ cười, phảng phất như đã sớm biết việc này, nhìn về phía phương đông.

Mà sắc mặt Long Dương tại thời khắc này cũng trở nên cực kì nghiêm trọng.

- Thanh Long…

Tại thời khắc này, hầu như toàn bộ Thần cấp trên Thiên giới, đều dừng công việc mình đang làm lại, cùng hướng về phương đông.

Tây Bắc Thiên, trên bầu trời cao cao.

Vân Tinh, Sử Vũ, Phần Viêm ánh mắt của ba người đồng loạt nhìn về phương đông.

Con ngươi xinh đẹp tuyệt trần của Vân tinh mang theo một tia sầu lo, lẳng lặng nhìn về phương xa. Thật lâu sau đó hóa thành một hơi thở dài.

- Sáu vạn năm rồi…rốt cục, đã tới rồi sao?

- Thanh Long thức tỉnh, các thần khác…chắc cũng không xa nữa?

Phần Viêm một thân lửa đỏ, trên mặt mang theo một tia lạnh lùng nghiêm nghị.

Tựa hồ như là phụ họa lời hắn nói, sau một tiếng rồng ngâm trong trẻo kéo dài, là tiếng chim hót thanh đến cực điểm, vang lên từng hồi! Biểu tình Sử Vũ lập tức thay đổi, không khỏi mắng:

- Ngươi cái mỏ quạ đen này…

Phần Viêm nở nụ cười đắng chát, cũng không có tâm tư đùa giỡn với đối phương.

Mà chuyện này vẫn chưa xong, sau từng tiếng chim hót, là một tiếng kêu tựa như bò rống "Ùm…ụm bò…ò….

..nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, đó không phải là tiếng kêu của một con bò, mà là tiếng kêu của một trong ngũ đại chung cực thần Xà Quy Huyền Vũ!

Sau tiếng kêu của Huyền Vũ, tức thì là một tiếng long ngâm vang lên…trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên giới chỉ còn bốn thanh âm này liên tiếp vang lên.

- Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long…

Trong con ngươi băng lãnh của Vân Tinh mang theo một tia lo lắng:

- Bốn thần đều đã tỉnh…đại nhân, ngài…còn bao lâu nữa?

Hít sâu một hơi, Vân Tinh đứng lên.

- Xuất phát, Đông Nam Thiên!…Từ giờ trở đi, trước khi đại nhân chính thức thức tỉnh, chúng ta phải ở bên cạnh đại nhân một bước không rời. Dù là vẫn lạc!

Thân thể Sử Vũ và Phần Viêm đồng thời chấn động, lộ ra thần sắc kiên quyết.

…

Tây Phương Thiên, một gã tráng hán thân hình cao hơn ba mét, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phương đông. Ở phía sau hắn, là ba người có ấn ký phức tạp trên trán…hai nữ, một nam!

- Hắc Hổ đại ca, bốn thần đều đã thức tỉnh toàn bộ, chúng ta làm sao bây giờ?

Người nói chuyện, là một nữ tử trong đó. Nàng lớn lên làm cho người ta cảm giác thấy rất yêu mị, vóc người cao gầy làm cho đôi chân thật dài của nàng càng lộ ra vẻ mượt mà…đương nhiên, đó cũng không phải là trọng điểm.

Tráng hán khôi ngô kia nhìn thật lâu, hít sâu một hơi.

- Tiến về Tây Bắc Thiên, hội họp với mấy người Vân Tinh…Lần trước nàng đã truyền đến tin tức, đại nhân đã hiện thân, hôm nay đã đến Đông Nam Thiên, chúng ta muốn thề sống thề chết bảo vệ đại nhân! xem tại

- Vâng!

…

Đông Nam Thiên, chỗ ở của Hân Dao và Doanh Doanh.

Luôn thích nói giỡn Doanh Doanh, lúc này cũng lộ ra thần sắc nghiêm trọng, ngẩng đầu nhìn…lúc này, trong mắt của nàng phảng phất đã thấy được thân ảnh không ngừng giao thoa nhau của Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ và Hoàng Long rồi.

- Đều tỉnh dậy sao?…Đại chiến, muốn bắt đầu rồi…

Hân Dao thầm thì.

…

Trên mặt Bàng Văn lộ ra thần sắc mừng rỡ, thật lâu sau đó vẻ vui mừng trên mặt mới lui xuống, nhưng trong mắt vẫn không thể che giấu được.

Hắn nhìn Chu Vân, khóe miệng tràn ra một nụ cười lạnh:

- Chu Vân, cứ chờ đi, sống tốt mấy ngày cuối cùng này…đợi đến khi Thanh Long đại nhân thức tỉnh hoàn toàn, đó chính là Huyền Đông Thiên ta san bằng Đông Nam Thiên của ngươi! Ha ha ha…

Nụ cười tràn đầy sự vui mừng, thân hình của hắn cũng từ từ biến mất.

Chu Vân trầm mặc nhìn đối phương biến mất, thật lâu sau đó mới ngẩng đầu nhìn về không trung.

- Quả nhiên…không còn kịp rồi sao?

…

- Đã biết đại sự gì xảy ra chưa?

Ngụy Nhược nhìn xem Long Dương có chút ngốc trệ, trên miệng cũng nở một nụ cười như đang xem kịch hài.

- Xem ra ngươi đã không còn tâm tư đánh nhau nữa a? Vậy cứ như thế đi. Cáo từ.

Ngụy Nhược lại nở một nụ cười, thân hình, chậm rãi biến mất.

Mà lúc này, bọn bốn người Tả Thế đang đợi ở bên ngoài, căn bản là không rõ chuyện gì đã xảy ra…tứ đại thần một lần nữa thức tỉnh, chuyện như vậy chỉ có Thần cấp cường giả mới cảm ứng được. Mặc dù là cường giả Ngưng Thần kỳ, cũng không thể cảm ứng được chuyện gì đang xảy ra…thực lực của bọn hắn, thậm chí còn không đủ tư cách để biết rõ chuyện tình giữa ngũ thần chung cực này.

Không gian một hồi chấn động, Ngụy Nhược xuất hiện ở bên cạnh bọn hắn.

- Đại nhân!

Con mắt bọn bốn người Tả Thế lập tức sáng ngời.

- Có lời gì để sau hãy nói, rời đi trước.

Ngụy Nhược chỉ để lại một câu nói kia, ngân quang liền lập lòe quanh thân, bốn gã cường giả Ngưng Thần kỳ cũng biến mất tăm tích…

Trong một không gian bí mật, một đôi con ngươi màu đỏ như máu từ từ mở ra sau tiếng kêu của tứ thần.

Huyết sắc đại biểu áu tanh cùng bạo ngược. Nhưng mà, từ trong đôi mắt này, lại nhìn không thấy những tâm tình mặt trái này. Có chẳng qua là trầm ổn, tang thương cùng cơ trí.

- Tứ thần…ngày hôm nay rốt cục cũng đã đến. Cũng là lúc này rồi…

Thanh âm mang theo sự bất đắc dĩ chậm rãi vang lên, sau đó, tất cả đều yên tĩnh lại…

…

Toàn bộ Thần cấp cường giả trên Thiên giới, đều bởi vì tứ thần thức tỉnh mà có động tác. Đương nhiên, mấy nhà vui thì cũng có mấy nhà buồn. Ít nhất Đông Nam Thiên, Tây Bắc Thiên cùng Bắc Phương Thiên ba nhà này, là buồn đấy.

Nhưng mà hết thảy những điều này đối với Lâm Dịch đang lâm vào trong một loại cảnh giới kỳ diệu, tựa hồ như hoàn toàn không có quan hệ.

Trong cảnh giới huyền diệu kia, hàng tỉ Thiên đạo quỹ tích không ngừng diễn biến, mà khuôn mặt Lâm Dịch khi thì yên tĩnh, khi thì cuồng bạo, khi thì tràn đầy bá đạo, khi thì lại lộ vẻ bình thản…hai hào quang màu đỏ lam, cũng giống như cảm giác được sự diễn biến trong nội tâm Lâm Dịch mà không ngừng thăng hoa, biến hóa không ngớt!

Chỗ sâu nhất trong ý thức hải của Lâm Dịch, tinh liên màu trắng vẫn phun ra nuốt vào từng đợt băng tinh như cũ, mà ở trên tinh liên là linh hồn kim châu được bao quanh bởi một tầng lam sắc quang mang, lúc này cũng từ từ gia tăng tốc độ xoay tròn. Thời gian dần trôi qua, từng đạo Thiên đạo diễn biến không ngớt trong lòng Lâm Dịch, phảng phất như hàng tỉ sợi dây lụa dần dần bị linh hồn kim châu hấp dẫn, quấn quanh, tản mát ra nhiều màu quang mang khác nhau.

Chịu sự hấp dẫn của linh hồn kim châu, tinh thể tiểu kiếm phía dưới rõ ràng cũng dần hấp thu những khí tức Thiên đạo không ngừng đổ về linh hồn kim châu này, bắt đầu một quá trình lột xác không thể biết trước được.

Tất cả, diễn ra đâu vào đấy.

…

Lông mày Chu Vân chậm rãi nhíu lại, thân thể chậm rãi tiến về phía Lâm Dịch…Thân là một trong những cường giả tham dự Ngũ Thần biến, tự nhiên vô cùng rõ ràng chuyện tứ thần thức tỉnh đối với Huyền Đông Thiên có ý nghĩa như thế nào.

1084. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1192-1195: Phong vân hội tụ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Năm đó tam thần Thanh Long, Chu Tước, Hoàng Long ngủ say, nguyên nhân rất lớn là bởi vì họ bị Hắc Long thần đại nhân dùng bổn mạng Hắc Viêm đánh thương nặng thần hồn của họ. Hôm nay tứ thần thức tỉnh…chỉ sợ cái thứ nhất chịu sự trả thù, e là Huyền Đông Thiên này a?

Chu Vân lộ ra thần sắc đắng chát, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu thật sự tứ thần quy mô xâm chiếm, đó tuyệt đối là một tai họa thật lớn!

Thần cấp cường giả không cần phải nói, đây tuyệt đối là một kết cục hình thần câu diệt…Thần cấp cường giả ngang cấp khó có thể làm được, nhưng đối với Chung cực thần mà nói, Chu Vân thật sự không dám khẳng định thần cách của mình có thể chịu được sự tàn phá của họ hay không. Hơn nữa, cho dù có may mắn đến mức thần cách của mình không thể bị phá vỡ, mặc dù là Chung cực thần cũng không có cách nào hủy diệt…nhưng có thể đoán được, mặc dù là như vậy, cả đời này mình coi như đã xong.

Đối với chung cực thần mà nói, truy tìm thần cách của Thần cấp, e là cũng không phải việc khó khăn gì. Nếu như đem thần cách của mình ném vào trong hư không…việc này cùng với hình thần câu diệt, khác gì nhau chứ.

Mà ngoại trừ Thần cấp, đối với những người khác trên Thiên giới mà nói, lại càng không chỉ là một hồi tai nạn…nghẫm nghĩ lại, mặc dù là đối mặt với chung cực thần, nếu như đối phương muốn giết mình…, bất luận là ai đều sẽ phản kháng. Ít nhất Chu Vân không có khả năng đứng yên một chỗ cho đối phương giết…mà Thần cấp có lực lượng ra sao? Mạnh mẽ đến mức nào? Trận chiến này một khi diễn ra, mức độ tàn phá của nó là không thể diễn tả được.

Chu Vân rất rõ ràng, hôm nay hắn đại chiến một hồi với Bàng Văn, nhưng trên thực tế hai người đều có chỗ giữ lại…Ít nhất, bọn hắn đều không sử dụng Thiên đạo kỹ, đều không sử dụng bổn mạng thần khí của mình…mà uy lực của Thiên đạo kỹ và bổn mạng thần khí, xa xa vượt qua khỏi sự tàn phá lúc bọn họ sử dụng năng lượng và Thiên đạo bình thường…

- Chuyện gì đến cũng phải đến! truyện từ

Chu Vân thở dài một hơi, ngẩng đầu lên.

Hắn một lòng nghĩ đến chuyện tứ thần thức tỉnh, căn bản là không có tâm tư lưu ý đến sự tình trước người. Cho nên, đợi đến khi hắn ngẩng đầu, mới nhìn thấy Lâm Dịch đang lâm vào trong một loại cảnh giới kỳ diệu.

Biểu tình trên mặt hắn lập tức đơ lại, bất quá sau một lát, người luôn luôn trầm tĩnh như hắn, con mắt rõ ràng đột nhiên phát sáng, thậm chí mang theo một tia kích động!

- Rèn luyện Thiên đạo…là rèn luyện Thiên đạo!…Ha ha, ha ha ha…

Chu Vân ngơ ngác nhìn một hồi, sau đó phá lên cười, tâm trạng nặng nề vừa rồi thoáng cái đã bị ném lên tận chín tầng mây!

Ánh mắt hắn tràn đầy kích động nhìn Lâm Dịch, trong miệng thầm thì:

- Bàng Văn a…Bàng Văn…ngươi không ngờ được đâu? Bởi vì ngươi đại chiến một hồi với ta, nhưng lại làm cho Lâm Dịch đốn ngộ rồi…chỉ cần hắn thành công ngưng tụ ra thần cách, thì không bao lâu nữa, Bạch Hổ thần đại nhân liền có thể phục sinh rồi…mà Bạch Hổ thần đại nhân trở về thì Hắc Long thần đại nhân cũng sẽ trở về…Ngũ thần biến, năm đó tứ thần liên thủ tập kích Bạch Hổ thần đại nhân, nhưng vẫn bị Bạch Hổ thần đại nhân làm trọng thương ba người, giết đi một người…hôm nay Bạch Hổ thần đại nhân và Hắc Long thần đại nhân tỉnh lại mang theo sự phẫn nộ vài vạn năm nay…mặc dù là tứ thần, e là cũng không làm gì được? Ha ha…

Chu Vân phá lên cười, thanh âm vang tận chín tầng trời.

- Cười gì vậy? Không biết hiện tại tứ…

Đang lúc Chu Vân cất tiếng cười to, một thanh âm mang theo sự không kiên nhẫn và bực bội vang lên bên lỗ tai hắn. Nhưng mà lời con chưa nói hết, liền ngừng lại.

Chu Vân quay đầu lại, ở phía sau hắn, xuất hiện đúng là Long Dương.

Long Dương ngơ ngác nhìn Lâm Dịch đang ngồi xếp bằng ở ngoài mấy cây số, vốn là sững sờ, sau đó trong mắt cũng hiện lên thần sắc kinh hỉ:

- Rèn luyện Thiên đạo, ngưng tụ thần cách?…Lâm Dịch hắn cư nhiên ở vào tình trạng nguy cấp đốn ngộ sao? Ha ha ha…quả nhiên không hổ là người mà Bạch Hổ thần đại nhân chọn trúng! Ha ha ha…

Mới vừa rồi còn nói Chu Vân cười to, sau một khắc Long Dương cũng bạo phát một tràng…

Mà đến khi tiếng cười to của Long Dương qua đi, thì có ba luồng ngân quang lập lòe quanh thân hắn, ba người xuất hiện đúng là ba vị Thần cấp cường giả thấy được tình huống của Lâm Dịch thông qua mặt gương.

Hân Dao nhịn không được đi về phía trước vài bước, trên mặt lộ ra một tia kích động và vui vẻ…không có ai vui hơn so với nàng rồi. Trong suy nghĩ của người khác, Lâm Dịch là hóa thân của Bạch Hổ thần. Nhưng mà trong suy nghĩ của Hân Dao, hoặc là nói Lâm Phỉ, Lâm Dịch còn có một thân phận khác - đó là người yêu của nàng.

Bất kể nói như thế nào, người yêu của mình có thể đột phá trong tình trạng nguy cấp, kể gì đến Bạch Hổ thần hay Hắc Long thần, chỉ cần thực lực người yêu mình tăng lên, đã đủ làm cho nàng mở cờ trong bụng rồi.

Lông mi thật dài khẽ run, Hân Dao hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không ngừng biến đổi khí tức của Lâm Dịch…

Bên người Lâm Phỉ, Doanh Doanh cũng đang tò mò nhìn Lâm Dịch…nàng còn chưa từng có chính thức tiếp xúc với Lâm Dịch, nhiều nhất cũng chỉ là từng bái kiến trong mặt kính mà thôi, nhưng nàng đối với nam nhân có thể làm ột Thần cấp cường giả ưu tú như Hân Dao cũng phải động tâm thì hết sức tò mò.

Chu Vân hít sâu một hơi, biểu tình trên mặt cũng dần dần thu liễm, trở nên tỉnh táo lại, chậm rãi nói:

- Lâm Dịch ngưng tụ thần cách, quá trình này có thể dài có thể ngắn, nhưng trước lúc hắn thành công, bất luận việc gì quấy rầy đến hắn cũng có thể làm cho quá trình này thất bại…cho nên trong đoạn thời gian này, chúng ta phải làm tốt công tác bảo vệ hắn, không thể để cho hắn chịu chút quấy nhiễu nào.

Mấy người khác thân thể cũng khẽ run lên, sự kinh hỉ bởi vì Lâm Dịch ngưng tụ thần cách cũng dần dần thu liễm lại, không khỏi nhẹ gật đầu, biểu lộ nghiêm túc.

- Tuy tứ thần đã thức tỉnh, nhưng cũng phải có một quá trình…ta nghĩ trong đoạn thời gian này người của các Thiên khác sẽ không tới đây. Bất quá vì phòng ngừa vạn nhất, những ngày này chúng ta phải đề cao cảnh giác, nếu thật sự có người đến, bất kể như thế nào, cũng không thể để cho hắn đến gần người Lâm Dịch.

Long Dương cũng thu hồi thái độ tùy tiện thường ngày, biểu lộ dị thường nghiêm túc nói.

- Thế nhưng mà…

Doanh Doanh vẫn nhìn Lâm Dịch đột nhiên quay đầu lại, có chút bận tâm mà nói:

- Ta chỉ sợ mấy người kia sợ Lâm Dịch có thể đột phá trong quãng thời gian này mà chạy tới…tuy chỉ cần chúng ta lưu tâm, tổng vẫn có thể phát hiện bọn họ. Nhưng nếu có quá nhiều người tới…chúng ta cũng không thể phân thân được…

- Chắc có lẽ không.

Nam nhân khôi ngô nhăn lông mày lại lắc đầu, suy đoán:

- Dù sao hiện tại biết được Hổ Thần Chiến Văn hiện thế cũng chỉ có người Huyền Đông Thiên, các Thiên khác còn chưa biết. Mà hôm nay tứ thần thức tỉnh, chắc hẳn bọn họ sẽ có chút ít buông lỏng, ta cho rằng sẽ không có biến cố gì đâu…ta nghĩ những người kia còn chưa đến mức sẽ thông báo cho những Thiên khác.

1085. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1192-1195: Phong vân hội tụ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1193: Phong vân hội tụ (2)

Hân Dao khẽ nhíu lông mày một cái, sau đó nói:

- Mặc dù là thông tri cũng không có vấn đề gì…ta đây trở về Tây Bắc Thiên một chuyến, gọi đám người Vân Tinh tới. Còn có đám người Hắc Hổ ở Bắc Phương Thiên…thế lực của chúng ta cộng lại, cũng không tính là yếu. Ta nghĩ…vài ngày này, họ sẽ phái ra một hai người tới đây thám thính mà thôi, dù sao tứ thần thức tỉnh chuyện lớn như vậy, bọn họ không có khả năng dốc toàn bộ lực lượng được. nguồn

Nghe được lời nói của Hân Dao…, mấy người khác cũng nhẹ gật đầu…chung cực thần thức tỉnh là chuyện trọng yếu thế nào? Nếu như không có mấy cường giả Thần cấp bảo hộ, vậy kì quái. Cho nên các Thiên khác rất không có khả năng dốc toàn bộ lực lượng tới đây.

Dù sao, đoán chừng bọn họ cũng không thể nghĩ ra được Lâm Dịch sẽ bởi vì một trận chiến giữa Chu Vân và Bàng Văn mà đốn ngộ, dẫn đến rèn luyện Thiên đạo được.

Chu Vân khẽ gật đầu, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, nhưng sắc mặt lập tức thay đổi. Mấy người kia thần sắc cũng là hơi đổi…bất quá lập tức buông lỏng lại.

Hân Dao hơi chau lông mày lại một chút, lập tức thở dài một hơi:

- Xem ra, không cần chúng ta đi kêu, bọn hắn đều đã tới.

Vừa dứt lời, ngân quang quanh thân bỗng nhiên đại thính. Chỉ sau một lát, ở bên cạnh bọn họ, lại xuất hiện ba đạo thân hình.

Người cầm đầu, đúng là Vân Tinh!

Lúc Vân Tinh chứng kiến thấy cảnh Lâm Dịch lâm vào cảnh giới rèn luyện Thiên đạo, một đôi con mắt đen lập tức phát ra một tia tinh mang, thở dài một hơi thư thái.

- Vân Tinh, đã lâu không gặp.

Trên mặt Chu Vân nở một nụ cười, sau khi cười cười với Vân Tinh cũng gật gật đầu với Sử Vũ và Phần Viêm bên cạnh nàng.

- Chu Vân.

Vân Tinh cũng nghiêng đầu sang chỗ khác, lộ ra một nụ cười yếu ớt:

- Những ngày này, phiền toái các ngươi.

Nói xong, có chút khom người đối với các cường giả Thần cấp của Huyền Đông Thiên.

- Quá lời rồi.

Chu Vân nhẹ nhàng cười cười, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lâm Dịch:

- Tứ thần thức tỉnh, một trận đại chiến mới chắc hẳn rất nhanh sẽ được triển khai…đã cách sáu vạn năm, Huyền Đông Thiên chúng ta và Tây Bắc Thiên các người, lại kề vai chiến đấu rồi.

Vân Tinh khẽ gật đầu một cái, không nói gì thêm.

- Tinh tỷ, Hắc Hổ bọn hắn…

Hân Dao nhìn về phía Vân Tinh.

Vân Tinh khẽ cười một cái với nàng:

- Yên tâm đi, trước đó vài ngày ta đã thông báo cho bọn Hắc Hổ biết tin đại nhân hiện thân. Hôm nay tứ thần thức tỉnh, toàn bộ Thiên giới đều bị kinh động. Chắc hẳn Hắc Hổ bọn họ không bao lâu nữa cũng sẽ đi tới đây.

Hân Dao lúc này mới yên lòng lại, khẽ gật đầu, lại nhìn về hướng Lâm Dịch không nói gì thêm.

- Tốt rồi, từ giờ trở đi, chúng ta nhất định phải tập trung tinh thần cao độ. Lâm Dịch có thể thành thần hay không, có liên hệ rất lớn đến Đông Nam Thiên, Tây Bắc Thiên và Tây Phương Thiên, không thể ra chút sai lầm nào.

Chu Vân hít sâu một hơi, chậm rãi nói. Các thần khác đều khẽ gật đầu, ánh mắt hướng về phía Lâm Dịch nhìn lại…

Cùng lúc đó.

Huyền Đông Thiên, Thanh Long Bảo.

Trên không trung cách Thanh Long Bảo hơn một trăm triệu km đang có sáu gã cường giả đợi ở đó.

Từng tiếng long ngâm trong veo xa xưa, truyền ra từ những ngọn núi cao lớn ẩn trong mây mờ. Thanh âm này xa xưa mà mạnh mẽ, phảng phất như từ trong hằng cổ, xuyên qua thời gian loạn lưu mà truyền đến nay, vang vọng khắp toàn bộ Thiên giới.

Trên phía chân trời, một hư ảnh cự long vô cùng cao lớn hầu như chiếm trọn bầu trời, xoay quanh ở trên, nương theo tiếng long ngâm xa xưa, cả người uốn khúc theo. Một cổ khí thế mênh mông mà thâm trầm, bộc lộ ra từ trong ảo ảnh này, rung động nhân tâm.

Bàng Văn, Ngụy Nhược cùng với một nam hai nữ khác, năm tên cường giả Thần cấp, hôm nay đều tụ tập ở đây nhìn xem cự long không ngừng phun ra nuốt vào sương mù trên không trung, sâu trong đôi mắt đều lộ ra vẻ mong đợi.

- Đã chờ sáu vạn năm, rốt cục cũng đợi được tới ngày hôm nay.

Một nữ Thần cấp đứng ở bên cạnh Bàng Văn, dáng người nàng cực kỳ kinh người, một bộ váy dài đen nhánh bao quanh những đường cong lả lướt, điều này làm cho nàng thoạt nhìn có một loại mỹ cảm thần bí.

Ánh mắt của nàng nhìn xem ảo ảnh Thanh Long trên không trung thầm thì:

- Tây Bắc Thiên…Vân Tinh…chờ ta một chút nữa thôi. Không bao lâu nữa, ta đã có thể báo mối thù năm đó rồi. Hôm nay tứ thần đại nhân đã thức tỉnh, mặc dù kẻ có được tinh huyết Hổ Thần có tiến nhập giai

đoạn ngưng tụ thần cách vào lúc này, cũng không có cách gì bổ cứu rồi. Lúc này đây, ta xem còn ai có thể cứu được ngươi!

Nghĩ như vậy, hai tròng mắt của nàng bắn ra một tia hận thù thật sâu. Bàn tay trắng như ngọc vô thức sờ lên khuôn mặt trắng mịn của mình, một cổ khí tức thâm trầm mà cường đại không quá ổn định bay lên từ người nàng, tựa hồ như đang lâm vào trong cừu hận trong hồi ức.

Bàng Văn và Ngụy Nhược bị nữ nhân bên cạnh kinh động, kinh ngạc nhìn nàng một cái. Gặp thần sắc cừu hận của nàng, lập tức nhìn nhau bất đắc dĩ cười khổ.

- Năm đó chúng ta giết lên Tây Bắc Thiên, Lam Phượng đối chiến với Vân Tinh, trong tình trạng nguy cấp, lại bị Bạch Hổ đánh một chiêu lên mặt…điều này làm cho nàng phải một lần nữa tu hành vài vạn năm, mới khôi phục được thân phận Thần cấp. Phần thù hận này cũng bị nàng dời lên trên người Vân Tinh…

Ngụy Nhược thấp giọng nói với Bàng Văn. Bàng Văn cười khổ gật đầu nói:

- Lam Phượng yêu nhất là cái đẹp, năm đó Bạch Hổ thần đánh một phát bể cả cái đầu của nàng, điều này tạo thành đả kích rất lớn đối với nàng. Tìm Bạch Hổ thần báo thù đương nhiên là không có hy vọng rồi, chỉ có thể đổ lên trên người Vân Tinh mà thôi.

Ngụy Nhược nhẹ gật đầu, đột nhiên thấp giọng cười nói:

- Đúng rồi, năm đó ngươi bị Chu Vân chém ngang lưng…

Bàng Văn biểu lộ có chút cứng lại, liền lộ ra một tia hận ý:

- Thù này không cần ngươi nhắc ta cũng biết…Hắc Long thần biết được tin tức, mang theo toàn bộ người Đông Nam Thiên đánh đến đây, ta nhất thời vô ý, bị Chu Vân đánh lén…Lúc này đây, nhất định phải báo mối thù một đao năm đó!

Cường giả Thần cấp sẽ không vẫn lạc hoàn toàn, nhưng nếu như bị đánh chết một lần, thì một lần nữa tu hành cũng phải tốn mấy ngàn năm thậm chí trên vạn năm mới có thể trở lại thân phận Thần cấp, là ai thì chỉ sợ cũng sẽ không thoải mái. Có cừu oán, tự nhiên là phải báo rồi.

Thật giống như Hân Dao năm đó, cũng là vẫn lạc đấy.

Có thể nói, hôm nay Thiên giới đã hoàn toàn chia làm hai phe cánh. Một mặt là Đông Nam Thiên, Tây Bắc Thiên, Bắc Phương Thiên ba Thiên này dùng Bạch Hổ thần và Hắc Long thần làm người cầm đầu. Còn năm Thiên kia thì dùng tứ thần còn lại cầm đầu. Cách một dãy Bạo Loạn Tinh Hải xa xa giằng co. Thành viên của hai bên đều có tâm tình cừu hận cực kỳ mãnh liệt. Một khi đại chiến bộc phát, có thể tưởng tượng nó sẽ diễn ra khốc liệt đến thế nào.

Mà hôm này tuy Bạch Hổ thần và Hắc Long thần còn chưa thấy tung tích, mà mặt khác tứ thần đã bắt đầu thức tỉnh…Đứng ở Huyền Đông Thiên bên này tự nhiên là xem cuộc chiến này bên mình thắng chắc.

1086. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1192-1195: Phong vân hội tụ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1194: Phong vân hội tụ (3)

Ngụy Nhược khẽ cười cười, sau đó lại nhíu mày một cái rồi hỏi:

- Ngươi đã thấy kẻ có được Hổ Thần Chiến Văn kia chưa?

Nhắc tới Lâm Dịch, Bàng Văn có chút ngơ ngác một chút, sau đó chậm rãi gật đầu nói:

- Ừ, ta đã thấy rồi…lúc sắp giết được hắn, thì Chu Vân lại nửa đường giết đi ra.

- Cảm giác người nọ thế nào?

Ngụy Nhược có chút ít tò mò hỏi.

Sắc mặt Bàng Văn thoáng có chút trầm xuống, sau khi suy nghĩ một chút mới nói:

- Rất tốt, mặc dù là đối thủ, mặc dù chỉ là một Ngưng Thần kỳ…nhưng bất kể là tâm trí hay thực lực, đều không kém…bất quá cái này cũng là bình thường, không có một ít tâm trí và thực lực, Bạch Hổ thần cũng không có khả năng chọn trúng hắn.

Ngụy Nhược có chút nhíu mày…có thể làm cho người cao ngạo như Bàng Văn đánh giá như vậy, người này chỉ sợ là hoàn toàn không đơn giản.

- Nói hắn được Bạch Hổ thần chọn trúng, không bằng nói là Huyết Hổ chọn trúng hắn a…

Ngay vào lúc này, một mực không có mở miệng nói chuyện, một nam Thần cấp khác đứng ở bên cạnh họ lạnh nhạt mở miệng nói.

Nam nhân này dáng người cao gầy mà cân xứng, tướng mạo tuấn mỹ. Kỳ lạ nhất là, tóc của hắn là một màu tím quỷ dị, rủ xuống ngang vai, nhìn qua rất là yêu dị. Một đôi đồng tử cũng là màu tím quỷ dị.

Khóe miệng nam nhân có chút chau lên mà nói:

- Năm đó Bạch Hổ sủng ái nhất không ai khác chính là Huyết Hổ…Nghe nói Huyết Hổ là Thần cấp đầu tiên đi theo bên người Bạch Hổ, thời gian thành thần khoảng chừng mấy trăm vạn năm, thực lực sâu không lường được. Năm đó vào lúc chiến đấu, hắn thậm chí tiếp được đại nhân một chiêu mà chưa chết. Mãi cho đến lúc Bạch Hổ và Hắc Long đều bị giết chết, hắn mới bị đại nhân dùng sức lực bộc phát cuối cùng đánh chết…ta đoán chừng Bạch Hổ thần và Hắc Long thần sở dĩ có cơ hội phục sinh, nguyên nhân rất lớn đều có quan hệ với hắn.

Bàng Văn và Ngụy Nhược khẽ nhíu mày, nhìn về phía thanh niên tóc dài màu tím kia.

Thanh niên tóc tím có chút ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Hắn đi theo Bạch Hổ thần nhiều năm, sợ là sớm đã biết Nguyên Thủy chi khí ở chỗ nào rồi.

Bàng Văn và Ngụy Nhược nghe được lời ấy liền kinh hãi.

- Nguyên Thủy chi khí? Thứ này không phải là đã sớm biến mất rồi hay sao?

Bàng Văn không dám tin nhìn xem thanh niên tóc tím.

Thanh niên tóc tím khẽ lắc đầu, đôi lông mày mảnh khảnh tú khí có chút nhăn lại chậm rãi nói:

- Không nhất định…nguyên thủy chi khí chính là khí hỗn độn lúc thế giới này thành hình, có thể nói là tổ tiên của sinh mệnh. Tuy đã trải qua hơn trăm triệu năm, có thể đã biến mất…nhưng đó chỉ là có thể mà thôi. Ở chỗ nào có Nguyên thủy chi khí thì ai mà biết được.

Ngụy Nhược nhíu mày nói:

- Loại chuyện này, ngươi làm sao mà biết được?

Thanh niên tóc tím nhìn hắn một cái, lập tức lại quay đầu nhìn về phía ảo ảnh Thanh Long trên không trung:

- Chính là đại nhân năm đó vô tình để lộ ra.

- Đại nhân?

Bàng Văn và Ngụy Nhược có chút chấn động, nhìn về ảo ảnh Thanh Long trên không trung…ảo ảnh kia vẫn tung bay không ngừng, nhìn qua giống như đang hô hấp. Long ngâm to rõ vẫn tiếp tục như cũ.

Bàng Văn nhìn ra ngoài một hồi lâu về sau mới thở dài một hơi, chậm rãi nói:

- Nói như vậy, nguyên thủy chi khí có tồn tại hay không, chỉ có ngũ thần biết?

Thanh niên tóc tím khẽ lắc đầu nói:

- Nói đúng ra…nguyên thủy chi khí tồn tại, chỉ sợ cũng chỉ có một người là Bạch Hổ biết được mà thôi.

Toàn thân Bàng Văn và Ngụy Nhược lại lần nữa run lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía thanh niên tóc tím.

- Ngươi nói là…Ngũ Thần biến năm đó…

Thanh niên tóc tím đột nhiên cười ha hả nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, chuyện của đại nhân là những người như chúng ta có thể phỏng đoán được hay sao?…Nguyên thủy chi khí chính là một ngụm khí hỗn độn trước lúc thế giới này thành hình, trong đó ẩn chứa toàn bộ Thiên đạo diễn biến nên thế giới này. Ai có thể đạt được nó, rất có thể lập tức trở thành tồn tại chí cao vô thượng của toàn bộ thế giới này, thậm chí siêu thoát đến thế giới khác cũng không biết chừng…

Nói tới chỗ này, thanh niên tóc tím liền không hề lên tiếng. Mà Bàng Văn và Ngụy Nhược lại đã hoàn toàn ngây người, bộ dạng ngây ngốc, không biết đang suy nghĩ chuyện gì…

…

Thời gian lặng yên trôi qua. Mỗi ngày đều có thanh âm của tứ thần liên tiếp vang lên, đập vào lồng ngực của các cường giả Thần cấp. Nhất là đối với các Thần cấp của Đông Nam Thiên, Tây Bắc Thiên và Bắc Phương Thiên.

Lâm Dịch vẫn lâm vào trạng thái huyền diệu này như cũ, cũng không biết đến lúc nào mới có thể ngưng tụ ra thần cách.

Hắc Hổ và bốn gã Thần cấp cường giả của Bắc Phương Phương Thiên cũng đã chạy đến Đông Nam Thiên vào vài ngày trước.

- Dựa theo tốc độ này, cũng không biết có thể vượt qua hay không.

Long Dương nhìn xem Lâm Dịch ngồi xếp bằng trên không trung, hai sắc đỏ lam không ngừng vờn quanh thân trong gương, biểu lộ có chút lo lắng.

Hôm nay, đã là ngày thứ hai mươi ba lúc hắn bắt đầu nhập định!

Các cường giả Thần cấp tự nhiên là không dám dễ dàng chạy đến bên người Lâm Dịch…đầu tiên là lo lắng quấy rầy hắn ngưng tụ thần cách, thứ hai, cũng là bởi vì lo lắng sự hiện hữu của bọn hắn, bị các cường giả Thần cấp khác cảm ứng được, dẫn đến chuyện phát hiện ra Lâm Dịch. Cho nên, bọn hắn chỉ có thể ở chỗ cách đó mấy vạn tỉ km, thông qua mặt kính đến quan sát tình huống của Lâm Dịch.

Bất quá đối với cường giả Thần cấp mà nói, đến bên người Lâm Dịch chẳng qua là chuyện trong nháy mắt mà thôi. Khoảng cách cũng không phải vấn đề gì

- Năm đó lúc ta ngưng tụ thần cách, hao tốn gần mấy trăm năm mới coi như là làm xong toàn bộ…Bởi vì Lâm Dịch có được Hổ thần Chiến Văn, bên trong Hổ Thần Chiến Văn vốn có được cảm ngộ Thiên đạo của đại nhân, cho nên tốc độ của hắn tất nhiên là không nên dài như vậy…Nhưng cụ thể phải dài đến chừng nào, cũng không người nào biết.

Chu Vân hơi khẽ cau mày, trong mắt cũng có chút bận tâm.

- Tứ thần thức tỉnh cần phải có thời gian, ta đánh giá cũng phải tầm bốn mươi chín ngày mới được, hôm nay đã qua hai mươi ba ngày…Nếu như trong vòng mười ngày tới Lâm Dịch còn chưa ngưng tụ thần cách thành công, chỉ sợ không còn kịp nữa rồi.

Trong mắt Vân Tinh cũng bịt kín một tầng lo lắng.

Đứng ở đây, đều là kẻ có được tánh mạng vô tận, có thể nói là một tồn tại bất tử bất diệt. Đối với bọn họ mà nói, vài vạn năm, mấy chục vạn năm, cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Nhưng mà, trong hai mươi ngày ngắn ngủi này, họ cảm thấy còn dài hơn so với hai chục vạn năm.

Vân Tinh lẳng lặng xem trong chốc lát, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hân Dao:

- Hân Dao, ngươi nói ngươi từng thấy Huyết Hổ…hắn hiện tại ở đâu?

Hân Dao có chút sửng sốt một chút, sau đó lấy lại tinh thần, chân mày lá liễu hơi cau lại đáp:

- Ừ, ta gặp hắn tại vị diện Gia Nhĩ Ba Tư…hắn ở nơi đó mở ra một không gian mới, nếu như không phải ta tiến nhập vào trong đó, chỉ sợ cũng không cảm ứng được. Có điều ta đã trở về chỗ đó lần nữa, phát hiện không gian kia đã không còn nữa. không biết hắn đi chỗ nào rồi?

1087. Chương 1192 -1195: Phong Vân Hội Tụ

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1192-1195: Phong vân hội tụ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1195: Phong vân hội tụ (4)

- Huyết Hổ còn sống?

Sử Vũ và Phần Viêm cũng không khỏi nao nao, nhìn về phía Hân Dao.

Tây Bắc Thiên tổng cộng có sáu vị cường giả Thần cấp, trong đó kể cả Vân Tinh, Hân Dao, Sử Vũ, Phần Viêm cùng với Khương Như đã vẫn lạc, còn lại một người đó chính là Huyết Hổ trong miệng bọn họ.

Ngày đó Hân Dao ở vị diện Gia Nhĩ Ba Tư nhìn thấy người quen kia, cũng chính là vị Thần cấp Huyết Hổ…cũng chính bởi vì có quan hệ đến hắn, Hân Dao mới có thể yên tâm tới Đông Nam Thiên tìm đám người Thần cấp Long Dương.

Mà trước lúc Hân Dao tìm tới Đông Nam Thiên đã được Thần Cấp ở đây đem tin tức này nói cho Hân Dao…chẳng qua là Hân Dao cũng không có đề cập chuyện này với mấy người khác mà thôi.

Nghe được câu hỏi của Sử Vũ và Phần Viêm, Hân Dao khẽ gật đầu nói:

- Ừ, Huyết Hổ còn sống…hắn nói cho ta biết, năm đó đại nhân đại chiến với tứ thần khác, lo lắng nó lan đến chỗ chúng ta, cho nên trốn đi rất xa, hắn cũng đi theo tới đây. Cuối cùng lúc Hắc Long thần đồng quy vu tận với đám người Thanh Long, hắn cũng bị trọng thương, cuối cùng vẫn lạc. Nhưng chính là vào lúc đó, hai người Bạch Hổ đại nhân cùng Hắc Long đại nhân tưởng như đã bể nát thần hồn vậy mà lại cứu trợ hắn. Vào lúc mấy vạn năm trước hắn cũng đã ngưng tụ ra thần cách, nhưng hắn biết nếu như mình xuất hiện, người của các Thiên khác rất nhanh sẽ tìm tới tận cửa. Cho nên hắn mới ở vị diện Gia Nhĩ Ba Tư mở một không gian mới, ở chỗ đó ngưng tụ thần cách, nhưng không bị Thiên giới cảm ứng được, do đó mới lừa dối thành công.

Trong mắt Sử Vũ và Phần Viêm lập tức bộc lộ ra sự vui mừng, vui vẻ nói:

- Nói như vậy, Huyết Hổ thật sự còn chưa chết…

Nghĩ tới đây, không khỏi vui vẻ bật cười.

Huyết Hổ cùng bọn họ quan hệ không tệ. Năm đó Huyết Hổ cùng đi với Bạch Hổ đại nhân ra ngoài, cuối cùng vẫn lạc, bọn hắn đều cho rằng thần cách của hắn đã tiêu tan trong trận chiến này, không nghĩ tới hắn rõ ràng còn chưa chết, nhưng đã ngưng tụ lại thần cách.

Hảo hữu nhiều năm phục sinh, chuyện này rất đáng để vui vẻ.

- Khó trách vị diện Gia Nhĩ Ba Tư có nhiều hổ hình Chiến Văn như vậy, thì ra là do Huyết Hổ huynh năm đó dẫn đi.

Long Dương nhận được hồi báo của Kỳ Dương, tự nhiên biết rõ một số chuyện trong vị diện Gia Nhĩ Ba Tư, nói thí dụ như cổ văn…

- Ừ, đích thật là do Huyết Hổ dẫn đi.

Hân Dao khẽ gật đầu:

- Tông phái mà hắn trọng sinh, chính là Thanh Nguyên Kiếm tông lúc trước giờ đã bị Bách Nguyên tông chiếm lĩnh. Hắn ở đấy tiến vào Ngưng Thần kỳ, trí nhớ khôi phục, cho nên tìm một vị diện nhỏ ngay tại Thanh Nguyên Kiếm tông, tiến nhập vào trong đó.

- Nói như vậy, năm đó Huyết Hổ trực tiếp dùng lực lượng của thần cách do chính mình ngưng tụ ra, trực tiếp thức tỉnh Bạch Hổ thần và Hắc Long thần là được rồi? Vì sao còn phải mượn tay của Lâm Dịch chứ?

Chu Vân nghe được điểm đáng ngờ.

Hân Dao bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Lúc đó ta cũng hỏi hắn vấn đề này, nhưng hắn nói vấn đề này tạm thời vẫn không thể để lộ ra.

Chu Vân có chút sửng sốt một chút, lập tức bất đắc dĩ lắc lắc đầu, không nói gì thêm.

- Vậy thì rốt cục Huyết Hổ đã chạy đến chỗ nào rồi? Mặc dù là hắn ở vị diện Gia Nhĩ Ba Tư, nhưng tứ đại chung cực thần thức tỉnh, với tư cách là cường giả Thần cấp thì đều có thể cảm ứng được. Vì sao hắn vẫn còn chưa chịu hiện thân chứ?

Long Dương có chút nghi ngờ hỏi.

Lông mày Vân Tinh có chút nhíu lại, nhìn xem Lâm Dịch trong mặt gương, thật lâu sau đó lắc đầu thở dài:

- Điều này…tuy còn không rõ lắm, nhưng chắc là hắn có tính toán của mình a.

- So với chuyện Huyết Hổ đại ca khi nào đến…chuyện bây giờ chúng ta gặp phải chỉ sợ là quan trọng hơn a?

Doanh Doanh nãy giờ một mực không nói chuyện đột nhiên mở miệng.

Tất cả mọi người hơi sửng sờ, lập tức bất đắc dĩ gật đầu cười khổ.

- Hiện tại cái gì chúng ta cũng không thể làm, chuyện có thể làm duy nhất là…chính là đợi.

…

Sâu trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Đây là một mảnh địa vực mông lung, trên bầu trời vĩnh viễn là một màu đen như mực, màu tím điện xà điên cuồng kêu gào xé rách toàn bộ bầu trời! Làm bạn với điện xà màu tím, còn có một loại điện mang màu bạc…điện mang màu bạc này cũng không dễ chọc, sự hiện hữu của nó nói rõ không gian chỗ này cực kỳ không ổn định…Mặc dù là không gian loạn lưu, cũng không có chuyện không ổn định như vậy. Tùy thời đều có thể tan vỡ…

Mặc dù là cường giả Thần cấp, trực diện đối đầu với một điện mang màu bạc như vậy, cũng chỉ có một đường vẫn lạc…thậm chí ngay cả thần cách đều không có cơ hội rời đi, cũng sẽ bị điện mang màu bạc này đưa vào trong hư không.

Đây mới thực là cấm địa…mặc dù cường giả Thần cấp, cũng không có mấy người nguyện ý tới nơi này chịu chết.

Nước biển màu đen không ngừng cuộn sóng, như mực phủ lên bầu trời, thiên lôi gào thét, tia chớp chói mắt…tạo thành một cấm địa chính thức đến cường giả Thần cấp cũng phải kinh sợ!

Nhưng mà, trong cấm địa chính thức này, hôm nay lại có một đạo thân hình đang cẩn thận từng li từng tí phi hành về phía trước.

- Tạch...!

Cũng lúc đó, một đạo điện mang màu bac dùng tốc độ nhanh như chớp, đánh thẳng xuống từ không trung! Đạo thân ảnh kia khẽ run lên, lập tức biến mất tại chỗ. Tia chớp rơi thẳng xuống mặt biển, bọt nước mãnh liệt văng lên, điện mang màu bạc đánh thẳng xuống dưới, cứ như vậy im ắng biến mất!

- Hô...

Đôi con ngươi huyết sắc lộ ra một tia thở dài, thầm thì:

- Không hổ là nguyên thủy chi lôi, là lực lượng có thể bổ ra cả thiên địa, quả nhiên là khó có thể chống cự.

Điều chỉnh lại tâm tình của mình, trong con ngươi huyết sắc lúc này mới khôi phục lại sắc thái trầm tĩnh, hắn có chút quay đầu lại, hít một hơi thật sâu:

- Chỉ còn 24 ngày, phải chạy nhanh...

Nghĩ tới đây, hắn lại hít sâu một hơi, liếc nhìn bầu trời rộng lớn phía xa xa, thân hình lại lần nữa chậm rãi bay về phía trước...

...

Thời gian, đó là pháp tắc mạnh nhất trên thế giới, không có bất kỳ người nào có thể khống chế hay là sử dụng. Mặc dù là chung cực thần cũng không có được khả năng này.

Bất kể là vội vàng, chờ mong, hay là lo lắng, sầu lo, Thần cấp cũng tốt, không phải Thần cấp cũng thế...thời gian đều dùng tốc độ đặc biệt của nó, hoặc chậm chạp hoặc trôi qua gấp gáp. Bắt không được, cũng lưu không được.

Bốn mươi chín ngày, cũng chỉ còn ba ngày nữa thôi!

Những ngày này, tiếng kêu của tứ thần ngày càng diễn ra kịch liệt, hôm nay trong tai của tất cả Thần cấp, tiếng kêu đó hoặc là tiếng kêu làm cho người ta thư thái hoặc là làm cho người ta vội vàng xao động.

Đương nhiên, chờ mong và thư thái, tự nhiên là trừ ra Tây Phương Thiên, Tây Bắc Thiên cùng Huyền Đông Thiên ba Thiên này.

Những ngày này, ánh mắt của bọn họ hầu như đều đặt ở trên người Lâm Dịch.

Vốn hai sắc đỏ lam luôn vờn quanh Lâm Dịch, giờ đã hợp thành một mảnh, bao lại cả người hắn. Màn hào quang kia thoạt nhìn giống như nước chảy rất xinh đẹp. Màu đỏ xen lẫn màu lam phân biệt nhau rõ ràng, tựa như mộng ảo.

1088. Chương 1196 -1197: Nguyên Thủy Chi Khí, Ngũ Thần Biến Nguyên Do.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1196-1197: Nguyên Thủy chi khí, Ngũ Thần biến nguyên do.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Mà Lâm Dịch trong đó, khí chất trên mặt ngày hôm nay đã không cải biến nhanh chóng như trước nữa. Chợt nhìn qua, khí chất của hắn tựa hồ không khác gì trước lúc tiến vào cảnh giới huyền diệu, nhưng nhìn kỹ, thì lại thấy có một chút khác biệt...Nhưng mà, đến tột cùng là khác ở chỗ nào, lại không có ai có thể nói inh bạch.

Hắn vẫn lẳng lặng xếp bằng trên không trung như cũ…khuôn mặt của hắn an hòa mà bình tĩnh, thậm chí mơ hồ phủ lên một nụ cười khuây khỏa. Hắn tựa hồ như đang hưởng thụ loại cảm ngộ này, do đó mới không ngừng lột xác.

- Cứ tiếp tục như vậy, e là không kịp mất rồi.

Chu Vân chăm chú cau mày, biểu lộ ra vẻ lo lắng.

- Ba ngày…ta e là chúng ta đã không còn cơ hội, mặc dù bây giờ hắn có lập tức ngưng tụ ra thần cách, chỉ sợ cũng không cách nào kịp thức tỉnh Bạch Hổ thần và Hắc Long thần…Đông Nam Thiên, Tây Bắc Thiên, Bắc Phương Thiên…đã xong rồi.

Sử Vũ biểu tình đắng chát nhìn xem Lâm Dịch mơ hồ mang theo dáng tươi cười, trong lòng rõ ràng lại có chút hâm mộ.

Chỉ có cường giả Thần cấp mới có thể cảm ứng được tứ thần thức tỉnh. Với tư cách là cường giả Ngưng Thần kỳ, chỉ còn hạnh phúc hơn họ a? Ít nhất cũng không phải chịu loại giày vò vô hình này.

Bọn họ đều là cường giả Thần cấp, ở Thiên giới này muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Bất luận kẻ nào ở trước mặt bọn họ, đều chỉ như con kiến mà thôi. Nhưng mà, hôm này bọn hắn lại phải thừa nhận cái cảm giác muốn làm nhưng bất lực này, thật là khó chịu.

- Cứ tiếp tục chờ đợi với hắn như vậy, chẳng bằng trực tiếp giết đến tận cửa! Xem xem có thể phá hủy kế hoạch thức tỉnh của những tên đáng ghét kia không!

Sau lưng Hắc Hổ là một gã Thần cấp đột nhiên hất tay, lớn tiếng hô.

Sắc mặt Hắc Hổ có chút trầm xuống, liếc mắt quát:

- Hồ đồ! Tứ đại chung cực thần thức tỉnh, há là những người như chúng ta có thể phá hư được? Không nói đến mấy tên gia hỏa của các Thiên kia, chỉ cần chúng ta công kích thì sự phản kích vô ý thức từ tứ thần kia cũng đã đủ để chúng ta vẫn lạc rồi!

- Vậy thì sao chứ?

Vị Thần cấp kia không phục nói: xem tại

- Chẳng lẽ cứ ở chỗ này chờ chết sao? Cứ tiếp tục như vậy, chẳng bằng hiện tại tiến lên, có thể giết được tên nào thì lãi tên đó! Cho dù có vẫn lạc, ít nhất tứ thần còn chưa thức tỉnh, thì không cách nào tập trung được thần cách của chúng ta…cùng lắm thì lúc đó học theo Huyết Hổ, tìm một tiểu vị diện, sau khi ngưng tụ ra thần cách liền quay lại báo thù, chẳng phải là tốt hơn sao?

Cường giả Thần cấp này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây người, ý chí lập tức nổi lên.

Hoàn toàn chính xác, chỉ cần linh hồn tứ đại thần còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, bọn hắn liền không cách nào khóa chặt thần cách của mình. Cho đến lúc đó, mặc dù là vẫn lạc, ít nhất cũng có thể bảo trụ mạng của mình. Sau đó lại tìm một vị diện bí mật, vụng trộm ngưng tụ thần cách…chỉ cần bảo trụ được thần cách, Bạch Hổ thần đại nhân nhất định có thể tỉnh lại được, làm vậy, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?

- Quả thực là nói hươu nói vượn!

Hắc Hổ lại lần nữa cả giận nói, có người trực diện nói:

- Chẳng lẽ ngươi để cho chúng ta làm người nhát gan sợ chết sao? Loại hành vi này, cùng đào binh có gì khác nhau?

Người nọ cũng không chút e dè nói:

- Đây là ngộ biến tùng quyền! Nếu không, nguyên một đám người chúng ta ngây ngốc chờ ở chỗ này căn bản là không có một chút cơ hội nào, sau đó lại để cho tứ thần tới tiêu diệt hoàn toàn…đây là cử chỉ của mãng phu!

- Cử chỉ của mãng phu?

Hắc Hổ hừ lạnh một tiếng, toàn bộ không gian phảng phất như đều run lên, hắn trừng mắt lên nói:

- Không nên khinh thường tứ thần. Cứ cho là lúc đầu họ tìm không thấy thần cách của ngươi, nhưng khi ngươi một lần nữa chuyển thế thì lực lượng của họ sớm đã khôi phục đến đỉnh phong…Ngươi cho rằng chỉ ngươi nghĩ được điều này? Thanh Long Bảo vì sao phải đánh một cái vị diện nho nhỏ? Rất có thể là bởi vì họ phát hiện Huyết Hổ ẩn náu ở đó? Trước lúc tứ thần thức tỉnh đã có thể điều tra ra được việc này, ngươi cho rằng lúc tứ thần khôi phục đến đỉnh phong tìm không thấy sao?

Người kia nhất thời có chút nghẹn họng, Hắc Hổ lại nói:

- Cách làm như vậy, chẳng qua là có thể kéo dài hơi tàn thêm một chút mà thôi, căn bản chưa nói gì tới ngộ biến tùng quyền! Hơn nữa hiện giờ Lâm Dịch đã bại lộ tung tích, đợi đến lúc tứ thần khôi phục, cái thứ nhất tìm, chỉ sợ sẽ là những người có được Hổ thần Chiến Văn này! Đến lúc đó Lâm Dịch chết đi, hắn lại không có bất kỳ huyết mạch nào được lưu lại…ngươi nói, đại nhân còn có cơ hội phục sinh sao?

Người nọ hoàn toàn tắt tiếng, cúi đầu xuống, không cam lòng mà nói:

- Chẳng lẽ cứ chờ như vậy? Chờ đối phương tới lấy tính mạng của chúng ta? Sau đó nhốt vĩnh viễn thần cách của chúng ta?

Tâm tình tức giận của Hắc Hổ sau khi phát tiết cũng chậm rãi bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn về Lâm Dịch ở phía ngoài:

- Tuy ta còn chưa tiếp xúc với hắn, nhưng nếu đại nhân đã lựa chọn, ta tin rằng hắn sẽ không làm cho chúng ta thất vọng. So với đợi vài vạn năm trong tuyệt vọng để rồi bị giết, thì chẳng bằng đánh cược một lần vào con đường nhìn như tuyệt cảnh, nhưng thực tế lại có một đường sinh cơ này.

Tất cả mọi người trầm mặc…Hắc Hổ nói rất chính xác. Hổ thần Chiến Văn này là truyền thừa từ tổ tông, tuy Lâm Dịch còn có cha mẹ và một muội muội, nhưng Hổ thần Chiến Văn đã xuất hiện ở trên người hắn, thì hắn chính là người được chọn…đương nhiên, cũng có thể là một khởi điểm, nhưng trong huyết mạch thân sinh của hắn sau này, cũng phải vài vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm sau mới có thể xuất hiện một cái Hổ Thần Chiến Văn lần thứ hai.

Nhưng mà Lâm Dịch lại chưa có một đứa con nào, nói cách khác…nếu như hiện tại Lâm Dịch bị giết đi…, trên đời sẽ không còn cái gọi là Hổ thần Chiến Văn nữa.

Không có Hổ Thần Chiến Văn cũng chính là không còn cách nào để kêu gọi Bạch Hổ thần và Hắc Long thần trở về từ trong hư không.

Vân Tinh lẳng lặng nghe cuộc nói chuyện giữa Hắc Hổ và vị Thần cấp cường giả kia, cho tới lúc này mới nhẹ thở dài một hơi mà nói:

- Hắc Hổ nói không sai. Đợi chờ bị giết trong tuyệt vọng, không bằng ở trong tuyệt vọng tìm một đường hy vọng…, chuyện chúng ta có thể làm bây giờ, chỉ có chờ!

…

Ở bên ngoài vô cùng ồn ào, nhưng Lâm Dịch ở trong ý thức hải, lại hết sức hưởng thụ.

Hắn căn bản không biết là ngoại giới đã xảy ra chuyện gì, thậm chí đã xảy ra chuyện uy hiếp đến tính mạng của hắn. Thiên đạo vẫn tiếp tục diễn biến như cũ, mỗi một lần diễn biến, Thiên đạo trong lòng Lâm Dịch lại tiến thêm một bước.

Trong ý thức hải, Linh hồn kim châu kia, băng liên ở phía trên nó vẫn chậm rãi xoay tròn như cũ, mà từng đạo Thiên đạo, lại như những sợi tơ quấn quanh Linh hồn kim châu, rèn luyện nó…đây là trình tự trọng yếu để ngưng tụ ra thần cách.

Chương 1197: Nguyên Thủy chi khí, Ngũ Thần biến nguyên do. (2)

Thu nạp hoàn toàn Thiên đạo, từ đó khứ vu tồn tinh, tìm được con đường chính thức hợp nhất Thiên đạo của mình. Khi tất cả Thiên đạo đều được rèn luyện, Thiên đạo chính thức liền sẽ thành hình. Mà trong quá trình thành hình này, thần cách cũng sẽ được ngưng tụ.

Đây là một quá trình tích lũy chậm rãi. Bình thường mà nói…, chỉ sợ cũng phải mấy trăm năm mới hoàn thành quá trình này. Nhưng mà, Lâm Dịch hiện giờ lại phát hiện ở một chỗ thần bí, tựa hồ có một loại

Thiên đạo càng thêm tinh luyện đang ảnh hưởng đến hắn. Đã có được sự dẫn dắt, quá trình này liền diễn ra vô cùng mau lẹ.

Đương nhiên, nói là đơn giản mau lẹ, cũng chỉ là tương đối mà thôi. Dù sao cũng cần phải tiêu phí thời gian.

Hôm nay bộ dạng của băng liên và tinh thể tiểu kiếm kia, đã có biến hóa rất lớn. Tuy nó vẫn là tinh thể, nhưng mà trên thân của hai thứ đó, đều mơ hồ nổi lên một tia màu vàng…từng cổ uy áp cường đại tới cực điểm, phát ra từ trên thân hai thứ đó.

Cái này đương nhiên chính là bổn mạng thần khí trong truyền thuyết. Từng cường giả Thần cấp lúc ngưng tụ thần cách, nếu như có được một thanh Chân Thần khí, liền có thể đem nó để vào trong ý thức hải để Thiên đạo rèn luyện…Chân thần khí được Thiên đạo rèn luyện, phẩm giai lập tức đề thăng đến thần khí, thậm chí là vượt qua thần khí…Uy lực của thần khí này có thể nói là đã hoàn toàn vượt xa những thần khí thông thường, xa đến mức không người nào có thể tưởng tượng được.

Ngày đó Bàng Văn và Chu Vân, Long Dương và Ngụy Nhược đại chiến, đều không có sử dụng bổn mạnh thần khí của mình.

Cũng may là như thế, nếu không chừng đoán chừng Lâm Dịch hiện tại đã bị xé thành nhiều mảnh, nào còn cơ hội để ngưng tụ cái gọi là thần cách chứ?

Bất kể nói thế nào, Thiên đạo của Lâm Dịch, đang chậm rãi hình thành trong ý thức hải của Lâm Dịch…cũng sắp ngưng tụ thần cách.

1089. Chương 1196 -1197: Nguyên Thủy Chi Khí, Ngũ Thần Biến Nguyên Do.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1196-1197: Nguyên Thủy chi khí, Ngũ Thần biến nguyên do.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

…

Thời gian, lại lần nữa chậm chạp mà kiên định chuyển động, thời gian ba ngày, đã qua!

Bên trên bầu trời, bốn tiếng kêu to rõ của tứ thần thú, trọn vẹn vang lên suốt bốn mươi chín ngày, hôm nay, đã đạt đến đỉnh điểm! Tất cả cường giả Thần cấp hầu như đều bị thanh âm này chấn động đến run người!

Trong ánh mắt Vân Tinh, Chu Vân…các thần, đều đã hiện lên một tia tuyệt vọng.

- Quả nhiên, vẫn là không kịp rồi…

Vân Tinh lẳng lặng nhìn gương mặt của Lâm Dịch, thời gian dần trôi qua đôi mắt cũng mờ đi.

Không có ai hiểu rõ hơn họ sự mạnh mẽ của chung cực thần. Không chút nào khoa trương, nếu như đối phương sốt ruột báo thù thì…, lúc bọn hắn vừa thức tỉnh, cũng chính là lúc toàn thể Thần cấp chỗ này bỏ mình!

- Chuẩn bị đi, bất kể như thế nào…địch nhân giết đến tận cửa, dùng cách nào chúng ta cũng phải đem theo được vài người!

Thanh âm của Chu Vân rất trầm thấp…suốt bốn mươi chín ngày này, hắn hầu như chưa từng ngáp một cái nào, khí tức lười biếng toàn thân, hôm nay đã bị một cổ khí tức dứt khoát thay thế.

Thân là cường giả Thần cấp, lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được cảm giác tuyệt vọng vô lực.

Ánh mắt Hắc Hổ cũng dần trở nên lo lắng, hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên:

- Vậy thì chiến a!

Thanh âm trầm ổn mà có lực vang lên, làm cho thân hình mọi người chung quanh run nhè nhẹ…lập tức, khí thế của bọn hắn cũng hoàn toàn nhấc lên.

- Chung cực thần thì như thế nào? Chính là chết, ta cũng phải để cho họ chịu một điểm tổn thương!

Long Dương cũng lộ ra một thần sắc dứt khoát, ngạo nghễ nói.

Đã đến lúc này, tất cả mọi người đều đã không để ý tới sinh tử rồi…đương nhiên, dù có để ý cũng không còn cách nào khác.

- Ý chí chiến đấu của mọi người đều rất cao a…

Đúng vào lúc này, một thanh âm chậm rãi vang lên. Tất cả Thần cấp đều khẽ chấn động, ánh mắt cùng nhìn về một phía.

Ngân quang lập lòe, một thân ảnh xuất hiện.

Đôi đồng tử màu huyết sắc mang theo một nụ cười thản nhiên, ánh mắt tràn ngập cơ trí quét nhìn toàn trường, sau đó mang theo nụ cười ôn hòa nói:

- Các bằng hữu, lại gặp mặt.

- Huyết Hổ?

Sử Vũ và Phần Viêm là người phản ứng lại đầu tiên, vội vàng đi qua nghênh đón, lộ ra nụ cười vui vẻ.

- Tiểu tử ngươi sống lại, lại không nói một tiếng nào với chúng ta? Hại chúng ta không công lo lắng lâu như vậy!

Sử Vũ hung hăng đánh một quyền lên người Huyết Hổ, ngữ khí bất mãn.

- Phốc!

Nhưng mà Huyết Hổ sắc mặt hơi đổi, lập tức tái mặt phun ra một ngụm máu tươi!

- A…?

Trò đùa này có thể không phải là bình thường, Sử Vũ vội vàng đỡ lấy thân hình lung la lung lay của hắn, một đạo năng lượng, lập tức được truyền vào trong người đối phương!

Nhưng mà, lúc năng lượng vừa tiến vào người đối phương, Sử Vũ liền trợn trừng con mắt, bất khả tư nghị nói:

- Cái này, đây…đây là có chuyện gì? Thân thể của ngươi…

Huyết Hổ sắc mặt trắng xám lắc đầu, miễn cưỡng nói;

- Có chuyện gì lát nữa hãy hỏi…ta không kiên trì được bao lâu nữa, trước dẫn ta đến chỗ Lâm Dịch…qua một hồi nữa, có thể là không còn kịp rồi…

Nói xong hắn dừng lại một chút, hồi tưởng lại nói:

- Bông tai này chính là bổn mạng thần khí của ta, cho nên cũng theo thần cách ở bên cạnh ta…lúc đó ta định bắt liên lạc với hai vị đại nhân, lại phát hiện rằng ta lúc ấy mới chỉ có thực lực Ngưng Thần kỳ căn bản là không thể nào làm được. Vì vậy, ta đã tìm được vị diện Gia Nhĩ Ba Tư, mở ra một không gian nhỏ, ở trong đó ta tinh luyện lại thần cách một lần nữa.

Nói tới chỗ này, hắn lại lần nữa cười khổ:

- Nhưng đến khi liên lạc được với thần hồn của hai vị đại nhân, lại chỉ thấy được một đoạn thần hồn ngắn của Bạch Hổ thần đại nhân. Người nói cho ta biết, thần hồn của người và Hắc Long thần bị thương rất nặng, nhất định phải nghỉ ngơi mấy vạn năm mới lấy lại sức, để cho ta trước lúc tứ thần thức tỉnh mấy

trăm năm, tìm một người thừa kế, để cho bọn họ có thể mượn lực lượng của người thừa kế mà khôi phục lại…cũng báo cho ta biết phải làm như thế nào.

Tất cả mọi người đều không biết thì ra sau Ngũ thần biến này còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, không khỏi đều nhìn xem Huyết Hổ, đợi câu nói tiếp theo của hắn.

Thân thể Huyết Hổ hiển nhiên còn rất suy yếu, Nguyên Thủy chi khí quá mức cường đại, thân thể hắn căn bản không có khả năng thừa nhận, tuy hiện giờ đã đem Nguyên Thủy chi khí hoàn toàn đẩy ra, nhưng muốn thân thể hắn trong một lát khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, hiển nhiên là không có khả năng, Bởi vậy, hắn kịch liệt ho khan hai tiếng, rồi mới lên tiếng:

- Đại nhân nói cho ta biết, mấu chốt để cho người và Hắc Long thần đại nhân trở về ngay tại một tia năng lượng ẩn trong tinh huyết của họ…Lúc tinh huyết của đại nhân tiến vào bổn mạng thần khí của ta cũng mang theo một chút, mà một tia năng lượng phân thân của Hắc Long thần đại nhân cũng chính là lúc người bị tứ thần đánh ngã mà vẫn lạc, được đại nhân lưu lại thần hồn cùng nhau tiến vào trong đó. Đại nhân nói cho ta biết, tinh huyết này cũng không phải mỗi người đều có thể sử dụng, hơn nữa nó còn thông qua phương thức huyết mạch truyền thừa, tùy cơ hội xuất hiện trên người hậu đại của người thứ nhất, chỉ khi hoàn toàn dung hợp cổ tinh huyết này, cùng với bông tai bổn mạng của ta, mới có thể trở thành người thừa kế chân chính cuối cùng…

1090. Chương 1198 : Thần Cách.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1198: Thần cách.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Long Dương lúc này mới chợt hiểu ra nói:

- Ah, vì vậy ngươi ngay tại vị diện Gia Nhĩ Ba Tư làm ra một cái cổ văn truyền thừa, trong đó nhất mạch Bạch Hổ chính là do ngươi truyền thừa xuống. Mục đích, chính là vì đợi vài vạn năm sau, có thể đợi được một người thừa kế có tinh huyết của Bạch Hổ thần xuất hiện, sau đó mượn tay của hắn, để cho Bạch Hổ thần khôi phục?

- Không sai, chính là ý tứ này.

Huyết Hổ nhẹ gật đầu.

Đã đến lúc này, nghi hoặc của tất cả mọi người mới được xóa bỏ. Khó trách vì sao kẻ có được Hổ Thần Chiến Văn xuất hiện ở Đông Nam Thiên. Khó trách năm đó vì cái gì mà Huyết Hổ không trực tiếp dùng lực lượng của mình để làm cho hai vị đại nhân tỉnh dậy.

- Các ngươi xem Lâm Dịch!

Đang lúc mọi người còn đang suy tư, đột nhiên nhãn tình Hân Dao sáng lên, hô lớn.

Một cổ khí tức khổng lồ uy nghiêm như thiên địa, đột nhiên chậm rãi bay lên từ phía sau. Mọi ánh mắt, lập tức quăng về phía Lâm Dịch!

Hôm nay đã hoàn toàn không nhìn thấy thân hình của Lâm Dịch rồi, màn hào quang màu xám kia đã bao phủ hoàn toàn lên người Lâm Dịch, cũng kịch liệt xoay tròn! Nhưng mà, từng cổ từng cổ lực lượng so với vừa rồi càng thêm mạnh mẽ, tựa hồ đang chậm rãi bốc lên phun ra nuốt vào, tùy thời đều có thể bạo phát!

Ánh mắt Huyết Hổ hơi đổi, hô:

- Ly khai nơi đây!

Thanh âm của Huyết Hổ làm bừng tỉnh mọi người, Vân Tinh phản ứng nhanh nhất, kéo tay Huyết Hổ, ngân quang lập lòe liền biến mất không thấy gì nữa. Mà những người khác nhìn thấy động tác của Vân Tinh, cũng đều phản ứng lại, lắc mình một cái tất cả đều biến mất vô tung vô ảnh!

Đúng lúc mọi người hoàn toàn biến mất, trong nháy mắt chỉ nghe một tiếng nổ 'oanh' mạnh đến cực điểm, ngay sau đó không khí tựa như làn sóng tỏa ra, cường độ kia, mạnh mẽ đến mức làm cho không khí phát ra thanh âm 'ù ù' như bị sét đánh, không gian hầu như trực tiếp biến thành mảnh vỡ!

- Oanh!!!

Cổ lực lượng này, phảng phất như đang hiển lộ cho toàn bộ Thiên giới thấy được sức mạnh của mình, dùng uy thế vô địch không gì cản được, lan tràn ra mấy trăm vạn km chung quanh! Mà tại thời khắc này, những tu sĩ Thiên giới vô tội ở trong phạm vi này, đã trở thành vật hi sinh cho cổ lực lượng cường đại này!

- Trời ạ, đó là cái gì?

Cách cổ lực lượng này đến vài trăm vạn km, mặc dù là người Thiên giới yếu ớt nhất, cũng đều thấy có gì đó không đúng.

Ánh mắt bọn họ đều lộ ra vẻ nghi hoặc và cẩn thận nhìn lên bầu trời. Nhưng mà ngay sau đó, kinh hoảng cùng sợ hãi, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ con ngươi của họ.

Tiếng nổ vang tựa như vạn mã bôn đằng, không, có lẽ là ức mã bôn đằng trong nháy mắt chui vào tai của tất cả mọi người! Ánh mắt nhìn ra xa xa, chỉ thấy ở phía chân trời rất xa, một màu xám, hầu như đem trọn Thiên giới phân cách thành hai đường, nói chậm chạp, trên thực tế lại dùng tốc độ mà mọi người không cách nào phản ứng kịp bỗng chạy như điên mà tới!

Đó vốn chỉ là một đường màu xám, thời gian dần trôi qua, càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, càng ngày càng cao…đến cuối cùng! Phảng phất như toàn bộ bầu trời này đều bị màu xám này bao phủ lại!

- Rầm rầm rầm oanh!…

Tiếng nổ vang rung động nhân tâm, phảng phất như làm cho người ta căn bản không cách nào dậy nổi chút tâm tư tranh đấu nào, thậm chí đến cả linh hồn cũng phải run rẩy trước uy thế vô song này, trong nháy mắt cuốn sạch tất cả bọn hắn!

- Trốn!…A…!

Tất cả mọi người điên cuồng bay về phía sau, bất kể là phường thị, hay là phù phong, thậm chí là tất cả người trong những nơi hẻo lánh, đều điên cuồng hoảng sợ bay về phía sau!

Đây tuyệt đối là một hồi tai nạn cho tất cả Thiên giới này!

Hàng ngàn, hàng vạn thậm chí hàng tỉ cường giả trên Thiên giới này đã dùng tất cả sức mạnh vốn có, hào quang năng lượng tỏa ra chói mắt, gắng hết sức mà bay về phía sau. Tiếng la khóc, tiếng kêu thảm thiết, tiếng nổ vang, âm thanh xé rách…Thiên giới xinh đẹp như một bức họa, trong nháy mắt đã biến thành tu la địa ngục!

Một mặt thiên đường, một mặt địa ngục! Những lời này, miêu tả thật chính xác tình cảnh bi thảm hôm nay của Thiên giới!

Nhưng mà, tốc độ của năng lượng màu xám kia, sớm đã vượt qua vận tốc âm thanh! Mặc dù là cường giả Thần cấp đối mặt với nó, cũng chỉ có thể tranh thủ thuấn di mà đi. Chứ đừng nói đến những cư dân bình thường trên Thiên giới này!

Trong phạm vi này, bất luận là ai, hoặc là nói bất kỳ sinh linh gì, đều không còn tồn tại nữa…

Đương nhiên, sự tử vong của những người này, so với thảm trạng mà Đông Nam Thiên gặp phải, tính ra cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Chỗ tụ hội của cường giả Thần cấp Đông Nam Thiên, tất cả mọi người nhìn xem Lâm Dịch trong tấm gương, nắm đấm nhịn không được có chút xiết lại…

...

Lâm Dịch đang ở trong ý thức hải của mình, những diễn biến nhanh chóng của những ngày trước...loại trạng thái trầm luân trong học tập này, làm cho hắn rất là hưởng thụ.

Từng đạo Thiên đạo, đâu vào đấy, cứ như là hòa hợp với tâm chí hắn, được tinh lọc ra tinh hoa, rồi tất cả được Linh hồn kim châu của hắn hút vào.

Tất cả, vốn đều tiến hành đâu vào đấy như thế.

Nhưng mà, ý thức hải của Lâm Dịch đột nhiên bắt đầu run lên mãnh liệt! Một cổ uy áp cường đại gần như làm cho Lâm Dịch đình trệ, trong nháy mắt phủ xuống ý thức hải của hắn! Phảng phất như trong nháy mắt, muốn đem ý thức của hắn chấn vỡ đi vậy!

Lâm Dịch lập tức bừng tỉnh từ trong cảm giác kỳ diệu kia, vẻ mặt vốn không có biểu lộ gì, tức khắc lộ ra vẻ hoảng sợ...nếu ý thức hải hỏng mất, thì Lâm Dịch coi như cũng xong theo.

Nhưng mà, vừa lúc đó, hai cổ lực lượng không chút nào thua kém cổ uy áp cường đại này bỗng nhiên xuất hiện. Hai cổ lực lượng này, gần như là trong nháy mắt trước khi ý thức hải tan vỡ mất, đem tất cả áp lực phá nát hoàn toàn!

Lưu quang ầm ầm, giống như lưu tinh lưu chuyển trong ý thức hải...đương nhiên, chẳng qua là trong nháy mắt, ý thức hải khôi phục ổn định.

Trong lòng Lâm Dịch còn đang hoảng sợ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền thấy một cổ năng lượng màu xám từ bên ngoài tràn vào trong ý thức hải. Hầu như tại trong nháy mắt, cùng những Thiên đạo đã được tinh luyện kia, nhu hòa lại với nhau!

Ngay sau đó, trên Linh hồn kim châu đột nhiên truyền đến một cổ áp lực vô cùng lớn. Lâm Dịch trừng lớn con mắt, trong một chớp mắt này...linh hồn kim châu, rõ ràng lập tức đình chỉ vận chuyển!

- Két...

Linh hồn Lâm Dịch kịch chấn...sau một tiếng rạn nứt, Lâm Dịch cảm giác được một lực lượng cường đại chưa từng có, trong nháy mắt từ trong trời đất điên cuồng tràn vào trong thân thể hắn. Một loại cảm giác ở chí tôn thiên hạ, mọi sự vật như đều nằm trong tay, từ đáy lòng hắn bừng bừng phấn chấn!

- Đây...đây là...

Lâm Dịch trừng lớn con mắt hầu như không thể tin được mọi chuyện đang phát sinh!

- Két...

Lại một tiếng giòn vang, ánh mắt Lâm Dịch lập tức quăng đến chỗ phát ra tiếng động!

Linh hồn kim châu!

1091. Chương 1199 -1200: Thức Tỉnh Hoàn Toàn! Đại Chiến Sắp Bộc Phát!

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1199-1200: Thức tỉnh hoàn toàn! Đại chiến sắp bộc phát!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Tầm đó, một đạo quang mang kim sắc sắc bén như một lưỡi đao, đột nhiên phóng ra! Sau đó, nương theo từng tiếng 'ken két' rất nhỏ, phảng phất như hồ điệp muốn phá kén mà ra, một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo…trăm đạo, ngàn đạo lưỡi đao kim sắc bỗng nhiên từ đó bạo phát ra! Lập tức, Linh hồn kim châu, biến thành một quang thể tựa như là mặt trời vậy!

- Thần cách? Thực, thật sự ngưng tụ ra thần cách rồi sao?

Lâm Dịch không biết rõ tâm trạng mình hiện giờ là như thế nào, hắn chỉ biết là mình ù ù cạc cạc tiến vào trong một cảnh giới kỳ diệu, sau đó liền ù ù cạc cạc lần nữa suy diễn Thiên đạo của mình…sau đó, một cổ lực lượng cường đại đến cực điểm đột nhiên tràn vào trong người mình khiến cho ý thức hải của mình thiếu chút nữa đã tan vỡ, nhưng mà đột nhiên lại có thêm hai cổ lực lượng không chút nào thua kém, trợ giúp hắn ổn định ý thức hải…Sau đó một cổ năng lượng màu xám mạc danh kỳ diệu tràn vào những Thiên đạo còn chưa được tinh luyện hết kia, sau đó chỉ thấy những Thiên đạo còn chưa tinh luyện hết kia, trong nháy mắt toàn bộ tràn vào trong Linh hồn kim châu. Sau đó…thì ngưng tụ thần cách rồi.

- Thần cách, đều là dễ dàng ngưng tụ như vậy sao?

Lúc Lâm Dịch còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên, Lâm Dịch cảm giác được hai cổ lực lượng tuyệt đối không phải là lực lượng của hắn, đột nhiên bừng lên từ một chỗ bí mật, mục tiêu rõ ràng là trực chỉ thần cách?

Lâm Dịch cả kinh, theo bản năng muốn đi ngăn cản. Nhưng mà lập tức hắn liền phát hiện, thần cách kia…rõ ràng là không chịu sự khống chế của hắn?!

Vì vậy, trong ánh mắt khiếp sợ và xao động của Lâm Dịch…hai đạo năng lượng kia như rắn trườn quấn lên thần cách.

Bọn hắn phảng phất như đang điên cuồng hấp thu lực lượng trên thần cách…thời gian dần trôi qua, Lâm Dịch mơ hồ rõ ràng cảm thấy ảo ảnh của một đầu tiểu lão hổ, cùng một đầu tiểu hắc long?

- Cái này…đây là…

Lâm Dịch đã hoàn toàn chấn kinh không cách nào nói nữa…tiểu lão hổ cùng tiểu hắc long đang điên cuồng hấp thu năng lượng kim mang trên thần cách, càng lúc càng mạnh hơn…

Mà thế giới bên ngoài ý thức hải của Lâm Dịch hiện giờ, toàn bộ Thiên giới…chú ý, là cả Thiên giới, kể cả đông, đông nam, nam, tây nam, tây, tây bắc, bắc, đông bắc bát đại Thiên này cùng với Bạo Loạn Tinh Hải…toàn bộ Thiên giới, đều đột nhiên nổi lên tầng tầng mây đen! Từng đạo sấm sét điên cuồng đánh ra.

Vô luận là ở Thiên nào, bất kể là có thực lực gì…tất cả mọi người đều nhìn lên không trung, ánh mắt lộ ra sự khiếp sợ!

- Đây là…thiên địa dị biến?

- Chẳng lẽ lại có người thành Thần?

- Nếu như nhớ không lầm, hình như mười mấy năm trước cũng có người thành thần thì phải?

- $##@%, quá may mắn…

Hoặc khiếp sợ, hoặc ghen ghét, hoặc hâm mộ, các loại thanh âm này vang lên trên các góc nhỏ của Thiên giới. Đây là mục tiêu của tất cả mọi người trên Thiên giới - tình cảnh lúc ngưng tụ thần cách, có ai mà không biết chứ?

Tất cả Thần cấp của Đông Nam Thiên hội tụ trong đất, trên mặt họ đều lộ ra dáng tươi cười kích động, trong mắt lóe lên sự phấn khích, hưng phấn, chờ mong…áp lực bốn mươi chín ngày này, trong nháy mắt khi dị cảnh xuất hiện ở trên trời, đã hoàn toàn biến mất!

Bởi vì bọn họ biết rõ, cuộc chiến này, bọn hắn đã giành được thắng lợi! Mặc dù là chết…bọn hắn cũng đã thấy được hy vọng.

- Thành công, cuối cùng cũng thành công rồi!

Hân Dao thì thào nói, đầu ngón tay bưng kín miệng mình, vui đến phát khóc!

...

Trên bầu trời Huyền Đông Thiên, hầu như cùng lúc với dị cảnh xuất hiện trên bầu trời, sắc mặt Bàng Văn liền mãnh liệt biến đổi, quay đầu nhìn về phía đông!

Ngụy Nhược đã nhận ra động tác của hắn, không khỏi nghi hoặc nghiêng đầu hỏi:

- Làm sao vậy?

Ánh mắt Bàng Văn phức tạp đầy biến ảo, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Quả nhiên vẫn là thành thần! xem tại

- Thành thần?

Kể cả Ngụy Nhược trong đó mấy vị cường giả Thần cấp của Huyền Đông Thiên đều cùng một lúc quay đầu lại, nhìn về phía Bàng Văn. Chợt, quay đầu lại nhìn về phía dưới thân.

Sắc mặt Bàng Văn đắng chát, lắc đầu cười nói:

- Các ngươi đoán không sai...đúng là tên có được Hổ Thần Chiến Văn kia - có lẽ hắn đã thành thần.

- Không thể nào? Lần trước lúc ngươi đi qua, hắn còn không phải mới chỉ một Ngưng Thần kỳ thôi sao? Mặc dù bởi vì ngươi đại chiến một hồi với Chu Vân làm cho hắn có cảm ngộ, nhưng không thể ngưng tụ thần cách nhanh đến vậy được...quá trình ngưng tụ thần cách của ta năm đó, hao phí hơn một trăm năm đó!

Ngụy Nhược có chút không dám tin nói.

- Đây cũng là điều mà ta cảm thấy khó hiểu nhất...

Bàng Văn cười khổ nói:

- Bất quá hắn với tư cách là người có được Hổ Thần Chiến Văn, nâng cao tốc độ ngưng tụ thần cách, cũng không có gì quá ngạc nhiên...

Con mắt Ngụy Nhược hơi trừng, ngữ khí mang theo chút ghen ghét cùng hâm mộ:

- Thật là một tiểu tử may mắn.

- May mắn?

Một nữ tử Thần cấp ở bên cạnh cười lạnh:

- Hắn thật sự may mắn sao? Mặc dù có được Hổ Thần Chiến Văn, làm cho thời gian ngưng tụ thần cách của hắn nhanh hơn vô số lần, vậy thì như thế nào? Đại nhân lập tức liền thức tỉnh, đợi đến khi đại nhân tỉnh lại, chúng ta sẽ dùng tốc độ như chẻ che tiến thẳng vào Đông Nam Thiên, Tây Bắc Thiên thậm chí là Bắc Phương Thiên, mấy tên gia hỏa không biết phân biệt thời thế...Vận may của hắn, chỉ sợ là còn không kịp hưởng thụ lực lượng cường đại vốn có sau khi thành thần, đã bị đại nhân oanh nát thần hồn a?...Loại vận may này, ta thật sự không thấy có gì phải hâm mộ đấy.

Ngụy Nhược tức cười, lắc lắc đầu...không tệ, loại vận may này, thật đúng là không thể hâm mộ...còn chưa kịp hưởng thụ lực lượng cường đại sau khi thành thần đã bị thần hồn câu diệt, chẳng thành thật làm một cường giả Ngưng Thần kỳ, sau đó mấy trăm năm ngưng tụ ra thần cách còn tốt hơn.

- Chẳng lẽ các ngươi không lo lắng về Bạch Hổ thần sao?

Bàng Văn đỡ cái trán, bất đắc dĩ nói:

- Kẻ có được Hổ Thần Chiến Văn, chính là người nắm giữ bí mật để Bạch Hổ và Hắc Long trở về từ trong hư không đấy. Hắn thành thần, cũng rất có thể sẽ làm cho Bạch Hổ và Hắc Long trở về trong thời gian cực ngắn...chung cực thần liều mạng thì hậu quả khủng khiếp đến cỡ nào chứ? Các ngươi có biết không?

Bốn người khác đều sửng sốt một chút, đôi mi thanh tú của nữ tử thanh lệ Lam Phượng kia có chút nhăn lại, con ngươi động lòng người thoáng một phát hiện lên hàn mang:

- Mặc dù là vậy thì cũng phải có một đoạn thời gian rất lâu, mà hiện tại đại nhân đã sắp thức tỉnh rồi…đợi đến lúc Bạch Hổ thần và Hắc Long thần có đủ năng lượng thức tỉnh thì tên kia sớm đã bị bóp nát thần cách rồi.

Bàng Văn có chút sửng sốt, vừa mới chuẩn bị nói chuyện, một tiếng long ngâm to rõ, bỗng nhiên cắt đứt lời nói của hắn. Ngay sau đó, một cổ uy áp cường đại chấn động đến linh hồn sâu trong hắn, phủ xuống!

Đất rung núi chuyển! Tuy không phải đứng trên mặt đất, cũng không phải đứng trên núi nhìn xuống, nhưng tất cả mọi người đều có một loại cảm giác như vậy!

1092. Chương 1199 -1200: Thức Tỉnh Hoàn Toàn! Đại Chiến Sắp Bộc Phát!

Chung Cực Truyền Thừa (.

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1199-1200: Thức tỉnh hoàn toàn! Đại chiến sắp bộc phát!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1200: Thức tỉnh hoàn toàn! Đại chiến sắp bộc phát! (2)

Thân thể bọn hắn sớm đã mạnh mẽ tới trình độ không thể tưởng tượng được, không thể nào xuất hiện cảm giác máu huyết bỗng chảy ngược được, nhưng lúc này máu huyết bỗng nhiên chảy ngược lên não, da gà toàn thân bỗng nhiên nổi lên làm cho bọn họ cả người choáng váng. Trong ánh mắt sợ hãi và sùng bái, thanh long to lớn trên đầu bọn họ, đột nhiên di chuyển!

Uy áp cường đại khiến cho tất cả cường giả Thần cấp bình thường đều cao cao tại thượng này đều cung kính quỳ rạp xuống, bọn hắn căn bản là không dám ngẩng mặt nhìn Thanh Long đang biến hóa trên không trung. Bên tai nghe được những âm thanh ầm ầm như vạn mã tề phi cùng với tiếng rồng ngâm to rõ xa xưa, cũng đủ làm cho linh hồn bọn họ run rẩy!

Làm cho linh hồn của một gã cường giả thần cấp phải run rẩy? Đó là một khái niệm như thế nào?

Dấu hiệu này nếu như xuất hiện trước một gã cường giả Ngưng Thần kỳ mà nói…vị này coi như là cường giả đỉnh phong trên Thiên giới, bởi vì trong cơn chấn động kịch liệt này mà Linh hồn kim châu trực tiếp vỡ nát!

Đây là…lực lượng mạnh mẽ đến mức kinh khủng!

Đương nhiên, cổ lực lượng kinh khủng này tất nhiên không chỉ có cực hạn ở Đông Nam Thiên…trên thực tế, toàn bộ cường giả Thần cấp trên Thiên giới, cũng đã cảm nhận được cổ uy áp khiến toàn thân họ đều run lên bần bật này!

Tứ thần cùng kêu đỉnh chỉ, mà cổ khí tức như quân lâm thiên hạ này cũng lan tràn ra toàn bộ Thiên giới!

Tứ thần - đã thức tỉnh!

- Rốt cục, đã chính thức thức tỉnh rồi…

Nắm đấm của Chu Vân, trong nháy mắt xiết chặt lại. Ánh mắt nhìn thẳng lên bầu trời cao.

Hân Dao khẽ cắn chặt hàm răng, ánh mặt nhìn về phía Lâm Dịch trong gương, lóe lên sự lo lắng, mê luyến…

Vân Tinh, Huyết Hổ, Hắc Hổ…trong mắt của tất cả mọi người đều nhiều hơn một tia lo lắng. Tựa hồ toàn bộ bầu trời đều trở nên tối tăm phiền muộn trong nháy mắt…- thời gian, thứ bọn họ cần nhất hiện giờ, đã không còn nữa rồi.

Huyết Hổ xiết chặt nắm đấm, thật lâu sau đó, hít sâu một hơi, ánh mắt thản nhiên nói:

- Không thể để cho bọn họ tới nơi đây chiến đấu, nếu không toàn bộ Đông Nam Thiên sẽ trở thành một Tây Bắc Thiên thứ hai!

Đám người Vân Tinh hầu như đồng thời nhìn về phía Huyết Hổ, nghe thấy hắn chậm rãi nói:

- Chúng ta phải chuyển di…

…

- Cung nghênh đại nhân trở về!

So sánh với bầu trời một mảnh tối tăm phiền muộn như bên Đông Nam Thiên, bầu trời Huyền Đông Thiên, nhưng là một mảnh tươi sáng!

Các cường giả Thần cấp nguyên một đám khuôn mặt đều cao cao tại thượng vào lúc bình thường, hôm nay trong mắt lại mang theo sự cuồng nhiệt và kích động. Thanh âm của họ nhè nhẹ run, lại mang theo sự kích động không gì cản được.

Ảo ảnh Thanh Long trên bầu trời đã không còn nữa, thay vào đó, là thân ảnh của một nam nhân!

Thân hình của hắn cao gầy mà cân xứng, da thịt của hắn như là ngọc thạch trắng nõn như ngọc thạch sang quý nhất trên Thiên giới này, tóc dài như thác nước, tùy ý rối tung sau đầu hắn, phất phơ di chuyển theo gió. Mặc mũi của hắn tuấn mỹ mà anh tuấn, sóng mũi thật cao. Môi hơi mỏng, một đôi con ngươi rực rỡ như vì sao sáng nhất trong thiên địa, trên cái trán trơn nhẵn rộng lớn, lại chỉ có một ấn ký màu xanh biếc, để lộ ra mỹ cảm thần bí không nói nên lời.

Trên lồng ngực hắn, nổi lên một hình xăm Thanh Long! Con rồng kia hầu như bao trùm cả người hắn, thân rồng màu xanh, hoa văn tinh tế tỉ mỉ mà tự nhiên, xa xa nhìn lại, phảng phất như tùy thời đều có thể phá da mà ra, trở về với không trung!

Một cổ khí tức hoàng giả mãnh liệt đến cực điểm, quay chung quanh người nam nhân này, phảng phất như đã trở thành một loại thực chất!

Hắn, phảng phất như đã nhất định là tồn tại bao trùm trên chúng thần! Trong con ngươi hững hờ mang theo sự kiệt ngạo và sự bá đạo bễ nghễ thiên hạ!

Hắn, đúng là một trong những chung cực thần - Thanh Long!

Thanh Long đạm mạc quét mắt nhìn chúng thần quỳ rạp trước người hắn, có chút phất tay. Chúng thần không dám chậm trễ chút nào, vội vàng đứng lên, cung kính đứng ở một bên, nhưng cũng không dám thở mạnh chút nào. Chung cực thần, toàn thân đều bao trùm khí hoàng giả bá đạo đến cực điểm. Bọn hắn căn bản là không dám có chút bất kính nào.

Sau khi để cho chúng thần đứng lên, ánh mắt Thanh Long nhìn về một phương xa xa, trong ánh mắt chớp lên thần mang, chợt thản nhiên mở miệng:

- Đi theo ta, Đông Nam Thiên.

Tiếng nói vừa xuất ra, người đã biến mất vô tung vô ảnh!

Chúng thần không dám lãnh đạm, sau một hồi lấp lóe ngân quang, biến mất không thấy gì nữa!

…

Đông Nam Thiên, Huyết Hổ, Vân Tinh, Chu Vân, Sử Vũ, Phần Viêm, Hân Dao, Hắc Hổ…Tất cả cường giả Thần cấp, ở một địa phương cách Lâm Dịch khoảng 10 km, hội tụ thành một vòng tròn. Bọn họ vận dụng năng lượng của mình, hình thành một vòng tròn nhiều nhan sắc. Ngay sau đó, hào quang trên người bùng lên mãnh liệt, hội tụ lại trên đỉnh đầu Lâm Dịch, sau một lát đã tạo thành một một màn hào quang nhiều màu sắc cực lớn, bao vây Lâm Dịch lại…!

Trên trán Huyết Hổ đã chảy đầy mồ hôi, thương thế trên thân thể hắn lúc này lại có dấu hiệu bộc phát. Nhưng lúc này hắn cũng không có thời gian đi để ý tới thương thế của bản thân mình.

Hắn chăm chú nhìn lên không trung, sắc mặt cấp bách, đôi mắt huyết sắc của hắn lúc này lộ ra vẻ cẩn thận, miễn cưỡng bảo trì một chút tỉnh táo.

Tất cả mọi người đều đình chỉ hô hấp, lẳng lặng chờ đợi.

Đột nhiên, con mắt Huyết Hổ mạnh mẽ trợn to lên nhìn, điên cuồng gào thét:

- Đi.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, tất cả các cường giả Thần cấp đều thể hiện ra phản ứng nhanh nhẹn của bản thân mình. Một đạo âm sắc quang mang lóe lên kịch liệt không gì sánh được, bao phủ lấy toàn bộ các loại quang tráo đủ mọi màu sắc của mọi người vào bên trong. Sau đó, chỉ trong chớp mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Gần như cùng lúc đó, hơn mười đạo ngân quang chợt hiện lên ngay nơi bọn họ vừa biến mất.

Cùng với những thân ảnh vừa xuất hiện, toàn bộ thiên địa phảng phất như sôi trào lên trong nháy mắt. Uy áp cường đại làm cho nước biển cuộn trào lên, kích động tàn sát bừa bãi, uy áp làm cho người ta muốn thở dốc cũng không được.

Dưới khung cảnh uy áp kích động vô cùng đó, toàn bộ mọi người nơi đây lại bình tĩnh một cách thần kỳ. Khóe miệng kiệt ngạo của Thanh Long cũng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, hắn nhìn về phía ba người ở một bên.

Ba người này là hai nam, một nữ.

Đứng phía bên trái hắn là một nữ nhân. Nữ nhân này dường như sinh ra đã vô cùng tuyệt mỹ, phảng phất giống như toàn bộ thiên địa linh khí đều hội tụ trên cơ thể của nàng. Một bộ y bào hoa lệ hỏa hồng sắc. Tư thái nhanh nhẹn, hoạt bát kết hợp với vẻ bề ngoài tuyệt mỹ của nàng một cách nhuần nhuyễn càng tạo ra ấn tượng sâu sắc. Da thịt nàng trắng như tuyết, trên da thịt nhẵn nhụi như tơ lụa của nàng dường như bao bọc một tầng ánh sáng huỳnh quang nhẹ nhàng lưu chuyển, trông như bạch ngọc. Trường bào bị gió thổi phất phơ, làm cho đôi chân thon dài, mượt mà của nàng lúc ẩn lúc hiện…Cơ thể nàng sở hữu những đường cong hoàn mỹ đủ để cho bất kỳ một người nam nhân nào nhìn thấy cũng phải dại ra, rơi vào trầm luân.

1093. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1201-1204: Đào vong. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Nàng giống như một đoàn hỏa diễm, tản ra lửa nóng không gì sánh được, bao bọc lấy nàng bên trong. Nữ nhân hoàn mỹ đến cực điểm này chính là Chu Tước.

Bên phải Thanh Long là một người nam nhân, vóc người cao to lực lưỡng, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một tia tươi cười nhàn nhạt. Toàn thân hắn cũng không có tản mát ra khí tức bá đạo không gì sánh được như Thanh Long, cũng không có rừng rực lửa nóng như Chu Tước, nhưng khí thế của hắn lại giống như một tòa núi lớn… Tòa núi lớn thì không thể hiện ra lực lượng của chính mình nhưng nó lại tạo cho người ta một loại cảm giác trầm trọng, dường như bất luận có chuyện gì xảy ra, bất luận có vấn đề gì… Nam nhân này cũng không có một chút nào kinh hoàng hoặc bất ổn.

Tên của hắn là Huyền Vũ.

Đứng đối mặt với Thanh Long là một người nam nhân tạo cho người ta cảm giác sắc bén đến cực điểm. Khuôn mặt hắn giống như điêu khắc, không hề có bất kỳ biểu tình nào, nhưng mà hắn cứ đứng vô cảm như

vậy lại giống như một loại thần binh tuyệt thế vô cùng sắc bén, lúc nào cũng có khả năng rút ra khỏi vỏ. Phong mang đến cực điểm, lợi hại đến cực điểm. Nhưng mà cũng không ai cho rằng hắn bộc lộ tài năng ra bên ngoài như vậy là ngu xuẩn cả, bởi vì tất cả mọi người đều biết hắn, hắn quả thật phong mang, quả thật lợi hại. Dường như hắn là như vậy, tài năng đó hoàn toàn xứng đáng với hắn. Hắn là Hoàng Long - Hoàng Long vô cùng lợi hại chấp chưởng thiên hạ.

Linh lực trong không gian xung quanh bốn người đứng đối mặt bắt đầu điên cuồng khởi động lên, tàn sát bừa bãi trong thiên địa.

Bầu không khí nơi đây lại có vẻ cực kỳ quỷ dị. Cho tới bây giờ các cường giả Thần cấp mà bình thường luôn là tiêu điểm, giờ phút này lại chỉ làm nền mà thôi. Bọn họ hơi cúi đầu, trong ánh mắt hoặc lóe lên một tia cung kính, hoặc là thần sắc kính nể, đều đứng ở phía sau lưng bốn người. Khung cảnh ầm ầm kích động, sấm chớp gào thét, nhưng mà toàn bộ các cường giả nơi đây lại im lặng, không phát ra một chút thanh âm nào, cũng hoàn toàn không nhìn tới khung cảnh xung quanh.

Khóe miệng Thanh Long tràn ra vẻ tươi cười, đột nhiên mở miệng nói:

- Các ngươi cảm giác được điều gì không?

Ba người Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long đồng thời gật đầu.

- Khí thức Nguyên thủy khí., quả nhiên là hắn đã tìm được rồi.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Chu Tước lộ ra vẻ cảm khái, trong giọng nói của nàng ngoài sự cảm khái còn mang theo một tia trào phúng mà ngay cả nàng ta cũng không biết trước. Chỉ có điều cũng không ai biết nàng trào phúng điều gì, mà có lẽ là chính bản thân nàng cũng không biết được.

- Loạn Tinh Hải…

Trên mặt Huyền Vũ lộ ra vẻ tươi cười:

- Giờ cũng là lúc nên chân chính kết thúc rồi.

- Đi thôi.

Hoàng Long đạm mạc mở miệng nói. Một trận ngân quang lóe lên, chỉ trong nháy mắt chúng thần đã biến mất, chỉ để lại bầu trời vẫn kích động không ngừng như cũ và không gian bị phá hư thương tích đầy mình.

…

- Ca… !!!

Sấm sét kinh thiên xé rách từng đám mây hôi sắc trên bầu trời, nước biển hắc sắc kích động không ngừng, điên cuồng đánh lên những hòn đào nhỏ lộ ra trên mặt biển, từng đạo lôi điện tử sắc thỉnh thoảng lại lóe lên ngân mang, xuyên thấu trong thiên địa, cảm giác như toàn bộ không gian thiên địa đều đang nứt vỡ ra thành từng mảnh nhỏ.

Lúc này giữa phiến không gian tử địa này đột ngột xuất hiện một đạo ngân mang lóe lên, hiện lên trong đó là vài đạo quang tráo đủ mọi màu sắc khác nhau.

- Loạn Tinh Hải?

Đầu lông mày Chu Vân hơi giật giật, nhìn quanh địa phương mà Huyết Hổ vừa dẫn bọn hắn tới. Ánh mắt nhất thời tập trung lên một đạo lôi điện ngân sắc từ trên trời giáng xuống, làm cho bầu trời phảng phất như bị chia thành hai nửa:

- Hơn nữa đây là trung tâm của Loạn Tinh Hải…

Huyết Hổ lại phun ra một đạo tiên huyết, hắn lúc này đã vô lực tiếp tục chống đỡ, năng lượng trong người như bị hư thoát. Hắc Hổ bên người hắn nhanh tay đỡ lấy hắn ở trên không trung… Năng lượng của bọn họ lúc này vẫn đang lóe ra không ngừng, tạo thành đủ loại quang tráo màu sắc khác nhau, bao phủ lấy quang tráo hôi sắc của Lâm Dịch ở bên trong như cũ.

- Không có việc gì chứ?

Hắc Hổ nhìn Huyết Hổ hỏi.

Huyết Hổ miễn cưỡng nhìn hắn cười cười, sau đó hít vào một hơi thật sâu, chỉ về một phương hướng nói:

- Vào bên trong nhanh đi… Toàn bộ không gian Loạn Tinh Nội Hải vô cùng hỗn loạn, kể cả tứ thần cũng không dám đơn giản sử dụng năng lượng không gian… Lâm Dịch còn một đoạn thời gian nữa mới có thể để hai vị đại nhân trở về, hiện tại mục đích của chúng ta chỉ là kéo dài thời gian…

Hắn kịch liệt thở dốc ra mấy hơi, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên vẻ kiên định:

- Bất luận thế nào đi chăng nữa cũng phải kéo dài thời gian cho tới lúc hai vị đại nhân trở về. nguồn

Hắc Hổ nhìn Huyết Hổ lúc này sắc mặt tái nhợt mà nhãn thần vẫn kiên định, sau đó trầm mặc gật đầu.

Đoàn người ngay lập tức liền hướng về địa phương nguy hiểm trong Loạn Tinh Nội Hải bay tới…

- Ca…!

Chợt một đạo ngân sắc quang mang từ không trung hung hăng hạ xuống, trực tiếp bắn trúng vào quang tráo đủ mọi màu sắc của chúng thần.

Đạo quang tráo nhất thời trở nên ảm đạm xuống, vết nứt bắt đầu xuất hiện.

Sắc mặt đám người Chu Vân lập tức kịch biến, trong khoảnh khắc bắt đầu gia tăng năng lượng trong thân thể.

Ngân sắc quang mang kia tựa hồ bắt đầu giằng co một hồi cùng với quang tráo, tạo ra một đạo lôi điện ma sát vờn quanh quang tráo. “Ca ca ca ca ca ca ca…” tiếng ma sát liên tục vang lên quanh quẩn bên tai. Một lúc lâu sau, đạo năng lượng lôi điện mới hoàn toàn bị tiêu hao hết, đạo ngân quang cũng đã biến mất. Lúc này đạo quang tráo đủ loại màu sắc mới bắt đầu trở lại ổn định như lúc ban đầu.

Tuy vậy nhưng lần này cũng làm cho sắc mặt mọi người trở nên tái nhợt.

- Nguyên Thủy Chi Lôi thật là lợi hại…

Khuôn mặt xinh đẹp của Doanh Doanh lúc này đã trở nên tái nhợt, mắt nàng vẫn nhìn nơi đạo ngân quang biến mất, trong lòng vẫn còn run lên nhè nhẹ.

Chỉ là một đạo Nguyên Thủy Chi Lôi mà thôi, vậy mà phải cần quang tráo được tập hợp bởi Huyết Hổ và mười ba gã cường giả Thần cấp toàn lực phòng ngự mới chống đỡ được.

Mười ba gã cường giả Thần cấp toàn lực phòng ngự… Nếu như đặt ở địa phương khác trên Thiên giới thì sợ rằng vĩnh viễn không có người nào có khả năng phá hư được… Nhưng mà đối mặt với đạo nguyên thủy chi lôi như vậy, cư nhiên chỉ trong nháy mắt hơi yếu chút là sẽ bị công phá? Sau đó đạo năng lượng lôi điện vẫn còn duy trì liên tục, tiếp tục có thể chống lại được lực lượng của mười ba cường giả Thần cấp một thời gian dài?

Đây là một dạng khái niệm như thế nào? Đạo Nguyên Thủy Chi Lôi kia ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ như thế nào?

Hơn nữa trong quá trình tiếp xúc với đạo Nguyên Thủy Chi Lôi, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được rõ ràng sự mạnh mẽ của lôi điện, chỉ cần hơi yếu đi một chút thì sẽ chịu hậu quả không lường được.

Không chỉ có sắc mặt của Doanh Doanh lúc này trắng nhợt đi, trên thực tế tất cả mọi người đều tái nhợt sắc mặt.

1094. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1201-1204: Đào vong. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1202: Đào vong. (2)

Sắc mặt Huyết Hổ đang như giấy vàng, lúc này cũng trở nên tái nhợt, trên miệng vẫn còn vương lại một sợi tơ máu, nhìn tràng cảnh lúc này có vẻ vô lực.

- Lúc đầu khi ta đến thì dựa vào tốc độ và sự cảm ứng nguy hiểm đối với bản thân để tránh né… Nhưng hiện tại chúng ta lại không có cách nào tránh né nữa.

Huyết Hổ lắc lắc đầu nói. Lần này bọn họ mang theo Lâm Dịch, mà hiện nay dưới loại tình huống này, Lâm Dịch căn bản không có biện pháp tự phòng ngự cho bản thân mình.

Nếu như đạo lôi điện này không phải là Nguyên Thủy Chi Lôi mà chỉ là một đạo lôi điện bình thường, thì mọi người cũng không cần lo lắng đến Lâm Dịch làm gì… Nguyên Thủy Khí cũng đủ sức chống đỡ lại lực lượng rất cường đại.

Nhưng đạo Nguyên Thủy Chi Lôi trùng hợp lại chính là khắc tinh của Nguyên thủy khí… Đã có người nói rằng, tại rất nhiều năm trước, chính là một đạo Nguyên Thủy Chi Lôi đã bổ ra Nguyên Thủy Khí, lúc này mới dưỡng dục ra toàn bộ thiên địa, sau đó mới chậm rãi sinh sôi nảy nở ra nhiều sinh mệnh như hiện nay.

Từ đó có thể thấy được khắc tinh của Nguyên Thủy Khí chính là Nguyên Thủy Chi Lôi. Nếu Lâm Dịch bị Nguyên Thủy Chi Lôi đánh trúng một chút, sợ rằng cũng không có biện pháp chống đỡ chút nào.

Tình huống hiện nay của bọn họ thực sự là không tốt.

- Chỉ có một đạo Nguyên Thủy Chi Lôi thì chúng ta còn có thể ngạnh kháng được, hai đạo Nguyên Thủy Chi Lôi thì cũng có thể nỗ lực chống lại, nhưng nếu như… Nếu như đồng thời có ba đạo Nguyên Thủy Chi Lôi đánh vào chúng ta cùng một lúc thì thực sự vô cùng nguy hiểm.

Vân Tinh cau mày, nàng cảm nhận cường độ đạo Nguyên Thủy Chi Lôi vừa rồi một chút, rồi mở miệng nói.

Đầu lông mày tất cả mọi người bất giác nhíu chặt lại… Bọn họ cũng hiểu là tính toán của Vân Tinh không hề sai lầm.

Một đạo Nguyên Thủy Chi Lôi cũng không thể đủ để đánh vỡ quang tráo được, kể cả lúc bọn họ hơi sơ ý một chút hoặc không dùng toàn lực. Nhưng mặc dù bọn họ sử dụng toàn lực thì hai đạo Nguyên Thủy Chi Lôi đã là cực hạn của bọn họ rồi. Nếu như vượt lên ba đạo Nguyên Thủy Chi Lôi thì sợ rằng chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người, bao gồm cả Lâm Dịch bên trong sẽ đều ngã xuống.

Mặc dù thần cách của bọn họ cũng sẽ không bị phá hủy, thế nhưng cơ thể của bọn họ bất kể như thế nào cũng không có cách nào so sánh được với thần cách.

- Cũng không còn cách nào khác, chúng ta không còn đường nào có thể đi.

Hắc Hổ hít vào một hơi thật sâu, nhìn địa phương xa xa giống như địa ngục:

- Chỉ có đi vào sâu bên trong thì chúng ta mới có thể kéo dài thời gian chờ các đại nhân trở về. Bằng không thì… Chỉ cần đám người Thanh Long chạy tới, chúng ta cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Tuy rằng trong lòng những người khác rất căng thẳng nhưng cũng không thể nói gì hơn… Hắc Hổ nói rất chính xác, ngoại trừ nơi trung tâm thì đối phương mới không thể sử dụng không gian truyền tống tìm kiếm mọi người, còn bất kì nơi nào bên ngoài thì đối phương đều có thể tìm được mọi người trong nháy mắt.

Khi đó thì sợ rằng không kéo dài được thời gian nữa, tất cả đều sẽ kết thúc.

- Thời gian không nhiều lắm, đi nhanh đi, để lâu nữa sợ rằng sẽ phát sinh biến cố.

Chu Vân hít vào một hơi thật sâu, mở miệng nói.

Đoàn người cũng không nói gì thêm, bắt đầu di động hướng về phía lôi điện khắp bầu trời tiến tới…

Ngoài những cường giả Thần cấp lúc này lo lắng không ngừng, Lâm Dịch cũng đang cấp bách đến mức sắp phát điên lên rồi.

Thần cách của bản thân mình lóe lên phong mang hình cầu màu vàng, hiện nay đang bị hai đạo năng lượng quỷ dị hình hổ và hình rồng quấn lấy. Chúng đang không ngừng hấp thu một cách điên cuồng năng lượng trên hình cầu màu vàng đó… Tuy rằng cảm giác lực lượng của mình cũng không biến mất, nhưng loại tình huống quỷ dị này chẳng lẽ không làm cho người ta phát điên lên sao?

Bi kịch chính là… Lâm Dịch lúc này căn bản không có biện pháp khống chế thần cách.

Viên châu màu vàng kia đáng nhẽ phải có thể sử dụng, điều khiển như cánh tay của mình, nhưng hiện nay dường như lại thoát ly khỏi thần thức của mình. Mà thần thức của mình lúc này lại bị một cỗ lực lượng cường đại giống như ai đó đang vô cùng tức giận áp chế xuống, không thể động đậy chút nào.

- Ai đó có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lâm Dịch giống như sắp khóc đến nơi rồi.

Nhưng mà hiện giờ hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Tinh thể tiểu kiếm và băng liên vẫn còn đang xoay tròn, từng đạo năng lượng hôi sắc rót vào trong thần cách, cũng đồng thời chia ra rót vào trong hai kiện chân thần khí này. Tuy rằng thần thức không có biện pháp điều tra, nhưng Lâm Dịch cũng có thể cảm giác được hai kiện chân thần khí hiện nay đã có những biến hóa phi thường. Từng đạo năng lượng phát ra lượn lờ, căn bản đã vượt qua phạm trù của một kiện chân thần khí thông thường. Nhưng cụ thể hai kiện chân thần khí đạt được trình độ thế nào thì Lâm Dịch cũng không biết chắc chắn được.

Mà lĩnh vực lúc này cũng hoàn toàn thoát ly với thần cách, đơn độc lưu lại trên vị trí trước linh hồn kim châu. Chỉ thấy lĩnh vực này cũng không hấp thu năng lượng hôi sắc, vẫn là một mảnh lưu quang như cũ…

Hai kiện chân thần khí, bởi vì không có thần thức điều khiển nên không thể di động. Lĩnh vực cũng phảng phất như biến thành vật ngoài thân, hoàn toàn không dùng đến được. Lúc này Lâm Dịch chỉ có thể ngơ ngác nhìn lão hổ và con rắn kia bỏ trên thần cách mà hấp thu năng lượng… Hiện tại chúng nó đã gần như gắn bó với kim mang trên thần cách thành một thể.

Vẻ mặt Lâm Dịch hiện lên vẻ cầu xin… Hắn chỉ có thể chờ đợi…

Đám người Chu Vân hướng về phía trung tâm bay tới, dọc theo đường đi luôn phải chú ý cẩn thận, không dám chậm trễ chút nào. Sự kinh khủng của Nguyên Thủy Chi Lôi vẫn còn trong tâm trí của bọn họ, bọn họ cũng không muốn vì mình không cẩn thận mà dẫn đến việc toàn quân bị diệt.

Cũng may là tốc độ phản ứng của cường giả Thần cấp rất nhanh, dọc đường đi Vân Tinh làm chủ đạo, chỉ cần phát hiện ra dị thường thì bọn họ đã phối hợp từ trước để tránh né rồi… Vì vậy giữa một không gian lớn toàn Nguyên Thủy Chi Lôi, bọn họ vẫn có thể kiên trì được một thời gian.

Nhưng mà càng thâm nhập vào sâu, mật độ Nguyên Thủy Chi Lôi càng dày đặc lên. Nếu như chỉ có một người thì còn có vài phần cơ hội để tiếp tục tiến sâu vào trong, nhưng hiện giờ lại có nhiều người như vậy làm thành một vòng tròn quang tráo thủ hộ hai người Lâm Dịch và Huyết Hổ, độ khó lúc này tăng lên thế nào thì có thể nghĩ được.

Nhưng bọn hắn không có lựa chọn, ngoại trừ tiếp tục đi tới thì bọn họ cũng không có đường để lùi…

Sau khi đám người Vân Tinh cắn răng tiến sâu vào trong một thời gian, tại một địa phương cách bọn họ mấy nghìn dặm, một trận ngân quang lóe lên, đám người Thanh Long lúc này cũng đã bắt đầu đuổi đến.

Ánh mắt Thanh Long híp lại, chỉ một lát sau khóe miệng lại tràn ra một tia cười nhạt:

- Nghĩ rằng trốn tránh trong Nguyên Thủy Chi Lôi để kéo dài thời gian? Hừ…

1095. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1201-1204: Đào vong. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1203: Đào vong. (3)

Thần thức của cường giả Thần cấp bình thường đã có thể bao trùm toàn bộ Thiên giới, còn chưa nói tới Chung cực thần, đối với đối phương mà nói thì đám người Chu Vân không có khả năng giấu kín được tung tích.

Đương nhiên, đối với đám người Chu Vân mà nói thì đối phương cũng không có… Mặc dù không phát hiện ra được Chung cực thần nhưng vẫn có thể tìm ra được cường giả Thần cấp ngang với mình.

Vì vậy khi đối phương vừa mới xuất hiện, sắc mặt mọi người đều hơi tái đi một chút, quay sang nhìn nhau, tốc độ cũng đẩy nhanh lên một chút… Bọn họ hiểu rõ, đối phương đã xuất hiện tức là Chung cực thần nhất định cũng đã đến rồi.

- Đuổi.

Thanh Long đạm mạc mở miệng, thân hình chợt lóe lên bay tới… Đối với Thanh Long thần mà nói thì việc đuổi kịp mấy người cường giả Thần cấp bình thường thì cũng không phải là việc khó khăn gì. Theo sát phía sau Thanh Long, tất cả mọi người đều bay tới.

- Chết tiệt, bọn họ đuổi theo rồi.

Hắc Hổ chau mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau.

- Làm sao bây giờ? Cứ như thế này thì không bao lâu nữa sẽ bị đuổi kịp mất.

Doanh Doanh có chút sốt ruột nói. Thần tình Hắc Hổ lóe lên, một lúc lâu sau mới nghiến răng nói:

- Các ngươi tiếp tục đi tiếp, bất luận như thế nào cũng phải kiên trì. Ta lưu lại… Lấy bản mạng thần khí của ta và Thiên đạo kỹ, mặc dù là Chung cực thần nhưng ta cũng có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Mấy người thuộc Bắc Thiên cùng với Hắc Hổ nghe vậy nhất thời càng trở nên hoảng sợ, vội la lên:

- Ngươi lưu lại sao? Đối phương có nhiều người như vậy, làm sao ngươi có đủ khả năng…

Hắc Hổ không nhịn được vung tay ngắt lời bọn họ, nói:

- Không cần nói nhiều nữa, cứ như vậy đi… Vân Tinh.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Vân Tinh, sau đó hít sâu một hơi nói:

- Ta giao lại đại nhân cho các ngươi.

Thần sắc Vân Tinh hơi chút giật mình, sau đó gật đầu, cũng không nói thêm gì. Nàng rất rõ ràng, chỉ có cách như vậy mới có thể kéo dài thêm thời gian cho đại nhân. Bằng không thì… Tất cả đều là uổng công vô ích.

- Đi thôi.

Hắc Hổ mạnh mẽ thoát ly đội ngũ, ngừng lại giữa không trung. Sau đó chỉ trong nháy mắt đã biến mất trước mắt mọi người.

Nhìn thân ảnh Hắc Hổ biến mất trong tầm mắt, một cảm giác áp lực không nói nên lời đột nhiên xuất hiện, cái loại áp lực này dường như từ đáy lòng sản sinh ra, làm cho bọn họ trong nháy mắt hô hấp cũng trở nên khổ sở.

Bọn họ rất rõ ràng sự lựa chọn này của Hắc Hổ có ý nghĩa như thế nào.

Ý nghĩa rất rõ ràng, hắn rất có thể sẽ tử vong, thậm chí là… Thần cách cũng sẽ bị tiêu tán hoàn toàn.

Không ai biết Chung cực thần công kích toàn lực thì kinh khủng như thế nào, tự nhiên cũng không có ai biết thần cách có khả năng chống đỡ lại công kích toàn lực của Chung cực thần hay không.

Bọn họ là cường giả Thần cấp, có thể nói tử vong là một chuyện không thể thành được, thậm chí có thể nói không bao giờ có khả năng phát sinh ra chuyện này… Bởi vậy từ lúc thức tỉnh thần thần cho đến vừa rồi, bọn họ chưa bao giờ dự cảm được nguy cơ. Bọn họ đều nghĩ rằng dù có tử vong thì vẫn còn lại thần cách, chỉ cần còn lại thần cách thì bọn họ không cần e ngại tử vong. Nhiều nhất cũng chỉ là tu luyện thêm mấy vạn năm mà thôi.

Nhưng mà lúc vừa rồi Hắc Hổ rời khỏi đoàn người, muốn thay bọn họ quấn lấy bốn người Chung cực thần cùng với hơn mười cường giả Thần cấp bình thường khác để kéo dài thời gian, bọn họ đột nhiên phát hiện…Tử vong cũng không còn xa, hay có thể nói là ngay giây phút tiếp theo.

Bọn họ lúc này mới phục hồi lại tinh thần. Giờ phút này không phải là lúc đùa giỡn như bình thường, cũng không phải là trò chơi hủy diệt… Bọn họ đang đối mặt với tử vong. Đường đường chính chính đối mặt với tử vong thực sự.

- Đại nhân sẽ phù hộ cho ngươi…

Vân Tinh nhìn phương hướng mà Hắc Hổ biến mất, lặng yên nhớ kỹ trong lòng…

Sau khi ly khai đội ngũ, Hắc Hổ quay đầu lại nhìn, ánh mắt nhìn về phương hướng đoàn người đối phương đang tiếp cận hắn với tốc độ rất nhanh.

Trong tay hắn đột nhiên lóe lên quang mang, chỉ một lát sau một thanh trường thương dài bốn thước đã xuất hiện trong tay hắn.

Chỉnh thể của trường thương đều là ám kim sắc, nhìn qua thâm trầm mà hung hãn. Một cỗ khí tức cuồng bạo không nói nên lời từ trường thương phát tán ra bên ngoài. Hắc Hổ hơi cúi đầu, ngưng mắt nhìn trường thương, trên mặt hiện lên vẻ trầm mặc nhưng vô cùng kiên cường, đột nhiên nở rộ ra một nụ cười ấm áp, xen lẫn nhu hòa đến cực điểm.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve trên thân trường thương lạnh lẽo mà rắn chắc, khóe miệng cười nhẹ:

- Ông bạn già, chúng ta lại tiếp tục sóng vai chiến đấu… Lúc này có thể là một lần chiến đấu cuối cùng, ngươi có sợ không?

- Ông…

Phảng phất như đáp lại Hắc Hổ, thanh trường thương kia đột nhiên run rẩy kịch liệt, tản mát ra một tiếng ong ong rất to. Thanh âm kia vốn không có chút tâm tình nào, cư nhiên lúc này lại làm cho người ta nghe được vài phần sát khí và sự điên cuồng. Hiển nhiên, đây tuyệt đối không phải là sự sợ hãi.

- Tốt.

Đôi mắt của Hắc Hổ chợt sáng lên, một cỗ chiến ý từ đáy lòng dâng lên phấn chấn bừng bừng. Từ lúc thành thần, trong lòng hắn chưa từng tràn ngập chiến ý như ngày hôm nay.

Ngẫm lại đi thì biết, bốn người Chung cực thần, hơn mười cường giả Thần cấp ngang cấp với hắn… Nhưng hắn lại không hề lo lắng chút nào, chỉ có một sự vui sướng cực điểm khi được chiến đấu.

- Ha ha ha, nếu không sợ thì chiến đấu thôi. Ngày hôm nay hãy để chúng ta hợp sức… Ngăn cản Tứ thần và các cường giả Thần cấp khác.

Hào khí can vân. Hắc Hổ chợt bộc phát ra chiến ý kịch liệt, phảng phất như cả bầu trời Loạn Tinh Hải cũng bị cỗ chiến ý này phóng ra làm cho rung chuyển. Một đạo ngân sắc Nguyên Thủy Chi Lôi thật to không gì sánh được lóe lên ầm ầm phía sau Hắc Hổ. Tại giờ khắc này, thân thể Hắc Hổ không ngờ lại trông cao to như vậy.

Cùng với lúc Hắc Hổ trào phúng cười to, thân hình Hắc Hổ khẽ động, chợt biến mất vô tung vô ảnh…

Thanh Long khẽ cau mày, sau đó vẻ mặt rất không nguyện ý đánh dừng lại. Trong mắt hắn hiện ra một tia không kiên nhẫn.

Phía sau hắn, đoàn người cũng lập tức dừng lại, tam thần Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long tiến lên đứng bên cạnh hắn.

Phía trước bọn họ là một mảnh không gian dày đặc hôi sắc lôi điện. Địa phương này so với các địa phương khác trong Loạn Tinh Hải tựa hồ như cũng không có gì khác nhau nhiều lắm, nhưng mà Thanh Long lại cứ như vậy cau mày nhìn về phía không gian đó, nhìn qua có vẻ không vui.

- Không biết sống chết.

Thanh Long hừ lạnh một tiếng, chợt bước ra một bước.

Chuyện tình kỳ dị lại xảy ra… Rõ ràng chỉ là một bước đi bình thường mà thôi nhưng thân hình Thanh Long cư nhiên cứ như vậy mà tiêu thất trước ánh mắt mọi người xung quanh. Các cường giả Thần cấp đều mở to hai mắt nhìn, thần thức nhất thời phóng ra cảm ứng một phen, lập tức trên mặt tất cả đám người đều lộ ra thần sắc kinh dị.

Chỉ có biểu tình của Chu Tước, Hoàng Long và Huyền Vũ là không có gì biến hóa.

1096. Chương 12 01-1204: Đào Vong. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1201-1204: Đào vong. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi truyện từ

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1204: Đào vong. (4)

- Người này khẳng định là điên rồi… Hắn cư nhiên dám ở trước mặt bốn vị đại nhân bày ra thiên đạo kỹ… Thực sự là không biết sống chết.

Bàng Văn lẩm bẩm, ánh mắt nhìn chằm chằm nơi Thanh Long vừa biến mất. Lúc này hắn cũng đã cảm giác được địa phương cách bọn họ một bước kia lại là một cái không gian đặc thù.

Loại không gian này khác với Thứ nguyên không gian. Tuy rằng cả không gian đặc thù và Thứ nguyên không gian đều dựa vào chủ không gian Thiên giới để tồn tại, nhưng không gian đặc thù loại này không tồn tại kéo dài giống như Thứ nguyên không gian.

Dùng lời khác mà nói thì … không gian đặc thù này là do cường giả Thần cấp trong lúc sử dụng Thiên đạo kỹ xuất hiện ra, nó giống như một loại lĩnh vực của cường giả Thần cấp.

Mà hiện nay đối mặt với mấy người Chung cực thần trước mặt, tên cường giả Thần cấp kia lại dám bày ra thiên đạo kỹ, hắn tuyệt đối là một tên ngu ngốc, nếu không thì hắn cũng là kẻ điên. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đối với cường giả Thần cấp bình thường mà nói thì Chung cực Thần có ý nghĩa gì.

Chung cực Thần tuyệt đối là mạnh mẽ, tuyệt đối là vô địch, tuyệt đối không thể chống đỡ lại họ.

Nhưng mà khi đối mặt với đối thủ mạnh mẽ, vô địch, không thể chống đỡ như vậy, đối phương cư nhiên còn dám thể hiện ra như vậy, không phải là kẻ ngu ngốc hay là người điên thì là cái gì?

Có người lộ ra vẻ mặt khinh miệt, có người lại lộ vẻ khinh thường. Đương nhiên cũng có những người lộ ra thần sắc trầm tư và kính nể… Biết rõ là không địch lại rồi nhưng vẫn dám quang minh chính đại đối nghịch, chống lại Chung cực thần như thế, mặc kệ là do nguyên nhân gì nhưng chí ít, phần dũng khí này cũng đáng để cho bọn họ học tập…

Khi Thanh Long bước vào không gian này, một cỗ hàn ý kịch liệt hầu như chỉ trong nháy mắt tập trung lên cơ thể hắn. Nếu là cường giả Thần cấp bình thường khác thì sợ rằng hàn ý này cũng đủ để cho hắn chịu một ít đau khổ.

Đáng tiếc, Thanh Long lại không phải là một cường giả Thần cấp bình thường. Bởi vậy, hắn chỉ có biểu tình đạm mạc, hơi vung tay lên một chút, cỗ hàn ý kia ngay lập tức đã bị bức lui trở về.

Ngay sau đó, phảng phất dường như toàn bộ bầu trời chợt biến mất, lưu lại trước mắt Thanh Long chỉ là những đạo thương ảnh hắc sắc cường hãn vô biên. Thương ảnh trùng điệp phô thiên cái địa mang theo tất cả đổ ập về phía Thanh Long.

Từng đạo thương ảnh giống như từng đạo thất luyện, những nơi mà nó đi qua không gian đều bị xé nát.

Một chiêu thanh thế kinh người, tiếng ma sát giống như tiếng súng nổ kịch liệt đến cực điểm, làm cho người nghe phải tê dại da đầu. Đối mặt với uy thế kia, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ làm cho người ta không có can đảm mà tiếp tục chiến đấu.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức gần như làm cho người ta có kịp thời gian mà phản ứng.

Nhưng mà đó chỉ là đối với "người" khác mà thôi… Thanh Long hiển nhiên không phải là "người".

Vì vậy, hắn chỉ cảm thấy hơi giật mình một chút, ngay lập tức đã có phản ứng.

Một quyền !

Một quyền này của hắn vô cùng đơn giản, một quyền kiên quyết, thẳng thắn, không có động tác hoa mỹ nào, không có chút thanh âm nào, không có chút uy thế nào, thậm chí không có một chút năng lượng ba động nào… Nếu có thì chỉ là một độ cong khi vung quyền hoàn mỹ đến cực điểm.

- Đinh…

Thương ảnh khắp bầu trời dưới một quyền vô cùng đơn giản của Thanh Long lại ngay lập tức biến mất vô tung vô ảnh. Hắc Hổ mở to hai mắt ra nhìn, miệng há ra thật to, xuất hiện cùng lúc với trường thương. Mũi thương lúc này đang chỉ thẳng vào tâm quyền của Thanh Long.

Thanh Long cư nhiên ở giữa không gian dày đặc thương ảnh như vậy, tốc độ thương ảnh lại nhanh như thiểm điện, thậm chí so với thiểm điện còn nhanh hơn, chỉ dùng một nắm tay đơn giản đánh trúng mũi thương của Hắc Hổ?

Hắc Hổ trợn to hai mắt lên nhìn, nhưng hắn chỉ khiếp sợ trong giây lát, ngay lập tức khóe miệng lại nhếch lên. Hắc Hổ rút trường thương về, cùng lúc trường thương đang rút về, thân thể Hắc Hổ chợt xoay tròn mạnh mẽ, biến thành một đạo hắc mang kịch liệt đến cực điểm, mang theo trường thương bắn về phía Thanh Long.

Không gian lúc này hoàn toàn bị nghiền nát một cách điên cuồng.

- Đom đóm mà cũng đòi phát sáng với mặt trời? Đúng là không biết sống chết.

Ngữ khí Thanh Long vẫn đạm mạc như cũ. Những chiều thức của Hắc Hổ mặc dù có uy thế và thanh thế rất lớn, nếu đổi lại là cường giả Thần cấp bình thường khác ở đây thì sợ rằng đã đại biến thần sắc từ lâu rồi, sau đó phải vội vàng mà chống đỡ lại. Nhưng mà Thanh Long lại không hề nóng vội chút nào.

Một quyền !

Lại là một quyền vô cùng đơn giản như cũ, vẫn thẳng thắn như cũ, vẫn không hề có chút động tác hoa mỹ nào, không hề có chút uy thế nào, không hề có chút thanh thế nào, thậm chí cũng không hề có chút năng lượng ba động nào. Vẫn chỉ là một đường cong hoàn mỹ đến cực điểm như cũ.

- Đinh…

Thanh âm va chạm lúc này có phần to hơn thanh âm va chạm lần trước một chút.

Vòng xoáy kịch liệt của Hắc Hổ bị đình chỉ, mũi thương lại bị dừng lại trước nắm tay của Thanh Long. Hắc Hổ lúc này cũng bị bức cho xuất hiện bên cạnh thân thương.

- Chung cực Thần… Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Hắc Hổ đột nhiên mở miệng nhẹ nhàng nói.

- Ba…

Một thanh âm nhỏ đến cực điểm vang lên nhưng lại giống như một tiếng súng giữa trời quang. Một mảnh vỡ nhỏ từ trên thân thương bị bóc ra, chậm rãi rơi xuống…

Ánh mắt của Thanh Long vẫn đạm mạc như cũ, hắn chậm rãi thu hồi lại nắm tay của mình, lẳng lặng đứng nhìn Hắc Hổ vẫn đang duy trì nguyên động tác trước mặt mình.

- Ba… ba…

Càng lúc ở trên thân thương càng vang lên thanh âm dày đặc, những mảnh vỡ nhỏ trên thân thương, đầu thương, mũi thương, chậm rãi bị bóng ra, rơi xuống, cuối cùng thì…

Trong đầu Hắc Hổ bất chợt nghe được một tiếng nghiền nát, sau đó, từ trong thân thể hắn cũng truyền ra một tiếng vang nhỏ. Đôi mắt lúc nãy còn sáng sủa không gì sánh được, chỉ một khắc sau đã hoàn toàn tối sầm xuông. Thân thể thẳng tắp rơi xuống giữa không trung.

Thanh Long nhìn xuống từ trên cao, ánh mắt đạm mạc nhìn thân ảnh Hắc Hổ đang rơi xuống thẳng tắp, phảng phất như vừa rồi trước mặt hắn chỉ là giết chết một con kiến, chứ không phải là giết chết một trong những cường giả Thần cấp đỉnh phong của Thiên giới…

Hầu như cùng lúc với Hắc Hổ ngã xuống, đám người Vân Tinh bên này cũng đồng thời biến đổi sắc mặt.

Sắc mặt bọn họ trở nên trắng bệnh, nhất là những cường giả Thần cấp đi theo Hắc Hổ từ lâu, cả đám đều trở nên ngây dại. Sau đó ánh mắt mọi người đều hiện lên hận ý khắc cốt ghi tâm.

- Ngã xuống rồi… Toàn bộ mọi người rồi cũng sẽ ngã xuống…

Long Dương vô thức lẩm bẩm một câu, ánh mắt ngơ ngác nhìn lại phía sau lưng.

Hắn và Hắc Hổ cũng không phải là quen thuộc nhau lắm, nhưng mà Hắc Hổ vừa rồi còn cùng mọi người ở một chỗ, lúc này chỉ trong một thời gian ngắn đã lặng yên ngã xuống… Toàn bộ mọi người đều sẽ ngã xuống, đó là bởi bì mọi người đều có thể cảm giác được rõ ràng… Viên thần cách kia của Hắc Hổ đã bị nghiền nát.

1097. Chương 12 05-1207: Đào Vong. (5-7)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1205-1207: Đào vong. (5-7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chung cực Thần có thể hủy diệt thần cách.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt mọi người đều giống như tro nguội.

Chưa nói tới an toàn của bản thân mình, bọn họ còn phải bảo vệ Lâm Dịch cho tới lúc Bạch Hổ và Hắc Long thức tỉnh. Bằng không thì bọn họ không còn chút cơ hội nào.

- Kế tiếp đến lượt ta đi.

Hân Dao hít sâu một hơi, nhẹ nhàng mở miệng nói.

Bọn họ đều biết Chung cực Thần sẽ đuổi theo ngay lập tức. Hắc Hổ chống đỡ cho bọn họ cũng chỉ chưa đầy một phút đồng hồ mà thôi… Thời gian một phút quả thực là vô cùng châm chọc.

Đương nhiên, với tốc độ của bọn họ thì một phút đồng hổ cũng có thể bay xa được hơn một nghìn vạn dặm… Mặc dù bọn họ vẫn luôn phải tránh né Nguyên Thủy Chi Lôi càng ngày càng trở nên dày đặc.

- Hay để ta tới đi.

Người nam nhân lực lương bên người Long Dương đột nhiên hít sâu vào một hơi, nhìn Hân Dao cười cười nói:

- Lâm Dịch là trượng phu của ngươi, dù sao đi chăng nữa, ta nghĩ khi hắn tỉnh lại thì người đầu tiên hắn muốn nhìn thấy là ngươi.

Hân Dao vội la lên:

- Thế nhưng…

Người nam nhân lực lưỡng hơi lắc đầu, cười nói:

- Quyết định như vậy đi.

Vừa nói dứt lời thì hắn đã chuẩn bị buông tay.

- Lôi Ngạo.

Long Dương đột nhiên nắm chặt lấy bàn tay hắn.

Thấy Long Dương đối với mình như vậy, Lôi Ngạo cười cười lộ ra hàm răng trắng tinh:

- Huynh đệ, nếu như ta may mắn không bị chấn nát thần cách, kiếp sau ta lại tới tìm ngươi làm huynh đệ.

Nói xong, hắn rút tay mình ra khỏi tay Long Dương, sau đó biến mất trước mắt mọi người.

Long Dương siết chặt hai nắm tay lại, nghiến răng cúi đầu trầm mặc. Cường giả Thần cấp chưa bao giờ có loại tâm tình bi thương đến như vậy, dường như trong nháy mắt nghẹn lên cổ họng hắn. Điều này làm cho hắn khó có thể thích ứng kịp. Chu Vân lộ ra bộ dáng tươi cười, vỗ nhẹ lên bờ vai của hắn:

- Lôi Ngạo sẽ không cô độc, chúng ta sẽ đi bồi tiếp với hắn.

Bọn họ vẫn còn phải tiếp tục đào vong, bởi vậy cũng có thể dự kiến được… Vẫn còn phải tiếp tục hy sinh…

Lôi Ngạo thầm hít vào một hơi lạnh, khuôn mặt ẩn chứa sự hàm hậu, lúc này lộ ra thêm sự kiên định, trầm ổn. Trên tay hắn vô thanh vô tức lóe lên một đạo quang mang, hiện ra một kiện loan đao quái dị kim hoàng sắc.

Lôi Ngạo ngẩng đầu nhìn thoáng qua sấm sét hôi sắc giăng trên bầu trời, trên miệng hắn lại nở ra một nụ cười.

Hắn biết rằng mình sẽ phải chết, vì vậy tính hình hàm hậu như hắn cũng không dự định dùng phương pháp bình thường để chiến đấu.

- Giết được một người cũng là đủ hòa rồi.

Càng là người hàm hậu, khi bị ép buộc lâm vào tuyệt cảnh thì càng bạo phát ra nhiều sát ý, càng trở nên kinh khủng hơn… Về điểm này có thể thấy được trên người Lôi Ngạo. Vẻ mặt thường ngày của hắn lúc này đã biến mất, thay vào đó là một biểu tình cộc lốc, không có chút tình cảm nào. Hiện giờ một cỗ sát ý bao phủ hoàn toàn lấy hắn, khiến cho con mắt quá nồng nặc sát ý mà không thể mở ra…

Đối với Thanh Long mà nói thì cái chết của Hắc Hổ căn bản không thể làm cho rung động sự bình tĩnh trong lòng hắn được. Giống như người ta vừa mới bóp chết một con kiến, lẽ nào vì con kiến đó vô cùng anh dũng mà người ta lại sản sinh ra kính ý sao? Ta nghĩ rằng cảm giác nhiều nhất cũng chỉ có chút buồn cười thôi phải không?

Sở dĩ như vậy nên khi thân hình bá đạo của Thanh Long xuất hiện lại trước mặt những cường giả Thần cấp khác, hắn chỉ hơi nghiêng đầu, lạnh lùng nói:

- Đi thôi.

Sau đó hắn hóa thành một đạo lưu quang, tiếp tục đuổi theo đoàn người phía trước.

Dưới mi mắt của Thanh Long thì tất cả đều là một mảnh đạm mạc, chỉ có điều ở sâu bên trong đôi mắt đó của hắn lại mang theo một thần sắc, ý tứ không ai có thể biết được. Ba gã Chung cực Thần khác đi theo phía sau hắn, khóe miệng lúc này lại tràn ra vẻ tươi cười… Hiện tại bọn họ đã hiểu ra trong lòng Thanh Long đang suy nghĩ về điều gì rồi. Mà điều này cũng là điều mà bọn hắn đang suy nghĩ trong lòng.

Vì vậy bọn hắn không nhanh không chậm tiếp tục truy tung đám người phía rước, duy trì tốc độ đều đều liên tục…

Đối với đám người Thanh Long không phải bảo hộ ai mà nói thì cự ly ngàn dặm căn bản chỉ cần nháy mắt đã đi qua. Vì vậy chỉ một lát sau, bọn họ đã đuổi được đến chỗ mà Hắc Hổ chia tay với đội ngũ.

Thân hình Thanh Long chợt ngừng lại.

Ánh mắt đạm mạc, không cần quan tâm tới bất kỳ việc gì của hắn lúc này hơi giương lên, sau đó lại lập tức nheo mắt lại quan sát.

Những cường giả Thần cấp phía sau Thanh Long thấy hắn có động tác như vậy, nhất thời cũng đã phát hiện ra chuyện gì. Cả đám cũng ngừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn lên không trung, hai đầu lông mày đều nhíu chặt lại.

- Là Lôi Ngạo.

Một gã cường giả Thần cấp ở phương bắc nhất thời nắm chặt tay lại, tâm tình trong mắt lóe lên không ngừng. Một lát sau, hắn đột nhiên tiến lên, cung kính khom người với Huyền Vũ nói:

- Đại nhân, Ô Lâm thỉnh cầu xuất chiến.

- A?

Huyền Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, liếc nhìn hắn một cái, lập tức cũng hiểu ra, gật đầu cười nói:

- Đúng rồi, sáu vạn năm trước Lôi Ngạo đã hủy diệt cơ thể của ngươi, ngươi muốn báo thù sao?

Sắc mặt người nọ hơi đỏ lên, sau đó cúi thấp đầu nói:

- Đúng vậy, thỉnh đại nhân thành toàn cho.

Huyền Vũ không nói gì, cũng quay đầu nhìn về phía Thanh Long đằng trước.

Thanh Long hơi nhíu hai đầu lông mày lại một chút, sau đó hơi lui lại về phía sau một bước nhỏ.

Ô Lâm thấy hành động của Thanh Long như vậy, lẽ nào không hiểu đạo lý? Hắn nhất thời vui mừng, cung kính nói:

- Tạ ơn đại nhân thành toàn.

Nói xong, thân hình hắn hóa thành một đạo lưu quang, bắn về phía trước. Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của hắn đã chìm khuất vào trong không gian trước mặt.

Rất hiển nhiên, Lôi Ngạo đã vận dụng thiên đạo kỹ kéo hắn vào trong.

Bốn gã Chung cực thần đều mang theo những biểu tình khác nhau, lẳng lặng đứng nhìn, tuy vậy nhưng trên mặt bốn người cũng không hề có cảm giác sốt ruột chút nào.

Trên thực tế, bọn họ cũng không cần phải sốt ruột. Đối với Chung cực thần mà nói thì nếu như bọn họ nguyện ý, dù cho có trốn vào vị trí trung tâm của Loạn Tinh Hải, bọn họ cũng không dám đơn giản vận dụng năng lượng không gian, nhưng lấy tốc độ của bọn họ thì việc đuổi kịp đám người Vân Tinh cũng không đáng kể chút nào.

Lấy thực lực của cường giả Thần cấp, muốn chống đối lại Chung cực Thần? Nếu như bọn họ nguyện ý thì chỉ trong nháy mắt bọn họ có thể đuổi kịp đánh chết tất cả mọi người, bao gồm cả Lâm Dịch bên trong đó.

Thế nhưng, tư thái của bọn họ lúc này vẫn không nhanh không chậm, hiển nhiên bọn họ còn đang có suy tính khác trong lòng. Vì vậy bọn họ cũng không dự định tru diệt nhanh những tên dám can đảm khiêu chiến

sự tôn nghiêm của Chung cực thần. Về phần nguyên nhân vì sao lại thế thì… Cũng chỉ có mấy gã Chung cực thần là có thể biết được.

Sở dĩ vậy, khi Ô Lâm đề xuất muốn tự tay báo thù, bọn họ cũng không có ý kiến gì… Thật giống như nhân loại đang rất nhàn nhã vô sự xem chọi dế vậy.

1098. Chương 12 05-1207: Đào Vong. (5-7)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1205-1207: Đào vong. (5-7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1206: Đào vong. (6)

Đối với Chung cực thần mà nói thì cường giả Thần cấp có lẽ cũng không khác gì con dế cả, phải không?

Trên tay Ô Lâm không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chiếc chiến chùy rất to. Thân chiến chùy khá dài, có lẽ phải tới bốn năm thước, chiến chùy hình trụ, mặt trên giống như lang nha bổng, có các răng cưa sắc bén nhấp nhô. Toàn thân Ô Lâm lúc này bao bọc bởi một tầng hoàng sắc quang mang.

Sau khi hắn vừa tiến vào không gian, nhất thời cảm thấy co quắp trong lòng… Chỉ thấy toàn bộ thiên địa trong nháy mắt đã bị những đạo thất luyện màu vàng thay thế. Lực công kích mạnh mẽ hầu như làm cho cả không gian chuẩn bị tan vỡ.

Tuy rằng Ô Lâm đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị, thế nhưng công kích vô cùng kinh người vẫn làm cho hắn trở nên kinh ngạc. Chỉ có điều phản ứng của hắn cũng không chậm, chỉ thấy hắn bộc phát ra một tiếng rống to, dùng thế lôi đình vạn quân cầm chiến chùy ầm ầm đập tới.

Lực lượng cường đại này của hắn chỉ trong nháy mắt đã hút toàn bộ không khí trong không gian mấy vạn thước xung quanh, áp súc lại, sau đó biến thành lực lượng của chính mình, dường như giống với một viên đạn pháo, ầm ầm bắn ra.

- Oanh…

Sóng âm cường đại chợt bạo phát ra bên ngoài, Chiến chùy to lớn của hắn hung hăng đón lấy vạn tia Thất luyện màu vàng, chỉ trong nháy mắt đã đem công kích đánh cho nát bấy.

Một chiêu phá địch.

- Ô Lâm? Là ngươi sao?

Lúc Thất luyện màu vàng bị nghiền nát, Lôi Ngạo cũng không tiếp tục công kích nữa, ngược lại có chút kinh ngạc mở miệng hỏi, thân hình hắn dần dần xuất hiện trước mặt Ô Lâm.

Cổ tay Ô Lâm hơi run lên, chiến chùy nặng hơn mười vạn cân lúc này lại chỉ giống như một cọng rơm, phóng xuất ra một đạo kim mang, sau đó vững vàng bình tĩnh lại, bị hắn nắm giữ ở trong tay. Ánh mắt Ô Lâm chăm chú nhìn Lôi Ngạo, trên mặt hiện lên dáng vẻ tươi cười.

- Nhờ phúc của ngươi, sáu vạn năm trước thân thể của ta đã bị hủy diệt, sau đó ta phải mất ba vạn năm tu luyện mới khôi phục lại được thực lực. Hiện giờ cũng nên để ta báo đáp lại ngươi một chút.

Nhãn thần Ô Lâm mang theo sát ý âm trầm, chăm chú nhìn chằm chằm Lôi Ngạo… Nhìn tư thế của Ô Lâm lúc này, tùy thời lúc nào cũng có khả năng công kích mãnh liệt về phía Lôi Ngạo.

Lôi Ngạo hơi sửng sốt một chút, sau đó lập tức lộ ra một nụ cười hàm hậu, nói:

- Sáu vạn năm trước các ngươi gây chiến, lúc đó ngươi bị ta hủy diệt thân thể. Sáu vạn năm sau vẫn là các ngươi gây chiến, ngươi lại muốn hủy diệt thân thể của ta… Thiên đạo tuần hoàn, tất sẽ có báo ứng, điều này không phải đã đúng rồi sao?

Hai đầu lông mày Ô Lâm hơi nhíu lại một chút, nhìn biểu tình hàm hậu của Lôi Ngạo, cũng không hiểu tự nhiên hắn nói lời này có ý nghĩa như thế nào. Hắn trầm mặc một chút, sau đó suy nghĩ rồi nói:

- Đúng vậy.

Lôi Ngạo gật đầu, sau đó phá ra cười, nói:

- Ta vốn tưởng rằng sẽ gặp phải Chung cực thần xuất thủ, không nghĩ tới người xuất thủ lại là ngươi. Như vậy cũng tốt, nếu như đối mặt với Chung cực thần thì ta cũng không thể xác định được là mình có dũng khí để phát động tiến công hay không đây. Nhưng nếu như là ngươi thì ta sẽ vô cùng sảng khoái mà phát động tiến công đó… Đến đây đi, để ta nhìn xem sáu vạn năm, ngươi đã tiến bộ tới trình độ nào.

Nói xong, cổ tay Lôi Ngạo run lên, thanh loan đao trong tay nhất thời hóa ra vô số đạo thất luyện màu vàng, phô thiên cái địa bay tới thân thể Ô Lâm, đồng thời lúc đó, thân hình Lôi Ngạo cũng biến mất vô tung vô ảnh.

- Tốt.

Ô Lâm không hề sợ hãi, hét lớn lên một tiếng, sau đó thân thể cũng đồng thời bạo phát ra, đón đỡ hàng vạn đạo thất luyện kim sắc, trọng chùy nặng hơn mười vạn cân trong tay không làm ảnh hưởng tới thân hình của hắn chút nào, huy động ầm ầm đón đỡ kim mang thất luyện.

Vóc người của Ô Lâm cũng không tính là lực lưỡng, ngược lại có vẻ rất cân xứng. Nhưng mà chiến kỹ của hắn lại phù hợp với loại hình trọng chùy. Chỉ thấy chiến chùy trong tay hắn mỗi lần huy động đều hút toàn bộ không khí trong phạm vi hàng vạn thước về phụ cận, sau đó áp súc lại thành năng lượng công kích, giống như một viên đạn pháo bắn phá ầm ầm. Trong quá trình hắn vung chiến chùy, chiếc chiến chùy dường như bị uốn cong lại một cách mãnh liệt lên tới hơn bốn mươi độ… Có thể tưởng tượng được mỗi lần hắn vung chùy mang theo lực lượng lớn như thế nào. Không nói khoa trương chút nào, dưới một chùy của hắn, mấy vạn dặm núi non cũng chỉ có thể biến thành từng mảnh vụn mà thôi.

- Oanh…

Một trận sóng âm vừa xuất hiện truyền ra bên ngoài, mấy vạn đạo kim sắc thất luyện lần thứ hai bị nghiền nát không còn một mảnh.

- Tốt.

Thanh âm hào phóng của Lôi Ngạo vang lên:

- Thống khoái, không hổ là Ô Lâm. ha ha ha…

Thân hình của Ô Lâm lúc này cũng hòa nhập vào trong hư không… Hắn cũng bắt đầu sử dụng Thiên đạo kỹ của mình.

Cùng với lúc Ô Lâm tiến nhập vào cảnh giới sử dụng Thiên đạo kỹ, phiến không gian này bắt đầu trở nên rung động một cách điên cuồng.

Ở bên ngoài, Thanh Long nhìn thấy phiến không gian phía trước như vậy, hơi nhíu mày lên một chút. Bất chợt, có thể rõ ràng thấy được, từ địa phương phía trước người Thanh Long bắt đầu xuất hiện một tấm lưới lôi điện hắc sắc đang hé ra kịch liệt.

1099. Chương 12 07: Đào Vong. (7)

Cự ly quá gần, hơn nữa tấm lưới lôi điện hắc sắc quá cường liệt, tuyệt đối không đơn giản chút nào. Nhưng mà Thanh Long thì ngay cả con mắt cũng không thèm chớp một cái. Ánh mắt hắn phảng phất như nhìn xuyên thấu qua tấm lưới lôi điện hắc sắc, dường như thấy được tận cùng khung cảnh bên trong.

Một lát sau, tấm lưới lôi điện hắc sắc bắt đầu mở rộng ra, bao vây toàn bộ trước mặt chúng thần tạo thành một quang cầu cực lớn. Từng đạo uy thế sắc bén tới mức tận cùng từ trong đại cầu bắt đầu khuếch tán ra bốn phía. Cũng may xung quanh đây đều là cường giả Thần cấp, dư ba phát tán ra xung quanh đối với bọn họ căn bản cũng không tính là gì. Nhất là bốn gã Chung cực thần, căn bản bọn họ vẫn đứng im bất động, bên người cũng không hề xuất hiện năng lượng chút nào, nhưng dư ba dường như lại tránh né vòng qua bọn họ tiếp tục phát tán ra phía sau… Thực sự là quỷ dị vạn phần.

- Xem ra cả hai đều đã dùng tới Thiên đạo kỹ để giao thủ rồi.

Con mắt Bàng Văn hơi sáng lên, mở miệng nói. Cảm ứng được năng lượng ba động trong trung tâm chiến trương, tuy rằng bởi vì bản thân ở không gian khác nhau, nên hắn không có cách nào theo dõi được cuộc chiến, nhưng hắn vẫn có thể cảm ứng được một phần nào.

- Tên Lôi Ngạo này là thủ hạ của Hắc Long thần tại Đông Thiên sao? Ta vẫn còn nhớ năm xưa tại Tây Bắc Thiên, Hắc Long thần và hắn cùng xuất hiện. Lúc đó Ô Lâm bị uy thế của Bạch Hổ thần lan đến, nên mới bị áp chế trọng thương, sau đó bị Lôi Ngạo tiêu diệt chỉ trong một kích… Cũng khó trách lần này Ô Lâm tức giận đến như vậy.

Ngụy Nhược lộ ra dáng vẻ tươi cười, nói… Năm đó một màn này vừa lúc bị hắn thấy được.

Bàng Văn không biết năm xưa còn có chuyện này, hơi nhíu hai đầu lông mày một chút, rồi lắc đầu cười cười nói:

- Thật sự đúng là không may mắn.

Chương 1207: Đào vong. (7)

Ngụy Nhược cũng cười gật đầu:

- Đúng vậy, vì vậy hắn vẫn luôn luôn không phục Lôi Ngạo. Ngày hôm nay lúc hắn cảm nhận được Lôi Ngạo xuất hiện, liền chủ động xin đi giết giặc.

- Ngươi nói bọn họ ai sẽ thắng?

Bàng Văn nhìn lên không gian… Từ uy thế và dư ba phát ra thì chiến đấu bên trong tuyệt đối vô cùng kịch liệt.

Ngụy Nhược cười khổ lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết chính xác được… Chỉ có điều lúc này Lôi Ngạo sớm đã mang quyết tâm liều chết rồi, từ điểm này mà xem thì sợ rằng Ô Lâm cũng không được cái gì tốt… Dù sao thì người ta cũng đã ôm tâm niệm phải chết. Cỗ lực lượng này đối mặt với Chung cực thần thì không đáng là gì cả nhưng đối mặt với cường giả ngang cấp thì cũng mang lại lợi thế rất nhiều.

Bàng Văn cũng hơi gật đầu, lập tức lại hiếu kỳ nói:

- Kỳ thực lấy tốc độ của các vị đại nhân thì đuổi kịp bọn họ cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi, khoảng cách cũng chỉ chưa đầy vài ức dặm, vì sao còn muốn…?

Ngụy Nhược lúc này cũng trở nên hoảng sợ, vội vàng làm ra động tác im lặng, làm cho sự nghi hoặc của Bàng Văn phải ngừng lại.

Ngụy Nhược nhìn xung quang một chút, xác định được mấy vị Chung cực thần cũng không có để ý đến, lúc này mới thở phào ra một hơi, sau đó mới truyền âm nói với Bàng Văn:

- Ngươi không muốn sống nữa phải không? Ngươi nói lời này khác gì chê bai các vị đại nhân trước mặt mọi người, nếu như bị các vị đại nhân nghe được thì ngươi có mấy cái mạng cũng không đủ để chết.

Bàng Văn ngây người ra một chút, sau đó hơi lơ đễnh truyền âm lại trả lời:

- Chỉ là hiếu kỳ hỏi một chút mà thôi, không đến nỗi nghiêm trọng như thế chứ? Mấy vị đại nhân cũng không phải động tý là giết người.

Ngụy Nhược trợn mắt lên nhìn Bàng Văn:

- Vậy ngươi cũng phải nhìn lại xem vấn đề mà ngươi hỏi là gì đi… Mấy vị đại nhân vì sao không lập tức giết chết tất cả bọn họ? Điều này không phải là rõ ràng sao? Tất cả mọi người không ai dám hỏi ra, ngươi là ngây ngốc mở miệng ra hỏi, như vậy không phải là ngươi tự tìm phiền phức sao?

Bàng Văn đảo đảo hai mắt, hiếu kỳ hỏi:

- Tất cả mọi người đều biết sao? Đến tột cùng là vì sao vậy?

Ngụy Nhược lại trắng mắt ra nhìn hắn, nói:

- Điều này mà ngươi còn không hiểu? Sáu vạn năm trước, vì sao các vị đại nhân muốn liên thủ đối phó lại Bạch Hổ thần?

- Không phải chính là vì Nguyên Thủy Khí sao? Điều này ta cũng biết.

Thanh âm Bàng Văn có vẻ hoạt kê, chợt dừng lại, có vẻ hiểu ra ý tứ của Ngụy Nhược.

Nguyên Thủy Khí kia là cái gì? Đó là một vật thần bí hình thành trước khi tồn tại thiên địa. Đám người tứ thần Thanh Long đột nhiên phát động công kích với Bạch Hổ thần chỉ để đoạt lại Nguyên Thủy Khí… Thứ đó có giá trị như thế nào thì có thể nghĩ.

Đối với Chung cực thần mà nói thì chiếm được Nguyên Thủy Khí là việc bắt buộc, Mặc dù bọn họ căn bản vẫn tiếp thu việc những cường giả Thần cấp biết được về Nguyên Thủy Khí, nhưng mà thực sự trong lòng của bọn họ thì lại không muốn việc đó chút nào. Dù sao Nguyên Thủy Khí trong truyền thuyết, bất kỳ kẻ nào chiếm được chỉ một chút cũng sẽ trở thành tồn tại siêu việt như tứ thần. Vì vậy ở phương diện này tứ thần suy nghĩ không tốt một chút nào.

Tất cả mọi người đều biết chuyện này, nhưng mà không ai lớn mật dám nói ra ngoài. Bàng Văn hiện tại cũng hiểu vì sao mà Ngụy Nhược lại khẩn trương đến như vậy.

- Các vị đại nhân không giết bọn hắn, chính là vì Nguyên Thủy Khí?

Bàng Văn cố gắng nuốt một ngum nước bọt, sau đó lại hiếu kỳ hỏi.

Ngụy Nhược hơi gật đầu:

- Rất có thể là như vậy… Nói lại thì vị trí của Nguyên Thủy Khí cũng chỉ có Bạch Hổ thần và Hắc Hổ là biết. Hiện nay người sở hữu Hổ Thần chiến văn đã thành Thần, khoảng cách đến lúc trở thành Bạch Hổ thần cũng không quá dài nữa. Mà bọn họ vừa mới thức tỉnh, tất nhiên sẽ có một đoạn thời gian thực lực suy yếu. Nếu muốn khôi phục lại lực lượng trong thời gian ngắn thì biện pháp tốt nhất chính là hấp thu Nguyên Thủy Khí. Mục đích của các vị đại nhân là cố gắng biết được vị trí của Nguyên Thủy Khí, vì vậy bọn họ mới không nhanh không chậm đi theo phía sau để chờ đợi… Chỉ cần lúc nào cảm ứng được vị trí của Nguyên Thủy Khí thì bọn họ sẽ tăng tốc, giết chết toàn bộ mọi người, như vậy thì cũng sẽ chiếm được Nguyên Thủy Khí.

Bàng Văn mở to hai mắt nhìn, một lúc lâu sau mới tấm tắc lắc đầu than thở:

- Chung cực Thần… Đều đã đạt được loại trình độ này rồi mà không biết bọn họ còn phải tranh đoạt Nguyên Thủy Khí làm gì nữa.

Ngụy Nhược cũng khẽ lắc đầu, cười khổ nói:

- Điều này ta cũng không biết. Lẽ ra lấy thực lực như của chúng ta thì cũng không nên gia nhập vào trong trò chơi giết chóc này rồi… Sinh mệnh vô hạn, lực lượng cường đại… Tất cả những gì người trong Thiên giới truy cầu thì chúng ta đều đã sở hữu đủ cả, còn cái gì tốt hơn để mà truy cầu đây?

Bàng Văn cũng khẽ thở dài một tiếng, lập tức cười nói:

- Chỉ sợ chính là bởi vì như vậy…? Chung quy hay là muốn làm ra mục tiêu cho bản thân mình, mặc kệ mục tiêu là cái gì, mặc dù tàn sát lẫn nhau cũng tốt… Bằng không lúc nào cũng không hề bận tâm tới cái gì, sợ rằng bất kỳ kẻ nào cũng sẽ bị phát điên.

Ngụy Nhược kinh ngạc liếc mắt nhìn Bàng Văn, sau đó cười khổ…

Trận chiến lúc này đã giằng co hơn mười phút, nhưng năng lượng trong không gian càng lúc càng trở nên kịch liệt, hiển nhiên chiến cuộc đang trở nên kịch liệt hơn, thế nhưng kết quả cuối cùng có lẽ vẫn phải mất thêm một đoạn thời gian nữa.

Hai đầu lông mày của Thanh Long cau lại, đã có chút không kiên nhẫn được nữa rồi.

- Ha ha ha, không nên gấp gáp.

Ngay lúc Thanh Long định tự mình can thiệp vào trong trận chiến này thì tiếng cười của Huyền Vũ vang lên. Thanh Long không khỏi nghiêng đầu qua nhìn hắn.

- Bọn họ trốn cũng không thoát đâu, điều này chắc ngươi cũng hiểu rõ. Nếu đã như vậy rồi thì cần gì quản bọn họ sẽ chạy tới địa phương nào đây?

Huyền Vũ liếc nhìn tấm lưới lôi điện hắc sắc bao vây xung quanh, sau đó mỉm cười nói tiếp:

- Cứ để cho bọn họ chạy trốn một chút đi. Chiến đấu như vậy thì xem mới thú vị chứ.

Thanh Long trầm mặc một chút, sau đó lập tức bĩu môi nói:

- Buồn chán.

Nhưng lúc nói xong, hắn cũng trở nên trầm mặc xuống, xem ra là đã nghe theo lời nói của Huyền Vũ.

- Lôi Ngạo… đã chết.

Chúng thần tại một nơi cách xa Lôi Ngạo vài ức dặm, chỉ trong nháy mắt lúc Lôi Ngạo ngã xuống, tất cả đều sinh ra cảm ứng trong lòng. Sắc mặt tất cả mọi người đều hơi cứng lại, nét mặt lập tức dâng lên một chút buồn bã.

Đã chết! Đã chết một cách hoàn toàn triệt để, mặc dù là ba động của thần cách cũng không thể cảm ứng được một chút nào nữa, dù chỉ là một tia ba động nhỏ.

Thần sở hữu một sinh mệnh vô hạn. Trong cuộc sống kéo dài vô hạn này, bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều sự tử vong khác nhau, nhưng mà đó chỉ là nhìn thấy người bình thường tử vong mà thôi… Nhưng lúc này người chân chính tử vong lại là cường giả Thần cấp, vì vậy sự bi thương của họ lại xen lẫn thêm một tia đặc biệt ngưng trọng.

1100. Chương 12 08-1210: Chấp Nhận Làm Bọ Ngựa.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1208-1210: Chấp nhận làm bọ ngựa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

- Hắc Hổ, Lôi Ngạo…

Vân Tinh lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt chuyển hướng về phía Lâm Dịch bên trong hôi sắc quang mang đang bắt đầu khởi động một cách điên cuồng dưới quang tráo bảo vệ của mọi người. Đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện ra một tia ôn nhu, sau đó nàng hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Từ giờ đến lúc Đại nhân thức tỉnh vẫn còn một chút thời gian nữa, trong khoảng thời gian này tuyệt đối không thể để cho người bị quấy rối. Đến lượt ta đi tiếp.

- Tinh tỷ.

Hân Dao nhất thời nhìn về phía Vân Tinh, mở to hai mắt nhìn.

Vân Tinh nhẹ nhàng lắc đầu cười, nhìn Hân Dao nhẹ nhàng nói:

- Không cần nhiều lời nữa, hiện nay người có thực lực mạnh ở đây chỉ sợ cũng phải kể tới ta mới đúng phải không? Mặc dù đối phương là Chung cực thần, ta cũng có vài phần nắm chắc kéo dài thêm một chút thời gian… Ngươi ở lại chiếu cố tốt cho hắn.

- Tinh tỷ…

Hốc mắt Hân Dao nhất thời hồng lên, nắm chặt lấy tay Vân Tinh.

Vân Tinh lại tiếp tục cười cười, sau đó hít vào một hơi thật sâu, nhìn sắc mặt buồn bã của tất cả mọi người xung quanh:

- Các ngươi phải bảo vệ Lâm Dịch thật tốt… Chung cực thần quá mạnh mẽ, ta không biết có thể kéo dài thời gian được bao nhiêu lâu nữa. Nếu như đến lúc ta gặp bất hạnh ngã xuống mà đại nhân vẫn còn chưa tỉnh thì còn phải tiếp tục nhờ các ngươi… Ta tin tưởng mục đích của chúng ta đều như nhau, coi hai vị đại nhân như phụ mẫu. Nếu không có đại nhân thì cũng sẽ không có chúng ta ngày hôm nay. Hiện nay đã là lúc chúng ta báo đáp lại người rồi.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn người nữ tử phiêu nhiên như tiên nữ phía trước mặt, tất cả đều không nhịn được mà hiện lên vẻ kính nể đối với nàng… Nàng hoàn toàn xứng đáng là Đại tỷ của Tây Bắc Thiên.

- Ha ha ha, ta đi cùng với ngươi.

Lúc này đột nhiên truyền tới tiếng cười của Chu Vân, Vân Tinh không khỏi liếc nhìn về phía hắn.

Chu Vân lười biếng duỗi người, trên mặt mang theo một tia tươi cười khó hiểu, nói:

- Hắc Long đại nhân cũng là phụ mẫu của ta. Hiện tại phụ thân cần đến, người làm nhi tử như ta chẳng lẽ lại tìm cách né tránh? Huống chi…

Hắn hơi dừng lại một chút, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên lớn hơn nữa:

- Hai vị Hắc Hổ và Lôi Ngạo đều đã kiến thức được sự cường đại của Chung cực thần, ta không cam lòng tụt phía sau lưng bọn họ như vậy.

Vân Tinh hơi run lên một chút, lập tức nhìn hắn rồi hơi cười khẽ, gật đầu.

Trong lúc mọi người còn chưa phản ứng được thì hai người đã hóa thành hai đạo lưu quang, dùng tốc độ rất nhanh bay về hướng đám người Thanh Long thần.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của hai người… Tại giờ khắc này, sức thu hút của hai người Chu Vân và Vân Tinh thật lớn. Hai người vẫn mang theo vẻ tươi cười, mặc dù biết bản thân mình tới đó thì chỉ có một con đường chết mà thôi, nhưng hai người lại không hề sợ hãi một chút nào, cũng giống như Hắc Hổ và Lôi Ngạo dũng mãnh đi chịu chết như trước vậy.

Long Dương ngơ ngác nhìn về phía hai người vừa biến mất, nàng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Khi đôi mắt nàng mở ra, trong đôi mắt hiện lên thần sắc sáng sủa chưa bao giờ có, khuôn mặt nàng hiện lên dáng vẻ tươi cười ấm áp như ánh mặt trời.

- Nếu đã như vậy rồi thì chúng ta hãy cứ vui vẻ mà đối mặt đi. Hắc Hổ, Lôi Ngạo, Chu Vân, Vân Tinh đã có thể làm được, chúng ta cũng có thể làm được. Bọn họ thất bại cũng không sao cả, chúng ta sẽ tiếp tục làm. Chúng ta sẽ nói cho cả Thiên giới này biết chúng ta không phải là kẻ nhu nhược… Mặc dù phụ thân của chúng ta không có mặt nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta dễ dàng bị khi dễ.

- Đúng vậy, mặc dù lực lượng của chúng ta không cường đại bằng bọn họ, có thể đối với bọn họ thì chúng ta chỉ là bọ ngựa cản đường bánh xe ngựa mà thôi. Nhưng ít ra thì… Chúng ta dám.

- Chúng ta dám đối mặt với địch nhân cường đại hơn chúng ta vô số lần. Chúng ta có chết thì vẫn phải mang theo khuôn mặt tươi cười, thậm chí có thể làm cho bọn chúng kinh hãi khi chúng ta thống khoái nhổ vài ngụm nước bọt vào mặt Chung cực thần.

- Đúng vậy, chúng ta dám làm bọ ngựa.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Long Dương, một lúc lâu sau, trên mặt những cường giả Thần cấp này đều dần dần lộ ra vẻ mặt như cười như không.

Bọn họ đã sống lâu lắm rồi, lâu đến nỗi đối với việc tử vong đã sản sinh ra sự sợ hãi. Nhưng bọn họ đã quên mất bản thân mình trước đây cũng có thể sẽ chết.

Nhưng mà tại giờ khắc này, bọn họ cuối cùng cũng có thể trực diện đối mặt với vấn đề này. Hắc Hổ đã chết, Lôi Ngạo đã chết, Vân Tinh và Chu Vân đang hướng về sự tử vong mà đi tới. Những đồng bạn bên người đều ra đi từng người, từng người hiến dâng sinh mệnh của bản thân mình cho phụ thân.

Chính như lời Vân Tinh đã nói… Không có phụ thân thì làm sao có bản thân mình hiện nay? Cùng lắm thì trả lại linh hồn cho phụ thân mà thôi.

- Ai… Ngươi nói tử vong có cảm giác như thế nào đây?

Một người cường giả Thần cấp tại Bắc Thiên cười hỏi đồng bạn bên cạnh.

- Cảm giác? Giống như ngủ chăng? Ách… Tuy vậy nhưng cũng lâu lắm rồi ta chưa ngủ.

Hắn nói.

…

Hai đầu lông mày của Thanh Long lúc này lại đang tiếp tục nhíu chặt lại, làm nổi bật lên hai con ngươi mang theo vẻ lạnh lùng, điều đó thể hiện hắn đang rất không vui.

Đúng vậy, không vui chút nào.

Bản thân là Đệ nhất Đại thần Chung cực thần, chúa tể của tất cả các sinh mệnh trên đời này, cư nhiên bị những tên cường giả Thần cấp mà binh thường trong mắt hắn chỉ giống như những con kiến hôi, không phải chỉ một lần mà đến tận ba lần dám khiêu khích đến quyền uy của mình… Điều này làm sao hắn lại có thể chấp nhận được?

Hắn ngừng lại thân hình, vẻ mặt sa sầm lại làm cho những cường giả Thần cấp phía sau cũng phải kinh hãi.

Nhưng mà một nam một nữ phía trước người hắn, hai con kiến hôi đó cư nhiên lại đang cười?

- Không biết sống chết.

Thanh Long nhíu mày, lần thứ ba nói lên câu này.

-Ngươi chính là Thanh Long thần đại nhân trong truyền thuyết sao?

Thanh âm cợt nhả truyền ra từ trong miệng người nam nhân trước mặt. Hắn cũng sở hữu khuôn mặt ưu nhã, tuấn mỹ giống như những cường giả Thần cấp khác, nhưng mà những cường giả Thần cấp khác khi đứng trước cường giả Chung cực thần như Thanh Long thì vẻ ưu nhã, tuấn mỹ đó dường như sẽ hoàn toàn bị thu liễm lại. Tuy nhiên, người nam nhân này vẫn có thể đứng trước mặt Thanh Long vẫn có thể tùy ý thể hiện ra sự ưu nhã, tuấn mỹ của mình. Dáng dấp cợt nhả của hắn làm cho những cường giả Thần cấp phía sau Thanh Long trở nên ngây ngốc, khó khăn hít vào một ngụm lương khí.

- Không nghĩ tới lần đầu tiên được nhìn thấy Thanh Long thần đại nhân mà ta mộ danh đã lâu, cư nhiên lại trong tình huống này, thực sự làm cho ta phải đau đầu.

Người nam nhân biểu hiện ra một chút khổ não, nhưng mà người sáng suốt liếc mắt thì có thể thấy được sự khổ não này rõ ràng chỉ là giả bộ mà thôi. Thậm chí trong mắt hắn cũng không hề che giấu vẻ cười cợt một chút nào… Hoặc cũng có thể nói, căn bản hắn cũng không cần thiết phải che giấu.

1101. Chương 12 08-1210: Chấp Nhận Làm Bọ Ngựa.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1208-1210: Chấp nhận làm bọ ngựa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1209: Chấp nhận làm bọ ngựa. (2)

Trên người hắn lúc này phảng phất như không hề nhìn thấy sự khẩn trương hay là kính nể một chút nào. Giống như trước mặt hắn không phải là Chung cực thần, người có thể dễ dàng lấy mạng hắn, hắn coi người trước mặt hắn cũng chỉ giống như bằng hữu mà thôi, phát ra những lời nói đùa giỡn.

- Người này bị điên rồi.

Bàng Văn trắng mắt nhìn, ngây ngốc lẩm bẩm nói.

- Có gì đó không thích hợp…

Ánh mắt Ngụy Nhược có chút thâm thúy nhìn Chu Vân đang cợt nhà và người nữ tử Vân Tinh tuyệt mỹ phía bên kia.

- Trên thực tế có lẽ bọn họ đều điên rồi…

Phía sau lưng bọn họ, khi Lam Phượng nhìn thấy Vân Tinh, đôi tay nàng cũng nắm chặt lại. Trong đôi mắt làm cho tất cả nam nhân trong thiên hạ đều trở nên điên cuồng của nàng hiện lên hận ý thật sâu… Nhưng mà trong tình huống bây giờ, nàng cũng không dám tiến lên… Điều này không khỏi làm nàng dâng lên cảm giác ghen ghét trong lòng… Giờ phút này đối phương cũng không coi trọng nàng là địch nhân lớn nhất nơi đây.

Đối với một cường giả rất mạnh mẽ mà nói, khi nàng đối mặt với địch nhân lớn nhất trong lòng mình, lại phát hiện ra đối phương chỉ coi mình là một tiểu binh, một người không đáng nhắc tới… Cái loại cảm giác này trong lòng như thế nào có thể nghĩ, nó giống như sự chênh lệch giữa mực nước sông so với lòng biển cả, mà loại chênh lệch này giống như cảm nhận trình độ mà đối phương dành ình…

Rất hiển nhiên, Lam Phượng cho rằng địch nhân lớn nhất suốt cuộc đời này của chính mình là Vân Tinh. Nhưng tâm lý của đối phương không thèm nhìn mình vào mắt như vậy, sợ rằng đủ để cho nàng rơi vào điên cuồng.

Đương nhiên là tâm tình của Lam Phượng và Vân Tinh không có chút quan hệ nào. Tuy rằng Lam Phượng cảm giác như vậy nhưng thực sự Vân Tinh cũng không có cách nào khác, hiện nay trước mắt nàng chỉ có bốn vị cường giả Chung cực thần mà thôi, về phần những người khác thì cũng không cần phải nhắc tới.

Đây là một loại vấn đề tâm tình mà thôi. Trên thực tế thì Vân Tinh cũng không hề cảm thấy đắc ý hơn đối phương một chút nào. Nhưng mà hiện nay mục tiêu trong lòng nàng càng cao hơn trước rất nhiều, những người vốn ngang hàng với nàng, thậm chí còn nhỉnh hơn nàng trước đây thì bây giờ cũng có vẻ như không quan trọng gì nữa.

Vân Tinh cũng không nói câu gì. Nàng chỉ đứng bên cạnh Chu Vân, nhã nhặn cười một cách lịch sự. Nàng biết rằng mình sắp phải chết, nhưng biết phải làm sao đây? Cười trước cái chết, lúc này mới đúng là đại tỷ của chúng thần trong Tây Bắc Thiên. Kiêu ngạo? Cuồng vọng? Không biết sống chết? Được rồi, cứ coi như là vậy đi, như vậy thì sao? Dù sao đi chăng nữa thì một người chết, cùng với việc làm cho đối phương thấy sự sợ hãi, kính nể và tuyệt vọng của ngươi, thì chẳng thà để cho hắn thấy ngươi có bộ dáng tươi cười và không thể không nói… Cho dù đã chết nhưng cũng làm cho bọn họ không thoải mái trong lòng.

- Là tại các ngươi muốn chết mà thôi.

Thanh Long cũng không thèm để ý đến bộ dáng cợt nhả và tươi cười của Chu Vân. Khuôn mặt hắn vẫn không chút biểu tình nào như cũ, hoặc có thể nói vô cùng lạnh lùng, đạm mạc. Trong đôi mắt hắn thậm chí không hề có một tia tâm tình ba động nào. Hắn vừa nói không phải vì hắn tức giận hay là thiếu kiên nhẫn, ngược lại hắn đang vô cùng bình tĩnh… Sự bình tĩnh của hắn cũng làm cho tất cả cường giả Thần cấp phía sau đều lạnh run lên trong lòng.

Chung cực thần Huyền Vũ đứng phía sau Thanh Long lại hiện lên trong mắt sự hứng thú, nhìn về phía Chu Vân và Vân Tinh. Phảng phất như bọn họ chỉ là ngoại nhân, những người đứng xem, căn bản không hề liên quan gì đến chuyện này.

- A… Bạch Hổ và Hắc Long đúng là đã tìm được mấy đứa nhỏ thật là thú vị… Ai… Tuy rằng không muốn nói nhưng mà so sánh với bọn họ thì mấy đứa nhỏ của chúng ta kém cỏi hơn nhiều.

Huyền Vũ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đột nhiên quay sang trêu ghẹo Hoàng Long bên cạnh, cũng quay về phía sau nhìn thoáng qua… Những cường giả Thần cấp lệ thuộc vào thế lực của Huyền Vũ lúc này sắc mặt trở nên tái nhợt, thần sắc sợ hãi, ánh mắt nhìn Huyền Vũ liên tiếp hiện lên vẻ cười khổ.

Hoàng Long cũng nhíu mày, lắc đầu cười khổ nói:

- Đừng có đánh đồng Quy tôn tử và các chiến sĩ khác với nhau. Ta cũng không so sánh thuộc hạ của mình và hai vị kia với nhau.

Đứng phía sau Hoàng Long chỉ có duy nhất bốn người cường giả Thần cấp là không có biểu hiện biến hóa gì kể từ khi Chu Vân và Vân Tinh xuất hiện… Thậm chí lúc bọn họ nhìn về phía hai người, trong mắt còn hiện lên một tia tán thưởng.

Đây là ánh mắt mà chỉ có những nhân tài mới hiểu được nhau.

Huyền Vũ cũng phải hơi run lên một chút, rồi lập tức lắc đầu bật cười, ánh mắt lại tiếp tục nhìn về phía trước.

Nghe được lời Thanh Long nói, Chu Vân thể hiện vẻ bất đắc dĩ, buông tay xuống, vẻ mặt khổ sáp nói:

- Cũng không phải chúng ta muốn chết, mà là do đại nhân ngươi không cho chúng ta đường sống. Nếu như đại nhân nguyện ý thì hãy xoay người ly khai, chúng ta tất nhiên không muốn chết nữa… Tuy rằng đã sống rất nhiều năm nhưng trong Thiên giới vẫn còn nhiều điều thú vị, ta thực sự vẫn còn muốn đi du ngoạn thêm vài năm nữa.

Vân Tinh phì cười ra một tiếng, nàng nghe Chu Vân nói chuyện mà không thể nhịn được cười. Nàng quay đầu qua nhìn Chu Vân, phát hiện ra bộ dáng lười biếng thường ngày của hắn đã được thay thế bằng vẻ mặt khổ sáp, nhưng mà ánh mắt của hắn vẫn trong suốt như cũ, nhìn kỹ hóa ra cũng có vài điểm mị lực.

Ánh mắt của Thanh Long lúc này vẫn đạm mạc như cũ, thậm chí biểu tình cũng không hề biến hóa chút nào. Những cường giả Thần cấp phía sau Thanh Long thì đều hiện lên vẻ kinh hãi, thầm mắng trong lòng Chu Vân và Vân Tinh không biết sống chết, hai đầu lông mày của Thanh Long cũng hơi nhíu lại một chút.

Sau đó, hắn hơi động một chút.

Không hề xuất hiện uy năng lớn lao xé rách thiên địa, thậm chí ngay cả thiên địa dị biến như lúc cường giả Thần cấp bình thường cũng không có, cũng chỉ có một động tác đơn giản, một quyền xuất ra.

Thẳng thắn, lưu loát, giản đơn.

Không cần phải nói thêm điều gì nữa, Thanh Long đã nhìn ra hai người đối diện vốn không sợ chết. Nếu đối phương ngay cả cái chết cũng không còn sợ hãi nữa thì nói thêm bất kỳ điều gì cũng chỉ làm ình thêm không thoải mái mà thôi.

Không sợ chết phải không? Vậy ta sẽ giết ngươi. Đối với Thanh Long mà nói thì bọn họ chỉ là hai người ngu xuẩn mà thôi, biết rõ là sẽ bị mình giết chết mà vẫn còn ngu xuẩn chạy đến chỗ mình giương nanh múa vuốt, cũng chỉ là con kiến hôi đang diễu võ dương oai một cách buồn cười mà thôi.

Không hơn.

Một quyền vô cùng giản đơn như vậy, chính là một quyền giống như lúc Thanh Long xuất thủ với Hắc Hổ, không có thanh thế lớn lao gì, không có quang mang phát ra, cũng không có một chút uy áp nào. Nếu tùy ý lựa chọn ở đây ra một người thì ai cũng có thể xuất ra một quyền uy mãnh, hoa lệ gấp vạn lần chiêu quyền của Thanh Long.

Nhưng mà một quyền giản đơn đến cực hạn này lại mang theo khí phách không gì sánh được.

1102. Chương 12 08-1210: Chấp Nhận Làm Bọ Ngựa.

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1208-1210: Chấp nhận làm bọ ngựa.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Chương 1210: Chấp nhận làm bọ ngựa. (3)

Đó không phải là khí thế, bởi vì căn bản không thể cảm ứng được một chút khí thế nào. Một quyền xuất ra dường như làm cho cả thiên địa xung quanh đều tiêu thất. Đối với cường giả Thần cấp mà nói thì Thiên đạo giống như cánh tay của bản thân mình, nhưng Thiên đạo xung quanh phảng phất như cũng biến mất hoàn toàn theo một quyền này.

Không cảm ứng được Thiên đạo thì làm sao có thể cảm ứng được tới khí thế?

Vì vậy trong mắt Chu Vân và Vân Tinh lúc này, toàn bộ thiên địa xung quanh đều đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn tồn tại duy nhất một cánh tay thẳng thắn mà lưu loát kia.

Không thể chống đối, không thể tránh né.

Đây là cảm giác đồng thời xuất hiện trong lòng Chu Vân và Vân Tinh.

- Không hổ là Chung cực thần, tồn tại bá đạo nhất trong Thiên giới… Bá đạo đến mức thiên địa dị biến cũng hoàn toàn bị khí thế của hắn trói buộc lại.

Trên mặt Chu Vân và Vân Tinh đồng thời hiện lên một tia cười khổ bất đắc dĩ, hai người nhìn nhau, linh lực vốn đã tích tụ sẵn trong cơ thể trong nháy mắt ầm ầm bạo phát ra bên ngoài.

Một người là đại tỷ của Tây Bắc Thiên, một người có chiến lực đệ nhất nhân của Huyền Đông Thiên… Hai người cùng lúc bạo phát ra năng lượng, thì nguồn năng lượng đó phải mạnh mẽ như thế nào?

Linh lực trong phạm vi mấy trăm dặm hầu như cùng lúc với năng lượng trong thân thể họ bắt đầu khởi động mà cũng trở nên dị động… Quá trình này vốn cần thời gian rất dài, nhưng dưới sự hợp lực của hai đại cường giả Thần cấp, cư nhiên lại hoàn thành chỉ trong thời gian chưa đầy một hơi thở.

Bầu trời vẫn là một mảnh hôi sắc như cũ, nhưng mà sau khi bọn họ thu nạp toàn bộ linh lực trong phạm vi mấy trăm dặm, trên mặt hôi sắc cũng bị phủ lên một tầng ảm đạm. Ngay sau đó, hai người đồng thời giận dũ đánh ra một lần công kích tối hậu của mình hướng về phía Thanh Long.

Linh lực được áp súc lại tới cực hạn sau đó đột nhiên giống như một cái lò xo cực lớn bật mạnh ra ngoài, nguồn năng lượng mạnh mẽ không gì sánh được mang theo lôi điện làm cho người ta phải run sợ trong lòng, những nơi nó đi qua không gian còn chưa kịp bị nghiền nát, trực tiếp bị hút vào trong làm cho nguồn năng lượng càng có thêm lực phá hoại, ầm ầm bắn thẳng về phía Thanh Long.

Mặc dù các cường giả Thần cấp khác đều biết rằng Thanh Long nhất định sẽ chống đỡ được đòn tấn công này, nhưng khi thấy uy thế của đòn công kích như vậy, bọn họ vẫn không kiềm chế được mà hít vào một hơi khí lạnh, sắc mặt biến đổi lớn.

Nếu như tự vấn lại thì bất kỳ ai trong số bọn họ có thể nói là sẽ tiếp đón được đòn công kích như vậy.

Nhưng lúc này ngay cả mí mắt mà Thanh Long cũng không thèm mở lên một chút nào. Đôi con ngươi của hắn vẫn lạnh lùng như cũ, thân thể không động một chút nào. Mặc dù hắn biết thân thể của bản thân hắn so với đạo năng lượng rộng hàng trăm trượng kia thì bé nhỏ, không đáng kể một chút nào, nhưng nắm tay của hắn vẫn mang theo sự trói buộc thiên địa, ầm ầm đón nhận đạo năng lượng.

- Oanh…!!!

Một màn này không thể nghi ngờ đã làm ọi người chứng kiến đều run lên trong lòng… Nắm tay của Thanh Long và đạo năng lượng mạnh mẽ, kinh khủng kia kịch liệt va chạm với nhau. Nhưng nhìn qua thì dường như đạo năng lượng kia lại không thể gây nên được điều gì… Trên thực tế đạo năng lượng có thể làm cho bất kỳ cường giả Thần cấp nào cũng phải sợ hãi, chỉ trong nháy mắt đã bị sụp đổ.

Thậm chí đạo năng lượng đó cũng không ngăn cản được Thanh Long một chút nào.

Dư ba năng lượng ầm ầm bắn ra bốn phía, đám người cường giả Thần cấp vội vã xuất ra quang tráo năng lượng để bảo vệ mình. Trong tiếng nổ ầm ầm, cũng không ai để ý tới đạo năng lượng đã bị Thanh Long phá nát, cũng không để ý tới lực sát thương của dư ba năng lượng, tất cả mọi người để nhìn chằm chằm vào chiến cuộc lúc này.

- Oanh…!!!

Lại một tiếng nổ nữa vang lên, quang hoa năng lượng khắp bầu trời hầu như làm ọi người xung quanh không thể tiếp tục nhìn thấy gì, nhưng mà trong lòng mọi người lúc này đều hơi run lên một chút…

Ngụy Nhược khẽ thở dài một tiếng, Bàng Văn cũng vậy.

- Bọn họ đều là những người đáng kính nể.

Ngụy Nhược đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng nói.

Bàng Văn gật đầu, thầm chấp nhận trong lòng.

Mà Lam Phượng đứng ở bên cạnh họ lúc này cũng hiện lên biểu tình biến đổi liên tục. Không thể cam lòng, nghi hoặc, ghen ghét, cũng mang theo một tia phức tạp không nói nên lời…

- Đi.

Thanh âm của Thanh Long lại tiếp tục vang lên, tất cả mọi người đều hít vào sâu một hơi… Hai vị này đã chết, đã chết một cách triệt để.

Mang theo sự tiếc hận, hoặc kính nể, hoặc một chút đố kị, hoặc có lẽ tâm tình như thế nào thì tự bản thân mình cũng không hiểu rõ được… Đoàn người lại tiếp tục ầm ầm tiến về phía trước.

Đám người kia đã hoàn toàn điên mất rồi, còn có thể có được cử chỉ gì kinh người đây? Đám cường giả Thần cấp ở đây đều tự nhiên sản sinh ra ý nghĩ như vậy.

Lúc này bọn họ đều tự nhiên sinh ra cảm giác thương cảm, liên tiếp xuất hiện bốn người chỉ có mục đích đi tìm chết, làm cho bọn họ phải suy nghĩ lại… Tự vấn lại thì nếu như bọn họ thay đổi vị trí với đối phương, liệu bản thân mình có thể thấy chết không sờn được như vậy không?

Dù sao đã là cường giả Thần cấp, bọn họ có thể không cần coi trọng sinh mệnh nữa. Nhưng mà ngược lại, so với những người bình thường khác thì họ còn càng quý trọng sinh mạng của bản thân mình hơn.

Nói là không coi trọng, đó là bởi vì thần cách của bọn họ là bất diệt. Nếu thân thể bị hủy diệt thì cùng lắm bọn họ chỉ phải ngủ say vài vạn năm mà thôi… sẽ có một ngày bọn họ vẫn có thể trở về. Nói là coi trọng… cũng bởi vì sinh mệnh của bọn họ sở hữu ngang với thiên địa, trong quá trình đó đối với sự tử vong xa vời, bọn họ tích tụ sự lo lắng so với người bình thường càng mạnh mẽ hơn nhiều.

Cũng giống như những thứ khác, ngươi đang chiếm được những thứ vô cùng tốt đẹp trong một thời gian dài rồi. Nhưng mà sau đó ngươi lại không được hưởng những điều tốt đẹp đó nữa… Ý nghĩ trong lòng ngươi như thế nào thì có thể biết.

Kỳ thực bọn họ cũng không cần thiết phải liều mạng như vậy. Trong mắt Chung cực thần thì những cường giả Thần cấp khác cũng chỉ như con kiến hôi mà thôi. Mục đích của bốn vị chung cực thần chỉ là Bạch Hổ thần và Hắc Long thần mà thôi. Chỉ cần bọn họ giao ra Lâm Dịch, hay nói cách khác là giao ra Bạch Hổ thần và Hắc Long thần thì những người con lại sẽ có thể tiếp tục sống yên bình.

Chung cực thần sẽ không thèm để ý đến bọn họ, mà những cường giả Thần cấp khác cũng sẽ không vì vậy mà khinh thường bọn họ… Bởi vì những người khác đều rất rõ ràng, đối mặt với vấn đề như vậy, không nhất định tất cả mọi người đều trung thanhf được như đối phương.

Nhưng mà đám người Vân Tinh lại không hề nghĩ như vậy, hoặc cũng có thể bọn họ chưa từng nghĩ như vậy.

Hắc Hổ, Lôi Ngạo, Chu Vân, Vân Tinh… Bọn họ đều mang theo dáng vẻ tươi cười, thậm chí còn làm trò trước mặt bốn vị Chung cực thần để đi chịu chết… Những việc làm của bọn họ đúng là chưa từng có từ trước tới nay, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài được vài phút thời gian mà thôi, thậm chí chỉ là vài giây thời gian…

xem tại

1103. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1211-1214: Đại kết cục. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Sinh mệnh của cường giả Thần cấp chẳng lẽ lại còn kém hơn so với vài giây thời gian sao?

Người không hiểu bọn họ thì cảm thấy nghi hoặc trong lòng, người hiểu rồi thì lại cảm thấy kính nể vô cùng.

Có thể thấy được, mặc kệ giờ đây Bạch Hổ thần và Hắc Long thần có thể quay trở về đúng vào thời khắc mấu chốt hay không, rốt cuộc thì mấy người Thanh Long thần có thể tru diệt được bọn họ hay không, hay là bọn họ sẽ phản kích đánh bại lại, tên tuổi của bốn người Hắc Hổ, Lôi Ngạo, Chu Vân, Vân Tinh đến từ Bắc Thiên, Tây Bắc Thiên và Đông Nam Thiên sẽ vĩnh viễn được lưu truyền, giống như sinh mệnh vô hạn mà bọn họ sở hữu vậy.

- Nên tới như vậy, tới rất hay.

Khóe miệng Long Dương lộ ra một tia mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Xa xa, từng đạo năng lượng cường hãn đến cực hạn đang bay tới với một tốc độ kinh khủng. Một lúc sau cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

- Đáng tiếc, Chung cực thần quá mức mạnh mẽ, cho dù chúng ta có liều mạng cũng không thể làm thương tổn được bọn họ một chút nào.

Một cường giả Thần cấp Bắc Thiên có chút khổ não nói.

- Vậy thì tự bạo thần cách, cho dù chúng ta có phải chết thì cũng không cho bọn họ được dễ dàng.

Tên cường giả Thần cấp bên cạnh hắn vừa cười vừa nói.

Tự bạo thần cách, từ ngữ này trước đây bọn họ chưa từng tưởng tượng ra, thậm chí còn là từ ngữ không thể lý giải được, nhưng giờ khắc này bọn họ cư nhiên lại có thể nói về nó một cách tự nhiên như vậy.

- Được, các huynh đệ, chúng ta đi thôi.

Long Dương đột nhiên quay đầu, lớn tiếng hô to.

- Đi thôi.

- Đó là Chung cực thần đó, ta còn chưa từng nếm thử cảm giác đối nghịch cùng với Chung cực thần, thực sự làm cho người ta phải khẩn trương.

- Hắc hắc, tưởng tượng một chút biểu tình của mấy lão già khi nhìn thấy sự anh vĩ, bất phàm của chúng ta, thật đúng là làm cho ta phải chờ mong.

- Ha ha ha…

Không có một chút nào khẩn trương, không có áp lực, tới giờ phút này, tất cả các mặt trái của tâm tình đều đã bị bọn họ quẳng ra ngoài, trên mặt bọn họ đều mang theo vẻ như cười như không, trêu ghẹo lẫn nhau.

- Lưu lại vài người thủ hộ cho Lâm Dịch, đừng để Nguyên Thủy Chi Lôi bắn trúng, những người khác đi theo ta xem Chung cực thần như thế nào.

Long Dương vừa cười vừa nói, dẫn đầu rút năng lượng của mình tách ra khỏi đoàn người.

Doanh Doanh thấy thế cũng đang định tách ra thì bị Long Dương cản lại. Tay trái hắn nắm lấy tay nàng, có chút dịu dàng.

- Long Dương, ngươi làm gì vậy?

Doanh Doanh mở to hai mắt nhìn hắn.

- Hắc, ta vẫn có lời mà mãi vẫn chưa dám nói với ngươi.

Long Dương nhìn Doanh Doanh, hiện lên vẻ tươi cười, nhãn thần lúc này lại ôn nhu như nước:

- Kỳ thực ta đã thích ngươi rất nhiều năm rồi. Mặc kệ thế nào đi chăng nữa thì ngươi vẫn phải cố gắng sống sót, được chứ?

Bất ngờ nghe được lời thổ lộ này, Doanh Doanh hoàn toàn trở nên ngây ngốc. Nàng mở to hai mắt nhìn Long Dương. Hắn vẫn mang dáng vẻ tươi cười. Nàng lại nghĩ tới hắn vẫn luôn mang theo dáng vẻ ngu ngốc như vậy trước mặt mình, nhưng lại luôn luôn tìm mọi cách để ình được hài lòng…Một loại tình tự phức tạp, không thể hiểu được đột nhiên như đang chạy ra khỏi ngực nàng, nhất thời nước mắt từ trong đôi mắt xinh đẹp của nàng chảy ra bên ngoài.

Long Dương lại tiếp tục nhoẻn miệng cười với nàng, sau đó hắn nhìn về phía Hân Dao nói:

- Ta có cảm giác đối với Lâm Dịch cũng không tệ lắm, ngươi là lão bà của hắn, ta nghĩ người đầu tiên mà hắn muốn nhìn thấy khi tỉnh lại chắc hẳn phải là ngươi. Dù sao đi chăng nữa thì cũng không thể xác định được các vị đại nhân có trở về kịp lúc hay không, mấy người chúng ta đến tột cùng có thể tạo được tác dụng gì không cũng chưa biết. Vì vậy ngươi cứ ở chỗ này bồi tiếp cùng hắn đi.

Không đợi Hân Dao sốt ruột muốn nói lại, Long Dương liền cười vang lên thật lớn, sau đó nhìn mấy người phía sau mình nói:

- Các huynh đệ, để nữ nhân ở lại nơi đây không sai phải không?

- Hắc hắc, không sai, nam nhân còn chưa có chết hết, sao có thể để cho nữ nhân ra chiến trường đây? Vân Tinh đại tỷ làm đại biểu của nữ nhân là được rồi.

Người vừa nói chính là Sử Vũ của Tây Bắc Thiên.

- Đi thôi, để chúng ta nhìn xem Chung cực thần có bao nhiêu cường hãn.

Long Dương tiếp tục cười vang lên một tiếng, phía sau hắn, ngoại trừ Hân Dao và Doanh Doanh, cùng với Huyết Hổ đang trọng thương đã không còn một chút sức lực nào, tất cả mọi người đều hóa thành một đạo kim quang, cùng nhau bay về phía tử vong trong tiếng cười đùa.

Doanh Doanh lúc này vẫn còn đang há to miệng, đôi mắt trong xanh như làn nước của nàng vẫn còn thấm đẫm nước mắt. Hân Dao đứng ở bên cạnh nàng lúc này cũng đã chảy đầy nước mắt trên mặt.

Thực sự là rất buồn cười, bọn họ đều là những cường giả Thần cấp cao cao tại thượng nhưng mãi đến ngày hôm nay mới biết được tình cảm đơn giản nhất của nhân loại, cư nhiên cứ như vậy cảm nhận được sâu trong đáy lòng.

- Hân Dao tỷ tỷ…Đây là ái tình sao?

Doanh Doanh khẽ cắn môi dưới hỏi Hân Dao.

- Từ tốc độ truy đuổi của đám người kia thì chắc rằng bọn họ đã cảm nhận được các vị đại nhân sắp trở về rồi. Vì vậy chúng ta mới phải đi tới, bất luận thế nào đi chăng nữa cũng phải sử dụng toàn lực kéo dài thêm một chút thời gian, đã hiểu chưa?

Trong lúc phi hành, Long Dương hít sâu vào một hơi, mở miệng nói với mọi người xung quanh.

- Được.

Nói tới đây, tất cả các cường giả Thần cấp xung quanh đều lóe lên đủ loại quang mang, lập tức xuất ra bản mạng thần khí của mình. Có người là chiến đao, có người là trường kiếm, có người là chiến chùy, đủ loại thần khí khác nhau.

Xuất hiện trong tay Long Dương chính là một thanh trường kiếm, kiếm dài ba thước bảy tấc, bao bọc trong kim quang, trên thân kiếm điêu khắc rất nhiều hoa văn phức tạp, hiện ra một loại cảm giác mỹ cảm thần bí huyền phù trên thanh kiếm.

Long Dương nhẹ nhàng xoa lên thân kiếm một chút, sau đó lại không nhịn được mà nhìn thoáng qua địa phương phía sau lưng mình, hiện lên vẻ ôn nhu trong mắt. Sau đó hắn hít vào sâu một hơi, ánh mắt lập tức hiện lên vẻ băng lãnh.

Trong lúc đó, phía trước mặt đang có hơn mười người dùng tốc độ cực nhanh bay về phía đoàn người Long Dương.

Long Dương cùng mấy người cường giả Thần cấp khác đều ngừng lại, tất cả đều tự tiến nhập vào Thiên đạo kỹ của bản thân mình.

Năm sáu cường giả Thần cấp cùng tiến vào trong Thiên đạo kỹ của chính bản thân mình làm cho toàn bộ Thiên đạo trong không gian xung quanh trở nên vặn vẹo, hỗn loạn lên. Không gian gấp khúc một hồi, rồi hình thành ra một không gian độc lập với bên ngoài. Sau đó, tất cả mọi người đều lẳng lặng đứng chờ kẻ địch xuất hiện.

Trong lúc đang phi hành, Thanh Long thần lại tiếp tục nhíu hai đầu lông mày lại. Lẽ nào những tên này đều không biết chữ chết viết như thế nào sao? Hay là bọn chúng cho rằng bằng vào lực lượng của bản thân có thể lay động được Chung cực thần?

Phía sau Thanh Long, ba người Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long cũng nhíu hai đầu lông mày lại, nhưng có vẻ hăng hái hơn trước.

1104. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1211-1214: Đại kết cục. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1212: Đại kết cục. (2)

- Bạch Hổ và Hắc Long thật sự làm cho người khác phải đố kị khi có những tên thủ hạ như vậy.

Huyền Vũ hơi có chút cảm thán, cười nói.

Hoàng Long bay phía sau hắn nhẹ nhàng gật đầu:

- Bình thường thì cũng không có gì, đến thời khắc mấu chốt mới lộ ra…Quả thật là không tồi.

Hoàng Long đích thực có sự tán thưởng lớn đối với mấy người Long Dương, tuy rằng đó là thế lực đối địch của hắn.

Đôi mắt giống như làn thu thủy của Chu Tước cũng khẽ chớp chớp, rồi nàng lập tức che miệng cười khẽ:

- Tình huống này ta xem đó đều là những đứa ngốc không hiểu chuyện, mặc kệ như thế nào đi chăng nữa thì lúc này họ cũng không thể cản trở được chúng ta, làm như vậy cũng chỉ nối tiếp nhau đi tìm cái chết mà thôi.

Nhất cử nhất động của Chu Tước thần đều mang theo một loại mị lực làm cho tâm thần người khác xao động, nàng chỉ nói mấy câu này cũng đã làm cho những tên cường giả Thần cấp phía sau trở nên si mê, ngơ ngẩn nhìn nàng. Chu Tước chấp chưởng hỏa diễm của thiên hạ nhưng lại giống như một yêu tinh làm cho người ta phải tức giận.

- Ha hả…

Huyền Vũ hơi sửng sốt một chút, sau đó lại lắc đầu bật cười. Hắn cũng không dự định tranh chấp với Chu Tước thần chỉ vì những tên cường giả Thần cấp này.

- Giết…

Sau khi thấy đoàn người đã đi vào trong phạm vi công kích của mình, đôi mắt Long Dương bắn ra một đạo tinh quang, gầm lên một tiếng điên cuồng, sau đó lập tức vọt xuống phía dưới.

Phía sau lưng hắn, sáu gã cường giả Thần cấp khác cũng không hề sợ hãi một chút nào, trong ánh mắt đều hiện lên thần sắc kiên định, theo sát phía sau Long Dương hạ xuống.

Chỉ một thoáng sau, thiên địa trở nên biến sắc. Vô số đạo quang mang năng lượng tráng kiện, hoặc tinh tế, hoặc quang minh chính đại, hoặc nham hiểm, quỷ bí, tất cả đều vọt tới ầm ầm hướng về phía đoàn người vừa xuất hiện.

Chỉ trong nháy mắt không gian bị vô số đạo năng lượng nghiền nát thành từng mảnh nhỏ, mà đạo năng lượng cường đại này còn chưa kịp chờ những mảnh vỡ đó tiêu tan, đã vọt qua đánh tới những cường giả Thần cấp phía dưới.

Những cường giả Thần cấp phía dưới nhất thời cũng có phản ứng, trong mắt tất cả đều hiện lên một tia tin mang, xuất ra bản mạng thần khí của mình rồi bắt đầu nghênh đón.

- Rầm rầm, rầm rầm, oanh…!

Cũng không biết được là người nào tiếp đón năng lượng của ai, chỉ biết rằng liên tiếp vang lên những tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Đám người Long Dương đều mang theo tâm tình quyết tử, trong lúc công kích hoàn toàn không chú ý tới phòng ngự một chút nào, những đạo năng lượng cường đại được phát ra toàn lực hạ xuống ầm ầm đánh vào đám người bên dưới. Bên phương cường giả Thần cấp vừa xuất hiện thì chỉ biết phòng ngự, bọn họ không hề chiếm được một chút tiên cơ nào. Hơn nữa bọn họ cũng đã nhìn thấu đám người kia đều đã trở nên điên cuồng cả rồi…Bọn họ cũng không nghĩ tới việc sẽ đi liều mạng cùng một đám người điên.

Bởi vậy, trong lúc nhất thời tổ hợp sáu người cường giả Thần cấp kết hợp công kích cư nhiên lại tạo ra áp lực rất lớn đối với hơn mười tên cường giả Thần cấp khác.

Mà Thanh Long đứng ở phía trước đội ngũ lúc này cũng chỉ hơi nhíu hai đầu lông mày lại một chút, hắn căn bản không cần để ý tới công kích của mấy người Long Dương, sự công kích của đám người Long Dương đối với Chung cực thần mà nói thì đúng là không hề có tác dụng chút nào. Thân thể Thanh Long chỉ hơi nhoáng lên một chút, đã xuất hiện ở bên ngoài phạm vi công kích, sau đó hắn không dừng lại một chút nào, tiếp tục truy đuổi về phía trước.

Theo sát Thanh Long là tam đại Chung cực thần Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long. Bọn họ cũng không muốn tiếp tục dây dưa cùng với đám người Long Dương, cũng lười động thủ cùng với bọn họ…Công kích của đám người Long Dương căn bản không hề gây ra trở ngại với bọn họ một chút nào, bọn họ chỉ nhoáng lên đã thoát ly khỏi chiến trường.

- Hỗn đản.

Vừa thấy tứ đại Chung cực thần không trực diện cùng với mấy người mình, con mắt Long Dương nhất thời trừng lớn, thầm mắng một tiếng, thân hình hắn gập lại, ầm ầm phóng về phía bốn người Chung cực thần. Trường kiếm trong tay Long Dương mang theo lực lượng sắc bén vô cùng, nhanh như thiểm điện chém ra.

Long Dương vẫn còn nhớ kỹ, Doanh Doanh vẫn còn ở bên kia. Trừ phi hắn phải chết, bằng không thì hắn kiên quyết không thể để cho tứ đại Chung cực thần vượt qua hắn.

Người đi cuối cùng là Hoàng Long hiện lên vẻ mặt hơi sửng sốt một chút, hắn quay đầu lại nhìn thì thấy bầu trời dày đặc kiếm ảnh sắc bén đang vọt tới chỗ bốn người.

Tuy rằng hơi sửng sốt một chút nhưng rồi Hoàng Long lại lập tức lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

Chỉ thấy hắn vung tay ra sau một cách cực kỳ tùy ý, liền xuất hiện vô số đạo quang ảnh còn sắc bén hơn của Long Dương vô số lần, bạo phát bắn ra ầm ầm đánh vào kiếm ảnh sắc bén của Long Dương.

- Đây là…

Đôi mắt Long Dương càng trừng lớn hơn, nhưng mà tốc độ công kích của Hoàng Long quá nhanh, nhanh đến mức làm cho Long Dương không kịp phản ứng một chút nào.

Vạn kiếm xuyên tim, năng lượng phòng ngự quanh người Long Dương căn bản không thể chống đỡ được những đạo kiếm ảnh vô cùng sắc bén của Hoàng Long, vô số đạo năng lượng đều xuyên qua thân thể của hắn.

Thân thể Long Dương nhất thời ngưng lại ở trên không trung, hai mắt hơi dại ra, cúi đầu nhìn…Toàn bộ thân thể hắn lúc này đã có hàng trăm hàng nghìn lỗ thủng.

Long Dương lại chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt lộ ra sự bất đắc dĩ và bi ai:

- Doanh Doanh, mau chạy trốn…

Đột nhiên một tiếng vỡ giòn tan vang lên trong đầu Long Dương. Đôi mắt hắn chỉ trong khoảnh khắc đã mất đi quang mang, thân thể từ trên không trung từ từ rơi xuống…

Phía bên cạnh, những cường giả Thần cấp khác vừa thấy Long Dương đã bị giết, con mắt cả đám đều đỏ lên. Đúng lúc bọn họ đang trở nên hoảng loạn, những tên cường giả Thần cấp phía bên kia đã chớp được thời cơ, tiến hành phản kích giành lại được tiên cơ đã mất…Dù sao thì nhân số của đối phương cũng nhiều hơn rất nhiều.

- A…Đi tìm chết đi.

Đột nhiên một tiếng quát vang lên, ngay sau đó chỉ thấy một gã cường giả Thần cấp đột nhiên bộc phát ra quang mang kịch liệt trên người, thân thể hắn lao thẳng vào đám cường giả Thần cấp bên phía đối phương làm cho cả đám đều trở nên ngơ ngẩn.

- Oanh!

Tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, mặc dù đã bay ra ngoài vài nghìn dặm nhưng đám người Thanh Long vẫn nổi lên cảm ứng.

- Tự bạo thần cách?

Hoàng Long hơi kinh ngạc, nghiêng đầu qua nhìn, rồi bất đắc dĩ khẽ thở dài một tiếng, sau đó cũng không nói thêm gì nữa. Ở phía trước không xa chính là mục tiêu mà bọn họ đang truy đuổi.

- Bọn người kia điên rồi sao?

Bàng Văn bị dọa cho sợ ngây người, hai mắt trợn tròn nhìn cường giả Thần cấp vừa tự bạo thần cách. Ngoại trù dùng từ điên để hình dung hành vi của bọn họ lúc này, hắn đã không biết dùng đến từ gì khác để hình dung ra được nữa.

Ngụy Nhược cũng mở to hai mắt ra nhìn, thân thể không kìm được thoái lui ra phía sau.

- Ta đến đây.

1105. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1211-1214: Đại kết cục. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1213: Đại kết cục. (3)

Đại thế đã mất, những cường giả Thần cấp ôm theo quyết tâm phải chết đều trở nên điên cuồng. Cả đám đều lao vào phía cường giả Thần cấp bên phía đối phương, trên người bộc phát ra quang mang kim sắc sáng chói không gì sánh được.

Cường giả Thần cấp tự bạo thần cách, đó là công kích cường liệt tới mức nào? Khi cường giả Thần cấp đầu tiên tự bạo, chí ít đã có ba tên cường giả Thần cấp bên phía đối phương ngã xuống theo.

Hiện nay thấy những tên điên đang điên cuồng tấn công theo kiểu tự sát đó, hơn mười tên cường giả Thần cấp đều giống như đàn chim nhỏ, vội và thoái lui tán loạn:

- Đây là một đám người điên, tuyệt đối là người điên.

Trên bầu trời lúc này diễn ra một màn vô cùng kỳ dị. Năm đạo thân hình tản ra quang mang kim sắc sáng chói không gì sánh kịp như lang như hổ điên cuồng nhập vào đàn dê truy đuổi…

Bên này tạm thời không nhắc tới nữa, trong một khoảng thời gian ngắn này, mấy người Thanh Long đã xuất hiện trước mặt Hân Dao, Doanh Doanh và Huyết Hổ.

Thanh Long lập tức ngừng lại, phía sau hắn, ba người Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long cũng đồng thời ngừng lại.

Sắc mặt Hân Dao và Chu Tước nhất thời trở nên trắng bệch, nhưng ánh mắt các nàng nhìn về phía mấy người Chung cực thần lại tỏa ra quang mang tràn ngập cừu hận.

Những người đồng bạn vừa rồi còn cười nói với các nàng, nhưng giờ khắc này toàn bộ đã ngã xuống, mà nguyên nhân chủ yếu chính là do bốn người trước mặt này.

- Oanh…!

Một tiếng nổ cuối cùng từ phía phương xa truyền đến, Hân Dao và Doanh Doanh đồng thời nhắm hai mắt lại, từ trong khóe mắt, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Tất cả mọi người đều đã ngã xuống.

Ánh mắt Thanh Long lúc này căn bản không nhìn đến Hân Dao và Doanh Doanh, cũng không thèm chú ý đến Huyết Hổ chút nào…Ánh mắt của hắn đang nhìn chằm chằm vào một chỗ, mà chỗ đó chính là Lâm Dịch phía sau lưng ba người.

Hôi sắc năng lượng xung quanh người Lâm Dịch lúc này đã hoàn toàn tiêu thất, nhưng trên người hắn lúc này lại xuất hiện hai đạo năng lượng hắc sắc và huyết sắc tương hỗ dây dưa với nhau, chuyển động không ngừng, phảng phất như đang dưỡng dục một vật gì đó vô cùng kinh khủng.

Trong mắt Thanh Long lóe lên một tia tinh mang, sau đó thân hình của hắn hơi nhoáng lên.

Ngay dưới sự chú ý chằm chằm của Hân Dao và Doanh Doanh, thân hình Thanh Long lập tức biến mất vô thanh vô tức.

- Cái gì?

Hân Dao chấn động trong lòng, ngay sau đó một cảm giác nguy hiểm làm cho lông tóc đều dựng đứng lên xuất hiện phía sau lưng nàng.

Đôi mắt của nàng co rút lại một cách mạnh mẽ, sau đó nàng chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía sau.

Một thân hình tràn ngập khí tức bá đạo xuất hiện ngay sau lưng Hân Dao, cũng là chỗ bên cạnh Lâm Dịch.

Là Thanh Long.

- Bạch Hổ, lòng dạ hiểm độc, đã lâu không gặp rồi.

Khuôn mặt Thanh Long vốn lạnh lùng, vào lúc này lại lộ ra dáng vẻ tươi cười quỷ dị. Ánh mắt hắn nhìn về phía người vẫn đang nhắm chặt hai tròng mắt lại, chính là Lâm Dịch.

- Đi tìm chết.

Doanh Doanh đột nhiên xuất thủ. Nắm tay của nàng mang theo năng lượng cường liệt, tốc độ cực nhanh, giống như một tia thiểm điện phá không mà tới.

Cường giả Thần cấp xuất thủ, vài chục dặm cũng chỉ chớp mắt đã đến, nói gì đến chuyện Thanh Long ở ngay trước mặt nàng. Lần xuất thủ nhanh như thiểm điện này của nàng làm cho cường giả Thần cấp bình thường muốn tránh né cũng không kịp nữa.

Nhưng mà mục tiêu công kích của nàng lại là Thanh Long.

Thanh Long căn bản cũng không động đậy cơ thể một chút nào, tùy ý mặc kệ nắm tay của Doanh Doanh đánh lên người hắn. Nhưng mà lúc này sắc mặt của Doanh Doanh lại biến đổi trong nháy mắt. Bởi vì một quyền này của nàng có cảm giác giống như vừa đánh lên một đám bông, hoàn toàn không có cảm giác va chạm một chút nào, năng lượng nàng phát ra giống như đánh vào một cái động không đáy, điên cuồng biến mất không còn lại một chút nào.

- Điều này…

Doanh Doanh còn chưa hết kinh ngạc thì thân thể của nàng bất chợt bị chấn động.

Thần sắc của nàng lập tức trở nên dại ra…Ánh mắt nàng bắt đầu chậm rãi mờ đục thần, nắm tay của Thanh Long không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía trên vòng eo mảnh khảnh của nàng.

- Cách…

Trong đầu và toàn thân nàng vang lên tiếng nứt vỡ giòn tan cộng hưởng với nhau, con mắt Doanh Doanh lúc này đã hoàn toàn mất đi sinh cơ.

- Doanh Doanh.

Hân Dao bi thiết hét lên một tiếng, thân thể Doanh Doanh lúc này đã bắt đầu chậm rãi rơi xuống…

- A…

Hân Dao rốt cuộc đã bạo phát ra rồi. Giờ khắc này nàng nhìn những đồng bạn xung quanh ngã xuống từng người, làm cho nàng hoàn toàn bộc phát ra ngoài. Năng lượng cường liệt từ trong thân thể nàng ầm ầm phát ra, hướng về phía Thanh Long đánh tới.

Mà Lâm Dịch ở trong không gian lúc này cũng không biết Hân Dao đang trong thời khắc mấu chốt đối mặt với sinh tử rồi. Hắn chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn hai sinh mệnh thể năng lượng đang dần dần thành hình, càng lúc càng lớn hơn.

- Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra không?

Lâm Dịch hoàn toàn không biết phải nói gì nữa.

Hôi sắc năng lượng bị tinh thể tiểu kiếm và băng liên hấp thu không ít, hiện nay hai kiện thần khí này đã hoàn toàn lột xác. Tuy rằng bề ngoài của nó không có gì biến hóa, nhưng số năng lượng ẩn chứa bên trong nó cũng làm cho tim Lâm Dịch phải đập mạnh khi nhìn thấy.

Chính vào lúc này, toàn bộ ý thức hải của hắn đột nhiên run rẩy kịch liệt. Lâm Dịch tiếp tục cả kinh trong lòng, ánh mắt nhất thời tập trung lên hai đạo sinh mệnh năng lượng thể

Chợt, hắn trở nên ngây dại.

Chỉ thấy hai đạo năng lượng như long, như hổ kia đột nhiên bộc phát ra quang mang kịch liệt. Đến lúc quang mang bắt đầu lui xuống, trong đó cư nhiên lại xuất hiện hai người.

Người? Vì sao đột nhiên lại xuất hiện hai người ở trong ý thức hải của mình?

Lâm Dịch có chút không thể hiểu được tình huống đang xảy ra lúc này.

Hai người vừa xuất hiện đều sở hữu vẻ bề ngoài vô cùng tuấn mỹ. Người mang khuôn mặt tuấn mỹ bên trái toàn thân đểu tản mác ra một cỗ khí tức giống như hoàng giả, đôi mắt hắn đang mở làm cho người ta nhìn vào như có cảm giác quy phục trong lòng. Vóc người thon dài mà cân xứng. Trên cái trán trơn nhẵn của hắn có thêm một đạo ký hiệu hoa văn hai ngắn, một dài, giống như ấn ký hình một chiếc hổ trảo hồng sắc.

Người còn lại bên phải thì có diện mục lạnh lùng, nghiêm nghị, một đôi mắt hẹp dài, đẹp vô cùng nhưng cũng làm cho người ta phải rét lạnh. Trên trán hắn cũng có một đạo hoa văn ấn ký dài thẳng đứng. xem tại

- Các ngươi…

Ánh mắt Lâm Dịch trở nên ngưng trọng, hắn mở miệng nói.

- Thời gian không có nhiều, ta nói ngắn gọn.

Lâm Dịch bị tên thanh niên có ấn ký hổ trảo hồng sắc kia ngắt lời. Hai đầu lông mày của Lâm Dịch nhíu lại một chút, sau đó cũng không tiếp tục nói gì nữa.

- Ta là Bạch Hổ, hắn là Hắc Long. Cụ thể việc vì sao chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này thì ít hôm nữa ngươi sẽ minh bạch.

- Hiện tại Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long đều đã tới đây rồi, mà ta và Hắc Long muốn khôi phục lại lực lượng như cũ vẫn còn phải mất thêm một đoạn thời gian…Thời gian khẳng định sẽ không đủ, vì vậy hiện giờ chúng ta cần mượn lực lượng của ngươi.

1106. Chương 1211 -1214: Đại Kết Cục. (1-4)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1211-1214: Đại kết cục. (1-4)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1214: Đại kết cục. (4)

Hắn dừng lại một chút, sau đó rất nhanh nói ra mục đích của mình.

Lâm Dịch cũng chợt mở to hai mắt ra nhìn, không dám tin tưởng chút nào nói:

- Ngươi là Bạch Hổ? Hắn là Hắc Long?…Chờ một chút, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? xem tại

Lâm Dịch lúc này hoàn toàn như phát mộng rồi. Bạch Hổ? Hắc Long? Đó không phải là các vị Chung cực thần trong truyền thuyết sao? Vì sao lại…?

- Thời gian không có nhiều lắm, việc này một thời gian sau tự nhiên ngươi sẽ hiểu ra thôi. Ngươi vẫn còn nhớ Hân Dao chứ? Hiện nay nàng đang gặp nạn, nếu như ngươi vẫn còn tiếp tục chần chờ thì ta cũng mặc kệ.

Bạch Hổ tiếp tục ngắt lời Lâm Dịch đang nói.

Thần sắc Lâm Dịch nhất thời chấn động, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi:

- Hân Dao gặp nạn sao?…Ngươi nói đi.

Vừa nghe nói Hân Dao đang gặp nạn, Lâm Dịch nhất thời trở nên cấp bách. Hắn vội vàng tự kiềm chế sự xao động trong lòng, chờ đợi Bạch Hổ tiếp tục giải thích. Về phần tại sao Bạch Hổ và Hắc Long lại xuất hiện bên trong ý thức hải của mình thì để sau, so sánh với sự an nguy của Hân Dao thì vấn đề này đã không còn quan trọng nữa rồi.

Bạch Hổ gập đầu nói:

- Chúng ta cần sự trợ giúp của ngươi…Hai người chúng ta muốn khôi phục lại lực lượng như lúc đỉnh phong thì vẫn cần một đoạn thời gian nữa, nhưng hiển nhiên thời gian hiện giờ chúng ta không có. Vì vậy ngươi phải trầm tĩnh lại, không nên phản kháng, ta và Hắc Long sẽ đưa toàn bộ lực lượng của mình chuyển dời đến cơ thể của ngươi. Đương nhiên chuyện ta và Hắc Long tại sao lại ở đây thì chờ sau khi vượt qua trường kiếp nạn này, sau khi tỉnh lại trong truyền thừa ngươi tự nhiên sẽ biết, kế tiếp không cần phải nhiều lời, chuẩn bị đi.

Lâm Dịch vội vã gật đấu. Tuy rằng những điều hắn nghe không hiểu nhiều lắm, nhưng hắn cũng hiểu được đang xảy ra chuyện gì…Bọn họ đang muốn mượn lực lượng của bản thân mình, sau đó muốn vượt qua kiếp nạn gì đó…Chuyện khác thì Lâm Dịch cũng không thèm để ý làm gì, nhưng chuyện Hân Dao đang gặp nạn thì bất kể như thế nào cũng không thể chậm trễ.

Bạch Hổ nói xong những lời này, quay sang nhìn Hắc Long. Hai người cùng lúc gật đầu, sau đó chợt nhất thời hóa thành hai đạo tinh mang hắc sắc và hồng sắc, ầm ầm đánh tới hướng về phía Lâm Dịch.

Lâm Dịch hơi khựng lại một chút, sau đó một cỗ đau đớn kịch liệt phát ra từ toàn bộ thân thể hắn.

Điều này không chỉ đơn giản là đau đớn bên ngoài thân thể như vậy, thậm chí hắn còn cảm nhận được linh hồn của mình đang bị xé rách ra từng mảnh nhỏ. Ngay sau đó, một cỗ lực lượng cường hãn đến mức chí cực giống như đang thổi phồng lên, hướng về phía linh hồn của Lâm Dịch cuồng bạo đi tới. Lực lượng cường đại này hầu như làm cho linh hồn của Lâm Dịch không còn chút khả năng chống đỡ nào.

- A…!

Lâm Dịch nhịn không được, lớn tiếng kêu lên.

Lúc này ở thế giới bên ngoài, cơ thể Lâm Dịch vẫn đang duy trì trạng thái yên lặng, đột nhiên trên cơ thể hắn bộc phát ra một cỗ năng lượng hùng hồn bắn thẳng ra thiên địa xung quanh. Thanh Long đang chuẩn bị xuất ra một quyền kết thúc sinh mệnh của Hân Dao thì bị cỗ lực lượng kia làm cho bị hoảng sợ. Hắn nhịn không được quay đầu lại nhìn, sau đó biến sắc hô to:

- Bọn họ đang muốn đi ra. Động thủ.

Chu Tước, Huyền Vũ, Hoàng Long nãy giờ vẫn không xuất thủ nhưng tại giờ khắc này cũng không dám chậm trễ chút nào, tinh mang trong mắt đều lóe lên, sau đó đồng thời xuất thủ.

Mà công kích của Hân Dao lúc này căn bản không tạo ra một chút uy hiếp nào với Thanh Long, thậm chí hắn còn không thèm quan tâm tới nàng một chút nào. Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên xuất hiện một cỗ khí thế cuồng phách, bá đạo ầm ầm bạo phát ra bên ngoài, hủy diệt năng lượng công kích của Hân Dao rồi phản kích ngược trở lại trên thân thể nàng.

- Phụt…!

Công kích của Hân Dao đồng thời bị tan rã, đồng thời thân thể của nàng bị đánh văng ra bên ngoài.

Nhưng trong lúc bị đánh bay ra ngoài, nàng vẫn nhìn thấy được vẻ mặt thống khổ của Lâm Dịch, cùng với năng lượng đang bạo xuất ra từ trong cơ thể, nhất thời nàng quýnh lên trong lòng:

- Lâm Dịch.

Đạo năng lượng cường đại xung quanh làm cho nàng không thể tiếp cận lại gần, cơ thể của nàng bị văng ra xa vài chục dặm, tiên huyết cuồng phun.

Ngay sao đó, một tràng cảnh làm cho hai mắt Hân Dao nhìn thấy mà như muốn nứt ra.

Năng lượng hủy diệt của Thanh Long ầm ầm hóa thành một đạo tinh mang, mãnh liệt đánh tới người Lâm Dịch ở phía trước mặt hắn. Năng lượng cường đại ầm ầm bạo phát, nhưng lại không hề có chút dư ba nào phát tán ra bên ngoài, kịch liệt đánh tới bao phủ hoàn toàn lấy thân thể Lâm Dịch ở bên trong.

Hân Dao trở nên ngây dại...Lực lượng của Thanh Long mạnh mẽ như thế nào nàng cũng đã được kiến thức qua. Công kích cuồng bạo như vậy đánh vào Lâm Dịch...

Sự ngây dại của nàng vẫn còn chưa kết thúc, lại thấy năng lượng công kích sắc bén của Chu Tước, Huyền Vũ và Hoàng Long cũng tiếp tục đồng thời đánh lên cơ thể Lâm Dịch.

Chỉ trong nháy mắt, giữa không trung dường như kịch liệt nở ra một đóa hoa năng lượng khổng lồ, Hân Dao trở nên ngây dại nhìn tràng cảnh này.

- Lâm Dịch...!

Những kỷ niệm của nàng và Lâm Dịch trước khi thành Thần lại hiện lên trong tâm trí nàng. Trong phường thị xuất thủ giúp đỡ, trong Hổ Thần Cư liều chết triền miên, sự ôn nhu của Lâm Dịch...Những hình ảnh liên tiếp xuất hiện như một thước phim hiện lên trong đầu nàng, Lâm Dịch dường như cũng đang đứng ở ngay trước mắt nàng. Nàng ngơ ngác đứng nhìn Lâm Dịch, đột nhiên nàng lúc này hoàn toàn điên cuồng hô to lên một tiếng, liều lĩnh bay lại gần chỗ Lâm Dịch.

Nước mắt chảy xuống.

Thanh Long nghe được tiếng la của Hân Dao, hắn không khỏi nhíu hai mày lại, tiện tay chém ra một đạo năng lượng, bắn thẳng về phía Hân Dao.

- Oanh...!

Thân thể Hân Dao nhất thời ngưng lại giữa không trung, dung nhan tuyệt mỹ của nàng lộ ra vẻ không cam lòng, ánh mắt của nàng vẫn đang nhìn thấy cơ thể Lâm Dịch bị những đạo năng lượng cuồng mãnh công kích, thân thể hắn dường như đang vỡ ra thành từng mảnh nhỏ...

Cách.

một tiếng nứt vỡ giòn tan vang lên trong đầu của nàng, nàng không thể cam lòng nhìn Lâm Dịch, giọt nước mắt lại tiếp tục lăn dài trên má...

- Phỉ nhi...

Đúng vào lúc này, một tiếng gọi bao hàm sự khiếp sợ và bi thương không gì sánh được chợt vang lên. Sắc mặt của Thanh Long và mấy người Chung cực thần khác đồng thời biến đổi, chỉ thấy một đạo thân ảnh đang trong phạm vi công kích của bọn họ bắn mạnh ra bên ngoài, sau đó xuất hiện bên cạnh thân thể đã trở nên hoàn toàn yếu đuối của Hân Dao.

Đây là một người thanh niên tuấn mỹ, vóc người thon dài mà cân xứng. Nhưng hiện nay hai tròng mắt của hắn tràn đầy sự khiếp sợ và không tin tưởng.

- Sẽ không sao...sẽ không sao...Phỉ nhi, muội sẽ không có việc gì đâu, sẽ không sao!

Hắn lẩm bẩm tự nói, cánh tay ôm lấy cơ thể Hân Dao trở nên run rẩy kịch liệt. Hắn run run lau đi giọt lệ còn vương trên khóe mắt nàng, run run lắc đầu, trong mắt vẫn tràn ngập vẻ không thể tin tưởng như cũ.

1107. Chương 1215 -1217: Đại Kết Cục. (5-7)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1215-1217: Đại kết cục. (5-7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

- Lâm Dịch…

Đôi con ngươi đang trở nên ảm đạm của Hân Dao bất ngờ khôi phục lại một tia sáng sủa. Nàng thân thiết nhìn khuôn mặt Lâm Dịch, lộ ra dáng vẻ tươi cười. Nàng nỗ lực giương tay lên, muốn xoa khuôn mặt Lâm Dịch một chút, nhưng động tác đơn giản như vậy nàng cũng không thể làm được.

Cánh tay nhỏ bé của nàng mới đưa lên một nửa đoạn đường thì…chợt vô lực rơi xuống.

- Không…!

Lâm Dịch bi thống ngửa mặt lên trời gào to. Trong mắt hắn hiện lên vẻ điên cuồng, trợn lên trừng trừng như muốn nuốt lấy cả thiên địa. Toàn bộ không gian phía sau lưng hắn đột nhiên bạo tạc nổ vang lên, sau đó đột nhiên trở nên trầm mặc một thời gian dài.

Trong ánh mắt của Thanh Long và những Chung cực thần khác lúc này đều hiện lên vẻ cẩn thận. Ngay cả Huyền Vũ và Hoàng Long bình thường vẫn luôn tươi cười, tại giờ khắc này cũng đang thu liễm lại.

- Ngươi là Bạch Hổ? Hay là Hắc Long?

Thanh Long có chút cảm giác kỳ quái, chỉ là một gã Thần cấp bình thường mà thôi, chết thì đã chết rồi, việc gì phải bi thống như vậy? Người thanh niên trước mặt có thể thoát ra trong đòn tấn công của tứ đại Chung cực thần, điều đó nói lên hắn chí ít cũng là Chung cực thần. Nhìn dáng dấp của hắn hiện nay quả thực là sống không bằng chết. Trong lòng Thanh Long khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó đạm mạc mở miệng nói.

Tại sao hắn lại hồ nghi mà hỏi vấn đề này? Dù sao thì những chuyện ở trong ý thức hải của Lâm Dịch hắn cũng không thể rõ ràng được.

- Ta muốn giết ngươi.

Lâm Dịch chợt ngẩng đầu lên, đôi mắt của hắn lúc này đã hoàn toàn biến thành huyết sắc. Hắn quay đầu lại nói ra thể hiện sự phẫn nộ và bi thống trong lòng mình. Ánh mắt của Lâm Dịch dường như đâm thẳng vào trong nội tâm của Thanh Long.

Không biết vì sao khi nhìn thấy nhãn thần của đối phương lúc này, trong lòng Thanh Long lại trở nên bất an. Điều này làm cho hắn không khỏi nhíu mày một chút, lập tức hừ lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng chiếm được Nguyên Thủy Khí thì muốn làm gì là lam. Nếu như ta đoán không sai thì ngươi vẫn chưa hấp thu hết Nguyên Thủy Khí trong cơ thể đúng không? Mặc kệ ngươi là Bạch Hổ hay là Hắc Long, ta đã có thể tru diệt ngươi một lần thì vẫn có thể tiếp tục tru diệt ngươi lần thứ hai. Lần này chắc chắn sẽ không xuất hiện việc gì ngoài ý muốn nữa.

Ngoài ý muốn, đích thực là lần trước đã xuất hiện việc ngoài ý muốn. Nếu không phải lần trước Huyết Hổ xuất hiện đúng vào thời khắc tối hậu, nếu không phải trong lúc nghiền nát linh hồn của Bạch Hổ làm cho đám người Thanh Long bị thương nặng thì thần cách của Huyết Hổ cũng không có khả năng chạy trốn, mà linh hồn của Bạch Hổ và Hắc Long cũng đã bị nghiền nát cũng không thể tiếp tục trốn chạy vào trong bản mạng thần khí để tiếp tục hồi sinh.

- A…!

Nhưng mà nội tâm của Lâm Dịch lúc này đã hoàn toàn bị sát ý bao phủ. Việc Hân Dao đã chết làm cho hắn hoàn toàn trở nên điên cuồng. Hắn không hề nghĩ ngợi chút nào, hướng về phía Thanh Long ầm ầm vọt tới.

Thanh Long vốn định nói tiếp, thấy như vậy liền hừ lạnh một tiếng, nhưng mà trong nháy mắt hai mắt hắn dường như muốn lồi ra ngoài…Một nắm tay đang hung hăng đánh vào bụng hắn.

Năng lượng cường đại xuyên thấu qua cơ thể Thanh Long, ầm ầm bạo phát ra không gian phía sau hắn, nghiền nát không gian thành từng mảnh nhỏ.

- Không…không có khả năng…

Chỉ một quyền nhưng làm cho Thanh Long hít thở không thông, nếm đủ đau khổ. Hai mắt hắn nhất thời hiện lên tơ máu…Một cỗ năng lượng dũng mãnh đang điên cuồng chạy trong cơ thể hắn, cư nhiên phong bế lại hoàn toàn năng lượng trong cơ thể Thanh Long.

Thanh Long không dám tin tưởng chút nào, lời nói của hắn còn chưa dứt thì lại vang lên một tiếng nổ, lại một quyền nữa ầm ầm nện lên gương mặt của hắn.

Tiên huyết nhất thời từ trong miệng Thanh Long điên cuồng phun ra bên ngoài, kèm theo đó là ba chiếc răng bình thường vẫn kiên cố không gì sánh được, giờ đây cũng bị đánh văng ra.

- Oanh…! Oanh…! Oanh…!

Thân thể Thanh Long hiện giờ giống như một bao cát. Hắn bị Lâm Dịch điên cuồng đánh lên cơ thể, mà làm cho người khác phải khiếp sợ chính là lúc này Thanh Long dường như không có lực hoàn thủ một chút nào.

Chu Tước trở nên ngây dại, Huyền Vũ cũng ngây dại, ngay cả Hoàng Long cũng ngây dại hoàn toàn…Thậm chí bọn họ lúc này quên mất cả phản ứng, cứ như vậy đứng đơ ra nhìn Thanh Long giống như một bao cát đang bị đánh vụn ra.

- Con mẹ ngươi!

Hân Dao đã chết làm cho Lâm Dịch hoàn toàn trở nên điên cuồng rồi, thiết quyền của hắn cứ liên tục một quyền nối tiếp một quyền nện lên cơ thể Thanh Long…Cơ thể có thể nói là kiên cố tối cường trong Thiên giới của Thanh Long giờ phút này lại hoàn toàn bị băng toái dưới công kích của Lâm Dịch. Tiên huyết từ trong miệng Thanh Long phun ra thành vòi, vết thương trên cơ thể liên tục xuất hiện, nứt vỡ ra.

Một màn này vừa vặn để cho những tên cường giả Thần cấp bình thường vừa đến chứng kiến được.

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt nhìn, đầu óc bọn họ như bị ngưng trệ lại, không hề có phản ứng chút nào…Đây là loại tình huống gì vậy? Đối với cường giả Thần cấp bình thường mà nói, Thanh Long đúng là vô địch, hiện nay lại giống như một cái bao cát, đang bị người ta đánh mà không thể hoàn thủ? Hơn nữa nhìn tình huống hiện tại thì dường như đối phương không muốn một kích giết chết ngay Thanh Long, mà hiện tại đang muốn ngược đãi hắn một cách điên cuồng.

Thế giới này dường như đều đã trở nên quá điên khùng hết cả rồi:

- Lẽ nào Chung cực thần lúc này lại biến thành đối tượng để cho đối phương hành hạ sao?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn mà không biết phải phản ứng như thế nào…

Cho tới tận lúc này, tam đại Chung cực thần còn lại mới có phản ứng, ba người đồng thời bay về phía Lâm Dịch và Thanh Long. Năng lượng cường đại từ trong thân thể họ bắt đầu bạo phát ra bên ngoài. Lực lượng cường đại phát ra làm cho những cường giả Thần cấp bình thường phía sau đều trở nên run rẩy.

Tuy vậy nhưng Lâm Dịch lại không thèm để ý đến bọn họ một chút nào, hắn vẫn điên cuồng oanh kích lên thân thể Thanh Long, vẻ mặt méo mó lại vì bi thống, đôi mắt huyết sắc hiện lên sự điên cuồng. Điều duy nhất hiện nay Lâm Dịch muốn làm chính là hung hăng giáo huấn cho Thanh Long một trận, sau đó đánh chết hắn.

Đúng vậy, đánh chết hắn.

- A…Tạp chủng…Tạp chủng…Vì sao ngươi lại giết nàng? Vì sao lại muốn giết nàng?

- Chung cực thần thì sao, rất giỏi sao? Con mẹ ngươi…

Lâm Dịch đã hoàn toàn điên cuồng rồi. Hắn chưa bao giờ mắng chửi người khác như vậy, giờ phút này đã hoàn toàn không thèm để ý nữa rồi. Hân Dao đã chết làm cho hắn trở nên điên cuồng. Hắn chỉ có thể thông qua việc hành hạ, vũ nhục đối phương để phát tiết ra bi phẫn trong lòng.

Đúng vậy, bi phẫn.

Đòn công kích của Chu Tước, Huyền Vũ và Hoàng Long rốt cuộc cũng tới, phô thiên cái địa, bất luận lực lượng nào đứng trước mặt năng lượng hợp kích của ba người đều chỉ có một con đường bị hủy diệt.

Nhưng mà Lâm Dịch căn bản vẫn không thèm quan tâm đến nó chút nào, hai tròng mắt huyết sắc vẫn điên cuồng như cũ, liên tục đánh lên cơ thể Thanh Long.

1108. Chương 1215 -1217: Đại Kết Cục. (5-7)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1215-1217: Đại kết cục. (5-7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1216: Đại kết cục. (6)

Đạo năng lượng rốt cục cũng đánh lên thân thể Lâm Dịch, nhưng thân thể hắn lúc này chợt bộc phát ra một cỗ hôi sắc năng lượng. Đạo năng lượng của ba người Chung cực thần nhất thời bị hôi sắc năng lượng oanh kích vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

- Nguyên thủy khí?

Huyền Vũ lập tức kinh hô lên một tiếng.

Tất cả mọi người đều trở nên ngây dại, không chỉ có ba người Chung cực thần mà tất cả các cường giả Thần cấp phía sau cũng đều há hốc mồm ngây dại.

Đây là cái gì? Đòn công kích hợp lực của ba người Chung cực thần cư nhiên cứ như vậy lại bị nghiền nát hoàn toàn.

- Đây là lực lượng gì?

Tất cả mọi người đều dại ra suy nghĩ ở trong lòng…Con mắt của bọn họ trừng lớn tưởng như muốn rách ra. Ở phía xa xa Lâm Dịch rốt cuộc cũng đã ngừng lại, nhưng mà một quyền cuối cùng của hắn cũng phá nát miệng của Thanh Long trở thành nát bấy…Mặt mũi Thanh Long lúc này đã hoàn toàn trở nên bầm dập, huyết nhục mơ hồ…Lúc này nhìn ra, ý thức của hắn cũng gần như bị tiêu tan hoàn toàn.

Bất chợt một đạo hôi sắc năng lượng từ trong cánh tay của Lâm Dịch phát ra, trước ánh mắt kinh hãi không gì sánh được của ba người Chung cực thần và các cường giả Thần cấp khác, đạo hôi sắc năng lượng ầm ầm chui vào trong thân thể của Thanh Long thần.

Vắng lặng…Phảng phất như giờ khắc này cả thiên địa đều trở nên an tĩnh lại.

Thân thể Thanh Long lúc này bắt đầu phồng lên, trong con ngươi của hắn lúc này lần đầu tiên hiện lên thần sắc kinh khủng vạn phần. Nhưng mà ánh mắt của Lâm Dịch vẫn còn đang điên cuồng như cũ, gương mặt méo mó nhìn Thanh Long, đạo hôi sắc năng lượng vẫn như cũ không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Thanh Long.

Bành trướng…Bành trướng…Bành trướng…

- Oanh…!

Một tiếng bạo tạc vang lên giống như vụ nổ lần đầu tiên khi thiên địa sinh sôi, toàn bộ cường giả Thần cấp cách xa đó mấy trăm dặm đều hộc ra tiên huyết, bay ngược ra phía sau…Cự ly xa như vậy nhưng dư ba lại hoàn toàn không thèm để hộ thân năng lượng của cường giả Thần cấp vào trong mắt, làm cho bọn họ đều phải thổ huyết.

Ba tên Chung cực thần đứng gần Lâm Dịch cũng không khá hơn chút nào, sắc mặt cả đám tái nhợt, tiên huyết phun ra. Ánh mắt của bọn họ hoàn toàn ngưng trệ, hiện lên vẻ không thể tin nổi nhìn vào trong vị trí Lâm Dịch.

Không biết từ lúc nào, trong tay Lâm Dịch đã cầm một con tiểu kim long.

Con tiểu kim long kia chỉ nhỏ bé như một cánh tay, đang điên cuồng giãy dụa trong tay Lâm Dịch.

- Không nên…không nên…Bạch Hổ, nhìn lại phần tình cảm bằng hữu nhiều năm, không nên…Trong miệng con tiểu kim long đang truyền ta thanh âm của Thanh Long…Giờ khắc này hắn đã hoàn toàn trở nên sợ hãi rồi. Tiểu kim long chính là thần hồn của hắn. Nếu như Thần hồn hoàn toàn bị nghiền nát thì coi như Thanh Long đã hoàn toàn bị tiêu tán khỏi thế gian. Là một Chung cực thần, vốn nên thọ ngang với thiên địa, làm sao hắn có thể cam tâm chết đi như vậy? Một sự sợ hãi dâng lên tràn ngập trong lòng Thanh Long.

- Đừng nên giết ngươi?

Thanh âm trầm thấp của Lâm Dịch chậm rãi vang lên. Hắn hơi ngẩng đầu, một đôi mắt huyết sắc cư nhiên từ từ chảy xuống nước mắt:

- Lúc ngươi giết chết Phỉ nhi, ngươi có nghĩ tới sẽ tha thứ cho nàng? Ngươi là Chung cực thần thì ngươi rất giỏi sao? Xin lỗi, trong mắt ta thì ngươi cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Nói dứt lời, hôi sắc năng lượng trong tay Lâm Dịch ầm ầm phun ra. Một âm thanh giòn tan vang lên, thanh âm cầu xin tha thứ đáng buồn cười của Thanh Long cũng ngừng lại. Con tiểu kim long trong tay Lâm Dịch cũng hóa thành tro bụi hoàn toàn, tiêu tan vô tung vô ảnh trong thiên địa.

Thần sắc Huyền Vũ khẽ động. Hắn vừa định hành động thì nghe "Xoát" một tiếng, một đạo thân ảnh đã xuất hiện ở ngay trước mặt hắn.

Con ngươi huyết sắc băng lãnh không mang theo một chút tình cảm nào, giọt nước mắt vẫn còn vương trên khuôn mặt, Lâm Dịch cứ như vậy lẳng lặng đứng nhìn Huyền Vũ.

Trong lòng Huyền Vũ lúc này điên cuồng nhảy dựng lên.

- Ngươi muốn cứu hắn, tức là ta và ngươi là địch. Ngươi muốn chết sao?

Lâm Dịch không hề để lại cho Huyền Vũ một chút mặt mũi nào, nói thẳng ra một câu.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, đổi lại là một người khác, kể cả là Bạch Hổ thì Huyền Vũ cũng sẽ kiên quyết xé rách da mặt cùng với đối phương. Nhưng hiện tại đối mặt với vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Dịch, trên gương mặt hắn vẫn còn đọng lại một giọt nước mắt, trong lòng Huyền Vũ lại trở nên kinh hãi, cũng không dám nói thêm câu gì.

Huyền Vũ bất chợt cười một tiếng, nói:

- Thanh Long quá mức kiêu ngạo, mọi chuyện hắn làm ta đều mặc kệ, đi cứu hắn lý do hắn là bằng hữu nhiều năm…

Nói xong Huyền Vũ lại lui một bước, nói rõ mình không có ý định đối địch gì.

Huyền Vũ rốt cuộc cũng nhìn ra, người thanh niên này hoàn toàn không phải là một trong hai người Bạch Hổ, Hắc Long mà hắn quen thuộc, hắn cũng không phải là đối thủ của người thanh niên lạnh lùng này. Nếu hắn muốn giết mình thì chỉ cần một ý niệm mà thôi.

Lâm Dịch lẳng lặng đứng nhìn Huyền Vũ, trong mắt hắn bất chợt hiện lên một tia buồn bã:

- Năm xưa Bạch Hổ đại nhân tìm kiếm Nguyên Thủy Khí, vốn dự định thông báo cho các ngươi cùng chung sức, không nghĩ tới các ngươi lại phát động công kích hắn trước một bước, làm cho hắn thất vọng vô cùng.

Nói xong, ánh mắt Lâm Dịch chuyển hướng nhìn sang Chu Tước. Sắc mặt Chu Tước lúc này trở nên trắng nhợt, hơi kiên cường một chút nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Ánh mắt Lâm Dịch vẫn chăm chú nhìn nàng, một lúc lâu sau mới đột nhiên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Bạch Hổ đại nhân năm đó đúng là mù mắt mới thích một tiện nhân như ngươi.

Biểu tình Chu Tước lúc này càng trở nên tái nhợt, không có một tia huyết sắc nào, cả giận nói:

- Ngươi nói ai là tiện nhân?

- Xoát.

Một tiếng nhỏ vang lên, Lâm Dịch đã xuất hiện ngay trước người Chu Tước, tốc độ của hắn quá nhanh làm cho Chu Tước càng trở nên hoảng sợ.

Khuôn mặt của Chu Tước thần đủ để làm cho cả Thiên giới phải trở nên điên cuồng, nhưng Lâm Dịch nhìn nàng lại lộ ra một tia khinh thường:

- Ta nói ngươi là tiện nhân…Bạch Hổ đại nhân đã đối xử với ngươi như thế nào? Ngươi muốn ta thay ngươi nói lại tỷ mỉ không? Mà ngươi là Chung cực thần, lại đi cấu kết cùng với Thanh Long, đến thời khắc mấu chốt cư nhiên đánh lén Bạch Hổ đại nhân. Bằng không thì chỉ vào vài tên phế vật như các ngươi làm sao có thể là đối thủ của Bạch Hổ đại nhân? Ngươi nói ngươi không phải là tiện nhân, vậy ai là tiện nhân?

Sắc mặt Chu Tước nhất thời biến đổi liên tục, tái nhợt, hắng giọng, không còn chút huyết sắc nào…

Chu Tước cũng không dám tiếp tục lên tiếng nữa, Lâm Dịch cũng không còn hứng thú gì tiếp tục nói chuyện với nàng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Huyết Hổ đằng xa. Trong lúc bốn người Chung cực thần tấn công Lâm Dịch, dư ba đã làm thần cách của hắn bị nghiền nát. Còn Hân Dao đã bị công kích của Thanh Long đánh trúng, hoàn toàn ngã xuống…

Thần hình Lâm Dịch chỉ trong nháy mắt lại xuất hiện bên người Hân Dao, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nàng. Ba tên Chung cực thần nhất thời thở dài ra một hơi…Nhìn dáng dấp của Lâm Dịch, tựa hồ cũng không muốn giết chết bọn hắn để phát tiết tức giận trong lòng.

1109. Chương 1215 -1217: Đại Kết Cục. (5-7)

Chung Cực Truyền Thừa

Tác giả: Vũ Thần Vũ

Chương 1215-1217: Đại kết cục. (5-7)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

Share by MTQ

Chương 1217: Đại kết cục. (7)

- Các ngươi có ân oán cùng với Bạch Hổ đại nhân và Hắc Long đại nhân, đó là chuyện của các ngươi. Thanh Long chết vẫn chưa hết tội, nhưng ta cũng không muốn giết các ngươi nữa…Chờ lúc Bạch Hổ đại nhân và Hắc Long đại nhân trở về rồi mới quyết định chuyện của các ngươi. Các ngươi…tự tìm cách giải quyết cho tốt.

Nói xong, thân thể Lâm Dịch cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh…

Ba người Chung cực thần, đông đảo cường giả Thần cấp, tại giờ khắc này tất cả đều hoàn toàn trầm mặc. Hùng hổ đi tìm người khác gây phiền phức, nhưng kết quả cuối cùng thì không ai nghĩ tới lại như vậy…Thanh Long bị người ta hành hạ cho đến chết, đông đảo cường giả Thần cấp cũng ngã xuống hơn mười người lúc đối phương điên cuồng tự bạo thần cách…Có thể nói là không được một chút chỗ tốt nào.

Hoàng Long là người duy nhất trong ba tên Chung cực thần không bị Lâm Dịch vũ nhục, chủ yếu bởi vì hắn quang minh lỗi lạc. Tuy rằng chấp chưởng phong mang nhưng cũng không hiếu sát. Đợi đến lúc Lâm Dịch rời khỏi, Hoàng Long mới thở dài ra một hơi rồi nói:

- Rốt cuộc thì chúng ta muốn tranh đoạt cái gì?

Nói xong, hắn bất đắc dĩ lắc đầu cười, hóa thành một đạo ngân quang biến mất khỏi nơi đây…

Trận đại chiến này, không thể không nói là vô cùng bi tráng. Phương Bắc Thiên, Đông Nam Thiên, Tây Bắc Thiên, toàn bộ cường giả Thần cấp đều ngã xuống. Chung cực thần Thanh Long cũng hình thần câu diệt, các phương khác cũng tổn thương trầm trọng.

Nhưng mà đến cuối cùng thì không có một thế lực nào đạt được cái gì tốt.

Hân Dao ngã xuống, sự thống khổ trong lòng Lâm Dịch thế nào thì có thể nghĩ…

…**********

Trong Hổ Thần cư, Thư Mộng và Thủy Linh Lung cùng với Lang Sa, ba người đều trầm mặc, lẳng lặng nhìn về gian mộc phòng…Lâm Dịch ôm thân thể của Hân Dao tiến vào trong đó rồi không đi ra nữa. Hiện giờ đã trải qua hơn ba trăm năm rồi.

- Tỷ tỷ đã hơn ba trăm năm rồi…Thế nhưng…

Thư Mộng lo lắng nhìn về phía Thủy Linh Lung nói.

Thủy Linh Lung khẽ thở dài một tiếng:

- Phỉ nhi muội muội đã chết, làm cho Lâm Dịch rất khó chịu. Ta biết tính tình hắn. Tin tưởng ta đi, thời gian sẽ làm hắn tốt lên.

- Thế nhưng…

Thư Mộng còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng cuối cùng lại biến thành một tiếng thở dài.

Một trận ngân quang lóe lên, ba người liền biến mất khỏi Hổ Thần cư.

Thời gian đã trôi qua hơn ba trăm năm, Lâm Dịch an trí phía trong Hổ Thần Cư một tòa phù phong, sắp xếp để mọi người có quan hệ với hắn có thể tùy ý ra vào. Còn hắn thì tự mình ôm thân thể Hân Dao tiến nhập vào trong căn nhà gỗ nhỏ, sau đó cũng không quay trở ra.

Cường giả Thần cấp của ba phương đều ngã xuống hoàn toàn, nhưng mà do có sự tồn tại của Lâm Dịch nên các phương khác cũng không dám đơn giản trêu chọc ba phương này.

Mấy người gia gia cũng đang bắt đầu hành tẩu ở các nơi trong Thiên giới, cùng nhau nỗ lực tu hành.

Lúc mấy người Kỳ Dương gặp lại Lâm Dịch, bọn họ cũng biết đẳng cấp của bản thân mình và đối phương chênh lệch nhiều như thế nào. Nhưng bọn họ cũng chỉ suy nghĩ một lúc mà thôi, sau đó cũng trở nên an ổn xuống…Thế lực của Huyền Đông Thiên xâm lấn, làm cho thế lực Bách Nguyên Tông cũng biết được thân phận của Lâm Dịch. Sau khi biết rõ được thực lực hiện nay của Lâm Dịch, Kỳ Dương cũng muốn nghĩ mọi biện pháp để lo lắng cho những tên đệ tử của Thanh Nguyên Kiếm Tông năm xưa, những người có quan hệ cùng với Lâm Dịch đều nhất nhất chiếm giữ được những vị trí trọng yếu. Điều này cũng không phải do Lâm Dịch truyền lệnh xuống nên Kỳ Dương cũng không dám tùy ý nói nguyên nhân cho bọn họ biết, chỉ có điều vẫn luôn tỏ thái độ tôn kính với bọn họ. Điều này làm ọi người đều có cảm giác có chút thụ sủng nhược kinh.

Mấy người phụ thân lúc này cũng đã bắt đầu phi thăng lên Thiên giới, nhưng sau khi biết được tình huống của Lâm Dịch hiện nay, hai lão nhân gia cũng chỉ khẽ thở dài một tiếng:

- Lâm Dịch cái gì cũng tốt, chỉ có quá mức trọng tình. Đây là ưu điểm của nó nhưng cũng là nhược điểm trí mạng.

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng năm, từng năm một…Trải qua ba ngàn năm sau, Lang Sa là người đầu tiên phi thăng trở thành cường giả Thần cấp của Đông Nam Thiên. Không bao lâu sau, Tây Bắc Thiên cũng truyền đến tin tức có người trở thành Thần…Nàng cũng có qua nơi này một chuyến, nếu như Lâm Dịch gặp lại nàng thì có thể nhận ra đó là Bạch Tố, người đã từng gặp mặt Lâm Dịch một lần.

Lại trải qua ba ngàn năm nữa, Lâm Yến và Kim Trĩ Hàn cũng đã phi thăng lên Thiên giới, người một nhà đã được đoàn viên trên Thiên giới…Đương nhiên, có thêm ba hài tử của Lâm Yến và Kim Trĩ Hàn, ngoại trừ thiếu mất Lâm Dịch, còn lại cả nhà cũng được đoàn viên vui vẻ, hòa thuận.

Hai vạn năm tiếp theo, dưới sự trợ giúp của Lang Sa, Thư Mộng và Thủy Linh Lung cũng lần lượt ngưng tụ thần cách trở thành Thần…Hiện nay Đông Nam Thiên coi như đã có ba cường giả Thần cấp.

Mà cũng sau đó không bao lâu, Tây Bắc Thiên và Bắc Thiên cũng tiếp tục truyền đến tin tức có người trở thành cường giả Thần cấp…Một đời trước cường giả Thần cấp ngã xuống, thần cách tuy rằng đã tiêu tán hoàn toàn, nhưng không có nghĩa là cường giả Thần cấp về sau không xuất hiện nữa. Điều này cũng không có gì là ngạc nhiên cả.

Đương nhiên, tất cả các cường giả Thần cấp của ba phương sau khi thành Thần đều đến để thỉnh an Lâm Dịch…Nhưng đáng tiếc là Lâm Dịch vẫn luôn bế quan ở trong căn nhà gỗ nhỏ, kể cả đám người Thư Mộng cũng không có cách nào nhìn thấy hắn, chưa nói gì tới những người khác.

Thời gian năm vạn năm sau, Lâm Cường và Vân Băng sinh ra người nhi tử thứ hai là Lâm Thư.

Lại trải qua mười vạn năm tiếp theo, lúc đó chỗ bế quan của Lâm Dịch đột nhiên truyền đến tiếng long ngâm hổ gầm…Âm thanh đó vang vọng bên tai những cường giả Thần cấp khác đến bốn mươi chín ngày sau mới ngừng lại…Tất cả mọi người đều biết, Bạch Hổ thần và Hắc Long đã chính thức trở về. Tây Bắc Thiên và Đông Nam Thiên tất nhiên vô cùng hài lòng, nhưng bầu không khí tại những phương khác giống như bao trùm một tầng mây đen…Bọn họ đang lo lắng về sự trả thù của Bạch Hổ thần và Hắc Long thần.

Nhất là Chu Tước thần. Khi nàng bị Lâm Dịch mắng là tiện nhân, nàng cũng nhớ lại Bạch Hổ thần đã đối xử với mình như thế nào. Hiện nay Bạch Hổ thần đã trở về, lại làm nàng thở ra một hơi dài…Bất luận như thế nào đi chăng nữa thì việc này chung quy cũng phải giải quyết.

Về phần nói rằng Bạch Hổ thần và Hắc Long rốt cuộc có đi tìm bọn họ để trả thù không thì cũng không rõ ràng lắm.

Thời gian hai mươi vạn năm thấm thoát trôi qua…

Hôm nay chính là ngày đại thọ của Lâm Thiên Ngạo, hắn là gia gia của Lâm Dịch, cũng là trưởng bối của đông đảo cường giả Thần cấp khác, địa vị của hắn trên Thiên giới lúc này thế nào thì có thể biết.

Nhưng Lâm Thiên Ngạo cũng không định mở tiệc chiêu đãi nhiều người. Vì vậy đang ngồi cùng hắn cũng chỉ có người nhà mà thôi. Lâm Cường, Vân Băng, Lâm Thư, Thư Mộng, Thủy Linh Lung, Hãng Sa, Lâm Yến, Kim Trĩ Hàn, cùng với vài nữ nhân khác nhà Lâm Yến, các hậu bối phân hệ…Người một nhà hòa thuận vui vẻ, tất cả tập trung đầy đủ hơn một trăm người đều ngồi ở trên ngọn phù phong. Đây đều là trực hệ của Lâm gia, nói chung đều là con cháu của Lâm Thư. Về phần phân hệ thì càng đông hơn ngồi ở xung quanh.

- Năm nay là ngày đại thọ hai mươi vạn tuổi của Thái thượng thái tổ gia gia, đợi một lát nữa các ngươi cũng không được nghịch ngợm nghe chưa?

Một nữ nhân dung mạo xinh đẹp đang vừa chỉnh lại y phục của một hài tử vừa cười cười răn dạy. Tiểu hài tử quay đầu nhìn, bên cạnh thân thể của hắn là một nam nhân tuấn mỹ.

- Vâng, con đã biết rồi…

Tiểu hài nhi vẫn còn tóc máu trên đầu trả lời…Nhìn dáng dấp của hắn thì tuyệt đối chưa vượt quá năm tuổi, nhưng hiện giờ cũng đã có thực lực nhất giai chiến sĩ.

- Ai…Thật sự là không nghĩ tới, nghe nói Lâm gia chúng ta có thế lực lớn ở trên Thiên giới như vậy đều là bởi vì tồn tại Lâm Dịch thái tổ gia gia…Nhưng người vẫn luôn bế quan. Đáng tiếc là ta chưa được gặp lão nhân gia bao giờ.

- Ừ, nghe nói Lâm Dịch thái tổ gia gia đã bế quan hơn hai mươi vạn năm rồi, bởi vì Hân Dao thái tổ ngã xuống.

- Lại nói tiếp, Lâm Dịch thái tổ gia gia cũng thật là có tình có nghĩa. Người tầm thường mà có thực lực và địa vị như vậy, liệu có khả năng sẽ giống như người?

- Vì thế nên Thư Mộng thái tổ nãi nãi, Thủy Linh Lung thái tổ nãi nãi và Lang Sa thái tổ nãi nãi vẫn luôn cuồng dại, không thay đổi vì Lâm Dịch thái tổ gia gia…

- Chuyện hiển nhiên…

Trên chiếc bàn lớn nhất đặt ở trước cửa chính Hổ Thần cư, Lâm Thiên Ngạo ngồi ở ghế giữa.

- Phụ thân, con kính người một chén.

Lâm Cường và Vân Băng đứng lên chúc mừng:

- Cung chúc người thọ ngang trời đất.

Lâm Thiên Ngạo vui tươi hớn hở cười. Hắn hiện nay đã là thái thượng thái tổ gia gia, tự nhiên cũng tự mình thay đổi hình dáng bên ngoài, biến thành một lão nhân hạc phát đồng nhan.

- Gia gia, chúng con cũng kính người…

Lúc Lâm Cường và Vân Băng ngồi xuống, đám người Thư Mộng cũng đứng lên cung kính mời rượu…Các nàng đều đã là cường giả Thần cấp, còn Lâm Thiên Ngạo bởi vì nguyên nhân thiên tư nên vẫn chỉ dừng lại ở cảnh giới Ngưng Thần kỳ. Nhưng chung quy trưởng bối vẫn cứ là trưởng bối, đám người Thư Mộng không thể nào vì thực lực mà không tôn kính Lâm Thiên Ngạo.

Lâm Thiên Ngạo nhìn ba người tôn tức cứ chờ đợi mòn mỏi hơn hai mươi vạn năm như vậy, khẽ thở dài một tiếng:

- Những năm này các con đã khổ cực rồi…

Sắc mặt ba người Thư Mộng, Thủy Linh Lung và Lang Sa đều đỏ lên, sau đó đôi mắt mông lung nhìn về phía Hổ Thần Cư ở một bên, rồi hơi lắc đầu nhẹ nhàng:

- Con tin tưởng Lâm Dịch nhất định sẽ đi tới đích. Hơn hai mươi vạn năm rồi…Cái chết của Phỉ nhi muội muội hẳn cũng đã phai nhạt rất nhiều.

- Ai…

Lâm Thiên Ngạo than khẽ một tiếng:

- Lâm Dịch là tôn tử mà ta phải tự hào, không nghĩ tới hắn cũng trọng tình như vậy.

- Được rồi, được rồi, hôm nay là đại thọ của gia gia, chuyện của ca ca không cần phải nói nữa.

Lâm Yến mở miệng nói, ngồi bên người hắn là Kim Trĩ Hàn.

- Được, không nói nữa…Đến đây đến đây, tất cả mọi người cùng nâng chén.

Lâm Thiên Ngạo hít vào một hơi thật sâu, sau đó bật cười nói. Tất cả mọi người đều đứng lên nâng chén.

Nhưng đúng lúc này, biểu tình của Thư Mộng bất chợt biến đổi, vội quay ra phía sau nhìn lại, hai hốc mắt hơi đỏ lên. Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn về địa phương Thư Mộng đang nhìn…

Cửa đại môn của Hổ Thần cư chậm rãi mở ra. Lâm Dịch so với hai mươi vạn năm trước vẫn không hề thay đổi chút nào, chậm rãi từ trong đại môn đi ra. Trên khuôn mặt hắn mang theo biểu tình khuây khỏa đến cực điểm, bộ dáng tươi cười. Mà đứng bên cạnh hắn chính là một nữ tử tuyệt sắc mang theo dáng vẻ ngượng ngùng…

- Lâm Dịch? Phỉ nhi muội muội?

Thủy Linh Lung mở to hai mắt ra nhìn, chợt hốc mắt của nàng đỏ lên, lúc này Lang Sa và Lâm yến, Vân Thủy cũng như vậy.

Hơn hai mươi vạn năm không gặp, khi gặp lại những người trong trí nhớ, trong mắt Lâm Dịch cũng hiện lên một tia dư quang.

- Ta đã trở về rồi.

Một câu nói ngắn gọn, nhưng lại làm ọi người đều chảy ra nước mắt…

Truyện được từ diễn đàn
Đại Công Cáo Thành
Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chung-cuc-truyen-thua